C. IV. V. 4°

162.
L
11.

BIBL. NAZ.
VITTORIO EM.
162
L
11
NAPOLI

113
T
20

ΤΡΙΩΔΙΟΝ
ΨΥΧΩΦΕΛΕΣΤΑΤΟΝ,

Περιέχον τὴν πρέπουσαν τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ ἅπασαν Ἀκολουθίαν, τυπωθὲν.

Καὶ ὑπομιλείᾳ Διεφωθὶν.

ΕΝ ΒΟΛΩΝΟΝΙΑ

ᾳ ψ κ δ.

SUPERIORUM PERMISSU.

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE III NAPOLI

1724/1

ΤΡΙΩΔΙΟΝ

ΣΥΝΘΕΩΑΓΙΩ

Περιέχον τὰ προέπεσαν αὐτῷ Ἀκολουθίαν.

Τῇ Κυριακῇ, ἐν ᾗ ἀναμιμνήσκεται τὸ ἱερὸν, καὶ ἅγιον Εὐαγγέλιον τῆς ἁγίας βαΐων τῆ Τελώνου, καὶ τῆ Φαρισαίου, Ο'. Ψ. Σαββάτου μὴ ἢ θεομιμακῶν Ψαλμῶν, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. τὸ ἀ. κάθισμα ὅλον τῦ Ψαλτηρίου, ὡς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσωμεν στίχους ι. καὶ ψάλλομεν τῆς Ὀκτωήχου σημεὰ ἀναβάσιμα γ'. καὶ τὰ Τελῶνος ἰδιόμελα β'. δοξαστὰ τὸ ἴδ. ἦχ. ἀ.

Μὴ θορυβώμεθα φαρισαϊκῶς ἀδελφοί. ὁ γὰρ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· ταπεινωθεὶς δὲ ἑαυτὸν τῷ Θεῷ, πλουσίως λήξει ὑπηρεσίας κεκράζοντες· ἱλάσθητι ἡμῖν ὁ Θεὸς τοῖς ἁμαρτωλοῖς.

Ὁ αὐτός.

Φαρισαῖος κοσμοδεσπότην ἐκάλεσε, καὶ Τελώνης τὴν μισθαποδοσίαν ἐκτήσατο· ἀλλ' ὁ μὲν καυχησάμενος, ἐστερήθη τῶν ἀγαθῶν· ὁ δὲ μὴ φθεγξάμενος, ἠξιώθη τῶν δωρεῶν· ἐν τούτοις τοῖς ἑναγωνίοις, σπεύξον μοι Χριστὲ ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Δοξαστὰ τὸ ἀ. Δόξα. ἦχος πλ. δ'.

Παντοκράτορ Κύριε, οἶδα, πόσα ἐμίανα τὰ δάκρυα. Ἐξέκλινε γὰρ ἐκ τῆς φυλῆς τῶν βαπτόντων ἀνήγαγον· τῶν ἁμαρτωλῶν ἐκ τῆς χρόνων πλυσμάτων ἐξέρυσας· τὸν δὲ Τελώνην ὑπὲρ τὸν Φαρισαῖον ἐδικαίωσας· καὶ δόξομαι, σωτὴρ αὐτοῖς ἀριθμήσας, ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν θεοτ. τὸ ἀ. τῆ ὑχῃ· εἰς τὸν Λιτὸν σημεὰ τῆ ἁγίᾳ τῆ Μωσῆς ὡς συμήθες, εἰς τὰ ἴδιχον σημεὰ τῆ Ὀκτωήχου. Τὰ δὲ ἀλφάβητον.

Δόξα. ἦχος πλ. δ.

Βεβαρημένον μου τὸν ὀφθαλμὸν μὴ ἐκ τῆς ἀνομιῶν μου, ἡ δυσωπημένη ἀτενίσαι, ἐξ ἐδάφους τὸν αὐχένα τῆ Οὐρανῶ· ἀλλὰ δόξῃ με, ὡς τὸν Τελώνην, μεταποιοῦσα Σωτῆρ, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν τῆ Ὀκτωήχου θεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Ναὸς, καὶ αὐλὴ ὑπάρχεις, παλάτιον, καὶ θρόνος τῆ Βασιλέως, Παρθένε πανάσπιλε, διὰ ἧς ὁ λυτρωτὴς μου Χριστὸς ὁ Κύριος, Τίς ἐ σώτει καθεδεῖται ἐπέφανε, Ἥλιος ὑπάρχων Δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων, ὡς ἔπλασε κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῆ ἑαυτῆ· διὸ παυόμενος, ὡς μήτροκλῶ παῤῥησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένην, ἀξιοπλεύπως φρίσσω, σωθῆναι τὰς ψυχάς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, τὸ Θεοτόκε Παρθένε· λέγεται ἐκ τελετ, καὶ γίνεται ἀπόλυσις τῦ Ἄρτου, καὶ ἡ ἐξόδευσις, καὶ Ἀναγνωσις μεγάλη. Τέλος, ὅτι τὸν Ἀκολουθίαν τὸ ἐπλαρχήτω. Ἀρχὴ τῆ Κυρεακῆ, ψάλλομεν τὴ Παροικιὴν εἰς τὸ Ἀπόστιχον· εἰ μὴτε τύχῃ Ἀγία Μυρὲν, εἰς τὸν Ὀρθρον μὴ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ Θεὸς Κύριος εἰς τὸν ἦχον τ' Ὀκτωήχου, καὶ λέγομεν τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκ. ἐκ βῤ. τὸ δὲ θεοτ. ἀπαῤῥ. ἡ σωτῆρος στιχολογία τὰ Καθίσ. δ' Ὀκτωήχου· οἱ Ἀναβαθμοὶ τὸ Πῦχε, τὸ Περιείμενον, τὸ Πάσα πνοὴ. Εὐαγγέλιον ἑωθινὸν τὸ ὄρθρ. Ἀνάστασιν Χριστὸ θεασάμενοι, ὁ ν'. Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα. ὁρθρεύσα γὰρ τὸ πνεῦμα μου πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου· ναὸν φέρον τὸ σώματος ὅλον ἐπαισχυνθέν· ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κράτυνον δέησίν μου ἐλέησον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Τῆς σωτηρίας δυσωπήσει βίβλος Θεοτόκε, αἰσχρᾶς γὰρ κατεῤῥύπωσα τὸν ψυχικὸν ἀμαρτίαις, καὶ βαθέως τὸν βίον μου ὅλον ἐκπατανήσας· ταῖς σαῖς φρισβάσας ὕδασι με πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶζα, ἦχος πλ. β'. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κ) τὸ μέγα ἔλεός σου, Ϲ κ) τὸ πλῆθος τ) οἰκτιρμ) σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

ΤΑ πλῆθη τ) πεπραγμένων μοι ἐγκλημάτων ὁ πλάστης, ἐξέμαξε τὴν φοβερὰν κυέρεσιν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ βαρβάρῳ εἰς τὸ ἔλεος τῆς ἀναλαγχάσεως σε, ὡς ὁ Δαβὶδ βοῶσι. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κ) τὸ μέγα σου ἔλεός.

Οἱ Κανόνες οἱ ἀπαστήμονι τ) Ὀκτωήχου, Ϲ τ) Θεοτόκου· εἶζα τὸ Τεμφθὲν εἰς ϛ'. ποίημα Γεωργίου. Ἦ ἀκροστιχίς.

Ἐν τοῖς Θεοτοκίοις Γεωργίου, ὠδ. ά. ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν πυρὶ πεζεύσας.

ΠΑσι βολαῖς ἐμβιβάζομαι πάντας Χριστὸς θεὸς βίᾳ πλήρωσιν, τὸν Τελώνην ἀγυιῶν ὄκ τῆς ταπεινώσεως, ἐκεῖνος Φαρισαῖον τῇ ἐπαρσει ταπεινυμένον.

Ἐκ ταπεινώσεως γέγεις ὑψηλὸν, ὄκ δὲ ὑπάρσεως πέσημα βλέπων χαλεπὸν, τὸ Τελώνης ζῆλα τὰ καλὰ, Ϲ τὸ φαρισαϊκὸν κακίαρ μίσησον.

Ἐξ ἀπονοίας κενῦται πᾶν ἀρετὸν, ὄκ δὲ ταπεινώσεως καθαρεῖται πᾶν κακὸν· ἰδοὺ γὰρ ἀπεσοφίσθη πιστὸν, βδελυπόμενον σωφρὸς ζόωσιν κενόδοξον.

Ὁ ταπεινόφρονας ἐξ τὴς ἑαυτὸ Μαθητὰς βυλόμενος ὁ ἐξ πάντων Βασιλεὺς· παρενδὺσασε, ζηλὸν τὸ Τελώνε ἐναγμὸν, Ϲ τὸ ταπείνωσιν.

Ὡς ὁ Τελώνης ἐνενάζω, Ϲ ὀδυρμοῖς ἀστρήτοις, Κύριε, νυῦ θεοσέβρεμαι τῇ σῇ βασιλγγίᾳ εἰκίσειρον κάμε, ἐπαινέσαι τὸν ζωλὸ νυῦ διεξαζόντα.

Θεοτοκίον.

ΓΝώμλω, βυλὴ, θεοσεδκίαρ, σῶμα, ψυχλὸ, κ) τὸ πνεῦμα, Διάνοια, ἀναπέμπι θεοῖς σὲ· συχεραῖς ἐχθεῖσι, κ) πικρασμοῖ, Ϲ μελλύσης ἀπειλῆς ῥῦσαι Ϲ σώσὸν με.

Ὡ'δὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

ΑΠὸ κοιρίας, κ) πασῶν ταπεινὸ ἀνυψῶσε· ἀρετῦ ἀπὸ ὕψυς καταπίπτει δὲ ἐνενὰς ὑπηκοάρξ) πᾶς, ὁ τὸν ὄρσον τ) κακίας φύγομεν.

Κενοδοξία ἐκκενοῖ πλῆθυ δικημοσύνης, τῇ πασῶν δὲ σιορπίζει ἡ ταπείνωσις πληθυσ, λὼ μιμεμόμις ἡμὸς, τῆς μισεδ) σ' ἄξιον τὸ Τελώνε, Σωτὴρ.

Ὡς ὁ Τελώνης, Ϲ ἡμεῖς τύπος εἰς τὸ σῴδες, κατανύξει βοῶμεν, ἱλάσθητι, ὁ Θεὸς, ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ὅπως τέτε λάβωμεν τὴν ἄφεσιν.

ΠΡὸς ζῆλον ἔλθωμεν, πιστοὶ, καπρδέντες τὸ πρᾶον, ταπεινώσει συζόντες, ἐκ καρδίας ἐναγμὸν, πλωσμῷ τ), Ϲ θεοσδκῇ, ὅπως χαλέσωμεν ὄκ Θεὸ συγχώρησιν.

ΑΠοβαλλώμεθα πιστοὶ, τὸν ὑπέρογκον κόμπον, ἀπόνοιαν ἐνυλώτη, Ϲ τύφον τὸν βδλυκτὸν, Ϲ τὴν κακίσλω Θεῷ Φαρισαίε ἀφιεπὴ ὁμολογίαν.

Θεοτοκίον.

ΕΝ σοὶ τῇ μόνῃ θεοσφυγῇ πεποιθὼς μὴ ὄκ πίσω τῆς καλῆς θεοσδκίας, ἀλλὰ τύχοιμι τῆς σῆς ὑπικοείας ἐγὼ, πάσης βλάβης δυσχερᾶν ῥύσμενδ).

Κάθισ. ἦχος δ'. Ταχὺ θεοκατάβλαβε.

ΤΑπείνωσις ὕψωσε κατηκολύθον κακοῖς Τελώνλω συγκάσασε, Ϲ τὸ ἱλάσθητι τῇ κλίσῃ βοήσασε· ἵπαρσις δὲ καθάλεν ἀπὸ δικημοσιὼς ἐλλιπὸν Φαρισαῖον, μεγαλορρήμονι ζε· ζηλώσωμεν διὸ τὰ καλὰ, κακὸν ἀπηχόμενοι.

Δόξα, ἴσαεσι Ὅμοιον.

ΤΑπείνωσις ὕψωσε πᾶλαι Τελώνλω πλωθμῷ βοήσαντα, ἱλάσθητι, Ϲ ἐδικαίωσε· αὐτὸν μιμησόμεθα ἀπαντες, οἱ ἐς βάζος τῇ κακῶν ἐμπεσόντες· κεκζωμεν τῇ Σωτῆρι ἀπὸ βάθυς καρδίας, ἡμάρζομεν, ἱλάσθητι μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νυῦν, Θεοτοκίον Ὅμοιον.

ΤΑρὺ σὴζαι Δέσποινα τὰς ἱκεσίας ἡμῦ, κ) ταύτας θεοσάγαγε τῇ σῇ Υἱῷ, κ) Θεῷ, Κυρία πεπάλμεθ· λύσον τὰς ἐδεσύσεις τῦ ὡς σὶ θεοτρεχύντων· σωξέωλον μηχανίας, κ) κατάβαλε θράσος, τῦ ὀπλιζομένυ ἀθέως, πάταγοι, κ) τῦ δόλυ σου.

Ὡ'δὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς, κ) Κύριος.

ΑΡίζω ἴδεζον ὀδὸν ὑψώσεως τὸν ταπεινωσιν λόγ) ταπεινωθὲὶς μέχρι Ϲ μορτῆς ἑλικιὸς· ὦ ἐκμιμέμεθ), ἅπας ἀνυψέται ταπεινυμενδ).

ΥΨώθη δίκαιος, κ) καταπέπτωκε Φαρισαῖος, ἐκ πλήθυ δὲ τῦ κακὸν βρίθυ, τεταπείνται, ἀλλ' ἀνυψᾶται Τελώνης, παρ' ἐλπίδα δικαιμένδ).

ΠΕνίας φεῦξε· ὄκ πλύτε τῦ ἀρετῦ ἡ ἀπόνοια ὤφση, καὶ πορισμὸς αὐδὲ ἡ ταπείνωσις δικμοσύνης οὐ ἄκεμος ἀπόειας, ὦ λιπαρόμενδ).

ΠΡοίφης, Δέσποτα, τοῖς μεγαλόφρασιν ἀντιτάσσεσθαι πάντας, καὶ ταπεινοῖς χαρὶν σὸν παρέχων, Σωτὴρ· ταπεινωθᾶσι νῦν ἡμῖν τὸν σὸν χαρὶν ἐξαπόστειλον.

ΠΡὸς θείαν ὕψωσιν ἀεὶ ἀνάγων ἡμᾶς, ὁ Σωτὴρ, καὶ Διδάσκης ὑψοῦσθαι ἐδιδαξε ταπείνωσιν· τοὺς φόδας γὰρ τῇ Μαθητῇ, ἀνυζχάμως ἐκαπίνυσεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς φῶς ἀνέδυσαν, Παρθένε, τὰζασε, τῆς ψυχῆς μυ τὸ σκότος φωτισκὴ ὠγλη ἐξεσκέδασον, καὶ σωτηρίας θεὸς τείβυς τὸν ζωλόν μυ κυεζωγόνησον.

Ὡ'δὴ ε'. Τῷ θείῳ ὄρει σου ἀγαθέ.

ΤΟῦ Φαρισαίε τὰς ἀρετὰς ἀπέσεμψε μεμῆδε, καὶ ζηλεδ, τὸν τῦ Τελώνε ταπείνωσιν, τὸ ἐκα-

ἑκατέρεις μισθῶτης ἀζῆπον, ἀπόνοιαν, καὶ λύμῃν τῆ ψυχῆπώσεων.

Δικαιοσύνης δρόμῳ κενὸς ἥλιπται, συζυγίας ἐν αὐτῇ ὁ Φαρισαῖος τῷ οἴκῳ· αὖθις δὲ Τελώνης ὑποπιὼ ἀριτῆ κτησάμῳ σωμέποσεν τῷ ταπεινώσιν.

Ἁμαπλάσης ἐν ἀριταῖς φέρῳ δραμεῖν Φαρισαίοις, ἀλλὰ πέζος ψυχικλύδιον ἅρμα δρεδίων, καλαῖς ἀσείλαβε, συζυγίας ὁ Τελώνης οἴκτῳ ταπείωσιν.

Τὴν τῆ Τελώνη ψυχβολὴν πάντες ἀναπύξαντες τῇ τῷ, δόξτι ζηλώσωμεν δάκρυσι, πνεῦμα συντριμμένον Θεῷ προσάγοντες, τῷ τῆ ἁμαρτημάτων ζητοῦντες ἄφεσιν.

Τὸν ὑψαυχῆ τε, καὶ μοχθηρὸν, ἀλαζονικόν τε, & θρασεῖ πόῤῥω ἀπόσωμεν ἔμφρονες. Φαρισαίου τρόπον δεινὸν, μεγάλαυχον, ὅπως μὴ γυμνωθῶμεν τῆς θείας χάριτος.

Θεοτοκίον.

Ῥάβδον δυνάμεως, ἀγαθὴ, πᾶσιν ἐξαπόσκλον ἡμῖν, τοῖς ἐπὶ σοὶ καταφεύγουσι, κατακυριεύειν ἐν μέσῳ πάντων ἐχθρῶν παρίχουσα, καὶ πάσης βλάβης ἐξαίρουσα.

Ὠδὴ ς'. Τῆ βίᾳ τῷ θέλοντι.

Τοῦ βίου τὸ ῥάδιον ὁ Τελώνης ἐν ταὐτῷ, καὶ Φαρισαίου ἔδραμον· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπονοίᾳ κατισχυθείς, αἰχμῆς ἐναλίσκεται, ὁ δὲ τῇ ταπεινώσει διασῴζεται.

Τοῦ βίου τὸ δίκαιον, δρομεύοντες ἡμεῖς, δεόμεθα· τὸ Τελώνη μὴ Φαρισαίου ζηλωτὰς, φύγωμεν δὲ φύσημα βδελυκτὸν Φαρισαίου, καὶ ζησώμεθα.

Τοὺς τρόπους ζηλώσωμεν τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ, καὶ ἐν αὐτῷ ταπεινώσιν, οἱ πεθῦντες ἐν ἄληκτον τῶν χαρᾶς τυχεῖν κατασπεύσωσιν, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ζώντων ἀυλιζόμενοι.

Υπέδειξας, Δέσποτα, τοῖς οἰκείοις Μαθηταῖς ὑψοποιὸν ταπείνωσιν, τῷ λοιπῷ ζωντύμενος τῶν ὀσφῦν, τοὺς πόδας ἀπέπλυνας, καὶ τὸν τρόπον μιμεῖσθαι, παρεσκεύασας.

Τὸν βίον διελθόντες Φαρισαῖος ἀριταῖς, καὶ ὁ Τελώνης πταίσμασιν· ἀλλ' ὁ μὲν τῶν ἐξ ὄγκου φρενοβλαβὴς ὑπέσῃ ταπείνωσιν, ὁ δὲ ἀνυψῶται, ταπεινόφρων φανείς.

Θεοτοκίον.

Γυμνὸν τῇ ἁμάρτῃ, τῇ ἀπέχρωτιζωῇ πλασθέντα, βαπτίσεως ὅπλον βελέβαλέ με ἐχθρὸς, σαρκός τε παχύτητι, νῦν δὲ σῇ μεσιτείᾳ, Κόρη σώζομαι.

Κοντάκιον, ἦχος δ'. Ἐπιφάνης σήμερον.

Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν, καὶ Τελώνου μάθωμεν ὕψος ῥημάτων ταπεινῶν, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζοντες. Σῶτερ τῷ Κόσμου, ἐλέησόν τοὺς δούλους σου.

Ἕτερον Κοντάκ. ἦχος γ'. Ἡ παρθένος σήμερον.

Συναγμὸς φρονίμων πλουσίως τῇ Κυρίῳ, & αὐτῷ φρονίσωμεν ἀμαρτωλοὶ ὡς Δικαιότης, δίδει τῷ σωτηρίαν πάντων ἀνθρώπων, ἄφεσιν παρέχει πᾶσι μετανοοῦσι, δι' ἡμᾶς τῷ ἐσαρκώθη, Θεὸς ὑπάρχων Παῖς σωάναρχος.

Ὁ Οἶκος.

Ἑαυτὸν, ἀδελφοὶ, ἅπαντες ταπεινώσωμεν συναγμοῖς, ὀδυρμοῖς τύψωμεν τῷ σωτῆρι, ἵνα ἐν τῇ κρίσει τότε τῇ αἰωνίᾳ ἐκεῖ ὀφθῶμεν πρὸ, ἀνεύθυνοι, τυχόντες ἄφεσις· ἐκεῖ γὰρ ὄζει ὅτως ἡ ἄγνοια, ἵνα ἰδεῖν ἡμᾶς νῦν ἱκετεύσωμεν· ἐκεῖ ὀδυρμὸν ἀπόδρα, λύπη, & οἱ ἐκ βάθους συναγμοὶ, ἐν τῇ Ἐδέμ τῇ θαυμαστῇ, ἧς ὁ Χριστὸς δημιουργὸς, Θεὸς ὑπάρχων Παῖς σωάναρχος.

Πρόλογος ἐν ὀλιτόμῳ τῇ τῶν Τριῳδίου Συναξαρίων.

Συναξάρια εἰς τὰς ὁπισήμους Ἑορτὰς τῶν Τριῳδίου μίαν ἑκάστῳ αὐτῶν αἰτιολογῆσαι, πῶς, ποτὲ τὸ καταρχὰς γέγονε, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ὕστερον ἦλθε, καὶ ψυχῇ τῇ ἁγίων, καὶ θεοφόρων Πατέρων ἐτάχθησαν μετὰ πάντων ὁδηγούντων μυστικῶν, ἀρχόμενα ἀπὸ τῶν Τελώνου, καὶ τῶν Φαρισαίου, καὶ καταλήγοντα μέχρι τῆς Ἁγίων Πάντων· ὠφέλιμον τοίνυν τὸ τῶν Μηναίων Συναξάριον ἐν τῇ Ἑβδόμῃ, θεῖον ὡς ἔθος ἀναγινώσκεσθαι, μετανοίᾳ δὲ τὰ παρόντα· ἐρεῖς ἂν μὴ τῷ ἐκείνων ἀνάγνωσιν ἔστω.

Στίχοι εἰς τὸ Τριῴδιον.

Ὁ δημιουργὸς τῆ ἄνω, καὶ τῆ κάτω,
Τ ειστὸν μὲν ὕμνον ἐκ τῆ Ἀγγέλων,
Τριῴδιον δὲ, & παρ' ἀνθρώπων δέχε.

Στίχοι εἰς τὸν Τελώνην, & Φαρισαῖον.

Φ αρισαΐζων, ἱερὸν μακρὰν γίνου.
Χ ρεὼς γὰρ ἔνδον, ὦ ταπεινὸ, δίκτεϊ.

Κατὰ δὲ τῷ παρῶσαν ἡμέραν σὺν Θεῷ & τῇ Τριῳδίῳ ἀρχόμεθα, ὃ πολλοὶ μὲν τῆ ἁγίων, & θεοφόρων μυσταγωγῶν ἡμῶν Πατέρων ἄριστα, καὶ ὡς ἐχρῆν, νῦν τῇ ἁγίῳ κινήμασι Πνεύματος, ἐμελέτησαν· περὶ τούτου δὲ πάντων τῶν ὑποτόπου, τὰς ῥοὰς φημὶ τῶν Ὠδῶν, εἰς τύπον οἶμαι τῆς ἁγίας, & ζωαρχικῆς Τριάδος, ὁ μέγας ποιητὴς Κοσμᾶς ἐν τῇ μεγάλῃ, καὶ ἁγίᾳ τῆ Παθῶν τῇ Κυρίου, & Θεοῦ, & Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἑβδομάδι, καὶ τῷ ὀνομασίαν χρεὼν ἑκάστης ἡμέρας δεῖξαι τῆ ἀκροτελέστου ὑποκρισεως τὰ μέλη· ὅπερ, καὶ οἱ λοιποὶ τῆ Πατέρων, & μᾶλλον τῆ ἄλλων Θεόδωρός τε, & Ἰωσὴφ οἱ σοφῶται καὶ ζηλον ἐκείνου· καὶ ταῖς λοιπαῖς Ἑβδομάσι τῆς ἁγίας μεγάλης Τεσσαρακοστῆς σωζαξάμενοι, τῇ αὐτῶν Μονῇ τῇ σοφῷ θεῖον ψυχικδώκασιν, ὑπὲ μᾶλλον τὰς Ὠδὰς καταξάντες, & ῥυθμίσαντες, καὶ τἄλλα τῇ βιβλίῳ ὄθεν ὑπὸτε ψυχῇ

τὴν Πατέρων ἀθεσίαντες, & ἱερατεύμενοι. Ἐπὶ δὲ τῷ προτέρῳ τὴν ἡμερῶν ἡ Κυριακὴ θεωρεῖται ὡς ἀναστάσιμος, προέμενα τε ἔστι, καὶ ὀγδόη, & πολυτελία, ἀρίστως διακρατοῦμενοι, τῇ δευτέρᾳ τὴν ἡμερῶν τῷ προτέρῳ ἀνίσου τὴν Ὠδὴν, τῇ δ' αὖτε Τετράδι τὴν ἡμερῶν τὴν Ὠδὴν τῷ δευτέρῳ, & τῇ τετάρτῃ τῷ ἕκτῳ, τῇ δὲ πέμπτῃ τῷ πλάτει, & τῇ ἕκτῃ τῷ πέμπτῳ, τῇ δὲ ἑβδόμῃ, τὸ Σαββάτῳ δηλαδὴ, αὐτήν τε τὴν ἕκτην, καὶ ἑβδόμην, & τὰς λοιπὰς δύο, ἃς ἐπικοινῶς πᾶσαι τὴν ἡμερῶν, ὡς κυριωτέρας ἔχουσιν, ὥσπερ δὴ & ὁ Θεῖος Κοσμᾶς ἐν τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ τέθεικε, Τέτραφθον ἐκεῖσε πεπικρὸς, καὶ ἑστέρον ὁ σοφώτατος Βασιλεὺς Λέων κελεύσας, ἐς τέλειον Κανόνα διὰ τὸ Ἐπισπόπου Γέροντος, τὸ μοναχὸ Μάρκου, εἰργάσατο· καταχρηστικὰς δὲ Τριῴδιον ὀνομάζεται, ἐ γὰρ ἀεὶ Τριῴδιον ἔχει, καὶ γὰρ ὁλοτελῶς Κανόνας περιβάλλεται, ἀλλ' οἶμαι, ἀπὸ τὸ πλεονάζοντος τὸν ἐπωνυμίαν λαβεῖν, ἢ διὰ τὰ τῆς μεγάλης Ἑβδομάδος, ὡς εἴρηται προέμενα γινόμενα· σκοπὸς μὲν τοι τοῖς ἁγίοις ἡμῶν Πατράσι, διὰ τῆς βίβλου τὸ Τριῳδίου πάντος ἐν σωτῆρι τὸ πᾶν τῆς σῆς ἡμᾶς τὸ Θεῖο λειτουργίας ἐξ ἀρχῆς ἀναμῆσαι, καὶ ὡς ὑπόμνησιν πᾶσιν ἐνθεῖναι· ὅπως παρ' αὐτῶ πλαθέντες, & τὸν δοθέντα προς γυμνασίαν ἐν τῷ λῷ ἀθλήσαντες, τῆς ζωῆς τὸ Παραδείσου ἐξώθημεν, & ἀπερίφημεν φθόνῳ τὸ ἀρχεκάκου ὄφεως καὶ ἐχθροῦ, καταβληθέντος δὲ ἔπαρσιν· καὶ πῶς ἐμβλόμεν ἀπερίβλητοι τὴν ἀγαθῶν, καὶ ὑπὸ τὸ διαβόλου ἀγύμναστοι· πῶς τε ὁ Υἱὸς τῦ Θεῦ, καὶ Λόγος, ἀπλάγχνως οἰκείας παθῶν, κλίνας Οὐρανὺς κατέβη, & Παρθένου ὤφθη. & δι' ἡμᾶς ἐγένετο ἄνθρωπος, & διὰ τῆς κατ' αὐτὸν πολιτείας τὸν εἰς Οὐρανὺς ἄνοδον ἐσεφάνισε· διὰ τοιαύτας σωτηρίους προσημάνθης, καὶ νηστείας, καὶ ἀποχῆς τῶν κακῶν, & τῶν λοιπῶν αὐτῶ προέζεων· ὅπως τε ἔπαθε, & ἀνέστη, & εἰς Οὐρανὺς ἀνελήλυθεν αὖθις, & τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐξαπέστειλε τοῖς ἁγίοις αὐτῦ Μαθηταῖς. & Ἀποστόλοις· & ὅπως Υἱὸς Θεῦ, & Θεὸς πλάσας τὸν τούτων διὰ τῆς χάριτος τὸ παναγίου ἐνήργησεν Πνεύματος, ὅτι τὰς ἐκ περάτων Ἁγίους πάντας, ἐν ταὐτῷ συνηγάγοντο διὰ τὸ κηρύγματος, ἀναπληρώσαντας τὸν ἄνω Κόσμον, ὃ δὴ καὶ σκοπὸς ὧν ἀρχηθεν τῷ κτίσαντι· ἀλλ' ἐν τούτοις μὲν ὁ τῆ Τεσσαρακοστῆς σκοπός· Αἱ μὲν τοι παρούσαι ζωῆς Ἑορταὶ, τὸ Τελώνου, τὸ Φαρισαίου, καὶ τὸ Ἀσώτου, τῆς δευτέρας Παρουσίας, ὥσπέρ τις προγυμνασία, καὶ Προκήρυσις τοῖς ἁγίοις Πατράσιν ἐπεσκόπησαν, ὥστε προδιδαχθῆναι, καὶ ἑτοίμους ἡμᾶς γενέσθαι πρὸς τὸν πνευματικὸν ἀγῶνας τὴν νηστειῶν, τῶν ἐξ ἔθους μυσαρὰν ἕξιν ἀπολιπόντας. Καὶ δὴ πρὸ τῶν πάντων, τῶν τὸ Τελώνου, καὶ Φαρισαίου προβολὴν ἡμῖν ἐκτεθείκασι, καὶ Προφήτην τῶν Ἑβδομάδα καλοῦμάζουσιν· ὥσπερ γὰρ οἱ πρὸς τὰς σωματικὰς πολέμους ἀπίοντες μέλλοντες, ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τὸν τῦ πολέμου κηρὸν προσημαίνουσιν, ὡς ἂν τὰ ξίφη διακαθάρωσι, καὶ σιλβώσαντες, καὶ τἄλλα πάντα καλῶς διασκευασάμενοι, καὶ πᾶν ἐμποδὼν ἐκ μέσου πεποικότες, πρὸς τὰς ἀγῶνας προθύμως ἐπαποδύσωνται, καὶ τὸ πρὸς χρείαν θεμιτοποίησωνται· πολλάκις δὲ κ' πρὸ τῆς συμβολῆς, & λόγως, & ἰσοσίας, & ὑποδείγματα αὐτοῖς δηλοῦσιν, ὡς ζῆλον ἐμποιοῦντες τὰς ἐκείνων ψυχὰς, τόν τε ὅσιον, κ' δικαίαν, & ῥαθυμίαν, & ἄλλο εἴτι κακοποιὸς ἀπόξω πέμενον· ἔτω & οἰκεῖοι Πατέρες, προσαλπίζουσι τὸν ἐσομένου τῆς νηστείας κ' τὴν δαιμόνων ὑπόταξιν, ὡς ἂν εἴτι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν προκαθημαγμένον πάθος, & ἰὸν τὸ μακρὸ ἐργασάμενον χρόνῳ ἀποκαθάρωσιν· ἵτι δὲ, & ὃ μὴ ἔχομεν τὴν ἀγαθῶν, ἀποδάσαντες κτήσωμεν, & ὡς προσῆκον καθοπλισάμενοι, ἵ. ὦ ἕτοιμοι πρὸς τὸν τῆς νηστείας ἀγῶνας χωρήσωμεν. Ἐπεὶ δ' ὧν προτέρου ὅπλον πρὸς ἀρετὴν, μετανάμνησις, & παπείνωσις, & αὖθις ἐπιστροφὴν πρὸς αὐτὸν μέγιστον, ἀναζωσία, καὶ ἔπαρσις, τὸν παρεῖναι ἀπὸ τὸ θείο Εὐαγγελίο ἀξιόπιστον ὑποβολὴν, προέμενα πασῶν ἐκτιθέασι· διὰ μὲν τὸ Φαρισαίου, τὸ τῆς ἀναζωσίας & οἰήσεως ἀποθέσθαι πάθος ἡμᾶς προξιπόμενοι, διὰ δὲ τὸ Τελώνου πάλιν τὸ ἐναντίον τὸ πάθος τούτου τῆς ταπεινώσεως & μετανοίας ἀντιποιεῖσθαι· ἐπειδὴ γὰρ προῶν & χάριτος τὴν παθῶν, ἡ ἀναζωσία τε & οἴησις, ὅτι δι' αὐτὴν & ἐξ Οὐρανῦ ἐκπτωσις τὴν διαβόλου ἐγένετο, τὸ πρὶν μὲν ἐνοσφίζεν διὰ δὲ ταῦτα, σκότος & γενόμενον, & λεγόμενον, ἀλλὰ δὴ & τὴν γενάρχη Ἀδὰμ διὰ ταῦτα ἡ ἀπὸ τῆς ζωῆς διωξις. Παραινῦσι διὰ τούτων, ζητεῖν τινὰ οἱ Ἅγιοι, μηδένα τινὰ δὴ ζῆς ἑαυτὸν ἐπαίρεσθαι καζηθόμενοι, κ' τὴν πύλας κατεξανίστασθαι, ἀλλ' ἀεὶ ταπεινὸν ἔχ. Κύριος γὰρ ὑπερηφάνοις ἀνθίστασται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν, κρεῖσσον γὰρ ὀζὺν ἁμαρτάνοντα ὑπερίφανον ἢ καζηθέντα ἐπαίρεσθαι· λέγω γάρ, φησιν, ὑμῖν ὅτι κατέβη ὁ Τελώνης δεδικαιωμένος, ἢ ὁ Φαρισαῖος. Ἐμφαίνει τοίνυν ἡ παραβολὴ, μηδένα τινὰ ἐπαίρεσθαι, κἂν χρηστὰ προέζηται ᾖ, ἀλλ' ἀεὶ ταπεινὸν, & δηλοῦσθαι ἀπὸ ψυχῆς τῷ Θεῷ, κἂν ἐν ἔργοις καλοῖς φυσίπεσιν, ὡς μὴ πόῤῥω σωτηρίας ὄζῃ. Τελώνης δὲ ὄζων, ὁ τὰ τέλη ἀπὸ τὴν ἀρχόντων λαμβάνων, & δι' ἅρπαγα ἀδικίαν ὠνούμενος, & παρεδρεύων ἐστὸς· Φαρισαῖος δὲ, οἱονεὶ ἀποπεκεμμένος τὰς δήθεν, καὶ τὴν λοιπῶν ὑπερέχων τῇ γνώσει. Σαδδουκαῖος δὲ ἀπὸ Σαδὼκ τινὸς ὄζει δικαίου· Σιδὼκ γὰρ ἡ δικαιοσύνη. Τρεῖς ἦσαν αἱ παρ' Ἑβραίοις αἱρέσεις, Ἐσσαῖοι, Φαρισαῖοι, & Σαδδουκαῖοι, οἳ ὕτι ἀνάστασιν, ὕτε Ἄγγελον, ὕτε πνεῦμα

ἐδόξασε. Ταῖς τῶν Ἁγίων πάντων μεγαλειρρημοσύνοις ἀριστεύσαις, Χριστὸ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Εἰρμὸς ζ. Δυσωπεῖσθαι κελεύει τὸν κύριον.

Δικαιώσεως τοῖς ἔργοις ἐπαειρόμενοι, βοήσεις κενοδοξίας ἐνισχύουσι φθεγξάμενοι, ἄμετρα ἀυχοῦντες. Τελωνὸς δὲ κύτους τῇ πέτρᾳ ἡ ταπεινώσεως ἀρθεῖσα, Θεῷ προσήγαγε.

Ταπεινώσεως, ὡς κλίμακι, χρησάμενος, ὕψους Τελώνης, ἐκ τῶν ἀγγέλων ὑψηλότερος ἐπῆρθη, τῆς ἀληζονείας δὲ ἀρθεὶς κυφότητι φέλαιος σαυτῷ ὁ Φαρισαῖος, κατανεῦσε πρὸς Ἅιδου πέπαυται.

Τοὺς δικαίως ἐνεδρεύων μῦθος ὁ δόλιος, ζῶσιν κενοδοξίας συλᾷ· ἁμαρτωλὲς δὲ βρότους ἀπογνώσεως ἐκρύπτει· ἀλλ' οὐκ ἐκρύβη τὰ κακῶν, οἱ τῶ Τελώνης ζηλωτὰ ῥυδεῖσαι, ἀναίσως μόνον.

Ἐν προσοχῇ ἡμῶν Θεῷ προσαίσιωμεν διάκρυσιν, καὶ στεναγμοὺς συναγωγὸς, ἐκμιμούμενοι τῶ Τελώνης τὸν ὑψιπόλου παιάνιον, μελποῦντες πιστοὶ, ἱλογηθῆς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπιγνόντες τοὺς Μαθητὰς προέλεγες Δέσποτα, μὴ φρονῶν ὑψηλὰ, σωσαπάσθαι ταπεινοῦς, διδάσκων δὲ Σῶτερ· δὸς σοι κεκραυγάζοντι πιστοὶ, ἱλογηθῆς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἰκαλῶ σε καλλονὴν, καὶ θείαν κλίμακα, κάτωθεν ἐν ὑψώσας πρὸν ὀπτασιάσθαι θεὸς ὕψος μυώσαμεν, σεμνὴ, κατέγουσα ἀτῶν Θεὸν σταυρωμένον, καὶ βροτὸς αὐθις ἀνάγουσαν.

Ὠδὴ η. Ἐκ φλογὸς τοῖς παισίν.

Ταπεινόφρονι γνώμῃ Ἰλιον Κύριον ὁ τελώνης ἐνέδρας ἔφυε, καὶ σύσσωμα, ζῶντος δὲ ἐνεργῶ γλώσσης μεγαλορρήμονος ἡ δικαιοσύνης ἐκπίπτει Φαρισαῖος.

Φαρισαῖος τὸ τύφου τῆς ταπεινώσεως, καὶ τὼ πεφυτρεύσεως τῆς καθαιρέσεως φύγωμεν, πιστοὶ, ζηλωτὰς τὸ Τελώνης καλῶς τὼ πλημμελήσαντος ταπείνωσιν, καὶ γνώμην.

Τὰς φωνὰς τὸ Τελώνης, πιστοὶ, φθεγξώμεθα ἱερῶ ὁ ἀρίφ, ὁ Θεὸς ἱλαθι, ἵνα σωθῶμεν ἀυτῆς τύχωμεν συγχωρήσεως, λύμης μεγαλαύχου ῥυσθέντες Φαρισαίου.

Στεναγμὸν τὸ Τελώνου πάντες ζηλώσωμεν, καὶ Θεὸ ὁμολογίας θερμοῖς τοῖς διάκρυσι, κεφάλωμεν ἀυτῆ, φιλανθρωπε ἡμάρτομεν, ἀνομήσαμεν οἰκτίρμων, ἱλάσθητι, καὶ σῶσον.

Εὐλογητὸς εἶ Πάτερ.

Στεναγμῶ τὸ Τελώνου Θεὸς ἐπένευσε, δικαιώσας τὸ τοῦτον, πᾶσιν ὑπέδειξε, κόμπωδειαν ἀεὶ, στεναγμοὺς τε, καὶ διάκρυσι, τῶ πλημμελημάτων αἰτέμενοι τὼν λύσιν.

Θεοτοκίον.

Ὅτ' ἐπίστεμαι· πολλῶσε, ἀλλὼν ἀντίλιψιν, σὲ προβάλλομαι πρέσβιν, ἀγνὴ παντάμωμε, σὲ θεὸς τὸν ἐκ σῦ τεχθέντα μεσίτευσε, πάντων τῶν λυπηρῶν ἐλεύθερόν με θέσθαι.

Ὠδὴ θ. Θεὸν ἀνθρώπους ἰδεῖν ἠνέσχετο.

Ὁδὸν ὑψώσας, τὼ ταπείνωσιν δεῖξαι Χριστὸ λαβόντες σημεῖα ὑπέδραμεν, τὸ Τελώνης τὸν ζῆτον ζηλώσωμεν, τὸν ὑπερηφάνειας πέρῶ βαλλόμενοι, γνώμῃ ταπεινόφρονι Θεὸν ἐξιλεώμενοι.

Τυχῆς ἀπόνοιαν ἀπεσώμεθα, γνόμῳ δὲ Θεὸν ἐν ταπεινοφροσύνῃ κτησώμεθα, ἑαυτὸς δικαιωσὶ μὴ ἀπωθέζωμεν, ἢ δὲ κενοδοξίας τύφου μισήσωμεν, καὶ σωὶ πρὸ Τελώνη τὸ Θεὸν ἱλεωσώμεθα.

Ἰτιὰς τὸν κλῖσῃ οἰκτῖρ προσφέρωμεν τελωνικὰς, τὰς φαρισαϊκὰς ἐκβαπτίσωμεν ἀρχαίους δυχὰς, μεγαλόφωνος φωνὰς, ὧ μιᾶς τὸ πλοκὸν κείσιν ἐπάγωσιν, ἵνα Θεὸν ἵλεων, καὶ φῶς ὑπαπασώμεθα.

Πολλῷ πλημμελήματι ἐσμὸν βαρύμενοι, ὑπερβολὴ κακίας τὸν Τελώνα παρήλασα, καὶ τὸ Φαρισαίου τὸν μεγάλαυχον τύφον προσπαικλῶμαι, πάντοθεν ἐρημῶ, πάντων καθιζάνοντος καλῶν, Κύριε φέσαι μοι.

Τῆς σῆς ἀξίωσον μακαριότητος τὰς διὰ σὲ τῆ Πανάμωμε πλοκὰς ἐνανάξασθαι, ἐσπήνεσε τῆς σῆς προσοχῆς πνεῦμα σωτήριμβόν σοι προσομολόγοῦμεν. Σῶτερ, προσδέξαι με, σῶζε τὲς σὲ λαβόντας.

Ἐκ Τελώνης ποτὲ ἐξάμενος, τῆ ἱερῷ ψιτῶν προσευκτῶν, ἐνδιαιώνιω, στεναγμὸς τὸ προσελθὼν, καὶ διάκρυσι, συστίμμῷ τὰ καρδίας, πᾶσιν ἀπέθετο τὰ ἁμαρτημάτων τὸ φόρτον ἐξιλεύσεσι.

Θεοτοκίον.

Υ̓μνῶν, δοξάζων, καὶ μακαρίζων σε, σὲ θεὸν ἡμῖν ἀξίως τοὶς ἡμνῶν σε πιάναγε, καὶ τὸν τόκον τὸν σὸν μεγαλύνοντι, μόνη ἀλογνμείη, σὺ γὰ τὸ καύχημα τῶν Χριστιανῶν, καὶ πρὸς Θεὸν πρέσβις ἀπροσδύσιτε.

Ἐξαποστειλάριον, τῆ ἑωθινῆ ἀναστάσιμον. Εἶτα τῆ Τριῳδίᾳ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλεγες.

Υ̓ψηρεῖαν φύγωμεν Φαρισαῖε κακίστε, ταπείνωσιν δὲ μάθωμεν τὸ Τελώνα ἀρίστε, ἵν' ὑψωθῶμεν, βιώσεις τῷ Θεῷ σὺν ἐκείνῳ· ἱλάσθητι τοῖς θέλοις σε, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένε, Χριστὲ Σωτὴρ ἁπάντων, καὶ Σταυρῷ ἀπωμένος συνήφεας τὸ Κόσμου σε Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Ὁ Ποιητὴς τῆς κλίσεως, καὶ Θεὸς τῶν ἁπάντων σάρκα ἐροτεῖαι ἐλαβεν ἐξ ἀχρόντε γαστρός σε, παύομητι Θεοτόκε, καὶ Φαρίσαιον μὲ φύσιν ὅλων ἀνακαινίσῃ, πάλιν ὡς πρὸ τῆ τόκε, καταλιπὼν μετὰ τόκον, ὅθεν κίσε σε ταῖτες ἀνοφθημοῦντες κεφάζομεν· χαῖρε Κόσμου ἡ σῴζε.

Εἰς τὰς Αἴτ. ως στιχηρὰ ἀναστάσιμα ὅ Ὀκτώηχος δ'. Καὶ τῶ Τριῳδίῳ ἰδιόμ. δ'. Τὰς δύο θεότητας. Καὶ τὰς δύο βίβλους. Λιτὴν ἴδιον καὶ τὰς συνήθεις ἀναστασίμους εἰς.

Στίχ. Ἰδιόμελ. ἦχος α.

ΜΗ˙ κεφαλὴν ἀδικίας νικάμεν Θ., καὶ Τελώνης τῇ μετανοίᾳ κλινόμεν Θ., κεφαλὴν δὸν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότῃ, ἀλλ' ὁ μὲν καυχησάμεν Θ. ἐσωρεύθη ἃ ἀμαρτῶν, ὁ δὲ μὴ φθεγξάμεν Θ. ἠλεήθη ἃ δωρεῶν· ὁ τὰ τοιαῦτα τοῖς συναγωγοῖς γηρίζων μὲ Χριστὸ ὁ Θεὸς, ὡς φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χείρ σου· ἦχος γ'.

ΤΟῦ Τελώνου, καὶ τῦ Φαρισαίου τὸ διάφορον ὑπογνῶσα ψυχή μου, τῦ μὲν μίσησον τὸν ὑπερήφανον φρόνημα, τῦ δὲ ζήλωσον τὸν δικαιολογούμενον ὄγκον, καὶ βόησον· ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι· ἦχος ὁ αὐτός.

ΤΟῦ Φαρισαίου τὸν μεγαλαυχον φρόνημα, πιστὲ, μισήσαντες, τῦ δὲ Τελώνου τὸν δικαιολογούμενον ὄγκον ζηλώσαντες, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονῶμεν, ἀλλ' ἑαυτὸς ταπεινώντες, ὡς καταγνῶσα κραζωμεν· ὁ Θεὸς ἱλάσθητι τοῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

ΤΑῖς σῇ ἴχνεσι καυχήσεται Φαρισαῖος δικαιοῦσθαι ἑαυτὸν κατήκεργας, Κύριε, καὶ Τελώνην μετρηπαθήσαντα, καὶ ξεναγωγοῦς ἁλισμὸν αἰτέμενον ἐδικαίωσας, ὁ γὰρ ταπεινὸς τὰς μεγαλοφρονας λογισμὸς, καὶ τὰς σωστερημένας καρδίας ἐν ἐξομολογήσει· διὸ καὶ ἡμᾶς σοὶ προσκαίρομεν, τῷ παιδεύτῃ δὶ ἡμᾶς, φιλάνθρωπε τῶν ἀγίων, καὶ τὸ μέγα ἔλεός.

Καὶ νῦν.

Τ' προδρομημένη ὑπέρευχος· Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Καὶ ἡ σειρὰ τῶν Λιτῶν, ἐν ᾗ ψάλλομεν τὸ ἑωθινὸν ἰδιόμ. στιχν. Δῶ εἰδέναι, ὅτι τὰ ἰδ. ἑωθινὰ στιχηρ· τῆς Εὐαγγελίου ἀπὸ τῆς παρούσης Κυριακῆς, καὶ μέχρι τῆ Ἁγίων πάντων, ἐν ταῖς Λιταῖς τῷ Ὀρθρῳ ψάλλονται εἰς τὸ Δόξα, καὶ νῦν.

Ἐγὼ δὲ, ὅτι ἀπὸ ταύτης τῆς Κυριακῆς ἀρχόμεθα ἀναγινώσκειν μετὰ τῶν ἐν τῇ Νάρθηκι Ἀπόλυσιν τῆς Λιτῆς τὰς Κατηχήσεις τῦ ἁγίου παίδος ἡμῶν Θεοδώρου τῦ Στουδίτου. Καὶ εἰ μὴ ἐνδημεῖ ὁ Ἡγούμενος, ἀναγινώσκονται παρ' αὐτῦ, εἰσ' ἄ, ὑπὸ τῦ Ἐκκλησιάρχου, Ἐσημέωσαν, καὶ ἀκουσμένων τῶν Ἀδελφῶν.

Εἰς τὸν Λειτουργίαν οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ὁ ν τῦ Καν. Ὠδὴ ἕκτη. Περικείμενον τῦ δεσμὸν τῦ Ἠχω εἰς τὸν Ἀπόστολον.

Ὁ Ἀπόστολ. Πρὸς Τιμόθεον, β'.

ΤΕκνον Τιμόθεε, παρακολούθηκάς μοι τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ, τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷα μοι ἐγένοντο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις, οἵους διωγμοὺς ὑπέμεινα· καὶ ἐκ πάντων με ἐρύσατο ὁ Κύριος. καὶ πάντες δὲ, οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησῦ, διωχθήσονται· πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι, καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες, καὶ πλανώμενοι· σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες, καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνων ἔμαθες, καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἀλληλουϊάριον τῦ ὕμν. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωποί τινες δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι· ὁ εἷς Φαρισαῖος, καὶ ὁ ἕτερος τελώνης. Ὁ μὲν Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὡς οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἅρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί· ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω δὶς τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατεύω πάντα ὅσα κτῶμαι. Ὁ δὲ τελώνης μακρόθεν ἑστὼς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπᾶραι εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀλλ' ἔτυπτε τὸ στῆθος αὐτῦ, λέγων· ὁ Θεὸς, ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτῦ μᾶλλον ἢ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται. Κοινωνικὸν, Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν Οὐρανῶν.

Χερουβικὸν, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ Ἑβδομάδι καθ' ἑκάστην ἱδιόμιον τυγχάνω καὶ ᾠδή.

Τῇ κυριακῇ, ἐν ᾗ ἀναγινώσκεται τὸ ἱερὸν, καὶ ἄρτον Εὐαγγέλιον ὁ Φαρισαῖος τῦ Ἀσώτου υἱῦ. Τῷ Σαββάτῳ ἱσπέρας ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ μετὰ τῶν συνήθων τὸ σχολιον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσόμεν στίχοι. Καὶ ψάλλομεν στιχη. ὁ Ὀκτώηχος ἀναστάσιμα γ'. καὶ ἀναπολικὰ γ'. καὶ τῷ Τριῳδίῳ ἰδιόμελ. δύο, δ' στιχηρὰ αὐτὰ, Ἦχος δ.

ΕΙς ἁμαρτόντων χάρας, καὶ ζωοποιὸς θεὸς ἄθλων, γλωσσορρόησας τὸν ἁμαρτίαν, τῇ θερεπείᾳ ἐθήρισα τὰς ψυχὰς τῆς ἀμελείας, ὁ θραυσμάτων ἰσοίβασα θεμελίων μὲ τὰς σημνίας, ἃς ὁ πατίσεσα, ἐν ἄλνοις τῆς μελαγόιας· ἀλλ' αὐτὸς σε, τὸν θεραπόντων γλωρρὸν πλῆθ Θεὸν, τῷ ἀνέμῳ τῆς σῆς φιλοσπλαγχνίας ἀπολύμησον τὸ ἄχνευς τῶν ἔργων μου, ὁ σιτάρχησον τῇ ψυχῇ μου τῷ ἄφεσιν, εἰς τὸν κοφινὸν σου συγκλείσαι με ἀποθήκην, καὶ σῶσον με. Δις.

Ἐπηρμένῳ, ἀδελφοὶ, τὰ μυστήρια τῦ δύκαιον, τὸν δὲ ὃν τῆς ἁμαρτίας φῶς τῷ πεζικῷ ἐσίαι ἀναβραμοῦσα ἄσωτον ὢν ὁ πατὴρ ὑπεδέξατο Πατὴρ φερωπαστὴς ἀπαδέζεται, καὶ κάλιν τῆς οἰκίας δόξης χαίζεται τὰ γνωρίσματα, ὁ μυσικὸν ζῷς ἄνω ὀπτηλεῖ δοξασόμεν, Θεὸν τὸν μόχθον τὸν σιτεύτον, ἵνα ἡμεῖς ἀξίως πολιτεύσωμεθα, πρὸς ὑὸς ἀρτι φιλανθρώπῳ Πατρὶ, ὁ πρὸ ἐνδόξῳ Θυμάτι, τῷ Σωτῆρι ταῖς ψυχαῖν ἡμῶν.

Δις.

Δόξα, ἦχος β'.

Ὡ πόσης ἀναδῶν ὁ ἀθλητὴς ἐμαυτὸν ἐσέρχομαι· ὦ ποίας Βασιλείας ἐξέπεσα ὁ παλαίστωρος ἐγώ· τὸν πλοῦτον ἰώλασσα, ὕπνῳ ἐλαβον· τῷ ὄφλῳ παρέβλω· οἴμοι τάλαινα ψυχή, πῦ πυρὶ παραίωνίῳ κατακαήσῃ, διὸ θεὸ τέλους βόησον Χριστῷ πῦ Σωτῆρι, ὡς τὸν Ἀσώτων δίξαμε νῦν, ὁ Θεός, ϗ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτ. τὸ θεῖον τῦ Πνεύματος τὸ Ἅγιον. Εἰσοδ. ϗ. τὸ Φῶς ἱλασεῦν. Περικείμενον, ὁ Κύριος ἐβασίλευσε· εἰς τὸν Λιτὸν ὡς σωτῆρας, τὸ στιχηρὸν τῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς Ἀποστίχ. τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα ἰδιόμελον, ἦχος πλ. β'.

Τῆς παρικῆς θερίας ἐξικοπτόμενος τὸν πλοῦτον, ἀπόρους σωτικοσμόμενος ὁ πάλας κτῶνται, ϗ τῆς ἀπόνου ὀρτιζόμενος ζωῆς ἐλίμοσπον· μὴ χρεταζόμενος· ἀλλ' ὑποσῴζας θεὸς τὸν ἀπολαγχον Πατέρα, κραυγάζω σωῖ δίκαιε· δίξυ με ὡς μίδιον, θεσπίσπονζε τῇ φιλανθρωπίᾳ σε, ϗ σῶσόν με.

Καὶ νῦν Θεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ Ποιητὴς ϗ λυτρωτὴς μὺ πάναγε, Χριστὸς ὁ Κύριος ὁκ τῆς σῆς νηδύος θεσελθών, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς θεσῖλυ καπάσης τὸν Ἀδὴμ ἀλλάθεσσε· διὸ σὲ πάναγε, ὡς τῷ Θεῷ Μήτηρ, ϗ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοαλῶν ἀσιγήτως τὸ Χαῖρε τῷ Ἀγγέλῳ· χαῖρε Δέσποινα, θεσφασία, ϗ σκέπη, ϗ σωτηρία τῇ ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Θεοτόκε Παρθένε ὁκ γ'. καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς ἀγρυπνίας, ὡς συνήθως. Ἐν τῷ Ὄρθρῳ, εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, Τροπ. τῆς Ὀκτωήχου ἀναστάσιμον. Ϗ τὸ Θεοτ. ἡ σωτήριος στιχολογία. Οἱ Ἀναβαθμοὶ τῦ Ἤχου, τὸ, Πάσα πνοὴ. Καὶ Εὐαγγέλιον ἑωθινόν· εἶτα, Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμα μὺ θεος Ναόν τὸν ἅγιόν σε, ναὸν φέρον τῦ σώματος ὅλον ἐπιλωμβάνον· ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαιρον, ὡσπαλάγχω σε ἐλέει.

Καὶ νῦν Θεοτ. Ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας ἐλπίδων μοι τερίβυς Θεοτόκε, αἰρεαῖς γὰρ κατηρύπωσα τὸν ψυχῶν ἁμαρτίαις, ϗ ῥαθύμως τὸν βίον μὺ ὅλον ἐκσπατήσας· τοῖς σοῖς θρεσβείαις ῥῦσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, ἦχος πλ. β'.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κῦ τὸ μέγα ἐλέος σε, ϗ κῦ τὸ πλῆθος τῦ οἰκτιρμῶν σε ἐξάλειψον τὸ ἀνομημά μου.

Τὰ πλῆθη τῶν πεθεραμμένων μοι ἐναῶν ἐνοῶν ὁ πάλας, ῥῆμα τῶν φοβερῶν ἡμέραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ ἐκβόησόν με τὸ ἔλεος τῆς ἀθλαγχρίας σε, ὡς ὁ Δαβὶδ βοᾷ σοι· ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κῦ τὸ μέγα σε ἔλεος.

Οἱ Κανόνες οἱ ἀναγράσμοι, καὶ τῆς Θεοτόκε. Καὶ τῷ Τεμῳδίᾳ εἰς ς'. Τῷ δὲ Μηναίῳ τῷ Ἀκολουθίαν ᾠδλομεν εἰς τὰ Ἀποδόσπατα τῆ Παρασκευῆ ἑσπέρας. Ὁ Κανών.

Ὠδὴ ά. ἦχος β'.

Τῶ Μωσέως ᾠδῶ.

Ἰησῦ ὁ Θεὸς, μὲ ἀνοῶντα δίξαι σῳῦ κάμε, ὡς τὸν Ἀσώτων υἱόν, κάντα τὸν βίον ἐν ἀμελίᾳ ζήσαντα, καὶ σὲ παροργίσαντα.

Ὄν μοι δίδωκας θελν, κακῶς ἐσκόρπισα θείον πλοῦτον, ἐμακρυῶθω ἀπὸ σε ἀσώτως ζήσας ἀπολαγχε Πάτερ, δίξαι ἐν κάμὲ ὀπηρίφοντα.

Τὰς ἀγκάλας νυῖ τὰς πατερικὰς θεροσφαπλώσας, δίξαι Κύριε κάμὲ ἄπατερ τὸν Ἀσωτον, πατοικτίρμον, ὅπως ὀχαελέως δοξάζω σε.

Θεοτοκίον.

Ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς πᾶσαν θακνὺς ἀγαθωσυνῶν, πάρεδί μὲ τῶ πλησιῶ σῷ ἱκανκράταν, ὡς ἐυεργέτης, Θεάνις τῆς Μήτρός σε δηῆσαι.

Καταβασίας δὶ λόγομεν τὰς ἑιρμὸς τῦ Κανόνος.

Τὴν Μωσέως ᾠδῶ ἀναλαβοῦσα ὅπασον ψυχῆ, βοᾶδες, καὶ σκεπασῆς ἐγύντό μοι εἰς σωτηρίαν, ἔτος με Θεὸς, κῦ δοξάσω αὐτόν.

Ὠδὴ γ'. Στεῤῥωθέντα με τὸν νῆν.

Ἔσω ὅρος ἐμαυτὸ χεγονὰς, φρυσολαβοῦς θεσσκολλᾶθλω ζῖς παῶν ἐφωρεσιᾶς· ἀλλὰ δίξαι με Χριστὲ, ὥπατερ τὸν Ἀσώτων.

Τοῦ Ἀσώτε τὸν φονὸν ὀκμιμεῖσθαι βοῶ, ἥμαρτον Πάτερ, ὡς ὀκέτον ἐν, κάμὲ ἐναγκάλισαι νυῖ, ϗ μὴ ἀπόσῃ με.

Τὰς ἀγκάλας σε, Χριστὲ, ὑφαπλώσας συμπαθῶς, ὑσόδιξαί με, ἀπὸ χόρας μακρᾶς, ἁμαρτίας, καὶ παθῶν ἐπαπαρέφοντα.

Θεοτοκίον.

Καλὴ ἐ γυναῖξ κάπαλόπονον κάμὲ καλῶν ἰδίαις, ἁμαρτίαις πολλαῖς τὸν πῶχαΐσαντα ἀγὴν, ὕπως δοξάζω σε.

Ὁ Εἱρμός

Τηερωθέσπα με τὸν νῆν, κἀρποφόρον ὁ Θεὸς, ἀνάδειξόν με, χαρηγὲ τῶν καλῶν, φυτευγὲ τῶν ἀρετῶν τῆ Ἀπλαγχνίᾳ σε.

Καθ' ὅπερ λόγομεν ὁκ ᾠδύτερε, ἦχος δ.

Τὸν τάφον σε Σωτὴρ.

Ἀγκάλας παῖκὰς δεανοῖξαί μοι ἀπόσον· ἀσώτως τὸν ἐμὸν καπωλώσαι βίον, εἰς πλῆθος ἀδαπάνητον ἀφορῶν τῶν οἰκτιρμῶν σε Σῶτερ, νῦν πῶχαΐσασα μὴ ὑπερίδῃς καρδίαν, σοὶ γὰρ Κύριε ὁκ κἀπαύξει κραυγάζω· ἥμαρτον Πάτερ εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἐνώπιόν σε.

Δόξα, τὸ αὐτό· καὶ νῦν Θεοτ. Ὁμοιον.

Ἀνύμφευτε ἀγνὴ, Θεοτόκε Παρθένε, ἡ μόνη τῶν πάντων θεσσωτία, καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, ϗ δεινῶν θελευτάσεων, πάσῃς λύτεσσαι,

σιν, τὰς ἐλπίδας, Κόρη, ἠχοῦσας, & τὰς ψυχὰς ἡμῖν σῶσον τὰς θείας προσβάσεις σε.

Ὠδὴ δ'. Τὸν ἐκ Παρθένου σε γένεσιν.

ΠΑῦλον καλεῖν, ὦν μοι δέδωκας, ἐπευφήμει Πάτερ, ὑπισχόμενα κακῶς, ξένοις πολίταις δυλεύμενον· σὺ δὸς σοι, ἡμαρτόν σοι δίξας με, ὡς τὸν Ἄσωτον πάλαι, ὑφαπλάσας τὰς ἀγκάλας μοι τὰς σάς.

Πᾶσιν κακῶς δεδήλωμαι, ὑπακούσας αὐθλίως τοῖς παῶσι δημιεργοῖς, & ἡμαυτῷ ἔχω γένοναι ἀφοσσέζίᾳ· οἰκτίρησόν με Σῶτερ, ἐπαφρύνει Πάτερ, φερσφυγότα τοῖς πολλοῖς σε οἰκτιρμοῖς.

ΠΑσης αἰσχύνης πεπλήσθημαι, μὴ ζηλωθῶν ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος Οὐρανῶ· & γὰρ ἀλόγως ὑπέκυψα τῇ ἁμαρτίᾳ· νῦν δὲ ἐπιφέρων, σκέδαζε καταγύζε· ἡμαρτόν σοι, δίξας με Παμβασιλεῦ.

Θεοτοκίον.

ΗΤῶν ἀνθρώπων εὐσέβεια, ἡ ἐλπὶς ἡ βεβαία πάντων τῶν Χεισιανῶν· τὸ καθαίρμιον ἄχραντε τῶν σωζομένων, σῶσόν με Παρθένε μητεικαῖς σε ἱκεσίαις, & μελλούσης καθαίζιωσον ζωῆς.

Ὠδὴ ε'. Τὸν ἐκ Παρθένου σε γένεσιν.

ΕΝν ἐκ Παρθένε σε γένεσιν ὁ Προφήτης προεδλέψεν, ἀνεκήρυττε δοῶν, τὸν ἀκοὴ σε ἀκούσαν καὶ ἐφοδήθην, ὅτι ἀπὸ Θεμιμὰν, & ἐξ ὄρους ἁγίε κατασκίε ἐπεδήμησε Χεισέ.

Ἑτέρα ἐκ τῆς αὐτῆς ὁδολεβίσης.

ΕΔυλεύσθην πολίταις ξένοις, καὶ εἰς χώρην τὴν φθεσεποῖν ἀπεδήμησα, καὶ ἐπλούτησα αἰσχυνῆς· νυνὶ δὲ ἐπιφέρων κεκλαυμένον σοι Οἰκτίρμον, τὸ Ἡμάρτον.

ΤΑ παῤῥησία σε ἀσθενήσασα νυνὶ ὑπάνοιξίν μοι ἀπὸ τῶν κακῶν ἐπιφέρουσι, ἐπικεκλυσμένε Πάτερ· & μή με ἀπόσῃς, ἔχων ὑπερβάλλον τὸ ἔλεός σε.

ΟΤ' ὄλμῳ ἀτενίσας ἄνωθεν εἰς τὸ ὕψος, ἀμεῖξα Χεισὲ παροεγίσας σε· ἀλλ' οὐδὲ σε Οἰκτίρμον τὸ ἐσπλαγχνον, κεκλαυμένον· Η' μαρτον, ἱλάσθητι & σῶσον με.

Θεοτοκίον.

ΠΑναγνὰ Παρθένε, Κεχαριτωμένη, ἡ τὸν ἱλασμὸν σπόνδων τέξασα, τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων τὸ βαρὺ φορτίον σὺ ταῖς ἱκεσίαις ἐλάφρυνον.

Ὠδὴ ς'. Ὑμνῶ σε Βυθῷ ἁμαρτημάτων.

ΗΤῆς νυκτὸς διελθούσης, ἠγήκεν ἡ ἡμέρα· & τὸ φῶς τῆς Κόσμου ἐπέλαμψε· δέῃ τῷ ὑμνεῖ σε τάγμασι Ἀγγέλων, & δοξολογεῖ σε, Χεισὲ ὁ Θεός.

Ὠδὴ ζ'. Βυθῷ ἁμαρτημάτων.

ΤΥδε ἁμαρτημάτων συνέχει με ἀεὶ, καὶ τεκνωσία πέπαυμαι βυθίζει με· κυβέρνησον φερὲς λιμένα με ζωῆς, Χεισὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσόν με, Ἐλεήμον τῆς δόξης.

ΤΟν πλοῦν τὸν παῤῥῶν ἐσκόπουν ἐγώ· & πεπτωκῶς, αἰχμώτης πεπλήρωμαι, δελεάμενος τοῖς ἀκάρποις λογισμοῖς· δὸς σοι βοᾷ φιλάνθρωπε, οἰκτίρησόν με σῶσον.

Ἰμνῶ καθαιρέτα πανσόφων ἀγαθῶν, καὶ ξενωθέντα ἐκ σοῦ ὑπεράγαθε, οἰκτίρησον ὑπερίφοντά με νυνὶ, καὶ σῶσον, Χεισὲ, ὑμνοῦσά σε τὴν φιλανθρωπίαν.

Θεοτοκίον.

ΣΩτῆρα, καὶ Δεσπότην κυήσασα Χριστὸν, τῆς σπείας με κόρη ἀξίωσον, πλοηδόσασα ἐκ πανύτων ἀγαθῶν, Παρθένε ἀγνὴ, ἵνα ὑμνῶ σὰ σὰ μεγαλεῖα.

Ὠδὴ η'. Τὸν ἐκ Παρθένου σε γένεσιν.

ΒΥθῷ ἁμαρτημάτων συνέχομαι Σῶτερ, καὶ ἐν πελάγει τῷ βίε βυθίζομαι· ἀλλ' ὥσπερ τὸν Ἰωνᾶν ἐκ τῆς Θκείς, κἀμὲ τῶν παῶν ἀνάγαγε, καὶ σῶσόν με.

Κοντάκιον ἦχος γ'. Η' Παρθένος σήμερον.

ΤΗς παῤῥησίας δίξης σε ἀπεσκιρτήσας ἀφρόνως, ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα, ὃν μοι παρέδωκας πλοῦτον· ὅθεν σοι τὼ τᾷ Ἀσώτε φωνῶ φερσφίερον. Η' μαρτον ἐνώπιόν σε, Πάτερ εἰκτίρμον· δίξαί με μίλιφοῦτα, & ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων σε.

Ὠδὴ θ'. Οἶκος.

ΤΟῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ ἰκάτου δεδόσκοπος δὶ οἰκείας φωνῆς τῶν Γεγραῶν ἀκουσώμεθα, ὡς τὸ Ἀσώτε· καὶ σώτερον· πάλιν, & τάτε πίσει ἐκμιμησώμεθα τὸν καλὸν μιᾶνοιαν· τῇ ματεδόντι σωτὰ τὰ κρύφια μὴ ταπεινῆς παρδίας κεκλαμεν· Η' μάρτομεν σοι Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ ὡς ἰσμὲν ἄξιοι ποτὲ, κλιθῶμεν τέκνα ὡς φρὶν· ἀλλ' ὡς φύσει ὑπάρχων φιλάνθρωπον, σὺ φρεσδέχυ, καὶ ποίησόν μι, ὡς ἕνα τῶν μισθίων σε.

Καὶ γίνεται ἡ Ἀνάγνωσις τῶν τῆς Συναξαρίου τῆς Μεγάλης. Εἶτ' ἔτα καθέζης ἐπὶ τὸ Τελεσθέν.

Στιχ.

Α'σωτος εἶπε ὡς ἐγὼ, Θωβραῦ ἴδι.

Θ εἰς τὸ οἶκτε τῶσιν ἰδόκιμα δόξα.

ΤΗ' ἀνὴ ἡμέρα, τὼ τᾷ Ἀσώτε ὑὲ ἐπαναλήλυθεν ἑορτάζομεν, ὦ οἱ Θεόπαῖδες Πατέρες ἡμῶν δόξαν ἐν τῷ Τελεσθέῳ ἐστέλεαν δὶ αἰτίαν ζωωτῶν· ἐπειδὴ γὰρ εἰσί τινες, πολλὰ τῶν ἀτόπων ἐωῖς συμπεσόντες, ἀσώτως τε ἐν νεωτέρᾳ πάνυ τῆς ἡλικίας βιώντες, καὶ μήθειν καὶ ἀστελγείαις χρηλζόντες, καὶ εἰς βυθὸν ἄπο κακῶν ἀπονοίας, φερὸς ἀπόγνωσιν ἐρχόμενοι, ὕπνε δὴ γίνηται δεῖ τῆς ἀναζονείας· κἀντεῦθεν φερὲς ἐπιμέλειαν ἀρετῆς ἐδιαμαξέρχεσθαι βέλοντας, καὶ τὸν τῶν κακῶν ἐσμὸν φερεξαλλόμενοι, τοῖς αὐτοῖς, καὶ χείρεσι τῶν κακῶν ἀὰ φερπήσωσι· φίλανθρωπος, καὶ πατρικῶς οἱ Ἅγιοι Πατέρες, & φερὲς τὸ ζωῆτες τῶν ἀνθρώπων ἐρχόμενοι, & ἀπαγωγὴν τῆς ὑπογνώσεως δίζοντες, τὼ ζωώσιν ἐδιαβολὼ ἐντεῦθεν μὴ τὼ φερὶν ἐνέτακεν· ἀγρίμιζον τὸ τῆς ὑπογνώσεως ἀναπώντες πάθος, καὶ φερὲς

ἀρετῆς

ἀρετῆς ἀναλῦσ ιν δι ηγήσεις, καὶ τὰ φιλάνθρωπα, καὶ ὑπερφέροντα τὸ Θεῖ απλάγχνα, τοῖς πλέοσι ἐπᾴκισεν, ὅῤῥ τὸ Α'σώτ ου διακινοῦντες· ὡς ὐκ ἔστι ἀδὶν τ' ἁμαρτηκότων, ὁ τὼ σκέψι φιλάνθρωπον γνῶμω γυκῆσα, ἐξ ἀυτῆς ἡ ἀῤῥαβολῆς τῦ Χρις ῦ ἀῢῖο παρεσάνοντες. Δύο μὲν ουῦ εἰσὶν ὑφ' τὰ ἀνθρώπ ου, ἥτει τὸ παυθρώπ ιν λόγι, οἱ δίκαιοι, καὶ οἱ ἁμαρτωλοί· ὁ μὲν ουῦ πρισεύτερ ῦ. ὄῤῥ' ν, ὁ ἐν παῖς ὑτοπλῶς ἀυτὸ, καὶ τῷ καλῷ ἀεὶ ὑπηρέτ ῃ τῦ Θεῦ, καὶ μηδ' ὁποσοῦ ἀυτῦ ἀφιελῖμῦ. ῃσάντες δὲ, ὁ τὼ ἁμαρτίαν πυθόμ ενος, καὶ τὼ μετὰ Θεῦ συωλιαγωλῶ, ὅῤῥ τ' αἰχρῶν ἀφεῖχεν ἀφηποιμῦ. καὶ τὼ ἀφ' ἀυτὸν τῦ Θεῦ φιλανθρωπίαν ἐκδιαπνίσας, ἀσυτῖος πολιτοιοιμῦ. ὡς μὴ τὸ κατ' εἰκόν α σῶον ὅῤῥ τηρῶν· καὶ τῷ πονηρῷ δ' αίμον ι ὀξακολουθήσας· καὶ ἀγελάσας ὅῤῥ τ' ἡδυνῶν τοὺς σκείτε θελήμασι, καὶ μὴ δ' υνηθεὶς τὼ ὀδυσμίαν ἐμπλῆσαι· ἀκόρεστον γάρτοι πρᾶγμα ἡ ἁμαρτία, θέλ ουσα τῇ σωυθέᾳ, ὅῤῥ τὸ φρονιμώτερ ον ἡδύνοῦ Θ.· ὦ δ' καὶ κορέσιος παρεικζει, ὡς χοίρων ὅσων ζοῦσ', τὰ ζὼ κορόπα, φοῦτον μὲν γλυκύτ ην προβάλλοντ αι, ὕστερ ον δ' ζαχύοντες, καὶ ἀχυρῶδες ἀποπλῆσον, ἁ πάντος κεκλῖπλα καὶ ἡ ἁμαρτία. Μόλις ουῦ ἀνανήψ ας ὁ Α'σῶτ ος, ὡς πρλιμῶ τῆς ἀρετῆς ἀποπλύῤῥ Θ., ἔρχ ῖλε πρὸς τ' πατέρα, λέγων, Πάτ ερ, ἥμαρτον εἰς τ' Οὐρανὸν, καὶ ἐνώπιόν σ ου, καὶ ὐκ εἰμὶ ἄξι ὸν κληθῆναι ὑός σ υ. Ο' δὲ ὄῤῥχ ῖλα τῶν μετανοοῦντα, μὴ ὀνειδίζων, ἀλλὰ φιλανκλιζόμ Θ., καὶ ἀγκαλιζόμ Θ., τὸ ὄῤῥιχα, Ϛ παῖρικὸ ἀπλάγχνα δδισεκνίς· καὶ δ' δωσιν ἀυτῷ ἔνδυμα, τὸ ἄγιον δηλαδὴ Βάπῖσμα, καὶ σφραγῖδα, καὶ ἀῤῥαβῶνα, τὼ χάειν τὸ πνευμ ατ ὸς Πνεύμ ατ Θ.· φεῖς δ' ὴ τύπος, καὶ ὑποδήμ ατα, ἵνα μηκέτι ὑπὸ τ' ὄφεων, καὶ σκορπίων πλήπτ ηται τὸ κῦ Θεὸν ἀυτῦ ὄῤῥ ῃ ζθήμ ατα, ἀλλὰ μᾶλλον ταῖς ἐκείνων κόρυς σωῤῥῖβειν ἔχῃ. Μετέπειτα δὲ τῷ ὑπερβάλλοντι ἡ χαρᾷς, καὶ τ' μόσχον δ' αὐτὸν Θύει τὸν σιτεύτον, τὸν ὑὸν ἀυτῦ τὸν μονογνῶ ὁ πολῖτ ῃ, καὶ ὃ σαρκὸς ἀυτῦ δίδωσι μεταχεῖν, καὶ τὸ αἷμα Θ.· Κᾷν θαυμάζων ὁ πρισεύτερ ος ὑὸς τ' ὑπερφέρον ἀυτῦ διαλαγχάνε, λέγει ὅσα δ' ὴτα ἡ ἐξηπάν· ὁ σὲ φιλάνθρωπ ος κἀκεῖνον δδιορμίζε, ἐπανάγων ῥέμα λόγοις ἡπίοις, καὶ φερσιώσι. Σὺ πάντοτ μετ' ἐμὲ εἶ, λέγων, καὶ χαρίζῃ φερσῆκε, Ϛ πρ παῖρι συνηδῆναι, ὅτι ὁ νῆς με ὅτ Θ. νεκρὸς ἦ τῇ ἁμαρτίᾳ τὸ φρόνερον, καὶ ἀνέζησε, μετανόησας ἐφ' οἷς ἔφεσπε ἀβλήρ ος· Ϛ ἀπολωλὸς ὡς μακρὰν μὲν γενόμ Θ. τῇ συνηθείᾳ τ' ἡδυνῶν, Ϛ εὑρέϊτ δ' ἐμὲ ἀπλάγχνοις οἰκείοις παδύῖ Θ., Ϛ πρ συμπαθῆ τῆς γνώμης μεπεκλεισμένῳ αὐτόν. Δύναται δὲ ἡ ἀβδολὴ αὕτ Θ Ϛ φεῖς τὸν νῆν Ε'βραίων λαὸν, καὶ ἡμᾶς ὀκληφθῆναι· ὅῤῥ ταύτ ῃ ουῦ τὴν αἰτίαν Ϛ ἡ ἀβδολὴ αὕτ ῃ ἐπαῦσε Ϛ τὴν Α'γίων Πατέρων ἐτάχυδη, αἰναπῶσα μᾶλ, ὡς ἄρτιαι, τὴν ἀπὸ γνωσιν, καὶ φιλίαν τὴ πρὸ καλῶν ἔργων ἀπίεσιν, φερξῆκησε δ' εἰς μετάνοιάν τε, καὶ μεταμέλειαν τῶν, ὡς τὸν Α'σωτον ἁμαρτήσαντα· ἥτις δὴ καὶ ὅλον ὀξῆ μόγισον εἰς ἀπόρεσιν τῆ τῇ ἐναντίᾳ βελῶν, καὶ μυυτήριον κεκαλῦ. Τῇ αὐτῷ φιλανθρωπίᾳ σω, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Α'μήν.

Ω'δὴ ζ'. Τὰ Χερυβὶμ μιμεῖῤῥθ Θ.

ΤΑῖς ἡδοναῖς τῦ σώμ ατ Θ. ὑπέκυψα πανα-
Θλίως, καὶ ἐδιωλώθην ὅλως τοῖς πρὸ πάσων ἐφελῳτατῖς· καὶ ξένῳ ἐγενόμην ἀπὸ σῦ, φιλάνθρωπ ε· νῦν δ' ἐ κραζω τὴν τῦ Α'σώτ ου φωνὴν, Η'μάρτηκα, Χριστὲ, μὴ μὲ ὑπερίδῃς, ὡς μόν Θ. ἐλεήμον.

Α'Ναβολὴ τὸ ἥμαρτον, μὲ δ' ὅλως ἐνατένισεν ἀποτομῶν εἰς ὕψος τὸ Οὐρανῦ, Παμβασιλεῦ· ὅτι ἐκ αφεσσιώ μόνος σε ποιεῖ ρισα, ἀδεπίτασος τὰ σὰ φερσάγματα· σὺδ, ὡς μόν Θ. ἀγαθὸς, μὴ με ἀπορρίψ ῃς ἀπὸ τῦ σῦ φερσώπ ου.

ΤΩ'ν Α'ποστόλων, Κύριε, καὶ Πεφοπτῆῦ, Ϛ Ο'σίων, Ϛ πρ σωθῶν Μαρτύρων, Ϛ πρ Δικαίων φερσωχαῖς, συγχώρησόν μοι πάντα, ἅπερ ἐπλημμέλησα, πεφεργίσας, Χριστὲ, τὼ ἀγαθότητά σ· ὅπως ὑμνολογῶ σ τ' ἐς πάντας τὺς αἰῶνας.

ΤΩ'ν Χερυβὶμ φανέσα, Ϛ Σεραφὶμ, θεοτόκε, Ϛ πάσης λαμπροτέρα ἐσωσμένη σρατιᾶς· σωῦ τὸν ἐκδυσπάσι, ὃν πρὸ ἐσωμάτωσας Θεὸν Λόγον, πανάμωμε, ἀνάρχ ον Πατρὸς, ὅπως πρ ἀγαθὸν πρ αἰωνιζόντων πάντες ἀξιωσῦμεν.

Ο' Εἱρμὸς.

ΤΑ' Χερυβὶμ μιμεῖῤῥθαι Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ἐχθρὸν, βοῶντες, ἐλογήσ ῃς ἑ ὁ Θεός· ὅτι ἐκ ,, ἀληθείᾳ, Ϛ κείσει ἐπήγαγες πᾶσι πάντα ὅῤῥ τὰς ,, ἁμαρτίας ἡμῶν· ὁ ὑπερῤῥμνῆ Θ., καὶ ἐλυδξασμέ- ,, νῳ ὡς πᾶσιας τὰς αἰῶνας.

Ω'δὴ η'. Τὸν ἐν τῇ βάτῳ.

Ο' Καταβὰς δὴ γῆς εἰς τὸ σῶσαι τὸν Κόσμον ἐκκενῶν πλοῦσία ὅῤῥ ἐλεῶ σοῦ, πλοκδσαπᾶς με πάσης νῦῦ ἀγαθοεργίας, ὡς ἐλεήμων σῶσον.

Α'Πὸ πρ σῶν ἐντολῶν μακρυθείς, ἐδιελώθλω παναθλίως πρ πλάνῳ· δπιτρέψοντα δ' νιῦ, τὸν Α'σωτον ὡς πάλαι, πεφαπίποντα σοι δέξαι, ἐπικρένιε Πάτερ.

ΦΟβοροποιὸς λογισμοὶς ὑπαχθεὶς ἡμωρῶθλω, Ϛ ἐν σῦ ἡμαρτῆκα μόν, ὅλως ἐξω ἐμαυτῦ γενόμ Θ., οἰκτίρμον· ἀλὸ ἐκ μετανοίᾳ πεφαπίποντά σοι σῶσον.

Θεοτοκίον.

ΘΕοῦμνῆτορ ἁγνὴ, ἡ πρ κατερῥαγκδμένον ὑπανόρθοσις μόνη, ἐπανόρθωσον κἀμὲ ναυτόκως ἁμαρτίαις συωτεθραμμένον ὅλον, Ϛ τεταπεινωμένον.

Ο Εἱρμός.

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ, ὁ Παρθένια τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα πότε, ὑμνεῖτε, εὐλογᾶτε, καὶ ὑπερυψεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ω'δὴ β'. Τῶν γηγενῶν τίς ἔκλυσε.

Ἴδε, Χριστὲ, τὴν θλῖψιν τῆς καρδίας, ἴδε μου τὸν ὄπισθεν, ἴδε τὰ δάκρυα, Σῶτερ, καὶ μὴ παρίδῃς με· ἀλλ' ἐναγκάλισαι πάλιν δι' ὀλιγοψυχίαν, πληθὺν σωζομένων σωτηριωθέντων, ὅπως ὑμνῶ δικαίως τὰ ἐλέη σου.

Ὡς ὁ Λησὴς βοῶ τὸ, Μνήσθητί μου· ὡς ὁ Τελώνης κατηφὴς, τύπτω τὸ στῆθος, καὶ κράζω νυῦν τὸ, Ἱλάσθητι, ὥσπερ τὸν Ἀσωτον δέξαι μετανοοῦντα ἐκ πάντων τῶν κακῶν μου Παμβασιλεῦ, ὅπως ὑμνῶ σου τὴν ἄκραν συγκατάβασιν.

Σὺ τέναξον νυῦν, ψυχή μου παναθλία, καὶ ἀναβόησον Χριστῷ· ὁ δι' ἐμὲ ἑκουσίως πτωχεύσας, Κύριε· πτωχεύσαντά με ἐκ πάσης ἀγαθουργίας, καλῶν ἀθεσίᾳ, ὡς ἀγαθὸς, καὶ πολυέλεος μόνος, καταπλάτυνον.

Ἧπερ ποτὲ εἰργάσω δύρσωπίλω τῇ τῆς Ἀσώτου, ἀγαθὲ, ὅπως φθῇ ἑκουσίως, ταύτην νυῦν πάσχων καὶ ἐμοὶ πρόσβλεψον, φερσεφαπλῶν μοι τὰς σὰς σκέπας ἀγκάλας· ἵνα σωθεὶς, ὑμνολογῶ σου τὴν ἄκραν συγκατάβασιν.

Θεοτοκίον.

Φωτίσαις πρεσβείαις σου, Παρθένε, τοὺς νοεροὺς μου ὀφθαλμοὺς ἐσοπτρισμένους κακίᾳ φώτισον, δέομαι· καὶ πρὸς ὁδοὺς μετανοίας εὐσήγαγέ με· ὅπως χρεωστικῶς σε ὑμνολογῶ, τὸν ὑπὲρ λόγον τὸν Λόγον σωματώσασαν.

Ο Εἱρμός.

Τῶν γηγενῶν τίς ἔκλυσε τοιοῦτον; ἢ τίς ἑώρακε πότε; ὅτι Παρθένος δυσθῆ ἐν γαστρὶ ἔσχεν, καὶ ἀνωδύνως τὸ βρέφος ἀπετέκνωσε· τοιοῦτον σε τὸ θαῦμα, καὶ σὲ ἀγνὴ, Θεοκυήτορ Μαρία, μεγαλυνόμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Εἶτα τὰ παρόντα τῆ Τριῳδίῳ.

Γυναῖκες ἀκηδέστατε.

Τὸν πλοῦτον, ὃν μοι δέδωκας, ὁ χαρίτων, ὁ ἀθλίως ἀποδημήσας ἀχρείως, κακῶς ἐμάλωσα, Σῶτερ, ἀσώτως ζήσας, δαίμοσι δολίως διεσκόρπισα· διὸ με ὄπισθεν τα, ὥσπερ τὸν Ἀσωτον, δέξαι, Πατερ οἰκτίρμον, καὶ σῶσον.

Ἄλλο Ὅμοιον.

Ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτον σου, ἐκδαπανήσας, Κύριε καὶ πονηρῶς δαιμονίοις καθυποτάξω ὁ τάλας, ἀλλὰ Σωτὴρ πανώσπλαγχνε τὸν Ἀσωτον οἰκτίρησον, ἐρυπώσαντα κράδαιρον, τῷ σοῖτῳ ἀποδιδούς μοι σολὼ τῆς Βασιλείας.

Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Ἁγία Μῆτερ πάντων, τὸ μέγα σου ἔρεισμα τῆς Ἀποστόλων, Μαρτύρων, καὶ Προφητῶν, καὶ Ὁσίων, τὸν σὸν Υἱὸν, καὶ Κύριον ἱλέωσαι τοῖς δούλοις σου ἡμῖν, Θεογεννήτρια, ὅταν καθίσῃ τοῦ κρῖναι τὰ κατ' ἀξίαν ἑκάστου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσχνὸν τὸ Οκτωήχου αἰνετάσιμα δ'. καὶ ἀναλικόν ά. Καὶ τοῦ Τριῳδίου ἰδιόμ. ἰσχ. γ'. τὸν β'. τὸ δ'. καὶ τὸ πλ. δ',

Λέγομεν δὲ καὶ τοὺς σωθέντας στίχ. ἦχος β'.

Τὴν τοῦ Ἀσώτου φωνὴν προσφέρω σοι, Κύριε· Ἥμαρτον ἐνώπιόν σου, ἀγαθέ· ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτον τῶν χαρισμάτων σου· ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦντα, Σωτὴρ, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου. ἦχος δ'.

Ὡς ὁ Ἀσωτος υἱός, ἦλθον κἀγὼ, οἰκτίρμον, ὁ τὸν βίον ὅλον σπαταλήσας ἐν τῇ ἀποδημίᾳ· ἐσκόρπισα τὸν πλοῦτον, ὃν δέδωκάς μοι, Πάτερ, δέξαι με μετανοοῦντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χείρ. ἦχος πλ. δ'.

Ἀπανήσας ἀσώτως τὸν παῖδικῆς ἐσίας τὸν πλοῦτον, καὶ καταναλώσας, ἔρημος γέγονα, ἐν τῇ χώρᾳ οἰκήσας τῶν πονηρῶν πολιτῶν· καὶ μηκέτι φέρων τὸ μίσος τούτων σωοικέσιον, ὄπισθέν σου, βοῶ σοι τῷ οἰκτίρμονι Πατρί. Ἥμαρτον εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ ἀμοιρῶ, κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων σου, ὁ Θεὸς, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Πάτερ ἀγαθὲ, ἁμαρτωλῶ ἀπὸ σοῦ, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, μηδὲ ἀχρεῶν δείξῃς τὰ Βασιλεία σου. Ὁ ἐχθρὸς ὁ παμπόνηρος ἐγύμνωτέ με, καὶ ἦρε μου τὸν πλοῦτον· τὰ ψυχῆς τὰ χαρίσματα, ἀσώτως διεσκόρπισα· ἀνάσχες ἔν, ὄπισθέν σου βοῶ, Ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων σου. ὁ δι' ἐμὲ ἐν Σταυρῷ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἁπλώσας, ἵνα τῷ δεινῷ θηρὸς ἁφαρπάσῃς με, καὶ τῷ σοῖτῳ καταξολίῳ ἐπινεύσῃς με, ὡς μόνος πολυέλεος.

Καὶ νυῦν. Τὴν παρθενομήτορα. Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Καὶ ἡ σωθέντας Λιτὴ, ἐν ᾗ ψάλλομεν τὸ ἑωθινὸν ἰδιόμ. καὶ ἀναμνησκόμεθα αἱ Κατηχήσεις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικὰ, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Οκτωήχου, καὶ ἡ. ς'. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου τοῦ ὕψους τοῦ ἤχου.

Ο Ἀπόστολος.

Πρὸς Κορινθίους προτέρα
Ἐπιστολὴ Παύλου.

Ἀδελφοὶ, πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει. πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος. Τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην, καὶ ταῦτα καταργήσει. Τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ· καὶ ὁ Κύριος τῷ σώ-

σώματι · ὁ δὲ Θεὸς ☩ τὸν Κύριον ἤγειρε, ☩ ἡμᾶς ἐξαγερεῖ διὰ τῆ δυνάμεως αὐτῆ · οὐκ οἴδατε, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστῦ ἐστιν; ἄρας οὖν τὰ μέλη τῆ Χριστῦ, ποιήσωμεν πόρνης μέλη; μὴ γένοιτο· οὐκ οἴδατε, ὅτι ὁ κολλώμενος τῆ πόρνη, ἓν σῶμα ἔζιν; ἐσονται γάρ, φησιν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν · ὁ δὲ κολλώμενος τῆ Κυρίῳ, ἓν πνεῦμα ἔζι · φεύγετε τὴν πορνείαν · πᾶν ἁμάρτημα, ὁ ἐὰν ποήσῃ ἄνθρωπος, ἐκτὸς τῆ σώματος ἔζιν · ὁ δὲ πορνεύων, εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει · ἢ οὐκ οἴδατε, ὅτι τὸ σώματα ὑμῶν, ναὸς τῆ ἐν ὑμῖν ἁγίυ Πνεύματός ἔζιν, ὃ ἔχετε ἀπὸ Θεῆ, καὶ οὐκ ἐζὲ ἑαυτῶν ; ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς · δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῆ σώματι ὑμῶν, καὶ ἐν τῆ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἔζι τῆ Θεῆ.

Ἀλληλουϊάριον τῆ Ἡχ. Εὐαγγέλιον κ᾽ Λουκᾶ.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἑξῆς τοῖς ταύτην· ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. Γαλ. Καὶ ἀπολωλὸς ἦν, καὶ ἀνέζη. Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον. Δεῖγνύουσιν, ὅτι τῆ Ἑβδομάδι τῆ Ἀναζάζεως ἡ Ἀλληλουϊα οὐ ψαλλομεν. Ἐκκλησιάζομεν δὲ ☩ ἐν Καθίσματι τῆ Ψαλτηρίυ ἀπὸ τῆ Ὄρθρου, καὶ λαμβάνομεν αὐτὸ εἰς τὴ Ἐσπερινόν · ἀσπάζεται ποιμένα ☩ τῆ Εὐβουλιάδι τῆς Τυρεινῆς, ἀδελφὸν ἡμῶν, ☩ τῆς ς᾽. Ἐν γὰ ταύτῃς ψάλλομεν Ἀλληλουϊα, ποιεῖται γὰρ μεταγοίας. Ἐκπαλαιῦται ☩ νησίδιον κὴ τὸν ἐπικολουθοῦσαν τύπον, ἐμὰ ἔζιν αὐτη ἡ κυρία κλίσις τῆς Τπαπαντῆς · κὴ δὴ τὸν Ἐσπερινὸν, ἐν ταῖς ἁγίαις ταύταις ἡμέραις λέγομεν τυῶν, ☩ ὠὰ, ποιοῦμεν κὴ τὸν κανόνα τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρυ Παριάρχυ Κωνζαντινοπόλεως τῆ Ὁμολογητῆ, τὸν Λίγοντα. Δὲ νησίδιον τὰς Μοναχὰς τῆ δ᾽. ☩ τῆ ς᾽. τῆς Τυεφάγυ. Καὶ κὴ τῶν ἁγίων τῆ Περιπαζμῶν Α᾽ πόλυσιν ἰδίαν τυῶν, ☩ ὠὰ, ὅπως ἂν ἀρεθῶσιν. Ἀναβάσεων δὲ ἄτῶν ὁ κανὼν τὸ ὄγδοα τῆ Παπαρδίνῆ, ☩ τὸν τῆ Τζερδίνῆ ἀρεσιν.

Ἰέζεον δέ, ὅτι ἡ Ἀκολυθία τῆ Λαζαρικῶν ἁγίων τῆ Σαββάτου, ☩ τῆ Κυριακῆ τῆς Ἀποκρέω, ψάλλεται ἐν τοῖς παραλθοῦζι Ἀποδέπνοις, εἰ μὴτε τύχῃ μεγάλα Ἁγία μνήμη.

Τῆ Παρασκευῆ Ἑσπέρας Μνήμῃ ὁσιπολιάδυ πάντων τῶν ἀπ᾽ αἰῶνος Κεκοιμημένων Ὀρθοδόξων Χριζιανῶν, Πατέρων, καὶ Ἀδελφῶν ἡμῶν. Τῆ Παρασκευῆ Ἑσπέρας ρῆ τὸν Περομιακὸν, καὶ τὸ σιωπῶσιν ιεχολ. εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσαβμὸν ἴζχυς ς᾽. Καὶ ψάλλομεν τῆς Ὀκτωήχυ ιεχολ Μαρτυρικὸν τὸ σῶμα γ᾽. τὸ εὐοροδίνα Ἡχε, καὶ τὸ Τριῳδίνα Πεντζόμια γ᾽. ἦχος πλ. δ᾽.

Ὁ ὲν Ἐδὲμ Παραδείζῳ.

Τῶν ἀπ᾽ αἰῶνος σήμερον νεκρῶν ἁπάντων κατ᾽ ὄτομα, μετὰ πίζεως χποίτων ὑσεβῶς. μνήμλω τελεωτῆς οἱ πισὶ, τὸν Σωτῆρα, καὶ Κύριον ἀνυμνήσωμεν, αὐτοιῦτος ἐκτενῶς· τότε ὲν ὥρα ἡ Κρίσεως ἀποκαλυφθεῖσα ἀραδῶ δικαίαι αὐτῆ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πάντα κρίνοτι τὼ γῶ, ἡ δικαίας αὐτῆ ἐξομολόγησιν τυχόντας ἐν χαρᾷ, ἐν μιρίδι δικαίων, ☩ ἐν Ἁγίων πλήρῳ φωτεινῷ, ☩ ἀξίως ὑμνῆσαι τὴς Οὐρανίυ Βασιλείας αὐτῆ.

Ὁ τῷ οἰκείῳ αἵματι βροτὰς, Σωτὴρ, ἐκπριάμενος, ☩ θανάτῳ σε θανάτῳ τὸ πικρὸ σκληρωσάμενον ἡμᾶς, ☩ ζωῶ τὼ αὐόνιον ἐξεσχὼν τῆ Ἀναζάσεώς σε ἡμῖν· πάντας ἀνάπαυσον, Κύριε, τὺς κοιμηθέντας ὑσεβῶς · ἢ ἐν πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν γῆ, ἢ ἐν παντὶ τόπῳ. Βασιλῆς τε, Ἱερεῖς, Ἀρχιερεῖς, μοναζὰς, ☩ μιζάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγίνας, ☩ ἀξίωσον αὐτὺς τῆ Οὐρανίυ Βασιλείας σε.

Ἡ σὴ νεκρῶν ὑμνῆσα σε Χριζὲ, ἀκὴ ὁ θάνατος κυριδίνη τῆ δανόντων ὑσεβῶς· διὸ αἰτοῦμέν σε ἐκτενῶς, τὺς σὺς φίλυς ἀνάπαυσον ἐν αὐλαῖς σε, ☩ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τὺς ὄζ Ἀδὲμ μέχρι σήμερον λοφδόσαντάς σοι καὶ ποιήσαντας, πατέρας, ☩ ἀδελφὺς ἡμῶν, φίλως ὁμῆ, ☩ συγγνῶμές, ἅπαντα ἀνθρώπινα, τὰ τῆ βίυ λειτεργήσαντα πιζῶς, ☩ φῶς σὲ μετασχόντα πολυειδῶς, καὶ σολυρόσπορόν Θεὸς, καὶ ἀξίωσον τότυς τῆς Οὐρανίυ Βασιλείας σε.

Δόξα, ἦχος πλ. δ᾽.

Ῥωμῶ, ☩ ὀδύρομαι, ὅταν ἐντοῦσε ἡ θάνατος, ☩ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένυς τὼ κατ᾽ εἰκόνα Θεῆ πλασθέντα ἡμῖν ὡραιότητα ἀρεσφορ, ἀδόξον, μὴ ἔχοντα εἶδος· ἀ τὸ Θαύματος· τί τὸ φῶς ἡμᾶς τῦτο γέγονε μυζήριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζάχθημεν τῷ θανάτῳ; ὕντως Θεῆ φοβαζόμεθα, ὡς γέγραπται, τὸ παράχρῆμα τοῖς μεταβᾶσι τὼ ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν, Θεοτ. Τὸ δ. τῆ Ἡχ. Θεὸς ἐλαφρὸν· ἀντὶ δὲ τῆ Περικειμένυ λίγομεν ἀλληλουϊα εἰς ἦχον πλ. β᾽. ςίχ. Μακάριοι, ὧς ἐξελέξω· ςίχος. Αἰλησιάσατε τῷ Θεῷ ἐν ἁγιόδι αὐτῆ· ἐκτενῶς. Εἰς τὸν ςίχον τὰ δ᾽. Μαρτυρικὰ τῆ ἤχυ, καὶ τὰ β᾽. Νεκρόσιμα Ἰωάννυ τῆ Δαμασκηνῆ.

Δόξα, ἦχος πλ. β᾽.

Ἀρχὴ μοι, καὶ ὑπόζασις τὸ πλασυργῆσαι με γένον φοβάγμα· βυλυθεὶς γὰρ ὄζ ἀοράτυ τε, καὶ ὁρατῆς με ζῶων συμπῆξαι φύσεως, γνῶσι μὴ τὸ σῶμα διέπλασας, δόξωκας δέ μοι ψυχῶ τῇ θέᾳ σε, καὶ ζωοποιῷ ἐμπνεῦσαι· διὸ, Σωτὴρ, τὺς φίλυς σε ἐν χόρῃ ζώντων, ἐν σκιναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νυν̃. Ἦχος ὁ αὐτός.

Προβάτως τῆς Τεκούσης σὲ, Χριστὲ, καὶ τὸν Μαρτύρων σε, Ἀπόστολων, Προφητῶν, Ἱερέων τε, Ὁσίων, Ⓒ Δικαίων, Ⓒ πάντων τῶν Ἁγίων, τὴν κοίμησιν τὴν ἑαυτῶν σε ἀνάπαυσον. Νυν̃ ἀπολύεις τὸν δοῦλον σε.

Τροπάριον, ἦχος πλ. δ'.

Ὁ Βάθη σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν, Ⓒ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπρόϊσμον, μόνε δημιουργὲ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σε· ὃν σοὶ ᾧδε τὼν ἐλπίδα ἀνέδειντο, τῷ ποιητῇ, Ⓒ πλάστῃ, Ⓒ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα, τὸ τέλος τῶ Τροπαρίου.

Καὶ νυν̃, Θεοτοκίον, ἦχος ὁ αὐτός.

Σὲ Ⓒ τὸν Τόκον, Ⓒ λιμένα ἔχομεν, καὶ περισσείαν εὐσεβείας δυσωπέσιν̃τον, τοὺς ὃν ἐπικτὶς Θεὸν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Μετὰ δὲ τὼν Ἀπόστολων τὸ λυχνικὸν πεπλήρωμα ἐν τῇ Ναΰρνᾳ πανυχίδα εἰς τὸν Κοιμηθέντας, καὶ Ψαλλόμεν τὸ ἐνορδίνα Κανόνα τὸν ἦχε, τὸν Νικεφόρου, εἰς δὲ τὸ Ὄρθρον μὲ τὸν ἑξάψαλμον Ἀλληλούια εἰς ἦχον πλ. δ'. Τὸ Τροπάρ. Ὁ βάθη σοφίας. Δόξα. Τὸ τέλος. Καὶ νυν̃, Θεοτ. Σὲ Ⓒ τὸν Τόκον, Ⓒ λιμένα ἔχομεν· ἡ συνήθως σχολ. Ἐν δὲ ταῖς συναπταῖς πάσαις ἡ σχολ, Ⓒ τὰ Κυρίε ἐλέησον μνημονεύσομεν πάντων οἱ προκεκοιμημένοι Πατέρες, καὶ Ἀδελφοὶ ἡμῶν. Ψαλλόντων δὲ Ⓒ ὁ Ἀμωμος εἰς ᾠδὰς δύο σιωπῇ τῶν Εὐλογηταρίων Τροπαρίοις νεκρσίμοις. Εἰς τὸν στιχολ. λέγομεν τὰ συνήθως καθ'ὅσ. νηφάσιμα, Ⓒ μαρτυρικὰ καθ'ὅσ. ἦχος, πλ. α.

Ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν μὴ δικαίων τοὺς δούλους σε, καὶ τότε κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παραχρῆν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἑκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, Ⓒ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ, Ⓒ γνόσει φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ὁ Ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ Κόσμῳ, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὑμὲς φωτὸς δι' αὐτῆς ἀπαστράψας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καθίσμα τὸ ψάλλομεν τῆ Ἁγίᾳ τῆ Μονῆς, τὸν εἰς ἦχον. Καὶ τὸ Τριῳδίῳ, εἰς ἦχ. Ὁ Καιρὸν φθ. ἀ. Ἐν δὲ τοῖς Τριαδικοῖς, Ⓒ Θεοτοκ. Τροπάρεια ἀκροστιχίς. Τὸ ἀναξῖς Θεοδώρα, ἦχος πλ. δ'.

Ὁ Εἰρμός.

Ἀσμα ἀναπέμψωμεν, λαοὶ, τῷ Θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ ὁπ σὺν λίαις, ᾠδὴ ὑπνίκιον ᾄδοντες, καὶ βοῶντες· ἄσωμέν σοι, τῷ μόνῳ Δεσπότῃ.

Πάντες δυνασπήσωμεν Χριστὸν, πελίτης μνήμιον σήμερον τῷ σὰν αἰῶνῳ νικηφὸν, ἵνα τὸ αἰώνιν πνεῦς αὐλὲς ῥύσηται, πίστει κεκοιμημένους, Ⓒ ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίε.

Βάθη τῶν κριμάτων σε, Χριστὲ, παστάτας σὺ θεωρήσας ἐκάστε τέλως ζωῆς τὸν ὅρον, Ⓒ τὸν ζρέπον· διὸ ὡς σκάνλωτε τάφος, ὁ πόθη χώρᾳ ἐν τῇ κρίσει σῶσον παναμίμητον.

Ὅρως τῆς ζωῆς ἡμῶν ὁ δύς, διὸ τὸς ἀφυπνώσαντας ἐκ τῆς τῦ βίε νυκτὸς, ἡμέρας ἀγιπάρμ ὑμὲς δέξον Κύριε, Ἱερεῖς ὁρθοδύξως, Βασιλεῖς τε, Ⓒ πάντα λαὸν σε.

Τ'σπερ κατεκάλυψεν ὑγρὰ, Ⓒ πόλεμον ἐθέρισε, σεισμὸς δὲ ὡς συνίσχυε, Ⓒ ἔκτεινεν φονῶντας, Ⓒ πῦρ ὡς ἐτάφρευσε, τὼν πιστῶν, ἐλεήμων, ὁ μερίδι τάξεων τῶν Δικαίων.

Πάντα πωρωθὲν τὰ τῆς σαρκὸς ὀφλήματα, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁν πάσῃ ἡλικίᾳ, πάντως γένης ἀνθρώπων, ὡς τὸ κητῆσιν ὡς σῆσον ἀπαταιρέτως, σοὶ τῷ Κτίσῃ ἀπολογουμένως.

Δόξα.

Τρία μιᾶς φύσεως ὑμνῶ θεόσωστα ἀωδυπόστατα, ἀγέννητον Πατέρα, Υἱὸν τὸν γθυπδέντα, Ⓒ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀναρχον Βασιλείαν, ὀξυσίαν, Θεότητα μίαν.

Καὶ νυν̃ Θεοτοκίον.

Ὄντως σὺ ἐδάπης Οὐρανὸς ὀλὴ τῆς γῆς μειζοτέρα· τῷ ἀνατάτε πόλε, ἀνύμφευτε Παρθένε, ὃν σὺ γὰρ αὐτοτεκὸν Ἥλιον, ἐν τῷ Κόσμῳ, ὁ θεσπίζων τῆς Δικαιοσύνης.

Καταβασία· Ἄσμα ἀναπέμψωμεν.

Ὠδὴ β'. ὁ Εἰρμός.

Γνῦτε, ἴδητε, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ θεὸς τῶν αἰώνων γθυπθεὶς ἐκ τῆς Παῤῥένε, Ⓒ ὃκ ἐτῆς Παρθένε ἐπ' ἰσχάτων πλὼ ἀνθρὸς κυνθεὶς, Ⓒ λύσας τὴ ἁμαρτίαν τῶ θεσπάτορῶ· Ἀ'σάμ, ὡς φιλάνθρωπ.

Γνῦτε, ἴδητε, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ δικαίᾳ κρίσει πᾶσες ὄρως τῆς ζωῆς, ὁ ὡς ἀφυπνώσαντας ἐκ φθορᾶς θεραπεύσῶν· πάντας τὸς κοιμηθέντας ἐπ' ἐλπίδι αἰωνίε ἀναστάσεως.

Ὁ Ἐκ τῶν πονάρων περάτων, Κύριε, θεοσλαβόμενοι· τὸς πιστὸς συνέντας, ἐν θαλάσσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν ποτιμοῖς, πηγαῖς, ἢ λίμναις, ἢ φάραγι, βυσσὸ ὑπρσὶ γενομένης, πετεινοῖς, Ⓒ ἑρπετοῖς, πάντας ἀνάπαυσον.

Σοῦ ἐν τῇ σαλάμῃ τὰ πάντα, Κύριε, θεσπίλκηνας, τὸς ἐξαλυθέντας ἐς στιχῶν πεζακλῶ ἐν τῇ παρυσίᾳ σε συμπῆξας ἀνάστασιν, πάντα, τὰ ἐν ἀγνοίᾳ, Ⓒ γνόσει, συγχωρῶν αὐτοῖς ὀφλήματα.

Ὡς τῆς φωβερᾶς σε δεσπότεως, Κύριε, ὑπαλύσεως, ὅτι ὡς ἐν ἀδὲι ἀστεραπῆς ὅλη τῆς γῆς ἤκων, ἀναστήσεις πᾶν τὸ πλάσμα σε κελεύσθει, τὸς πίστε σοι τότε βιώσαντας ὑπαντῶντάς σοι συνέναι καταξίωσον.

Δόξα.

Υ Περτελεστὰν μοναὶς, ὑπήρθε, ἔσυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, Ⓒ Τὶ μονογενὲς, Πνεῦμα ὃκ

ὲκ Παῤῥὸς ἐκπορεῦὸν, ἁ Τῖῶ ἁ Φαεὶν, ὰ-
σία μία, ⊕ φύσις, Κυρίότης, Βασιλεία, σῶσον
πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νεῦ. Θεοτοκίον.

Ἀῤῥητον τὸ θαῦμα τῆς σῆς κυήσεως Μῆτρο-
παῤθενε· πῶς γὰ ⊕ λοχεῖας, καὶ ἀγνείας
ἐν ταυτῷ; πῶς παιδοτοκεῖς, ⊕ ἀγνοὶς πεῖραν
ὅλως ἀνδρὸς; ὡς οἶδεν ὁ ὑπὲρ φύσιν ὲκ σῦ
κηπουρεμπὸς Λόγος Θεῦ γεννηθείς.

Καταβασία. Ἦδετε, ἴδατε.

Ὠδὴ γ'. Ὁ στερέωσας ἐν τῇ.

Τοὺς ἠγνύσωντας τὸ τῇ βίᾳ σ'εβασμον, ἐν σ'ὲρξῃ
δίσεβείᾳ, τὸ δικαιοσωλης ἀναδήσασθαι στέφα-
νον, ἀξίωσον ὁ Θεὸς, καὶ γὰ αἰωνίων ἀγαθῶν
ἀπολαῦσαι.

Τοὺς αἱρεσιώδεις ἀναρπασθέντας, καταφλεχ-
θέντας ἀσεφκαῖς, καὶ ἐναπολῦξωντας ὲκ
κρίνος, ⊕ φῶσις πλωηῖς, ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς,
ὅτι τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ δοκιμάσης.

Τὴν ἀσεπεσχυν τὲς τῇ βίᾳ διλόγωσαν πλά-
σαντας, Χριστὲ, ἐν τῇ τῆς ἀφθαρσίας σῦ ζωῆς
καταξίωσον λιμένι καταθέμενον, τοὺς ὀρθοδόξῳ
ζωῇ κυβερνθέντας.

Τὰ πᾶσα φύσις γῆ ἐναλίων, καὶ πετεινῶν
τὸ ὐρανοῦ ἅλαβε καταβρωμα, Χριστὲ, τοῖς
σοῖς κελίσασιν ἀνάστασιν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐσχάτῃ
ἡμέρᾳ μῆ ὀόξης.

Δόξα.

Νοπτικῶς γὰ θύων μοναδα εἰς τέλα θεῴσω-
πα ἀπλῶς, ἅμα τῷ τριεῖν δλησωάπτω τὰ
ἄτομα· ὡς γὰρ ⊕ ἀσεαπῆς τελεσλημπῦσα
ὀεᾶται εἰς ἑνάδα.

Καὶ νεῦ. Θεοτοκίον.

Ἀ Κατανόητον σε τὸ θαῦμα· πλὼ γὰ ἀνθρὸς
κυφορεῖς, ⊕ τλω Παρθσίαν σε, ἀχρὴ φρεμ-
ρεῖς τίκτωσα· σὺ Ἀ'γγέλων πληθὺς, ⊕ βρο-
τῷ γένῳ ὑμνὶ σε εἰς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

Ὁ Στερεώσας ἐν τῇ χειρὶσε, Λόγα Θεῦ, τὸς
Ουρανὸς, ὲν τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς ἀληθοῦς
δδηγώσοντας τερίσσον, καὶ ἡμᾶς γῆ δδὶ σοὶ πι-
στοῖδότως τὰς καρδίας.

Κάθισ. ἦχ⊘ πλ. δ. Τὸν σωσάρχον.

Λόγον.

Ὁ Δὶ ἡμᾶς ὑπομείνας Σταυεῦν, ⊕ θάνατον,
καὶ νεκρώσας τὸν ᾅδλω, ⊕ σωτιγίρας νε-
κρὺς, τὲς μεταστάντας ὲξ ἡμῆ, Σῶτερ, ἀνά-
παυσον ὡς φιλάνθρωπος Θεὸς, ⊕ τῇ φεικτῇ,
καὶ φοβερᾷ ἐλεῦσι σε Ζωοδότα, ὡς ἔχων πλῆ-
θος ἐλέους, τῆς Βασιλείας σε ἀξίωσον.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νεῦ. Θεοτοκίον.

Τὴν ταχεῖαν σε σκέπλω, ⊕ τ βοήθειαν, ⊕
τὸ ἔλεῦ. Θεῖξον δδὶ τὲς σὰλες σε, ⊕ τὰ
κύμαῤῥα ἀγνὴ καταῤῥῦσον τῆ μεταίων λογισ-
μῆ, ⊕ τὴν ταπεῖσαν μο ψυχλὸ ἀνάπησον, Θεο-
τόκε· οἶδα γὰ, οἶδα Παρθένε, ὅτι ἰσχύεις ὅσα,
καὶ βάλεσαι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

Ἐ Ξ ὄρες κατασκίε, Λόγα, ὁ θεσφήτης τῆς μό-
νης Θεοτόκε, μάλλοῆ⊘ σαρκὶθεὶς, Θεο-
,, πκῶς κατεύθε, ⊕ τῇ φόβῳ ἐδοξόλογέν σε τλω
,, δύναμιν.

Πατέρων θεσπατόρων, πάππων, ⊕ θεσπάπ-
πων, ὲκ γῆ ἀπ' ἀρχῆς, ⊕ μέχρι γῆ ἰσχύ-
των ὲν δυνομίᾳ ταύτων, ⊕ ὄπισθ', πάντων
μνημόθυσον Σωτὴρ ἡμῆ.

Ἐ Ν ὄρει, ὲν ὁδῷ, ὲν τόποις, ὲν ἐρήμοις, ἢ
βίον καταλύσαι φθάσαντας ὲν πίσει, μονα-
δικὴς τε, μιγάδας, νέως, πρεσβύτας, μῆ Ἀ-
γίων Χριστὲ σκλώσσον.

Ἐ Κ λύπης, καὶ χαρᾶς ἐλθόσης παῤ ἐλπίδα,
τὰς πίσει παῤαδῦς ἀλλάξαντας τὸν βίον,
ἐνημερία παθόντας, ἢ δυσαρμλία, πάντας ἀ-
νάπαυσον Σωτὴρ ἡμῆ.

Οἱ τῆς ἀνέλε ψῦχῆς, ⊕ ὑπὲς σωαρπάσας χά-
λαζα, χών, καὶ ὄμβρες πλεονάσας· ὡς
δὲ ἀπέπνιξε πλίνθ⊘, ἢ χὼς σωίσχε, Χριστὲ
Σωτὴρ ἡμῆ ἀνάπαυσον.

Δόξα.

Ἐ Ν τον, ὅτι ἓν, ⊕ ζία, ἡ Θεότης, ὅλη καθ'
ἑνὸς θεσσάτε ἀμερίστως, Πατὴρ γὰ, Τἱὸς,
⊕ ἅγιον Πνεῦμα ὅτι τὰ θεοσυνέμβωτα, ὡς ὧς
δὲ Θεός.

Καὶ νεῦ. Θεοτ.

Ἰ Ωσων ἡμᾶς, ἁγνᾶς σε κυβερνᾶσα κλυδωνι-
ζομένως σάλω ἁμαρτίας, ὡς σωτηρίας λιμέ-
νας, Κυρεοτόκε, σκλυβμένη ὲκ παντοίων δει-
νῶν.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

Ὁ Ῥθρίζε τὸ πνεῦμα μο πρὸς σὲ ὁ Θεὸς,
διότι φῶς τὰ θεοτάγματε τῆς παρουσίας σο·
,, ὲν ὠτοῖς ὧν καταὐγασον τ νὺν ἡμῆ Δέσποτα,
,, ὁδήγησον ὲν τρίβῳ ζωῆς.

Ἐ κάσι μνημόσυνα τῶ θανέντων δίσεβῶς ὲκ
τῆ αἰῶν⊘ Κύριε, ποιεμνοι σήμερον, ἐκτε-
νῶς σοι βωόμεν· πάντες ἀνάπαυσον μῆ τῆ
Ἀ'γίων σε.

Ἐ Κ πάσης ἁς ἔλαβες γθνεᾶς, καὶ γθνεᾶς, ὲν
Βασιλδσιν, ὲν ἀρχοντι, ἢ ὲν μονάζουσιν ὀρ-
θοδόξως, οἰκτίρμον, τῆς αἰωνίε λύθωσαι κολά-
σεως.

Ἀ Πάντων, ὧν ἔπλασας, τὰ συμφέροντα οἰδὼς,
ὧς παρηχώρησας Κύριε, ἀθρεῖσι σύμπά-
μασι παῤ ἐλπίδα πνθτάναι, ῥῦσαι κολάσεως
πάσης ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Πρὸς ἀεὶ φλέγοντ⊘, ⊕ ὲκ σκότως ἀφιγγῆς,
βρυγμῶ ὀδόντων, καὶ σκώληκ⊘ ἀλύκτως
κολαζοντ⊘, καὶ πάσης τιμωρίας, ῥῦσαι, Σωτὴρ,
ἡμᾶς πάντας τὺς δανέντας πιστῶς.

Δόξα.

Ὁ Μόθεος, ἀναρχε, τρισυπόστατε μονάς, ἡ δίχα ἀρχῆς τὴν ἴσωσιν, καὶ ἔμπαλιν ἴσχουσα τῆς περισσότητος τὴν φύσιν, οἷς ἐν ἡμᾶς σωφρόνισον θέλημα τῆς σῆς ἐντολῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ τὰ πνευμορφα Σεραφὶμ ὤφθης ἀγνὴ τιμιωτέρα, κυήσασα τὸν τέτοκας ἀπερίτρεπτον Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα, σαρκικῶς θεώσαντα τῆς γηγενῶν τὸ φύραμα.

Ὠδὴ ς'. Συνεχύθημεν δίχα μέ.

Τοῦ θανάτου ὁ λύσας τὰς ὀδύνας παθῶν, ἀρχηγὸς ζωῆς ὁ Θεὸς ἡμῶν, τοὺς ἐξ αἰῶνος κακοπαθήσαντας δίκαιος σε ἀνάπαυσον.

Τοῖς ἀῤῥήτοις κρίμασιν, ὧν ἔκπλεων φαρμακοπόσιας, δηλητήρια, ὀσώδους πνίξεως, μῦ Ἀγίων, Κύριε, ἀνάπαυσον.

Ὅταν κρίνῃς τὰ σύμπαντα ἰσότιμα, τραχηλισμάτων σου πρόσχες σε, τότε, εἰκτίρμον, φῶσαι τῆς λαξάντων σε πρίσεως, ὁ Θεός.

Τῇ ἰσχάτῃ σὺν σάλπιγξι σαλπίζοντος τοῦ σοῦ Ἀρχαγγέλου εἰς ἀνάστασιν ζωῆς ἁπάντων, τότε Χριστὲ τοὺς δικαίους σε ἀνάπαυσον.

Ἐξ αἰῶνος ὡς ἔλαβες πρόσωπον ὁ Θεός, γένος ἅπαν βροτῶν κατάξιόν σου εἰς τοὺς αἰῶνας μῦ τῶν θεραπόντων σε δόξαζον σε.

Δόξα.

Θεαρχία, ζῆσόν με, ὁμόθρονε ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός σου τῶν Ποδῶν σου, σὺ εἶ Θεός μου, ὁ παντοκρατορίᾳ σε σωίζων τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ τῆς ῥίζης ἀνέτειλε σὺ ἄνθος ζωῆς, Ἰησοῦ προπάτωρ ἀνασκίρτησον, ὁ σώζων Κόσμον ἐκ σῆς ἀγνῆς νεάνιδος Κύριος ὁ Θεός.

Ὁ Εἱρμός.

Συνεχύθημεν δίχα με, φιλάνθρωπε, ἐκ πλείσμάτων πολλῶν πρεσβεύσασθαι τοῖς εἰκτίρμοις σε, ὡς τὸν Προφήτην, Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Κοντάκιον· ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον Χριστὲ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σε, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμὸς, ἀλλὰ ζωὴ ἀπέραντος.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπὸ μὲν τῶν ὑπαρχόντων ἀθανάτων, ὁ πλάσας, καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὐκ ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευόμεθα, καθὼς ἐπέλευσας, ὁ πλάσας με, καὶ εἰπών μοι· ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευόμεθα, θρηνητήριον ποιοῦντες ᾠδήν, τὸ Ἀλληλούϊα.

Τὸ Συναξάριον ἑορτῶν τῆς Μεσαίας.

Εἶτα τὸ παρὸν. ἦχ.

Ἀναμνήσθητι πλασμάτων χειρῶν σου Λόγε.

Τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα σου μὴ ἀνακαίνισον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνείαν τῶν ἀπ' αἰῶνος δικαίων πολυπαθησάντων ἀνθρώπων πάντων, οἱ θεόκτιστοι Πατέρες ἐθέσπισαν, ἐκπλῆξαι, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἐπειδὴ χάριτος ἄνωθεν πολλάκις δὴ ξένης ὑπέστησαν θάνατον, ἐν θαλάσσῃ τε, καὶ ἀβάτοις ὄρεσι, κρημνοῖς τε, καὶ χάσμασι, καὶ λοιμοῖς, καὶ λιμοῖς, καὶ πολέμοις, καὶ ἐμφρησμοῖς, καὶ κρυμοῖς, καὶ ἄλλοις παντοίοις θανάτοις ὑπομεμενηκότες, ἴσως δὲ, καὶ πέντε ὄντες, καὶ ἄπορεῖ, καὶ τῇ νεομισμένῃ ψαλμῳδίᾳ, καὶ μυησικάκων ἐκ ἐτύγχανον, φιλανθρώπως οἱ θεῖοι Πατέρες κινήμμοι, κοινῶς μνείαν τῶν ἁπάντων τοῦ καθολικοῦ Ἐκκλησίαν ποιεῖσθαι, ἐθέσπισαν, ἀπὸ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων διδασκάμενοι· ἵνα, καὶ οἱ μὴ τῇ νεομισμένῃ ἀνὰ μέσης δίκῃ τινῶν συμβάματος τυγχάνοντες, τῇ τοῦ κοινῇ μνείᾳ κἀκεῖνοι ἀφελαμβάνοιντο· δίκαιοι γάρ, ὡς, καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν γινόμενα, μεγάλων αὐτοῖς φερόντων τοῦ ὠφέλειαν. Καθ' ἕνα μὲν ἔστιν ὅπως ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία μνείαν ἐποιεῖτο τῆς ψυχῶν· δεύτερον δὲ, ἐπειδὴ τοῦ δευτέρου τὸ Χριστοῦ Παρουσίαν θάνατος τῇ ἐπαύριον ἤμελλον, ἀμφιζόντος καὶ τῆς ψυχῶν μνημονεύσιν, ὡσανεὶ τὸν φοβερὸν Κριτὴν, καὶ ἀποδεδειλιγμένοι ἐλεήμονες, τῇ σωθῆναι πρὸς αὐτοῦ χρήσασθαι συμπαθείᾳ, καὶ τῇ ἐπαγγελμένῃ ταύτας καταπαύσει ζυφῇ. Ἄλλως τε δὲ, καὶ τοῦ τὸ Ἀδὰμ ἐξορίαν οἱ Ἅγιοι μέλλοντες τῇ ἐσομένῃ ἑκατοντάετι Κυριακῇ, ἅπερ πνα καταπαύσιν, προσεπινοῦσι καὶ τέλος πάντων τῆς καθ' ἡμᾶς δίκης τῆς παρούσης ζωῆς καταπαύσεως, ἵν' ἐκεῖθεν, ὡς ἀπ' ἀρχῆς, ἄρξωνται· τὸ γὰρ ὕστερον τῆς παρ' ἡμῖν πάντων, ἡ τῆς βεβιωμένων ἕνεκα τοῦ ἀδικάσαι Κριτοῦ ἴσως ἐξέτασις. Καὶ ἵνα τοὺς ἀνθρώπους δίκης τούτων φοβήσαντες, πρὸς τὰς τῆς νηστείας ἀγῶνας ποιήσωσιν ἐκχειρεῖν. Ἐν Σαββάτῳ δὲ διὰ τοῦ τῆς ψυχῶν μνείαν ποιούμεθα, ὅτι τὸ Σάββατον κατάπαυσιν σημαίνει Ἑβραϊστί· καὶ τῆς τεθνεώτων τύπον, ὡς τῆς βιωτικῶν, καὶ τῆς λοιπῶν ἁπάντων καταπαυσαμένων, καὶ τῇ καταπαυσίμῳ τῆς ἡμερῶν, τὰς ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεις ποιούμεθα, ὁ δὴ, καὶ δὴ πᾶν κακοήθικε γίνεσθαι Σάββατον, τὸ δέον νῦν καθολικῶς μνημονεύομεν, ὑπὲρ πάντος δεόμενοι δεσπότου· εἰδότες καὶ γὰρ οἱ θεῖοι Πατέρες, ὡς τὰ ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων μνήματα, μνημόσυνα, λόγω, ἐλεημοσύνας, καὶ λειτουργίαι, μεγάλων αὐτοῖς ποιοῦσιν ἄνεσιν, καὶ ὠφέλειαν, καὶ ἰδίοις, καὶ κοινῇ τῶν Ἐκκλησίαν τῷ πιστῷ, δηλοῦσιν, ὥσπερ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τῷ ὠφελαβόντος, ὡς εἴρηται· καθὼ καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης φησὶ Διονύσιος. Συνίστησι δὲ τὰς ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων δόσεις ὡς ἀγαθὰς, καὶ ὠφελοῦσας ἱερηγέρων ἐν τῇ εἰς Καισάριον ἐπιτάφιον τοῦ ἀδελφοῦ. Ὁ δὲ μέγας Χρυσόστομος ἐν τῇ πρὸς Φιλιππησίους, ἅπερ φησίν. Ἐπαινοῦσομεν τοὺς ἀπελθόντας ὠφέλιμα, δῶ-

δώμῳ αὐτοῦ τ θεσσάσαι βοήθειαν, ἐλεημοσύας, λέγω, καὶ θεοφοβείας· καὶ τὸ φέρειν τῆσδε πολλῶ τὸ φρᾶγμα τ ὄφεως, καὶ μάλα κέρδος, & ὠφέλεια· ἡ δὲ ἐκκλ, ἡ ὡς ἔτυχε, ταῦτα νεομυθίπλαγ. Καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ ἁδρὰ ἢ αὐτὴ σωτηρία Μαθητῶν ἁδρομόδοτος, τὸ δὲ τῶν φρενητῶν Μυστηρίων μυῆσαι πουϊεῖς τ Ἱερέα ὑφ τ πίστει κακωμνήνων· & αὖθις. Ἐν τῇ σῇ βδελτέᾳ μὴ τῶν τέκνων, & συνγενέων, συγκληρονόμων ἐχέτω σε ὁ χάρτης & τὸ τῆ δικαίᾳ ὄνομα, & μνήμης μὴ ἀμοιρεέτω πόωρῶν, καὶ ὠ τέτων ἐγίωτης. Λέγω δὲ & ὁ πολὺς Ἀθανασίω. Κᾶν αἰ ἄέρα ἐν ὑσυβίᾳ τελεωθεὶς διελύσῃ, μὰ ἀπαναίνη, ἵλαιος, & κηρὰς, Χεῖσὸν τὸν Θεὸν ὑπικαλεσάμενος, ἐν τῇ τάφῳ φερσέψυμ· δσκτία ὃ ταῦτα Θεοῦ, & πολλὰ φέεγτα τῶ ἀντίδυσιν· εἰ μὲν ὧν ἁμαρτικὸς ὁ τεθνηκὼς ἦ, ἵνα λύσῃς αὐτῆ τὰ ἁμαρτήματα· εἰ δὲ δίκαιος, ἵνα μισθὸν προδίκη γένηται. Εἰσὶ ἴσως τίς ἐρεῖ, & ἄπορος ὢν, ἰκέτευε τὸν ἐν τέτοις βδελυκτόμενον, ἀλλ' ὁ Θεὸς δίκαιος, καὶ φιλάνθρωπος ὤν, ὑπομένοντα κακόνοιαν ἀβὲ τῆς ἀπορείας, ὡς οἶδεν, ἀναλόγως τὸν ἔλεον. Ἄλλως τε, & ὁ προστέρεον ὑσρ τῶν ζώντων τὸ μισθὸν συμμετάσχει, ὡς τῶ ἀγάπῃω ὑσρ τὸ τῆς πλησίον ὠφελικνύμενον σωτηρίας· ἄδατος ὁ ὕτερον ἀλείφων μύρῳ, σκεῖνος ἑαυτὸν ἄφορον δίωβρίζει· ὥς τε οἱ τὰ βάπτισμάμενα, & τὰς ἀβρθήκας ἐκ τῶν ζώντων μὴ ἐκπληρῶντες, κεῖμα ἔχυσι πάντως. Ἐ'ως ἂν ὧν ἡ δόξα τε Χεῖσὸ ὑπηγήται Παρουσία, ὅσα ὑσρ τ Κεκοιμημένων γίνεται, ὠφέλειαν παρέχει, ὡς οἱ θᾶει Πατέρες φάσκουσι· & μάλιστα τοῖς & μικρᾷ πνα ἐργασαμένοις τῶν ἀγαθῶν, ὅτι μὴ τῶν ζώντων ἦσαν κατάλληλοι. Κᾶν κρίνοια τίνες (ὡς χρεὼν) ἀφεῖς σωφρονισμὸν τῶν πολλῶν ἡ Θεία λέγει Γραφὴ, ἀλλ' ἡ φιλανθρωπία τῶ Θεῶ ὡς ὅλῃ τὸ πλεῖον νικᾷ· ἀν γὰρ ἰσοπαλὴς ὁ ζυγὸς ἀμφοῖν τ καλῶν, & αἰρᾷῶν, νικᾷ τὸ φιλανθρωπον· εἰ δὲ καὶ μικρῶν τι τῶν κακῶν ἡ πλάσιγξ βαρυύτερ, καταφερεῖ πάλιν τὸ ὑπερβαλλον. Τοῖον δέ, ὡς γνωρίσουσιν ἀλλήλες πάντες ἐκεῖσε, ὅς τι γνώσεται, καὶ ὡς ἐν ἐφιάλτῃ τοῦ πόντου, ὡς ὁ Θεῖος λέγει Χρυσόσομος, ἀωὸ ὃ κῦ τ πλούσιον, & τὸν Λάζαρον ὥρᾶβολὴς αὐτὸ σωιτεῖν· πόλυ, ὦ σωματικοῦ τινι χρήματι, μᾶλλ ὃ πλικίαν πάντες, καὶ τὰ ἀπὸ γῆς σωφρονίσαι λεγόμενα· τῇ διορθωτικῇ δὲ ὄμματι τῆς ψυχῆς, ὡς & ὁ Θεολόγος ἐν τῇ εἰς Καισάρειον ἐπιτάφιῳ φησί. Τότε, λέγων, Καισάρειον ὁ ὁμομαθὴς ἐκεῖνος, ἐνδύξει, οἷῳ μοι κατ' ὄναρ πολλάκις ἐφάνη ἀδελφῶν φίλτατ. Εἰδέναι δὲ & τῶ χρεὼν, ὅτι τὰ βεβαπτισμένα νήπια τῆς ζωῆς ἀπολλύουσι, τὰ δὲ ἀφώτιστα, & τὰ τῶν Ἐθνῶν ὕπ εἰς ζωὴν, ὕπ εἰς γέενναν ἤξουσιν· οἶμαι μὲν ὧν ἡ ψυχὴ τῶ σώματος ἰδιωμάτα φερτίδα τ ἐτεωθῆναι ἔχει, ἀλλὰ τ ἐκεῖσε αὖ φερτίζει. Διὰ τὰς φρενημένας δ' αἰτίας τῶν ψυχῶν μάλα ποιήματα· αἷς ἐν ταῖς τῶν Δικαίων σκιωαῖς κατάταξον Δέσποτα Χριστὲ, & ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνῳ & σώνατῳ. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

Ὁ Ἐν ἀρχῇ τῶ γλῶ δημιλώσας, & Οὐρανὸς τῷ λόγῳ ςερέωσας, ὑλοφρὸς εἶ εἰς τὰς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν ὑσυβῶς ἐξ αἰῶνος ὄντων μνημόσυνα σκηλεύτες, βοῶμεν· ὑλοφρὸς εἶ εἰς τὰς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν ὑσυβίως ἐξ αἰῶνος ὄντων. & ὠ βολῆς πανσθενῆς ῥιφείσης, σιδήρε, ξύλα, φανταῖν λίθε, ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς κακομμένες πισεύς.

Ἐ'Ν τῇ φρικτῇ ἠλθίσι σε, οἰκτίρμον, & σῴζῶν τῶν φροβάτων σε ςῆσον τῆς ὀρθοδόξως σοι ἐν βίῳ λατρεγσάντας, Χριστὲ, & μετασάντας ῥὸς σέ.

Ἐ'Ν τῷ χορῷ, Χριστὲ, τῶ ἐκλεκτῶν σε κατάταξον τῆς σῆς φύλης, βοᾷῖ σοι· ὑλοφρὸς εἶ εἰς τὰς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ Ἀ'πὸ γῆς τὸν χῶν δημιεργήσας τὸ τῆς σαρκὸς, καὶ ἀνέμματ ζωώσας, Σωτὴρ οἰκτίρμον, ὃν ἀφοσλάβε, ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀγήῳ ζωῆ. Δόξα.

Ὁ Γᾶ ῥισὶν πλίσις ἡ Θεότης· μιᾷ φωτὸς συγκρᾶσει ἀνυμαίῳ, Πατὴρ, Υἱὸς τε, καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ἓν τῇ φύσει, ἀλλὰ τρία ὑποςάσει. Θεοτοκίον.

Δ Αυΐπνων μελῳδὸμέν σοι ἄθμα, ὃν Θεὸν σὲ καλύπτες, Παρθένε, ἐν ᾧ οἰκήσας σαρκὶ ὁ λόγῳ, ἐθεώρησεν ἡμᾶς ἀνθρωπικῶς ἐν αὐτῷ.

Ὠδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα.

Ὁ Ἐκτρέψας φοβῶν σκιὰν θανάτε, ἀνατάλας ὡς Ἠ'λιῶ· ἐκ τάφε, ὑμᾶς τῆς ἀνιαςάσεώς σε πόπσον, Κύριε τῆς δόξης, πάντας τὺς θνήτες ἐν πίσει εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἀδίλων, καὶ κρυφίων ὁ γνώςης· ὅτεν μέλλης ἐκκαλύπτειν τὰ σκότος τὰ ἄγια, βυλὰς τῶν καρδιῶν ἠμῖν, τότε μὴ σωκάμης λόγον μῆ κάντων τ πίσει κοιμηθέντων.

Ὁ Τ'αν μέλλης καθίσαι ἐπὶ θρόνῳ, καὶ κελεῦσης, εἰς κρίσιν ἀφανίσαι τὰς ὀξυκάτων γῆς ἀβὲ & σάλπιγγῶν σωαθροιζόμένης, τότε φῶσαι πάντων, Χριστὲ, ὡς ἐλεήμων.

Τ Οὺς θνήτας ἄφωβ ἐκ συμπομμάτων, ἐκ βοῆς τε σφοβῆρᾶς, & τάχυς δρόμε, ῥαπίσματος, πυγμῆς τε, ἡ λοκπήσεως, Κύριε τῆς δόξης, πίσει κοιμηθέντας ἀγιες εἰς τὰς αἰῶνας.

Εὐλογητάριον.

Ω'Σ μοτάσας τῇ ὑσίᾳ ὑμοῦ σε, ὡς Τριάδα τὸν φροσώπος σε σέβω. Πάτερ, Τὶὲ, καὶ Πνεῦ-

Πνεῦμα τὸ παράκλητον· ἄναρχον τὸ Κράτος τῆς σῆς Βασιλείας δοξάζομεν εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥείθρου ζωντος πηγὴ ἐσφραγισμένη ἀνεδείχθης, Θεοτόκε Παρθένε· ἀνάνδρως γὰρ τὸν Κύριον γεννήσασα, τῆς ἀθανασίας τὰς πηγὰς ποτίζεις τὸ κάλλος εἰς αἰῶνας.

Αἰνῶμεν· ὑμνοῦμεν· δοξολογοῦμεν· ὁ Εἱρμός.

Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ πυρὶ τὸ ἀκαρδίνητον τῇ Μωϋσῇ μυσταγωγήσαντα Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Τὸν προδηλωθέντα.

Ἐν Θεῷ ἀφραινομένων ὄχλων ἡ καταισχύνη τῶν Ἁγίων σου Κύριε, πάντας τοὺς ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένους ἐν πίστει τῇ σῇ, καὶ ἐλπίδι, ἀγαλλιασθῆναι καταξίωσον.

Τοὺς θαυμασίᾳ θαλαττοῦντας καρυωδῶν πανοπλίων, ἐξ Οὐρανοῦ ἐνισχύσαντος, γῆς χιθῶνι, δικαιοσύνης θαλάσσης, πάντας τοὺς πιστοὺς, Χριστὲ, ἀνάπαυσον.

Πᾶσαν ἡλικίαν, ἀρσενόβυτας, καὶ γυναικείους, νέους, καὶ ἐφήβους παῖδας, ἀρρενικῶν φύσιν τε, καὶ θηλείαν, ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς, ὧν προσηλώθη πηγή.

Τοὺς ἐξ ἰοβόλων δημάτων κακοιμηθέντας, καταπόσεως ὄφεων, συμπατήσεως ἵππων, καὶ ἐν πυγμῇ, καὶ ἀγχόνης τῇ πάλαι, πίστει σοι λαξεύσαντας ἀνάπαυσον.

Ἕκαστον κατ' ὄνομα τῶν ἐν πίστει θανόντων ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, καὶ γηρῶν, καὶ ῥιπῆς, ἀκαλλεπίτους φυλαξαθῶμεν τότε ἐν τῇ παρουσίᾳ σου ἀξίωσον.

Δόξα.

Εἷς ἐν Τριάδι Θεὸς, δόξα σοι ἀναύσεως· εἷς γὰρ καὶ Θεὸς ἕκαστος, ἀλλ' εἷς τῇ φύσει πάλαι, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα τοῖς τελεσφαίσιν ἰδιάμασιν.

Θεοτοκίον.

Υἱὸν νῦν ὁ τόκος σου· γηγενῆς γὰρ τὸν προόντα, καὶ γαληνιᾶς ἀφράστως τὸν ζοφοδότην τῷ Κόσμῳ· ἀνακλίνεις τὸν τῷ παντὸς σωτῆρα, Χριστὸν μόνον λυτρωτὴν ἡμῶν, παναμωμε.

Ὁ Εἱρμός.

Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ ἐν πυρὶ, καὶ βάτῳ, Τόκον τὸν τῆς Ἀκαρδίνης, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ Οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ὁ Καὶ νεκρὸν, καὶ ζῶντων ὀξυσιάζων ὡς Θεὸς, ἀνάπαυσον τοὺς σοὺς δούλους ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν σκληκτῶν· οἱ γὰρ καὶ ἥμαρτον, Σῶτερ, ἀλλ' οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ σοῦ.

Ἄλλο. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀνάπαυσον τοὺς δούλους σου ἐν χώρᾳ ζώντων Κύριε· ἔνθα ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη, ὁμοῦ καὶ στεναγμός· ἵλαθι ὡς φιλάνθρωπος, ἅπερ ἐν βίῳ ἥμαρτον· μόνος γὰρ ἀναμάρτητος ὑπάρχεις, καὶ ἐλέημων, ποιητὴς, καὶ ζώντων Διαπότης.

Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Μαρία Θεονύμφευτε, Χριστὸν ἀπαύστως πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, σοὶ θηγόρους Προφήτας, καὶ τὸν Μαρτύρων δήμους τε, Ἱεραρχῶν, Ὁσίωντε, καὶ πάντων τε τῶν Δικαίων, συγκληρονόμους γενέσθαι τῆς Οὐρανῶν Βασιλείας.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσοῦμεν στίχους δ'. Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Προσόμοια, ἦχος πλ. δ'.

Ὁ ἐν Ἑδὲμ Παράδεισος.

Δεῦτε πρὸς πύλας πάντες ἀδελφοὶ, τὸν χῦν ἡμῶν βλέποντες, καὶ τῆς φύσεως ἡμῶν τὸ ἀδύνατες, καὶ τὸν ἀτέλειαν ἡμῶν, καὶ τὸ τέλος ὀψώμεθα, καὶ τὰ ὄργανα τῶν σκώληκος τῆς σαρκὸς· καὶ ὅπου κόνις ὁ ἄνθρωπος, βρῶμα σκωλήκων, καὶ φθορά· ὅτι ξένα τὰ ὄντα ἡμῶν, ὅλως μὴ ἔχοντα πνοήν. Τὰς τάφους κατίδωμεν, ποῦ ἡ δόξα; ποῦ τὸ κάλλος τῆς μορφῆς; ποῦ ἡ ἄλαλος γλῶσσα; ποῦ ἡ ὀφρὺς; ἢ ποῦ ὁ ὀφθαλμὸς; πάντα κόνις, καὶ σποδός· διὸ φῶσαι Σωτὴρ πάντων ἡμῶν.

Τί ἀπατᾶται ἄνθρωπος αὐχῶν; τί μάτην ταράττεται ὁ πηλὸς, καὶ μικρὸν ὀλίγον ὁ ἀνὴρ; τί δὲ λογίζεται ὁ χοῦς, ὅτι κόνις τὸ φύραμα, καὶ σαρκίας, καὶ φθορᾶς ἀποβολή· εἰ δὲν πηλὸς ἐσμὲν ἄνθρωποι, τί προσεθήκαμεν τῇ γῇ; καὶ εἰ χοῦς ἐσμὲν σύμφυτοι, τί δὲ πρωτρέχομεν ἀνῳ; καὶ ὅλως ἀφέμενοι τοῦ ὀλίγου, καὶ ῥύσιν ζωῆς, τῇ ζωῇ τῇ ἀφθάρτῳ ἀκολουθῶμεν, ἥτις ἐστὶν ὁ Χριστὸς, ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Τῇ χειρί σου πλάσας τὸν Ἀδὰμ, καὶ σήσας μυθρίων ἀφθαρσίας, καὶ ἀνυπόστατος Σωτὴρ, καὶ τῆς ἐν χάριτι ζωῆς, τῆς φθορᾶς ἀπαλλάξας με, ὡς τῷ ληστῇ μεταθέμενος ζωὴν αὐτὸς τοὺς δούλους σου δέησαι, οὓς προσηλάθη ἐξ ἡμῶν, μὴ δικαίων ἀνάπαυσον, καὶ ἐν χορῷ τῶν ἁγίων, καὶ τούτων τὰ ὀνόματα μεταγράψας ἐν βίβλῳ τῆς ζωῆς· ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου ἐξαναστήσας σάλπιγγος ἠχῇ, καταξίωσον αὐτοὺς τῆς Οὐρανίας Βασιλείας σου.

Χριστὸς ἀνέστη, λύσας τῶν δεσμῶν Ἀδὰμ τὸν πρωτόπλαστον, καὶ τῷ ᾅδῃ καταλύσας τὸν ἰσχύν· θαρσεῖτε πάντες οἱ νεκροὶ, ἐνικήθη ὁ θάνατος, ἀνεστάθη καὶ ὁ ᾅδης σὺν αὐτῷ· καὶ ὁ Χριστὸς ἐβασίλευσεν ὁ σωθεὶς, καὶ ἀνασὰς, αὐτὸς ἡμῶν ἐχαρίσατο τὸν ἀφθαρσίαν τῆς σαρκὸς, αὐτὸς ἀνίστησιν ἡμᾶς, καὶ δωρεῖται τὸν ἀνά-

ἀνάστασιν ἡμῖν, ἓ τῆς δόξης σκέπης μετ' ἀφροσύνης πάντας αἰχμὴ, τοὺς ἐκ πίστεως ἀκλινῆ πεπηδυκότας θερμὸς ἐπ' αὐτοῦ.

Δόξα. Νεκρόσιμον. ἦχος β'.

Ὡς ἀνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ ἐξαλύεται πᾶς ἄνθρωπος. Πάλιν δὲ ἠχώσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν ἀναστάσει μωῒ πάντες ἀναστήσονται θεοῦ ἢ σὺν ὑπάντησιν, Χριστὸ ὁ Θεός. Τότε, Δίκαιοι, ὡς μετέστης ἐξ ἡδῆς, ἐν ταῖς τῶν Ἁγίων σκηναῖς κατάπαυον σπλωσαῖς, τὰ ἀνάθεματα, Δίκαιοτα, ἢ σῶν θέλων ἀεί.

Καὶ νυῖ, Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ ναὸς ὁ ἀκατάλυτος, μᾶλλον δὲ ὁ ἅγιος, κατὸς βοᾷ ὁ προφήτης. Ἅγιον ὁ ναός σου, Θαυμαστὸς ἐν δικαιοσύνῃ.

Ἀπόστιχα, τὰ προσόμοια τγμτὰ τῦ Θεοφάνους εἰς τὸ ὀκτωήχιον. Δόξα. Νεκρόσιμον τῦ Δαμασκηνοῦ. ἦχος πλ. β'.

Ἄλγος τοῦ Ἀδὲμ ἐχειμάσπερε ἢ τοῦ ξύλα ἀποδυσίς· θαλαι ὁ Ἐδὲμ, ὅτε ὄφις ἰὸν ἐξεμέσας· διὸ ἀπεῖ ὁ ὀφὶς ὁ ἐκπλήθε ὁ Θάνατος, παγίσῃ κατοικίαν τῶν ἀνθρώπων· ἀλλὰ ἐλθὸν ὁ Δεσπότης καθέλε τὸν δράκοντα, ἓ ἀνάπαυσιν ἡμῖν ἐβραβεύσατο· φῶς αὐτὸν ἓν βοήσωμεν· φῶσαι, Σωτῆρ, καὶ ὡς φοτεινάδες, μὴ ἓ σκλεπτῶν σε ἀναπαυσον.

Καὶ νυῖ, Θεοτοκίον. ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐτ' ἐ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργῶν, καὶ πλησῶν. Προφήτας ἐξεπέμψεν ἡμῖν, Χριστὲ, προφητεῦσαι σε τὴν παρουσίαν, ἓ Ἀποστόλους, κηρῦξαι σε τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν προφήτεσαν τὴν ἔλευσίν σε· οἱ δὲ τῷ Βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ Ἔθνη. Μάρτυρες δὲ παθόντες ὕπνουν, ὥσπερ ἐπῦον· ἓ φριξάθε σοι ὁ χορὸς τῶ ἀμφοτέρων σὴν τὴ Τεκύσῃ σε. Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς ψυχὰς, ἃς προσελάβου, καὶ ἡμᾶς καταξίωσον τῆς Βασιλείας σε, ὁ Σταυρῷ τιμωμένας δι' ἐμὲ τὸν καταίριζον, ὁ λυτρωτὴς μου, ἓ Θεός.

Ἀναβὰν τὸ ὄρος ὁμολογήθη τῷ Κυρίῳ, Τὸ Θαυμάριον. Ὁ βάθει σοφίας. Καὶ τὸ, Σὲ κῦ τοῦχος, καὶ λιμένα. Σωσάτωμεν δὲ καὶ τὸν ἀποστολικὸν Ὠδεῖον. Καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Δικηρείαν, Τυπικά. Καὶ ἀπὸ τὸ Κανόνος τῦ Τριῳδίου ὠδὴ ζ'ίτη, καὶ ἕκτη. Περικείμενον τῦ Ἀποστόλου· ἦχος πλ. β'.

Αἱ ψυχαὶ ἀυπὸν, ἐν ἀγαθοῖς ἀυληθίσονται.

Στίχ. Πρὸς σὲ Κύριε κεκραξόμαι.

Ὁ Ἀποστολος. Πρὸς Κορινθίους προτος.

Ἀδελφοί. Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' ἐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' ἐ πάντα οἰκοδομεῖ. Μηδεὶς τὸ ἑαυτῦ ζητέτω, ἀλλὰ ἓ τὸ τῦ ἑτέρυ ἕκαστος. Πᾶν τὸ ἐν μακέλλῃ πολλόμενον ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν· τῦ γὰρ Κυρίυ ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς. Εἰ δέ τις καλεῖ ὑμᾶς τῶν ἀπίστων, ἓ θέλετε πορεύεσθαι, πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν. Ἐὰν δέ τις ὑμῖν εἴπῃ, ὅτι εἰδωλόθυτόν ἐστι, μὴ ἐσθίετε, δι' ἐκεῖνον τὸν μηνύσαντα, καὶ τὴ συνείδησιν· αὐτῦ γὰρ Κυρίυ ἡ γῆ, ἓ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

Εἰς κοιμωμένους.

Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, Ἀδελφοί, περὶ τῶν Κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπῆσθε, καθὼς ἓ οἱ λοιποὶ, οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γὰρ πιστεύομεν, ὅτι Ἰησῦς ἀπέθανε, καὶ ἀνέστη· ὕτω ἓ ὁ Θεὸς τοὺς Κοιμηθέντας διὰ τῦ Ἰησῦ ἄξει σὺν αὐτῷ. Τῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίυ· ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες, οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τῦ Κυρίυ, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς Κοιμηθέντας· ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ, καταβήσεται ἀπ' Οὐρανοῦ· ἓ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον· ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες, οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις, εἰς ἀπάντησιν τῦ Κυρίυ εἰς ἀέρα· καὶ ὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.

Ἀλληλουϊάριον, ἦχος πλ. β'. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω· στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῦ, εἰς γενεὰν, ἓ γενεάν. Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας προσῶν, κῦ Λυκᾶν. Εἶτα ὁ Κύριος, βλέπετε μὴ πλανηθῆτε. Ἕτερον Εὐαγγέλιον εἰς Κοιμωμένους. Εἶτα ὁ Κύριος θεὸς τῆς ἐλπιδότας θεὸς αὐτὸν Ἰωδαίας, Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν. Κοινωνικὸν. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω. Ἴσθον δὲ, ὅτι αἰῶν ἡ Ἀκολυθία γίνεται ἀσυμβλήτως καὶ ἐν τῇ Σαββάτῳ τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Ἀπόκρεω, ἐν τῷ Σαββάτῳ Ἑσπέρας εἰς τὸ Λυχνικὸν· μῦ τὸν ἐκφοιμικὸν ψαλμὸν ἢ σωτὸς σηολογία· εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν στίχους ι'. Καὶ ψάλλομεν τῆς Ὀκτωήχυ στιχηρ. ἀναβάσιμα γ'. καὶ ἀτοιλιὰ γ'. Καὶ τῦ Τριῳδίυ τῆς ἡμέρας προσόμοια δ'. ἦχος πλ. β'.

Ὁ λος ἀποθέμενοι.

Ὅταν μέλλῃς ἔρχεσθαι, κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι, Κριτὰ δικαιότατε, δὸς σοῦ φόβος σὺ καθίζῃς με· ποταμὸς πύρινος, ἀρῶ τῶ σῶ βήματός καταλήπων, ἕλκει ἄπαντας· θαμιζομένων σοι πρῶ ἐπιφανίων Δικαίων, ἀνθρώπων κριομένων τε, φόβῳ καθ' ἑκάστος ἐσφέρει. Τότε ἡδῆ φεῦσαι, ἓ μοίρας καταξίωσον, Χριστὲ, τῶ σωζομένων, ὡς ἐλεήμων ὁ λογος, πίστει δυσπνεύμονι σε.

Βίβλοι ἀνοιγήσονται, φανερωθήσονται πεζὸς ἀνθρώπων δεῦρο πρὸς τὸ ἀσκητὸ βῆματος· δικηχόει δὲ ἡ κοιλὰς ἅπασα φοβερῶ βρύγματι τῶ κλαυθμῶνος, πάντας βλέπουσα τὰς ἁμαρτήσαντας, τοῖς αἰωνίζουσις κολάσεσι τῇ κρίσει τῇ δικαίᾳ σου φιλανθρωπευομένους, καὶ ἀπειλὰς κλαίοντας οἰκτίρμον· διό σε δυσωπῶμεν ἀγαθὲ, φεῖσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε, μόνε πολυέλεε.

Ἠχήσουσι σάλπιγγες, ἐκκωφωθήσονται ταῖφοι, ἐξαναστήσεται πᾶσα ἀνθρώπων ξύμπνοια φύσις· οἱ καλὰ πεζεύσαντες ἐν χαρᾷ χαίρουσι, προσδοκῶντες μισθὸν λήψεως· οἱ ἁμαρτήσαντες ξύμπνοι, δεινὰς ὀλολύζοντες, εἰς πόλασιν πεμπόμενοι, ἐκ τῆς ἐκλεκτῶν χωριζόμενοι. Κύριε τῆς δόξης, οἰκτίρησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς, καὶ τῆς μερίδος ἀξίωσον τῆς ἠγαπημένου σε.

Κλαίω, ἐδύνεσμαι, ὅταν εἰς ἅδην ἔλθω τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, σκότος τὸ ἐξώτερον, ἐκ τὸν τάρταρον, ἐ δεινὸν σκώληκα, ἐ βρυγμὸν ἀδῆς τε τῶν ὀδόντων, ἐ ἀπωσμὸν ὀδύνης, μέλλουσαν ἴσεσθαι τοῖς ἅμα πᾶσι, ἐ σὲ τὸν ὑπεράγαθον γαμίῃ πομπῇ παρεγίνασιν· ἂν εἰς τι, ἐ σεῦτο ὑπάρχω ὁ παλαίπωρος ἐγώ· ἀλλὰ, Κεῖτά, τῆς ἐλέης σε σῶσόν με, ὡς ἀπλαγχνον.

Δόξα· ἦχος πλ. δ'.

Ὅταν τιθῶνται θρόνοι, ἐ ἀνοίγωνται βίβλοι, καὶ Θεὸς ὡς κρίσιν καθέζηται, ὦ πῶς φρίξω τότε! Ἀγγέλων παρεισυμβόλων ἐν φόβῳ, καὶ ποταμῦ πυρὸς ἕλκοντος! τί ποιήσωμεν τότε, οἱ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις ὑπὸ δίκαιοι ἄνθρωποι; ὅταν δὲ ἀκούσωμεν καλῶν ἐκ τὸν δόλον ἡμῶν τὸν Παζὸς εἰς Βασιλείαν, ἁμαρτωλὸς δὲ ἀποπέμπεσθαι εἰς πόλασιν. Τίς ὑποστήσεται τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον ἀπόφασιν. Ἀλλὰ μόνε φιλάνθρωπε Σωτὴρ, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, πρὶν τὸ τέλος φθάσῃ, δὸς τῆς μετανοίας ὁδηγήσας, ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν θεοτ. τὸ αὐτὸν τῷ ἦχε. Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρὸν. Προκείμενον. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσε. Καὶ τὰ λοιπά. Εἰς τὸν Λιτὸν, δόξα, ἰδιόμελ. ἦχος βαρύς.

Τὰς τῶ Κυρίου γόνυς ἐν δάκρυσι, ὕστε πολιτεύσωμεν. Παναγίας δεηθῶμεν· ἀναπέμψωμεν· ἀναβάντας ποτίσωμεν· γυμνὸς ἐνδυσάμενος, ξένους συνεισάγωμεν· ἀσθενοῦντας, ἐ τὸς ἐν φυλακῇ, ὅπως ἐφώμεθα· ἵνα ἴδωμεν ἐ πρὸς ἡμᾶς, ὁ μέλλων κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν. Δεῦτε οἱ δεδοξημένοι τῶ Πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν.

Καὶ νῦν.

Ὑπὸ τὴν σὴν, Δέσποινα, σκέπην πάντες οἱ ἱκετικῶς πρεσπίπτοντες βοῶμέν σοι. Θεοτόκε ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, ῥῦσαι ἡμᾶς ἐξ ἀμέτρων πλημμελημάτων, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀναστάσιον ἦχος. Τὴν πρὸ τῆς Ὀκτωήχου. Καὶ τὰ ἑξῆς ἀλφάβητον.

Δόξα. ἦχος πλ. δ'.

Οἴμοι, μέλαινα ψυχὴ, ἕως πότε τῶν ἡμερῶν ἐκ ἐκνόφεις; ἕως πότε τῇ ῥαθυμίᾳ κατάκεισαι; τί ἐκ ἐνθυμῇ τὸν φοβερὸν ἄρχοντα τοῦ θανάτου; τί δὲ ξένους ἔλκει τὸ φερετὸν βῆμα τοῦ Σωτῆρος; ἄρα τί ἀπολογήσῃ, ἢ τί ἀποκριθήσῃ; τὰ ἔργα σου παρίστανται πρὸς ἔλεγχόν σου· αἱ πράξεις ἐλέγχουσι κατηγοροῦσαι. Λοιπὸν, ὦ ψυχὴ, ὁ χρόνος ἐφέστηκε, δράμε, πρόφθασον, πίσει βόησον. Ἡμάρτον, Κύριε, ἥμαρτόν σοι· ἀλλ' οἶδα, φιλάνθρωπε, τὸ δικαλαγχόν σου· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, μὴ χωρίσῃς με τῆς ἐκ δεξιῶν σου προβάτων δὸς τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκ.

Τῆς Ὀκτωήχου, εἰς τὸν αὐτὸν ἦχον.

Ἀ Νύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκὶ, Μήτηρ Θεοῦ τῷ ὑψίστῳ, σῶν οἰκετῶν προδικλήσις δέχου, παράμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμὸν τῶν πλημμάτων, νυμφίε, τὰς ἐμὰς ἱκεσίας προσδεχόμενος, δυσώπα, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, Θεοτόκε Παρθένε, ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς ἀγρυπνίας, καὶ γίνεται Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Πεντηκοστάριον· Εἰς τὸν ὄρθρον, Θεὸς Κύριος, εἰς τὸν ἦχον τῆς δευτέρας τῆς Ὀκτωήχου, τροπάριον ἀναστάσιμον, καὶ τῆς Θεοτόκε· ἡ συνήθης τάξις. Ἀναγινώσκομεν δὲ καὶ τὸν περὶ φιλοπτωχίας λόγον τοῦ Θεολόγου εἰς δύσεις γ'. Οὗ ἡ ἀρχή. Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐ συμπίνητε· εἰ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἦχε. Προκείμενον, καὶ Εὐαγγέλιον ἑωθινὸν τῆς ὕτης, ὁ γ'.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας Ζωοδόχα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς ἁγιόν σου ναὸν ὅλον ἐναπειλημμένον· ἀλλ', ὡς οἰκτίρμον, κάθαρον τῷ σῷ ἀπλάγχνῳ σου ἔλει.

Καὶ νῦν, θεοτ. Οἰκεῖον.

Τῆς σωτηρίας ἀθυμοῦντί μοι δεῖξον Θεοτόκε· αἰσχρῶς γὰρ κατερρύπωσα τὸν ψυχικὸν ἀμαρτίαις· καὶ ῥαθύμως τὸν βίον μου ἅπαν ἐκδαπάνησας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα ἦχος πλ. β'. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν ὁ τάλας, δέδοικα τὸν φοβερὸν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν κράζω τὸ ἔλεός σου τῆς δικαλαγχίας σου, ὡς ὁ Δαβὶδ βοᾷ σοι,

ἐλέη-

ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κ) τὸ μέγα σου ἔλεός σου.
Καὶ οἱ Κανόνες, οἱ ἀναστάσιμοι τῆς Θεοτόκου. Καὶ τὸ Τριῳδίου εἰς ἦ. Ὁ Κανὼν ποίημα Κυρίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ὠδὴ ά. ἦχος πλ. β'.

Βοηθὸς, καὶ σκεπαστής.

ΤΗν ἡμέραν τὴν φερωνύμως τῆς παρθένου σου παρουσίας, φέρων ἐνοῶν, διδυκῶς προσοδεύω, ἐν ᾗ προκαθίσεις κεῖται ζάλης, καὶ τρικυμίας, θεόμε παροδεύομεν.

Ὅτε ἴδες ὁ Θεὸς ἐν μυελαίᾳ, καὶ χλιάδι, τῶν ἀγγελικῶν ἀρμάτων Ἀρχὰν, καμὲ, ἐν νεφέλαις ὑπαστῶσαί σοι, Χριστὲ, τὸν ἄθλιον ἐλέησον.

Δεῦρο λάβε μοι, ψυχὴ, αὐτὴν τὴν ὥραν, καὶ τὴν ἡμέραν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐμφανὴς δέησῃ, ἐ θρήνησον, κλαῦσον, δεηθῆναι καθαρὰ ἐν ὥρᾳ τῆς ἐπάσεως.

Ἔσῳσά με, ἐ φοβεῖ τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον τῆς γεέννης, σκώληξ ὁ πικρὸς, τῶν ὀδόντων βρυγμός· ἀλλ' ἄνες μοι, ἄφες, ἐ τῇ σῇσι με, Χριστὲ, τῶν ἐκλεκτῶν σου σωζόμενον.

Τῆς δικαίας σου φωνῆς, τὰς τὰς Ἀγγέλους σου προσπαλώσης δὴ τὴν χαρὰν, ἧς ἀπέστω κἀγὼ ὁ τάλας, ἐ δεῦρο Βασιλείας Οὐρανῶν τὴν ἄῤῥητον ἀπόλαυσιν.

Μὴ ἀστόλθης μετ ἐμοῦ ἐν κρίσει, φέρων μοι τὰ πεπραγμένα, λόγους ἐκζητῶν, ἐ δίδυναν ὀργῆς· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου παρελθὼν μοι τὰ δεινὰ, σῶσόν με, παροδεύομαι.

Δόξα.

Τρισυποστάτου μονὰς, ἀρχικωτάτη Κυρία πάντων, πολιταρχικὴ ὑπεράρχε, αὐτὴ ἡμᾶς σῶσον, ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ παράμουν.

Θεοτοκίον.

Τίς ἐγέννησεν Υἱὸν, τὸν μὴ σπαρέντα παῤῥήτῳ νόμῳ; τοῦτον ἐν γῇ ὁ Πατὴρ πολλοὺς μητρός· ἀνάδειξον τέρας· σὺ γὰρ ἔτεκες, ἀγνὴ, Θεὸν ὁμοῦ, ἐ ἄνθρωπον.

Καταβασία.

Βοηθὸς, καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτος μου Θεὸς, κ) δοξάσω αὐτόν· ,, Θεὸς τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτὸν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὠδὴ γ'. Στερέωσον Κύριε δὴ τὴν πίστιν σου.

Ὁ Κύριος ἦρχεται, καὶ τίς ὑπόστησιν αὐτοῦ τὸν φόβον; τίς ὀφθῇ αὐτοῦ τῇ παρουσίᾳ; ἀλλ' ἑτοίμη γένοῦ, ὦ ψυχὴ, τοῦτο ὑπάντησον.

Προφθάσωμεν, κλαύσωμεν, καταλλαγῶμεν Θεῷ πρὸ τέλους· φοβερὸν γὰρ τὸ κριτήριον, ἐν ᾧ πάντες παραστησόμεθα.

Ἔλεησον, Κύριε, ἐλέησόν με, ἀναβοῶ σοι, ὅτε ἴδες μετ' Ἀγγέλων σε, ἀποδῦναι πᾶσι κατ' ἀξίαν τὴν πρᾶξιν.

Τὴν ἄσκεπτον, Κύριε, ὀργὴν πῶς οἶσω τῆς κρίσεώς σου, ἢ δικάσας σε τὸ πρόσταγμα; ἀλλὰ φεῖσαι, φεῖσαι μοι ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἔπίστρεψον, σύναξον, ψυχὴ ἀθλία, πρὶν τῆς βιοτικῆς λάβῃ ἡ παντύχεις, πρὶν τῶν θύρων κλεισθῇ τοῦ νυμφῶνος ὁ Κύριος.

Ἡ Μάρτυκα, Κύριε, καθάπερ ἄλλος ἀνὴρ ἀνθρώπων, πλημμελήσας ὑπὲρ ἄνθρωπον· πρὸς τῆς δίκης ἵλεως γένοῦ μοι, φιλάνθρωπε.

Δόξα.

Τριὰς ἁγία, ἄκτιστε, ἄναρχε φύσις, ἡ ἐν ζωαῖς ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Θεοτοκίον.

Ἐβλάστησας, ἄχραντε, ἀπορρήτως τὸν ζωοποιὸν Λόγον, σαρκωθέντα ἐν τῇ μήτρᾳ σου, ἀτρεπτότατα. Δόξα, Θεομῆτορ, τῷ τόκῳ σου.

Καταβασία.

Στερέωσον, Κύριε, δὴ τὴν πίστιν σου τὴν ἐν ἐμοὶ σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ,, ὅτι μόνος Ἅγιος ὑπάρχεις, καὶ δίκαιος.

Κάθισ. ἦχος ά. Τὸν τάφον σου Σωτὴρ.

Τὸ βῆμα σου φοβερὸν, ἐ ἡ κρίσις δικαία, τὰ ἔργα μου δεινά· ἀλλ' αὐτὸς ἐλέησόν με προφθάσας μὴ δικάσῃς, ἐ κολάσεως λύτρωσαι, ῥῦσαι, Δίκαιε, τῆς τῶν ἐχθρῶν μερίδος, ἐ ἀξίωσόν σε δεξιᾶς σου με σῶσαι, Κριτὰ δικαιότατε.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὸν πάντων ποιητὴν, καὶ Θεὸν σε, καὶ κτίσιν, παράμωμε ἁγνὴ, ἐξ Πνεύματος θείου ἐν μήτρᾳ σου ἐχώρησας, ἐ σῴζεσθαι δίκαι τέτοκας· ὃν δεξάζοντες, σὲ ἀνυμνοῦμεν Παρθένε, ὡς παλαίπορον τὸν Βασιλέως τῆς δόξης, ἐ Κόσμου ἀντίλυτρον.

Ἕτερον κάθισ. ἦχος πλ. β'.

Ἐνόησόν μου τὴν ἡμέραν τὴν φοβερὰν, ἐ θρήνησόν μου τὰς ἁμαρτίας τὰς πικρὰς· πῶς ἀπολογήσομαι τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ; ποίᾳ δὲ παῤῥησίᾳ αἰτήσομαι τὸν Κριτὴν ὁ ἄσωτος ἐγώ; Εὐσπλαγχνε Πάτερ, Τί μογοῦμαι, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐλέησόν με.

Δόξα, ὁ αὐτός.

Εἰς τὴν κοιλάδα τῆς κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον, ὃν οἶδεν, ὅταν καθίσῃς, ἐλεήμων, ποτίσαι δικαίαν κρίσιν, μὴ δικαιωθείσης με τὰ κρυπτὰ, μὴ δὲ καταισχυνθῆς με ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων, ἀλλὰ φεῖσαί μου ὁ Θεὸς, κ) ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν· Θεοτ. ὁ αὐτός.

Ἐλπὶς τοῦ Κόσμου ἀγαθὴ, Θεοτόκε Παρθένε, τὸν σὸν, ἐ μόνην φοβερὰν θεοστασίαν αἰτοῦμαι· παλαγχνίδιον εἰς διαβεβλημένον λαὸν, δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεὸν, ῥυθμίσαι τὰς ψυ-

χὰς ἡμῖν ἐκ πάσης ἀπωλείας, μόνη φιλογενὴς.

Ὠδὴ δ'. Ἀνάστασιν ὁ Προφήτης.

Ἐφώτισεν ἡ ἡμέρα, ἦλθε γὰρ ἡ κρίσις, ψυχὴ χρηστὴ· ὅτι βασιλεῖς, ὁμοῦ & ἄρχοντες, πλούσιοι, & πτωχοὶ ἀθεμίζονται, καὶ λήψεται τὰ κατ' ἀξίαν τῶν πεπραγμένων ἕκαστος.

Ἐν τάγμασι τῶν οἰκείων μονάζων, ἡ Ἱερέαχος, φρίσσω, καὶ νέος, δοῦλος, ἡ δικαστὴς ἐπαισχύνονται, χήρα, ἡ παρθένος ἀθωωθήσεται, ἡ ἄπασιν ἀβέλτεροι, τοῖς μὲν τὸν ἕνα ἔχουσιν ἀνάθωον.

Ἀδίκαστός σου ἡ κρίσις, ἀλάθητόν σου τὸ βῆμα τεχνολογίας, ἡ ῥητόρων πιθανότης κλίπτουσα, ἡ μαρτύρων σοφίας ἀδημερεύσα τὸ δίκαιον· ἐν σοὶ γὰρ πάντων τὰ κεκρυμμένα τῇ Θεῷ περίσκεπτα.

Μὴ ἔλθῃ εἰς γῆν πλανήμενος, μὴ ἴδῃ τόπον τῆς σκότους, Χριστέ μου Λόγε, μὴ διδῷ χεῖρας τε, ἡ πόδας μου, ἔξω τῆς νυμφῶνος σου ῥιπτόμενος, τὸ ἔνδυμα τῆς ἀφθαρσίας ῥευστικῶν ἔχων ὁ ναυάθλιος.

Ἡ Νίκα ἀποχωρίσης ἁμαρτωλοὺς ἐκ δικαίων, κρίνων τὸν Κόσμον, ἵνα τῶν ἀγαθάτων σου μὲ συνάξῃς ἀπὸ τῶν ἐρίφων ἀκεραίων με, φιλάνθρωπε, ὡς τὸ ἀκοῦσαι φωνῆς εὐσπλάγχνου σου.

Ἐτάσιος γεγονὼς, ἡ βίβλων ἀνοιγομένων, τῶν πεπραγμένων, τί ποιήσας, ὦ ψυχὴ ταλαίπωρε; τί ἀπολογήσῃ δὲ βήματος; μὴ ἔχουσα δικαιοσύνης καρπὸν ἀγαθὸν τῷ Χριστῷ, ἡ πλάστῃ σου.

Ἀκόνων τῶν τῆ πλησίον ἐν τῇ φλογὶ τῆς βασάνου θηλυκολογίας, κλαῖε, καὶ ὀδύρομαι ὁ ἄθλιος, τῆς αὐτῆς ὑπάρχων καταγρίσεως, ἡ δέομαι, ἐλέησόν με, Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, ἐκ χειρὸς τῆς κρίσεως.

Δόξα.

Υἱὸν ἐκ Παρθένου, ἡ Πνεῦμα δοξάζω ὡς ἐξ Ἡλίου φῶς, & ἀκτῖνα· τὸν μὲν γεννητὸν, ὅτι καὶ γέννημα, τὸ δὲ προβλητὸν, ὅτι καὶ πρόβλημα· συναΐδιον θείαν Τριάδα, προσκυνουμένην ἀπὸ πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Παρθένον βρέφος τεκοῦσα, & τὸν ἀγοραῖον τηρῆσα, σεμνὴ σὺ ὤφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα, καὶ ἄνθρωπον, ἵνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ, τὸ θαῦμα σου, Παρθενομῆτορ, ἐκπλήξῃ πᾶσαν ἀκοὴν, & ἔντοιαν.

Καταβασία.

Ἀνάστασιν ὁ Προφήτης τὴν ἔλλειψίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, & ἄνθρωπος δείκνυσθαι, & ἐλέγχῳ. Ἀνάστασιν τὴν ἀποκάλυψίν σου, & ἐφοβήθην. Δόξα τῇ δυνάμει σου.

Ὠδὴ ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα φιλάνθρωπε.

Τρόμῳ ἀδήλῳ, & φόβῳ ἐκπλήττομαι, ἔχει γὰρ λύπην, καὶ τὸ ἔργον μιᾶς αὐτῆς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων· & τίς ἐντεῦθεν λοιπὸν ἑαυτὸν μὴ πτοήσῃ;

Ποταμὸς ὁ πύρινος παρέπλησέ με, τήκει μὲ, ζέει με τῇ ὀδύνῃ ὁ βρυγμὸς, τὸ σκότος τῆς ἀβύσσου, ἡ πῶς, ἢ τί πεφεύξομαι, Θεὸν ὀκνήσω;

Φεῖσαί, φεῖσαι Κύριε τοῦ πλάσματός σου, μήποτε δικάσῃς με τοῖς πικροῖς βασανισταῖς, Ἀγγέλων ἀποτόμων, & εἰς οὐκ ἔστι σκῶλ ἀνάπαυσιν δώρηται.

Ἄρχων, & ἡγεμὼν σκῶλ ἐν ταύτῃ, πλούσιος, ἄδοξος, μέγας, ἄμα καὶ μικρὸς δύναται ἐπίσης· ναὶ ἑκάστῳ λοιπὸν τῇ μὴ ἡτοιμασμένῳ.

Ἄνες, ἄφες Κύριε, καὶ σύγγνωθι ὅσα σοι ἥμαρτον, καὶ μὴ δικάσῃς με σκῶλ ἐνώπιον Ἀγγέλων & κατακρίσει πυρὸς αἰχμὴν ἀπερράντην.

Φεῖσαι, φεῖσαι, Κύριε, τῆ πλάσματός σου· ἥμαρτον, ἄνες μοι, ὅτι φύσει κάθυγρος ἀπὸς ὑπάρχεις μόνος· & ἄλλος πλὴν σοῦ οὐδεὶς ὑπάρχει ἔξω ῥύσεως.

Δόξα.

Μονάδα τῇ φύσει σε, Τριὰς, ἀνυμνῶ, ἄναρχον, ἄληπτον, ἀρχικὴν, βασιλικὴν, ὑπερτελῆ ἐνάδα, Θεὸν, & φῶς, & ζωὴν, δημιουργὸν τοῦ Κόσμου.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ ἀφθάρτῳ φύσει σου κυήσει, σεμνὴ, τόμοι σοὶ φύσεως καταλύονται σαφῶς· καὶ γὰρ ἀπόρως τίκτεις τὸν πρὸ αἰώνων Θεὸν, & Παῖδος γεγονότα.

Καταβασία.

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα, φιλάνθρωπε, φώτισόν μου τὸν νοῦν δέομαι, & ὁδήγησον καιρὸν ἐν τοῖς πρόσταγμασί σου, καὶ δίδαξόν με ποιεῖν ἀεὶ τὸ θέλημά σου.

Ὠδὴ ς'. Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Ἐν τῇ φρικτῇ, Χριστὲ, παρουσίᾳ σου, ὅταν φανῇς ἐξ Οὐρανοῦ, & πάντοτε θρόνοι, & βίβλοι ἀνοιγῶσι· φεῖσαι, φεῖσαι τότε, Σωτὴρ, τοῦ πλάσματός σου.

Καὶ οὐδεὶς βοηθῆσαι δύναται, Θεοῦ ὑπάρχοντος κριτοῦ, ἡ ἀπολογία, ἡ τέχνη, ἡ δόξα, ἡ φιλία· ἡ μὴ ἡ ἐξ ἔργων ἰσχύς σου, ὦ ψυχή μου.

Ἐκεῖ ὁμοῦ ἄρχων, καὶ ἡγεμὼν, πένης, καὶ πλούσιος, ψυχὴ· ἡ πατὴρ ἰσχύσει, ἡ μήτηρ βοηθοῦσα, ἡ λυσιμήρους ἀδελφὸς ἢ παιδίσκης.

Τὸ φοβερὸν, ψυχὴ, λογισθέσαν ἐντομίαν τοῦ κριτοῦ, φρίξον ἀπ' ἐντεῦθεν, ἑτοίμασον τὸν λόγον, μὴ κατακριθῇς δεσμοῖς τοῖς αἰωνίοις.

Δόξα

Ἄρον τὸ σὸν, μὴ ἀκύσω Κύριε, ἀπὸ τοῦ μόχθου σου ἐκ σοῦ· μὴ δὲ τὸ πρᾶγμα ἀς πῦρ καταναλώσῃ· ἀλλὰ τῆς δικαίας φωνῆς τῆς τῶν δικαίων.

Ἄδυ πυλῶν λύσασά με Κύριε, χάρις, καὶ ζόφου ἀφιγμένους, ἐκ καταχθονίων, ἐ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, ὀξ ἀπάσης ἄλλης ποινῆς ἀ αἰωνίου.

Δόξα.

Τριαδικῆς μοναδ᾽ ὁμοθεότητα ὑμνοῦ, Πατέρα, ἐ Υἱὸν, ἐ τὸ θεῖον Πνεῦμα, μιᾶς ἀρχῆς τὸ κράτος, σωδιηρημένης τρισὶ τοῖς χαρακτῆρσι.

Θεοτοκίον.

Πλὴν σὺ ἅ, ἣν μόνον ἐδιδάξατο ὁ ἀσιλεῦτον, καὶ ἐξελθὼν, καὶ τὰς κλεῖς μὴ λύσας, ἀγνὴ, τῆς παρθενίας, Ἰησοῦς ὁ πλάσας Ἀδὰμ, ἐ ὁ Υἱός σου.

Καθισμοῦ.

Ἐβόησα ἐν ὅλῃ παῤῥησίᾳ μου πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεὸν, ἐ ἐπήκουσέ μου ἐξ ᾅδου κατωτάτου, ἐ ἀνήγαγέ με ἐκ φθορᾶς τοῦ ζάλου μου.

Κοντάκιον· ἦχος α.

Ὅταν ἔλθῃς ὁ Θεὸς ἐπὶ γῆς μὲ δόξης, ἐ τρέμωσι τὰ σύμπαντα· ποταμὸς δὲ πῦρ ἕλκει πρὸ τοῦ βήματος ἔλκει· ἐ βίβλοι ἀνοίγονται, καὶ τὰ κρυπτὰ δημοσιεύονται· τότε ῥῦσαί με ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου· καὶ ἀξίωσον, ἐκ δεξιῶν σε με σῶσαι, Κριτὰ δικαιότατε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ φοβερόν σε Κριτήριον ἐνθυμούμενος, ὑπερεκπλήττομαι Κύριε, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, φρίττω, καὶ πτοοῦμαι, ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τῆς ἐμῆς ἐλεγχόμενος· ὅταν μέλλῃς καθίζεσθαι δὲ τοῦ θρόνου σου, καὶ πᾶσαν τὴν ἐξέτασιν, τότε ἀρνᾶσθαι τὰς ἁμαρτίας οὐδὲς ἰσχύσει, ἀληθείας ἐλεγχούσης, ἐ δικαίας κατοχούσης· μέγα μὲν ἰσχύσει τότε πῦρ, τὸ τῆς γεέννης· ἁμαρτωλοὶ δὲ ἐρύξουσι· διὸ με ἐλέησον πρὸ τέλους, ἐ φῶσί μου, Κριτὰ δικαιότατε.

Τὸ Συναξάριον· εἰχ.

Ὃν τε κρίνων γῆν ὁ Κριτὴς πάντων κάθη.
Τῆς, Δεῦτε, φωνῆς ἄξιον κἀμὲ κρίνοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῆς δ᾽ τέρας, καὶ ἀδεκάτου παρουσίας τὸ Χριστῷ μυστήριον ποιούμεθα· ἵνα οἱ θεόπατοι Πατέρες μὴ τὰς δύο φθοβολὰς ἴδωσιν· ὡς ἂν μήτις τῶν ἐν σκάνεις τῇ Θεῷ φιλανθρωπίαν μανθάνων, ἀμελῶς διάγῃ, λέγων, φιλάνθρωπος ἐστιν ὁ Θεός· ἐ ὅταν ἀμαρτίας ἀναχωρήσω, ἑτοίμως ἔχα τὸ πᾶν ἀνύσω. Τούτῳ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ ἐνταῦθα καταξας· ἵνα εἰς τὸ θαυμάσῃ, ἐ φ προσδοκίας τῶν ἐσομένων δεινῶν, φοβίσαντες τὰς ἀμελῶς διακειμένους, πρὸς ἀρετὴν ἐπαναγάγωσι· μὴ θαῤῥοῦντας εἰς τὸ φιλάνθρωπον μόνον, ἀλλ᾽ ἀφορᾶν, ὅτι ἐ δίκαιος ὀξὶ Κριτὴς, ἐ ἀποδώσειν ἑκάστῳ κῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ἄλλως τε, ἐ τῶν ψυχῶν προεγνωσμένων, ἐχρῆν ὠφελεῖσθαι ἐ τὸν κριτήν. Τρόπον δέ τινα ἡ παροῦσα Ἑορτὴ, ὡσανὰ τέλος πασῶν τίθεται τοῦ· ὅτι, ἡ αὕτη πάντων ἴσαι τῶν καθ᾽ ἡμᾶς τελευταία· χρὴ γὰρ σκοπεῖν, ὡς τῇ ἰσομοίρῃ Κυριακῇ τῇ ἀρχῇ τῆ Κόσμου, ἐ αὐτῷ τῷ ἀπὸ τῆ Παραδείσου ἐκπώσιν θείσει τῆ Ἀδὰμ. ἡ δὲ παροῦσα, πάντων τῶν ἡμετέρων τέλος, ἐ τῆ Κόσμου αὐτῆ. ἐν τῇ Ἀποκρίψ δὲ ταύτῃ ἔθετο, κατασίλλοντες, οἶμαι, τῷ ζωοῦν, ἐ ἀδηφαγίαν ὀξὺ τὸν φόβον τῆς Ἑορτῆς, καὶ πρὸς τὴν τῶν πλησίον συμπάθειαν ἡμᾶς ἐκκαλούμενοι. Καὶ ἄλλως, ἐπειδὴ ζοφώσαντες ἐξοδηκῷ τῆς Ἑβδ, ἡ ὑπὸ κρίσιν γενόμεθα, ἐ ἀεὶ, κῇ τοῦτο ἐοικέναι ἡ παροῦσα τίθεται Ἑορτή. Καὶ ὅτι μέλλομεν τῇ ἄλλῃ ὀξὺ τῆ Ἀδὰμ Κυριακῇ κῇ τὸν τύπον τῆς Ἑβδ ἐκβληθῆναι, ἵνα ἔ, ἡμᾶς, Χριστὸς ἐλθὼν, πάλιν ἐπαναγάγῃ πρὸς τὸ Παράδεισον. Δεύτερα δὲ παρουσία ἄρρητα, ὅτι καὶ πρῶτον συμμετικῶς πρὸς ἡμᾶς ἐποδήμησεν, ἀλλ᾽ ἰρέμα, ἐ χωρὶς δόξης· τοῦτο δὲ, μὴ ὑπερφυὲς θαυμασίων ἐλάσσεται, ἐ περιφανὲς δ᾽ λαμπρότητος· Οὐρανόθεν, καὶ μὴ σώματος· ὡς ἂν γνωσθείη πᾶσιν, ὅτι ἔτος ἐστὶν, ὁ καὶ πρῶτα ἐλθὼν, καὶ τὸ γῆς τῆ ἀνθρώπων ῥυσάμενος, καὶ κεῖναι πάλιν μέλλων αὐτὸ, ἀ καλῶς τὰ διδομία αὐτῷ διετήρησε. Πόθεν μέντοι γνώσεται ἡ αὐτὴ παρουσία, εἰδὼς οἶδε· τοῦτο γὰρ καὶ ὁ Κύριος τοῖς Ἀποστόλοις ἀπέκρυψε· τίνος χαρίν, σημεῖα τινὰ ἐπέφερε προεπόσαθαι, ἃ τινὲς τῆ Ἁγίων καὶ πλατύτερον διεσάφησαν· πρὸ δὲ ἡ αὐτὴ παρουσίας ἐλάσσεται ὁ Ἀντίχριστος, καὶ γνωσθήσεται (ὡς φησὶν ὁ ἅγιος Ἱππόλυτος Ῥώμης) ἐκ γυναικὸς μιᾶς, καὶ παρθένου μὲν τὸ δοκεῖν, ἐξ Ἑβραίων δὲ ὕσης, ἀπὸ τῆ φυλῆς Δὰν, ὡς ἐν παῖς τῷ Ἰακώβ· καὶ ἀνεπαύσεσθαι δ᾽ἐπ᾽ αὐτὸν, τὸν κῇ Χριστὸν μιμεχόμενος πολιτείαν· καὶ θαύματα ἐκπλήξειν, ὅσα δῦναι καὶ ὁ Χριστὸς ἐποίησε, καὶ νεκρὺς ἀναστήσει· πάλιν, κῇ φαντασίαν ἅπαντα ποιήσει, καὶ τὸν γόητα, καὶ τὸν σάρκα, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὡς φησὶν ὁ Ἀπόστολος. Καὶ τότε, λέγω, ἀποκαλυφθήσεται ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας ἐν πάσῃ δυνάμει, ἐ σημείοις, ἐ τέρασι ψεύδους· πάλιν, ἐκ αὐτὸς ὁ διάβολος εἰς σάρκα μετασχηματισθήσεται, ὡς ὁ ἐν Δαμασκῷ φησὶν Ἰωάννης· ἀλλ᾽ ἄνθρωπος ἐκ πορνείας γενησόμενος, πᾶσαν τὴ Σατανᾶ ἐνέργειαν ὑποδέξεται, ἐ αἰφνιδίου ἐπαναστήσεται, εἶτα χρηστὸς, ἐ δόλιος ἅπασι δόξει· ἐ λιμὸς τότε μέγας γενήσεται, ἐ ἐπαρκέσει τῷ λαῷ δῆθεν, ἐ τὰς θείας Γραφὰς μεταλλάξεται· καὶ νηστείαν ἀσπάσεται, ἐ βιαθήσεται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἐ βασιλεὺς ἀναπηνυχθήσεται· ἐ ἀγαπήσει πλᾶνα τὸ γένος τῶν Ἑβραίων γένος, κῇ ὡς Ἰησοῦς ἐσα-

ρυσαλὴμ ἀποκατασήσα, ϗ τ̀ Ναὸν αὐτοῦ ἐγερᾶ· Πρὸ δὲ ἑπτὰ χρόνων, ὡς φησὶ Δυνιὴλ, ἐλεύσεται Ἐνὼχ, ϗ Ἠλίας, κηρύσσοντες τῷ λαῷ, μὴ δίχεσθαι αὐτὸν· ὁ δὲ συρὼν αὐτὰς πυρασήσει, ἵνα, ϗ τὰς αὐτοῦ καρδίας σκηνόψα. Οἱ δ' ἀσεβεῖς ἠρνημένοι μακρὰν φεύξονται· ὡς ἐν ὄρεσιν ἄγριον, δίχα δαιμόνων πειράσα. Κολασθήσονται δὲ τὰ ἑπτὰ ἐπι σκῆνα δίχα τὰς ἐκλεκτὰς, ϗ λιμὸς γενήσεται μέγας, τῶ στοιχείων ὅλων μεταβαπόντων, ὡς ὑφασεῶν λῦαι μικρὸν δεῖν ἅπαντας. Μετὰ δὲ ταῦτα, αἴφνης ὡσεὶ ἀστραπὴ Οὐρανόθεν ἡ τῦ Κυρίε παρουσία γενήσεται, πορευομένη τῇ τιμίᾳ αὐτῦ Σταυρῷ· ϗ ποταμὸς πυρὸς καχλάζων αὐτῦ πορεύσεται, πᾶσαν τὴν γῆν τῶ μασμάτων ἀποκαθαίρων. Συχεθήσεται δὲ αὐτίκα ὁ Ἀντίχριστος, ϗ οἱ αὐτῦ ὑπηρέται, ϗ ὠδασθήσονται τῷ αἰωνίῳ πυρί· Σαλπισάντων δὲ τῶ Ἀγγέλων, ἤξει ἀθρόον ἐκ τῶ πυράτων τῆς γῆς, ϗ ὑπὸ πάντων τῶ στοιχείων σύμπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐς Ἱερουσαλὴμ, ὅτι μέση τῆ Κόσμε αὕτη· ϗ σκᾶ ἐκάθισαν Θεόνοι εἰς κρίσιν· πολὺ μᾶ τῶ ἰδίων σωμάτων, ϗ τῶ ψυχῶν, πάντων πρὸς ἀφθαρσίαν μεταποιχειωθέντων, ϗ μίαν ἐχόντων μορφὴν, ϗ αὐτῶν δὲ τῶ στοιχείων τὴν ὅλην τὸ κρᾶτον διχαμόρων ἀλλοίωσιν. Καὶ δίχα κρίσεως ἐν λόγῳ ὁ Κύριος δικαίως ἀπὸ τῶ ἁμαρτωλῶν· ϗ παραδόσονται οἱ τῶ ἀγαθῶν ἐργάται, αἰώνιον ζωὴν κομιζόμενοι· οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ, αἰώνιον πόλιν τὴν βάσανον· ϗ ὑδέποτε τούτων παῦσις γενήσεται. Γρέον δὲ, ὡς ὑ πρέσβυς τόπε ζητήσα, ϗ γυμνάσα, ϗ θαύμασα ὁ Χριστὸς· καλὰ μᾶ γὰ ϗ ταῦτα, ἀλλὰ τὰ πολλῷ τούτων κρείττονα, ἐλεημοσύνη δηλαδὴ, ϗ συμπάθεια· ἱερᾶ γὰ δικαίοις, ϗ ἁμαρτωλοῖς ἐξ τινά. Ἐπείνασα γὰ, ϗ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα, ϗ ἐποτίσατέ με· ξένος ἤμην, ϗ συνηγάγετέ με· γυμνὸς, ϗ ἐνεδύσατέ με· ἠσθένησα, ϗ ἐπεσκέψασθέ με· ἐν φυλακῇ ἤμην, ϗ ἤλθετε πρός με. Ἐφ' ὅσον γὰ ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Ἅπερ δύναται ποιεῖν πᾶς τις ϗ δύναμιν. Τότε οὖν πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεῦ Παῤός. Αἱ βάσανοι μένουσι, ὡς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐδίδαξεν, αὗται εἰσίν. Ἐκᾶ ἔσαι ὁ κλαυθμὸς, ϗ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, ὁ σκώληξ αὐτῶν ὁ τελευτήσει, ϗ τὸ πῦρ αὐτῶν ὁ σβεσθήσεται· ϗ βάλλετε αὐτὸν εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον. Τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπίᾳ σε, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὁ Δικαίας σε φωνῆς ἡμᾶς καταξίωσον, ϗ τοῖς ἐκ δεξιῶν σε σωμαρίθμησον, ϗ ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ. Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν.

ΠΡοαισθώμεθα, ϗ προσπλαύσωμεν πρὸ τ̀ κρίσεως, πιστοὶ, σκεύνης, ὅτι οἱ Οὐρανοὶ ἀπολύονται, ἄστρα πίπτουσι, ϗ πᾶσα πλανᾶται ἡ γῆ, ἵνα ἐλεῶν ἔρωμεν ὡς πάλω τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Α' Δίκαστὴς ἡ ἐξέτασις, φοβερὰ ὄντως ἐκεῖ ἡ κρίσις, ὅπου Κριτὴς ἀληθινός ὄντως, ὅπου φεύσασθαι οὐκ ἔστιν ἐν δίκαις λαβεῖν· ἀλλὰ φῶσαί μου, Δέσποτα, ϗ λύτρωσαι πάσης ὀργῆς σε φεικτῆς.

Ο' Κύριος κεῖναι ἔρχεται, τίς ἐνέγκει ὀπαδίαν αὐτῦ; φείξον, ψυχὴ ἀθλία μου, φείξον, ϗ ἑτοίμασον ἐξ ὁδῦ τὰ ἔργα σε, ἵνα ἵλεων, ἀσυλαγχνον δικήσῃς αὐτὸν τὸν τῶ Πατέρων Θεόν.

Τὸ' ἄσβεσον πῦρ παρέπαμε, ὁ πικρότατος βρυγμὸς σκωλήκων, ᾅδης ὁ ψυχροφόρος φοβεῖ με· δίκα τάνυκτος ὑδ' ὅλως δὲ γίνομαι, ἀλλὰ, Κύριε, Κύριε, πρὸ πάλυς με σπείξον, φόβῳ τῶ σῶ.

ΠΡοαισθώμεθα, ϗ προσπλαύσωμεν, ὥσπερ δίκηρυα, τὰ ῥήματά μου, ἥμαρτον, ὡς ἐχ' ἥμαρτε Πόρνη, ϗ ἰλάσθητι, ὡς ἄλλος ὐδεὶς ὅλης γῆς, ἀλλ' οἰκτίρησον, Δέσποτα, τὸ πλήθος σε, ϗ ἀνακάλεσαί με.

Ἐ Ἴσχυψον, μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ κεκρυμμένα, λέγει Θεῷ πρὸ τὰ πάντα ὁδόν, σὺ γνώσεως μου τὰ κρύπτα, μόνε Σωτὴρ· ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαβὶδ ϗ τὸ ἔλεός σε.

Δόξα.

ΤΑ' ῥία ἐν ὑσότητι, ϗ τὸ ἓν προσώποις ῥία ὑμνῶ· ταῦτα Πατὴρ, Υἱὸς, ϗ ἅγιον Πνεῦμα, μία δυνάμις, βυλὴ, ϗ ἐνέργεια, οἷς Θεὸς ὁ ῥιστάμενος, Βασιλεὺς ἐν μοναρχικώτατον.

Θεοτοκίον.

ΠΡοέρχεται ὑραιόταπος ἐκ σπλάγχνε τῆς γαστρός σε Θεὸς, ὥσπερ Ἀνάκλως ἡμφιεσμένος Σκύφαστον ἀλυσρίδα βαφῆς μυστικῆς τῷ παντάγων αἰμάτων σε, ἀνύμφευτε, ϗ βασιλίδες τῆς γῆς.

Ο' Εἱρμός.

Η' Μαρτύρθω, ὠμνήσαμθω, ἠδικήσαμθω ἐνώπιόν σε· ὐδὲ συντηρήσαμθω, ὐδὲ ἐποιήσαμθω, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν· ἀλλὰ μὴ ὠδαδώκῃς ἡμᾶς εἰς πόλω, ὁ τῶ Πατέρων Θεός.

Ὠδὴ ή. Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

ΤΗ̃ς φοβερᾶς δευτέρας σε Κύριε παρουσίας ἐννοῶν ὁ ὑπάντησον, ῥίγωσα τ̀ ἀπειλήν σε, φοβοῦμαι τὴν ὀργήν σε· ταύτης με τῆς ὥρας, κραυγάζω, σῶσον ὡς αἰῶνας.

Σὺ τῷ Θεῷ κείνοις τὰ σύμπαντα, τίς ἐνέγκει γνῶναι, ἢ ἐξιχνιάσαι; ἄσβεσον πῦρ γὰ τότε, ϗ σκώληξ βρύχων μέγα τὺς καταριθέντας συλλήψεται εἰς τὺς αἰῶνας.

Πᾶσαν

ΠΑσαν πολὺ, λύπη περιέκλεισε, τῷ δρόμῳ τύνε, Χριστὲ, ὅτι τὸ αὐτὸ, μέγας ὁ φόβος τότε, μεγάλη ἡ ἀνάγκη, μόνον βουθύντων τῷ πεζίων εἰς τὰς αἰάνας.

ΠΑντων Κριτὰ Θεὶ μου, ὁ Κύριε, ἀκουσομαί σε φωνῆς τότε δικαίας· ἴδω σε φῶς τὸ μέγα, αὐρήσω τὰς σωλῶάς σου, βλέψω σε ἐν δόξῃ, γηθόμενον εἰς τὰς αἰάνας.

ΔΙκαιοκρίτα Σωτὴρ ἐλέησον, καὶ ῥῦσαί με τῆς πυρὸς, ὁ ἀπαλὴς, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει δικαίως ὑποστῶσι· ἄνες μοι πρὸ τέλους δι' ἀρετῆς, ὁ μετανοίας.

ΟΤαν καθίσῃς Κριτὴς ὡς ἐπάλαγχον, καὶ δείξῃς τὸν φοβερὸν δόξαν σου, Χριστὲ, ὦ ποῖον φόβον τότε! καμίνου καπνιδὴς, πάντων δικαιούντων τὸ ἄκριτόν σου βήματός σου.

Εὐλογητὸν Πατέρα. Δόξα.

ΕΝα Θεὸν κατ' οὐσίαν σέβομαι, ζῆς ὑπόστασις ὑμνῶ ἀδιαιρέτως, ἄλλος ἀλλ' ἐκ ἀλλοίας, ἐπεὶ Θεότης μία ἐν τρισὶ προσώποις, Πατὴρ, Υἱὸς, καὶ Θεῖον Πνεῦμα.

Θεοτοκίον.

ΕΚ φωτεινῆς προελθὼν νηδύος σου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ ἔλαμψε Χριστὸς, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα, καὶ γὸ δικαιοσύνης Ἡλίου ἀστράψας ἐφώτισεν, ἀγνὴ, τὸν Κόσμον.

Καταβασία.

ΟΝ σεραπὶ Οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, ὁ τὰ Σεραφὶμ, πᾶσα πνοὴ, καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, ἀλογεῖτε, ὁ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ἀναβύσσου συλλήψεως.

ΟΚύριος ἔρχεται ἀμαρτωλοὺς καλέσαι, δικαίους σῶσαι· φείξωμεν, θρηνήσωμεν, καὶ λάβωμεν αἴδεσιν ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ τὰ ἄδηλα, καὶ κρυπτὰ ἐκκαλύψει τὸ ἀνθρώπων, ἀποδίδουσιν ἐπαίξια.

ΕΜοβος, καὶ τρόμος Μωσῆς ἰδὼν σε γίγνεται ἐν τῷ ὄπισθεν, πῶς δὲ ὑποστήσομαί σου βλέπων τὸ πρόσωπον τότε ἐγὼ ὁ τάλας; ἡνίκα ἔλθῃς ἐξ Οὐρανοῦ, ἀλλὰ φῶσαί μου αἰτίαμον ἐν ἐλέῳ σου προβλήματα.

ΔΑνιὰ πεφόβηται τὴν ὥραν τῆς ἐτάσεως, ἐγὼ τί πάθω; ἐπ' αὐτῆς ἐρχόμενος ὁ δύσλιος, Κύριε, τῆς φοβερᾶς ἡμέρας· ἀλλά μοι δίδου πρὸ πλούτου, ἀρίστως σοι λαβεῖσθαι, καὶ τυχεῖν τῆς Βασιλείας σου.

ΤΟ πῦρ ἑτοιμάζεται, ὁ σκώληξ· ἀβρεπίζεται δ' ἀφεσούσης ἡ δόξα, ἡ ἄνεσις, τὸ φῶς τὸ αἰώνιον, ἡ χαρὰ τῆς Δικαίων· καὶ τίς μακάριος ἐκφυγεῖν πυρὸς τὸ φοβερὸν, κλαυσόμενος τὰ δάκρυα;

ΜΗ μὲ τῇ προσώπῳ σου ἀποστρίψῃς, Κύριε, θυμὸς ὀργῆς σου, μὴ δὲ ἐσκύσω μαι φωνῆς ἐραμένης σου εἰς πῦρ ἀποπεμπούσης, ἀλλ' ἐστολίσωμαι εἰς χαρὰν τῇ ἀφθάρτῳ σου νυμφῶνος καλῶ τότε σὺν Ἁγίοις σου.

ΟΝῦς τραυματίσῃ, τὸ σῶμα μεμαλάκισαι, τοσεῖ τὸ Πνεῦμα, ὁ λήγος ἠδύνησεν, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ τέλος δὴ θύρας· δός μοι τάλαινα ψυχὴ τί ποιήσας, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς ἀνερεύνησαι τὰ σά;

Δόξα.

ΜΟνου μονογενοῦς μονογενοῦς Υἱοῦ Πατρὸς, καὶ μόνον μόνου φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, ὁ μόνον μόνως μόνου Θεοῦ ἄχραντον Πνεῦμα, Κύριε Κύριον ὄντως ὄν, ὦ Τριὰς μονὰς ἁγία, σῶσόν με θεολογοῦντα σε.

Θεοτοκίον.

ΤΟ θαῦμα τῆς Τόκου σε ἐκπλήττει με, παναμωμε, πῶς συλλαμβάνεις ἀπόρως τὸν ἄληπτον; ἐπὶ πῶς παρθενεύουσα γλυκάσασα ὡς Μήτηρ; τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβοῦσα, τὸ τικτόμενον προσκυνοῦσα, ὅσα θέλα γὸ, ὁ δυνατόν.

Καταβασία.

Ἀσπόρου συλλήψεως ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνανδρου ἄπορος ἡ κύησις, Θεοῦ „ γὸ ἡ γέννησις κυοποιᾶ τὰς φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τὸ ἑωθινόν. Εἶτα τὰ παρόντα.

Τοὺς Μαθητὰς συνέλθομεν.

ΤΗν φοβερὰν δ' Κρίσεως, ὁ ἀρρήτου σε δόξης ἡμέραν ἐνθυμούμενος, φρίττων, Κύριε, ὅλως, ὁ ξέμων φόβῳ, κραυγάζω, ὅτι γῆς ὅταν ἔλθῃς, κρῖναι, Χριστὲ, τὰ σύμπαντα, ὁ Θεὸς μὴ δόξῃς, τότε αἰκτερὸν, ἀπὸ πάσης ῥῦσαί με τιμωρίας, ὧν δίκαιον σε, Δέσποτα, ἀξιώσας με θῆναι.

Ἄλλο. Γυναῖκες ἀκμυρόφορι.

ΙΔὺ ἡμέρα ἔρχεται Κυρίου παντοκράτορος, ὁ τῆς ὑποίσει δ' φόβον τῆς παρουσίας σκάνει, ἡμέρα γὸ θυμοῦ ὄζει, ὁ κλίβατος καιόμενος, ἐν ᾗ Κριτὴς καθέζεται, ὁ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ τῆς πράξεων ἀποτίνων.

Θεοτ. Οἶμοι.

ΤΗν ὥραν δ' ἐτάσεως, καὶ δ' φρικτῆς ἐλέγξεως τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότου κατανοῶν, ὅλως ξέμω, ὁ σπυθρωπάζων κράζω σοι. Κριτά μου δικαιότατε, ὁ μὴ πολυλέει, μεταποῦντα με δέξαι δ' Θεοτόκου πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰδιόμελα ἀναστάσιμα τοῦ Ὀκτωήχου δ'. ὁ ἀνατολικὸν ἦν, ὁ τῆς Ἀποκρέω ἰδιόμ. ξία. ἦχος πλ. β'.

ΕΝνοῶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ τὴν ὥραν, ὅταν μέλλωμεν πάντες γυμνοὶ, ὁ ὡς κατάκριτοι τῷ ἀδικάσῳ Κριτῇ παρίστασθαι· τότε σάλπιγξ ἠχήσει μέγα, ὁ τὰ θεμέλια τῆς γῆς σαλεύσονται, ὁ οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν μνημάτων

των ἐξανασήσονται, ℭ ἡλικίφ μία πάντες γενήσονται, ℭ πάντων τὰ κρυπτὰ φανερὰ παρίσανται ἐνώπιόν σε, ℭ κόψονται, ℭ κλαύσονται, ℭ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον ἀπελεύσονται οἱ μισήσαντε μετανοήσαντες· ℭ ἐν χαρᾷ, ℭ ἀγαλλιάσει ὁ τῆ Δικαίων κλῆρος εἰσελεύσεται εἰς παράδα ἠράνιον.

Ο᾽ αὐτός. ςίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι.

Ω᾽ Ποία ὥρα τότε, ℭ ἡμέρα φοβερά, ὅταν καθίσῃ ὁ Κριτὴς ὅλη Θρόνε φοβερῷ, βίβλοι ἀνοίγονται, ℭ πράξεις ἐλέγχονται, ℭ τὰ κρυπτὰ τῦ σκότες δημοσιεύονται, Ἄγγελοι ἀξιρίχνσιν, δλησωάγοντες πάντα τὰ Ἔθνη. Δεῦτε ἀκύσατε βασιλεῖς, ℭ ἄρχοντες, δῦλοι, ℭ ἐλεύθερεσι, ἁμαρτωλοὶ, καὶ δίκαιοι, πλούσιοι, ℭ πένητες, ὅτι ἔρχεται Κριτὴς, ὁ μέλλων κρίναι πᾶσαν τλὼ Οἰκεμένν, ℭ τίς ὑποςήσεται ἀπὸ προσώπε αὐτῦ, ὅταν Ἄγγελοι παρίστανται, ἐλέγχοντες τὰς πράξεις, τὰς ἐγκοίας, τὰς ἐνθυμήσεις, τὰ ἐν νυκτὶ, ℭ ἐν ἡμέρᾳ; ὦ ποία ὥρα τότε· ἀλλὰ πρὸ τῦ φθάσαι το τέλ, ἀνάδασον κράζοντα, ψυχὴ, ὁ Θεὸς δῶρεψον, σῶσόν με, ὡς μόν ἐλεήμον.

Ἦχ. πλ. δ᾽. ςίχ. Εὐφραθήσομαι, καὶ ἀγαλ.

Δανιὴλ ὁ Προφήτης ἀνὴρ δλησυμιῶν γλυόμενος, τὸ ἐξυσιαςικὸν Θεῦ θεωρήσας, ἔτως ἐβόα. Κριτήριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἠνεῳχθησαν, βλέπε ψυχή μν· νηςεύεις; τ πλησίον σε μὴ ἀδίκει· βεβμάτων ἀπέχε; τὸν ἀδελφόν σε μὴ κατακρίνης· μὴ τῷ πυρὶ παραπεμπομένη, κατακαῇς ὡσὲ κηρὸς, ἀλλ᾽ ἀνεμποδίςως ἀπάξῃ σε Χριςὸς εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτῦ.

Ἀνάςηθι Κύριε ὁ Θεός μν, ὑψωθήτω ἡ χείρ σε. Καὶ λίγομεν ἰδιόμελον τ ἡμέρας. Ἦχ. δ.

Προκαθάρωμεν ἑαυτὺς ἀδελφοὶ τῇ βασιλίδι τῇ ἀρετῇ, ἵνα γὰ φωτίσωμεν, πλοῦτον ἡμῖν ἀγαθῶν κομίζυσα, τῇ παθῶν κατανύξει τὰ οἰδήματα, ℭ τῇ Δεσπότῃ καταλλάβηται τὺς πταίσαντας· διὸ μετ᾽ ὀφρυσύμης ταύτλω ὑποδεξώμεθα, βοῶντες Χριςῷ τῷ Θεῷ· ὁ ἀναςὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀκατακρίτως ἡμᾶς διαφύλαξον δοξολογοῦντας σε τὸν μόνον ἀναμάρτητον.

Δόξα, πάλιν τὸ αὐτό· ℭ νυν. Τ᾽ περβολομιδῶν. Δοξολογία μεγάλη, ᾗ Ἀπόλυσις. Εἶτα ἡ συνήθως Λιτὴ ἐν τῷ Νάρθηκι, ψαλλομένν τὲ ἑωθινὸ ἰδιομέλν. Σωσάμενοι ℭ τὴν προσήνν Ὥραν. Ἐν ᾗ ἀναγινώσκεται ἡ κατήχησις τῦ ὁσίν Παῦλν ἡμῶν Θεοδώρν τῦ Στυδίτν. Εἰς τὴν Λειτργίαν, Τυπικά. Καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τῦ ἤχν. Καὶ ἀπὸ τῦ Κανόν τῦ Τριωδίν, τὴν ς᾽. ᾠδὴν. Προκείμενον· Ἦχ βαρύς.

Μέγας ὁ Κύρι ἡμῶν, ℭ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτῦ. Στίχ. Αἰνεῖτε τὸ Κύριον· ὅτι ἀγαθὸς ψαλμός.

Ο᾽ Ἀπόσλ. Πρὸς Κορινθίους πρώτης Ἐπιςολῆς.

Ἄδελφοὶ, Βεβμα ἡμᾶς ὑ παρίςησι τῇ Θεῷ· ἔτε γὰ, ἐὰν φάγωμεν, περισσεύομεν, ἔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑςερούμεθα· βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξυσία ἡμῶν αὕτη προσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενέσι· ἐὰν γὰ τίς ἴδῃ σὲ, τ ἔχοντα γνῶσιν ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτῦ, ἀσθενὴς ὄντ, οἰκοδομηθήσεται, εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν; καὶ ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς δι᾽ τὴν σὴν γνῶσιν, δι᾽ ὃν Χριςὸς ἀπέθανεν; οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τὺς ἀδελφὺς, καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενῦσαν, εἰς Χριςὸν ἁμαρτάνετε. Διόπερ εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τ ἀδελφόν μν, ὐ μὴ φάγω κρέας εἰς τ αἰῶνα, ἵνα μὴ τ ἀδελφόν μν σκανδαλίσω. Οὐκ εἰμὶ Ἀπόσλ.; οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; οὐχὶ Ἰησοῦν Χριςὸν τ Κύριον ἡμῶν ἑώρακα; οὐ τὸ ἔργον μν ὑμεῖς ἐςὲ ἐν Κυρίῳ; εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ Ἀπόσλ., ἀλλά γε ὑμῖν εἰμί· ἡ γὰ σφραγὶς τ ἐμῆς Ἀποσολῆς ὑμεῖς ἐςὲ ἐν Κυρίῳ.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ. ςίχ. Προφθάσωμεν τὸ προσωπον αὐτῦ ἐν ἐξομολογήσει.

Εὐαγγέλιον τῦ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύρι· ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τῦ ἀνθρώπυ.

Τέλ. Οἱ Δίκαιοι, εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Καὶ Ἀγαλλιᾶσθε Δίκαιοι.

Τῇ Κυριακῇ ἑσπέρας. Εἰς τὸ Κύρι ἐκέκραξα, ψάλλομεν ὡς συνήθως τὰ ςιχηρὰ τῦ Μηναίν τῦ ᾱ τῆ τῶν ἡμέραν τῦ Ἀγίν, εἰς ςίχ. ς᾽. Δόξα, καὶ νυν Θεοτοκίον. Εἰς δὲ τ ςίχ. καταλιμπάνεται ἡ Ὀκτώηχ. καὶ ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δίς· Ἦχ. πλ. δ᾽.

Λίχνοι σαρκὸς ἡμῶν, τῷ σφότερ ὑπείκοντες γόμωσιν, ἠπατήμεθα τῆς πικρᾶς γεύσεως, ℭ τῦ Θεῦ ἐξέρεισοι γεγόναμεν· ἀλλ᾽ ἐπαναγάγωμεν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἐκκαθάρωμεν, πρὸς ἃς ὁ πόλεμος, ἐπεισόδιον τῷ νηςείαν ποιύμενος, ἐλπίδι χαρᾶς τὰς καρδίας βεβαιύμενοι, ὐ βρόμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ σωπατήσαντες· καὶ βρεθήσεται ἡμῖν ὁ Ἀμνὸς τῦ Θεῦ ἐν τῇ ἱερᾷ, καὶ φωτοφόρῳ νυκτὶ τῆς Ἐγέρσεως· τὸ ὑπὲρ ἡμῶν ἀχθὸν σφάγιον, τὸ τοῖς Μαθηταῖς κοινωνῆσαν ἐν ἐσπέρᾳ τῇ μυςηρίῳ, καὶ σκότος λύον τ ἀγνωσίας ἐν τῷ φωτὶ τῆς αὐτῦ Ἀναςάσεως.

Πρὸς σὲ ἦρα τὺς ὀφθαλμύς μν· καὶ ψάλλομεν αὖθις, τὸ αὐτὸ ἰδιόμελον. Εἶτα ςίχ. ἕτερον. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύρι, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ ψάλλομεν καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον.

Μέ-

Μ Ἀ ἔτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγαλλίετε· καὶ πᾶσαν νῦν θρεπτηρίετε, καὶ τῶν περισβέσατε, ῥυθμῶσαι τῇ παλίδων τῶ ἰχθυῖ τὰς ψυχὰς ἡμῶν, δόμοθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὰ ἱράνια ὑμνοῦσί σε, Κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμέν σε ὡς ἐκλεκτὴν ἀγγέλων, Θεοτόκε πρόσβαθι, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἀπὸ τῆς Κυριακῆς ταύτης ἑσπέρας ὡς τὸ λυχνικὸν ἕως τῆς ς'. τῶ ἁγίω Λαζάρω, ὡσαύτως ἐς ὁ Ὄρθρον ὡς τὸν εἰχ. Σχολάζεται δὲ ἐν ταῖς τοιαύταις Ἑβδομάσι τῆς Ἀποκρέω, ἐ τῆς Τυρινῆς τὰ Μεσώρια τῇ Ὠῇ, καὶ ὁ ἐν τοῖς Ἀποστόλοις ψαλλόμενος Κανὼν ὁ Τριφάγας Θεοτόκε. Εἰδέναι δὲ χρὴ, ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ Ἑβδομάδι ὁ Τυρινῆς ψάλλεται ἐν τοῖς Ὄρθροις τὺς Κανόνας τῆς Ὀκτωήχου ὡς συνήθως· ὡσαύτως ἐ τῶ Μηναίω, τὺ κῦ τῆς ἡμέρας Ἁγίου. Ἐν αἷς δὲ Ὡδαῖς ψάλλεται τὸ Τριῴδιον, καταλιμπάνομεν τὰς τοιαύτας Ὠδὰς τῶ δευτέρω Κανόνι τῆς Ὀκτωήχου ὁλοκλήρως. Εἰ δὲ δύο μόνον ἔχει τὸ Τριῴδιον, καταλιμπάνομεν καὶ τῶ δύο Κανόνας τῆς Ὀκτωήχου τὰς Ὠδάς.

Τῇ β'. τῆς Τυρινῆς Ἐν τῷ ὄρθρῳ, μὴ τὸν σωθῶς ἐχολογ. τὸ πρῶτον Καθίσμα τῶ ψαλτηρίω, ψάλλομεν τὰ τῆς Ὀκτωήχου καθίσ. Εἰς δὲ τὸν δεύτερον ἐχολογ. ψάλλομεν τῶ Τριῴδίω.

Ἦχος ά.

Τῶ λίθω σφραγισθέντι.

Η Νίψωμαι τῆς θείας μετανοίας τὰ ῥεύθρα, προσέλθωμεν προθύμως, ἀγνισθέντες τὰ σώματα, βρωμάτων, καὶ πάσης τὴν ἀποχὴν ποιήσῃς, ὡς ὑπήκοοι Χριστῶ, τῶ καλέσαντος τὸν Κόσμον εἰς Βασιλείαν τὴν ἐπουράνιον, δικαίως τῶ παντὸς ἑαυτῶ προσφέροντες τῷ πάντων Βασιλεῖ, ὅπως καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτῶ πόθῳ κατίδωμεν.

Δόξα, τὸ αὐτὸ πάλιν· καὶ νῦν.

Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Τὰ χῆρας σε τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίσαντα ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα Θεότητι, προτείνασα, δυσώπησον αὐτὸν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν, καὶ κινδύνων τοὺς ἐπιμελῶς σε πόθῳ, καὶ βοῶντάς σοι. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ, δόξα τῷ ἐλθόντι σῴσαι ἡμᾶς δι' ἐσὲ τῆς τόκε σε.

Ὁ Κανὼν τῶ Μηναίω. Καὶ τὰ παρόντα Τριῴδια. Ποίημα τῶ κυρίου Γεωσήφ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος ά. Ὠδὴν ὀδυνίκιον ἄσω.

Φ Λιδρὰ προσέρτια τῆς ἐγκρατείας, λαμπρὰ τὰ προσόμοια τῆς νηστείας σήμερον, διὸ σωφράμωμεν ἐν πεποιθήσει, ἀδελφοί, καὶ πρόθυμία πολλῇ.

Ἀ Δὰμ τὸν προπάτορα τῇ ἀβρᾳβάτῳ ζηλώσας, ἐκβέβλημαι τῆς τρυφῆς ὁ ἄθλιος, διὸ προσπίπτω σοι ἐν μετανοίᾳ, καὶ κλαυθμῷ, Κύριε, σῶσόν με.

Ἀ Ρχὴ κατανύξεως, καὶ μετανοίας, κακῶν ἀλλοτρίωσις, ἐ παθῶν ἐγκράτεια· διὸ ἀγωνιζόμενος, ἀποκτῶ τῇ πονηρῶν ἔργων πεῖσαι.

Ν Υκτὶ ἀβραπώσιον ἡμαυρωμένῳ, προσὲ στῶ τῷ κτίσαντι τοῖς ἐν σκότει Ἥλιον, Δικαιοσύνης Χριστὸν, καὶ καταφεύγω ἐκτενῶς, Δέσποινα, σῶσόν με.

Ἕτερον Τριῴδιον. Εἱρμὸς ὁ αὐτός.

Καὶ Ὠδὴ τῶ ὄχω.

Ἰ Δὺ προσλιώφκται τῆς μετανοίας ἡ θύρα, φιλόθεοι, δεῦτε ἴδωμεν, ἀναδέξωμεν, τῶ ἀσιλθόν δι' αὐτῆς, πρὶν κλεῖσῃ ταύτῳ ὁ Χριστὸς, ὡς ἀναξίοις ἡμῖν.

Τ Ὸ ἔαρ μιλύουσα ἤγγικεν αὖτη ἡ τῶν προκαθάρσιον Ἑβδομὰς ἡ πάνσεπτον τῆν ἱερῶν νηστειῶν, τὰ σώματα, καὶ τὰς ψυχὰς πάντων φωτίζουσα.

Δόξα.

Ἀ Σίγχυτε, ἄκτιστε, Τειὰς ἁγία, μοναὶ ὑπερέναθε, ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱὸς, ἐ Πνεῦμα τὸ συγγενὶς, τὺς προσκυνοῦντάς σε πιστῶς ἀεὶ φείσαιτο.

Θεοτοκίον.

Ν Ενίκηται, πάναγνε, ἐν σοὶ οἱ ὅροι, Παρθένε, τῆς φύσεως, μήτρα γὰρ, τέξασα ἄνθρωπον τὸν Θεὸν, ὡς μετὰ τῦ τόκου, σεμνὴ, πάλιν ἀπέμεινε.

Καὶ αὖθις τὸν Εἱρμόν.

Ω Δὴν ὀδυνίκιον ἄσωμεν πάντες Θεῷ, τῷ ποιήσαντι θαυμαστὰ πέρατα βραχίονι ὑψηλῷ, ἐ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδόξασται.

Ὠδὴ ή. Οὐ φείδεται ἄγγελοι.

Τ Ὸν βίον μου ἅπαντα ἀσώτως διαπεράσας, πολίτας ἐθύλωσα πικροῖς, καὶ πονηροῖς· ἀλλά με σπλαγχνίσθητι, πρὸς τὺς σὺς οἰκτιρμοὺς τῶν ἐπαναγρέψαι, Χριστὲ, μὴ ὑπερίδῃς.

Ὁ Τοῖπος τῦ βίου μου αἰσχρὸς, καὶ χαλεπὸς· τὸ ἴλιγγον ἄμετρον, φιλάνθρωπε Σωτὴρ, τῆς σῆς ἀπαλαγχνίας· μετανοίας καιρὸν δίδου μοι αἰτοῦντι, καὶ πόθῳ σε ὑμνοῦντι.

Τ Οῦ Καὶν τὸν δύσλιον ἐπόθησα ζωλῶ, τῷ νῷ τὸ αἶσχος νεκρώσας ἀληθῶς, καὶ ζῆλον τῶν Κείσιν, διερρότα, τῶν σῶν· μή με κατακρίνῃς σὺν τύτῳ εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Π Αρθένε πανύμνητε, ὁ μόνη πρὸς Θεὸν πρέσβυς ἐυπάρκτως βοήθεια στερρὰ, τῦ σκότους με ῥῦσαι, καὶ κολάσεως τῆς ἀποκειμένης τοῖς πονηροῖς βιῶσιν,

Εἰρμὸς ἦχ. Γ'. Μύσαν σοι τὰ σεσοφίσμενα.

Ὁ Τ῾Τῷ ὁ καιρὸς δὴ τῆς μετανοίας· διὸ ἐκ βυθοῦ ἀναβοήσωμεν, ἀδελφοί, σκιρτῶντες. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σ Ἡ μεῖον τῶν βορβόρων ἀποπλυθέντες, ἀνθυσιασθῶμεν ἔργῳ, καὶ τῷ πλησμάτων τοῖς ἐπαχθοῦς μετανοίαν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμέν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Δ Ὸξα σοὶ ἀδεκτὰ Τελεὰ ἁγία, ἡ ἐν μονάδι θεοσεπτυμένη, ἰῶ πιστῶς δοξάζομεν· σῶζε τοὺς σὲ ὑμνοῦντας ἐκ πάσης βλάβης.

Θεοτοκίον.

Χ Αῖρε πυμπαμμάκαιστε ἀγνὴ Παρθένε· χαῖρε Κυρίου σκῆνη, καὶ Μήτηρ· χαῖρε σκέπη τῷ Κόσμῳ, Θεοτόκε εὐλογημένη, Μαρία ὁλόφωτε.

Λιτὴμεν, εὐλογοῦμεν, θεοσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἱρμός.

Υ Μνον σοι προσφέρομεν τῷ Ἁσωμάτων, ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ· καὶ ὑμνοῦμεν τὸν λόγον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὠδὴ θ'. Τὸν φωτοφόρον νεφέλην.

Ε Ἰρμοὶ καταπάτει, ἐλικεντῶ ἀβρότητι τὸν ἱερώτατον καιρὸν τῆς ἁγίας νηστείας ὑποδεξόμενοι, πιστοὶ, αἰτοῦντες τὴν ἄφεσιν, ὧν ἕκαστος ἐπλημμέλησεν· ὅπως τῆς σκιᾶθεν διπτύχου μὴ χωρεῖς.

Δ ιὰ καιρὸς μετανοίας, ἡ πρωτοβρυὴς αὖτη τῷ νηστειῶν εἰσαγωγὴ, διαπάσης ψυχῆς μου, τὸν διεργάτην, καὶ Θεὸν Θεημαῖς ἀβλαβέσθω· τῆς κρίσεως ὅπως φύγῃ σκιᾶσης τῆς δικαιίας, καὶ φεικτῆς ὡς ἀληθῶς.

Τ Ὧν νηστειῶν τὰς εἰσόδους, καὶ τὰ προσφύλακια πάντες μὴ καθαιρίσωμεν κακοῖς ἀκερσίαι, καὶ μέθῃ· ἀλλ᾽ ἐν ἀγνείᾳ λογισμοῦ πρεσβύμνως εἰσέλθωμεν, λιπόμενοι ἀφθαρσίας στεφάνης, καὶ τῷ ἀθώων ἐπαξίως τὰς καρπώσεις.

Θεοτοκίον.

Υ Πὲρ ἡμῶν δυσπαθοῦσα τὸν ἀγαθὸν μὴ ἐλλείπῃς, τὸν τῶν ἀδύναν ἡμῶν δεσπόσμενον μόνον· λοιμὸν, λιμὸν τε, ἐ σεισμὸν, ἐ πάσης κακώσεως λυθρώσεως τῶν τιμώντων σε πόλιν, Θεοτόκε, ἡ ἐλαὶς τῷ γηγενῶν.

Εἱρμὸς ἄλλος.

Ε Υ̓πλεε καιρὸς, ψυχή μου, ὁ τῆς μετανοίας, μὴ ἀμέλει· πανσοὶ δ᾽ὶ ἄρτον· προσδέχου τὸν Κύριόν σου ἡμέραν, ἐ νύκτα, ἐ ὥραν, ἵνα σώσῃ σε.

Κ Ρῖνον, ἐ λοιπὸν βρωμάτων, ὥσπερ ἀποχὴν ἐποιησάμεθα, ὅτω ἐ πᾶσαν ἐχθραν ἐκ τῆς ἡδονῆς, ἅμα πορείαν τε, ἐ φθόνος, ἐ πᾶν κακὸν ἐκφύγωμεν.

Δόξα...

Μ Ίαν θεοσοκιῶν τῇ φύσει ἀναρχον Θεὸν πατέρα· τρισὶ δὲ θεοσέπτοις, δοξάζω, ἐν Τελειάδι μονάδι ἀμέλειτον, καὶ συνάθεσγον.

Θεοτοκίον.

Σ Τ᾽ ἐν τῇ πιστῶ, Παρθένε, καύχημα, ἐλπὶς, καὶ ἀσφάλεια· σὲ θεόθεν φύσεμόνων δοξάζομεν ἀπαύστως, Θεοτόκε Μαρία, ἱδρύσασαν τοὺς σὲ ὑμνοῦντας.

Ὁ Εἱρμός.

Ε Ἰς τὸν ὠραθέντα πύλιν τοῦ Ἰεζεκιὴλ τῷ Προφήτῃ, ἐν ᾗ ἀδύς σὴλθεν, ἡμὶν ὁ Θεὸς ,, μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν ,, ἀεί.

Τῇ β'. Θεοῖ, οἷς τὸν εἶχ. τὸ ἰδιόμ. ἦχ. γ'.

Π Α͂ντα τὸν χρόνον ἡ νηστεία ὠφέλιμος ἐδὴ τοῖς αἰσημένοις, ἀ πιοῦσιν αὐτῶ· ὕτε γὸ ἐπαθεια δαιμόνων καταπολεμᾶ τὸ πνεῦσίον· ἀλλὰ καὶ οἱ φύλακες τῆς ζωῆς ἡμῶν Ἄγγελοι φιλοπονώτερον ὡδομεύσει τοῖς ἐξ νηστείας ἡμῖν κακοθαρμίοις.

Στίχ.

Ἐνεπλήσθημεν τὸ θεοῖ τὸ ἐλέους σε Κύριε. Καὶ ᾄσλομεν πάλιν τὸ αὐτό. Ἔτα εἶχ. Καὶ ἔσω ἡ λαμπρότης Κυρίε τὸ Θεῦ ἡμῶν ἐφ᾽ ἡμᾶς. Καὶ ᾄσλομεν τὸ Μαρτυρικὸν εἰς τ᾽ αὐτὸν ἦχον.

Μαρτ.

Τ Ὧν ἁγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, σὺν τῷ λαοὶ ἅπαντες, τιμήσωμεν, ὅτι θεάθεν ἡγούμενοι Ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον ὧδὸν Χεσῦ ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτ. ὁ ἀυτὸς ἦχος.

Α Ἔπαυσε συκλάβιε ἐκ Πτεράκαῖ ὁ ἁγία, καὶ δοξολογεῖντες ἀνυμνοῦμεν σε. Χαῖρε Παναγία Παρθένε.

Τῇ β'. Ἐ ἐπαίρεας, οἷς τὸ Κύριε ἐκέκραξα. Τὰ ἴχνη τῆ Μωσαΐε. Ἀ ἀποστίχ. ὁ ἰδιόμελον οἷς, ἦχος πλ. β'.

Δ ιὰ νηστείας καθαρθῶμεν ἀδύσωμεν τῷ ῥύπῳ τῷ πλησμάτων ἡμῶν· καὶ δ᾽ ἐλέους, τῇ φιλανθρωπίας, τῆς θεοῦ τὰς πηγὰς, ἀσταλθῶν εἰς τὸν νυμφῶνα τῦ νυμφίου Χεσῦ, τῷ φαίνοντι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ λόρμεν τὰς σωτήρας ἐξχ. καὶ δὴ Καὶ χῶρες. Μαρτυρικὸν.

Μ Ἄρτυρες Κυρίε, ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσατε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν πλημ-

οἰκτιρ-

εἰκτερμῶν, καὶ τὸν ἱλασμὸν τῶν πολλῶν σῶν παραπτωμάτων, δώρημα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν ἔνδοξον, καὶ ἀχραντον Θεοτόκον ἀληθῶς, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἀνυμνήσωμεν πίστει, χαιρετίζοντες αὐτὴν ὡς ὁ Ἄγγελος. Χαῖρε Μῆτερ ἁγία τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· χαῖρε ἐκλαμπρότης τῆς ἁγίας Πνεύματος· ἡ πρεσβεύουσα ἀεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, ὡς τὸ πρεσβεῖον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἡ λιτὴ Ἀκολουθία.

Τῇ γ'. τῆς Τυροφάγου. Εἰς τὸν Δ'. Στιχηρὰ ἰδιόμελα. ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν, καὶ Λόγον.

Ὑπεραγάθη Λόγε, σοὶ τῷ Παιδὶ, καὶ τῷ Πνεύματι πίστις τὰ ὄπισθεν, ὁμοῦ καὶ αἴσθησις ἐν αἰῤῥήτῳ σοφίᾳ σου, ὃ φαιδρὸς νηστείας καιρὸν δεξάμενος ἐν ἱερᾷ βαθμίδι ἀνέβημεν, ἐσπλαγχνεύου, λύων τὸν ἀπάτιον τῆς πικρᾶς ἁμαρτίας, παρέχων κατάνυξιν, καὶ ἴασιν ἄκεσμα, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν· ἵνα ἀσιγήτῳ φωνῇ, ἐν προθύμῳ τῷ Πνεύματι νηστεύοντες, σοὶ Ἀγγέλοις ὑμνῆμεν τὸ κράτος σου.

Δόξα τὸ αὐτὸ· καὶ νῦν. Θεοτ.

Τὴν Σοφίαν, καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ συλλαβοῦσα ἀφράστως, Μῆτερ Θεοῦ, τῷ Κόσμῳ σκύπτουσα, τὸν Κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἴσχυες, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν ζοφοδότην πάντων, καὶ πλάστην, Ἐ Κύριον· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, Ἐ πίστει δοξάζω σε, τοῦ ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι πρὸ φρικτοῦ τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἁγνὴ, τὸν σὸν βοηθὸν τότε μοι δώρησαι· Ἐ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις, πανάμωμε.

Κανόνας ψάλλομεν τ᾽ Ὀκτωήχου, καὶ τῶ Μηναίου. Ἐν αἷς δὲ Ὠδαῖς ψάλλομεν τὸ Τελέσιον. Καταλιμπάνομεν τὰς Ὠδὰς τῆ δ'υτέρᾳ Κανόνος τ᾽ Ὀκτωήχου. Εἰ δὲ δύο μέν ὅτι τὸ Τριῴδιον, καταλιμπάνονται καὶ τῇ δύο Κανόνων τ᾽ Ὀκτωήχου αἱ Ὠδαί. Ἀναγινώσκων δὲ καὶ τὸ μεγάλου Βασιλείου τὸν λόγον ὡδὲ Εὐχαριστίας.

Ο' Ν'. Καὶ τὸ Τριῴδιον τῆ Κυρίᾳ Γωσήφ.

Ὠδὴ β'. ἦχ. γ'. Ὡς ὄμβρος ἐπ' ἄγρωσιν.

Ὡς ὄρθρος ἐξέλαμψον ἡμῖν τῆς μετανοίας ἀκτῖνας τὸ φρύλαμα λαμπρὸς τῆς ἐγκρατείας.

Τοῦ σώσαι με λύτρωσαι, Χριστὲ, τῷ ὀξυτέρῳ τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὡς μόνος λιτήμων.

Πρὸς με ἐξάρπασον, καὶ σκάνδαλος, Σωτὴρ, τῷ ἀκοσμήτῳ, μετανοίας ἐμμελείᾳ καθαρθέντα.

Θεοτοκίον.

Παρθένε παρώμνητε, ὁδὸς ἡμῖν γενοῦ τῆς μετανοίας, σωτηρίας ὁδηγοῦσα πρὸς τὰς πύλας.

Εἱρμὸς ἄλλος· ἦχος β'.

Προσέχετε λαός μου τῷ νόμῳ μου.

Κλαίοις μετανοίας ὑφίσταο, ἀνδύσωμεν φιλόχριστοι, καθαρθῶμεν πάντων τῶν πταισμάτων, καὶ ὀφθῶμεν τῇ Διανοητῇ μακρόθυμοι.

Νηστείαν καθαρὰν, ἀναμάρτητον, ἀνδύσωμεν, πλήσωμεν νοῦν ἀδιαλείπτως· ἵνα ὄψωμεν πταισμάτων ἄφεσιν.

Ὑπάρχεις γὰρ, Χριστὲ, πολυέλεος, πάντας ἀγαθὲ, εἰς μετανοίαν ἐκκαλούμενος· διὸ πάντες σε εἰς δοξάζομεν.

Δόξα.

Τριάδα ἐν μονάδι δοξάσωμεν ἄτμητον, ἀσύγχυτον, ἀδιαίρετον τῇ ὑποστάσει, διαιρετὴν δὲ τοῖς προσώποις Θεόν.

Θεοτοκίον.

Λίνα Παρθενομῆτορ, δυσώπησον, ὅπως ἐκφύγωμεν τὰς, ὡς βροτὸν, Παρθένε, καὶ Λόγον· ἵνα σώσῃ κινδύνων τοὺς σὲ ὑμνοῦντας.

Ὁ Εἱρμός.

Προσέχετε λαός μου τῷ νόμῳ μου· κλίνατε τὸ οὖς ὑμῶν εἰς τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, ,, ὅτι τὸ ὄνομά σου, Κύριε, ἐκάλεσα.

Ὠδὴ δ'. Τὸν ἐξ αἰῶνος τῷ Πατρὶ.

Μεταμέλειάς ὁ καιρὸς, μετανοίας ὑπόδειξαι πηγὰς αἴξεις τῷ Θεῷ, ψυχή μου, ἀνδύσου ἐγκράτειαν, Ἐ βόησον ἐκτενῶς ἐν νηστείαις, Ἐ ἁγνείαις. Τρόμητε, ἀλλογᾶτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προκαθαρθῶμεν, ἀδελφοί, τῆς ψυχῆς τὰ αἰσθητήρια· καὶ τῷ Κυρίῳ νῦν προσπολληθῶμεν ζόφοις κατανύξεως, βοῶντες εἰλικρινῶς μετανοίᾳ καθαρᾷ. Τρόμητε, ἀλλογᾶτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐπιθέοντα ἰχθὺν λιχνοτέραις ἐνθυμήσεσι, καὶ ἀπρασίᾳ ἡδονῆς βραχείας θέλοντα τῷ αἴθωνι, νικηφόρῳ ἀποδύσωμεν δαιμόνῳ προσευχῇ, ὑμνοῦντες, ἀλλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες.

Οὐρανώσασα ἡμῖν τὸ γαῖόν, Κόρη, φύραμα, τῷ γεωθῆσαι, καὶ καταφθαρῆσαν τ᾽ ψυχῆς μου αὔλακα τῷ ὄμβρῳ σῶν οἰκτιρμῶν καρποφόρον ἀριστεῖς ἀνάδειξον, βοῶσαν καὶ ὑμνοῦσαν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἱρμὸς ἄλλος, Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ.

Προκαθαρθῶμεν νυνὶ μὴ τοῖς βεύμασι μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς ψυχίσι, καὶ ἀρξώμεθα, πιστοὶ, θερμῇ τῇ ὁρμούσῃ, ἵνα τῇ Κτίσῃ φαιδροὶ ὀφθῶμεν εἰς αἰῶνας.

Ὀ Τύπος ἡμᾶς νυσσέτω δή· μὴ ἐν ἴχθυϊ, καὶ μάχῃ· μὴ ἐν φθόνῳ, καὶ ἔριδι· μὴ ἐν κενοδοξίᾳ, καὶ ὀδύνῃ πεκρυμμένῳ· ἀλλὰ καθὼς ὁ Χριστὸς ἐσ παπανεφροσύνῃ.

Ὁ Ἰλιεὺς τοῦ, φησί, τὰς πληγὰς, τοῦ Σωτῆρ βασιλεῦ· ὃς θεὸς ὢν τὰ ἕμα· σωὶ Ἀγγέλοις ἀπαύστως βροτοὶ ἀνυφημοῦμεν σέ, πατερία Τριάς, οἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Παρθένε ἁγνὴ, Θεοτόκε Μαρία, ἐλαφηρὸν Κόσμου, ὀρθοδόξων τὸ κέρας, ἱκέτευε, ῥυσθῆναι ἐκ τῆ ἀσβέτου πυρὸς τοὺς σὲ δοξολογοῦντας οἷς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἴνεσις δοξολογίας· ὁ Εἱρμός.

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ, ὦ Παρθένε τὸ θαῦμα ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα τε ποτὲ, ὑμνοῦσι, δοξολογοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ Θ'. Σὲ τὸν ἀκατάληκτον βά.

Ἀνοίξον ἡμῖν τὸ ἐλέους σου τὰ ἄχραντα παθήγυνα, ὁ μετάνοιας βροτοῖς εἰς σωτηρίαν δωρησάμενος, μόνε Σωτὴρ πολυέλεε.

Ὁμοι τί φρικτὸν ἐκεῖνο τὸ ἀσέβημα ἔπραξα; ἐν ᾧ μέλλομαν γυμνοῦ ποιῆσαι λόγον, ὧν ἐν τῇ βίῳ κακῶν διεφθαρμένον.

Ὀμβρησον ἡμῖν Δεσποτικὰς, ἀοιδητὰ, ῥανίδα καταλύουσαν ἡμῖν τὸ ῥύπον πάντα, ἀφορμὰς μετανοίας ἡμῖν παρεχόμενον.

Πάντες ἐν θερμῷ καρδίᾳ τῆς ἁγίας νηστείας τὸν θερμὸν λαμπρῶς σωσιπελθόντες, ἀγαλλόμεθα δι' οὗ δὴ τὸν Χριστὸν θερσενίσκομεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὸν κραταιὰν θερμασίαν, καὶ βεβαίαν ἐλπίδα ἀνυμνοῦντες ἀσφαλῶς, ἐκδυσωπῶμεν, τὸν Υἱὸν σου ἀγαπητὸν, Παρθένε, τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἱρμὸς ἄλλος. Τὸν πηθείσαν σε Θεοτόκε.

Ν῀ῦν θερκαθαιρόμενοι τὸ νηστεία, καὶ σάρκυσι, καὶ μείζοσι κατορθόμασιν, ἵνα δόξωμεν μόνα ἐλεῆσαι.

Τὸν μιμησάμενοι τὰς θρονίμους παρθένες, φιλόχριστοι, καὶ ἀοίδυμοι, Χριστῷ ὑπαντῆσαι μὴ λαμπάδων φαιδρῶν.

Τὸν μιμησάμενοι τὸν Ἠλίαν νηστεύοντα, καὶ φαίνοντα τῷ Γιεζαβὲλ τὸν πονηρὸν, ἵνα ὦμεν ἀναληφθῶμεν ἐκ γῆς.

Δόξα,

Ἅγιος ἄγιος, ἅγιος, ἐσσάγιε, Πάτερ παντοκράτορ· Σὲ τὸν ὑμνοῦσι, σωὶ τῷ Υἱῷμαι μέα Θεότης.

Θεοτοκίον.

Εἷς σὲ καυχώμεθα, καὶ οἷς σὲ καταφεύγομεν, ἀγνὴ Δεσπέρβενε, σεμνὴ· σὺ κολάσεως ῥῦσαι πάντας ἡμᾶς.

Ὁ Εἱρμός.

Τὴν παρθενίαν σου, Θεοτόκε ἀμέμπτε, ὃν ὑ καταφλέξῃ τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, πάντως μὴ μεγαλύνομεν.

Τῇ γ'. ᾠδῇ, ἰδιόμ. ἦχος γ'.

Ἀσώμενος, λαοὶ, τὸν νηστείαν ἀσπασώμεθα· ἐσθασις γὰ γὴν πνευματικῶν ἀρώνων ἡ ἀρχὴ· ἀφήσαμεν ὁ σαρκὸς τὸν ὀπαθειαν· αὐξήσωμεν ὁ ψυχῆς τὰ χαρίσματα· συγκακοπαθήσωμεν ὡς θέλοι Χριστὸ· ἵνα καὶ σωσθέντες ὡς τέκνα Θεῦ· καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν ἡμῖν οἰκήσαν, φωτίσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρ.

Βασιλέων, καὶ τυράννων ὁ φόβον ἀπώσαντο οἱ Χριστῷ ἑραθέντα, καὶ ἀθαροῦς, καὶ ἀνόμους αὐτὸν ὠμολόγησαν τὸν ἀπάντων Κύριον, Θεὸν, καὶ Βασιλέα ἡμῶν, καὶ ἱκετεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Θεοτόκε, ἡ πρεσβεία τῶν ἐν σοὶ πιστευόντων· εἰς σὲ γὰρ ἐλπὶς ἡμῶν ἔζη· πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Τῇ γ'. Ἐαυτέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ ιγ χηρὸ τὸ Μωαὴλ ὁ σωὴσας, Α'πστίχ. τὸ ἰδιόμελον, ἦχος δ.

Πεπεισμένοι πιστεύομεν, τὸ Θεόπνευστον βιβλίον τῆς νηστείας, ὡς θεσῶν οἱ Νινευῖται, καὶ αὐδὴς πόρται, καὶ πελῶναι τὸ τῆς μετανοίας κήρυγμα δεξάμενοι τοῦ Ἰωάννου· δι' ἐγκρατείας ἐπομισθόμεν μὲν μετοῦσιν τῆς ἐν τῇ Σιὼν διατοπικῆς ἱερωρίας· βλέ. διωρύων πεγκαθαρσάμεν τῷ ἐν αὐτῇ θεῷ νηπῆσες, πεσεδέξασθαι ἰδεῖν τὸν τυπικὸν ἐταῦθα Πάσχα τελείωσιν, καὶ τῷ ἀληθινῷ ἀναδέχθαι· παρασκευάσθωμεν ὡς πεσπειμένοι τὸ Σταυρῷ, καὶ ὁ Ἐγέρσεως Χριστὸ τῷ Θεῷ· βοῶντες θερσὲ αὐτὸν, μὴ καταισχύνῃς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς πεσδοκίας ἡμῶν, φιλάνθρωπε.

Μαρτυρ.

Ὦ τῆς καλῆς ἡμῶν θεσαγωνίας Ἀγῶνι· ὅτι αἵματα ἐδίδυκτο, καὶ Οὐρανὸς σκηληρονομήσατο· καὶ θροσπαίρους πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγαλλιάσθε· ὄντως καλὸν ὑμῖν τὸ ἀμπορεῖσθαι, ῥάστα γὰ καπλιπόντες, τὰ ἄφθαρτα ἀπολάβητε· καὶ σωὶ Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνῆτε ἀπαύστως Τριάδα ὁμοούσιον.

Δόξα.

Δόξα, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγίᾳ Μάρτυρες.

ΠΑρθένος ἡ ἄσπιλος ποτὲ δηλ ξύλῳ βλέπουσα, ὃν ἐξ ἀσπόρου γὸ ἔτικε μαστρὸς, μὴ φέρουσα τλῶ ἦρ ἀπλάγχνων ζάσιν, ζιχομένη ἴλιγεν· ὁ νεύματι κραιῇ Κτίσιν ἅπασαν, πῶς ὡς κατάκριτος, ἐν Σταυρῷ ἐκαπτώρησαι, πάντας θέλων σῶσαι τὸ ἀνθρώπινον.

Τῇ δ'. ἑσπέρ, ψάλλομεν Ἀλληλεῖα.

Ω'σαύτως δὲ ποιοῦμεν καὶ τῇ Παρασκευῇ, καὶ ψάλλομεν τὰ Τριαδικὰ, τὰ εἰς τὸν ἦχον· ἀπὸ τῆς α'. στιχολ. καθίσ. τῆς ὀκτωήχου σταυρώσιμα. Μετὰ δὲ τλῶ β'. στιχολογ. καθίσ. τῇ Τριφδίᾳ, ἦχ. β'. Εὐαγγελίας ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαθείας.

ΜΕτ' ἐρίωος ἐλθεῖν ἡμᾶς τὰς ταπεινὰς τὴν προπαθείαμεν, ἐδέηθημεν, ἐν τῇ ὑπεικείᾳ, τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπίᾳ σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς· καταβαλὲ τῷ ἐχθρῷ τὰ πανουργεύματα, καὶ τῷ Σταυρῷ σου πάντας διάσωσον, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.

Δόξα τὸ αὐτό· καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΠΑρισῶσα τῷ Σταυρῷ σου ἡ ἀσπόρως τεκοῦσα σε, καὶ μὴ φέρουσα ὁρᾶν ἀδίκως πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεβόα σοι· πῶς πάσχεις ὁ τῇ φύσει ἀπαθὴς γλυκύτατε Τἱὲ; ὑμνῶ σου τλῶ ἑκουσίαν ἀγαθότητα.

Ἰσον, ὅτι ἐν Παλαιστίνῃ ἡ παρελάβομεν ὑπὸ τῆς ἁγίων Πατέρων, ποιοῦν τῇ Τεσσαρακοστῇ, καὶ τῇ Παρασκευῇ τῆς Τυροφάγου Λιτανείαν τελείαν, ἥτις Προηγιασμένη· Ἐν δὲ ταῖς δυσὶ ταύταις ἡμέραις ψάλλομεν Ἀλληλεῖα γ, ὁποῖα ἂν τύχῃ Ἁγίου, ἐκτὸς τῆς Προδρόμου, καὶ τῆς Ὑπαπαντῆς, ποιοῦντες καὶ τὰς συνήθως μετανοίας ἕως τῷ Εὐστρίῳ, καὶ τῷ Ὄρθρῳ, καὶ ταῖς Ὥραις. Μετὰ δὲ τὸν τῆς Εὐστρίου ἀπόλυσιν εἰσερχόμεθα εἰς ἓ τράπεζαν, ἅπαξ δηλονότι ταῖς τοιαύταις ἡμέραις ἐσθίομεν τυρόν, καὶ ὠὰ, ἐξαιρετέντος τῷ Θεῷ, μεταλαμβάνοντες καὶ οἶνον. Ἐνταῦθα ἀναγινώσκομεν τὸν βίον τῆς ὁσίας λόγον τῆς μεγάλης Βασιλίσσης, ἐν ᾗ ἀρχὴ, Παρακαλῶ σε, ἀδελφαλεῖτε· ὁ Ν'. οἱ Κανόνες δὲ Ὀκτωήχου, τῆς Μεγάλης, καὶ τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἐν αἷς δὲ Ὠδαῖς ψάλλομεν τὰ Τεσσαρακοστιανά. Καταλιμπάνονται δὲ τοιαῦται Ὠδαὶ τῆς Ὀκτωήχου, ἢ τῆς Μεγάλης, ἐπειδὴ λύπρμόν ἐστι τὸ Τεσσαρακοστιανὸν. Ὁ Κανὼν τῆς Τεσσαρακοστῆς, Ὠδὴ δ'. ἦχ. δ'. ποίημα κυροῦ Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὁ Εἱρμός.

ΑΣομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ὠξήγασας λαὸν δυλείας Αἰγύπτου· ἐπέλυσας δὲ ἅρματα Φαραὼ, καὶ τὸν δυνάμιν.

ΝΗστεύων ὁ Κύριος ἀνθρωπίνως περὶ ὑποστάσιν ἡμῶν, νικᾷ τὸν πονηρεύσαντα· δικηνὺς τὸ ἡμέτερον, καὶ ὅρως ὑπογράφων ἡμῖν.

ΜΩσῆς ὁ θεόπτης ἐν Σινᾳῷ δι' ἐγκρατείας τῷ Θεῷ προσώπων πρὸς πρόσωπον λαλῶν, κατηξίωται· αὐτὸν τοιγὰρ ζηλώσωμεν.

ΙΛάθητι, Κύριε, τῷ λαῷ σου, καὶ ἐπιβλέψας, ὡς θεὸς ἱλέῳ ὄμματι, ὄψεσι ψυχῶν ἅπαντας τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου.

Θεοτοκίον.

ΣΟὶ πάντες προσερήμωμεν, Θεοτόκε, ὡς ὑπερμάχῳ ἀσφαλεῖ, εἰς περιστάσεις κινδύνου σε, λυτρώσασθαι τλῶ πόνῳ σου ἐκ πάσης θλίψεως.

Ω'δὴ γ'. ὁ Εἱρμός.

ΕΝ Κυρίῳ Θεῷ μου ἐστηρίχθη ἡ καρδία μου· διὸ οἱ ἐχθροί μου ἐπλατύνθησαν ἐπ' ἐμοί· ἠνοίγη τὸ στόμα μου κατ' αὐτῶν, ἐχάρην ἐν τῷ σωτηρίῳ σου.

ΟΘαυμάσιος ἐνώχ δι' ἐγκρατείας μετετέθη ἐκ γῆς· αὐτὸν ζηλωτυπῶντες, μεταπαθοῦμεν ἐκ φθορᾶς πρὸς ζωήν.

ΠΡοσοχῆς, καὶ νηστείας ἓ λυτρωτὴν ἱλεωσώμεθα· συγχαίρει γὸ ὁ Κτίστης τῇ μετανοίᾳ τῷ πλασμάτων αὐτοῦ.

ΕΤοιμάζου, ὦ ψυχὴ, καὶ προσεκδαίρε πρὸς τὸ πάθος Χριστοῦ, ἵνα τῇ ἀναστάσει σωθῇς πνευματικῶς σωτηρίας αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Ω'Σ τεκοῦσα Θεὸν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύστως πρέσβευε· πρὸς σὲ γὸ, Θεοτόκε, ἀμῶν πολλοὶ καταφεύγομεν.

Εἶτα τὸ Τελώδιον· Ω'δὴ γ'. ἦχ. β'.

Ἐν πίστει με τῶν πίστεως, Ἰωσὴφ.

ΕΞέτεινας παλάμας ἐν τῷ Σταυρῷ σου, σύνεφσας γενεφσία σε ἓ κατάρας, ἐζώωσας τῷ πάθει σου τοὺς ἀνθρώπους, διὸ ὑμνοῦμέν σε τλῶ θείαν ζωοφόρον, Ἰησοῦ φιλάνθρωπε ὁ Θεὸς ἡμῶν.

ΤΗ' βρώσι τῇ τῶ ξύλου θανατωθέντες, τῷ ξύλῳ ἐζωώθημεν τῷ Σταυρῷ σου. αὐτὸν ἦν σοι προσπάγωμεν ὡς πρισβύαν, χάρεν, καὶ ἔλεος ἡμῖν κατάπεμψον, ὡφγότε Δέσποτα πολυέλεε.

ΤΑ' πρόσφορα ἰλάσκεται τῆς νηστείας, τὸ σάρκιον ἐγείζα δ' ἐγκρατείας· ζεύση προθυμίᾳ δίψησαμεν, ὑποδιζόμενοι δῶρον Θεόσδοτον, ἀναπλῆσαι παύσωνται ἐλλιπώσεων.

ΟΧείνος ὁ μακάριος δ' νηστείας, ἀπτῖνας ἀποσίλβωμεν μετανοίας, ἀνέτειλε, προσήλθωμεν φιλοπόνως, ἐκπαιδαγόμενοι σπότος βαθύτατον ῥαθυμίας ἅπαντες ἀναλλόμενοι.

ΝΗστείαν ἀγαπήσωμεν φιλοθέως, κηρύξωμεν ἐγκράτειαν παθημάτων, βοήσωμεν ἐν δέκρυσι τῇ Δεσπότῃ, δὸς ἡμῖν, Κύριε χάριν συμφερόντως εἰς τὰ θελήματα, πολυέλεε.

Δεξά-

Δ Εξάμβυσι τὸ δόξεμμα τῆς νησείας, δοξάσωσιμβι τὸν σόντα εἰς σωτηρίαν· καὶ τῷ τῷ ἐρχασσόμαθα δὲπατόνως, ἵνα τὼ ἄφεσιν τ' ἰμπισσιβίων ἡμῖν ἐκ χειρὸς δλζώμεθα τᾶ ποιησαντοσ. Θεοτοκίον.

Κ Ατέλνασον τὸν τάϊρηχον τᾦ παδῶν μι, θεραπεῦσον τὰ ζαύματα τῆς ψυχῆς μι· ἐξευτιερον ὀξ ὕπανι με ῥαθυμίας τᾦ μεσιτείᾳ σι, τᾦ πρεσβείᾳ σι· Παραγία δίαρτινα, Μητροπάρθενε.

Εἰρμὸς ἄλλος, ἦχοσ ὁ αὐτός. Στεφεθέντα με τὸν νὸν, καρποφόρον.

Υ Ψωθέντος σι, Σωτὴρ, ἐκκισίους ἐκ Σταυροῦ, ἡ κτίσις πᾶσα ἐδονῆθη τῆς γῆς, καὶ ἰρράγη τᾦ Ναῒ τὸ καταπέτασμα.

Ε Μαυρίθης ἐκ Σταυροῦ, Ἰησοῦ μυ, δι' ἰμέ, ἐ ἐκεκτίσθης τὼ πλεθρεῶν, ἀγαθὲ, ὅδεν πίστι φροσκιωῦ τὸ θεῖον κρατοῦ σι.

Δόξα.

Κ Λίνας χόνι ἐκ τᾶ γᾶ, τὸν Πατέρα φροσκυνῶν, Τῖὸν δοξάζω, ἐ τὸ Πνεῦμα ἀνυμῶ, τὼ μονόθεον ἀρχὼν, ἐ τρισυπόστατον.

Θεοτοκίον.

Α Κατάλληπτον δεῖ τὸ μυστήριον, σεμνὴ, τῆς σῆς λοχίας, τίκτεις γὰρ, Μαθεὰμ, ἀπεκρύθρως τὸν Θεὸν, ἐ μένεις ἄφθορ Θ.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τ Ἡ γ νησίας ἐ χαιρὸν τᾦ σωμάμι σι, Χριστὲ, καθαιρόμενος, σῶσον πάντας ἡμᾶς τ παγίδων τὰ ἐχθρῦ, τὸς φροσκιωῦντας σέ.

Ο Εἰρμὸς.

Σ Τερεωθέντα μι τὸν νὸν, καρποφόρον ἀρετῶν ἀνεπλήξον με, γεωργὰ τᾦ καλῶν, φυτευτὴ τῶν ἀγαθῶν, τᾦ δισπαγχρίσι σι.

Καθίστ. τᾶ Μιωσέ, ἐ τῆς Θεοτόκ.

Ὠδὴ δ'. ὁ Εἰρμός.

Ε Γκαινίσοα τὼ ἀκολοῦσι, ἐ ἐτροβήλω, κατανόησα τὰ ἔρια σι, καὶ ὀξέσλω, Κύριε.

Ο Ἀβρασμὸ δι' ἀρετῆς, καὶ φιλοξενίας τὼ Τριαδικὼ ὑπεδέξαθε, ἀγγελικῶς ἐνδημήσασαν.

Π Λὴν Θ ἄσυλος τῆς ἐγκρατείας ὀξὶ τὸ σῶρον· καὶ ὁ τάπτ πλυπζόμβυ Θ, καταπλυτίσι Θεότητα.

Δ Εῦτε πλαύσωμβυ ἅμα πρ' Λόγῳ, ὡίσι βοῶντες. Ο Θεὸς ἡμῶν ἰλάσθητι τοῖς πολλὰ πλημμελήσασι.

Θεοτοκίον.

Μ Ἡ τηε ἄχραντε, ὀλοχηεθῆν ἀγνὴ Παρθένε, τὸν Τῖὸν σε, ἐ Θεὸν ἡμῶν ἱκέτευε τὸν Κόσμυ ἱκέτευε.

Ὠδὴ ε'. ὁ Εἰρμός.

Ο Ἀνατείλας τὸ φῶς, καὶ φωτίσας τὸν ὄρεον, καὶ δόξας τὼ ἡμέραν, δόξα σοι, δόξα σοι, Ἰησοῦ Τὶὲ τὲ Θεοῦ.

Ν Ησεύσας πάλαι Μωσῆς ὀς Σιναίῳ τᾦ ὄρει· Θεὸς ἀνεφάχθη, καὶ Η'λίας ἰμπυεῦ Θ ἁρματόλαπε ἀνέβη ετο.

Δ Ιὰ νησείας ποτὲ ὁ σοφὸς Η'σαΐας τᾦ ἄσματος ἐκείτε τῆ λαβίδι ῥδέται, ὅτι χιλίων ἀπὸ καθήψαθο.

Ν Ησεύσας περὶ ὁ Δανὴλ, ἐ οἱ ζᾶς παῖδες ἅμα τὰς μύλας τᾦ λεόντων θλάσαντες, καιμμῆς φλογὸς κατεπάσπασε.

Θ Εοξύπτορ ἀγνὲ, ὃ Θεὸν ὲκ μερίσε βασάσασα ἀφθόρως, φύλαξι τὼ πόιμυλον συ, ἐ ὀξητήσασον ἀτερσῶν.

Ὠδὴ ς'. ὁ Εἰρμός.

Ω Σ Γωνὰν τὸν Περφήτων ἰλυΐρόσασ, Χριστὸ ὁ Θεὸς, κἀμὲ τᾶ βυθᾶ τᾦ πλασμάτων ἀνάγαγε, ἐ σῶσόν με, μόνε φιλανθρωπε.

Τ Ὸν Γωνᾶν ἐκ τᾦ Κήτες ὁ σωμὸ ὀξασόζεσ νησεία ποτὲ, τῆς ἀϊσωμβυ ὧν ἐκ καρδίας, καὶ φύγαμβυ ἐκείνυ, τὼ ἐκ γάννης, Φθορέως.

Ο Ἰ Νυδίται δι' πάλιν τὼ ὀργὼ τᾦ Θεῦ μετανόησαν θερμῆ μετανοίᾳ, καὶ πόθῳ· ἀυτὸς καὶ ἐκ πόθυ πάντες ζηλώσωμβυ.

Η Ἐγτῶσα νησεία συγκαλεῖται ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν· θερσφάμβυμβυ οὖν ἐκ πόθυ, καὶ γκώμῃ, τί τὸ δῶρον τῆς ἐγκρατείας δξῖν.

Θεοτοκίον.

Η Α'φράστως τικτοῦσα τὸν Σωτῆρα τᾦ Κόσμυ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, αὐτὸν ἀυσπόπτως μὴ παύσῃ, τὸ γάννυ ἄσασα σῶσαι τᾦ ἀνυμνόντων σε.

Κοντάκιον τὸ Μαρτυρικὸν τᾦ ἦχυ.

Ὠδὴ ζ'. ὁ Εἰρμός.

Ο Τῶν Πατέρων Θεὸς μὴ κατασχεθῆς ἡμᾶς, δεόμεθά σε, φιλάνθρωπε, ἀλλὰ ποίησον μεθ' ἡμῶν κῦ τὸν ἐλεήσαντά σε εἰς τὸς αἰῶνας.

Γ Ενόμενοι καὶ ἡμεῖς, ὡς Δανὴλ ἐκείνυ, ὁ τὸς λέοντας ποτὲ ἔβλ νησείας ἐν λάκκῳ ἐξημερώσας βρύχοντας.

Τ Ὸυς νησείας τὸς ζᾶς ζηλώσωμβυ ἐν φόβῳ· ἵνα φύγωμβυ καὶ τὸ πῦρ τῆς γάννης, ὡς ἔδει τὼ Βαβυλῶν Θ. κάμινον.

Ν Ησεύσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκ καθαρᾶ τῆ καρδίᾳ, καὶ ἀγνύσωμεν σῶμα, ἐ ὅλον ὅλως τὸ Πνεῦμα Θεῦ καθιερώσωμεν.

Θεοτοκίον.

Π Αρθενομῆτορ ἀγνὲ, τὸν ἐκ σῦ σαρκωθέντα φρεσμεύτιον Λόγον ἐκλυτεωπεῦσα μὴ παύσῃ, σωθῆωαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὠδὴ η'. ὁ Εἰρμός.

Τ Ὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὃν ὑμνολόγησαν οἱ αἰχμάλωτοι παῖδες ἐν τῆ καμίνῳ, λέροντες μεγάλη τῆ φωνῆ. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νησάσας περὶ Ἰωσὴφ, μίξεν ἔφυγε ὠδῖνόμε γυναῖκι, καὶ βασιλείας ἔτυχε, διὸ καὶ ἡμεῖς σβέσωμεν δι' ἡσυχίας τὰ πεπυρωμένα βέλη τῦ ἐχθρῦ Βελίαρ.

Διὰ νηστείας Δαβὶδ νίκην ἐσήσατο κατὰ τῦ ἀλλοφύλε, καὶ βασιλείαν ἔλαβε· διὸ κ ἡμεῖς λέγωμεν δι' ἐγκρατείας νίκην κατ' ἐχθρῶν, καὶ ἐν Κυρίῳ σεφανωθῶμεν.

Φλάξωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἀρετὰς αὐτῶν, τῦ Ἰὼβ τὴν ἀνδρείαν, τῦ Ἰακὼβ τὸ ἄπλαςον, τὴν πίσιν Ἀβραὰμ, τὴν σωφροσύνην τὴν τῦ Ἰωσὴφ, καὶ τῦ Δαβὶδ τὰς ἀνησείας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Βασιλέα Χριςὸν, ὃν ἡμῖν ἔτεκεν ἡ Παρθένος Μαρία, καὶ μῆτρα ἔμεινε Παρθένος ἀχρὴ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εἶτα τὸ Τελώδιον.

Ἄλλος. Τὸν ἐν καμίνῳ τῦ πυρὸς.

Σταυροφανῶς ὁ Μωυσῆς τὰς παλάμας ἀνυψῶν δηὶ τὸ ὄρος, τὸς ἐχθροὺς ἐζησῶτο· σὺ δὲ Σωτὴρ ἐν Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείνας, ἐνίκησας τὴν ὀλιθρωτήριον τῦ ἄδε τυραννίδα.

Ἦλθες πανὶς δηὶ Σταυρῦ, καὶ πλάνην ἐξήτυγκας, Χριςὲ Σωτὴρ με, τῆς κατέρας ἐρρύσω τὸς γηθυεῖς, καὶ χαρᾶς ἀλήκτε μετόχυς ἀνέδειξας· ὅθεν ὑμνῦμέν σε ὡς φιλανθρωπίαν.

Τῆς ἐγκρατείας ὁ καρπὸς ἀνατέλλας, νοητῶς καταφωτίζει τὰς ψυχὰς τὰς αἰσθήσεις, καὶ τῇ παθῶν τὴν ἀχλὺν ἐλαύνει, διὸ ἀπασαόμεθα τῶν ἐκ κηρδείας, Χριςὸν ὑπερυψῶντες.

Πᾶσι ὀλίθρια ψυχῆς, ἡδονὰς θανατηφόρες νηςεία θανατοῖ, καὶ πῦ ὄντι ἐν κατασάσι παθῶν καρδίας ὁμοῖς, καὶ κινήματα· ταύτην ὧν ἐν πίσει δεξώμεθα προθύμως.

Τῇ νηστείας ἀπαρχὴν, τὴν παροῦσαν ἱερὰν, πατοὶ, ἡμέραν δηλώσαντες, ταύτην εἰλικρινεῖ λογισμῷ τιμῶμεν, ἀλλ' ἄσοδον λίποντες, τῇ τῆς νηστείας παρέσβασιν προθύμως.

Προδέχεται δεξιῶς τὴν φιλόθεον ψυχὴν τῶν προσιόντων ἡ καλλίτη νηστεία προσκαθαρσίων γενῶν, ὡσεὶ βαθμίσι, ἐ κλίμακι, ταύτῃ προτρέθεται τὴν σήμερον ἡμέραν.

Θεοτοκίον.

Ἄνοιξον κρύπτην ἡμῖν, καὶ τὸ ἔλεός σε τὸ σὸν προσπαλιμβόλοις, ταχὺ τῇ ἀντιλήπτορ καταφυγὴ, ἐ τειχὰ ἐν πᾶσι, Παρθένε, βοήθεια, ἐ τῇ ἐν ἀνάγκαις βεβαία προστασία.

Ἄλλο. Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ.

Ἀναρτηθεὶς ἐν Σταυρῷ ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸν Ἀδὰμ σὺν Εὔᾳ πάλιν ἀνεκαλέσω, ἐ ἐν τῇ Παραδείσῳ, Χριςὲ Σωτὴρ, εἰσάξας, σὲ ἀνυμνολογῦσιν ὡς πάντας τὸς αἰῶνας.

Σοῦ ὑψωθέντος, Χριςὲ, ἐν Σταυρῷ ἐκπλήξις, αἱ ἀυγαὶ τῦ Ἡλίε σωπᾶλησαν φόβῳ, κ ἴδε ἡ ἡμέρα· ὅθεν ὁ λῃςὴς σὲ Θεὸν καθομολόγει ἐς πάντας τὸς αἰῶνας.

Εὐλογῦμέν Πατέρα, Υἱὸν, ἐ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἴσον Πατρὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα πιςεύκαμεν εἶναι, τὴν ἁγίαν Τριάδα ἐν Θεότητι μιᾷ, ὡ πίσει προσκυνῶμεν, τὸ τῦ Ἀρείε δόγμα ἀεὶ καταπατῆτες.

Θεοτοκίον.

Πῶς σε ὑμνήσω, ὡς δεῖ, Θεοτόκε Παρθένε, δυσωδῶν ἁμαρτιῶν ἐγὼ νεῖ ὁ σκοτεινός; ἀλλ' ἴλεν, Ἁγνεία, σύγχυσθί μοι τῇ τόλμῃ τῦ πενιχρῦ με ἔπους.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σταυρὸ πηγῶν ἡ ἐλπὶς, Βασιλέων τὸ ὅπλον, Ἱερέων ἡ δόξα, Μοναζόντων τὸ θύνω· τῇ σῇ δυνάμει πάντας τὸς σὲ δοξολογῦντας σῶζε ἐς τὸς αἰῶνας.

Αἰνέμεν εὐλογῦμεν· ὁ Εἱρμός.

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ τῆς Παρθένε τὸ Θαῦμα ἐν Σιναίῳ τρὶ ὄρει προτυπώσαν-
„ τα τοτὲ, ὑμνᾶτε, εὐλογᾶτε, ἐ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τὸς αἰῶνας.

Καὶ προσκυνῶται, ἡ Τιμιωτέρα.

Ὠδὴ Θ'. ὁ Εἱρμός.

Μεγαλύνομεν πάντες τὴν φιλανθρωπίαν σε, Χριςὲ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ δόξα τῇ φι-
„ λων σε, ἐ σέφανος τῇ πιςῶν, ὁ μεγαλύνας „ τὴν μήτραν τῆς τικύσης σε.

Μωϋσῆς ἐν Αἰγύπτῳ θάλασσαν διέῤῥηξε, ἐ λαὸν διήγαγε, ἐ τύπον ἔθρεψεν ἐν ἐρήμῳ ἀβάτῳ, δι' ἡσυχίας ἐκπλῶν τροφάς.

Ἰησῆς ὁ τῦ Ναυῆ δι' τῆς ἐγκρατείας λαὸν καθηγίασε, καὶ σκληροδότησεν εἰς γλῶ ἐπαγγελίας, τὸν Ἰορδάνην διαβιβάσας τὸ θέτερον.

Ὀγδοήκοντα ἐκῶν, μόνοις τεσσαρακοσίοις ἀνδράσι τοῖς λάμψασι νικᾶ τὴν ἀλλόφυλον ἐγκρατείαν, ἐ δίχῃ, αὐτὸν ζηλῶντες ἐ ἡμεῖς μιμησώμεθα.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, πάσεμνε ἀχρὴ, παρθενίας τὸ καύχημα. Ἀγγέλων τὸ σεβάσμα, ἀνθρώπων βοήθεια. Κόσμε ἡ χαρὰ Μαρία, καὶ μῆτερ, ἐ δόλη τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Εἶτα τὸ Τελώδιον. Τὸν ἐκ Θεῦ Θεὸν Λόγον.

Σταυρῷ τὰς θείας παλάμας ἐξαπλώσας, συμῆλας τὰ πρώτα διεσῶτα, Λυτρωτὴ, τῇ τρῇ Πατρὶ τὴν κατάκριτον, μεσιτεύσας, ὡς δῶρον προσήγαγες ὑσίαν τῶν βροτῶν· δι' τῆς ὑμνῶμέν σε τὸν ἄχραντόν σε τεῦρσιν.

Τῆς ἁγίας νηστείας ἐπιλαμψάσης χάρις, ἀκτῖνας ἐπιφήνην ἡμῖν προσκαθαιρούσας παλίῤῥοιαν λογισμῶν, ἐ τῦ κόρε τὸ σκότος ἐλαυνούσας,

νέσας, οἱ πιστοὶ, ἀβλ τῦτο θεοδόμους ταύτιν ὑποδεχώμεθα.

Ἡ φωταφόρος ὑπερία χαρισμάτων ἐνθίων κεκτῆσθε συγκεκροτῆσθαι ἡμῖν, σήμερον πᾶσι θεοφιλεστάτη, ὡς βυλόμενοι τύπον μιδέπω εἰς ὠφέλειαν ψυχῆς τῷ Δεσπότῃ τῇ ὅλων συμφωνῆσαι ἀνσωπόπομβον.

Ἥλοις τῶν θείων χειρῶν σε θεοσπλώσας, οἰκτίρμον, ἠμᾶς τὰς ἁμαρτίας ὁ Σταυρὸς, λόγχῃ πλευρᾶς σε διόρρηξας πονηρὰ γραμματέα σφαλμάτων, καὶ παισμάτων χαλεπῶν, ἀβλ τῦτο ὑμνῶμεν τὸν ἀχραντόν σε σωτῆρα.

Τῶν ἀρετῶν ἡ καλλίστη ἐξαιρέτως βλέπε, τὸ τιθέναι τῇ θείων ὑπνιῶν πᾶσιν ἰδὲ ἀξιοπαίζεται, οἱ ἀθλίως νομίμως βυλόμενοι αἰτήσαι χειρῶν, εἰσλαβῶν ἐξ ὕλης κομεῖν ἡμῖν δωρησᾶς.

Θεοτοκίον.

Ἡ ὀχυτάτη ἀφιερβία, τῇ ἀρέτανῳ σε σκέπῃ, τῇ κραταιᾷ σε, Δέσποινα ἀγνὴ, νεῦ βοηθείᾳ σωτήριον τὰς πιστὰς σε οἰκέτας ἐκ πάσης ἐναντίας θεοβρλίας, ἐ παιδῶν, ἐ πταισμάτων, ἐ πικρασμῶν ἀβλόντων.

Ἀλλος. Τῶ ὑπερφυᾶς σαρκὶ.

Ἐν τῷ ξύλῳ τῦ Σταυρῦ ἐκυσίως θεοσπασθείς, πάντας ἡμᾶς ἐρρύσω τῆς κατάρας τῦ νόμυ, διὸ σε χρῶ μεγαλυνόμβν Χριστέ.

Ἁγίας θεοσεμνύμβν σε τὰ παθήματα, Σωτὴρ, ἅπερ ἐκὼν ἐδέξω, ἵνα ἐλευθερώσῃς τὸ γῆνον τῶν ἀνθρώπων τῆς δυλείας τῦ ἐχθρῦ.

Δόξα.

Ἁγέδιος ὁ Πατὴρ, καὶ ἀβρέτος τὸν Τὸν ἐγέννησε, ἐ Πνεῦμα ἴσον ὁμοούσιον Πατρέϊ, ἐ τῷ Λόγῳ, ἡ ἀμέριστος Τειάς.

Θεοτοκίον.

Νέμων τῶν συγχώρησιν τῶ πταισμάτων, Μαρία ὑπερβλυσηνεβρίν, τὸν ἐκ σῦ σαρκωθέντα ἱκέτευε Σωτῆρα, ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοὺς ἀσωτοβρόμβν σε τῇ φιλανθρωπίᾳ σε, Σταυρὲ, τὸν τῆς νησείας χρόνον ἐλεθὼν ἐ εἰρήνη, ἀξίωσον, ἐ ῥῦσαι τῆς δυλείας τὸ ἐχθρῦ. Ὁ Κύριος.

Τὴν ὑπερφυᾶ σαρκὶ συλλαβῦσαν ἐκ γαστρὸς τὸν ἐκ Παρθένυ ἀρχέγονυ θεοσκλάμβαντα λόγον, τῷ μόνῳ Θεοτόκον μεγαλυνόμβν, πιστοί. Τὸ φωταγωγικὸν τῇ ἤχῳ, καὶ ἀποστίχ. τὸ ἰδίμ. τῆς ἡμέρας, ἤχῳ δ.

Βοηθὸς τῆς σῶσόν ψυχήν μυ, ἐ παιδῶν μὴ καθαρθῦσόν, μάτην ἐπαγάλλη τῇ ἀτερπίᾳ, εἰμὶ γὰ ἄφορμὴ σοι γένεσθαι θελε δίρθωσον, ὡς γλυκὺς μισᾶτα ἁβλᾷ Θεῦ, ἐ τοῖς κακίστοις ἀλείμοσιν ὁμοίωτα, τοῖς μηδέποτε στεμβροῖς· μὴ ὦν ἁμαρτάνσα τῆς νησείας ἀχρειώσῃς, ἀλλ' ἀκίνητῶ βρὸς ὁμᾶς ἀτόπως μέλῃ, δοκῶσα παρεῖναι ἐσωσμβμβῆσθαι τῇ Σωτῆρι μᾶλλον δὲ συναμβῆσθαι τῷ δῆ σὲ σαυεσθέντι, ἐκβοᾶσα βρὸς ἀυτὸν. Μνήσθητί μυ Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ συ.

Λόγιον ἀυτὸ ἐν β'. Ἐπα τὸ Μαρ.

Ὑμᾶς, πανάβλφοι Μάρτυρες, ἐ θλίψις, ἐ γενοχωρία, ἐ λιμὸς, ἐ γυμνὸς, ἐ κίνδυνος, ἐ δι' ὑμᾶς σπάζεται ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐ ἐλογίσθη ὡς πρόβατα σφαγῆς· ἀλλ' ἐν τύτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν βρὸς ἀυτὸν, ὡς ἐν ἀλλήλοις ἀγωνισάμβοι σώσαι, τὸν φύσιν ἐλεθυτα, θανάτῳ καταφρονήσαντες· ὅθεν ἐ ἐπαχθεῖς τῶν πόνων ὑμῖν μισθὸν ἐκομίσασθε, Οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γενόμενοι, φριαβέσωτα ὑπὲρ τῆς ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νυῦ, σαυεσθεῖσ. Ἦχος ὁ ἀυτός.

Τῶν ὑρανίων ταγμάτων.

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδε δῆ Σταυρῷ τὸν Ἀμνὸν ἡ ἄμωμος Παρθένος, θρηνῳδῦσα ἔβόα, γλυκύπατόν μυ τέκνον, τί τὸ καινὸν, ἐ ἐξηύδησον θέαμα; πῶς ὁ κατίχων τὰ πάντα ἐν τῇ σαρκὶ δῆ ξύλυ φερσπλάσθης σαρκί;

Εἶσα. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί συ, Ὕψιστε, τὸ ἀναγγέλλειν τὸ θεοῤ τὸ ἐλέος συ, καὶ τὸ ἀληθείάν συ καθ' ἑκάστην. Τρισσὸν, τὸ, Παναγία τειάς, καὶ τὸ, Πάτερ ἡμῶν, καὶ τὸ τεσσαρεσκαιδεκάτον.

Ἐν τῇ Ναῷ ἑστῶσα τῆς δόξης συ, ἐν Οὐρανῷ ἑστάναι νομίζομεν, Θεοτόκε, τύλμ ἐπιφανίαν· ἀνοίξον ἡμῖν τὴν θύραν τὴ ἐλέυς συ.

Τὸ Κύριε ἐλέησον μ'. καὶ λέγεται στίχ. Φῶς τὸ Γ'ήρους. Ὁ ὢν ὑλοχρὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς. Ἐπαναφέρει Βασιλ. Καὶ ποιῆσαι τὰς συμβῆκας μετανοίας. Συνάπτομεν δὲ καὶ τὸν ἑξάψαλμον Σ'ξαν, ἐ ἢ ἀναγινώσκομεν ἢ τὰς κατηχήσεις τὸ Στουδίτ. Εἰς τὸν Τριτάκτην. Τροπάριον τῆς Περφτέας· ἦχος γ'.

Βασιλεῦ ἄχρι πανῳδύσαμεν, ὃν φρίσσει, ἢ ζῶμεν τὰ σύμπαντα, σῶσον ἡμᾶς, δύναται γὰ συγχωρεῖν ἁμαρτίας, ὡς ἐλεήμονος. Δόξα, ἐ νυῦ· τὸ ἀυτό.

Περκείμενον· ἦχος πλ. β'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν συ.

Στίχ. Πρὸς σὲ, Κύριε, κεκραξόμαι.

Περφτέας Ἰωὴλ τὸ Ἀναγνωσμα.

Τὰ δὴ λέγω Κύριος· Ἐπιστράφητε βρός με ἐξ ὅλης τῆ καρδίας ὑμῶν, ἐ νησείᾳ, καὶ ἐ κλαυθμῷ, καὶ ἐ κοπετῷ, καὶ διῤῥήξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, ἐ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν, ἐ ἐπιστράφητε βρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν, ὅτι ἐλεήμων, καὶ οἰκτίρμων ἐστὶ, μακροθυμῶν, καὶ πολυέλεος, καὶ μετανοῶν ἐπὶ κακίαις ἀνθρώπων. Τίς οἶδε, εἰ ἐπιστρέψει, καὶ μετανοήσει, καὶ ἀφήσει εὐλογίαν ὀπίσω αὐτῦ; θυσίαν, καὶ σπον-

αποστολὼ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν· σαλπίσατε σάλπιγξι ἐν Σιὼν, ἁγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε θεραπείαν, συναγάγετε λαὸν, ἁγιάσατε ἐκκλησίαν, συλλέξατε πρεσβυτέρους, συναγάγετε νήπια θηλάζοντα μαζῶν· ἐξελθέτω νυμφίος ἐκ τοῦ παστὸ αὐτοῦ, καὶ νύμφη ἐκ τοῦ νυμφῶνος αὐτῆς. Ἀνὰμέσον τῆς κρηπιδ(ος), καὶ τοῦ θυσιαστηρίου κλαύσονται οἱ ἱερεῖς οἱ λειτουργοῦντες τῷ Κυρίῳ· καὶ ἐροῦσι· φείσαι Κύριε τοῦ λαοῦ σου, καὶ μὴ δῷς τὴν κληρονομίαν σου εἰς ὄνειδ(ος), τοῦ κατάρξαι αὐτῶν Ἔθνη, ὅπως μὴ εἴπωσιν ἐν τοῖς Ἐθνεσι, ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς αὐτῶν; Καὶ ἐζήλωσε Κύρι(ος) τὴν γῆν αὐτοῦ, καὶ ἐφείσατο τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀπεκρίθη Κύρι(ος), καὶ εἶπε τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ἰδοὺ ἐγὼ ἐξαποστελῶ ὑμῖν τὸν σῖτον, καὶ τὸν οἶνον, καὶ ἐμπλησθήσεσθε αὐτῶν, καὶ οὐκέτι δώσω ὑμᾶς εἰς ὀνειδισμὸν ἐν τοῖς Ἔθνεσι, καὶ τὸν Βορρᾶν ἀποδιώξω ἀφ' ὑμῶν, καὶ ἐξώσω αὐτὸν εἰς γῆν ἄνυδρον, καὶ ἀφανιῶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην, καὶ τὰ ὀπίσω αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην ἀφανίσει, καὶ ἀναβήσεται ἡ σαπρία αὐτοῦ, καὶ ἀναβήσεται ὁ βρόμος αὐτοῦ, ὅτι ἐμεγαλύνθη Κύριος τοῦ ἔργα αὐτοῦ. Ταράσσου γῆ, χαῖρε, καὶ εὐφραίνε, ὅτι ἐμεγαλύνθη Κύριος τὸ ποιῆσαι· θαρσεῖτε κτίνη τῆς πεδίας, ὅτι βεβλάστηκε τὰ πεδία τῆς ἐρήμου, ὅτι ξύλον ἤνεγκε τὸν καρπὸν αὐτῆς, ἄμπελος, καὶ συκῆ ἔδωκαν τὴν ἰσχὺν αὐτῆς· Ὦ τὰ τέκνα Σιὼν, χαίρετε, καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν βοήθειαν εἰς δικαιοσύνην· Ὦ βρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρωΐμον, καὶ ὄψιμον, καθὼς ἔμπροσθεν· Ὦ πλησθήσονται αἱ ἅλωνες σίτου, καὶ ὑπερκχυθήσονται οἱ ληνοὶ οἴνου Ὦ ἐλαίου· καὶ ἀποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρὶς, καὶ ὁ βρῦχος, καὶ ἡ ἐρυσίβη, καὶ ἡ κάμπη· ἡ δυνάμις μου ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς· καὶ φαγεσθε ἐδίοντες, καὶ ἐμπλησθήσεσθε· καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὃς ἐποίησε μεθ' ὑμῶν θαυμάσια· καὶ οὐ μὴ καταισχυνθῇ ὁ λαός μου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Περικείμενον. ἦχος βαρύς.

Κύριος ἰσχυὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ δώσει. Κύριος εὐλογήσει σε.

Στίχ. Ἐνίσχυσατε τῷ Κυρίῳ υἱοὶ Θεῶν.

Τῇ δ'. Ἐπῴδαις, εἰς τὸ Κύριε ἐπάκουσόν τε τῆς προσευχῆς τοῦ Μιλτιάδου τοῦ συγκέλλου. Δόξα, Ὦ νυν, Θεοτ. Περικείμενον, ἦχος πλ. δ'. Ὁ Θεὸς ὁ τῷ ὀνόματί σου σώσόν με, καὶ ἐν τῇ δυναμει σου κρινεῖς με.

Ὁ Θεὸς, εἰσακουσον τῆς προσευχῆς μου.

Περφτπείας Ἰωνὰ τὸ Ἀναγνωσμα.

Τὰδὲ λέγει Κύρι(ος)· Ἐξεγερθήτω, Ὦ ἀναβαινέτω πάντα τὰ Ἔθνη εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφὰτ· ὅτι ἐκεῖ καθιῶ, τοῦ δίκαιόν με πάντα τὰ Ἔθνη κυκλόθεν· Ἐξαποστέλατε δρέπανα, ὅτι παρέστηκεν ὁ τρυγητὸς· εἰσπορεύεσθε, πατεῖτε, ὅτι πλήρης ὁ λινὸς, ὑπερκχύνεται τὰ ὑπολήνια, ὅτι ἐπληθύνθη τὰ κακὰ αὐτῶν. Ἦχοι ἐξήκησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης. Ὁ Ἥλι(ος), Ὦ ἡ Σελήνη συσκοτάσουσι, Ὦ οἱ Ἀστέρες δύσουσι τὸ φέγγος αὐτῶν. Ὁ δὲ Κύρι(ος) ἐκ Σιὼν ἀναβοήσεται, καὶ Ἰερουσαλὴμ δώσει φωνὴν αὐτοῦ· Ὦ σεισθήσεται ὁ Οὐρανὸς, Ὦ ἡ γῆ, ὁ δὲ Κύριος φείσεται τῷ λαῷ αὐτοῦ· καὶ ἐισχύσει Κύρι(ος) τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, Ὦ δοξασθήσεται, ὅτι ἐγὼ Κύρι(ος) ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ κατασκηνῶν ἐν ὄρει ἁγίῳ μου. Καὶ ἔσται Ἰερουσαλὴμ ἁγία, καὶ ἀλλογενὴς οὐ διελεύσεται δι' αὐτῆς ἐκέτι. Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἀποσταλοῦσι τὰ ὄρη γλυκασμὸν, Ὦ οἱ βουνοὶ ῥυήσονται γάλα· καὶ πᾶσαι αἱ ἀφέσεις Ἰούδα ῥυήσονται ὕδατα· καὶ πηγὴ ἐξ οἴκου Κυρίου ἐξελεύσεται, καὶ ποτιεῖ τὸν χειμάῤῥουν τῶν σχοίνων. Αἴγυπτος εἰς ἀφανισμὸν ἔσται, καὶ ἡ Ἰδουμαία εἰς πεδίον ἀφανισμοῦ ἐξ ἀδικιῶν υἱῶν Ἰούδα, ἀνθ' ὧν ἐξέχεαν αἷμα δίκαιον ἐν τῇ γῇ αὐτῶν· καὶ δὴ Ἰουδαία εἰς τὸν αἰῶνα καθιημηθήσεται· καὶ Ἰερουσαλὴμ εἰς γενεὰς γενεῶν. Καὶ ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτῶν· Ὦ ἐμὴ οἰκουσα· καὶ Κύριος κατασκηνώσει ἐν Σιών.

Περικείμενον, ἦχος πλ. β'.

Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον ἀπὸ τοῦ νῦν, Ὦ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Στίχ. Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου.

Καὶ τὸ, Καταξίωσον Κύριε.

Ἀποστίχ.

Τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας. ἦχος γ'.

Ἀνίτελε τὸ ἦαρ τῆς νηστείας, Ὦ τὸ ἀνθος τῆς μετανοίας· ἀγνόησεμὲν ὦ ἰωτὴς, ὦ ἀλιφοὶ, ἀπὸ πάντος μολυσμοῦ· τῇ φωδότητι, ἀλλοτρίας, ἀπωμεν. Δόξα σοι, μόνε φιλάνθρωπε.

Στίχ. Σὺ λήμψῃ με. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ Οὐρανῷ.

Καὶ σταυρώμενον τὸ ἰδιόμελον.

Εἶτα, στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ τὸ Μαρτυρικὸν.

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, πίσει σημηνθέντες· ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τῇ Σταυρῷ συμμιχθέντες, τῇ ἐχθρᾷ τὸν τυφωνίδα ἤλυσαν· Ὦ τυρόντες τῷ στεφάνων μῦ τῷ Ἀσωμάτων θρισβεύσιον ἐκ τῷ ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ὦ νυν. Θεοτ.

Ἀγίωσον σωμὰ, ἐγκώμιον ὅσα πᾶν θεσπέσιον ταγμάτων, Ἀποστόλων ὑμνῳδία. Προφητῶν θεωρία, Δέσποινα, θεοδόξως καὶ ἡμῖν τὰς δόσεις.

Νιῶ ἀπολύης, Τριπόντιον. Θεοτόκε παρθένε, καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὸν Ὄρθρον, εἰς τὸ ᾠδὴν θ'. εἰς τὸ ἱλαρὸν φῶς. καθίσ. τῆς Ὀκτωήχου ἀποστολικά. Εἰς τὸ ᾠδὴ δ'. τὸ ἀπὸ τῆς ὀρθρινῆς. καθίσ. τὸ Τριῳδίου ἦχος πλ. α'. Τὸν συμπάντων Λόγον.

Τὴν παραπλησίως καὶ φρικωδεστέρως οἱ Ἀπόστολοι πάντες σύμμορον τέρψει, καὶ τῆς νησείας τὸν κηπεῖον ἁγιάζουσι φῶς Χριστὸ τὸ λυτρωτὸν· καὶ τὸν Ἀνάστασιν ἐπὶ φρικαταγήτλιστοι πᾶσι, καὶ φρισβάδωσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, Θεοτ. Ὅμοιον.

Τὰ ἐν σοὶ τὰς ἱλαρότητας, Παρθένε ἄχραντε, ἀνευδοῦσας ἐχόντων, σώτειρ ὑπάρχουσα ἐκ ποικίλων πειρασμῶν, καὶ θλίψεων, καὶ κινδύνων γαλεπῶν ἐλευθέρωσον αὐτὰς, φρισβάδωσα τῷ Υἱῷ σε σωθῆναι τοὺς ἐπὶ Ἀποστόλοις, καὶ σῶσον πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Εἶτα ἀνευφημήσωμεν τὸν λόγον τὸ ἁγίου Ἀναστασίου ἡγουμένου τῆς ἐν Σινᾷ ὄρους. Καὶ ὁ Ν'. Κανόνας δὲ ψάλλομεν τῆς Ὀκτωήχου, τὸ Μιλωάτε, καὶ τὸ Τριῳδίου. Ἐν αἷς δὲ ᾠδαῖς ψάλλομεν τὰ Τριῳδίου, καταλιμπάνομεν τὰς ἑβδομαίους τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τὸ Μιλωάτε, ἕπεσθαι δύνεμον ὅζε τὸ Τριῳδίον. Ὡδὴ δ'. ἦχος δ'. Ἀκοὴ κοσε ὁ Προφήτης. Ποίμνια κυρίου ἐσώθη.

Ἐπλημμύρων ἐν τῷ κόσμῳ ἀκτῖνα θεοσεβείας οἱ Μαθηταί σε· καὶ τὸν πλάνον ἀπημαύρωσαν, τῆς ἀκάκης λύσεως τὸν ζόφον· ἀπτὸν φροσώχαις σώσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τὰ Θεόδουλα τῆς νησείας ἀγῶνας τεφρατωθέντα ταῖς δικαρτίαις, δεξιοῦνται τὰς φροσρίζοντας ὑμνολαύσεις ὑμνοις, καὶ ᾠδαῖς μυσικῇς· ἀπωδαίους πιστὰ ἀκάστης σωνθράμομεν.

Νεκρώσεως τὰς χτολὰς δεξάμενοι φροτετόκε τῆς ἀκεσίας ἐνδύθλω ὁ πολαίπωρος, ἀλλὰ σὺ μὲ ἐνδυσον, τὴ τῷ Θεῷ, σολλῶ φωτεινῶ τῆς ἀναζωνήσιος.

Βίῳ με πονηρᾷ, καὶ ἀσέμῃ ἀκαθαρσίᾳ συνετπλίσθη, ἀλλά σοὶ τῇ πανοικτίρμονι καταφεύγω, φερύθωσον ἐν, σῶσόν με, Χειρὲ ὁ Θεὸς, τῇ σῇ ἀγαθότητι.

Θεοτοκίον.

Τνέλαβες ὑπὲρ λόγον, ἐ ἔτικες ὑπὲρ φύσιν, Θεοτοκυπάρα, τὸν διασώζοντα τῆς κτίσεως, ὃν ἀπαύσως ἱκέτευε, ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἐκ πάσης ὀργῆς, τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Ο' Εἱρμός.

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης τὴν ἴλασίν σε Κύριε, ἐ ἐφοβήθη, κατενόησε τὰ ἔργα σε, ἐ ἐξέκραξεν· Δόξα τῇ δυνάμει σε, δόξα Χειρὲ τῇ συγκαταβάσει σε.

Ἄλλος, ἦχος β'.

Ἐλιλυθας ἐκ Παρθένε.

Σκιάσαντες ἀκεσίας τὸν ζόφον, Ἀπόστολοι, ταῖς τῶν διδαχῶν ὑμῖν μαρμαρυγαῖς, ἐκλαμφρώσατε ἐγκρατεῖς ἅπαντας ἁμαρτολοὺς, ἐ δίκημας, ὡς παυδήμιοι.

Ὡς διωγεὺς μαρμαίτας, τὸ λόγυ Ἀπόστολοι, πάντα ἐκοσμήσατε δὶ ἐγκρατείας τὰ πέρατα, ἐ καλλιεργήσαντες τῶν τῶν ψυχῶν ἡμῖν ὄντως νωῒ ἐγγύνεαν.

Τὴν χάμινον δρόσῳ ἱρίσαν νησείας, Ἀπόστολοι, τῶν παίδων μαράναντες, πᾶσι βεττὸς ἐδιδάξατε, πόλιν ταύτην ἄσυλον, καὶ οἰκητήριον ἔχειν ἀγιάσματῶ.

Μάρτυκα ὑμᾶς πάντας ἀνθρώπων ὁ ἄθλιος, καὶ ἀμέλιπτος, ὡς Μωυσῆς, ἐπλημμέλησε, ζόφος μέταιρας μοι ποίησον, Κύριε, ὁρίσ με λύσῃ Σινᾶῖῶ.

Θεοτοκίον.

Ἐ λιμένα σωτηρίας, καὶ τεῖχῶ ἀκοράδαστον. Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστὶ βλασφήμδα· σὺ γὰρ ταῖς ὁρισθείαις σε ὲκ τῶν κινδύνων λυθεῖσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα ὁ Εἱρμός.

Ἐλιλυθας ἐκ Παρθένε ἐ ὁρίσθης, ἐκ ἀγγέλου, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος σε σωμερκαμβίου, καὶ ἐσώσας ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ὅλῳ κραυγάζω σοι. Δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Ὡ'δὴ ή. Τὰ σύμπαντα Δέσποτα.

Ἡ σύμπασα, Κύριε, ἡ σῆς αἰνέσεως ἐπλήθυντο πάσαν γὰρ διδέγμα τῶν ὁσίων Μαθητῶν σε ὁ Φθόγγος ὁ ἠνθῶ· ἐκ βυθοῦ ἀγνοίας μεταρρήτων πρὸς γνῶσιν ἀναμέλαψεν. Εὐλογάτε τὰ ἔργα Κυρίυ τὸν Κύριον.

Χάρις ἡ ἐνδοθῶ τῆς μεζονίας ἐπιφάνη, σωτηρίαν φέρυσα τοῖς ταύτης ἐζηρυφῶσι, τὰ ἐλλε, ἐ σκάμματα τῷ ἰδρῶτων, ἐ κόπων· διὸ τέρπε ψυχή μυ τῇ Διασώτρι σε, ἐ πολλῶν σε πταισμάτων ζητῶσα λαβεῖν τὸν συγχώρησιν.

Τὸ τάλιον ἰῶνται τῆς θεοσδότε ἐγκεφάλιας· φαιδρῶς ὑπαπτήσωμεν οἱ χρίζοντες ἐλαιῶ· ἀλλ' ἐξ ὁ ἐπαλαγχθῶ τῶν ἠθῶ σωτηρίαν, καὶ τῷ δέκα συγχρώμεθα, ἐκσκενίται τοῖς ἄνω ἐκζητῶσι θεοφθόμους, καὶ πέδῳ ἀναλθοῦσι.

Νησία ἐφυτεύθη, ἐρεμωλύσῃ δράκοντος· Θέρμον δὲ τὸν Κύριον, ψυχὴ, τῇ ἐ ἀνοχῇ, ἐ ἀρετῇ ἐδίσημα, ὡς ἐὰδέσις δυσίας, φερσυπομίζωσα τύτῳ, καὶ κραυγάζωσα· Εὐλογάτε τὰ ἔργα ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Πάντων διασώζωσα, τὰς ἱκασίας δεχομένη, Δέσποινα, τῶν δούλων σε, ἁγία Θεοτόκε, τῶ σώτρε μὲ λύτρωσαι, καὶ πυρὸς τὸ ἀσβέστε, τῶν κακῶν με τὰ πλήθη ἐξαλείψασα τῇ σῇ

σῇ μισοτεία, καὶ μόνῃ τῇ θείᾳ σου προσβάσει.

Ὁ Εἱρμός.

Τὰ σύμπαντα, Δέσποτα, τῇ σῇ σοφίᾳ συνεστήσω· γῆς δὲ πάλιν ἵδρυσας, ὡς οἶδας, τὸν πυθμένα, τῷ βάσει πηξάμενος δῆλ ὑδάτων ἀπείρων· διὸ πάντες βοάσωμεν, ἀναμέλποντες· εὐλογεῖτε τὰ ἔργα ἅπαντα τὸν Κύριον.

Ἄλλῳ. Ἔφεξε παίδων ἐναγῶν.

Ὑμᾶς φῶς ὤφθη ὁ Χριστὸς εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης πάσης, Ἀπόστολοι, διδάξας, ἀπελθόντες, ἔφη, διδάξατε ἐν τοῖς Ἔθνεσιν, ἵν' ἐν σαρκί με ὄντα εἰδῆτε ἐγκρατέᾳ διαπαίσαντα, καὶ τῷ ἅδῃ ὅλον τὸ δόγμα πατῆσαι, καὶ ὁδὸν ἀθρόοις διανύσαι ἀθέοις.

Ἔδιξας βαίνουσαν, Χριστέ, τὴν ἐγκράτειαν εἰς ἰλασμὸν τῶν βροτῶν, παθῶν τε χωρισμόν· δι' αὐτῆς γάρ σε οἱ Ἀπόστολοι ἐπρέσβευσαν, καὶ φασηνοὶ φωσῆρες ὅλῃ τῆς γῆς ἐδράξησαν, κηρύττοντες τὸν Κύριον τελεῖ προσώπῳ, μιᾷ δὲ ἐν οὐσίᾳ, πᾶσι τοῖς αὐτὸν ἀνυμνοῦσι.

Τῶν ἐθνῶν κήρυκες ὑμᾶς ἀπέστειλε τὸ τῆς Διδασκάλου Χριστοῦ, ὦ Μαθηταί, διδαχᾶς ἐνθέους φωτίζειν αὐτῶν τὰ νοήματα, παθῶν τε, καὶ βερμάτων ἀπέχεσθαι, παθῶν δὲ τὴν ἐγκράτειαν, ἣ Κύριον γνώσιν τεῦξεν, ἣ κτίσιν, καὶ δημιουργὸν τῶν πάντων, ᾗ ἀνερχόμενον.

Ὡς ποτὲ καὶν ὁ φονεύς, ἡ προσάγαγον τὸ τῆς ψυχῆς μου θῦμα ἀμώμητον, Χριστέ, ἀκαθάρτου γνώμης κρατούμενόν· μὴ βδελύξῃ με προσερχόμενόν σοι ἐξ ὑποκρίσεως, Σῶτερ ὑπεράγαθε· ἀλλ' ἐπιδέξαι τοῖς δώροις, οἷς πόθῳ ἄγω σοι, Θεός μου, ἐν καιρῷ τῆς νηστείας.

Θεοτοκίον.

Ὄλβιος γέγονε γαστὴρ Θεομήτορος, ὡς δεξαμένη Λόγον παχύτητι σαρκός, ἐξ αὐτῆς μεγίστῃ βροτείᾳ μορφῇ καθ' ὑπόστασιν, ᾗ ὤφθη πόλις Θεῷ, ἐν ᾗ οἰκεῖν, ὁ ὕψιστος ἐδόκησε, καὶ Κύριος Θεός· βοῶμεν τὸ Χαῖρε Κεχαριτωμένη ἀγνὴ σοι Θεοτόκε.

Αἰνοῦμεν, ὑμνοῦμεν, προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἱρμός.

Ἔφεξε παίδων ἐναγῶν τὸ ὁμόφυλον ψυχῆς ἄσπιλον σῶμα· καὶ εἶξε τὸ ζαφὲν ἐν ἀπείρῳ ὕλῃ ἀκάματον πῦρ· ἀνεζώσθη δὲ ἐκμαγεῖον θείοις φλογοῖς, διαιωνίζων ὑμνῳδὸν ἀνιμέλητον· τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ εἰσελεύσεται ἡ Τιμωτέρα· ὠδὴ θ'.

Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός.

Ὅτι πυρσοὶ τῷ Κόσμῳ ἀπεστάλητε ἀπλανεῖς, λυσιτελοῦντες βυθοῦ ἀμαρτιῶν. Ἀνυμνοῦμεν ἐν χαρᾷ τὸν εἰσηχήσαντα ὑμᾶς, ὡς Ἀποστόλους αὐτοῦ.

Ὅτι ὑμᾶς τῷ Κόσμῳ μαρανθέντι πάλαι Χριστὸς, ὡς ἄλας, ὡξαπέστειλε, σοφοὶ, σωτίζοντας αὐτὸν πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ, ἀνδρηλάτους πιστῶς.

Ὅτι πληθὺς πλασμάτων ἐφείλκυσε με χαλεπῶν, ἐν δ' ἄκρυσι προσαιτήσω σοι Χριστὲ, συγχωρήσεως αἰτῶν τὰς ἀφορμάς μοι ἐφηρχεῖν ἐν τῇ τῆς νηστείας καμῇ.

Ὅτι σημαῖς ἀλύτοις πεπεδημένῳ με τῶν παθῶν, σπεύδω, ἐκραυγάζω σοι, Σωτῆρ· ἐλεύθερωσον κἀμέ, ὅπως ὑμνῶ σοι ἐφικάρσως τὴν ἀπολαγχίαν σου.

Θεοτοκίον.

Ὅτι αὐτοδικεῖ σε ὁ Θεὸς, Παρθένε ἀγνὴ, βοήθειαν τῷ γένει τῶν βροτῶν, μὴ ἐλλείπῃς ἐκτενῶς καθικετεύουσα αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶν.

Ὁ Εἱρμός.

Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς· καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰς, καὶ γενεὰς τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

Ἄλλῳ. Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν ἡ νηστεία ἐδίδαξε Οἰκουμένῃ πάσῃ ἐκλάμποντα αἴγλῃ θείᾳ, καὶ φωτίζοντα Κόσμον.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, Γησοῦ φιλάνθρωπε, τῷ ἔθνεσι τὰ γόητα ἐδίδαξε, ἐγκρατείας θησαυρίζειν τὸν πλοῦτον.

Ἡ δωδεκάχορδος φθόγγη, Μαθητῶν σου σίσυμα ἐγκρατείας πλοῦτον χαρίζεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πηγὴν σωτηρίας.

Τὴν τῇ Ἀστάτῳ σοι φωνὴν ἀναπράζω, Κύριε. Πάτερ ἥμαρτον, σῶσον, οἰκτειρον, μή μα δόξης τῆς σῆς ἀποχωρίσῃς.

Θεοτοκίον.

Ἐν χαρᾷ σε τὸν Θεὸν, ὡς βροτὸν, βαστάσασα, καὶ ζωὴν τῷ Κόσμῳ πηγάσασα, σὲ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε.

Ὁ Εἱρμός.

Τὸν ἀχώρητον Θεὸν ἐν χαρᾷ χωρήσασα, καὶ χαρὰν τῷ Κόσμῳ κυήσασα, σὲ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε.

Εἶτα. Τὸ φωταγωγικὸν τῆς Ἥχου. Καὶ τὸ, Σοὶ δόξα πρέπει Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, Καὶ τὰ λοιπά· εἰς δὲ τὸν στίχ. Ψάλλομεν τὸ ἐπόμενον τῆς ἡμέρας, ἦχος γ'.

Ἔλαμψε τῆς ἐγκρατείας ἡ ἀφράστως τῷ δαιμόνων τὰν ἀχλὺν φυγαδεύσα· ἐπεδήμησε τῆς νηστείας ἡ σεμνότης, τῶν ψυχικῶν παθῶν τὴν ἰαζομένη φύρσιν· ταύτῃ ποτὲ Δανιὴλ, καὶ οἱ ἐν Βαβυλῶνι παῖδες φεξάμενοι, ὁ μὲν στόματα λεόντων ἐφράξατο, οἱ δὲ τὴν φλόγα τῆς καμίνου ἔσβεσαν· μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς δι' αὐτῆς σῶσον, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ διατρέμομεν αὐτὸ μὴ τῷ στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρωὶ τῷ ἐλέει σου.

Καὶ μακαρισμοὶ. Καὶ ἔσω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὡ Σ φασηίς, ἐν Κόσμῳ λάμπουσα, ⁊ μὴ θάνατον, ἁγίου Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τῶν καλῶν ἀγωνισάμενοι· ἔχοντες παῤῥησίαν, Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νυν. Θεοτοκίον.

Ἐ Ν γαστρὶ σαῤκὶ ἁγία Θεοτόκε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, φρεσὶ βάδε, ὃν ἔτικες Βασιλέα, καὶ Θεὸν, ἵνα σώσῃ ἡμᾶς, ὡς φιλάνθρωπος.

Εἶτα Ἀναβὰν τὸ ὀξυμολογοῦδε τῷ Κυρίῳ. Καὶ αἱ ἓξ μεγάλαι μετάνοιαι.

Συναπτόμενα δὲ τὴν ᾠδὴν Ὠ̓γδοα ὡς συνήθως. Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ ε. ἑσπέρας τῆς Τυροφάγου, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ιγ΄ψαλτὰ τὸ Μωυσῆν ὡς συνήθως. Δόξα, ⁊ νυν. Θ΄. τὸ Φῶς ἱλαρὸν, ⁊ τὸ Πεφιλημένον τῆς ἡμέρας. Εἰς τὸν στίχ. τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, ἦχ Θ. β΄.

Ὁ Τὸ Κυρίῳ σωμένος, τοῖς ἀκλινῶς αὐτὸ προσκυνῆσι, πάσης ἡδονῆς χαλινὸς ἔζι, καὶ νόμος· ἐγκρατείας· οἱ γὰ ἀπαύστως ἀφοσιῶντες, ἐς τὸν ἐν αὐτῷ πυρίγνητε, σωρεῖσι τὴν σάρκα σὺν τοῖς σπιθήμασι, καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις· ὅξ ὧν καὶ ἡμεῖς ῥῤιδέσμῳ ὄβξ νηστείας κοσμῶμεν· οἰκειοθέμενοι τῷ φιλανθρώπῳ ἡμᾶς οἰκειωσαμένῳ τῷ πάθει, καὶ τῆς οἰκείας ἀπωθείας τὸν φύσιν μεταδόντι, τῷ ἴχνητο μέγα ἔλεος.

Δοξολογοῦμεν αὐτὸ· στίχ. Πεῖς σὲ βέα τὸς ὀφθαλμός μου.

Καὶ τὸ μακρυσμικὸν· στίχ. Ἐ λέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ Ι τῶ ἐσήγνου ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Α'θηναῖοι ἐφρόνουν ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, ⁊ Ἀ'γγέλοις συμπολῖται γεγόναοι. Κύριε, φρεσβείαις αὐτῶν ἐλέησον, ⁊ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, ⁊ νυν, σαυρόθεσι.

Ὅτε ἐκ τῦ ξύλυ σε.

Β Ο'τέρων τὸν παμπάτυπεγον, ἀγνὴ, ὃν ἀγεωργήσας ἐν μήτρᾳ ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἐώφεκας τῶν κρεμαμένων, θρλωσθῶσα ἠλέλαγξες, ⁊ ἔκραξες. Τέκνον, γλυκύ· ἐκαπώσταξον, δὶ ὃ ἡ μέση ἀρθῆ πάσα τῶν παθῶν, ἐνεργήτε, δὶ ἐμέ, τῆς σὲ τεκούσης θείας παρακλήσεσιν, ὡς φίλανθρωπ.

Νεῦ Α'πολύεις τὸν δῦλόν σε, τὸ, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ τὰ λοιπὰ, πεύσῃς μετανοίας μεγάλης, εἶτα πλὴ Α'πόλυσιν.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Τυροφάγου, εἰς τὸν Ο'ψθεν, μὲ τὸν ἑξαψαλμον, ψάλλομεν τὸ, Α'λληλούϊα, τὸ, εἰς τὸν ἦχον· τὰ ῥιαθικὰ τὸ ἦχυ. Εἰς δὲ τῶ σταῖχ. ἀκολο. καθίσ. σωμβίσμα τῆς Ο'κτωήχε. Μετὰ δὲ τῶ δόξα τὸν σταυροσίαν καθίσματα τὸ Τειῳδίε, ἤχος βαρύς.

Ὡ ς ἔχητο τὸ συμπαθές.

Α'Νύψωσον Ε'κκλησίαν τὸ κέρας, τίμιε Σταυρὲ, καταβαλὲ αἱρετικῶν τῇ σῇ ῥωμαίμ ⁊ ὀρθοῖ, ⁊ εὐφραίνων τῶν ὀρθοδόξων τὰς καρδίας, αἴξησον, φερβόμενα σε πάντας ἡμᾶς ⁊ φερπομπαῖε, καὶ κατασφενωνήσαί σε τὸ ὑποπόδιον Χριστῦ· ἐν σοὶ γὰ ἐγκαυχόμεθα, ξύλον ὑλογημένον.

Δόξα, τὸ αὐτὸ· ⁊ νυν σαυροθεσί.

Ὡ Σ ἔχητο τὸ συμπαθὲς εἰς τὸν πανσέωσιν ἡμῶν, καὶ βλέπουσα τὰς ἐπὶ γῆς εἰς ὑπερέχοντον λαῶν ἀναγκαζόμενη, ὑλογημένη Θεοτόκε· ἐπίμενον φρεσβεύουσα, μὴ ἀπαλλύμεθα δεινὰ· ἱκέτευε ὡς ἄχραντ⊙ τὸν ἀφθάλακτον Θεὸν· σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, Παναγία Παρθένε.

Εἶτα ἀναγινώσκεται λόγον τὸ μεγάλυ Βασιλέως, τὸν περὶ Νηστείας· ὃ ἡ ἀρχὴ· Σαλπίσατε ἐν νεομηνίᾳ σάλπιγγι· ζήτει ἀυτὸν εἰς τὰ ἤθνη· εἰς δὲ τὴν τεράπεζαν ἀναγινώσκεται τὸν περὶ Νηστείας λόγον τῦ ἁγίυ Δωροθέε, ὁ Ν'. Καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ο'κτοήχε, τῦ Μωυσῆ, ⁊ τῦ Τειῳδίε. Ἐν αἷς δὲ Ὠδαῖς ψάλλομεν τὰ Τειῳδία, καταλαμβάνονται αἱ τοιαῦται Ὠδαὶ τῆς Ο'κτοήχε, ⁊ τῦ Μωυσῆ, ἐκαὶ δὶ ὑμνιμὰ ὅσι τὰ Τειῳδία. Ὁ Κανὼν τῦ Τειῳδίε, πέμπτ τῦ Κυρίυ Ἰωσὴφ.

Ὁ δὲ ἅ. ᾠδ⊙ πλ. β΄. Τ'χαν σεσθῶσας.

Ὁ Τῆς ἐγκρατείας θεῖ⊙ καρπὸς ἐπάλαμψε πᾶσι μετανοίας τὸν φωτισμόν, τὸ σπόρος ἐξαίρων τῦ πάσματ'ων· τῦτον φερθύμῳ καρδίᾳ ἀγκώμεθα.

Ι'δὲ μετανοίας ἡ καλλονὴ, ψυχὰς μεταπλάτ-ται τῆς νηστείας φερσαγωγὴ· ταύτῃ νηφαλίως ἀπελθόντες, καὶ τῶν πάσματ'ων πιστὸ λύσιν λαβώμεθα.

Α'ρχαὶ, Ἐξουσίαι, καὶ Χερυβίμ, καὶ πᾶσαι Δυνάμεις δυσωπήσατε, τὸν κύριον ἡμῶν τῆς νηστείας ἐπιτέλεσιν ἐν μετανοίᾳ, ⁊ πᾶσιν σεμόσιτοι.

Θεοτοκίον.

Γία Παρθένε, ἡ τῶν πιστῶν ἀντίληψις μόνη, τὸν φρισβίαν σὺ σωτηρὸν κυρὸν τῆς πεσείας πᾶσι δίδυ, τοῖς Θεοτόκοι αἴσθη σε γινώσκουσι.

Ὡ δὴ γ΄. Οὐσίας ἀψίδ⊙ ὑερφυεῖ.

Τ Α' ἀλήθεια πάσῃ, τὰ τῆς ψυχῆς φύσαμμ τῇ ὑποδοχῇ τῆς νηστείας, καὶ κατανύξεως· ὑπδυσάμεθα κάρπων, οἱ πρὶν ἀφαρπάσαντες τὸν Θεὸν τὸν ἀθάλαγχον ἀβλασπκράνατες.

Τ Α' ς λαμπάδας ἐλαίῳ τῶν ἀγαθῶν φερέχειν πάντας τῶν ἐφάλας, σπουδαίως φερθυμηθέντας· ὅπως ἐσέλθωμεν σὺν τοῖς φερ-

φεγγίμοις παρθένοις εἰς τὸν φωτεινότατον νυμφῶνα χαίροντες.

Ὁ Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ. Δεῦτε λαοί, δεῦτε πάντες Μάρτυρες, θεῖοι Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, τὸν αἰτησάμενοι, κηλῖδος ἀπαθέστατοι, καὶ ἀμέριστοι τελοῦσι τὸ νηστίμου ταύτης σεβάσμιον, πάντες δοξάζομεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ αἰτίαν σωτηρίας πάντων ἀναδεῖξε, Δέσποινα, πάντες ἐκτενῶς δυσωπήσωμεν, συμπαθεῖν ἡμῖν τῇ μεσιτείᾳ σου πρὸς τὸν τῆς νηστείας ἀγῶνα, καὶ ὡς ἔφης θαρρήσασθαι τέτε σωτήριον.

Ὁ Εἰρμός.

Ὁ Τεχνίας ἀμέτοχος ὀρέξεως Κύριε, ἐκ τῆς Ἐκκλησίας σου πάντας, σὺ μὲ τερπνῶν ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα μόνε φιλάνθρωπε.

Εἶτα καθίσ. τῆς Μεγάλης, ἐκ τῆς Θεοτόκε.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε τῆς οἰκονομίας σε.

Ὡραῖος ὀρθρεύσασα, γυνὴ ἡ τῆς νηστείας χάριες φροβαλλεῖαι· μετανοίας τὸν καιρὸν ἡμῖν, ὀφλημάτων σώτης ἀβλαβῶνται.

Ἰαθῆ λωβὴ πάντας, ἔλεον ἐλέῳ ἀντλήσαντες· ἐκ νηστείας θείῳ ὕδατι ψυχικῆς κηλῖδας ἀποπλυνόμεθα.

Πυρὰ νέοι Ἀνανίου, ἡ ἀγαθοδότης ἐκδυσωπήσατε, ἡ οἰκτιρμὼν ἡμῖν μετάνοιαν οἰκτιρμοῖς ἀμέτροις ὑποδήσασθαι.

Θεοτοκίον.

Κλῆσις ἱλαστήριον ὅλῳ ἀμέτρητον πάντων, ἁγία Δέσποινα, μεσιτάρχησον ὑπὲρ ἀμέτρων με τῶ χειρόγραφον.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐ Ἰσαὰκικὸν Κύριε τῆς οἰκονομίας σε τὸ μυστήριον· καταντῶντα τὸ ἔργα σὺ, καὶ ἐδώξατό σε τῶ Θεότητι.

Ὠδὴ ε'. ὁ Εἰρμός.

Ἵνα τί με ἀπώσω ἀπὸ τῆ φερσόπης σε, τὸ φῶς τὸ ἄδυτον· καὶ σκάνψῃ με τὸ ἀλλόφιον σκότος ἐκ δίκαιων· ἀλλ' ἔπεφ-ψόν με, καὶ φεῦς τὸ φῶς ὑπὲρ ἔκπλειν σε τὰς ὁδάς με κατθύνων, δέομαι.

Ἦν παρῆσαν ἡμέραι ἀπαρχὴν πεπληρωμέναι βίε σωμύσπτος, ἰδιῶς φερθύμως πρὸς ἀγῶνας, πιστὶ, ἐζητήσωμεν, τῆς σαρκὸς τὰς πόνης, καὶ ἡ ψυχὴ ἡ ἀναπαύσε τε ὑπὲρ ὅλων Δεσπότη φερσαγοντες.

Μύστης ἡ νηστεία θείας ἀναπλάσεως ἐμοὶ γέγονε· πάντων ἔν, ψυχὴ μοι, μεμελέτηκεν, νηστείαν ἀναλαβὼν, θείας ἀναπλάσεως ἐν σωτηρίᾳ ἐδεύθη, ὅπως ἴδῃς Θεὸν τὸν λυτρούμενον.

Ἑορὴ Ἀποστόλων, καὶ ἱερομύνων Μαρτύρων σύνοσι, τῆς νηστείας χρόνον ἐξαύστω ἡμῖν κατηξίωσον, ἵνα οἰκτίρμον, ἐν μετανοίᾳ, καὶ πάντοια ἀποχῇ ἀμέτρητος, δέομαι.

Θεοτοκίον.

Τῆς νηστείας ἡ πύλη μέλλοντες εἰσέρχεσθαι, ἐκδυσωπῶμέν σε, τὴ Θεὸ ἡ πύλη συνιλάθεν τοῖς οἰκίτοις σε, Δέσποινα· καὶ πλατύνει πάντες τὴς λογισμὸς, καὶ ἐχνοίας ἡ τὰ σωτήρια φερθύμων θελήματα.

Εἶτα τὸ Τερθύσιον τῆ Κυρίε Γωσήφ.

Ὠδὴ ἑ. ἦχ. πλ. β'. Τῶ θείῳ ἔργα σε.

Σταυρῶ τὰς χάρας φερσυλοθώς, λόγχη τὴ πλευρὰν ἐξωρυγές, τὸ χαμμιτέον, φιλάνθρωπε, τῆ ἀζηπτούτε· Ἀνάμ ἐξέρρηξας· διὸ σε, Σωσθέντα, ὑμνοις δοξάζομεν.

Ὁλίως ὄρις ὁ σωτηρὸς, πάση ὄπιθές μοι ψυχικὲ, τὸ Παρθένιόν ἐξώκεισε· σὺ δὲ τὰς παλάμας ἐν τῇ Σταυρῷ φερσαγαγὲς, πρὸς ὕψ ἀφθαρσίας, Σάτερ, ἀνείλκυσας.

Τῆς νηστείας θείῳ καιρὸς πάση ἐκκαθαίρεσθαι ψυχικὰ, καὶ ψυχικὴς πλυνὶν μώλωπας, ἵλαθι, γνὺ ὑπίεσι, πιστὶ συμφράμομεν, καὶ τῶτον φιλοφρόνως ὑποδήσωμεθα.

Λιεὶς ἐπέφανεν ἁγαθὸς, θέαν εἰφερσύνην ἡ ψυχῆς ἅπαν εὐδύων τὸ πρίσωπον· δῶτε, χησθώσιν τῶν δεήσεως, νηστὶ, καὶ δίψασι φερκαθαίρεσθαι.

Νηστείαν, σάκκυα, φερσεύχλη, ἐδῶ πεπνὸν τῆ δὶ ἡμᾶς τεπεινωθίντη φερσάξωμεν· ὅπως ἐν ἡμέρᾳ ἡ ἐγκρατέας συγχώρην βεβαίωσιν ὑπὲρ ἐπασμένων ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Τίς φωτοβόλοις σε ἀστραπῆς, Δέσποινα τῆ Κύριε ἀγαθὴ, τὸ σὸ ψυχὴς με ἀπέλεσεν σκότος, καὶ ἡ νύκτα ἡ ἀμέτρητός με, φερθύμων ἵνα φάλλω, ἐκ μακρείζω σε.

Ὁ Εἰρμός.

Ὁ Σταυρὸν φερσωσθέ σε, Κύριε φιλάνθρωπε, δὶ ὃ με ὕσωσες, καὶ ὑμνοῦ τὸ πάθη τὰ σωτήρια, ἐκ θέα, Δέσποτα· δὶ ὧν ὑπὲρ Παθῶν με, τῆ ἀλγεινῶν ἐρρύσω, λόγε, εἰς ζωὴ μετελθεῖν ἐκ ἀπώλεια.

Ὦ Σταυρὲ πεποθέντες, ἡ ὑπὲρ ἐναντίων ἀπόστολε ζητούμενε· οἱ αὐτὸ παγέντες οἱ πιστὶ, γνωσεῖόντες ἐγνώσθημεν τῆ Θεῷ, ὡς ἄρνες νοερῶς ἐκλελεγμένοι, καὶ τὸ ἄθλον γάλα πατίκαμεν.

Ὁ Πατέρα, ἐκ Λόγον, πάντες ἐκ τὸ ἅγιον Πνεῦμα δοξάζομεν ἐν μιᾷ τῇ φύσει, γνωσεισμὸν πλαυῶν ἐκπλήθημοι, φερσπεσυνώτες ἀμφω, καὶ διαφθοντες τοὺς φερσώπους, ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, λαβόντες.

Θεοτοκίον.

Ἡ Ἐλπὶς ὑπὲρ περίπτον, ἡ χαρὰ ὑπὲρ θέλων σε σὺ εἶ, Παρθένε ἁγνὴ· τὰς ἡμέτερας πόθω τὴν εἰκόνα σε φύλαττε, πάναγνε· καὶ πᾶσι πρεσβεύαις πάντας ἡμᾶς τὸ ἀληθῶς ἐλεθέρεσθαι, ὡς συμπαθέσατ Θ.

Δόξα

Δέξαι σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δέξασαι.

Τὴν δέησιν ἀδὺν σε, Κύριε, κατεδέξω τῶν τοῦ ὄλεθρος σε, τὸν ἡμῶν πόθω σ' ἡσυίας τὸ ςάδιον ἐκλεῖσε· καὶ ταῖς εἰς τὸ κρεῖττον ἐπαγωγαῖς, σ' σῆς ἁγίας βασιλείας ἡμᾶς κατηξίωσον.

Ὁ Εἰρμός. Γένε τί με ἀπόσε.

Ὠδὴ σ'. Ἰλάσκηθί μοι Σωτὴρ.

Νῆς ἔδοξε ὁ λυθεὶς τῆ ἐντεῦθεν ἡμῶν οἰόπατο, ψυχικῶν κηλίδων καθάρσιον, ζωὴν περσέλθωμεν, οἱ πιςοὶ, καρδίᾳ, ὅπως λάβωμεν συγχώρησιν.

Ὁ Τῶ Τελώνου, Χριςὲ, σ' εναγγελιν περσδέξω μενος· καὶ Πόρνης σ' ἐκ ψυχῆς πλυθεῖσ' περσηγόρευσ· σ' ἄξε, ὡς φιλάνθρωπος, τὰς ἡμῶν ἀνόσους, ἰάσεων ἡμῖν δωρέμενος.

Κ Ηρύκων, καὶ Περφητῶν, Μαρτύρων, καὶ Ἀποςόλων σε. Ὁσίων, Ἱεραρχῶν, καὶ πάντων Δικαίων σε, Χριςὲ, ἐκδεκόμενοι ἱλασμὸν πλημμέλειῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάπεμψον.

Θεοτοκίον.

Ἡ Μόνη τὸ ἀδιτὸς τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως τῷ Θεῷ σε τοκετῷ ἀγνὴ ἐπληρόσασα, σύνεργός μοι φάνηθι πρὸς τὸ σ' ἡσυίας εἰσόιτι Θεὸν ςάδιον.

Ὁ Εἰρμός.

Ἰλάσθητί μοι Σωτὴρ, πολλαὶ σῦ αἱ ἀνομίαι μοι, καὶ ἐκ βυθῦ σῦ κακῶν ἀνάγαγε, δέομαι, πρὸς σὲ σῦ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Εἶτα τὸ Μαρτυρικὸν τῦ Ἤχυ.

Ὠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Πᾶλαι ἐν ἄρμοτι πυρίνῳ ἀνιφλεγετο Ἠλίας τῆ ἡσυίᾳ λαμπρυνθείς, ὦ ψυχὴ, τῶν ἐκμεμυημένη, τὰς τῆς σαρκὸς θανάτωσιν ἀκρασίας ἐγκρατείᾳ.

Ἐν καιρῷ σ' ἐγκρατείας· ὑπεμφαίνων σοι τὸ φῶς σ' σωτηρίας· μὴ ἀμέλα, ψυχὴ, Θεῦ μακροθυμῦντος· ἀλλὰ σεσθύμως βόησον, ἀγαθὲ οἰκτίρησόν με.

Πᾶσαι τρομόσατε νησεῖα, ἱλιτήρισι τὸ πῦρ ἐκπαφλάζεσθε, Ἰησῦ, ταῖς σ' ἐυχῆ ἰνόσεσι πυρὸς με τὸ αἰώνιν λύξωσα τῆ πολλῆ σε ἀγαλαγχείᾳ.

Θεοτοκίον.

Μόνη βοήθεια ἀνθρώποις, βοηθὸς ἡμῖν ἡμερῷ σ' ἐγκατέλεις τοῖς σοῖς ὄλεθρος ῥῶς, ἐν μετανοίᾳ δ' ἀρεσθέντες, λάβωμεν Οὐρανῶν τὴν βασιλείαν.

Ὁ Εἰρμός.

Πᾶσις Ἑβραίων ἐν καμίνῳ κατεπάτησαν τὴ φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς ὄρθρον τὸ πῦρ μετέβαλον βοάντες. Εὐλογητὸς σὺ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ η'. ὁ Εἰρμός.

Ἐπαπλασίας κάμινον τῷ Χαλδαίων ὁ Τύραννος τοῖς Θεοσεβίσιν ἐμμανὴς ἐξέκαυσε, „ δυναμει δὲ κρείττονι ἐβεσπίζοντο τότες ἰδίων, „ τὸν δημιεργὸν, καὶ λύτρωτὴν ἀνθρώων. Οἱ παῖδες ἐλογῦντο, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε· λαὸς ὑπερυψῦτε εἰς πάντας τὺς αἰῶνας.

Τῆς μετανοίας κάμινον ἐκδυμίᾳ ἐκκαύσωμεν, καὶ τὰς ἡδονὰς ἐν αὐτῇ καταπλέξωμεν ἀτάσας τὸ σώματος, καὶ τὸ πυρὸς τὸ μάλλον τοῦ πῦρος μὴ λαβεῖν, ἢ πλύσιον ἐν ἐλέει αἰτήσωμεν, βοάντες, Ἱερεῖς ἐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψῦτε εἰς πάντας τὺς αἰῶνας.

Οἱ Εἰσιὸν κηρὸς ἡμῖν σ' ἡσυίας ῥηνῆσεν πάσης ἀμβρτίας ἀποχῆς ἐδαίφ· μὴ ὄν κάτω κλίνωμεν, μηδ' ῥαθύμως σῤῥέμωμεν· ὅπως ἐν βωχείᾳ, καὶ ὀλίγας ἡμέρας ἐῤῥῖ πολλῶν κηλίδας καταύξη καρδίας σκπλώσαμ, τὸν μόνον Θεὸν ἡμῖν ὑμνῦντες.

Τὰ τῆ Ἀγγέλων τάγματα, τῆ Μαρτύρων ὁ σύλλογος, Θεῖων Ἀποςόλων ὁ χορὸς ὁ ὡμός, Οσίων ὁμήγυες, Ἱεραρχῶντε, Ἐ Περφητῶ σὺ ἐκδυσωπῆσον, ἀγαθὲ πανοικτίρμων, μετάνοιαν γνησίαν τοῖς σοῖς ὄλεθρος παράσχειν καιρῷ σ' ἐγκρατείας, σ' τῶν ἐσαγομένων.

Θεοτοκίον.

Θεοκύητορ πάναγνε, δῶλ σὲ καταφύγομεν· εἰσέλκυσον ἡμᾶς τῆ ἀγαθῆ ὁρμῆ σῶν, Ἐ σῶσον ὄλεθρος τὸν Υἱόν, Ἐ Κύριον ἅπασιν ἡμῖν ἐν τῷ καιρῷ σ' ἡσυίας, σ' νῦν εἰσαγομένῳ εἰς πισὰν σωτηρίαν, τῆ σὲ ὑμνολογύντων εἰς πάντας τὺς αἰῶνας.

Το Τελῶσιον. Νόμον πάζομεν.

Κλῆσον πᾶζοῦσι μὴ φυλάξαντες, σ' ἀμβρτίας νόμῳ καταπελάζομεν· ἀλλ' ἐκτάσας τὰς παλάμας σου ἐν τῷ Σταυρῷ τῷ Θεῷ, ἐλέυθερίαν πᾶσιν ἐδωρήσω δι' αὐτῦ, ὃν σοι πίςει σεσεβόμεν ἐν ἡμέρᾳ σ' ἁγίας· ἐλίπσον ἡμᾶς, ἐλεήμον, σὺ ὑπερυψῦντας εἰς πάντας τὺς αἰῶνας.

Ὁ Τῷ Σταυρῷ σου σ' ἐδράσθησαν, Ἐ τῷ φόβῳ μὲ ὀξέσκες τε τὸ μεσότοιχον, ἐιρήνιν ἐν τοῖς πίςεσιν ἐγκαινίσας πλησίαν, ἐφωλιάσθη, ὄλεθρος· ὑπελθῶν ἡμᾶς, Χριςὲ, καταῤῥάσσει σ' μᾶλλόν σε πίσιν, σ' Κύριον ὑμνῦντας ἀπαύσως, Ἐ ὑπερυψῦντας εἰς πάντας τὺς αἰῶνας.

Ἡ Τῆς νησεῖας χάρις σήμερον ἠλικιᾶς ἀκτῖνας πᾶσι φερβάλλεται· φερηκδιώκουσα σ' ζόφων, σ' ἐκ σ' ἀμβρτίας· οἱ συρίττες πάθοσι ποικίλοις, ἐν χαρᾷ φερσελθόντες, λάβωμεν τὸ δῶρον φιλόφρονος· σ' Κύριον ὑμνῶν, βοάντες, καὶ ὑπερυψῦτε εἰς πάντας τὺς αἰῶνας.

Πικρὸς ζυγίσας ὁ φερτόβακτος ἐν Παραδείσῳ πᾶλαι βρώσιν ἐφόβησεν, ἀπώλειαν, καὶ κατάκρειτ· σ' ζυγὸς ἐξεβλύθη· ἀλλ' δδὶ ζύλυ ἥλοις φερσαγείς, τὸ πονηρὸν χειρόγραφον φερ-

θεοσέλωσας ϕ ἀυτὶ ἀμβρτίας· διὸ σε τὴν πολλὴν ὑμαλαγχίαν ἀνυμνολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ν Ὁμον νησίας ἀπωσάμενοι, ϕ ἀμβρτίας βόθρϕ κατηλιδόμεθα· Ϛ νησίας ἐνδεδυμένϕ ϕ νῦν αἰσχυνόμεθα· ἤνεγκε, οἰκτίρμων, χάλεν ἀσχημοσύνην ἡμῶν ἀφανίσθεν κατάπεμψον, Ϛ εἰρήνην πλησίον. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, βοᾶσι, Ϛ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Κ Ατωπτεύοντων ὑπανθρώπους, ἀμβρτωλοὶν μεσίτης, ξένον ἀνάψυξις, λυτρωμένον ἡ παράκλησις, Παναγία Παρθένε, ϕ ϕ ψυχῆς μου λύπλω βγκεκέδασον, ἀγνὴ, Ϛ ϕδικλησιον ἀνοῖξον σε Θεῦ μοι δδῦσαι, δυσώπει, μελῳδοῦντι φερ-θύμως, σὲ ὑπερυψῶτι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Α'λλο. Α'γγέλοι, καὶ Οὐρανοὶ.

Κ Αθηλήμβον σαρκὶ ἐν τῷ Σταυρῷ, οἰκτίρμον, κραδάσα σε ἡ πᾶσ κίσμα τῶν φύσις, δυσφέρετο φᾶς ἡμέρας εἰς σκότο, ἐσαλάετο ἡ γῆ, καὶ πάντα σκλονόετο.

Ε'Ν τῷ ὕψει τῦ Σταυῦ ϕ πᾶσ ἀνθρώπων φύσιν σωσαμύνωσας, καὶ σὺ πλυρᾶς σε θλίας πλεῖον βλυσας σωτηρίας τοῖς πίσι φερσπωμένοις, Σωτὴρ, τοῦ ἀχραντόν σε πάθος.

Εὐλογοῦμέν Πατέρα, Τὸν.

Ε Ἷς Θεὸς ὧν ἡ Τελὰς· ὁ τῷ Παζὸς ἐκσάντϕ εἰς ὑρανὸς, ὑδὲ Τῖς ζαπέντϕ εἰς σκοτέρεῦσιν· ἀλλ' ἰδίᾳ Ϛ ἄμῳο ϕᾶς, Θεὸν τὰ ζῖα δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Π Ω͂ς ἐγέντησας, ἀσπὶ, ϕ ἐκ Παζὸς ἀχρόνως φερσκλαμψαντα, Ϛ σωῖ ἀγίϕ Πνεῦμαν ἀνυμνήμβον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνϕ Δόσκησας, τεχθῆναι ἐκ σᾶ, εἰς τὰς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τ Ὴν μετάνοιαν ἡμῖν, ὡς ἀγαθὸς τῇ φύσει, φερσδεξάμβον· ὑῷ τὸ ἐχθρὸν παγίδων ῥῦσαι, Κύριε, ἵνα πίσει, καὶ σϕᾶ σὴν νῦν ἀνυμνοῦμβν ἀγίαν Διαστοίαν.

Αἰνοῦμβν, ὑλογοῦμβν, φερσκυνοῦμβν ϕ Κύριον.

Ο' Εἱρμός.

Α'γγελοι, καὶ Οὐρανοὶ ϕ δὴ Θρόνοι δόξης ,, ὑποχώμβνοι, καὶ ὁ Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμβνοι, ὑλογοῦτε, ὑμνεῖτε, Ϛ ὑπερυψῶτε εἰς ,, πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ σχολογῶτας ἡ Τιμωτέρα.

Ω'δὴ Θ'. ὁ Εἱρμός.

Ε'πέση δὲ τέτϕ ὁ Οὐρανὸς· καὶ ϕ γῆς κατα-,, πλαγὴ τὰ σίσματα, ὅτι Θεὸς ὤφθη τοῖς ἀν-,, θρώποις σωματικῶς· καὶ ἡ γαστὴρ σε γίγονεν ὑ-,, ψηλοτέρα ϕῦ Οὐρανοῦ· διόσε, Θεοτόκε, Α'γ-,, γέλων, καὶ ἀνθρώπων τελειρχίαι μεγαλύνο-,, σιν.

Ι Δὲ ὁ φωτοφόρος ἦλθε καιρὸς, ἡ ἁγία ἡμέρα ἐπέλαμψε, τὰ σκοτεινὰ πᾶθη σε ἀπώλεσε, ὦ ψυχὴ, καὶ τὰς ἀωρὰς ὑπέδυξε τὰς καθ-ηνύσασ σε ὁδὸς τὸ φᾶς, κατάνυξιν, ὡς οἶσθ πάντοτε ἐπαδφαίνε, καὶ ἡδονὴν ἡ μέθϑν μίσησον.

Ω'Σ ὄντως ἀγαθότατος ὁ καιρὸς ϕ νησείας, Χριστὲ, ὄντως δέδειχας πᾶσι πιστὶς εἰς ἀμβρτημάτων ἀπόρρωσις, Ϛ ἴλασμὸς σωτήριον, καὶ τῶν χαλεσμάτων ὑποδυχὴν· ὧ σ σε συσω-πῶμβν, μετόχους, Σωτὴρ, πάντας τῶν ἀγαθῶν σε ἡμᾶς ποίησον.

Σ Τνήθως τὰ ἐλέησε ἐφ' ἡμᾶς δληράπαιναν, οἰ-κίρμον, τὰ πλούσα, δ'δε ἡμῖν δάκρυα κἀθαίροντα μολυσμὸς, Ϛ λησμοὺς πανθένταξ σε, πίσιν, καὶ ἀγάπλω ἐλκυσεν, μετάνοιαν πλου-σίαν, οἰκέωσιν τελείαν φερὸς σὲ τὸν μόνον πολλέων.

Η Πάντων τῶν Α'γγέλων θέα πλυθὺς, καὶ Α'γίων χορὸ ἀξιάγαστοι τὸν ἀγαθὸν νῦν ἐκδυσσπήσατε ὀκπνοῖς· ὅπως τὸ θεῖον ϛόμον τῦτο ϕ νησίας τὸ ἐντὸς, ἀβαμῶν ἀνημπαθίτως ἡμᾶς ἐσδυναμώσῃ, καὶ νικηφόρες ἀπεργάσηται.

Θεοτοκίον.

Φ Ιλάγαθε Παρθένε, τὸν ἀγαθὸν ἡ τεκῦσα Σω-τῆρα, ἀμάλυνον πάντας ἡμᾶς πλώσων ἀ-μβρτίας, καὶ λογισμοὺς πανκακισθέντας. Δίασονα, καὶ βιβαιωμβνίας ἀμβρτιῶν φορτίοις δυσβαστά-τοις, ἵνα σε καταχρέῳ, ὡς Θεοτόκον, μεγαλύ-νωμβν.

Α'λλος. Α'πορῶ πᾶσι γλώσσα.

Α "Τονέ πᾶσα φύσις, καὶ βροτοὶ καὶ Α'γέλων, ϕ Δαπαχνίαν σε ὀχμεισεῖν, διερ-γάτα, ὅτι σάρκα ὤλων δι' ἡμᾶς ἐπδύχασας, καὶ δδὸ ξύλω ὑπὲρ ὑμῶν ἐνάδης, κατάσχε γεγονός, ἵνα ϕ πρὶν κατέρων ἀνέλυς ϕ ἀνθρω-πότητος.

Φ Αιδρὰ ἡμέρα ἡ τῆς ἐγκαστλίας ἐσίση, φαι-δρῷ φερσώπῳ δδῦτε, ὑπαντήσωμβν, ψυ-χή μου, τῇ Δαστότῃ, χάλεν ἐκπεμφθῆναι ἀπω-δὸν ἡμῖν αἰτοῦντες, καὶ τῶν πολλῶν σφαλμά-των διόρθωσιν ἐρῶν, ὅπως φειλανθρώπως γένη-ται μὴ φερσδοκῶμβν ὀκπ.

Τ Οῖς ἐν τῇ σώτει τῶν ἀμβρτιῶν συγκρδῶσι ϕ μετανοίας τὸν τὰ ἱερὰ ἀσπάσα ἐσίση, κάν-των τὰς ψυχὰς φωτίζοντα, διὸ ψυχή μου, τὸ σκοτασμὸν ἐκκλινον τῆ κάρα τῶν παθῶν, ασῦ-σον, ἵνα ζωῆς αἰωνίε ἐπιπολάσῃς ὀκπ.

Ε Πὶ τῷ ξύλω χεῖρας ἐκπσίως ἁπλώσας, τὰ διεςόπα σατὰ σωπήγαγε, Ζωοδότα, τῇ δὲ λόγχῃ σὴν δξαγωγὴν, μακρόθυμε, πλυρᾶν, τὴν δπλαν, τὴν ἐκ πλυρᾶς φυείσαν, πνάῤῥεσεν· ἡ-

μῆν, ὅθεν ἐξαρεσθέντες, ὑμνῆμεν ἢ ἐπαναγγείαν σε.

Η Φωτοφόρος νῦν ἐπιδημήσασα νηστείαν προσδέχεται, ξάπτεται ἀγώνων προτιθεῖσα· διὸ τοῦτο ταύτης νηφαλίους ἅπαντες σπεύδωμεν κατῆσαι καθαρτικῶν δακρύων ληψόμενοι πρὸς, ἵνα τῶν ἀνικήτων δακρύων μὴ πειραθέντες ἀπῶμεν.

Θεοτοκίον.

Η Περσασία πάντων τῶν εἰς σὲ πεποιθότων, ἡ ἐν ἀνάγκαις ἄχρι τέλους ὑπάρχουσα προστάτις Θεοτόκε, σὺ αἰωνίζουσα λύτρωσαι ἡμᾶς γάννης, ἐκ τῶν ἀπροσμάχων πολέσεων πικρῶν· ὅπως χρωσικῶς ὑμνῆμέν σε τὰ μεγαλεία σου.

Ο Εἱρμός.

Α Πορρῆ πᾶσα γλῶσσα ἀφθόνως πρὸς ἀξίαν, ἰλιγγιᾷ δὲ νοῦς, καὶ ὑπερέκπλησσε, ὑμνῶν σε Θεοτόκε· ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου, ἐκ γὰρ τὸ πόθον οἶδας τὸ ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν ἡ προστάτις, εἰ μεγαλύνομέν.

Εἶτα τὸ Φωταγωγικόν τὴ Ἠχῳ, ἐκ τὸ Σοὶ δόξα πρέπει Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ σοὶ ἡ δόξα ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, ἐκ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Δόξα σοι, τῷ δείξαντι τὸ φῶς, δόξα σοι ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία· καὶ τὰ λοιπὰ, Εἰς δὲ τὸ στίχον, ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, Ἦχος πλ. β'.

Πρὸ τοῦ σωτηρίου Σταυροῦ τῆς ἀληθείας βασιλεύσης, τῆς ἀσεβείας ὑπεκρατήσης, τῶν ἀνθρώπων ἐμακαρίζετο ζωὴ σωματική, καὶ σαρκικῶν ὀρέξεων ὀλίγοι κατεφρόνουν, ἀφ' ὧν δὲ τὸ τοῦ Σταυροῦ μυστήριον τέθεικται, καὶ δαιμόνων ἐσβέσθη τυραννὶς τῇ θεογνωσίᾳ, ἡ τῶν Οὐρανῶν δὲ γῆς ἀρετὴ πολιτεύεται· διὸ τῆς ἐκείνα πράττει, ἐγκράτεια λάμπει, πορδυχὴ κατορθοῦται, καὶ μάρτυς καιρὸς ὁ παρὼν διδομένῳ ἡμῖν ὑπὸ τοῦ σταυροδότου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ λέγομεν στίχ. Ἐνευφρανθήσομαι τὸ πρὸ τοῦ ἐλέους σου Κύριε, καὶ ἀγαλλιασόμεθα, καὶ εὐφρανθήσομαι Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν εὐφρανθήσομεν· ἀνθ' ὧν ἡμέρας ἐταπείνωσας ἡμᾶς· ἐτῶν, ὧν εἴδομεν κακά. Καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν. Καὶ δόξα τῷ ἰδιόμελον. Καὶ λέγομεν τὸ Μαρτυρικόν· καὶ τὸν στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς· καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Κ Τίσει, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων σου πᾶσα ἡ Κτίσις ἑορτάζει, Οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις· αὐτῶν ταῖς πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν· στιχηρὸν Θεοτ.

Η Πάναγνε, ὡς δόξαν σε δεδοξασμένην, θρηνῳδοῦσα ἀνοβόα μητρικῶς, Τέκνον μου, καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον.

Εἶτα τὸ, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου ὕψιστε. Τὸ ἀναγγέλλειν τὸ πρωΐ τὸ ἔλεός σου Κύριε, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα· καὶ τὸ Τερπόμεθα, Παναγία ζωή. Πάτερ ἡμῶν· καὶ τὸ προκείμενον.

Ε Ν τῷ Ναῷ ἐστάναι σε δόξης σου, ἐν Οὐρανῷ ἐστάναι νομίζομεν, Θεοτόκε πύλη ἐπουράνιε, ἄνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον μ'. Καὶ λέγεται στίχ. Φῶς τοῦ Γαμίου. Ὁ ἐν Ἁγιοις Θεὸς ἡμῶν.

Ε Υ̓φράνθη Βασιλεῦ τὴν πιστὴν Βασιλείαν ἡμῶν στερέωσον· τὸν πίστιν σπέρξον· τὰ Ἔθνη πραΰνον· τὸ Κόσμον εἰρήνευσον· τὴν ἁγίαν Μονήν ταύτην καλῶς διαφύλαξον· τοὺς προαπελθόντας πατέρας, καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξον· καὶ ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ, καὶ ὀρθοδόξῳ πίστει τελεύτησον, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Καὶ ποιοῦμεν τὰς ἓξ μεγάλας μετανοίας, καὶ λέγομεν καὶ τὴν Εὐχὴν μυστικῶς τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου.

Κ Ύριε, καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, Πνεῦμα ἀργίας, ἀοργησίας, φιλαρχίας, καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῷς· πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς, καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῷ δούλῳ· ναὶ Κύριε βασιλεῦ, δώρησαί μοι, ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα, τοῦ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου. Ὅτι εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ποιοῦμεν καὶ τὰς λοιπὰς μετανοίας. Σωζόμεθα δὲ καὶ τῷ προφήτῃ Ὠσηέ, ὡς σωζόμενοι· μὴ τῶν σωζόμενα μετανοιῶν· Ἀναγινώσκομεν δὲ ἐκ τὰς Κατηχήσεις τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Εἶτα, ἡ Ἀπόλυσις. Εἰς δὲ τὸ Τετράκτιλον ψάλλομεν τὸ προκείμενον τῆς Προφητείας Ἦχ. πλ. β'.

Ὁ ἐκ ἡμῶν βοήθειαν ἐκ θλίψεως Κύριε, καὶ σῶσον ἡμᾶς ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, φιλάνθρωπε.

Δώτε τῷ τῷ. Προκείμενον, Ἦχ. α'.
Γένοιτο Κύριε τὸ ἔλεός σου. στίχ.
Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Ἰδοὺ ἐγὼ σώζω τὸν λαόν μου ἀπὸ γῆς Ἀνατολῶν, ἐκ ἀπὸ γῆς Δυσμῶν· καὶ ἀσάξω αὐτοὺς εἰς τὸ μέσον Ἱερουσαλήμ· καὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν, καὶ ἐγὼ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεὸν, ἐν ἀληθείᾳ, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ. Τάδε

λέγει

λέγει Κύριος παντοκράτωρ· καταγνώτωσαν αἱ χεῖρες ὑμῶν τῶν ἀκαίρων ἐν ταῖς ἡμέραις τούτοις τὰς λόγους τούτους ἐκ στόματος τοῦ προφήτου, ἀφ' ἧς ἡμέρας τεθεμελίωται ὁ οἶκος Κυρίου παντοκράτορος, καὶ ὁ ναός, ἀφ' ἧς ᾠκοδόμηται. Διότι οὐκ ἔστι τοῦ μισθὸν ἐκείνων ὁ μισθὸς τῶν ἀνθρώπων ἐκ τοῦ εἰς ὕπνον, Ϛ ὁ μισθὸς τῶν κτηνῶν οὐχ ὑπῆρχε, καὶ τοῖς ἐκπορευομένοις, Ϛ τοῖς εἰσπορευομένοις, οὐκ ἦν εἰρήνη ἀπὸ τῶν θλίψεως, καὶ ἐξαπέστελλε πάντας ἀνθρώπους, ἕκαστον ἐπὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ. Καὶ νῦν ἐγὼ τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· τοῖς καταλοίποις τοῦ λαοῦ τούτου· ἀλλ' ἢ σπέρμα εὐδοκίας, ἡ ἄμπελος δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς, Ϛ ἡ γῆ δώσει τὰ γενήματα αὐτῆς, Ϛ ὁ οὐρανὸς δώσει τὴν δρόσον αὐτοῦ, Ϛ καταπληρονομήσω τοῖς καταλοίποις τοῦ λαοῦ μου ταῦτα πάντα, καὶ ἔσται ὃν τρόπον ἦτε ἐν κατάρᾳ ἐν τοῖς Ἔθνεσιν οἶκος Ἰούδα, καὶ οἶκος Ἰσραὴλ, οὕτω σώσω ὑμᾶς, Ϛ ἔσεσθε ἐν εὐλογίᾳ. Θαρσεῖτε, Ϛ καταρτίζετε ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν, διότι τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ὃν τρόπον διενοήθην τοῦ κακῶσαι ὑμᾶς, ἐν τῷ παροργισαί με τοὺς πατέρας ὑμῶν, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, Ϛ οὐ μετενόησα, οὕτω σῶσαι πάντας ὑμᾶς, Ϛ θαρσεῖσθαι ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, τοῦ καλὰς ποιῆσαι τῇ Ἱερουσαλὴμ, Ϛ τῷ οἴκῳ Ἰούδα. Θαρσεῖτε· ταῦτα οἱ λόγοι, οὓς ποιήσετε· λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀλήθειαν ὑμῶν. Ϛ κρίσιν ἢ κρίνατε ἐν ταῖς πύλαις ὑμῶν. Ϛ ἕκαστος τὸ κακὸν τῷ πλησίον αὐτοῦ μὴ λογιζέσθω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν. Ϛ ὅρκον ψεῦδη μὴ ἀγαπᾶτε· διότι πάντα ταῦτα ἐμίσησα, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Περικόπτων ϛ. ϗ. γ.

Ψ ἄλατο τῇ Θεοῦ ὑμῶν, ἅλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ Ἔθνη κατάσκεπε χεῖρας.

Διὰ ψαλτικῶν, ὅτι ἐν ᾠδῇ τῇ Μ. εἰς τὸ λυχνικὸν τῇ Παρασκευῇ, Εἰ μέλλει γενέσθαι Περιτμησμὸν, ἰσοψήφου στίχ. ι. ἀπὸ τῆ Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τ' ψυχώ μου. Φάλλητε τὸ ἰδιόμ. τῆς ἡμέρας σὺς. Ἀναγνῶσι δὲ ἐν τῷ δ'. Μαρτυρικὰ τὰ ἄχρι, καὶ τὰ Μιλωάν γ'. Διατρίψαντες τὸ ἓν. Δόξα, τὸ Νικηφόρου τὰ Δαμασκηνὰ, τὰ ἐν τῷ ἡμέραν ἄχρι. Καὶ νῦν Θεοτ. τὸ ἀπ. τῆ ἄχρι. Εἰσόδος μ' Θυμιατὸ. Ὡ σαύτως Ϛ ἡ Ἀκολουθία τ' Περιτμησμῶν. Εἰδ' ἐ γίνεται Περιτμησμὸν, λέγομεν τὸ Κύριε ἐκέκραξα εἰς τ' ἦχον· καὶ ἰσοψήφ στίχ. ϛ'. καὶ ψάλλομεν τὰ γ'. Μαρτυρικὰ σ' Ὀκτωήχου, καὶ τὰ Μιλωάν γ'. Δόξα, τὸ Νικηφόρου σ' Ὀκτωήχου· Ϛ νῦν τὰ ἀ. Θεοτ. τὸ ἦχον. Εἰς τ' στίχ. Ἑδιατρίψωμεν τὸ ἰδιόμελον τ' ἡμέρας· λέγομεν δὲ ἐν τῷ τὸ Μαρτυρικόν. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ. Διὰ ψαλτικῶν, ὅτι ἅπαξ τελειται ἡ Ἀκολουθία τῆ λυχνικῆ τῇ πάσαν Παρασκευὴν ἀπὸ τ' β'. Ἐβδομάδ Θ· μέχρι τ' Παρασκευῆς τ' ε'. Ἐβδομάδ Θ· βαϊοφόρων, ἐπὶ μὴ Ἰσῶν δὲ τούτω, ὅτι καὶ ἑκάστην Κυριακὴν ἐν τῷ λυχνικῷ, ἤγουν ἀπὸ τ' Κυριακῆς τ' Τυροφάγου μέχρι τ' ε'. Κυριακῆς τ' Νηστειῶν ἑπτάκις, ψάλλομεν ὡς τ' κῆ τῶν ἡμέραν ἦχον, ἰσωτὸς στίχ. ι. ἀπὸ τῆ Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τ' ψυχώ μου, Ϛ ἡ ἦχος τὰ Κατανυκτικὰ, τὰ δ'. τὸ ἦχος σ' Ὀκτωήχου· Ϛ εἰς τὸ Τερπνὸν τὰ β'. ἰδιόμελα τῆ Κυρίε Ἐκέκραξα· Ϛ τῆ Κυρίε Οὐκοῦν τὸ Σταυρόθεε τὸ ὦν, Ϛ εἰς τὸ Μιλωάν, τὸ κῆ τῶν ἡμέραν Ἁγίε γ'. Δόξα, Καὶ νῦν, Θεοτ. εἰς τ' ἦχ. τὸ ἰδιόμ. τ' ἡμέρας, ἑδιατρίψωμεν αὐτό· Ϛ τὸ Μαρτυρικὸν. Δόξα, Καὶ νῦν Θεοτ. Οὕτω γίνεται ἡ Ἀκολουθία τῆ λυχνικῆ τ' Κυριακῆς τ' ὀρθοδοξίας.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τῇ Τυροφάγῳ, Ϛ τῇ Κυριακῇ τ' Τυροφάγου Μιλωάν ὁ ψάλτης. Ἀλλ' ἡ Ἀκολουθία τῶν λοιπῶν Ἁγίων ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποστίχοις, ἡ ὅταν ὁ Ἑλληνισμὸς βλάπτει.

Τῇ Παρασκευῇ σ' Τυρινῆς ἑβδόμῃ μνήμῃ ὁσιοπατέρων ἀσκητῶν τῶν Ὁσίων, Ϛ Θεοτόκων Πατέρων, τῶν ἐν ὄρεσι λαμπρυνάντων. Εἰς τὸ λυχνικὸν ἐκ τῶν προσομοίων, τὴν συνήθως σχῆμ. τὰ Πρὸς Κύριον. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια ἰσοψήφ στίχ. ϛ'. καὶ τῷ, τὰ δ'. Δόξα ἀπὸ τῆς πρὸ· δ' περάτης αὐτά.

Εὐτε ἅπαντες πιστοὶ, τὰς τῶν ὁσίων Πατέρων χορείας ὑμνήσωμεν. Ἀντόνιον τ' πρόξενον, τ' φαεινὸν Εὐθύμιον, κῆ ἔγκωμον, Ϛ πάντας ὁμοῦ, Ϛ τύπον, ὥσπερ ἀδιάσειστον ἄλογον ζυγὸς, τοὺς πολιτείας νοητοῦ διεξερχόμενοι, περιτρὸς ἀνακράζωμεν. Ταῦτα τὰ ζῶλα, ἃ εὐφράναν ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὰ αὐτὰ τοὺς ἀφθάρτους καρποὺς τ' ζωῆς ἐξαπέδοσαν περσήπαρον τοῦ Χεσεδ, ἐκβοῶντα ὑπὲρ τὰς ψυχὰς, περὸς ἃ βοήσωμεν, Θεοφόροι μακάριοι πρεσβεύσατε, τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὅμοιον.

Χαῖρε Αἴγυπτε πιστὴ, χαῖρε Λιβύη ὁσία, χαῖρε Θηβαὶς ἐκλεκτὴ, χαίρετε πᾶς τόπ Θ· ἡ πόλις, Ϛ χῶρα, ἡ τοὺς πολίτας θρέψασα τ' Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν, Ϛ τοὺς ἐν ἐγκρατείᾳ, Ϛ πίστεις ἀυξήσασα· ἡ τῶν δεδουμένων τελείως ἄνδρας τῇ Θεοῦ ἀναδείξασα· ἔστι φωστῆρες τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀνεφάνησαν, οἱ αὐτοὶ τὸν θυμάτων τῆ αὐχμῆ, Ϛ τῶν ἔργων τοὺς τέφανον ὀξέλαμψαν νοητοὺς εἰς τὰ πέρατα ἀπαιτε· ἀδιὸ βοήσωμεν, Πατέρες πεμμακάρεισοι, πρεσβεύσατε, τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Οὔμιστον.

Τίς ἐξέπνι γνῆμον τὸς θαύμασὸς ὑμῆν βίως,
Πατέρις παγκόσμοις, πῶια δὲ γλῶσσα λαλῆσι τὸς ἱερὸς ἐν Πνεύματι ἀγῶνας, ϛ ἰδρῶτας ὑμῆν, τὰ ἀέθλα τῶν ἀρετῶν, τὴν τῆζιν τῶ σώματο, τὰς παλαίσεας τῶν παθῶν ἐν ἀρχυτύπαις, ϗ ὄζεῖς, ϗ τὸς διώκυσιν; ὑμεῖς ὁ κόσμῳ, ὥσπερ Ἀγγέλοι ὄντες ὠρθητε, οἱ ἀυτοὶ τὸς δαιμόνων δωώμεις τελέως καθέλετε, τελέσαντες θεωμαχῶ, ϗ ἐξείσια τέσητε· διὸ φρισβεύεται σῶ ὑμῖν, παμμακάρεσσι, τυχῶν ημῆς ϗ ἀλλήκτε χαρᾶς.

Δόξα, ἦχο πλ. β'.

Τὸ κατ' εἰκόνα πρήσαντες ἀλάβητον τῆν ἰκμηνία, ϗ παῖδῶν ὁλιθρίων ἀσκητικῶς ἐκπατήμοι, ὡς τὸ καθ' ὁμοίωσιν, ὡς δυνατὸν, ἀγαλλιάδατε· ἀνδρικῶς γὸ τῶ φύσιν σκιβιασάμενοι, ἰσαβδωτε, τὸ χαῖρον καθυποτάξαι τῷ κρίτῃοι, ϗ τὴν σάρκα δηλῶσαι τῷ Πνεύματι· ὅθεν μοναζόντων ἀνιδέχητε ἀκρότις, πολιταὶ σ' ἐρήμε, ἐνδρομένων ἀλάπαι, κανόνες ἀρετῆς ἀκριβέσατοι. Καὶ νῦ ἐν Οὐρανοῖς τῶν ἐπαπόμεν λυπήντων, πανόσιοι, καθαρῶς ἐποπτεύετε τὸν ἁγίαν Τελετὴν, ἐντυγχάνοντες ἀμέσως ὑπὲρ τῆ πίσε, ϗ πόθῳ πιόντων ὑμᾶς.

Καὶ νῦν, Θεοτ. τὸ α'. τᾶ ἦχυ ἡ Οἰκτήχε, τῆ ἐωθινῆ. Φῶς ἱλαρὸν.

Περικείμενον, ἦχος βαρύς.

Ὁ Θεὸς ἀπηλάπησε με οὐ, τὸ ἔλεός σε περφθάσει με.

Στίχ. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ὁ Θεός.
Καὶ ἡ Προφητεία.

Προφητείας Ζαχαρίε τὸ Ἀνάγνωσμα.

Α' δὲ λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Νηστεία ἡ τετάρτη, ϗ νηστεία ἡ πέμπτη, ϗ νηστεία ἡ ἑβδόμη ἔσονται τῷ οἴκῳ Ἰούδα, ϗ τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ εἰς χαρὰν, ϗ εὐφροσύνην, ϗ εἰς ἑορτὰς ἀγαθὰς, ϗ ἀγαπᾶσθε, ϗ τὴν ἀλήθειαν, ϗ τὴν εἰρήνην ἀγαπήσατε· τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· ἔτι ἥξουσι λαοὶ πολλοὶ, ϗ κατοικῆσαι πόλεις μίαν πόλιν, λέγοντες, πορευθῶμεν πορεύσωμεν, δεηθῶμεν τῦ προσώπε Κυρίε, ϗ ἐκζητῆσαι τὸ πρόσωπον Κυρίε παντοκράτορος ἐν Ἱερουσαλὴμ· ϗ ἥξουσι λαοὶ πολλοὶ, ϗ ἔθνη πολλὰ, ἐκζητῆσαι τὸ πρόσωπον Κυρίε παντοκράτορος ἐν Ἱερουσαλὴμ, ϗ ἐξιλάσασθαι τὸ πρόσωπον Κυρίε παντοκράτορος. Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐπιλήψοῦται δέκα ἄνδρες ἐκ παντῶν τῶν γλωσσῶν τῶν Ἐθνῶν, ϗ ἐπιλήψοῦται τῷ κρασπέδε ἀνδρὸς Ἰουδαίε, λέγοντες· πορευσώμεθα μῦ σὲ, διότι ἀκηκόαμεν, ὅτι ὁ Θεὸς μῦ σῶ ἐστί.

Περικείμενον· ἦχος πλ. β'.
Καὶ ψάλλομεν μῦ μέλος

Ἐλπισά τε Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον ἀπὸ τῦ νῦν, ϗ ἕως τὸ αἰῶνος.

Στίχ. Κύριε ὁδηγήσον ἡ χαρδία μου. Οὐδὲ ἐμέ. Τὸ Κατηχήσωσι Κύριε, εἰς τὸν στίχ. ἐδήμελ. ἦχος β'.

Καθαρίσατε ἑαυτὸς, ἀδελφοὶ, ϗ ἀπὸ παντὸς μολυσμῦ σαρκὸς, ϗ πνεύματο· τὰς λαμπάδας τῆ ψυχῶν ἡμῆ φαιδρύνωμεν δῆ φιλοπονίας· μὴ καταδύοντες ἀλλήλες τῆ συκοφαντίᾳ· ἔφθασε γὸ ὁ καιρὸς, ὅταν ὁ Νυμφίος ἐλεήσῃ, πᾶσιν ἀποδῶναι ϗ τὰ ἔργα ἀυτῦ· σωισέλθωμεν Χριστῷ μῦ τῷ φεγγίμων παρθένων· τῶ φωνῶ ἐκείνω τῷ λήξε πρὸς ἀυτὸν ἀναπεράζοντες. Μνήσθητι ἡμῆ, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σε.

Διάπερ μεν ἀυτὸ, ϗ λέγομεν στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τὰς ὀφθαλμές με τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ Οὐρανῷ. Εἶτα στίχ. Ἐλέησόν ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς· ὅτι δὴ πολὺ. Καὶ ψάλλομεν ϗ τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων περισβεύόντων ὑπὲρ ἡμῆ, ϗ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται· ϗ ἡ ἀνθρώπων τὸ γένος πίστει δοξάζεται.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Τῶν μοναζόντων τὰ πλήθη, τὰς καθηγητὰς νῦν τιμῶμεν, Πατέρες ὅσοι, σὺ ὑμῆ δὲ τὴν τρίβον τὴν ὄντως ἀθέλων πορεύεσθαι, ἐγνωμεν· μακάριοι ἐσὲ, τῷ Χριστῷ δηλάσαντες, ϗ τὴν ἰσχὺν θεμαβέσαντες τὴν δύναμιν· Ἀγγέλων συμῖλοι, Δικαίων ὁμόσκηνοι, ϗ Ἀγίων· μεθ' ὧν πρισβεύσατε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῆ.

Καὶ νῦν Θεοτ. Ὦ τῆ εὐσπλάγχνε Δαίμονος.

Χαῖρε ἀγνέας κειμήλιον, χαῖρε αὐλὴ φωτὸς ἀκήρατον ἐνδιαίτημα· χαῖρε τὸ κεφάλαιον τῆ ἡμῆ σωτηρίας τε· τῆ Ἀποστόλων χαῖρε τὸ κήρυγμα· ϗ τῆ Μαρτύρων χαῖρε τὸ καύχημα· χαῖρε τὸ πλήθομα Περσῶν, πανάμωμε, ϗ Ἀσκητῶν Μοναζῶν ἀγλάϊσμα, ϗ σωτηρία πιστῶν.

Νῦν ἀπολύεις· ϗ μῦ τὸ Τελεσάμεν λέγομεν ζωπάσεον, ἦχος δ'.

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῆ, ὁ ποιῶν ἀεὶ μεθ' ἡμῆ ϗ τὴν σὴν δπιείκειαν, μὴ ἀποστήσῃ τὸ ἔλεός σε ἀφ' ἡμῆ, ἀλλὰ ταῖς αὐτῦ ἱκεσίαις ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῆ.

Δόξα τὸ αὐτὸ, ϗ νῦν Θεοτ.

Μήτηρ ἁγία ἡ τῆς ἀφράτε φωτὸς, ἀγγελικῆς σε ὕμνοις δόξαζε μιγαλύνομεν.

Τὰ αὐτὰ ϗ εἰς τὸ Θεὸς Κύριε. Ἐν δὲ τῇς Ἀποστόλοις ψάλλομεν τ ἑωσφόρον Νεκρώσιμον Κανόνα τε ἤχυ, ἐν τῇ Κοιμητηρίῳ. Εἰς τὸν Ὄρθρον.

Θεόν, Μιτὰ τὸν Ἐξάψαλμον, καὶ τὴν Θεοτόκιον στιχολ. κάθισ. ἦχ. πλ. δ'.

Τὸ Θεοτοκίον μυστικῶς.

ΤΑῖς σαῖς Παῖδων ἱκεσίαις καταπεμφθέντες, ὡς εἰς Παραδείσου τερπνὸν νῦν οἰκίσαντες, ἡ ζωηφὸς τὰ χειμάῤῥια καταποδίσουσιν, καὶ τύπον τὰς ἀειστὰς Παμβασιλεῦ σκοπεύοντες ἀμιλλησόμεθα τοῖς ἀρίστοις, τῷ Σωτῆρι κραυγάζοντες· ὦραῖε ἀνθρώπων ὁ Θεὸς μετόχους ἡμᾶς ποιῶν Οὐρανῶν Βασιλείας σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

ΤΟν ἀρχηγὸν τῶν Μαναςσῶν Παῦλον συμφώνως σὺν Ἀντωνίῳ τῷ σοφῷ, καὶ Εὐθυμίῳ ἀνυμνήσωμεν πάντες, σὺν τοῖς λοιποῖς Πατράσι, καὶ τύπος κεκλημένοι σωτῆρες, ὅπως Χριστὸν ἀπαύστως ἐκδυσωπῶσιν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τῶν Θείων, καὶ πέμψωσιν ὀδηγηλόντιον μύρον αὐτῶν· ἐν ᾄσμασι δοξάζοντες τὸν Σωτῆρα, καὶ Κύριον.

Θεοτοκίον Ὁμοιον.

ΕΤ'χαριστοῦμέν σοι ἐκ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἀγνὴ, καὶ θεοσκωμίοις, ἀνυμνοῦντες τὸ τόκον σου Κεχαριτωμένη· βοᾶντες ἀκαταπαύστως, σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παγκλεῖμον ὡς ἀγαθὴ· ἐκ δεινῶν ἐξάρπασον, λοιροθυσῆς φοβερᾶς ἐκ ὠφᾶ τῆς ἐπάσσως μὴ αἰσχυνθῶμεν οἱ δοῦλοί σου.

Μιτὰ τὸν δεύτερον στιχολ. κάθ. ἦχ. δ'.

Αὐλῶν τοιμενικῶν.

Α'Ντάνιον ὁμοῦ, καὶ Εὐθύμιον πάντες σὺν πᾶσι τοῖς λοιποῖς Θεοφόροις Παῖδων εὐφημήσωμεν ὕμνοις, ἀυτῶν τῶν μνήμη πανηγυρίζοντες, ὅτοι γὰρ τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ τὸ Κόσμου παντὸς πεισβεύουσιν· ἵνα ῥυθῶμεν τῆς αἰχμαίας ἀεσῦς, λυθωθέντες κολάσεως.

Δόξα· τὸ τέλος, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α'Γγέλων, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Μαρτύρων, κλεινῶν Γενεαρχῶν, καὶ Ὁσίων ἁπάντων, Σωτῆρ, σῶζε ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς, τὰ σὰ ἐλέη πᾶσι κατάπεμψον, καὶ εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, ταῖς Ἐκκλησίαις γαλήνιον δώρησαι, ὁ ἐκ σοῦ σάρκα δι' ἡμᾶς φορέσας ὁκ Παρθένε.

Ἑσπερ. κάθ. ἦχ. πλ. δ'. Τὸ Θεοτοκίον.

Ω'Σ εἰς λειμῶνα ἀρετῶν ἀνθοφορίαν τῶν Θεοφόρων Ἀσκητῶν ἐβλεπτύτητες, σὺ ὁσμῆς πληρώσεσα τὸ ἡδυπνόου· τοῖς ἀέλοις τῶ σωμοθέντες τῶν πεισεσβῆ, τὸ σῶμα τῇ ἐγκρατείᾳ δυλοπρεπῶς καθυπέταξαν πνεύματι, ἀγγελικῶ δὴ τῆς πολιτείας βιώσαντες· δόξης σοῦ ἠξιώθησαν.

Δόξα τὸ ἀκροτελεύτιον.

Καὶ νῦν Θεοτ.

ΤΩ'ν Δ'σωμάτων σε, Χριστὲ, Θ τὸ Προσέφυμε, τῶν Μαθητῶν, τῶν Προφητῶν, καὶ τῶν Μαρτύρων· τῶν Ἁγίων ἁπάντων τε, καὶ τῶν Ὁσίων πεισβείαις, τῆς ἀπεφθόρου, καὶ ἀγαθῆς Μητρός σε ἐκδυσωπήμεν Θ, δὸς ἡμῖν, τῷ φωτί σε προβλέπειν· καὶ καταξίωσον ἡμᾶς τυχεῖν τῆς Βασιλείας σου ἐξ ἀπλάγχνα ἐλέους σε.

Εἶτε, Ἀναγνωσόμεν εἰς τὸν ἅγιον Ἐφραὶμ τὸς λόγυς, τὸς εἰς τὸς Πατέρας τελωθέντας, εἰς ὄσιος γ'. ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῷ Ἁγίω τῆς Μονῆς εἰς ἑ' καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων εἰς ἡ. στιχολογῶμεν δὲ καὶ τὸ, τῷ Κυρίῳ ᾄσωμεν.

Ω'δὴ ἁ. ἦχ. πλ. δ'.

Α'σμα ἀναπεμψωμεν.

ΠΑ'ντες ἐν ᾠδαῖς πνευματικαῖς τὸς ἐν ἀσκήσει λαμπρύνανταις Θείυς Πατέρας ἡμῶν ὑμνήσωμεν συμφώνως, ὡς λύχνους Αἰγυπ Θ, Ὀνβαΐς, Θ Λιβύη, ᾄσας τόπ Θ, Θ πόλις, Θ χώρα.

ΧΑίρεις Μοναςῶν ὁ ἀρχηγὸς Ἀντώνιε πανεύφρξε, Ἀμμῶν ὁ Θεοφόρ Θ τὸ σ Νηθρίας κλί Θ, Ἀρσένιε ἄγγελε κράτος Θ ἡσυχίας, καὶ Ἀμμωνᾶς ὁ πνευματοφόρ Θ.

ΕΊρπε σκόλ Θ ὄντες τῷ Θεῷ Ἀγάθων ἱερόψυχε, Ἀχιλλῆ, Θ Ἀμμὼν τὸ ἄνδρ Θ ἠρέμυ, Ἀνύβ, Θ Ἀλώνιε, Ἀμωναδᾶ, Θ Ἀγίμε, τῶν ἀρετῶν φαιδροὶ μαργαρίται.

ΤΎχοι ἐξικρίσεως ἡμῖν ὑμνεύσω Ἀρῆς σήμερον, Θ Ἀπολλοῦ ὁ μέγας· ὑπακοῆς δὲ φῶτα Ἀ'βρὲ, Θ Ἀνάκιμ Θ· τύτοις Θ Ἀββακύρ ἐσωτερικάμπτε, ὡς τὶς ἰσωφόρος.

Ο'Ρθ Θ πολιτείας ὑψηλῆς αὐξάνειν Αὐξέντιος· ἀθλητὴς δὲ ἀγνείας Ἀβράμιε ὁ μέγας· μεθ' ὧν Ἀφρόδισιε σύλλυν σὺ ἐγκρατείας ἀνεδείχθη σὺν Ἀ'σωδόρῳ.

ΛΆμπει, ὡς ἀστὴρ ἐν Οὐρανῷ, ἐν ἀσκηταῖς Ἀμμώνιε, Θ ὁ Θεῖ Θ Ἀ'νινας· ἀυγάζει δὲ σὺν τούτυς καὶ ὁ μέγας Ἀντώνιος, Ἀγαπητὸς ὁ πάνυ, ἄπερ ἄλλ Θ σὺν τύτοις ἀυγάζει.

ΥΜνεῖς εὐφημήμεν ἱερῶς τ μέγαν Ἀ'σωτίσιον, τὸν ἐν τῷ ὄρει λαμπρῶς ἀσκήσαντα τῷ Ἀ'θω, φωτὸς τὸν μέγιστον πάσης τῆς Οἰκουμένης· ὃ πεισβείαις σωζόμεθα πάντες.

ΒΊοις Θεοπνεύστοις ἐλπίσι Παράδεισον ἐδράξητο σ' Ἐκκλησίας, σοφοὶ μακάριοι Πατέρες, οἱ πάντες κατ' ὄνομα ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύετ τῷ Κυρίῳ ποιεῖτε ἀκαύστους.

ΔΟτι, φιλομάρτυρες πιστὸ, πιπόσμεν τὺς Μάρτυρες ἐν ὑπσιοις φόδεις, Θ ἅγμασι ἐν πίσει. Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ᾄδοντες, Θ βοάντες· ἄσωμεν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότῃ.

Δόξα.

ΤΡία μιᾶς φύσεως ὑμνῶ σεβάσματα ἀυθυπόστατα· ἀγέννητον Πατέρα, Υἱὸν τ γέννηθέντα, Θ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· ἀναρχον Βασιλείαν, Ἐξουσίαν, Θεότητα μίαν.

Θεοτοκίον.

Χαίρεις ὁ παράδεισος, ὁ πόθος ὁ θεόφθογγος· ἐσφραγισμένη πηγὴ τὸ ἀθανάτου ῥύσεως· τὴν πόλιν σου Διάτονα φύλαττε ἐκ παντοίων πολεμίων ἀπολογούμενος.

Ὁ Εἱρμός.

Ἄσμα ἀναπέμψωμεν, λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὴν Ἰσραὴλ ἀθλίας, » ὡς διὰ θαλάσσης ἄβρόχου, καὶ βοήσωμεν· ἀσματοῦμέν σοι » τῷ μόνῳ Δεσπότῃ.

Ἐπιπόθως στενολογεῖται ἡ δευτέρα Ὠδὴ τῶν Ψαλμῳδῶν.

Ὠδὴ β'. ὁ Εἱρμός.

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ πρὸ τῶν αἰώνων γνωσθεὶς ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ ἐκ τοῦ » Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πάλιν ἀνθρώπος, κυηθείς, » καὶ λύσας τὴν ἀμαρτίαν τῆς θεοπάτορος Ἀδάμ » ὡς φιλάνθρωπος.

Ὅσιαι νῦν πληρώθητε, ὡς αἱ Παρθένοι ἀλλὰ δέοντες τῷ Θεοφυτεύτῳ ἀρετῶν τὰ Ἀσκητῶν· ἃς ἐν ἐγκρατείᾳ, καὶ δάκρυσιν ὡδύνησε Θεοῦ, οἰκοδόμησε, ποικίλως κεκοσμηθέντας πολιτείᾳ τῇ Θεοῦ, οἰκοδόμησε.

Μὴ ἔγας βιτυμείων πίωὼν τὸ βίον ζῶν, ἀλλὰ ἄγιλω· νῖῶ Ἰὼβ πάλιν ὁ σεβόρος βιτυμῶν, ἀλλὰ καὶ βιτάλλιῶν λαμπτῆρ πάγας σῶζων Θεοῦ. βυτίμῶν δὲ ὁ θεῖῶ, καὶ ὁλεντὸς βαβῦλας σὺν τέτνις ὑμνείδω.

Ὑψωσε πολιτείας Οὐρανὸς γήγονας ὦ Βανέδικτε· οἷῶ δὲ σοφίας ὁ πομπὸς Βασιλεὺς, ἀλλὰ ἓ Βασίλειός τις ἦρε σέσειον ὑπακοῆς· τοῦ τύφου γὸ ζῶν οἰκήσας, ἐβεδίωσεν ἡμῖν ὑπακοῆς τὸ λαμπρόν.

Μύθῳ Γεδασίῳ, ἔτῳ αἰσίῳμῳ βασιλεὺς παῦσεν· αἰῶῳ Γεδασίμῳ, ᾧ ἐνδέλλυται ὁ Θῆρ. ὦκε γὸ αὐτοῦ δὶ ἀρετῆς τελούντα· δύξα ἓ Γεδμανοῦ τῷ πατρὶ, σὺν Γαΐῳ τῷ σοφῷ δοξασθέντι τῷ Χριστῷ.

Δβὶδ Θεσταλονίκης γέεας, ἓ καύχημα· ὁ θεόλαπτος Δανιὴλ αἰνείσω ἐν θυμίαμα πολὺς· ἴεγγρ δὲ, ἓ λόγῳ Δανιὴλ ὁ τῆς Σκήπεως. Δίῳ τε, καὶ Δάλμᾳτῖῳ ἀρχηγὸς τῶν μοναδῶν, ἴερωσμα πίστεως.

Στέγων διανοίας ὑπομονὴ πολλῷ κρείττους ἰδυθέν, ὡς δύο φωτῆρας καταλάμποντας ἡμᾶς, Δομετιανόν τε, καὶ Δομέτιον τοὺς θεόφρονας, σὺν τούτοις ἓ οἱ ἀνώνυμοι ἐνθύζους ἀνυμνείδωσαν.

Ὄλβῳ ἀκλινοῦμ πιστῶν, τῷ λάφανκε θεοκατάλαβε τῶν ὑπὸ Κυρίου ἀθλησάντων δύσεβοῦς· δὲ τὸ οἱ πιστὶ μῦστυρικῶς τέτνις ἀσωμῷν· καρπὸμβροι τὰς ἰδέσεις τῶν ψυχῶν, καὶ σωμάτων δξ πίστεως.

Δόξα.

Ὑπερτλιςάτη Μονάς, ὑπέρθεα, τεμενοπόσια, ἀγέννητα Πάτερ, καὶ Τιὲ μονογνὲς, Πνεῦμα ἐκ Παῖος ἐκπορευόμενον, δι' Τιὸ δὲ φανὲν, Οὐσία μία, καὶ Φυσις, Κυεμόνες, Βασιλέα, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἀσπόρως τῇ ἀνθρωπότητι ξένῳ γάνησιν· μόνη ὑπέτης τῶν ἐκ φύσεως φῶτος ἄσπορον ἀφθόρως τοκετὸν ὑπεμείνασα· διὸ σε ὡς Θεοτόκον, κατὰ χρέος οἱ πιστὶ, ἀγνὴ, δοξάζομεν.

Καταβασία. Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ,

Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς Κύριος.

Εἷς ἄλλον παράδεισον οἰκήσατε ἀρετῶν τῶν διανοίων Πατέρων, τῆς τότε γνωσόμενοι ἀναζωπυρήσεις ἐμψύχου ζωφύτου· πιστῶς ἀνάθρεμμενται αὐτοῖς.

Ἰμάθω Εὐθύμῳ ὁ φανώτατος ἀσκῆς, ὁ ἐωσφόρος Ἐλλάδῳ, Ἐφεσίμ ὁ Θεόπνους· σὺν Εὐλογίῳ τῷ πάνυ, οἱ ἔρημος, καὶ θεόμασιν ἀστραψάντες τοῖς πέρασιν.

Μνάθω ἐν ἅσμασι Ζωσιμᾶς ὁ Θαυμαστὸς, καὶ Ζαχαρίας ὁ πάνυμος, καὶ Ζώσιν, καὶ Ζάθλῳ, Ἡσαΐας ὁ μέγας, Ἡλίας ὁ ἐνθύζους· σὺν τύποι ζαρεμεθώσαν.

Ἡ Φέρμις Θεόδωρον τὸ πανάγιον ὑμνοῦ, ἓ τῷ Ἐνάτῳ τὸ πάνυμνον· μεθ' ὧν καὶ Θεόδωρον σὺν Θεωνᾷ ἀναμέλπω· τιμῷ τὸ Θεσπέσιον, ἓ μέγαν Θεοδόσιον.

Ἰωάθω Θεόκλιστος ὁ πανάγιος πομπὸς, καὶ ὁ ὑψίνης Θαλάσσῃ, ὁ μέγας Θεόδωρος ὁ κλεϊδὸς Σικεώτης, σημείοις, καὶ τέρασι φανεὶς ἐπὶ τῆς γῆς ὑμνῶν.

Στάρεις ἀνίκησαν ἄλλοι πάλιν παμφαεῖς, ὁ Κολοβὸς Γεώργιος σὺν τοῖς ἐν τῇ Κλίμακι ζῶσι φατεσφέρεσι, σὺν πλάσσι ἄλλοις τε ἐνθύζοις καταλάμποντες.

Τιμήσωμεν ἅσμασι, τὸ ᾠδεῖς ἀνυμνητικῶς οἱ σωτηρίως Μαρτύρων τὴν πάνσεπτον, ἓ ἑτοίμην μοήθειαν· ἀεὶ γὸ πρεσβεύουσι Χριστῷ ὑπὲρ τῆς γένως ἡμῶν. Δόξα.

Τριὰς ὁμοούσιε, καὶ ὑπέρθεε Μονὰς, ἡ ἐλαυνόσα τῶν ἐνωσιν, καὶ ἔμπαλιν ἴχνεσι τοῖς θεοσώποις τῶν φύσιν, ἃς ἐν ἡμᾶς σωθέντας Θέλημα τῶν σῶν ἐκπολῶν.

Θεοτοκίον.

Κλινήσασ θεότοκον θεοσθήκεφε Μωσῆς τοῖς Σιναΐοις συγκαλύπτουσιν Ἀγίων τὸ Ἅγιον, θεοτυπωθεῖσα, Παρθένε, τὸν τόκον τὸν ἄχραντον Χριστοῦ, σωρεὶ ζωῆσεσθαι.

Ὁ Εἱρμός.

Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὃν ὑμνεῖ πᾶσα Κτίσις· οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλὴν σοῦ Κύριε.

Κάθ.

Κάθ. ὄγ. δ'. Ταχὺ φθάσει.

Ἄκηρας, ὡς Ἡλιῳ. Δικαιοσύνης, ὑμᾶς Χριστὸς ἐξαπέστειλε, φωταγωγήσας τὴν γῆν. Διδάσκαλοι ἄμωμοι, ὅθεν τὴν ἐν κακίᾳ σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μὲ θείας ὑμῶν περιβολῆς καταγάσατε θείῳ φωτὶ θεογνωσίας, θεομακάριστοι.

Ἕτερον κάθ. ἤχου πλ. δ'. Τὴν σοφίαν.

Ἀπωνίᾳ τὸ πρῶον, καὶ καθαρὸν. Εὐθυμίᾳ τὸ μέγα, καὶ θαυμαστὸν· Παύλῳ, Ἀρσενίῳ τὸ ἀμεγές, ἐ ἡσύχιον. Θεοκτίστῃ τὸ κλέος, καὶ τὸ λοιπὸν Ὅσιον ἀπάντων τὰ πάγματα οἱ πιστοὶ δοξάσωμεν, ἐ σωθῆναι αἰτήσωμεν ἐν ᾠδαῖς· σὺν τούτοις Εὐφροσύνῃ τὴν παρθένον σὺν πάσαις ὑμνήσωμεν γυναικῶν ταῖς θεοφόροις, ἐ συμφώνως βοήσωμεν· πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πλασμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τοὺς δεσμοὺς διαῤῥήξαντες τῶν παθῶν ἐκηλήθητε πόθῳ τῶν ἀγαθῶν· δόξαν ὑπερκόσμιον ἐν Χριστῷ ἐνεδύσασθε, ὀξὺ οἰκείων κόπων ῥήγητες ἀνάπαυσιν· ἐγκρατείας πόνους τυχόντες ἢ ἄνω ζωῆς· ὅθεν ἁπλῶς σωθῆναι αἰτεῖσθε ἅμα ταῖς ἄνω δυνάμεσι, χηδεύοντες ἐν ἅγιοις τῷ Θεῷ παρεστάμενοι· διαφέρει Πάτερες ἡμῶν, τὴν πλασμάτων ἄφεσιν αἰτήσασθε τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτ. Ὅμοιον.

Εἰς ἰλὺν ἐπιπάλλω ἀμβροῶν· καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοὶ· δυνατὸς καταπόντισε καταιγὶς τὰ πλασμάτων μου· ἀλλ' ὡς τοκέτος Λόγον, ἡ μόνην φιλάνθρωπον, ἐπ' ἐμὲ τὸν δοῦλόν σου ὄμμα βλέψον, δέομαι· ῥῦσαι ἀμαρτίας, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, ἐ πάσης κακώσεως τὸ ἀλάστορος, δέσποινα, ἵνα ψάλλω χηθόμενος· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πλασμάτων ἄφεσιν ἀθθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Ὠδὴ δ'. Ἐξ ὄρους κατασκίου Λόγε.

Λαμπὴς κοσμοφανὴς ὁ θεῖος Γλαφύρων· ὄρος γνωσικὸν ὁ μέγας Ἰωσὴφ· μεθ' ὧν Γίραξ πραΰθω, καὶ Γβησίων, οἱ Ἀρισύλλεοι σὺν τῷ Ἰωσήφ.

Καὶ Γερμίας ἥρμοσε τῷ βίῳ· ὤφθη δὲ ἐ δόντος μέγα Γχυρίων, μεθ' ὧν πυρσεύει Καρίων, Κόπρις, ἐ Κάσωρ, Κασιανὸς δὲ δι' ἀμφοῖν παγκαλλής.

Ἄταμα Καλλίστῃ τὰς χρησολογίας· αἰνεῖ τὰς Λαμψεντίου ἀγαθοεργίας· τὴν δ' παξίαν Λογγίνος δῃφπαίζω· καταγεραίρω τὰς τῶν Λωτ ἀρετάς.

Λέοντον ὑμνεῖ, βυθὸν θεολογίας. Μάξιμον δὲ μέλπω, πέλαγος δογμάτων. Μαρκιανῷ ἐγκαλλώπισμά τι, καὶ Μάρκῳ ἡ δωσυθῆ, καὶ ἡ θαύμυσον.

Γέρας ἀρετῶν Μακαρίου ὁ Μίγας, ὁ Πολυπικὸς δὲ χρῆμα δ'σεβείας ἀνακηρύττεται τούτοις Μάρκος ὁ πάνυ· σὺν Δαλματίῳ, ὁ αἰθέριος Μωσῆς.

Μαρτυρῶ, ἐ Μάλχῳ μεγαλύνω τὰς ὑπὲρ ἀγνείας δρόμους τε, ἐ ἄθλους· τὸ δ' παράγγελμα δὲ Μαρκέλλου τῷ πυρσεύοντι· πρὸς καὶ Μίλλιον ἢ νικήσαντα.

Μάρτυρες Χριστῷ ἀπαύστως ἱκετεύσατε ὑπὲρ δημιουργοῦ φεισάμενοι, ἐ Κύριον ὑπὲρ ἀρίστης τῷ Κόσμου, ἐ τῶν πιόντων ὑμῶν ἢ μνήμην ἐν τοῖς ἅγιοις.

Δόξα.

Ἕνεν ὢν ἦν, ἐ ζῶν ἡ Θεότης· ὅλη ἐν ζωῇ τρισσοῖς ἀμιρίτως, Πατὴρ, Υἱὸς γὰρ, καὶ Πνεῦμα ἁγιον ὄζει, τὰ περισκιάζοντα ἐν φύσει μιᾷ.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε τῷ Θεῷ δ'ρόχωσον χοάνον· χαῖρε κιβωτὸς ἁγία Διαθήκης· χαῖρε ἡ τάμνος, ὃς ἐξ ἧς ἐδόθη πᾶσι βρωτοῖς τὸ ἐπουράνιον.

Ὠδὴ ε'. Εἰρμός.

Ἐξ ἔρους κατασκίου, Λόγε, ὁ Περσφόνης δ' μόνης Θεοτόκε μέλλοντος σαρκοῦσθαι, θεσπεσίως κατενόησε, καὶ ἐν ᾠδῇ ἐδοξολόγει σε τὴν δυάμενον.

Ὠδὴ ς'. Τῆς τῶν παθῶν με ἀχλύος.

Τοῦ ἐν Ἐδὲμ Παραδείσου δόξαν ἴδωμεν ἀνθηρὰν αὐξουσαν, τὰ θεοβλαστήρητα Πατέρων ἀποδείγματα, ὧν ὑπάρχει μόνος γεωργὸς ὁ Κύριος.

Νεῖλε τῆς ῥεύθρους τῶν λόγων καταρδεύσας πᾶσα νοερὰ ψυχὴ, Νικηφορίτης, Νίκων τῆς βίοις λαμπρύνεται, σὺν Ναθαναὴλ δὴ, ἐ Νικήταν τέρπει αὐτόν.

Ὅσιοφαὴς σὺν ὑμῖν ἀριστεῖς ἀπαστράπτων, φωτίζει ἡμᾶς, μέγας δὲ Ὀρέστιος, ὅπερ δὲ Οὐνόφριος· τὸν Ποιμένα δὲ τίς ἀξιολογήσει βροτῶν;

Παμβοᾷ ἐ σαλπίζει, καὶ λόγῳ μακαρίζεσθαι ἄξιος, ὡς ἄμωμος· ἄρχων δὲ τοὺς δαίμονας, Πάπλιος ὁ ἔνθεος· δοξαζέσθω ἵνα ὁ λαμπρὸς Πανύφριος.

Ἁγιοχρίστους πρόεδρος ὁ περίδοξος ὅπως Παφνούτιος, Πίωρ, Πατερμούθιος, Παῦλος ὁ ἀπλούστατος, Πετρῶν ὁ μέγας, καὶ πατέρων ἔξαρχος.

Ἀμφοῖν ἐγκωμιαζέσθω ὁ φωσφόρων φωστὴρ ὁ Παχώμιος, Παλάμων ὁ σωσθλος, ὁ θεῖος Πετρώνιος, Παισαρίων σὺν τούτοις θείαις ἐξυμνάσθω φάλαις.

Δόξα.

Τρεῖς ὑποστάσεσι τρία, αἱ καὶ φύσει τὸ ἓν, Θεότης ὄζει· εἰς ἃ βιβαπτίσμεθα, ἐ οἷς πορ

πνρ πνεύμθ, ὁ Πατὴρ, ὁ Λόγ☉, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ συμφυές.

Θεοτοκίον.

Η Διὰ λόγυ τὸν Λόγον ἐκ λόγον τικτῆσα, παιδάχαστι, ἀυτὸν ἱκετεύυσα μὴ παύσῃ, δόμενα, ἐκ πνευμάτων αἰὲ ῥύσαδαι τὴν πόλιν συ.

Ὁ Εἱρμός.

Της τῶν παθῶν με ἀχλύ☉, ὡς ἐκ νυκτὸς βαθυτάτης λυζόμθ☉, ὀρθρίζειν ἀξίωσον » τὸ πνεῦμα μυ, δέομαι, ἐν φωτὶ ἡμέρας τῶν » σῶν προσαγμάτων, Χριστέ.

Ὠδὴ ϛ'. Σωτηχέμβριον δίξαιμι φιλάνθρωπε.

Θ Λυμασὶ οἱ πανσίβασοι Πατέρες ἡμῶν, ὧν οἱ θεῖοι ἄθλοι, ὧν τὰ παλαίσματα, ὧν αἱ ἰάσεις· τίς γὰρ, πλὴν τύπων, ἴδωκε περάτων ἰχνύ;

Ῥ Ἀβυλᾶς ὁ θαυμάσι☉, ☩ Ρ'ῆφ☉ ὁμῦ, ☩ Σισόης ἅμα ὁ ἰσάγγελ☉ ἀνδρηκλέως· μεθ' ὧν ὁ θᾶ☉ Ε'ρεθ☉, ☩ Σιλουανὸς.

Ο Τ'εανὸς πέταφώτηρος ἐφάη ἐν γῇ ὁ δὶς δύο αὖτη Συμεών☉ ὁμωνυμία· οἱ ἐν τῆς σύλεις ζῆς εἰσὶ, ☩ ὡς ὁ Σαλός.

Μ Ε'σον ἄστρων ὡς Η'λι☉, ὧν λιῦ ἀρχηγὸς ὁ ἡγιασμέν☉ Σάββας, ἤστραψε· μεθ' ὧν αὐγάζει καὶ Σιεωπίων φράξιστ, σὺν τῷ Σιλβανῷ.

Σ Αρματᾶς, ☩ Τιμόθε☉, Τιθόης ὁμῦ, σὺν Τ'πεχίῳ, ☩ Φαρμύθι☉, Φωκᾶς, Χαρίτων, Χαιρήμων, Ψόης ὑμνάδω, καὶ Ω'ρ ὁ σοφός.

Η Α'γία, ☩ ἔνδοξ☉ Πατέρων πληθὺς, ἡ μεμνημένθεσα, καὶ ἀνώνυμος, ῥύσῃ κινδυνίων τὺς πόθῳ τὰ μεμνήσυμα πελάντας ὑμνῷ.

Δόξα.

Σ Ε' Τειὰς ὑπερέχει, ☩ θεία μενὰς, φῶς, ☩ φῶτα μέλπω, ζωὴν, ☩ ζωὰς, νῦν, λόγον, Πνεῦμα ἅγιόν τι, ☩ ἅγια, τὸν ἕνα Θεόν.

Θεοτοκίον.

Ε'Κ τῆς ῥίζης ἀνέτειλέ σε ἄνθος ζωῆς. Γεσσὶ προπάτωρ ἀνασκίρτησον· ὁ σάλων Κόσμον ἐκ τῆς ἀγνῆς γαστρὸς, Χριστὸς ὁ Θεός.

Ὁ Εἱρμός.

Σ Τρεχόμθρων δίξαι με, φιλάνθρωπε, ἐκ πλασμάτων πολλῶν, καὶ προσπίπτοντα τῇ » οἰκτιρμῷ συ, ὡς τὸν Προφήτην, Κύριε, σῶσόν με.

Κοντάκιον ἦχος πλ. δ'. Ω'ς ἀπαρχὰς τῆς.

Ω Σ ὐσεβείας κήρυκας, καὶ εὐσεβείας φίμωσα, τῇ θεοτόκῳ τὸν δῆμον ἐφαιδρυνας, τὴν ὑφήλιον λάμποντας, ἐν εἰρήνῃ πολίτας ☩ αὐτῇ ἱκετεύειν τὺς σὺ δοξάζοντας, καὶ μεγαλυίοντας δεσφύλαξον, ψάλλοντάς σοι, Κύριε, Α'λληλούϊα.

Ὁ Οἶκ☉.

Τοῖς τῷ βίῳ πρώτοις ἐκτένισα, λογισμοῖς θεωρῶν τὰ γινόμθνα, καὶ μέρίτας αὐτῶν τὰ ἐπαθήματα, τὸν ζωὸν τῷ βορρᾷ ἐταλάνισα· ὑμᾶς δὲ μόνης ὑμακάρισα, τὺς μερίδα καλὴν ἐκλεξαμένυς, τὸ παθεῖν τῷ Χριστῷ, καὶ μένειν σὺν αὐτῷ, ☩ συμψάλλειν αἰὲ τῷ Προφήτῃ Δαβίδ. Α'λληλούϊα.

Τὸ Συναξάριον τ. ἑξ.

Ψ υχαῖς Δικαίων, ὧν αἰὲ μήμη μένει.

Χ ειὰς ἐμμύσαρ προσομοίζω τὺς λόγυς.

Τ Η' αὐτῇ ἡμέρᾳ μνείαν ἑκατελάμπρυ πάντων τῶν ἐν ἁσκήσει λαμψάντων Α'γίων, ἀνδρῶν, ☩ Γυναικῶν· ἡμᾶς γὰρ ὀφείλ τῷ προηγησαμένων ἡμᾶς Ε'ορτῶν οἱ θεοφόροι Πατέρες παιδαγωγήσαντες, ☩ ἐτίμως ὑφασπάσαντες εἰς τὸ γάδιον, ☩ τῆς ζυφῆς, ☩ τῶ κόρυ ἀπαραγέντες, καὶ τῆς μελλόσης Κρίσεως φόβῳ ἡμᾶς τοιχειώσαντες, ὀφὶ τῆς Τυεοφάγυ Ε'βδομάδος, ὡς χρεὼν, προκαθίσαντες, ἑξῆς τὰς δύο πομπὰς ἐν μέσῳ ἰθέντο, ἵνα κατ' ὀλίγον ἡμᾶς πρὸς αὐτὸν ἐριθίσεσιν, ἰδὲ καὶ τὺς ὁσίως πάντας βεβιωκότας, ☩ ἄλλως, ὀφὶ πόνων πολλῶν, ☩ κομάτων ἄνδρας τε ὁμῦ, καὶ γυναῖκας εἰς μίσον προτίθενται· ὡς ἂν ὀφὶ τὺς αὐτῶν μοίας, ☩ τῶν παλαισμάτων ἀτοιωτέρυς ἡμᾶς ποιήσωσι πρὸς τὸ γάδιον, ἔχοντας τὺς ἐκείνων βίυς ὑποχαμμόν τινα, καὶ ὁδηγὸν, ☩ τὴν ὀξ αὐτῆ συμμαχίαν, ☩ ἀρχὴν ἐλπιζόμενοι, πρὸς τὺς πνεύματικὺς ἀγῶνας ἀποδυσώμεθα· ἀναλογιζόμενοι, ὅτι ☩ αὐτοὶ τῆς αὐτῆς ἡμῖν φύσεως ἐκοινώνησαν. Ω'ωτε γὰρ οἱ στρατηγοὶ, τῶν στρατευμάτων ὠργαξαμένων, καὶ ἤδη κῆ μέτωπον ἰσαμένων, λόγοις, καὶ ὠδαδύγμασι, ☩ ἀρχαίων μνήμαις ἀνδρῶν ἀρίστως στρατηγησάντων, ☩ ἀνδρειαμένων, τὸν ἴδιον στρατὸν ἐρεθίζυσι· κἀντεῦθεν ἐκεῖνοι νευρόμενοι τῇ τῆς νίκης ἐλπίδι ὀλοψύχως ἐπαποδύονται, ὅτω ☩ καὶ οἱ θεοφόροι Πατέρες σοφῶς ὁπλοτάπτονται. Τὸ γὰρ ἄρρεν, ☩ θῆλυ ὀφὶ τῆ ὁσίως βιωσάντων πρὸς τὺς πνεύματικὺς ἀγῶνας νευρόσωπες, ὅπω πρὸς τὸ τῆς νησείας προάγωσι γάδιον· ἵνα ὡς πρὸς ἀρχέτυπον ἡ φαῦλος, τὸν ἐκείνων ἡμῖς ἀφορῶντες βίον, τὺς πολυειδεῖς, ☩ ὀφορόεις ἐργαζώμεθα ἀρετὰς, καθὼς ἑκάστῳ δυνάμις πρόσεστι· προτιμώνως μὲν τῷ ἀγάπῃ, ☩ τῷ μὴ νοὸς γινομένῳ ἀποχὴ τῆ ἀσήμων ἔργων, καὶ πράξεων, καὶ τῷ νησείᾳ αὐτῷ ἡ τῶν βεσμάτων δηλαδὴ μόνον, ἀλλὰ ☩ τῆς γλώσσης, ☩ τῷ θυμῷ, ☩ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἁπλῶς ἁπάν, τῷ παντὸς κακῦ ἀργίαν, ☩ ἀλληξίωσιν. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν οἱ ἅγιοι Πατέρες τῷ παρέσαν τῶν Α'γίων πάντων Μνήμῳ ἐνταῦθα κατέταξαν, τὺς ὀφ νησείας, καὶ ἄλλων καλῶν ἔργων ☩ Χρεσῶν; Θεοῦ ἐπι-

ἐπιστρέψοντες προσάγοντες· παρῳθοῦντες ἡμᾶς δόξῃ τῆς τότων αἰσθήσεως πρὸς τὸ τῶν ἀρετῶν κάλλος· καὶ γλυκαίνως κῇ τῶν πόνων, καὶ δαιμόνων ἀπαλλάξεσθαι, καὶ πνα τρόπον ὑποτιθέμενοι, ὡς οἱ ἐξ ἡμῶν τὴν ἴσην αὐτοῖς ἀπόδοσιν προβαλλόμενοι, ὑδὲν ἐμποδὼν ἔσῃ φράξαι, ὅσα καὶ αὐτοὶ διεφάξαντο· καὶ τῶν αὐτῶν ἀξιωθῆναι μελλόντων· τῆς αὐτῆς δὲ ἕτοι ἡμῖν εἰσιώσησαν φύσεως· Περὶ μὲν τοι τῆς Τυρφάγα φασί τινες, τὸν βασιλέα Ἠζεκίαν ταύτῃ ὑπάξαι, κρεμάσαι ὄντα τὸ πρόσωπον· κῇ Χοιρίλος δὲ, καὶ Περσῶν ὅλη ἔξ ἔτους σκηρατώσας, ἤυξατο τῷ Θεῷ, εἰ κατ' ἐκείνων ἰσχύσει, ταύτῃ μεταπᾶψαι, ἐ μεταξὺ πτόσεις, ἐ ξυφῆς κρεπῆσαι, ὃ κῇ ἐποίησεν· Ἐγὼ δ' οἶμαι, ἐ τότε συμβάντος ἴσως, τοὺς Ἁγίους ὄπτιον θῆναι καὶ ταύτῃ Παῤῥάσι, δόξῃ προκάθαρσίν τινα· ὡς ἂν μὴ ἐκ πειρᾶν, ἐ ἀδηφαγίας, ἀυτίκα εἰς ἄκρον ἐστίασιν ἀγόμενοι δυσχεραίνωμεν· ἐ ἄλλως, τὴν σωματικὴν ἕξιν βλαπτόμενοι, ἀλλ' ἡμᾶς, καὶ κῇ μικρὸν τῶν λιπαρόντων, κῇ ἡδυόντων ἀφεστηκότες, καθάπερ ἵπποι δυσπίοι δόξῃ τῆς ὑφεμένης βορᾶσεως, κῇ τὸν χαλινὸν τῆς νηστείας ὑποδεξώμεθα· ὡς γὰ δὴ τὴν ψυχὴν δόξῃ τῶν παρεμβολῶν ἐπάρσαν, ἔπου δὴ καὶ δεῖ τὸ σῶμα ἐμηχανήσαντο, τὰ πρὸς τὴν νηστείαν ἐμπόδια κῇ βαρυτὴ φεύγοντες. Ταῖς τῶν Ὁσίων σε πάντων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ τοὺς παῖδας δροσίσας ἐν.

Δεῦτε προσίσταμεθ ὕμνοις κῇ χρέῳ γυναιξί, ταῖς ὁσίως βιωσάσαις, καὶ ἰσαγγέλοις, ὧν ἱκεσίαις κράζωμεν· ὁ Θεὸς σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Ἠ Χριστοφόρῳ Βρυαίνῃ σὺν τῇ θείᾳ Φιλοθείᾳ τιμάσθω, ἐ Θωμαΐδι, καὶ Γ̓ερμᾷ· καὶ Πλατωνὶς δὲ ᾄδεται· σὺν αὐταῖς ἐ Μιλανθίᾳ πιστῶς.

Ταῖς ἀγγελόφρονι αἴνῳ Εὐφροσύναις, σὺν δυσὶ Θεοδώραις. Ἀναστασίαις ταῖς παρολβίαις ὕμνῳ, κῇ δόξα ἄπαυστῳ, θαυμαστῶς λαμψάσαις Θεῷ.

Ἠ Αἰγυπτία Μαρία φαῖς ἐν Κόσμῳ· καὶ ἡ Μαρίνῳ κληθεῖσα, ἄγρον ἄφθη τῇ Οἰκουμένῃ· ἡ Εὐφροσύνη Ἠλίῳ ἀρεταῖς ἀπαστράπτουσα.

Π̓ροφαὴς Θεοδόλη ἐν τῷ βίῳ, ἐ ἀνυμάζει ἐν ἀσκήσει Γ̓ελάσια, ἐ σωσκλάμπει πράξεσιν Γ̓σιδώρα ἡ παρόλβιος.

Ἠ Οὐρανόφρων Μαρίνη τιῶ τιμάσθω σὺν τῇ μεγάλῃ Μαῤῥάνῃ. Συγκλητικὴ δὲ, καὶ ἡ Σάῤῥα σὺν τῇ Γ̓ότῃ ᾄσμασιν, ὡς σοφαὶ, ἀνυμνάσθωσαν.

Π̓ελαγία ὁ ἄγγελος Κυρίε. Ταῦσία ὁ λύχνος τῆς μετανοίας σωμαδίσθω, καὶ ἄπις ἄλλη ἴλαμψι γυναικῶν ἐν ἀσκήσει.

Δόξα.

Σὺν τῷ Τίῷ τὸν Πατέρα προσκυνῶμεν, κῇ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ὁμοφόνως δοξολογοῦντες πιστῶς βοάσωμεν· δόξα σοι Τελεὰ μονὰς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θεοτόκε Παρθένε, ἡ τεκοῦσα τὸν τῦ Κόσμου Σωτῆρα, ἐ Δεσπότην, ὑλογημένη· αὐτὸν δυσώπει πάντοτε, οἰκτειρῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἱρμός.

Ὁ τοὺς παῖδας δροσίσας ἐν καμίνῳ, ἐ Παρθένον φυλάξας τῷ τεκεῖναι σε μὴ τόκον· ,, ὑλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοὺς ποιμένας, καὶ σοφοὺς Διδασκάλους, Γ̓ερέρχας Χριστῦ τῆς Ἐκκλησίας σὺν τοῖς Ὁσίοις πάντας ἀνυμνήσωμεν, Κύριον ὑμνοῦντες, ἐ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κατὰ χρέῳ Βασίλιος ὁ μέγας· ἐ σὺν τάτῳ ὁ πολύαθλος ὄντως ὑμνείσθω Ἀθανάσιος ἐν ᾄσμασι, μῦ Γρηγορίῳ τῷ Θεολογίας ἐξάρχοντος ἁπάντων.

Γ̓ωάννην τὸ χρυσόῤῥημον στόμα, σὺν Κυρίλλοις τοῖς Θεοσόφοις τύποις δοξάσωμεν, ὡσαύτως κῇ Ἠσύχιον ἄλλον Θεολόγον σὺν τῷ Θεογόνῳ, ἐ Θείῳ Μελετίῳ.

Γ̓ρηγορίῳ δόξα τῷ Νυσσαέων σὺν τοῖς δύο Θαυματουργοῖς παῖσι· καὶ ὁ σοφὸς τὰ Θεῖα Ἐπιφάνιος σὺν Ἀμφιλοχίῳ τῷ λαμπρῷ φωστῆρι ὑμνείσθω εἰς αἰῶνας.

Μ̓ηδοφάνιον τὸν Γ̓ερόντων κλέος σὺν Νικηφορίῳ, Ἀγαπίῳ, Γενναδίῳ· μεθ' ὧν, κῇ Ἀνατόλιον ὑμνήσωμεν, τοὺς ζωολαμπάδας, ὧμα Εὐσεβίῳ, κῇ Πεμπλῳ τοῖς πανσόφοις.

Νικολάῳ τῷ ἱερομύρτῃ, Σαφρονίῳ τῷ ὑπὸς μελιγλώττῳ· σὺν Εὐλαλίῳ ᾄδω κῇ Δαβίδ, ὧμα Εὐσταθίῳ, Γ̓ερβασαλίῳ τοῖς παγκοσμοφαέσι.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Τίὸν, κῇ ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡς μονάδα τῇ ὑσίᾳ ὑμνῶντες, ὡς Τριάδα τοῖς προσώποις σε σέβοντες, Πάτερ, Τίε, κῇ Πνεῦμα τὸ πανάγιον· ἄναρχον τὸ κράτος τῆς σῆς Βασιλείας δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸ ὄρος τῦ Θεῦ ἀνεδείχθης Θεοτόκε, ἐν ᾧ Χριστὸς οἰκήσας, θῶκος ναὸς ἁγίασε τοὺς ψάλλοντας. Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

Αἰνεῖμεν, ὑλογοῦμεν.

Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ τόκον τὸν τῆς Ἀπαρθένου, τῷ Μωσεῖ μυ,, σάμενον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυ,, ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ συναγάγεται ἡ Τιμωτέρα.
Ὠδὴ θ'. Τὸν συναθλήσαντα τῷ Ὄρει.

Τίς τῷ παῤῥησίᾳ ἐφάμιλλος ἔσται Ἀμβροσία· τῷ Γεωργίῳ δὲ σοφῷ τὴν σοφίαν ἐξάπτοι, καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῶν θεοσόφων Πατέρων τὴν ὑψηλὴν ὡσεὶ σαλπιστὴν;

Φαίδιμος ὁ θεῖος Σπυρίδων ὁ θεοφόρος, σὺν τῇ Ἀνυπαῤῥήτῳ, Παμβοῇ, Παλλαδίῳ, καὶ Νόννῳ, Γεωργίῳ, καὶ Γερμανῷ τῷ παντίμῳ, οἱ θεοφωτῆρες ἀνυμνήσωσαν.

Ὁ Πολὺς τὰ θεῖα Διονύσιος ηὐφράνθη, ὡς ἔτι θεσπίων μύσης· ὁ πολυάθλιος Κλήμης, Φλαβιανός τε, καὶ Παῦλος ὁ μέγας· τῆς ὁμολογίας οἱ φρουκτῆρες.

Μιχαὴλ Σιμεὼν ὑμνείδω σοὶ Ταρασίου· Νικηφόρου αὖθις σοὶ Θεοδώρῳ τῷ ᾀδίνι, καὶ Θεοφάνει, ὁ Γερώνυμος ὄντως οἱ ὑπαπτισμοὶ τῶν χαρακτήρων Χριστοῦ.

Πέτρος, Ἰγνάτιος οἱ ὄντως θεοφόροι, ὡς Χριστοῦ ἀστέρες, Ἰεραθλοι ὄντες, ἀνυμνήσωσαν ἅμα σοὶ Πολυκάρπῳ, καὶ Κυρίωνι τῷ χριστομίτρει.

Ὅσιοι Πατέρες, Ἱερέαρχαι Κυρίου, σοὶ Ἱερομάρτυσι, Γωναῖοι ἁγίαις, ὁμοκοσμοῦσι, ἀνύμνοις πάντες ὠδαῖς, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα.

Εἷς ἐν Τελειὰ Θεὸς, δόξα σοι ἀπαύστως· οὐ γὰρ καὶ θεὸς ἔκτισεν, ἀλλ' ὡς τῇ φύσει ἴδιος, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῖς τελουμένοις ἰδιάζει.

Θεοτοκίον.

Βλέπων καμφθέντα πυρὶ, καὶ μὴ φλεγόμενον θρουλοῦσα θάλαμε Μωσῆς ἐν σιναίῳ τοῦ ὄρους, τὴν θεόπεκτόν σε γαστέρα, Παρθένε, ὑποδεχομένην τὸ ἀκήρατον πῦρ.

Ὁ Εἱρμός.

Τὸν περιφλεχθέντα ἐν ὄρει τοῦ νομοθέτου ἐν πυρὶ, ὃ βάτος, τόκον τὸν τῆς Ἀειπαρθένου εἰς ἡμᾶς τῶν πιστῶν σωτηρίαν ὑμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γωναῖοι ἅγιοι.

Οἱ Κόσμων ἀρηγτῆρες, ἐ τὸν ταφὸν ἀράμβροι πλησθὲν Ὁσίων Πατέρων, σὺν τοῖς χορεῖς τῶν Μαρτύρων, Ἱερέων ὁμήγεις, καὶ Γωναίων τὸ συνάγμα ἡμᾶς καταφαιδρύναται, τῇ ἀνυμήσῃ αὐτῶν ὑμῶν τὴν πάμφωτον μνήμην.

Ἕτερον. Τοῖς Μαθηταῖς συελάλησεν.

Τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμψαντας θεοφόρους Πατέρας, καὶ Ἱερέαρχας, ἅμα τε Γωναίων τὰς ὁσίας, καὶ τῶν Ἱερομαρτύρων τὰς χορείας ἐν ὕμνοις φαιδροῖς ἀνυφήσωμεν, ὅπως ἁμαυσθῶμεν, ἐ ταῖς ψυχαῖς τύπων, καὶ φρικώδους τῆς Θεοτόκου τὸν θρόμον ἐξευτυσώμεν ἐμφρόνως τῆς νηστείας.

Εἰς τὰς Αἴνους, ἰσάγγελον ᾠδὴν δ'. ἐ ψαλλόμενα στιχηρὰ προσόμοια ἦχος πλ. δ'.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατρόθεος.

Τὴν τῶν Πατέρων, ἅπαντες, πανήγυριν ὁσίως ἀσκήσαντες ἐν ᾠδαῖς ἐγκωμιάσωμεν πιστοί· τοὺς Ἱεράρχας δὲ χειρὶ ἀῤῥήτῳ δόξαμεν θεοφρόνως, ὁμοψύχους, ἀδελφοὺς ἐν ἐγκρατείᾳ τὸ ἄζηστον, καὶ ἐν ὑπνοῖς καθαρᾷ, καὶ τῇ Χριστῷ καταβάντας τὸ Εὐαγγέλιον ἡμῖν· μεθ' ὧν ἀνυμήσωμεν Γωναίων τὰς θεοφόρους, καὶ λαμπρὰς, τῶν αὐτῶν πολιτείαν θεοτρεπτῶς ζηλώσαντες ἐν ψυχῇ· ἵνα ἀξιωθῶμεν ἐκεῖ πληρωμελημάτων τῶν συγχώρησιν.

Τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμψαντας φαιδροῖς, ὁσίως τὸ ζήσαντας ἀξιομνήσωμεν ἐνδέξως, ἀδελφοί· ὡς βιῶσαντας καλῶς, θεοῖς ζωλωτὴν τὴν αἰώνιον ἀναβιῶς μετοικισθέντας ἐν χαρᾷ, θεοῖς λάβοντι τῶν ἀνωλέθρων, ἡ μακαρίαν τὴν ἐκεῖ, δι' ἀρετῆς, καὶ σωφροσύνης ἀδιαθρυπτήσαντας ἰδὲ ἀξίως πρεσβεύσωμεν, ὅπως τυχοῦμεν ἐλέους ἐκ Θεοῦ τῇ ἀπτῷ δεξιᾷ κόσει, ἐ αἰωνίας δόξης, καὶ χαρᾶς, καὶ ἡυθαίμου ἧν ἐκεῖ ἀπαρατήτων κολάσεων.

Ἱερέων ἀπάντων ὁ χορὸς, Δικαίων ὁμήγεις, Ἀσκητῶν τε, καὶ ὁσίων Γωναικῶν ἧν βιωσάντων ὁσιθῶς, δυσπαθήντας χέλεται, ἱκετεύσατε τὸν μόνον ἀγαθὸν, καὶ φιλοικτίρμονα Κύριον τὸ οἰκτειρῆσαι ἐ ἡμᾶς· καὶ τῆς ἐκεῖ κατακλείσεως ῥυθέντας ἐξ ἁπάντων τῶν φεσσουσῶν ὑμᾶς, σοφοὶ, ἐ μελλήσης ἀπολαύσεως ζωθᾶν ἀληκικῆς· εἰς αἰδίους αἰῶνας ἀμαλλιώμενοι κὴ ἡμεῖς, αἶνον ὕμνοις ἀπαύστως τῇ ζωοδότῃ ἀνακρούζοντες.

Θεοφανείαν ἀπαύγειον, πιστοὶ, κεφτίσωμεν σήμερον ἐν τῇ μνήμῃ ἧν ἁγίων σεμνῶς Ἱερέων, ἐ Ἀσκητῶν, ἐ Ἱερομαρτύρων, ἧ ὁσίων Γωναικῶν, ἐ ὁσθῶν, τῶν ἧ θαρτῶν κατεφήνησαν, ἐ τῶν φεσσαίρων ἀληθῶς, ἧ ὡς ἀεράλω ἠγήσαντο, ἐ ἅπερ σκύβαλα αὐτὰ· ἵνα κερδήσωσι τὸν Χριστὸν, ἐ τὰ βασίλεια αὐτοῦ, ἐ τὰ θεῖα σκήνια, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, κ ἠδὴ ἤκουσε ποτὲ· ὧν ἑτοίμασε ὁ Θεὸς ῥύσιν φθορᾶς τοῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα ἰδιόμελον, ἦχος πλ. δ'.

Ὅσιοι Πατέρες, οἱ ἐν ἀσκήσει τῷ γλυκεῖ ὀφλήσαντες ὁ φθόγος τῶν καθαρευόντων ἐμφρόνως· δι' ὧν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς ἐδάφη μισθὸν τῶν κόπων ὑμῶν· τῶν δαιμόνων ἐλύσατε τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφάσπιστε τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζηλώσατε· παῤῥησίαν ἔχοντες πρὸς Κύριον, ἱκετεύσατε αὐτὸν σῶσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νυνὶ, Θεοτοκίον ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐστόκησε σὺ εἷ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύο-

μεν

μὴν, παῤῥησίᾳ. Δίασπον μὴ τῶν σὸν Ὁσίων, ϗ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεημοσύναις τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη. ϗ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λιτυργίαν τυπικὰ. Ὅταν τὸ Κανόνες Ὠδὴν γ'. ϗ δ'. Περικείμενον τὸ Ἀποστόλου, ἦχ. δ'.

Κ αυχήσονται Ὅσιοι ἐν δόξῃ.

Στιχ. Αἱ ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν.

Ὁ Ἀπόστολ. Πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴ.

Ἀδελφοί, Τὸ τῆς ἐφέσεως εὐδόκημὸν, ϗ τὸ φῶς οἰκοδομὴς τῆς εἰς ἀλλήλους. Μὴ ἕνεκεν βρώματος κατάλυε τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. Πάντα μὲν καθαρὰ, ἀλλὰ κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ, τῷ δόξῃ φαγόντι πρόσκομμα. Ἰδιωτικὸν. Καλὸν τὸ μὴ φαγεῖν κρέας, μὴ δὲ πιεῖν οἶνον, μὴ δ' ἐν ᾧ ὁ ἀδελφὸς σὸς προσκόπτει, ἢ σκανδαλίζεται, ἢ ἀσθενεῖ. Σὺ πίστιν ἔχεις; κὰ σαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μακάριος ὁ μὴ κρίνων ἑαυτὸν ἐν ᾧ δοκιμάζει. Ὁ δὲ διακρινόμενος, ἐὰν φάγῃ, κατακέκριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως· παν δὲ ὃ οὐκ ἐκ πίστεως, ἁμαρτία ἐστί. Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑμᾶς στηρίξαι κὰ τὸ Εὐαγγέλιόν μὲ, κὰ τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κὰ ἀποκάλυψιν μυστηρίου, χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου, φανερωθέντος δὲ νυνὶ, γνῶσι Γραφῶν προφητικῶν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, εἰς ὑπακοὴν πίστεως, εἰς πάντα τὰ Ἔθνη γνωρισθέντων, μόνῳ σοφῷ Θεῷ, δόξα Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τῶν Ὁσίων.

Ὁ Καρπὸς δὲ τοῦ πνεύματος, Ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια· κὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος. Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι, κὰ ταῖς ἐπιθυμίαις· εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι κὰ συστοιχῶμεν· μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες. Ἀδελφοί, ἐὰν κὰ προλημφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ, καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος· σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ ϗ σὺ πειρασθῇς· ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, κὰ ὕπως ἀναπληρώσετε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλληλουϊα, ἦχ. β. Περικείμενον. Πίστευσόν μοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίε, στιχ. Ἀγαλλιάσθω ἡ καρδία σου ἐν Κυρίῳ. Εὐαγγέλιον τὸ Ματθαῖον. Εἶπεν ὁ Κύριος, προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην τῶν ἐν τοῖς αἰῶσιν. Ἀμήν. Καὶ τῶν Ὁσίων. Εἶπεν ὁ Κύριος, πάντα μοι παραδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρός μου. Κοινωνικὸν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται Δίκαιοι.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Τυροφάγου, ἡ ὄψελος τοῦ Ἁγίου τοῦ Σαββάτου Ἐσπερινὸς εἰς τὸ Λυχνικὸν ὅτε ἡ τεσσαρακοστὴ ψαλμὸν, ὀκτωηχοῦμεν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, τὸ προόιμιον ὅλον· εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στιχους ι'. Καὶ ἀναλαμβάνεται Ὁκτωήχου στιχηρὰ ἀναστάσιμα γ'. ϗ ἀναλογικὰ γ'. ϗ τῆ Θεοτόκε, ἦχ. πλ. β'.

Ὅλων ἀπόστολοι.

Ὁ Πλάσης μὰ Κύριος χῶν ἐκ τῆς γῆς πεσοῦσαν λαβὼν, μὲ ζωηρὸ φυσίημα ψυχώσας ἐζώωσε, ϗ ἐτίμησε θεῖ γῆς ἀρχοντα θεοπτὸν ἀπάντων· ϗ Ἀγγέλοις ὁμοδίαιτον. Σατὰν δ' ὁ δόλιος ἐργάτης τὸν ἴδιν χρηπέμφθη, ἐν βρότοι ἐδελάσας, ϗ Θεῷ τῆς δόξης ἐχθέσας· ϗ τῆ καταπάτῳ θανάτῳ ϖροδιδόσας εἰς γῆν· ἀλλ' ὡς Δεσπότης, κὰ ϖλαστουργὸς, ϖάλιν ἀνακάλεσαι.

Σ Τολὴν θεόφαντον ἀπεξεδύσω ὁ τάλας, σὺ τὸ Θεῖον ϖεῖσμα ϖροδότας, Κύριε, συμβιλιάζ ἐχθρὸ· κὰ συσὺς φίλτατα δὲ, κὰ τῆς δημιατίνης χιτῶνας ἐνδύσας ἡμᾶς· ἐφ' ὧπερ κίνεσμα ἄρτον μοχθησὰς κατεδίαν γάρ· ἀκάνθας, ϗ τριβόλους δὲ φέρει μοι ἡ γῆ κεκατηραμένη· ἀλλ' ὁ ἐν ὑστέροις τοῖς χρόνοις ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς ἀνακαλέσας, εἰσάγαγε πάλιν εἰς Παράδεισον.

Π αράδεισε πάτημε, τὸ ἀρώματον κάλλος, Θεόκτιστον σκήνωμα, ἐφροσύνη ἄλικτε, ϗ ἀπόλαυσις, δόξα τῶν Δικαίων, Προφητῶν τερατόντος, κὰ Ἀγίων οἰκητήριον, ἦχω τῶν φύλλων σε πλάσῃ τὸν τῶν ὅλων ἱκέτην, τὰς φύλας ὑμαντύξῃ μοι, ἃς τῇ ϖροβάσει ἀπώλεσα, κὰ ἀξιωθῆναι, τὸ ξύλε τῆς ζωῆς μεταλαβεῖν, κὰ τῆς χαρᾶς, ἧς τὸ πέρτερον ἐσοὶ κατεζήτησα.

Ἀδὰμ ἐξωσράκισεν ϖροδικὸν Παραδείσε, ϗ ζυγῆς ἐκβίβληται, γυμικὸς τοῖς ῥίμασιν ἀπατώμενος, ϗ γυμὸς κάθηται τὸ χωῖε, αἴμοι, ἐναντίον ὀδυρόμενος· διὸ ἀπροσόμιλος πάντις τὸν κυρίον ϖαροδέχεται ὑπασίας, ὑπακόοντες ἀλαλήτοις ϖροδόσεσιν· ἵνα δῖξ τὸν διάρτοι ῥηγόμενοι Χριστὸ, τῷ Παραδείσῳ τὴν οἴκησιν ϖάλιν ἀπολάβωμεν.

Δόξα· ἦχ. πλ. β'.

Ε κάστος Ἀδὰμ ἀπέναντι τῷ Παραδείσε, ϗ τὴν ἰδίαν γύμνωσιν ὀφθαλμῶν ὠφύρτο· οἴμοι, τὸν ἀσάτην ϖοινὴν ϖεδίντε, ϗ κλαίντε, ϗ δόξης μοκρυθέντε· οἴμοι, τὸν ἀπόπτη γυμνὸν, νῦν δ' ἀπερημένον· ἀλλ' ὁ Παράδεισε, ἐκ τῆ σε τῆς ζωῆς ἀπολαύσω· ἐκ τῆ ὄψεμαι τὸν Κύριον, ϗ Θεὸν με, ϗ πλάσῃ· εἰς γῆν γὰ ἀπολῦσόμαι, ὅξ ἧς ϗ ϖεσοῦλφθω· ἐλεήμων, οἰκτίρμων, βοῶ σοι, ἐλέησόν με τὸν ϖροπεσόντα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον, τὸ ϖροσῶπον τὸ ἦχ. Φῶς ἱλαρὸν.

Εἰσοδος. Περικύμενον, ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ὡς τὴν Λιτην, ὡς συνήθως τὸ ἰδιόμ. τῆ Ἁγίᾳ τῆς Μονῆς.

Δόξα· Ἦχος πλ. β΄.

Ἥλιος ἀκτῖνας ἔκρυψεν, ἡ Σελήνη σὺν τοῖς ἄστροις εἰς αἷμα μετῳκάπη, ὅρη ἔφριξαν, βυνοὶ ἐζέμαξαν, ὅτι Παράδεισος ἐκλείθη· ἐκβαίνων ὁ Ἀδὰμ χαρτὶ τύπων τὰς ὄψεις, ἔλιγξε. Ἐλέησον, ἐλέησόν με τὸν ἀθλιώτατον.

Καὶ νυῦ· Θεοτοκ. Ὅμοιον.

Μυστικῶς ἀνυμνῶμέν σε, Θεοτόκε Μαρία· ἀνεδείχθης γὰρ θρόνος τοῦ μεγάλου Βασιλέως, σκηνὴ παναγία, τὸ Οὐρανοῦ πλατύτερα, Χερουβὶμ ἅρμα, ἀνωτέρα δὲ τῶν Σεραφὶμ, νυμφῶν δόξης· ἐκ σοῦ γὰρ τετόκθε σαρκωθεὶς ὁ πάντων Θεὸς· αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν στιχ. τῆς Οἰκουμένης· καὶ τὰ κῷ ἀ. β΄.

Δόξα· Ἦχος πλ. β΄.

Ἐξεβλήθη Ἀδὰμ τοῦ Παραδείσου ἐξ ἧς βρώσεως· διὸ καθιζήσας ἀπέναντι τούτου, ὠδύρετο ὀλολύζων ἐλεεινῇ τῇ φωνῇ, καὶ ἔλεγε. Οἴμοι, τί πέπονθα ὁ τάλας ἐγώ; μίαν ἐντολὴν παρέβην τὴν τοῦ Δεσπότου, καὶ τῶν ἀγαθῶν παντοίων ἐστέρημαι. Παράδεισε ἀμώμητε, ὁ σὺ ἐμὲ πεφυτευμένον, καὶ ἐξ ἧς τὴν Εὔαν πεπλασμένον, ἱκέτευε τῷ σὲ ποιήσαντι, κἀμὲ πλάσαντι· ὅπως ταῖς σαῖς ἀνθέσιν πλουτήσωμεν· διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Σωτὴρ. Τὸ ἐμὸν πλάσμα οὐ θέλω ἀπολέσθαι, ἀλλὰ βούλομαι πᾶσι σωζεσθαι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν· ὅπ τὸν ἐρχόμενον πρός με οὐ μὴ ἐκβάλλω ἔξω.

Καὶ νυῦ, Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁ Ποιητὴς, καὶ λυτρωτής μου, πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐδυσώπησε, τῆς θεσπίου κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἀλλοτρίωσε· διό σοι, πάναγνε, ὡς τῷ Θεῷ Μητρὶ, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς βοῶμεν· ἀσπόρως τὸ χαῖρε τῷ Ἀγγέλῳ· Χαῖρε Δέσποινα, πρεσβεία, καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Νυῦ ἀπολύσεις, τὸ Τετράμηνον, Ἀπολυτίκιον, Θεοτόκε Παρθένε ἐκ ζῶης· καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς ἀκρυπνίας. Εἰς τὸν Ὄρθρον, Θεὸς Κύριος· τὸ Ἀναβάσιμον ζωσαμένων δίς. Καὶ νυῦ. Θεοτοκ. ἡ συνήθως στιχολογ. Ἀρχόμενα δὲ ἀναγινώσκειν τὸ βιβλίον τῆς ἐξαημέρου τὰ Χρυσορρήματα, τὰ Εὐλογητάρια, καὶ οἱ Ἀναβαθμοὶ τῷ Ἤχῳ, τὸ Πᾶσα πνοὴ· καὶ ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, καὶ ὁ Ν΄.

Δόξα· Ἦχος πλ. δ΄.

Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα. ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς ναὸν τὸν ἁγιόν σου· ναὸν φέρον τοῦ σώματος ὅλον ἐσπιλωμένον· ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων, κάθαρον ἐν πολλῇ σου ἐλέει.

Καὶ νυῦ. Ὅμοιον.

Τῆς σωτηρίας ἐνθυμοῦ μοι τρίβους Θεοτόκε· αἰσχραῖς γὰρ καταῤῥύπωσα τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, καὶ ῥαθύμως τὸν βίον μου ὅλον ἐκδαπάνησας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί μου πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα, Ἦχος πλ. β΄. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κῷ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κῷ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θαῤῥῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς ἀπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαβὶδ, βοῶ σοι· ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κῷ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Κανὼν τῆς Οἰκτοήχου, ὁ ἀναβάσιμος, ὁ σωτηριοθεοτοκίος, καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ἁ. καὶ τῆ Τεωφάνους ς΄.

Ὠδὴ ἀ. Ἦχος πλ. β΄.

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ.

Δεῦρο ψυχή μου ἀθλία, κλαῦσον τὰ σοὶ πεπραγμένα, στένουσα μεμνημένη τῆς πρὶν ἐν Ἐδὲμ γυμνώσεως, δι' ἧς ἐξεβλήθης τῆς ζωῆς, καὶ τῆς ἀλύπτου χαρᾶς.

Ὑπὸ πολλῆς ἀπλαγχνίας, καὶ εἰκτερμῶν, πλαστουργὲ τῆς κτίσεως, καὶ τῶν ὅλων ποιητὰ, ἐκ χοὸς ζωώσας με, τὸ πρὶν ἐστάλω, σὲ ὑμνῶν σὺν τοῖς Ἀγγέλοις σου.

Διὰ χρηστότητος πλοῦτον σὺ φυτουργῆς, πλαστουργὲ, καὶ Κύριε, παράδεισον με ζωφῆν ἐν Ἐδὲμ, καλλίων με ζωφῆν τῶν ὡραίων, καὶ πεπνευσμένων, καὶ μὴ ῥεόντων καρπῶν.

Οἴμοι ψυχή μου ἀθλία, τῶν ἐν Ἐδὲμ ἀπολαύων ἄληκτος ἐξουσίαν ἐκ Θεοῦ· μὴ φαγεῖν δὲ γνόντως καρπὸν πρωτοτόκως· ἵνα τί παρέβης νόμον Θεοῦ;

Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Παρθένε, ὡς τῷ Ἀδὰμ κῷ γίνου σύμμαχος, κῷ χαρεῖν δὲ Χριστῷ τῷ Θεῷ γενήτειρα, ἐμὲ τὸν ἐξέλεσθαι Ἐδὲμ νῦν ἀναβόησον.

Καταβασίας δὲ λέγομεν τὰς Εἱρμοὺς τοῦ παρόντος Κανόνος.

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ ἐν ἀβύσσῳ, ἴχνεσι τὸν διώκτην Φαραὼ καθορῶν πορτάμενον, θεοβοήτικιον φθὰν ἐβόα. Ἀσωμεν.

Ὠδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε.

Ὅφις ὁ δόλιος ποτὲ τὴν τιμὴν μου φθονήσας, ἐμιθίσεσι δόλον τῆς Εὔας ἐν τοῖς ὠσὶν· ἐξ ἧς ἐγὼ πλανηθεὶς, ἐξωρίσθην, οἴμοι, τοῦ χωροῦ τῆς ζωῆς.

Τὴν χεῖρα τείνας πρόσπεινος, ἐγευσάμην τοῦ ξύλου τοῦ τῆς γνώσεως, ὅπερ, προσέταξέ μοι Θεός, μὴ δ' ὅλως μεταλαβεῖν, καὶ τῆς θείας δόξης ἀπερρίφην πικρῶς.

Οἴμοι

Ὄμοι, ἀθλία μυ ψυχὴ, πῶς ὐκ ἔχεις τὸν θέλοντα; πῶς ὐκ ἤθυ τῆς πλάνης, Ϛ τῦ φθόνυ τῦ ἐχθρῦ; ἀλλ' ἐσκετίθης τὸν νῶν, Ϛ παρέβης ἐντολὴν τῦ κτίσα συ.

Θεοτοκίον.

Ἐλπὶς, καὶ σκέπη μυ, σεμνὴ, ἡ τὴν γύμνωσίν μυ πάλαι ἐνδυσάμενα μίνη, τὴν τῦ πονύντος Ἀδὰμ τῷ πόθῳ συ, ἁγνὴ, ἀφθαρσίαν αὖθις μι ἀμφίασον.

Καταβασία.

Ὄτ' ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μυ, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας τῶν πιστῶν συ ἀγαθὲ, Ϛ στερεώσας αὐτὺς ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας συ.

Κάθισμα ἦχος δ'. Καταπλαγὴ Ἰωσήφ.

Ἐξεβλήθη ὁ Ἀδὰμ τῦ Παραδείσυ τῆς ζυφῆς δι' βρώσεως πικρᾶς, ἐν ἀκρασίᾳ ἐντολὴν μὴ φυλάξας τὴν τῦ Δεσπότυ, καὶ κατακρίθη ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη αὐτός· ἰδρὼς δὲ πολλῷ ἐδίαιν ἄρτον αὐτῷ· διὸ ἡμᾶς ποθήσωμεν ἐγκράτειαν, ἵνα μὴ ἔχω θρηνήσωμεν τὰ Παραδείσυ, ὥσπερ ἔκλαυσα, ἀλλ' εἰς αὖθον ἐλθσώμεθα.

Ἕτερον, ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Νῦν ὁ καιρὸς τῶν ἀρετῶν ἐπιφάνη, καὶ ὥρα θήρας ὁ κεστὸς, μὴ συγκάσωμεν, ἀλλὰ δόντες ἡσυχίαν προσάξωμεν πάντα, κατάνυξιν, Ϛ ἐλεημοσύνην· κράζοντες, ἡμάρτομεν ὡσεὶ ψάμμον θαλάσσης· ἀλλ' ἄνες πᾶσι, πάντων λύτρωτα, ἵνα Ϛ χαίρωμεν τὸν ἄφθαρτον στέφανον.

Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Ὅτ' σωπήσωμεν ποτὲ, Θεοτόκε, τὰς ἀνομίας συ λαλῶν εἰ ἀνάγκη· ἃ μὴ γὸ σὺ προίσασα φρυξβόησα, τίς ἡμᾶς ἐῤῥύσατο ἐκ τοσύτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρυς; ὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σῦ· σὺς γὸ δῆλος σώζεις ἀεὶ ἐκ παντίων δεινῶν.

Εἶτα ἀνάγνωσις τῦ λόγυ Εἰς τὴν πληγὴν τῆς χαλάζης. Οὗ ἡ ἀρχή. Τί λύπει τάξιν ἐπαινυμένων, Καὶ ποιῶμεν δύσις δύο.

Ὠδὴ δ'. Χριστὸς μυ δύναμις.

Τιμῶς ἠξίωμαι ἐγὼ ὁ ἀθλιος φῶς σὲ τῷ Δεσπότῃ ἐν τῇ Ἐδὲμ· εἰμι, πῶς ἐπλάνημαι; Ϛ βεβόλῳ φθονηθεὶς ἀπερίφθω τῷ προσώπῳ συ;

Ἐμὲ θρηνήσατο Ἀγγέλων τάγματα, Παραδείσυ τὰ κάλλη, καὶ τῶν φυτῶν τῶν ἐκεῖ εὐφρόσυνα, τὸν πλανηθέντα δυσχῶς, Ϛ Θεῷ ἀποσκιρτήσαντα.

Λειμὼν μοναδικὸς, φυτὰ θεόφυτα, Παραδείσυ περιπόθητε τοῦ ἐπ' ἐμὶ δάκρυα σταλάξατε ἐκ φύλλων, ὥσπερ ὀφθαλμῶν, τὸν γυμνὸν, καὶ ξένον δόξης Θεῦ.

Ὄτ' ἐκὶ βλέπω σε, ὐκ ἀπολαύω σε τῆς ἡδύνης, Ϛ θείας μαρμαρυγῆς, πάντοτε Παράδεισε· γυμνὸς γὸ ἔῤῥιμαι εἰς γῆν, παρορίσας τὸν ποίσαντα.

Θεοτοκίον.

Λῖα Δέσποινα, ἡ ἀγκοίξασα Παραδείσυ τὰς πύλας πᾶσι πιστῖς, ἃς Ἀδὰμ ἀπέκλεισε δι' ὀφράσεσιν ποτὲ, πύλας ἐλέυς μοι ἀνύοιξον.

Καταβασία.

Ῥισύς μυ δύναμις, Θεὸς, Ϛ Κύριος· ἡ στερεὰ Ἐκκλησία θεοφρυπῶς μέλπει, ἀνακράζυσα ἐκ βάθυς καρδίας, ἐν Κυρίῳ ἑορτάζυσα.

Ὠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει συ ἀγαθὲ.

Φθονήσας πάλαι μοι ὁ ἐχθρὸς τῆς ἐν Παραδείσῳ εὐτυχῆς ἀναστροφῆς ὁ μισάνθρωπος, ὅπως ἐν ἄδῃ με ὑποκύλισῃ, καὶ δέξῃς αἰδέσιμε ξένον με ἐδάξε.

Θλιβομαι, Ϛ κόπτομαι τῷ ψυχῷ, Ϛ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὀπίζω πλήθη δακρύων φορεῖσθαι· ὅταν ἀποβλέψω, καὶ καταμάθω μυ τὸ γύμνωσιν, ὦ ἔχον ἐκ φθοβάσεως.

Ἐκ γῆς ἐπλάσθην χειρὶ Θεῦ, αὖθις δ' ὑπερίφην πρὸς τὸ γῦν, ἐγὼ ὁ ἄθλιος ἤκυσα· τίς ἐμὲ μὴ κλαύσῃ τὸν ἀποθέντα Θεῦ; ἢ τῆς Ἐδὲμ τὸν ἀδίκως ἀνταλλαξάμενον;

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα δέξῃ σε μυστικὸν πάντες καταγέλλομεν πιστοὶ, Θεοκυήτωρ παράμωμε· ὅθεν δυσωπῶσε, ἁγνὴ, πιστύτα με, νυμφῶνα Παραδείσυ οἰκεῖον ποίησον.

Καταβασία.

Τῷ θείῳ φέγγει συ, ἀγαθὲ, τὰς τῇ ὀρθεζόντων σοι ψυχὰς πόθῳ καταύγασον· δέομαι, σὲ αἰδέσιμε Λόγε Θεῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφυ τῇ πάσμάτων ἀνακαλύμμενον.

Ὠδὴ ς'. Τῦ βύθυ τῦ θαλάσσης.

Σταλὼ με ἐνδύσας θεόφαντον, Σωτὴρ, ἐν τῇ Ἐδὲμ ὡς ἐλάλαγξεν· ἐγὼ δὲ σε παρέδον τῷ ἐντολῷ πανθεῖς τῇ ἀλάσει, καὶ γυμνὸς καθεσθήλω ὁ ταλαίπωρος.

Ψυχὴ παραθλίαμι ἐμαυτῇ ἐν Θεῦ δῖα ἀκρασίας σε. Παραδείσυ ἐστέρησας τῆς ζυφῆς. Ἀγγέλων καχέσας, οἷς φθονερὸν κατέχεσθε, ὦ τῦ πλάσαντος.

Ἐλέησον, οἰκτειρον, παντοκράτορ ὁ Θεός, τῶν σῶν χειρῶν τὸ ποίημα· μὴ παρίδῃς με, δέομαι, ἀγαθὲ, τὸν ἀποχωρίσαντα ἐμαυτὸν τῆς χρείας τῇ Ἀγγέλων σε.

Θεοτοκίον.

Μαρία θεόκλητε, ἡ κυρία τῦ παντὸς, ὡς πανάγια Κύριον, Βασιλέα τῇ ὅλων, καὶ λυτρωτὴν, αἰχμάλωτον ὄντα με Παραδείσυ δόξης ἀνακάλεσαι.

Καταβασία.

Τοῦ βύθυ τῦ θαλάσσης ὑψωθέντα χερσὶν τῇ παγκοσμῷ τῇ κλύδωνι, τῇ δεσπότῃ λι-

„ μὴν σε φοβηθήσῃ, βοᾷ σοι, ἀνάγαγε ἐκ φθο-
„ ρᾶς τὴν ζωήν μου πολυύλεε.

Κοντάκιον, ἦχος πλ. β'.

Τῆς σοφίας ὁδηγέ, φρονήσεως χορηγέ, τῶν ἀφρόνων παιδευτά, καὶ πτωχῶν ὑπερασπιστά, στήριξον, συνίστησον τὴν καρδίαν μου, Δέσποτα, σὺ γὰρ εἶ μοι λόγον ὁ τῆς Παζῆς Ἀγγελος· διὸ καὶ τὰ χείλημά σε μὴ κωλύσω ἐν τῷ κράζειν σοι. Ἐλέησον, ἐλέησόν με τὸν ᾠδαπεσόντα.

Ὁ Οἶκος.

Ἐκάθισεν Ἀδὰμ τότε, καὶ ἔκλαυσεν ἀπέναντι τῆς ζυφῆς τῆς Παραδείσου, χαρὰν τύπτων τὰς ὄψης, καὶ ἔλεγεν. Ἐλέησον, ἐλέησόν με τὸν ᾠδαπεσόντα.

Ἰδὼν Ἀδὰμ τὸν Ἄγγελον ἀθήσαντα, καὶ κλείσαντα τῷ τοῦ θεοῦ κήπῳ θύραν, ἀνεσείαξε μέγα, καὶ ἔλεγεν. Ἐλέησον, ἐλέησόν με τὸν ᾠδαπεσόντα.

Σταλαγισον, Παράδεισε, τῷ κήπῳ σου χαρὰν καὶ τῷ ἤχῳ σου τὸν φύλλων ἐκτύσον τὸν πλάσαντα μὲ κλείσῃ σε. Ἐλέησον, ἐλέησόν με τὸν ᾠδαπεσόντα.

Παράδεισε παναρίτε, παντάγιε, πανόλβιε· ὁ δὲ Ἀδὰμ πεφυτευμένῳ, καὶ διὰ τῶν Εὔαν κακλειτμένῳ, ἱκέτευσον Θεὸν διὰ τὸν ᾠδαπεσόντα. Ἐλέησον, ἐλέησόν με τὸν ᾠδαπεσόντα.

Τὸ Συναξάριον· τῆς.

Κόσμῳ χθὲς ἀρχαῖς πικρὰ συνεξεπάτησε,
Βρώσει γλυκείᾳ συμπεσὼν πεπτώκοσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς ἀπὸ τοῦ Παραδείσου τῆς ζυφῆς ἐκπτώσεως τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδὰμ· ὃν οἱ θεόπται, καὶ ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν ἐκ τῆς ἁγίας ἑπτάδος Τεσσαρακοστῆς, ὡσανεὶ αὐτοῖς δεικνύοντες φεύγομεν, ὅσον τὸ τῆς νηστείας φάρμακον τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ὠφέλιμον· καὶ ὅσον πάλιν τὸ ἀπὸ τῆς ἀδηφαγίας, καὶ ἀνηκοΐας αἶσχρον. Παραλείφαντες ὧν οἱ Πατέρες τὰ καθ' μέρος ἐν Κόσμῳ διὰ τούτων γινόμενα, ἅπερ ὄντα, τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ προπάσιν, ὅσον καλὸν πέπονθεν ἐκ τοῦ μὴ φαγεῖν ὀλίγον νηστῶσαι, καὶ ἐντεῦθεν καὶ τῇ ἡμῶν ἐπισκήπτει φύσει, σαφῶς προδεικνύοντες· καὶ ὅτι πρώτιστον ἐν ἀνθρώποις Θεοῦ παράγγελμα, τὸ τῆς νηστείας καλόν· ὃ μὲν φυλάξας ἐκεῖνος, ἀλλὰ τῇ γαστρὶ εἶξας, μᾶλλον δὲ τῷ πάνυ ὄφει διὰ τῆς Εὔας, οὐ μόνον Θεὸς οὐ γέγονε, ἀλλὰ καὶ τὸν θάνατον ἐπεσπάσατο, καὶ τῆς λύπης τῷ παντὶ γένει μεμέδωκε. Διὰ γὰρ τὴν τοῦ πρώτου Ἀδὰμ ζυφὼ, ὁ Κύριος ἡμέρας ἐνήστευσε τεσσαράκοντα, καὶ ὑπήκοος γέγονε· ἔχαμεν, καὶ ἡ παροῦσα ἁγία Τεσσαρακοστὴ τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις ἐπενοήθη· ἵνα ὃ μὲν φυλάξας ἐκεῖνος πέπονθεν, ἀπολέσας τὴν ἀφθαρσίαν, φυλάξαντες ἡμᾶς, ἀπολαύσωμεν διὰ τῆς νηστείας· Ἄλλως τε καθὼς καὶ προέφημεν, ὁ σκοπὸς τῆς Ἁγίων ἔτος ὅζιν· ἵνα τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους ἔργα χθιζὰ τῷ Θεῷ ἐν βραχεῖ ἀναλήψωμεν· ἐπεὶ δὲ πάντων τῷ καθ' ἡμᾶς ἄπαν ἡ ᾠδὴ βασις, καὶ ἡ ἐκ τῆς ζυφῆς ἔκπτωσις τοῦ Ἀδὰμ, νῦν τοῦτον τὸν λόγον ταύτῃ νῦν προπάθασι· μιμήμασι ἡμῶν ποιημάτων ἐκείνης, ἵνα φύγωμεν μόνον τὴν ἀκρασίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀλιγάρκειαν ἐν παντὶ ζηλώσωμεν. Τῇ ἕκτῃ μὲν οὖν ἡμέρᾳ ὁ Ἀδὰμ ἐπλάσθη χειρὶ Θεοῦ, πρωθεὶς καὶ εἰκόνι διὰ τῆς ἐμφυτικῆς· καὶ λαβὼν τὴν ἐντολὴν, αὐτίκα, ἄχρι καὶ ἓξ ὡρῶν τῆς Παραδείσου διέβησε· ἐπαᾠδαβὰς ταύτῃ, ἐκεῖθεν ἐξώσθη. Ὁ μέντοι Ἑβραῖος Φίλων, ἑκατὸν, φησὶ, χρόνους τὸν Ἀδὰμ ἐν τῷ Παραδείσῳ πεποικέναι· ἄλλοι δὲ, ἑπτὰ ἡμέρας, ἢ χρόνους, φασὶ, διὰ τὴν τῆς ἑπτὰ πμήν· ὅτι δὲ τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ τὰς χεῖρας ἤπλωσε, καὶ τῷ καρπῷ ἥψατο, ἐδήλωσε καὶ ὁ νόμος Ἀδὰμ Χριστός, τῇ ἑκτῇ ὥρᾳ, καὶ ἡμέρᾳ τὰς παλάμας ἁπλώσας ἐν Σταυρῷ, τὸν ἐκείνου ἰώμενος ὀλεθρον· Μέσον δὲ φθορᾶς, καὶ ἀφθαρσίας διδημιούργητο· ἵν' ὁπότερόσε νεύσῃ τῇ προαιρέσει, ἐκεῖνο δὴ καὶ προσκτήσηται, ἢν μὲν γὰρ ἀθανατον Θεοῦ, καὶ ἀναμάρτητον πιθῆσαι, ἀλλ' ἵνα εἴη καὶ τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως τὸ κατόρθωμα· διὰ τοῦτο τὸν νόμον δίδωσι, πάντων μὲν ἀπέχεσθαι τῆς φυτῆς, τοῦ δὲ, μή· ἴσως, τὴν ἐκ πάντων κτισμάτων τῆς θείας δυνάμεως γινομένην ἐπίγνωσιν ἐντεῦθεν· τὴν δὲ ᾠδὴ τῆς φύσεως τοῦ θεοῦ, ἀδαμῶς· Οὐδὲ καὶ ὁ θεολόγος Γρηγόριος, ἐννοίας θείας τὰ ξύλα, φιλοσοφῶν ἔφη), καὶ τὸ φυτὸν θεωρίαν· ἦγεν, ἐπίστρεψε, φησὶν, ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ, ᾠδὴ πάντων μὲν τῶν ἄλλων ζωϊκῶν, καὶ ποιοτήτων ἑτέρων μεμιμᾶτο, καὶ ἀναπολᾶσθαι τῆς νηός, καὶ δοξάζειν Θεὸν ἐστόδιεν· αὐτὸ γὸ ἦν τὸ ζυφόν· ἴσως δὲ, καὶ ᾠδὴ τῆς ἰωτῆ φύσεως· ᾠδὴ μέντοι Θεοῦ, τίς τε τὴν φύσιν, καὶ πῶ, καὶ πῶς τὸ πᾶν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγε, μηδ' ὅλως ζητεῖν· ὁ δὲ τἄλλα μὲν ἀφεὶς, τὰ ᾠδὴ Θεοῦ μᾶλλον ἰδιώτων ἦν, καὶ τὴν ἐκείνου φύσιν ἀκριβῶς ᾠδιεργαζόμενος· ὡς ἂν ἐπ' ἀπλῆς ὤν, καὶ ἁπλέστατος, καὶ νήπιος ἐν τοῖς τοιούτοις, ἐξήπατε· τῷ Σατὰν διὰ τῆς Εὔας φαντασίαν ἀυτῷ ἐμβιβλικότος θεώσεως. Ὁ δὲ μέγας, καὶ θεῖος Χρυσόστομος, ὅπλην πνα δύναμιν τὸ ξύλον ἐκεῖνο ἔχειν, φησί· καὶ ἐς γῆ, λέγει, τὸν Παράδεισον ἔβη), καὶ νοητὸν αὐτὸν, καὶ αἰδη τὸν φιλοσοφεῖ, καθάπερ ἦν Ἀδὰμ, καὶ ἀμφότερα φθορᾶς, καὶ ἀφθαρσίας ἐν μεταιχμίῳ· ὁμοῦ καὶ τὴν γραφὴν διεκπέζων, καὶ ὑδὲ πάλιν ἐπιμένων τοῦ γράμματος. Λέγουσι δέ πτες, τὸ ξύλον ἐκεῖνο τῆς ᾠδακεῖς ἔβη συκήν· ὅτι γοῦν ἀυτίκα τῶν γύμνωσιν, φύλλοις ἐκείνης χρησάμενοι ἐσκεπάδησαν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστός, ὡς αἰτίαν γνωριζόμενον ταύτην τῆς ᾠδαβάσεως, κατηράσατο· ἴχνη γάρ πνα, καὶ ᾠδὸς τῶν ἁμαρ-

τίαν

τῶν ἁμαρτιῶν· φεῦγον μὲν, τὸ γλυκάζον· λείπω, τὸ ἀπὸ τῆς φύλλων ζωχροῦ· καὶ τὸ ἰσχνὸν λείπω τὸ γάλακτος· αἰσὶ δὲ, οἱ, καὶ τὸ ξύλον ἐκεῖνο, τῷ μὴ τῆς Εὔας τῷ Ἀδὰμ ἁμαλίαν, ἢ χρῶσιν ἐπιτήσαν ἢ καλῶς· ὦβρα βὰς ἦν, ἢ τῷ θηλῷ ἐνδυσάμενον σάρκα, καὶ τῷ καρπῷ λαβὼν, ἐξώθη τῷ Παραδείσου· ἢ φλογίνη ῥομφαία τότε τῷ πύλῃ προσεπήχθη φυλάττων· ὁ δὲ ἀπέναντι καθήμενος ἔκλαιεν, ὅσων ἀγαθῶν ἐστέρητο, ἐξῆς τὸ μὴ φωῒς καιρὸν νηστεῦσαι· καὶ τὸ ἐξ ἐκείνου σύμπαν ἡμῖν τῷ ἴσων ἑκάστῳ μετέχειν· ἕως ἔ ὁ πλάσας ἡμᾶς τῷ ἡμετέραν ἐλέησας φύσιν, ἀντὶν λυμαινομένους τὸν Σατανᾶν, ἐκ Παρθένου γίνηθεὶς ἁγίας, ἢ ἐσείσας πολιτευσάμενον, ἕ ὁδόν τε ἡμῖν ὑπεδείξας ἐξῆς τῆς ἐναντίων ἐκείνῳ, νηστείας δηλαδὴ, καὶ τακεινώσεως· καὶ νικήσας πειράσαντας τὸν ἡμᾶς ἀπατήσαντα, πάλιν εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα ἤγαγε. Πάντα ἓν ταῦτα οἱ θυφόροι Πατέρες ἐδιδάσκησαν βυλόμενοι διὰ τῆς Τεσσαρακοστῆς παντὸς, φεῦγε μὲν τὰ τῆς παλαιᾶς πεφυθίασιν· ἐν φεῦγον, ἡ δημιεργίαν, καὶ ἡ ἐκ τῆς ζυφῆς ἔκπτωσιν τῷ Ἀδὰμ, ἧς ἀρτίως τῷ μήμῳ ποιήμεθα· εἶτα ἐ τῆς λοιπῶν, διὰ τῆς Μωσαϊκῶν, ἐ Περφητικῶν, ἐ πλέον τῆς Δαυϊτικῆς λόγων· καὶ πανταχοῦ τῆς τῆς χρείας ὀνειδιζόντος· ἄπτα τῆς τάξιν, καὶ τὰ τῆς ἱερᾶς Διαθήκης· ἐν φεῦγον ἔστιν ὁ Εὐαγγελισμὸς, οἰκονομίας Θεοῦ ἀρρήτου, ἐν τῇ ἁγίᾳ Τεσσαρακοστῇ χρεὼν εἰς Θεοτόκον· διά τε Λαζάρου, ἐ τῆς Βαΐων, ἐ τῆς ἁγίας, ἐ μεγάλης Ἑβδομάδος, τῆς ἱερῶν ἀναγινωσκομένων Εὐαγγελίων, ἀυτῆς τε τῆς ἁγίων, καὶ σωτηριωδῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ καταλειπόν ὑμνημένον· ἄπτα καὶ τῆς Ἀναστάσεως, καὶ τῆς λοιπῶν, μέχρι τῆς καθόδου τοῦ Πνεύματος, τ ἱερῶν Πράξεων διαγορευσῶν, ὅπως τὸ κήρυγμα γένηται, καὶ τὰς Ἁγίας πάσας συνήγαγε· αἱ γὰρ πράξεις τῷ Ἀνάστασιν βιβαίωσι διὰ τὰ θαύματα. Ἐπεὶ γοῦν διὰ τὸ μὴ ἅπαξ τὸν Ἀδὰμ νηστεῦσαι, τοσαῦτα πεπόνθαμεν, φεστίθεται τῷ ἡ τότε ἀνάμνησις εἰς τῷ εἴσοδον τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς· ἵνα μεμνημένοι ὅσον κακὸν τὸ μὴ νηστεῦσαι εἰσήγαγε, ἀπαδύσωμεν ἢ νηστείαν φθειρακῶς ὑποδήσασθαι, καὶ ὦβραφυλάξαι· ὡς ἂν ἓ ἰσχύσῃ ὁ Ἀδὰμ, τῆς θεώσεως δηλαδὴ, ἡμᾶς δὲ αὐτῆς ὀλιτίχωμον ὀδυρόμενοι, ἐ νηστεύοντες, ἐ πανάμενοι, ἕως ἔ ὁ Θεὸς ἡμᾶς ἐλεήσῃ· τάχιον γὰρ ἄνδ, ἐ ῥᾴδιον λαβεῖν, ἐ ἀπολέσαμεν· Ἰσίον δὲ, ὡς ἀποδιακρισμός ἔστιν αὕτη ἡ ἁγία, καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστὴ τῷ ὅλῳ ἑαυτοῦ· ἐπειδὴ γὰρ ἀπὸ ῥαθυμίας ἀεὶ νηστεύων, καὶ τῷ κακῶν ἐργῶν ἀχ πεφύμεθα, ἐς τι θέρος ψυχῶν, ταύτῃ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ οἱ θεῖοι Πατέρες παρέδωκαν· ὡς ἂν, ὅσα διὰ τὸ ἑαυτοῦ ὅλον ἁπαξ διαφθαρέντα, τῳῶ σωτειβόμενοι, καὶ διὰ νηστείας παπεινόμενοι, ἀπαλείψωμεν. Ἢν ἐ φυλάξῃεν ἐφέλομεν ἀκειβίστερον, ἀλλὰ δὴ, ἐ τὰς λειπὰς ζῷῆς, τῷ τῷ ἁγίων, φημὶ, Ἀποστόλων, ἢ τῆς Θεοτόκου, ἐ τῷ Τεσσαρακοθημέρου· φεὸς γὰρ τὰς τέσσαρας τῷ χρόνου ἄρας, ἐ τὰς πεσσαρακοστὰς οἱ θεῖοι Πατέρες ἐκδιδάξασι· ταύτῳ πλέον πμήσαντες, διὰ τὰ ἅγια Πάσχα· καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς ταύτῳ ἐνήστευσε, ἐ ἐδοξάσθη· καὶ Μωϋσῆς τεσσαράκοντα ἡμέρας νηστεύσας, τὸν Νόμον ἔλαβε, ἐ Ἠλίας αὐτὸς, ἐ Δανιὴλ, καὶ ὅσοι δόκιμοι ὦβρὰ τῷ Θεῷ. Οἵτι δὲ καλὸν ἡ νηστεία, δείκνυσιν ἐκ τῷ ἑαυτοῦ ὁ Ἀδάμ· διὰ ταύτῳ ἓν τῷ αἰτίαν, ἡ τῷ Ἀδὰμ ὀξυρεία ἐστεῦθαι τοῖς ἁγίοις Παῖσιν ἐπενοήθη. Τῇ ἀφάτῳ σε φιλανθρωπίᾳ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῆς ζυφῆς τῷ Παραδείσου ἡμᾶς καταξίωσον, καὶ ἐλέησον ὡς μόνος φιλάνθρωπος. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ. Δεσποβόλον μὲν τῷ κάμινον.

Ὁ διατόζων τῷ αἰώνων πάντων Κύριος, ὁ πλάσας με βυλήματι σῷ, φθονηθέντα με τῷ δολίῳ δράκοντι ποτὲ, καὶ σὲ παεργησάντα Σωτὴρ, μὴ ὑπερίδῃς ὁ Θεὸς, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.

Τὰ τῷ ἄχνος ὠφελήμασι ἐνδύματα, οἴμοι, αὐτὶ στολῆς φωταυγοῦς ἀπολαίομαι τῷ ἐμῷ ἀπώλειαν Σωτὴρ, ἐ πίστει βιῶ σοι ἀγαθὲ, μὴ ὑπερίδῃς ὁ Θεὸς, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.

Ἐτραυμάτισεν ὁ ὄφις ὁ παμπόνηρος ὅλον με τῷ ψυχῷ πονηρῶς. Παραδόντα δὲ τῆς ζυφῆς ὀξέρεσιν ποιῇ, ἀλλ' ὡ ἐσυμπαθήσῃ Σωτὴρ, μὴ ὑπερίδῃς ὡς Θεὸς, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἱκέσιόν μου δέησιν, πανάμωμε, φεῖσθαι ἔξαι συμπαθείᾳ τῇ σῇ· καὶ συγχώρησιν τῷ πλημμελημάτων δίδου μοι ἀγνὴ, ἐν θρήνοις βοᾶν σε ἐκτενῶς, μὴ ὑπερίδῃς ἀγαθὴ, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.

Καταβασία.

Δροσοβόλον μὲν τῷ κάμινον ἠργάσατο Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις παισὶ· τὰς Χαλδαίους δὲ καταφλέξαν φεύγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπαυσε βοᾶν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῷ Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ η. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Δωρεαῖς πολυτρόποις πάλαι τετίμηκας τ χαρῶν σε τὸ ἔργον, μόνε φιλάνθρωπε· δράκων δὲ δεινὸς συεγμῷ ἐδιλίασεν, οἴμοι, τῷ φεσσύντων καλῶν ἀπογυμνώσας.

Ἵνα τί συμβυλίας πικρᾶς ἀκήκοας; καὶ τῆς θείας ἐγένω ψήφε παρήκοος; οἴμοι, ταπεινὴ ψυχὴ, Θεὸν λυπήσασα, ὃν αἰὲ δοξάζειν, ἐπίχθης σὺν Ἀγγέλοις.

Ἐπι-

Ε Υ̓φραθῆν, Ϛ σπείων διαπότις γήτορας, ἐρπε πρὸ γυροφόρῳ ποὸς φρεσαμείλιπτος; σύμβιλον λαβὼν, ὡς ὠδῆ, τὸν ἀλάστορα· ὦ ῥ σῆς ἀπάτης ψυχὴ μυ παναθλία.

Θεοτοκίον.

Ω πτορέων σκιωλιὰ σε Θεῦ σαρκώσεως ἀνυμεῦμεν, Μαρία θεοτοκείτατε· ὄθεν με ῥεύσῃς σκοτιθέντα τῖς πάθεσι λάμψον, φαῖς ἐλέυς, ἐλπὶς ἀπελπισμένων.

Αἰνέσεμεν, ὑλογήσεμεν. Καταβασία.

Ε Κ φλογὸς τοῖς ὁσίοις ῥήσιν ἐπήγασας, καὶ δικαίῳ θυσίαν ὕδατι ἐφλιξας· ἅπαντα γὰρ » ὑφῆς Χριστὲ, μόνον πρὸ βλέπεις· σὲ ὑπερυψῶ- » μεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ Ϛ. Θεὸν ἀνθρώπους ἰδεῖν ἀδιώατον.

Γλυκὺς εἰς γῆθυον καρπὸς τῆς γνώσεως ἐν τῇ Ε'δὲμ ἐφάνη μοι πλησθὶν τῆς βρώσεως, εἰς χαλὼ δὲ γήγονε τὸ τέλος· αὐτὸς· οἶμοι, ψυχὴ ἀθλία, πῶς ἀκεσία σε τῆς τῦ Παραδείσου ἐξίαις ξένον πεποίνκε;

Ε Ἰς ὅλων, ἐλέυς Κύριε, εἰς τὸν ἐμὲ πανοίκτειρον ἀδαπάγχνως ὀλίβλεψον, καὶ μὴ πόῤῥω ἀπ' ἐμοῦ μὲ τῆς Θείας Ε'δὲμ, ὅπως βλέπων τὰ κάλλη, ὄθεν ἐκπέπωκα, πάθεσι πάλιν θρῆνος ἀφεσλαβῶν, ἅπερ ἀπώλεσα.

Ε Ἰλωῶ, σπένδω, Ϛ ἀποσύρομαι, τὸ χερεβὶμ φλογίνῃ τῇ ῥομφαίᾳ θεώμενος σε Ε'δὲμ τὸν ἔσοθεν φυλάτ'ον ταχθὶν πάσι τοῖς ῥῳβᾶται, οἶμοι, ἀφεσίσθην, εἰ μὴ σὺ ἀκέλυτον, Σωτὴρ, ταῦτὰ ποιήσεις μοι.

Α Ἰρὲ τῆ πλόθει τῦ τὲ ἐλέυς σε, Χριστὲ Σωτὴρ, καὶ θείας ὀκ πλόσεῶς σε τῆ αἵματι, δι' ὃ κρηνίασας τὸν φύσιν βροτὸν, λύσιας δὲ τὰς ὠδῖνας τῖς σοὶ λαβέδαι, τὰς τῦ Παραδείσου, ἀγαθὲ, τὰς φρὶν κλεισθὶσας Α'δὰμ.

Θεοτοκίον.

Ζ Ωῆς ἡ πύλη, ἡ ἀδιόδευτος, ἡ νοητὴ, Παρθένε Θεοτόκε ἀνύμφευτε, Παραδείσου αὐλὰς μοι κλεισθείσας τὸ πρὶν, ἀνοῖξον σαῖς φρεσβείαις, ὅπως δοξάζω σε τὸν ἐκ Θεὸν μυ βοηθὸν, Ϛ κεκτημένη φρόφυγιόν.

Καταβασία.

Ε Υ̓ν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδιώατον, ὃν ὁ Σλωμῶν Α'γίοων ἀπνίοων τὰ τάγματα· ὃν σὺ » δὲ, πάναγνε, ὠκέσω βροτῖς λόγῳ σεσαρκω- » μένον· ὃν μεγαλύνομεν συὼ ταῖς ὑμνίαις σπα- » ταῖς, σὲ μακαρίζοντες.

Ἐξαποστειλάριον ἀνεσχέμεν, Ϛ τὸ παρόν.

Γυμνὸς ἀκκτίδωτε.

Τ Ὴς ἐσλῆς σῦ, Κύριε, παρήκτσε ὁ ἄθλιος, Ϛ γυμνοθεὶς τῆς σῆς δόξης, αἰσχύνης πέπλησμαι, οἶμοι, καὶ τῆς ζωῆς ἐκβέβλημαι τῦ Παραδείσου δ' ἀπάγχει, ἐλέημον, ἐλέησον τὸν ἐρημθέντα δικαίως τῆς ἀγαθότητος τῆς σῆς.

Ε'τερον. Τοῖς Μαθηταῖς σωλίλουσιν.

Α Ποκιδέντες, Κύριε, Παραδείσου τὸ φρόντον διὰ τῆς ξύλυ βρώσεως, ἀντεσήαγες φάλαγγα διὰ Σταυρῦ, ἐν τῷ σάθῆς σε, Σωτὴρ, Ϛ Θεὸ μυ· δὶ' ὃ ἡμᾶς ὀχύρωσον τὴν ψυσέαν πλημμελῆσαν ἀγνοφρεσῶς, Ϛ τὸν Θέαν ὑγρὸν ἀναφρόσωπον, τὸ Πάγκα τὸ σωτήριον, σὲ πανώσης φρεσβεύας.

Εἰς τὰς Νίνυς εἰρμ. τῆς Ο'κτωήχυ ἀναστάσιμα δ'. Καὶ ἀναξλικὸν ἦν. Καὶ τῷ Τειροδίᾳ ταῦτα τὰ ἰδιόμελ. ἦχῳ πλ. δ.

Ο Ἴμοι, ὁ Α'δὰμ ἐν ὀφιώῳ κίκεσγῳ, ὅπ ὕρις, Ϛ γυμὸν θνῆκῆς παῖρησίας με ἔζωσας, καὶ Παραδείσου τῆς ζωῆς ξύλυ βρώσεις ἠλλοξώσας· οἶμοι, ὃ φέρω λοιπὸν τὸ ὀνειδῶ· ὁ ποτὲ βασιλεὺς πᾶν ὀπτηγίων πάντων κτισμάτων, Θεῦ νῦ ἀχμάλωτος ὠφθὶν ὑπὸ μιᾶς Α'θέσμυ συμβαλῆς· Ϛ ὁ ποτὲ δόξαν ἀθανασίας ἠμφιεσμένος τῆς νεκρώσεως τὴν ὀδεαν, ὡς ὄντὸς, ἐλεεινὸς ἀξιόθεσ· οἶμοι, τίνα ὦ θρήνων συμπαθήσω ποιήσομαι; ἀλλὰ σὺ φιλάνθρωπε, ὁ σὸν χῆς ἀνημιρύησάς με, ἀδαπαγχνῶν φορίσας, τῆς ἀγαλείας τὴ ἐχθρῦ ἀνακάλεσον, Ϛ σεσῶν με.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ· Ο' ἀντὸς.

Τ Ὸ χάδιον ὦ ἀρετῆ ἰώκιτε· οἱ βιλθόμενοι ἀθλῆσαι, αἰσίλθετε, ἀναζωσάμενοι τὴ καλὴν τῆς ὑπσέας ἀγῶνα· οἱ γὰ νομίμως ἀθλῆτες, δικαίως σεφανῶσι· ἡ ἀναλησβότης ὦ πανοπλίαν τῦ Σταυρῦ, τῆ ἐχθρῷ ἀπηρώτησάμεθα, ὡς τέχνῳ ἄῤῥικτον κατόχοντες τὴν πίσιν, Ϛ ὡς ὁπλίτης τὴ φρεσβυλίῳ· ἡ ἀθλησαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνῃ, ἀντὶ μαχαίρας τὴν ὑπσέαν, ἧς ὀκτήμεν ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν· ὁ ποιῶν ταῦτα, τὸν ἀληθινὸν κομίζεται σέφανον ὥῤῥα τὸ Παμβασιλέως Χριστὲ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῦ Κρίσεως.

Στίχ. Εὐφρανθήσομαι, καὶ ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί· ἦχῳ πλ. β'.

Α Ὰδὰμ τῦ Παραδείσου διώκεται, ζωῆς ἐστηλαβὼν ὡς παρήκοος. Μωσῆς ὑψίπλης ἐχρημάτισε, νησεία τὰ ὄμβρατα τῆς ψυχῆς κφυηφέμβρυ· διὸ τῦ Παραδείσου οἰκήτορες γανίδι, ὑπποδύντες, ἀπαλλαχθέντες ὦ ἀλυσιτέλῆς ζοφῆς, καὶ Θεὸν καθορᾶν, ἐφιέμβροι, μεσαιτικῆς τὴν τηζάδα τῆς ἀνομίᾳ· ὑπσδύσωμεν· φρεσόχῃ, Ϛ τὴ δύσει ἐλικμένοις φρεσπατρεσώσης, κατανύσωμεν ὦ ψυχῆς τὰ παθήματα, ἀποσβόσωμεν ὦ σαρκὸς τὲ αἰδήματα, κέφοι φρὸς τὴν ἄνω πορείαν μετιώμεν, ὅπ αἱ τῦ Α'γγέλων χορεῖαι ἀσιγήτοις φωναῖς τὸν ἀσιάτρεσον ἀνυμνῦσι Τελάδα. Καθορᾶν τὸ ἀμίγκτον κάλλῦ· ἡ βιωτικὸν σκεῦ ἀξίωσον ἡμᾶς, Τὶὲ Θεῦ ζωοδότα, τὲς δὴ σοὶ πεπιδότας συγχρῶσαι

ρεῖται παῖς τῆ Ἀγγέλων τραπῆς· παῖς δ' πικίσης σε Μιχὸς Χεισὲ πρεσβεῖαις, καὶ Ἀποσόλων, & τῆ Μαρτύρων, καὶ τῆ Ὁσίων.

Στίχ. Ἀνάςηθι Κύριε ὁ Θεός μυ, ὑψωθήτω ἡ χεὶς σε, μὴ ἐπιλάθη τῆ πενήτων σε εἰς τέλ(ος)· ἤχ(ος) πλ. β'.

Ἔφθασε καιρὸς, ἡ τῆ πνευμωτικῶν ἀγώνων ἀρχὴ, ἡ τῆ δικαίων νίκη, ἡ πάνοπλος ἐγκράτεια, ἡ τῆ Ἀγγέλων ἀνρίβεια, ἡ πρὸς Θεὸν παῤῥησία· δι' αὐτῆς γὰ Μωϋσῆς γέγονε τῆ Κτίςη συμβολ(ος), καὶ φανλὼ ἀοράτως ἐν ταῖς ἀκοαῖς ὑπεδέξατο. Κύριε, δι' αὐτῆς ἀξίωσον & ἡμᾶς, πρεσβεύσαι σε τὰ Πάθη, & τὸν ἀγῶνα Ἀνάςασιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, τὸ αὐτὸ, καὶ νυῦ, Θεοτ.

Υ Περδόξως μνήμη ὑπάρχεις Θεοτόκε Παρθένε, ὑμνοῦμέν σε· ὄντως γὰ τὸν σὸν σαρκωθέντ(ος) ὁ ἅγιός ἠχμαλώτησε, ὁ Ἀδὰμ ἀνακέκλησαι, ἡ Εὔα ἠλευθέρωσαι, ἡ κατάκρα νενίκηται, ὁ θάνατ(ος) πεπάτηται, καὶ ἡμᾶς ἐζωοποίηται· διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμέν σοι. Εὐλογητὸς Χεισὸς ὁ Θεὸς, ὁ ὕπνος ἀδυνάσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπολύσις Λιτὴ ἐν τῆ Νάρθηκι· ἐν ᾗ ψάλλομεν καὶ τὸ ἑωθινὸν ἰδιόμ. στιχηρὸν δὲ καὶ τὸν Θεοτοκίον ΙΖ'. καὶ ἀναγινώσκονται αἱ Κατηχήσεις τῶ ἁγίου Πάπα ἡμῶν Θεοδώρου τῶ Στουδίτου, καὶ Ἀπόλυσις· εἰς τὸν Λαζαρικὸν τυπικόν. Ἐκ τῶν Μακαριςμῶν τῆ Ἤχου ξοπέρα δ'. Καὶ ἐν τῆ Κανόν(ι) τῆ ἡμέρας τῆ Τριῳδίου· ᾠδὴ ς'. Περισσεύσωμεν, ἦχ(ος) πλ. δ'.

Εὐξάσθε, καὶ ἀποδότε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωσὸς ἐν τῆ Ἰεδαίᾳ ὁ Θεός.

Ὁ Ἀπόσολ(ος).

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπισολῆς.

Ἀδελφοί, Νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία, ἢ ὅτε ἐπιςεύσαμεν· ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν· ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τῆ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τῆ φωτὸς, ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν· μὴ κώμοις, & μέθαις, μὴ κοίταις, καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι, καὶ ζήλῳ· ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χεισὸν, & σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιῆσθε εἰς ἐπιθυμίας. Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῆ πίσει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις λογισμῶν· ὃς μὲν πιςεύει, φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν, λάχανα ἐσθίει· ὁ ἐσθίων, τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω· & ὁ μὴ ἐσθίων, τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰ αὐτὸν προσελάβετο· σὺ τίς εἶ, ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; τῶ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει, ἢ πίπτει· σταθήσεται δέ, δυνατὸς γάρ ἐςιν ὁ Θεὸς, στῆσαι αὐτόν.

Ἀλληλουϊάριον, ἦχ(ος) δ'. Ἀναθὼν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῶ Κυρίῳ Εὐαγγέλιον τὸ Ματθαῖον· Εἶπεν ὁ Κύριος ἐὰν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν· καὶ ἡ Θεία Λειτυργία τῆ Χρυσοςόμου, Καπνικὸν, Αἰνεῖται & Κύριον. Δὰ αἰδίνας, ὅτι ἀπὸ ταύτης τῆς Κυριακῆς μέχρι τῆς Τυρινοφόρου τῆς πρώτης Σταυρῆ χιλάζει ὁ Πολυέλαιος· ψάλλεται δὲ μόνον ἐν ταῖς ἀκχυτείαις τῶν διακοπῶν Ἑορτῶν.

Τῆ αὐτῆ Κυριακῆ Ἐσπερινὸς ἐς τὸ λυχνικὸν ἐκτενολογοῦμεν. Ἀλλ' ὡθὺς μὲ τὸν περισσεμὸν ψαλμὸν, ψάλλομεν τὸ Κύριε ἐκέκραξα. ἐς & ἦχον τῆ τυχόντ(ος) ἤχου ὁ Οἰκεταῖχος, ἰσάτης, στιχ. ι'. & ψάλλομεν στιχηρὰ Καταυτικὰ τῆς ἑβδομάδ(ος) δ'. Καὶ τὸ Τριῳδίου προσόμοια γ'. ἦχ(ος) β'. Ἄγγελ(ος) μὲν τὸ χαῖρε.

Ποίημα κυρίου Γεωργίου.

Ἐγκρατείᾳ τιὼ σάρκα παπαύσαι πάντες ἀσκήσωμεν, τὸ θεῖον ὑπερχόμενοι σάδιον & ἀμώμου νηςείας· & ἀρχαῖς, καὶ δάκρυσι Κύριον τὸν σώζοντα ἡμᾶς ἐκζητήσωμεν· & λιθίνῃ & πανίᾳ παντελῆ ποιήσωμεν, βοῶντες. Ἡμάρτομεν σοι, σῶσον ὡς πάλαι Νινεῖτας Χριςὲ Βασιλεῦ· καὶ κοινωνὸς ἡμᾶς ἐργάτης Βασιλείας ποίησον ἐκπλαγχνε.

Ἐμαυτὸν ἀπελπίζω, ἐννοῶν τὰ ἔργα μυ, Κύριε, τὰ πάσης ἡμερίας ἐπάξια· ἰδὼ γὰ ἐνβλέψας τὰ σπλά σε, Σάτερ, ἐντάλματα, ἀσώτως μυ & βίον ἐδάπανα· διὸ καθικετεύω, μετανοίας ὄμβρησι μι καθάρας, νηςείᾳ, καὶ δάπσαι, ὡς μόνον ἐλεήμων, ἐκλάμπρυνον· καὶ μὴ βδελύξῃ με, ἐργάτα πάντων, καὶ ὑπορράγαδε.

Ἕτερον τῆ κυρίᾳ Θεοδώρᾳ. ἦχ(ος) β'.

Τῶν ὑπὲρ τῶν ἁγίων.

Τὸν & νηςείας καιρὸν φαιδρῶς ἀπαρξώμεθα, πρὸς ἀγῶνας πνευματικὸς ἑαυτὸς ὑποβάλλοντες ἀγνίσωμεν τὴν ψυχὴν, τὴν σάρκα καθαίρωμεν· νηςεύσωμεν, ὡσαύτως ἐν τοῖς βρέμασιν, ἐν παντὸς πάθους, τὰς ἁμαρτὰς ξυράντες τῆ πνεύματ(ος), ἐν αἷς δεηθείημεν πάντες, καταδῶν τὸ πανοικτίρμον Πάθος Χριςῆ τῆ Θεῷ, καὶ τὸ ἅγιον Πάσχα, πνευματικῶς ἐναγαλλιώμενοι.

Εἰπὼ τῶ Μιμαίῳ γ'. Δόξα. Καὶ νυῦ Θεοτ. Εἰσόδ(ου) μὲ τὸ θυμιατῆ. Φῶς ἱλαρὸν.

Προκείμενον, ἦχ(ος) πλ. δ'.

Μὴ ἀποσρέψῃς τὸ πρόσωπόν σε ἀπὸ τῆ παιδός σε, ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μυ· πρόσχες τῆ ψυχῆ μυ, καὶ λύτρωσαι αὐτιὼ.

Ἡ σωτηρία σε ὁ Θεὸς ἀπολάβοιτό μυ, στίχ. Ἐδίωξαν πῶχοί, καὶ ἐφεσιθήπεσιν. Καὶ πάλιν

Digitized by Google

σημειωνέμε φωτὶ. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σε ἀπὸ τῦ παιδός σε· ἡ Ἐκτενὴ· τὸ Κατεξαίσιον Κύριε· μετάνοια γ'. αἱ αἰτήσεις παρὰ τῦ Ἱερέως. Καὶ μὴ τῶν Ἐκφωνήσεων ἰδίων. Δὶς ᾠδὴν, ὅτι ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς τῦ ἁγίας Μ. εἰς τὸ δοξαστὸν γίνεται Εἴσοδος ἐμῷ τὰ μεγάλα Προκείμενα· εἰς τὸ σὸν ἰδιόμ. ἦχος δ'.

Ἔλαμψεν ἡ χάρις σε Κύριε· ἔλαμψεν ὁ φωτισμὸς τῆ ψυχῆς ἡμῶν· ἰδὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδὺ καιρὸς μετανοίας· ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τῆ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τῆ φωτός· ὅτως βλαστήσαντες τὸ τῆς νηστείας μῆκος πλάσμα Θ, ἀς τὸν τεκόμενον Ἀνάστασιν καταντήσωμεν τῦ, ἐς Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῦ, τῦ σώζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Πρὸς σὲ βλέπω τοὺς ὀφθαλμούς μου ὁ κατοικῶν ἐν τῷ Οὐρανῷ· ἰδὺ ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν Κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆ Κυρίας αὐτῆς, ὅτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως ὁ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς. Καὶ ἐφεξῆσμοι ἀπὸ Ἀπὸ τῦ Μαρτυρίου· στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουθενώσεως· ὅτι πολὺν ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν, τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνῶσι, ἡ ἡ ἐξουθένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις. Τὸ μάρτ.

Ὁ ἐνδυόμενος ἐν ταῖς μοίαις τῶν ἀγίων σε Χριστὲ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτὸν συνασπίμενον, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μίγα ἔλεός. Δόξα. Καὶ νῦν. Ὑπακοὴ. ἦχος δ' ἕως.

Ὡς γέγραπται ἐν Μάρτυσι.

Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις σε, Θεομήτορ, ἐδόξασαν· τὸν Θεὸν γὰρ πάντων ἀπεκύησας, ἡ σωτήριον Παῖδα, ἐς τῆ Πνεύματος ἀεὶ σωσυπάρχοντα, ἐ Ἀγγέλων τραπὰς σὲ μὴ ὄντα βυλήματι ὑποσήσαντα· ὃν ἱκέτευε σῶσαι, ἡ φωτίσαι τὰς ψυχὰς τῶν δοξαζόντας σὲ ἀνυμνέντων πανάχραντε.

Νῦν ἀπολύεις· τὸ Παραγένα Τελεῖς· τὸ Πάτερ ἡμῶν· ἡ τὰ συχαῖτε φῶτ. ἦχος β'.

Εὐσεβὴς Παρθένε Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σε, ὁ λογισμὸς σὺ ἐν γυναιξὶ, ἐ ὁ λογισμὸς ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σε, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ πάλιν τῶν αὐτῶν μέλ. Δόξα.

Ἀπίστε τὸ Χριστὲ, πάντων ἡμῶν μόνωτε, ἵνα ῥυδώσωμεν τῆ ἀνομιῶν ἡμῶν· σοὶ γὰ ἐδόθη χάρις ἀφιεῖναι ὧν ἡμῶν.

Μετάνοια μικ. Καὶ νῦν.

Κεκτίσατο ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι, καὶ Ἅγιοι πάντες, ἵνα ῥυδώσωμεν κινδύνων, καὶ θλίψεων· ὑμεῖς γὰ θερμὸς πρεσβῦται πρὸς τὸν Σωτῆρα κεκλήμεθα.

Μετάνοιαι μίαν. Τὸ παρὸν λέγεται χωρὶς μετανοίας, καὶ μέλος.

Ὑπὸ τὸν σὸν δεδιαγγείαν καταφεύγομεν Θεοτόκε· τὰς ἡμῶν ἱκεσίας μὴ παρίδῃς ἐν περιστάσει· ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνη ἁγνὴ, μόνη εὐλογημένη.

Τῶ Κύριε ἐλέησον Μ', φησὶν φωνῆ, καὶ μὴ ἐσίγησαν πάντες. Ἐκτενῶς ὁ Ἱερεύς, λέγων. Ὅ ὢν ἀλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν, καὶ ἀεί, ἐ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ ὁ Εὐχή.

Ὁ Πανάγια Βασιλεῦ, τῆς πηγῆς Βασιλεῦ ἡμῶν στερέωσον· τῶν Πίστι τὴν ἐκ σὸν φραῦρον· τὸν Κόσμον εἰρήνευσον· τῶν ἁγίαν Μονῶν ταύτην καλῶς διαφύλαξον· τῶς φρουραπλόντας Πατέρας, καὶ ἀδελφὼς ἡμῶν ἐν σκιωῖς δικαίων τάξον· ἐ ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ, καὶ ἐξομολογήσει ἀξιάσθαι, ὡς ἀγαθὸς, ἐ φιλάνθρωπος.

Καὶ πάλιν τὰς γ'. μεγάλας μετανοίας, καὶ λέγομεν ἐ τῶν Εὐχῶν τὸ ὁσίως Παῖδες ἡμῶν Ἐφραὶμ τὸ Σύρου.

Κύριε, καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, Πνεῦμα ἀργίας, ἀδιεργίας, φιλαρχίας, ἐ ἀρργολογίας μὴ μοι δῶς· Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς, καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῷ δούλῳ. Ναὶ Κύριε Βασιλεῦ δώρησαί μοι τὸ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πλημμπτα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ἀσπαζόμεθα τὰς ἁγίας Εἰκόνας ἐν τῇς σωδίοις ἡμῶν, ὡς σωζόσας· καὶ λέγει ὁ Πρεσβὺς τὸ Δόξα σοι ὁ Θεὸς, ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, δόξα σοι. καὶ γίνεται Εὐχὴ ὑπὸ τῦ Ἱερέως, καὶ Ἀπόλυσις. Οὗτος ὁ τύπος ὀφείλει γίνεσθαι τῆ πάσας Κυριακὴν ἑσπέρας ἕως τῆ πέμπτης Κυριακῆς τῆ Νηστειῶν. Ἰστέον δὲ, ὅτι μίαν ἡμέραν τῆ ἁγίας Μ'. ἐποκειμένους, καὶ σκαμβὰς σὺ ἐθέμεθα, ἕστε αὖτη τὸν Θ, ἐ ὑποδέκνυμε, ὁ καυὼν ἐμψυχος, ὁ ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸς ὁ Κύριος ἡμῶν, πάσης τῆ ἁγίας Μ'. Χρὴ εἰδέναι, ὅτι ἐὰν γίνηται, Ἀ' Θλαφῶν ἐκδημήσας πρὸς Κύριον ἐν ταῖς ἁγίαις πύλαις ἡμέρας ἐξὸ μέσης ὁ Ἑβδομάδ Θ, πανυχὶς ἐ γίνεται ἡ τρίτων αὖτε ἕως τῆ Παρασκευῆ ἑσπέρας· τότε γὰ τελεῖται ἡ πανυχὶς αὐτῆ ἐμοίως, ἐ τῆ Σαββάτῳ ἡ Λιτουργία αὐτὲ· τὸ δὲ ἐπὶν Σάββατον γίνονται τὰ ἐγκαίνια αὐτῆ, κὰν Λαμπάνῃ, κὰν μή. Τὰ δὲ πανσαρκα πρὸ αὖτε γίνονται, ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῆ ἡμερῶν αὖτε πληρωθῇ· αἱ δὲ Φροσφοραὶ, καὶ αἱ μετάμαι αὖτε ἄρχονται ἀπὸ τῆ νίας Κυριακῆς μέχρι συμπληρώσεως ἡμερῶν μ'.

Τῇ β'. ϛ ἀ. Ἑβδομάδ☩ ἐς τὸν Ὄρθρον. σημαίνει βεκδίτερον δηλ τὴν τῆς ἐαυτίρας ἀνάληψιν, ☪ συναγόμεθα πάντες κῷ τ τίπαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Εἶθ' ὅπως ἀνίσταται ὁ Ἱερ☩ς, κ ποιῆ τὴν σωτῆρ μετάνοιαν πρ Περισεῶτ, ☪ ἀσέρχεται εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα. Καὶ λαβὼν θυμιατὸν, ἵσταται ἐνώπιον τ ἁγίας Τραπέζης, κ θυμιᾷν σιωπηδὸν, λέγει. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν, ☪ ἀεὶ, ☪ εἰς τοὺς αἰῶνας τ αἰώνων, ☪ ἡμῖν ἐπιτιθέντων τὸ Ἀμήν. Ψάλλεται Τριῴδιον χωρὶς μετανοιῶν. Μετὰ δὲ τὸ Πάτερ ἡμῶν, ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερ☩ς. Ὅτι σὸ ἔξει ἡ Βασιλεία, ☪ μῆ τὸ, Ἀμήν. Τὸ, Κύριε ἐλέησον ιβ'. κ᾽ Ὠδὰς, τὸ. Δόξα τῇ ἁγίᾳ, ☪ ὁμοουσίῳ, ☪ ζωοποιῷ, ☪ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, πάντοτε, νῦν, ☪ ἀεὶ, κ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν. Καὶ ψάλλεται ὁ Ἐξάψαλμος χωρὶς μετανοιῶν, μῆ πάσης ἀφορμῆς, κ φόβῳ Θεοῦ, ☪ ὡς ἔχει ἐξουσίαν τὶς πῖσαι, ἃ βέβηκε· ἀσαύτως συλλαλοῦντες, ☪ διανοοῦντες ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Ἑκάστου Στιχηρὰ ὑπὸ τὸ Διακόνου, ☪ ὁ Ἱερ☩ς ἐκφωνεῖ. Εἶτα ψάλλει ὁ παχθὲς Μοναχὸς τὸ Ἀλληλούϊα εἰς τ τυχόντα ἦχον, κὴ ἡμεῖς τὰ Τερμδικὰ τοῦ ἤχου· ἃ τὰ ζῖα πρὸς μίαν· ἃ ζωοπ τὸ ἴν, εἰς δόξαν πρ Περισεῶτ· ψάλλονται δὲ μῆ μάλις, μεγαλοφώνως, κὴ ἀεργῶς. Εἶτα ἀναγινώσκομεν τὸ ἴν καθίσμα τοῦ Ψαλτηρίου· κ᾽ δὲ Ἀντίφωνον, Ἀλληλούϊα, ποιοῦμεν μετανοίας γ'. οἱ πάντες ἐξ ἴσου. Εἰς τὸ ἀ. καθίσματα κατανυκτικὰ Ὀκτώηχ, Ἐκτὸς Ἀναγνώσεως εἰς τ ἅγιον Ἐφραὶμ. Μετὰ δὲ τὸ β'. ἀναγνώσμα τοῦ Τριῴδίου τοῦ κυρίου Ἰωσὴφ· ἦχ☩ β',

Εὐπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Τῆς νησείας τῇ θείᾳ ἀπαρχῇ κατάνυξιν κτησάμενοι ψυχῆς, ἐνβοῶντες. Δέσποτα Χριστὲ, τ φοβερόν σου ἡμῶν δέξαι, σκληκτὸν ὥσπερ θυμίαμα, κὴ ῥῦσαι, δούλους, δυσώδους φθορᾶς ἡμᾶς, κὴ πολλάκις φευκτῆς, ὁ μόν☩ ὑπάρχων εὐδιάλλακτ☩.

Δόξα, τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Ἐν᾽ απλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς Θεοτόκε· βλέψον εἰς λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αὐτὸ τ δυνατόν σου· εἰς σὲ γὰ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι· ὡς ποτὲ ὁ Γαβριὴλ, ὁ ταῖς Ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγ☩.

Καὶ πάλιν Ἀναγνώσις εἰς τὸν ἅγιον Ἐφραὶμ. Μετὰ δὲ τ ζῆτα σχολὴν, καθίσματα· τοῦ κυρίου Θεοδώρου· ἦχ☩ β'. Τὰ ἀχραντα αἰκ.

Τὴν πάνσεπτον ἐγκαίνιαν ἐναρχόμενα φαιδρῶς· ἀκτῖνας ἀπολάμποντες τῶν ἁγίων ἐντολῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν· ἀγάπης τ λαμπρότητα, προσάγωμεν τὴν ἀστραπὴν, ἁγνείας καθαρότητα, ὠνᾶσθαι τὴν ἰσχύν· ὅπως λαμπρόφορει προφθάσωμεν εἰς τὴν ἁγίαν, κὴ τελείαν Ἀνάστασιν, τὴν παλαίπωσαν ἀφθαρσίαν τῷ Κόσμῳ,

Δόξα, τὸ αὐτὸ, κὴ νῦν· Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Τὴν ἄμαχον περισβείαν σου κεκτημένη ἐν δεινοῖς, λυτροῦμαι τῶν θλιβόντων με παρ᾽ ἐλπίδα θυμαρῶς, ὦ Μῆτερ Θεοῦ ἡμῶν· περιφρόνησον γὰ σὺ πάντοτε τοῖς αἰτῆσί σε πιστῶς, τ ζέφον ἐκδιώκουσα τ πολλῶν ἀμάρτων· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· δέξαι δέησιν βεκχία χαιρίσεως· ἀνθ᾽ ὧν ὑπέσχες μοι ἐν πᾶσι βοήθεια.

Εἶτα ὁ Ν'. κ᾽ ἡ συνήθης Εὐχὴ, Σῶσον ὁ Θεὸς τ λαόν σου.

Εἶτα Ἐκφώνησις· κ᾽ Ὠδὰς, Τῷ Κυρίῳ φσωμεν, ἃς τ ἦχον τῶ Κανόν☩ τοῦ Μιωαίου, τῇ κ᾽ τὴν ἡμέραν Ἁγίου· ψάλλομεν δὲ αὐτὸν μῆ τὸ Εἰρμὸν εἰς ϛ'. ἀπὸ δὲ τοῦ στιχ. τοῦ, Τότε ἤσθεσαν ἡγεμόνες Ἐδώμ· ἀσέρχονται τὰ Τριῴδια, κὴ λέγομεν τὰ δ'. ζοπ. τοῦ κυρίου Ἰωσὴφ· εἰς δὲ τὸ, Κύρι☩ βασιλεύων τῶν αἰώνων, ἄρχεται τὸ Τριῴδιον τοῦ κυρίου Θεοδώρου· κ᾽ ψάλλομεν ὁ ἁς χρὸς, τὸ ἴν ζοπ. ὁ δὲ ἕτερ☩, τὸ ἄλλο. Εἶθ᾽ ὅπως ἐκμένων τ δύο Χορῶν, δοξάζομεν ὑψηλοτέρᾳ φωνῇ, κ᾽ ψάλλομεν τὸ ζιαδικὸν ζοπάριον τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, κ᾽ πάλιν ὑψηλοτέρᾳ τῇ φωνῇ λέγομεν τὸ, Δέξαι σου. κ᾽ ψάλλομεν τὸ ἕτερον ζοπ. τοῦ κυρίου Θεοδώρου. Ἐπὶ γὰ ἀνὰ ἓν ζοπάριον ἔχει ἡ ᾠδὴ, ὕστερον δὲ λέγομεν Καταβασίαν τ Εἰρμὸν τοῦ δ'. τόπου Κανόν☩· ὅπου ποιοῦμεν ἐφ᾽ ὅλων τὰ ἁγίας Μ'. Ἀπὸ δὲ γ', ᾠδὴς καθίσμα τοῦ Μιωαίου, εἰς δὲ τὴν ϛ'. ᾠδὴν, κάθισμα μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου, κ᾽ Ἀνάγνωσις εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ Μιωαίου τῆς ἡμέρας· τὸ Τριῴδιον τοῦ κυρίου Ἰωσὴφ, ᾠδὴ δ'. ἦχ☩ β'. Δόξα λοιὸ, ἐν ταῦθα σχολάζεται ἡ δ'. ᾠδὴ τῶν Ὠδῶν.

Πῶς τὴν ἐμὴν τῶν ἀποκλαύσομαι ἀκηδίαν; πόθεν ἀρχὴν ποιήσομαι τῆς σωτηρίας μου, ὁ ἀσώτως βιώσας; οἰκτίρμον, οἶσας, οἶδας, κρίμασι σῶσόν με.

Ἴδε καιρὸς, ἴδε ἡμέρα σωτηρί☩ ἡ θ' νησείας ὥσπερ☩, ψυχὴ χαιρόμενον, κ᾽ παθῶν τὰς ἐσόδους ἀποκλεισον, Κυρίῳ ἐκπαιγίζουσα.

Ἁμαρτιῶν ἡ ζοφερία χαμάζουσα, δεῖ βυθὸν καθέλκει με τῆς ἀπογνώσεως· ἀλλὰ σὺ τῇ πλάγῃ περιγίγνου τῆς ἐλέους, σῶσόν με Κύριε.

Μόν☩ ἐγὼ τῇ ἁμαρτίᾳ δεδούλωμαι· μόν☩ ἐγὼ τοῖς πάθεσι θύραν ἀνέῳξα, ὠδυσσάλλακτε λόγε, θεῖσχεψόν με, σῶσόν τῇ σῇ ἀπλαγχνίᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Ἡ Τὴν πηγὴν σ' ἀπαθείας κυήσασα, ξαυμαπαθέντα πάθοσι, Κόρη, θεοπρεπέσι· καὶ πυρὸς αἰωνίου ἐξάρπασόν με, μόνη Θεοχαρίτωτε.

Ἕτερον Τριῳδίον τῆ κυρίᾳ Θεοτόκῳ ἦχος, καὶ Εἱρμὸς Ὁ αὐτός.

Δεῦτε λαοί, σήμερον ὑποδεξώμεθα τῶν νηστειῶν τὸ χάρισμα, ὡς θεοδόρητον καιρὸν σωτηρίας· ἐν ταύτῃ τὸν Σωτῆρα ἱλεωσώμεθα.

Ἔφθασε γὰρ, εὐπρέπεια ὁ τῶν ἀγώνων καιρὸς· τὸ τῆς νηστείας σάλπισμα, πρόθυμος ἅπαντες ἀπαρξώμεθα ταύτης, τὰς ἀρετὰς Κυρίῳ ὡς δῶρα φέροντες.

Δόξα.

Μονὰς ἁπλῆ, ξίφους, ἀρχικατάπτ ἰνὰς. παυδυνιστάτη, πάντων, Θεὲ, καὶ Κύριε, Πατὴρ ὁ παντοκράτωρ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα, σῶζε τοὺς σέβοντάς σε.

Θεοτοκίον.

Τὸ τὸ Θεῷ ἅγιον ὄρος ὑμνήσωμεν, Μαρίαν τὴν ἀμίαντον, ἐξ ἧς ἀνέτειλεν ὁ τῆς Δικαιοσύνης Ἥλιος τοῖς ἐν σκότει Χριστὸς, ὁ πάντων ζωή.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἄρμα πυρὸς ἔλαβεν Ἠλίας ὁ θαυμαστὸν, νηστείᾳ ὁπλισάμενος, Μωσῆν ἀνιδεῖν θεατὴν τῶν ἀῤῥήτων· καὶ ἡμᾶς ταύτῃ ἐλθόντας ὀφώμεθα τὸν Χριστόν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Βρῶσιν Ἀδὰμ ἔφαγε, καὶ παραδύσει αὐτὸν ἡ ἀπειρασία ἔξωσεν· ἡμᾶς δὲ, Κύριε, ἡ νηστεία λαβοῦσα, ἀξίως μετανοίας δείξει, φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἱρμός.

Δεῦτε λαοὶ, φάσωμεν ἆσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι τὸν λαὸν, ὃν ἀνεῖπε δικαίας Δίγυπτον, ὅτι δεδόξασται.

Εἰς τὴν ζ'. ᾠδὴν Τὸ μαρτυρικὸν τοῦ Ἅγιου.

Ὠδὴ ἡ. Τὸν ἐν καμίνῳ τῷ πυρὸς.

Πτρολαθέντα ἡδονῆς, καὶ ψυχῆς τὸ ὑπήκοον ἀμαυρωθέντα, τῷ πυρὶ τοῦ σοῦ φόβου ἀνακαίσας Χριστὲ, φωτὶ μὲν σωτηρίας αὔγασον, ἵνα σε δοξάζω ἐς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κόσμον μισήσας παθῶν, ἐσάθητι καλῶν τῇ καρυκίᾳ, καὶ ἡδυνθῆτι μᾶλλον τῇ ἐν νηστείᾳ ζιφῇ, πικρίας ἡδονῶν ἐκκλίνουσα, παιδαγωγὴ ψυχή μου, καὶ ζῶσι εἰς αἰῶνας.

Πεπωρωμένον τὴν ψυχὴν, καὶ τῇ μέθῃ τῶν παθῶν ἐσκοτισμένον, ἐλεημόνως ἀνανήφω πρὸς σὲ τὸ μόνον Θεόν· διό με εὔκλεες, καὶ φώτισον, καὶ τῆς μετανοίας ἀνάνοιξόν μοι πύλας.

Θεοτοκίον.

Ἡ Οὐρανώσασα ἡμῖν τὴν γαῦδη, καὶ φθαρτὴν, ἁγνὴ, ὑσίαν τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καταθωωθῆναι ἡμᾶς ἐπαύξας, καὶ δόξας πολίτην. πρὸς τὸν σὸν, καὶ πάντων Θεὸν, καὶ βασιλέα.

Εἱρμὸς ἄλλος. Τὸν πάλαι ἀγοίσαντα.

Φαιδρῶς ἀσπάζωμεθα σὴν νηστείας τὴν ἀσφαλῆ πύλην, καὶ μὴ σκυθρωπάσωμεν, ἀλλὰ νίψωμεν τὰ πρόσωπα ἡμῶν ἀπαθείας τῷ ὕδατι, ἀλλοιοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐλαίῳ ἀλείψαντες συμπαθείας ψυχῆς τὴ κεφαλὴν, μὴ βαπτολογήσωμεν, τῷ Παζῖ ἡμῶν τῷ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς προσάρχῃ ἀναπέμποντες, ἀλλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἄγιον, ἄναρχον τὸν Πατέρα ὑμνήσωμεν πιστοί. Υἱὸν δὲ συμφυαρχον, καὶ Πνεῦμα συμβασιλεύσαν ἐκ Παζὸς, ὁμούσια πρόσωπα, μιᾶς ὄντα τῆς παντοδυναμοῦ ἀρχῆς, καὶ οὐσίας.

Θεοτοκίον.

Μαρία θυσκλητε, ἱλαστήριον ὄντως τῶν πιστῶν, ἐκ σοῦ γὰρ ἡ ἄφεσις παρεχώρειται τοῖς πᾶσι δικαίως· τὸν Υἱόν σου, καὶ Κύριον μὴ ἐλλείπῃς ἱκετεύουσα ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νηστεύσας ὁ Κύριος τεσσαράκοντα μέσον ἡμερῶν, τὰς νῦν ἀφίερωσι, καὶ ἁγίασιν ἡμέρας, ἀδελφοί· ἐν αἷς φθάσαντες, κράζομεν. Εὐλογητὸς, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἱρμός.

Τὸν πάλαι ἱππεύσαντα τῶν Ἑβραίων τοὺς παῖδας ἐν φλογὶ, καὶ φλέξαντα Κύριον τοὺς Χαλδαίους φλογοδύξως ἐν αὐτῇ, ἀνυμνήσωμεν λέγοντες. Εὐλογητὸς, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ συνεορτάζει ἡ Τιμιωτέρα.

Ὠδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ἡ Τῆς νηστείας ἡμέρα ἀποχὴ ἁμαρτίας γενέσθω σοι ψυχὴ, καὶ πρὸς Θεὸν νῦσις ὁμῆ, καὶ εἰκείωσις. ὅπως φύγῃς κακίας τὰ βάραθρα, καὶ μόνας τὰς ὁδοὺς, τὰς φερούσας, πόθησης, πρὸς ἃ σκιᾷ κατάπαυσιν.

Καὶ λογισμοῖς ὀλισθήσας, καὶ σαρκὶ πλημμελήσας, ὀδύρομαι, καὶ στένω, καὶ βοῶ· σῶσόν με Κύριε, σῶσόν με ἀνεξίκακε μόνε, καὶ μὴ παραδώσῃς με εἰς πῦρ σὺ γεέννης σκαίνης τὸ παραδίκως ἄξιον.

Τὸν φωτεινὸν σὺ νηστείας ἐνδυθέντες χιτῶνα, πραιπάλης σκοτεινὸν, καὶ δυσαχθὲς ἀποδυσώμεθα ἔνδυμα. καὶ φαιδροὶ γενόντες ταῖς θείαις ἀρεταῖς, τὰ φωταυγῆ τῷ Σωτῆρι ἐν πίστει ὀφώμεθα παθήματα.

Θεοτοκίον.

Ἐξαθυμήσασαν πάσας περιβολαῖς τῶν κακίστων δαιμόνων τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν ἴασαι, ἄχραντε Δέσποινα, ἰατρὸν τεκοῦσα Χριστὸν, ὃν ἀπο-

ἀπολύσωσιν ἡμᾶς τῶν οἰκτόπων σε Κύριε, Παρθένον οἰκτίρφσον.

Εἰρμὸς ἄλλο. Τὴν ὑπερφυῶς σαρκὶ.

Νῦν ἐπίσης ὁ καιρὸς τῶν ἁγίων ὑπομνημάτων, ἐναρξώμεθα ταύτης ἐν καλαῖς ἀναστροφαῖς· Εἰς κρίσεις γὰρ, καὶ μάχας μὴ ὑπεύθυνοι φησίν.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Χωρηβ τῇ ὑπούσῃ καθαρθεὶς, οἶδε Θεὸν Ἠλίας. Καθαιθῶμεν καὶ ἡμεῖς ὑπούσῃ τῇ παρθίᾳ, καὶ ὀψόμεθα Χριστὸν.

Δόξα.

Μίαν φύσιν προσκυνῶ, τέλα πρόσκυνα ὑμνῶ, ἕνα Θεὸν τῶν ὅλων, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν οὐσίαν ἀρχὴν.

Θεοτοκίον.

Ἡ Ἁγνὴ παιδοποιεῖς, ἡ Παρθένος γαλαχεῖς· πῶς ἐν τῷ αὐτῷ τὸ δύο, παρθενεύουσα τέτοκας; Θεὸς ὄζιν ὁ δρόσας, μὴ ἐκζήτει μοι τὸ πῶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἡ Μέρα μία μᾶν, φησὶ, βίος ὅλος γεγονῶν, τοῖς κάμνουσιν ἐκ πόθου τεταραγμένα αἰσὶν ἡμέραι τῆς ὑπούσης, ὡς τελέσωμεν φαιδρῶς.

Ὁ Εἱρμός.

Τὴν ὑπερφυῶς σαρκὶ συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, καὶ ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προελάμψαντα Λόγον, ὃν ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν πιστοί.

Εἶτα, τό.

Ἄξιον ὄζιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον, καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Μετάνοιαν μίαν. Καὶ τὸ Φωταγωγικὸν τῆς ᾠχου. Εἰς τοὺς Αἴνους, ὡς τὸ, Πᾶσα πνοὴ· εἰχ. ἐ. Ψάλλομεν· μεθ' ἃ δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ, Σοὶ δόξα πρέπει Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς, καὶ φωτίσαντι τὸν Κόσμον· ὑπερχόμεθα ἐν τοῖς ψιθύροις ἡμῶν, εἰ δύο χοροὶ, ἑστάμενοι ἐν ἰσότητι, ἀρχόμεθα τῆ Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ὅτι γῆς εἰρήνη, εὐ ἀνθρώποις εὐδοκία· καὶ τὰ λοιπὰ, μὴ προέλας, καὶ ἴσης τῆς φωνῆς πάντες ποιοῦντες καὶ μετανοίας γ'. πληρεμβόλων δὲ αὐτῷ, λέγει ὁ Ἱερεὺς τοὺς Αἰτήσεις· μεθ' ἃ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν ἀρχόμεθα τῆ ἰδιομέλῳ τῆ Τριῳδίῳ τῆς ἡμέρας. Τῇ Δευτέρᾳ σεσὶ εἰς τὸν εἰχ. ἰδιόμελον· ἦχος πλ. α'.

Ἐλήλυθεν ἡ ὑπούσα, ἡ Μήτηρ τῆ σωφροσύνης, ἡ καθήγερος τῆ ἀμφίας, καὶ σωτήρος τῆ μετανοίας, ἡ πολιτεία τῶν Ἀγγέλων, καὶ σωτηρία τῷ ἀνθρώπων· εἰ πεσὶ ἀναπεφέχωμεν, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ.

Ἐντεθύμημαι τὸ σεσὶ τῆ ἐλίας σου Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα, καὶ ἐφρόντισμεν ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, ἐφράνθημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῷ ὧν εἴδομεν κακὰ. Καὶ ἴδε ὅτι τὰς δούλους σου, καὶ ὅτι τὰ ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱὰς αὐτῷ. Καὶ διασόμεν αὐτὸ. Εἶτα εἰχ. Καὶ ἔσω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς· καὶ τὸ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Εἶτα, τὸ μάρτυς.

Ἐγλωπώνες ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλὰ ἀγγελικὴν ἀξίαν ἐπεδύσαν φθάσαι, τῷ σωμάτων καταφρονήσαντες· καὶ δι' ἃ τῷ παθημάτων τῆς τῷ Ἀσωμάτων ἀξιωθέντες τιμῆς· ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῷ, Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τοῦ Θεοῦ Μητέρα, καὶ Παρθένον ἁγνὴν, καὶ τῷ Χερουβὶμ ἀκριβεστέραν ἐν φωταῖς ἀσωμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι ψυχῇ, καὶ σώματι Θεοτόκον ὁμολογοῦμεν, ὡς κυήσασαν Θεὸν σεσαρκωμένον· πρέσβευε πάντων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα τὸ, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου ὕψιστε· τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ σεσὶ τὸ ἐλέους σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα. Τὸ Τριῴδιον. Μετανοίας γ'. τὸ, Παναγία Τριάς· τὸ, Πάτερ ἡμῶν· μεθ' ἃ δὲ τὸ ἀπὸν τὴν Εἰρήνα, τὸ, Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία· λόγομεν ἔξω.

Ἐν τῷ Ναῷ ἑστῶτες τῆς δόξης σου, ἐν Οὐρανῷ ἑστάναι νομίζομεν, Θεοτόκε πύλη ἐπουράνιε, ἄνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου.

Καὶ λόγομεν τὸ, Κύριε ἐλέησον μ'. ὅτα ἀπέρχεται ὁ Ἱερεὺς, καὶ λέγει. Ὁ ὢν εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ἐπουράνιε Βασιλεῦ. Μετὰ δὲ τοῦτο ἱστάμεθα καθ' ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ λέγοντες τὴν Εὐχὴν τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραὶμ· τὸ, Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου· μετὰ τῆς συνήθους μετανοίας. Ἐν δὲ τῇ ιβ'. μετανοίᾳ λέγομεν πάλιν τὴν Εὐχὴν ὡσαύτως, καὶ ἀνιστάμεθα. Εἶτα ἄρχεται ὁ Περιστὰς, Διὸτι προσκυνοῦμεν. γ'. καὶ μετανοίας γ'. καὶ συνάπτομεν τὴν τρωτὸν Ὦραν· καὶ πληρεμβόλου τὸ γ'. ψαλμὸν, λέγομεν τὸ Ἀλληλούϊα, καὶ μετανοίας γ'. Δῶ ἀδῆναι, ὅτι τὰς Δωτίνας πάσας τῆς ἁγίας Μ. εἰς τὴν τρωτὸν Ὦραν ἐπιχολογοῦμεν· τὰς δὲ λοιπὰς ἡμέρας ἐπιχολογοῦμεν, καὶ ποιοῦμεν καθ' ἓν Ἀντίφωνον μετανοίας γ'. Ψάλλα δὲ ὁ ταχθεὶς Μοναχὸς Περικείμενον εἰς ᾠχον πλ. β'.

Τὸ τρωτὸν, ἐπάκουσον τῆς φωνῆς μου, ὁ Βασιλεύς μου, καὶ ὁ Θεός μου.

Καὶ ἡμῶν ἀντιπαρακρινομένων, ὁ αὐτὸς ποιεῖ χρυσολισίαν ὅλη γῆς, ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς

δύο στίχους, στίχ. ά. Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι Κύριε· ὠχ. β'. Ὅτι πρὸς σὲ προσεύξομαι Κύριε. Καὶ πάλιν. Τὸ προσεύχεσθαι τῆς φωνῆς μου.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Τί σε καλέσωμεν ὦ κεχαριτωμένη; Οὐρανόν; Ὅτι ἀνέτειλας ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης. Παράδεισον; Ὅτι ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας. Παρθένον; Ὅτι ἔμεινας ἄφθορος. Ἀγγέλων Μητέρα; Ὅτι ἔχεις σαῖς ἀγκάλαις Τὸν, τῶν πάντων Θεόν. μὴν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ μετανοίας γ'. Εἶθ' ἑξῆς.

Τὰ ῥήματά μου κατάθου κύριε τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτω μου πᾶσα ἀνομία.

Καὶ δεύτερον αὐτό.

Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.

Πάλιν τὸ αὐτὸ ἐκ δευτέρου.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τοῦτο δὲ λέγομεν οὐχ ἵνα μεγαλοφωνῶμεν, ἀλλὰ ἐργῶμεν.

Πλησθήτω τὸ στόμα μου αἰνέσεώς σου Κύριε, ἵνα ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.

Τὸ Τρισάγιον· μετανοίας γ'. Παναγία Τριὰς· μὴ δὲ τὸ Πάτερ ἡμῶν· ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεύς· Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία· καὶ μὴ τὸ. Ἀμήν, λέγομεν τὸ παρὸν ἑξάστιχον.

Ταχὺ προκαταλαβέτω, περὶ ἡμῶν ἐλεήμονες ἡμᾶς ἐχθροῖς βλασφημοῦσι σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστὲ ὁ Θεός· ἄνελε τὴν Σταυρόν σου τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν, πῶς ἰσχύει ὀρθοδόξων ἡ Πίστις πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον μ'. καὶ λέγομεν ἢ Εὐχήν. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ πάσῃ ὥρᾳ· τὸ, Κύριε ἐλέησον γ'. Δόξα. Καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ. Ὁ Ἱερεύς. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς· ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς· καὶ ποιήσῃ μετανοίας γ'. μεγάλας, λέγοντες καὶ τὴν Εὐχήν, ὡς προεῖπαμεν Εἶθ' ἑξῆς, καὶ τὰς ιβ'. ἐν δὲ τῇ ιβ'. λέγομεν τὴν Εὐχήν, ὡς εἴρηται· καὶ μικρὸν ἡσυχάζοντες, ἄρχεται ὁ Πρωτεὺς τὸ Τεσσαρακοστὸν, καὶ μετανοίας γ'. καὶ ἀσπαζόμεθα τὰς ἁγίας Εἰκόνας, τὸ, Πάτερ ἡμῶν· τὸ, Κύριε ἐλέησον ιβ'. καὶ ἡ Εὐχή, τὸ.

Ῥιζὸν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν, τὸ φωτίζον, καὶ ἁγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν Κόσμον· σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὀψώμεθα φῶς τὸ ἀπρόσιτον· καὶ κατάθωνται τὰ ῥήματά μου ἐμπρὸς πρὸς ἐργασίαν τῆς ἐντολῆς σου· περισσείας δὲ πυκασθέντα σε Μῆδος, καὶ πάντων σου τὴν Ἁγίων. Ἀμήν.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Εἶτα ἐξερχόμεθα λιτανεύοντες ἐν τῇ Νάρθηκι· κἀκεῖσε λέγονται αἱ συνήθως Εὐχαὶ, καὶ ἀναγινώσκονται αἱ Κατηχήσεις τῦ ὁσίου Πάτρος ἡμῶν Θεοδώρου τῦ Στουδίτου τοῦ Πρωτοῦ, ἢ τοῦ τῆς Ἐκκλησιάρχου, ὡς προεγράφαμεν, ἤρξαν ἐν τῇ Δ'. καὶ τῇ Παρασκευῇ· καὶ γίνεται τέλος, καὶ Ἀπόλυσις. Οὕτως ὁ τύπος γίνεται καὶ πάσαν τὴν ἁγίαν Μ'. ἐν τῇ Ὀρθρῳ, καὶ ἐν τῇ ά. Ὡρῶν. Περὶ δὲ ὥρας γ'. κρούει τὸ σημαντῆρι γ'. ὁ Καθηλλάπης, καὶ συναγόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ποιοῦντες πρὸ τῆς ἐναρξέως τῦ καθ' ἑνὸς ἡμῶν ἐνώπιον τῆς ἁγίων Θυρᾶν μετανοίας γ'. καὶ ἀσπαζόμενοι τὰς ἁγίας Εἰκόνας· εἶτα καὶ ἑτέραν μίαν. Ὁμοίως καὶ εἰς τὸν Χορὸν πρὸς μίαν. Εὐλογήσαντος δὲ τῦ Ἱερέως, καὶ ἀρχομένων ἡμῶν τῦ Τρισαγίου, γίνονται μετάνοιαι γ'. μὴ δὲ τὸ Πάτερ ἡμῶν, ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεύς. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία, καὶ μὴ τὸ Ἀμήν, τὸ, Κύριε ἐλέησον ιβ'. Δεῦτε προσκυνήσωμεν γ'. καὶ μετανοίας γ'. καὶ σχολάζονται ἡ γ'. Ὥρα ὡς συνήθως· εἰς δὲ τὸ τέλος τῦ τρίτου ψαλμοῦ, ὡς τὸ Ἀλληλούϊα μετανοίας γ'. καὶ ἀρχόμεθα τῆς σχολαζούσης. Καθ' ἣν δὲ Ἀντίφωνον ποιοῦμεν μετανοίας γ'. καὶ μὴ ἢ συμπλήρωσιν τῦ Καθίσματος ψάλλομεν. τὸ παρὸν ζοπάριον, ἦχος πλ. β'.

Κύριε, ὁ τὸ παιδικόν σου Πνεῦμα ἐν τῇ τελευτῇ ὥρᾳ τοῖς Ἀποστόλοις σου καταπέμψας, τοῦτο, ἀγαθὲ, μὴ ἀνταναίλῃς ἀφ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐγκαίνισον ἡμῖν διαμένοντες σε.

Καὶ ἡμῶν ἀνταφωνούντων, ποιοῦμεν γονυκλισίαν ἀπὸ ζῆς· ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς δύο στίχους· στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός. στίχ. Μὴ ἀποῤῥίψῃς με ἀπὸ τῦ προσώπου σου.

Δόξα. Καὶ νῦν· καὶ μετανοίας γ'.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μὴ τῆς Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ δὺς ἀναγινώσκομεν εἰς τὸ Κλιμακα· Ἄρχεται δὲ ἀπὸ τῦ νυῦ ὁ ταχθεὶς Μοναχὸς ἀφυπνίζων τοὺς ἀδελφοὺς καθ' ὅλην τὴν ἁγίαν Μ'. Διέρχεται δὲ ἠρέμα, καὶ ὑπαβλέπει τοὺς ὑπνοῦντας, καὶ διεγείρει πρὸς τὴν ἀκρόασιν καὶ τὸν ὠφελοῦμενον τύπον, μὴ δὲ τὸν Ἀναγνώστην.

Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητὸς, εὐλογητὸς Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν· κατευοδοῦσιν ἡμῖν ὁ Θεὸς τὰ σωτήρια ἡμῶν· ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τῦ σῶσαι.

Τὸ Τελικὸν, καὶ μετανοίας γ'. καὶ μὴ τὸ Τελικὸν ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεύς. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία.

Καὶ

Καὶ μὴ τὸ Ἀμὴν, ψάλλομεν τὰ παρόντα ξεστήρια εἰς ἦχον πλ. δ'.

ΕΥλογητὸς εἶ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ παιδεύσας τοὺς ἁλιεῖς ἀναδύξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτοῦ τὴν Οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Δόξα.

ΤΑχείαν, καὶ ταπεινὴν δι' ἡμᾶς φαντασθέντα τοῖς δούλοις σου Ἰησοῦ, ἐν τῇ ἀκηδίᾳ μου τὰ πνεύματα ἡμῶν· μὴ χωρίζῃς ἡμῶν ἐν θλίψεσι, μὴ μακρύνῃ τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν ἀθεσίαισιν· ἀλλ' ὡς ἡμᾶς πεφύκασιν, ἴγγισον ἡμῖν, ἴγγισον ὁ πανταχοῦ, ὥσπερ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντακοῦ συνῆς, ὕπνῳ καὶ τοῖς σὲ ποθοῦσιν ἴνωσον σαυτὸν, οἰκτίρμων· ἵνα συμπνεύσαντες, σὲ ὑμνῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν τὸ παράλιον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν.

Ἡ Ἐλπὶς, καὶ περιουσία, καὶ καταφυγὴ τῶν Χριστιανῶν, τὸ ἀκατανόητον τοῦ Θεοῦ, τῶν καταπονουμένων ὁ λιμὴν ὁ ἀχείμαστος σὺ εἶ Θεοτόκε ἄχραντε· ἀλλ' ὡς τὸν Κόσμον σώζησα τῇ ἀπαύστῳ πρεσβείᾳ σου, μηδέποτε καὶ ἡμῶν, Παρθένε παύσῃτε.

Τὸ Κύριε ἐλέησον μ'. καὶ ἡ Εὐχὴ. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ πά. Τὸ Κύριε ἐλέησον γ'. Δόξα. Καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ. Τὸ, Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ· καὶ ὁ Ἱερεύς. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς· ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς. Ποιήσωμεν μετανοίας γ'. λεγομένης τῆς προηγιασμένης Εὐχῆς. Ὁμοίως δὲ τὰς λοιπὰς ὡσαύτως, ἀρχὴν, δηλ. τὸ ἰσάζειν πάντας, καὶ μεθ' ἡσυχίας μικρὸν ὑποκύπτοντες, ἄρχεται ὁ Ἱερεὺς τῆς Εὐχῆς ταύτης.

Δέσποτα Θεὲ Πάτερ, παντοκράτορ, Κύριε Τῆ μονογενεῖ Ἰησοῦ Χριστὲ, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, μία Θεότης, μία δυνάμις, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλὸν· καὶ οἷς ἔπλασας, κράτησι σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δούλον σου· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ δὲ Καθηλάμπης βαλὼν τὴν συνήθως μετάνοιαν τοῦ Περιεστῶτος ἀπέρχεται, καὶ κράζει τὸ σημαινόμενον ἔξ· καὶ μὴν τὴν συμπλήρωσιν τῆς Εὐχῆς, Δῶτε προσκυνήσωμεν γ'. καὶ μετανοίας γ'. καὶ ταχέως ἀναστάντες· ὡς δὲ τὴν πλήρωσιν τοῦ ἕκτου Ψαλμοῦ, εἰς τὸ Ἀλληλούϊα, μετανοίας γ'. καὶ ἀρχόμεθα τῆς ταχείας. καὶ ταχέως ἀναστάντες καθ' ἓν· καθ' ἓν δὲ Ἀντίφωνον, Ἀλληλούϊα, καὶ μετανοίας γ'. μὴ δὲ τὴν ταχείαν. Ψάλλομεν τὸ παρὸν ξεστήρ. εἰς ἦχον β'.

Ὁ Ἐν ἑκτῇ ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ τοῦ Σταυροῦ προεπλάσας τὸν ἐν τῷ Παραδείσῳ τολμηθέντα τῷ Ἀδὰμ ἁμαρτίαν, καὶ τῶν πλασμάτων ἡμῶν τὸ χειρόγραφον ἐξάρπαξον, Χριστὲ ὁ Θεὸς, καὶ σῶσόν ἡμᾶς.

Στίχ. α'. Ἐνώπιον ὁ Θεὸς τὴν προσευχήν μου, καὶ μὴ ὑποδείξῃς τὴν δέησίν μου· στίχ. Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσέ μου· ποιῶντες καὶ τὰς μετανοίας, ὡς προεγέχαμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παῤῥησίαν διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἁμαρτήματα, σὺ τὸν σὸν σῦ γνωσθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς Δεσπότιν Διαστότε· μὴ παρίδῃς ἁμαρτωλῶν ἱκεσίας ἡ πάνσεμνος· ὅτι ἐλεήμων εἶ, καὶ σώζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Καὶ μετανοίας γ'.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ ξεστ. τῆς Προφητείας, τὸ εἰς τὴν ἕκτην Ὥραν, εἰς ἦχον πλ. α'.

Κύριε, Κύριε, ὃν πάντα φρίττει, καὶ τρέμει ἀπὸ προσώπου τῆς δυναμέως σου· σοὶ προσπίπτομεν ἀθάνατε· σὺ δέσποτα λόγε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν προσβαίνων τῶν λόγων σου.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Καὶ δυσωπούμεν αὐτὸ. Προκείμενον ἦχος δ'. ψαλμὸς α'. Γνώσομαι Κύριε ὁδὸν δικαίων στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ὅρασις, ἣν εἶδον Ἡσαΐας υἱὸς Ἀμὼς, ἣν εἶδε κατὰ τῆς Ἰουδαίας, καὶ κατὰ Ἰερουσαλὴμ, ἐν βασιλείᾳ Ὀζίου, καὶ Ἰωάθαμ, καὶ Ἄχαζ, καὶ Ἐζεκίου, οἱ ἐβασίλευσαν τῆς Ἰουδαίας. Ἄκουε Οὐρανὲ, καὶ ἐνωτίζου ἡ γῆ, ὅτι Κυρίου ἐλάλησεν· υἱοὺς ἐθρήνησα, καὶ ὕψωσα, αὐτοὶ δέ με ἠθέτησαν, ὁ βοῦς τὸν κτησάμενον, καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ Κυρίου αὐτοῦ, Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνω· καὶ ὁ λαός με οὐ συνῆκεν. Οὐαὶ, ἔθνος ἁμαρτωλὸν, λαὸς πλήρης ἁμαρτιῶν, σπέρμα πονηρὸν, υἱοὶ ἄνομοι, ἐγκαταλίπατε τὸν Κύριον, καὶ παρωργίσατε τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ. Τί ἔτι πληγῆτε, προστιθέντες ἀνομίαν; πᾶσα κεφαλὴ εἰς λύπην, καὶ πᾶσα καρδία εἰς πόνον· ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς, οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ ὁλοκληρία, ἔτι τραῦμα, ἔτι μώλωψ, ἔτι πληγὴ φλεγμαίνουσα· οὐκ ἔστι μάλαγμα δεδιῶσθαι, ἔτι ἔλαιον, ἔτι καταδέσμος. Ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος· αἱ πόλεις ὑμῶν πυρίκαυστοι· τὴν χώραν ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν ἀλλόφυλοι καταθύουσιν αὐτὴν· καὶ ἠρήμωται καταστραμμένη ὑπὸ λαῶν ἀλλοφύλων· ἐγκαταλειφθήσεται ἡ θυγάτηρ Σιὼν, ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελῶνι, καὶ ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν σικυηράτῳ, ὡς πόλις πολιορκημένη, καὶ εἰ μὴ Κύριος Σαβαὼθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν, καὶ ὡς Γόμορρα ἂν ὡμοιώθημεν. Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, ἄρχοντες Σοδόμων, προσέχετε νόμον Θεοῦ, λαὸς Γομόρρας. Τί μοι πλῆθος τῶν θυσιῶν ὑμῶν; λέγει Κύριος, πλήρης εἰμὶ ὁλο-

ὁλοκαυτωμάτων κριῶν, καὶ ταῦρ ἀρνῶν· καὶ ἅμα ταύτων, καὶ βοῶν· καὶ βούλομαι· διὸ ἂν ὑπερίδῃ σφῶϊν μοι· τὸ γὰρ ἐξιλάσκεσθαι ταῦτα ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν· πατῶν τὴν αὐλὴν μου εἰ φρονῆσιεν. Ἐὰν φέρητέ μοι σεμίδαλιν, μάταιον θυμίαμα, βδέλυγμά μοι ἐξί. Τὰς νεομηνίας ὑμῶν, καὶ τὰ σάββατα, καὶ ἡμέραν μεγάλων ἐκ ἀνέχομαι· νηστέων, καὶ ἀργιῶν, καὶ τὰς ἑορτὰς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχή μου, ὀχληρόν μοι εἰς πλησμονήν· ἐκ ἔτ ἀνέσω τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν. Ὅταν τὰς χεῖρας ὑμῶν ἐκτείνητε φερε με, ἀποστρέψω τὴν ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν, καὶ ἐὰν πληθύνητε τὴν δέησιν, ἐκ ἀισακούσομαι ὑμῶν, αἱ γὰρ χεῖρες ὑμῶν, αἱμάτος πλήρεις. Λούσασθε, καὶ καθαροὶ γίνεσθε, ἀφέλετε τὰς πονηρίας ὑμῶν ἀπὸ τῆς ψυχῶν ὑμῶν ἀπέναντι τῆς ὀφθαλμῆς μου, παύσασθε ἀπὸ τῆς πονηρᾶς ὑμῶν, μάθετε καλὸν ποιεῖν, ἐκζητήσατε κρίσιν, ῥύσασθε ἀδικούμενον, κρίνατε ὀρφανὸν, καὶ δικαιώσατε χήραν· Ἐ δεῦτε, καὶ διελεγξώμεθ, λέγει Κυρίῳ· καὶ ἐὰν ὦσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῶ· ἐὰν δὲ ὦσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ· καὶ ἐὰν θέλητε, Ἐ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε. Ἐὰν δὲ μὴ θέλητε, μηδὲ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατάπεται· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα.

Πρόκειμενον, ᾠχῦ βαρύς· ψαλμὸς β Δαυλίσατο τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ σἰχ. Ἵνα τί ἐφρύαξεν ἔθνη, Ἐ λαοὶ. Καὶ γίνεται Ἀνάγνωσις ἐκ τῶν Κλίμακα. Εἶτα τὸ ᾠσμάτιον.

ΤΑχὺ φθήκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοί σε Κύριε, ὅτι ἐπτωχύσαμεν σφόδρα· βοήθησον ἡμῖν ὁ Θεὸς, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε ῥῦσαι ἡμᾶς, Ἐ ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Τὸ Τριπάγιον, μετανοίας γ', τὸν Ἐκφώνειν, καὶ τὰ ᾠσμάτια ᾠσπάρια εἰς ἦχον β'.

ΣΩτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστὲ ὁ Θεὸς· ἐπὶ σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ὁδηγῶν πάντα τὰ Ἔθνη κραζόντα. Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὴν ἀχραντόν Εἰκόνα σε προσκυνοῦμεν ἀγαθὲ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν παισμάτων ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεὸς· βουλήσει γὰρ ἐδόκησας ἀναβλθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃς ὃς ἔπλασας ἐκ τῆς ἐχθρᾶς· ὅθεν δυνάμεις βοῶμεν σοι. Χαῖρε ἐλπίκησας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, Ἐ ἀναζωπυροῦμεν ὡς τὸ σῶσαι τὸν Κόσμον.

Καὶ νυῦ.

ΕΤαλαιχρίας ὑπάρχησα πηνὴ, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς, Θεοτόκε· βλέψαν εἰς λαὸν τὸν ἀμάρτησαντα, δέαζον ὡς αὐτὸν ἐλεωσφέαν σοῦ· ὡς σὲ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε βοῶμεν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριὴλ, ὁ γὰρ ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγος.

Τὸ Κύριε ἐλέησον μ'. καὶ ἡ Εὐχὴ. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ, Ἐ πάσῃ ὥρᾳ, Κύριε ἐλέησον γ'. Δόξα. Καὶ νυῦ, Τὴν πιστοτάτην τῆ Χειμαίρᾳ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ· Ἐ ὁ Ἱερεὺς σἰχ. Ὁ Θεὸς εἰσακουσθήτω ἡμῶν, ἡ εὐλογία ἡμῶν. Σῶσάτω τὸ ᾠσμάτιον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, Ἐ ἐλπίσωμεν ἡμᾶς· καὶ ποιήσωμεν μετανοίας μεγάλας γ'. εὐχόμενοι καθ' ἑαυτούς, λέγομεν τὴν Φεοτοκαμαρτωλῶν Εὐχὴν, τῶ ἁγίᾳ Ἐφραίμῳ. Εἶθ' ὕστε, τὰς τοῦ λοιποῦ ιβ'. ἀργιὰς, διὰ τὸ ἰσθίειν πάντας· πλημμελῆσαι δὲ τῆς ιβ'. ἀνισάμενοι καθ' ἑαυτούς, καὶ ἄρχεται ὁ Περιοὺς τὸ πλουτεῖν Τρισαγίῳ, μιτανοίας γ'. καὶ ἀσπαζόμεθα τὰς ἁγίας Εἰκόνας. Μετὰ δὲ τὸ, Πάτερ ἡμῶν. Τὸ, Κύριε ἐλέησον ιβ'. Εἶτα, Δόξα σοι ὁ Θεὸς, ἡ ἐλπὶς πᾶσῃ δόξα σοι· καὶ γίνεται Ἀπόλυσις. Οὗτος ὁ τύπος, καὶ ἡ τάξις ὀφείλει γίνεσθαι καὶ πᾶσαν τὴν ἁγίαν. Μ. ὡς ταῖς Τρισὶ τάξεις. Διὰ τοῦτο, ὅτι μὴ τὴν Ἀπόλυσιν ὀξυτερόμενοι τῆς Ἐκκλησίας ἀπερχόμεθα μὴ πάσης πονηρίας ἐν τοῖς ἰδίοις καλλίοις, καὶ ἐν ἕξειν ἡμῖν σωτυχίας φεῦς ἀλλήλως ποιεῖν· κακόλυται γὰρ τῷ ἁγίων Πατέρων, ὃ καὶ ἐφείλομεν φυλάσειν καὶ πᾶσαν σωλάξιν. Περὶ δὲ ὥρας ἐνάτης περὶυ ὁ Καθηλάσθης τὴν Θ. Ἐ σωτηρίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, Ἐ εὐλογήσας ὃς τὸ Ἱερεὺς, ἀρχόμεθα τῷ Τρισαγίῳ· μετανοίας γ'. μὴ δὲ τὸ, Πάτερ ἡμῶν. ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς, Ὅτι σὲ δεῖν ἡ Βασιλεία, Ἐ μὴ τὸ, Δόξα τῷ, Ἀμὴν, τὸ, Κύριε ἐλέησον ιβ'. τὸ, Δῶτε φεσπωνήσωμεν γ'. μετανοίας γ'. Ἐ ψάλλομεν τὴν ἑνάτην Ὠδὴν, τελοῦμεν, εἰς δὲ τὸ πλοῦτο τῷ γ'. ψαλμὸ, εἰς τὸ, Ἀλληλούϊα, μετανοίας γ'. καὶ ἀρχόμεθα τῆς τιμίου. τῶ Καθίσμασος· καθ' ἓν δὲ Ἀντίφωνον, μιτανοίας γ'. καὶ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῆς τιμίου λογίας ψάλλομεν τὸ παῦρι ᾠσπάρια εἰς ἦχον πλ. δ'.

Ο Ἐν τῇ ἑνάτῃ ὥρᾳ δὲ ἡμᾶς σαρκὶ τῷ θανάτῳ γλυσώμεθα, νέκρωσον τῆς σαρκὸς ἡμῶν τὸ φρόνημα, Χριστὲ ὁ Θεὸς, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. α'. Εἰσήκατε ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου.

Στίχ. β'. Εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου Κύριε. Ποιῶτυς Ἐ τὰς ἐν τύποις μετανοίας.

Δόξα. Καὶ νυῦ.

Ο Δι ἡμᾶς γλυτθεὶς ἐκ Παρθένου, Ἐ σαρκώσεις τὰπαθείας, ἀγαθὲ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον συλλύσας, καὶ ὑγρὸν δόξας ὡς Θεὸς, μὴ παιδεύης, ὡς ἔπλασας τῇ χαρᾷ σου· δόξον τὴν φιλανθρωπίαν σε ὑλιήμων, δέξαι τὴν τεκύσαν σε Θεοτόκον, ἱκετεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, Ἐ σῶσον, Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μετανοίας γ'. Καὶ γίνεται Ἀνάγνωσις πάλιν ἐκ τῆ Κλίμακα. Καὶ μὴ τὴν Ἀνάγνωσιν, λέγομεν ἡ παρῦτα σἰχ.

Η δὲ Θεοτόκος ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά σε τὸ ἅγιον· Ἐ μὴ ἐξαπελύσῃς τὴν ἐλ-

δέξηται σε· καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραὰμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δοῦλόν σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου.

Τρισάγιον, Παναγία Τριὰς. Πάτερ ἡμῶν, μετανοίας γ'. Ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεύς, Ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ Βασιλεία· καὶ μέχρι τοῦ, Ἀμήν, ψάλλομεν τὰ παρόντα ἑξαπλᾶ, εἰς ἦχον πλ. δ'.

Βλέπων ὁ Ληστὴς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς δι' Σταυροῦ κρεμάμενον, ἔλεγε· Εἰ μὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθείς, ὁ σὺν ἡμῖν σαρκωθείς, οὐκ ἂν ὁ Ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, δι' δὲ ἡ γῆ σεισμὸν ἐκυμαίνετο. Ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δόξα.

Ἐν μέσῳ δύο λῃστῶν ζυγὸς δικαιοσύνης ἀρίσθη ὁ Σταυρός σου· τὸν μὲν, καταγομένη εἰς ᾅδου τῇ βάρει τῆς βλασφημίας· τὸν δὲ, κυφιζομένην πᾶσαν πρὸς γνῶσιν θεολογίας. Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Καὶ νῦν.

Τὸν ἀμνὸν, καὶ ποιμένα, καὶ Σωτῆρα τοῦ Κόσμου ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα ἡ τεκοῦσα, ἔλεγε δακρύουσα· Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δοξάζομεν τὸν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται ὁρῶσά σε τὸν σαύρωσιν, ὃν ὡς πάντων ὑπομένεις ὁ Υἱός, καὶ Θεός μου.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον μ'. Δόξα. Καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ· ὁ Ἱερεύς. Ὁ Θεὸς εἰκτιρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς. Καὶ ποιῶμεν τὰς γ'. μεγάλας μετανοίας, λέγοντες καθ' ἑαυτοὺς, καὶ τὴν προσηλωθεῖσαν Εὐχὴν τοῦ ὁσίου Ἐφραὶμ. Εἶθ' ὅταν ἐρχώμεθα πρὸ τὴν πόλιν εἰς τὰς Χερὰς, καὶ ἐπάρχωσιν ὁ Χερὲς, ᾧ δύναται ἐνάρξασθαι, εἰς ἦχον πλ. δ'.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν Κύριε. Καὶ ψάλλομεν τοὺς Μακαρισμοὺς μὲ μέλος, καὶ μεγαλοφώνως, καὶ ἀργῶς, εἰς τὸν αὐτὸν ἦχον.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ Πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βα.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βα.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βα.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες, καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βα.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βα.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βα.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βα.

Μακάριοι οἱ διωγμὸν ὑπομένοντες δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βα.

Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βα.

Χαίρετε, καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βα.

Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ ἁγίῳ Πνεύματι.

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βα.

Καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ. Εἶθ' ὅταν ἐνευλογῶν τὸν δύο Χοροὺς ἐν τοῖς ψαλμοῖς, λέγωμεν ὑψηλοτέρᾳ φωνῇ, τὸ,

Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου· μετάνοιαν μίαν.

Μνήσθητι ἡμῶν Δέσποτα, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου· μετάνοιαν μίαν.

Μνήσθητι ἡμῶν Ἅγιε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου· μετάνοιαν μίαν· καὶ λέγομεν.

Χορὸς ὁ ἐπουράνιος ὑμνῶσι, καὶ λέγει. Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαὼθ· πλήρης ὁ Οὐρανὸς, καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Στίχος.

Προσέλθητε πρὸς αὐτὸν, καὶ φωτίσθητε, καὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ καταισχυνθῇ.

Καὶ πάλιν.

Χορὸς ὁ ἐπουράνιος ὑμνῶσι, καὶ λέγει. Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαὼθ· πλήρης ὁ Οὐρανὸς, καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Δόξα.

Χορὸς ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ Ἀρχαγγέλων μὲ πασῶν τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων ὑμνῶσι, καὶ λέγει. Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαὼθ· πλήρης ὁ Οὐρανὸς, καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Καὶ νῦν.

Πίστιν ὡς ἵνα Θεὸν, Πατέρα παντοκράτορα.

Ἄνες, ἄφες, συγχώρησον ὁ Θεὸς, τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἑκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν ἔργῳ, τὰ ἐν γνώσει, καὶ ἀγνοίᾳ· τὰ πάντα ἡμῖν συγχώρησον, ὡς ἀγαθὸς, καὶ φιλάνθρωπος.

Πάτερ

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν Οὐρανῷ, ℭ ἐπὶ τῆς γῆς· τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· ℭ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Μετὰ δὲ τὸ, Πάτερ ἡμῶν, τὸ Κοντάκιον ὡς συνήθως, τὸ εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Ἑβδομάδος. Δόξα· ℭ λέγομεν τὰ παρόντα.

Μετὰ τὴν Ἀγίων ἀνάπαυσον, Χριστὲ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἵνα ἐν τῷ πόνῳ, ἢ λύπῃ, ἢ στεναγμὸς, ἀλλὰ ζωὴ ἀπολαύσητε.

Καὶ νῦν.

Προσασία τὴν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδῃς ἁμαρτωλῶν δεήσεων φωνὰς· ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθὴ, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τοὺς πιστῶς κραυγάζοντάς σοι· τάχυνον εἰς πρεσβείαν, ℭ ἀπεῖσον εἰς ἱκεσίαν, ἡ θεοτόκος ἀεὶ, Θεοτόκε, τοὺς τιμώντας σε.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον μ'. καὶ ἡ Εὐχὴ. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ. Κύριε ἐλέησον γ'. Δόξα. Καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ. Εἰς ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον Πάτερ· ℭ λέγεται ψαλμὸς ϙγ' τοῦ Ἱερέως. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, ℭ ἐλέησαι ἡμᾶς. ℭ ποιήσω τὰς γ'. μεγάλας μετανοίας, καὶ τὰς ιβ'. Εἶθ' ὕστερον εὐχόμεθα ἡσύχως. Καὶ ἄρχεται ὁ Περισσὸς τὸ, Δεῦτε προσκυνήσωμεν γ'. καὶ μετανοίας γ'. καὶ ψάλλομεν τὸν ρη'. ψαλμὸν τοῦ Ἐσπερινοῦ. Ἐξέρχεται δὲ ὁ Καθηλάπτης, ℭ κρούει τὸ μέγα σήμαντρον. Ὁ δὲ Ἱερεὺς λέγει καθ' ἑαυτὸν τὰς συνήθως Εὐχὰς τῆς λυχνικῆς· μὴ δὲ τὸ πλῆν τῆς Περσημιακῆς ψαλμῆς, εἰς τὸ, Ἀλληλεία, μετανοίας γ'. Καὶ ἐκφωνοῦμεν τὰ, Πρὸς Κύριον· καθ' ἓν δὲ Ἀντίφωνον ποιοῦμεν μετανοίας χ'.

Τῇ β'. τῆς α'. Ἑβδομάδος, εἰς τὸ λυχνικὸν μὴ τὸν Περσημιακὸν ψαλμὸν, ἐκφωνοῦμεν τὰ, Πρὸς Κύριον· εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἑστῶμεν ἐκτενῶς. ℭ ψάλλομεν ἐκτενῶς τὸ προσόμοια τῆς Τετραδίου, Πούμα τῆς κυρίας Γωσὴφ, ἦχος β'.

Πάντα ὑπερῶ.

Πᾶσαν ἁμαρτίαν διαφθείρω, πάντας ὑπερβάλλω τῇ ἀσωτείᾳ· ἐὰν θελήσω μετανοῆσαι, οὐκ ἔχω δακρύων ὀχετούς· ἐὰν βαθύμως ℭ νῦν βιώσω, κολάσεως παιδικὰς ὠμὰ· ἀλλὰ δός μοι διόρθωσιν μόνε ἀγαθὲ ὁ Θεὸς, ℭ ἐλέησόν με.

Ὄμβριον.

Ὄμβρις μοι ἐδόθη, Χριστὲ, δακρύων ἐν τῇ τῆς νηστείας πρώτῃ ἡμέρᾳ· ὅπως πείθησον, καὶ ἀποπλύνω τὸν ῥύπον τοῦ ἐν τῇ ἡδονῇ, καὶ ἐποφθῶ σοι καθαρεμένῳ, νίκης κρατῆς ἐξ Οὐρανῶν μέλλης ἔρχεσθαι, Κύριε, κεῖται τοῖς βρέτεσι, ὡς Κριτὴς, ℭ δίκαιος μόνῳ.

Ἕτερον τῆς κυρίας Θεοτόκου· ἦχος πλ. α'.

Οἶκτε Πάτερ.

Δεῦτε, ἀναθύμως τὸ στρῶμα τῆς νηστείας ἔχοντες, ὡς θυρεὸν, πᾶσαν μεθοδείαν πολέμου τοῦ ἐχθροῦ ἀποκρουόμεθα, πιστοί. μὴ θελχθῶμεν ταῖς ἡδοναῖς τῆς σαρκὸς, μὴ τῷ πυρὶ τῆς πειρασμοῦ διαλυόμεθα· δι' ὧν Χριστὸς ὁ φιλάνθρωπος βεβαίους τῆς ὑπομονῆς στεφανώσαι ἡμᾶς, ὅταν παῤῥησίᾳ προσδοκῶμεν προσπίπτωμεν κραυγάζοντες, αὐτόκλητε ἐλέησον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τὸ Μαιναίου γ'. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκ. τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Ἕτερον Προκείμενον· ψαλ. γ'. ἦχος πλ. β'. Τῶ Κυρίῳ ἡ σωτηρία, καὶ ὅλη τὸν λαόν σου· εἶχος; Κύριε, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με;

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανὸν, ℭ τὴν γῆν· ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος, καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου· καὶ Πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, γενηθήτω φῶς, ℭ ἐγένετο φῶς· ℭ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλὸν· ℭ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους, ℭ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε νύκτα· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς· γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος· καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος, καὶ ὕδατος· ℭ ἐγένετο οὕτω· ℭ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα· ℭ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ὑπένερθε τοῦ στερεώματος, ℭ ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος, τοῦ ὑπερκάτω τοῦ στερεώματος· ℭ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα Οὐρανόν· ℭ εἶδεν ὁ Θεὸς, ὅτι καλόν· ℭ ἐγένετο ἑσπέρα, ℭ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα δευτέρα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑπερκάτω τοῦ Οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρὰ, ℭ ἐγένετο οὕτω· ℭ συνήχθη τὸ ὕδωρ τὸ ὑπερκάτω τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς, ℭ ὤφθη ἡ ξηρά· ℭ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν γῆν, ℭ τὰ συνήγματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσας· ℭ εἶδεν ὁ Θεὸς, ὅτι καλόν· ℭ ἐγένετο ἑσπέρα, ℭ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τρίτη. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος, ℭ καθ' ὁμοιότητα· ℭ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, καθ' ὁμοιότητα ἐπὶ τῆς γῆς· ℭ ἐγένετο οὕτω· ℭ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου,

χρότε σωθεὶν, σπέρμε κ) ἡμῶν, καὶ καθ' ὁμοίοτητα, κ) ξύλον κάρπιμον ποιῆν καρπὸν· ἕ τὸ σπέρμα ὡπὸ ἐν ἀυτῷ κ) γίνεθ· ὃτι σ' γῆς· κ) εἶδεν ὁ Θεὸς, ὅτι καλὸν· κ) ἐγένετ' ἑσπέρα, Ϛ ἐγένετ' ὄρθρι, ἡμέρα τετάρτη.

Ψαλμὸς β'. Ἅλληλουϊα δ'. ἦχος πλ. α'. Κύριος ἐβασιλεύσεταί μες, ὁ τὸν πανκαλλοπίαν μα φορὸς ἀυτῦ. Στίχ. Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με ἐἰσάκουσόν μου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Παροιμίαι Σολομῶντος ὑὸς Δαβὶδ, ὃς ἐβασίλευσεν ἐν Ἰσραὴλ, γνῶναι σοφίαν, κ) παιδείαν, Ϛ νοῆσαι λόγους φρονήσεως· δέξασθαί τε γραφὰς λόγων, νοῆσαί τε δικαιοσύνην ἀληθῆ, Ϛ κρῖμα κατευθύνειν· ἵνα δῷ ἀκάκοις πανουργίαν· παιδὶ δὲ νέῳ αἴδησίν τε, καὶ ἔννοιαν. Τῶν δὲ ὑὸς ἀκούσας σοφὸς, σοφώτερος ἔσται· ὁ δὲ νοήμων κυβέρνησιν κτήσεται. Νοῆσαι τε ἀξιοβολίαν, καὶ σκοτεινὸν λόγον, ῥήσεις τε σοφῶν, καὶ αἰνίγματα. Ἀρχὴ σοφίας φόβ· Κυρίε, συνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιοῦσιν ἀυτήν· Ἀφροσύνα δὲ καὶ παιδίαν ἀσεβεῖς ἐξουθένησαν. Ἄκουε υἱὲ παιδίας πατρός σε, καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμὸς μητρός σε. Στέφανον γὰρ χαρίτων δέξῃ σῇ κορυφῇ, Ϛ κλοιὸν χρύσεον περὶ σοῖ ζωχλῳ· Τιὲ, μὴ σε πλανήσωσιν ἀσεβεῖς ἀνδρες, μὴ δὲ βουληθῇς. Ἐὰν φοδακαλέσωσί σε, λίγοντες· Ἐλθὲ μεθ' ἡμῶν· κοινώνησον αἵματος· κρύψωμεν δὲ εἰς γῆν ἄνδρα δίκαιον ἀδίκως· καταπίωμεν δὲ ἀυτὸν, ὥσπερ ᾅδης ζῶντα, κ) ἄσημον τὸ μνημόσυνον ἀυτῦ ἀπὸ τῆς γῆς· τὴν κτῆσιν ἀυτῦ πολυτελῆ καταλῃψόμεθα· πλήσομεν δὲ οἴκους ἡμετέρους σκύλων· Τὸν δὲ κλῆρον σε βάλε ἐν μέσῳ ἡμῖν, κοινὸν δὲ βαλάντιον κτησόμεθα πάντες, Ϛ μαρόπιπον ἓν χρυσὸν πάντων ἡμῶν. Μὴ μες, μὴ πορεύθῃς ἐν ὁδῷ μετ' ἀυτῶν· ἴκκλινον δὲ τὸν πόδα σε ἀπ' ἐκ τρίβων ἀυτῶν· οἱ γὰρ πόδες ἀυτῶν εἰς κακίαν τρέχουσι, κ) ταχινοὶ εἰσὶ τὸ ἐκχέαι αἷμα. Οὐ γὰρ ἀδίκως ἐκτείνεται δίκτυα πτερωτοῖς. Αὐτοὶ γὰρ οἱ αἱμάτων μετέχοντες, ἐνεδρεύουσιν ἑαυτοῖς κακά· ἡ δὲ καταρροὴ ἀνδρῶν ἀδίκων κακή. Αὗται αἱ ὁδοὶ εἰσι πάντων· ῥῦ συμπλεόντων τὰ ἄγομα· τῇ γὰρ ἀσεβείᾳ τῶν ἑαυτῦ ψυχῶν ἀφαιροῦνται· σοφία ἐν ὁξέσι ὑμνεῖται, ἐν δὲ πλατείαις παῤῥησίαν ἄγει.

Τὸ, Καταξίωσον Κύριε, Ϛ μεταγοίας γ'.

Εἰς δὲ τὸν ὄρθ. τὸ ἰδιόμ. τῆς ἡμέρας, ἦχος γ'.

Νῆς ἀσωμίας ὑησίαν δικτιὼ, διάφεσον τοῦ Κυρίου, ἀλκτὴν ὑησία ἡ τῷ κακῶν ἀλλοτρίωσις· ἐγκράτεια γλώσσης, θυμὸς ἀποχὴ, ὕπνου ἐπιθυμιῶν χαισισμὸς, καταλαλίας, ψεύδους, καὶ ἐπιορκίας· ἡ τούτων ἔνδεια ὑησία ὄξιν ἀληθῆς, καὶ Ϛ φοβερὸς σκυτῶν.

Θεοτοκίον.

Πεὸς σὲ ἦρα τὰς ὀφθαλμάς μου, τὸν κτησικῶντα ἐν τῷ Οὐρανῷ· ἰδὲ ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν Κυρίων ἀυτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς Κυρίας ἀυτῆς· ὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως ἂ οἰκτειρήσῃ ἡμᾶς.

Καὶ διασώσῃμεν ἀυτὸν. Εἶτα τὸ μαρτυρ.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ὀξυδανώσεως· ὅτι πλέον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν· τὸ ὄνειδισμὸν τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μεγάλη ἡ Μαρτύρων σου, Χριστὲ, ἡ δύναμις, ὅτι μόνοις σοὶ κάντεις, Ϛ πνεύματα δώωσι, καὶ κατήχησαν ἰχθρῶ τὴν ὀξυσίαν, τῇ ἰσχὺι τῆς Τελειάδος κρωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς ὁυσεβείας.

Δόξα, Ϛ νυῦ. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, ἡ φερουσία πάντων τῶ δημιθρίων· εἰς σὲ θαῤῥθμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα· ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπὶς ἡμῶν ὄτι· φρίσθαι τῶ ἐν σὲ τυχθέντι ὑπὲρ ἀληθῶν ὄτι.

Εἶτα πιεῖ ὁ Καινούργιος τὼν σωμήδως μετάνοιαι εἰς τὰς Χορὰς. Ὡ σαύτας καὶ οἱ δύο Χορεῖ, τὸ, Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, καὶ μετανοίας γ'. Ὁ Γεροῦς, Ὁ γὰρ σῶ ὄζιν ἡ Βασιλεία· κ) μῦ τὸ, Ἀμίλ· Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε Κεχαριτωμένη· μετάνοιαν μίαν. Δόξα· Βαπτιστὰ τῶ, Χριστὸ, μετάνοιαν μίαν. Καὶ νυῦ· Γκατέσατε ὑπὲρ ἡμῶν· μετάνοιαν μίαν. Εἶτ' ὕτως· Τ' πὸ τὴν σὴν ὠδακαχρίαν, λέγεται φραίσε φωνῇ, καὶ ἀνὰ μετανοίας, κ) μέλος· Κύριε ἐλέησον μ'. πάντοτε φωνῇ. Δόξα. Καὶ νυῦ. Τὴν πιωσθέραν τῆς Χριμβίμ. Ἐν ὀνόματι Κυρίε δόλογησον Πάτερ ὁ Γεροῦς. Ὁ ὢν δόλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐπιμόνοις Βασιλεῦ, τὸς πιστὸς Βασιλεῖς ἡμῶν στερέωσον· Ϛ λέγομεν· Ϛ τὴν Εὐχὴν μυστικῶς τῆ ὁσίε Ἐφραίμ· τὸ, Κύριε, κ) Δέσποτα τῆς ζωῆς μου· καὶ πνεῦμα τῆς γ'. μεγάλες μετανοίας, καὶ τὰς μικρὰς ιβ'. Ϛ πάλιν τὴν προσευχομένῳλων Εὐχὴν, Ϛ μετάνοιαν μίαν· τὸ Τελευταῖον· καὶ ὁ Γεροῦς. Ὁ γὰρ σῶ ὄζιν ἡ Βασιλεία· τὸ, Κύριε ἐλέησον ιβ'.

Εἶτ' ὕτως ἡ παροῦσα Εὐχὴ.

Παναγία Τελειὰς, τὸ ὁμοούσιον κράτ· ἡ ἀδιαίρετος Βασιλεία, ἡ πάντων τῶν ἀγαθῶν αἰτία, δέδικαιον δὲ Ϛ ἐμὲ ἰμοὶ τοῦ ἁμαρτωλῶ· σπίρξον, σωμίτσον τὴν καρδίαν μου, καὶ πᾶσαν ἀβελτερίαν μου τὴν βιβηλόπτυε· φοτισὸν μου τὸν δῴανοιαν, ἵνα ἐξαπατῆς σὴν δόξαν, ὑμνοῦ, Ϛ φοβοπιεῶσ, καὶ λέγω· Εἷς Ἅγιος, εἷς Κύριος Ἰησῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεὸ Παῦρς ἀμήν.

Εἶτ τὸ ὄνομα Κυρίε δόλογησον ἀπὸ τῦ νυῦ, καὶ ἕως τῦ αἰῶνος, λέγομεν ἀυτὸ ἐν τέλει, καὶ μετανοίας γ'. Δόξα. Καὶ νυῦ. Εὐλογήσατε τὸν

τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ. Ὅταν δὲ ἱστῶμεν ψάλλειν, λέγομεν τὸν ψαλμὸν, τὸν ιε'. τὸ Ὑψώσω σε ὁ Θεός μου, ὁ Βασιλεύς μου· ἔ γίνεται Ἀπόλυσις. Ἐξερχόμενοι δὲ ἐν τῷ Νάρθηκι, ψάλλομεν ὡς σωθῶσι τὸ ἐγκώμιον τῆ Ἁγίᾳ, Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτόκιον. Λέγονται δὲ ἔ ὑπὸ τῆ Ἱερέως αἱ συνήθεις Εὐχαί· ἔ γίνεται Ἀπόλυσις. Αὕτη ἡ Ἀκολουθία γίνεται τῆ λυχνικῆ, μὴ ὄσης Περιγιασμένης· ἡ γὰρ παρελάβομεν ποιᾶν Περιγιασμένην μέχρι τῆς Τετάρτης, δέχ τὸ νηστεύειν ἐκ φιλαδέλφειας πᾶσαν τὴν ἀδελφότητα· οἱ δὲ δυνάμενοι, μενέτωσαν νήστεις ἕως τῆς Παρασκευῆς. Ὅταν δὲ γίνεται Περιγιασμένη, ποιεῖ ὁ Ἱερεὺς ἐν ἱκέτῳ Ἀντιφώνῳ τὴν εἰκλογ. μικρὰν Συναπτὴν· εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν εἰκ. ί. ἀπὸ τῆ, Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχήν μου, εἰς τὸν ἦχον τῆ ἰδιομέλου τῆς ἡμέρας, διαπερῶντες αὐτό. Εἶτα τὸ μαρτ. εἰς τὸν αὐτὸν ἦχον· ἔστιτα τὰ γ'. προσόμοια τῆ Τριῳδίου· καὶ τὰ γ'. τῆ Μιμαίᾳ, διαπερῶντες τὸ ἓν· ἔ γίνεται Εἴσοδος μὴ κηρῶν, ἔ θυμιατόν· τὸ Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον. Καὶ ἡ Γένεσις. Εἶτα τὸ β'. Προκείμενον. Καὶ ἐν τῷ πολυταίῳ εἴκοσιν ἑκφωνῶ ὁ Διάκων. Κιλεύσατε. Λαβὼν δὲ ὁ Ἱερεὺς τὸ θυμιατὸν, καὶ κινῶν εἰς τὴν Ἀνάγυρον αὐτῆ χεῖρα, ἵστατε κατενώπιον τῆς ἁγίας Τραπέζης, καὶ λέγει, Σοφία, ὀρθοί, φῶς Χριστὸ φαίνει πᾶσι· καὶ ὁ ψάλτης, Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα· καὶ μὴ ἢ συμπλήρωσιν, λέγει ὁ Ἱερεύς. Εἰρήνη σοι· ἔ ὁ Διάκων, Σοφία· ἔ Ἀνάγνωσις· τὸ, Κατεύθυνθήτω ὡς ὤφθην ὁ Δεμέστικος μὴ τῷ εἴκοσιν· εἴκ. ά. Κύριε ἐκέκραξα πρὸς σὲ, εἰσάκουσόν μου· εἴκ. β'. Θὲς Κύριε φυλακὴν τῷ στόματί μου· εἴκ. γ'. Μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου· ὅταν δὲ ψάλλῃ ὁ Δεμέστικος, ἡμεῖς δὲ γόνυ κάμπτομεν ἀνίσταμαι· ὅταν δὲ ἡμεῖς ἀνιστῶμεν, κλίνει αὐτὸς τὸ γόνυ. Εἶτα λέγει ὁ Διάκων τὰς αἰτήσεις τῆς Ἐκτενῆς· ἡμεῖς δὲ ποιοῦμεν μετανοίας γ'. ἔ γίνεται ἡ Ἀκολουθία τῆ Περιγιασμένων. Εἰσέρχεται χορὸς, ὅπ μὴ τὴν ἀρχὴν τῆ Ἁγίων Δώρων, πληροῦμεν τὸ, Νῦν αἱ Δυνάμεις, ποιοῦμεν μετανοίας γ'. ἀσπασάμενος ὁ Ἱερεὺς τὰ κεκλύμματα ἐκ τῆ Ἁγίων, καὶ σκεπάζει αὐτὰ μὲ τῆς Ἀναφορᾶς, ὅπει τῆ Ἅγιος. Οὕτω γὰρ καλεῖν εἰώθασιν αὐτὸ ἐν τοῖς τῆ Ἱεροσολύμων μέρεσιν· ὅταν δὲ πληρώσῃ τὸ, Πάτερ ἡμῶν, ἔ μέλλει ὑψοῦν τὸν Ἅγιον Ἄρτον, ἐκ ἀνακαλύπτει αὐτὸν, ἀλλὰ κεκαλυμμένων ὄντων τῆ Ἁγίων, εἰσάγει τὰς χεῖρας αὐτῆ ὁ Ἱερεὺς δέα πολλῆ, ἔ ἀπέμβλεπτο τῆ Ἁγίῳ Ἄρτῳ, ἑκφωνῶ. Τὰ Περιγιασμένα Ἅγια τοῖς ἁγίοις· εἶθ' ὕστερ ἀνακαλύπτει αὐτὰ, τὸν συνήθως τρόπον ἀποπληρῶν· μὴ δὲ τὸν Ὀπισθάμβωνον Εὐχὴν, εἶτα τὸ ὄνομα Κυρίε εὐλογημένον, μετανοίας γ'. καὶ τὸ, Εὐλογήσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ, μετανοοῦσιν ἡμῶν τὸ καταπλασσόν, καὶ Ἀπόλυσις. Οἱ δὲ μεταλαμβάνοντες, δέχονται ὕδατος. Αὕτη ἡ Ἀκολουθία γίνεται καθ' ὅλων τὴν ἁγίαν Μ'. Περιγιασμένης ὄσης. Εἰσερχόμενοι δὲ ἐν τῇ Τραπέζῃ, ἐθίομεν ξηροφαγίαν, πίνομεν ἔ ζωμὸν μὴ μέλιτος, τῇ Τετάρτῃ δηλονότι. Τῇ δὲ Πέμπτῃ τῆς αὐτῆς Ἑβδομάδος τράπεζαν ἐκ ἴσμεν, ἀλλὰ μεμνημένοι νηστεύοντες ἄχρι τῆς Παρασκευῆς· τότε γὰρ ἐσθίομεν, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν τράπεζαν. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τὰ Διακονικὰ τῷ φωτιζομένων, καὶ ἡ Εὐχὴ ἀπὸ τῆς δ'. ἀρχονται τῆ Μεσονηστίμου, ἔ λέγονται μέχρι τῆς μεγάλης δ'. ἡ μόνον ἐν ταῖς Περιγιασμέναις, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς Σάββασι, καὶ ταῖς Κυριακαῖς, εἰς τὸ Χρυσοστόμου δηλονότι τὴν Λειτουργίαν, καὶ τὸ μεγάλου Βασιλείου. Χρὴ γινώσκειν, ὅτι ἐν τῇ Λάβρᾳ τῆ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα ἡ ψάλλομεν Ἀπόστιχα εἰς τὸν Ἑκκλησίαν, ἀλλ' ἐν τοῖς καλλίοις ψάλλομεν ἕκαστος· ὅπου γὰρ παρελάβομεν· εἰς δὲ τὰ Κοινόβια τῆς Παλαιστίνης ψάλλονται τὰ Ἀπόστιχα ὅπου· ὅθεν δὲ ἄρχει, εἰσέρχεται ὁ Καθηγούμενος· καὶ ποιήσας μετάνοιαν τῷ Περιστῶτι, κρούει τὸ σήμαντρον ιβ'. Καὶ συναγόμεθα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· ἔ ποιήσαντες ἕκαστος τὰς δεκαπεντημέρους μετανοίας, ἔ μικρὸν καθησάντες, εἰς τὸ πάντας, ἢ τοὺς πλείονας συναχθῆναι, ἀναστὰς ὁ Ἱερεὺς ἀπὸ τῆς καθέδρας αὐτῆ, καὶ ποιήσας τὴν συνήθη μετάνοιαν τῷ Ἡγουμένῳ, ποιεῖ Εὐλογητόν. Καὶ ἡμεῖς ἀρχόμεθα τὸ Τεσσαρά μὴ μετανοιῶν ὡς ἔθος. Ὁμοίως καὶ εἰς τὸ, Δόξα προσπιπτόμεθα μετανοίας γ'. ἔ δύο λέγομεν τὸν ξθ'. ψαλμὸν τὸ, Ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες· εἶθ' ὅπως ἀρχόμεθα τῆ μεγάλου Κανόνος, ποιοῦντες αὐτὸν τμήματα δ'. καθ' Εἱρμὸν, ὡς πληροῦσθαι τοῦτον τῇ ἑ ἑσπέρας. Ἀφ' ἧκτις Ὠδῆς· καθίσμ. καταυκτικὰ εἰς ἦχον πλ. β'. Ἔλίπσον ἡμᾶς Κύριε, ἐλίπσον ἡμᾶς. Δόξα, Κύριε ἐλίπσον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Τῆς ἐπαλαγχείας τῆ πύλου· μὴ δὲ τὴν τῆ Καινόνος συμπλήρωσιν ἀρχόμεθα τῆ δ'. ψαλμῆ, Ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με, εἰσάκουσόν μου ὁ Θεός· ὡσαύτως ἔ τοὺς ἑπτὰ ψαλμοὺς τῆ Ἀποδείπνου· εἰς τὸ, Ἀλληλούϊα, μετανοίας γ'. καὶ αὖθις ἀρχόμεθα τῆς ἑπτὰ ψαλμῳδίας, τὸ, Πρὸς σὲ Κύριε ἦρα τὴν ψυχήν μου· ἔ τοὺς λοιποὺς δύο ψαλμοὺς, λέγοντες ἐν τῷ τέλει τούτων, Ἀλληλούϊα· καὶ ποιοῦμεν μετανοίας γ'. εἶτα ἄρχεται ὁ Χορὸς ὁ λαβὼν ἀπὸ τῆ Ἐσπερινοῦ τὴν ἀρχὴν τὸ, Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός· ἔ λέγομεν τοὺς ἑξῆς ἕκαστος μεταλογάνως, ἔ μὴ μέλλῃς, λέγοντος τῆ ἑνὸς Χορῦ, καὶ ἀποκρινομένου τῷ ἑτέρῳ. Ὁμοίως ἔ τὸ, Ἡ ἀσώματος φύσις, τὰ Χερουβίμ. Τὸ δὲ, Πιστεύω εἰς ἕνα Θεὸν, χαμηλῇ τῇ φωνῇ· εἶτα, ὁ ἀρ-

Digitized by Google

ὁ ἀναβαίνων. Χορὸς τὸ, Παναγίᾳ Δέσποινα Θεοτόκε, φόβου βασιλικοῦ ἡμᾶς. ℭ ποιεῖ ὁ ἕτερος Χορὸς μετάνοιαν. ℭ ἀνίστανται τὸ ἕτερον Χορὸ, ℭ ἀποκεκινημένοι, ποιεῖ ὁ ἕτερος μετάνοιαν, ἀσπάζονται ℭ εἰς τὰς λοιπὰς ἀκροκλινικὰς ᾠχας ἅπαντες, ὅπερ δὶ ἀπῆμεν τὸ, Ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, ψάλλουσιν οἱ δύο Χορεῖς δίχως, ℭ μετανοίας γ'. εἶτα Τριῳδίον χορεῖς μετανοίας. ℭ λέγομεν τὰ παρόντα ζωοπάρεια εἰς ἦχον β'. ἃ ℭ ψάλλομεν μιγαλοφώνως, καὶ μὴ μέλος. Φώπου τὰς ὀφθαλμούς μου. Δόξα, Ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου. Καὶ νῦν, Θ'η ἐκ ἔχομεν παῤῥησίαν. Ἰσέον δὲ ὅτι δείσκεται ἐν τισὶ τῷ Τυπικῷ, ἐν σάββατον ψάλλεσθαι, εἰ βυλιτὸν τῷ Περιτοῦτι, ἵνα τῷ δύο Χορῷ τὸ, Φώτισον τὰς ὀφθαλμούς μου Χριστὲ ὁ Θεός. Οὐκ οἴδαμεν δὶ τοῦτο γινόμενον ἐν ἁγίᾳ τῷ Μεγάλῳ. Ἐ'σὶ δὶ καὶ ἕτερα ζωοπάρεια, ἃ καὶ ψάλλονται ἡμέραν παῤῥ ἡμέραν εἰς ἦχον πλ. δ'. ἤγουν τῇ Τρίτῃ, καὶ τῇ Πέμπτῃ ἑσπέρας· εἰσὶ δὶ ταῦτα. Τῶν ἀοσμάτων ἐχθρῶν μου τὸ ἄυπνον· στιχ. Ἐπίβλεψον, ἐπακουσόν μου Κύριε ὁ Θεός μου. Ὡς φοβερὸς ἡ Κρίσις σου Κύριε. Δόξα. Δάκρυά μοι δὸς ὁ Θεὸς, ὡς ποτέ. Καὶ νῦν, Τὴν ἀκαταίσχυντον, Θεοτόκε, ἐλπίδα σε. Τὸ, Κύριε ἐλέησον μ'. Ο' στιχ. παρὰ τὸ Ἱερέως, καὶ ἡ Εὐχή. Κύριε, Κύριε, ὁ ῥυσάμενος ἡμᾶς. Τιμᾷ δὲ τῷ Τυπικῷ δείξαι μὴ τὸ διοτικὸν, ἡ τὸ, Κύριε ἐλέησον, τὸν στιχ. μόνον λέγεσθαι παρὰ τὸ Ἱερέως, καὶ παῤ ἡμῶν τὴν Εὐχὴν τὴν, Δίσποτα Θεὲ Πάτερ παντοκράτορ, ὅπερ, ἐκ ἀρέσκει, δοκεῖ μοι, καταλιμπάνεσθαι· ἐν μὲν τῇ τοιαύτῃ τάξει τὸ, Κύριε, Κύριε, ὁ ῥυσάμενος ἡμᾶς. Ἐν δὲ τῇ πλειοτάξει, τὸ, Δίσποτα Θεὲ Πάτερ παντοκράτορ. Εἶθ' ἕπε, Δὸῦτε προσκυνήσωμεν γ'. καὶ ψάλλομεν τὸν ν'. καὶ τὸν ρά. ψαλμὸν, τὸ, Κύριε ἐσάκουσον τῆς προσευχῆς μου· καὶ ἡ κραυγή μου πρὸς σὲ ἐλθάτω· καὶ τὸ, Κύριε παντοκράτορ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τριῳδίον, καὶ μετανοίας γ'. ὁ Ἱερεύς. Ο'τι σοῦ ἐστιν ἡ Βασιλεία, καὶ μὴ τὸ, Ἀμὴν, λέγομεν τὰ ζωοπάρεια ταῦτα χάμαι εἰς ἦχον πλ. β'. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς. Δόξα, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Τῆς Θεοτοκογενίας τὴν πύλην τὸ, Κύριε ἐλέησον μ'. Δόξα. Καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῷ Χερουβὶμ. Ε'ν ὀνόματι Κυρίε εὐλόγησον Πάτερ· ὁ Ἱερεύς. Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, καὶ ἡ Εὐχὴ. Δίσποτα Θεὲ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε, καὶ Τὸ, Δὸῦτε προσκυνήσωμεν γ'. καὶ μετανοίας γ'. Ο' Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου. Καὶ τὸ, Κύριε ἐσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐκούτισαν τὴν ἐνοησίν μου· τὸ, Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ· τὸ, Κύριε καταφυγὴ ἐγένεσθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ, ℭ γενεᾷ· ἐγὼ εἶπα, Κύριε ἐλέησόν με. Καταξίωσον Κύριε ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ. Εἶτα τὸ, Τρισάγιον, τὸ, Παναγία Τριὰς· τὸ, Πάτερ ἡμῶν. Ο' Ἱερεύς. Ο'τι σὺ, ἐστιν ἡ Βασιλεία. Εἶτα ψάλλομεν μεγαλοφώνως, καὶ ἀρχὰς, εἰς ἦχον πλ. β'.

Κ'τοι ἡ δωδέκατος μοῦ ἡμῶν γίνεται. ἄλλον δὲ ἐκτὸς σοῦ βοηθὸν ἐν ἐλλείψει ἐκ ἔχομεν. Κύριε τῇ δωδεκάτου ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ ἀποκρίνεται τὸ ἀντὶ ὁ ἕτερος Χορὸς. Καὶ λέγει ὁ ἀναβαίνων Χορὸς στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν πᾶς Ἁγίοις αὐτοῦ· καὶ πάλιν τὸ ζοπ. Εἶτα ℭ ὁ ἕτερος Χορὸς τὸ ζοπ. ἐν ἐκείνῳ στίχ. Μετὰ δὲ τὸν συμπλήρωσιν τῆς πέντε στίχων, λέγουσιν οἱ δύο Χοροὶ ὁμοῦ τὸν α'. στίχ. καὶ ζοπιλεῖον, Εἶτα ἀέρχεται ὁ ἀναβαίνων Χορὸς. Δόξα τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Κύριε, εἰ μὴ τὰς Ἁγίους σου ἐξεμιλῶ ὁρισθυτὰς, καὶ τὸν. Καὶ νῦν. Πολλὰ τὰ πλήθη τῆ ἐμῆ, Θεοτόκε, πᾶσι μόνον. Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου τὸν πᾶσον ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι· τὸ, Κύριε ἐλέησον μ'. καὶ ἡ Εὐχὴ. Ο' ἐκ παντὶ καιρῷ, καὶ πᾶση, τὸ, Κύριε ἐλέησον γ'. Δόξα. Καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῷ Χερουβὶμ. Ε'ν ὀνόματι Κυρίε εὐλόγησον Πάτερ, ὁ Ἱερεύς. Ο' Θεὸς οἰκτειρήσῃ ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσῃ ἡμᾶς· ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσῃ ἡμᾶς· ℭ πυκνὰ τὰς ἀ. μετανοίας ὡς συνήθως, καὶ μὴ τὰς Εὐχὰς τὰ ὁσία Ἐφραὶμ. Εἶτα τὸ Τεσσαρακοστόν, καὶ μετανοίας γ'. μὴ δὲ τὸ, Πάτερ ἡμῶν, τὸ, Κύριε ἐλέησον ιβ'. λέγομεν τὴν Εὐχὴν, ποίημα Παύλου μοναχοῦ Μοινῆς τῆς Εὐσεγήπεως· τὸ, Ἀσπίλε, ἀμόλυντε· καὶ τὸ, Καὶ δὸς ἡμῖν Δέσποτα.

Δὲ εἰδέναι, ὅτι τὰ πλείονα τῷ Τυπικῷ, ℭ ἡ συνήθεια ὀρίζουσι, μὴ τὸ πλειότατον Τεσσαράκοντα, πάσιν ἅπασιν δὴ γῆς, καὶ λέγειν τὸν Ἱερέα μεγαλοφώνως τὴν ἐκ τοῦ μεγάλου Ἐκτενεσμοῦ Εὐχήν. Δίσποτα πολύλεως Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐν ᾗ καὶ τὴν Ἀπόλυσιν. Καὶ ἕπω πάντας μετάνοιαν ὁ Περιτοῦ δὴ γῆς, λέγει τοὺς Ἀλλοφύλους. Εὐλογῆτε Πατέρες ἅγιοι, συνχωρήσατέ μοι τοῦ ἁμαρτωλοῦ, εἴτι ἥμαρτον λόγῳ, ἔργῳ, διανοίᾳ, καὶ πᾶσῃ μοι τῇ αἰσθήσει. Καὶ ἀντιπαρέρχομαι ἡμᾶς, ὁ Θεὸς συγχωρήσοι σοι Πάτερ ἅγιε· ℭ ἀέρχεται ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν Χορεῦ τῷ πάγιν εἰς, καὶ εἷς πασῶν ἐμοίωσε, καὶ ἀσπάσηται, καὶ λαμβάνειν συγχώρησιν, μέχρις ἂν πληροθῶσι πάντες· ℭ ὅπως ἀέρχεται ὁ Ἱερεὺς λέγων. Εὐξώμεθα ὑπὲρ τῆ κεκτισμένης, καὶ ἁγίων ἡμῶν Αὐθεντῶν, ℭ τὰ ἑξῆς· ὡς ἐν τῇ χρονίᾳ ἀρκτάκῃ διελήφθαι.

Καὶ μὴ ταῦτα, ὁ συνήθως ἐγὼ παρὰ τὸ Περιτοῦτο, ℭ ἡ πρὸς ἀυτὸν παρὰ πάντων ἐμοίως μετάνοια· καὶ ὅπως ἀπερχόμεθα ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ κέλλῃ. Αὐτὴ ἡ τάξις γίνεται καθ' ἑκάστ

τὴν ἁγίαν Μ'. ἐν τοῖς Α'ποστόλοις. Ἰσθι, ὅτι τῇ Πεντηκοστῇ τὸν ἕτερον λέγοντες, ἡμεῖς τὸ, **Εὐδόκησον**, ἀποκρινόμεθα, λέγοντες τὴν συγχώρησιν, καὶ παρεσθῶτα. Διὰ δὲ τὸν Ε'κκλησιάρχιν καὶ τοῦτο σκοπεῖν ἀκριβῶς, ἵνα, ὅταν τὰ Α'ποστόλεια ἀποδίδωσιν, ὑποχρεοῦται ἀκμὴν ἡμέρας. Ἴσθι, ὡς φερόμενα, μίαν ἡμέραν ἢ ἁγίων Νηστειῶν ἀκριβῶς ὀξυτάσσεται, παρεσθήκαμεν τῇ ἁγίᾳ ἡμέρᾳ, τίνα ποσότητα τῆς ψαλμῳδίας, καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ τυποθέτας παρὰ τῷ ἁγίων Πατέρων μετανοίας· ἃς ὃν ἔχει φιλοθεΐαν, ἐδὲ τὸν ἄγαν νομοθέτην. Ποσῶνται δὲ αἱ ἐν τῇ Ε'κκλησίᾳ γινόμεναι μετάνοιαι· τὰ νυχθήμερα ζυγακόσιαι, ἀνὰ τὰ μεσονυκτικά. Παρελάβομεν δὲ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, ἐν τοῖς ἰδίοις καλλίοις ἕκαστον ψάλλειν τὸ ψαλτήριον· ἢ οἱ μὲν διαιρέμενοι, τελεῖσιν αὐτὸ τὸ νυχθήμερον, οἱ δὲ ζῆς τῆς Ε'βδομάδος, οἱ δὲ δίς. Μετανοίας δὲ ποιᾶν, ὅσας ἐκάστῳ κῆ τῶν ἰδίων διαίτων ὁ Πατερικὸς τυπάσει.

Εὐχὴ κῆ τὸ, **Κ'ύριε, ἐλέησον.**

Τοῖς μισθοῖς, καὶ ἀδικοῦσι ἡμᾶς συγχώρησον Κύριε φιλάνθρωπε· τοῖς ἀγαθοποιοῦσιν ἀνταπόδοσον· τοῖς ἀδελφοῖς πᾶσι, Ε ἰδίοις χάρισαι πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον· τοὺς ἐν ἀθυμίᾳ διάπεμψαι, Ε ἄσπιλ διάρπαγ· τοὺς ἐν θαλάσσῃ κυβερνῆσον. Μνήσθητι Κύριε, πάντων τῶν ἀοιδιμοκοιμηθέντων Πατέρων, καὶ Α'δελφῶν ἡμῶν, καὶ ἀναπαυσον αὐτοὺς, ἵνα ἐπισκοπεῖς τὸ φῶς τῆς σῆς φερσότητος· μνήσθητι Κύριε, καὶ τῆς ἡμῶν ἐλεεινότητος, καὶ ἀλλοτίνος, καὶ φώτισον ἡμῶν τὸν νῶν ἐν τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως τῆς ἁγίας σῆς Εὐαγγελίας, καὶ ὁδήγησον ἡμᾶς ἐν τῇ τελέᾳ τῶν ἐντολῶν σῆς, φρασθείσας τῆς παναχράντης σῆς Μητρὸς, καὶ πάντων σῶν τῶν Α'γίων, Α'μήν.

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, ἀποδίωξον τοὺς πονηροὺς, Ε ἀκαθαίρετος λογισμοὺς ἀπὸ τῆς ἀΨυχίας, καὶ ταλαιπώρου μου ψυχῆς, καὶ καρδίας, Ε κατάβασιν μὴ τὸν φόρτα τῶν παθῶν, καὶ ἐλέησόν με, ὅτι ἀθυνὸς, καὶ ταλαίπωρός εἰμι ἐγώ· Ε ῥῦσαί με ἀπὸ τῶν ἐπηρεαζόντων μοι πονηρῶν ἐνθυμήσεων, καὶ φορτικῶν· ὅτι ὑπερδέχομαι μὴν ὑπάρχεις, καὶ τὸ ὄνομά σε τὸ ἅγιον δοξάζομεν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Α'μήν.

Υπερένδοξε Α'σπιλόβλαστε Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, φερσότατα τὴν ἡμετέραν φερσοχὴν πρὸ Τίῳ σε, καὶ Θεῷ ἡμῶν, ἵνα σώσῃ ἐξ σὲ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Η Ε'λπίς μου ὁ Θεός, καταφυγή μου ὁ Χριστὸς, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Τριὰς ἁγία σῶσόν με.

Τῇ Δευτέρᾳ τῆς α'. Ε'βδομάδος Γ'αστέρες· εἰς τὸ Α'ποδεκαυον μῆ τὸ εἰπεῖν τὸ Τρισάγιον. τὸ, Ο' Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες, καὶ τὰ λοιπὰ· ψάλλομεν τὸν παρόντα μέγαν Κανόνα, πρὸ τοῦ ἁγίου Παῦλου ἡμῶν Α'νδρέου Κρήτης, τοῦ Γεροσολυμίτου. Ὡδὴ ἁ. ἦχος πλ. β'. ὁ Εἱρμός. Ποιήματα δὲ καθ' ἓν τροπάριον μετανοίας γ'. λέγοντες τὸν παρόντα ἦχον. **Ε'λέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με·** τὸν Εἱρμὸν δίς.

Ο Θεὸς, καὶ σκεπαστής ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεὸς, καὶ δοξάσω αὐτόν· ,, Θεὸς τοῦ Πατρός μου, Ε ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Δίς.

Ε'λέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ο'σον ἄρξομαι θρηνεῖν τὰς τῆ ἀθλίᾳ μου βίᾳ φερέλπεις· ποίαν ἀπαρχὴν ἐδείξατο, Χριστὲ, τῇ νῦν θρηνῳδίᾳ; ἀλλ', ὡς ἐλαφαγμὸς, μοι δὸς ἐξαπτώμενον ἄφεσιν.

Δεῦρο ταλαινα ψυχὴ, σὺν τῇ σαρκί σε τῇ πάντων Κτίστῃ ὁμολόγησον, καὶ ἀπόρρα λοιπὸν τῆς φρίκης ἀλογίας, Ε φερσάγαγε Θεῷ ἐν μετανοίᾳ διέκρυα.

Τὸν φερτόπλαγον Α'δὰμ τῇ ἐξοβάσει παφερζηλώσας, ἔγνων ἐμαυτὸν γυμνοθέντα Θεῷ, ῃ τῆς ἀϊδίου Βασιλείας, καὶ ζωθῆς ἐξὸ τὰς ἁμαρτίας μου.

Ο'μοι, ταλαινα ψυχὴ, τί ὠμοιώθης τῇ φερτῃ Εὔᾳ; ἴδε γὰ κακῶς, Ε ἐγκώπως πικρῶς, Ε ἤλω τῷ ξύλῳ, καὶ γυδόσω φερσπατὸς τῆς ἐξαλγήσῃ βερόσεως.

Α'ντὶ Εὔας αἰδεσπὸς ἡ γενητή μοι κατέση Εὔα, ὁ ἐν τῇ σαρκὶ ἐμπεδὸς λογισμὸς, ἐκκενὸς τὰ ἰνδία, Ε γ'αὐρόμβῳ· αἰὲ σὲ πικρῶς καταπόσεως.

Ε'παῖξας τῆς Ε'σθμ φερεξεμέρῳ, ὡς μὴ φυλάξας μίαν σε, Σωτῆρ, ἐντελὴ ὁ Α'δὰμ· ἐγὼ δὲ τί πάσω, ἐδὲ θῆ ἐξαπατῆς τὰ ζωοπῆ σε λόγια;

Δόξα.

Υπερύσπι Τελεᾶ, ἡ ἐν μονάδι φερσπουμένη, ἄφερ τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρὺν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, Ε ὡς δίκαιος ἀγωνᾶ, μετανοοῦντα δίξει με.

Ω'δὴ

Ω'δὴ β'. ὁ Εἱρμός.

Πρόσχες Οὐρανὲ, καὶ λαλήσω· καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκὶ ὀπτασιασάμενον.

Δίς.

Πρόσχες Οὐρανὲ, καὶ λαλήσω· γῆ ἐνωτίζου φωνῆς μετανοίας Θεοῦ, καὶ ἀνυμνήσω αὐτόν.

Πρόχειρός μοι ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου ἱλάσθητί σοι ὁμολογῶν σου, καὶ δίδαξόν με τὴν θερμὴν ἐξομολόγησιν.

Ἡμάρτηκα ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μόνῳ ἡμαρτηκέναι σοι· ἀλλ' εἰκῆ εἶπεν, ὡς Θεὸς, Σωτὴρ, τὸ πάντα σε.

Μορφώσας μου τῇ χειρὶ παθῶν ἀμορφίαν, ταῖς φιλανθρώποις σου ἁπαλαῖς ἐλυμεώσω με τῇ νῦν τὴν ὡραιότητα.

Ζάλη με τῆς κακῶν ἀθλίαν, ἀπάλαγχνε Κύριε· ἀλλ' ὡς τῷ Πέτρῳ, καμοὶ τὴν χεῖρα ἔκτεινον.

Ἔσπίλωσα τὸν τῆς σαρκός μου χιτῶνα, καὶ κατερρύπωσα τὸ κατ' εἰκόνα, Σωτὴρ, καὶ καθ' ὁμοίωσιν.

Ἠμαύρωσα δὲ ψυχῆς τὸ ὡραῖον ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς· καὶ ὅλως ὅλον τὸν νεὼν χεῖρ ἀπετέλεσα.

Διέρρηξα νῦν τὴν στολήν μου τὴν θεοτίμητον, ἣν ὀξυφάνατό μοι ὁ πλασιουργὸς ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔνδυτον κεῖμαι γυμνός.

Ἐνδέδυμαι διέρρηγμένον χιτῶνα, ὃν ὀξυφάνατό μοι ὁ ὄφις τῇ συμβουλῇ, καὶ καταισχύνομαι.

Τὰ δίκτυα, τὰ τῆς πέρνης, εἰκῇ ἔρριψαν, καὶ γὼ περιβάλλομαι. Γλάσθητί μοι, Σωτὴρ, τῇ ἀπλαγχνίᾳ σου.

Ῥυσίβλυσμα τῷ φυτῷ τὸ ὡραῖον, καὶ ἀπατήθην τὸν νεών· καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Ἐτείχιστον δηὶ τὸν ναόν μου πάντες εἰ ἀρχηγοὶ τῇ κακίᾳ, μιαίνοντες κατ' ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Δόξα.

Ἵνα σε ἐν ξισὶ τοῖς περσόποις Θεὸν ἁπάντων ὑμνῶ, τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πασύμνητε, ἱκέτευε σωτηρίας εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ω'δὴ γ'. ὁ Εἱρμός.

Ἐπὶ τὰ ἀσάλευτον, Χριστὲ, πῆξαν τὰ ἐντολάν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον.

Πῶς ὦδε Κυρίῳ πατὶ Κύριον ὑπεβρίξας, τὴν γῆν Σοδόμων πρὸν καπέφλεξεν.

Ἔως τὸ ὄρος σώζει, ψυχὴ, ὥσπερ ὁ Λὼτ ἐκεῖνος, καὶ ὡς Σηγὼρ σωθησόμεθα.

Φεῦγε ἐμπεσμόν, ὦ ψυχὴ, φεῦγε Σοδόμων καῦσιν· φεῦγε φθορὰν θείας φλογώσεως.

Ἥμαρτόν σοι μόνῳ ἐγὼ, ἠμέρτον ὑπὲρ πάντας, Χριστὲ Σωτὴρ, μὴ ὑφείδῃς με.

Τὰ δὲ ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, ζήτησόν με τὸ ἄρνα, καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδῃς με.

Τὰ δὲ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἶ ὁ πλασιουργός μου· ἐν σοὶ, Σωτὴρ, δικαιωθήσομαι.

Ἐξομολογοῦμαί σοι, Σωτὴρ, ἠμέρτον σοι ἀμέτρως· ἀλλ' ἄνες, ἄφες μοι, ὡς ἀπλαγχνος.

Δόξα.

Ὦ τρισὶ μοναὶς ὁ Θεὸς, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλάνης, καὶ πειρασμῶν, καὶ θλιψίσεων.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θεόδοχε γαστὴρ, χαῖρε θεῖον κρεῖττον, χαῖρε ἡ μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ω'δὴ δ'. ὁ Εἱρμός.

Ἤκουσε ὁ Προφήτης τὴν ἀκοήν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώπους διανύεσθαι, καὶ ἔλεγεν· ἐπήκοα τὴν ἀκοήν σου, καὶ ἐφοβήθην. Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Δίς.

Τὰ ἔργα σου μὴ παρίδῃς, τὸ πλάσμα σου μὴ παρίδῃ, δικαιοκρίτα· οἱ γὰρ μόνῳ ἡμάρτον, ὡς ἀνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον φιλάνθρωπε· ἀλλ' ἔχεις, ὡς Κύριος πάντων, τὴν ἐξουσίαν ἀφιέναι ἁμαρτήματα.

Ἐγείρει ψυχὴ τὸ τάλαν, ἐγγίζει, καὶ ἐ φθορίζει, οὐχ ἑτοιμάζῃ; ὁ καιρὸς σωτήριος, ἐξανάστηθι· ἐγγὺς δηὶ θύραις ὁ κριτὴς ὅζιν· ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος, ὁ χρόνος τὸν βίον ἔσχεν· τί μάτην ταραττόμεθα;

Ἀνάπνευσον, ὦ ψυχή μου, τὰς θρίξας σου, ἃς ἐργάσω, ἀναλογίζου, καὶ ταύτας ἐπ' ὄψεσι περσόπαγα, καὶ χαλινὸν χάλασον δακρύων σου· ἐπὶ παῤῥησίᾳ τὰς θρίξας, τὰς ἐνθυμήσεις Χριστοῦ, καὶ δικαιώθητι.

Ὃ τι γέγονεν ἐν τῷ βίῳ ἁμάρτημα, ἐδὲ θρῖξις, ἐδὲ κακία, ἣν ἐγὼ, Σωτὴρ, οὐκ ἐπλημμέλησα, χερσὶ νῷ, καὶ λόγῳ, καὶ περαίρεσιν, καὶ ὄψει, καὶ γνώμῃ, καὶ θρίξι ἐξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος ἐδεὶς πώποτε.

Ἐντεῦθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεῦθεν κατεδικάσθην ἐγὼ ὁ τάλας ὑπὸ τῆς εἰκίας συνεδρίου, ἧς ἐδὲν ἐν Κόσμῳ βιαιότερον. Κεῖται λυθρωτά μου, καὶ γνῶσα, φῶσα, καὶ ῥῶσα, καὶ σοῦτόν με τὸν δίκαιον,

Κλίμαξ, ἣν ἐδὲ πάλαι ὁ μέγας ἐν πατριάρχαις, δόγμα, ψυχή μου, θεακτικῆς ὑπάρχει ἐπιβάσεως, γνωσικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως· ἐ θέλεις ἐν θρίξι, καὶ γνώσει, καὶ θεωρίᾳ βιῶν, εἰκαιοπαίσθητε.

Τὸν καίσαντα δὲ ἡμέρας ὑπέμεινε δὶ ὕδατος ὁ Πατριάρχης, καὶ τὸ παγετὸν δὲ νυκτὸς ἔτεγξε, καθ' ἡμέραν πλήμμυρα ποιμαί-

ποιμαί-

ποιμαίνων, πυκιδίων, δυλιδίων, ἵνα τὰς δύο γυναῖκας ἐσαγάγῃζαι.

Γυναῖκά μοι δύο νέα, τὴν πρεσβῦν τε, καὶ τὴν γνῶσιν ἐν θυμοῖα· τὴν μὲν Λέαν, πρεσβῦν, ὡς πολύτεκνον, τὴν Ῥαχὴλ δὲ, γναῖσιν, ὡς πολύπονον· ἐ γὰ ἄνδ πόιων, ἡ πρεσβῦς, ἡ θυμοῖα, ψυχὴ, καπρθαθήσεζαι.

Δόξα.

Ἀμέριζον τῇ ὑσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς περσώποις θυολογῶ σε τὴν ζριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον, ἐ σεμνθρονον, βοῶ σοι τὸ ἅγμα τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίσοις τελουμένς ὑμολογούμβμεν.

Θεοτοκίον.

Καὶ πίζις, ἐ παρθενία, ἐ μβίκις δ' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένῳ· ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμκς φύσεως, ἡ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύσα, Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις, ποιεῖ γὰ ὅσα βούλεται,

Ὠδὴ ὁ. ὁ Εἱρμός.

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα, φιλάνθρωπε, φώτισον, δέομαι, καὶ ὁδήγησον κἀμὲ ἐν τοῖς περ-
» σάγμασί σε, ἐ δίδαξόν με, Σωτὴρ, ποιεῖν τὸ
» θέλημά σε,

Δίς.

Ἐν νυκτὶ τὸν βίον μου δῆλθον αἰά· σκότῳ γὰ γέγονε, ἐ βαθεῖα μοι ἀχλὺς ἡ νὺξ τῆς ἁμρτίας· ἀλλ' ὡς ἡμέρας υἱὸν, Σωτὴρ, ἀνάδειξόν με.

Τὸν Ῥυβὶμ μυρίμορφον ὁ τάλας ἐγὼ, ἐφεσεζα ἄθεσμον, ἐ ὠδμόνομον βυλὴν κῷ Θεῷ ὑψίσῳ, μιάνας κοίτην ἰμὴν, ὡς τῷ παζρὸς ἐκπίπτω.

Ἐξομολογοῦμαί σοι, Χρισὲ Βασιλεῦ· Ἥμβρτον, ἥμβρτον, ὡς οἱ περὶ τὸν Γωσὴφ ἀδελφοὶ πεπρακότες, τὸν τῆς ἀγνείας καρπὸν, ἐ τὸν τῆ σωφροσύνης.

Ὑπὸ τῆ συγχύσεως ἡ δικαία ψυχὴ δέδοτο, πάσεσε εἰς δυλείαν ὁ γλυκὺς εἰς τύπον τῷ Κυρίῳ· αὐτὴ δὲ ὅλη, ψυχὴ, ἐσκεύθης τοῖς κακοῖς σε.

Γωσὴφ τὸν δίκαιον, ἐ σώφρονα νῦν μίμησαι, τάλαινα, ἐ ἀδέκιμε ψυχὴ, ἐ μὴ ἀκολασαίνε ταῖς ὥραλέοις ὁμαῖς αἰὶ ὥραιομμῦσα,

Εἶ' κὴ λάκκῳ ῥῖψαν ποτὲ Γωσὴφ, δέσποτα Κύριε, ἀλλ' εἰς τύπον τῆς ταφῆς, κὴ τῆς ἐγέρσεώς σε· ἐγὼ δὲ τί σοι ποτὲ τοιῦτο προσενέγκω;

Δόξα.

Σὲ Τριάδ' δοξάζομεν, τ' ἕνα Θεόν, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, κὴ τὸ Πνεῦμα· ἁπλῆ ὑσία, μονὰς αἰὶ προσκυνουμένη.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε, ἄνανδρε, Μητροπάρθενε, Θεὸς, ὁ κτίσας τὰς αἰῶνας, κὴ λύσων ἑαυτῷ τ' τῇ ἀνθρώπων φύσιν.

Ὠδὴ ς'. ὁ Εἱρμός.

Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεὸν, κὴ ἐπήκυσέ μου ἐξ ἅδυ κα-
» τωτάτω, κὴ ἀνήγαγέ σε φθορᾶς τὴν ζωήν μου.

Δίς.

Τὰ δίκαια, Σωτὴρ, τῷ ὁμμάτων μου· κὴ τὰς ἐκ βάθους συναγμὰς καθαρᾶς προσφέρω, βοώσης τῆς καρδίας· σὸ Θεὸς ἱλάσθητί μοι, ἱλάσθητί μοι.

Ἐξέλυσας, ψυχὴ, τῷ Κυρίῳ σε, ὥσπερ Δαθὰν, κὴ Ἀβειρών· ἀλλὰ, φεῦσαι, πρόσχον ἐξ ἅδυ κατωτάτω, ἵνα μὴ τὸ χάσμα τῆς γῆς σε συγκαλύψῃ.

Ὡς δάμαλις, ψυχὴ, παρσισρέψασα, ὀξωμοιώθης τῷ Ἐφραὶμ, ὡς δορκὰς ἐκ βέρων ἀνάσωσον τὸν βίον, πίερωθεῖσα πρόσιξι τὸν νοεῖν, κὴ σωφρονεῖν.

Ἡ χεὶρ ἡμῶν Μωσέως πισώσεται, ψυχὴ, πῶς δυνάσαι Θεὸς λιπερωθέντα βίον λαμπρύναι, κὴ καθάραι· κὴ μὴ ἀπογνῶς σεαυτὴν, κἂν ἐλεπρωθῇς.

Δόξα.

Τριάς εἰμι ἁπλῆ, ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, κὴ μονὰς ὑπάρχω τῇ φύσει ἡνωμένη, ὁ Πατὴρ, φησὶ, κὴ Υἱὸς, κὴ Θεῖον Πνεῦμα.

Θεοτοκίον.

Ἡ Μῆτρά σε Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ὡς Κτίσῃ πάντων δυσώπει, Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις σῆς σῶς δικαιωθῶμεν.

Κοντάκιον.

Ψυχή μου, ψυχή μου, ἀνάσα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, κὴ μέλλεις θορυβᾶσθαι ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσηταί σε Χρισὸς ὁ Θεὸς ὁ πανταχοῦ παρὼν, κὴ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὠδὴ ζ'.

Ἡ Μάρτυρες, ὑπομείναμεν, ἠρνησάμεθα ἐνώπιόν σε, οὐδὲ συνετηρήσαμεθα, οὐδὲ ἐπισήσαμεθα, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν· ἀλλὰ μὴ ὥραιώσῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶ Πατέρων Θεός.

Δίς.

Ἡ Μάρτυρα, ἐπλημμέλησα, κὴ ἠθέτησα τὰ ἐντολά σε· ὅτι ἐν ἁμρτίαις περίχυθέν, κὴ προσέθηκα τοῖς μώλωψί σου τραύματα ἐμοί· ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον, ὡς Σπλαγχνῳ, ὁ τῶ Πατέρων Θεός.

Τὰ κρύφια τῆς καρδίας μου ὀξηγήσασθαί σοι τῷ Κριτῇ μου, ἴδε μου τὴν ταπείνωσιν, ἴδε

δι καὶ τῶ θλίψιν μι, καὶ φεύξις τῆ κείσε μι τῶν· καὶ ἀυτός με ἐλέησον, ὡς δίκαιος κρίτης, ὁ τῆ Παντέων Θεός.

Σὰλ ποτε ὡς ἐπώλισε τῆ παῖδὸς αὐτᾶ, ψυχὴ, τὰς ὄνος, παίρηγον τὸ βασίλειον ὄρος εἰς ἀνάβασιν· ἀλλ' ὅρα μὴ λάθης σαυτὴν, τὰς ἐλεωνίδος ὀρέξις σι περσείνοσα ἐν Βασιλείας Χεισῦ.

Δαβὶδ ποτε ὁ παῖδόθεος, εἰ καὶ ἥμαρτε δικίως, ψυχή μι, βέλτιόν μὲν τεθλῶδις τῆς μοιχείας, τῆ δὶ δύρατι ἀλυὶς ἐν τῆ φόνι ποιήσις· ἀλλ' αὐτὴ τὰ βαρίστερα τῶν ἔργων νοσεῖς, ταῖς κὴ γναμίμι ὁρμαῖς.

Σὴφὲ μὲν ὁ Δαβὶδ ποτε ἀνομήματ τὴν ἀνομίαν· φόνῳ γὸ τὴν μοιχείαν ἐλίτρα, τὴν μετάνοιαν δὶ ὠδὰς ὠδαδάξας δικαίῳ· ἀλλ' αὐτὴ ποτηρότερα ἐργάσω, ψυχὴ, μὴ μετεγνῶσα Θεοῦ.

Δαβὶδ ποτε ἀνεπίλυσε συγχαμάμενον, ὡς ἐν ἀκόνι, ὕμνον, δι' ὃ ἐ φεῖξιν ἐλέγχει, ἵνα ἐργάσατο, κεκραγάζων. Ἐλέησόν με, σοὶ γὸ μόνῳ ἐξημάρτον τῆ πάντων Θεοῦ, αὐτὸς καθάρισόν με.

Δόξα.

Τριὰς ἁπλῆ, ἀδιαίρετε, ὁμοίσε, μονὰς ἁγία, φῶτα, ἐ φῶς, ἐ ἅγια ζῶα, ἐ ἓν ἅγιον, ὑμνᾶται Θεὸς ἡ Τελεία· ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον ζωλυὶ, ἐ ζωὰς, ψυχὴ, τὸν πάντων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Ὑμνῶμέν σε, ἐυλογῶμέν σε, προσκυνῶμέν σε, Θεοτόκε παῖρθε, ὅτι ἐ ἀχωρήτου Τελεάδος ἀπεκύησας ἐ ἕνα, Τῖόν, καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προλυόψας ἡμῶν τοῖς ἐν γῆ τὰ ἱκετήρια.

Ὠδὴ ἡ. ὁ Εἱρμός.

Ὁ Ν ςρατιαῖς Οὐρανᾶν ὀρθάζυσι, ἐ φείπεται τὰ Χερυβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, πᾶσα πνοὴ, καὶ κτίσις, ὑμνᾶτε, ἐυλογᾶτε, καὶ ὑπερυψᾶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δίς.

Ἡ Μαρτυρότα, Σωτὴρ, ἐλέησόν με ἐ τοῦν πρὸς ὄλεθρόφιλόν, δίξαι μετανοοῦντα, οἰκτίρμον βοῶντα. Ἡμάρτον σι μόνῳ, ἰκέτομαι, ἐλέησόν με.

Ὁ Διφιλάκτης Ἠλίας ἅρματι, ταῖς ἀριταῖς ὁδηβᾶς, ὡς εἰς Οὐρανὸν ἤγετο ὑπερφίαι ποτὲ τῆ ὁδηγέσαν· τότε οὖν, ψυχή μι, τὴν ἄνοδον ἀναλογίζυ.

Ὁ Ἐλισσαῖος ποτε ὀλιζάμβως τὴν μηλωτὴν Ἠλιοῦ, ἔλαβε διπλῆν χάριν ὠδᾶ Κυρίυ· αὐτὴ δὶ, ὦ ψυχή μι, ταύτης ὐ μετέχεις τῆς χαρίτος δι' ἀκεσίαν.

Τοῦ Ἰορδάνυ τὸ ῥάθρον πρότερον τῆ μηλωτῆ Ἠλιὲ δὶ Ἐλισσαιὲ ἴχη ἴνθα, ἐ ἴνθα· αὐτὴ δὶ, ὦ ψυχή μι, ταύτης ὐ μετέχεις τῆς χαρίτος δι' ἀκεσίαν.

Ἡ Σωμαϊτὶς ποτε τ δίκαιον ἐξένισεν, ὦ ψυχὴ, γναμὴ ἀγαθῆ· σὺ δὶ ὐκ αἰσφάλισαι ὐ ξένον, ὐχ ὑπίτλω· ὅθεν τῆ τυμφάνος ῥαφίσῃ ἴχω θρλωφδῆσα,

Τοῦ Γηζῆ ἰμιμήσω, πάλαια, τ γναμίλω τὴν ῥυφδὴν πάντοτε, ψυχή· ὕ τ φιλαργυρίαν ἀπόδυ, καὶ ἐν χήρᾳ· φεῦγε τῆς χάντος τὸ πῦρ, ἐκκαῦσα τῆ κακῶν σι.

Δόξα.

Ἄναρχε Πάτερ, Τ̔ὶ συναΐδιε, ὠδάκλητε ἁγαθὲ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Λόγυ Θεοῦ Γεννήτορ, Παῖδὸς ἀνάρχυ Λόγε, Πνεῦμα ζῶν, ἐ κτίζον, Τελεὰς μονὰς ἐλέησόν με.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἐκ βαφῆς ἀλυσχίδος, ἄχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρεῖς τῶ Ἐμμανουὴλ ὕφανον ἐν τῆ γαςρὶ σι ἡ σαρξ συναξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον ἐν ἀληθείᾳ σὲ ἡμάμεθα.

Ὠδὴ ϛ'. ὁ Εἱρμός.

Ἅπερ συλλήψεως ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, μητρὸς ἀνανδρίας ἄφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ „ γὸ ἡ γέννησις καινοποιεῖ τὰς φύσεις, διό σε „ πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθο„ δόξως μεγαλυνόμεθα.

Δίς.

Ὁ Νῶς τεθαμβήσαι, τὸ σῶμα μαμαλάκισαι, νοσεῖ τὸ Πνεῦμα· ὁ λόγος ἠθέτησεν, ὁ βίος νοσέρεται, τὸ πλῆθος δλὶ θύραις· διό μοι πάλαια ψυχὴ, τί ποιήσεις ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς ἀνερεύνησαι τὰ σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχὴ, τ κοσμογόνον, καὶ ἐξ ἑκάτι πᾶσαν ἐνδιάθετον γραφὴν ἱςορῆσαι σοι δικαίως, καὶ ἀδίκως· ὧν τὰς δυςέρας, ὦ ψυχὴ, ἰμιμήσω, ὑ τὰς φεύτας, εἰς Θεὸν ἐξαμάρτησασα.

Ὁ Νόμος ἠθέτησεν, ἀργῆ τὸ Εὐαγγέλιον, Γεγρὴ δὶ πᾶσα ἐν σοὶ παρημέλησαι, Προφῆται ἐτόνησαν, καὶ πᾶς δικαίς λόγος· αἱ ζωμματίαι συ, ὦ ψυχὴ, ἐπληθυώθησαν, ὐκ ὄντος ἰατροῦ, τῶ ὑμῶντος σι.

Τῆς νέας ὠδᾶς σοι Γεγρᾶς τὰ ὑποδύγματα, ἐκέχρωτά σε, ψυχὴ, φῶς κατάνυξιν· δικαίως οὖν ζήλωσον, ἀμάρτωλὸς ἐκφύσα, ἐ ἐξιλάσασαι Χεισὸν φοσόψυχα ἐστ, καὶ πνοὰς, καὶ ἀγνείᾳ, καὶ σωφρόσυνῃ.

Χριςὸς ἐνωθρώπησε, καλέσας εἰς μετάνοιαν λῃςὰς, καὶ Πόρνας· ψυχὴ μετανόησον, ἡ θύρα ἰωάννης τῆς Βασιλείας ἤδη, καὶ φθαρπάζυσιν αὐτὴν φαρισαῖοι, ἐ Τελῶναι, ἐ μοιχοὶ μετανοοῦμέν.

Χριςὸς ἐνωθρώπησε, σαρκὶ προσομιλήσας μοι, καὶ πάντα, ὅσα ὑπάρχα τῆς φύσεως, βυλήσει ἐνδιέφυσε, τῆς ἁμαρτίας δίχα, ὑπογεγραμμένη σι, ὦ ψυχὴ, καὶ εἰκόνα προδιαπλάσεως τῆς αὐτῆ συγκαταβάσεως.

Χει-

Χειρὶς Μάγους ἔστεσε, ποιμένας σωτηρίου, νηπίων δίμους ἀπέδειξε μάρτυρας, Προσβύτην ἐδόξασε, Ϲ γηραλέαν Ἄνναν· ὧν μὴ ἐζήλωσας, ψυχὴ, ὑ τὰς φορίξεις, ὑ τ βίον, ἀλλ' ὑδὲ σοι ἐν τῷ κείνεδαι.

Νηστεύσας ὁ Κύριος ἡμέρας τεσσαράκοντα ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὕστερον ἐπείνασε, δεικνὺς τὸ ἀνθρώπινον, ψυχὴ μὴ ἀθυμήσῃς· ἂν σοι προσβάλλῃ ὁ ἐχθρὸς, προσδυχῇ τι, καὶ νηστίᾳ, ἐκπεδὸν ἀπωκεδήτω σοι.

Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ Θεῖον Πνεῦμα πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, μονάδα κατ' οὐσίαν· ὡς φῶς, Ϲ φάτα, Ϲ ζωὴν, Ϲ ζωὰς ζωοποιοῦσαν, καὶ φωτίζουσαν τὰ πίστα.

Θεοτοκίον.

Τὴν πόλιν σου φύλαττε, Θεοτόκε παρθένε, ἐν σοὶ γὰρ αὕτη πιστῶς βασιλεύεται, ἐν σοὶ καὶ κραταιοῦται, καὶ δίδε σῶ νικῶσα, τροπῶται πάντα ἐπεγερμὸν, Ϲ συλλύσι πολεμίους, Ϲ δίπει τὸ ὑπήκοον.

Ἀνδρία σεβάσμια, Ϲ Πάτερ τερπικαίρεστε, ποιμὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δεόμενος ὑπὲρ τῆ σὺ ὑμνουμένων· ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης ὀργῆς, Ϲ θλίψεως, Ϲ φθορᾶς, Ϲ πασμάτων λυσεωθῶμεν οἱ τιμῶντες σε τ μήμην σὴν.

Εἶτα ψάλλεται τὰ δύο Χορά. Ἀπόστ. συλλήψεως, ὁ τόκος αὐτῆς. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆ Ἀποδείπνου.

Τῇ Τρίτῃ τῆς α'. Ἑβδομάδος ἐν τῷ Ὄρθρῳ, εἰς τ δόξαν στιχηρ. κάθισ. ἦχος β'.

Τὸ περιλογισμῆν.

Ὑπερλογισμῆν ἡ χάρις τ παντὸς νηστείας. Μωϋσῆς γὰρ δι' αὐτῆς ἐδοξάδη, Ϲ νόμον τ ἐν γράμματι, ἐν πλαξὶν ὑπεδέξατο, τῷ πυρὶ συνατόντοι παῖδες νέοι ἀνεδράχθησαν· ἐν αὐτῇ κὴ κατασβέσωμεν τ σαρκὸς πάθη φλογίζοντα, Χριστῷ τῷ Σωτῆρι βοῶντες, Ἐπίστρεψόν ἡμῖν πᾶσι δώρησαι, Ϲ ῥῦσαι τῆς γέενης.

Δόξα, ἴσον· ἦχος ὁ αὐτός.

Εὐαπλαγχνίας ὑπάρ.

Μετανοίας ὁδίσηκα ἀνοῖξε, ἐγκρατείας ἐπίδοιξαι παρπὸς, ὦ ψυχή μου· βλέπον πρὸς τοὺς πρὶν μετανοήσαντας, κράζον τῷ Χριστῷ, Ἥμαρτον, σῶσόν με, ὡς ἔσωσας, Δίσποτα, Τελώνην συνάξαντα ἐκ καρδίας, ἀγαδὸ, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Καὶ νυῦ Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Προσασία θερμὴ Χριστιανῶν, ἡ Τόκος σου ἀεὶ Θεοτόκε, πάσης κακουργίας, καὶ δεινότητος ῥύσασθαι ἡμᾶς τῷ πολεμήτορος, καὶ δῦναι σὺγχώρησιν ἡμῖν, ὧν ἡμάρτομεν, δέξαι παλάγχνα εἰκτίρμων ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, Μῆτερπάρθενε.

Εἰς τὸν γ'. στιχολ. κάθισ. ἦχος πλ. δ'.

Κτίσει, τὸν σωτήριον ἐγκράτειαν διδημέρευσας, βοάμεν σοι, Κατάπεμψον ἡμῖν τὰς καρδίας τῷ δύλων σου, Ϲ πρόσδεξαι τὰς ἐν φόβῳ δῴας ἡμῶν, παρίσχου ἡμῖν δ' ἔσεμον τὸ τ νηστείας στάδιον, ἱλασμὸν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ αὐτό, Καὶ νυῦ, Θεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν συναίαρχον Λόγον.

Τὸ ἄνθος τὸ θεῖον ῥίζα βλαστήσασα, κιβωτὸ, καὶ λυχνία, καὶ τάμνε πάγχρυσε, ἁγία τράπεζα, ζωῆς τ ἄρτον φέρουσα, ὡς Υἱὸν σε, Ϲ Θεὸν, ἐκδυσώπησον αὖτον σὺν τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, τῶ οἰκτειρῆσαι, καὶ σῶσαι τοὺς Θεοτόκον ὁμολογοῦντας σέ.

Ὁ Κανὼν τῶ Μιναίου· Καὶ τὸ Τριῴδιον.

Ὠδὴ β'. ἦχος β'. καὶ στιχολογεῖται ἡ ᾠδή.

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, ὁ ἐν θαλάσσῃ σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ κορέσας Ἰσραηλίτην λαὸν, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας πηγάσας τοῖς βροτοῖς, ἵνα τ πάλαι τῇ φθορᾷ πεπωκότα φορέσας, ἀνακύσω πρὸς ἑαυτὸν δι' ἄφατον ἔλεος.

Νῆψον, χρηγόρησον, σύναξον, διάκρυσον, δέξαι νηστείας ὅλον τ ἁμάρτιας τ φόρτον, ψυχὴ, ἀπόῤῥιψον· τῇ θερμῇ μετανοίᾳ ἀπέφυγε τὸ σῶρ, καὶ δέξαι πένθος τῷ παθῶν τ πενθήρη χιτῶνα δέῤῥηξον, τὸν στολὴν τ θείαν λαμβάνουσα.

Ὄρει προσέλθωμεν ἀείσεων, προσέυξεων, δέξαι νηστείας πάντες, τὰς χαμαιζήλους λιποντες τῷ ἡδυπαθῆ προσβολὰς, καὶ ὡς γνόφον ἀσάλωπες σεπτῷ θεωρείᾳ, μόνον ὀφώμενα Χριστῶ τὸ ἐράσμιον κάλλος, θυμῷ μυστικῶς θείαις ἀναβάσεσιν.

Οἴμοι τί γένομαι, τί δράσω δέξομαι, τ ἁμαρτίαν προσέξων, καὶ Διαπότου ἐ φεκτῶν ὁ ἀσωτεύσητος; δέξῃ τῶτο σοὶ δίκης κατάδικός εἰμι· δικαίοκρετα ἀγαδὲ, ὅπισρέψας με σῶσον, τ ὑπὲρ πάντας βροτὸς σε ὠδαπεκάναστα.

Θεοτοκίον.

Ἀγκάρπῳ γῆ, ἡ βλαστήσασα τὸν τῶ παντὸς ξοφέα, τὸν ὑπανείροντα χέρα, καὶ δουλίᾳ τῇ αὐτῶ ἐμπλάσαντα πᾶν ζῶν ἰσχύι θείᾳ, στείλον ἄρτῳ ζωτικῷ παρεμῴας καρδίας τῷ κόρῳ τῷ δυσιεῶν ἡμῶν ὠδαπώσεων.

Εἱρμὸς ἄλλος, ἦχος πλ. δ.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεὸς, ὁ σώσας.

Δεῦτε σωλθωμεν ἐν τῷ ταμείῳ τῆς ψυχῆς, Κυρίῳ τὰς δῴας ἀποδιδόντες, καὶ βοῶντες, Πάτερ, ὁ ἐν Οὐρανοῖς, τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ἄνες, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος.

Τὸ τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἐν τῇ νηστείᾳ ἱλαρὸν διανύσαντες, μὴ συγκάσωμεν τῷ τῦ πανσθημέρων ἡμερῶν ὀξαλλαγῶ, ὡς ἐκλάμπουσαν

ἡμῖν

ἡμῶν τῆς ὑποστάσεως τὰ κατορθώματα.

Δόξα.

Ἄναρχε, ἀΐδιε, ἡ ζησυπόστατον μονὰς, Κυρία Βασιλεία τῶν αἰώνων· σὲ δοξάζει τὸν Πάτερα, καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα πάντες Ἀγγέλων, καὶ πᾶσα φύσις βοᾷ.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ παναγιώτατον κλέος τῆς γένεως ἡμῶν ὑμνοῦμεν· δέξαι σὺ τὰ ἐδεώδιμα, Παρθένε, καὶ τὰ ἱκετικὰ ἡμῶν ἃ Σωτῆρα, καὶ Θεὸν, Χριστὸν ἡ λύσαντα τῆς κατάρας ἡμᾶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τίς τῆς ἀπέρβιτος, τίς φρενῶν ὁρματα θεῶν; ὑπερέα, ἡ τὰς ἀσίδας ἐκ καμίνου βυσσερίμου, καὶ πεφθέτιλε Δανιὴλ ἐκ λεόντων τῆς βορᾶς, ὧ ἀπατασώσασθε καὶ ἡμᾶς, ἀδελφοί.

Ὁ Εἱρμός.

Ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεὸς, ὁ σάρκα ἐνδυσάμενος βλυπόσει ἐκουσίᾳ· ἵνα σώσω τὸν Ἀδὰμ, τὸν ἐκ πλάνης πεσόντα τῇ παραβάσει δρᾷ τῇ ὄφεως.

Ὠδὴ ἡ. Τῷ ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ.

Ὕψωσον ἀπόθε, ψυχὴ, τῆς ἀνάγης ῥαθυμίας, καὶ περιθύμως χρηγόρει πρὸς τὰς Θείας ὑποτολὰς, ἐγείρεσα ὁ νυμφίος, λαμπαδηφορῶ σωθέσον αὐτῷ προσαπαντῆσαι.

Τραυματισθέντα δανοῖς ἡδονῶν τῇ ῥομφαίᾳ, τῇ μοιόσει, οἰκτίρμον, τῆς ἀναπλάγχνου σου ῥοπῆς ἰάσασόν με, λόγε, ὅπως σε ἀεκαλείσως δοξάζω ὡς αἰώνας.

Ἀπὸ παθῶν βλαβερῶν, ἀπὸ φθένη, καὶ μίσους, ἀπὸ πάσης κακίας ἐγκρατέσθητι, ψυχὴ, σπίσις ζεφορμένη, τοῖς ἃ ζωῆς τὸν ἄνω αὔλους προξεύσει.

Θεοτοκίον.

Ἐσοβυνήτορ ἀγνὴ, τῆς ψυχῆς μὲ τὸ ἕλκη, καὶ καρδίας τὰ πάθη, καὶ νοὸς πτὰς ἐκζοπὰς θεράπευσον, ὡς μόνη ἀμβρόσιον βοσκὸς, καὶ πορθμεύουσα τόκον.

Εἱρμὸς ἕτερος. Τὸν ποιητὴν τῆς κτίσεως.

Ἐν ὑγκρατείᾳ ἀγωνᾶς τὰς ψυχὰς πλέξαντες, ἐν τοῖς Οὐρανοῖς ὄγκας ὑπεροτόκλους προσάξομεν Κυρίῳ.

Πνεῦμα τῆς κατευξίως λαβόντες, διακρύσωμεν φωνῇ λύτρον ψυχῶν, ἀνυμνολογοῦντες Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν.

Τριὰς ἡ ὁμοούσιος, ἑ μονὰς ἡ ἄκτιστος· ἑ πάντων Θεός, σὲ ὑπερυμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἱκετηρίαν ποίησον ὑπὲρ ἡμῶν σὲ, πάσαχεσαντε, ἐυδεῶσα παντοίων ἀπεκσωθῆναι, καὶ κινδύνων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πυρὶ πλησθῆναι σπουδάσαντες, ἐλθέτε, πρὸ λαμπάδων σωτηριωδῶμεν, ἵνα ἡμᾶς ὑμνήσῃ τὸ Ἀβραὰμ ὁ κόλπος.

Αἰνῶμεν, ὑμνῶμεν. Ὁ Εἱρμός.

Ὃν ποιητὴν τῆς κτίσεως, ὃν φρίττουσιν Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε λαοὶ, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Τῶν ἁγίων τῆς.

Ὃν ἁγίων τῆς ἕνας ὁλισθήσας Θεὸν παρῆγησε ποτε; τίς τοὺς ὁρμαὺς τῆς κακίας ἐξεκολούθησε, καὶ κατεγλώσων ὥσθη τῆς ἀμβλησίας, ὥσπερ ἐγὼ ὁ τάλας; ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ ἐλεήσας τὸ ἐλέους σὺ με οἰκτίρησον.

Ἐσεσῶν Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις τὸν ἀοξέλαλον Θεὸν ἐκδυσωπήσαθε, σώσαι ψυχὰς ἐν πέλαγος βιωτικῶν τὸ ὑδάτων, καὶ ζωμμάσας παθῶν χειμαζομένας, καὶ προσβολαῖς τῶν ἐναντίων πνεύμασιν κινδυνευούσας.

Εὔρο ψυχὴ, πηρεῖς κυφιζομένη δρᾷ νηστείας ἀρετῇ, τῆς χειμεζίλης κακίας ὑπεξανάστηθι, καὶ ὑπωρέσας ἐκβύσα τὰς φαντασίας, ψυχὴ ταῖς προξεύσαις τῇ ἀρετῇ, θυσιάσῃς γλυκάσμα δρᾷ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Τίς ἀκηκοὰς ποιήσει τὰς αἰνέσεις σε, τῆς τεκούσης ὑπὲρ νῶν ἃ αἰνετὸν, καὶ Δεσπότην, ἀγνὴ, καὶ Κύριον, ὃν ὑπραινῆσιν Ἀγγέλων ταξιαρχίαι· αὐτὸν ἵν' ἐκδυσώπει ὑπὲρ λαῶ ἡβρπκότων, Παρθένε ἀπειράγαμε.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ἡ σαὶς χεροὶ.

Ὁ Καιρὸς δ' ἀφοσιθέτω· ἡ ἡμέρα τῆς σωτηρίων, προσάξωμεν τῷ Θεῷ δῶρα ἀρετῆς, ἐν ᾧ ἀποδήμωσι τὰ τῆ σκότος ἔργα, ἀδελφοί, ἐπενδυσώμεθα ὅπλα φωτὸς, καθὼς Παῦλος βοᾷ.

Δέτε, ὡς ὁ Κύριος ἐν νησείᾳ ἕλε τὸν ἐχθρὸν, ἐν τούτῳ καὶ ἡμεῖς θραύσωμεν αὐτῷ τὰ βέλη, καὶ ἔντεθρα, ὁ Σῶσον μὲ ὑπνῷ Σατὼν, ἵνακος λήροντες, ἐν τῷ μέλλειν ἐκπεσεῖζειν ἡμᾶς.

Δόξα.

Ὁ Μονοσίστη, ἀνυμνῶ σε, ἄναρχε Τελεὰ, στέπη, ζωαρχικὴ, ἀτμητε μονὰς, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ γνωτὸ Λόγε, καὶ Τὲ, Πνεῦμα ἄμον ἡμᾶς σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ τῶν ὁ τόκος σε, Θεομῆτορ, ἄγιε γῆ ἀνθεῖς ἡ σύλληψις ἐν σοὶ, καὶ παρθενικὲς ἡ κύησις γέγονε, καὶ γῆ Θεὸς ἔτιν ὁ τεχθεὶς ἐν μεγαλωθοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νηστείᾳ τοροβάλλοντες τῇ ἐν ἕλκει ὄρει καὶ ἡμεῖς, καρδίᾳ καθαρᾷ ἑδωμεν Θεόν, τὰς πλάκας ἐκζόμενοι τῇ ἐντολῶν, ἔνδον, ὡς Μωσῆς,

σῆς, δίξῃ ἀσεμπτοντες τῷ προσώπῳ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ.

Ο' Εἶρμός.

Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔχει ἐν γαστρί, καὶ τέξεται Υἱὸν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε, καὶ ἄνθρωπον, ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντές σε, Παρθένε, μακαρίζομεν.

Τὸ φωταγωγικόν. Εἰς τὸ στίχ. τὸ ἱλάσθητι. τῆς ἡμέρας Δίς. ἦχος γ'.

Ἀρξώμεθα, λαοί, τῆς ἀμώμου νηστείας, ὡς ἐπὶ τὴν ψυχῶν σωτηρίαν· θελήσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ· ἐλπίδι δωρεᾶς τὰς κεφαλὰς ἀνακλίναντες, καὶ ὕδατι ἀγνείας τὰ πρόσωπα νιψάμενοι· μὴ βατιολογήσωμεν ἐν ταῖς προσευχαῖς, ἀλλ' ὡς ἐδιδάχθημεν, ἅπαξ βοήσωμεν· Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἄφες ἡμῖν τὰ ἐξουσιάσματα ἡμῶν, ὡς φιλάνθρωπος.

Μαρτ.

Βασιλίων, καὶ τυραννων τὸ φόβον ἀπωσάμενοι οἱ Χριστοῦ τραπῶται, καὶ δυσάρεσκοι, καὶ ἀνθρώποις αὐτὸν ὁμολογήσαν, τὸ ἀπάντων Κύριον, Θεὸν, καὶ Βασιλέα ἡμῶν, καὶ ἀρτισβδίσιον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα.

Θεοτόκε, ἡ προσασία πάντων τῶν ἀναμαρτῶν, εἰς σὲ βαρύβρομαι, εἰς σὲ καυχώμενα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπὶς ἡμῶν ἔζη· ἀρίστβωσι πρὸς σὲ τὸν τεκόντα ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὸν Τριῳδίων ψυσάριον τῆς Προσευχῆς. ἦχος α.

Ὅτι παρεκλι ἴσαμεν ἐν τῇ γῇ, καθὼς πάντες οἱ πατέρες ἡμῶν, τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς ἡμῶν ἀναμάρτητον φύλαξον, Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς φιλάνθρωπος.

Προκείμενον ἦχος δ'. Ψαλμὸς ς'.

Κύριε, μὴ πρὸς θυμῷ σου ἐλέγξῃς με.

Στίχ. Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἀσθενής εἰμι.

Τῇ Τρίτῃ Ἑβδομάδι, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Τριῳδίου, ἦχος β'.

Ὦ ὡραῖος Χριστέ.

Βρώσει πάλαι πικρᾷ ὀφωκιδεύσεις Παραδείσου ἐξεκρατεύσατε οἱ πάντων ὄντως θεσμῶν ἀθετήσαντες, ἀνακράζοντες τῷ Θεῷ ἡμῶν· ὁ Σταυρὸς ταύτας παλάμας σε, ὃν ἔζωσε πάθη, χοιρὸς τε γλωσσήρμους, καὶ ὀδοῦσας μαρτύρησαν, τοὺς ἐκ τῆς ἅλης, τοὺς πικροτάτας ἡδονὰς πάσας ἐκ τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἐξέλωσας, ἵνα ἀναβόγχυα εἰκτιμᾶσθ σώσῃ τοὺς δούλους σου.

Ὁμοιον.

Ἐτλη βρώσει ποτὲ ἀπωκισθέντες Παραδείσου τοῦ Σταυροῦ σου φῶς αὐτὸν ἐσφκίδησθε· ὃν εἰς φρονιβείαν σοι φρονήσαντες, πολυλλεε, καὶ πιστὸς σὲ πάντες δεήθητε· πηγὰς δακρύων ἡμῖν νῦν κατάπεμψον ἐν καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τὸν ῥύπον πάντα ἐκκαθαιρούσας ἔτι καθ' ἕν, καὶ τῆς πλημμέλειας ἡμῶν· ἵνα πάντες σοι βοῶμεν ἐκτενῶς, Κύριε δόξα σοι.

Ἀλλη.

Ἄλλο, ἦχ. ὁ ἁγ.

Τῶν παθῶν μέσον μοι.

Τῆς ἐγκρατείας τὸ ζιφῶλι κάμοι, λόγε, χάρισαι, ὡς πρὸ Ἀβὲλ ὁ Παράδεισον ποτέ· ἐκ πάσης σε γνώσεως ἐντολῆς ὁ Θεὸς ἠμῦν, καὶ ἀπέχεσθαι δὲ κατεῖπε, νῆς ἀπάτιμος ἀμβρτίας, ἵνα ζωηφόρον πάσης σε τὸ Σταυρῶ ἐν χαρᾷ θεφθῶσι.

Καὶ τὸ Μωυσῆ γ'. Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτ. Ἐκ σπέρας πρωκείμενον· ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ζ'.

Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Στίχ. Σῶσόν με ἐκ πάντων τῶν διωκόντων με.

Γενόσεως τὸ Ἀναγνωσμα.

Εἶπεν ὁ Θεός· γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι τῦ Οὐρανῦ εἰς φαῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, τῦ διχοτομεῖζειν ἀναμέσον τῆς ἡμέρας, καὶ ἀναμέσον τῆς νυκτός· καὶ ἔστωσαν εἰς σημεῖα, καὶ εἰς καιρῦς, καὶ εἰς ἡμέρας, καὶ εἰς ἐνιαυτῦς, ⁊ ἔστωσαν εἰς φαῦσιν ἐν τῷ στερεώματι τῦ Οὐρανῦ, ὥςτε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο ἔτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τοὺς δύο φωστῆρας τοὺς μεγάλους, τὸ φωστῆρα τὸ μέγα εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ φωστῆρα τὸν ἐλάσσω εἰς ἀρχὰς τῆς νυκτός, ⁊ τὰς ἀστέρας· καὶ ἔθετο αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν τῷ στερεώματι τῦ Οὐρανῦ, ὥςτε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς, ⁊ ἀρχειν τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς νυκτός, καὶ διχοτομεῖζειν ἀναμέσον τῦ φωτὸς, καὶ ἀναμέσον τῦ σκότους· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς, ὅτι καλῶν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο ἑωθῖ, ἡμέρα τετάρτη. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν, καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς, κῆ τὸ στερέωμα τῦ Οὐρανῦ· καὶ ἐγένετο ἔτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ κήτη τὰ μεγάλα, καὶ πᾶσαν ψυχὼ ζόων ἑρπετῶ, ⁊ ἐξήγαγε τὰ ὕδατα κῆ γένῳ· αὐτῶ, καὶ πᾶν πετεινὸν πτερωτὸν κῆ γένῳ. ⁊ εἶδεν ὁ Θεὸς, ὅτι καλῶν· ⁊ διλόγησεν αὐτὰ ὁ Θεὸς λέγων· Αὐξάνεσθε, καὶ πληθυνέσθε, καὶ πληρώσατε τὰ ὕδατα ἐν τοῖς θαλάσσαις· κῆ τὰ πετινὰ πληθυνέσθωσαν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο ἑωθῖ, ἡμέρα πέμπτη.

Περικείμενον, Ψαλμὸς ιδ'. ἦχ. πλ. δ'.

Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν.

Στίχ. Οἵτη ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπειά σου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Σοφία ἐν ἑβδόμοις ὑμνεῖται, ἐν δὲ πλατείαις παῤῥησίαν ἄγει· ἐπ' ἄκρων δὲ τειχῶν κηρύσσεται, ἐπὶ δὲ πύλαις δ'ωσεῶν παρεδρεύει· ἐπὶ δὲ πύλαις πόλεως παῤῥύσα λόγει· Ὅσον ἂν χρόνον ἄκακοι ἔχωσι τὸ δικαιοπαθῆν, ⁊ κατπιχωσθήσονται· οἱ δὲ ἀφρονες τῆς ὕβρεως ὄντες ἐπιθυμηταὶ, ἀσεβεῖς χθόμβοι, ὑμίσησαν αἴδησιν, ⁊ ὑπεδ'ξωσι ἐγένοντο ἐλίγχοις. Ἰ'δὲ πρόσχημα ὑμῖν ἐμῆς βυλῆς ῥῆσιν, ἀνεδέξω δὲ ⁊ ἐμῶν λόγων ὑμᾶς. Ἐπαιδὴ ἐκάλεσων, ⁊ ἐχ' ὑπηκόσατε, ⁊ ἐξέτεινον λόγυς, ⁊ ἐ προσέχετε, ἀλλὰ ἀκύρες ἐποιεῖτε ἐμᾶς βυλᾶς, τοῖς δὲ ἐμοῖς ἐλέγχοις ἐ προσέχετε. Τοιγαρῶν κἀγὼ τῇ ὑμετέρᾳ ἀπωλείᾳ ἐπιγελάσομαι, ἐπιχαρῶμαι δὲ, ἰδὼν ἐφ' ὑμᾶς ἔρχεσθαι ὑμῖν ὄλεθρος, ⁊ ὡς ἂν ἀφίκηται ὑμῖν ὄρμυθος ἄφνω, ⁊ δὴ καταστροφὴ ὁμοίως καταγίδι παρῇ, ἢ ὅταν ἔρχηται ὑμῖν θλῖψις, ⁊ πολιορκία. Ἔτσι γὰρ ὅταν ἐπικαλέσησθέ με, ἐγὼ δὲ ἐκ ἐπακόσομαι ὑμῖν· ζητήσουσί με κακοὶ, ⁊ ἐχ εὑρήσυσιν· ἐμίσησαν γὰρ σοφίαν, ⁊ δὲ φόβον Κυρίε ἐ προείλοντο, ἐδὲ ἤθελον ἐμαῖς προσέχειν βυλαῖς· ἐμυκτήριζον δὲ ἐμὸς ἐλέγχυς. Τοιγαροῦν ἔδονται τῆς ἑαυτῶ ὁδῦ τὰς καρπὸς, καὶ τῆς ἰδίας ἀπιλίας πλησθήσονται. Ἀνθ' ὧν γὰ ἠδίκουν νηπίες, φονεύσησι· καὶ ἐξέτασμὸς ὀλέσει ἀσεβεῖς· ὁ δὲ ἐμῶ ἀκούων, κατοικιῶσέι ἐπ' ἐλπιδὶ, καὶ ἡσυχάσει ἀφόβως ἀπὸ παντὸς κακῦ.

Εἰς τὸν στίχ. Τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δίς, καὶ τὸ σύνηθες· ἦχ. πλ. δ'.

Ἡσυίαν, ἐκ ἀποχλῦ βεσμάτων μόνον τελίσωμεν, ἀλλὰ ⁊ πατὸς ὑλικὰ πάθυς ἀλλοτρίωσιν· ἵνα τλῶ καθ' ἡμᾶς τυραννῆσαι σάρκα διαλύσαντες, ἀξίοι γθόμενοι τῆς τῦ ἀμνῦ μεταλήψεως, τῦ ὑπὲρ τῦ Κόσμυ σφαγέντος ἐκουσίως, Υἱῦ τῦ Θεῦ, ⁊ σπλάγχνικῶς ἰορτασόμεθα ἐν τοῖς νεκροῖς τῦ Σωτῆρος ἀνάσταν, οἷς ὑμνῶν ἀρξάντες ἀρχῆθεν ἐν φαεδρότητι, ⁊ τῇ ζωῇ τῶν ἀρίστων ἔργων, διφεγίνοντες τὸ φιλάνθρωπον.

Μαρτ.

Οἱ Μάρτυρές σε Κύριε ἐπλησθήσυσι τῆς ἐν τῷ βίῳ, καταφρονήσαντες καὶ τῆς βασιλείας δι' τλῶ μέλλυσαν ζωλῶ, ταύτης πληρονόμοι ἀνεδείχθησαν· ὅθεν ⁊ Ἀγγέλοις συναγάλλονται· ἀνῆῤ ταῖς ἐκείναις δόρκσι τῆς λοιῆ σε τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν, ταυτὸν.

Ὦ τῦ θαυμαστῦ σε θαύματος· ὦ μυστηρίε καινῦ, ὡ φευκτῆς ἐγχειρίσεως· ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ὃν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεπεν ἐν μέσῳ δύο λῃστῶν κρεμάμενον, ὃν αἰωνοβύνως φευκτῶς ἐκύησεν, ἴκλαιε λέγυσα· Οἴμοι, τέκνον φίλτατον, πῶς ὁ ἀνῦς δῆμος, καὶ ἀχάριστος Σταυρῷ σε προσήλωσε; Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολυθία, ὡς ἐθήλωσε.

Τῇ Τρίτῃ τῆς δ. Ἑβδομάδος, εἰς τὰ Ἀναβαθμοῦσα. κῆ τὸ ἐκάκωσι τὸ Τριῳδιῶν, ⁊ τὸ, Οὐ Θεὸς εἶ τλῶ βοηθεῖν μοι· Ψαλλῳδὴν τὸν μίγαν Κανονα.

Ὠδὴ ἁ. ἦχ. πλ. β'. Ὁ Εἱρμός. Δίς.

Βοηθὸς ⁊ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, ἑτῦ μυ Θεὸς, καὶ δοξάσω αὐτόν. Θεὸς

» τῦ Παζῦς μυ, ἡ ὑψώσω αὐτόν, ἐνδύξας ϗ
» ἐνδύξασαι.

Τὴν τῦ Καΐν ὑπηλθὸν μιαφονίαν τῇ θεσμέτσει, γόγρονα φονεὺς σωεσθὸν ψυχῆς, ζωώσας τὼν σάρκα, ἡ σφαγάσας κατ' αὐτῆς ταῖς πονηραῖς μυ θεμέλιοι.

Τῇ τῦ Ἀβὲλ, Ἰησῦ, ἠχ ὡμοιώθλω δικαιοσύνη· δῶρα σοι δηκῖα ὲ περσῆξά ποτε, ὲ θεμέλιος ἐνθύως, ὲ θυσίαν καθαρὰν, ὲ βίον ἀνεπίληπτον.

Ὡ Σ. ὁ Καΐν ἡ ἡμεῖς, ψυχὴ ἀθλία, πῦ πάντων κλῆσῃ θεμέλιος ρυφθῆς, Ϲ θυσίαν ψικτὼν, ἡ ἀζήτησον βίον φροσπαίρομεν ὁμῶ, ἀλὸ ἡ κατκρίθημεν.

Τὸν πλὸν, ὁ κεραμεὺς, ζωοπλαστήσας ἐνέθηκάς μοι σάρκα, ἡ ὀστᾶ, Ϲ πνοὼ, καὶ ζωὸ· ἀλλ' ὦ ποπτά μυ, λυξωτάμυ, ἡ κεπτὰ, μεταοῦσα δίξαι μυ.

Ἐ Ξαγέλλω σοι, Σωτῆ, τὰς ἁμαρτίας, ἃς ἐρτασάμλω, ἡ τὰς τῆς ψυχῆς, ἡ τῦ σώματός μυ πληγὰς, ἃς οἱ ἔνδον μιαθόροι λογισμοὶ ληστικῶς μοι ἐπίθηκαν.

Εἰ' ἡ ἡμᾶρτον, Σωτῆ, ἀλλ' οἶδα ὅτι φιλάνθρωπος εἶ, πλὴτίως συμπαθὴς, ἡ ἀπλαγχνίζῃ θυμοῖς, δακρύοντα βλέπεις, ἡ προσῆχνες, ὡς Πατὴρ, ἀναπλῶν τὸ Ἄσωτον.

Δόξα.

Υ Περφύσει Τελεσ, ἡ ϲὲ μονάδι προσκυνωμένη, ἄφον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμῦ τὸν βαρυὸ, τὸν τῆς ἁμᾶρτίας· ἡ ὡς δ' ἀπλαγχνίς μοι σὸς δέκτορα κατανύξεως.

Θεοτοκίον.

Θ Εοτόκε, ἡ ἐλπὶς, καὶ φροστασία τῷ σὲ ὑμνοῦντων, ἄφον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμῦ τὸν βαρυὸ, τὸν τῆς ἁμᾶρτίας, καὶ ὡς Δέσποινα αγνὴ, μεταοῦντα δίξαι μυ.

Ὡ'δὴ β'. ὁ Εἰρμὸς, Δίς.

Π Ρόσεχε Οὐρανὲ, καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χρισὸν, τὸν ϲὲ Παρθένε σαρκὶ ἐνδυσημένσαντα.

Κ Ατέρραφε τὺς δψιμετίνες χιτῶνας ἡ ἀμᾶρτία καμοὶ, γυμνώσασά με τῆς πρώην θεοϋφάντε στολῆς.

Π Ερίεμαι τὸν ϛολισμὸν τῆς αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς, ὡς ἔλιγχον τῷ ἐμῷ αὐτεξησίων παθῶν.

Ε Ϛόλισμαι κατεσγμένον χιτῶνα, καὶ ἠμεγμένον αἰχρῷ τῇ ῥύσει τῆς ἐμπαθῦς καὶ φιληδόνυ ζωῆς.

Υ Πέπασα τῇ τῷ παθῶν ἀληθόνι, καὶ τῇ ὀὐλῳ φθορᾷ· καὶ ἔνδυν τιὼ ὁ ἐχθρὸς καταπίζει μι.

Φ Ιλάγλον, καὶ φιλοκτήμονα βίον τῆς ἀκῆσίας, Σωτῆ, προκρίσας, τιὼ τὸν βαρυὸ κλοιὸν περίκειμαι.

Ε Κέσμησα ἡ τῆς σαρκὸς ἀνδρειάντα τῇ τῷ αἰχρῶν λογισμῶν ποικίλῃ ὡβελῇ, καὶ κατακέντημαι.

Τ Ὴ ἐξωθν θλιμελῶς ἀκοσμίας μόνης ἐφόρτισα, τῆς ἐνδον ὑσεβείων θεοτυπώτε σκιωπῆς.

Κ Ατέχωσα τῆς φρὶν εἰκόνα τὸ κάλλο, Σῶτερ, τοῖς πάθεσιν· ἀλλ' ὡς ποτὲ τιὼ δεσμῶν ἀναζητήσας, δρί.

Η Μάρτηκα, ὥσπερ ἡ Πόρνη βοᾷ σοι, Μόνε ἡμάρτηκά σοι· ὡς μύρον δέχυ, Σωτῆ, κἀμοῦ τὰ δάκρυα.

Ι Λάδηθι, ὡς ὁ Τελώνης βοᾷ σοι, Σῶτερ ἱλάσθητί μοι· ὑσὸς ϗ τῷ ὄζ Α'δάμ, ὡς ἐγὼ, ἡμάρτί σοι.

Δόξα.

Ε Ἶνα σε ὲ ζῳσι τοῖς φροσόποις Θεὸν ἀπάντων ὑμνῶ, τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Τιὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Α Ἄχραντε Θεοτόκε Παρθένε, μόνη παντέμτη, ἱκέτευε ἐκτενῶς εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὡ'δὴ γ'. ὁ Εἰρμὸς Δίς.

Σ Τερέωσον, Κύριε, ἐλὶ τιὼ πέτραν τῆ ἐντολῆν σε σαλθθῦσαν τιὼ καρδίαν μυ· ὅτι μόνος ἅγιος ὑπάρχεις, καὶ Κύριος.

Π Ηγὴ ζωῆς κεκλημαί σε τῷ δηνάτῳ τὸν καθαιώτιλον, καὶ βοᾷ σοι ἐκ καρδίας μυ φῶ τῆλιος, Ἡ ὠρτον, ἱλάσθητι, σῶσον μι.

Η Μάρτηκα, Κύριε, ἡμάρτηκά σοι, ἱλάσθητί μοι· ὁ ϗ ἦτν, ὡς τις ἤβρτεν ἐν ἀνθρώποις, ὃν ἠχ ὑπερῆλθε τοῖς πλαίσμοσι.

Τ Οὺς ἐλὶ Νοὲ, Σωτῆρ, ἐσελυκίτας ἐμμενσάμλω, τιὼ ἐκείνων πλημμελήμω καταδίκλω ἐν κατακλυσμῷ καταδύσεως.

Τ Ὸν Χαὰμ ἐκένον, ψυχὴ, τὸν παῤαλοίαν μιμησαμένη, τιὼ αἰσχύλλω ἐκ ἐκαλυψας τὸ πλησίον, ὁπισθοφανῶς ἀναγκμένασα.

Τ Ὸν ἐμφρασμὸν ὥσπερ Λὼτ φθγγα μυ, ψυχὴ μυ, τῆς ἁμᾶρτίας, φθγγα Σόδομα, καὶ Γόμορρα, φθγγα φλόγα πάσης ὡφελήσης ὀρέξεως.

Ε Λέησον, Κύριε, ἐλέησόν με, ἀναβοᾷ σοι, ὅτι ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σε, ἀποδῶναι πᾶσι κατ' ἀξίαν τῷ θεμέλιων.

Δόξα.

Τ Ριὰς ἁπλῆ, ἄκτιστε, ἄναρχε, φύσις ἡ ἐνζιάδι ὑμνυμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον πίστει θεοσκιωθύτας τὸ κράτῳ σε.

Θεοτοκίον.

Τ Ὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον Τιὸν ἐν χρόνῳ, Θεογεννήτωρ, ἀπεκυόφρως ἀπεκύησας· ξένον θαῦμα, μένασα Παρθένος. Θηλάζουσα.

Ὡ'δὴ δ'. ὁ Εἰρμὸς. Δίς.

Α Ἤκκοσε ὁ Προφήτης τὴν ἐλεύσιν σε Κύριε, Ϲ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλως ἐκ Παρθένε τίκ-

» τεδαι ϗ

» τεθαι, καὶ ἀνθρώπεις ἀδικυθαι, καὶ ἐλεγθι,
» Ἀ'κήκοα τὴν ἀκοὴν σε, & ἰφρίθθιλι. Δόξα τῇ
» δυνάμει σε Κύριε.

Γ Ρηγόρεησον, ὦ ψυχή μι, ἀεὶς ἄυσον ὡς ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις· ἵνα κτίσῃ τραχὺν μὴ γνώσως, ἵνα χρηματίσῃς νὲς ὁρᾶν τὸν Θεὸν, & φθάσῃς τὸν ἄδυτον γνόφον ἐν θεωρίᾳ, καὶ γλῶσ μεγαλήπορθ.

Τ Οὺς διδάσκα Πατριάρχας ὁ μέγας ἐν παῤῥιάρχαις παιδεπομένας, μυσικως ἐσηκλέ σοι κλίμακα φευκτικῆς, ψυχή μι, ἀναβάσεως· τὺς πάῤῥας ὡς βάθρα τας βάσεις ὡς ἀναβάσεις πασόδους ὑποθέμενος.

Η Ἔσαῦ τὸν μεμισημένον ζηλῶσα, ψυχὴ, ἀπὸ τῆ πίρνεσῆ σε τὰ τῆ φρωτὶ κάλλως φερτοτόκια, καὶ τῆς πάῤῥικῆς ἐδρῆς ἐξέπσας· κὴ δ'ἐς ὑπερηφάνα, ἀθλία, πάῤῥα, κὴ γνώσα, διὸ νυῦ μετανόησον.

Ε Ἐδὰμ ὁ Η'σαῦ ἐκλίθη δ'ἰ ἄκραν σκλυμαγίας δημιξίαν· ἀκρασίᾳ γὰ ἀεὶ πυρίμενος, κὴ ταῖς ἡδοναῖς καπασπιλόμενος. Ε'ἐδὰμ ὠτομώθη, ὃ λέγαται θερμασία ψυχῆς φιλαμαρτήμονος.

Ι Ὼ'ῤ τὸν δὴ κοπρίας ἀκόσπα, ὦ ψυχή μι, δικαιωδέντα· τῶ αὐτὸ ἀνῤῥίαν ἰκ ἐξελωσας, τὸ τάῤῥον ἀν ἔχες τῆς θεοδόσως ἐν πᾶσιν, οἷς ἴχνος, οἷς οἰδας, οἷς ἐπαιδάσθης, ἀλλ' ὥφθης ἀκαρτέρητ.

Ο Πέτησον δὴ πέρης, γυμνὸς νυῦ δὴ κοπρίας καθαιρικομδ, ὁ πολὺς ἐν τύκνοις, & ἀβλίπ, ἄπυρ, ἀφαιρίοικ. αἰχνίδιον, πολλὸν γὰ τῶ κοπρίαν, & μαργαρίτας τὰ ἕλκη ἐλογίζετο.

Δόξα.

Α Μέιωσον τὴ ὑσίᾳ, ἀσύγκριτον τοῖς θεσσώποις, θεολογῶ σε τῶ τελαδικῶ μέλει Θεόπτα, ὡς ὁμοβασίλειον, καὶ συμθρονον, βοᾷ σοι τὸ ἄσμα τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίσοις ζιασὸς ὑμνολογούμδον.

Θεοτοκίον.

Κ Αὶ τίκτεις, καὶ παρθενεύεις, καὶ μδμὶς δ'ἰ ἀμρότερον φύσιν παρδένδ. ὁ τηλθὲς καινίζει νόμως φύσεως, ἡ πσὶς δ'ἐ κύει μὴ λογιδίσα. Θεὸς ὅσα θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις, ποιεῖ γὰ ὅσα βάλεται.

Ω'δὴ ἑ. ὁ Εἰρμός. Δίς.

Ε Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα, φιλάνθρωπε, φώτισον, δέομαι, & διδάγησον κἀμὲ ἐν τῖς θεσ-
» τάγμασί σε, & δίδαξόν με, Σωτὴρ, ποιεῖν τὸ
» θέλημά σε.

Τ Οῦ Μωσέως ἤκουσας τὼ θήκλω, ψυχὴ, ὕδατι, κίμασι φερομδίμω ποταμῶ, ὡς ἐν θαλάμῳ πάλαι, φυγῶσαν σῆμα πικρὸν βυλῆς φαραώνιτε.

Ε Γ' τὰς μαίας ἤκουσας κτενύσας ποτὲ ἀνηδον, πάλαινα, τὼ ἀῤῥενωπὸν, ψυχὴ, τῆς σωφροσύνης θεᾶξιν, νυῦ, ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, πιθῶσῶ τὼ σοφίαν.

Ω Σ Μωσῆς ὁ μέγας, τὸν αἰγύπτιον νὲν πλήξασα, πάλαινα, ἐν ἀπέκτεινας, ψυχὴ, & πῶς οἰκήσεις, λέγε, τὸ ἔρημον τῆ παῦσιν δὸς τῆς μετανοίας;

Α Ἀ'ς ἐρήμως ὥκησεν ὁ μέγας Μωσῆς, δ'ὰ εσ δ'ὴ, μίμησιν τῶ ἀπὸ δεσμωτῶ, ἵνα καὶ τῆς ἐν βάτῳ θεοφανείας, ψυχὴ, ἐν θεωρίᾳ γδύῃ.

Η'ν Μωσέως ῥάβδον εἰκονίζω, ψυχὴ, πάντεσιν θάλασσαν, & πηγάσσαν θυδὲν τύπῳ Σταυρῶ τῆ Θεῦ· δι' ἧ σωτηρίᾳ σὺ μεγάλα ἐκτελέσῃ.

Α Ἀρὼν θεσσίφερε τὸ σῶρ πῦ Θεῦ ἄμωμον, ἄδολον, ἀλλ' Ο'φνῆ, & Φινεὲς, σὺ δὲ ψυχὴ, θεσπῆσον ἀλλδξιον τῆ Θεῦ, ῥεγπομδύον βίον.

Δόξα.

Σ Ὲ, Τελεὰς δοξάζομδ, τὸν ἕνα Θεόν. Α'γιος, Α'γιος, Α'γιος· & ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα· ἁπλῆ ὐσία, μονὰς ἀεὶ θεσσωμδύμδν.

Θεοτοκίον.

Ε Κ σῦ ἠμφιάσατο τὸ φύραμά μι, ἄῤῥητε, ἄναεδρε, Μητροπάῤῥενε, Θεὸς, ὁ κτίσας τὸς αἰῶνας, καὶ λώσατο ἑαυτῷ τὼ τῷ ἀνθρώπων φύσιν.

Ω'δὴ ς'. ὁ Εἰρμός.

Ε Βόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μω πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεὸν, καὶ ἐπάκουσέ μι ἐξ ᾅδ'ὰ καπωτάτ, καὶ ἀνήγαγέν με φθορᾶς τὼ ζωλύ μι.

Τ Ὰ' κύματα, Σωτὴρ, τῷ πάσματός μι, ὡς ἐν θαλάσσῃ ἐρυθρᾷ ἐπασραφέντα σκάλυψέ μι ἄῤῥνα, ὡς τὺς Αἰγυπτίως ποτε, & τὺς ζριστάς.

Α Γνώμονα, ψυχὴ, τὼ σεαῤῥισιν ἔχας ὡς φρὶν ὁ Γ'σραὴλ, τὸ γὰ θεῖα μάνυκ θεσέκεινας ἀλῆθως τὼ φιλπδυον τῷ παῦσιν ἀ'δηφαΐνας.

Τ Ὰ' φέρατα, ψυχὴ, θεσετίμησας τῷ χαναναίων ἐννοιῶν τῆς φλεβὸς τῆς πίῤῥας, ὀξῖς ὁ τῆς σοφίας ὡς κραπὴς θεσχέα κρυνὸς θεολογίας.

Τ Ὰ' ὕσια κρέα, & τὺς λίβπας, & τὼ αἰγνάπιον ζωφὼ τῆς ἐπιφανίᾳ θεσέκεινας, ψυχὴ μυ, ὡς ὁ φῶν ἀγνώμων λαὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ω Σ ὁπλῆς Μωσῆς ὁ θεσέπων σε ῥάβδῳ τὼ πίῤῥαν, τυπικῶς τὼν ζωοποιόν σε πλευρὰν θεσδιετύπω, ὀξ ἧς πάντες πόμε ζωῆς, Σωτὴρ, ἀντλῦμδν.

Ε'ρμῦ-

Ἐρρύπωσαν, ψυχή, καταπόπωδυσον, ὡς Ἰησοῦς ὁ τῆ Ναυῆ, τῆς κληρονομίας τὴν γῆν, ὁποία ἔστι, καὶ κατοίκησον ἐν αὐτῇ δι' ὑπομονῆς.

Δόξα.

Τριάς ἁγία ἁπλῆ ἀδιαίρετος, διαιρετὰ προσωπικῶς, καὶ μονὰς ὑπάρχουσα τῇ φύσει ἰσοσυμβίῳ, ὁ Πατήρ φησι, ὁ Υἱός, ὁ Θεῖον Πνεῦμα.

Θεοτοκίον.

Ἡ Μήτερα σε Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς κτίσαν πάντων δυσώπει, Θεοτόκε, ἵνα ταῖς προσβείαις σου σωθῶμεν.

Κοντάκιον.

Ψυχή μου, ψυχή μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις, τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι· ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεὸς, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὠδὴ ζ'. ὁ Εἱρμός. Δίς.

Ἡ Μάρτυρα, ἰωσώμεθα, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν· ἀλλὰ μὴ φθάσῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῆς Πατέρων Θεός.

Ἡ Κιβωτὸς ὡς ἔφερεν ὅλη διάφορος, Οὖζαν ἐκεῖνος, ὅτι, ἀναξαπίντος τοῦ μόχλου, μόνον ἥψατο, Θεοῦ ἐπισπάσθη ὀργῆς, ἀλλ' αὐτὴ ἡ αὐθάδειαν φυγοῦσα, ψυχὴ, σέβου τὰ θεῖα καλῶς.

Ἀνήκουσας τῆς Ἀβεσσαλὼμ, πῶς τῆς φύσεως ἀντεξαίρεσιν, ἴχνας τὰς ἰσαγοῦς αὐτοῦ προέξεις, αἷς ἐξύβρισε τὸν κοίτην Δαβὶδ τοῦ πατρὸς, ἀλλ' αὐτὴ ἰμμήσου τὰς αὐτοῦ ἰμπαθεῖας, καὶ φιλανθρώπους ὁρμάς.

Ὑπέταξας τὸ ἀδιάλυτόν σου ἀξίωμα τοῦ σώματί σου, ἄλλον γὰρ Ἀρχιτέφιλ ἐρεῖσα τὸ ὀχθεῖν, ψυχὴ, σωπήλθης ταῖς τύπτε βυλαῖς, ἀλλ' αὐτὰς διεσπέδασεν αὐτὸς ὁ Χριστὸς, ἵνα σὺ πάντως σωθῇς.

Ὁ Σολομὼν ὁ θαυμάσιος, ὁ καὶ χάριτος σοφίας πλήρης, ἕτερα τὸ πονηρὸν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ ποτε ποιήσας, ἀπέστη αὐτοῦ· ᾧ αὐτὴ τὸν ἐπάρατόν σου βίον, ψυχὴ, προσαφωμοίωσας.

Ταῖς ἡδοναῖς ἐξιλκόμενος τῶν παθῶν αὐτοῦ, καπηλεύσατο, οἴμοι, ὁ ἐρασὴς τῆς σοφίας, ἐρασὴς πορνῶν γυναικῶν, καὶ ξένος Θεοῦ· ὃν αὐτὴ ἰμμήσου κἀγὼ, ὦ ψυχὴ, ἀδιαπαθείας αἰχμάς.

Τὸν Ῥοβοὰμ παριζήλωσας ἀλογήσαντα βυλῆς πατρῴας, ἀμὲ δὲ καὶ τὸν κάκιστον δοῦλον Γεροβοὰμ, τὸν πρὶν ἀποσάτην, ψυχή· ἀλλὰ φεῦγε τῆς μίμησιν, καὶ κεάζε Θεῷ, Ἡμαρτον, οἰκτειρόν με.

Δόξα.

Τριὰς ἁπλῆ, ἀδιαίρετε, ὁμούσιε, μονὰς ἁγία· φῶτα, καὶ φῶς, καὶ ἅγια ἅγια, καὶ ἴν ἄγιον, ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τελεία· ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον ζωοῖ, καὶ ζωὰς, ψυχὴ, τὸν πάντων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε, ἀλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, Θεοτόκε μνήσθητι· ὅτι τῆς ἀχρείτου Τελεσθῶ ἀπεκύησας τὸν ἕνα, Υἱὸν, καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ προσωπώιξας ἡμῖν τοῖς ἐν γῇ τὰ ἐπουράνια.

Ὠδὴ η'. ὁ Εἱρμός. Δίς.

Ὃν γραπαὶ Οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, πᾶσα πνοὴ, καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, ἀλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺ τὸν Ὀζίαν, ψυχὴ, ζηλώσασα, τῷ τύπῳ λέπραν ἐν σοὶ ἔχεις ἐν διπλῷ· ἄτοπα μὲν λογίζῃ, ἀθέμιτα δὲ πράττεις, ἔφης ἃ κατέχεις, καὶ προστράμα τῇ μετανοίᾳ.

Τοὺς Νινευίτας, ψυχὴ, ἀνήκοας μετανοοῦντας Θεῷ, σάκκῳ, καὶ σποδῷ· τούτους οὐκ ἐμιμήσω, ἀλλ' ὤφθης σκαιοτέρα πάντων τῇ σῇ γνώμῃ, καὶ μὴ νόμον ἐπαικόπων.

Τὸν ἐν τῷ λάκκῳ βερβόρῳ πίπτοντα Γερεμίαν, ψυχὴ, τόλμῃ τῶν Σιδὼν θρηνώδων καταβοῶντα, καὶ δάκρυα ζητοῦντα· μίμησαι τὸν τότε θρηνώδη βίον, καὶ σωθήσῃ.

Ὁ Γωνᾶς ὡς Θαρσεῖς ἀπέδραμε, πρεσγεὺς δ' ὑπεστρέφω τὴν Νινευίτιν· ἐγὼ γὰρ, ὡς προφήτης, Θεῷ τῷ ὑπολαγχάνοντι, ὅταν παριζήλῳ, τῷ προφητείαν μὴ ψεύδεσθαι.

Τὸν Δανιὴλ ἐν τῷ λάκκῳ πίπτοντας, πῶς ἔφερες, ὦ ψυχὴ, τόματα θηρῶν, ἐγνωκας πῶς οἱ παῖδες, οἱ σὺν Ἀζαρίαν, ἔστεσαν τῇ πίστει καμίνου φλόγα κρυοῤῥήν.

Τῆς παλαιᾶς Διαθήκης ἅπαντας παρήγαγόν σοι, ψυχὴ, πρὸς ὑπογραμμόν· μίμησαι τὴν δικαίων τὰς φιλοθέους πρᾶξεις· ἔκφυγε δὲ πάλιν τῶν πονηρῶν τὰς ἁμαρτίας.

Δόξα.

Ἄναρχε Πάτερ, Υἱὲ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθὲ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Λόγε Θεοῦ Γεννῆτορ, Παῖδος ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζωὴν, καὶ κτίζον, Τελεὰς μονὰς ἐλέησόν με.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἐκ βαφῆς ἀληγοῦς, ἄχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρὶς τοῦ Ἐμμανουὴλ ἐνδὺς ἐν τῇ γαστρί σου, ἡ σαρξ συνεξυφάνθη, ὅθεν Θεοτόκον ἐν ἀληθείᾳ σε ὑμνοῦμεν.

Ὠδὴ θ'. ὁ Εἱρμός. Δίς.

Ἀσπόρου συλλήψεως ὁ τόκος ἀνεκμεταλεύτου, Μήτρος ἀνάνδρου ἄφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ γὰρ ἡ χάρισις καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Χριστὸς ἐπισπάζετο, Διάβολος ἐπέρχεται δικτύοις τοῖς λίθοις, ἵνα ἅρπι γένωνται, εἰς ὄρος ἀνή-

ἀνήκαγδυ, ἰδεῖν τὰς βασιλείας τῦ Κόσμυ πάσας ἐν ᾠραιῳ φοβῷ, ὦ ψυχή, τὸ φρίκμε, γῆφι, ὄχι πᾶσαν ὥραν Θεῷ.

Τρυφὼν ἡ φιλήδμος, φωνὴ βοᾶντος ἦκουσε Χριςᾶ ὁ λύχνος, μηρύτων μετάνοιαν, Ἡρῳδὴς ἰωΐμησε σωτῆ Ἡρῳδιάδι· βλέπε, ψυχή μυ, μὴ παγῆς τῇ ἀνόμων τῶς παγίσιν, ἀλλ' ἀπορίζε τὸν μετάνοιαν.

Τὴν ἴρημον ᾤκησε τῆς χάριτος ὁ Πρόδρομος, ᾗ Ἰωδιὰς πᾶσα, ℭ Σαμάρεια, ἀκόντης ἔρεχον, ℭ ὁμολογοῦντο τὰς ἁμαρτίας ἰουδ᾽ὖ, βαπτιζόμεροι ποταμίως, ὡς ἀυτὴ ἐκ ἐμιμῆσου, ψυχή.

Ὁ Γάμος μὲν τίμιος, ἡ κοίτη δὲ ἀμίαντος, αμφότερα δὲ Χριςὸς θεοδολόγησε, σαρκὶ ἐδόμηθος, καὶ ἐν Καφᾶ δὲ γάμῳ τὸ ὕδωρ οἶνον ἔκπλαυ, ℭ ἑκκλίνων θεοῦον θαῦμα, ἵνα σὺ μετανοῆτς, ὦ ψυχή.

Πεσὼν τοῦτο ἰσχυρῶς Χριςὸς τῷ κλίνῳ ἄδαγε, ℭ γναῖσκον θαύντα ὀξήγερε, ℭ χήρας τὸ κόπαμα, ℭ τὸ Ἑκατοντάρχυ, ℭ Σαμαρείτιδ φωνὴς, τῷ ἐν ανάμαπι λαξέιαν σοὶ, ψυχὴ, φορτζωξεάφησεν.

Ἀμόρραν ἰάσατο ἀδῦ κεφαπίδι Κύριος, λεπρὰς καθῆρε, τυφλὸς, καὶ χολδόντας φυτίσας ἰωμήσατο, κωφὸς π, ℭ ἀλάλης, ℭ τῷ συγκύπτουσαν χαμαὶ ἐδοξάσωσι τῷ λόγῳ, ἵνα σὺ σωθῆς, ὡδλία ψυχή.

Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ Θέον Πνεῦμα πιστῶς φερσκυνήσωμεν. Τριάδα ἀχώριστον, μονάδα κατ' ὀσίαν· τὸ φῶς, ℭ φῶτα, καὶ ζωὴν, καὶ ζωὰς ζωοποιοῦσαν, καὶ φωτίζουσαν τὰ σύμπαντα.

Θεοτοκίον.

Τὴν πόλιν σε φύλαπε, Θεογέννητορ πάναγνε, ἐν σοὶ γὰρ αὖτη πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ, καὶ κεκτιώνται, καὶ δόξ σῦ νικῶσι· ῥῶπται πάντα πειρασμὸν, καὶ σκυλεύει πολεμίους, καὶ δίδπαι τὸ ὑπήκοον.

Ἀνδρία σεβάσμιε, ℭ Πάτερ ζωσμακάριστε, πομῦλε τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δυόμῦμῦ ὑπὲρ τῆ σὲ ὑμνύντων, ἵνα ῥυδώμῦμ πάσης ὀργῆς, ℭ θλίψεως, καὶ φθορᾶς, καὶ πασμάτων λυθωδῶμεν, οἱ πιμάντες σε τῶν μισῆμῦ αὐ.

Εἶτα ἰαλόμῦμ οἱ ἅγιοι Χερεῖ. Ἀπόρμ συλλήψεσθε, ὁ τόκος ἀνέφ. Καὶ ἡ μνήμη Ἀκολυθία τῦ Ἀποδείπνων.

Τῇ Τετάρτῃ τῆς α'. Ἑβδομάδος ἐν τῷ Ὄρθρῳ, εἰς τὸν α'. ψαλμὸν. κάθισ. τῆς Οκτωήχυ. καὶ δὲ τῶν ἀδοπίκων ψαλ. κάθισ. ἦχος β'.

Ὁ Ἀρχὼν Γωσὴ.

Ὁ Τοῖς παύεσι τοῖς σοῖς πᾶσιν ἀπέθνεσε δλὰς, φιλάνθρωπε, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς μυ νεκρώσας πῷ σῷ Σταυρῷ, τὸ θάνω καπεζόσον πάθυς ἰδεῖν, βῆς νησείας ἀναςῆσαι τῇ δόξῃ σε· ἵνα λάβω πλησίος τὸ μόνος ἅγιος. Δόξα, τὸ ἀυτό. Καὶ νῦν ϑεοτοκίον. ἦχ. ὁ ἀυτός.

Εὐλογητάρια ἱερέως.

Η Παρθένος, καὶ Μήτηρ σε, Χριςὲ, ἰδὰ ζύλε ὁρᾶτε σε νήκων ὑπλωμένον, κλαίυσα πικρῶς, Τίέ μυ, ἔλεγε· τί τὸ φοβερὸν τῦτο μυςήριον; ὁ πᾶσι δωρύμενος ζωλὸ τῶ αἰῶνιον, ἐκκεῖσαι ἐν Σταυρῷ πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιςον;

Εἰς τὸν γ'. ἀναβ. κάθισ. ἦχ. ὁ ἀυτός.

Τῶν ζωοπιῶν.

Τὸν φωτοπιὸν κμέων, ὃν νῦν ἀφέφασις, ℭ ἐδόμησε ἡμῖν τῆς ἐγκρατίας, Κύριε, σὺ ἀξίωσον ἡμᾶς ἐν κατανύξει πάντας ἐλικεναῖς πεμώσαθαι, εἰφλωθύντας τῷ Σταυρῷ τῇ ἰσχύϊ, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα, τὸ ἀυτό. Καὶ νῦν, ϑεοτοκίον. ἦχ. ὁ ἀυτός.

Εὐλογητάρια.

Τῶ πμίῳ Σταυρῷ τῷ Τίὲ σε φυλαπόμενοι, Δίσωνα ἀγνὴ Θεοτόκε, πάσαν φροσβολὼν τῶ πολεμήτορες ἄπωντες ῥᾳδίως ἐκβεβλήμεθα· διό σε τῇ χρεῖῳ μακαρίζομεν, ὡς Μητέρα τῷ φωτός, καὶ μόνην ἐλπίδα τῇ ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα· ὁ Ν'. ὁ Κανὼν τῶ Μιλαίυ, Καὶ τὸ Τειμόθεον, Σπηλαγήμεν δὲ τῶν γ'. ᾠδῶν.

Ὠδὴ γ'. ἦχ. βαρ. Ἐξέσθυσεν ἡ ἴρημος.

Σταυρῶθωμεν, τὰ μέλη δι ἐγκρατέας, πάθωμεν εἰς φροσάγας, ὡς γήγραπαι, καὶ κατ' ἴχνος πολιτεσόμεθα τῶ παδόντος, καὶ πάση ἐνδυναπόσωμεν.

Ἐμάσατης τῶν ἔμπικρον ἁμαρτίαν, απόσωμεν, τῇ τῶν χολῶν θελήματι γθυσμένοι ὦ ἀρίστου Χριςῷ, τῷ Σταυρῷ κεδεληθέντι τὸν ἀρχέκακον.

Σὺ Τηθύεια λαβοῦσα ἡ ἁμαρτία, ἔλκει με εἰς παυπλὴ ἀπάλλαις· ἀλλὰ σύ με ὦν ταύτης λύτρωσαι τῷ Σταυρῷ σε, οἰκτίρμον πολιλέος.

Θεοτοκίον.

Δ Εαπίζουσα ἀπάντων τῇ ποιμήτων Δέσωνα, ὡς τὸν Διαπόντιν τίξασα, τῆς θλιλέας με ἐλευθέρωσον τῶ δολίυ, καὶ μόνε πολεμήτορες.

Εἰρμὸς ἄλλο. ἦχ. ὁ ἀυτός.

Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Τὸ ζύλον τῷ Σταυρῷ τῶν ἐγκρέτειαν τῷ Κόσμῳ ὀξιώσησον, ὡ ὃν πάθει ἀπαπήμενοι, ῥυφησώμεθα παγκαρτίαν τῇ Θέων ἐντολῶν τῷ Χριςῷ.

Ε'Γκράτειαν παιδῶν ἐν πυρὶ φέροντες, τῷ σώματι σωφρόνως τῷ Κυρίῳ, καὶ τοκεῦσιν αὐτῶν τὸ φέγγημα ἀποδείξαντες πάντες τῇ εὐθείᾳ ζωῇ.

Δόξα.

Τὰ τέλια τῆς μιᾶς μορφῆς θεοπρεπῶς δοξάζω, Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα, ἓν τὸ κράτος τῆς Θεότητος. Βασιλεῦ ἁπάντων, καὶ λαμπρότατε.

Θεοτοκίον.

Ὁ Τόκος σε, ἄχραντε, φέρειν τὸν τόκον ἐνίκησε, Θεὸν γὰρ ὑπάρχειν ἐναπεθεώρησας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γνωθείς, ὃ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πολλὰ ἀνθρώπου κυηθείς.

Τὴν σωτηρίαν ὑμνοῦ, καὶ τὸν λύγξαντα τῆ Θείας πλευρᾶς σου, ἐξ ἧς τὸ ποτὸν τὸ ἀθάνατον ἀρύομαι καθ' ἑκάστην, Χριστὲ, καὶ ἀμάζομαι.

Ὁ Εἱρμός.

Σ Τερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ, Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὸν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ,, ἐμφυτεύσας ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ὅπως ὑμνήσωμέν ,, σε.

Ὠδὴ ἡ. Κάμινος ποτε πυρὸς ἐν Βαβυ.

Κ Λαυθμῶν παιδῶν φλογίζει τὸν ψυχικόν μου· ἀλλὰ τῇ ὁρίσῃ τὸ ἔλεός σου ταύτην καταμάσαν, ὁ πηγάσας ἀπροσίτους κρουνὸς, πλουσίως ὀξ ἀκενεῖτε σου, σαυρόμυρον, ἀεργάτην, ὃς πολλῶν συγκαταβαίνων.

Υ Ἔωσας ἡμᾶς πεσόντας εἰς κακίαν τῇ ἐν Σταυρῷ σου ἀνυψώσει, Χριστὲ, ὅθεν ὀλισθήσαντες ἁμαρτίες εἰς τὰ βάραθρα ἀνάπαυμα, καὶ στήριξον, πίστει με σωτηρίας, ὅπως δοξάζω τὸ κράτος σου.

Λ Ύγχη σε, Χριστὲ, παθῶν τῶν σπιλούντα ἀπακαθάρατε τῆς καρδίας μου, ὅλον με ὑγιώσαν, ὃν ὁ ὄφις ἐξαμαύσπον ὀδόντων ἰοβόλοις, ὃ δίδυμοι, ἀλλοιότητος θείας ἀρχὲς τείβας πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον.

Σ Ὲ τῶν φαεινῶν λαμπάδα, ὃ λυχνίαν ἐν ᾗ τὸ πῦρ τῆς Θεότητος οἰκήσαν ἐφώτισε τὰς γυκτώδεις συρφετότητας φθορᾶς, ἀμίαντε, γεραίρομεν ἅπαντες ὀλοψύχως, ὀλοχαρῶς, τὸν τόκον σου.

Εἱρμὸς ἄλλος. Τῷ ἐν τῇ βάτῳ Μωσῇ.

Τὸν μεσεῦν τῆ λαοῦ σωσθέντα ἐν ξύλῳ, καὶ τῇ λόγχῃ τυρβέντα τῶν ζωοπόρων πλευρῶν, ὑμνοῦν, ὀλογεῖτε, ὃ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Κείνων πᾶσιν τῶν γῆν κειτείρω παρέσης, ἐξέραιδος, ἐπαύχης, ἐν Σταυρῷ ἀνηρτῆσθαι, φύσεις με ἀπαλλάξαι τῆς πάλαι ἁμαρτίας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν.

Θ Εότης μία Τελεία, ἡ ἀμέριστος φύσις, μεσεῖσι δὲ προσώποις, τὸ ἀνέκλειστον κράτος, Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα, σὺν ἀτυμολογήτῳ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θ Εοκυήτωρ ἁγνὴ, ἡ ἐρήμου πύλη, ἡ σωτηρίου Φῶς, πάντων τῶν Χριστιανῶν ἡ δόησις πρεσβεύουσα, ἧς σὲ μακαρίζοντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σ Ταυρὲ Χριστὲ, ὁ λαοῦ ὁδηγήσας φῶς πίστιν, καὶ ἐμὲ φῶς τὸν δρόμον ἀτόνως ἧς νηστείαν ἀξίωσον φροδόσαι εἰς τὸν προσκυνῆσίν σου, καὶ ζωοποιῆσαι.

Λιτύμβιον, Ὀλογεῖτε· ὁ Εἱρμός.

Ὁν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ τὸν Παρθένα τὸ Θεῖμα ἐν Σινᾴῳ τῷ ὄρει φρουτυπώσαντά ,, ποτε ὑμνεῖτε, ὀλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ Θ'. Ἀνάρχως Γεννήτορα.

Η Λίᾳ φαιδρότερον νηστείᾳ ἀναλάμψασα, ἡ πολύφωτος χάρις ἀναγλύζεται πᾶσι τῷ Σταυρῷ τὰς ἀκτῖνας, καὶ τὰς ἀυγὰς τῆ τιμίᾳ πληθυσμοῦ, ὃ τῆς ἀναστάσεως τῷ κόσμῳ, τὸ σωτήριον.

Ἀ Γνίαν ποθήσαμεν, πορείαν ἀσυφήγωμεν, τῷ ὑσσῳ σωφρόσυνον ἀξιοσεμνῶς· ὅπως καθαρεῦ ἐπιφοίτου τοῦ καθαροῦ, ἧς μόνῳ ἐκ πάντων ζητεῖται τὰ κάθαρσιν, τοῦ σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χ Ριστὲ, ὁκ τῷ φόβῳ σε καθήλωσον τὰς σάρκας μου, ὁ Σταυρῷ προσηλώσας τὸν σωμαρτίαν Ἀδάμ· λῦσον τῶν κακῶν με τῷ δίσιν· τῷ ποινῷ σωζῆναν τὸ βίλη τῇ λόγχῃ σε, δέαυτα, καὶ τῆς τότε βλοβης ῥύσαι με.

Θεοτοκίον.

Κ Ριτὼ δικαιότατον, ὃ μόνον εὐσήλακτον ἡ τεκοῦσα, Παρθένε, Χριστὸν τῶν Κύριον, ῥῦσαι με τῆς κρίσεως, Κόρη, ἧς τὸ πυρὸς, ὃ σὺ πιμοείας, ὡῖ μοι προτρέψασαν ἁμαρτίας ἡ ἀπόλαυσις.

Ἀ'λλος. Τῶν ἀγγέλων, καὶ ἀρχαγγέλων.

Ω Τῆς διαπαγχίας σε, ὅτι Σταυρῷ ἐυτύχηκε, ἥλως, ὃ λόγχῳ, Κύριε, σὺ ἐωὰ τὸν κατάκριτον φθορᾶ, διὸ ὑμνῶ σε, Χριστὲ.

Τὸν Σταυρὸν, τὸν κάλαμον, τὴς ἥλως, καὶ τῶν λόγχων, τὰ ζωηφόρα σε πάθη, πᾶς ὁ λαὸς προσκυνῶντες, ἐν φόβῃς, Χριστὲ, ὑμνῶμέν σε.

Δόξα.

Μ Οναὶς ξοσυπόστατη, Τριὰς ἐνικοπάτη, Κυριαρχία φύσις, ἰσοκλεὴς, Πάτερ, Υἱὲ, ὃ Θεῖον Πνεῦμα, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Θεο-

Θεοτόκιον.

Χαίρεις ἱλαστήριον τῷ Κόσμῳ, Θεοτόκε, ἐν ᾧ προσφεύγοντες πάντες ἁμαρτωλοὶ πρὸς Θεὸν, καταλλαγὰς αἰεὶ εὑρίσκομεν.

Δόξα τοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῷ Σταυρῷ σου, Κύριε, καὶ μὲ εὐφρανάμενος, τὴν ὑπερῴων μοι δόρκαν, ἀγαθὲ, ἐδίωξας ἀπειλῇ τῷ σῷ δούλῳ.

Ο Εἱρμός.

Τὴν ἀγελῶ, τὴν ἔχαυσεν Μαΐεχ, ὁ Παρθένον, φῶς ἀσμάτων ἅπαντες οἱ πιστοὶ εὐσεβῶς Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Τὸ φωταγωγικόν. Εἰς τὸν στίχ. τὸ ἰδιόμελον Δίς. ἦχος πλ. δ'.

Νηστείᾳ τὴν λογισμῶν τὰ πάθη δ' ὅλῃ δηλώσωμεν, πνευματικῶς ἑαυτὸς πίνυξι φέρειν σπεύσαντες· ἵνα τῷ τῷ ἰχθῦϊ κινυμένῳ ζάλλιν κῦφοι περάσαντες, ἄξιοι γενώμεθα τῷ Σταυρῷ προσκυνήσεως, τῷ γὰρ τῷ Κόσμῳ σφραγὶς ἐκκλησίας Τίῷ τῷ Θεῷ, καὶ πνευματικῶς ἑορτάσωμεν τῷ ἐκ νεκρῶν τῷ Σωτῆρι. Ἀνάστασιν, ἐν ὄρει ἀρθέντες, Μαθηταῖς συνδοξάσωμεν τὸν ἐξουσίαν λαβόντα πᾶσαν, Τίὸν ἐκ Παρθένου τὸν φιλάνθρωπον.

Μαρτ.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τῷ πλάνῳ τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπολάβετε τὸν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς· πυρώντων ἀσελγῶν ἐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις αἰκιζόμενοι, ἐφραίνεσθε· καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν γέγονε ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, προσβάλετε, τῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Καὶ νῦν, σταυρωθεὶς. ἦχος ὁ αὐτός.

Τί τὸ ὀργάμενον θάλαμα, ὃ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶται, ἀδάπατος; ὁ σωίχων ἅπασαν κτίσιν ξύλῳ ἀνῆρτησαι; καὶ θανατῶσαι ὁ πᾶσιν ἡμῶν ζωὴν; ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτι ἐώρακεν ἐν Σταυρῷ ἡ πάναγνος τὸν ἐξ αὐτῆς ἀῤῥήτως σκιρτήσαντα Θεὸν, καὶ ἀνθρωπον.

Καὶ ἡ α', Ὦ ἐσ, μῦ τῆς ψαλμ. Καὶ αἱ σωμάτων μετάνοιαι, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς δὲ τὸν τελετικὸν Ὦ ἐσ ξυπάρειον τῆς Περφητίας, ἦχος δ'.

Ὁ Γὼς τὸ πλάσμα ἡμῶν, οἶδας τὸν αἰδίνειαν ἡμῶν, φιλάνθρωπε· ἡμάρτομεν, ἀλλ' ἐκ ἀπίσημέν σου ὁ Θεός, ὡδὲ διαπεπόσαμεν χάριν ἡμῶν πρὸς Θεὸν ἀλλότειον, φῶσον ἡμῶν τῇ σῇ ἀγαθότητι, ὡσπλαγχνε.

Καὶ δ' ἀστερῶμεν αὐτό. Εἶτα, Περκιμένον, ἦχος δ'. Ψαλμὸς δ'.

Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Στιχ. Εὐφρανθήσομαι, καὶ ἀγαλλιάσομαι ἐν σοί.

Περφητίας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Ἐκ Σιὼν ἐξελεύσεται νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἰερουσαλήμ· καὶ κρινῶ ἀναμέσον τῶν Ἐθνῶν, καὶ ἐλέγξει λαοὺς πολλούς. Καὶ συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἄροτρα, καὶ τὰς ζιβύας αὐτῶν εἰς δρέπανα· καὶ οὐ λήψεται ἔθνος ἔθνος μάχαιραν· καὶ οὐ μὴ μάθωσιν ἔτι πολεμεῖν. Καὶ νῦν σὺ οἶκος τοῦ Ἰακὼβ, δεῦτε, καὶ πορευθῶμεν ἐν τῷ φωτὶ Κυρίου· ἀνῆκε γὰρ τὸν λαὸν αὐτοῦ, τὸν οἶκον τοῦ Ἰακὼβ, ὅτι ἐπλήσθη ἡ χώρα αὐτῶν ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς κλυδωνισμοῦ, ὡς ἡ τῶν ἀλλοφύλων, καὶ τέκνα πολλὰ ἀλλόφυλα ἐγένοντο αὐτοῖς. Ἐπλήσθη γὰρ ἡ χώρα αὐτῶν ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ οὐκ ἦν ἀριθμὸς τῶν θησαυρῶν αὐτῶν· καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ αὐτῶν ἵππων, καὶ οὐκ ἦν ἀριθμὸς τῶν ἁρμάτων αὐτῶν· καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ βδελυγμάτων, τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν· καὶ προσκυνήσουσι, οἷς ἐποίησαν οἱ δάκτυλοι αὐτῶν· καὶ ἐκύψεν ἄνθρωπος, καὶ ἐταπεινώθη ἀνήρ· καὶ οὐ μὴ ἀφῶσιν αὐτούς. Καὶ νῦν εἰσέλθετε εἰς τὰς πέτρας, καὶ κρύπτεσθε εἰς τὸν γῆν ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν. Οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ὑψηλοί, ὁ δὲ ἄνθρωπος ταπεινός· καὶ ταπεινωθήσεται τὸ ὕψος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὑψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Περκίμενον. Ψαλμὸς ι'. ἦχος πλ. β'.

Δίκαιος Κύριος, καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησε.

Στιχ. Εἶπε τῷ Κυρίῳ σπόσοιδα, πῶς ἐρῶ.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ὠδῶν ὡς προείρηται, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ δ'. τῆς α'. Ἑβδομάδος Ἑσπέρας μὲ τὸν προσομοιακὸν, στιχολογοῦμεν τὰ, πρὸς Κύριον, καὶ ποιοῦμεν τὰς συνήθους μετανοίας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἰσοῦμεν στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν τὸ ἰδιόμ. τῆς ἡμέρας, ἦχος πλ. δ'.

Νηστεύοντες ἀδελφοὶ σωματικῶς, τηρήσωμεν καὶ πνευματικῶς, λύσωμεν πᾶσαν συνδεσμον ἀδικίας, διαῤῥήξωμεν τραγῳδίας βιαίων συναλλαγμάτων, πᾶσαν συγχοφὼν ἄδικον διαπεράσωμεν, δώσωμεν πεινῶσιν ἄρτον, καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους, ἵνα λάβωμεν παῤῥησίαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Διατρεῖμεν αὐτό· εἶτα τὸ Μαρτ.

Ἔτι ἀρετὴ, καὶ εἴτις ἔπαινος, φρόνησις τοῖς Ἀγγέλοις· ζήσει γὰρ ἔκλινας τοὺς οὐρανοὺς δεῦτε καὶ κατάβαντα· ἐξέχεεν τὸ αἷμα αὐτοῦ δι' ἐσὲ, τὸν κενώσαντα σαυτὸν, καὶ μορφὴν δούλου λαβόντα, ἐταπεινώθησαν ἵνα θανάτῳ, τὸν πτωχίαν σου μιμούμενοι· ὧν ταῖς ἁγίαις σῇ τὸ πλῆθος τῆς οἰκτιρμοῦ σου ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα τὰ κεντόμενα τῷ Κυρίῳ Ἰωσὴφ, ἦχος β'.

Ὡς ὠφέλησε Χριστέ.

Φεγγόβολος ὑμᾶς, ὡς ἀστραπὰς, εἰς πάντα Κόσμον Ἰησοῦς ὁ νοητὸς ὄντως ἥλιος ἐξαπέστειλας, ἀπημείωσε ταῖς λαμπρότησι τῷ ὑμῶν ἐνθέου κηρύγματος πλάνης τὸ σκότος, διόπερ Ἀπόστολοι, καὶ ἐφώτισε τοὺς ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνωσίας καθεσταμένους πανυπερ, ὅντινες ἐκδυσωπήσατε, καταπέμψαι καὶ ἡμῖν τὸν φωτισμὸν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἕτερον τῇ αὐτῇ ὁμοιον.

Ἀρετῇ Ἡλιῷ προσπίπτας ἁγίματι θείῳ, τῇ ὑπεκφ λαμπρωνθεὶς ἀνεφέρετο ὅλη τὸ ὕψος τὸ ἐσθιον· τοῦτον ζήλωσον, ἅπαντι ψυχή μου, καὶ τῆς ὄντως πάσης κακίας, καὶ φθόνου, καὶ ἔριδος, καὶ ζυφῆς ὑπερφίας, ἐκ ἐκπόνου· ὅπως ὀδυνῶν χαλεπῶν ἐκφύγῃς δεινωτάτην γέενναν, ἐκβοῶσα τῷ Χριστῷ, Κύριε δόξα σοι.

Ἕτερον τῷ κυρίῳ Θεοδώρῳ· ἦχος πλ. α'.

Ὅσιε Πάτερ.

Ἀπόστολοι θεῖοι, τῷ Κόσμῳ θερμότατοι φρεσβεύται, καὶ τῷ ὀρθοδόξων φωταυγεῖ, ἔχοντες παῤῥησίας τὸ κράτος πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰτήσασθε, δεόμεθα, πανσεβάσμιοι, ἵνα τῷ ὑπερεῶν τὸν ἀγαθὸν κτησῆν ἀμαρτῶν πωτούμεθα, καὶ τῆς ὁμουσίου Τριάδος τῶν χάριν δεξώμεθα, μεγαλοκήρυκες ἔνδοξοι, ἐκ θεοῦ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τὸ Μεγαλυνάριον δ'. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ. Καὶ γίνεται Εἴσοδος μετὰ τοῦ θυμιατοῦ· τὸ, Φῶς ἱλαρὸν· καὶ Ὠδὴ, ἐπιτρέχει Περκείμενον. Ψαλμὸς ιά. ἦχος πλ. δ.

Σὺ Κύριε φυλάξαις ἡμᾶς.

Στίχ. Σῶσόν με Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὅσιος.

Γενίσιμον τὸ Ἀναγνωσμα.

Εἶπεν ὁ Θεὸς, ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν κατ' γένος, τετράποδα, καὶ ἑρπετὰ, καὶ θηρία τῆς γῆς· καὶ τὰ κτήνη, καὶ πάντα τὰ ἑρπετὰ τῆς γῆς κατὰ γένος· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ ἑρπετὰ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλά. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν· καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν, καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς, καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς, λέγων. Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς. καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς· καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς· ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν πᾶσαν χόρτον σπόριμον σπέρμα σπόριμον, ὃ ἐστιν ἐπάνω πάσης τῆς γῆς· καὶ πᾶν ξύλον, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν σπέρματος σπορίμου, ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ παντὶ ἑρπετῷ ἕρποντι ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ πνοὴν ζωῆς· καὶ πάντα χόρτον χλωρὸν εἰς βρῶσιν· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ πάντα ὅσα ἐποίησε, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα ἕκτη. Καὶ συνετελέσθησαν ὁ οὐρανὸς, καὶ ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ κόσμος αὐτῶν· καὶ συνετέλεσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἃ ἐποίησε· καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἐποίησε. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτήν· ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἤρξατο ὁ Θεὸς ποιῆσαι.

Περκείμενον, Ψαλμὸς ιβ'. ἦχος πλ. β'.

Ἐπίβλεψον, εἰσάκουσόν μου Κύριε ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ἕως πότε Κύριε ὀργισθήσῃ μοι εἰς τέλος;

Παροιμιῶν τὸ Ἀναγνωσμα.

Υἱέ, ἐὰν δεξάμενός ῥῆσιν ἐμὴν ἐνθησαυρίσῃς ἑαυτῷ, ὑπακούσεται σοφίας τὸ οὖς σου, καὶ προσβαλεῖς καρδίαν σου εἰς σύνεσιν, προσβαλεῖς δὲ αὐτὴν εἰς νουθέτησιν τοῦ ἰδίου σου· ἐὰν γὰρ τὴν σοφίαν ὀπισάλπισῃ, καὶ τῇ συνέσει δῴς φωνήν σου· καὶ ἐὰν ζητήσῃς αὐτὴν ὡς ἀργύριον, καὶ ὡς θησαυροὺς ἐξερευνήσῃς αὐτούς, τότε συνήσεις φόβον Κυρίου, καὶ ἐπίγνωσιν Θεοῦ εὑρήσεις· ὅτι Κύριος δίδωσι σοφίαν, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, γνῶσις, καὶ σύνεσις· καὶ θησαυρίζει τοῖς κατορθοῦσι σωτηρίαν· ὑπερασπιεῖ δὲ τὴν πορείαν αὐτῶν, τοῦ φυλάξασθαι ὁδοὺς δικαιωμάτων, καὶ ὁδὸν ὁλοβυθρίων αὐτὸν διαφυλάξει. Τότε συνήσεις δικαιοσύνην, καὶ κρίμα, καὶ καταθύσεις πάντας ἀγαθοὺς. Ἐὰν γὰρ ἔλθῃ ἡ σοφία εἰς σὴν διάνοιαν, ἡ δὲ αἴσθησις τῇ σῇ ψυχῇ καλὴ εἴῃ· βουλὴ καλὴ φυλάξει σε· ἔννοια δὲ ὁσία τηρήσει σε· ἵνα ῥύσηταί σε ἀπὸ ὁδοῦ κακῆς, καὶ ἀπὸ ἀνδρὸς λαλοῦντος μισθὸν πονηρόν. Ὦ οἱ ἐγκαταλιπόντες ὁδοὺς εὐθείας, τοῦ πορεύεσθαι ἐν ὁδοῖς σκότους· ὦ οἱ εὐφραινόμενοι ἐπὶ κακοῖς, καὶ χαίροντες ἐπὶ διαφθορᾷ κακῇ· ὧν αἱ τρίβοι σκολιαὶ, καὶ καμπύλαι αἱ τροχιαὶ αὐτῶν, τοῦ μακρύναί σε ποιῆσαι ἀπὸ ὁδοῦ εὐθείας, καὶ ἀλλότριον τῆς δικαίας γνώμης· υἱέ, μή σε καταλάβῃ βουλὴ κακὴ, ἡ ἀπολείψασα διδασκαλίαν νεότητος, καὶ διαθήκην θείαν ἐπιλελησμένη· ἔσθε γὰρ ἐν τῇ ὁδῷ τῶν ἀνόμων αὐτῆς, καὶ ἐν τῇ ἀδῇ μὴ τρίβους ζωηρὰς ἀφορᾶς αὐτῆς. Πάντες οἱ πορευόμενοι ἐν αὐτῇ οὐκ ἀναστρέψουσιν, οὐδὲ μὴ καταλάβωσι τρίβους εὐθείας· ἐὰν γὰρ καταλαμβά-

νοισι

νοῆται ὑπὸ ἑαυτῶν ζωῆς· οἱ γὰρ ἐπορεύοντο ζίβυς ἀγαθὰς, ἔρεσσαν ἐν ζίβυς τὰς τῆς δικαίων λοίας· ζῶντοι ἔσονται οἰκήτορες γῆς, ἄκακοι δὲ ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ· ὅτι ΘΣ καταισκενώσουσι γῆν, καὶ ὅσοι ὑπολειφθήσονται ἐν αὐτῇ· ὁδοὶ δὲ ἀσεβῶν ἐκ γῆς ὀλοῦνται· οἱ δὲ ΩΦ ἄνομοι ἐξολοθρεθήσονται ἀπ' αὐτῆς,

Καὶ ΘΣ τὸ, Κατοικιωθήτω, Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆ Περιτμασμένων.

Ὡσαύτως καὶ ἡ Ἀκολουθία τῆ Ἀποδιάτων ἐν τῇ κυρίᾳ, ὡς συνήθως.

Τῇ Τετάρτῃ τῆς α. Ἑβδομάδος, Εἰς τὸ Ἀπόδειπνον, μὴ τὸ ἀπᾶν τὸ, Τελετίμοι, καὶ τὸ, Ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες, καὶ τὰ λοιπὰ· ψάλλομεν τὸν παρόντα μέγαν Κανόνα τῆ ὁσίᾳ Παῖδος ἡμῶν Ἀνδρέου Κρήτης τῆ Ἱεροσολυμίτου· ποιοῦμεν δὲ καθ' ἓν ζοπ. μετανοίας γ'. λέγοντες, καὶ στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς, ἐλέησόν με.

Ὠδὴ α. ἦχος πλ. β'. ὁ Εἱρμὸς Δίς.

Βοηθὸς, καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, ἵστω μου Θεὸς, καὶ δοξάσω αὐτόν· ,, Θεὸς τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως ,, γὰρ δεδόξασται.

Ἐκ νεότητός, Σωτὴρ, τὰς ἐντολάς σου ἐπαρρησιασάμην, ὅλον ἐμπαθῶς ἀμελῶν, ῥαθυμῶν· παρῆλθον τὸν βίον· διὸ κράζω σοι, Σωτὴρ, κἂν ἐν τῇ τόλμῃ σῶσόν με.

Ἐρρύσω με, Σωτὴρ, πρὸ τῆς θυρῶν σου κἂν ἐν τῇ γήρᾳ, μή με ἀποῤῥίψῃς εἰς ᾅδου κενόν· ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους, ὡς φιλάνθρωπος, μοι δὸς ἄφεσιν ἁπάντων ἄφεσιν.

Τὴν ὑσίαν μου, Σωτὴρ, καταναλώσας ἐν ἀσωτείᾳ, ἔρημον ὑπάρχω καρπῶν δόσεως· λιμώττων δὲ κράζω. Ὁ πατὴρ τῆ εἰκτρμῶ προσδράμων σύμενε οἰκτειρον.

Ὁ Λησῶς ΘΣ πρὸ πολλῶν ἐγὼ ὑπάρχω τοῖς λῃσμοῖς μου· ὅλως ὑπ' αὐτῶν πεφραγμένος μαι νῦν, ἐπλήθυν μωλώπων, ἀλλ' αὐτός μοι δῆσας, Χριστὲ Σωτὴρ, ἰάσαι σον.

Ἱερὸς με προσῆλθεν ἀνυπαρῆλθε, καὶ ὁ λῃστὴς βλέπων ἐν σταυροῖς ὑπερῆδε γυμνόν· ἀλλ' ὁ ἐκ Μαρίας ἀνατείλας Ἰησοῦς, σὺ δῆσάς με οἰκτειρον.

Σὺ μοι δίδου φωταυγῆ ἐκ θείας ἄνωθεν προμηθείας χάριν, ἐκφυγεῖν τῆ παθῶν σκοτασμόν· καὶ ἄσω προθύμως τῷ σῷ βίᾳ τὰ πρέποντα, Μαρία, δυνήμασι. Δόξα.

Ὑπερύψωσε Τριὰς, ἡ ἐν μονάδι προσκυνουμένη, ἄφεσιν τὸν κλυσὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρυν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὡς ἔπαλαγχός, μοι δὸς δάκρυα κατανύξεως.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, ἡ ἐλπὶς, καὶ προστασία τῶν σὲ ὑμνούντων, ἄφεσιν τὸν κλυσὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρυν, τὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ, ὡς δέησιν ἀγνὴ, μετανοοῦντά μέ δέξαι με.

Ὠδὴ β'. ὁ Εἱρμὸς Δίς.

Πρόσχες Οὐρανὲ, καὶ λαλήσω, καὶ ἀκουσάτω Χριστὸν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκὶ ὁδηγήσαντα.

Ὡ Λίθησα, ὡς ὁ Δαβὶδ ἀκαλάστως, καὶ βεβορβόρωμαι· ἀλλ' ἀπόλυσαι κἀμὲ, Σωτὴρ, τοῖς δάκρυσί μου.

Ὁ Τ' δάκρυα, ὑδὲ μετάνοιαν ἔχω, ὑδὲ κατάνυξιν· αὐτός μοι ταῦτα, Σωτὴρ, ὡς Θεὸς δώρησαι.

Ἀπώλεσα τὸ πρωτόκτισον κάλλος, καὶ τῶν ἀπρέπειάν μου· καὶ ἄρτι κάμαι γυμνὸς, καὶ καταισχύνομαι.

Τὴν θύραν σου μὴ ἀποκλείσῃς μοι τότε, Κύριε· ἀλλ' ἄνοιξόν μοι αὐτῶν, μετανοοῦντί σοι.

Ἐνόησαι τὰς στεναγμὰς τῆς ψυχῆς μου, ὁ τῷ ὀμματι ὀφθαλμῷ προσδέχου τὰς ταλαιπωρίας, Κύριε, ὁ σῶσόν με.

Δόξα.

Φιλάνθρωπε, ὁ θέλων πάντας σωθῆναι, σὺ ἀνακάλεσαί μου· ὁ δέξαι ὡς ἀγαθὸς μετανοοῦντά με.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ἱκέτευε ἀκαταύστως, ὑπὲρ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Εἱρμὸς Δίς.

Ἴστε, ἴστε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεὸς· ὁ μάννα ἐπομβρήσας, ὁ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου τῇ μόνῃ δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχύϊ τῇ ἐμῇ.

Ἴστε, ἴστε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεός· σωτίζω, ψυχή μου, τῷ Κυρίῳ βοήσῃ, ὁ ἀπαναίθητε τῆς πρώτης ἁμαρτίας, καὶ φοβῦ ὡς δικαιοῦ, ὡς κρίνων, ὁ Θεόν.

Γνώμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχή ὁ οἴμοι, τῷ πρώτῳ Καΐν, ὁ τῷ Λάμεχ ἐκείνῳ, λιθοκτονήσασα τὸ σῶμα κακουργίας, ὁ κτείνασα τὰ νῦν ταῖς ΘΔαλόγοις ὁρμαῖς.

Πάντας τοὺς πρὸ νόμου ΘΔασράμωσα, ὦ ψυχὴ, τῷ Σὴθ οὐχ ὡμοιώθης, ἢ τὸν Ἐνὼς ἐμιμήσω, ἢ τὸν Ἐνὼχ τῇ μεταθέσει, ἢ τὸν Νῶε· ἀλλ' ὥφθης πειρατὴς τῆς τῷ δικαίων ζωῆς.

Μόνη ἐξελοίξας τὰς καταρράκτας τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ σου, ψυχή μου, καὶ κατάκλυσας πᾶσαν, ὡς γῆν, τὴν σάρκα, ὁ τοὺς πρώτους, καὶ τὸν βίον, καὶ ὅμοιας ἑκατὸς τῆς σωτικῆς κιβωτοῦ.

Τῆς Ο'σίας.

Ὁ Λη σεδυμία, πόθῳ σεφσέβασμος Χριςὸς τὴν φύσιν τῆς ἁμαρτίας ὁδὸν ἀπεραφθεῖσα, ἐκ ἐβάτους τοῖς ἐρήμοις ζεφυρίζῃ, καὶ τότε καθαιρῶς τελῶσα θείας ἑσπερίδος.

Δόξα.

Ἄναρχε, ἄκτιστε Τριάς, ἀμέριστε μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σῶσον. σὺν οἷς με πλάσμα, μὴ παρέλθῃς, ἀλλὰ φῶσον, καὶ ῥύσαι τὸ σπορὸς τῆς κατασήκης με.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Δέσποινα, Θεοχαρίτωσον, ἡ ἐλπὶς ἡμῶν εἰς σὲ ἀφορμιχόντων, ἐκ λιμῶν ἡμᾶς ἐν ζάλῃ, τὸν ἐλεήμονα, ἐκ κτίσεως, καὶ Υἱὸν σὺ ἱλάσκῃ κἀμοὶ ταῖς ἱκασίαις ταῖς σαῖς.

Ὠδὴ γ'. ὁ Εἱρμὸς Δὶς.

Σ Τερέωσον Κύριε, δδὸν τὴν πίστιν ἡμῶν ἑτοίμαν σὺ σκολύθευσαν τὸν καρδίαις μου· ὅτι μόνος ἅγιος ὑπάρχεις, ἐκ Κύριός.

Τὴν δλογίαν τὸ Σὴν ἐν σκληρύσσω, ψυχὴ ἀθλία· ἐ πλατείαν τὸν καπάχοιον, ὡς Γάφιδ, ἴχας ἐκ τῆ γῆ τῆς ἀφέσεως.

Ἐ Κ γῆς Χαρᾶν ἐξελθε, τῆς ἁμαρτίας, ψυχή μου, δῦσε εἰς γνῶ φίσεαν ἀεῖζωον ἀφθαρσίαν, ὧ ὁ Ἀβρεὰμ ἠκυσε πάλαι, ψυχή μου, καταλυσάντα γνῶ πᾶφίαν, ἐ γθμόμνον μεταγάσῃ, τέτε τὸν προαίρεσιν μίμησον.

Ἐ Ν τῆ φνὶ τῆ μεμβρᾶ φιλοξενήσας ὁ Παζιάδχης τὸς Ἀγγέλης, ἐκλησάσᾶς μῆ γῆρας τῆς ἐπαγγελίας τὸ θέεμα.

Τ Ὸν Γσαὰκ, πάλαναι, γνῶσα, ψυχή μου, καινὸν θυσίαν μυσικῶς ὁλοκαρπώμνον τῷ Κυρίῳ, μίμησον ἀυτὸ τὸν προαίρεσιν.

Σ Τήρομαι κλύδωνι, καὶ ζοικμίᾳ, μήτερ, παυσμάτων· ἀλλ' ἀυτὴ με νυῶ δέεσσον· καὶ φῶς ὄμνον θέαις μετανοίας ἀσάγαγε.

Τ Ὸν Γσμὴλ ἤκυσας, τῆθι, ψυχή μου, ἐκσιωβάτα, ὡς παρδίσκης ἀποκύμνε· βλέπε, μήπως ὄμοιόν τι πάθῃς, λογιδίωσα.

Ο'σία τῆ Θεῖ.

Ἰ Κίσον δ'ικοι ἔ νῶ, Ο'σία, φροσαγαγῶσα φῶς τὸν δόπλαγχνον φροσβάσις σε Θεοτόκον, ἀνοιξον τὰς θέας ἀσαθῆς μοι.

Δόξα.

Ρ ιὰς ἁπλῆ, ἄκτιτε, ἄναρχε φύσις, ἡ ἐν ζοιδὶ ὑμνμένη ὑποζίσεων, ἡμᾶς σῶσον πίσει φροσκυνῶντας τὸ κράτος σε.

Θεοτοκίον.

Τ Ὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον Υἱὸν ἐν χρόνῳ, Θεοχαρίτωτος, ἀπειρανδρως ἀπεκίσας· ξένον θαῦμα, μένασα Παρθένος, ὑπλάζυσα.

Ὠδὴ δ'. ὁ Εἱρμὸς Δὶς.

Ἀ Κήκοος ὁ Πεζρήτης τὸν ἐλθσὶν σε, Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένε τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώπος δείκυσθαι, καὶ ἅλεγθο· Ἀκήκοα τὸν ἀκοὴ σε, καὶ ἐφοβήθην. Δόξα τῆ δωνάμει σε Κύριε.

Τ Ὸ σῶμα καπήρυσθην, τὸ πνεῦμα κατασιλόθλιε, ὅλως ἠλκώθλιε· ἀλλ' ὡς ἰατρὸς, Χριςὲ, ἀμφότερα ἐβῆ μετανοίας μοι θεραπεῦσον, ἀπόλασον, κάθαρον, πλυῶν, δόξου, Σωτὴρ μου, χύνθ καθαρθῆσαν.

Τ Ὸ σῶμά σε, καὶ τὸ αἷμα, σωρκίμβρος, ὑπὲρ πάντων ἔθνικας, Λόγε· τὸ μὲν σῶμα, ἵνα ἀναπλάσῃς με, τὸ δὲ αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς με, τὸ πνεῦμα παρίσωσας, ἵνα ἐμὲ φροσάξῃς, Χριςὲ, τῆ σῇ Γεννήσῃ.

Ε Γράσον τὸν σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, οἰκτίρμον, ἵνα σωθῶμεν· ἐκυσίως ζύλῳ ἀπεσαυρωθῆς, ἡ Ε'δὲμ κλειθεῖσα ἀνεῴγνυζε· τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἡ κτίσις, τὰ ὕδνη πάντα σωθέντα φροσκυνεῖσί σε.

Γ Ενέσθω μοι κολυμβήθρα τὸ αἷμα, τὸ ἐκ πλευρᾶς σε, ἅμα καὶ σῶμα, τὸ πηγάσαν ὕδωρ τῆς ἀφέσεως, ἵνα ἐκατέρωθν καθαίρωμαι· χεύμνε Θ. ναῖναι, ὡς χρίσμα, Ε σῶμα, Λόγε, τὲ ζωσῷ σε λόγια.

Κ Ραπῆσε ἡ Ἐκκλησία ἑκάτερα τὸν πλευρὸν σε τὸν ζωηφόρον, ἐξ ἧς ὁ ὑδαλὺς ἡμῖν ἀνέβλυσε κρυνὸς τῆς ἀφέσεως, ὃ γνώσεως, εἰς τύπον τῆς πάλαι, τῆς νέας, τῷ δύο ἄμφω Διαθηκῶν, Σωτὴρ ἡμῶν.

Γ Τμνὸς εἰμι τῷ τυμφόν Θ., γυμνὸς εἰμι τῷ τῷμα, ἅμμα καὶ δόκτυ· ἡ λαμπὰς ἐσβέσθη ὡς ἀνήλαιθ., ἡ πασῶς ἐκλελοίδη μοι καθόδυτι· τὸ δὲπνον ἐβρόδν, ἐγὼ δὲ χῶρας, ἐ πόσας ἁδοὺς, ἔχω ἐκβιβλημαι.

Δόξα.

Ἀ Μέλεσον τῇ ὐσία, ἀσύγχυτον τοῖς φρονήμασι θεολογῶσε, τὸν ζοιαδικὸν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον, ἐ σωθρονον· βοᾷ σοι τὸ ἅγιμα τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίσοις ζοιασὸς ὑμνολογήμνον.

Θεοτοκίον.

Κ Αὶ τίκτεις, ἐ παρθενεύεις, ἐ μένεις δι' ἀμφοτέρων φύσει Παρθένε· ὁ τηθεὶς κρείττζει νόμμις φύσεως, ἡ τηδὺς δ' εἶναι μὴ λυχθῆσα. Θεὸς ὅπω θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις, ποιεῖ γὰρ, ὅσα βέλεται.

Ὠδὴ ε'. ὁ Εἱρμὸς Δὶς.

Ἐ Κ νυκτὸς ὀρθρίζοντά με, φιλάνθρωπε, φῶτισον, δέομαι, ἐ ὀθήσων κἀκὰ ἐν τοῖς φρονήμασί σε, καὶ δίδαξόν με, Σωτὴρ, ποιῆν τὸ θέλημά σε.

Ὡ Σ βαρὺς τὸν γνόμιν Φαραὼ τῆ πικρᾶ γήρᾳ, Κύριε, Γαυτὴς, ἐ Γαμβρὸς, τῷ ψυχίῳ, ἐ τὸ σῶμα, ἐ ὑποβρύχιον τῶν, ἀλλὰ βοῆσπσόν μοι.

Τῶ πληθ' συμπίφυεμαι ὁ πάλαι τὸν νεῶν · πλεῦσόν με, Δέσποτα, τῇ λυτῆρι τῶ ἐμῷ θανάτου, δίομαί σου, τλῶ τῆς σαρκός μου σολίῳ λελυκάνας ὡς χρόνα.

Ἐν ἐρυνήσω μου τὰ ἔργα, Σωτὴρ, ἅπαντα ἀνθρωπον ὑπερβάντα ἐμαυτὸν ὀφῶ ταῖς ἁμαρτίαις, ὅτι ἐν γνώσει φρενῶν, ἥμαρτον, ἐκ ἀγνοίᾳ.

Εἶσαι, φῆσαι, Κύριε, τῶ πλάσματός σου. ἥμαρτον, ἄνες μοι ὁ τῇ φύσει καθαιρὸς, αὐτὸς ὑπάρχων ἔξω ῥύπου.

Γ' ἐμὸν, Θεὸς ὢν, ἐμορφώθης ἐμοὶ, ἔδηξας θώμασι, ἰασάμην μου λεπρὰς, ὦ ὀφθαλμὸς σφίγξας, αἱμορῥοῦς σήσας, Σωτὴρ, ἁφῇ κρασπέδου ῥύσιν.

Οὐσία τῶ Θεῶ.

Ἐῖθρον Γορδάνιον πεφύσασα, ὄρος ἀνάπαυσιν, τλῶ, ἐνωθμιαῖν, σαρκὸς ἡδονὴν ἐκφυγοῦσα · ἧς καὶ ἡμᾶς ἐξελοῦ σοῖς θεοδόχοις, Οὐσία.

Δόξα.

Σὲ, Τελὰς, δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν. Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα, ἁπλῆ οὐσία, μονὰς ἀεὶ προσκυνουμένη.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἡμφιάσατο τὸ φυραμά μου, ἄφθορε, ἀνανδρε, Μητροπάρθενε, Θεὸς, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας, καὶ λώσασθαι ἐαυτῷ τῶ ἰδίῳ πάθει φύσιν.

Ὠδὴ ς'. ὁ Εἱρμὸς Δίς.

Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεὸν, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ἅδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὸν ζωλόν μου.

Λύτησόν, καὶ καταπολέμησον, ὡς Γησοῦς, τὴν Ἀμαλήκ, τὰς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτας, τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς ἀεὶ νικῶσα.

Διάβηθι τῶ ῥόθῳ τῶν δύσεων φύσιν, ὡς πρὶν ὁ κιβωτός, καὶ τῆς γῆς ἐκείνης γλῶσσαν ἐκ καταχύσεως τῆς ἐπαγγελίας, ψυχὴ, Θεὸς καλέσει.

Ὡς ἔσωσας τὸν Πέτρον βοήσαντα, σῶσον καὶ με φθάσας με, Σωτὴρ, τῶ θηρός με ῥῦσαι ἐκτείνας σου τὴν χεῖρα, καὶ ἀνάγαγε τῶ βυθῶ τῶν ἁμαρτίας.

Λιμὸν σε γνώσεως χαλεπώτατον, Δέσποτα, Δέσποτα Χριστὲ, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀδύτων βυσσῶν τῆς ἀμαρτίας, καὶ τῶν ἀπογνώσεώς με, σῶσον, ῥῦσαι.

Δόξα.

Τριὰς εἰμὶ ἁπλῆ, ἀδιαίρετος, διαιρετὴ σωματικῶς. Καὶ μονὰς ὑπάρχω τῇ φύσει ἰσοτιμοῦσα · ὁ Ποιητής φησι, καὶ Υἱὸς, καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Θεοτοκίον.

Ἡ Μήτρα σου Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς ἀτρέπτων πάντων δυστύπει, Θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις σοῖς δικαιωθῶμεν.

Κοντάκιον.

Ψυχή μου, ψυχή μου ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι · ἀνάστηθι οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεὸς, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὠδὴ ζ'. ὁ Εἱρμὸς Δίς.

Ἡ Μάρτυμεν, ἰωμεσάμεθα, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν · ἀλλὰ μὴ ὠφανίσῃς ἡμᾶς εἰς τέλος ὁ τῶ Πνεύματι Θεός.

Τοῦ Μασσαὴ ἐπεσύρθησαν τὰ ἐγκλήματα τῇ φρενιτίδι, σήσασα, ὡς βδελύγματα, πάθη, καὶ πληθύουσα, ψυχὴ, φρονηχθίσματα, ἀλλ' αὐτῇ τλῶ μετάνοιαν ζηλοῦσα, θερμῶς, κλῆσαι κατάνυξιν.

Τὸν Ἀχαὰβ παρεζήλωσας τοῖς μιάσμασι, ψυχή μου, δίμοι, γήρονας σαρκικῶν μολυσμάτων κατεγώμον, καὶ σκότος αἰσχύνη τῶ παθῶν · ἀλλ' ἐκ βάθους σου ἔστεξον, καὶ λίγα Θεῷ τὰς ἁμαρτίας σου.

Ἐκλείθη σου Οὐρανὸς, ψυχὴ, καὶ λιμὸς Θεοῦ κατέλαβέ σε, ὅτι τοῖς Ἠλιοῦ τῶ Θεσβίτου, ὡς ὁ Ἀχαὰβ, ἠπείθησας λόγοις ποτέ · ἀλλὰ τῇ Σαρεφθίᾳ ἐμοιώθητι, θρέψεν Πεφῶτα ψυχαῖ.

Ἐνέμορσεν Ἠλιοῦ ποτε τοὺς προσκείμενα ἐ Γεζάβελ, ὅτι τοὺς ἐ αἰχμὴς πρεσβύτας κατωάλωσεν ὡς ἔλεγχον τῶ Ἀχαὰβ · ἀλλὰ φεῦγε τὴ μίμησιν τῆ δύο, ψυχὴ, ἐ ἀφαταιώθητι.

Δόξα.

Τριὰς ἁπλῆ, ἀδιαίρετε, ὁμοούσιε μονὰς ἁγία, φῶτα, ἐ φῶς, ἐ ἅγια ἅγια, ἐ ἐν ἅγιον, ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τελάς · ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον ζωλῶ, ἐ ζωὰς, ψυχὴ, τὸν πάντων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννῆτορ · ὅτι τῆς ἀχρείου Τελάδος ἐπεκύησας τὸν ἕνα Τίὸν, καὶ Θεόν, καὶ αὐτὴ ῥυσιώφελες ἡμῶν τοῖς ἐν γῇ τὰ ἐπουράνια.

Ὠδὴ ἡ, ὁ Εἱρμὸς Δίς.

Ὃν σραπιὰ Οὐρανοὶ δοξάζουσι, ἐ φείδεται τὰ Χερουβὶμ, ἐ τὰ Σεραφὶμ, πᾶσα πνοὴ, ἐ πτῆσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, ἐ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱκετικὸς ἐκτὰ Σωτὴρ ἐλέησον, ἐ ῥῦσαί με τῆ πυρὸς, ἐ τῆς ἀπωλείας, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει δικαίως ὑποστῆναι · ἄνες μοι ὦ τέλος δι' ἀρετῆς, ἐ μετανοίας.

Ὡς

Ὡς ὁ λησὴς ἐκβαλέ σοι, μήδητι ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς, ἄνες μοι, Σωτὴρ· κράζω ὡς ὁ Τελώνης, δακρύω ὡς ἡ Πόρνη· δέξαι με τὸν θρηνῶν, καθὼς ποτε τῆς Χαναναίας.

Τὴν σπιλάδνα, Σωτὴρ, θεράπευσον τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, μόνε ἰατρὲ μάλαγμά μοι ἐπίδες, ἐ ἕλκων, ἐ εἶνον, ἔργα μετανοίας, κατάνυξιν μὴ δακρύων.

Τὴν Χαναναίαν κἀγὼ μιμήσομαι, ἐλέησόν με, βοᾷ τοῦ υἱοῦ Δαβὶδ, ἄπομαι τῶν κεφαλίδων ὡς ἡ αἱμορροοῦσα· κλαίω ὡς ἡ Μάρθα, ἐ ἡ Μαρία δὶς Λαζάρου.

Δόξα.

Ἄναρχε Πάτερ, Τέ συναίναρχε, Παράκλητε ἀγαθὲ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Λόγε Θεοῦ Γενήτωρ, Παῖδος ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζωὴν, ἐ κτίζον, Τελεὰς μονὰς, ἐλέησόν με.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἐκ βαφῆς ἀλιρρίδου, ἄχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρὶς τοῦ Ἐμμανουὴλ ἔνδον ἐν τῇ γαστρί σε ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον ἐν ἀληθείᾳ σὲ πιστεύομεν.

Ὠδὴ θ'. ὁ Εἱρμὸς Δίς.

Ἀ Σπόρου συλλήψεως ὁ τόκος ἀνερμηνεύτου, Μήτρας ἀνάνδρου ἄφθορος ἡ κύησις, Θεῖον γὰρ ,, ἡ γέννησις καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διὸ σε πάσης ,, αἱ γενεαὶ, ὡς θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὰς νόσους ἰώμενος, πᾶσαν ἀπηλλάξατο Χριστὸς ὁ Λόγος, χωλὸς ἐθεράπευε, πλανωμένους συνήθροιζε, ἀμυήτοις ὡμίλει, ἐ Γαλιλαίαν θυμάτων ἢ ψυχῶν σφαγὴν ἐποίησαν ἐξ ἧς χειρός.

Τελώνης ἐσάζετο, καὶ Πόρνη ἐσωφρόνιζε, καὶ Φαρισαίους ἀυχῶν κατεπείνευε· ὁ μὲν γὰρ Ἰλάσθητι, ἡ δὲ, Ἐλέησόν με· ὁ δὲ σκόμπαζε, βοᾶν· ὁ Θεὸς δίκαιόν σοι, ἐ ἐξῆς τὰ τῆς ἀνοίας ῥητά.

Ζακχαῖος Τελώνης ἦν, ἀλλ' ὅμως ἐσώζετο, καὶ Φαρισαῖος ὁ Σίμων ἐσφάλλετο· ἐ Πόρνη ἐλάμβανε τὰς ἀφεσίμους λύσεις φῶτα τῷ ἔχοντι ἔχουσα, ἀφέναι ἁμαρτίας, λύ, ψυχὴ, ἀσώσον μιμησαμένη.

Τὴν Πόρνην, ὦ πάλαινα ψυχή μου, οὐκ ἐζήλωσας, ἵνα λάβῃς μύρα τὸ ἀλάβαστρον, σοὶ δάκρυσιν ἤλειφε τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου, ὀξέμαξε δὲ ταῖς θριξὶ, τῷ ἀρχαίων ἐγκλημάτων τὸ χειρόγραφον ῥηγνῦσα αὐτῆς.

Τὰς πόλεις, αἷς ἔδωκε Χριστὸς τὸ Εὐαγγέλιον, ψυχή μου, ἔγνως, ὅπως κατεφρόνησαν· φεῦ τὸ ὑπόδειγμα, μὴ γένῃ ὡς ἐκεῖναι· ταῖς ἐν Σοδόμοις γὰρ αὐταῖς, ὁ Δεσπότης παρεκάσας, ἕως ᾅδου κατεδίκασε.

Μὴ χείρων, ὦ ψυχή μου, φανῇς δι' ἀπογνώσεως σ' Χαναναίας· τὸν πίστιν ἐκίνησα, δι' ἧς τὸ δυσάξιον λόγῳ Θεοῦ ἰάσω. Τέ Δαβὶδ, σῶσον κἀμὲ, ἀναβόησον ἐκ βάθους σ' καρδίας, ὡς ἐκείνη, Χριστέ.

Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Τὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ θεῖον Πνεῦμα πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς, ἐ φάντα, ἐ ζωὴν, ἐ ζωὰς ζωοποιοῦσαν, ἐ φωτίζουσαν τὰ πάντα. Θεοτ.

Τὴν πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννῆτορ πάναγνε, ἐν σοὶ γὰρ αὐτὴ πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοὶ ἐ κεκτύνεται, ἐ δόξῃ σῇ νικῶσα, ξοπῦται πάντα πειρασμὸν, ἐ σκυλεύει πολεμίους, ἐ δίδωσι τὸ ὑπήκοον.

Ἀγγελικόν.

Ἀνδρία μακάρεια, καὶ Πάτερ ζωσμακάριστε, Ποιμενὼν ὁ Κρήτης, μὴ παύσῃ, δυσωπῶν ὑπὲρ ἡμῶν σὲ ὑμνούντων· ἵνα ῥυσθῶμεν πάντες ὀργῆς, καὶ θλίψεως, καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων λυτρωθῶμεν οἱ πιστεύοντες σε τιμῶντες μνήμην σήν.

Εἶτα ψάλλομεν οἱ δύο Χοροί. Ἀπόρου συλλήψεως ὁ τόκος μένει. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀποδόσεως.

Τῇ Πέμπτῃ τῆς α'. Ἑβδομάδος ἐν τῷ Ὄρθρῳ· μετὰ τὸν α'. στιχολ. καθίσ. Ἀποστολικὰ τῆς Ὀκτωήχου δύο, ἐ Θεοτ. Εἶτα Ἀνάγνωσις· Εἰς τὸν δεύτερον στιχολ. κάθισ. ἦχος β'.

Ὁ σοφίσας ὑπὲρ.

Ὁ φωτῆρας ἐν τοῖς πέρασι τοὺς Μαθητὰς ἀναδείξας τῷ κηρύγματι, Λόγε Θεοῦ, τὰς καρδίας ἡμῶν φάτισον φωτὶ ἀρετῆς, καὶ νοητὰ κάθαρσιν, διδοὺς μετάνοιαν ὕστεροφῆ τοῖς ἐφλοις σου, οἷς τὸ δοξάζειν σε, Σωτὴρ, ὁ μόνος ὑπάρχων ὑπεράγαθος.

Δόξα, τὸ αὐτό· Καὶ νῦν, Θεοτ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Θεοτόκε μὴ παρίδῃς με δύμορον ἀνηλήψεως τῆς ὑπὸ σοῦ, δὶς σοὶ γὰρ πέπεισθεν ἡ ψυχή μου, ἐλέησόν με.

Εἰς τὸν γ'. στιχολ. κάθισ. ἦχος πλ. α'.

Ἀγγελικὰ τῆς Χερουβὶμ, Θεοφόρε.

Τὴν φαιδροτέραν τῆς ἀρετῆς, τῶν συμπολίτην τῆς Οὐρανοῦ ἐγκράτειαν, δυσωπῶμέν σε τῶν Ἀποστόλων τὸν διδάσκαλον, ὁρίσθητι ἀρμονικῶς, δέξενσαι, καὶ κομίσασθαι τὰς καρπὰς τῆς σωτηρίας· ὑμῖν γὰρ ἔστιν ἡ χαρμονὴ ὑπάρχετε πραταίωμα, καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, τὸ αὐτό· Καὶ νῦν, Θεοτ. Οἶμεον.

Ἁγιωτέρα τῶν Χερουβὶμ, ὑψηλοτέρα τῶν Οὐρανῶν, παντύμνητε Θεοτόκε, σὲ ἐν ἀληθείᾳ ὁμολογοῦ-

λογῶντες ἴχνεμεν ἀμβροτοὶ σωτηρίαν, καὶ ἀρίσσομεν ἐν πειρασμοῖς περισσείαν, διὸ μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, κραταίωμα, καὶ καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ψάλλομεν δὲ τὸ Κανόνα τῆς Μεσαίας εἰς ς'. καὶ τὰ ξιφίδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. Καὶ σχολογοῦσι ἡ ᾠδὴ τῆς Ψαλτηρίου, Τὸ Τελεσθὲν Γ'ωσὴφ· ᾠδὴ δ'. ἦχος β'.

Ἐλύθης ἐκ Παρθένου.

Ἐγκρατείας τὰς ἀυγὰς λιχνεύσας, ἀσεβείαν ψυχὴ, καὶ ἀπόφυγε τῆς ἀμβρτίας τὴν ζόφωσιν· ὅπως ἀνατείλῃ σοι ἡ τῆς ἀφέσεως αὐγὴ λιπὼ Πνεύματι.

Ἀνίσχυρον μὲ ἡδονῆς διελέσας ὁ δόλιος, αἰχμάλωτον ἥρπασεν· ἀλλ' οἱ τὸν Κόσμον Ἀπόστολοι λόγῳ σαγηνεύσαντες, ἐκ δ' αὐτοῦ με κακίας ἐκλυτρώσαντο.

Ἐδαίχθητε τῇ Ἡλίου τῇ δίζῃ αὐγάσματα, Ἀπόστολοι ἔνθεοι, πλάνης ἀυχμὸν ἀπελαύνοντες· καὶμὲ ὃν φωτίσατε, τὸν ὑπὸ πάσης κακίας σκοτιζόμενον.

Θεοτοκίον.

Κεκράξομαι ἐν νυκτὶ, ἐν ἡμέρᾳ θλιβόμενος πρὸς σὲ, ἐν ᾠδαῖς ὁμνήσω, καὶ ᾠδυναῖς ὑπερβήσομαι, τείχος, καὶ σωθήσομαι, τῇ σῇ, Παρθένε, δυνάμει τηκζομένων.

Εἱρμὸς ἄλλο. Τελεσθὲν τῇ Κυρίᾳ Θεοδώρᾳ, ἦχος πλ. δ'. Τὰ ἔργα τῆς οἰκονομίας.

Τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης ὑπάρχοντες Ἀπόστολοι λαμπηδόνες παμφαεῖς, φωτίζετε τὸν σκοτεινὸν Κόσμον, τὸν ζόφον τῆς ἀπάτης ἀνακόπτοντες.

Λαμπτῆρες ὄντες τῷ Σωτῆρος πνεύματοκινήτῳ, Ἀπόστολοι γεγενημένοι δὴ γῆς, τὸ σκότος μεληργῶτε ὑμῖν ὕπος, ἐν Κόσμον πρὸς Θεὸν ἐπιστρέψατε.

Δόξα.

Τὴν Τελάδα ἐν μοναδικῇ ἑνότητι δοξάζοντες ἕνα Κύριον Θεὸν, ὑμνήσωμεν τὸν ἀγέννητον Πατέρα, Υἱὸν τὸν γέννητον, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ζῶν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε ἐν γαστρὶ σαρκωθεὶς, Κύριε, καὶ ἔτεκές σε τὸν Ἐμμανουὴλ, ἐξέλυσε γὰρ εἰς σωτηρίαν λαὸν σου, τῶν σῶσαι τοὺς Χριστούς σου, φιλάνθρωπε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀποστόλων ᾠδαῖς ἡ θεία, καὶ πάνσεπτος, ἱκέτευε τὸν Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν, δυνάμεθα, ἐλθεῖν ἡμᾶς ἐντεῦθεν τὸ παραπορευθέντες σέβειν.

Ὁ Εἱρμός.

Τὰ ἔργα τῆς οἰκονομίας σου Κύριε ἐξίσησαν τὸν προφήτην Ἀββακούμ, ἐξέλυσε γὰρ εἰς σωτηρίαν λαόν σου, τῶν σῶσαι τοὺς χριστούς σου ἐλέλυθας.

Ὠδὴ ε'. Τῶν ἁγίων.

Νηστεύσωμεν πᾶσαν ἡδονὴν, παίνοντες τὰς ἀσκήσεις νηστείας, καὶ κατανύξεως πόμα θερμῶς πώμενα, ψάλλοντες. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῆς σάρκωσης, τῆς ἐκ Παρθένου, γλυκάνθη μοι κοινωνὸν, δυσωπεῖτε, ὅταν καθίσητε κεῖναι βροτοὺς σὺν Χριστῷ, Ἀπόστολοι, τὸν πολλῆς ἀμβρτίας, καὶ κείσει ὑπεράνιον.

Ἐν ἅγματι θείων ἀρετῶν, νηστείᾳ καθαρεύοντες, βαπτισθῶμεν, καὶ πρὸς ἀσκήσεων ὕψος τοιούτων πτερούσωμεν, ψάλλοντες. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Θεοτ.

Δίμοιρας ἄφλεκτος, τὸ πῦρ τεκοῦσα τῆς Θεότητος, Παρθένε, ἀλλὰ καταφλέξον παθῶν ψυχῶν τὴν πίσσαν βοώντων σοι τῷ φωτὶ, τῷ Ἀγίῳ, χαρᾷ μόνῃ πεφύκοσι.

Εἱρμὸς ἄλλο. Οἱ ὅσιοί σου.

Τοῦ Πνεύματος τὰς σάλπιγγας, τῷ Χριστῷ τοὺς Μαθητὰς ἀνυμνοῦντες, βοήσωμεν. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡς ἀρισβεῖς τῷ Κόσμῳ, καὶ πλάνης φυγαδευτὰς, τοὺς Μαθητὰς ὑμνήσωμεν Χριστῷ, Εὐλογεῖτε, βοῶντες, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμέν Πατέρα, Υἱὸν.

Τριάδα παναγίαν, τὸν ἐν Παρῷ, καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα, ὑμνοῦντες, ψάλλομεν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον,

Τὸν ἄρρητόν σε τόκον πάντες ὑμνοῦμεν βεστὰ, δίσεβας σεβόμενοι, ἀγνὴ. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀπόστολοι ἀρισβεῖσατε, ἐν εἰρήνῃ ἡμᾶς τὰς ἱλασπείους ἡμέρας τελεῖν. Εὐλογεῖτε, βοῶντας, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἰνοῦμεν, Εὐλογοῦμεν· ὁ Εἱρμός.

Οἱ ὅσιοί σου παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, Χριστὲ, ἀνυμνοῦντες ἔλεγον. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὠδὴ ϛ'. Ἡ τῶν ἀχράντων Θεοτ.

Ἀπέρριψόν με ἡδονῶν ἀφανεῖς εἰς πλάνην, τῷ τῆς σῆς καθαγχνίας ἄβυσσον περισπαλύσαι, κυβερνῆτά μοι σῶσον.

Τῆς καθαγχνίας ἡ πηχὴ δός μοι νοῦ κατάνυξιν, στεναγμὸν, ὅπως ἀποκλαύσωμαι τὴν κακὴν μου τὰς ἀπείρους θαλάσσας.

Τῶν Μαθητῶν σου, Ἰησοῦ, ταῖς σπαῖς δήσεσι τῷ σπαῖρῳ, δέδεμαι, Ἀνάστασιν προσκυνῆσαι, καὶ τὰ θεία σου Πάθη.

Θεοτοκίον.

Οὐρανώσασα ἡμῖν τὸ γαῖδες φύραμα τῇ ἐν σοὶ τῷ Θεῷ, παράμεσε, ἐνοικήσει, ῥῦσαι πάντας κινδύνων.

Εἱρμὸς

Εἱρμὸς ἀλλ⟨ο⟩. Μεγαλυνόωμεν Χριστὸν.

Ἐκ γῆς πηγὴν περφητικῆς τὴν τῶ Σωτῆρ⟨ο⟩ ἐξαντλήσαντες οἱ Ἀπόστολοι ὕδωρ ἀθανασίας, τοῖς πιστοῖς δόγματα ζωῆς ποτίζουσι πάντοτε.

Τοῦ Βασιλέως Οὐρανοῦ φαίντες ἄρχοντες Ἀπόστολοι, ὑπετάξατε πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, τὸν μόνον σέβειν, προσκυνεῖν, καὶ δοξολογεῖν ὡς Θεόν.

Δόξα.

Τριὰς ἀμέριστος μονὰς, ἡ πανσεβάσμιος, καὶ πανυπερύμνητος, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, σὺ Θεός μου, Κύριε⟨ο⟩, καὶ φῶς, καὶ σὲ ἀνυμνῶν προσκυνῶ.

Θεοτοκίον.

Σὲ, Μητροπάρθενε ἁγνὴ, μακαρίζομεν γενεαὶ πιστῶν· ὅτι γέγονας ἱλαστήριον Κόσμου, ἡ Σωτῆρα, καὶ δημιουργὸν ἔρρηξας κύησασα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξασόν.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ χορὸς, τοὺς ἀνυμνοῦντας σε φωτίσωμεν, καὶ ἀξίωσον ἐν καταυγίᾳ καρδίας τὰς ἡμέρας πάσας διελθεῖν τὴν φωτοποιὸν νυκτῶν.

Ὁ Ῥύσμός.

Μεγαλυνόμεν, Χριστὲ, τὸν σὸν παράμονον Μητέρα ἀγγέλων· ὅτι ἐτικτεύθης ὑπὲρ φύσιν ἐκ σπέρματος, ἄφθορος πλάνης, ἡμᾶς λυτρωσάμενος.

Τὸ φωταγωγικὸν τὸ ᾠχη· εἰς δ' στίχ. τὸ ἐλέησόν με ὁ θεὸς ἡμέρας κβ' τὸ συμπλήσαι Δίς, ᾠχ⟨ο⟩ γ'.

Κύριε ἐμοὶ τῇ ἀμέτρητα ἔθη μετάνοιαν, ἐμοὶ τὸν ἀνάξιον σῶσαι βουλόμενος ἀμείψῃ τῷ ἐλέᾳ σου· σοὶ προσπίπτω δούλος⟨ο⟩, ἐν πεποιθήσει τὸν ψυχικόν μου σύγκλυδον, ὅτι σοὶ σὲ κατέφυγα τὸν μόνον πολυέλεον.

Μαρτ.

Ὡς φωστῆρες ἐν Κόσμῳ λάμπετε καὶ μὴ θάνατον, ἄνοιε Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι, ἔχοντες παῤῥησίαν Χριστὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Καὶ νῦν, Θεοτ. ᾠχ⟨ο⟩ ὁ αὐτός.

Θεοτόκε, ἡ προσασία πάντων τῶν δυσμενῶν, εἰς σὲ θαῤῥοῦμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπὶς ἡμῶν ἔστι, πρίσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὸν Τριπέκτην, Τερπήριον ὁ Περφητείας, ᾠχ⟨ο⟩ α'.

Ὄρατέ, καὶ ἀσεβῶν ἐχθρῶν ῥῦσαι ἡμᾶς, Κύριε, μήποτε ἄπωσι τὰ Ἔθνη, πῦ ἔστιν ὁ Θεὸς αὐτῶν; γνώτωσαν, δίασον, ὅτι παιρεῖς ἁμαρτίας λαῷ σε μετανοοῦντ⟨ι⟩.

Περκείμενον. Ψαλμὸς ιγ'. ᾠχ⟨ο⟩ α'.

Ἐν τῷ ὀπτῆφαι Κύριον τὸν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ, στίχ. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ.

Περφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ὑψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· ἡμέρα γὰρ Κυρίου Σαβαὼθ θραύσει ἐπὶ πάντα ὑβριστὴν, καὶ ὑπερήφανον, καὶ ἐπὶ πάντα ὑψηλὸν, καὶ μετέωρον, καὶ ταπεινωθήσονται· καὶ ἐπὶ πᾶσαν κέδρον τοῦ Λιβάνου τὴν ὑψηλὴν, καὶ μετέωρον. καὶ ἐπὶ πᾶν δένδρον βαλάνου Βασὰν, καὶ ἐπὶ πᾶν ὄρος ὑψηλὸν· καὶ ἐπὶ πάντα πύργον ὑψηλὸν, καὶ ἐπὶ πᾶν τεῖχος ὑψηλὸν· καὶ ἐπὶ πᾶν πλοῖον θαλάσσης, καὶ ἐπὶ πᾶσαν θέαν κάλλους πλοίων, καὶ ταπεινωθήσεται πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ταπεινωθήσεται τὸ ὕψος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὑψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Καὶ τὰ χειροποίητα, πάντα καθαιρεθήσεται, εἰσελεύσονται εἰς τὰ σπήλαια, καὶ εἰς τὰς χασμὰς τῆς πέτρας, καὶ εἰς τὰς ῥωγάλας τῆς γῆς, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀνασῇ θραῦσαι τὴν γῆν. Τῇ γὰρ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκβαλεῖ ἄνθρωπος τὰ βδελύγματα αὐτοῦ τὰ ἀργυρᾶ, καὶ τὰ χρυσᾶ, ἃ ἐποίησαν ἑαυτοῖς εἰς τὸ προσκυνεῖν τοῖς ματαίοις, καὶ ταῖς νυκτερίσι, τοῦ ἐλθεῖν εἰς τὰς ῥωγάλας τῆς στερρᾶς πέτρας, καὶ εἰς τὰς χασμὰς τῶν πετρῶν, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀνασῇ θραῦσαι τὴν γῆν.

Περκείμενον, Ψαλμὸς ιδ' ᾠχ. δ'.

Κύριε, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου; Στίχ. Πορευόμενος ἄμωμος, καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην.

Τῇ ἑ Εὐφρὰς εἰς τὸ λυχνικὸν, ἡ συνήθως στιχολ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα στιχ. προσόμοια τῆ Τριῳδίῳ· ᾠχ⟨ο⟩ β'. Τὸν φωτισμὸν ἡμῶν, τὸν Φω. Γενικόν.

Τὸν σκοτοδίνῃ με ταῖς ἀπάταις τῆ πολυμήτορ⟨ο⟩, Χριστέ μου, φώτισον, ὁ σκοτίσας Σταυρῷ κρεμάμενος Ἥλιον ποτὲ, καὶ λαμπὰς τοῖς πιστοῖς φῶς ἀληθινὸν ἀφέσεως σαφῶς· ὅπως πορεύομεν ἐν τῷ φωτὶ τῶν προσταγμάτων, φθάσαι καθαρῶς τῆς Ἀναστάσεως τῆς σῆς τὸν αὐγὴν τὸν σωτήριον.

Ὅμοιον.

Καθάπερ ἀμπελ⟨ο⟩ δῦλε ξύλω, Σωτὴρ, κρεμάμεν⟨ο⟩, οἶον ἐπέπηξας ἀφθαρσίας, Χριστὲ, τὰ πέρατα· ὅθεν ἐκβοῶ, τῇ μέθῃ με δυνῶς τῶν ἁμαρτιῶν σκοτούμενον ἀπ' γλυκα⟨ο⟩ κατανύξεως ἀληθινῆς ποτίσας· νηφῶντα με ἐξ ὑδάτων τῶν ἐνδιαιτωμένων, Σωτὴρ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Στι-

Εἰς τὸ προσόμοιον τῆ Κυρίε Θεοδώρα.
Ἦχος ὁ αὐτός. Ὦ τῆ μεγίστη μυστηρίε.

Ὦ τῆ Σταυρῆ σε τῆ δυναμεῖ· ὅτος ὑξυώθησε τῆ Ἐκκλησίᾳ τὼ ἐγκράτειαν, τὼ ὢν Ἐδὲμ ποτε Ἀδὰμ ἀκρασίαν περίριζον ἐκτίλασαν· θάνατον μὲν ὁκάμη ἐπεσήγαγε τοῖς βροτοῖς, ἀλλ' ὅτος ἀφθάρτως ἀνέβλυζε τὼ ἀθανασίαν τῆ Κόσμῳ, ὡς ὁκ πηγῆς ἄλλης τῆς τῆ Παραδείσε τῆ κατακαινώσε τῆ σῆ ζωηρύτε αἵματος ὁμῆ τε, καὶ ὕδατος, ὅθεν τὰ πάντα ὑζωκοπήθη. δι' ἣ ἡμῖν νησείας τὼ ξυφὼ γλύκανον ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆ Μιωαὶς γ'. Δόξα, Καὶ νυῖ, Θεοτ. Ἑαυτέρας Περικείμενον Ψαλ. ἡ. Ἦχ. δ'.

Εὐλογήσω τὸν Κύριον τὸν συνιπάντα με.
Στίχ. Φύλαξόν με Κύριε, ὅτι ὅτι σοὶ ἤλπισα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως Οὐρανῆ τε, καὶ γῆς, ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, ᾗ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὼ γῆν, καὶ πᾶν χλοερὸν ἀγρῆ, πρὸ τῆ γένεσθαι ὅπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντα χόρτον ἀγρῆ πρὸ τῆ ἀνατεῖλαι· ἦ γὰ ἔβρεξεν ὁ Θεὸς ὅπὶ τὼ γῆν· καὶ ἄνθρωπος ὐκ ἦν ἐργάζεσθαι αὐτῆν· πηγὴ δὲ ἀνέβαινεν ὁκ τῆς γῆς, καὶ ἐπότιζε πᾶν τὸ πρόσωπον ᾗ γῆς. Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆ γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Καὶ ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς Παράδεισον ἐν Ἐδὲμ κὰ ἀνατολὰς, καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε· καὶ ἐξανέτειλεν ὁ Θεὸς ἔτι ὁκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον ὡραῖον εἰς ὅρασιν, καὶ καλὸν εἰς βρῶσιν· καὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τῆ Παραδείσε, καὶ τὸ ξύλον τῆ εἰδέναι γνωσὸν καλῆ, καὶ πονηρῆ. Ποταμὸς δὲ ἐξεπορεύετο ἐξ Ἐδὲμ ποτίζων τὸν Παράδεισον· ἐκεῖθεν ἀφορίζεται εἰς τέσσαρας ἀρχὰς, ὄνομα τῆ ἑνὶ, Φισῶν, ὅτος ὁ κυκλοῖ πᾶσαν τὼ γῆν Εὐϊλάτ. ἐκεῖ ουὖ ὅτι τὸ χρυσίον· τὸ δὲ χρυσίον τῆς γῆς ἐκείνης καλόν· καὶ ἐκεῖ ὅτιν ὁ ἄνθραξ, καὶ ὁ λίθος ὁ πράσινος· καὶ ὄνομα τῆ δευτέρῳ, Γεών· ὅτος ὁ κυκλοῖ πᾶσαν τὼ γῆν Αἰθιοπίας· καὶ ὁ ποταμὸς ὁ τρίτος, Τίγρις· ὅτος ὁ πορεύομενος κατέναντι Ἀσσυρίων· ὁ δὲ ποταμὸς ὁ τέταρτος, Εὐφράτης. Καὶ ἔλαβε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε, καὶ ἔθετο αὐτὸν ἐν τῆ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτὸν, καὶ φυλάττειν Κύριος ὁ Θεὸς τῆ Ἀδὰμ, λέγων· ἀπὸ παντὸς ξύλου τῆ ἐν τῆ Παραδείσῳ βρώσει φαγῆ· ἀπὸ δὲ τῆ ξύλου τῆ γινώσκειν καλὸν, καὶ πονηρὸν, ὐ φαγεῖσθε ἀπ' αὐτῆ· ᾗ δ' ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπ' αὐτῆ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς· ὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον· ποιήσωμεν αὐτῆ βοηθὸν κατ' αὐτόν. Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς ἔτι ὁκ τῆς γῆς πάντα τὰ πετεινὰ τῆ Οὐρανῆ καὶ τὰ θηρία τῆ ἀγρῆ· καὶ ἤγαγεν αὐτὰ πρὸς τὸν Ἀδὰμ, ἰδεῖν τί καλέσει αὐτά· καὶ πᾶν, ὃ ἐκάλεσεν αὐτὸ Ἀδὰμ ψυχὴν ζῶσαν, τῦτο ὄνομα αὐτῆ.

Προκείμενον, Ψαλμὸς ις'. Ἦχ. δ'.

Φύλαξόν με, Κύριε, ὡς κόρην ὀφθαλμῆ.
Στιχ. Εἰσάκουσον Κύριε δικαιοσύνης μου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱὲ, ἐμῆ νόμων μὴ ἐπιλανθάνε· τὰ δὲ ῥήματά μου τηρήτω σὴ καρδία· μῆκος γὰρ βίε, καὶ ἔτη ζωῆς, καὶ ὠφελίαν προσθήσεί σοι. Ἐλεημοσύναι, καὶ πίστεις μὴ ἐκλειπέτωσάν σε· ἄφαψαι δὲ αὐτὰς ἐπὶ σῷ ταμείῳ· γράψον αὐτὰς ἐπὶ πλακὸς καρδίας σε, καὶ εὑρήσεις χάριν· πρόνοει καλὰ ἐνώπιον Θεῆ, καὶ ἀνθρώπων. Πέποιθε ἐπὶ Κύριον ἐν ὅλῃ καρδίᾳ· ἐπὶ δὲ σῇ σοφίᾳ μὴ ἐπαίρε· ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σε, γνώριζε αὐτῶ· ἵνα ὀρθοτομῇ τὰς ὁδούς σε· ὁ δὲ φόβος σε μὴ προσκόψῃ· μὴ ἴσθι φρόνιμος παρὰ σεαυτῷ· φόβε δὲ τὸν Κύριον, καὶ ἔκκλινον ἀπὸ παντὸς κακῆ· τότε ἴασις ἔσαι τῷ σώματί σε, καὶ ὀπτήμελια τοῖς ὀστέοις σε· τίμα τὸν Κύριον ἀπὸ σῶν δικαίων πόνων, καὶ ἀπάρχε αὐτῷ ἀπὸ σῶν καρπῶν δικαιοσύνης· ἵνα πιμπλῶνται τὰ ταμεῖα σε πλησμονῆς σίτε, οἶνῳ δὲ αἱ ληνοί σε ἐκβλύζωσιν. Τιὲ, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίε· μηδὲ ἐκλύε, ὑπ' αὐτῷ ἐλεγχόμενος· ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος, παιδεύει· μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν, ὃν παραδέχεται· μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν· καὶ θνητὸς, ὃς ἐδὲ φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίε, καὶ ἀργυρίε θησαυρός· τιμιωτέρα δέ ὅτι λίθων πολυτελῶν. ὐκ ἀντιταξεῖται αὐτῇ ὑδὲν πονηρόν· ἔγνωσται ὅτι πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὴν· πᾶν δὲ τίμιον ὐκ ἄξιον αὐτῆς ὅτι. μῆκος γὰρ βίε, καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς· ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος, καὶ δόξα· ὁκ τῶ τρόπε αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη· νόμον δὲ, καὶ ἔλεον ἔτι γλώσσης φορεῖ· αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαὶ· καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ· ξύλον ζωῆς ὅτι πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ ζῆς ἐπερηδομένοις ἐπ' αὐτῷ, ὡς ἔτι Κύριον ἀσφαλῶς.

Εἰς τὸν στίχ. το ισόμ τῆς ἡμέρας Δίς· Ἦχ. δ'.

Οἱ πεποιθότες τῆ Θεῆ Πάσχα μεταχεῖν, ὐκ ἀπ' Αἰγύπτε, ἀλλ' ὁκ Σιὼν ἀρχόμεθα, τὼ τῆς ἀμέρτιας ζύμην ἐξαγοράσαντι τῆ μεταγοίᾳ· ἀμειζώσωμεθα τὰς ὀσφύας ἡμῶν τῆ νηστείᾳ τῆ ἡδονῶν· καλλωπίσωμεθα τὰς πόδας ὑποδήμασι κολυτικοῖς ὁκ πάσης ὁδῆ πονηρᾶς, καὶ στηριχθάμεθα τῆ βακτηρίᾳ τῆς πίστεως· μὴ ζηλώσωμεν τὸν ἐχθρὸν τῆ διαπτώκε Σταυρῆ, θηριωθέντες τῷ γαστρὶ· ἀλλ' ἀκολουθήσωμεν τῆ δίκῃ νηστείᾳ ἡμῖν τῷ καὶ τῆ δίκαιε

βόλω νίκην ὑποδείξαι Σωτῆρι τῇ ψυχῇ μου.

Μαρτ.

Ὁ Ἐνδοξαζόμενος ἐν ταῖς μονάις τῶν Μαρτύρων σε Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Καὶ νυῦ, σταυροθεοτ. ἦχ. ὁ αὐτός.

Ὡς ἐγκωμίων ἐν ὑμνῳδίαις.

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἐώσαμε καθηλούμενον, Κύριε, ἡ ἁμαὰς, καὶ Μήτηρ σε, ἐξεπλήττετο, καὶ τὸ θέαμα, ἐλεγεν, Τί πεπονθότατε; ταῦτα σοι ὁ ἀγνωθὴς ὄχλος ἀνταπεδίδωσιν ὁ πεφανερωμένος ὁ πολλοῖς σε σωματέπαν ἀπολύσας· ἀλλὰ δόξα τῇ ἀῤῥήτῳ συγκαταβάσει σου, Δέσποτα.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία καὶ τὸ συνήθες.

Τῇ Πέμπτῃ καὶ ἑορτὴν Ἐβδομάδων, εἰς τὸ Ἀπόστιχον, μετὰ τὸ αἴτιον τὸ Τελεσθὲν· καὶ τὸ, Ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες, καὶ τὰ λοιπὰ, ψάλλομεν τὰ παρόντα μέγαν Κανόνα τὸν ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρέου Κρήτης τῆς Γερασαλυμίτου· ποιήσαν δὲ καὶ ἐν Κωνσταντίνου πόλει ὁρμηθέντα καὶ σήν.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς, ἐλέησόν με.

Ὠδὴ ἀ. ἦχος πλ. β'. ὁ Εἱρμὸς. Δίς.

Βοηθὸς, καὶ σκεπαστής ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτος μου Θεὸς, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὁ Ἀμὼς ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀεσσων πάντων τὰς ἀμβρότας, ἄφεσιν τῶν κλοιῶν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρεῖ, τὸν σὸν ἀμβρότας, καὶ ὡς ἐπαλαγχύος, μοι δὸς δάκρυα κατανύξεως.

Σὺ Θεσσαλονίκη, Ἰησοῦ, ἡμέρωσαι σοι, ἰλάσθητί μοι, ἄφεσιν τῶν κλοιῶν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρεῖ, τὸν σὸν ἀμβρότας, καὶ ὡς ἐπαλαγχύος μοι δὸς δάκρυα κατανύξεως.

Μὴ ἐσέλθῃς μετ' ἐμοῦ ἐν κρίσει, φίσσον μοι τὰ θεσσαλικά, λόγγες ἐκλεπτῶν, καὶ ἐξύσμων ὀρμὲς· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σε παρεσῶν μοι τὰ δεινὰ, σῶσόν με, παντοδυνάμε.

Μετανοίας ὁ καιρὸς, θεσσαλονικαί σοι τῷ πλασαργῷ μου· ἄφεσιν τῶν κλοιῶν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρεῖ, τὸν σὸν ἀμβρότας, καὶ ὡς ἐπαλαγχύος μοι δὸς δάκρυα κατανύξεως.

Τὴν ὑσίαν τῆς ψυχῆς καταναλώσας τῇ ἀμερτίᾳ, ἔρημός εἰμι ἀγαθῶν· ἀναβοῶ· ἠμάρτων σὺ κράζω, Ὁ ἐλέους χορηγὸς ἀναβόησας, σύ με οἰκτίρησον.

Ὁσία τῇ Θεῷ.

Ὑποκλάσα Χριστὲ τοῖς σοῖς νόμοις, τότῳ ἀφροσύνῃ, τὰς τῆς ἡδονῆς ἀκαθέκτους ὁρμὰς λιπᾶσα, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν πανοπλισαμένη, ὡς μίαν ἐπαπέρωσας.

Δόξα.

Ὑπερύσει Τριὰς, ἡ ἐν μονάδι προσκυνουμένη, ἄφεσιν τῶν κλοιῶν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρεῖ, τὸν τῆς ἀμβρότας, καὶ ὡς ἐπαλαγχύος μοι δὸς δάκρυα κατανύξεως.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, ἡ ἐλπὶς, καὶ προστασία τῷ σὲ ὑμνοῦντων, ἄφεσιν τῶν κλοιῶν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρεῖ, τὸν τῆς ἀμβρότας, καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνὴ, μεταποῦσά μέ δίξαι.

Ὠδὴ β'. ὁ Εἱρμὸς Δίς.

Γνῶτε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεὸς, ὁ μόνα ἐπομβείσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου τῇ μόνῃ δοξαζόμενος, καὶ τῇ ἰσχύι τῇ ἐμῇ.

Ἀνδρὸς ἀπόπλουτα, φησὶν, εἰς μάλαπα ἐμοὶ, καὶ ναυήσκον εἰς ζωῖμα, λάμιχ ὀρνεῶν ἐβόα· σὺ δὲ ὦ ζῶμες, ὡ ψυχὴ μου, ῥυπωθεῖσα τῷ σώματι, καὶ τὸν νοῦν καταναλώσασα.

Γρηγορῶν ἐσοφίσω οἰκοδομῆσαι, ᾧ ψυχὴ, καὶ ὀρόφωμα πῆξαι ταῖς σαῖς ὀδυνώμαις, εἰμὴ σωίσῃς ὁ κτίσης τὰς βλαβάς σου, καὶ κατάξῃς ὡς γῆν τὰ μηχανήματά σου.

Πᾶς ἐζήλωσα Λάμεχ, τὸν φεσῖλω φονάτῳ, τῷ ψυχῷ, ὥσπερ ἀνδρα, τὸν νεῦν, ὡς ναυήσκον, ὡς ἀδελφὸν δι' ὃς μὲ τὸ σῶμα ἀποκτένας, ὡς Καΐν ὁ φονᾶς, παῖς φιλησύνοις ὁρμαῖς;

Ἔβρεξε Κύριος ἄδρα Κυρίῳ πῦρ ποτὲ, ἀνομίαν ὀρῶσαν πυρπολίσας Σοδόμων· σὺ δὲ τὸ σῶν ὀξέωσας τὸ τῆς γαίνης, ἐν ᾧ μέλλεις, ἀ ψυχὴ, συγκατακαίεσθαι.

Ἐξομαι, πάθημεν, ἰδὼ τὰ βέλη τῶν ἐχθρῶν, τὰ κατασίκωτά μου τῶν ψυχῶν, καὶ τὸ σῶμα· ἰδὼ τὰ ζώμματα, τὰ ἕλκη, αἱ πηγάσεις βοῶσι τὰς πληγὰς τῷ ἀνδαιρέτῳ μου παιδῶν.

Ὁσία τῇ Θεῷ.

Πλουσιάσας χεῖρας σε θεὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεὸν, Μαρία ἐν ἀβύσσῳ κακῶν βυθιζόμενον· καὶ ὡς πρὸ Πέτρου φιλανθρώπως χεῖρα βοηθείας ὀρέγεται, τῶν σῶν ὀλισθρούμενον πάντως ζωπτῷ.

Δόξα.

Ἄναρχε, ἄκτιστε Τριὰς, ἀμέριστε μονὰς, μετανοοῦντά με δίξαι, ἠδρυπωμένα σώσον, σὸν εἰμὶ πλάσμα, μὴ παρίδῃς· ἀλλὰ φῶτισι, καὶ ζῶσι τὲ πυρὸς τὰς κατασίκως μι.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Δέσποινα, Θεοτόκε παντάνασσα, εἰς σὲ προσηλθόντων, καὶ λιμὸν τῷ ἐν ζάλῃ, τὸν ἐλεήμονα, καὶ Κτίσιν, καὶ Τίόν σε ἱλάσσω καμοὶ ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ὠδὴ

Ω'δὴ γ'. ὁ Εἰρμὸς Δίς.

Σὲ προσκυνῶ, Κύριε, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνῶ καὶ δοξάζω· ἐπειδὴ διὰ σοῦ ἐλυτρώθημεν ἡμεῖς οἱ πιστοί, σὺ γὰρ εἶ μόνος ἀναμάρτητος. Σὲ προσκυνοῦμεν Χριστὲ ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων σου, ἵνα καὶ αὐτοὺς δοξάσωμεν, ὡς ἔδοξας σὺ τὸν κόσμον σου διὰ τοῦ Σταυροῦ σου.

Τὴν ἀνάστασιν τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν ὑμνήσωμεν, καὶ δοξάσωμεν· ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐπαθεν ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τῶν παθῶν· Θεὸς γὰρ ὑπάρχων, ἀνέστη τριήμερος ἐκ τοῦ τάφου, καὶ ἐχαρίσατο τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐν τῇ ἀναστάσει σου, Σῶτερ, ἐφώτισας τὸν κόσμον· ἐν τῇ ἀναστάσει σου, Σῶτερ, ἐλύτρωσας τὸν κόσμον· ἐν τῇ ἀναστάσει σου, Σῶτερ, ἐσκύλευσας τὸν ἅδην· ἐν τῇ ἀναστάσει σου, Σῶτερ, ἐδόξασας τὸν κόσμον σου καὶ τὸν ἄνθρωπον

Θεοτοκίον.

Ἐκ σῦ ἐμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε, ἀνανδρε, Μᾶζοπάρθενε, Θεὸς ὁ κτίσας τὰς αἰῶνας, καὶ λύτρωσιν ἑαυτῷ τὴν τῆ ἀνθρώπων φύσιν.

Ὠδὴ ε'. ὁ Εἱρμός. Δίς.

Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεὸν, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ᾅδου κατωτάτου· καὶ ἀνήγαγέ σε φθορᾶς τὴν ζωήν μου.

Ἐτὸ εἶμι, Σωτῆρ, ἣν ἀπώλεσας πόλαι βαρύλιον δραχμὴν· ἀλλ' ἀνάψας λύχνον, ἡ Πεφροντικύῖα σε, λόγε, ἀνάζήτησον, καὶ εὑροῦσα τὴν σὴν εἰκόνα.

Ἀνάστηθι, καὶ κατακόλεμησον, ὡς Ἰησοῦς, τὸν Ἀμαλὴκ, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τὰς Γαβαωνίτας, τὰς οἰκείας λογισμὰς ἀεὶ νικῶσα.

Οἰκία τῆ Θεῦ.

Ἵνα παθῶν τὴν φλόγα καταβέσῃς, δακρύων ἔβλυζες ἀεὶ ὀχετὰς, Μαρία, ψυχὴν πυρπολουμένην· ὧν τὴν χάριν νέμοις καὶ τῆ σῷ οἰκέτῃ.

Οἰκία τῆ Θεῦ.

Ἀπόθεσαι ἐκτύπωμα ἐρήμιον δι' ἀκρατάτης ὕβρεως πολιτείας, Μῆτερ, διὸ τὰς σὰ ὑμνοῦντας ἐκ παθῶν ῥυσθῆναι, πρεσβείαις σε δυσώπει.

Δόξα.

Τριὰς εἷμι ἁπλῆ ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς, καὶ μονὰς ὑπάρχω τῆ φύσει ἡνωμένη· ὁ Πατήρ φησι, καὶ Υἱὸς, καὶ Θεῖον Πνεῦμα.

Θεοτοκίον.

Ἡ Μῆτρά σε Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ὡς κτίσλω πάντων δυσώπει, Θεοτόκε, ἵνα σῶσις πρεσβείαις σῶσις δικαιωθῶμεν.

Κοντάκιον.

Ψυχή μου, ψυχή μου ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι· ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσηταί σε Χριστὸς ὁ Θεὸς, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὠδὴ ζ'. ὁ Εἱρμός. Δίς.

Ἡ Μάρτυρι, ὠμόσαμεν, ὠμόσαμεν ἐνώπιόν σου· νῦν συνετηρήσαμεν, νῦν ἐπισπάσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν· ἀλλὰ μὴ ὠφελήσῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῆ Πατρὸς Θεός.

Ἔλειπον αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐνύπνιον ἐγενόμην· ὅθεν ὡς Ἐζεκίας δακρύω δὸς κλίνης μου, προσθεῖναί μοι χρόνους ζωῆς· ἀλλὰ τίς Ἡσαΐας σωφρονίσεταί σοι, ψυχὴ, εἰμὴ ὁ πάντων Θεός;

Προσπίπτω σοι, καὶ προσπίπτω σοι, ὥσπερ δάκρυα, τὰ ῥήματά μου· ἥμαρτον, ὡς ἐχ ἥμαρτε Πόρνη, καὶ ἐλύπησα, ὡς ἄλλος οὐδὲς δὲ γῆς· ἀλλ' οἰκτείρησόν, Δέσποτα, τὸ ποίημά σου, καὶ ἀνακάλεσαί με.

Κατέχυσα ἡ εἰκών σου, καὶ παρέφθειρα τὸ ἐντολίῳ σου, ὅλον ἀπημαυρώθη τὸ κάλλος, καὶ τοῖς πάθεσιν ἐσβέσθη, Σωτῆρ, ἡ λαμπὰς, ἀλλ' οἰκτείρας, ἀπόδος μοι, ὡς ψάλλει Δαβὶδ, ἡ ἀγαλλίασιν.

Ἐπίστρεψον, μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ κρυμμένα, λέγε Θεῷ περὶ τὰ πάντα εἰδότι, σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια, μόνε Σωτῆρ, καὶ αὐτός με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαβὶδ, κῆ τὸ ἔλεός σου.

Οἰκία τῆ Θεῦ.

Βοήσασι πρὸς τὸν ἀχραντον Θεομήτορα πεῖν, ἀπηρύσω λίασαι παθῶν βιαίως ἐνοχλούντων, καὶ κατήχθωσας ἐχθρὸν τὸν πειράσαντα· ἀλλὰ δὸς νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως καιροῖ τῆ σῆλφ σου.

Ὃν ἔτεκες, ὃν ἐπέθησας, δι' ὃν ἔπιξας σάρκας, Οἰκία, αἴτησαι νῦν Χριστὸν ὑπὲρ σῆλων, ὅπως ἵλεως γενόμενος πᾶσιν ἡμῖν, εἰρηναίαν κατάστασιν βεβαίωσι τοῖς σεβομένοις αὐτόν.

Δόξα.

Τριὰς ἁπλῆ, ἀδιαίρετε, ὁμούσιε μονὰς ἁγία, φῶτα, καὶ φῶς, καὶ ἄγια τέκα, καὶ ἓν ἄκρον ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τελὰς· ἀλλ' ἐνύμνησον, δόξασον ζωοὺς, καὶ ζωὰς, ψυχὴ, τὸν πάντων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Ὑμνῦμέν σε, εὐλογῦμέν σε, προσκυνῦμέν σε, Θεογενῆτερ· ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τελάδος ἀπεκύησας ἓνα, Υἱὸν, καὶ Θεόν· καὶ αὐτὴ περιωποίησας ἡμῖν τοῖς ἐπὶ γῆ τὰ ἐπουράνια.

Ὠδὴ η'. ὁ Εἱρμός. Δίς.

Ὃν σραπαὶ Οὐρανοὶ δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, πᾶσα πνοὴ, καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸ τῆ δακρύων, Σωτῆρ, ἀλάβαστρον ὡς μύρον, κατακενῶ δὸς κεφαλῆς, κράζω σοι, ὡς ἡ Πόρνη, ἡ ἔλεος ζητοῦσα, δέησιν προσάγω, καὶ ἄφεσιν αἰτοῦ λαβεῖν με.

Εἰ καὶ μηδεὶς, ὡς ἐγὼ, σοι ἥμαρτεν, ἀλλ' ὅμως δέξαι καμὲ, ἐὰπλαγχνε Σωτῆρ· φόβῳ μετανοοῦντα, καὶ πόθῳ κεκραγότα, ἥμαρτόν σοι μόνῳ, ἐλεήσατε, ἐλέησόν με.

Φεῖσαι, Σωτῆρ, τῶ ἰδίου πλάσματος, καὶ ζήτησον, ὡς πομνὶὼ, τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, πλανηθέντα ἐξάρπασον τῶ λύκου· πόησόν με θρέμμα ἐν τῆ νομῆ τῆ σῶν προβάτων.

Ὅταν Κριτὴς καθήσῃς ὡς ἐὰπλαγχνος, ἐ δέξῃς τὴν φοβερὰν δέξαι σε, Χριστὲ, ὦ πῶς φόβος τότε, κρίσεως καιρὸς, πάντων δι-

δαιλιώντων τὸ ἄσυλον τῆ Βηθλεὲμ σου;

Θ'σία τῆ Θεῆ.

Ἡ τῆ φωτὶ τῆ ἀδύτῳ Μήτηρ σε φωτίσασα, σκοτασμῶ ἔλυσε παθῶν, ὅθεν εὐσεβῶς συμβόλῳ τῆ Πεντηκοστῆ τὴν χάριν, φώτισον, Μαρία, τοὺς σὲ πιστῶς ἀνευφημοῦντας.

Θεῖμα καινὸν κατιδὼν, ἐξέστατο ὁ θεῖος ὄντως ἐν σοὶ, Μῆτερ, Ζωοτόκε· ἄγγελον γὰρ ἐώρα ἐν σώματι, καὶ θάμβους ὅλως ἐπλήρωτο, Χερσὶν ὑμνῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Ἄναρχε Πάτερ, Τέ συναναρχε, Παράκλητε ἀγαθὲ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Λόγε Θεῦ Γενητὲ, Παῖδος ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζωὸν, ἐκ πηγῆς, Τριὰς μονὰς ἐλέησόν με.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἐκ βαθῆς ἀληθῶς ἀγρύπνου, ἄχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρὶς τοῦ Ἐμμανουὴλ ἔνδυτον ἐν τῆ γαστρί σε ἡ σὰρξ συνυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον ἐν ἀληθείᾳ σὲ ἁγιάζομεν.

Ὠδὴ θ'. ὁ Εἱρμός. Δίς.

Ἄσπορε συλλήψεως ὁ τόκος ἀνεμέθυτος, Μήτρος ἀνάνδρου ἄφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ γὰρ ἡ ὑπόστασις καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Σπλαγχνίσθητι, σῶσόν με, ὡς Δαβὶδ ἐλέησον, ὁ δαιμονιῶντας λέγω ἰατρεύσας, φωνὴν δὲ τὴν Ἐπαλαγχνον, ὡς τῆ Λητῦ μοι φέρουσα· ἀμοιβὴ σοι λέγω, μετ' ἐμοῦ ἴσθι ἐν τῆ Παρασκευῆ, ὅταν ἔλθω ἐν τῆ δόξῃ μου.

Λητὸς κατηγόρει σοι, Λητὸς ἐθεολόγει σοι, ἀμφότεροι γὰρ σταυρῷ συνεκέκραντο, ἀλλ' ὦ πολυέπαλαγχνε, ὡς τῆ πιστῆ Λητῦ σου, τῆ ὀλιγούντι σε Θεὸν, καμοὶ ἀνοίξον τὴν θύραν τῆς ἐνδόξου Βασιλείας σου.

Ἡ Κτίσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπουσα, ὄρη, καὶ πέτραι φόβῳ διερρήγνυντο, καὶ γῆ συνεσείετο, καὶ ἅδης ἐγυμνοῦτο, καὶ συνεσώθησε τὸ φῶς ἐν ἡμέρᾳ καθορῶν σε, Ἰησοῦ, περιπλωμένον σαρκί.

Ἄξιος μετανοίας καρπὸς μὴ ἀπαιτήσῃς με, ἡ γὰρ ἰσχύς μου ἐν ἐμοὶ ἐξέλιπε, καρδίαν μοι δώρησαι εἰς συντριμμόν, πίστιν δὲ πνευματικὴν, ἵνα ταῦτά σοι προσάγω, ὡς δεκτὴν θυσίαν, μόνε, Σωτήρ.

Κρατά μου, καὶ γνωσάμενος, ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, κρῖναι Κόσμον ἅπαντα, ἐλέησόν με ὅμματι τότε ἰδών με, φεῖσαι, καὶ οἰκτειρόν με, Ἰησοῦ, τὸν ὑπὲρ τὴν πᾶσαν φύσιν τῷ ἀνθρώπῳ ἀμάρτησαντα.

Θ'σία τῆ Θεῆ.

Ἅπαντας ἐξέπεσας τῆ ξένῃ πολιτείᾳ σου, Ἀγγέλων τάξις, βροτῷ τὰ συζήματα, ἄϋλος βιώσασα, καὶ φύσιν ὑπερβᾶσα· ἀνθ' ὧν ἀΰλως τοῖς ποσὶν ὑπεβαίνουσα, Μαρία, Ἰορδάνην διεπέρασας.

Θ'σία τῆ Θεῆ.

Τὸν Κτίσαντα ἱλάσασθαι ὑπὲρ τῶν ἀφημάρτων σε, ὁσία Μῆτερ, ῥυθῆναι κακώσεων, καὶ θλίψεων, τῷ κύκλῳ σωπεπιθεμένων· ἵνα ῥυθέντες τῷ πανσεβάσμῳ, μεγαλύνωμεν ἀπαύστως τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Ἀνδρία.

Ἀνδρία σεβάσμια, καὶ Πάτερ ζωσμαφόρε, πομὴν τῆς Κρήτης, μὴ παύσῃ δυόμενος ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων· ἵνα ῥυθῶμεν πάσης ὀργῆς, καὶ θλίψεως, καὶ φθορᾶς, καὶ πάσμάτων λυτρωθῶμεν οἱ τιμῶντες σου τὴν μνήμην ἀεί.

Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ Θεῖον Πνεῦμα πίστει προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς, ἐκ φωτὸς, καὶ ζωὴν, καὶ ζωὰς ζωοποιοῦσαν, καὶ φωτίζουσα τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Τὴν πόλιν σου φύλαττε, Θεοχαρίτωτε ἄχραντε, ἐν σοὶ καὶ κραταιοῦται, καὶ δόξῃ σὲ νικῶσα ζωοῦται πάντα πειρασμὸν, καὶ συμβολὰς πολεμίους, καὶ διέπει τὸ ὑπήκοον.

Εἶτα ψάλλομεν οἱ δύο Χοροί. Ἀπόρως συλλήψεως ὁ τόκος ἀνήρ. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆ Ἀποδείπνου.

Τῆ Παρασκευῆ τῆς α'. Ἑβδομάδος, εἰς τὸν Ὄρθρον τὰ ἑξαψαλμα· μὴ δὲ τὴν πρώτην στιχολογίαν κάθισμα σταυρόθεμα τῆς Ὀκτωήχου, καὶ Θεοτοκίον· μὴ δὲ τὴν β'. στιχολογίαν κάθισμα τῆ Κυρίᾳ Γωσὴφ· ἦχος β'.

Ὁ βροχθεὶς Γωσήφ.

Ὁ τοῖς πάθεσι τοῖς σοῖς πᾶσιν ἀπαθὴς ἀναδειχθεὶς, τὰ πάθη τῆς σαρκός μου νεκρώσας τῷ Σταυρῷ τῷ θείῳ, κατάξίωσον, ἰδὼν καὶ τὴν σὴν ἀνάστασιν, Κύριε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, σταυρόθεον.

Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τῷ Υἱῷ σου φυλαττόμενοι, Δέσποινα ἁγνὴ Θεοτόκε, πᾶσαν περιβολὴν τῶν πολεμίων ἅπαντες ῥαδίως ἐκφυγόντες· διὸ κἀγὼ χαίρουσά σε ἀεὶ μακαρίζομεν ὡς Μητέρα τῷ Θεῷ, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ δὲ τὴν γ'. στιχολογίαν κάθισμα τῆ Κυρίᾳ Θεοδώρου· ἦχος β'. Εὐπαλαγχνίας ὑπάρχων.

Τῆς ἀγνείας ὑπάρχουσα ἡ πηγὴ, τῆ νηστείᾳ σωτήρησον ἡμᾶς, ἐλεήμων· βλέψον εἰς ἡμᾶς τοὺς σοὶ προσκείμενους· σφίγξας τῆ ἐντάσει τῶν χειρῶν ἡμῶν, ὁ τείνας τοὺς παλάμας σου,

ἐν

ἐν ξύλῳ σταυρούμενος ὑπὲρ πάντων ζηλωτῶν, ὁ τῆ ἀσωμάτων μόνος Κύριος.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν σταυρωθεὶς. Ὅμοιον.

Η' Παρθένος, καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ, ὅτε ξύλῳ ὁρῶσα σε νεκρὸν ἁπλωμένον, ἀλαλάξασα πικρῶς, Τί μοι, ἔλεγε, τὸ φῶς μου τὸ μυσήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ πῶς θνήσκει θάνατον ὑποτρέσασα;

Ψάλλομεν δὲ τὸν Κανόνα τῷ Μιλωάῃ ὡς ς'. καὶ τῷ Τριῳδίῳ ὡς τὴν τάξιν ἀναγῷ· ὡχολογοῦμεν καὶ τὴν ἑ. Ω'δὴν σωπῶσι, Ω'δὴ ἑ. ἦχος β'. Ὁ φωτισμὸς τῆ ἐν σκότει κειμένων.

Τὴν ἐν ἐμοὶ καθορῶν ἀμαρτίαν ὁ δολίφερνον ἀσπάσας, καὶ συμφερόμενος τῆ ἀμαρτίᾳ· χαίρει γὰρ ὄντως τῆ ἐμῆ ἀπωλείᾳ· ἀλλὰ σύμοι δὲ δὸς διόρθωσιν, Σῶτερ, εἰς ἐκείνην ἀναίρησιν, βόσμαι.

Ο' Ταῖς ἀρχαῖς θραμβώσας τῷ σκότει ἐν τῷ Σταυρῷ σου, τέκνον ἐξέλυσε με τῆς κακωρχίας, τὸν ἐμπεσόντα εἰς βυθὸν ἀμαρτίας, καὶ εἰς βάθος ἀτόπων ἀφάτων, σοὶ δὲ τῷ ἐλέει σωθῆναι ἐλπίζοντα.

Ο' Νεκρωθεὶς ἐν Σταυρῷ ἁπλωμένος, τὸν νεκρωθέντα ζώωσον ψυχὴν μου τῆ ἀμαρτίᾳ· καὶ τὴν σκιὰν σου ἐξανάστασιν φθάσαι ἐν εἰρήνῃ, Χριστὲ, ἀξίωσον, ἁμαρτόντα τὰ σὰ ἐμμελῶς δικαιώματα.

Θεοτοκίον.

Ο' Φωτισμὸς τῆς ἐμῆς ἀθυμίας, ἡ σωτηρία τῆς ἀμαυρωθείσης, Ἁγνὴ, ψυχῆς μου, σῶσόν με, σῶσον ἀπολλύμενον, Κόρη, καὶ χιτῶνα τῆς ἀφθαρσίας μοι ἔνδυσον, φθαρέντα δεινοῖς πλημμελήμασιν.

Εἱρμὸς ἄλλος, ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆ νυκτὸς διελθούσης, ἤγγικεν.

Σ Τ' ἐν τύπῳ κεφαλῆς σαρκὶ σταυρωθῆναι καταδέχῃ, μόνε ἀθάνατε, τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπαθανατίζων, καὶ ἀναμορφούμενος, Κύριε.

Τὴν τῶ πάθους σου ὕβριν ἡ κτίσις ὁρῶσα, ὅλη μετεβάλλετο, Κύριε, Ἰουδαίων θρηνοῦσα τὴν μιαιφονίαν, ἀλλ' ἡνέσχου, σῶσαι τὰ σύμπαντα. Δόξα.

Ω' Τριὰς παναγία, σὺ ἐμοὶ λιμήν, σὺ καὶ προσφυγὴ, καὶ κατάπαυμα· τοῖς ἐν φύσει μιᾷ σε ἀνυμνολογοῦσιν, ἱλασμὸν πλημμελημάτων κατάπεμψον.

Θεοτοκίον.

Πολυύμνητε κόρη, χαίροις Θεοτόκε, κιβωτὲ, καὶ ταμεῖον, καὶ ἁγία τράπεζα, φωτοφόρε λυχνία, πυέμορφε βάτε, ὄρος τῷ Θεῷ τὸ κατάσκιον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Κ Ὸσμῳ, καὶ τοῖς ἐν Κόσμῳ χαίρειν προσειπόντες, νῦν ὡς τῷ Χριστῷ συσταυρούμενοι, ὑπομείνωμεν ὕβριν, χλεύασμα, καὶ τὰ ἄλλα, ἵνα σὺν αὐτῷ δοξασθῶμεν.

Ο' Εἱρμός.

Τῆς νυκτὸς διελθούσης, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα, καὶ τὸ φῶς τῷ Κόσμῳ ἐπέλαμψε, διὰ τοῦτο ,, ὑμνεῖ σε πάγματα Ἀγγέλων, καὶ δοξολογοῦσί σε, ,, Κύριε.

Ω'δὴ ἑ. Τὸν ἐν καμίνῳ τῷ πυρὸς.

Ο' Ταπεινώσας σεαυτὸν, ἀνυψώθης ἐν Σταυρῷ δι' ἀπλαγχνίαν, ἀνυψῶν τὸν πεσόντα βρότον τῷ ξύλῳ ποτὲ· δόσε, μόνε ὑπεράγαθε, τὸν διεφθασμένον ὑμνῴδῳ εἰς αἰῶνας.

Α Ἴρεσεξίας νυσταγμῷ ἀμαρτίας τὸν βαρὺν ὑπέσχε ὕπνον· ἀλλὰ σὺ ὁ ὑπνώσας δι' ἐμὲ, Χριστὲ μου, ἔγειρον πεφθάντα με· μή με καταλάβῃ ἡ νὺξ ἡ τοῦ θανάτου.

Ε Ἐκτυφλωθεὶς ταῖς ἡδοναῖς, φωτίφερε τῷ ψυχῷ ἐσκοτισμένῳ, καὶ γαλᾷ καθορῶν με ὁ δολίφερνον ἐχθρός· δός με φώτισον, καὶ λύτρωσαι τούτου κακίας, Χριστὲ, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ε'Ν ἀμελείᾳ τῷ ζωῆς διαπνύσας, νησιγμῷ τῆς ἁμαρτίας τὴν ψυχὴν ἐβαρύνθη, τῇ ἀκαμπτῳ δέ σου φρισσείᾳ προσέχω, μὴ δύσῃς με εἰς θάνατον, Κόρη παναχραντε, ὑπώσαι.

Ἄλλος. Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ.

Α Ἀκάνθαις στεφανωθεὶς, καὶ τολμῶν ἐκ πορφύρας ἐνδυσάμενος, ὤφθης ὠραιότατος, Χριστὲ, τῷ κάλλει ὑπὲρ πάντας τοὺς υἱοὺς τῷ ἀνθρώπων, τῇ δόξῃ ἀπαστράπτων.

Χ Ολὴν, καὶ ὄξος πιὼν, δύο ῥιζωθεὶς πεφύκεις ζωῆς, καὶ ἀφθαρσίας ἐκ τῆς θείας πλευρᾶς σου τοῖς πίστει σε ὑμνοῦσι, καὶ δοξολογοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν.

Θ Εότης μία Τριὰς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μερισὴ δὲ προσώποις, τὸ ἀνώλεθρον κράτος, Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα, σὲ ὑμνολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεοχωρήτου ἁγνὴ, ἡ ἐμψύχου πύλη, ἡ σωτηρίου θύρα, πάντων τῷ Χριστιανῷ τὸν δίψει προσδέχου, τῷ σὲ μακαρίζοντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σ Ταυρὲ, τὸ σκῆπτρον Χριστοῦ, Ἐκκλησίας τὸ κέρας, Βασιλέων τὸ νῖκος, φύλαξ τῶν Χριστιανῶν· αὐτὸς ἡ φωτισμός μου, αὐτὸς καὶ καύχημά μου εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνῶμεν, εὐλογοῦμεν· ὁ Εἱρμός.

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα ἐν σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντά ποτε ,, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας ,, τοὺς αἰῶνας.

Ω'δὴ

Ω'. Δὶς τὸν ὅρθ ἡλίν φω.

Τὴν λελιθωρμβδίλω ψυχλύ μν ταῖς ἀτόποις ἐνδυμήσεσι τοῦ βαπτισμοῦ τῷ αἵματός σν κἀθαιρον, Θεὲ λόγε, καὶ κονωνὸν τῆς δόξης σν μὲ ποίησον· ὁ δ' ἐμὲ τὸν ἀδόξον κἀνυπομίτατον, Χεισὲ, σῴσεσον.

Ὁ Ἅγ. καπνιμρθλω τοῦ βάπτ τῷ ἀτόπων, Χεισὲ, φεύξων· καὶ σνθερπάζων κεάζομσι, φιλάνθρωπε· τῆς ψυχῆς μν τὰς ἀνιάτνς μόλνασας θεραπεύσον τοῦ σοῦ τιμίου Αἵματ, ἵνα ὑμνῶ σε τὸν Θεότοκε.

Ῥῶμα τὸν κακίαν, καὶ πόμα τὸν ἀμέλειαν ποιέμνον ὁ κῦ πάντα μᾶλλον ἀδόξοτος, τῷ βεργμάτν τῆ ἀπορῆ ἀκαίρως ἐπαγάλθομαι, ὡ ψῦ τοιάτλω, ἔφησε, νησέλαν ἰσεβῶ, ὁ Κύριος. Θεοτοκίον.

Τὴν τῆς ἀποτόμς ἀρχαίας ἀναίρισιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς φρομπορος τλω ἐπανόρθωσιν· τλω τὰ χλύς τῆς φρὸς Θεὸν αἰτίαν οἰκνιόσεως, τλω φρὸς τὸν Κτίσλω γίφεραν, σὲ, Θεοτόκε, μεγαλιύομθρ.

Εἰρμὸς ἄλλος. Τὴν ἀγνὴν, καὶ ἀχραντον.

Ζ Τλῴ σωερθνίτω σε, ὁ κτίσις ἐδνάζε. Θεὸς ὑπάρχν, πέπονθας σαρκικῶς δι' ἀπλάγχνα οἰκτιρμόν, ἵνα σώσῃς ἡμᾶς.

Τοῦ Σταυρὸ σε, Κύριε, ἡ δνάμις μεγάλη· καὶ τὰ τνακόντς τῶν ἐν αὐτοῖς, ὡδὺς δαιμόνων τλν ἰχνὶ ἀπεκρνόμεθα.

Δόξα.

Μονὰς ζωοπάρατε, Τριὰς ἐνικωτάτη Κυριαρχία, φύσις ἰσοκλεὴς, Πάτερ, Τί, & θεῖον Πνεῦμα, σῴσον πάντας ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Χαίρεις ἐλασήμνν τὸ Κόσμν, Θεοτόκε· ἐν ᾧ φροφήρχοντες πάντες ἁμαρτωλοὶ φρὸς Θεὸν, καταλλαγὰς ἀεὶ δείσκομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοῦ Σταυρῦ σν, Κύριε, τῇ θείᾳ δνασεία εὐφρνθόν με, ἀμνμον, καὶ ἀγνὸν τὸν κμεῖόν σοι τῆς νησείας φροσνεγκαθαι.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἀγελὼ, καὶ ἀρχαγὸν Μητέρ, καὶ Παρθένον ὡδᾶς ἀσμάτων ἅπαντες οἱ πιστὶ, ὡς Θεοτόκον, μεγαλιύομθρ.

Τὸ φῶς χαρμονικὸν τὸ ἅγιον. Εἰς τὸν στιχ. τὸ ἱδέμενον· ἦχ Θ. πλ. δ'.

Τὸ τῆς νησείας δβόλιμα φερεχαρῶς ὑποδεξόμενοι· ἐκ γῦ ταύτλω ὁ φροπάτωρ διφυλάξασθε, τλω τῆς Εὐδὶμ ἐκπίωσιν καὶ ὑπὸ τνημθρ· ὁρᾶσθε λῶ εἰς ὄφιν, καὶ καλὸς εἰς βεβσιν ὁ ἐμὰ θανατόσας καρκὸς· μὴ σνμαρπαδῶμθρ τοῖς βλιθέρεις· μηδὲ γλυκαθήτω ἡμῶν ὁ φάγνξ τοῖς πνευμθρίοις βεβήμασι· μὴ δὲ τλῶ μετάλνμ ἀπαγοζιθρίοις· φύγωμθρ ἢ ἀκεχσίαν, καὶ τοῖς μὴ κόεσν πάδεσιν ἐχ ὑποβλνθόμθρ· ἐσπμαθόμθρ τοῦ Αἵματ τῦ ὑὸ ἡμῶν ἀχθντῦ εἰς θνάτν ἐκνσίως· καὶ ἐ μὴ ζήσῃ ἡμῶν ὁ ὀλοθρύτης· καὶ φάγωμθρ Πάσχα Χρισὸ τὸ ἱερώτατν εἰς σωτηρίαν τῆς ψυχῶν ἡμῶν.

Μαρτ.

Τί ὑμῖς καλέσωμθρ Ἄγμοι; Χερυβίμ, ὅτι ὑμῖν ἐπαγιπαύσατο Χρισὸς· Σεραφίμ ὅτι ἀπώσως ἐδυξάσατε αὐτόν. Αἰ Ἥλιας; τὸ γὰρ σῶμα ἀπερράφητε. Δωάμεις; ἐνεργῶτε ἐν τοῖς θαύμασι· πολλὰ ὑμῖν τὰ ὀνόματα, & μείζονα τὰ χαείσματε, φρισβεύσατε, τῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νν, σωερθνατε, ἦχ Θ. ὁ αὐτός.

Ω' τῦ φιλανθρώπε.

Ω Σ ἐβλεψέ σε σωρμθρον ἐν τῷ κερνῷ, Σωτὴρ, ἠλλησὸ ἡ σύμπασα κτίσις, & συνέχετο, δννμθρν μὴ φέρνσα· ἡ δὲ ΠαρθένΘ· ἀγνὴ, καὶ Μήτηρ σν ὀδυνωμθρη, σὺ ἀνεβόησεν· οἴμοι ὦ τόκνον μν, Σῶτ μν γλνκύτατε, τί τὸ κμηθν τοῦτο, ἢ ἀβλόβλοξον, ἢ ξένον θίαμα;

Τὸ, Α'γαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι.

Καὶ ἡ τριτὴ Ἀκολνθία· ἡ α. Ὦ ἐκ ἀνθ σωτηρίας.

Εἰς τλν Τεσσαρακοστὴν τὸ ξωπάσιον Τῆς Μετανοίας. ἦχ Θ. πλ. δ'.

Τὸν πολυαμάρτητον μὲν βίον, καὶ τὸν ἀμετανόητον ξόπον αἰσχύνομαι φερκατέλαβε, Κύριε· ἐκτὸς σε ἄλλον ἐκ οἶδα μόν ζωῆς, καὶ θανάτν διατόζοντα· σῶσον ὡς φιλάνθρωπος.

Περμίκμον. Ψαλ. ιζ'. ἦχ Θ. δ'.

Ἀ'γαπήσω σε Κύριε, ἡ ἰσχύς μν.

Σπχ. Ὁ Θεός μν, βοηθός μν, καὶ ἐλπίδ.

Μεσπωσίας Η'σαΐα τὸ Ἀνάγνωσμα.

Γάδε ὁ Δισπότης Κύριος Σαβαὼθ ἀφιλᾶ ἀπὸ τῆς Γ'ηδαίας, καὶ Γερνσαλὴμ ἰσχύοντα, καὶ ἰσχύσαν, ἰχνὶ ἄρτε, καὶ ἰχνὶ ὕδατΘ· γίγαντα, καὶ ἰσχύοντα, καὶ ἀνθρωπον πολεμισὸ, καὶ δικαισὸ, καὶ ἀνθρπῆλν, καὶ συγασὸ, & φρισβύτεραν· καὶ πεντηκόνταρχον· καὶ Θαυμασὸν σύμβνλον, καὶ σοφὸν ἀρχιτέκτονα, καὶ συνετὸν ἀκροατὸν· καὶ σῶσν γναίσιος ἄρχοντας αὐτῶν, καὶ ἐμπαίκται κυειδόσουσιν αὐτῶν· καὶ συμπεσεῖται ὁ λαὸς, ἄνθρωπος φρὸς ἄνθρωπον, καὶ ἄνθρωπΘ φρὸς τὸν πλησίον αὐτῦ· φερσκόψει τὸ παιδάριον φρὸς τὸν φρισβύτλν, καὶ ὁ ἄτιμΘ φρὸς τὸν ἔντιμον· ὅτι ὁπλίνται ἄνθρωπΘ τῷ ἀδελφῷ αὐτῦ, ἢ τῷ οἰκίᾳ τῷ πατρὸς αὐτῦ, λόγων· ἱμάτιον ἔχεις, ἀρχνὸς ἡμῶν γίνῦ, καὶ τὸ βέσμα τὸ ἡμὸν ὑπὸ σὲ ἔστω· καὶ ἀποκειθεὶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐρεῖ· ἐκ ἔσομαί σε ἀρχνός· ἐ γὰρ ἔστν ἐν τῇ οἴκῳ μν ἄρτΘ, ὐδὲ ἱμάτιον· ἐκ ἔσομαι ἄρχνὸς τῦ λαῦ τούτν· ὅτι ἀνέπται Γερνσαλὴμ, καὶ Γ'ηδαία συμπέπωκε· καὶ αἱ γλόσσαι αὐτῶν μὴ ἀνομίας τὰ φρὸς Κύριον ἀπαθύντες· διότι ἐξαπενάθη ἡ δόξα αὐτῶν·

ἀυτὸν· ἡ δ' αἰχμὴ τὸ περσόπασε ἀυτὸν ἀντίπη ἀυτοῦς· τὸν δὲ ἁμαρτίαν ἀυτὸν χ. ὡς Σοδόμων, ἀνήγαγεν, καὶ ἐκφάνισε· ἐαὶ τὴ ψυχὴ ἀυτῶν, διότι βεβέλωνται βυλὸν πονηρὸν καθ' ἑαυτῶν, εἰκάνιες· ἀδικησθε τὸν δίκαιον, ὅτι δύρεησε ἡμῖν ἔζη· ζῶντα τὰ ῥήνηματα τῶν ἱρῶν ἀυτὸν φάρονται· ἐαὶ τοῦ ἀγόμε· πονηρὰ συμβήσεται ἀυτοῦ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἀυτοῦ· λαός με, οἱ μακαρίζοντες ὑμᾶς, πλανῶσιν ὑμᾶς· καὶ τὸν ζῆβον τῶν ποδῶν ὑμῶν ταράσσουσιν· ἀλλὰ νεῦν καθησήσεται εἰς κρίσιν Κύριος· καὶ στήσει εἰς κρίσιν τὸν λαὸν ἀυτοῦ· ἀυτὸς γὰρ Κύριος εἰς κρίσιν ἤξει μετὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, ὦ μετὰ τῶν ἀρχόντων ἀυτοῦ.

Περικείμενον. Ψαλ. ιθ'. ἤχου πλ. β'.

Κύριε βοηθὸς μου, καὶ λυτρωτής μου.

Στιχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Ἱστέον, ὅτι τῷ Ἀκολουθίαν τὸ Μιλωάτη τὸ λαγχάνοντα Ἀγίᾳ τῇ Σαββάτῳ, καὶ τῇ Κυριακῇ ψάλλεται εἰς τὸ Ἀπόστιχον, ἡ ὅτι βέλεται ὁ Ἐκκλησιάρχης.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας εἰς τὸ λυχνικὸν, μετὰ τῶν σωμάτων ἁγίων· εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἐσήκουσέ μου· καὶ ἐδέξατο ἐκ. τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δίς. ἤχος πλ. δ.

Εὖτε πιστὶ, ἐπεραισώμεθα ἐν φωτὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἐδιχημόνως ἀβεπαπήσαμεν· πᾶσαν ἀέδικον συγχεφὴν ἀφ' ἑαυτῶν τοῦ πλησίον ἀφειλόμεθα, μὴ πδέντες θεῖσπομμα τέτοῦ εἰς σκάνδαλον· ἀφίσωμεν τῆς σαρκὸς τὰ ἀδιπέθεια, ἀυξήσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ χαίσματα· δίσωμεν ἐυδίσιν ἄρξον, καὶ περσέλθωμεν Χριστῷ, ἐν μετανοίᾳ βοῶντες· ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα ἀλλομέλως καὶ τὰ δ'. Μαρτυρικὰ τὸ τυχόντος Ἤχου. Ἐκτενὴς ἰδιόμελα δ'. τὸ ἁγίου Θεοδώρου εἰκὰ μίαν, ἤχος β'.

Εὖτε, φιλομάρτυρες πάντες, ἀνδρικῶς ἀφεραίσθητε, καὶ πανηγυρίσωμεν· σήμερον γὰρ προτίθεται ζράπεζαν μυσικὴν ὁ μάρτυς Θεόδωρος, ἀφραίνεται τὰς φιλόστρατες κλῆσις, τὰ βοῦται φεῖς αὐτὸν· χαίρεις ἀβλαφόρε ἀθλητὰ, ὁ τὰς αἰσκλὰς τῶν τυράννων δὶτ γῆς καβαρειλόμενος· χαίρεις ὁ τὸ πήλινόν σε σῶμα δῖς Χειτὸν τὸν Θεὸν ἐνδυσάμενος ταῖς βασάνοις· χαίρεις ὁ ἐν ποικίλοις κινδύνοις δόκιμος στρατιώτης ἀναδειχθεὶς τῆς ἐφανίας στραπᾶς· διὸ ἀυσπεύδομεν σε Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, ῥῆσθαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν δυσώδειάν χρεῖν τῶν θαυμάτων σε, Μάρτυς Θεόδωρε, πᾶσιν ἐφαπλοῖς τοῖς πίσει σοι θεοτρέχουσι· διὸ ἐς ἐφημέρᾳ σε, λόγοντας· αἰχμαλώτους λυτρῶσαι, θεραπεύεις νοσούντας· πονομίους πολιτείας, ἐς βλασφέας πλέοντας· μέτωπον θασμὸν ἐπέχης εἰκεῖν· καὶ ζημίας φαιέρωσιν ποιᾶς τοὺς συλλυθῆσαν, ἀθλητὰ· καὶ τραπώσας παιδεύεις, τὰς ἀπειρὰς ἀπλάβας· νηπίοις χαρίζεις συμπαθεῖς τὰ αἰτήματα, θερμὸς δείσκη φοβοστάτης τοῖς δπιπλῆσι σε τὸ ἱερὸν μνημόσυνον· μεθ' ὧν καὶ ἡμῖν, ἀθλητὰ ἱεροστατε, τοῖς ἀνυμνοῦσι σε τὸ μαρτύριον αἴτησαι σῶζῆ Χριστῷ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὦ σον θεῖ ὑπόστατον ἀνεδείχθης, Μάρτυς Θεόδωρε· ὅτι ἐ μὴ τέλος, ὡς ζῶν, τοῖς θεοτρέχουσι παρίχεις τὰς αἰτήσεις· ὅθεν ὑὸν ἁπαλῆτα γωναῖα πετὸ δυρυάλωτον ἐκ ἀλλοτρίσῳ φρατρὶ, δθησας ἢ χήρα τὸς δίκημον τὸν Ναὸν σε κατέβρεχεν· αὐτὸς δ' ὡς συμπαθὴς, ἐῤ ἵπαφ λαῖκῷ δπιβάς, ταῦτης τὸν παῖδα ἀσφάτως παρίσησας· καὶ μὴ τῶ, καὶ σωὶ τέτῳ ἐνεργῶν τοῖς Θαύμασιν ὑὲ ἴλπισε· ἀλλ' αἴτησαι Χριστὸν τὸν Θεὸν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἑὼν θωρεὰν ὑπόνυμόν σε γαράφον, ἔτσμάμαρ Θεόδωρε· τῇ φωτὶ γὰρ τὸ Θεὸ ἀὐτῶ φωτὶ ἀναδυχθεὶς, καπλαμπὰς ἄθλοις σε τῶ σύμπασαν κτίσιν· καὶ πυρὸς ἀκμωτέρος φατεὶς, τῶν φλόγα κατόβισας· καὶ τῇ δλίᾳ δράκοτῶ τὴν κάραν σωῤῥῆξας· διὸ ἐν τοῖς ἄθλοις σε Χριστὸς δπικαμφθεὶς, ἐσεφάνωσε τὴν Θεὰν κάρεν σε, Μιχαλομάρτυς ἀθλητά· ὡς ἔχων παῤῥησίαν φρὸς Θεὸν ἐκπνεῦς ἱκέτευε ὑῶ τῇ ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Ὁρῶν χρησάμενος ὁ δυσμενὴς τῇ σωσποστάτῃ συφάνῃ, δι' δπνοίας χαλκῆς τὸν νησιᾶ καθαγιζόμενον λαὸν ἀὐσεβῶν τοῖς ἐκμιαφόν δυσαὶν κηκεμάτοις βεσμίοις ἐπεσεζήτει καταμιάνειν· ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἐκείνε μηχάνημα σοφωτέρᾳ σθλύσας δπνοίᾳ, ὑναῤῥῆξας τῇ τότε Ἀγερεθὲ· καὶ τὸ βαθὺ τῆς γνώμης ἀνακαλύπτων, καὶ τὸ ἄτοπον τῆ ἐγχειρήματος ὑποθηλῶν· καὶ δή σοι χαιρήσια δύοντες, σωτῆρα δδηγεφόμεθα, ὑπίσον ἀνάμπσιν τε ἡγυμθίμε ποιήμνοι· καὶ τὸ λοιπὸν ἐξαιτέμβροι τῇ δπνοιᾳ τὸ ποιηθὲ ἀβλαβεῖς ἐφεισάζεσθαι ἢ φρὸς Θεὸν σε φρεσβείας, Μάρτυς Θεόδωρε.

Καὶ νῦν, Θεοτ. τὸ δ'. τῆ ἦχε τῆς ὕφης.

Εἰσοδικὸν, Φῶς ἱλαρὸν. Ἐκτενὴς Περικείμενον ψαλμὸς ιθ'. ἦχος πλ. δ'. Ἐπακούσαι σε Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως.

Σπὴχ.

Τρι-

Τ' πεφανέτσω σε τὸ ὄνομα τὸ Θεὸ Γακώβ.

Γενέσεως τὸ Ἀναγνωσμα.

Ἐκάλεσεν Ἀδὰμ ὀνόματα πᾶσι ζοῖς κτήνεσι, καὶ πᾶσι ζοῖς πετεινοῖς τὸ Οὐρανὸ, καὶ πᾶσι ζοῖς θηρίοις τῆς γῆς· τῷ δὲ Ἀδὰμ οὐχ εὑρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ· καὶ ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς ὕπνωσιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ, καὶ ὕπνωσε· καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτὸ, καὶ ἀνετπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς· καὶ ᾠκοδόμησε Κύριος ὁ Θεὸς τὴν πλευρὰν ἀπὸ τὸ Ἀδὰμ, εἰς γυναῖκα, καὶ ἤγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδὰμ· καὶ εἶπεν Ἀδὰμ, τοῦτο νυῦ ὀστᾶν ἐκ τῶν ὀστῶν μου, καὶ σαρξ ἐκ τῆς σαρκός μου· αὕτη κληθήσεται γυνὴ, ὅτι ἐκ τὲ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐλήφθη αὕτη· ἕνεκεν τέτε καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτὸ, καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτὸ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν· Ἦσαν οὖν οἱ δύο γυμνοὶ ὅ, τε Ἀδὰμ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἠσχύνοντο· Ὁ δὲ ὄφις ἦν φρονιμώτερον πάντων τῶν ζηρίων τῆ ὑπὸ τῆς γῆς, ὧν ἐποίησε Κύριος ὁ Θεὸς· καὶ εἶπε ὁ ὄφις τῆ γυναικί· τί ὅτι εἶπεν ὁ Θεὸς οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ παντὸς ξύλε τῆ ἐν τῷ Παραδείσῳ; καὶ ἔφασε ἡ γυνὴ τῷ ὄφει· ἀπὸ πάντος ξύλε τῆ ἐν τῷ Παραδείσῳ φαγόμεθα· ἀπὸ δὲ τὲ καρπὲ τῆ ξύλε, ὅ ἔζτν ἐν μέσῳ τῆ Παραδείσε, εἶπεν ὁ Θεὸς, οὐ μὴ φάγητε ἀπ' αὐτῆ, οὐδὲ μὴ ἅψησθε αὐτῆ ἵνα μὴ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· Ἔ εἶπεν ὁ ὄφις τῆ γυναικί· οὐ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· ᾔδει γὰρ ὁ Θεὸς, ὅτι ᾗ δ' ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπ' αὐτῆ, διανοιχθήσονται ὑμῖν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἔσεσθε ὡς Θεοὶ, γινώσκοντες καλὸν, καὶ πονηρόν· καὶ εἶδεν ἡ γυνὴ, ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρῶσιν· καὶ ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, καὶ ὡραῖόν ἔζτι τὸ καταῤῥῶσαι· καὶ λαβέσα ἡ γυνὴ ἀπὸ τὲ καρπὲ αὐτῆ, ἔφαγε· καὶ ἔδωκε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς μετ' αὐτῆς, καὶ ἔφαγον· καὶ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ ἀμφοῖν τῶν δύο, καὶ ἔγνωσαν, ὅτι γυμνοὶ ἦσαν· καὶ ῥάψαν φύλλα συκῆς, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περίζωματα· καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίε τὲ Θεὲ περιπατέντος ἐν τῷ Παραδείσῳ τὸ δειλινὸν· καὶ ἐκρύβησαν ὅ, τε Ἀδὰμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτὲ ἀπὸ προσώπε Κυρίε τὲ Θεὲ ἐν μέσῳ τῆ Παραδείσε· καὶ ἐκάλεσε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀδὰμ ποῦ εἶ; καὶ εἶπε· τῆς φωνῆς σε ἤκουσα περιπατέντος ἐν τῷ Παραδείσῳ, καὶ ἐφοβήθην, ὅτι γυμνὸς εἰμι, καὶ ἐκρύβην· καὶ εἶπεν αὐτῷ· τίς ἀνήγγειλέ σοι, ὅτι γυμνὸς εἶ, εἰμὴ ἀπὸ τὲ ξύλε ᾧ ἐνετειλάμην σοι, τέτε μόνε μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτῆ ἔφαγες; καὶ εἶπεν Ἀδὰμ· ἡ γυνὴ ἣν ἔδωκας μετ' ἐμὲ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τὲ ξύλε, καὶ ἔφαγον· καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς τῇ γυναικί· τί τέτο ἐποίησας; καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ· ὁ ὄφις ἠπάτησέ με, καὶ ἔφαγον· καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ ὄφει· ὅτι ἐποίησας τέτο, ἐπικατάρατος ἔσῃ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ζηρίων τῆς γῆς· ὀπὶ τῷ ςήθει, καὶ τῇ κοιλίᾳ πορεύσῃ, καὶ γῆν φαγῇ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σε, καὶ ἔχθραν θήσω ἀναμέσον σῦ, καὶ ἀναμέσον τῆς γυναικὸς, καὶ ἀναμέσον τὲ σπέρματός σε, καὶ ἀναμέσον τὲ σπέρματος ἀυτῦ· αὐτὸς σε τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτὲ πτέρναν· καὶ τῇ γυναικὶ εἶπε· πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σε, καὶ τὸν στεναγμόν σε· ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σε ἡ ἀποροφὴ σε, καὶ αὐτός σε κυριεύσει· καὶ τῷ Ἀδὰμ εἶπεν· ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικός σε, καὶ ἔφαγας ἀπὸ τὲ ξύλε, ὃ ἐνετειλάμην σοι τέτε μόνε μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτῆ ἔφαγας, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν ζοῖς ἔργοις σε· ἐν λύπαις φαγῇ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σε· ἀκάνθας, καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι, καὶ φαγῇ τὸν χόρτον τῆ ἀγρῆ· ἐν ἱδρῶτι τῆ προσώπε σε φαγῇ τὸν ἄρτον σε, ἕως τῆ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης· ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ· καὶ ἐκάλεσεν Ἀδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτὲ Ζωὴν ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ζώντων.

Ψαλμὸς ρ'. Ψαλμὸς κ'. ἦχος πλ. β'.

Τ' ψάλσθη Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σε, ᾄσομεν.

Στίχ. Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σε.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ὁ Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν· ἡτοίμασε δὲ Οὐρανὸς ἐν φρονήσει· ἐν αἰθόσεσι αὐτὲ ἄβυσσοι ἐῤῥάγησαν· νέφη δὲ ἐῤῥύσε δρόσον· ὑὲ μὴ ἀθυμήσῃς, τήρησον δὲ ἐμὴν βυλὴν, Ἔ ἔννοιαν, ἵνα ζήσῃ ἡ ψυχή σε, καὶ χάρις ἡ δόξα σοῦ ζωηλόφ· ἔσῃ δὲ ἰάσις ταῖς σαρξί σε, Ἔ ἐθμὸς τοῖς ὀστέοις σε· ἵνα πορεύῃ πεποιθὼς ἐν εἰρήνῃ πάσας τὰς ὁδές σε· ὁ δὲ πῶς σε μὴ προσκόψῃ· ἐὰν γὰρ κάθῃ, ἀφόβως ἔσῃ· ἐὰν δὲ καθεύδῃς, ἡδέως ὑπνώσεις, καὶ οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελθοῦσαν, οὐδὲ ὁρμὰς ἀσεβῶν ἐπερχομένας, ὁ γὰρ Κύριός ἔσῃ σοὶ πασῶν ὁδῶν σε, καὶ ἐρείσει σὸν πόδα, ἵνα μὴ ἀπρόσκοπος ἀπολῇ· μὴ ἀπόσχῃ ἀπολιῶν ἐνδιῆ· κλίνει δὲ ἰσχὺ ἡ χάρις σε βοηθῶν, μὴ ἀῤῥωτῆς ἐπαναπαύσῃς, καὶ αὔριον δώσω, δυνατὸς σὸν ὄντος δύνειόν· σὺ γὰρ οἶδας, τί τέξεται ἡ ἐπιοῦσα· μὴ τεκτήνῃ δὲ σὸν φίλον κακὰ, παροικοῦντα, καὶ πεποιθότα σοὶ σοί· μὴ φιλερίθρησης πρὸς ἄνθρωπον μάτην, ἵνα μήτι εἰς σὲ ἐργάσηται κακόν· μὴ κτήσῃ κακῶν ἀνδρῶν ὀνείδη, μηδὲ ζήλω τὰς ὁδὰς αὐτῶν, ἀπόβδελυγμα γὰρ ἔναντι Κυρίε πᾶς ἄδικος· ἐν δὲ δικαίοις ἡ συνεδρίαζις· κατάρα Κυρίε ἐν οἴκοις ἀσεβῶν, ἐπαύλεις δὲ δικαίων εὐλογηθήσε. Κύριος ὑπερηφάνοις ἀνθίσεται, παιγνίοις δὲ δίδωσι χάριν.

Τὸ, Κατεύθυνθήτω. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆ

Περιπαρθένων. Μετὰ δὲ τῶν Ο'πεδάμβωνων Εὐχῶν ψαλλομὲν τὸν παρόντα ἱκετήριον Κανόνα τῇ ἁγίᾳ Θεοδόκῳ. Προπέμποντες δὲ καὶ Κόλυβα, λέγομὲν τὸ, Κύριε ἐπάκουσον καὶ φωτοχυθὲν μυ. Ὑπὲρ τὸ, Θεὸς Κύριος. Καὶ ᾠδὴν, τὸ πυρὸν Τεσσάρεον, ἦχος β'.

ΜΕμάλαξε τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα, ὁ τῇ πηγῇ τῶ φλογὸς, ὡς δὴ ὕδατος ἀναπαύσεως ὁ ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος. ἠμάλλετο· πυρὶ γὰρ ὁλοκαυτωθεὶς, ὡς ἄρτος ἡδὺς τῇ Τελειοῖ φερομένης ἐγκεῖται, παῖς ἀπὸ ἱκασίας, Χριστὸ ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νυῦ, θεοτ.

ΠΑ'ντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερέκεινα τὰ σὰ, Θεοτόκε, μυστήρια, τῇ ἀγνείᾳ ἰσφεραμενμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀληθῶς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινὸν, ὃν τῶν ἰκετῶν σου σῶζε τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ᾠδὴ ὁ Ν. εἶτα ὁ παῖδες καιοῖν, ἢ ὁ ἀκροστιχὶς· Θεὸν σε μέλπω σωρεὰν ἐπάνυμε· ᾠδὴ ἁ. ἦχ. πλ. δ'. Τ'ρχὰν ὑποδῦσας ὡσεὶ ξηρὰν.

Ποί μοι Γωάννη τῶ Δαμασκηνῶ.

ΘΕὖ σε, Θεόδωρε, ἐφεσίῳ ᾠδαῖς, καὶ τῷ πόθῳ τῇ ἀρύσῃ σε πεδηθείς, ψυχῇ τε, καὶ σώματι, καὶ τοὺς λόγους ἧβῦ ἐγκωμίων ἀνατίθημι.

ΕΓράφετο δόγμα θεοτυγὲς, θυσίαν εἰδώλοις, καὶ ἐ ζώνη φέρειν Θεῷ, ἀλλ' ἦχσης ἐ δύσων, ἀλλήφόρε, τῷ δὲ Θεῷ φερομένης σοὶ σμεγῶ.

ΟΕ'φατι θείῳ καθηλωθεὶς, Θεὸς τῇ ὑψίσῃ τῇ Τριὰ τῷ μονογθῆ, Θεόδωρε μάρτυς, ἱερατεύθης, καὶ ἧβῦ βεσβείων ἐ διήμβρτες.

Θεοτοκίον.

ΤΑ'ξεις σε Α'γγέλων, καὶ ἧβῦ βεσβῦ, ἀνύμφευτε Μήτερ, εὐθημόσυν ἀπελλυπῶς, τὸν Κτίσῃν ἧδ τόκῳ, ὥσπερ βρέφῳ, ἐκ τοῖς ἀγωνίαις σε ἐβόασας.

Ὠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ τερίωμα.

ΥΜίνον ἐκ χειλίων μυ, καὶ ἐξ ὀδωπερᾶς δίπσιν φέρω ψυχῆς, ὦ κατοικίσασας, ἀλήφορε Θεόδωρε.

ΣΑ'ρκα καθυπέταξας τῷ ἀυτοκράτει, ἵνυδοξέ μάρτυς, νοῒ, καὶ δὶ ἀμφοτέρων ἐπεκτάσεως τὸν κτίσαντα.

ΕΣπὰς δὲ βήματῶ τυραννικῶ, Χριστὸν ἀνακτα θεολογῶν, θύειν ἧδ κιβδήλοις ἀπηρνήσω, Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

ΣΕ' πάντες κεκτημένη καταφυγὴν, καὶ τεκοῦσα ἀεὶ, Χριστιανοὶ, σὲ δοξολογεῦμεν ἀσιγήτως, ἀνύμφευτε.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

ΜΥσηείων γλωσσάρμῶ Θεῶν ἐν σωτῆσι, μάρτυς Θεόδωρε, ἀνεπαίχμιτον ἀνάδρυσιν τῆς Θεῦ ἧμνήσεως ὠμολόγησας.

ΕΜπαθῆ τῶ Θεότητα ἧφυτο τοῖς παθοῦσιν οἱ λαβέβοντες, ὡς ἐ πνεῦμα σὴλιγξας, ἀθλητὰ Θεόδωρε, φωτοζόρμῶ.

ΛΥχνῶτω δὶ ἐντάξεως ἧβῦ σὲ ἀτυμβώντων, μάκαρ Θεόδωρε, ἐκ ποικίλων θεϊσάσεων, καὶ παθῶν ἧμῶν, ἱκετεύομὲν.

Θεοτοκίον.

ΤΟν σάρκων βλασήσασα τὸν ζωοποιὸν ἀνήρωτος ἀφθορε, τὸν πειρίεχοντα τῷ Κόσμῳ ζωὴν, Θεοτόκε, σῶζε τοὺς ὑμνῶντας σε.

Ὠδὴ ε'. Ο'ρθρίζοντες βοᾶ.

ΠΟθὲν τὸν ποθήσαντα Κύριον, ἐπιφώνως, ἀθλητὰ Θεόδωρε, τοὺς σωαθλοῦσι Μάρτυσιν.

ΩΣ ζήλῳ, ἀλήφορε, πυρόμῶ τῶ καρδίαν, θὰν τῶ ᾠδίωνμον σωὶ τῷ τειμένει κατόπλεξας.

ΔΤνάμει ἀηΐντῳ, Θεόδωρε ἀλήφορε, βραβέφων θεσσύπτα, κἀμὲ τὰ παῖη ἀνάλωσον.

Θεοτοκίον.

ΠΑρθένον μῆ τόκον ὑμνῶμόν σε, Θεοτόκε, σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγων σαρκὶ τῷ Κόσμῳ ἐκύησας.

Ὠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτῆρ.

ΩΣ χαῦνον, ὡς ἀθύνῆς θεῶν ματαίων τὸ φρύαγμα, θεῷς ἄμωμα ἐαυτῶν ἀνθρόπων ἐδίετο, ἐκτάσει νικόμῶν ἀλφδῶν μαρτύρων, κηρυττόντων τῶν ἀληθειαν.

Δίς.

ΡΩδεῖς ᾠδωάμα Θεῦ, Μαρτύρων κλέος Θεόδωρε, τὰς γρίβλας ἧβῦ ἀσεβῶν, νικῶν τοξεύμασι ἐώσας, μακάρεια, τὸ ἀλωνίζων ἧβῦ μελλόντων φερομένῳ.

Θεοτοκίον.

ΡΤὸ ἐνιαῦν ἧβῦ ἐναλῶ πᾶσμῶτων ταῖς ἱκεσίαις σε, Θεοτόκε ἄχνη, καὶ τύχομὲν, πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως τῶ ἐκσῶ ἀφέσεως σαρκωθεῖσα· Τίῶ τῶ Θεῶ.

Τὸ Κοντάκιον, ἦχος πλ. δ'.

ΠΊσιν Χριστῶ ὡσεὶ θεόκαρκ ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σε, τὰς ἐναντίας ᾠδωάμεις κατεπάτησας, πολύαθλε, καὶ σέφει ἐφανέρῳ ἐσέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Ὠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰωδαίας.

ΕΜυσίχθης τὸ σῶμα ὑπὲρ τῶ μυσιχθέντος Λόγου σαρκὶ δι' ἡμᾶς, καὶ τάτῳ δύγαρέτως γηθέμῶν ἐβόας, ἀθλοφόρε Θεόδωρε, ὁ ἧβῦ Πατέρων ἡμῶν Θεὸς δλογητὸς εἶ.

ΩΣ ἐν τάρῳ ἐτάφη, καὶ ἐκὼν ἐσφαγίδη ὁ λυθρωτὴς τῶ παντὸς· ἐμεκτῆ ἰσφεσχισμένῃ παρφάσησας, κεκυγάζων, ἀθλοφόρε Θεόδωρε, ὁ ἧβῦ Πατέρων ἡμῶν Θεός.

Νε-

Νεκρωθείς, καὶ τὰ παῖδα τῆς σαρκὸς περιαιρέσει ἐκπυκάζομεν. ὁ βεβόσε, ἀθληφόρε, τοῦ πόθου δὲ τοῦ θείου, ἐμελλόδρεις, ζωφόρου. ὁ τῷ Πατέρων ἡμῖν Θεός.

Ἐν φρουρᾷ, ἀθληφόρε, ὥσπερ ἐν τῇ καμίνῳ τοὺς ναταίας πόνους, ὁ εἷς τῆς ἀκμῆς τεμάδος. σὺ διαρμὸν ἐφεθεὶς, ἀναμέλποντα, ὁ τῷ Πατέρων ἡμῖν Θεός.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἡμῖν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας, Σῶτερ, οἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου κατώκησας, τῷ Κόσμῳ ὡς ἐφεστὼν ἀνέσεκας· ὁ τῷ Πατέρων ἡμῖν Θεός.

Ὠδὴ ἡ. Ἐπιπαλαίως κάμνων.

Ἐπεφρίμωσε τοῖς ἀνόμων ὁ ἄξαρχος, τῷ Θεοσεβῆ σοι ἀσεβὴς ἐπίπληξε· τί μάτην εἰς ἄνθρωπον βιοθαρῆ, ἀνόητε, ἴθυ τὰς ἐλπίδας; ἀλλὰ σὺ ἀσεβέας· οἱ παῖδες ὠλόγατε, Ἱερεῖς ἀνυμνᾶτε.

Ὡς γνησιχῆς, καὶ φρόνιμος οἰκονόμος τῆς χάριτος, τῇ διδομένῃ σοι χάριτι ἐβόας, Θεόδωρε, τοῦ ἀσεβοῦς περσάτονται, αὖτη μοι αἰχμὴ, καὶ τοῖς μέλπουσι ἦπιος· οἱ παῖδες ὠλόγατε.

Δίς.

Νεφικὸς ἠχήσασα, ἀπορίμως ἐδιλέγξας· τί ἀνοπαίνεις, τοῦ πυρὸν ἔκφρεις, φρονοῦντων τοῖς κτίσμασι φιλοσοφεῖν, τὸν κτίσαντα ἐγκαταλιπόντες; ἀλλ' ἐγὼ ἀναμέλπω, οἱ παῖδες ὠλόγησαν, Ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαὸς ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωματικοῖς μορφώσεσι, καὶ ποικίλοις αἰνίγμασι, καὶ συμβολικαῖς, καὶ τυπικαῖς ὑμνήσεσιν τῶν σῶν φρουμιόνον οἱ θεηγόροι ἐβόησαν, τὴν ἄφθορον, καὶ θεμιμαζῶσ᾽ σε, Παρθένε· διὸ σε γηγενεῖς ἀσεβεῖς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Σὲ τὸν ἀκατάληπτον.

Ὑπὲρ μὲν πυρὸς σε Θεὸν, Θεόδωρε, ὁ πόθος, ὅδεν σοι καὶ γάρ γόνος τῆς εὐλαβοῦς τὸ σῶμα πυρεῖ, δι' ὃ πρὸς τὸ θεῖον χαίρων πῦρ ὠξιώθημεν, ἀθληφόρε θεμπάσθαι Θεὸν Θεόδωρε.

Μ᾽ἐρυς παιδίσκη κατηφιᾷς, ἐ κατηφλέγχης· σὺ γὰ τῶν ἀπάτων ἐφλαῖς, τῷ Θεῷ δὲ πυρίσασα ζοῦν, καὶ ἐν αὐτῷ μὴ πνευκὸς ὠφραινόμενος, ἀθληφόρε θεμπάσθαι Θεὸν Θεόδωρε.

Ἔνα σε μονόσκοπον Χριστὸν, τὸν ἕνα τῆς Τεμάδος ἐν δυσὶ ταλαίας φύσεσι, τὸν λαὸν σε δίχασσαν, τοῦτον ὃν ὀκτίσω πᾶ τιμῶ σε αἴμαση, Θεοδώρε τὸ ἀθληφόρε παῖς ἐντάξεσι.

Θεοτ.

Σὲ τὸν ἀόρατον Θεὸν βαστάσασαν ἀγγέλων, τὸν ἐν Οὐσιαῖς ὑμνούμενον ὑπὸ πάσης Δυνάμεως, καὶ δῖξ σοῦ ἡμῖν δωρεμένον πάντοτε σωτηρίαν ἐν ἐξετάσει, μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἱρμός.

Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον Θεοῦ Μητέρα, καὶ Παρθένον· σὺ γὰρ ὑπὲρ ἐῶν κυήσασαν δίχ λόγου τὸν ὄντως Θεὸν, τὴν ὑψηλοτέραν πᾶν ἐγκράτων Δυνάμεων, ἀσωμάτως δοξολογίας μεγαλύνομεν.

Καὶ ὠδὴς τὸ Τεισάριον. καὶ τὸ ζωοπάρειον τὲ Α'ρίκ τὸ, Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα. Δίξα, τὸ Κοντάκιον τὲ Α'γίε, ἦχ. πλ. δ'.

Πίστιν Χριστοῦ ὡσὰ θώρακα ἔνδυσ λαβὼν ἐν καρδίᾳ σε, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας, πολύαθλε, καὶ σφρὶ ἀρεσίῳ ἐσέφησ αἰσυίας, ὡς ἀνύπτ.

Καὶ νῦ, Θεοτ. ἦχ. ὁ αὐτός.

Ὡς φρουσαίαι ἀκαιρεῖς, καὶ κρατιαὶν ἀντίληψιν οἱ ἐπιπαικότες κακὴμεδε, πάναγνε, σὲ τὴν θερμὴν βοήθειαν Παρθενομήτορ Μαῆα, Χριστιανῶν σωτηρία· διὸ μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπῶσα τὸν Σωτῆρα, δωρήσασθαι τὴν συγχώρησιν.

Καὶ γίνεται ἡ ἀλλήρησις τῆς Κολυβων. Εἶτα, Εἰς τὸ ὄνομα Κυρίε, καὶ τὸ, Εὐλογήσω τὸν Κύριον, καὶ ἀναβᾶσι τὸ κατακλασὲν ἄρτῳ τῷ Ἱερέως, καὶ Ἀντίδωρα. Καὶ ἀποχρέωσε εἰς τὴν ζώνην ζαι, μετελαμβάνοντες οἶνου, καὶ ἐλαίου ἐξ ἁ Α'γιον. Τῦτο γὰ παρελήβομεν εἰς τὴν Λαύραν τὸ Οσίε πατρὸς ἡμῶν Σάββα, καὶ τὸ Κοινόβιε τὸ Οσίε, καὶ μεγάλα Εὐθυμίε· ἀλλ' ἀ ποιεῖμεν αὐτὸ νῦν ἐξ τὸ τῆς κυίσας αἰσίσιμον. Διὰ γινώσκειν, ὅτι ἐν πάσαις ταῖς Παεσκεδιαῖς τῆς ἁγίας, καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἰς ἁ Ἐσπέρινον, καὶ εἰς τὸ Α'πόδειπνον μετανοίας ἐ πιδέκα, αἱ μὴ ταῖς τετυπομέναις ἐν τῇ Περπεσιαμβλίῳ· ἤγουν μῦ τὸ, Κατεθυμδήτω, μετανοίας γ'. μῦ τὴν Εἴσοδον τῦ ἁγίου Δώρου μετανοίας γ'. καὶ εἰς τὸ, Εἰη τὸ ὄνομα Κυρίε, μετανοίας γ'. Ἐν δὲ τοῖς Α'ποδείπνοις ψάλλομεν τὸς ἀναπαυσίμους Κανόνας τὸ ἀοριδίτε ἤγμα ἐν τῇ Κοιμησίῳ. Τὲς δὲ Κανόνας τῇ Μηναίε, ἤγμα τὸ παρέντ᾽ Σαββάτε, καὶ τῆς Κυριακῆς ψάλλομεν, ὅταν σύκιά τῦ Ἐκκλησιάσχῃ. Τὸν μὲν ἕνα ψάλλομεν ἐν τοῖς Α'ποδίπνοις τῆς Παεσκεδῆς. Τὸν δὲ ἕτεραν Κανόνα ψάλλομεν ἐν τῷ Α'ποδείπνῳ τῆς Κυριακῆς, ὅπω παιδῶμεν ἐν πάσαις ταῖς Παεσκεδαῖς Ἑσπέρας τῆς ἁγίας, καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Σαββάτῳ Πρώτῳ τῦ ἁγίων Νηστειῶν εἰς τὸν Ὄρθρον, μῦ τὸ Ἐξαίλαλμον ψάλλομεν τὸ, Θεὸς Κύριος, εἰς ἦχον βαρύ. καὶ λέγομεν τὸ ζωοπάρειον ἁγίῳ Θεοδώρῳ ὁκ ἀδιάτρεπ. Μεγάλα τὰ τῆς πί-

πίστως κατορθώματα· καὶ τὸ θεοτ. ἅπαξ. Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ ἡ σωτήριος στιχολ. μὴ δὲ ἡ προφητῶν στιχολ. ψάλλομεν καθίσ. μαρτυρικὰ τῆς Ὀκτωήχου τῷ τροπάριῳ ἦχος μὴ καὶ τῷ Θεοτοκίῳ. Μετὰ δὲ τὴν β'. στιχολ. ψάλλομεν τὰ παρόντα καθίσ. τῷ ἁγίῳ Θεοδώρῳ.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ζέον πίστεως ὀρθοδοξίᾳ, πλανῶν ἔσβεσας κακοδοξίας, καταργήσας τῷ εἰδώλων τὸ ἄθεον, καὶ ὁλοκαύτωμα θεῖον γεγόμενος, θαυματουργίαις προσίζεις τὰ πέρατα. Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, σωθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἕτερον κάθ. τῷ Ἁγίῳ Ὁσίῳ.

Θεῖον δῶρον σε φῶς σωτήριον πᾶσι δέδωκε τῇ Οἰκουμένῃ ὁ ἐν τοῖς ἄθλοις θαυμάσας σε Κύριος, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νόσους ἰώμενος, καὶ τῷ σώματι τὰ πάθη ξοπόμενος, Μάρτυς Θεόδωρε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, σωθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τὸν ἀχώρητον Θεὸν ἐν μήτρᾳ σε, Παρθένε ἔσχεντο, νυοφορήσασα, τὸν φῶς αἰώνων ἐκ Παζοῦς ἀφράστως ἀνατείλαντα λόγον ἐυπρόσωπον, καὶ Υἱὸν ὁμοούσιον· τοῦτον ἐκδυσώπησον σὺν Προφήταις, καὶ Μάρτυσιν, Ὁσίοις, Ἀσκηταῖς, καὶ Δικαίοις, δῶναι ἡμῖν λύσιν πλημμελημάτων.

Εἶτα ἀναγινώσκομεν τὸ Μαρτύριον τῷ Ἁγίῳ. Τὸ δὲ Ἐγκώμιον τῷ ἁγίῳ Γρηγορίῳ Νύσσης ἀναγινώσκεται εἰς τὴν ζάπεζαν, εἶθ' ὅταν ὁ Ν. καὶ ὁ Κανὼν τῷ Ἁγίῳ τῆς Μονῆς κατ' ἦχον μὴ ἦχ Εἱρμῷ εἰς ς'. καὶ τῷ ἁγίῳ Θεοδώρῳ εἰς ἡ. στιχολογοῦμεν δὲ καὶ, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ὁ Κανὼν, ὃ ἡ ἀκροστιχὶς. Τέκνον ὁ κλεινὸς, δόξα προφήτῳ Ζαββάτῳ· ἐν δὲ τοῖς προφήτοις ζαπαρείσις τῷ Κανόνι ἑτέρα ἀκροστιχὶς. Ὁ Ἰωάννης· ποίημα τῷ Ὁσίῳ παζοῦς ἡμῖν Ἰωάννου Μηζοπολίτου Εὐχαΐτων.

Ὠδὴ ά. ἦχ. δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὁ Πάντων ἐπέκεινα σὲ τὴν ἄῤῥητος γεννήσασαν ἁπάντων προῄδησε τῷ ἑαυτῷ ἐκλεκτῶν, ὅθεν σήμερον τὸν τούτου σεφανίτην ὑμνοῦντες, πανεύφημε, σοὶ προσέρχομεν.

Τὸν μέγαν ἐν Μάρτυσι, τὸν ἀθλητὴν τὸν ὑπέρλαμπρον, τὸν ὀνομαζότατον, καὶ ἀβεβάστον, τὸν ἐν θαύμασιν ἀπ' ἄκρων γῆς εἰς ἄκρον δλίσημον ἅσμασι μέλψω Θεόδωρον.

Ἡ Μέσα διῤῥόησεν ἐν ταῖς πανδήμοις ἀντιτελεῖ, καὶ τὴν σεμνοπρέπειαν τούτων ἐφαιδρύνει, προοίμια, προοίμια μακεδόνι, ἐκλάμψασα χάριτι τῷ θείῳ Μάρτυρος.

Ῥάντιζε καθάρσια τῷ Ἐκκλησίαν τοῖς αἵμασι τὸ ἅγιον σφάγιον, ὃ προσελάβετο ὁ παθυμβλὸς, καὶ θῦμα διειγμένος, τὸν ὑπερθλίψαντα τῆς θείας δόξης ἀυτῷ.

Θεοτοκίον.

Ῥωμῶν κἂν ἄωρον τὸ ἐρτάζειν νενόμικε. ἡ γὰρ ὠκείσασα τὰ πάντα, δέσποινα, καὶ νῦν ἐδόξε τῆς μνήμης κοινωνοῦσα τῷ προκινδυνεύοντι ταύτης δι' αἱμάτος.

Ἕτερος Κανὼν τῷ αὐτῷ Εὐχαΐτων.

Ὠδὴ ά. ἦχ. πλ. β'. Ὡς ἐν πέτρᾳ στερέωσας.

Ὁ Θαυμαστὸς ἐν Ἁγίοις ὄντως Θεὸς ἐν ἡμῖν θαυμάσωσον τὰ ἐλέη σου, Χριστὲ, λόγον μου δωρούμενος, ὡς ἂν τὰ θαυμάσια τῷ σῷ αἰνέσω Μάρτυρος.

Τὸ σταθὲν ἐν τοῖς ἄθλοις, καὶ καρτερὸν ἐν τοῖς πόνοις ἐδείχας, ἀθλοφόρε τῷ Χριστῷ· τὸ ταχὺ δὲ πάλιν ἐφ' ἡμᾶς βοηθείας φανεῖσῆς σῆς, Θεόδωρε.

Τὴν εὐσεβῆ τῷ Πατέρων πίστιν ψυχῆς τῆς αὐτοῦ ὁ τύραννος ἀποσπάσαι κακῶς, ἀσεβὴς ἠθέλησε βυλὴν, τῷ Θεῷ προσκεκρικὼς ἀεὶ πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον.

Θεορρημόνων προῤῥήσεις πάλαι ἀνδρῶν ὅλη σοὶ πεπλήρωται, Μῆτερ ἁγνὴ Θεοῦ, σαφῶς, ὡς Θεὸν τεκοῦσα ἀληθῶς, καὶ Θεὸν ἀληθινὸν ἀῤῥαφως, καὶ φειδῶς.

Καταβασία.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ῥήξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ᾄσω γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα.

Ὠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἰδὼν τὴν ἡμέραν τῷ Υἱῷ σου πιθὼν ὁ χρισώνυμος λαὸς, εἰς τύπον ταύτης, δέσποινα, τῇ νεῷ προτρέπεται, σὺ φέρουσαν εὐθυθίαν, καὶ τὸν κλεινὸν ἀθλοφόρον σου.

Νικᾷ πᾶσι ζῆπος τὰ βελτίω, ὁ μόχθος γὰρ ἐν ἀθληταῖς εἰς ὠφελείαν ἡμῖν τὴν τῷ καιρῷ κατόρθωσε, φ' ἁγιῶν τὸ σωτήριον γῆς φῶς εἰς ἄνεσιν.

Ὁ Γλυκὺν, καὶ φέρων σοι τὸ δῶρον, καὶ γὰρ ἐξ οἰκείων, ἀθλητά, ὡς γὰρ αὐτὸς κατόρισας ἐν ταύτῃ τῇ μερίδι σου, ἀδιαλείπτως τὰ δῶρα σοι τὰ ἐπαίνων προσφέρομεν.

Καλλίσῳ κρηπίδα καταβάλλω ταῖς σαῖς ἀρισταις, ἀριστε, τὸν θῆρα τὸν ὀλέθριον, τὸν πῦρ, καὶ φόνον πίνοντα καταβαλών, ὡς παίριγον ὑπερφυῶς χθονιώτητος.

Λιθήσας ὁ νίος ἀποστάτης, κατ' ἴσον δικαίᾳ τῷ παλαιῷ, καθάρματα τοῖς βεβήλοις ἐαυτὸς ἰσῷ σωφρυεῖ· ἀλλὰ ψευδεὶς ὁ δόλιος, καπεσφίδη τῷ Μάρτυρι.

Θεοτοκίον.

Ἐπλήσθη μὲν σύμπασα, Παρθένε, τὸ γνῶτον τὸν Κύριον ἡ γῆ, ἐκ σοῦ τῷ Κόσμῳ φάνεντα,

Digitized by Google

τα, ἀλλὰ τοῖς Θείοις Μάρτυσι χάρις πολλὴ κρατυύσασι δι' ἑαυτῆ τὴν ἀλήθειαν.

Ἄλλος. Οὐκ ἔστιν ἄγιος.

Ὁ Περὶ τῆς Εὔας τοῖς αὐτὶ ψιθυρίσας δολίοις, τὸν Ἀδὰμ δι' αὐτῆς δὲ ἀπατήσας δολιεῖς· αὐτὸς καὶ νεῶ τὸν ἰὸν τῆς κακίας φρὸς ἀπάτλω κέχηκε.

Τὸν δόλον ἔχε κατ' αὐτῆ, ἴξιφε τὴν μανίαν, κῆ τῆ ἀθανύντων καιρὸν ἰζήτα ἀϑῆ, καθ' ὃν τὸ μῦσος τελῶν ἐμελέτα ὁ ϑεογομώτατος.

Τῶν ἡμερῶν ἡ ἀπαρχὴ τῆ ἁγίων ἐπέση, νηστειῶν, ἐν αἷς ἅπας χριστιανὸς ἑαυτὸν δι' ἐγκρατείας πολλῆς ἐκκαθαίρα, πάντων ἀπεχόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐλπὶς τῆ Κόσμω κραταιὰ, σκέπη, καὶ προστασία. Παναγία Παρθένε, μὴ παρίδῃς, ἀγαθὴ, τὴν δέησιν οἰκετῆ, τῆ ἐκ πόθω σε μακαριζόντων ἀεί.

Καταβασία.

Τοὺς σὰς ὑμνολόγους, Θεοτόκε, ἡ ζῶσα, ἐ ἄφθονος πηγὴ, ϑέωσον συγκεκτήσαντας πνεύματικὸν ταρίωσον δῶρ τῆ ϑεία δόξη σε, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισ. ἦχω πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν τῆ Λόγω.

Θ Εἰκὼ παντοίαν ἀναλαβὼν, καὶ ἀδύλων τὸν πλάνον καταβαλὼν, Ἀγγέλως δήγειρας ὑφημεῖν τὸς ἁγίας σε· τῆ γὸ δήῳ πόθῳ τὸν νεῶν πυμπολέμω, τῆ ἐν πυρὶ θανάτε στερρὰς καταφρόνησας· ὅθεν φερωνύμως τοῖς αὐτῶν σε νόμοις τὰ ϑεῖα δωρήματα, ἰαμάτων χαρίσματα, ἀθλοφόρε Θεόδωρε· ὁρίσβδε Χριστῆ τῆ Θεῆ, τῆ πᾶσι μόνων ἄφεσιν δωρήσαδαι τοῖς ἑορτάζυσι πόθῳ τὸν ἁγίαν μνήμην σε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Μ Αξιμίνε ϑεοτείσεις μὴ ἐκλυθεὶς, τῆ Χριστῆ δὲ τοῖς λόγοις ἀνδρειωθεὶς, ἀδύλων τὰ πνεύματα ἐν πυρὶ ἀποπέμψας, ἀθλητικῶς νικήσας καλῶς τὸν ἀπόπαλον, ϑεοφυτικῶς δῆλθες τὸ πῦρ ὡς ἐν ὕδατι· ὅθεν ἐπαξίως ἀμοιβλὼ τ' ἀγώνων πηγάζεις ἰάματα τοῖς αὐτῶν ἐκ πίστως, ἀθλοφόρε Θεόδωρε· ὁρίσβδε Χριστῆ τῆ Θεῆ, τῆ πᾶσι μόνων ἄφεσιν δωρήσαδαι τοῖς ἑορτάζυσι πόθῳ τὸν ἁγίαν μνήμην σε.

Καὶ νεῦ, Θεοτ. Ὅμοιον.

Ὡ Σ πανάμωμος νύμφη τῆ ποιητῆ, ὡς ἀπείρανδρε Μήτηρ τῆ λυτρωτῆ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχυσα τῆ ὑψίστω, πανύμνητε, ἀνομιῶν με ὄντα αἰσχρὸν καταχώμον, καὶ ἐν γνώσι γδόμβην τοῖς δώμασι παίγνιον, ἀπόδυσον, καὶ τῆς τέπων κακυργίας με ῥῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον δι' ἀρετῆς ἀπεργάσασα, φωτοδόχον ἀκήρατε δίωξον τὸ νέφω τῆ παθῶν, καὶ τῆς ἄνω λαμπρότητω αἰξίωσον, καὶ ἀκηβδήλε αἴγλης φωτὸς ἀνεπίδεκτον σε,

Ὠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ω Καινῆς, καὶ ϑαυμαστῆ μίξεώς τε, ἐ πράσεως· παρθενίᾳ τόκον λώσα τεχθεὶς ὁ Θεάνθρωπος, ταῖς συνθρωπαῖς δὲ ἡμέραις τὸν ἀφέστιον, τὸν εἰκῆον πρῶτ ἀθλητὸν, ἐγκατέμιξεν.

Ἴδε πῶς Χριστὸν ἐφίλει ὁ Χριστῆ σεπτάθλημω· τὰς ἐχθρὰς γδ τότε ζήλῳ, καὶ πυρὶ κατέλωσε· καὶ ἑαυτὸν τελείτατον καλλίερημα, καὶ δίκτυον αὐτῆ ϑύμα προθύμως ἀπέδυκε.

Νικηφόρω ἐκ τῆ ἄθλων ὁ ϑυμάδας ἀνέλυσε, παῤῥησίᾳ λόγων, καὶ ὑπερφυΐᾳ κολάσεων τὰς ϑειὰς καταπλήξας, καὶ ϑυμόμω πάσῃ κτίσι καινὸν, καὶ ϑαυμάσιον ϑέαζον.

Ὁ Στῶν μὴ ὑ συμπεῖδη τῆ Θεῆ, καὶ Δεσπότη μω. ὦ μακροθυμίας, καὶ μῆ τὸν νίκερσιν πάρχοντα· τὸν δὲ αὐτῆ στεφανῶτλω πῦρ δεξάμενον, καὶ ζοχὲς πυλαβέδη ϑανάτου προσύλαθεν.

Σ Υνϑανάντες τῆ Δεσπότη τῆς ζωῆς οἱ ϑεράποντες, καὶ συναναστάντες ζάσι παρ' αὐτῆ νεῦ αἰώνια, καὶ τῆ Υἱῆ τῆ Πατρὸς συμδοξάζυσι· Εὐλογῆτε Πατέρα, Υἱὸν, Πνεῦμα ἅγιον.

Ἄλλω. Χριστὸς μω ϑυμάμις.

Β Ουλλὴ βυλδύεται ὁ ἀσεβίσατω· καὶ σκοπεῖται, ὡς ὄντως ἴση φρικτὴ· ἐγω γδ ὁ δόλιος δῆλ βεβρεμένον μιαρὸν τ' λαὸν καταμολύνων Χριστῆ.

Ε Ἰς ὄρος λῶγκιν βυλλὴ τῆ ἀϑεσμον, συναλῶαι ϑεσσάλας τῆ καθαρῶν ἐδισμάτων ἔνδυσιν, καὶ προσθλῶαι ἁ αὐτὸς καταμόλυνε τοῖς αἵμασι.

Γ Ε'γρον ἔκπυσον, καὶ ἐβρύσπον τὸ ἀνόμημω πᾶσι χριστανοῖς· ὅθεν ὡς πς ἐπέγνωσε, κῆ συμδέβρομε πάντων ὁμῆ εἰς Ναὸν Κυρίε ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Τὴν σὲ κυήσασαν τὸν προαιώνιον ἐκ Παρῆς ϑρυνθέντα νεῦ οἱ πιστοὶ πρίσβιν προβαλλόμεθα· ταύτης δώσει καμοθῆς, ἐλέμως ϑρῦ τοῖς δούλοις σε.

Καταβασία.

Ὁ Καθήμενος ἐν δόξῃ, δλὶ ϑρόνε Θεότητω, ἐν νεφέλῃ κύφῃ ἦλθεν Ἰησῆς ὁ ὑπέρθεω τῆ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ δώσωσε τὰς κραυγάζοντας, δόξα Χριστὲ τῆ δωνάμει σε.

Ὠδὴ ε'. Ἕξις τὰ σύμπαντα.

Ἀ Νάγεται σήμερον τὰ πρόθυρα τῆς χάριτω, καὶ ἡ καταπαύσιμω νεῦ αὖτη τροπικονίζη τὸν ἀναπαύσιμον· ἔνθα λαμπροφόρω τὴν λαμπρὰν Δέσποιναν χαίρυσα, καὶ τὸν ἔνδοξον Μάρτυρα.

Δω-

Δῶρέαι φιλανθρωπίαι θεῶν Θεόδωρον τοῖς ἠγαπημένοις τῷ φανέντι ἠγαπημένῳ τὴν ἐπιφάνειαν, ὥδε δόξαν ἔργων ποιητὴν, θείων τε ἀνθρωπίνων ἀντιτύπων ἐρασμίους.

Ὃ Τ'δὲν φοβῆς τὸν Μάστυρα τὸ τόξα, ἓ τὰ βέλη σε, ἐχθρὲ τῆς ἀνθρώπων σωτηρίας, ἓ τυθυκὼς ᾖδ, ζῇ, καὶ ἐγήγερται, ἓ ζῇς καὶ κακοργήσασι ζῇς σοῖς ἀνηκαδισάμβλῳ, σάρξ πάντα ὀρδέδοχον.

Θεοτοκίον.

Ξενίζον ἦν ἀφόβητον τὸ θαῦμα τῆς Θεότοκε δῶ, τοῖς ᾗδ' ἀθλητῇ δὶ μάρτυρίας ἀλλαφε πίσιν τὴν ἀναμφίβολον, καὶ τὸ πισδύμβιον ἀεὶ μένε θαυμαζόμβιον, καὶ πιστῶς προσκυνύμβιον.

Ἀλλο. Τῷ θάνατῳ θάνατον σε ἀπαθῆ.

Ὁ Τότε τοίνυν ἀρχιερεὺς ὅλῳ ἐμβριθὴς, τῷ ἀσεβεῖς ὡς ἔγνω τὸ δίκαιον, ὑμνοις ἐκ παντὸς Θεὸν ἱκέτευε, μὴ παριδεῖν εἰς τέλῳ λαὸν, τὸν κλῆρον αὐτῷ.

Ἀλλ' ὁ παρὼν ὄντως βοηθὸς ᾗδ' ἐν ἀληθείᾳ, καὶ θερμῷ προσκαλεμβόμενον, ἀνίσεις αὐτῷ ἐ παρεῖδεν ὅλως, ἀλλὰ ταχέως αὐτοῖς ἐρχάζεσθαι τὴν λύσιν τῷ ἐγχειρημάτῳ.

Ἐκ ᾗδ' ὑψίσων ὁ βοηθὸς πάμπαν ὡς τάχιστα ἐκ γῆν, ὁ ἀθλοφόρῳ Θεόδωρῳ, καὶ τῷ ἀρχαιόμβλοι ἐποπάνεται, τὴν λύσιν ἐκδιδόσκων τῆς ἐξαγόμβιε βιλῆς.

Θεοτοκίον.

Ὁ Τ'δὲς προσέχων ὅλῃ τὴν σὴν, Δέσποινα, ἀντίλαψιν θερμοῖς καθικνυμβόσεται πόποτε, ἀλλ' αἰτᾶται χάριν, καὶ δόξαν δίκτας, ἐκ τὸ συμφέρον ἴδιτον τῆς ἐξαιτήσεως.

Κατάβασία.

Ἐξέστα τὰ σύμπαντα ὅλῃ τῇ θείᾳ δόξῃ σε, σὺ γὰρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔργες ἐν μήτρᾳ τ
» ὃλῃ πάντων Θεὸν, καὶ τέτοκας ἀχρόνου Τίον, πᾶσι τοῖς ὑμνῆσι σε σωτηρίαν βεβράβευσε.

Ὠδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην, καὶ πάντιμον.

Νήσθιεν, Σῶτερ, ἐ θωμάσιαι οἱ φίλοι, καὶ ὑδὲ τὸ νυμφόβιον σε, σὺ τὸν νυμφίον ᾗδ σὺν τῇ Μήτρι, καὶ τῷ φίλῳ σε ξενίζεσι παρόντα, καὶ θεραπόβιον.

Ἀπίση Θεὸς τὸ σάζοντος, ἀπίση καὶ φρενᾶν ὁ δυσσύνετος, καὶ ἐκ ἀπόνοιαν καπνίσεις τῆς πίστεως· ἀλλ' ἀνὴ ταύτης ὅρε τὸν μεγαλύνοντα.

Πᾶσιν κατέση σοφώτερος, καὶ θέρμας ὁ γλυκαῖος θερμότερος, τὴν ἐκ τυφάννης ᾗδ πόλιν, καὶ νίκην καλὸς ἀσκηθείς, ἐδὲ σπανῶν ἀπίση τὰ κατορθώματος.

Θεοτοκίον.

Ῥῶσιν σήμερον, Δέσποινα, κινδυνῶν λυροφόρῳ τῷ θαύματι τὰ ἀθλοφόρε σε καὶ ᾗ σὴν θείαν ἐκ φύσιναι, τὴν χάριν ἀμφοτέρως ἀντιδόκαμβλον.

Ἄλλος. Τῶ βίᾳ τὴν θάλασσαν.

Τὸ ξένον θαμβέμβλος τῆς ἐκστάσεως τῆς σῆς ἀγγελικῆς ἀνθρώπε· σὺ τίς ἒ, Κύριε, ὁ λαλῶν ἐμοί; γνώρισον, καὶ δίδαξον, πῶς ἀρήσωμβλῳ σῶτον τὴν βοῆθειαν.

Θέλοντος ἔφησεν, ἐγὼ πέφυκα σαφῶς ὁ ἀθλητὴς, καὶ ἄκωσον· σῖτον ἐψήσας μέρισον τοῖς λαοῖς. καὶ ὕτω σωδήσεσθε κεχαρμένοι βεσμάτων τῶ ἀλάστορος.

Ὡς μέγα τὸ θαῦμα σε, καὶ φοβέδοξος ἡ σὴ ἀντίληψις, Θεόδωρε· διὸ βαῤῥοῦντες πάντες, εἰλικρινῶς ἐκ σὲ καταφεύγομβλῳ, καὶ βιόμεθα σῶσον τοὺς οἰκέτας σε.

Θεοτοκίον.

Φῶτος οἰκητήριον, καὶ ἀχράντων καθαρὸν τὸ λόγῳ ἐγκυμόσασα Παῖδος τῇ ἀϋδικίᾳ, καὶ τῇ ἐν σοὶ ἐπισκέψει Πνεύματος τῶ ἁγίου, διὸ μεφωταγώγησον.

Καταβασία.

Ἣν θάμα ταύτῳ, καὶ πάντιμον τελοιῦτος ἑορτὴν οἱ θεόφρονες τῆς Θεομήτορος, ἀδ,, τε τὰς χάριτας κρατύνομβλῳ, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχ,, θέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Κοντάκιον ἠδόμελον ᾱχ. πλ. δ'.

Πίσιν Χριστῷ ὡσεὶ θώρακα ἔνδυν λαβὼν ἐκ καρδίᾳ σε, τὰς ἐναντίας δωάμεις καταπάτησας, πολιάθλε, καὶ σίφη ἀσκίᾳ ἐσίφθης αἰωνίως, ὡς ἀνίκητος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐκ θρίνῳ φαντὸς ἐπιχέμβλον, ἐκλεέστως ἐκ πίσει ὑμνῶμβλῳ σε· ὅτι δόγμα θεῖον ἐλάβησε τὸν ἡγυναῖον τοῖς ἄθλοις, Θεόδωρον, τὸν ἐκ πρὸ βίῳ ξεισμακάριον, ὡς ὑπόμαρχον ὄντα τῆς ἀληθείας· ὅσιβῆ λογισμῷ κεκτημένος Χριστὸν, ἀνεδείχθη κρατιὸς νικητὴς καὶ τῷ δολερῷ, ὡς ἀήττητος.

Τὸ Συναξάριον· τῷ αὐτῷ. Τροφῆ κολίβων ἐστὶ Τήρων πόλιν. Τροφὴν πᾶσι ἀφθονῶν πληρωθέντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Σαββάτῳ πρώτῳ τῆ Νηστειῶν, τῇ ἁγίᾳ καὶ Κολύβων Θεοδόξου θαῦμα τῶ ἁγίου, καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τῶ Τήρωνος ἑορτάζομβλῳ, ὅπερ ἦρε τὴν ἀρχὴν γένεσιν ὕτως. Ἡλικιαῖῳ τῶ Θεοβάτου, μὴ Κωνσάντιον τὸν τῶ μεγάλα Κωνσταντίνου ἰόν, τὰ σκῆπτρα τῆς Βασιλείας κρατήσαντος, καὶ ἀπὸ Χριστῷ εἰς εἰδωλολατρείαν μετατρέψαι, διωγμὸς κῇ Χριστιανῶν ἐγήρατα μέγιστος ἐμφανῶς τε ἅμα, καὶ ἀφανῶς· ἀπιστῶν οὖν ὁ δυσεβὴς τῶ κολάζειν ὠμῶς, ὁμῶ δὲ καὶ ἀναφανδὸν ἀπάνθρωπος, ὕτω πυρράζειν Χριστιανὸς, ἀξιομύσινός τε, καὶ ὑπεδίκβλος, ἵνα μὴ φοσίδωνται πολίονες, κακερμέβλοντες πὸς μάνια τύτες ὁ δῆλος, καὶ ἀνόσιος ἐβελίσατο· ὅθεν καὶ πηήσεως, ὡς

ὡς τὸ πάσχειν ἴδιον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν περὶτὸν ἁγίων Νηπιανὸν Ἑβδομάδα μᾶλλον ἀγνίζεται, καὶ πρωτοψάλτην Θεοῦ, τὸν Ἔπαρχον τῆς πάλεως μεταπλασάμενον, παλαίει, τὰ παρασπόρμα σωθῆν ὄντα ἐκ τῆς μέσης ἀπαγαγὼν· ἕπειτα δὲ ὄντα περσθῆναι τῇ ἀορατῇ, ἄρτως δηλονότι, ὦ πάτερ, τοῖς ἐκ τοῦ ζυσιῶν αὐτοῦ αἵμασι ταῦτα φείσεσθαι ἀναμίξαντα, καὶ ἐκ τοῦ φυσήματι ἐκμιάναντα· ὡς ἂν ἀπὸ νηφάλιος ταῦτ' ἀνάγκμοι, μᾶλλον ἐν τῇ καθάρσει μιαίνοντο· ἀυτίκα τοίνυν ὁ Ἔπαρχος εἰς ἔρρον ἄγειν τὸ περσαχθὲν· καὶ περσίδηση τὰ ἐκ τοῦ ζυσιῶν, καὶ ἀλλησιμόσων μιμιασμάτια βεσπᾶ, καὶ ποτὲ ἐν πάσῃ τῇ ἀορατῇ· ἀλλ' ὁ πάντα ὁρῶν τῷ Θεῷ ὀφθαλμὸς, καὶ βραδυτόμενος τὰς σοφὰς ἐν τῇ πανηγρίᾳ αὐτῷ, καὶ ἡμῖν τοῦ ὄφελον αὐτὸ ἀεὶ φρονεῖν Θεοῦ, ἐκ τὰς μυσταρὰς τῶ ἁβαβάτου καθ' ἡμᾶς ὑπνοίας ὀλίλυσε· περ γὰ τῆς πόλεως ἀρχιερεῦ Εὐδοξίου ἐκ ὀρθὰς καὶ ταῦτα τὸ σῶβας τυγχάνοντ ὕπτερα τὸν μέγαν αὐτοῦ Ἀθλοφόρεν Θεόδωρον, τὸν ἀπὸ τῆς Τηρωνικῆ τάγματος Τήρωνα ἐπονομαζόμενον, καὶ ὄντα ὕπαρ, ἐκ ὄναρ αὐτοῦ ὀδηγὸς, ὑπωσίπως φησίν· ὅσον τάχος διεγερθὲς, τὸ τῆς Χριστῦ σωμάτιον ποίμνιον, καὶ κέλαδι ἀσφαλὲς μισθίνα μνδίνη τοῦ ἐν τῇ ἀορατῇ φροβοβλημένον ἐνὶ πάσθαι· ζυσιὸν γὰ αἵματι ταῦτα ἁβαβᾶ τῆ ἀσεβεστάτε Βασιλέως μιαίαντα· τῇ δὲ διαπορεμένε, καὶ διερπόντες, καὶ πὸς ἀν ῥᾴδιον εἴη τὸτο ζῶις μὴ δύνασθαι οἴκοθεν ἔχωσι, μὴ ἀπὸ τοῦ τῇ ἀορατῇ φροβοβλημένων ἀνήκεσθαι· ὁ Ἄγιος Κόλυβα χορήσας, φησὶν, αὐτοῖς τὸν ὑδρίαν παρεμυθήσας· τῇ δὲ διαπορεμένε, καὶ ἀγνοοῦντας, καὶ τί ἂν ἐπ ταῦτα, διαπωδαγωγόμενον, τὰ Κόλυβα· ὁ μέγας Θεόδωρος φησὶ· τὸν ἐλπὸν σῖτον· ὕτω γὰ ἡμεῖς ὁι Εὐχαΐτας λέγειν ἐώσαμεν· ἐξακεκριβάμενος δὲ ὁ Παζιάρχης, τίς ἀν ἐπ ὕτος, ὁ τῶ χειστιάνων λαῶ φρομηθέμενος, ὁ Ἅγιος αὖδις, ὁ τῶ Χριστῦ μάρτυς Θεόδωρος, ἔφη, ὁ παρ αὐτοῦ βανθὸς ὑμῖν ἀρτίως ἀποστολὴς· διεγερθεὶς ὧν ὑπὸ τοῦ Πατεμέρχης, καὶ τῇ πλήθει ἀναγγείλας τὰ ὁρασθέντα· καὶ ὕτω διαφεσεξάμενος, τὸ τῶ Χριστῦ σοίμιον ἀλύμαντον τῆς τῆ ἐγχρᾶς, καὶ ἁβαβάτε διατήρησιν ὀδηγίας· ὁ δὲ τῶν αὐτοῦ ἑτέραν ἀποδῶν ὁλεγχυθῆναι, καὶ τὸ μνδὲν ἀνύσασαν, καὶ ἱκανῶς αἰσχυνθῆς, φροθληθῆναι καὶ πάλιν τὰ σωθῆν τῇ ἀορατῇ φροσπέχειν ὤνια· ὁ μὴτοι τῆ Χριστῦ λαὸς, ὁ Εὐδυμιάδ ἤδη ὑπτελεσθέσης, τῶν δυκαιοσίαν ἀποσυλῆσις τοῦ διεγράτη, καὶ μάρτυρες, καὶ τάδε τὸ Σάββατον ἐξ Κολύβων τῶν αὐτοῦ μνήμων γεγαθότες ἑαυτοῖσιν· ἔκτοτε δὲ οἱ πρὸ ἐμέχρι τ ἐλέγε τὸ θαῦμα ἀναπεμέμνοι, ἵνα μὴ ἐξίστηλον τὸ τοσῦτον ἔρρον τῆ Μάρτυρος τοῦ χρόνῳ γβόπται, τὸν μέγαν Θεόδωρον ἐξ Κολύβων γαμέρμου· τῶτον δὲ τ μέγαν ὁ συναιβὶς Βερίγλας ὅλῃ Μαξιμίνῳ ἐξέρτυσεν, αἰκισθέντα ἐκ τοῦτον, ἕτα τὸν Νεῶν τ θεᾶς σκάνων ἐμαφήσαντα, καὶ τοὺς πέντε τὸν νόμιμον αὐτῆς ἐξαμιεσαμένους· τινῶν δὲ καὶ εἰς λόγυς αὐτοῦ ἐλθέντων, καὶ μεταθέσθαι βιλομένων αὐτὸν, καὶ συμελαύνταν, ἀκάν ἰωΐσχετο, πολλὰ τοίνυν παθὼν, ὕστερ καμίνε ἀναφθέσης μεγάλης, κατ' αὐτῆς ἀνοντίζεται· μὴτε δ' ἐξ ἐκείνης παθὼν, ἐν μέσῳ ταύτης τοῦ Θεοῦ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Ταῖς αὐτῦ προσευχαῖς ὁ Θεὸς ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλαβόσω θεὸν.

Νόμον ἔφησας, μὴ κάθαρ τοῖς δικαίοις σε· δίκαιε Δέσποτα, ὄδυν ἡ Μήτηρ ἡ σὴ, καὶ ὁ πολυθαύμασος ὄτ Θεράπων σε τῇ φαυδρότητι τῆς μνήμης τότων σήμερον νόμως λύσει τυχείας.

Ὡ Σ ἡσίση, ἡ μεγάλη, ἡ χαριμόπως ἡ νεῶ τεκνήσεις, ἰὼ ὁ Μαρτύρων πᾶν κάλλισος, ἡ μέγιστος νεῶ ἐρχιδίασον ἐνὶ Θαύματι, ἐξ ἀκαλυάφτων ἀχειρότον τῆ Χριστῦ λαὸν τελίσας.

Τὸν θεὸς δράκοντας δεινὸς ἀνπταξάμβον, καὶ καπχύσατο τὸν ψυχρὸν τοῦ τ, καὶ ἡ λυμεινέμβον ἡμῦχα σώματα, ἀναθήσαμβον ὀδυνικίοις ἄσμασι, καὶ σοφίαν ἐγκωμίοις.

Θεοτοκίον.

Ὁ Γενέρχης μὴ φρονεῖς τὸν ψυχολέτησεν βρότον ἐκ ἐζυγεν, καὶ σὰς δὴ πρὸς λαὸς ὦδε τῆ σῆ Μάτηρ ὁ προσιδεχθεὶς, καὶ φυλῶν τὸν ὁλέθριον ζοφὸν, σωὶ τότῳ, Δέσποινα, τὸ σωτήρια σε ὑδεῖ.

Ἀλλο. Δροσοβόλον.

Δροσοβόλον ἀθυμίας, καὶ φλογώσεως ψυχῆλη ὠθῶσε, ἐνδυξε, καὶ σίσασας ἐκ καμίνε τῆς τυραννικῆς κραυγάζοντας πάντας τὰς πῖσὰς· ὀλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶ Πατέρων ἡμῶν.

Βασιλεῦ ὦδαγομώτατε αἰχμώπτα. Ἐ ἐμφοχεῖν σῶμα τὸ σὸν, τὸ μελετῆσαι καθ' ἡμᾶς ὦδόμον βιαλῶ· κατίλυσε γὰρ σὺ τῶ ἰσχυὸ ὁ βασιλέων Βασιλεὺς, καὶ πάντων Κύριος.

Ἰουλιανὲ ἀνόητε, καρδία σε ὅλη κακίας πέπλησαι· φαρμακεῖαι δὲ ὦδὰ τὸ σοφὸ ἡμῶν Θεὸ ῥιθῆσα δόλως καθ' ἡμῶν, τῷ ἐκδοών πων ἐκ αὐτὸν, τῶν χάριν γέμει σαφῶς.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ λόγον σε ἡ σύλληψις γεγένηται, καὶ ὑπὲρ νῶν ὁ τόκος σε, παναμόμητε. Θεὸν γὰ ἐνθύπησας σαρκὶ, τὸν σύσαντα πάντας ἐκ φθορᾶς, ὁλογημένη διὸ νῶν Θεοτόκε, σε ὑδζόζομεν.

Κα-

Καταβασία.

Ὅτ'κ ἐλέξωσεν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες ὡς τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν ἀνδράσι πατήσαντες, ἔχαιρον Ψάλλοντες· ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ὠδὴ ἡ. Λυχνία τῶν φώτων.

Ἡ Χαρᾶς τῇ ῥιζώσει πληρώσασα τὰ ἐρήνια, καὶ τὰ δώρια, τῇ τῶ κυρίου τυγούσῃ χάριν ἄκαιρον νίκα τοῦ στεφανίτη, συγκροτοῦσα λαμπρῶς τὰ ἱερεῖα.

ΣΑββατίσωμεν, ἀνθρωποι, σήμερον, ὅτι τὴν πόνων τὴν χθὲς καταπαύσαντες, δόξῃ τὸν δημιουργήσαντα τὸν παρῶσαν ἡμέραν τῇ καταπαύσει, καὶ τῇ νεῦ κατηγόρῳ τῶ Μάρτυρος.

Ἀληθῶς τοῦτο σεβάσιον ἐν Σαββάσι, καὶ Σαββάτων ἀν λέγοι τὸ Σάββατον μυστικῆς τι χάριτος, ὅ δυνάμεως θείας ἐμπεπλησμένον, σωτηρίαν μεγίστης ἀναπλήσεις.

Βασιλέως Θεῦ ἁγνοῖς βεβήμασι, βασιλέως ἀθέσμους μιάσματα ὁ καθαρὸς κατήρησε, ὠδαδίξῳ τε ξύπνῳ θαυματουργίας τῶν ἁγίων ἐβδόμῳ ἠγίασε.

Θεοτοκίον.

Βεβαιοῦ τὸ σὸν, κόρη, μυστήριον τῷ Μαρτύρων ὁ σεβάσμιος θάνατος· ὡς γὰρ Θεῷ πεσόντας, τῷ πεχθέντι, καὶ πάσης ἐκὼν ὑπῆρε, ἑαυτὸς οἱ γυναῖοι καπήθυσαν.

Ἄλλος. Ἐκ φλογὸς τοῖς.

Ἐκ φλογὸς ὡς ὁρῶσης μάρτυς Θεόδωρε θείᾳ δυνάμει, ὕπνῳ ὁ σεβάσμιος ἔστησας αὐτὸς δικαιοσύνῃ θείᾳ σε τῆς τῶ ὠδανόμου βυλῆς κακομηχάνου.

Τὸ ἑαυτῆς κυλίσθη κλαυθμοῖς τοῖς δάκρυσι σου πονηρᾶς ἐξ ἑνέδρας τῶ ἀποστάτου ἡμῶν, ἀλλ' ὡς τὸ ὁρῶν ἀγαλλίασις ἔλαμψε, Μάρτυς καρτερόφρων θερμῇ σου βοηθείᾳ.

Λῦσόν σε ἀνάγκης οἱ ἐν κινδύνοις ἡμᾶς ἱστάντες, καὶ ῥῦσαι τῆς τῶ ἐχθρῶ μηχανῆς, Μάρτυς τῶ Χριστῶ ἀθλοφόρε Θεόδωρε, σὲ δοξολογοῦμεν ὡς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἄπειρε νῦς ἀνθρώπων τῆς σῆς λοχείας, ἀγνὴ, τὸ μυστήριον φρᾶσαι, καὶ δῖ τοῦτο σε πίστει δοσεβῶς, ὡς Θεοτόκον, σέβομεν, καὶ δοξολογοῦμεν ὡς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Παῖδας ἐν καμίνῳ ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο· τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος τῶν Οἰκουμένῳ ἅπασαν ἤγειρε φάλλουσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδή.

ΣΤηρίζει τὰ πλήθη παντοδύναν δῶρ τῶν σεβασμῶ τῶ μάρτυρί, καὶ τῶν ἵνοικον χάριν τῶ προλάμποντος ἐν δόξῃ πάντων Μαρτύρων, σὺν τῇ Διανοίνῃ τῶν ἁπάντων μεγαλυύομεν.

Ἀνδρίζει Χριστῶ ἡ Ἐκκλησία, καὶ κράτει τῶν μάτῳ πολεμουσῶν, τῶ Χριστῶ γὰρ οἱ φίλοι καὶ παρόντες σῶ προκίδυνται, καὶ ἀπόντος, ὡς ὁ γνησίως, ὦ τελᾶς τὰ χαρίσματα.

Τὸν δόξαντα πάλαι τεθνηκέναι, τὰ σεσῳσμένα ζῆν, καὶ μὴ τέλος, καὶ τῆς πίστεως πάλιν ἐρασταῖς μὴ τῶ ἴσα δάκρυσι ζήλω, ὃν οἱ πιστεύοντες δικαίως μεγαλυύομεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς θείαν σφραγῖδα σε τοῖς ὕμνοις, τὴν ἱσφραγισμένην Θεῦ βίβλον, ἐπιτίθημι φέρων, καὶ σωμάτων τὰς ἐπαίνους εἰς σὲ, Παρθένε, ἕτω δοξάζων ὑπὲρ πάντων τὸν σὸν Μάρτυρα.

Ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώπους ἰδοῦν ἀδύνατον.

Καλῶς ἐδάχθης θρόμαχος, ἔνδοξε, καὶ κραταιὰ ἀνάπλησις ἡμῖν τοῖς τιμῶσι σε τὴν σεπτὴν, καὶ ἀοίδιμον μνήμην σου, καὶ τῶν σῶν ἀθλημάτων τὰ κατορθώματα, καὶ τὴν γνωμένην εἰς ἡμᾶς θείαν ἀντίληψιν.

Τὸ σὸν, παμμάκαρ, θῦμα, Θεόδωρε, τὸ τελεσθὲν ἁγίως ἐπομβείως ἐξέδεται εἰς τὸν σύμπαντα Κόσμον, μακάριε· ὅθεν καὶ ἐπισίως σωματροιζόμβοι, δόξαν ἀναπέμπομεν Χριστῷ, τῷ σὲ δοξάσαντι.

Ὁρῶν τὸν πόθον τῶν ἐφημένων σε, Μάρτυς Χριστῶ, τὴν χάριν ἀντιδώρησαι μείζονα· καὶ τὴν πίστιν σῴσας, ὅση πέφυκεν, ἔνδοξε, μὴ ἐλλίπης πρέσβυς θερμότατος, Μάρτυς, καὶ μεσίτης πρὸς Θεὸν ἡμῶν σπουδάζων.

Θεοτοκίον.

Ὑμνῶν, Παρθένε, σὲ ὑμνοῦμεν τὴν βοηθὸν, τὴν σκέπην. τὴν ταχεῖαν ἀντίληψιν· τὴν προστάτιν ἡμῶν ἀκαταίσχυντον· πέρσον σὺς οἰκέτας, πάσης κακώσεως, πάσης μηχανῆς τῶ πονηρῶ σκεπαζομένην αἰεί.

Καταβασία.

Ἅπας γηγενὴς σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδοχέμβιος· πανηγυριζέτω δὲ, αὐλῶν νόων φύσις χαρούντα τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω, χαίρεις παμμακάριστε Θεοτόκε, ἁγνὴ, Ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς σου.

Στεφανηφόρος Ἄγγελος, παρεστὼς σοὶ Ἀγγέλοις τῷ τῶ Χριστῶ νυῖ Βήματι, καὶ φωτὸς τῶ ἐκεῖθεν πληρούμενος, ἀθλοφόρε, τὴν ἱερὰν τῷ Κόσμῳ ἀσφαλείπως πρόσβαλε, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν τῆς δοσεβοῦς τὴν φωτοφόρον μνήμην σου ἐκπλῶσι, Θεόδωρε παγκλεβεστε, Μάρτυς ἀγωνισμένε.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ γαστρὶ σου Κύριον ἀπολλύμενον Κόσμον φθορᾶς ἀνακαλέσασθαι βυληθεὶς, ὅπερ οἶδεν, ἐποίησε, Θεοτόκε· σωτηρίαν ὧν πάν-

πάντες ἀδελφοὶ, συμβιῶσαί σοι · χαῖρε τὸ τῆ Ἀγγέλῳ παρόκλησις, γυναῖξὶν ἐν πᾶσιν ἀλογισθεῖσα, καὶ τὸ χαρᾶς σύνδεσμε πάσῃ τῇ Οἰκουμένῃ.

Εἰς τὰς Αἴνους ἱστάμενος στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα ἀναστάσιμα, ἦχ. δ.

Τῶν ἀσωμάτων τάγμασιν.

Τὸν ἀειστὰ τῶν ὕμνων ἐγκωμιολογίας, πιστοὶ, ὡς καρπεῦον ἀπάλευ τῆς ἡμῶν ἀσεβείας, συμφώνως σωτευθέντες, ᾠδαῖς μυσικαῖς ἀφημνήσωμεν, λέγοντες· ἀξιοθαύμασε Μάρτυς τῷ Γ'νεῦ, σ'χυε ὑπὲρ τῶν πιόντων σε.

Τῇ φιεσνύμῳ σε κλήσει δῶρον Θεὸ ἀληθῶς, τοῖς θλιβομένοις πᾶσι συμπαθὲς ἰδόντι, Θεόδωρε ζοισμάκαρ, πᾶς τὸ πρὸ σῷ ἐκφωνεῖν Ναῷ, ἀληθῶς μετ' ἀγγελικῶν λαμβάνον τὰς ἀμοιβὰς τῶν θαυμάτων σε, χαίρει Χειρὸν.

Τῆς ἀσεβείας τὸν πλοῦτον, & τῶν λαμπρεῦτατα ἀθλητικοῖς καμάτοις σεαυτὸν ὑποπιεσάσας, πᾶσιν τῶν ἰχμαλώτων δῶρον δικῶν τῷ Θεῷ προσελκύσας· ἀναπλήρωσον ἐν τοῖς ἀθλοις μῶν σπουδῆς Θεόδωρέτων σε ἐκζητοῦντας.

Τῇ παμφαεῖ παννύχῳ τῆ σῇ Μάρτυρος ἐλκωμιάζομεν πάντες, & πιστὸς ἐφαιδρύμεθα, φιλέορτοι, περῶντες φαιδρῶν ἑορτῶν τὰς αὐτῆ πανηγύσεως, ἀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Γ'νεῦν, τὸν δοξάσαντα τῶν μνήμων σου.

Δόξα · ἦχ. πλ. β'.

Ἀγωνιστὴς δόμησε, & πλοῦτε θέας ζωῆς πεφανέρωσεν τῷ Κόσμῳ, Θεόδωρε. Χειρὸς γὰρ σε, σοφὲ, τῶν μνήμων ἐδόξασεν · ὃν ἡ συμφώνως οἱ πιστοὶ γεγηθότες, ὑμνοῦμεν τοὺς ἀγῶνας τῶν πόνων σε.

Καὶ νυῦ, Θεοτ. ἦχ. ὁ αὐτός.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἀμπελ. ἡ ἀληθινὴ, ἡ βλασήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὺ ἱκετεύομεν, ῥῆσθοῦσε, Διάσωσε, μῆ τῆ Ἀ'λφόρου, & πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῶσι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχ. ιχυν. ἰδιόμ. τῆ Ἁγίᾳ γ'. ἦχ. δ'.

Χορεῦσαι τῶν Μαρτύρων χαρμονικὸς νυῦ ἐν τῇ τιμνίᾳ σε, ἀ'λφόρε Θεόδωρε, καὶ Ἀ'γγέλων τὰ τάγματα τῆς ἁγλως κροτῶσι τῆς καρτερίας σε, & ἀυτὸς ὁ τεφοδότης Χειρὸς πάρεστι, πλειτοπλὴ χαρίσματα σοῖς ὑμνῳδοῖς δεξιᾷ παρεχόμενος· ὃν ποδήσας, ἰζήτες, & δρεῶν, ὠμίλησας ὕπνῳ ὑπὸ πνας, ὃν ἱκέτευε σῶσαι, & φωτισαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Θ.

Εὐφραν θήσεται ἥκαν. ἦχ. ὁ αὐτός.

Ἡ Καθαρὰ, & πανάμωμος ὑπνία ἐπισημήσασα νυῦ σοφὲ ἡμᾶς, μῶρτυριῶν θαυμάτων τελετὴν σωνεκήρυξε· δῖξε γὰρ ὑπνέας τῆ ψυχικῶν μολυσμῶν, & ῥύπων σκοτασμάτα· & δῖξε τῆ μῶρτυριῶν σημείων, & ἀθλων ἀγωνίας τῆ πάσῶν ἀνδριζόμενε· δῦσε & τῆς ἱερᾶς ἐγκρατείας τῇ χάριτι φωτιζόμενος, & πᾶς θαυματεργίαις Θεοδώρε τῆ Μάρτυρ. τῆ σοφῆ Χειρὸν ἐπειζόμενος πίστει · αἰτήμῶν αὐτὸν, σωτηρίαν βεβαίωσιν παῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Θ.

Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Ἡ μῶρτυρική σε σοφὲ Θεὸν παῤῥησία, Θεόδωρε, τὸ τῆ ἀποστάτε τῆ Χειρὸς πίστεως μηχάνημα μάταιον ἀπεπλίτας· ὑπερμαχὸν τῆ ὀρθοδόξε χαρμοσύνης λαῷ, διὶ θλιψεως φρικτὸς τῆ μιαιφονημένων βεβαμένων ὁσίοις αἱμάτων ἀπειλὰς ὠυτὸς λῦσασθε μῶν, δῦσε σε, καὶ ὡς εἰδώλων καθαιρέτ'λε, & ὡς ἡ πίμνης Χειρὸς Σωσῆσε, & φύλακα, & φοβερὸν τῆ ἀπλων ἐκπήκων πμάνῃς ἀκμαῖα ἐν ἅσμασιν, ὑμνοῖς, & φωτισμὸν δῖξε σῦ δυρηθῶσι παῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, ἦχ. πλ. δ'.

Ἀθλητικῶν ἀῤῥήτων ὁσιβείᾳ κοσμηθεὶς, ἀθλοφόρε Χειρὸς, & λογικῶν λοῖμων μυσικὸς ὑπερμαχὼν τῇ θωμάτι ὠυτὸ · πῦρ εἰδώλων τὸ ἀσεβὲς, & πῦρ τυράννων τὸ ἀπλως ἀθυνες ἀπέθεξας, καταφεγὼν πῦρ βασάνων, & τῇ φοβερᾷ πνοῇ· ἀλλ' ὡ θεῖον ῥιφιλὸν, & φεῦγμα, & ὄνομα τῆ φοβερὰ σε σοῖς τὸς ἐκπλήκτας ἢ μνήμῶν σε.

Καὶ νυῦ, Θεοτ. ἦχ. ὁ αὐτός.

Δ'εσποινα φεῖσθε τῶν ὑμνούντων σε, & λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, & θλίψεως.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολυθία τῆ Ὀῤθρου. Συναξάριον & τῶν φεσνίων Ὡδῶν. Εἰς Λιτυργίαν Τυπικὴ, & ἐκ τῆ Κανόνος τῆ Ἁγίου ᾠδὴ γ'. & ς'. Περικήμενον ἦχ. βαρύς. Εὐφραν θήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσάκουσον ὁ Θεὸς φωνῆς μου.

Ὁ Ἀπόστολος τῆς κλήσεως φεσνῶν.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴ Παύλου.

Πολυμερῶς, & πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς παῤῥάσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τύτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ· ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, διὶ ὃ & τὸς αἰῶνας ἐποίησεν· ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, & χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως ὠυτῆ, φέροντε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως ὠυτῆ· δι' ἑαυτῆ καθαρισμὸν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆ μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς, τοσύτῳ κρείττων γλυόμενος τῶν Ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παῤ ὠυτὸς κεκληρονόμηκεν ὄνομα· τίνι γὰρ εἶπε ποτὲ τῶν Ἀγγέλων. Υἱός μῦ εἶ σὺ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; & πάλιν· ἐγὼ ἔσομαι ὠυτῷ εἰς πατέρα, & ὠυτὸς ἔσται μοι εἰς υἱόν· ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον

εἰς τὼ Οἰκουμβίλιε, λέγει, ⁊ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες Ἄγγελοι Θεῦ· ⁊ φεῦς μὲν τὰς Ἀγγέλας λέγει, ὁ ποιῶν τὰς Ἀγγέλας αὐτὰ πνεύματα, καὶ τὰς λειτουργὰς αὐτὰ πυρὸς φλόγα· φεὸς δὲ τὸν Τιόν, ὁ θρόνος σὰ ὁ Θεὸς εἰς τὰ αἰῶνα τὰ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τᾶ Βασιλίας σα· ἠγάπησας δικαιοσύνω, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς ὁ Θεός σα ἔλαιον ἀγαλλιάσεως ὕπερ τὰς μετόχυς σα· καὶ σὺ κατ' ἀρχὰς Κύριε τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σα ἐστὶν οἱ Οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· ⁊ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγήσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, ⁊ τὰ ἔτη σα οὐκ ἐκλείψυσι.

Τῷ Ἀγίῳ. Πρὸς Τιμόθεον β΄.

Τέκνον Τιμόθε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησῦ· καὶ ἃ ἤκυσας παρ' ἐμῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράδὸς πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται, καὶ ἑτέρυς διδάξαι· σὺ ὧν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησῦ Χριστῦ· ἀδεὶς στρατεύόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τᾶ βίυ πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ· ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τίς, ὐ στεφανᾶται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ· τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ φεῦτον τ καρπῶν μεταλαμβάνειν· νόει ἃ λέγω· δῴη γάρ σοι ὁ Κύριος συίεσιν ἐν πᾶσι· μεμνῆσθαι Ἰησῦν Χριστὸν ἐγηγερμένον ἐκ νεκρῶν ἐκ σπέρματος Δαβὶδ κατὰ τὸ ἐυαγγέλιόν μυ, ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν ὡς κακύργος· ἀλλ' ὁ λόγος τᾶ Θεᾶ ὐ δέδεται· διὰ τῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τὺς ἐκλεκτύς· ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν μὲ δόξης αἰωνίυ.

Ἀλληλυΐα κγε΄. δ΄. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει. Εὐαγγέλιον τᾶς νυκίας, ⁊ τᾶ Ἁγία· Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον. Διὰ ἀδένας· ὅτι δίς ἐν τῇ ἁγίᾳ Τεσσερακοστῇ παρελήφθη ἐδῶν ψάλτον, τῇ β΄ ὥρᾳ τᾶ Εὐαγγελισμᾶ, καὶ τᾶς Εὐλογίας.

Τῷ Σαββάτῳ Γ΄ωπήρας ἐν τῷ μυσεῖῳ Ἐσπερινὸς ἐδῶν ιγ΄χ. δ΄. ἐν ψάλλεται ιγ΄χ. προσόμοια, ἤχος δ.

Τῶν ὑραίων ταγμάτων.

Ντὸν ἀβεσβάτον τὸ σέλας πᾶσιν ἐπήλαμπε, δῆμα ἐδάζον πλάνυ ἀσεβίας, ὡς νέφος· φωτίζον δὲ καρδίας τῶν εὐσεβῶν· διὸ τὸν πάντες φρασίσωμεν εὐσεβοφρόνως εἰκόνας Χριστῦ σεπτὰς φροσκυνῆντες οἱ ὀρθόδοξοι.

Ἱερατύπως εἰκόσι νυῦ ὡραΐζεται ἡ, ὡς νύμφη κοσμηθεῖσα ἡ Χριστῦ Ἐκκλησία, καὶ πάντας συγκαλεῖται πανδηματικῶς ἑορτάσαι, συείλλομεν, ἐν ὁμονοίᾳ, ⁊ πίστει χαρμονικῶς μεγαλύνοντες τὸν Κύριον.

Κόσμος ὁ σύμπας ἀφραίνω, ἰδὼ τὸ Κύριον καθαίρειν ἀπὸ ὕλης ἀσεβίας τὸ κράτος ἀῤῥήτῳ φερμηθία, καὶ παυσαμένῃ ἀνυμνῳδημῷ σήμερον ὀρθοδοξίας φεῦς πίστιν δι' εἰσεβεῦς Βασιλίδης ὁδηγέμενος.

Πρὸς τὸ φερσύνυπον φέρει, φησὶ Βασίλειος, τιμὴ ἡ φὸ Εἰκόνος, ἀῤῥ τῦτο ἐν γόνυ πραΰμῷ τὰς Εἰκόνας Σωτῆρος Χριστῦ, τῷ Ἁγίων ἀπάντων, ἵνα αὐτῷ διαῤῥαγμῷ, μήποτε πωῦ δυσεβείᾳ ὑπαχθείημεν.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Ὁ ἀνάρχως, ⁊ θεῖα φύσει ἀόρατος, βροτὸς ὁρᾶσθαι, Κόρη, ὀξ ἀγνῶν σα αἱμάτων δι' ἄκρων διαπαγχνίων, ⁊ τῆς σαρκὸς γεγραφότες τ μίμησιν, τιμητικῶς προσκυνοῦμεν πάντες πιστοὶ, ὡσεβῶς καὶ μεγαλύνομεν.

Ἀποστίχ. προσόμοιον, ἤχου β΄.

Οἶκος τᾶ Εὐσεβοῦς.

Τίμιος φθορποιὸς μύτος κακοδόξων ὀρθοδοξίας φέγγει, καρδίας ἐλαμφθείσῃ, πιστοὶ, Θεὸν ὁρᾶζοντες.

Στίχ. Εὐήκυσε τᾶ Κυρίυ.

Ἀρεὶς θελεᾷ κατήρνηται ἀπάτη, Μακεδονίυ, Πέρρε, Σεβήρε τε, ⁊ Πύῤῥε, ⁊ λάμπει φάς ἔσιήλιον.

Στίχ.

Προσκυνήσατε αὐτῷ ἐν.

Ὅτ' κέ τι δυσπεβὲς ἀυχὲ τὸ νόθυ δόγμα, Θεὸς τὸ ὀρθοδόξοις τῇ νόσει Θεοδώρας ῥάβδυ ἰχύῳ δίωσι.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοτ. Ὅμοιον.

Ὑψώσας ταπεινὰν τὸ κέρας, Θεοτόκε, τεκῦσα Θεὸν Λόγον· ὕδὲν πιστὸς σε πάντες τιμᾶντες μεγαλύνομεν.

Τροπάρ.

Τὼ ἀχραντον Εἰκόνα σε, καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Τῇ Κυριακῇ τᾶ Ὀρθοδοξίας· ἐν τῷ Σαββάτῳ Ἑσπερινὸς εἰς τὸν μέγαν Ἑσπερινὸν μὲ τὼ συνῳδὸν σιχαρ. τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, εἰς τὸν ἦχον τᾶ Οἰκονίχε, ἰσάμεν σίχ. ι. ⁊ ψάλλομεν σίχ. ἀναστάσιμα γ΄. ⁊ ἀναστασιμὸν γ΄. ⁊ τὸ Θεοτοκίον προσόμοια δ΄, ἤχου πλ. β΄.

Ὅλυ ἀποδύμενοι.

Σὲ τὸν ἀκατάληπτον φρὸ ἐωσφόρυ ἀνέσχες ἐξ αὐλυ λάμψαντα, ἀσωμάτῳ τε γαστρὸς τῇ Γεννήτορος, οἱ Προφῆται, Κύριε, οἱ πᾶ σῷ Πνεύματι ἐμπνευσθέντες φρονοβρέσαν, παιδίον ἔσεσθαι ἐξ ἀπειρογάμυ σαρκύμενον, ἀνθρώπυις σωσαπόμενον, ⁊ ζῶς δὴ γῆς καθευδόμενον.

ἐστιν· διὸ ὧν, ὡς οἰκτίρμων, ἐλλάμψεως ἀξίωσον σὺ τοὺς ἀνυμνοῦντας τὴν ἄφεσιν σοῦ σεπτῷ Ἀνάστασιν.

Ὅμοιον.

Ὁ Ὀγὼ σε κηρύξαντες οἱ θεηγόροι Προφῆται, καὶ ἔργοις πιστάσαντες, ἀτελεύτητον ζωὴν ἐκαρπώσαντο· τῇ γὰρ κτίσει, Δέσποτα, φῶς σὲ τὸν κτίσαντα μὴ λαβόντες καρτερήσαντες, τὸν Κόσμον ἅπαντα ἀγγελικῶς ἀπεστέφησαν· ᾧ σύμμορφοι γεγένησαν, ὅπερ φερηνόρεσαν πάθης σε· ὧν ταῖς ἱκεσίαις ἀξίωσον ἀμέμπτως διελθεῖν σὲ ἐγκρατείας τὸ στάδιον, μόνε πολυέλεε.

Φῶτα ἀφελεστάτῳ τῇ θείᾳ σε ὑπάρχον, ἐπ' ἐσχάτων, Δέσποτα, σαρκωθεὶς ἠξίωσας ἀθεεγράφιδας· τῆς σαρκὸς φερσελήμι γὰρ, καὶ τὰ ἰδιώματα ἀνελάβω πάντα ἅπαντα, διὸ τὸ εἶδός σε, τὸ τῆς ἐμφερείας ἐγγεφάντες, χριτικῶς ἀπαζόμεθα, φεύγοντες τὸν σὸν ἀγάπλεω ὑψέμβροι, καὶ τὴν ἰαμάτων τὸν χάριν ἀπαυτλῶμεν ἐξ αὐτοῦ, τὴν Ἀποστόλων ἐπέμβροι θείαις ὠδαδόσεσιν.

Ὑπέρτιμον κόσμησιν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὴν σεπτὴν ἀπείληφε, καὶ ἁγίων Εἰκόνων τὸ Σωτῆρος Χριστοῦ· καὶ τῆς Θεομήτορος, καὶ Ἁγίων πάντων φαιδροπάτλως ἀνασήλωσιν, δι' ἧς φαιδρύνεται, καὶ καταγλαΐζεται χάριτι, καὶ τῦφος ἀποβάλλεται τὴν αἱρετικὴν σκεδιώκουσα· καὶ ἀγαλλιάμβιν, δοξάζει τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν, τὸν δι' αὐτὸν σαρκωθέντα πάθη τὰ ἑκούσια.

Δόξα· ἦχος β'.

Ἡ Χάρις ἐπίλαμψε τῆς ἀληθείας· τὰ φερτυπώμβρα πάλαι σκιωδῶς νῦν ἀναφανδὸν ἐκπαίλεσε· ἰδοὺ γὰρ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἔνσαρκον Εἰκόνα Χριστοῦ, ὡς ὑπερκόσμιον κόσμον ἐπαμφιέσυνται· τῆς σκηνῆς τὸ μαρτυρεῖν τὸν τύπον φερυπογράφουσα· καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν κατίσχυσα· ἵνα δι' σεβόμεθα, τάττε καὶ τὴν Εἰκόνα βλακεατῶντες μὴ πλανώμεθα· ἐνδυπάνωσε αἰχμεῖν οἱ ἄπο μὴ πιστοῦντες· ἡμῖν γὰρ δόξα τῷ σαρκωθέντι ἡ μορφὴ δ σεβαζ φερσκυνημβρίν, ἡ θεοπρεμβρίν· ταύτην καταπασαζόμβροι, πιστοὶ, βοήσωμβρ· ὁ Θεὸς σῶσον τὸν λαόν σε, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σε.

Καὶ νῦν· θεοτ. τὸ α'. τῆ ἑβδομάκτε ἦχε. Εἰς στίχον Λιτῆς δὲ τὸ συμπᾶσα τὸ ἰδιόμ. τῆ Ἁγίᾳ τῆς Μονῆς. Δόξα, ἦχος β'.

Χαίρετε Προφῆται τίμιοι, οἱ τὸν νόμον Κυρίου καλῶς βλακεατεξάμβροι, καὶ τῇ πίστει φανέντες ἀπέρθητοι τύποι ἀπλανεῖς· ὑμᾶς γὰρ, καὶ μεσίτας ἄφθητε τῆς νέας Διαθήκης Χριστοῦ, καὶ μετασάντες φερὶς Οὐρανὸν αὐτὸν ἱκετεύσατε, εἰρηνεῦσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, θεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀναπέμπω, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὸν στίχον τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, ἰδιόμ. ἦχος β'.

Οἱ ἐξ ἀσεβείας εἰς εὐσέβειαν περβάντες, καὶ τῇ φωτὶ τῆς γνώσεως ἐλλαμφθέντες, ψαλμικῶς τὰς χεῖρας κεκτήσωμβρ, ἀχειροποίητον εἰκόνα Θεοῦ προσκυνοῦντες· καὶ τὰς ἐν τοίχοις, καὶ πίναξι, καὶ ἱεροῖς σκεύεσιν ἐγκεχαραγμένας ἱερὰς Χριστοῦ Εἰκόνας τῆς Παναγίας, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων πιστικῶς προσκυνήσωμβρ· ἀποβαλλόμβροι τὸν δυσεβῆ τῶν κακοδόξων θρησκείαν· ἡ γὰρ τιμὴ τῆς Εἰκόνος, ὡς φησι Βασίλειος, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει, αἰτούμβροι τῆς φρισβείας τῆς ἀχράντου σου Μητρὸς, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, θεοτ.

Τῆς Ὀκτωήχου εἰς τὸν αὐτὸν ἦχον.

Ὦ Θαύματος καινοῦ πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων· τίς γὰρ ἔγνω μητέρα ἄνδρα ἀνδρὸς τεκοῦσαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν τὸν ἅπασαν τὴν κτίσιν ἀβρύχοντα; Θεοῦ ὄντι βυλὴ τὸ κυηθέν· ὃν ὡς βρέφος, παναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παῤῥησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωπῶσα ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τροπάριον, Θεοτόκε Παρθένε. Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τῆς Ἀναστασίμου, εἰς τὸν Ὄρθρον, εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος· τροπάριον τὸ ἀναστάσιμον Δίς.

Δόξα, τὸ καθ' ἑσπέραν· ἦχος β'.

Τὴν ἀχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμβρ, ἀγαθὲ, αἰτούμβροι συγχώρησιν τῶν πλασμάτων ἡμῶν· βυλήσει γὰρ ὑπέβησας, σαρκὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ Σταυρὸν, ἵνα ῥύσῃ ὃς ἔπλασας τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· χαρᾶς ἐπλήρωσας τὰ πάντα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν Κόσμον.

Καὶ νῦν, θεοτ.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα τὰ σὰ, Θεοτόκε, μυστήρια· τῇ ἁγνείᾳ ἐστεφανωμένη, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένη, Μήτερ ἐγνώθης ἀφράστως, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινὸν· αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ συνήθους τροπ. καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς συνήθως· Κανόνες οἱ ἀναστάσιμοι, τῆς Θεοτόκου, ἦχος δ'. Τεσσαρεσκαιδεκάτη ε'. Ποίημα τοῦ Κυρίου Θεοφάνους. Οὗ ἡ ἀκροστιχίς. Σήμερον σωτήριος θεοφεγγὴς ἤλυθεν αὐγὴ· Ὠδὴ ἀ. ἦχ. δ'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Κιρνᾶται μετ' ὀφρεσπεύς σήμερον, πιστοὶ, βοήσωμεν, ὡς θαυμασιὰ τὰ ἔργα σου, Χριστὲ,

σὺ, ὁ μεγάλη ἡ δυύαμις, ὁ τὴν ἡμῖν ἐμόνοιαν, ἢ συμφωνίαν ἐργασάμενος.

Ἡ Μέσην χαρμονικὴν, Θεόφρονες, δόξαν τελέσαμεν, νυῦ Οὐρανὸς ἀφεμίνεται, καὶ γῆ, καὶ Ἀγγέλων τὰ τάγματα, ὁ τῆ βροτῆ συσήματα ἀμφιφώντως ἑορτάζοντα.

Μ Εγίσθω ἐπιρρασίας βλίπουτες, χαῖρας κρούσωμεν, τὰ διεσῶτα μέλη τῦ Χριστῦ συνημμένα πρὸς ἕνωσιν, καὶ τὸν Θεὸν αἰνέσωμεν, τὸν τῶν ἀρρήτων φρυτὰν δόσαντα.

Ε Δόθη τῆ Ἐκκλησία σήμερον τὰ νικητήρια Θεοκινήτῳ νεύσει, καὶ βυλῆ Μιχαὴλ, Θεοδώρας τε, τῆ ἀσεβᾶς τῆς πίστως ἀποτιμωμένων Βασιλίων ἡμῆ.

Θεοτοκίον.

Ρ Ὀμφαῖαι τῆ ἀνοσεβῶν ἐξέλιπον σαφᾶς αἱρέσεων· τὸν γὸ Ναὸν σε, πάναγνε σεμνὴ, ἐν Εἰκόσι κοσμήμενον πανδοσεβᾶς Θεώμενοι, νυῦ πανιέρως ἀγαλλόμεθα.

Καταβασία.

Θ Αλάσσης τὸ ἐρυθρεῖον πέλαγος ἀβρόχοις ἴχνεσιν ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σαυρωτύποις Μωσέως χερὶ τῦ Ἀμαλὴκ τὸν δυύαμιν ἐν τῆ ἐρήμῳ ἐξεπόσατο.

Ὠδὴ γ'. Εὐρεάνετω ἐπὶ σοὶ.

Ο Υ'κέτι τῆ ἀσεβῶν αἱρετικῶν νυῦ ἡ ὀφρὺς αἴρεται· ἡ γὸ Θεῦ δυύαμις τὸν ὀρθοδοξίαν ἐκράτυνε.

Ν Εφέλαι πρεφητικᾶς ζωοποιὸν ἐξ Οὐρανῦ σύμερον δρόσον ἡμῖν ραντάσασαι ὅπι τῆ ἐγέρσει τῆς πίστως.

Ε Τ'ήχος αἱ μυσικαὶ τῆ Ἀποστόλων τῦ Χριστῦ σάλπιγγες ὑαρφυᾶς βοάτωσαν τῆ σεπῶν Εἰκόνων ἀνόρθωσιν.

Υ Μνίσωμεν τὸν Χριστὸν, τὸν ἀναδείξαντά ἡμῶν Ἄναασαν Θεοσεβῆ, φιλόχριστον σὺν τῆ Θεοτόκῳ βλασήματι.

Θεοτοκίον.

Κ Λωλύ σε τῶν ἱερῶν καταλαβόντες εἰ πιστοὶ, πάναγνε, φωζυσᾶ χάριτι νῦν καζυγαθλῶσι δόμιδα.

Καταβασία.

Ε Τ'φράνθω ὅπι σοὶ ἡ Ἐκκλησία σῦ Χριστὲ κράζυσα· σύ μυ ἰσχὺς, Κύριε, ὁ καταφυγὴ, ὁ στερέωμα.

Κάθισ. ἦχος α'. Χορὸς ἀγγελικὸς.

Τ Ὴν θείαν σε μορφὴν ἐν Εἰκόνι τυπῶντες, ἢ γλύπτην, Χριστὲ, ἀσεβόλως βοῶμεν τὰ θαύματα τὰ ἄῤῥητα, τὴν ἑκόσιον σαρκωσιν, ὄθεν δαίμονες ἀποδιώκονται φόβῳ, καὶ κακοδόξοι ἐν κατηφείᾳ θρηνῶσιν, ὡς τέτων συμμέτοχοι.

Δόξα, Ὅμοιον.

Μ Ορφὰς τῆ Προφητῦ, Ἀποστόλων τὰ ἔδη, Μαρτύρων ἱερῶν, καὶ Ἀγίων ἁπάντων Εἰκόνας, καὶ μορφώματα ἱερῶς ὡραίζεται, τῶ Νυμφίω σὺν τῶ νυητῶ, ὁ τῆς νύμφης ἀγλαίζεται ζωῆς νοερᾶς ἀγλαΐαις ἡ Μήτηρ, ἡ ἔδιν Σιών.

Καὶ νυῦ, Θεοτ.

Τοῖς πόθῳ σε, σεμνὴ, τῶν ἁγίαν Εἰκόνα ἡμῶσι, καὶ Θεῦ ἀληθῆ σε Μητέρα συμφώνως καταγγέλλυσι, καὶ πιστῶς περσωπῶσι σε φύλαξ φάνηθι, ὁ κεφαλὴ ἀφθαρσία, ἀπόρρηκτα πᾶν δυχερὲς πέρρω τύπον, ὡς πάντα ἰσχύσα.

Ὠδὴ δ'. Ἐπαρθήτω σε ἰσχύσα.

Ε Πῳτίσθη τῆ Θεία τῦ Παρακλήτυ τὸν σὸν Ναὸν ἁγίασον, καὶ τῆ παρυσία τύτυ τῆς αἱρέσεως ἡ πλάνην ἀπέλασον, λόγῳ τῦ Θεῦ πολυλέως.

Β Ιαιστάτης ῥυσάμβρω δυσεβείας τὸν σὸν λαὸν, ἀνάδεξον τῆ τῆς δόσεβείας ζήλῳ πυροπλήμβρυον, καὶ πίσει κεκυγάζοντα, δόξα τῆ δυνάμει σε Κύριε.

Ἐ Ερετύποις μορφώσεσι τῆ Εἰκόνων, τῆ τῦ Χριστῦ θεώμβροι, καὶ τῆς Θεοτόκυ, τύποις καταλάμποντες τὰ θεία σκιρώματα, ἱερεφαντικῶς ἀγαλλόμεθα,

Η Βασίλισσα στεφάτω κεκοσμημένη ἡ ἀληθῆ ποθήσασα Χριστῦ Βασιλείαν, τύτυ αἰνιζόμενον Εἰκόνα τῶν ἄχρωτον, καὶ τὰ τῆ Ἁγίων μορφώματα.

Θεοτοκίον.

Σ Εσαρκωσιβόμον τεκῦσα τὸν θεῖον Λόγον, θεοφρικὲς ἁγίασμα, Κεχαριτωβρία, τύτυ ἀνάδεξαι· διό σε τὸ Τριβρω τὸ φωτοειδὲς ἐγκαυτίζομβρω.

Καταβασία.

Ε Παρθένε σε ἰσχύσα ἡ Ἐκκλησία ὅπι Σταυρῦ τὸν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, ἴζη ἐν τῆ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζυσα, δόξα τῆ δυνάμει σε Κύριε.

Ὠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μυ φῶς.

Θ Οῦ Κύριε τῆ σῆ Ἐκκλησία κεκαλυμμα ἀπλόητον, δεδμένον ἐς αἰῶνα αἰῶνος τῆ σάλῳ τῆ αἱρέσεων.

Ε Ἰς ἅπασαν ἡ γλῶ ἡ φαιδρότης ἐξέλαμψε τῆς ἄνωθεν διδρμίας τοῖς πιστοῖς ἐφρασύνης, ὁ θείας ἀνταλήψεως.

Ο Μόνω ἀγαθὸς, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σὺ ὕψωσον ὀρθοδόξων Βασιλέων τὸ κέρας, πρώτων τῶν Εἰκόνα σε.

Φ Ω͂ς ἄδυτον ἡμῖν δόσεβείας ἀνέτειλεν θεσπίσματα θεοπνεύστῳ τῆ πιστῶν Βασιλέων, καὶ νόμοις θεόφρονι.

Θεοτοκίον.

Ε Υ̓φράνθητι ἡμῖν ἡ ἀρχαία Δωρήσεως, σαναχαρτα Θεομῆτορ, ὁ τὸν εἶκον σε τῶσον ἁγίασον σῆ χάριτι.

Κατα-

Καταβασία.

Σ Τ' Κύριέ μου φοὴς εἰς τὸν Κόσμον ἐλήλυθας, φοὴς ἄγιον ὑπηρφέρον ἐκ ζωοφόρους ἀγγοίας τοὺς πίστι ἀνυμνοῦντας σε.

Ω'δὴ ς'. Οἶσια σοι μὴ φωνῆς αἰνέσεως.

Γ Ραφίζει, καὶ πηδᾶται πιστῶς φοτισωυμένος ὁ χαροκτὴρ τῦ Διασότυ, καὶ λαμβάνει πάλιν τὴ Ἐκκλησία, παῤῥησία ἀσεβὰς τὸν Σωτῆρα δοξάζυσα.

Δὶς.

Γ Υμνῆται καταφέας, καὶ σιότυς αἰρέσεως ἡ τῦ Χρισῦ Ἐκκλησία, καὶ φορεῖ χιτῶνα τῆς ὀρθοφωνίης, καὶ τῇ Θεία, καὶ φοσφόρῳ πυκάζεται χάρετι.

Ε Τ'κλείας τῆς ἀρχαίας ἐλαλήμψιως ὕπυχε τὴν ὀρθοδόξων ὁ δῆμος, Θεοδόσιος νόσιε τῆς Βασιλίδ'ος, καὶ τὸ ταύτης ὑῶ Μιχαὴλ Αὐτοκράτορες.

Θεοτοκίον.

Ο Πάλαι μῆστυρίε περσάξας ἠθέλησαι σκηνῶ, ὡς ἐν σκιωῖ λογικῆ σοι κατικεῖ ὁ μόνος ἀνθρωπισθείς· ὁ δοξάζων τὸν Ναὸν σε, Παρθένε, τοὺς πιόμενοι.

Καταβασία.

Θ Τ'σω σοι μὴ φωνῆς αἰνίσεως, Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ θλιμμένων λύθρε κακοπαθημάτων πῆ δὶ αἵκτου ἐκ τῆς πλάνης σε ῥύσαντη Αἵματι.

Κοντάκιον ἠθέλησε ἦχος πλ. δ'.

Ο Ἀνάδειξαπῆς Λύτ'ς τῦ Παῦλ ἐκ σῦ, Θεοτόκε, ἀδιαγράφτη σαρκώθητ'ς, καὶ τὴ ῥυπωθεῖσαν εἰκόνα εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀναμορφώσας, τῇ θέᾳ κράλλει συγκατήμιξεν· ἀλλ' ὁλόθρογοῦτος τῶν σωτηρίων ἔργω, καὶ λόγῳ, ταύτων ἀνιστορῆμεν.

Ο' Οἶκος.

Τ Οῦτο τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον, πάλαι Προφῆται θεωσθῆς ἐμπνευσάντες, δὶ ἡμᾶς, τὰς ἐς τὰ πέλη τῦ αἰώνων κατανήσαντες, φρονηπήγειλαν, τὰ τότε τυχόντες ἐλλάμψιως· γνῶσιν ἐν θάμι παῤ ἀυτῦ λαβόντας, ἵνα Κύριον τὸ Θεὸν μονόκομορ ἐν ῥισὶν ὑποφάσκοντ σοξαζόμβρον· καὶ ἀυτῷ μόνῳ λατρεῦοντες, μίαν Πίστι, ἐν Βάπτισμα ἔχοντες, Χριστὸν ἐνδεδύμεθα. Ἀλλ' ὁμολογοῦντες τῶν σωτηρίων ἔργων, καὶ λόγων, ταῦτ'ν ἀνιστορῆμβρ.

Τὸ Συναξάριον· στίχ. Ταῖς σὶ φρεπόντως ὀξρείτως Εἰκόνας Χαίρω φρεπόντως φροσκυνεμβρίας βλέπων.

Τ Η͂Ι αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ πρώτῃ τῆς Νηστειῶν, τῶν Ὀρθοδόξων, ὕπυ τὸν ἀναστήλωσιν τῦ ἁγίων, καὶ σεπτῶν Εἰκόνων ἡ Ἐκκλησία τῦ Χριστῦ ἑορτάζων παῤῥλαβε, ῥημοθέτων φῶς Μιχαὴλ, καὶ Θεοδόσιος τῆς ἁγίας, καὶ μακαριωτάτης Βασιλίδ'ος, καὶ τὸ ἁγίε Μεθοδίε Παζριάρχε Κωνσταντινοπόλεως, γήρους δὲ ὕπνος. Λέοντος τὸ Ἰσαύρε ὀξ ὑπλασίας, καὶ τὸ χαιρογναμπικῆ βία τὸ σκῆπτρε τῆς Βασιλείας κρατήσαντος, καὶ Θιῆ ὠδοκλῴσπον, ὁ ὁ ἁγίος Γερμανὸς πνικαῦτα τῆῦ οἰάκων τῆς Ἐκκλησίας ἐπειλημμβρίου, ἀῦτὸς μεταστελλεῖται παῤ σκόπε, καὶ ἀκόει, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, Δίαστατα, τὰς ἁγίας Εἰκόνας μηδὲν π ὀξελέρειν εἰδώλων· κέλδει δὲ, ὅπ τάχ ὦ ἐκ μέτι ταύτας ἀπαγαγὼν, εἰ ἀληθὰς εὐπ τῆῦ Ἀγλων αἱ μορφαὶ, ἀλλ' εἰς τὸ μετιωρότερον ἀναπτάσωσαν, ἵνα μὴ ταύτας, ἁμαρτίας ἐγκυλινδόμβροι πάντοτε, μολυνώσιν ἀσπαζόμβροι· ὁ δὲ Παζριάρχης τὰ τοιάτε μίσυς τὸν Βασιλέα ἀπῆγπε· μὴ σύγε λέγων, ὦ Βασιλεῦ· λυΐτησαι μὴν ὃ πνά ποτε τῦ τῆῦ ἁγίων Εἰκόνων ἀκώνδυ· Κόνωπα δὲ ῆῦ ἀυτῦ τὸ ἐπώνυμον· ὁ δὲ, ἀλλ' ἐγὼ, φησὶν, ἴπ νηπίω ὢν, ἐκαλέμην· μὴ πειθόμενον τοίνυν σωυθίδευ τὸν Παζριάρχλ, ὑπερέρων πίσησ· καὶ τὸν ὀρθρογνα τότε ἀντικαθίσησιν Ἀνασάσιον· καὶ ὕπω πνικαῦτα τῶν τῆῦ ἁγίων Εἰκόνων μαχὴν παῤῥησιάζεται. Λέγεται δὲ, ἡ Ἑβραίας φεῦσα τὸ τοιῦτον μῖσος ἀυτῦ ὑποθῆναι, ἓκ τινῦ μαγγανείας φρουπόντας τῶν εἰς τὸν Βασιλείαν ἀναγωγὸ· ἰωΐνα πέντε ὧν, μετ' ἀυτῆῦ ἐξὸ τῆς ὑνηλοσίας τὸ ζῆν διεφθειρομτελέτο· ἐκείνη δὲ τὸ ζῆν κακῶς ἀπορῆξαντο, ὁ δὲ ἐκείνε ὠμότερῦν σκύμβρο, ὁ κοφεῶνυμος Κωνσταντῖν ὦ τῆς Ἀρχῆς καὶ πλοῦτ'ς τῆς τῆῦ ἁγίων Εἰκόνων λύτης ἐξεδύζ ὦ γίνεται· καὶ τί χρὴ λέγειν ὅσα, καὶ οἷα ὕτω ὁ ὠδύνομος διεπεράζε; πλὼ ἀλλὰ κακείνε αἰρεσότερον πελώτησεν ὦ, ὁ ὃν τῆς Χαζάρας ὑὸς ἐκείνε εἰς τὸν Βασιλείαν καθίζεται, ἐπὶ δὲ καὶ ἀυτὸς τὸ ζῆν κακῶς ἐξεμέζησεν, Εἰρίνη, Καὶ Κωνσταντῖν ὦ τῆς Ἀρχῆς κληρονόμοι γίνονται· ὅτυ ὑπὸ Ταρασίυ τῦ ἀγιωτάτυ Παζριάρχη καθοδηγήμβροι, τὸν ἐξδόμιλυ Συνόδυν συγκροτῶσι, καὶ τὰς ἁγίας Εἰκόνας πάλιν ἡ τῦ Χρισῦ Ἐκκλησία ἀπολαμβάνει, τότων δὲ τῶν Βασιλέων ἀποθνήσκων, ὁ ἀπὸ γλωσῆς Νικηφόρος ἀνάγεται, εἶτα Σταυράκιος ὁ ὑὸς, μεθ' ὃν Μιχαὴλ ὁ Ῥαγκαβὲ τῆς Θάας Εἰκόνας σεβάζμβροι, τὸν Μιχαὴλ ὁ θηριώδης λέων ὁ Ἀμωρίυ ἐξεδύζεται· ὃς ὑπὸ Μοναχῦ τινὸς Ἐγκλείστ υ, καὶ δυσεβὰς δόλῳ ἀξιοδαιρεῖς, τῶν σθλτέρων οἰκονομιῶν ἐγκύρει, καὶ πάλιν ἄπνοσμος ἡ τῦ Θεῦ Ἐκκλησία γκυεῖζεται· τῶν ὁ Ἀμωραῖν ἐξεδύζεται Μιχαὴλ, τὸν δὲ πάλιν Θεόφιλ ὦ ὁ ὑὸς τῆς τῆῦ Εἰκόνων μανίας, τὰς λοιπὰς ἐν σθλτέρῳ σέβμβρος· ὅτ ὦ ὃν ὁ Θεόφιλ ὦ πολλὰς τῆῦ ἁγίων Πατέρων ποιναῖς, καὶ κολάσεσιν ἀλλοκότοις ἐκδήωσας, ὕπερ Εἰκόνων σηλαδὴ τῆῦ σεπτῶν, σπαισμοὺς τ ὡς ἔδη μάλλον αὐτοπάστο, ὡς

ζητη-

ὡς ζητήσαντα ποτὲ, εἴ τις ὄζειν ἐν τῇ πόλει δι' ὄχλου ἑτέρῳ γενόμενος, μηδένα ὑπὸ πολλαῖς, ὡς φασὶ, ταῖς ἡμέραις ὁρᾶν, ἐπεὶ δὲ δύο καὶ δέκα ἀναπαύσας ἐνιαυτὸς, καὶ δυσεντερίας νόσῳ καταχθεὶς, ἀπαλλάττεσθαι τῆς ζωῆς ἤμελλε, τὸ σῶμα αὐτοῦ ὑπὲρ λίαν ἀνίερον, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἔγκατα ἔνδοθεν ἀφαιρεῖσθαι· ἠδ' αὐγοῦστα Θεοδώρα ἀβελαγὴς τῇ συμβεβηκότι ἡγουμένη, μόλις πρὸς ὕπνον ζέπεσε· καὶ ὅναρ ὁρᾷ τὸν ἄχραντον Θεοτόκον, βρέφος ἐγκαλισμένον τὸ φροιμώνιον, ὑπὸ λαμπροφανῶν ἀβελσιοχιζομένων Ἀγγέλων, Θεόφιλον δὲ τὸν ταύτης ἀνέτλου ὑπ' αὐτῇ μαστιζόμενον, καὶ ὀνειδιζόμενον, ὡς ἓν ἀνῆκε ταύτῳ ὁ ὕπνος, καὶ Θεόφιλος μικρὸν ὑπαναχωὼν ἐξεβόησεν· ἐλέησον τῇ ἀθλίᾳ, διὰ τὰς ἁγίας Εἰκόνας μαστίζομαι· αὐτίκα πίθησιν ὑπάνω αὐτοῦ τοῦ τῆς Θεοτόκου Εἰκόνα ἡ Βασιλὶς, διορθοῖ ταύτης σὺν δάκρυσιν, ὀλίγα μὲν Θεόφιλος, καίπερ ὕπνος ὢν, ὁρῶν τινα τῶν ἀβελισσίων ἐγκόλπιον φέροντα, ῥαβδίζεσθαι αὐτοῦ κατεπαίζετο, καὶ αὐτίκα τὸ τῆς Εἰκόνων φρυάζαν σῶμα, καὶ ὁ ἀνέδην κεχλιωὼς λάρυγξ εἰς τοῦτο πρότερον ἔξιν μετεσκεύαζετο, καὶ τῆς συνεχούσης ἀνάγκης, καὶ βίας ἐπαύσατο, καὶ ὕπνωσε, καλῶς εἶ) ὁμολογήσας τὸ τὰς ἁγίας Εἰκόνας τιμᾶσθαι, καὶ σεβάζεσθαι· ἐξενέγκασα τοίνυν ἡ Βασιλὶς ἐκ τῆς αὐτῆς κιβωτίων τὰς σπάθας, καὶ ἁγίας Εἰκόνας, ἀπαράζεσθαι, καὶ ὅλῃ ψυχῇ τιμᾶν, τὸν Θεόφιλον παρεσκεύαζε· μὴ μικρὸν ἓν ἐκλείπει τὸ ζῆν ὁ Θεόφιλος, ἡ δὲ Θεοδώρα τὰς ἐν ὑπερορίᾳ, καὶ φυλακαῖς πάντας ἀνακαλεσαμένη, ἐν ἀδείᾳ διάγειν ἐκέλευσε· καὶ καταπαῦται μὴν τῷ Παζιαρχικῷ θρόνῳ Γωάννης, ὁ καὶ Γαννὶς ὁ μαντιάρχης, καὶ δαμονιάρχης μᾶλλον, ἢ Παζιάρχης· ὁ δὲ τῷ Χρισῷ ὁμολογητὴς Μεθόδιος. ἄνεσοι τοῦτον, πολλὰ παθὼν πρότερον, καὶ ἐν πάρῳ ζῶν καθειχθείς· τούτων δὲ ὄντος ἐχόντων, ὀλίσθησίς τις γίνεται θεία Γωαννικίου τῇ μεγάλῃ, ἐν τοῖς τῷ Ὀλύμπῳ ὅροισιν ἀσκημένῳ· ὁ γὰρ μέγας ἀσκητὴς Ἀρσακίου ἡγούμενος πρὸς αὐτὸν, ὁ Θεὸς με πρὸς σὲ ἀπέστειλε, λέγει· ὡς ἂν πρὸς τὸν ὁσιώτατον ἄνδρα Ἡσαΐαν τὸν Ἐγκλειστὸν ἐν Νικομηδίᾳ ἐλθόντες, παρ' αὐτοῦ μάθωμεν, ὅσα φίλα Θεῷ, καὶ ἁρμόζοντα τῇ αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ, καὶ δὴ πρὸς τὸν ὁσιώτατον Ἡσαΐαν ἡμοίμεθα, ἀκέοντι παρ' αὐτοῦ, τάδε λέγει Κύριος, ἰδοὺ ἤγγικε τὸ τέλος τῇ ἐχθρῶν τῆς ἐμῆς ἐκτυπώματος, ὑμεῖς δὲν πρὸς τὸν Βασίλισσαν Θεοδώραν, ἀλλὰ δὴ καὶ πρὸς τὸν Παζιάρχην γαμβρότητι Μεθόδιον, λίζατε ἔπος, παῦσαι πάντας τὰς ἀνίερους, καὶ ὕπνου σοὶ Ἀγγέλοις θυσίαν μοι προσενέγκοις, μορφῆς ἐμῆς τὴν Εἰκόνα, καὶ τῷ Σταυρῷ σεβαζόμενος· ταῦτα ἀκέσαντες, τῷ Κωνσταντίνῳ ἐδίδοις καταλαμβάνουσι, καὶ τὰ ἐρημία Μεθοδίῳ τῷ Παζιάρχῃ, καὶ τοῖς ἐκλεκτοῖς ἅπασι τοῦ Θεοῦ καταγγέλλουσιν, οἱ δ' ἀθρισθέντες πρὸς τὴν Βασίλισσαν ὡδηγήσαντο, καὶ καταπαῦται ταύτῃ ἐν πᾶσιν ἐκείσκουσιν· ἐκ παίδων γὰρ ἐν ὁσίοις, καὶ φιλόθεος, αὐτίκα τοίνυν ἡ Βασιλὶς τῷ τῆς Θεοτόκου Εἰκόνα τῷ ζωοποιῷ ἀπηωρημένῳ ἐξενεγκοῦσα, πάντων ὁρώντων, καθάζετο, λίγουσα· ἔπος ταύτας ἐ θεοσκυνεῖ, καὶ ἀσπάζεται χειπκῶς, ἐ λαξδυπκῶς, ἐχ ὡς Θεὸς, ἀλλ' ὡς εἰκόνας τῷ ἀρχετύπου δῆθ τὸν πόθον, εἴη τὸ ἀνάθεμα· οἱ δὲ μεγάλῳ χαρᾷ ἐχάρησαν, ἀνταστεῖται δὲ καὶ αὖτις ὡς ἂν δέησιν ὑπὲρ τῆς ἀνδρὸς αὐτῆς Θεοφίλου ποιήσωσιν· οἱ δὲ τῷ πίσει αὐτῆς ἰδόντες, καίπερ ἀπαναυόμενοι, πείθονται δ' ὅμως, καὶ δὴ ὁ ἐν ἁγίοις Μεθόδιος τὸν λαὸν πάντα συναγαγὼν, καὶ τὸν πλῆθος ἅπαντα, καὶ τὰς Ἀρχιερεῖς ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἐκεῖσε ὡδηγίνεται, ἐν οἷς ἦσαν καὶ οἱ λοιδόρεις ἔτει, οἱ ἐξ Ὀλύμπου, ὁ μέγας Γωαννίκιος, καὶ Ἀρσακίκιος, Ναυκράτιός τε, καὶ οἱ μαθηταὶ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, καὶ ὁ τοῦ μεγάλου Ἀρχιεῖ Θεοφάνης, καὶ Θεόδωρος οἱ γραπτοὶ, καὶ ὁμολογηταὶ, Μιχαὴλ ὁ ἀκοπολίτης, καὶ Σύγκελος, καὶ ἄλλοι πλεῖστοι δέησιν ὁλονύκτιον ὑπὲρ Θεοφίλου ποιῆται πρὸς τὸν Θεὸν, πάντων δ' ὀχλούντων μὴ δακρύων, καὶ σωτόνου λέησεως, καὶ τότε δ' ἄλης τῆς ὡρότης Ἑβδομάδος ἐπιτελεῖτο τῇ Νηστειᾷ, καὶ αὐτῆς δὴ Βασιλίσσης Θεοδώρας τὰ αὐτὰ ταῦτα μὴ γυναίων, καὶ τῷ λοιπῷ διαπεπεμφθείσης λαῷ· τότων δὲ ὕπως ἐχόντων, Θεοδώρα ἡ Βασιλὶς περὶ ὄρθρον ἀναζόντα τῆς Παρασκευῆς εἰς ὕπνον ζαπεῖσα, ἔδοξεν ὁρᾶσθαι ὡδὰ τὸ πίστα τὸ Σταυρῷ, καὶ πύας μὴ στερρὰς διερχομένους, τὴ ὁδὸν παρεῖναι, διάφορα κολαστείων ὄργανα περιφέροντας, μέσον δὲ τούτων ἀγόμενον δέσμιον καὶ τὸν Βασιλέα Θεόφιλον, ὄπισθεν ἐγκεκυφισμένων τὰς χεῖρας· τοῦτον δὲ γνωρίσασα, σωμάτου καὶ αὐτὴ τοῖς ἀπάγουσιν· ἐπεὶ δὲ ἄχρι τῆς χαλκῆς πύλης ἔφθασαν, εἶδεν ὑπερφῦ τῶν ὄψιν ἀνδρά τινα καθήμενον ὑπερθεν τῆς Εἰκόνος τοῦ Χρισοῦ, ὃ κατέναντι τὸν Θεόφιλον ἔστησαν· τούτῳ δὲ τῷ ποδῶν ἀψαμένη ἡ Βασιλὶς, ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως ἱκέτευε· ὁ δὲ μόλις ἀνοίξας τὸ στόμα, μεγάλη σου ἡ πίστις, γυναῖ, φησὶ· γίνωσκε δῆ, ὡς διὰ τὰ δάκρυά σου, καὶ τῶν πίσιν, ἔτι δὲ καὶ διὰ τῶν ὡδάκλησιν, καὶ ἱκεσίαν τ' ἄλλων μου, καὶ τῆ Ἱερέων μου, συγχωρῶ σ' ἐνδωμι Θεοφίλῳ τῷ ἀνδρί σου· εἶπα λέγει καὶ τοῖς ἀπάγουσι· λύσατε αὐτὸν, καὶ ὡδήσατε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ· ἡ δὲ τοῦτον λαβοῦσα, ὑπεχώρησεν ἀγαλλιωμένη, καὶ χαίρουσα· καὶ αὐτίκα ὁ ὕπνος ταύτῳ ἀνέπεσι, καὶ ταῦτα μὴν Θεοδώρα ἡ Βασιλὶς ἐθαύσατο· ὁ δὲ Παζιάρχης Μεθόδιος,

Βα-

πῆ δ' χῶν, καὶ δήσεων ὑπὲρ αὐτῆ γινομένων, χάρτῃ καινὸν λαβὼν, ἔγραψεν ἐν αὐτῆ πάντων τῆ αἱρετικῶν Βασιλέων τὰ ὀνόματα, ἐστάξας ἐ αὐτῆ τῆ Θεοφίλε, καὶ ὑποκάτω τῆς ἁγίας Τραπέζης λαβὼν ἅπαντα ἔθετο, ὡδὲ δὲ τῷ Παρασκευῇ ὀρθ καὶ αὖθις Ἄγγελόν τινα φοβερὸν τὸν μέγαν ἐσιόντα Νεῶ· καὶ φωνὴς αὐτὸν ἡμόρμενον, φάναι λέγοῦσι, ἀσκυλθη ἡ δέησίς σε Ἐπίσκοπε, καὶ συγχώρησις ἔτυχεν ὁ Βασιλεὺς Θεόφιλος, μηκέτι ὢν τῷ λοιπῷ ὡδὲ τότε διενόχλει τὸ Θεῖον, ὁ δὲ πεισθεὶς, εἰ ἀληθὲς τὸ ὀφθὲν, τῆς φάσεως ὑποβὰς, καὶ τὸν χάρτῃ λαβὼν, καὶ ἀνελιξάμενος, ἶδεν, ὦ Θεῦ κεκμάτων, ἀπαλειμμένον θεόθεν παντάπασι τὸ τῆ Θεοφίλε ὄνομα· τότε μαθοῦσα ἡ Βασιλὶς, ὑπερήδη λίαν, καὶ τῇ Παῤῥιάρχῃ δραμοῦσα, πάντα τὸν λαὸν συναθροίσει μῇ τῇ πρώτων Σταυρῶν, καὶ τῇ ἁγίων Εἰκόνων ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἂν ὁ κόσμος τῇ ἁγίων Εἰκόνων ταύτῃ ἀποδοθείη, καὶ τὸ καινὸν τεράστιον ἅπασι γνωρισθείη, καὶ δὴ πάντων μικρῷ δεῖν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συναθροισθέντων μῇ κηρῶν, καὶ ἡ Βασιλὶς σὺν τῇ ὑῷ ἀδαγίνῃ, καὶ Δικῆς ἐκεῖθεν γθρομένης μῇ τῇ ἁγίων Εἰκόνων, καὶ τῇ θείων, ἐ σεβασμίων τῆ Σταυρῆ ξύλων, καὶ τῆ ἱερῆ, καὶ θείᾳ Εὐαγγελίῳ, ἄχρι καὶ τῆ λεγομένῃ Μιλίῳ ἐξῆλθεν, τὸ, Κύριε ἐλέησον ἀνακραζόντες, καὶ ὕτω πάλιν ἀναστραφέντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐπετέλεσαν, ἀναληλυθησῶν τῇ ἁγίων, καὶ σεβασμίων Εἰκόνων ὡδὲ τῇ δηλημμένων Ἁγίων ἀνδρῶν, ἀνακηρυχθέντων μὲν τῇ ὀσιβούντων, καὶ ὀρθῶς δοξαζόντων, τῇ δὲ ἐναντίων ἀσιβούντων, καὶ μὴ τὴν τῇ ἁγίων Εἰκόνων τιμὴν ἀποδεχομένων, ἀποκηρυχθέντων, καὶ παραδεδέντων τῇ Ἀναθέματι· καὶ ἔκτοτε ὥρισαν ἔτος οἱ ἅγιοι Ὁμολογηταὶ ἐπίσειν ἕτω ταύτην τὴν ἱερὰν πανήγυριν γίνεσθαι, ἵνα μή ποτε καὶ αὖθις τῇ αὐτῇ δυσεβείᾳ ἐμπέσωμεν. Ἡ ἀναθάλλακτος ἀκὼν τῆ Παῤῥῆς ὀρθοβείαις τῇ ἁγίων σε Ὁμολογητῇ ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῇ ζ'. Εἰς τὰ κρυνία.

Συγχαιρέτω ἡ Ἐκκλησίας τῇ φαιδρότητι πόθῳ θείκῳ Ἀγγέλων ἡ σφαπὰ Θεοφόνως ἀναμέλπουσα, ὑλογημένῳ ἔ ἐν τῇ Ναῇ τῆς δόξης σε, Κύριε.

Ἡ Ἐκκλησία τῇ ὀρθοτόκων, ἐ πανήγυεις χαίρει, θεωμένη τοῦ τὸν θεῖον λαὸν ὁμοφόνως ἀναμέλποντα, ὑλογημένῳ εἶ ἐν τῇ Ναῇ τῆς δόξης σε, Κύριε.

Ἐλυζωμένοις τῆς περὶ ἀχλύῳ τῆς αἱρέσεως νόσου Θεοδώρας τῆς ἀξιοφρεπῆς Βασιλίδῳ, ἀναμέλπομεν, ὑλογημένῳ εἶ ἐν τῇ Ναῇ τῆς δόξης σε, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ τὰς ἄνω χορουσίας ὑρθης, πάναγνε, μόνη γθομένη Μήτηρ τῆ παντυργῆ, γεγηθότες ἐν κραυγάζομεν, ὑλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶν ὑπάρχεις, παράμωμε Δεσποινα.

Καταβασία.

Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβεσμαῖοι παῖδες τῇ περσικῇ, πόθῳ δυσεβείας μᾶλλον, ἢ τῇ φλογὶ, „ πυρπολέμενοι ἐκεκράυγαζον, ὑλογημένῳ ἔ ἐν „ τῇ Ναῇ τῆς δόξης σε, Κύριε.

Ὠδὴ ἡ. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Θεσμὸς Ἐκκλησίας παῤῥικὸς ὑφυλάττοντες, Εἰκόνας γράφομεν, καὶ ἀσπαζόμεθα σώμασι, καὶ καρδίᾳ, καὶ θελήματι, τῇ τῆ Χριστῆ, καὶ τῇ αὐτῆ Ἁγίων κράζοντες, ὑλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

Ἐπὶ τὸ πρωτότυπον σαφῶς τὴν τῆς Εἰκόνῳ τιμὴν, καὶ τὴ προσκύνησιν ἀναβιβάζοντες σέβομεν, θεηγόρον τῆς διδάγματιν ἀκολουθοῦντες, τῇ Χριστῇ πίστι κραυγάζομεν, ὑλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

Νοῶ καταυγασθεῖσα φωτισμῷ τῆ θείᾳ Πνεύματος σεπτὴ Βασίλισσα, καρπὸς θεόφρονας ἔχουσα, τὴν ὑπέρτιμον ἠγάπησε τῆς Ἐκκλησίας τῆ Χριστῆ, καὶ ὡραιότητα, ὑλογοῦσα ἅμα πιστοῖς Ἰησοῦν τὸν θεάνθρωπον.

Θεοτοκίον.

Ἄκτιστε φωτὸς τῆ νοητῆ καταλαμπόμενος ὁ θεῖος Οἶκος σε, καταυγάζει νοῦ ἅπαντας τῇ νοερᾷ τῇ τῆ Πνεύματος, καὶ ἁγάζει τοὺς πιστοὺς συμφώνως ᾄλλοντας, ὑλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

Καταβασία.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ φλόγαμον ἔσβεσαν ἀρετῇ θεδιζωσάμενοι οἱ θεσβεῖς ἱερεῖς παῖδες κραυγάζοντες, ὑλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

Ὠδὴ δ'. Λίαν ἀχλυόμενον.

Ἱερογραφίαις Εἰκόνων κεκοσμημένῃ καθορῶντες πάλιν τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν μετ' ὑλαβείας πάντες προσδεόμεθα, καὶ τῇ Χριστῷ βοήσωμεν, σὺ μεγαλύνομεν Τρισάγιε.

Γῆς, καὶ τιμὴν κεκτημένη ἡ Ἐκκλησία, τὸ Σταυρόν σε, καὶ τὰς σεβασμίας Εἰκόνας, καὶ τῶν Ἁγίων τὰ ἐκτυπώματα, μετ' εὐφροσύνης, βλέπουσα, καὶ θυμηδίας μεγαλύνει σε.

Λαμπρυνον τῇ θείᾳ σε δόξῃ τοὺς Βασιλᾶς ἡμῶν, οἰκτίρμον, ἐ παρεμβολαῖς ἀγγελικαῖς, καὶ πανοπλίαις τύπους ἀείφερτον, τὴν τ' Ἐθνῶν θρασύτητα καθυποτάσσων αὐτοῖς, Δέσποτα.

Θεοτοκίον.

Ἦρθη τῆς προμήτορος Εὔας ἡ κατάδικη, Θεοτόκε, ὅτι σὺ τὸν πάντων Δεσπότην ἀνεμεμνῶ-

μωδύτως, ἀγνὴ, ἀκηλίδωτος, ἣ νυμφὴ τοῦ ἱμφίεσαν ἐν ταῖς Εἰκόσιν ἀναζόμεθα.

Καταβασια.

Λ Ἴθος ἀχειρότμητον ὄρους ἐξ ἀλοξώτου σε, Παρθένε, ἀκεραιωταῖον ἐτμήθη, Χριστὸς σωσάσας τὰς διεστώσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ, Θεοτόκε, μεγαλυνόμεν,

Ἐξαποστειλάριον τὸ ἑωθινὸν ἀναστάσιμον, ἄπαξ, καὶ τὰ παρόντα.

Τοῖς Μαθηταῖς.

Σ Κιρτήσατε, κρατήσατε, μετ' ἀφρονπώς ἄσατε, ὡς θαυμαστά σε, καὶ ξένα, Χριστὲ, βοάντες τὰ ἔργα, καὶ τὴν ἰσχύσει ἐξαπῶν, Σωτὴρ, τὰς δωρεάς σε, τῷ τῶν ἡμῶν ὁμόνοιαν, καὶ συμφωνίαν εἰς μίαν ἐνώσαντα Ἐκκλησίαν.

Θεοτοκίον.

Ρομφαῖαν νῦν ἐξέλιπον τῆς δυσμενοῦς αἱρέσεως, καὶ τὸ μνημόσυνον ταύτης ἐξηφανίσθη μετ' ἦχε, τὸν γὰρ Ναὸν σε, παίαγνε, παναφράντως θεώμενοι κεκοσμημένον χαίρει τῇ σεβασμίων Εἰκόνων, χαρᾶς πληρούμεθα πάντες.

Εἰς τοὺς Αἴνους ᾠχ. ἀναστάσιμα δ'. Καὶ ἀνατολικὸν. Καὶ τὰ Τριῴδια θεσόμενα γ'. ἦχε δ'. Ἐδόξασε σημείωσιν.

Ἐν σοὶ νῦν ἀγαλλιᾶται ἡ Ἐκκλησία, φιλάνθρωπε, τῷ νυμφίῳ, καὶ κλίνη αὐτῆς, τῷ ταύτῃ θελήματι θεοπρεπέστατα ὀξὺ ἀδόλων πλάνης λυτρωσαμένῳ, καὶ σαυτῷ ἁρμοσαμένῳ τιμίῳ Αἵματι, φοβερᾶς ἀπολαμβάνουσαν τὴν ἱερὰν ἀνάπλωσιν τῶν Εἰκόνων, καὶ χαίρουσα, σὲ ὑμνεῖ, καὶ δοξάζει πιστῶς.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε.

Σ Αρκὸς τὸ σκήπτρωμα ἀνασηλώντες σε, Κύριε, χριτικῶς ἀπαζόμεθα, τὸ μίγα μυσήριον τῆς Οἰκονομίας σου τῆς σκοπλώντες, ὃ γὰρ θρόνοι, ὡς φασὶν, οἱ θεομόχοι παῖδες τῷ Μάνητι, ἡμῖν ὤφθης, φιλάνθρωπε, ἀλλ' ἀληθείᾳ, καὶ φύσει σαρκὸς δι' ἡμᾶς ἀναλόμβανον πρὸς σὸν πάθον, καὶ ἔσωσα.

Στίχ. Εὐφρανθήσομαι.

Η Μέρα χαρμόσυνον, καὶ φέρουσιν ἀνάπλεως πεφανέρωται σήμερον, φωτρότης δογμάτων γὰρ τῆς ἀληθεστάτων ἀσεφείας, καὶ λάμπει ἡ Ἐκκλησία τῷ Χριστῷ κεκοσμημένη ἀναστηλώσεσιν Εἰκόνων τῷ ἁγίων νῦν, ἐκτυπεμάτῳ καὶ λάμψει· καὶ ὁμόνοια γίνεται τῆς πιστῶν θεοβεβαίως.

Στίχ. Ἀναστηθι Κύριε ὁ Θεός μου.

καὶ ψαλλόμενον τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας.

ᾠχος πλ. β'.

Μωσῆς τῷ κεφῷ τῆς ἐγκρατείας νόμον ἐδέξατο, καὶ λαὸν ἐπαπάσαζε. Ἠλίας πυρώσας, Οὐρανὸς ἀνέπλησε, ζωῆς δὲ παῖδες Ἀβραμιαῖοι τύραννον φθαρομένα δόξῃ τῆς εὐσεβείας ἐνίκησαν, δι' ἀυτῆς καὶ ἡμᾶς, Σωτὴρ, ἀξίωσον τῆς Ἀναστάσεως τυχεῖν ὑπὸ βοάντας. Ἅγιος ὁ Θεὸς, Ἅγιος ἰσχυρὸς, Ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Υπερυλογημένη ὑπάρχεις. Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις, καὶ ἡ Λιτὴ ἐν τῷ Νάρθηκι ὡς συνήθως, ψαλλομένη τῇ ἑωθινῇ ὥρᾳ. Εἰς δὲ Λειτουργίαν οἱ Μακαρισμοὶ τῇ Ἤχῳ, καὶ ἀπὸ τῆς Κανόνος τῆς ἡμέρας. Προκείμενον ἦχος δ'. ᾠδὴ τῇ Πατέρων.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων.

Στίχ. Ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσι.

Πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοὶ, πίστει Μωσῆς μέγας γενόμενος, ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραὼ, μᾶλλον ἑλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν, μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν· καὶ τί ἔτι λέγω; ἐπιλείψει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαράχ, τε, Σαμψών, τε Ἰεφθάε, Δαβίδ τε, τε Σαμουὴλ, τε τῶν Προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο Βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρὸς, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν, ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν, τε μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν, καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ Κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι, καὶ ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς· καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν.

Ἀλληλεϊα, ᾠχος πλ. δ'.

Μωϋσῆς καὶ Ἀαρὼν ἐν τοῖς ἱερεῦσιν αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Κοινωνικὸν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Χρὴ ἀδέλφοι, ὅτι μὴ τῷ Ἀπόλυσιν τῶν Ὀρθρινῶν λιτανεύομεν κατὰ μὴ τὸ ἁγίων τοῦ Σταυροῦ ξύλον, καὶ τῶν σεπτῶν Εἰκόνων καὶ ἀπερχόμεθα ἐν τύπῳ ὡρισμένῳ, ὅπου δὲ ἀναμένουσιν τὸ Συνοδικὸν, προεξομένων δὲ, καὶ ἀναγινώσκοντος τὸ

μένῳ,

μαν, ψάλλοιμεν τὸν πεφυγότα Κανόνα· πολίτημα τῆ ἁγίᾳ Παρθένῳ ἡμῶν Θεοδώρᾳ τῆ Στουδίτι, ᾠδὴ ε'. ἦχ. πλ. β'.

Βοηθὸς, καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι.

Χαρισθεῖσαν φῶς τῆ διεργάτη Θεοῦ τῆς ὅλων ᾤσωμεν, πιστοὶ, ὅτι ἤγειρε σωτήριον κέρας, Βασιλείας κεφαλαίων, Ὀρθοδοξίας φέρμαγμα.

Ἐπεφάνη ἀληθῶς ἡ θεία χάρις τῆ Οἰκουμένῃ, δόξα, καὶ πηγὴ πεφανέρωται· σπερτὰ Ἐκκλησία, δυξαμένη τὼν σολιῶ τῆς ἑαυτῆς γομφώσεως.

Τὸν χεῖμα τὸ Χριστῶ διερχομένου ὑπὸ τὸ πλοῖον, ἡ φαρμακηγὸς Γωάννης, τὸν φρίν, οἱ Θεῖοι Πατέρες ἐξεφάνωτες σαφῶς, τῆ Ἐκκλησίᾳ ἐδώκαν.

Τοῦ Κυρίου τὼν μορφὼ ἀπολαβοῦσα ἡ Ἐκκλησία, χαίρει, καὶ σπερτὰ σὼ τοῖς τέκνοις αὐτῆς, ὡς νίκης βεραβεῖα δυξαμένη παρ' αὐτῆ Ὀρθοδοξίας σύμβολα.

Ἀγχωθήσασα λοιπὸν, καὶ ἐξεραπέτησαν μεμιλωτες. Λαῖζιξ ὁ δεινὸς, καὶ Ἀντώνιος σὼ τῆ Γωάννῃ, καὶ Θεοδώριον ἀμφοῖν, οἱ ἀρνησαὶ τῆς πίστεως.

Ἁγνὶς, καὶ Ἀμβρὶς ἀνθεσηκότες τῆ νομοθέτῃ πάλαι Μωϋσῆ· κατηχωῦησαν, νυνὶ δὲ ὁ πλάνος Γωάννης ἀληθὼς σὼ Ἀντωνίῳ δέικνυνται.

Σὺ δὲ ῥήξασα, Χριστὲ, τὼν ζωωφόρα τῆ θεομήτορι, καὶ τὸν σολισμὸν ἀποδέωκας τῆ σῆ Ἐκκλησίᾳ, ὑπὲρ ἧς, ὡς ἀγαθὸς, τὸ Αἷμα σε ἐξέχεας.

Δόξα.

Σὲ, Τριὰς, Θεολογῶ, καὶ θεοσκωῦῶ σε τὸ Θεῖον κράτος, ῥῦσαι πειρασμῶν σὺ πάντοίων με, οἷς σὲ τῆ φέρω, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Θεοτοκίον.

Τὴν βασίλειον σολιὼ σὺ σῶ, Παρθένε, Θεὸς φοφέσας, ὥφθη τοῖς βροτοῖς ἀνθρωπόμορφος· ὅπλιξε κατ' ἰσίαν, ἓ τὸ εἶδος τῆς μορφῆς ὕπερ ἐν φρονκωῦσει ἔχομεν.

Ῥῦσαι τοὺς δούλους σου, Κύριε, ἐπὶ τῆ πίστει.

Ἐφαμένους ἀσαίτες χορεῖ Πατέρων, καὶ Ἀποστόλων, καθορῶντες τὴ φροσκωῦσιν τῆ Εἰκόνων, ὥῤῥηξε ἐμφανῶς παρεδόκατε.

Τὸ κράλλος μου ἤλαβον, καὶ τὼν σολιῶ μου ἐνεδυσάμην, σκυβάλτο ἡ πατάμωμος Ἐκκλησία, ὥῤῥηξε Γωάννης ἐξέλυσεν.

Γραμμῆτε ἄνομοι, αἱρετικλῶντες τῆ Κυρίᾳ· ἀσαρκάθη, καὶ ὤφθη τῆ ἐν Εἰκόνι, ὥῤῥηξε χρεῖος ἀσαλεύτα.

Τὰ βίβλια σύγματα, καὶ τὰς ἀθέσμως διδασκαλίας Γωάννε τὸ Ἀφθάρτου τίς ἐξέπιε, ζόφος ἀνάκλως σκοτόμενος;

Νάθημα Ἀΐζικι, καὶ Γωάννῃ σὼ Ἀντωνίῳ. Θεοδώρῳ τῆ ἀθέωτε, καὶ βλασφήμῳ, ἅμα Θεοδότῳ Ἀφθάρτου.

Τὰ αἵματα κεζέσι, τὰ σκορθέντα ὑπὲρ τῆ Θείας σαρκὸβες ὁμοιώσεως τῆ Διασώτε, ἅπερ Γωάννης ἐξέχεεν.

Δίωξε Κύριος τὼν ζωωφόρα τῆ ἀλλοτρίων, καὶ ἀπίδωκε τὰ ἴδια τοῖς ἰδίοις, δόξα τῆ σῆ ἀγαθότητι.

Δόξα.

Ἣν ἄναρχον θέλησιν, ἡ ὐσίαν, ἡ Βασιλείαν τῆς Τριάδος θεοσκωῦσαμεν ὀρθοδόξως, Ἄρειον ἀεὶ σηλιτεῦοντες.

Θεοτοκίον.

Κτίσιν σε Δίαφωνον ὁμολογοῦμεν, Θεὸν τεκοῦσαν, μὴ φροσέχοντες τοῖς ῥήμασι Νεσσείου, ἀλλὰ τῆ Πατέρων τοῖς δόγμασιν.

Ὠδὴ δ'. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Ἀτάλλε ἡ Ἐκκλησία, καὶ πᾶσα πόλις, καὶ χάρα ἐν ἀφροσύνῃ, ἀνογνίζω νιῦ τὰ ἀσκηθέια, καὶ οἱ παρδενάδες καλλωπίζεσθε, τὰ λείψανα, καὶ Εἰκονίσματα τῆ Μαρτύρων ἀξίως φροσκωεῖσθωσαν.

Χρισὸς ἡμῶς φροσκαλεῖται, σωέλθετε νιῦ φροθύμως, Θεῖοι Πατέρες, οἱ τῶ θέαν σὺ αὐτῆ σαρκώσεως ἀποσολικὼς ἀνισροφήσατε, τὰ θαύματα, καὶ τὰ παθήματα, καθὼς γεάφει τὸ Θεῖον Εὐαγγέλιον.

Ὁροθέτητε γεγηθότες τὰ πάλῶν τῆ Μοναζόντων ἐν παῤῥησίᾳ, ἰὰν τῆ καπὸς ἰφύσωσι, πάλιν ἠτιθήσονζι οἱ θέλκωσι, καὶ ὠὶ ἂν βελῶ βελβόσωζι οἱ ζοὶ τοῖ, ἀβροκεδάσα Κύριε.

Τῆ μήτρις τῆ Πατέρων, τὰ αἵματα τῆ μαλῶπον ἔλεψαν ὕπτιες, ἐξοείας σωεχεῖς ἐπαύσαντο, καὶ εἰρὴν πάσι πολιτεύζει, κιθέτη ἰφύσα τὸ δράμα τῆς γοητείας, Θεὸς γὰ μεθ' ἡμῶ ἔζιν.

Ἁμπελος τῆς κρικίας ἐξέτειναι τὰ κλήματα τῆς ἀσεβείας, καὶ τὸν βότρυν τὸν πικρὸν ἐξέωθσε, καὶ ζυμὸς ψακόντιῳ ὁ οἶνῳ αὐτῆ, ἐξ ὧ ὁ λαὸν τῶ Κυρίου ἐπόησαν ὕπτιες τὼν θελεσῶν κακόνοιαν.

Μίσαυρα ἡ Ναὸν σα ἀθέσμοις χειροτονίαις δῆξ χεημάτων, καὶ κανονικῶς ὕπνοι σκβιβλίωται, καὶ τῆς Θείας δόξης σκπεπόωκασιν ὁ Σίμων ὁ μάγος, σὼ τοῦτο καὶ Γωάννης, καὶ ὁ δεινὸς Ἀντώνιος.

Τοὺς σῆρας, καὶ θεομάχους Ἀντώνιον ἡ βέβηλον, καὶ ἀφθαβάτλω Γωάνλω ἡ σκατεγονῶμονα, καὶ ἡ Ἐκκλησίας πολεμήτορα, ὡς λίνυος βαρεῖς σωειλόντες, Ἀνάθεμάτιες, πτεί γ' ἀναβοσόμεθα.

Δόξα.

Η Α'κηρος μοναρχία, Πάτερ, Τίε, καὶ Πνεῦμα, σὲ φοβοκινοῦμεν, ὡς τὰ Χερουβὶμ τὰ πολυόμματα, καὶ τὰ Σεραφὶμ τὰ ἑξαπτέρυγα ὑμνοῦσι, κεκραγάζοντα, Α'γιος, Α'γιος, Α'γιος εἶ, ὁ παντοκράτωρ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Α'γίων ἁγιωτέρα, καὶ πάντων ὑψηλοτέρα τῆ̃ πομπμάτων μόνη ἀνεδείχθης Μῆτροπάρθενε, ὡς ἀυτὸν κυήσασα τὸν πλάσαν σε· διὸ τὴν ἁγίαν μορφήν σε, Θεοτόκε ὑμνοῦμεν, ἐν φοβοκινήσει ἴχνεσιν.

Ὠδὴ ἰ. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα φιλάνθρωπε.

Ο Χειρὸς νεκίκης, σκιρτάτω ἡ γῆ, πήπαυται δέρυθρον, πέπαυται καὶ ὁ πλανῶν ὅμος ἐν τῆ̃ Κυρίῳ σάλων, ἡ πίστις δὲ πανταχῆ τὴν Κόσμον ἐφωτίλωσεν.

Ε'Ν εἰκόνι βλέποντες ἐν ταύτῃ σοι, σέβοντες ἐγεγράμμεθα, ἀπαραζέβρυτι Χειρὶ, καὶ τὰ αὐτὰ σημεῖα, καὶ φοβοκινήσει ἀυτὰ, ὡς ὡς θεὸς πεμάντες.

Πνεῦμα τὸ πολύῤῥημον, καὶ βλάσφημον λήζιος πέπαυται, τὸ λαλὲν δίκαιτος ἡμέραν καθ' ἡμέραν τῆ̃ θείας μορφῆς Χειρὸς, καὶ τῆ̃ Α'γίων.

Ι'Νατι, ζωτόθλιε, μεμίσηκας μόρφωσιν ἄχραντον τῆς σαρκώσεως Χειρὸς, καὶ τῆ̃ Α'γίων πάντων· μὴ γὰ εἰδώλοις κωφοῖς οἱ πιστὶ προσκυνῆμεν.

Α'σιβάσας ὄργανα τυγχάνοντες ἠθέρισαν Σωτῆρος ἱερῶν ἀσεβῶν καὶ Θεὸν ὑψίσε, ὡς Γεωδαῖοι τὸ φρίν, Α'ννας, καὶ Καϊάφας.

Ε'Ν ἡμέρᾳ κόπτως, παπαΘλιε, ῥηονῶσι ἔλεγχοι τῆς ἀθέε σου ψυχῆς, ὁ δῆμος τῆ̃ Πατέρων, ὧντες ἀμέβροις πληγαῖς ἐνώμωσας τὰς σάρκας.

Ε'κκλησίαι ἅπασαι βοήσωσι, κεκράξωσι ἅπασαι, σκιρτήσωσι ὡσὲ σὲ τῆς μορφῆς τὲ Κυρίε, καὶ τῆ̃ Α'γίων αὐτὲ τὰς ἱερὰς Εἰκόνας.

Δόξα.

Η Τὸ πᾶν σωμήχωτα τῶ̃ κράτει σε, δόξα σοι, δόξα σοι, ῥῆσοπόιητε μονὰς, Πάτερ, Τίε, καὶ Πνεῦμα. τὺς πεποιδότας εἰς σὲ ῥῦσαι παντοίας βλάβης.

Θεοτοκίον.

Ω'Σ χρυσοκαλλάπισεν λυχνίαν σε, Δίαπονα, σίβοιδον, τὼ τὸ φῶς τὸ νοητὸν ῥηυπήσασαν τῆ̃ Κόσμῳ, καὶ τὼ ζοφώδη σκλιὼ μεώσασαν, Παρθένε.

Ὠδὴ ς'. Ἐβόησα ἐν ὕλῃ.

Ε'βόησαν οἱ ἄῤχοντες φύλακες τῆς Ε'κκλησίας τὰ Χειρὶ θεοῦ ἀυτὸν, αἰτῆντες, δοῦῆναι τῶ̃ ἀῤῥώλῳ, καὶ εἰσήκωσε, καὶ περσέιχε τῆ̃ σ'ίησε.

Δ Ιήλεγξας τὸ πλάνε τὰ θήκεμα πᾶς ῆ̃ Πατέρων διδαχᾶς, καὶ Θεὸς ὑμνεῖται σαρκὶ μεμορφωμένος· ὁ ἀῤῥέγκτως Θεὸπτα ὑπάρχων.

Ο Ι σωτῆροὶ τῆς πλάνης ἀῤχηγέλαται, καὶ ἀπολέσωσαν ὁμῶ σὺν τῷ Α'ντωνίῳ Θεόδοτος, καὶ Λῆζις, καὶ Θεόδωρος, ὁ βυδὲς τῆς ἀσωλίας.

Τ Ὸ σῶμα σε διλοῦχας, ἄθλιε, ὡς ἐν ᾠδαῖς πνεύματικαῖς, ἀλλ' ἐν βλασφημίαις κῆ̃ τῆ σῆ Δεσπότη, ἀπεθέμβλου· τὼ σπῆλαιο ἐκονεργίαν.

Ι ερεῖας Πατέρων τὰ δόγματα, καὶ Α'ποστόλων διδαχὰς, ἀλλιλοάλλως γράφων κῆ̃ τὼ σὼ θρησκείαν τὼ ᾠδάγμον, Γωάννη χειρομάχε.

Σ Οῦ ὁ καπνὸς σκοτίσωσι ῆ̃ ὀστεβούντων ὀφθαλμὸς· ἀλλὰ πῦ ἀνέμῳ ῆ̃ Θέων διδασκάλων διεσκίδασαι, μεζαίφρον Γωάννη.

Τ' τὼ σολὼ τὼ Θέαν ὀλίῤῥηξας, ὥσπερ ὁ Α'ρμὸς τὸ φρὶν τὸν Χριστὲ χῆ̃ρα· διὸ τῆς Ε'κκλησίας πῦρρον βίβλησιν, σκβλησθεὶς καθάπερ κίων.

Δόξα.

Μ Εγαν ἀρχὼ διξάζω Θεότητος ἐν ὑποστάσεσι ῥηοῖν· εἷς Θεὸς γὰ ἐστ, Πατὴρ, Τίὸς, καὶ Πνεῦμα, καὶ ὀλίῤῥηξει χαιμπῆρει, κῆ̃ φρασωπους.

Θεοτοκίον.

Ροφητικὸς, ἀγνὴ Θεοδόξασε, πέλας ἐδέχθης τὴ Θεῦ, ἐξ ἧς ἐνῤῥνήθη αὐτὸς ὁ ποιητὴς σε, μῦ τόκον σε, ὡς τὸ φρὶν. διφυλάξας.

Ω'δὴ ζ. Η'μφιεσμένους, ὡσωκήσαμεν.

Τ Ὴν κάμινον τῆς αἱρέσεως τῶ̃ κατέσβεσεν ἡ Θέα χάρις, φλέγωσα τουμένης Χαλδαίως, καὶ δροσίζουσα Τριάδος Θεοπρέπειας, τεζαπλᾶς ἑβδομάδησεν ἐν ῥῆ̃λι δέκρατήσασαν.

Π Εποίκιλται, σεβεβίβλασται, κακκλώπισαι ἡ Ε'κκλησία μόρφωσιν τὸ Δεσπότε ῆ̃ θλον, τῆς σαρκώσεως, καὶ τῆ̃ πανσημάτων ἀυτῆ̃, καὶ τὰ σύμβολα φέρωσα εἰς τέλος, κῆ̃ τὺς Θέαις θεσμούς.

Ε Ο'ρτάζει, πατηρώνεζε ὁ χειεδύνμος λαὸς Κυρίε, βλέπων τὼ Ε'κκλησίαν καὶ πάλιν ἐξαλάμπουσαν τὸ κάλλος τῆς Θέας μορφῆς· ἰώ, Θεὸς ὤν, ἐφόρεσεν ὡς ἄνθρωπος ἐξ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Π Τώχευσε, καὶ ἐπείνασε, καὶ ἐδίψησε σαρκὶ ὁ Λόγος, ταῦτα τῆς ἀνθρωπίνης ὐσίας ἰδιώματα, δ' ὧν ἐφεγράφιται, ἔστος δὲ τῆ Θεότητι ἀπαθὴς ὤζι, καὶ ἀπερίγραπτος.

Κ Ατήρηται τὰ περάσια, καὶ μαστέρματα τῶ̃ χριστομάχε, ἴσος γὰ ῆ̃ τῆ̃ Ε'λλήνων ἐδέχθη,

Θη, ὑψαχόμβῳ τοῖς τούτων συγκέμμασιν, ἃ δικαίως ἐλίμπανεν, καθάπερ αἱ τῆ δικαίων φωναί.

Τὰ κρύφια, καὶ παμβέβηλα, καὶ ψυχόλεθρα διάζηγματα σε πόα σκοληκήσετω γλῶσσα, ἡ τῷ φερέβροντι τῆς ἐγκατεμίδος σε, Ἰωάννη ψευδώνυμε, καὶ φερέθεμε τῷ ἀντιχείσε Σατᾶν;

Ὅτ' ἐδέ σε, ὦ φθονέμενε, ὀνομάζεδαι τοιαῦτα κλῆσιν, μᾶλλον δὲ Πυθωνόφρον. Ἐκ Κρόνου, καὶ Ἀπόλλωνα, ἢ πνὰ τῶν ἄλλων Θεῶν, ὃν τὸν βίον ἐξιλάσας, περιέρχῳ τοῖς ἀσελγείαις ἀυτῶν.

Δόξα.

Ἅγιον, παντοδύναμον. ἀκατάληπτον, πρεσβύ. Τεμένδα πάντες Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα περσεπιπόσιμῳ, καὶ θεολογήσιμῳ· ἀσυγχύτως κεκυμένζοντες, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος· ἕ ὁ Θεός.

Θεοτοκίον.

Πανύμνητε, πολυυδάστε, Μηδοπάρθενε Θεοκυήτορ, λύδσαι χαλεπῶν ἐγκλημάτων τὲς τημένδας σε τῶν ἀχρείων κύριον, ὑ γὸ ἀλλῷ βοήθειαν κεκτήμεδα, πλὴν σε Θεόνυμφε. Ὡ γὸ ἢ. Οὐ φρατιὰ Οὐρανίων δοξάζυσιν.

Ῥοφητικῶς ἀγαλλιασόμεδα, ἕ ἀθρανίζομεν, περὶ πάντες μυσικῶς, αὖτη γὸ ἡ ἡμέρα· ἐν ᾗ Χριςὸς ὁ Λόγος τῶν ἰδίαν σολὴν ἀπέδοκε τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ὁλυμπικῶς ὥσπερ παρεπάζαντο κῇ Χριςῷ τῆς μορδῆς ὁμοθυμαδὸν Λιᾶζις, ἕ Ἰωάννης, τὸ ζόδγμα τῷ Βελίαρ, πελέκει κακίας ἐγκόψαντες τῇ Ἐκκλησίαν.

Τίς μὴ θρῆσαι τὸ μέγα τόλμημα, τῶν θείων βλίτων μορφῶ, τῶ ἐν τῇ χαλκῇ σύλῃ τῆ πολιτῖδι ὑπὸ ἀνδρῶν ἀνόμων λίθοις βαλληδεῖσιν τῇ διδυχῇ τῶ Ἰωάννε;

Ὡς ὦ σωπῶσας, ὑψηλὰ κανάθλια, ἐσκοτισμένη τὸν νέν, τῶν ὑπερφάνων βλίτων κεκοσμημένων Χριςῷ τῷ χαρακτῆρι, ἀλλὰ μόνῳ ὁρᾶς τὸ φρόνημα τῶν Ἰεδαίων;

Σὺ παντελῶς καθελεῖν ἐνόμισας τῶν Θείων Ἐκκλησιῶν τῶν σαρκολομαϊκῶν μόρφωσιν τῶ Κυρίε, κῇ τῶν Ἁγίων πάντων· ἀλλ' ἡ θέα χάρις καθέλε σε τῶν τυραννίδε.

Τὰ ἱερὰ τῶν ἁγίων λείψανα, ἕ τὰς Εἰκόνας ἀυτῶν, Λιᾶζις ὁ δεινὸς ἅμα τῷ Ἰωάννῃ, ὡσ' ὅλως περσυναιδάσαι, ἔφασκον ἀνόμως οἱ ἀερνηταὶ τῆς δυσεβείας.

Δόξα.

Ἀντυρικλῶ Θεαρχίαν εἰβοντες ἐν χαρακτῆρσι ζωῆ πάντες δυσεβεῖς, ἄναρχον τὸν Πατέρα, συμάναρχον τὸν Λόγον, Πνεῦμα συνκλάμπον δοξάσομεν εἰς τὲς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χριςιανῶν ἡ βιβαία ἑγγύρα, τὸ καύχημα τῶν πιςῶν, κῇ καταιγνὴ, Δέσποινα Θεοτόκε, ἀυτὴ ὑπάρχεις μόνη, ἡ πάντας βοηθοῦσα, κῇ σώζυσα ἐκ τῶν κινδύνων.

Ὠδὴ Θ'. Ἀκάθιςος συλλήψεως.

Τὰ Ἐθνη κεστήσατε, χοροὶ Πατέρων ἀθρόσατε, οἱ Ἀσκηταὶ δὲ, ἡ οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι συνέλθετε, ἵνετε οἱ διωχθέντες πάλαι ἀπὸ τῆ πλάνε, ἕ συνεπεύδη ἡ τὰς μαχαίρας, ἕ μανθάματα.

Γ' φραίνε ἡ ἔρημος, κῇ Οἰκουμένη ἄασα, τὰ ὄρη πάντα γλυκασμὸν σταλάξατε, βυνοὶ ἀγαλλιάδη, ὅτι Χριςὸς ὁ Λόγος ἐρίλλιε ἔδνικε ζοῖς ἐν γῇ, κῇ παῖς Θέαις Ἐκκλησίαις τὴν ἑνότητα τῆς Πίςεως.

Ἐὸς σκοληκήσων νιὸ ἐπαῤῥησιάσατο, Χριςὸς ἐπῄδη, ἐκιρύων σήμερον τὲς Θείας Διδασκάλας ἐν παῤῥησίᾳ λέγειν τῶν συγκατάβασιν ἀυτῦ, κῇ τῶ σάρκωσιν βεβιώσας ἐν Εἰκόνι περιγεάφεδαι.

Μακέδυμε Κύριε, ὡς θαυμαςὰ τὰ ἔργα σε, πῖς ἀριθμήσα τῶν φιλανθρωπίαν σε; πῶς βλέπων ἐλεινομένς δῴῃ τῶ σῶ Εἰκόνα τὲς Γιεράς σε, κῇ Ἀσκητὰς, ἐ κατεδλίβας τὲς πλάνες, ἀλλ' ἰώσῃ ὑβελζόμεδ;

Ὁ Πίζας ἀπολάδζν τῶν Ἐκκλησίαν, Κύριε, κῇ πύλαι ᾅδε τῶν ἐρίλλιε σε κατίσχυσαν, ἀυτὸς τῶν ἐρίλλιε σε Φῶδρα τῇ λαῇ σε, ἵνα σὲ πάντες ἀλικεινὰς ἐν μιᾷ δοξολογίᾳ περσκυνῦμεν, κῇ δοξάζομεν.

Ἀνάδεμα ἔσωσαν οἱ μὴ πιςύντες, Δέσποτα, ἢ χαρακτῆρα τῆς σῆς σωματόσεως, φερ πάντων Ἰωάννης, ἅμα σὺν Ἀνστορίῳ, κῇ Θεοδώρῳ τῷ δυσεβεῖ, Θεοδότῳ, κῇ ζοῖς ἄλλοις ἀλόσορα τὲς πίσεως.

Ὁ ἀὼς τῶν ἐρίλλιε σε ζοῖς Ἀποδόλοις, Δέσποτα, κῇ νυὶ Φῶδρον τὴν γαλήνην ἅπασι, συμάζωγον τῇ χαρᾷ σε τὲς διεσκορπισμένες, κῇ ὥσπερ φερβάτα λογικὰ σωαριθμησον τῇ μάνδρᾳ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας σε.

Δόξα.

Οξάζω Θεότητα Πατρὸς, Υἱὸς, κῇ Πνεῦματος, τὴν μίαν φύσιν ζωῆς ὑποτάσσιον, ὑσίαν ἀμέριτον, διαιρετὴν προσώποις, ὁμοβασίλειον παντιμῆτον, παυδύνῃ τελεταρχίαν, τὴν σωμίχυσαν τὰ σώματα.

Πάντων βοήθεια, κῇ σκέπη, κῇ ἀντίλημψις, Θεοκυήτορ, διάζον, ὅτι δώωσαν περσβεῖαν ὑπὲρ πάντων εἰς σὲ καταφεύγοντων, κῇ ἀπελαύνεις τὲς δυσεβεῖς τῇ δωωάμι τῶ Υἱέ σε, ὡς γὸ Μήτηρ πάντα δώωσαι.

Καὶ ὅτι φθέγξομαι τὸν ἐισιτήριον τόπον, λήξομαι τὸ ζῆν.

Δόξα, καὶ νυνὶ, ἦνεγκ. ἦχ. β.

ΚΑὶ ὁ χορὸς τῆς Προφητῆς μὴ Μωσῆ, καὶ Ἀαρὼν ἀφεστώσης ἀφαίνεται σήμερον, ὅτι πέρας τῆς προφητείας προαγαγὼν, λάμπει ὁ Σταυρὸς, ἐν ᾧ ἡμᾶς ἔσωσας, αὐτὸν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἀδὴς.

Τύπος τῆς Συνοδικῆς καθὼς λέγεται τὴν σήμερον τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Καταληφθέντων τῆς προοιμιακῶν.

ΤΙς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

ΤΟὺς φαυλισμὸς γὸ τῆς σῆς δόξης ἐξεμυκτήρισας, τὰς τολμητὰς τῆς Εἰκόνος, ἐ θερμοῖς θελεῖς, καὶ πυρώδησι ἀπέδιξας.

Ἀλλ' ἡ μὸ ὡς Θεὸν ἀχαριστία, καὶ τὸ διαστολὸν τῆς ἀντιπάλων ζόκαιον ἐν τύποις· τὰ δίχα τῆς οἰκονομαχόντων ἄθλατα, καὶ παλαίσματα ἕτερα λόγου, καὶ λογογραφία διεξοδικωτέρα δηλώσει, ὡς ἐν καταπαύσει δέ τινι τῇ μὴ τὴν ἐννικὴν πάροδον, εἰς κατάσχεσιν τῆς νοητῆς Ἱερουσαλὴμ καθιζῶσες, μωσαϊκῇ τινι μιμήσει, μᾶλλον δὲ θείᾳ δέλεασι, οἷα ςήλη τινὶ ἐκ μυρίσων λίθων συμπεμορμένη, καὶ πρὸς ἀποδοχὴν γεγραῆς διαθετισμένη ταῖς τῆς ἀδελφῆς παρδίαις· τίς τι ὠλογίας, αἳ ὀφείλονται τοῖς νομοφυλακῆσι, καὶ τὰς ἀρὰς δὲ, αἷς ἑαυτὲς ὑποβάλλυσιν οἱ παρανομοῦντες, δικαίντε, ἐ ὀφειλόμενον δᾶν φόβηθμὸν ἀναγεφῶσι. διὸ φαμὲν τάδε.

ΤΩν τὴν ἔνσαρκον τῆ Θεῆ Λόγυ παρυσίαν λόγῳ, ςέματι, παρδίᾳ, ἐ νῷ, γεγραῆτε. ἐ εἰκόσιν ὁμολογοῦντων.

Αἰωνία ἡ μνήμη, τρὶς.

ΤΩν ἁγίων τῆς Χριςῆ μιᾶς, ἐ τῆς αὐτῆς ὑποςάσεως, τὸ ἐν οὐσίαις διάφορον, ἐ ταύτης τὸ κτιςὸν τε, ἐ ἄκτιςον, τὸ ὁρατὸν, ἐ ἀόρατον, τὸ παθητὸν, ἐ ἀπαθὲς, τὸ περιγραπτὸν, ἐ ἀπερίγραπτον· ἐ τῇ μὲν θείᾳ οὐσία τὸ ἄκτιςον, καὶ τὰ ὅμοια προσαρμοζόντων, τῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ φύσει τάτε ἄλλα, καὶ τὸ περιγραπτὸν ἀνομολογούντων ἐ λόγῳ, καὶ οἰκονίσμασιν.

Αἰωνία ἡ μνήμη, τρὶς.

ΤΩν πεδόντων, ἐ διακηρυτομένων, ἤτοι ἀναγιλιζομένων τὰς λόγυς ὅπη γεγραμμένων, τὰ σώγματα ὅπη χημάτων, καὶ ὡς μίαν ἑκάτερον σωτηλῶν ὠφέλειαν, τὸ τε διὰ λόγων ἀνακήρυξιν, καὶ τὸ δι' εἰκόνων τῆς ἀληθείας βιβαίωσιν,

Αἰωνία ἡ μνήμη, τρὶς.

ΤΩν τὰς θεοφθογγὰς ὁράσεις, ὡς αὐτὸ τὸ Θεῖον αὐτὰς ἐχημάτιζε, καὶ διετύπυ, ἀνδόντων, καὶ ἀποδεχομένων, καὶ πεδόντων, ἅπερ ὁ τῆς προφητῆς χορὸς ἐωρακότες διηγήσαντο· καὶ τὸν διὰ τῆς Ἀποςόλων, ἐ ὡς Πανίερος διήκουσαν, ἐγγεγράφοντε, καὶ ἄγραφον παράδοσιν κατεμυόντων, καὶ διὰ τῆς εἰκονιζόντων τὸ ἅγια, καὶ τιμώντων,

Αἰωνία ἡ μνήμη, τρὶς.

ΟΙ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόςολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογμάτισαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συνεφώνησεν, ἡ Χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ Ἀλήθεια ὡς ἀπεδέδειχται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαῤῥησιάσατο, ὁ Χριςὸς ὡς ἐβράβευσεν, οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν, Χριςὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐ τὺς ἁγίυς Αὐτοῦ ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν ναοῖς, ἐν εἰκονίσμασι, τὸν μὲν, ὡς Θεὸν, καὶ Δεσπότην προσκυνεῖν τες, καὶ σέβοντες, τὺς δὲ, διὰ τὸν κοινὸν Δεσπότην, ὡς αὐτῶν γνησίυς θεράποντας τιμῶντες, καὶ τὴν κῆ χάριν προσκυνοῦσιν ἀπαύςως.

Αὕτη ἡ πίςις τῆς Ἀποςόλων· αὕτη ἡ πίςις τῆς Πατέρων· αὕτη ἡ πίςις τῆς Ὀρθοδόξων· αὕτη ἡ πίςις τῆς οἰκουμένης ἐςήριξε.

Ἐπὶ τύτοις, τὺς τῆς εὐσεβείας κήρυκας, ἀδελφικῶς τε, καὶ παῤῥησιαςικῶς ὡς δίζαν, ἐ πηγὴν τῆς εὐσεβείας, ὑφ' ἧς ἠγωνίσαντο, ἀνευφημοῦμεν, καὶ λέγομεν.

ΓΕρμανῦ, Ταρασίε, Νικηφόρε, καὶ Μεθοδίε, τῆς ὡς ἀληθῶς ἀρχιερέως Θεοῦ, καὶ τῆς ὀρθοδοξίας προμάχων, καὶ διδασκάλων,

Αἰωνία ἡ μνήμη γ'.

ΣΤεφάνε τῆ ὁσιομάρτυρος ἐ ὁμολογητῆ, τὸ νέον,

Αἰωνία ἡ μνήμη γ'.

ΙΓνατίε, Γ'ωάννε, Νικολάε, καὶ Γεωργίε τῆ Ἰσαυρίων ὁμολογητῆ, καὶ Ἀρχιποιμένων, καὶ πάντων τῆ ὁμοφρονησάντων αὐτοῖς Ἐπισκόπων.

Αἰωνία ἡ μνήμη, τρὶς.

ΘΕοδώρυ τῆ παρουσίᾳ ἡγουμένυ τῆ Στυδίυ.

Αἰωνία ἡ μνήμη γ'.

ΣΤμεών τῆ ὁσιωτάτυ Στυλίτε,

Αἰωνία ἡ μνήμη, γ'.

ΘΕοφάνες τῆ ὁσιωτάτυ ἡγουμένυ τῆ μεγάλυ Ἀγρῦ.

Αἰωνία ἡ μνήμη γ'.

ΠΑ'ντων τῆ Κηρύκων τῆς ἀληθείας.

Αἰωνία ἡ μνήμη, γ'.

ΑΤ'ται ὡς ὠλογίαι πατέρων ἀπ' αὐτῶν εἰς ἡμᾶς τὺς υἱὺς ζηλῶντας αὐτῶν τὴν εὐσέβειαν διαβαίνυσιν· ὡσαύτως δὲ καὶ αἱ ἀραὶ τὺς παραλόγους, καὶ τ' διαπεπτωκὸν ἐντολαῖν ὑποβόλας καταλαμβάνυσι· διὸ πᾶσι πάντες ὅσον εὐσεβείας πλήρωμα, ἵνα ὡς τοῖς τῶν ἀρῶν, ἢ αὐτοῖ ἑαυτὲς ὑποβάλλοντε, ὠφέλιμοι.

Τῆς

ΤΟῖς λόγῳ μὲν τὴν ἕνωσιν οἰκονομίαν τῦ Θεῦ λέγω διχομένοις, ὁρᾶν δὲ ταύτην δι' ἀπόνων ἐκ ἀνεχομένοις, καὶ ἐξ αὐτῦ ῥήματι μὲν δίχηθεν καταχρωματιζομένοις, φεύγωσι δὲ τὴν σωτηρίαν ἡμῖν ἀρτιμόρως.

Ἀνάθεμα, α.

ΤΟῖς τὰ ῥήματα τὰ ἀποστολικὰ καιρῶς πεσφυομένοις, καὶ ἐξ αὐτῦ μὴ βυλομένοις εἰσαγαγεσθαῖς τὴν ὠφελησιμὸς ἡμῖν σωτηρίς, ἐ αἱμάτῳ κακοτομηκέτα χειρὶ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐντεῦθεν φαντασιαῖς ἐνεκυμένοις,

Ἀνάθεμα, δ.

ΤΟῖς τῶ καθ' ἑκάστην πεσφερομένῳ Θυσίαν ὑπὸ τῆ ὠφελαβάντων ἀπὸ Χριστῦ τὴν τῆ Θεῦ μυστηρίων Ἰερυργίαν μὴ διχομένοις τῇ ἁγίᾳ Τελετὴ προσμένειν, ὡς ἀπηθεσῆμένοις ἐντεῦθεν τοῖς ἱεροῖς, καὶ Θεοῖς Παῖδαι, Βασιλείφτα, καὶ τῦ Χρυσορῥήμονι, οἷς συμφωνῆσι καὶ οἱ λοιποὶ Θεοφόροι πατέρες ἐν τοῖς οἰκείοις λόγοις τε, καὶ συγγράμμασιν,

Ἀνάθεμα, γ.

ΤΟῖς τολμᾶσι λέγειν, εἰκόνα εἶ ἀνύπαρκτον τῦ Σωμάτῳ, καὶ Αἵματος τῦ Κυρίε τὴν ἐξ τῦ Ἱερέως προσφερομένην ἀναίμακτον Θυσίαν, καὶ ἀχὶ αὐτὸ τὸ Σῶμα, καὶ αὐτὸ τὸ Αἷμα τῦ Σωτῆρ ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῦ, ὡς κενῶσι τὸ τῆς φύσεως, καὶ Θείας Ἰερυργίας μυστήριον, καὶ ἄλλως ἐ τὴν ταύτῃ τὴ ὠφελῆ τὴ ἐξ ἀρχῆς τῆ Σωτῆρι τυπεπισμένην, εἰσάγωσι, καὶ ταῦτα τὲ Θέα Παῖζις ἡμῖν Ἰωάννης τὰ χρυσορῥήμονι Θ· ἀφεφανῦσις, μίαν, καὶ τὴν αὐτὴν ἔχ, φάσκοντος, ἐν πολλαῖς τῆ τὲ Ἱερᾶ ἀναγνώσεσι. Ἀνάθεμα, γ.

ΤΩ̃ φρυαξαμένῳ συνεδρίῳ καὶ τῆ σεπτῶν εἰκόνων. Ἀνάθεμα, γ.

ΤΟῖς ἀχρομένος τὰ δυσεβῆ τῆς αἱρέσεως αὐτῶν λογίδρια,

Ἀνάθεμα, γ.

ΤΟῖς ἐκλαμβάνεσι τὰς ὠφελὰ τῆς Θείας Γραφῆς ῥήσεις, τὰς καὶ τῆ εἰδώλων, εἰς τὰς σεπτὰς εἰκόνας,

Ἀνάθεμα, γ.

ΤΟῖς μὴ ἀσπαζομένοις, καὶ μὴ προσκυνῦσι τὰς ἁγίας, καὶ σεπτὰς εἰκόνας,

Ἀνάθεμα, γ.

ΤΟῖς βλασφημῦσι, καὶ ἀποκαλῦσι τὰς Ἱερὰς εἰκόνας, ἀδωλα,

Ἀνάθεμα, γ.

ΤΟῖς λέγουσιν, ὅτι ὡς Θεοῖς οἱ χριστανοὶ ταῖς Εἰκόσι προσκλύνυ.

Ἀνάθεμα, γ.

ΠΑ̃σι τοῖς χριστανοκατηγόροις, ἤγουν, Εἰκονοκλάσαις, Ἀνάθεμα, γ.

ΤΟῖς λέγουσιν, ὅτι πλὴν Χριστῦ τῦ Θεῦ ἡμῶν, ἄλλος ἡμῖν ἠρώτησατο τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης, Ἀνάθεμα, γ.

ΤΟῖς τολμᾶσι λέγειν, τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν εἰδωλα ποτὲ διδέχθαι, ὡς ὅλον τὸ μυσήριον ἀναξίαται, καὶ τὴν τῶν Χριστανῶν εὐβεβέζησι πίστι,

Ἀνάθεμα, γ.

ΕΪτις Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἐνσαρκῶν ἐχ' ὁμολογῆ καὶ τὸ ἀνθρώπινον, ἢ ἐν εἰκόνι τύπυ ἐ προσκυνεῖ,

Ἀνάθεμα, γ.

ΕΪτις τὰς ἀγγελικὰς ἐξηγήσεις τὰς εὐλογραφικὰς μιγομένας ἐ περσίτει,

Ἀνάθεμα, γ.

ΕΪτις ἐ τιμᾶ, καὶ ἐκ ἀσπάζεται ταύτας εἰς ὄνομα τῆ Κυρίε ὄσας, καὶ τῶν Ἁγίων αὐτῦ. Ἀνάθεμα, γ.

ΕΪτις πᾶσαν ὠφέλησιν ἐκκλησιαστικὴν ὑγίεφον, ἢ ἄγεφον αἰτεῖ.

Ἀνάθεμα, γ.

ΘΕοδοσίῳ τῷ Ἀδουνίμῳ ὑποσίτῳ, Σισινίῳ τῷ Παυλλᾷ, καὶ Βασιλείῳ τῷ κακεμφάτῳ, τριφαχίβῳ.

Ἀνάθεμα, γ.

ΗΤριὰς τῶν ζωῶν τὰ δόγματα καθέλει.

ΘΕοδότῳ, Ἀντωνίῳ, καὶ Ἰωάννῃ, ὡς Μάνητι, Ἀπολλιναρίῳ, καὶ Εὐτυχεῖ, τοῖς φαντασιοσόποις, καὶ δοκίταις.

Ἀνάθεμα, γ.

ΘΕοδώρῳ τῷ Συφακησῶν τῆς Σικελίας, τῷ ὀβλεπομένῳ Κριθίνῳ, καὶ τοῖς συναποστατῆσιν αὐτῷ, Ἀνάθεμα, γ.

ΑΝαζιανῷ, Κωνσταντίνῳ, Ϲ Νικήτα, τοῖς ὑπὸ τῶν Γεσυϊτῶν καπήρχαι τὴν αἱρέσιων, ὡς ἀνίκεις, καὶ ὀθηγοῖς ἀπωλείας.

Ἀνάθεμα, γ.

ΙΩάννῃ Νικομηδείας, καὶ Κωνσταντίνῳ Ναικολείας τοῖς αἱρεσιάρχαις,

Ἀνάθεμα, γ.

ΕΞεδίνωσαν τὴν Εἰκόνα τῦ Κυρίε, καὶ τὴν Ἁγίων αὐτῦ; ἐξεδίνωσαν αὐτὸς ὁ Κύριος.

Ἀνάθεμα, γ.

ΟΛοις τοῖς αἱρετικοῖς,

Ἀνά-

Ἀνάθεμα, γ'.

Πᾶσι τοῖς ἀσεβέσιν αὐτῶν λόγοις τε, καὶ συγγράμμασιν,

Ἀνάθεμα, γ'.

Ἀτάφῳ τῷ θεοτόκῳ διωμάχῳ, καὶ ἀρχηγῷ πάσης αἱρέσεως,

Ἀνάθεμα, γ'.

Ἀετίῳ, Εὐνομίῳ, Εὐδοξίῳ, Δημοφίλῳ, καὶ τοῖς μετ' αὐτὰς εὐσεβῶς λειτουργοῦσιν Ἀνομοίοις τε, καὶ Ἡμιαρείοις, καὶ πάσῃ τῇ μεμιασμένῃ ὁμηγύρει αὐτῶν,

Ἀνάθεμα, γ'.

Μακεδονίῳ τῷ πνευματομάχῳ, σὺν τῷ Θεοσυγᾷ Ἀπολλιναρίῳ, καὶ τοῖς ὁμόφροσιν, Ἀνάθεμα, γ'.

Νεστορίῳ τῷ ἀνθρωπολάτρῃ, σὺν τῇ ἀμφ' αὐτὸν ξυνωρίδι, Διοδώρῳ τε, καὶ Θεοδώρῳ, καὶ πᾶσι τοῖς αὐτῶν περιτομωδίαν περιβάσασιν, Ἀνάθεμα, γ'.

Ἐτυχεῖ, Διοσκόρῳ, καὶ πάσῃ τῇ ἀκεφάλῳ αὐτῶν πληθύϊ μᾶ καὶ Σιβήρῳ τῷ Θηλάστῃ, καὶ τῷ ἀθεμίτῳ Γελασίῳ τῷ Ἀλικαρνασσέως.

Ἀνάθεμα, γ'.

Ὠριγένει, Εὐαγρίῳ τε, καὶ Διδύμῳ, σὺν τῇ Μοψουεστίας τε Θεοδώρῳ, καὶ ταῖς αὐτῶν βλασφήμοις διδασκαλίαις,

Ἀνάθεμα, γ',

Κύρῳ, Σεργίῳ, Πύρρῳ, Παύλῳ, καὶ τοῖς σὺν αὐτοῖς,

Ἀνάθεμα, γ'.

Πέτρῳ τῷ Κναφεῖ, καὶ Φθάρσει, τῷ λέγοντι, ἅμα ἀθανάτῳ ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, Ἀνάθεμα, γ'.

Πέτρῳ, τῷ καὶ Λυκοπέτρῳ ἐπονομαζομένῳ, Εὐτυχίῳτε, καὶ Σαβιλλίῳ τοῖς κακόφροσιν,

Ἀνάθεμα, γ'.

Ὅλοις τοῖς Εὐτυχιανιστὰς, καὶ Μονοθελίτας, καὶ Γαϊανοβίτας,

Ἀνάθεμα, γ'.

Καὶ ἁπλῶς εἴπειν, πᾶσι τοῖς αἱρετικοῖς,

Ἀνάθεμα, γ'.

Κωνσταντίνῳ, καὶ Εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πάντων τῶν ἀσεβῶν, καὶ ὀρθοδόξων βασιλέων ἡμῶν, τῶν τὴν ὑφήνιον βασιλέως τῆς ὄπηγείου ἀνταλλαξαμένων.

Αἰωνία ἡ μνήμη, γ'.

Θεοδώρας τῆς μακαριοτάτης, καὶ θεοφιλεστάτης ἡμῶν βασιλίδος, τῆς τῶν Ὀρθοδόξων ἀσκήσει ἀνδρικῶς ἀνασπλωσάσης.

Αἰωνία ἡ μνήμη, γ'.

Ἐτ' δοκίας, καὶ Θεοφανοῦς, Θεοδώρας, καὶ Ἐλένης, Ἄννης, Εὐφροσύνης, Μαρίας τῆς δι' ἡμᾶς μοναχικῷ σχήματι μετονομασθείσης Ξένης, καὶ Εἰρήνης τῆς διὰ τὸ αὐτὸ ἀγγελικῷ σχήματι Εὐδοξίας μετακληθείσης, καὶ πασῶν τῶν εὐσεβεστάτων αὐτοκρατόρων Λυγουστῶν.

Αἰωνία ἡ μνήμη, γ'.

Πάντων τῶν ἐν ὀρθοδοξίᾳ λαμψάντων, καὶ ἐφ' ταύτης ὑπὲρ τοῦ λόγου, καὶ λόγῳ, διδασκαλίαις τε, καὶ συγγράμμασιν ἀγωνισαμένων, τῆς τε τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας γηναίως προστάντων, καὶ ἀθλησάντων θεοφόρων Πατέρων, Διδασκάλων, Ὁμολογητῶν, καὶ Ἱεραρχῶν,

Αἰωνία ἡ μνήμη, τρίς.

Ἁγία τριὰς αὐτοὺς ἐδόξασεν.

Τούτοις τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας μέχρι θανάτου ἄθλοις, καὶ ἀγωνίσμασι, καὶ διδασκαλίαις, ἡμᾶς παιδαγωγῆσαί τε, καὶ κατευνῶσαι Θεὸν ἐκλιπαρούντες, καὶ μιμητὰς τῆς ἐνθάδε αὐτῶν πολιτείας, μέχρι τέλους ἀναδείκνυσθαι σπουδαστὰς, ἀξιοῦμεν πάμπαν τῆς ἐξαιτουμένων οἰκτιρμοῦς, καὶ χάριτι τοῦ μεγάλου, καὶ πρώτου Ἀρχιερέως Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν· φρουρουμένης τῆς ὑπερενδόξου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν θεοπνόων Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, Ἀμήν.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας, εἰς τὸ λυχνικὸν ἰσάμου στίχ. ι'. καὶ λιτομεν στιχ. κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχου δ'. καὶ τὰ Τεωδόϊα προσόμοια τοῦ κυρίου Ἰωσὴφ· ἦχος δ'.

Ἐδοκας σημείωσιν.

Δίδου μοι κατάνυξιν, καὶ τὴν κακὴν ἀλλοίωσιν, τελείαν διόρθωσιν, εἰς πᾶσι τὸ σῶμά μου τὸ βεβυθισμένον, καὶ μεμακρυσμένον σοῦ, Θεὲ Παμβασιλεῦ, καὶ μηδαμόθεν ἐλπίδα ἔχοντα, καὶ σῶσόν με τὸν ἄσωτον διὰ πολλὴν ἀγαθότητα, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁμοίως.

Μωσῆς ὁ θεαύσιος διὰ νηστείας τετράδας καθηρθεὶς τὸν παθέμβολον τοῦτον ὧν ζηλώσασα, ταπεινὴ ψυχή μου, ἀπόσχου ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐγκρατείας τῶν κακῶν ἐκκαθαρθῆναι, ὅπως τὸν Κύριον δόντα σοι τὸν ἄφεσιν τῶν ὑστερήσεως, ὑπάρχοντα ἀγαθὸν, καὶ φιλάνθρωπον, παντοδύναμον Κύριον.

Ἄλλο τοῦ κυρίου Θεοδώρου, ἦχ. πλ. β'.

Ἀγγελικῶς ἀνυμνῆσ.

Τὰ τῆς νηστείας τῶν δισσεβδόμα φαιδρῶς ἐπαρξώμεθα, τελοῦντες ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, ἀλλο-

δηλοῖ, ἅμα πυεῖς ἱραπάμβμοι ἡμῖν, ὡς Ἠλίας ὁ Θεσβίτης, τὰς τέσσαρας μεγάλας ἀρετὰς, τὸν νοεῖ ἀνυψώσαμεν ἀπαθείᾳ, τῷ σάρκα ἀπλώσαμβι τῇ ἀγνείᾳ, ζίγοντες, ⊕ νικάντες τὸν ἐχθρόν.

Καὶ τᾷ Μιωαίᾳ γ'. Δόξα, καὶ νυῖ, Θεοτ. Εἰσάκ⊙υ. Φῶς ἱλαρὸν. Προκείμ. ἦχ. πλ. β'. Ἐδικαιωθημεν ἡμεῖς τοῖς φοβημένοις τὸ ὄνομά σου. Στίχ. Ἀπὸ τῆν πετράτων τῆς γῆς ἐφεῖς σὺ ἐκάκεσζα. Στίχ. Σκεπαδήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῆν πτερύγων σου. Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τὺς αἰῶνας. Καὶ πάλιν. Ἐδικαιωθημεν ἡμεῖς τοῖς φοβημένοις.

Εἰς τὸν στίχ. τὸ Ἰδέσμεσον τῆς ἡμέρας Δίς, ἦχ⊙ πλ. δ'.

Δεῦτε ἐγκαλυβησώμβμ ἑαυτὺς ἐν ἐλεημοσύναις, ⊕ εἰπλησθῶμεν πάντων, μὴ σκαλπίζοντες, μὴ δημοσιδόντες ἡμῖν τὴν δ'ικαίαν· μὴ ὑπηγώμεθα ἡ ἀρετὰ τῆς ἀλγίας τὸ ἔργον· μὴ σκορπίσῃ ἡ πανοδξία τὸν καρπὸν τῆς ἐλεημοσύνης· ἀλλ' ἐν κρυπῷ τῷ τὰ κρυπὰ εἰδότι κεφάλωμβμ. Πάντρ, ἀφις παλαιηπάωματα ἡμῖν, ὡς φιλάνθρωπος.

Μαρτ.

Μ Ἀ'ρτυρες Κυρίυ, πάντα τὸν ἀμάζετε, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε, καὶ νυῖ πρισβεύσατε, ῥυδιῶσαι τῇ παιδίσῃ τῆ ἐχθρᾶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν, δούλυσι.

Δόξα, καὶ νυῖ, Θεοτ. ἦχ⊙ ὁ αὐτός.

Τ Ἀ' ἱερώτια ὑμνῶ σε, Κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεὶς δοξολογοῦμβμ τῷ ἀνεξιχνίαστόν σε γβέννησιν. Θεοτόκε φρίσβυτε, σωθῆῶσι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἡ ᾠδὴ Ἀ'κολουθία, ὡς σειρὸς. Γ'σον, ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον ψάλλονται οἱ Κανόνες τῦ Μηναίυ ἐν τοῖς Ἀ'ποδόπνοις, οἱ ἀπὸ τῦ Σαββάτυ τῦ Λαζάρυ μέχρι τῆς νέας Κυριακῆς τῦ Θωμᾶ, ὁμῶ μῆ τῆς Θεοτόκυ· ἀπὸ δ'ε τῆς ὠδῆς, πάθησ. τῦ Μηναίυ, ἀφ' ὑκτης, τῆς Θεοτόκυ, ⊕ μῆ τῶν πολυσρατίν τῦ Μηναίυ, τὰ προσόμοια αὐτῦ, καὶ Θεοτοκίον ὅμοιον. Περιγβνται δὲ οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκυ.

Τῇ Δ'υτέρᾳ τῆς β'. Ἑβδομάδ⊙υ, ὡς τῶν πρόσθεν στιχηρ. καθίσ. κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχυ, καὶ Θεοτοκίον· μῆ δὲ τῶν δ'ύτερον στιχηρ. καθίσ. ἦχ. δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Π Ασμβάσεως καρπῷ θωματωθέντα τῶν ψυχῶν ζωοποίησον, Χριτὲ, ὑμᾶς νησείας ἀληθῶς, ⊕ μετανοίας μοι δόμαι, ὡς οἰκτίρμων, καὶ δίδυ ἐν ὁδῖς ἀεὶ πορδύσαι δδυθείας, καὶ καλαῖς τῇ σῶν στᾶλαῖς ἑπτολῶν, ὅπως τῆς θέλας δόξης σε σωῶ πᾶσιν δδιπτυχῶν τοῖς πυθυσί σε, δοξολογῶ σε τὸν ὠβεὶ πάντα, Ἰησῦ, ἀγαθότητα.

Θεοτ. Ὅμοιον.

Τ Ριυμίας τῶν παιδῶν ὁ ἀπωκέδητ⊙ν ἐν τῷ χωνευτηρίῳ⊙υ, ἀγνὴ, ἐδπικαλύμαι σε θερμοῖς, μὴ με παρίδης τὸν δ'ίκαιον ἀπολέσθαι, ἄβυσσον ἐλέυς ἡ τίξασα· πολὺ σε τῶ ἐλπίδα ἐ κέκτημαι· μὴ σωῶ ἐχθρῆς ἐπίχαιρε, καὶ γέλως ὁ πεποιθὰς σοι ἀφθόσομαι, καὶ γὰ ἰσχύες, ὅσα ⊕ βάλει, ὡς Μήτηρ ὅσα τῶ πάντων Θεῖε.

Εἰς τὸν γ'. στιχηρ. καὶ. ὅτε⊙ν, ἦχ⊙ πλ. β'.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς.

Κ Ύριε κατεθύνσον ἡμᾶς τῶν νησείαν ὁδοὺς ὁδόντας, ἀγαπᾶν ἡμῖν λόγ⊙ν, καὶ φωτισμὸν τῶν δικαιωμάτων σε, καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς φροσφέρειν σοι ἀφρόσδεκτον ὀχλῶ, τὸ γόνυ κλίνοντας· σὺ γὰ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ἡμεὶς υἱοί σε, καὶ σὲ φόβῳ ὑμνέμβμ, καὶ τὸ ὄνομά σε ὑπακαλεμβθα.

Θεοτ. ἦχ⊙ ὁ αὐτός.

Ἀ'ρχὴ σωτηρίας ἡ τῆ Γαβριὴλ φροσφορεία πρὸς τῶ Παρθένον ἐγένετο· ἤκουσε γὰ τὸ Χαῖρε, ὅκ ἀπέγνω τὸν ἀσπασμόν, ἐκ ἐδίςασεν, ὡς ἡ Σάῤῥα ἐν τῇ σκιωῇ· ἀλλ' ἔτως ἔλεγεν, ἰδὲ ἡ δ'ούλη Κυρίυ, γένοιτό μοι κὰ τὸ ῥῆμά σε.

Ο Ν. ἐ Κανὼν τῦ Μηναίυ. Καὶ τὸ Τριῴδιον· στιχολογεῖται ἡ ᾠδὴ α'. Ὑμνῶ σε ἦχ⊙ δ'.

Τριῴδιον κατανυκτ.

Ο Μόν⊙ν ἀγαθὲς, ἡ πηγὴ τῆ ἐλέυς, ὁ ἀμνὸς ὁ τῦ Θεῦ, ὁ αἴρων, ὡς Θεὸς, τὰ τῦ Κόσμυ ἐγκλήματα, σῶσόν με ἀμέρτητόν ζιωκυμίας ποντόμβων, μετανοίας φρὸς ὅρμον ἰθυίων με.

Ν Ησεία καθαρὰ, μακρυσμὸς ἀμέρτιας, ἀλλοβρίωσις παθῶν, ἀγάπη φρὸς Θεόν, φροσδυχῆς δῆμάλαια, δάκρυα σωῶ κατανύξα, ⊕ πωσῶν φρομήθεια, ταῦτά ὁ Χριτὸς ἐν Γεφθαῖς ἐπηγγέλατο.

Π Ληγίνται ἡ ψυχὴν ἀμέρτιας ῥομφαίᾳ, καὶ κατάκτιτον πολλοῖς ὑπάρχυσα κακοῖς, ἰαβὲ γῆ ψυχῶν ἡμῶν, ἴασαι, ὡς ἐγρήτης· δὸς Θεὸς μοι τὰ φάρμακα τ' σωφρὸν ἐντολόν σε, φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἀ'πόλωτε σκιωῇ, παναγία Παρθένε, μολυνθέντα μι δυνοῦ παθῶν ἐπαγωγεῖς τῇ πηγῇ τῆ ἐλέυς σε κβύσεων, καὶ δός μοι ὄμβρυς καταύξησς, Δέσποινα, ἀμέρτιας βυθὸν ἀφανίζεσα.

Εἰρμὸς ἀλλο⊙ν τῦ Κυρίυ Θεοβάρυ, ἦχ⊙ πλ. β'.

Βοκδὲς, καὶ σκεπαστῆς.

Ω Σ μεθόρτον χαρᾶς, ⊕ δ'υτεράδυσα Ἑβδομάδα τῶν φωτοποιῶν νησειῶν, ἀδελφοὶ,

φοὶ, δεξάμβροι πόθῳ, ἀνυμνήσωμεν Χεροὺν, ἐνθέως ὑμνοῦντες.

Κατανύξως καὶ ἐν ὑπταίᾳ νυὸ ἐρημό-πας, πλαύσωμεν σφοδρῶς, καὶ ἐντεῦξωμεν, πεπύσωμεν χεῖρας θεᾷς τὸν μόνον Λυτῶντιν, τῶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα.

Τρισυπόστατε μονὰς, ἀρχικωτάτη Κυρία πάντων, τελεταρχικὴ, ὑπερέχουσα, αὐτὴ ἡμᾶς σῶσον, ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ παράγιον.

Θεοτοκίον.

Τίς ἐχλύνοσεν Τίὸν, τὸν μὴ ἀναρίνητα πα-ρθῴῳ νόμῳ; τῶν ὧν ῥῆμα ὁ Πατὴρ πάλιν Μήτρὸς ἀδιάφθορον τέκνας, σὺ γὰ ἔτεκες, ἁγνὴ, Θεὸν ὁμῶ, καὶ ἀνθρωπον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πῶς σε οἶσα τῶν ὀργῶν, Χριστέ μου, ὅταν εἰς κρίσιν ἔλθῃς; πῶον δὲ ἔρξῃ λόγον, δώσω ἐκεῖ; μὴ φείξας, μὴ ἐφίσας τὸ τὸν θέλημα, Χριστὲ; διὸ φεῦ τάλας ἄνεμοι.

Ὁ Εἱρμός.

Βοηθὸς, καὶ σκεπαστὴς ἐγβύτό μοι εἰς σωτη-ρίαν, ἔτω μοι Θεὸς, καὶ δοξάσω αὐτὸν. » Θεὸς τῶ πυρὸς μου· καὶ ὑψώσω αὐτὸν· ἐνδύ-ξως γὰ δεδόξασται.

Ὠδὴ κ. Λυρίστα τῶ πατρός.

Πεφιδῶν τὸ βίᾳ τὸ ἄσωτον, λησεικὸς λογισμοῖς ἐξελήπασε, καὶ πληγωθεὶς φρεσ-σὶζιστα, ἰαῖοῖ τῶν νοσούντων, δίδου μοι χεῖρα, ἡῶ Ἀγίων σε πάντων δέησιν.

Χαλεπῆς ἁμαρτίας κλυδώνιον τῶν ἐμῶν συ-πεφόρτα ἐξόνιαι, ὥσπερ τὸν Πέτρον σῶσόν με, Ἰησοῦ, μελῳδοῦντα, πάντα τὰ ἔργα ἀλο-γεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐκκρατίᾳ τὰ πάθη νεκρώσωμεν, τῇ νηστείᾳ τὸ Πνεῦμα πίειρώσωμεν, φρεῖς Οὐρανῶν καὶ κεκῴωμεν κατανύξει καρδίας, ἡμερτομῶ σοι, ὁ Θεὸς ὡς εἰκτίρμων συγχώρησον.

Θεοτοκίον.

Ἐν γαστεῖ σε ὠκλωσας ὁ ὕψιστος, Οὐρανῶν πλατυτέραν σε ἐδείξε, καὶ φερεσσοίαν ἅπα-χον τῆ βοώντων, Παρθένε, πάντα τὰ ἔργα ἀλο-γεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἄλλος. Ὁ ἐν γαστὶ Οὐρανῶν δοξάζων.

Τῆς τῆ παθῶν τυραννίδος, Κύριε, ἀδιάλυ-τον τὴν ψυχὴν δίξον τὴν ἐμὴν, ἵνα ἐλεύ-θερός ποιῶ τὸ θέλημά σε, χαίρω, καὶ δο-ξάζω τὸ κράτος σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὴν τῆ Ἡσαΐου ἀκρασίαν μίσησον, ψυχή μου, καὶ Γαιωὴβ ζῆλω τὰ καλὰ, πέρνισον τὸν Βελίαρ δῖῳ τῆς ἐγκρατείας, πλέησον τὰ Θεία, καὶ ὕμνησον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογητὸς Πατέρα, Τίον.

Ἵνα Θεὸν κατ' οὐσίαν σεβόμεθα, ἕξεις ὑποστάσεις ὑμνοῦ διερισταῖς, ἀλλαις, ἀλλ' ἐκ ἀλλοίας, δὸι Θεότης μία, ἐν ἕσοι κῷ τὸ κράτος, κῷ τὸ Πα-τὴρ, Τίὸς, καὶ Πνεῦμα. Θεοτ.

Ἐκ φωτεινῆς πορείαθεν νηδύου σε, ὡς νυμ-φίον σε πάσε ἔλαμψε Χριστὸς, φῶς ἕξις ἐν σκότει μένα, καὶ ὁδηγοσωμῖς ἤλιθ ἀσε-φάλας, ἐφώτισον, ἁγνὴ, τὸν κόσμον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὑδροποιῶν ἐδεὶς ἠφρονώσατε, ὥφθη δὲ Νᾶε γυμνὸς οἶνε πεκεθεὶς· αἱώματα δὲ κα-κίας ὁ λαὸς ἐτεδόθεν τίκτε· φόβος, ὦ ψυχή μου, τὴν μίμησιν, Χριστὸν ὑμνοῦσα.

Αἰνετὸς, ὑλογητὸς. Ὁ Εἱρμός.

Ὁ ἐν σραταῖ ἐξερνῶν δοξάζουσιν, ὃν φείτε τὰ Χερεβίμ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, πᾶσα πνοὴ, καὶ κτίσις ὑμνεῖτε, ὑλογεῖτε, καὶ ὑπερῳῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ ϛ'. Ἰνὰ μὴ τῶ τῆς ἀφρασίας.

Ἠσεβωμεν μωσῆ Θεῶν παθῶν, ζυφόσωμεν τὴν ἀγάπλν τὴν ἀνώθεν τοῦ, θρέψωμεν πάν-τας τῷ ἄρτῳ, τῇ θείᾳ σιτιζόμενοι χάριτι, καὶ σάκρυσι τὰ σάκρυα σβέσωμεν, τὰ τῆς μελλέ-σης ἀποφάσεως.

Τὰλαίπωρε ἐγάκρυε ψυχὴ, σκυθρώσασον, μετανοίας ζόσπες ἐτάκρυε, νῶν ὅτι θύρας ἡ ἡμέρα, ὁ κείνων ἀποτίμως καθίζεται, ἐκά-σῳ ἀπονέμων τὰ ἄξια τῆ πεπραγμένων, κα-θὰς γέγραπται.

Ὅτ' κέκτημαι φεῦξος ἀγαθὰς, ἐπιλίσσα τὸ χρῆσε, ὄναρ ἐλαφε θέλε βαπτίσματός ἐνδύσει· ἐν σκότει ἀγνοσίαν πορεύομαι· φωτί μι τὸ περσότπε σε, Κύριε, ἀπεγνωσμένον νῶν ἀνάθωσον.

Θεοτοκίον.

Μεία Κυρία τὸ παντὸς, παγζοίς με ἐκ-λωδέντα ἁμέρτήμασι σὺ ἐλάθεωσεν, Παρθένε, τὸν ἐλάθερωτὸν ἡῶ ψυχῶν ἡμῶν αὐ-τὴ δὸ ὑπὲρ λόγον σκύπσας τὴν ὑσιώδη ἀγα-θότητα.

Ἄλλο. Ἀπόρε συλλήψεως.

Τὸν κακοπαθήσαντα μου, ὡς σραταῖα τὸ Χρε-σὸν, ὅσον γὰ, ὅσον ὁ καιρὸς παρέγραται, οἱ σέφανοι πλίκονται ἡῶ ἀγωνιζομένων, ὡς ἀ-ποδώσει ὁ Χριστὸς, ὅταν ἔξῃ μὴ δόξης δὸι γῆς, τῶ κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν.

Ὅλο πεῳωμένημαι, ὅλο, Χριστέ μου, ἤλκωμαι, ἰαβρώσον με τὰ ἕλκη, τὰ ῥαύ-ματα, τὰ πάθη, τὰ σήγματα, τὰ ἐκ τῆς ἁ-μβρτίας· ἵνα ἀκόσω ὡς ὁ λεπρὸς τῆς φωνῆς σε τῆς ἁγίας, ὅτι θέλω, καθαρίσθητι.

Δόξα.

Μόνε μονογενῆτορ μονογθὸς Τίὸς Πατρὸς, καὶ μόνον μόνε, φῶς φωτὸς ἀπαύγασ-μα,

μα, καὶ μόνον μένει Θεῦ ἅγιον Πνεῦμα, Κυρίε Κύριον ὄντως ὄν· ὦ Τριὰς μονὰς ἁγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Θεοτοκίον.

Τὸ Θεῖόν σε τῇ τόκῳ σε σκηνῆσαι με, πανάμωμε, πῶς συλλαμβάνεις ἀσπόρως τὸ ἄληπτον; εἰπέ, πῶς παρθενεύεις, χωνήσασα ὡς μήτηρ τὸ ὑπὲρ φύσιν; πίστει λαβοῦσα τὸ πολύθρυλλον προσκύνημα, ὅσοι θέλομεν σῴζεσθαι.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ησαΐα τὸν μωσέα Θεόπτην ἀπεργάσατο, Ηλίαν πάλαι φλογίνων ἤνιοχον, τὸν Παῦλον δὲ, ψυχή μου, φρενῶν ἁρπαγμὸν· διὸ τῆς δόξης σε ἐκ κακῶν, καὶ εἰς ὕψος ἀπαθείας ἡμεῖς ἀρπαγησόμεθα.

Εἱρμός.

Ἀσπόρως συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος μήκος ἀνάνδρως, ἄφθορος ἡ κίνησις. Θεοῦ γὰρ ἡ χώρησις καινοποιεῖ τὰς φύσεις, διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς θεότυμφον μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ φωταγωγικὸν τῆς ἤχου. Εἰς τὸν στίχ. τὸ ἱλάσθητι. ἦχ. πλ. α. δίς.

Θλυμασὸν ὄντως ἡ προσευχὴ, καὶ νηστεία· αὕτη τὸν Μωσέα νομοχάφορον ἐδίδαξε, καὶ Ηλίαν ἐν θυσίαις ζηλωτήν· ταύτῃ προσκαρτέρησαντες, πιστοὶ τῷ Σωτῆρι βοήσωμεν· σοὶ μόνῳ ἡμάρτομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Μάρτ.

Ἐν τῷ γλεγομένῳ ὁ γρατὺς τῷ Βασιλίσσῃ τῷ ὑρανῶν· ἃ γὰρ καὶ γνῶμῆς ὑπῆρχον οἱ ἀθλοφόροι, ἀλλὰ ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔστεργον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ δῖα τῶν παθημάτων τῆς τῶν ἀπομάτων ἀξιωθέντες τιμῆς· δυσὶν αὐτῶν, Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ. ἦχ. ὁ αὐτὸς.

Σὲ ὑπερυμνοῦμεν ὡς Θεοῦ μητέρα, ὑπολαμβάνομεν, ὁρίσθω τῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν ἑβδόμην ἑβδομάδα τῆς προφητείας, ἦχ. πλ. α.

Ὁ Πλάσας μόνας τὰς καρδίας ἡμῶν, μνήσθητι, ὅτι χοῦς ἐσμεν, μὴ καταδικάσῃς ἡμᾶς ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ἀναμάρτητε.

Προκείμενον, Ψαλ. κά. ἦχ. πλ. β.

Ο ἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ἀνάπαυσιν αὐτῶν.

Στίχ. Ο Θεὸς ὁ Θεός μου πρόσχες μοι.

Προφητείας Ησαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Ἐπλήσθη ὁ Θεὸς τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐν βυθῷ μὲν δόξης καὶ ἐν γῆς, τῷ ὑψῶσαι, καὶ δοξάσαι τὸ κατάλειμμα τοῦ Ισραὴλ, καὶ ὅσοι τὸ ὑπολειφθὲν ἐν Σιὼν, καὶ τὸ καταλειφθὲν ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἅγιοι κληθήσονται πάντες οἱ γεγραμμένοι εἰς ζωὴν ἐν Ἱερουσαλήμ, ὅτι ἐκπλυνεῖ Κύριος τὸν ῥύπον τῶν υἱῶν, καὶ τὸ αἷμα ἐκκαθαριεῖ ἐκ μέσου αὐτῶν ἐν πνεύματι κρίσεως, καὶ πνεύματι καύσεως. Καὶ ἥξει Κύριος, καὶ ἔσται πᾶς τόπος τοῦ ὄρους Σιὼν, καὶ πάντα τὰ περικύκλῳ αὐτῆς σκιάσει νεφέλη ἡμέρας, καὶ ὡς καπνὸς καὶ φωτὸς πυρὸς καιομένου νυκτὸς, καὶ πάσῃ τῇ δόξῃ σκεπασθήσεται, καὶ ἔσται εἰς σκιὰν ἀπὸ καύματος, καὶ εἰς σκέπην καὶ εἰς ἀπόκρυφον ἀπὸ σκληρότητος καὶ ὑετοῦ. Ἄσω δὴ τῷ ἠγαπημένῳ ᾆσμα τοῦ ἀγαπητοῦ μου τῷ ἀμπελῶνι μου· ἀμπελὼν ἐγένετο τῷ ἠγαπημένῳ ἐν κέρατι, ἐν τόπῳ πίονι, καὶ φραγμὸν περιέθηκα, καὶ ἐχαράκωσα, καὶ ἐφύτευσα ἀμπελῶνα Σωρὴκ, καὶ ᾠκοδόμησα πύργον ἐν μέσῳ αὐτοῦ, καὶ προβλήνιον ὤρυξα ἐν αὐτῷ· καὶ ἔμενα τοῦ ποιῆσαι σταφυλὴν, καὶ ἐποίησεν ἀκάνθας. Καὶ νῦν ἐνοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἄνθρωπος τῆς Ἰούδα, κρίνατε ἐν ἐμοὶ καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀμπελῶνός μου· τί ποιήσω ἔτι τῷ ἀμπελῶνί μου, καὶ οὐκ ἐποίησα αὐτῷ; διότι ἐνέμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλὴν, ἐποίησε δὲ ἀκάνθας· νῦν δὲ ἀναγγελῶ δὴ ὑμῖν, τί ποιήσω τῷ ἀμπελῶνί μου, ἀφελῶ τὸν φραγμὸν αὐτοῦ, καὶ ἔσται εἰς διαρπαγὴν, καὶ καθελῶ τὸν τοῖχον αὐτοῦ, καὶ ἔσται εἰς κατάπατημα, καὶ ἀνήσω τὸν ἀμπελῶνά μου, καὶ οὐ τμηθῇ, οὐδὲ μὴ σκαφῇ, καὶ ἀναβήσονται εἰς αὐτὸν, ὡς ἐς χέρσον ἄκανθαι, καὶ τοῖς νεφέλαις ἐντελοῦμαι τοῦ μὴ βρέξαι ὑετὸν εἰς αὐτόν, ὁ γὰρ ἀμπελὼν Κυρίου Σαβαὼθ, οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἄνθρωπος τῆς Ἰούδα τὸ φύτευτον ἠγαπημένον.

Προκείμενον. Ψαλμὸς κβ'. ἦχ. πλ. β.

Η ῥάβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὕτη με παρεκάλεσαν.

Στίχ. Κύριος ποιμαίνει με, καὶ οὐδέν με ὑστερήσει.

Τῇ δευτέρᾳ ἑσπέρας εἰς τὸ λυχνικὸν μὲν τῶν προεορτίων Ψαλμῶν· ἐπεφωνήμεν τὰ, Πρὸς Κύριον· εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἐστάμεν στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν ἐπ. προσόμοια τῆς Θεοφάνου, ποίημα τοῦ Κυρίου Γεωργίου· ἦχ. πλ. δ'.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί γένει ὠμοιώθης, ταλαίπωρε ῥαθυμοῦσα ὦ ψυχὴ, καὶ μὴ ποιοῦσα τὰ καλὰ; ἀλλὰ τέρψουσα οὐ τῇ ἡδονῇ κακῶν ὑπομονῇ; ἡ κρίσις ὅτι θύραις, μετανόησον, νηστεία, καὶ δίψησα κοπιάσωμεν, τοῦ δυνάστου σε βοῶσιν, ἡμάρτηκά σοι, συγχώρησον, ὡς ἐπλαγχνίσθη, καὶ συγχώρησιν μοι δώρησαι.

Ὅμοιον.

Ἔχων ἀγαθότητος πλάγος, τὰ πλάγη τῆς ἐμῆς ἀμβλύνων τὰ ποτὲ ἀποχείρωσον, Χριστὲ, ὡς ἀνάμαρτητος Θεός, καὶ δίδου τῇ καρδίᾳ

δίᾳ μυ κατάπυξιν, χειμάῤῥους ἀνομίας ἀνασπάλυσαν, ἵνα ὑμνῶ, καὶ δοξάζω σε τὴν δι' ἀσθαγχνίας τῶν ἀφώνων, μακεδόνιμα, φύργητα τῆς ψυχῶν ἡμῶν.

Ἕτερον Κυρίε ἐλέησον. ἤχος ὁ αὐτός.

Ο' ἐν ἁγίοις Θεοδώρα.

Ὁ Ἀγαγὼν ἐκ νυὸ ἡμᾶς Θεὸς τῇ χάρι, περιῤῥοῦσι τῶν παυσιπόνων ὑῤῥεπλάν, ὁ χαριζάμενος ἡμῖν, εἰς τὸ ἅγιον σάνιον τῆς δοξάσης ἐβδομάδος αἰσπλοΐαν, αὐτὸς αἰτίωσον Κύριε, καὶ ἐκ τὸ μέλλον διάγειν, τὸ σῶμα, καὶ τὸν ψυχὸν ἡμῶν χαρίσαι, καὶ δυναμοῦν, ὅπως φροθάσωμεν, ἐκπλέοντες τὸν βόμον ἀνθρικῶς, τὸν κυβίαν ἡμέραν τῆς ἀνασάσεως σε πάντες ἐν χαρᾷ, καὶ σαφανοφόρητες, ἀκαταπαύστως αἰνέσωμεν.

Καὶ τὸ Μὼσέως γ'. Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοτ. Ἑσπέρας Περικεφάλαιον, Ψαλμὸς κγ'. ἤχος α'.

Κύριος κραταιὸς, καὶ δυνατός.

Σπίχ. Τῶ Κυρίε ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

Ἰσόσημος τὸ Ἀναγνωσμα.

Ἐποίησε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ, καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς, καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, ἰδοὺ Ἀδὰμ γέγονε ὡς ἷς ἐξ ἡμῶν, τῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν· καὶ νυῦ μὴ ποτε ἐκτείνῃ τὼν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ λάβῃ ἀπὸ τὸ ξύλω τῆς ζωῆς καὶ φάγῃ, καὶ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν Κύριος ὁ Θεὸς ἐκ τῦ παραδείσε τῆς τρυφῆς, ἐργαζέσθαι τὼν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη· καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἀδὰμ, καὶ κατῴκησεν αὐτὸν ἀπέναντι τῦ παραδείσε τῆς τρυφῆς· Ἔταξε τὰ Χερυβὶμ, καὶ τὴν φλογίνλω ῥομφαίαν τὴν τριφολόβλω, φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τὸ ξύλω τῆς ζωῆς. Ἀδὰμ δὲ ἔγνω Εὔαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβῦσα, ἔτεκε τὸν Καΐν, καὶ εἶπεν· Ἐκτησάμλν ἄνθρωπον διὰ τὸ Θεῦ· καὶ προσέθηκε τεκεῖν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν Ἄβελ, καὶ ἐγένετο Ἄβελ ποιμλν προβάτων, Καΐν δὲ ἦν ἐργαζόμλνος τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας ἤνεγκε Καΐν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς θυσίαν τῷ Κυρίῳ, καὶ Ἄβελ ἤνεγκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν πρωτοτόκων τῶν προβάτων αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν στέατων αὐτῶν· καὶ ἐπίδεν ὁ Θεὸς τὸν Ἄβελ, καὶ τὰς δώρεις αὐτοῦ· τὸν δὲ Καΐν, καὶ τὰς δώρεις αὐτοῦ οὐ προσέσχε, καὶ ἐλυπήθη Καΐν λίαν, καὶ συνέπεσον τῷ προσώπῳ αὐτοῦ, καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Καΐν, ἵνα τί ἐβαλλυῦ· ἐγένε, καὶ ἵνα τί συνέπεσε τὸ πρόσωπόν σε; ἐὰν ὀρθῶς προσενέγκῃς, ὀρθῶς δὲ μὴ διέλῃς, ἥμαρτες· ἡσύχασον· πρὸς σὲ ἡ ἀπροσοχὴ αὐτοῦ, καὶ σὺ ἄρξεις αὐτοῦ.

Περικεφάλαιον. Ψαλμὸς κδ'. ἦχ. πλ. β'.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἐλέησόν με.

Σπίχ. Ἡ ἐκ σὲ ἦρα τὴν ψυχήν μυ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν, δόξῃ σοφοὶ κληρονομήσουσιν, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ὕψωσαν ἀτιμίαν· ἀνέκυσαν παῖδες παιδείαν πατρός, ὃ φροσέχων γνόνα ἔννοιαν, δῶρον δὲ ἀγαθὸν δωρῆται ὑμῖν· τὸν ἐμὸν νόμον μὴ ἐγκαταλίπητε· υἱὸς γὰρ ἐγκρύμλν κἀγὼ πατρὶ ὑπήκοος, καὶ ἀγαπώμλνος ἐν φροσέπῳ μητρός, οὗ ἕνεκεν, καὶ ἐδίδασκόν με· ἐρειδέτω ὁ μέτηρ ὃν λόγον εἰς σὸν καρδίαν, φύλασσε ἐντολὰς, μὴ ὀθυμήθῃ, μὴ δὲ παρίδῃς ῥῆσιν ἐμῦ στόματος, μηδὲ ἐγκαταλίπῃς αὐτὸν, καὶ ἀνθέξεταί σε· ἀγάθυνε αὐτὸν, καὶ τηρήσει σε· φίλησον αὐτὸν, καὶ ὑψώσει σε· τίμησον αὐτὸν ἵνα σὲ φθελήβῃ, ἵνα δῷ τῇ σῇ κεφαλῇ σέφανον χαρίτων, σεφάνῳ δὲ δόξης ὑπερασπίσῃ σε· ἄκουε υἱὲ καὶ δέξαι ἐμοῦς λόγυς, καὶ πληθυνθήσονταί σοι ἔτη ζωῆς σε, ἵνα σοὶ ὁδῶνται πολλαὶ ὁδοὶ βίε· ὁδὸς γὰρ σοφίας ὑπέδειξά σε, ἐμβιβάζω δέ σε τροχὰς ὀρθείς, ἐὰν γὰρ πορεύῃ, ἀ συναλοιθύσεταί σοι τὰ βήματα, ἐὰν δὲ ζέχῃς, μὴ κοπάσεις· ὕπλαβε ἐμῆς παιδείας, μὴ ἀφῆς, ἀλλὰ φύλαξον αὐτὸν σεωυτῦ εἰς ζωήν σε· ὁδὸς ἀσεβῶν μὴ ἐπίλυβ, μηδὲ ζηλώσῃς ὁδὸς φθρωμων· ἐκφ' ἀν τόπῳ φραυσθῇ ὁδῶσα, μὴ ἐπίλυβ ἐκεῖ, ἔκκλινον δὲ ἀπ' αὐτῆς, καὶ φθράλαξον, ὅ γὰρ μὴ ὑπνώσωσι, ἐὰν μὴ κακοποιήσωσι, ἀφῄρηται ὁ ὕπνος αὐτῶν, καὶ ὑ κοιμῶνται, οἶδε γὰρ σιτοιῶται σῖτα ἀσεβίας, οἶνῳ δὲ φθραγάμῳ μεθύοντται, αἱ δὲ ὁδοὶ τῶ δικαίων ὁμοίως φωτὶ λάμπουσι, φεσπορδίονται δὲ φωτίζουσιν, ἕως κατορθώσῃ ἡ ἡμέρα, αἱ δὲ ὁδοὶ τῶ ἀσεβῶν σκοτειναὶ, ὐκ οἴδασι πῶς φρόσκοπίσουν· υἱὲ ἐμῆ ῥῆσι φρόσεχε, τοῖς δὲ ἐμοῖς λόγοις φθράλε σὸν οὖς, ὅπως μὴ ἐκλίπωσί σε αἱ πηγαί σε, φύλασσε αὐτὰς ἐν καρδίᾳ, ζωὴ γὰρ ἐστι τοῖς εὑρίσκουσιν αὐτὰς, καὶ πάσῃ σαρκὶ ἴασις.

Εἰς τὸν στίχ. Τὸ ἐδιάμελον τῆς ἡμέρας σῖς, ἤχος γ'.

Τὴν ἀνάμνησιν τῶν σῶν ἡμῶν ποιούμλν, δεόμεθά σε καὶ τῦ σκανδάλων τῆς ἀμῤῥητίας, ἀφῆσαι ἡμῖν ἀδελφὸς καὶ τὰ ὀφειλήματα, ἵνα ἐ ἡμῶν ἀφεθῇ τὰ ἁμαρτήματα ἡμῶν, ἔτι γὰρ βοῶσι σεμνῶς ἀναμένομεν, κατεθυμοῦνται ἡ φροσευχὴ ἡμῶν ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σε Κύριε.

Μάρτ.

Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι χειρὶ, ἐ Μάρτυρες ἐδίδαξαν, ὑμνεῖδεν Τριάδα ὁμοίσιον, καὶ ἐθώπευσαν τὸ ἕθνη τὰ πεπλανημένα, καὶ κοινωνὸς Ἀγγέλων ἐπόησαν τὰς υἱὸς τῆς ἀνθρώπων.

Δόξα. Καὶ νυῦ Θεοτ. ἤχος ὁ αὐτός.

Ἐ τέλος τ πατήτων σε μὴ ὀθυμήθῃ διάσεισα, ἀλλὰ παῖς σοῖς φροσβάσας μελλύσης ἡμᾶς

ἡμᾶς λύσωσιν ἀπειλῆς, καὶ ἐκτὸς βλάβης, καὶ τῆς ὀργῆς Κυρίου ἐξάρπασον, Θεοτόκε, σὺς δούλους.

Τῇ ϛ΄ τοῦ β΄. Ἑβδομάδος, εἰς τὸν Ὄρθρον τὰ ἀναβαθικὰ, μὲ τὸν ἦχον πλ. τρίτ. καθίσ. κατανυκτικὸ δὲ Οἰκουμένης μὲ καὶ Θεοτοκίε· μὲ δὲ τὸν β΄. τρίτ. λιτρεύει τὰ παρόντα καθίσ. ἦχ. πλ. δ΄. Ἀνύσης ἐκ νεκρῶν.

Τὰ˙ πάθη χαλινῷ σὺ ἀμῶμε νηστείας ἐπίσχοντες; τὸν νῦν θεσς σεπτὰς θυσίας πίσω τελειοπάτη ἀναπέμψουσ, πάντες αὐωδίσωμεν, ὅπως σὺ χαμαιζήλια τῦ βίε ζυφῆς καταφρονήσωμεν, καὶ ὡραίε τύχωμεν ζωῆς, ϵ θείας ἐλλάμψεως.

Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Εἰς πλάγος θ΄ ἐνίων ἐμπεσὼν ἀθυμίας, ἐκ πολλῶς πονηρῶν, καὶ ἀθέτμων με ἔργων ἦλθον εἰς ἀπορίαν, καὶ ἀπογνόσα τιωὶ σωτῆρμαι· ἀλλοίωτα Θεοτόκε, αὐτὴ μα τῶσον, αὐτὴ βοήθησον, ἀμέμπτηλεν γὰ σὺ ὁ ἐλπισμὸς, καὶ κρέπασις σωτηρίῦ.

Εἰς τὸν γ΄. τρίτ. καθίσμ. ἦχ. πλ. δ΄.

Ἀνύσης ἐκ νεκρῶν.

Ραθῦσα μυσικῶ ἡ νηστεία ψάπιζας, φεῦγοντάς ἡμᾶς διαβολικῶς ἐμφορηθῆναι· φάγομεν, ὥσπερ βρῶσιν, τὰ αἰσίζοα δῶρα τῆ Πνεύματος· πίωμεν, ὥσπερ πόμα, τὰ τῆ διακρίσεν ῥάθεα διῤῥύτα, καὶ διφρανθέντες, αὖτον τῦ Θεῦ ἀπαύσως θεσσόσωμεν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἐκ πάσης ἀπειλῆς, καὶ κακίας ἀνθρώπων ῥῦσάσωσν ἡμᾶς, παναγία παρθένε, σὲ γὰ ἔχομεν σκέπεν, ϵ θεσσαίαν οἱ καταφλογοντες ὅλη σοὶ, Θεμήτορ, ϵ τὸν τοχθέντα ἐκ σὲ Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἐκλυσάμενοι ῥύσασθαι ἡμᾶς κινδυνίων, ϵ θλίψεων.

Τὸ Τριῳδιὸν τῦ Κυρίε Γεωργ. ϵ στιχολογήται ἡ ᾠδὴ τῦ Ψαλτηρίν.

Ὠδὴ β΄. ἦχ. πλ. δ΄. ὁ Εἰρμός.

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ φῶς τῶ αἰῶνων χρυσθεὶς ἐκ τῦ Πατρὸς, ϵ ἐκ τῆ Παρθένε ἐπ᾽ ἐσχάτων ὄρκα ἀνθρὸς κυνθείς, ϵ λύσας τὴν ἁμαρτίαν τῦ Θεροπάτορ Ἀδάμ, ὡς φιλάνθροπος.

Σὺ τάναξον, διάκρυσον, ψυχὴ, ὀδύρμενον, μετανόησον, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα, ὅτε θύραις ὁ Κριτὴς, θεσς ἀπολογίαν ἑτοιμάζε, ϵ βόησον, ἡμάρτηκάσοι, οἰκτίρμων, ἐλεῆμον ἀγαθὲ, σὺ με οἴκτιρησον.

Κ Ὅσον ἀμβρτίας, ψυχή μα, μίσησον τὸν ὀλέθρεσν, ῥῦόμενον τῦ μόρῦ τῆς νηστείας ἐμμελῶς, τὰς σωτειλώδεις ἐντολὰς βραβμα ποίησον, ἀπόλυσιν θεσξυσάσα ἀλωνίων ἀγαθῶν δῶ πίστεως.

Ἄγγελοι, Δυνάμεις, Ἀρχαὶ, Ἀρχάγγελοι, Κυριότητες, Θρόνοι, Ἐξσίαι, Χερυβὶμ, ϵ Σεραφὶμ τὸν ἀναδοθέντα, ϵ Θεὸν ἱκετεύσατε, συγχώρησιν ὀφλημάτων, ϵ παθῶν ἀπαλλαγὴν δωρηθῆναι ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Ἡ Μόνη κυήσασα τὸν ἄναρχον Λόγον, παναμωμε, ὃν σὺ σαρκωθέντα, μὴ ϝαπίνατα, ὅπερ ἐῶ· μείναστα Παρθένον μῦ τόκον, ἀνύμφευτε, ἱκέτευε ὑπὲρ πάντων, λυθωθῆναι ἐκ φθορᾶς τῶν ζωῶν ἡμᾶς.

Θεοδώρε. Ἄλλο. ἦχ. ὁ αὐτός.

Ἴδωμεν, ἴδωμεν ὡς ἀγαθὸς ἡμῖν ὁ μετάνοιαν, ὃν καιρὸν ὡρίσε, ἀλλ᾽ ἐν τάχει ὁ Θεὸς φεῖσθήσεται ἡμῶν τῆς φορτώσης, ϵ κατδίωσεν ἐωπίον σε, οἰκτίρμων, ὡς θυμίαμα κελῦ, ἄσπερ θυσίαν δικτῶ.

Ρῶμεν, ϵ πόθωμεν, καταυόμενοι ὅσα ἠμάρτον, πῶς σοι ὑπεστήσε; πῶς ὀφθῆ σοι; φοβερὸ, πῶς δὲ ὠθρασῶ τῦ ἀδικήσω σε βήματι; διὸ φάσκ μα, οἰκτίρμων, ἐν τῇ ὥρᾳ, ὅταν μέλλῃς κρίναι πάσαν τὴν γῆν.

Δόξα.

Πιστλειάτη μονὰς, ὑπάρδε ϝισυπόστατη, ἀγέννητε Πάτερ, ϵ Τὶε μονογενὲς, Πνεῦμα ὸν Παζὸς ἐκπορευτὸν, σὶ Τριὰς δὲ φανὲν, ὐσία μία, ϵ φύσις, Κυριότης Βασιλεία σάσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν.

Ῥῆτον τὸ Θαῦμα τῆς σῆς κυήσεως Μητροπάρθενε, πῶς γὰ ϵ λογήσεις, ϵ ἀγγέλοις ἐν αὐτὸ; πῶς παυδοτοκεῖς, ϵ ἀγναὸς πέραν ὅλως ἀνδρός; ὡς οἶδεν ὁ ὑπὲρ φύσιν, ὃν ἐμοὶ κωνωφρισάς Λόγε. Θεὲ γνωνθείς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰς Νινεΐτας μετανοήσαντας, ϵ ησθέντας τῆς ἀπειλημένης ἐπαπήγαγες ὀργῆς, τὰς δὲ Σοδομίτας ἐκ πυρὶ ἀπεπύρωσας ἐκ πλησμονῆ ἀσελγήτας, ἀλλὰ ῥῦσαί με, Χριτὲ, τῆς ἀπειλῆς αὐτῶν.

Ὁ Εἰρμός.

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ καθιερώσας ἀπαρχὲν ὑμῖν δωτὸν, τῶ ἐξ ἡμερῶν ὅλω τῷ ἔτως ἀποδικήσαντων, ϵ ταύτῶν δὲ τῆ λαῷ μα ὡς ἐκλυόσων παθῶν εἰς σωτηρίας ἀρχηγὸ.

Ὠδὴ δ΄. Οἱ Θεοβρήμονες παῖδες.

Δικαιώσας ϵνεδέασα τὸν Τελώνην, ὁ οἰκτειρήσας τὸν Πόρνην ἀπὸ καρδίας διακρίσασα, σῶσον, οἰκτειρον, Σωτερ, ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.

Κ Αρποφορήσομεν φεύξες ἐναρίτως ῥᾳδὶ νηστείας Κυρίῳ, καὶ βλαβερῶν ἀποχόμενοι λο-

λογισμῷ, ἵνα ὅλως ζημίᾳ ὑποπέσωμεν.

Οἱ τῶν Ἀγγέλων χοροὶ σε δυσωπῶσι, τῶν Ἀποστόλων οἱ σύλλογοι, καὶ τῶν Μαρτύρων τὰ πάγκαλα. Ἱκετεύ, τοῦ λαοῦ σε συγχωρῆσαι πρόφασιν.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀληθῶς ὑπερευλογημένον Παρθένον, τὸν φωτοφόρον λυχνίαν, τὸν ἐδεδέβατον κλίμακα, καὶ Θεὸν τὸ χωρίον, πιστοὶ, μακαρίσωμεν.

Εἱρμὸς ἄλλο. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

Ἐν δυσήμῳ ἡμέρᾳ ἐγκαταίας, δεῦτε, πάντες σταλπώσωμεν τοῖς ὕμνοις, καὶ ὡς ζωῆς, τοῖς Θείοις, ἐδωχμένοις ἄσμασιν, ὑμνήσωμεν, καὶ ὑπερυψώσωμεν Κύριον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τίς βυβεσόπεια Θεοῦ ἀνθρώπων πάλαι; θὴρ ὁ λέων, ἐν πλάνῃ τῇ Προφήτῃ ᾠδοποιῶν τὰ βεσήματα δεξάμενον, βλέπει ὧν ψυχή μου, μή σε ἀπατήσῃ γαστριμαργίας ὄφις.

Δόξα. Εὐλογημένου Πατέρα Τῶν, καὶ ἅγιον.

Ὡς μονάδι τῇ οὐσίᾳ ὑμνοῦσί σε, ὡς Τελείᾳ Τρισὶ τρεσώποις σε σέβω. Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἀναρχον τὸ κράτος τῆς σῆς Βασιλείας δοξάζω σοῖς αἰῶσιν.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸ ὄρος τῷ Θεῷ ἀντεδείχθης, Θεοτόκε, ἐν ᾧ Χριστὸς οἰκήσας, θείας ναὸς ἐργάσατο τοὺς ἁλόντας. Κύριον ὑμνᾶτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἡ νησίδα, ὡς φύλακα ἀγνείας, καὶ Μητέρα ἀπαθείας πρεσβεύτριν, ἐδέξω λαοὶ, ἐκ πόθου ἀσπασώμεθα. Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ τόκου τὸν τῆς Ἀειπαρθένου τῷ Μωϋσῇ μυσηρίου γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνᾶτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ ἡ Β'. Τὸν Θεοδηλωθέντα.

Καλὴ νησὶς παύσασα τῶν καρδίαν, σάλων ἀρετῶν ὥρμον ἐνθεώτατον. Ἰὼ πόθησωμεν ἐν ἁγίαις ἡμέραις, τὸν ἁγιασμὸν ὑποδεχόμενοι.

Τὸν ἐν ἀμβρότοις πολλοῖς κατασταλωμένον, τεθαυματισμένον θεοῦ, καὶ κατακεκριμένον, ἐλεήμονος, τοῦ σοῦ ἐλέει οἰκτείρας, σῶσον ἱκεσίαις τῶν Ἀγίων σου.

Οἶμοι πανεθλία ψυχὴ, πῶς ἀσολογήσῃ; πῶς φείσῃ σε λήψεται, Κριτὴ καθεζόμενος, μυριάσιν παρισαρίθμων Ἀγγέλων; ἀπόδοσον ὦν, θεὸν τέλως μετανόησον.

Θεοτοκίον.

Τὸ βασιλικὸν ὄχημα, τῷ φαεσφόρῳ νεφέλῳ, ὀρθῶς τὸ πιότατον, ὀρθῶς τετευχόμενον, ἀπεικόνισε, δυσωπήσωμεν, Παρθένε, ἵνα σωθῶμεν τὰ πάντα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἱρμὸς ὁ αὐτός.

Ἀληθῶς νησὶς ἀνδρωμένη τῇ Κυρίῳ ὡς βεσημάτων ἐγκράτειαν, γλώσσης, θυμοῦ, καὶ ᾠδῆς, καὶ παντὸς ἄλλου ἀλλοφύλου πάθους, ἵνα καθαρὸς τὸ Πάσχα ἑορτάσω.

Σὺ τὸν Σαμουὴλ ἐβόησας καρπὸν ἐκ νησίδος, σὺ ἐπιβόησον Σαμουὴν τὸν μέγαν ἀειστία, σὺ τελεοῦς Ἱερέως, καὶ Προφήτας, σὺ ἡμῖν ἁγίασον, νησὶς σεμνή.

Δόξα.

Τὸ ζωοσφαὲς, Κύριε, τῆς σῆς μοναρχίας ἐκβαστασθὲν λόφωσιν εἰς τὸν ἡμῶν ἀφεδρῶνα, ἀπὸ πλάνης πολυμεροῦς ὑπηρίφιον θεὸς ἐνωπλίσω ἡμᾶς ἐνθέοις.

Καὶ νῦν.

Σὺ εἶ, Θεοτόκε, τὸ ὄναρ ἡμῶν, καὶ τὸ ἔγχος· σὺ εἶ ἡ ἀντίλυτις ἡμῶν εἰς σὲ θερσερχόντων· σὲ γὰρ εἰς θρισθέαν κινῆσαι, ἵνα λυθωσθῶμεν ὑπὸ ἐχθρῶν ἡμῶν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἔχοντες τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σὺ νησίας ἐσάτοσα πλόσιον, ὑπὸ αὐτοῦ χαιρόμενοι ἐμφορηθῶμεν, καὶ σκιλῶς ἐξυφάνθημεν, τῶν ἀγυμνώτως ὡς Θεὸν ἡμῶν.

Ὁ Εἱρμός.

Τὸν θεσπλωθέντα ἐν ὄρει πρὶ νομοθέτῃ ἐν σκευῇ, καὶ βάτῳ τόκου τῆς Ἀειπαρθένου ,, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὑμνοις ἀσγήτοις ,, μεγαλύνομεν.

Τὸ φωτεσφορικὸν τοῦ ἤχου, τῆ γ'. ὡρολ. Εἰς τὸν ἦχ. τὸ ἰδιόμ. ἦχ. πλ. α.

Ἵνα τί ῥαθυμῶσα, ψυχή μου, τῇ ἀμβρότῃ δυναλώσεις; καὶ ἵνα τί ἀθυσθύσω, τοῦ ἰαθῆναί σε θερσέρχεσθαι; ἰδὲ καιρὸς ἀθερσθυσθῆναι, ἰδὲ σωτηρίας καὶ ἡμέρα ἀληθὴς· διεγέρθητι, γένηση σε τὸ θερσπονον τοῖς τῆς μετανοίας ἐλέεσιν, καὶ ἐλαίῳ ἐμπίασε τῶν λαμπάδα φαεσφόρων, ὅπως ὄρῃς ἐλεήμων ᾠδὴν Χριστῷ τῷ Θεῷ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μάρτ.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου, Κύριε, τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι, πᾶς βασάνοις ἐσκαρτέρησαν· μονολόγιον ἐλπίδα ἔχοντες τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τῶν ἀπόλαυσιν, ταῖς ἄνωθεν θρισθείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῶν ἐρημίων δόρησαι τὸν Κόσμον σε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ. ἦχ. ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κῦ χρόῳ, τὴν πόλιν τῶν ἀσεσῶν, τὸ τεῖχος τὸ ἀῤῥηκτον, τῶν ἀῤῥαγῆ θερστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς

Εἰς τὸν Τριπλοῦν ξεσπέρινον τῆς Πεντηκοστῆς, ἦχος α. Ϛιχ. β.

Ἄσιος ἀνυμνῶν σε ὦν ἐχρεμψα, ἀλλ' αἰτοῦμαι δεόμενος, μὴ σιωπολόγης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, δεσπόζων ἁγνὲ Κύριε.

Περκεκλεισμένον. Ψαλμὸς κε'. ἦχ. δ'.

Κύριε, ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου.

Στίχ. Κεῖνόν μοι Κύριε, ὃν ἐγὼ.

Περσπτάσις Ησαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰ δὲ λόγια Κύριος. Ὁ ἀμπελὼν Κυρίου Σαβαὼθ οἶκος τῆ. Ἰσραὴλ, καὶ ἄνθρωπος τὸ Ἰούδα νεόφυτον ἠγαπημένον· ἐμεινα τὸ ποιῆσαι κρίσιν, ἐποίησε δὲ ἀνομίαν, καὶ οὐ δικαιοσύνην, ἀλλὰ κραυγήν· διὰ οἱ συναπτόντες οἰκίαν οἰκίαις, καὶ ἀγρὸν ἀγροῖς ἀγχίζοντες, ἕνα τὸ πλησίον ἀφίλωναί τι· μὴ οἰκήσετε μόνοι ὅλη τῆς γῆς; ἠκούσθη δὲ εἰς τὰ ὦτα Κυρίου Σαβαὼθ ταῦτα· ἐὰν δὲ χήνωνται οἰκίαι πολλαὶ, εἰς ἐρημίωσιν ἔσονται μεγάλαι καὶ καλαί, καὶ οὐκ ἔσονται οἱ ἐνοικοῦντες ἐν αὐταῖς· ὅτι δὲ ἐρῶντα δίκης ζεύγη βοῶν, ποιήσει κεράμιον ἕν, καὶ ὁ σπείρων ἀρτάβας ἓξ, ποιήσει μέδιμνα ἕνα· διὰ οἱ ἐγκρατῆμοι τὸ θεοῦ, καὶ τὸ σίκερα διώκοντες, οἱ μένοντες τὸ ὀψέ· ὁ δὲ οἶνος αὐτοὺς συγκαύσει, μὴ δὲ κιθάρας, καὶ ψαλτήριον, καὶ τυμπάνων, καὶ αὐλῶν τὸν οἶνον πίνουσι, τὰ δὲ ἔργα Κυρίου οὐκ ἐμβλέπουσι, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ οὐ κατανοοῦσι· τίνων αἰχμάλωτος ὁ λαός μου ἐγένετο, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι αὐτὸς τὸν Κύριον, καὶ πλῆθος ἐγένετο λιμοῦ, καὶ δίψης λιμὸν, καὶ δίψαν ὕδατος, καὶ ἐπλάτυνεν ὁ ᾅδης τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ διέλυσε τὸ στόμα αὐτοῦ, τοῦ μὴ δέχεσθαι· καὶ καταβήσονται οἱ ἔνδοξοι, καὶ οἱ μεγάλοι, καὶ οἱ πλούσιοι, καὶ οἱ λοιποὶ αὐτῆς, καὶ ὁ ἀγαλλιώμενος ἐν αὐτῆ· καὶ ταπεινωθήσεται ἄνθρωπος, καὶ ἀπομισθήσεται ἀνὴρ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ μετέωροι ταπεινωθήσονται· καὶ ὑψωθήσεται Κύριος Σαβαὼθ ἐν κέμματι, καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος δοξασθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ.

Περκεκλεισμένον Ψαλμὸς ρς'. ἦχ. γ'.

Κύριος φωτισμός μου, καὶ σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τίνος φοβηθήσομαι.

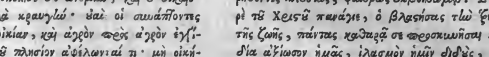

Τῆ Τρίτῃ Ἑσπέρας στιχ. θεοτόμια τῶ κυρίου Ἰωσὴφ· ἦχ. δ.

Παροιμιῶν Μάστυρες.

Σταυρῷ ὀξυπέτασας, Χριστὲ, τὰς ἀχράντους χεῖράς σου, ὃν πεπωκότων τὰ πέρατα· διὸ κραυγάζω σοι, τὸν ἐσκορπισμένον νῦν μοι ὁπωσοῦν ἄγειρον, αἰχμάλωτον ἐλπόμενον πάθοσι, καὶ παθημάτων μου καινῶν τῷ σῶν ἀναδέξον, ἐγκρατέᾳ ὅλον καθαιρόμενον.

Ὀμνοι.

Τοὺς παῖδας ἐρυσάσατο ποτὲ ἡ νηρεὶς ἐδαφὶς σωματοφόρους, ὡς γέγραπται, νεκρὸς φλογίζουσι· ταπεινὴ ψυχή μου, νήστευσον ἀναπέπτωκε γὰρ σοὶ τῶν τῆ Διαιτήτου ἀγάπησιν, δι' ἧς τῶν μελλόντων σκηρυγθῆ σωτηρία γένεται, καὶ τὰ παῦσι φλέγμα τὰ ὀλίγεσα.

Ἕτερον στιχ. τῆ Κυρίᾳ Θεοτόκῳ· ἦχ. γ'.

Γενεσίου Μάστυρος.

Καὶ ἐς ἀφεύσιμον τῆς νησείας, διὸ ἀγνείας φωτοειδῆς, καὶ ἀγάπης εἰλικρινῆς, μεσοδμῆς φωτωγῆς, καὶ πάσης ἄλλης ἀρετῆς ἐμφορηθέντες πλουσίως, φαιδρῶς ἐκβοήσωμεν. Σταυρὲ τὸ Χριστὸ πεφιλημένε, ὁ βλασήσας τῶν ζωφερῶν τῆς ζωῆς, πάντας κεδασθέντας σε φερσκωπῆσαι κυρδίᾳ ἀξίωσον ἡμᾶς, ἐλεσμὸν ἡμῖν δισθεὲς, κῆ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆ Μ'ωσαϊκῆ γ'. Δόξα. Καὶ νυνῖ. Θεοτοκίον, Ἑσπέρας Περκεκλεισμένον. Ψαλμὸς κζ'. ἦχ. πλ. β'.

Σῶσόν Κύριε τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον.

Στίχ. Πρὸς σὲ Κύριε κεκέκραγόμαι.

Γενέσιος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Κάϊν πρὸς Ἄβελ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, διελθόντων δὲ τὸ πεδίον· καὶ ἐγένετο ἐν τῇ ᾗ αὐτὸς ἐν τῷ πεδίῳ, ἀνέστη Κάϊν τὸν Ἄβελ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸν· καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Κάϊν· ποῦ ἔστιν Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου; ὃ εἶπεν, οὐ γινώσκω· μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμὶ ἐγώ; καὶ εἶπε Κύριος, τί πεποίηκας; φωνὴ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρὸς με ἐκ τῆς γῆς· καὶ νῦν ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ τῆς γῆς, ἡ ἔχανε τὸ στόμα αὐτῆς, δέξασθαι τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐκ τῆς χειρός σου, ὅτι ἐργᾷ τὴν γῆν, καὶ οὐ προσθήσει τὴν ἰσχὺν αὐτῆς δοῦναί σοι· στένων, καὶ τρέμων ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ εἶπε Κάϊν πρὸς Κύριον, μάζων ἡ αἰτία μου τοῦ ἀφεθῆναί με, οὐ ἐκβάλλεις με σήμερον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου κρυβήσομαι, καὶ ἔσομαι στένων, καὶ τρέμων ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἔσῃ πᾶς ὁ εὑρίσκων με, ἀποκτενεῖ με· καὶ εἶπεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός· οὐχ ὕτω· πᾶς ὁ ἀποκτείνας Κάϊν, ἑπτὰ ἐκδικούμενα ἀφαλεῖ· καὶ ἔθετο Κύριος ὁ Θεὸς σημεῖον τῷ Κάϊν, τοῦ μὴ ἀνελεῖν αὐτὸν πάντα τὸν εὑρίσκοντα αὐτόν.

Περκεκλεισμένον. Ψαλμὸς κθ'. ἦχ. βαρύς.

Κύριος ἰσχὺς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ δώσει.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱὲ, ἐμῆ σοφία πρόσχες, ἐμοὶς δὲ λόγοις ἀφάβαλλε σὸν οὖς, ἵνα φυλάξῃς ἔννοιαι ἀγαθὰ· αἴσθησις δὲ ἐμοῦ χειλέων ἐστίλαξέ σοι· μὴ προσσχῇς φαῦλη γυναικὶ· μέλι γὰρ ἀποστάζει ἀπὸ χειλέων γυναικὸς πόρνης, ἡ φρέσκειον λιπαίνει σὸν φάρυγξ, ὕστερον μέντοι πι-

πικρότερον χολῆς δρήσεις, καὶ ἠκονημένον μᾶλλον μαχαίρας δίστομα· τῆς γὰρ ἀφροσύνης οἱ τρόποι καταγνοὺς τὴς χεροβὶμ αὐτῇ μὴ θανάτῳ εἰς τὸν ᾅδην, τὰ δὲ ἴχνη αὐτῆς εἰκ ἐρεύνητα· ὁδὸς γὰρ ζωῆς εἰκ ἐπέρχεται· σφαλεραὶ δὲ αἱ τροχιαὶ αὐτῆς, & εἰκ ἔγνωσται· νυῶ δ᾽ ἔν, ψυχή, ἄκυρά μου, καὶ μὴ ἀκύρως ποιήσῃς ἐμὲς λόγους, μακρὰν πόησον ἀπ᾽ αὐτῆς σὸν ὁδόν· μὴ ἐγγίσῃς πρὸς θύρας οἴκων αὐτῆς, ἵνα μὴ πρὸς ἄλλους ζωλώσῃ σε, & σὸν βίον ἀνελεήμονας, ἵνα μὴ πληθύσαν ἀλλότριοι σῆς ἰσχύος, οἱ δὲ σοὶ πόνοι εἰς οἶκον ἀλλοτρίων ἔλθωσι, καὶ μεταμεληθήσῃ ἐπ᾽ ἐσχάτων, λύσιμα ἂν καταζεσθῇ σάρκες σώματός σου, & ἐρεῖς, πῶς ἐμίσησα παιδείαν, καὶ ἐλέγχους ἐξέκλινεν ἡ καρδία μου; εἰκ ἤκουον φωνὴν παιδεύοντός με, καὶ διδάσκοντός με, οὐδὲ παρέβαλον τὸ ἐς μὲ· παρ᾽ ὀλίγον ἐγκυμῶ ἐν παντὶ κακῷ, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας, & συναγωγῆς· πῖνε ὕδατα ἀπὸ σῶν ἀγγείων, καὶ ἀπὸ σῶν φρεάτων πηγῆς.

Εἰς τὸν στίχ. τὸ ἰδιόμ. τῆς ἡμέρας
Δίς· ἦχ. γ΄.

Ὁ Σαρκὶ σταυρωθεὶς, Κύριε, καὶ σαυτῷ συσταυρώσας τὸν παλαιὸν ἡμῶν ἄνθρωπον, τῇ δὲ λόγχῃ νυγεὶς τὴν πλευράν, & τὸν ἀνθρωπόπλαθον συσκκυτώσας ὕφιν, καθήλωσον τῷ φόβῳ σου τὰς σάρκας μου, & τῷ πόθῳ σου ζῶσον μου τὴν ψυχήν. ἵνα τὸ σὸν καθαρισθέντες πάθος, ἐγκρατῶς δοξάσωμέν σου τὴν ἑκούσιον προθεσμίαν· μὴ μόνον χαίρῃς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων αἰσθάνῃ τῆς ἁμαρτίας κρατῶν, σωτηρίαν δὲ καρδίας, καὶ πνεύματος παράσχοις σοὶ ὡς τὴν προσηγορίαν μοι πλασμάτων, ἀφ᾽ ὧν με ἔκτισας, φιλάνθρωπε.

Μαΐου.

Ἱ Ρεφῆται, & Ἀπόστολοι Χριστοῦ, & Μάρτυρες ἐδίδαξαν, ὑμνεῖδαι Τριάδα ὁμούσιον, καὶ ἐφώνησαν τὰ Ἔθνη τὰ πεπλανημένα, & κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν τοὺς ὑμὲς τῶν ἀνθρώπων. Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοτοκ. ἦχ. ὁ αὐτός.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων.

Ὅ Ρασα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, πεπαμώμενε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, κλάλαζες, βοῶσα· ποθεινότατόν μου τέκνον, πῶς σε ἴδω τὸ κάλλος τὸ φωσφόρον, ὃ σκαλλώπισε τὴν ἀνθρώπων τὴν φύσιν;

Τῇ δ΄. τῆς β΄. Ἑβδομάδος, εἰς τὸν Ὄρθρον τὰ ἴδιόμ. μὲ τῶν ά. στιχολ. καθισμ. σταυρώσιμον τῆς Ὀκτωήχου, μὲ δὲ τῶν β΄. στιχολ. λέγωμεν τὰ παρόντα, ἦχ. ά.

Ῥιστὲ, ὅτι Σταυρῷ ἀπλωθεὶς, ἐσκυλεύθης, νεκρώσας τὸν ἐχθρὸν, καὶ ἀρχέκακον ὄφιν, ζωώσας δὲ τοὺς θνήμασι τοῦ σκήνους τεθνηξαντας· ὅθεν δέομαι, τὴν νεκρωθεῖσαν ψυχήν μου, Σῶτερ, ζώωσον ἐν μετανοίᾳ, & πρόσβλεψον πρὸς σὲ ἀνανίζησαν.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὡς εἶδε ἐν σταυρῷ ἡ ἀμνάς σε τὰ ἄρνα κραυγάζοντα, Χριστὲ, τῷ κακούργῳ ἐν μέσῳ, ἰβδία δακρύουσα, & πικρῶς ὀλολύζουσα· τέκνον φίλτατον, τί τὸ ξενόμορον θαῦμα; Μήτερ ἄχραντε, ζωὴ παγκόσμιον, τοῦτο, ἀντίφως, γνωρίσασα.

Μετὰ τὴν γ΄. στιχολ. καθίσμ. ἦχ. γ΄.
τὴν ὠρισμένην.

Ἀ Σμάτων σάλπιγξι κατασαλπίσωμεν ἡμέραν ὄσιμον, διηγερχόμενοι τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, & κεκράξωμεν, ἐκβοῶντες· αὐτὴ τὸ ζωὴν ἡμῖν ἐν τῷ Κόσμῳ ἐξήνθησε, καταπεμφάσασα ἀκρασίας τὸν θάνατον δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου, Χριστὲ Λόγε, ἐν ταύτῃ τὰς δήλους σου φύλαττε.

Σταυροθεοτ. Ὅμοιον.

Τὸν ἐπουράνιον, οἰκτίρμον, θάνατον δεξαμενόσαν ἐκὼν ὑπόμεινας· ὃν ἡ τεκοῦσα, Χριστὲ, ὁρῶσα, ἐπρώσκετο παλάγγα· κοπτομένη γὰρ, μηχανῆς ὑπεδύρετο· ἧς ταῖς ὠδαλήσεσι, δεξαμενὰς ἐλέους σε οἰκτίρησον, & σῶσον τὸν Κόσμον, ὁ ἄμετρον τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Κόσμου.

Ψάλλομεν τὸν Κανόνα τοῦ Μιναίου, & τὰ παρόντα Τριῴδια εἰς τὴν τάξιν αὐτῆς, καὶ στιχολογεῖται ἡ ᾠδὴ· ᾠδὴ γ΄. τοῦ κυείου Γ᾽ωσὴφ· ἦχ. ά. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Σταυρῷ παλαίμας ἐξεπέτασας, τῆς παθέσης πάλαι χειρὸς τοῦ Ἀδὰμ πρὸς τὸ τῆς γνώσεως φυτὸν, ἀναιρῶν τὸ ἁμάρτημα δεξᾷ παλάγγα, οἰκτιρμῷ Λόγε Θεῦ ὑπερένδοξε.

Σταύρωσόν μου τὴν δεξίαν κλονημένην φθόνῳ τοῦ ὄφεως· τοὺς τῷ παθῶν ἐπαγωγὰς τοῦ σοῦ πάθους ἀνάσκελον, ὁ παθὼν, καὶ τὴν ἀπάθειαν πιστοῖς χαρισάμενος.

Ἡ Τῆς ὑγείας χεῖρες ἔλαμψε, ἀκρασίας σκότος διώκουσα· ἰδοὺ δ᾽ ὑπερδόσεως καιρὸς, & ἡμέρα σωτηρίου, μετανοίας εὐδοκήσωμεν καρπὸς, & ζησόμεθα.

Θεοτοκίον.

Κατατραπέντων ἐπανόρθωσις, ἀδυνῶν κραυγὴ συντριβέντα με, καὶ ἁμαρτίας χαλεπῆς ἐμπεσόντα εἰς βάραθρα, ἐξανάστησον, ἀγνὴ, & πρὸς ζωὴν καθοδήγησον.

Ἄλλος τῷ κυρίῳ Θεοδώρου, ἦχ. γ΄.
Στερέωσον Κύριε τὰς καρδίας ἡμῶν.

Στερέωσον Κύριε τὰς καρδίας ἡμῶν τῷ σῷ Σταυρῷ, μὴ σκολίνειν ἀπὸ σοῦ δότε λόγους πονηρὰς, ἢ εἰς πρᾶξιν βδελυρὰς.

Τῷ

Τοῦ πάθους σου, Δέσποτα, ὁ Οὐρανὸς, Φ ἡ γῆ αἰδούμενοι, ἠλλοιώντο ἐμφανῶς, Βασιλεῦ τῶ παντὸς σὺ δικαιωθεὶς ἀληθῶς.

Δόξα.

Ἰσότιμε, ἄναρχε, παναγία Τριὰς, ζωοποιὸ, Φ ἀρχίστεπτε μονὰς, ὁ Πατὴρ, Φ ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα μι σῶσον.

Καὶ νῦν.

Μῆδέποτε, ἀνασῴζει, τίκτεις μόνη Θεὸν, μὴ φθαρῇσα παρθενίας τὸ ἄγιον, ἀλλὰ μένασα σεμνὴ, ὥσπερ ἦς πρὶν τὸ τόκε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν κόκκινον χλαίναν σε, ἔλαε, καὶ τὸν Σταυρὸν, τὸν αὐθέντην τε, καὶ τὸν λόγχλυ Υἱοῦ φροσιωσῶ, Φ ἀνυμνῶ τὰ ζωώσαντα τὸ πᾶν.

Ο' Εἰρμός.

Σὺ τηρίωσον, Κύριε, τὰς καρδίας ἡμῶν, Φ φώτισον εἰς τὸ σῶ ὑμνῳδίαν, τῶ δοξάζειν σε, Σωτῆρ, εἰς τοὺς αἰῶνας ἀπαῤῥας.

Ὠδὴ ἡ. Τὸν τὲς ὑμνολόγης.

Ὅ Μετὰ ἀνόμων λογισθεὶς διὰ πλῆθος ἐλίης καταδικεζόμενος, τὰς ἐμὸς ἁμαρτίας ἐξάλειψον ἐν πίσει, ὕπως σὲ δοξάζω εἰς πάντας τὲς αἰῶνας.

Τῶν ἁμαρτιῶν μι τὸ χειρόγραφον τῇ σῇ ἐξῤῥήξον λόγχῃ, καὶ τῆς καρδίας μι τὲς ἐδύνας θεράπευσον, Κύριε, πληγώσης βέλει σ κακίας τῆ πονηρᾶ σ ἀμαρτίας.

Μεμολυσμένῃδίλιω τὼ καρδίαν μι τῆς ἀθεσίας τοῦ λόξου, τοῦ σῷ ἀπόστλυσον ἐκ πλάνες ἀπατεώντι Αἴμασι, Χεττὲ μι, ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τὲς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἡ Ἀλαωρήτως βλαστήσασα τὸν ἐπιεφάνιον σάκκυλον, τὸν ἐξεῤῥέφοντα θεϊκῆ σωσεφείᾳ τὰ σύμπαντα, Παρθένε, ἱμπλησον πανοῦσαν τῶν ταπεινῶν ψυχῶν μυ.

Εἱρμὸς ἄλλος. Τὸν ἐν φρυγὶ πῖς.

Χαίρεις Σταυρὲ, σὶ δ' ἀνεγωείδη μιᾷ ῥοπῇ λησὴς θεολόγω κραυγάζων, μπήδητί με Κύριε ἐν τῇ σῇ Βασιλείᾳ· ὕπερ τῆς μελέδω κοπωνὸς ἡμᾶς δάξον.

Σὺ λογχεθεὶς, τὴν φλογίνην ῥομφαίαν ἀνυποσρέφως, Χεττὲ, Φ βεγτὸς ἐξαπολύεις πάλιν τὸν Παράδεισον· ἐν ᾧ καὶ εἰσόντες, σῦ σ ἀθανάτυ ζωῆς ἀεὶ ψυφολμῦμ.

Εὐλογημῦμ Πατέρα, Τἱόν.

Σὺν τῷ Παῤῥὲ τὸν Υἱὸν Θεοσκωυλῦμ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἐν μιᾷ τῇ ὐσίᾳ ἀσιγήτως κοκλοῦντες τοῖς πολλίοις σόμασιν, δόξα ἐν ὑψίστις Θεῷ, πρὶ ἐν Τελεσῖ.

Καὶ νῦν.

Παιδοτοκῆς παρθενεύουσα μόνη Θεοτοκεῖσπα· τὸ μυσήριον μόνα, φευκτὸν τὸ τεκέσιον. Θεὸν γὰ ἐγέννησας σεσωμασωμμένον τ Σωτῆρα τῷ Κόσμω.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὺ ταμεῖ Χεττὲ, ἡ ἐλπὶς τῶ πεφίτων, δέξπεσόσυ ἡμῶν γαλλυαὶς τὸ πλάγμ τῆς κηλλίσης νησείας, ἀξίωσον, σώσας ἐκ ῥυκμίας πᾶσμάτων.

Αἰνεμῦμ, δλογεμῦμ. Ο' Εἱρμός.

Τὸν ἐν φρυγὶ τῶν παγοὶ τῷ Ἑβραίων συγκαταβάντα θεϊκῇ τῇ δυνάμει, Φ ὀρθίντα Κύριον, Ἱερεῖς δλογεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τὲς αἰῶνας.

Ὠδὴ ϛ'. Τῶν ζωοδόχων.

Νενησάμενος Ἐλισσαῖ ἀνέτησεν νενικεφορμένον τὸν παῖδα, ὡς γέγραπται, καὶ ἡμεῖς νησάοντες, σαρκικὰ φρονήματα ἀποκσκόσωμεν, πιστὶ, κατακηχθῶμεν, ἵνα ζωῆς πὶς ἐκεῖ ἐλπίζωμεν.

Ὅ Γλυκὺ μοι ψυχὴ, φοβεῖσθ τὸ Κεκτήσεον, καὶ τῶ Κεκτῆτ ἡ φειλόδης ἀπόφασις· ἀσώσυν, μετανόησον, Χεττὲ δέξλλόγησι, πρὶ δέξ σὲ ἐν Σταυρῷ ἀνατηθέντ, καὶ ῥυσαμένα πὶς κατακρίσεως.

Ἧς μετανοίας μοι πύλας ἀνέοιξον, τὰς τῶν παθῶν μι αἰσόδως ἀπόκλεισον, ὁ λησὴ ἡ ὁδεύον δέξας ἐπιβαθῆσ τῆ Παραδείσε, Χεττὲ, τῇ σῇ ζωοφόρῳ, ἵνα δοξάζω τὼ σὼ ἀναδότητα.

Θεοτοκίον.

Ὅτι οἰς βάθη κακίας ἀπέῤῥιμαι, καὶ λογισμοῖς ἐναντίοις χειμάζομαι; Θάλμοσι πειθόμενος, ἡδυπαθείς ἀκλιδῶν, βοήθησόν μοι ἀγνὴ Παρθενομήτωρ, ὡς σωτηρίας ὁδὸν ὁδηγοῦσά με.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ἐν Σιναίῳ πρ ὄρει.

Παραδόσης ἐκὼν, καὶ ὑπήκοος ἑαυτὸν τοῖς φονεύταις, κατηπέῳ παρίσης τυπόμενος, ὃς ὧν ἔπλασας χερσὶν, ἐσωρώσης, ἐπαῤῥήσης, ἐλογχεύθης, Κύριε, ἕπαθες σόμασι, πάντα ἐσεγκὼν συμπαθῶς, ἵνα σόσῃς ἡμᾶς.

Σὺν Ἀγγέλων οἱ δῆμοι ἐξεμαξαν, βλέποντές σε ἐν Σταυρῷ, οἱ φωτῆρες τὸ φίγγος ἀπέλιπον, καὶ ἐσείσθ ἡ γῆ, ἐδυνήτο τὰ πάντα τῇ ὕβρει σε, Κύριε, θάνις σε πάθσιν ἐφρόσω ἡμῖν ὁ Θεὸς τὸ σωτήριον.

Δόξα.

Ἡ ἰσία μορέ ἔζιν ἀτμπῶ ἡ ὑπάρδω Τριὰς, ἑνωμένη τῇ φύσει μεμέζιται τοῖς φησοπίοις ἰδιικῶς, μὴ τμημένη γὰ τρισὶ, ἀλλ ἓν ὄσα τρισὶ ἔνται, αὐτὴ Πατὴρ ἔζιν, ὁ Υἱὸς, Φ Πνεῦμα τὸ ζωὸν, ἡ φρικῶσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν.

Παιδοτόκον Παρθένον τῆς ἥκιστα, καὶ μητέρα πόλω ἀνδρὸς; Μαριὰμ σκτηλὶς τὸ τερέσιον, ἀλλὰ φεύγε μοι τὸ πᾶς; μὴ ἐφάνα τὰ βάθη

βάθη τῆς παιδοτομίας, τοῦτο παναλήθες, ὑφ' ἡ ἀνθρώπινον οὖν ἡ κατάληψις.

Δόξασει ὁ Θεὸς ἡμῖν.

Τῷ σῷ μώλωπι πάντες ἰάθημεν ἐκ πασῶν ἁμαρτιῶν, ἐν Σταυρῷ γὰρ ἀρθεὶς ἐξαυμάτισας τὸν ἀρχέκακον ἰχθύν, ἀλλὰ ἀκατακρίτως ἡμᾶς καταξίωσον, καὶ τῷ Ἀνάστασιν φθάσαι, δραπέτας τὸν τῆς ὑπείας κομεῖν.

Ὁ Εἱρμός.

Ἐν Σινᾳ̣ τῷ ὄρει κατῆδέ σε ἐν τῇ βάτῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ. Δανιὴλ δέ σε εἶδεν ὄρος ἀλατόμητον, ῥάβδον βλαστήσασαν Ἡσσαΐας κήρυγμα, τὴν ἐκ ῥίζης Δαβίδ.

Τὸ Φωταγωγικὸν τῇ Ἤχῳ, εἰς τὸν στίχ. τὸ ἰδιόμελον· ἦχος βαρύς.

Ὁ Διὰ Σταυροῦ σε, Κύριε, λύσας θάνατον, ἐπεσταχθέντα τῷ Κόσμῳ δι' ξύλου βρῶσιν, ἵνα ἀπηνέγκασας ἐν Παραδείσῳ, αὐτὸς δι' ἐντεύξεως ὑπείας ἡμᾶς ῥῦσαι πάσης ἡδονῆς ψυχοφθόρου, καὶ ἀξίωσον ἐργάζεσθαι τὴν μίμησιν βρῶσιν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα τύχωμεν τῆς στεφάνων τῆς ἀφθάρτου δωρεᾶς, ὧν ἠτιμάσαμεν τοῖς ἀληθῶς ὑπείοις, δόμεθα.

Μαρτυρ.

Φωτῆρες ἀνεδείχθησαν Οἰκουμένης οἱ πανάγιοι Ἀπόστολοι, Χριστὸν βοῶντες, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν, τοιοῦτοι. Οὐκέτι κωλύω.

Ἐν ξύλῳ προσπαγῆναί σε ἐκουσίως, ὡς ἐώρακεν ὁ πανάμωμος, θρηνῳδοῦσα ὕμνει τὸ κράτος σου.

Εἰς τὸν Τριτέκτων ξενῶνα τῆς Προφητείας, ἦχος πλ. β'.

Ὑψώθης, ὁ ἐν Οὐρανοῖς κατοικῶν, ὁ κτίσας πᾶσαν τανῦν σαῖσον ἡμᾶς ὁ Θεός· ὅτι σοὶ ἀπεισάμεθα, Σωτὴρ ἡμῶν.

Περικείμενον. Ψαλμὸς κθ'. ἦχος πλ. α'.

Πρὸς σὲ Κύριε κεκράξομαι.

Στιχ. Ὑψώσω σε Κύριε, ὅτι ὑπέλαβές με.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀναγνωσμα.

Ὑψωθήσεται Κύριος Σαβαὼθ ἐν κρίματι· καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος δοξασθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ· καὶ βοσκηθήσονται οἱ διηκπαιμένοι ὡς ταῦροι, καὶ τὰς ἐρήμους τῶν ἀπειλημμένων ἄρτι φάγονται. Οὐαὶ οἱ ὑπαντῶντες τὰς ἁμαρτίας ὡς σχοινίῳ μακρῷ, καὶ ὡς ζυγῷ ἱματίου διαμέλους τὰς ἀνομίας· οἱ λέγοντες, τὸ ταχὺ ἐγγισάτω καὶ ποιήσω, ἵνα ἴδωμεν, καὶ ἐλθέτω ἡ βουλὴ τοῦ Ἁγίου Ἰσραὴλ, ἵνα γνῶμεν· οὐαὶ οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλὸν, καὶ τὸ καλὸν πονηρόν· οἱ τιθέντες τὸ φῶς σκότος, καὶ τὸ σκότος φῶς, οἱ τιθέντες τὸ πικρὸν γλυκὺ, καὶ τὸ γλυκὺ πικρόν· οὐαὶ οἱ σοφοὶ ἐν ἑαυτοῖς, καὶ ἐνώπιον αὐτῶν δεδηγμένοι· οὐαὶ οἱ ἰσχύοντες ὑμῖν, οἱ τὸν οἶνον πίνοντες, καὶ οἱ δυνάσται, οἱ κερασταὶ τὸ σίκερα, οἱ δικαιοῦντες τὸν ἀσεβῆ ἕνεκεν δώρων, καὶ τὸ δίκαιον τῆς δικαίας ἀφαιροῦντες· διὰ τοῦτο ὡς γλῶσσα καυθήσεται καλάμη ὑπὸ ἀνθράκων πυρὸς, καὶ συγκαυθήσεται ὑπὸ φλογὸς ἀνιεμένης, ἡ ῥίζα αὐτῶν ὡς χνοῦς ἔσται, καὶ τὸ ἄνθος αὐτῶν, ὡς κονιορτὸς ἀναβήσεται· ἀνθ' ὧν ἠθέτησαν τὸν νόμον Κυρίου Σαβαὼθ· ἀλλὰ τὸ λόγιον τοῦ Ἁγίου Ἰσραὴλ παρώξυναν. Καὶ ἐθυμώθη Κύριος Σαβαὼθ ὀργῇ ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἐπέβαλε τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐπάταξεν αὐτούς· καὶ παρωξύνθη τὰ ὄρη, καὶ ἐγένηθη τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν ὡς κόπρια ἐν μέσῳ ἐδάφους· καὶ ἐν πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλή.

Περικείμενον. Ψαλμὸς λ'. ἦχος πλ. β'.

Ἐπὶ σοὶ Κύριε ἤλπισα, μὴ καταισχυνθείην.

Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου.

Τῇ δ'. τῆς β'. Ἑβδομάδος, Ἑσπέρας· ὡς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσοψάλμου στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν ἰδιόμελον, καὶ τὸ Μαρτυρικὸν, καὶ τὰ γ'. προσόμοια, καὶ τὸ Μεγαλυνάριον εἰς δ'. τὸ ἰδιόμελον Δίς· ἦχος α'.

Τὴν πανάμωμον, ἀδελφοί, ἀναλαβόντες ὑπείαν, τῇ γλώσσῃ μὴ λαλῶμεν τὰ δόλια· μὴ δὲ τίθωμεν προσόμοια τῇ ἀδελφοκτόνῳ σκανδάλου· ἀλλὰ τῇ μετανοίᾳ φαιδρύνωμεν τὴν τῆς ψυχῆς λαμπάδα, τοῖς δάκρυσι βαπτισθῶμεν τῷ Χριστῷ· ἵνα ἡμῶν τὰ πλημμελήματα ἐκμοιχεύσῃ, ὡς φιλάνθρωπος. Μαρ.

Πανάμωμοι Μάρτυρες, ὑμᾶς οὐχ' ἡ γῆ κατήκρυψε, ἀλλ' Οὐρανὸς ὑπεδέξατο· ἠνοίγησαν ὑμῖν Παραδείσου πύλαι, καὶ ἐντὸς ᾠκίσθητε. Χριστῷ προσβάσαντες, δωρηθῶμεν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἕτερα στιχ. προσόμοια τοῦ κυρίου Γεωργίου· ἦχ. γ'. Μεγάλη τῇ Μαρτύρων.

Τῶν Θείων Ἀποστόλων, Κύριε, δήσεσι, τὸν τῆς ὑπείας χεῖνον καλῶς ἡμᾶς τιλέσας κατανύξει δραπείας, καταξίωσον, ὡς ἀγαθὸς φιλάνθρωπος, ἵνα σωζώμεθα, σὲ δοξάζωμεν πάντες.

Ὁμοιον.

Μεγάλη, καὶ φρικτή σου, Κύριε, ἡ ἵλεσις, ἐν ᾗ καθίσας, κείσιν δικαίαν ἐκτελίσεις· μὴ ὧν κρίνῃς με τὸν κατακεκριμένον, ἀλλ' ὡς Θεὸς φάσεί μου τῷ Ἀποστόλων σου ἐκλεκτοῖς πρεσβεύσας.

Ἕτερον στιχηρὸν προσόμοιον τοῦ κυρίου Θεοδώρου· ἦχος πλ. β'. Ὅλῳ ἀποθέμενοι.

Χριστῷ οἱ Ἀπόστολοι, τὴν γνῶσιν οἱ σωτῆρες, σπαρέντες κοσμοπλανῶς τῆς πανσόφου γνώσεως τῷ

τῷ Θεῷ ἡμῶν· τὰς ὑμᾶς μέλποντας παισμοῦ ῥύσατο ταῖς ἁγίαις φροσῳχαῖς ἡμῶν, καὶ τὸν κηφὸν ἡμῶν, τὸν τῶν νησεῶν διεξάγετε· νεανιᾶς βεβαιοῦντες ἐν εἰρήνῃ τὴν ζωὴν ἡμῶν· ἵνα ἀαρίστως κεφοδώσωντες τὸ παῖδος τῷ Χριστῷ, ἐν παῤῥησίᾳ φροσφέρωμεν ὕμνους τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ τῷ Μιλωνίᾳ δ'. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἐαθέρας Περαίας. Ψαλμὸς λά. ἦχος πλ. β'.

Εὐῤῥάνθητε ἐπὶ Κύριον, ἐ ἀγαλλιάδε δίκαιοι.

Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι.

Γενέσεως τὸ Ἀναγνωσμα.

Ἐξῆλθε Καΐν ἀπὸ φροσώπε τῷ Θεῷ, ἐ ᾤκησεν ἐν γῇ Ναΐδ κατέναντι Ἐδέμ. Καὶ ἔγνω Καΐν τὴν γυναῖκα αὐτέ, καὶ συλλαβοῦσα, ἔτεκε τὸν Ἐνώχ· καὶ ἦν οἰκοδομῶν πόλιν, καὶ ἐπωνόμασε τὴν πόλιν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τὲ υἱὲ αὐτέ, Ἐνώχ. Ἐγεννήθη δὲ τῷ Ἐνὼχ Γαϊδάδ, καὶ Γαϊδὰδ ἐγέννησε τὸν Μαλελεὴλ, καὶ Μαλελεὴλ ἐγέννησε τὸν Μαθουσάλα, καὶ Μαθουσάλα ἐγέννησε τὸν Λάμεχ. Καὶ ἔλαβεν ἑαυτῷ Λάμεχ δύο γυναῖκας, ὄνομα τῇ μιᾷ, Ἀδά, καὶ ὄνομα τῇ δευτέρᾳ, Σελλά· ἔτεκε Ἀδὰ τὸν Ἰωβήλ· ἔτος ἦν Πατὴρ οἰκήτωρ ἐν σκηναῖς κτηνοτρόφων, καὶ ὄνομα τῷ ἀδελφῷ αὐτέ Ἰωβάλ· ἔτος ἦν ὃ κατεδέξας ψαλτήριον, καὶ κιθάραν. Σελλὰ δὲ ἔτεκε τὸν Θόβελ, ὃς ἦν σφυροκόπος χαλκοῦ χαλκῆ, ἔ σιδήρε· ἀδελφὴ δὲ Θόβελ, Νοεμά. Εἶπε δὲ Λάμεχ ταῖς ἑαυτῷ γυναιξίν, Ἀδὰ, καὶ Σελλὰ, ἀκούσατε τῆς φωνῆς με, γυναῖκες Λάμεχ, ἐνωτίσασθέ με τοὺς λόγους· ὅτι ἄνδρα ἀπέκτεινα εἰς ζῶμα ἐμοί, ἔ νεανίσκον εἰς μώλωπα ἐμοί, ὅτι ἑπτάκις ἐκδεδίκηται ὁ Καΐν, ὁ δὲ Λάμεχ, ἑβδομηκονταπλάσις ἑπτά· ἔγνω δὲ Ἀδὰμ Εὔαν τὴν γυναῖκα αὐτῷ, καὶ συλλαβοῦσα, ἔτεκεν υἱὸν, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτέ Σήθ, λέγουσα. Ἔβασέσησε γάρ μοι ὁ Θεὸς σπέρμα ἕτερον ἀντὶ Ἄβελ, ὃν ἀπέκτεινε Καΐν· καὶ τῷ Σὴθ ἐγέννητο υἱός· ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτέ, Ἐνώς· ἔτος ἤλπισεν ὀδηγηθῆναι τὸ ὄνομα Κυρίε τῷ Θεῷ.

Περικείμενον. Ψαλμὸς λβ'. ἦχος ά.

Γένοιτο Κύριε τὸ ἔλεός σε.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶδε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀναγνωσμα.

Υἱὲ, πίνε ὕδατα ἀπὸ σῶν ἀγγείων, καὶ ἀπὸ σῶν φρεάτων πηγῆς, ὑπερκχεέσθω σοι τὰ ὕδατα ἐκ τῆς σῆς πηγῆς· εἰς δὲ σὰς πλατείας ἐξαποδράσθω τὰ σὰ ὕδατα, ἴσω σοι μόνῳ ὑπάρχοντα, ἢ μηδεὶς ἀλλότριος μεταχέτω σοι. Ἡ πηγή σε τὸ ὕδάτ ἴσω σοι ἰδία· καὶ συνωφραίνε ἐν γυναικὸς τῆς ἐκ νεότητός σε, ἐλαφος φιλίας, καὶ πῶλος σῶν χαρίτων ὁμιλείτω σοι, ἡ δὲ ἰδία ἠγείσθω σε, ἔ συμίστω σοι ἐν παντὶ καιρῷ· ἐν γὰ τῇ τοιάυτ φιλίᾳ συμπεφερέσθωμεν, πολλοὶ ἔσῃ· μὴ πολὺς ἔσῃ ἐκ ἀλλοτρίαν, μὴ δὲ συσίκῃς ἀγκάλαις ταῖς μὴ ἰδίαις. Ἐνώπιον γάρ εἰσι τῷ Θεῷ ἑκάσε ὁδοὶ ἀνδρός· εἰς δὲ πάσας τὰς ἔχας αὐτέ σκοπεῖ. Φθορμήσε ἄνδρα ἀρχθέσι, σειρὰς δὲ τῷ ἑαυτῷ ἁμαρτιῶν ἕκασ σφίγξεται· ἔτος τελευτᾷ μὴ ἀπαιδεύτων· ἐκ δὲ πλήθυς τῆς ἑαυτῷ βύσσης ὀξερρήσῃ, ἔ ἀπόλετο διὰ φροσωπίαν. Τὶ, ἐὰν ἐγγυήσῃ σὰν φίλον, φθωδώσεις ἐγβρῷ τῶν σεαυτῷ χέρε· παγὶς γὰ ἰσχυρὸ ἀνδρὶ τὰ ἴδῃς χείλη, καὶ ἁλίσεται χείλεσιν ἰδίε στόματος. Ποίει, υἱὲ, ἃ ἐγὼ σοι ἐντέλλομαι, ἔ σώζῃ.

Καὶ αἱ Θεὺς ἡ Περισσοτέρων Λειτεργία.

Τῇ Πέμπτῃ, εἰς τὸν Ὄρθρον τὰ ἀναβαθμὰ τὰ ἀναβάσεως ἦχος. Μετὰ τῶν ἁ. στιχολ. καθίσματα, ἀποστολικὰ τῆς Ὀκτωήχε, μῦ καὶ Θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τῶν β'. στιχολ. Κάθισμα τὰ παρόντα καθίσμ. ἦχος γ'. Τῶν ὡραίων τὰ.

Χριστὸς ἡ ἄμπελος ὡραίως βύσσας ἡμᾶς ἐφύτευσε, γλεῦκος σωτηρίου ἐναποτίζοντας τῇ γῇ, Λόγος θεοδόξως· ὅθεν με λύθρωσε τὴν ἀρὰν μὲ θάνατος, δίσμα, ῥᾴθεσε κατανύξεως τῇ ψυχῇ μὲ βαρέμενον τῇ θέᾳ τῆς νησείας ἡμέρᾳ, ὅπως σωθῆς, ζωῆς βότρυς.

Θεοτοκίον Ὁμοιον.

Τῆς συμπαθείας σε πλοῦτον ἀμέτρητον, καὶ δωρεάσας σε κράτ ἐ ἀμαχον ἀναλαβόμενοι εἰς νεῦ, φροσέδραμον τῇ σκέπῃ σε· θλῖψι σωτερόμενοι, καὶ δεινὰς ἀπορέμενοι, κεκράζο σε βαθέων μὲ τῆς καρδίας σωῦ ἀκέρυσι, Παρθένε Θεοτόκε, βοήθει μοι, ἡ μόνη τῇ Κόσμε φροσασία.

Μετὰ τὴν γ'. στιχολ. καθίσμ. ἦχος πλ. β'. Κύριε, πεφέγαπε πᾶ.

Κτ'ελε, ἐλέησ ἡμῶν ὁ τότε τῷ Θεῷ κεκρᾶ, καὶ ἀκέρυα πηγάζειν σοι ἐκ καρδίας ἀξίωσον πάντοτε ἐκ ἐπιθυσιν μολυσμένων ψυχικῶν, καὶ βλάσπιν τῷ ἀγῶν ἐσζῶν, ὡς ἂν ἦτε νησάοντες, ἐπαξίως ἐλαττώμῳ σοι, ἔ τὸ πάσσεπτον σε ἀπαᾶς πιθῶ ἰδὰν διδάσκειν ἐχαῖς τῷ σαῦ κοσμοστόσων, Ἀποστόλων, δόξα σοι.

Θεοτοκίον, ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς φιλανθρωπίας.

Τῆς συμπαθείας τῶν πηγῶν, ἄχραντε σεμνὴ, Παρθενομήτορ Θεοτόκε, πλησίος ἐν ἡμῖν, ἀγνὴ, δόλησε, ἔ ἀῤῥήκτως ἡμῖν πᾶσιμάτων ἄφεσιν· σὺ γὰ εἶ φροτασία ἡμῶν, καὶ θέα σκέπη.

Ψάλλομεν τὸν Κανόνα τῇ Μιλωνίᾳ, ἔ τὰ παρόντα

Τειφάχε, ὡδὴ δ'. τῆ κυρίᾳ Γωσὴφ· ἦχος γ'. Μὴ ἐν πονηρεύῃ ἐσχι.

ΜΕθέλω ἡδονῶν ψυχοφθόρων σβέσαντες, τὸ τῆς κατανύξεως πῶμα ἔχῃ ὑποδέξομαι.

ΝΗστεύσωμεν, ψυχὴ, ἀκρασίαν βορᾶτεως, ζύφωσον καλῶν θεωρίαις, ἵνα τῆς ἄνω τερπνότητος τύχῃς.

Ἀ Ἄνθρακας πυρὸς τῆ αὐλῆ πίλωτες, φλέξατε παῖδες μου τὸν ὕλιν, θεῖοι Ἀπόστολοι τῆ Σωτῆρι. Θεοτοκίον.

Σ Ἀρκα τῆ Χριστῷ ἐκ τῆς σῆς ἀνεισάσα, νέκρωσον σαρκός μου τὰ πάθη, ζωοκυῆτορ ἀγνὴ Παρθένε.

Ἑτέρα Τειφάριον τῆ κυρίᾳ Θεοδώρᾳ· ἦχος πλ. β'. Ἀνέστησε ὁ Παντάνας.

Η Ἰδωδικὰς Ἀποστόλων, Πέτρε, Παῦλε, Ἰάκωβε, καὶ Ἰωάννη. Ἀνδρέα, Βαρθολομαῖε, Φίλιππε, Θωμᾶ, καὶ Ματθαῖε, καὶ Ἰάκωβε, σὺν Σίμωνι, καὶ τῷ Ἰούδᾳ, λιτὰς ποιεῖτε τῷ Χριστῷ, σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὰ δίκτυα τῷ δογμάτων χαλάσαντες ἐν θαλάσσῃ τῇ βίᾳ ξένως, ψυχὰς ἔσυρον ἰκανὰς, καὶ πεντήκοντα, μυστικῶς τὰ ἔθνη, ὡς ἰχθύας τὸ πρὶν, ἠγράσατε, ταῦτα Κυρίῳ προσαγάγοντες, ἅγιοι Ἀπόστολοι.

Δόξα.

Υἱὸν ἐκ Πατρὸς, καὶ Πνεῦμα δοξάζω ὡς ἐξ ἡλίου φάος, ἀκτῖνα, τὸ μὲν γέννημα, ὅπ ἀγέννητος, ὅπ γέννημα, τὸ δὲ προβλητὸς, ὅπ οὐ προβλήτου, συμάναρχον θείαν Τριάδα προσκυνοῦμεν ὑπὸ πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον.

ΠΑρθένε βρέφος τεκοῦσα, καὶ τὸν ἀγνείαν τηρῆσα, σεμνὴ σὺ ὤφθης, τὸν Θεὸν γεννήσασα, ἀνθρωπον, ἵνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ, τὸ θαυμά σε, Παρθενομῆτορ, ἐκπλήττει πᾶσαν ἀκοὴν, καὶ ἔννοιαν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Υμᾶς ἐστὶ φασὶ τῷ Κόσμῳ, καθὼς ὑμῖν Χριστὸς ὅρη, λάμψει τῷ λόγῳ· ἀλλὰ ἐκαθάρατε, Ἀπόστολοι, τῷ μεγαλοψύχως ἀθλῆσαι ἡμῶν τὸ φάδιον τῆς ἐγκρατείας, καὶ προσκυνήσαι τὸν αὐτὸ Δεσπότην.

Ὁ Εἱρμὸς.

Ἀ Κήκοε ὁ Προφήτης τὸν ἔλεόν σε, Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλως ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν, ἀκήκοα τὸν ἀκοήν σε, καὶ ἐφοβήθην. Δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Ὠδὴ ε'. Τὸν ἐν φλογὶ τοῖς πατρὶ ᾠδῇ.

Ο Ἀναπαθεὶς ταῖς πολλαῖς ἁμαρτίαις, νεκρὸν προσφέρω τὴν ψυχὴν ἐν τῷ βίῳ, διὸ με εἰκτίρησατε ζωηφόρους θρησβείας ταῖς ὑμῶν, θεόπαι Μαθηταὶ τῷ Σωτῆρι.

Πεισχεθεὶς ἁμαρτίας ὁμίχλῃ, ἄδῃ προσήγμοσα ἀπογοήτους ὄντως· διὸ με φωτίσατε, τῷ Ἡλίῳ τῆς Δόξης μυσικῇ ἀκτῖνες ὑπάρχοντες θεόπαι.

Ἀ Πὸ παθῶν ἐγκρατεύου, καὶ σάρξ, ψυχὴ παλαίπορε· ἀποχὴ γὰρ βορμάτων νηστεία ἀναδείκνυται τοῖς ὀρθῶς ἀσκῆσιν, εἰ μὴ ἐ σφαλμάτων διόρθωσις ὑπάρξῃ.

Θεοτοκίον.

Β Ἀτον πυρὶ καμοιμένου Μωσῆς σε προεθεώρει, Θεομῆτορ Παρθένε· διό με κατάβισον τῆ παθῶν τὰς καμίνους, καὶ πυρὸς γένητος ἐξάρπασον, ἐ σῶσον.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ὁν τρατιαὶ Οὐρανῶν.

Ἐ Ξ Γακὼβ, ὡς τὸ δωδεκάφυλον, τῇ Ἀποστόλων ἐκ σῆ ἄλλη δωδεκὰς ὤφθη, Χριστὲ, ἐν Κόσμῳ, δι' ἧς ἀπεχρύσθη πᾶς πιστὸς ἐκ λόγω, σὲ ἀνυμνοῦν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ νοητοῦ Φαραὼ τὰ ἅρματα βυθίσαντες μυσικῶς, ὡς ἐν ἐρυθρᾷ, τὸν λαὸν τῆ Κυρίᾳ πρὸς γῆν θεογνωσίας ἤξατε ὑμνοῦντα, Ἀπόστολοι, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν.

Ἕ Να θεὸν κατ' οὐσίαν σέβομαι, ξένης ὑποστάσεως ὑμνῶ διορισικῶς, ἄλλας, ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας, ἐπεὶ θεότης μία ἐν τρισὶ, τὸ κράτος, ἐ γὰ Πατὴρ, Υἱὸς, ἐ Πνεῦμα.

Θεοτοκίον.

Ἐ Κ φωτεινῆς προπυλῶν νηδύος σε, ὡς νυμφίον ἐκ παστοῦ ἔλαμψε Χριστὸς, φῶς τοῖς ἐν σκότει μένα, ἐ γὰ Δημιουργὸς Ἥλιος ἀστράψας, ἐφώτισεν, ἀγνὴ, τὸν Κόσμον.

Ο Ἱ τῷ Χριστῷ μῦται, καὶ συγκάθεδροι σκηνοῦντες ὑπὲρ ἡμῶν τῷ ἁμαρτωλοῦ πάντοτε δυσωπῦντες, καὶ νῦν φῶς παναλῆτε· τὴν νηστείαν πᾶσαν εἰλικρινῶς ἀποπεράσαι.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἱρμὸς.

Ὃ Ν σεραπαὶ Οὐρανῶν δοξάζουσιν, ὃν φρίττει τὰ Χερουβὶμ, ἐ τὰ Σεραφὶμ, πᾶσα πνοὴ, ἐ κτίσις ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ ϛ'. Ἐν Σινᾳῷ τὸν ὄρει.

Π Οταμοὶ γεγονότες Ἀπόστολοι τῆς πηγῆς τῆς νοητῆς, ἐ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν εὐπορήσαντες ἐν καρδίᾳ καθαρᾷ, τῆς ἐμῆς ἁμαρτίας τὰ ῥεῖθρα ξηράνατε ταῖς πρεσβυκαῖς ὑμῶν, καὶ πρὸς σωτηρίας ὁδὸς ὁδηγήσατε.

Ἁ Μαρτίας χειμάζει κλυδώνιον τὴν ἀθλίαν μου ψυχήν· δεξιὰν ὡς τοῦ Πέτρου μοι ἔκτεινον, κυβερνῆται ἀγαθὲ, μὴ βυθός με καλύψῃ ὁ τῆς ἀπογνώσεως, βοῶμα μὴ γένωμαι κήτους ψυχοφθόρου, Χριστὲ πολύλεε.

Ἀ Ποστόλων χορὸς ἱκετεύει σε, Ἰησοῦ Παμβασιλεῦ· δυσωπῆσε Ἀγγέλων τὰ τάγματα,

ὑμῖν

μὴ πλήσῃ σου οἰκτιρμῶν τὴν λαιὰ σε ὠφελήσῃ κακῶν ἀπολύσεων, βίᾳ διέρξωσιν, ἐκ τῆς Βασιλείας τῆς σῆς τὴν οἰκείωσιν.

Θεοτοκίον.

ΠΑρθενία, καὶ τόκος συμίσεσμον ἔχᾳ φύσιν ὅλῃ σὲ, κἀρωτὲ τὸ σεπτὸ ἁγίασμα σου, Μήτροπάρθενε ἁγνὴ, διὸ πίστει βοῶ σοι, ὅλον με ἁγίασον, ὅλον ἐκλύτωσαι πάσης ἐπιρρείας παθῶν τῇ θλιβόντων με.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ἀπόρων συλλήψεως.

ΕΝ Κόσμῳ ὡς ἄσαρκοι, ἐν σαρκὶ ὡς Ἀγγελοι τὸν λόγον μόνον ἐν καρδίᾳ φέροντες, ἐλκύσατε τὰ ἔθνη εἰς Χριστῶ μίαν πίστιν, σοφὲς, καὶ ῥήτορες ὡς μωροὶ, ἀπελέγξαντες τῇ γνώσει, παμμακάριστοι Ἀπόστολοι.

Ὁ Πίστις τῆς πίστεως ἡ πίστις, καὶ θεμέλιος, Παῦλος ὁ κῆρυξ, ἐκ Ε᾽θναῦν ἐδιδάσκαλος, ὑπὸ τῆ Ζιβεδαίᾳ συῶ τῇ λοιπῇ ὀκτάδι, Χριστῷ ἀριστεύσατε ἐκτενεῖς, ἀδιεκδίκητος ἡμῖς πρεσβυ τῆς νησέας τὸ ἔβδομα.

Δόξα.

ΜΟ᾽ιτε μονογενὴς πατὴρ, μονογενὴς Υἱὸς Πατὴρ, ἐκ μόνε μόνε, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον Θεὸ ἄμωμον Πνεῦμα, Κυρίε Κύριον, ὄντως ὄν· ὦ Τριὰς, μονὰς ἁγία, σῶσόν με Θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν.

ΤΟ᾽ θαῦμα τὸ τόκε σε ἐκπλήττει με, παράμομμα, πῶς συλλαμβάνει ἀσπόρως τὸν ἄληπτον; εἰπὲ πῶς ἐφαιδεύθης, ῥηνύσασα ὡς μήτηρ; τὸ γὰρ φύσιν πίστει λαβὼν, τὸ τεκτόμβυον φρασκωῖε, ὅσα θέλει ἐδ ἐ σώζεται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δ Τναμει τῇ Πνεύματος φρὸς Βασιλεῖς, καὶ Ἀ᾽ρχοντας ἐκβιβηκότες, μηδ᾽ ὅλως πτοῦμενοι, ὑ πῦρ, ὑδὲ μάχαιραν, ῥοπὴν πᾶσαν πλάνων ὄντες, καὶ ἐξασθένητε τὰς βεστὰς, φρατηροὶ Κυρίε ὄντες, παμμακάριστοι Ἀπόστολοι.

Ὁ Εἱρμός.

Ἀ᾽πόρε συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος μήτρος ἀνάνδρε, ἄῤῥητος ἡ κύησις, Θεὸ γὰρ ἡ χρῆσις κυνοσοιῆ τὰς φύσεις, διό σε μακαρίζομεν αἱ χθυαὶ ὡς Θεόνυμφον Μητέρα ὀρθοδόξως μεγαλύνουσι.

Τὸ Ψωπεκωμικὸν τῇ ἤχῳ, εἰς τὸν στίχ. τὸ ἰδιόμελον Δίς, ἤχ. πλ. δ᾽.

ΜΕταποίας ὁ κύριος, καὶ ζωῆς αἰωνίε φέρεται ὑμῖν ὁ τῆς νησέας ἀγὼν, ἰὰν ἐκτένωμεν χάρας εἰς ἐλπίαν· ὑδὲν γὰρ ἔπισζεν ψυχικὸ, ὡς ἡ μετάδοσις τῷ ἐπιθεμερίων· ἡ ἐλεημοσύη συγκεκεμμένη τῇ νησείᾳ ἐκ θανάτε ῥύεται τὸν ἄνθρωπον· ἀυτὼ ἀστασάμενοι, ἓς ὑδὲν ἴσον, ἰκανὴ γὰρ ὑπάρχει σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

ΤΟν ὑψώσαντα τῆς πίστεως ἐνδυσάμενοι καλὸς, καὶ τῷ τύπῳ τῷ Σταυρῷ καθοπλίσαντες ἑαυτὸς, σπαράται ὠδένες ἀτεδείρητε· τοῖς τυφάνοις ἀῤῥήκως ἀντικατέστητε· καὶ βδελύκτε τὸν πλάνων καπνδαλυπτον τὰς ἀῤῥύας, ἐνικητὰ γλυῤῥμοι, ἐκ στεφάνων ἠξιώθητε· ἀριστεύσατε Χριστῷ γὰρ ἡνίκ᾽, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοτ. ἦχ. ὁ αὐτός.

ΕΤῶ, Παρθένε ἁγία Θεοτόκε, τῇ σπέρᾳ σε φερσρέχω, οἰδὰ ὅτι τελέρωμι τῆς σωτηρίας, δ᾽ιώσατε γὰρ, ἀγνὴ, βοηθήσαί μοι.

Εἰς τὸν Ἐστικὸν Ἑσπερινὸν τῆς Περφτειάς· ἦχ. α.

ΠΕπωλώτας ἀνάσπον ἡμῖς, ἀπτραφίντας ὑπὸ ῥιφίον φερὲς σὲ ὁ Θεὸς ὡς φιλάνθρωπος, ὁ τῆς γῆς σωῖχων τὰ πέρατα.

Περκείμενον Ψαλ. λγ᾽. ἦχ. πλ. β᾽.

Ε᾽ ξεζήτησα τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου.

Στίχ. Ε᾽υλογήσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ.

Περφτειάς Η᾽σαΐᾳ τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΕΓένετο τῷ ἔνιαυτῷ, ᾧ ἀπέθανεν Ὀζίας ὁ βασιλεὺς, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνε ὑψηλῦ, καὶ ἐπηρμένε, καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτῦ. Καὶ Σεραφὶμ ἑστήκεσαν κύκλῳ αὐτῦ, ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ, καὶ ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ· καὶ ταῖς μὲν δυσὶ κατεκάλυπτον τὸ πρόσωπον, ταῖς δὲ δυσὶ κατεκάλυπτον τὰς ἀῤῥύας, καὶ ταῖς δυσὶν ἐπέταντο· καὶ ἐκέκραζον ἕτερον φερὲς τὸν ἕτερον, καὶ ἔλεγον. Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαὼθ, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτῦ· καὶ ἐσαλεύθη τὸ ὑπέρθυρον ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἧς ἐκέκραγον, καὶ ὁ οἶκος ἐπλήσθη κατανεῦ. Καὶ εἶπον, ὦ τάλας ἐγὼ, ὅτι κατανένυγμαι· ὅτι ἀνθρωπος ὢν, καὶ ἀκάθαρτα χείλη ἔχων, ἐν μέσῳ λαῷ ἀκαθάρτε χείλη ἔχοντι ἐγὼ οἶκον· καὶ τὸν Βασιλέα Κύριον Σαβαὼθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοίς με. Καὶ ἀπεστάλη φερὲς με ἓν τῶν Σεραφὶμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τῆ Θυσιαστηρίε, καὶ ἥψατο τῦ στόματός με, καὶ εἶπεν· ἰδὺ ἥψατο τῦτο τῶν χειλέων σε, καὶ ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σε, καὶ τὰς ἁμαρτίας σε ἐξιλάσεται· καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς Κυρίε, λέγοντος. τίνα ἀποστέλω, καὶ τίς πορεύσεται φερὲς τὸν λαὸν τῶτον; καὶ εἶπον· ἰδὺ ἐγὼ εἰμι, ἀπόστειλόν με, καὶ εἶπε, πορεύθητι· καὶ εἶπον πρὸ λαῷ τέτῳ, ἀκοῇ ἀκούσετε, καὶ ὐ μὴ συῶτε, καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ ὐ μὴ ἴδητε· ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τῦ λαῦ τέτε, καὶ τοῖς ὠσὶν αὐτῦ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τὸς ὀφθαλμὸς αὐτῦ ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτὸς. καὶ εἶπα, ἕως πότε Κύριε; καὶ εἶπεν, ἕως ἂν

ἐρημωθῶσι πόλεις, ὥστε τὸ μὴ κατοικεῖσθαι, καὶ οἶκοι ὥστε τὸ μὴ εἶ ἀνθρώπους, καὶ ἡ γῆ καταλειφθήσεται ἔρημος· καὶ μετὰ ταῦτα μακρυνῶ ὁ Θεὸς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πληθυνθήσονται οἱ ἐγκαταλειφθέντες ἐπὶ τῆς γῆς.

Ψαλμὸς λδ΄. ἦχ. πλ. β΄.

Ἐξεγέρθητι Κύριε, καὶ προσχὲς τῇ κρίσει μου.
Στίχ. Δίκασόν με Κύριε τοὺς ἀδικοῦντάς με.

Τῇ Πέμπτῃ τῆς β΄. Ἑβδομάδος. Ἐωθινὸν εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσοῦμεν στίχ. ς΄. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα γ΄. προσόμοια τῆ Τελῳδίᾳ τῆ κυρίᾳ Ἰωσήφ· ἦχος δ΄.

Ἐδώκας σημείωσιν.

Πλουσίαν ἐκπεντέμψας, καὶ ὀλίγα κρεμάμενον, τῷ ζωοῖ μοι ἐπήγασας, πακίᾳ τῇ ὄφεως τῇ τῷ ξύλῳ βρώσει πεθανατωμένῳ· ὅθεν δοξάζω σε, Χριστὲ, καὶ ἱκετεύω την ἀπολαυσίαν σου, παθῶν, καὶ τῆς ἐγέρσεως προσκυνητήν με ἀνάδειξον, καταυγάζει πλήσασα τῆς νηστείας τὸ φέγγος.

Ὅμοιον.

Ὁ Δικαίῳ ζυγήσαντα ἐκ τῆ φυτῆ τὸν προπλασθέντα Παραδείσου ἐξώρισας· παγεὶς δὲ ὡς ἄνθρωπος, ἐν τῷ ξύλῳ, Σῶτερ, τῶν ἰσοσυμίζει· διὸ σοι κράζω, λυτρωτὰ, τῷ ὀδυνῶν μου πῶν με ἐξάρπασον, νηστείᾳ καθαρείσας με, καὶ μετανοίᾳ, καὶ δάκρυσιν, ἵνα σὺ ὑπερφάλασθε, ὁ Σωτὴρ τῷ ψυχῶν ἡμῶν.

Ἕτερα τῇ Κυρίᾳ Θεοτόκε προσόμοια· ἦχος πλ. α΄. Κύριε, ὁ τῆ Μωϋσέως.

Κύριε, τὸν ζωοποιὸν σου Σταυρὸν ἀνυμνοῦμεν· ἔτος ζωὴν γὰρ ἐν τῷ Κόσμῳ ἐξένθησε, τὸν θάνατον νεκρώσας, ὃν σοι καὶ πῶς εὐσεβείας προσάγομεν· ἐν ἡμέραις ἁγίαις νοήτως ἡμᾶς νηστεύοντας, καὶ δώρησαι τῷ πεσῶν τὴν ἰσχύν, καὶ τῆς αἰρήσεως τὸ ζόφωμεν δῴη πλοῦτος ἐλέους, φιλάνθρωπε.

Καὶ τῇ Μιᾷ σαββάτου γ΄. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ.

Ἑωθινὸν Προκείμενον. Ψαλ. λέ. ἦχ. δ΄.

Κύριε ἐν τῷ Οὐρανῷ τὸ ἔλεός σου.
Στίχ. Ἡ δικαιοσύνη σου ὡς ὄρη Θεοῦ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀπὸ τῆ Βίβλου γενέσεως ἀνθρώπων, ἧ ἡμέρᾳ ἐποίησε ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησε αὐτὸν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησε αὐτούς, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτῶ Ἀδὰμ, ἧ ἡμέρᾳ ἐποίησε αὐτούς. Ἔζησε δὲ Ἀδὰμ, ἔτη ἑξακόσια ἑβδομήκοντα, καὶ ἐγέννησε κατ' εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ· καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Σήθ· ἐγέννησε δὲ αἱ ἡμέραι Ἀδὰμ, ἃς ἔζησε μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτὸν τὸν Σήθ, ἔτη ἑπτακόσια, καὶ ἐγέννησε υἱοὺς, καὶ θυγατέρας· καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἀδὰμ, ἃς ἔζησε, ἔτη ἐνακόσια ἑβδομήκοντα, καὶ ἀπέθανε. Ἔζησε δὲ Σὴθ ἔτη ἑξακόσια πέντε, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἐνώς· καὶ ἔζησε Σὴθ μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτὸν τὸν Ἐνώς, ἔτη ἑπτακόσια ἑπτὰ, καὶ ἐγέννησε υἱοὺς, καὶ θυγατέρας, καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Σὴθ, ἔτη ἐνακόσια δώδεκα, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησε Ἐνὼς ἔτη ἑκατὸν ἐνενήκοντα, καὶ ἐγέννησε τὸν Καϊνᾶν· καὶ ἔζησε Ἐνὼς, μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτὸν τὸν Καϊνᾶν, ἔτη ἑπτακόσια δεκαπέντε· καὶ ἐγέννησε υἱοὺς καὶ θυγατέρας· καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἐνὼς, ἔτη ἐνακόσια πέντε, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησε Καϊνᾶν ἔτη ἑκατὸν ἑβδομήκοντα, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ· καὶ ἔζησε Καϊνᾶν μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτὸν τὸν Μαλελεήλ, ἔτη ἑπτακόσια τεσσεράκοντα, καὶ ἐγέννησε υἱοὺς, καὶ θυγατέρας, καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Καϊνᾶν, ἔτη ἐνακόσια δέκα, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησε Μαλελεήλ, ἔτη ἑκατὸν ἑξήκοντα πέντε, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἰάρεδ· καὶ ἔζησε Μαλελεήλ, μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτὸν τὸν Ἰάρεδ, ἔτη ἑπτακόσια ἕβδομήκοντα, καὶ ἐγέννησε υἱοὺς, καὶ θυγατέρας· καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Μαλελεήλ, ἔτη ὀκτακόσια ἐνενήκοντα πέντε, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησε Ἰάρεδ ἔτη ἑκατὸν ἑξήκοντα δύο, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἐνώχ· καὶ ἔζησε Ἰάρεδ μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτὸν τὸν Ἐνώχ, ἔτη ὀκτακόσια, καὶ ἐγέννησε υἱοὺς, καὶ θυγατέρας· καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἰάρεδ, ἔτη ἐνακόσια ἑξήκοντα δύο, καὶ ἀπέθανε. Καὶ ἔζησε Ἐνὼχ ἔτη ἑκατὸν ἑξήκοντα πέντε, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαθουσάλα. Εὐηρέστησε δὲ Ἐνὼχ, τῷ Θεῷ μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτὸν τὸν Μαθουσάλα ἔτη διακόσια, καὶ ἐγέννησε υἱοὺς, καὶ θυγατέρας· καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἐνὼχ, ἔτη τριακόσια ἑξήκοντα πέντε. Καὶ εὐηρέστησε Ἐνὼχ τῷ Θεῷ· καὶ οὐχ εὑρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός.

Προκείμενον. Ψαλμὸς λς΄. ἦχος πλ. β΄.

Τὸ πόμενον τὸν Κύριον, καὶ φύλαξον τὴν ὁδὸν αὐτοῦ.
Στίχ. Μὴ παρέλθῃ ἐκ στόματός μου.

Παροιμιῶν.

Ποίοι υἱὲ, ἃ ἐγώ σοι ἐντέλλομαι, καὶ σώζει· ἵκεις γὰρ εἰς χεῖρας κακῶν δῶρα τὸν φίλον, ἴδοι μὴ σκληρύνῃς· παρόξυνε δὲ καὶ τὸν φίλον σου, ὃν ἐγγύησο· μὴ δῶς ὕπνον τοῖς ὄμμασι· μὴ δὲ ἐπινυστάξῃς σοῖς βλεφάροις, ἵνα σώζῃ ὡσεὶ δορκὰς ἐκ βρόχων, καὶ ὡσεὶ ὄρνεον ἐκ παγίδος. Ἴδι πρὸς τὸν μύρμηκα ὦ ὀκνηρὲ, καὶ ζήλωσον ἰδὼν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ γενοῦ σοφώτερος· σκέλος γὰρ γεωργίας μὴ ὑπάρχοντος, μὴ δὲ τὸν ἀναγκάζοντα ἔχων, μηδὲ ὑπὸ δεσπότου ὤν, ἑτοιμάζεται θέρους τὴν τροφὴν, πολλὴν τε ἐν τῷ ἀμητῷ ποιεῖται τὴν συλλογήν. Ἢ πορεύθητι πρὸς τὴν μέλισσαν, καὶ μάθε

ὡς

ὡς ἐρᾶτὸς ἐστι, τὴν τε ἐρασίαν ὡς στεμνὴν ποιεῖται, ἧς τὰς τοίνυς βασιλεῖς, καὶ ἰδιώται θεῖς ὑγίειαν θερσοφέρονται πολυνὴ σὶ παῖδν ἐστι, καὶ ἀξιόλογος, καὶ περ ὢσα τῇ ῥώμῃ ἀδυνὸς, τῶν σοφίαν τιμήσασα φροιήχθη. Ὡ᾽ως τίνος, ὀκνηρὲ, καπάκεισαι; πότε δὲ ὄζ ὕπνῳ ἐγερθήσῃ; ὀλίγον μὲν ὑπνοῖς, ὀλίγον δὲ κάθησαι, μικρὸν δὲ τυσάζεις· ὀλίγον δὲ ἐναγκαλίζῃ χερσὶ σῆσι· εἶτα ὧδε γίνεταί σοι, ὥσπερ κακὸς ὁδοιπόρος, ἡ πενία, καὶ ἡ ἔνδεια, ὥσπερ ἀγαθὸς δρομεὺς, ἐπαπτηρολήσει. Ἀνὴρ ἄφρων, καὶ ἀθλύνομος, πορεύεται ὁδὸς ἰκ ἀγαθάς· ὁ δ᾽ ἀυτὸς ἐνόδιος ὀφθαλμοῖ, σημαίνει δὲ ποδί, διδάσκει δὲ ἐν νόμμασι δεκτίνων, διεσταμμένη καρδίᾳ τεκταίνεται κακά, ἐν παντὶ καιρῷ ὁ πιθῆσι παρεκρὰς συμπτωτὸν τύλει· δξὺ τὸ ὀξαπίνης ἔρχεται ἡ ἀπώλεια αὐτῷ, ἄβλεπτε, Ϲ συμβιβᾷ ἀνίατον, ὅτι χαίρει πᾶσιν, οἷς μισεῖ ὁ Κύριος· συμβίβεται δὲ δι᾽ ἀναθρασίαν ψυχῆς. Ὀφθαλμὸς ὑβριστὴ, γλῶσσα ἄδικος, χεῖρες ἐκχέουσαι αἷμα δικαίυ, καὶ καρδία τεκταινομένη λογισμοὺς πονηροὺς, Ϲ πόδες ὅπως ἂν δραμεῖν τὰ κακοπιεῖν· ὁκκαίνα ψεῦδη μάρτυς ἄδικος, καὶ ἐπιπέμπει κρίσεις ἀναμέσον ἀδελφῶν· ἰβ᾽ φύλαττε νόμης παῖδός σε, καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμὸς μητρός σε.

Εἰς τὸν ϛίχ. τὸ ἰδίμ. τῆς ἡμέρας

Δίς ἦχ. πλ. δ.

Μὴ νησάσαντες κατ᾽ ἐντολὴν τῶ κτίσαντος ἀπὸ τῆς φυτῆς τῆς γενέσεως οἱ φερτάλασαι, τὸν ἐκ τῆς ἀβρακοῆς θανάτου σκαρπώσαντο, τῶ δὲ ξύλυ τῆς ζωῆς, Ϲ τῶ Παραδείσυ τῆς ἔνδεως ἀπέξεωθησαν· διὸ νησάσαμεν, πιστοὶ, ἀπὸ φερῶν φθερμάτων, Ϲ παθῶν ὀλεθρίων, ἵνα τὸν ἐκ τῶ θείυ Σταυρῶ ζωὴν ξυγκομίσωμεν, καὶ συὸ τῷ ἀγγνώμονι λησῆ ἐκς τὴν ἀρχαίαν ἐκαυλίζωμεν παῖσιδα, κομιζόμενοι παρ᾽ Χριστῶ τῶ Θεῶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτ.

Τῶν δλιγίων ἁπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῇ βασάνων ἀνδρείως καταπολμήσαντες, τῇ μακαρίαν ἐλπίδων ἰκ ἠσχύνησατε, ἀλλ᾽ Οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες, ἔχοντες παῤῥησίαν ἐκς τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν, τῶ Κόσμυ τὸν ἐρὼλυν αἰτήσατε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νυῦ, σταυροθεῖ. ἦχος ὁ αὐτὸς,

Χαίρεις ἀσκήτριαν.

Ἄρρα τὸν ἑαυτῆς ἡ ἀμνὰς ποτε ὁρᾶσα ἐκς σφαγὴν δηιαιδόντα, φρόθυμος κατηκολούθει, ταῦτα βοῶσα αὐτῷ· Πῦ πορεύεις τάχιστον μὲ γλυκύταῖον Χριστὲ; τίνῳ χάριν τὸν ταχυὺ δρόμον τῶν, μακεδύμε, ἔξικνος, Ἰησοῦ ποθενύσταπτε, ἀναμάρτητε, σπολυλεὲς Κύριε; δός μοι λόγον τῇ θέλῃ σε, Τίέ μι παμφιλτατε, μὴ με παῤῥῆς, οἰκτίρμον, σοῖς ἐμὲ τῶν τακυσάν σε, Θεὲ πανοικτίρμον, ὁ φιλάνθρωπος πῦ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

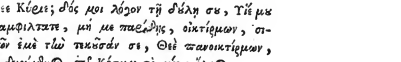

Τῇ Παρασκευῇ τῆς β᾽. Ἑβδομάδος, εἰς τὸν Ὄρθρον τὸ ἐωθινὸ τῶ τυχόντος ἦχος. Μετὰ δὲ τὴν α᾽. στιχολ. καθίσμ. σταυροθσιμα τῆς Ὀκτωήχυ, καὶ καὶ Θεοτοκίον, καὶ δὲ τὴν β᾽. στιχολογ. Κλῆρος τὰ παρόντα καθιε. ἦχος δ᾽.

Ταῦτ περκατάλαβε.

Νησέᾳ ὑψέρμυοι τῇ χαμαιζήλων παθῶν, ὑψώσαμεν Κύριον τὸν ὑψωθέντα Σταυρῷ, Ϲ Κόσμον ὑψώσαντα, πίστει ἐν αἰδήσει κατυίζαντες πόμα, λάβωμεν τὴν ἡμέραν τῇ νῦν, καὶ τὴν ὤσαν, ἐν ᾗ τῇ αἰωνίῳ Κριτῇ ὀφθησόμεθα.

Σταυροθεῖ. Ὄμοιον.

Ἡ Ἀνυμφὸν Μήτηρ σε ὡς ἐδείσατο σαυρῷ σε ὑψέμενον, ὀδυρομένη ὠλυῶσα τοιῶτα ἐβόηγητο· Τί τὸ καινὸν, Ϲ ξένον τέτο, Τίέ μι, Θαῦμα; πῶς σε ἄνομος δῆμος τῇ σαυρῷ προσηκνύει ἢ πάντων ζωὴν, σῶς με γλυκύτατον;

Εἰς ἦ γ᾽. στιχολ. καθισ. τὸ κυρίε Θεσόλογε,

ἦχ. πλ. δ.

Λάμπει σήμερον.

Λάμπει, Κύριε, ἡ χάρις ἢ τῶ Σταυρῶ σε, ἀπάσαν τὴν Οἰκυμένην ἀφώτισε, τὴν ἰχνὴ τῇ δαμόνων ὀξαφανίζει, καὶ νησίας δρόμον νῦν ὑμαλίζει· ἐν αὐτῇ ὑμνολῇ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σταυροθεοτοκίον ἦχ. ὁ αὐτός.

Τὸν σπλαναρ.

Ὑψώθητε ἐν ξύλῳ ὡς ὑπέσαβε ἢ τεκῦσά σε Μήτηρ ὠδίνων ἀνάνδρων, καὶ ὠλοφύρετο κλωσθμῷ, καὶ ἀνακραύγαζεν· οἴμοι, γλυκύτατε Τίέ, πῶς σοῦ κατοδρᾶσά σε; οἴμοι, γλυκύτατε Τίέ, πῶς σοῦ κατοδρᾶσά σε; ἐν τῷ σαυρῷ καθορᾶσά σε, ἐν μέσῳ δύο κακύργων δίκλω κακύργυ φροσπλέμβυον.

Ψάλλομεν δὲ τὸν Κανόνα τῶ Μωσέως, Ϲ τὰ παρόντα Τριῴδιον εἰς τὴν τάξιν αὐτῦ τῶ Κυρίε Ἰωσὴφ· Ϲ στιχολογήσαντες ἢ ὠδή.

Ὠδὴ ἑ. ἦχος δ᾽. Ἀσφαλίς ἰκ ὄψονται.

Ἐκυσάμς, Δέσποτα, ὑψώθης ἐν Σταυρῷ, καὶ κατῤῥαγέντας τὸν ὀχθὸν ἐκυσίας, ὃθεν κατῤῥαγμένον με ἡδονῶν ἐις βάραθρα ἀπλαγχόλῳ σε ἀνόρθωσον.

Σκοπιάτα πάθεσιν ἢ ψυχήν φωτωχώσησον, Ἰησοῦ, ὁ σκοτίσας Ἥλιον, Σταυρῷ

ρᾷ τεινόμβῳ. Ε φωτίσας ἅπαντα Οἰκουμένης τὰ πληρώματα.

Τὸ νησέας θέλωμ. ἐκπλαγῆναι γλῶσσες, καταξιωσόν με, Χριστὲ, κατενάγειν κύμματα τῆς ἀγνοίας μου, καὶ τῆς Αἰγυπτίας εἰς λιμένας ἐγκαθόρμισον.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀγελὼ ἀγνόδοντι πιπόσωμβρ νοὶ, κελλοντῶ τῶ Γαλαὰβ, ταῖς ἐνθέοις φερέξεσι καλλιεύβρμοι, ὡσυβῶς ὑμνήσωμβρ ὡς Μητέρα τῦ Θεῦ ἡμῶν.

Ἕτερον Τελεύδιον τὸ κυρίε Θεοδώρε. ἦχος πλ. α'. Τὰς σὰς νυκτὸς φρουκωμβύντας.

Σὺ Σταυροθεὲς, Φῶτός ἀπαλλάξεις με, καὶ λογχωθεὶς, ἀπαθανατίζεις με· δοξάζω σε τὸ ἄφραστον ἔλεῶ, ὅτι ἦλθες Χριστὲ, ἵνα σώσῃς με.

Ἐν τῷ Σταυρῷ τῶνας τὰς παλάμας σε, τὸν νοητὸν Ἀμμαλὴκ ἀπέκτειναες, τὸν λαὸν σε ἀνασῴζων, Κύριε· δόξα τῷτο ὑμνῶμβρ τὸ κράτος σε.

Δόξα.

Τὴν ἐν τεισὶ προσώποις Θεότητα μίαν Ἀρχὴν τῶν πανυπερθείου ὑμνήσωμβρ, τὸν Πατέρα ἄναρχον, Ε τὸν Υἱὸν, Ε Πνεῦμα ἄχρον.

Καὶ νῦν.

Ὃν Οὐρανὸς χωρῆν οὐκ ἠδυνάτο, σὺ ἐν μητρὶ συλλαβῆσαι τέτοκας· ὦ τὰ φρικτὰ, καὶ ἀῤῥήτε θαύματος· διὸ πάντες ὑμνῶμβρ σε, ἀγαλλόμενοι.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ Δι ἐμὲ ὑπομείνας σταυρὸν, ὄξος τε πιὼν, Ε εἰπὼν τετέλεσται, τέλισόν με τὸ νησέας ᾴδιον, ἀξιῶν με ἰδεῖν σε τὸν Ἐγέρσιν.

Ὁ Εἱρμός.

Τοὺς ἐκ νυκτὸς φρουκωμβύντας σε, Χριστὲ, ἐλέησον, Ε ἐμιμήσω δώρησαι, ὅτι φῶς, τὰ σὰ προσάγματα, Ε ἐγρήγορτο ἰάσματα τοῖς ἐλέοις σε, φιλάνθρωπε.

Ὠδὴ ιγ'. Παῖδας διαγῶς ἐν τῇ καμίνῳ.

Σταυρῷ φρουαγωγὸς δι' ἀσπλαγχνίαν, Λησὴ τὸν Παράδεισον ἰωΐωξας, νυῶ δὲ λησάθητα μὲ δάμωμ δενότητ, καὶ τῇ ψυχῇ ὁλόσωμον πληγὴν διξάμβρον ἰαῖβδωσον, ἀνοίξας μοι πύλας, τὰς τῆς μετανοίας τῷ σῷ φιλανθρωπίᾳ.

Νηοεία λαμπρωμύαντες τὴν σάρκα, ψυχὴν ἀρετὰς κατυπαίνωμβρ· πέντητας ἐνθρήνωμβρ, πλοῦτον μὴ κενέμβρον ἐν Οὐρανοῖς ἀνύμενοι, καὶ ἀνακεφάλωμβρ, τὸν Κύριον ὑμνοῦντα τὰ ἔργα, Ε ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῷ πάθει σε κτίσις ὁκλονῆδη, Σταυρὸ σε θεασαμβρίη καθηλέμβρον, Σῶτερ ὑπεσχάσθη· ὅθεν ἱκετεύω σε, ταῖς προσβολαῖς πλουτέμβρον ἀεὶ τὸ ὄφτως στερέωσον τὸν νέν με, οἰκτίρμων, σὺ γὰρ δηλομένων ἐν ἀῤῥαγεῖ τῇ πέτρᾳ.

Θεοτοκίον.

Ἡ Πύλη Θεοῦ ἡ κεκλεισμβρίη, ἣν μόνος διώδευσεν ὁ Κύριος, ἠνοίωσε καὶ ἐβίβυς με θέαις, καὶ διάνοιξον τῆς σωτηείας πύλας μοι, Θεοτοκεῖπατε, ὅτι σὲ τὸ καταφύγιον Παρθένε, μόνη φρουσία τῶ ῥῶυς τῆ ἀνθρώπων.

Εἱρμὸς ἄλλος. Τὸν ποιητὴν τῆς Κτίσεως.

Τὸ ξύλον τὸ παράδοσιν, ἐν ᾧ σὺ Χριστὲ μυ ἐσαυρώθης, ὑμνεῖν, ὑπερυλογῆσε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐν Γολγοθᾷ οἱ ἄνομοί σε, Χριστὲ, σταυρώσαντες, ἀπέκτειναν, ἀλλᾷ ζῆς, Ε σώζεις ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖμβρ Πατέρα, Υἱὸν, Ε ἅγιον Πνεῦμα.

Ἐνεστρεπὲς μελίζεται ἡ Τειὰς, Ε μέρη ἀμερὴς ὡς Θεὸς, ὃν ὑπερυψοῦμβρ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἱκετείαν πάσων ὑπὲρ τῦ ὑμνούντων σε, πανάχραντε, ῥύσθιαι παντοίων πειρασμβῆ, καὶ κινδύνων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἡ τῷ Σταυρῷ σε, Κύριε, σωμάμει νδεμήσασα με, αἴχμωσον, δούλωσον αὐτοῦ τὸν τῆς νησείας δεσμόν.

Αἰνεῖμβρ, ὑλογοῦμβρ. Ὁ Εἱρμός.

Τὸν ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν φοβοῦνται Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε λαοὶ, Ε ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ δὴ Ὑ. Λίθῳ ἀχειροτμήτῳ.

Γὰν σε τυμβῆνται περιόδων βροντῆς τῆς Παρθένε, Σάτηρ, ἀῤῥήξασα πῦρας τῇ σῇ σαωφόσε· διὸ βαρύμβρον ἀγαυδησίας λίθῳ με, ὡς πανοικτίρμων, ἐλεύθερωσον.

Ἡσύχιον κακίας, ψυχή μου, θάλασσαν ἐζοφώσασα, θύραν ἀναπέτασον πάσης καλῆς ἰδέας, εἰσαποφεύγουσα τὰς πονηρᾶς ἐσόδους δι' ἐγκρατείας, Ε σώτησε.

Μὲ τὸν κατάκριτον σῶσον, ὁ κατακείνας τῷ Σταυρῷ σε. Δίαπτοτα Σωτὴρ μου, τὴν ὀῤῥίαν, Ε μὴ γλύνης δ' εἰς ὑπεύθυνον τὸν ἀσιλωθέντα πάθεσι, Ε ἁμαρτίαις ἁμωρύμβρον.

Θεοτοκίον.

Εἰσαί μυ, Χριστὲ, ὅταν ἔλθῃς κρῖναι τὸν Κόσμον ῥῦ δύξης· λῦσον τῶ ἀχλὺ τῆ κακῶν μυ ταῖς ἱκεσίαις τῆς κυπρίσσης σε, Ε κληρονόμον ποίησον τῆς ἐσανίυ Βασιλείας σε.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ἡσαΐα χόρευε.

Ἀλαν τὸν Παράδεισον ὑπανοίγεις ἅπαξ σαωφόσεις, ἐν ᾧ μετελαβόμην, χαίρω τῆς ζωῆς, δυνάτη λυθέμβρ ἀϊωνίε τῆς ἀθανασίας· ὅθεν, φιλάνθρωπε, ὡς Θεὸν με μεγαλύνω σε.

Τὸ κατάρας ὄργανον ὀδυγίας δεδανίσει σφραγὶς ὁ σὸς ζωοποιὸς, Κύριε, Σταυρὸς, ἐν ᾧ κα-

ᾧ καθεζομένῃ σε, ζωώσουσα στήξαντες τὸ φῶς, καὶ αἰνοῦντές σε, ὡς Διαδότῃ μεγαλυώμενοι.

Δόξα.

Ὁ Μοκοσόπτ ἀνυμνῶ σε, ἄναρχε Τελιάς· σεπτὴ ζωαρχικὴ, ἄτμητε μονάς. Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, ⊕ γνωτὴ Λόγε, καὶ Τιέ. Πνεῦμα τὸ ἅγιον σῶσον ἡμᾶς τοὺς ὑμνεντάς σε.

Καὶ νυῦ, Θεοτοκίον.

Υ Πὲρ νῶν ὁ τόκος σε, Θεομῆτορ, ἀνθ᾽ ὧν δὲ ἀνδρὸς ἡ σύλληψις ἐν σοὶ, ἡ παρθενικῶς ἡ κύησις γέγονε, ⊕ δὲ Θεὸς ἔξιν ὁ τηχθεὶς· ὃν μεγαλυώντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ Σταυρὸς ὁ τίμιος, ἡ ἰσχύς μου, ⊕ καταφυγή· γνῶσι μοι φωτισμὸς νυῦ ἐγκρατοῦς· δυφεμίνων, καθαίρων με, ῥυόμενος ἀπὸ πικρασμῶν· ἵνα δοξάζων σε, τὸν Διαδότην μεγαλυώω Χριστόν.

Ο᾽ Ειρμός.

Η Σαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἴσχυε ἐν γαστεῖ· καὶ τίκτει Τῶν τὸν Εμμανουὴλ, Θεὸν τε, καὶ ἄνθρωπον, Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ· ὃν μεγαλυώντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Τὸ Φωτιζομενον τὲ ᾠχω. Εἰς τὸν στιχ. τὸ ἰδιόμελον Δίς· ᾠχος πλ. δ᾽.

Η Παθοποιὸν νησεία παρσπε τὰς κακοθέλητας ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ἰαβδέλειαν ἐπαγγέλλεται· ἰὼ ὡὸ θεόσδοτον Βοηδὸν ἡμῖσεμβρ, τὰς θεοφιλῆας πλάκας ἐβξ Μωσέως ἐκξέλμενος· μὴ θεσκεύνωμβρ τὲω σωζῆλσαν αὐτὰς ἀκερασίαε, μὴ χρώμεδε μίτροι, ὧν τὰ καλα ἔπεσον ἐν τῇ ἐρήμῳ· μὴ σκυθρωπάσωμβρ Ἰσδαϊκῶς, ἀλλ᾽ ἐκκλησιασπὰς φαδρυνόμβρ· μὴ Φαεσπικῶς ὑποκεδόμεν, ἀλλ᾽ Εὐαγγελικῶς καλλωπιδώμεν, ἐγκωμιάζοντοι πρ᾽ Σταυρῷ Χριστῷ, τὸ λυζωτὸ ἦβ ψυχῶν ἡμῶν.

Μαρτ.

Τί᾽ ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χεισβίμ; ὅτι ὑμῖν ὑπαπεπαύσατο Χεισός. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεσεφύτε. Δωυάμεις ἐυεργέτε γὰρ ἐν ἴοις θαύμασι· πολλὰ ὑβῆρ τὰ ὀνόματα, καὶ μέζενα τὰ χαρίσματα· ἀφεσβέλσατε, τὲ σωθῆλσε τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νυῦ, σαυσθεστ. ᾐχω ὁ αὐτός.

Τ᾽ τὸ θαυμαστὸν, καὶ ἐξέπεσεν, ἡ Παρθένος πῷ Κυείῳ ἀνεβόα μητεμάς· Αἱ ὠδῖνες, ἃς οὐκ ἔγνων ἐκ τοῦ τίκτειν σε, Τιὲ, ἐφημεῖαι καδικύνεται τῆς καρδίας μου, ὁ φέρω ὡς σαυρῷ θεσπλαμβάνον σε, ὅεσπ τὸ φῶς ἦβ ὑμιμόπαν μου· ἀπέδυσεν ἓν ἀνάσκῃ, ὅπως δοξάσω σωὶ πῷ Κόσμῳ τὲω φεικτὲω οἰκονομίαν σε.

Εἰς τὸν Τετάρτιτον, Ψαλτήριον τῆς Περσπειάς, ᾐχος δ.

Ε Ν νυκτὶ, ⊕ ἡμέρᾳ θεσπιπαμβρ σοι, Κύριε, τὲ δῶναι ἄβεσιν ἀμβρόπων ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἵνα ἐν ἐρήμῃ σὲ θεσπιωσώμεν, ⊕ δοξολογῶμεν, φιλάνθρωπε.

Προκείμενον. Ψαλμὸς, κζ᾽. ἦχ. δ᾽.

Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σε ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σε.

Στίχ. Ὅτι τὰ βέλα σε ἐνεπάγησάν μοι.

Περσπειάς Η᾽σαΐε.

Ε Γένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἀχαζ τὲ Ἰωάδαν τὲ ἰῦὲ Ὀζίε βασιλέως Ἰούδα, αἰέβν Ραστὶν, βασιλεὺς Ἀσσύρ, καὶ Φακεὲ ὑὸς Ῥομελίε βασιλέως Ἰσραὴλ ἐδὶ Ἰερουσαλὴμ, πολεμῆσαι αὐτοῖ. καὶ οὐκ ἠδυνήδησαν πολιοικῆσαι αὐτοῖ. Καὶ ἀπηγέλλει εἰς τὸν οἶκον Δαβὶδ, λέγων, συνεφώνησεν Ἀσσὰμ θεὸς τὸν Ἐφραὶμ, ⊕ ἐξέση ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ⊕ ἡ ψυχὴ τὲ λαῶ αὐτοῦ, ὃν ξόπον ὀ δρυμὸς ξύλων ὑπὸ πνεύματος σαλεύδη. Καὶ εἶπε Κύριος θεὸς Η᾽σαΐαν· Ἐξελδὲ εἰς συνάντησιν Ἀχαζ σὺ, ⊕ ὁ καπαλειφθεὶς Ἰασεὶβ ὁ ὑὸς σε θεὸς τὴν κολυμβήθραν τῆς ἄνω ὁδῦ ἀρῶ τὲ ναφάως, ⊕ ἐρεῖς αὐτῷ· φύλαξαι τὲ ἡσυχάσαι, μὴ μὴ φοβῆ, μὴ δὲ ἡ ψυχή σε ἀσθενείτω, ἀπὸ τῶν δύο ξύλων, τῶν σκιλῶν τῶν καπνιζομένων τέτων· ὅταν γὰρ ὀργὴ τὲ θυμὲ μου γένηται, πάλιν ἰάσομαι· ⊕ ὁ υὸς τὲ Ἀσσὰμ, ⊕ ὁ υὸς τὲ Ῥομελίε· ὅτι ἐβουλεύσαντο βουλὴν ποιηραὶν· ἀναβησόμεδα εἰς τὲω Ἰωδαίαν, καὶ συλλαλήσαντες αὐτοῖς, ἀποστήσομεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἡσῦς, καὶ βασιλεύσωμεν αὐτοῖς ἢ υὸν Ταβεὴλ. Τάδε λέγει Κύριος Σαβαὼθ, οὐ μὴ μείνῃ ἡ βουλὴ αὕτη, οὐδὲ ἔσαι· ἀλλ᾽ ἡ κεφαλὴ Ἀσσὰμ Δαμασκὸς, καὶ ἡ κεφαλὴ Δαμασκὲ, Ρασεὶν· ἀλλ᾽ ἐτ᾽ ἐξηκόντα καὶ πέντε ἐτῶν συλεύσει ὁ Βασιλεὺς Ἐφραὶμ ἀπὸ λαοῦ, ⊕ ἡ κεφαλὴ Ἐφραὶμ Σομόρων, καὶ ἡ κεφαλὴ Σομόρων ὑὸς τὲ Ῥομελίε· ⊕ ἐὰν μὴ πισεύσητε, οὐδὲ μὴ σωιδῆτε. Καὶ προσέθετο Κύριος λαλῆσαι πρὸς Ἀχαζ λέγων· αἴτησαι σεαυτῷ σημεῖον φοβῆ σε εἰς βάδος, ἢ εἰς ὕψος. Καὶ εἶπεν Ἀχαζ· οὐ μὴ αἰτήσω, οὐδὲ μὴ πειράσω Κύριον· καὶ εἶπεν Ἀκούσατε δὴ οἶκος Δαβὶδ, μὴ μικὸν ὑμῖν ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις; καὶ τῶς Κυείῳ παρέχετε ἀγῶνα; διὰ τέτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον.

Προκείμενον. Ψαλμὸς· λθ᾽. ᾐχος πλ. β᾽.

Ε Ἐσάκουσον τῆς φεσευχῆς μου Κύριε.

Στίχ. Ἔπα, φυλάξω τὰς ὁδός μου.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς β΄. Ἑβδομάδος. Ἑωθινὰ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσάμεν στίχ. ι. Ἐ ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον Δίς· τὰ τέσσαρα Μαρτυρικὰ τῇ ἤχῳ, καὶ τῇ Μιᾷ τῶν Σ΄. Δόξα τὸ νεκρώσιμον. Καὶ νῦν Θεοτοκίον τὸ φωτόν τῇ αὐτῇ ἤχῳ· τὸ ἰδιόμελον, ἤχος δ΄.

Νῦν καιρὸς ἀναξιδεῖς, νῦν ἡμέρα σωτηρίας, ἐν τῇ πλήθει τῶν ἐλέους σου δέησαι μου τῷ ψυχίῳ, ἐ τὸ φορτίον τῆς ἀνομιῶν μου ἄρες, μόνε φιλάνθρωπε.

Ἑτέρας Παρακλ. Ψαλμὸς λδ΄. ἦχ. δ΄.

Τὸ ἔλεός σου Κύριε, καὶ ἡ ἀλήθειά σου εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Γενέσιος τὸ Ἀναγνωσμα.

Νῶε ἐν ἔτει πεντακοσίῳ, καὶ ἐγήρᾳ Νῶε ξῆς ἓξ, τὸν Σὴμ, τὸν Χὰμ, τὸν Ἰάφεθ. Καὶ ἐγένετο ἰώνικα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς· ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαί εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός, ἐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας· ἔσονται δὲ αἱ ἡμέραι αὐτῶν, ἑκατὸν εἴκοσι ἔτη. Οἱ δὲ γίγαντες ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ μετ' ἐκεῖνο, ὡς ἂν εἰσεπορεύοντο οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ἐ ἐγέννων ἑαυτοῖς, ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ γίγαντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί. Γνοὺς δὲ Κύριος ὁ Θεὸς, ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶς τις διανοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διηνεκῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ πάσας τὰς ἡμέρας· καὶ ἐνεθυμήθη ὁ Θεὸς, ὅτι ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ διενοήθη, καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, Ἀπαλείψω τὸν ἄνθρωπον ὃν ἐποίησα ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἀπὸ ἑρπετῶν ἕως πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι μεταμεληθῶ, ὅτι ἐποίησα αὐτούς. Νῶε δὲ εὗρε χάριν ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενον. Ψαλ. μ΄ ἦχ. πλ. β΄.

Ἐγὼ εἶπα, Κύριε ἐλέησόν με. Στίχ. Μακάριος ὁ συνιὼν ἐπὶ πτωχόν.

Παροιμιῶν.

Υἱὲ φύλασσε νόμους πατρός σου, καὶ μὴ ἀπώσῃ θεσμοὺς μητρός σου· ἅφαψαι δὲ αὐτοὺς διὰ σῆ καρδίᾳ διὰ παντὸς, καὶ ἐγκλοίωσαι περὶ σῷ ζαχίλῳ· ἰώνικα ἐν περιπατῇς, ἐπάγῃ αὐτοῖς, ἐ μὴ σὲ ἔσται· ὡς δ' ἂν καθεύδῃς, φυλασσέτω σε, ἵνα ἐγερεμένῳ συλλαλῇ σοι, ὅτι λύχνος ἐστολὴ νόμος, καὶ φῶς, ὁδὸς ζωῆς, ἐ ἔλεγχος, καὶ παιδεία, τοῦ φυλάσσειν σε ἀπὸ γυναικὸς ὑπάνδρου, καὶ ἀπὸ διαβολῆς γλώσσης ἀλλοτρίας. Υἱὲ, μή σε νικήσῃ κάλλος διὰ θυμίαν μὴ δὲ ἀγρεύθῃς σοῖς ὀφθαλμοῖς· μὴ δὲ συναρπασθῇς ἀπὸ τῶν αὐτῆς βλεφάρων· τιμὴ γὰρ πόρνης ἕως καὶ ἑνὸς ἄρτου· γυνὴ δὲ ἀνδρὸς ψυχὰς ἀγρεύει· ἀποδύσει τις πῦρ ἐν κόλπῳ, τὰ δὲ ἱμάτια οὐ κατακαύσει; ἢ περιπατήσει τις ἐπ' ἀνθράκων πυρὸς, τὰς δὲ πόδας οὐ κατακαύσει; οὕτως ὁ εἰσελθὼν πρὸς γυναῖκα ὕπανδρον, οὐκ ἀθῳωθήσεται, οὐδὲ πᾶς ὁ ἁπτόμενος αὐτῆς· οὐ θαυμαστὸν, ἐὰν ἁλῷ τις κλέπτων· κλέπτει γάρ. ἵνα ἐμπλήσῃ τὸν ψυχὸν αὐτοῦ πεινάσας, ἐὰν δὲ ἁλῷ, ἀποτίσει ἑπταπλάσια· ἐ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ δώσεται ἑαυτόν· ὁ δὲ μοιχὸς δι' ἔνδειαν φρενῶν ἀπόλλυσιν τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν περιποιεῖται· ὀδυνίας τε καὶ ἀτιμίας ὑποφέρει· τὸ δὲ ὄνειδος αὐτοῦ ἐκ ἐξαλειφθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα· μισὸς γὰρ ζῆλος θυμὸς ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ φείσεται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως· οὐκ ἀνταλλάξεται οὐδενὸς λύτρα τῶν ἔχθρων· οὐδὲ μὴ δηλυθῇ πολλῶν δώρων· ὑέ, φύλασσε ἐμοὺς λόγους, τὰς δὲ ἐμὰς ἐντολὰς κρύψον σεαυτῷ. Τιμᾶ, τίμα τὸν Κύριον, καὶ ἰσχύσεις· πλὴν δὲ αὐτὸν μὴ φοβοῦ ἄλλον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Πεντηκοστάριον.

Τῷ Σαββάτῳ τῆς δευτέρας Ἑβδομάδος εἰς τὸν Ὄρθρον, Ἀλληλούϊα, καὶ τὰ Τεσσάρια ἦχος β΄.

Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι, καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὰ ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παῤῥησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι, δυνώμεθα, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νεκρώσιμον. Δόξα.

Μνήσθητι, Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν ἁλώντων σε, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἡμάρτον συγχώρησον· ἁδοὺς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ σὺ, ὁ δυνάμενος καὶ τοῖς μετασῖναι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν.

Μήτηρ ἁγία ἡ τὸ ἀφράστου φωτὸς, ἀγγελικοῖς σε ὕμνοις πανύστατα μεγαλύνομεν.

Καὶ συνοδεύει τὸ, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ· τὸ ἓν κάθισμα. Εἶτα ψάλλομεν τὰ Μαρτυρικὰ τῶν Ὀκτωήχου, καὶ τὸ Νεκρώσιμον Θεοτ. καὶ Ἀνάγνωσις ἐκ τῶν Ἑξαήμερον. Εἶτα ὁ Ἄμωμος, ποιοῦντες αὐτὸν στάσεις β΄. καὶ μεμνημένοι ὁ Ἱερεὺς τῶν Κεκοιμημένων, ὡς σύνηθες. Εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ Ἀμώμου, ψάλλομεν τὰ Εὐλογητάρια. Τῶν Ἁγίων ὁ χορὸς, καὶ τὰ ἑπτά. Μετὰ δὲ τὸ, Δόξα. Καὶ νῦν, Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα, καὶ τὴν Εὐχὴν ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων, καὶ πάσης, καὶ αὐτὸς ἐξαπ. ἡμᾶς πλ. ά.

Ἀγά

Ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμᾶς μὴ δικαίων τὰς σὰς
αὐλὰς σε, καὶ τότε καταπαύσωσιν ἐν παῖς
αὐλαῖς σε, καθὼς ἠγάπᾶσε, παρεσῶν ὡς ἀ-
γαθὸς τὰ πλημμελήματα. Ϛ ἀνόμα, καὶ πάν-
τα Ϛ ἐν ἀγάπῃ, καὶ γνώσει, φιλανθρωπε.
Δόξα, τὸ πλοῦ. Καὶ νυῦ, εἰς τὸν αὐτὸν ἦχον

Ὁ Ἐκ Παρθένε ἀνατείλας τῇ Κόσμῳ, Χρι-
στὲ ὁ Θεὸς, ὑμᾶς φωτὸς δι' αὐτῆς ἀναδείξας,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Ψάλλομεν τὴ Κανόνα τῦ Μιλωΐκ μῦ τῦ Εἰρμῦ εἰς
ϛ'. καὶ τὸ Ἀγίω τῆς Μωΐς εἰς δ'. μέρες τῆς ϛ'.
φδῆς· ἀπὸ δὲ τῆς ϛ'. φδῆς, εἰσέρχεται τὰ
Τῷρωφόλια, καὶ καταλαμπάδεται ὁ Κανὼν τὸ Ἀ-
γίω τῆς Μωΐς· οἱ Κανόνες Ψαλλονζαι ὅπως· τὸ
Μιλωΐκ εἰς ἕξ σὺν τὸ Εἰρμῶ, καὶ λέγει ὁ ἐ-
ναρξάμενος Χοξὲς τὴ Εἰρμῶν, καὶ ὁ ἕτερος τὸ
Ξπιτάσεον, καμπτόμεν δὲ ἐς ἑπτὰς ν'. ἀερομεθα
ἀπὸ τὸ, Τότε ἔπαθσαν οἱ ἀς τὸ Εἰρμὸ, καὶ τὸ
ἐς ἑπτὰ Ξπιτάσεις Ψαλλομβῦ χρόνος εἴς. καὶ τὸ τῆς
Μωΐς Ἀγίω εἰς δ'. ἀπὸ δὲ τῆς ϛ'. φδῆς, ἀ-
ειφορονζαι Ϛ Τῷρωφόλια, καὶ Ψαλλονζαι αἱ Ὡδαὶ
κῦ τὸν τρόπον· ποιοῦνται δὲ οἱ Κανόνες τὸ
Μιλωΐκ, ἰσάριον δὲ εἰς μῆν τὸν ϛ'. ἀπὸ τὸ, Πε-
ιστεχλῦσε μοι ὕδωρ ἕως· ἡ ζ'. ὠδὴ, ἀπὸ τὸ Εὐ-
λογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ
ὑπερῦ. ἕστιν ἡ ὠδὴ τῆ ϛ'. ἀπὸ τὸ, Εὐλογεῖτε
πάντα τὰ Πετεινὰ τὸ· ἑστῶτας καὶ ἐν τῆ ϛ'.
ἀπὸ τῦ, Ὅ ἐρκον, ὃν ὤμοσε θεὸς. Τὸ Τρισά-
γιον τὸ Κυρίε Γωσὴφ, ἕ ἡ ἀκροσίχ. Ὁ Ὑμνῳδὸς
τὸς Γωσὴφ, καὶ στιχολογῦνται αἱ Ὡδαὶ φδῆς·
ἦχ. πλ. δ'.

Τῶ ἁγίων ἐκκλ. ποῖς Κύριον.

Οἱ ἅγιοι ὃς πλείστων βασάνων τὰς πολλὰς
τῶν δυσμενῶν μυριάδας καταβαλὼν ἠλιώ-
θησαν, Σῶτερ, Ϛ τὸν πολλῶν ἀγαθῶν σε ἐ-
πίτυχον, δῶρές ἄυλον, ὡς ἀγαθὸς, τὰ πολ-
λά μῦ ἐξάλειψον πλαίσματα.

Υμνήσωμεν τὸς Χριστῦ ἀθλοφόρους, Ϛ βοή-
σωμεν αὐτοῖς ὁμοφρόνως, διαπύλικῶν μιμη-
ταὶ παθημάτων Ϛ τῶν ψυχῶν ἡδῦ πάθη ἰά-
σατο· νησείων τε ἀπὸ κακῆς σωμηθίας ἡμᾶς
ἐκλυτρῶσαι.

Μετάβαλες τὸ θανάτε εἰς ὕπνον τὸ θλίπτον-
τον, ὲ τάφῳ ὑπνώσας, Ϛ τοῖς νεκροῖς τὴ
ζωλὼ ἐδωρήσω, τὸς μιτασχόντας ἦν Σῶτερ αἰῶ-
σον τῆς τάσσας τῶν ἐκλεκτῶν ἀθλοφόρων Ἀ-
γίων σήνοσιν.

Θεοτοκίον.

Νῆσόν με, Ϛ ἀπέρκθαι πάσης ἀμβρότης
ἐνδυναμώσων, Κόρη, τὸν ἄυλατὸν ἀναμόρ-
φτον Λόγον σωμηταθέντα ἀῤῥήτως κυήσασα· Ϛ
δίδυ μοι καθαρτικὸν μολυσμάτων, πατάμωμε,
δάκρυον.

Εἰρμὸς ἄλλο τῦ Κυρίε Ἐλέησόν· ἦχ. γ'.

Βυθὸς μοι πολὺ πλῆθος ἐπαν.

Μετέχομεν μυήμε ὀπτιλήπτε ἐνθέως, φι-
λομάρτυρες· σδεῖς ἀγαλλιασόμεθα, κῆ ὕ-
μνοις αὐτὸς καθασέφοντες, τὸ ἀθλοθέτλω Χρι-
τὸν ὑλογῆμεν.

Μετῶν ἁγίων θεῖον πῦρ λαβόντες, ὠδ' ἵκπως
λιθωθέντες, περιθέντες, θηρσὶ βορὰ δί-
δοσθε, σφαγιάζεσθε ὡς ἄρνες Χριτῦ, ἀλλ' ζῆ-
τε εἰς ἀεὶ ἀθλοφόρει.

Δόξα.

Τὰ ἴδια μὲ φύσει σωμάπτων, τὸ ἴν δὲ ἕρσι
τύπων ποροσώποις, ἃ ἡ Θεότης ἔχει, Σα-
βέλλιέν τε, καὶ τὸν Ἄρειον, τὸς ἰσομοίρες κρη-
μνὸς ἔβαθλεν.

Καὶ νυῦ.

Παρθένε ὦρσης, κῆ μῦ τόκον ἀγνεῖας· ἀμέμ-
πτω γὰ κῆ λοχείας, ξενοπρεπῶς δίεμε λειμῶνον,
κῆ νοήμενον τὸ πανσεμνῦθον ἐν σοὶ, Θεομῆτορ.
Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοὶ εἴης. Θαυμασὸς ὁ
Θεὸς ἐν τῆς ἁγίοις αὐτῦ.

Μετρ.

Τὸ ἅμα τῆς ὑμῶν καρτερίας Κυρίω ἰκαθῶν
ἀπαύσως ὑπὲρ ἡμῶν, Μάρτυρες, διὸ Ϛ νυῦ
ὑπερδέχεσθε, νησθέων ἡμᾶς ὡς παθῶν ἀπωίας.

Στίχ.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθῆς αὐλισθήσονται Κύριε.

Νεκρόσιμον.

Ὁ πάντα μᾶλλον κρίναι τὸν Κύριον, πα-
ρὸν τῶν μυριάδων Ἀγγέλων, ἀκαταγώνως
τότε ἐξομολογήσαι σοι καταξίωσον τὸς κοιμηθέν-
τας πίστει, πανοικτίρμον.

Ὁ Εἱρμὸς.

Βυθὸς μοι τῶν παθῶν ἐπανέστη, καὶ ζάλη,
ἐναντίων ἀνέμων, ἀλλὰ σεφθεῖσά μεσῦ,
„ σῶσον Σωτὴρ, καὶ ῥῦσαι φθορᾶς, ὡς ἔσωσας τὸ
„ θεὸς τὸν Προφήτην.

Ὠδὴ ζ'. Παῖδες Εβραϊκῶν ἐν καμίνῳ.

Ὅμβροις ἰσβεσθεῖσα αἱμάτων, παραδόξοις,
τὴν φλόγα τῆς ἀπάτης· τὸ νοὸς οὖν ἡμᾶς
τὸ μάλλοντος ἀριστβίας, ζοῖς σοῖς Χεισὸν, λυ-
τρῶσαι τε, τὸ Κυρίω ἀθλοφόροι.

Σὺ τίμησας φερέσαπλες λεόντων, τῶν βασάνων
τὴν πυρὰν ὑπεσηκόπλες, ἀθλοφόρε· ξυφῶν
τὴν κρίσσονα κληρώσε· ὅσπερ τυχὼν, ἐνίκησε, κῆ
ἡμᾶς εἰς τὰς αἰώνας.

Ὅλῳ φωτὶ ἐλλαμφθέντες σῷ τῷ Πνεύματος,
γόναιοι ἀθλοφόροι, μιᾶσχυσι πίστεις τὴν ἄ-
νεσιν αἰτάτε, καὶ Παραδείσε ἄσυλον, καὶ ζωῆς
τὴν μετουσίαν.

Θεοτοκίον.

Υμνον σεφσώμεν τὸν Παρθένε, μὴ παείδης
με κακοῖς κεκοσμημένον· ἀλλὰ δίδυ, ἀ-
γνὴ, δόξησιν τιλείαν δῴῳ νησίας, πάσης τε
ἀμωμήτε ἀγαθοδόσπα.

Εἱρμὸς ἄλλω. Ὁ τὸν λόγον ἐκ προσώπου τῆς καμίνου.

ΠΑτὴρ, καὶ ξίφος, καὶ θῆρες, ἀθλοφόροι, ὡς ζυθὴν λογισάμενοι, κατεπλήξατε τὰς φονὰς ὑμῶν, ἀνυμνοῦντες Θεὸν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ΜΕλπίδι συγκαπέντες, καὶ κράντες, τῷ Χριστῷ ἀνωΐχθητι θυσία εὐαρέστατε, Χριστῷ Μάρτυρες, ἀλλ' αὐτοὶ ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύσατε.

Δόξα.

ΕΝ Τριάδι ἕνα Θεὸν δοξάζω, τὸν Πατέρα, Υἱόν τε, καὶ τὸ Πνεῦμα, μονάδα ἁπλῆν, Τριάδα σεπτὴν, ἀρχὴν προαναρχον, καὶ ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν.

ΠΑναγία Δέσποινα Θεοτόκε, τὰς ᾠδὰς τῶν δούλων σου δεχομένη προσπάντησαι τῷ πάντων Θεῷ ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς πειρασμοῦ.

Στίχ.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Μαρτυρικὸν.

ΤΩν Μαρτύρων οἱ δῆμοι ἀειπόθητε τοὺς ὑμᾶς ἀνυμνοῦντας ὁσίως ὑμνήσαντες, ἁγιάσατε, προθύμως τῇ νηστείᾳ δεξαμενῶν τὸν καιρόν.

Στίχ.

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου.

Νικητικὸν.

ΤΩν ἐν πίστει πρὸς σὲ μεταπεσόντων, ὁ συνιὼν τὰ ἔργα τῆς ἀνθρώπων, τὰ ἀκύτα, καὶ ἀκύτατα πλάσματα συγχωρῶν, ἀνάπαυσον ὡς Θεός.

Ὁ Εἱρμὸς.

Ὁ Τὸν φλόγα θρασύσας τῆς καμίνου, καὶ τοὺς παῖδας ἀφλέκτους ἐμφήνας, ὑμνητὸς εἶ „ εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ ἡ. Νικητικὰ τυρώνια.

ΤΩν βασάνων ἤδη ἀθρόως σὰρξ πλήττου ὑπενηνοῦτες· ἰατροὶ νοσούντων, ἀθλοφόροι, ἄφθητε, ὅθεν κραυγάζω, τὴν ἐμὴν νοσοῦσαν ψυχὴν ἰάσασθαι χείρων τῆς νηστείας δεῖσθε τῆς μετανοίας.

Ὦ Γῆμοι, πῶς παρῆλθον πᾶσαι αἱ ἡμέραι μου ἐν ἀμελείᾳ, καὶ ἰδοὺ τὸ τέλος φθάνει ἀπλείστων καλῶν λαβεῖν με· οἱ καλῶς τὸν δρόμον τελέσαντες Μάρτυρες, τέλος ἀγαθόν μοι γένεσθαι, δυσωπεῖτε.

Σ Ταλαιπωρίᾳς αἱμάτων τλῶ πυρὰν ἐσβέσατε τῆς ἀθυμίας, θεῖοι ἀθλοφόροι, καὶ τοῖς ἐπιζητοῦσι τὸ δὲ τῷ βίῳ ἐξαιτεῖτε ὄντως τὴν θείαν ἀνάπαυσιν, καὶ τῷ πεφιλημένων τλῶ λύσιν εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐζήκησά σε πύλην ἀδιόδευτον, ἀγνὴ, θεοῦ δι, μετανοίας πύλας πᾶσιν ὑπανοίγουσαν ἀπεγωσμένους· ὅθεν δυσωπῶ σε, ζέσις μοι ὑπόδυσον, τὰς θεὸς τὰς ἐκεῖθεν φρένας καταπαύσας.

Εἱρμὸς ἄλλω. Τὸν ἐξ ἀνάρχου.

ΤΟὺς πολυάθλους αἰκισμοὺς ἀμφόρως ὑπομείναντες, οἱ μὲν κράντες, ἕτεροι τριστάσεις, ἄλλοι δὲ τεμαχισμοὶ, ἀφράντεθε, ἀθληταὶ, ἀναμέλπουσι Χριστῷ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΕΝ τοῖς αἵμασιν ὑμῶν ἁγιάζετε τὰ πέρατα, μικραῖς ῥαΐσι ῥαθθεῖσα ἱμάτων πᾶσιν ἀναβλύζοντες, πανεύφημοι Μάρτυρες, διὸ βοᾶτε ἀεὶ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε Κύριον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν.

Η Τρισυπόστατον μονὰς, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, μία Θεότης, μία Βασιλεία, σὲ αἰνεῖ τὸ ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων αἱ χορεῖαι, καὶ ἡμᾶς οἱ ἐπὶ γῆς ὑμνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν, ὅτε.

Ἰδοὺ πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζομέν σε, ἄχραντε, μεγαλεῖα τὰ σὰ καθορῶσαι· σὺ γὰρ τίκτεις ὑπερφυῶς τὸν τῶ παντὸς ποιητὴν, Θεὸν ὄντα, καὶ βροτόν· διό σε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς Μαρ.

ΤΩν ἀθλοφόρων ὁ χορὸς δυσωπήθητε τοῦ σῶσαι ἡμᾶς, πρὸς τὸν Σωτῆρα, τὰς ἱκετηρίας καὶ νῦν ποιήσεσθαι, λαβεῖν εἰλικρινῶς δι' ἐγκρατείας αὐτοῦ· ὃν ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν. Νικητικὸν.

ΤΟὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως πρὸς αἰωνίαν ζωὴν ἐγκρίθητε, Κύριε, ἀξίωσον, αἰτῶν σε εἰλικρινῶς, καὶ δοξάζειν ψαλμικῶς· ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε Κύριον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἱρμὸς.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τῷ Πατρὶ συνυπάρξαντα πρὸ αἰώνων Θεὸν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Θεοτόκου σάρκα ἐνδυσάμενον ὡς πλέον ἄνθρωπον, καὶ Θεὸν ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ΄. Ὄρος παρῆλθας τῆς φύ.

ΩΦθητε, θῆσι, ὡς ἀνθρακες, ὕλαν πονηρὰν ἀθλίας συμπλέξασθε, καὶ σίφη θεομάχων ξίφει καρτερίας συγκόψαντες, γενναῖοι ἀθλοφόροι, φωταγωγοὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Σὰ-

ΣΚότῳ βασίλευε δήλυτε, καὶ θεὸς φωτισμὸν νοητὸν μετοικίσητε, χθονὸς ἀθλιότητος, διὸ φωτίσατε τὴν ταπεινὴν ψυχήν μου, ἐπισκοπισμῷ πλημμελήσεων.

Ἡ λύσαν πόνους θεοφόρητοι οἱ παυδυκλεεῖς ἀθλοφόροι τῷ σώματι, καὶ νῦν τοῖς μετοῦσι πιστοῖς τὴν ἄφατον ἀνάπαυσιν αἰτοῦνται, καὶ Παράδεισα τὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Φαίνῃ, ἄχραντε Δέσποινα, θλῖψιν σωτηρίως τοῖς ἀχρείοις οἰκέταις σου καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, τοὺς θεοδοξάσαι ἡμᾶς θεοπάσγαστα Κυρίῳ, τῷ τῶν αἰώνων βασιλεύοντι.

Εἰρμὸς ἄλλου. Σὲ τὸν ἀδύνατον.

Ὡς πῦρ ἐμβληθέντες ἐν Θεῷ, εἰς τὸν γῆν καταβλήτατε πάσαν πλάνην εἰδώλων, ἀναψαντες πυρσὸν εἰς τὰ πέρατα εὐσεβείας, ἀθλοφόροι Χριστῷ.

Ὑμᾶς ὦτε φλόγες, ἢ σφαγαὶ, ἢ ζοχοὶ, ἢ κακοδρήμβολα, καπαπίλλαι, ὁρισῆρες ἐκ ἄλλη βάσανον πικρὰ διεχώρισε τῆς ἀγάπης τῦ Χριστῦ, ἀθλητοί.

Δόξα.

Ἐν, καὶ ζία ἀνυμνῶ εὐσεβῶς τὸν Θεότητα, τὴ μορφὴ τοὺς φρονάσπους συμάπτων, καὶ ἑνώσαν, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ταῦτα ἐν εἰσὶ.

Καὶ νῦν.

Σὲ τὸν ἐκ ῥίζης Γεσσαὶ, καὶ Δαβὶδ τὸ φροπάτορ, σκύλασήσασαν ῥάβδον, παράχρωτε ἀγνὴ, μεγαλώνομεν, ὅτι σώζεις τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ.

Τοῖς Ἁγίοις, τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτῦ, ἐθαυμάσωσεν ὁ Κύριος.

Μαρτυρικόν.

Πλοῦς Μαρτύρων ἡ σκέπη τὸν Χριστὸν ἐκδυσώπησον, ἐν εἰρήνῃ πληρῶσαι τὸν δρόμον τῆς νησεῶν, καταδεῖν ἡμῖς καὶ φροσκυνῆσαι, καὶ τὰ πάθη αὐτῦ.

Στίχος.

Μακάριοι, οἱ ἐξελέξω, καὶ προσελάβω.

Νεκρώσιμον.

Νεκρῶν, καὶ ζώντων ὁ Θεὸς ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον καὶ ζωλῶ τῇ ἐγέρσει σου πάσι παρέχων Χριστὲ, ἀνάπαυσον καὶ τοὺς σοὺς δούλους σε, ἐς μετέτησας.

Ὁ Εἱρμός.

Σὲ τὸν ἀδύνατον πωλῶ, τῶν δι' Ἁγίων ἰάματα· πῦ γῆν πῦ ἀνθρώπων παρέχησα, ἀγνὴ, μεγαλώνομεν, ὅτι σώζεις τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τῆς ἡχ. Λίραντες ἐν τῷ τέλει.

Προσβάσιμος τῦ Ἁγίων. Εἰς τοὺς Αἴνους τὰ Μαρτυρικὰ τῆς ἡχ. Εἰς δὲ τὸν στίχ. τὰ Νεκρώσιμα ἐκ τῆς. τῦ Κυρίου θεοφάνους, τὰ πρόντος ἦχε. Οὕτως ἂν γένεται τῇ τῶν Σαββάτων τὸν ἁγίων, καὶ μεγάλης Ν'. ἐὰν μὴ τύχῃ Ἑορτὴ, ἢ τὰ Εὐαγγελισμὸς, ἢ τῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Μαρτύρων, οἷς τὴν Λειτουργίαν, ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον.

Προκείμενον Νεκρώσιμον.

Ἀδελφοὶ βλέπετε· μήπτε ἔσαι ἐν τινι ὑμῶν καρδία πονηρὰ ἀπιστίας, ἐν τῷ ἀποστῆναι ἀπὸ Θεοῦ ζάντος· ἀλλὰ παρακαλεῖτε ἑαυτὸς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἄχρις οὗ τὸ σήμερον καλεῖται, ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τὶς ἐξ ὑμῶν ἀπάτῃ τῆς ἁμαρτίας. Μέτοχοι γὰρ γεγόναμεν τῦ Χριστῦ, ἐάντερ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποστάσεως, μέχρις τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν, ἐν τῷ λέγεσθαι· σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ· τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκρανταν, ἀλλ' οὐ πάντες οἱ ἐξελεύθεροι ἐξ Αἰγύπτε ἐξὸ Μωσέως.

Καὶ Νεκρώσιμος. Ἀλληλούϊα. Νεκρώσιμον Εὐαγγέλιον τὰς ἡμέρας, καὶ Νεκρώσιμον Κοινωνικόν. Ἀλληλούϊα δίκαιοι, καὶ Μακάριοι, οἷς ἐξέλεξω, Κύριε.

Κυριακῇ Δεκάτῃ τῇ ἁγίων Πνευμάτων,

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπερινὸς σὺν τῷ ἀναβαθμὸν γ'. Καὶ ἀναπολιτικὸν δ'. Καὶ τὸ μακάριος γ'. ὡς τὸν ἄρχοντα ἡμῶν τῆς Οἰκουμένης τὰ ρβ'. β.

Εἰς τὸν Ὄρθρον ἡ Ἀκολουθία ἀναστήσιμος· τὸ μικρὸν, καὶ τὰ ἑξάψαλμα. Ἐφύην οὖ, ὅτι ἐὰν τύχῃ ἡ ἑορτὴ τῦ Προφήτου, ἢ τῦ Ἁγίου μ'. χαλῶσι τὸ τελώδιον, καὶ ψαλλόμενον τὸν Οἶκον, καὶ τὸ μικρὸν.

Μετὰ τὸ, Θεὸς Κύριος· ἡ σταιχηθὸς εἰρηνικὸς· καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὴν ἑξαήμερον. Νῦν τὰ δόλοι ἀπάρουσι, καὶ οἱ Ἀναβαθμοὶ τῇ ἡχῳ. Τὸ Πάτερ ἡσυχῇ. Τὸ Ἐνθύμιον Εὐαγγέλιον. Ἀνάστασιν Χριστῦ θεασάμενοι, καὶ ὁ Ν'.

Δόξα, ἦχος πλ. Δ'.

Τῆς μεζονόσας ἀνοιξόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ Πνεῦμά μου πρὸς ναὸν τὸν ἁγίον σου, ναὸν φέρον τὸ σῶμά μου ὅλον ἐσπιλωμένον· ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρόν μου τὸν ῥύπον πολλῷ σου ἐλέει.

Καὶ νῦν, Θεοτ. Ὑμνῶν.

Τῆς σωτηρίας ἀδύτων μοι τείχεσι, Θεοτόκε· αἰχμὰς γὰρ κατερρύπωσε τὴν ψυχήν μου ἁμαρτίας, καὶ ῥαθύμως τὸν βίον μου ὅλον ἐκδεδωκόσας· ζοῖς σαῖς φρεσβείαις ῥῦσαί με πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα ἦχ. πλαγ. β'. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κ. τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κ. τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐνόησεν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς ἀπολαγχίας σου, ὡς ὁ Δαβὶδ βοῶ σοι· ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κ. τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος κ. τῆς Θεοτόκου, τῆ Τριῳδίᾳ, καὶ τῆ Μηναίᾳ.

Ὁ Κανὼν τῆ Τριῳδίᾳ· ἔ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἡ μέραν σεφτὴν ὕμνος ᾄδω νηστειῶν.

Ὠδὴ ἀ. ἦχ. β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Ἡ Φαιδρὰ νηστεία, ὥσπερ φῶς, χρυσαυγεῖς ἐκλάμπουσα μαρμαρυγὰς αἰθηρίαν ὑπὲρ ἥλιον, καὶ τὸ σκότος λύουσα, καὶ φαιδρύνουσα τὴν κλίσιν σύμπασαν, σήμερον ἐπέση, πλοῦτόν τε κομίζουσα ἐπίφανε.

Μιμηταὶ γενώμεθα Χριστοῦ, τὴν παγκοσμοθήμερον ὥσπερ αὐτὸς ἀνθρωπίνως νενήστευκε, ἅπαντες νηστεύσωμεν ἐν φαιδρότητι νηφαλίῳ φρονήματος, ἐχόντες ἐν ταῖς τότε βαΐνοντες, καὶ πίστει βεβαιούμενοι.

Ἐν νυμφῶνι ἀνέβημεν Χριστοῦ ἀσελήνου θέαι ὀξίοις ποσὶ, τὰς λαμπάδας κατέχοντες, καὶ αὐτὰς ἀναπόσβεστος τῷ ἐλαίῳ τῆς συμπαθείας ἐν φάει συνεύσης ἅμα, καὶ νηστείας, χαίροντι, καὶ φόβῳ στοιχοῦμεν.

Ῥωμαλέον ἔργασαι, Χριστὲ σῶτερ, σοῦ τὸν Ἀνακλῆτα κ. παντὸς πολεμίου, καὶ ἄφρουρον, ὅτι σε ἐπόθησε, τῷ σταυρῷ σου τῷ ζωοπλοκίῳ καυχώμενον· σὺ οὖν, ὦ παντάναξ, νίκαις σου τὸ ὦνος τούτῳ πάρεχε.

Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα πέφυκας, Ἀγνὴ, πάσης ἀοράτου τε, καὶ ὁρατῆς, Ἀειπάρθενε, κτίσεως, τὸν γὰρ κτίσην τέκοκας, ὡς ἠυδόκησε σαρκωθῆναι ἐκ μήτρας, ᾧ σοὶ παῤῥησίᾳ πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰρμ. Κύριε ὡς τὸν Ἀβραὰμ, φέρων ἀμεσιτεύτως. Δεῖξαί με, σῶτερ, ὡς τὸν Ἀβραὰμ πάλαι. Ὠσηέ.

Ὠδὴ ἁ. ἦχ. πλαγ. β'. Ἰσραὴλ τὴν πεζεύσασαν.

Δεῖξαί με, Σῶτερ, τοῖς σοῖς οἰκτιρμοῖς πίστει προσῤῥέοντα, ὡς Ἀβραὰμ τὸ πρίν. καὶ παράσχοι μοι τὴν λύσιν τῶν κακῶν, Χριστὲ, καὶ πρὸς τὸ πρῶτον κάλλος ἀναδραμεῖν καθαρὸς καταζίωσον ὑμνεῖν τὴν ἄφατον, σωτῆρ, ἀπολαγχίαν σου.

Ἐπαπολαγχοῦ Σῶτερ, ἁπλώσαν καμοὶ τὰς σὰς ἀγκάλας, ὥσπερ ἅπλωσάς ποτε ὑποῤῥίψαντι ἐκ πάσης πονηρᾶς ὁδοῦ τῷ πρὶν Ἀβράμ, Λόγε, καὶ τὸ πρώτευόν μοι δὸς κάλλος, δέομαι, ὁ, πρὸ πάντων τὰ ἄλογα, ἀφρόνως ἀπώλεσα.

Ξενώσας πάσης πρὸ ξένης σωτῆρ τὸν λογισμόν μου, ἐπορεύθην εἰς μακρὰν χώραν ἀλλοθνῆ ζῶν ξένοις πολίταις, παῖδον ἐφωράτους δόλιος, ὑπερφόρτα δὲ νῦν, Πάτερ, δέξαί με ὡς ἵνα, κραυγάζω σοι, Σωτὴρ, τῷ μαθόντι σε.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Μῆτερ τὸ Ἐμμανουὴλ, τοῦτον δυσώπει νῦν ἀγνὴ μήτροπρεπῶς, ὡς τὸν Ἄσωτον προσδέξασθαι κἀμὲ, ὁδοῦ ἀπολιφθέντα θείας, καὶ εἰς ὄρη πονηρὰ ὀλισθάσεων πλανώμενον πάντοτε νοὸς ἀμαυρότητι.

Ὠδὴ γ'. Ἐξέστησον ἡ ἔρημος.

Ἀκόσμου προσδέξεως τὸ διαστὸν λίχνοις· μὴ ἐμοιχᾶσθαι ὕβρεσι τοῖς ἑλλήνων, ὅταν νηστεύητε, τῆς ἀνθρωπαρεσκείας εἰς ὄνειδος.

Νηστοῖς σε, ἄλειψαι τῷ ἐλαίῳ, ἔφησε, τῆς συμπαθείας κάρηνα σου, ὁ Διαστὸς, σὺ εἰς τὰς πίνπας, καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι ἐν τοῖς δάκρυσιν.

Παράκλησιν νίκας Ἀνακλῆτι τῷ πιστῷ σου, Δέσποτα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ὑπόταξον τῷ σταυρῷ σου τοὺς παναλάστορας.

Θεοτοκίον.

Τὰ τάγματα ἐξέπεσαν τῆς ἀγγέλων, Πάναγνε, καὶ τῷ ἀνθρώπων ἔφερεν αἱ παρδίαι ὅτι τῷ τόκῳ σου, διό σε Θεοτόκον πίστει σέβομεν.

Ἀλλ. Κύριος ὢν πάντων, καὶ κτίσης.

Δός μοι, Κύριε, τὴν κάκωσιν, καὶ πρόσχες μεταποίας ζόφους τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, καὶ ὡς πάλαι τὸν Ἄσωτον ὑὸν πρὸς σὲ ὑπερφόρμιον δέξαι, παροῦσαν τὰ πλήθη, Δέσποτα, τῶν πολλῶν πραπωμάτων μου.

Μόνῳ σοι ἥμαρτον ὁ τάλας ἐγὼ· μόνον σὲ τὸν ἀγαθὸν τῇ φύσει, Λόγε, παρώξυνα· μόνῳ ἔχων πλουσίως οἰκτιρμούς, πάλιν μετανοοῦντά με δέξαι· μόνῳ γὰρ ὑπάρχεις, ἀπλαγχνε, ἀγαθὸς, καὶ πολυέλεος.

Ἐμὲ πονηρίας πάσης νῦν ὑπερφόρτα, ὡς τὸν Ἄσωτον, δέξαι, καὶ στολαῖς φαιδρύναις ἀπαθείας, μεριδίου δόξον κοινωνόν με, ἀγαθὲ, τῷ καλῶς θεραπεύσαντάν σε.

Θεοτοκίον.

Ἔρκα ἀνέλαβεν ἐκ σοῦ ὁ Χριστὸς τὴν πλοκείαν τοῦ Ἀδὰμ φορέσας, ὃν καθικέτευε, ἀγαθῷ με πλοκάσαι τῷ πάντως, ὡς πάλαι τὸν Ἄσωτον, πλουτίσαι θείας δωρειᾶς, πιστεύομεν, τὸν πιστῶς ὑμολογοῦντά σε.

Ὠδὴ δ'. Ἐλέλυσας ἐκ παρθένου.

Ἡμάρτων σοι τῷ διαστῷ ἡμεῖς ὑπακούοντες, Σωτὴρ, ἐν φαιδρότητι, καὶ ἀφροσύνῃ νηστεύοντες, θέσπισα νιψόμεθα ἀγνείας ὕδατι θείῳ, ὡς ἐδίδαξας.

Ὡς ἔφησεν ὁ Διαστὸς, ἐλαίῳ ἀλείψωμεν κεφαλὰς νηστεύοντες δ' ὀπτίας ἐκ θεσπίσματος νίψω-

νίψωμεν τῷ ὕδατι. Πατεῖ τῷ ἐπιφανίῳ τὸ φρυάσσωμεν.

Τοῖς παύσιν, ὦ ψυχή μου, τὸν βίον ἀνήλωσας, καὶ τὸν νῦν καιρόν ἐν ἡδυπαθείαις ἀργίσεις σου· διὸ τῶν οὐ ἀγαπήσω, καὶ ἐν νηφάλιος τὸ θεῖον ὀφθαλμόσω.

Ἡδάλωξαν οἱ τῆς Ἅιδου, καδύπερ ἀπήμεροι θῆρες, καὶ ἀπλήστως, καταπιόν νιν πυθόμενοι τὴν κληρονομίαν σου· ἀλλ' ὦ φροφθάσας, Σωτὴρ μου, ταῖν λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Σὲ ἐλπίδα σωτηρίας, καὶ ταχὺ ἀκοάδαστον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοὶ δοξάμεθα, οὐ γὰρ ταῖς φροσβύαις σου, ὁκ ἔμπιπτον λύτρωσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἄλλος. Πρεσκαπόων ὁ φροφήτης.

Ὥσπερ ὁ Ἀσσύριος πάλαι, τῷ ἀγκαλῶν σε νιὸν ἀποσκίρτησα, καὶ ὁ ἔλεος ἐχερημάτισα φοβέρων αἰχερὸν· διὸ μεδιπρίφονα δίξαι, Πάτερ, καὶ σολαῖς φαιδρυίας ἱερεῖς, ἀγαθὸν σε ἀναδέιξον μέτοχον.

Τὴν ἀκαρπίαν ποθήσας, ξένοις πολίταις ἐδήλωσυ, λιμοῦ κατακόμβου θείων ἀρετῶν· ἀλλ' οὐν μετανοήσατε με δίξαι, ἡμέρτον εἰς σὲ, φιλάνθρωπε, ἐκαγκάλισαι, καὶ σῶσόν με.

Ἐν ἀμελείᾳ τὸν βίον ἐξεπλίσας ὁ ἄθλιος, γνώσεων σε τὸ διδασκαλεῖον, Δέσποτα Χριστὲ, φροσέρχομαι νιῶ ἐν μετανοίᾳ· μὴ οὖν με βδελύξῃ τὸν ἀμβρόσιον, ἀλλὰ δίξαι, ὡς πάλαι τὸν Ἀσώτων.

Θεοτοκίον.

Ῥῆμα παντὸς τῷ πιστῶν με, Θεοχαρίτωτε, ἐκακοδόξιον ῥανίσον διδασκαλίας σε, ὅπως καθαρῶς ὀφθήσωμαι τότε τῷ φροσώπῳ τῷ ἀποτηχθέντων ἐκ τῆς σῆς μακαρίας κοιλίας, Θεόνυμφε.

Ὠδὴ ε'. Μαρίτης Θεῷ, καὶ ἀνθρώποις.

Νῦν ἥκει κυρίως σωτηρίας φρόξυσον, καὶ θείας ζωῆς· ἐξ ἧς τὸ ἀποδυσμῷ, ὥσπερ ἐδιδάχθημεν, ἐνδύσητε, ἢ πλησιν τῷ πάσμάτων τὸ ἀπαλοίψαι δίκερων.

Ὑλάδες τὸν νῦν φερσεφονείας ῥίψαντες, χειρὶ τοῦ Θεοῦ τὸ πλαυθμοῦ βοήσωμεν. Πάτερ ἐπουράνιε, γενίδω νῦν εἰς ἡμᾶς σὺς ἱκέτας ὡς ἐν ἀεριοῖς σὸν θέλημα.

Ἐρέλπι φωνῇ οἱ πιστοὶ βιάμβῳ σοι, Χριστὲ ὁ Θεὸς· ὦ παντάναξ Δέσποτα, τῇ χαρεῖ σε νῦν κατέβαλε τὰς ἐχθρὰς τὸ ταυρὸν σε τὺς ἀστβεῖς, καὶ δόσωσον.

Θεοτοκίον.

Δεῦτε τὸν σὸν Τόν, καὶ Κύριον Παρθένε αἰτῆ, αἰχμαλώτου λύθωσιν τῆς ὀξιναστίας ἀξιώσεως ὅλη σοὶ πεποιθῦσι εἰρηνικὴν διωρήσασθαι.

Ἀλλω. Τοῦ συνδέσμου τῆς ἀγάπης.

Ὡ Μισόθην τοῖς ἀλόγοις, ὑποσύας δηλοῖς πάδεσι, καὶ λιμῶ ων ἀπὸ πάντων ἐκαείων τεράτων, κερυγάζω σοι. Εὐσπλαγχνε Πάτερ, δέξαι, καὶ σῶσόν με τὸν ἐξαπισφήναντά σε νιῶ ἀφεῖνος.

Σὺ Τῆς βίντα ὦπερ σεβῶ ἐξαβάσπον, ὄλον, Κύριε, καινερησας μετανοίᾳ, τῆς μεδῶ ποίσον μέτοχον τῷ σωζομένων, ὡς ὑπερφάδος, ὅπως μεγαλιῶν σε τὴν δωσπλαγχνίαν.

Τὴν φερτέραν μου ὁσίων διεκόρπισα, καὶ ἀνήλωσα μὴ τῷ ἐκπορνεδσάντων, καὶ μακρὰν, Σωτὴρ, γεγονότων σε· ἀλλ' οὖν μὲ δέξαι νιῶ δλιτρέφοντα ἔχων ἀγαδόπτῳ ἄπειρον πλῶτον.

Θεοτοκίον.

Τὰ πάντα ὁκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶ ἐξαγαλων, Ἀχραντε, ὡς αἰτίαν σε τὸ εἶ τῆς αὐτῶ σαρκώσεως ἔχωμεν· ὃν ἐκδυσώπει ἀπασφαλέντα με πάλιν φερὸς μετάνοιαν καδυθηνῶσαι.

Ὠδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πασμάτων.

Ἐμφοδίοι καθάπερ φαιδρότητι φερώπιν ἀποφεμβομεν ταύτην νησδομῷ τῷ ἀρετῷ διαπίζωσαν τῆς νηφάλιος ἡμέραν, χορδόντες.

Διεπώτης τὺς φίλως ἐλίδασκε, λύδον τὲ φερσδέχεσθαι ἐν γαληνότητι, καὶ μὴ σταλπίζειν κέρατι ἐν ἀμφόδοις, καὶ ῥύμαις νησδόντες.

Γλασμὸν τῷ πασμάτων κατάπεμψον πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε θείοις ἐν ᾄσμασι, τῷ φιλοχρίστῳ Ἀγγέλῳ ὑποτάσσων βαρβάρους, ὦ Δέσποτα.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρῳ Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαμενίζεις Παρθένος, ἐμφαίνουσα τῆς ἀληθῶς Θεοτόκου τὸ ὑμνεῖν, ἢ Θεὸν σε τὰ σύμβολα.

Ἄλλω. Ἄβυσσον ἐρχάτη ἀμέτρητος.

Νεῦσόν με σωθῆναι, νόωτα φερὸς τὰ ἄτοπα πάντοτε, ὡς ἐπόνδυσα τῇ ἀδομήνοι, Σώτερ, ποτὲ τὸ Ἀσώτου, ὅπως μεγαλιῶν σε τὴν δωσπλαγχνίαν.

Ἅπιε, ὁ μόνος ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος, μετανοίᾳ με καταλάμπρωσίας, ἀγλύσον τῶν ψυχῆς μου, καὶ πάσης ἀμβλίας ἀπάλλαξον.

Σῶσόν με εἰς βάδη ἀμέτρητον ἀξιαπόντοτε, καὶ λιμώττοντα, Χριστὲ, σὲ χρέον, θρέψον νοήμασι θείοις, καὶ μέτοχον τῆς δόξης σε ποίησον.

Θεοτοκίον.

Φῶς σε ἡ μίξα ὡς ἀληθῶς ἐρασηρίον τῆς ἑνώσεως τῷ Θεῷ λόγῳ, τῷ δύο φύσεων· ὃν ὑμνοῦμεν δοσεβῶς σε δυξάζοντες.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ζ'. Ἀναβάσεως φωνάς μοι.

Σκορπίσωμεν πάντοτε ἡμῶν τὸν πλοῦτον· ἵν' ὅπως πληθύσωμεν ζωὴν τὴν ἀπλεβλητον. Χριστὸς γὰρ ἐδίδαξε, μὴ θησαυρίζειν χρυσὸν, ὅπου σὶς ἀπέλυσιν ἐν γῇ κατασχίζουσιν, καὶ λῃσταὶ φθείρουσι.

Ἀναβάσεως φωνάς μοι, ἀναβάσεως φωνάς μοι, ἀναβάσεως φωνάς μοι,

Σάπερ τὸ ἔθνη· μηδὲ μιμησώμεθα τὼν αὐτῶν ἀνθρωποαρέσκειαν.

Νόμιμος νηστεύσωμεν, καθάπερ ἐνετειλάμεθα· μὴ ἀνθρωποαρεσκίας, καὶ ὑποκρίσεων, ἀλλὰ τῆ εὐσία τὰ πάντα ἐν τῆ κρυπτῆ ἀρέσωμεν μόνω· καὶ ὥσπερ ὑπέρκειται, παρ' αὐτὸ τὸν μισθὸν λαβώμεθα.

Τριωδιόν.

Μονάδα τεσσερεσθμον, Τριάδα ὁμοούσιον ὀρθοδόξως ὑμνῆντες, πιστοὶ, δοξάσωμεν, ἄτμητον ὑπάρξαντα φύσει, ἕνσαρξον γῆ, ἀνέστασιν αὐχήνι, τὼν μόνην ἀκήρατον, τὸ τὸ φῶς ἡμῶν ἐκλάμψασαν.

Ἄλλος. Λ' ποιῆ τοῦτα γλῶσσα.

Ἰδὲ παντοίας θέλων ἑλίσσας ἐθελοδόην, καὶ ἐμακρυώθην, Πάτερ, ἀγαλῶν σε τῆ ἁγίων, καὶ ἀορίστως ἴζω ἐμαυτὸ γεγθίμενα ἀποστοῆς, ἀλλ' ὄπτηρέφοντά με, τὸν Ἄσωτον ὡς γθῆν, δέξαι, καὶ σωζομένων ἀπέντων δέξον συμπότην.

Ὡς ἡ πιστὴ σοι πάλαι Χαναναία κραυγάζω· ἐλέησόν με· ἴχω γὸ καρδίαν ἀμβλίτιας ἐυπωθέσαν, καὶ ἀναδεᾶ ὡς Ἀσπαθ. ἥμαρτον Πάτερ· ἡ πάθλησιμαι αἰρούμις ἀμέρα, μακαριωθεὶς πάσης νομοθεσίας ἐμαφάλω· ἀλλ' ὅμως δέξαι με.

Στ' ὁ μὴ θέλων, ἄνθρωπον ποτὲ ἀπολέσθαι, ὑπτηρίνθην με τὸν ἀποφαλέντα τῆς ὑθείας, λόγε, ἕβαι, καὶ φεῦς τὸς κρημνὸς, καὶ βάσεθεσ τῆς ἁμαρτίας κατατησόντα, ὥσπερ ὁ Ἄσωτ. γὸς· ὅπως τὴν ἰδὲ νῶν μεγαλυῶσ φιλανθρωπίαν σε.

Ἡ Γῆ, καὶ ὅλ. ἄνω Οὐρανὸς ἐυφροσύνη ὑπτιλέσαι, βλέπων μετανοῦντά με, Οἰκτίρμων, καὶ ὀκνῆντα ὑπὸ τῆ ἁγίων απλάγχνων σε, καὶ ἀνυμπίσε τὴν σὴν φιλανθρωπίαν, καὶ καθέξει ἐμφανῶς. Δόξα τῆ πάντας θέλοντι σῶσαι μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Φωνῆ Ἀ'γγέλ. Ἀ'γθίαν βυλῆς τῆς μεγάλης εὐαπόκιτας· τῶτον ἴν, Παναμωμε, Ἰυσύπει, Θεοτόκε, πᾶσαν ἀγαθὴν βυλὴν ἠθέλ. ἀποπληρῶσαι· καὶ κληρονόμις δέξαι αὐτὸ τῆ ἀγαθῶν, ὅπως ὑμνολογῶμεν ἀπαύστως τὰ μεγαλειά σε.

Ἐξαποστειλάριον ἰωάννου.

Εἰς τὰς Αἴνες· ιγ'. τῆ τὰ Ἀναβαθμ. καὶ τὰ Κ. πατολικά· καὶ λέγομεν ιγ'. Ἀνάσηθι κύριε ὁ Θεός μ.

Ἰδιόμελον τῆ Ἰωαννίκε· ἦχ. πλ. β'.

Τοῖς ἐν σκότει ἁμαρτιμάτων πορφυρώσεις φῶς ἀνέτειλας, Χριστὲ, τῆ κηρυθ τῆς ἐγκρατείας, καὶ τὼν ὄσμιον ἡμέραν τῆ πάθυς σε δέξον ἡμῶν, ἵνα βοήσωμεν σοι· ἀνάστα ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν τὸ αὐτό. Καὶ νυῶ. Τ' προλογισμῶν.

Δοξολογία μεγάλη· καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὼ Λειτργίαν. Τυπικὰ, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τὸ ἤχ. Προκείμενον τὸ ἤχ.

Ὁ Κύριος Θ. ἐβασίλευσε. Ἰσχύος. Κατ' ἀρχὰς σὺ κύριε τὴν γῆν ἐθεμελίωσας. Τέλ Θ. εἰς ἡμᾶς βεβαιώθη.

Ἀλληλούϊα τὸ ἤχ.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Ἐκ τὸ Κ. Μάρκου. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναούμ. Τέλ Θ. ὅτι ἐξέστη ἦτμις ἐξέλιμβ.

Κοινωνικὸν. Αἰνεῖτε τὸν κύριον.

Τῆ Κυριακῆ Ἑσπέρας, εἰς τὸ λυχνικὸν, ἰσῶμεν στιχ. ι'. Καὶ ἐξαλλόμενον κηρυκτικῆς τῆ Ὀκτωήχε δ'. Καὶ τὸ Τριῳδίον ἐφεξῆς, τὸ Κυρίε Ἰωσὴφ· ἦχ. πλ. δ'.

Ἀμέμπτ. Ὑπόμνημα.

Λ'Μέμπτά σοι πάλαι, ἀμέμπτως κολάσεις ἐκείχρεμαι, βρυγμὸν ὀδόντων, καὶ κλαυθμὸν ἀθρόλαπτον, γέεννα πυρὸς, καὶ σκότος, καὶ τάρταρον, Κριτὰ δίκαιε· διάκρυα ἐν μοι δώρησαι, δι' ὧν ἔλεος τὼ ἄφεσιν, καὶ κατὰν μὲ τὼ λύσιν, νηῶν, καὶ κοιζῶν σοι, Δέσποτα Χριστὲ οἰκτείρησόν με, ὡς μόνος, ὡς πλάσον ἔλεος.

Σύμεων.

Ε'Μὲ τὸν πλανηθέντα δὴ ὄρη ἐννέαν ἀβυσσάβυσσον· ζήτησον Λόγε, ὦ φεῦς σὲ ἀναπλέσει, ἤδη σωτηρίᾳ σὺ τῆς ἀβύσσις μὲ μακρὰν ἀποθρίψ. Ἀνάζωσα πάλιν ζώωσον, καὶ νησίᾳ καθέρισον, ἐν κλαυθμῷ ἐλεύσκει, βοῶντα· καὶ λέγοντα· Δίκαιος Χριστὲ οἰκτείρησόν με ὡς μόνος, καὶ πλάσον ἔλεος.

Ἕτερον στιχηρὸν προσόμοιον, τῶ Κυρίε Ἐκέκραξα· ἦχ. ὁ αὐτός. Τὸν ἐχθρόν, καὶ ἀ.

Νηστείας ἐναρξάμενοι, Ἐβδομάδος τῆς Τετάρτης, τὼν Τριάδα τὼν σεπτὼν ἐορτήσωμεν οἱ πιστοὶ· τὸ ἐξῆς, ἀξιαρίθμως διανύοντες, τῆς σωτηρίου δὲ τὰ πάθη ἀπομαρτύραντες· ἐν ψυχῆς ἡδονῇ αὐθη θεία ἀριθμήσωμεν, στεφάνης πλεξάμενοι τῆς κυρίας τῆ ἡμεραν· ἵνα πάντες τὸν Χριστὸν, ὡς νικητὴν, στεφανηφορῆντες ἀνυμνήσωμεν.

Καὶ τῶ Μέλλοντα γ'. Δόξα. Καὶ νυῶ, Θεοτοκίον. Φῶς ἱλαρὸν. Μετὰ τὸν Εἰσοδον, Προκείμενον, ἦχ. πλ. δ'.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σε ἀπὸ τῶ παιδός σε ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου· πρόσχες τῆ ψυχῆ μὲ, ὦ λύτρωσαι αὐτὴν.

Στιχ. Ἡ σωτηρία σε ὁ Θεὸς αὐτοῖ.

Μὴ ἀποστρέψῃς.

Στίχ.

Χάρις, Γ δίπασαι πῶγαι, καὶ ἐφραδήπασαι.
Μὴ ἀπορήψῃς.

Εἰς τὸν ἅγιον, τὸ ἱλαρόφωνον. Δίς ἦχος πλ. δ'.

Ψαλτικὴς ἀπόπτυσας τὰς παῤῥικὰς ἀσάτους φρενὸς, τοῖς κτιλωδίοις τῆς ἀμοιρίας λογισμοῖς συμῆζαι, ὅλον μὲ τὸν βίον διαπνέυσαν ἀσώτως ὁ τάλας ἐγώ· τεφθεὶς δὲ λειπόμενος βιβαιώσεις καρδίας, ᾠδὴν ἐστύμλω· ἀλλὰ Πάτερ, ἀγαθὲ, μὴ κλίσῃς μοι τὰ φιλανθρωπα απλάγχα· ἀλλ' ἀνοίξας δέξαι με, ὡς τὸν ἄσωτον υἱόν, Θ σῶσόν με.

Μαρτ.

Μ Α'ρτυρες Κυρίᾳ πάντα τύπον ἀριάζετε, Θ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· Θ νῦν φρισβεύσατε, ῥυσθῆναι τῆ παγίδων τὰ ἐχθρὰ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δούμενα.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκ. ἦχος ὁ αὐτός.

Τ Α' ὕρανια ὑμνεῖ σε Κεχαριτωμένη Μητὴρ ἀτύμφατε, Θ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχείαστόν σε γέννησιν. Θεοτόκε φρίσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἡ χαρὰ Ἀπολυθεῖσα, ὡς προεθέλωται.

Τῇ δεκάτῃ τῆς γ'. Ἐβδομάδος, ἐν τῷ Ὄρθρῳ, τὰ ἐγκωμιαστὰ ἀπὸ τῶν ἀναβαθμῶν τριῴδιον. Κάνονα μὲν κῳδὸν. κατακλησικὰ τῆς Ὀκτωήχου πὲ συνῳδὸν Θεοτ. Μετὰ δὲ τὸν β'. τριῴδιον. Κάνονα τὰ ἱκετήρια καθίσματα τῆ Κυρίᾳ Γεωῤγ. ἦχος πλ. δ'. Τὸ ἀναστάσιμον μυστικῶς.

Τ Ὴ ἐγκεκριτῷ σῇ συρὲι φλέξωμεν πάντες τὰς φρυγανώδεις ἡδονὰς τοῦ παλαιοῦ ἐπαναστάσεως, καὶ τὸν φλόγα σκεύνου τὸν μὴ σβεννυμένου σκηνὸν νυὶ καταβέσωμεν ὀχετοὶς, βοῶντες τῷ κεῖναι μέλλοντι πᾶσαν τὸν γλῶ. Σῶσόν σ' ἀπλαγχνε Κύριε, ἀκαπκείτες ἡμᾶς σωτῆρισον διὸ ὡς ἡμῖν τῷ πλασμάτων τῶν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀναστάσιμον.

Θ Εοτοκέ ῥύτα ἀγνὴ βλογημένη, τὸν ἐξ ἀπλαγχνα οἰκτιρμὸν ὃν σὲ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἀσωμάτοις, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει ἀκαπαύστως, δένεα ἡμῖν ἀφεῖ τὰ τέλυς συγχώρησιν, Θ ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν, καὶ βίε ἐπαυόξησιν, ὅπως δοξάζωμεν ἔλεῶ.

Μετὰ δὲ τὸν ἕβδομον τριῴδιον. καὶ τὰ Κυρίε Θεοφάνες, δημοτ. Τὸν ἀναστάσιμον.

Τ Ριὰς ἁγία, καὶ σεπτὴ τὲς τῶν νηεσίων, ἐν Ἑβδομάδεσι τεσσι δέκα ἑνὸς ὄντας, ἐξαφύλαξον σῴους, καὶ ἀκαπακείτες, ἀξίους διὸ δοξάσωμεν σοὺς τὸ ἔξῆς, καὶ πάσας τὰς ἐντολάς σου ἐξετελεῖν, ἵνα ἅπαν περφθάσωμεν, ἀκαπακείτες ἰδεῖν τῶν ἤνδοξον Ἀνάστασιν, ὕμνον αἴνε πεσούσης.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Η Περῳσία τῆ πιῶν Θεοκυήτορ, τῆ Θλιβομένων ἡ χαρὰ, καὶ τῆ πεσθέντων ἡ μεγάλη σῴλάκπις, τὸν ἐκ τῆς γαῤῥὸς σε, Παρθένε, τῆς παναγίας, ὑπερῳσῶς πεῤῥέοντα, ἀδελφεὸν ὡῤ ἡμῶν, σωὶ Λ'γγέλοις, καὶ ἀῤχυσι, δυσώπει, ῥύσασθαι ἡμᾶς ἐκ ὠῤᾳ τῆς ἐπάσεως Θ ἀεινῆς κατακρίσεως.

Ψαλλομὲν δὲ τὸν Κανόνα τῆ Μιμαίε, καὶ τὰ παρόντα Τριῴδια τῆ Κυρίε Γεωῤγ. καὶ στιχολογᾶται ἡ ᾠδὴ, ᾠδὴ δ'. ἦχος πλ. δ'.

Κόσμα ἀναπαύσωμεν λαοὶ.

Ε Ἶχον ὡς Θεὸς τὸ συμπαθὲς, μετανοῆσαι δέξαι με, τὸν διαπνήσαντα τὸν βίον μὲ ἀσώτως, βοῶ σοι τὸ ἡμαρτον, κατηρόησον ὑ χθίζων, τῶν αἰχμιλὼν τῆ ἴρων προσφέρων.

Β Ράσιν λελοιπὼς ἀγλίαικλω παρομοιωθέλω κτιλώσιν, ἐν τῇ στίζεσει τῶν μοχθηρῶν κακίων· ἀλλ' ὦ σπηρῴοντα δέξαι με ὥσπερ ἵνα τῆ μισθων, ὑεμνὲ Πάτερ.

Ν Ύκτα ἡδονῶν τῶν ἐκ ζωῆς προσομοιωθέλω ἅπαντες, πισοὶ ἀφέλθωμεν, φωτὶ τῆς ἀληθέας ἀυσθαίως ῥοσθλόθωμεν, ἵνα τῆς φωτοφόρου ὡρέας καταχιωθῶμεν.

Θεοτοκίον.

Χ Αίρεις ὁ παιδιῶν Ναὸς, ὁ πέκος ὁ Θεόδροσθ, ἱσῤῥομιμθὴν πηγὴ τὲ ἀθανάτε ῥεύθρε, τὴν πόιμλν σε Δέσποινα, φλαμῖε ἐκ παντοίων πολεμίων ἀπολιορκήτες.

Εἱρμὸς ἄλλος· τῆ Κυρίᾳ Θεοδόρᾳ, ἦχος ὁ αὐτός. Κόσμῳ ὡδὴν.

Ν Υ͂ν ἐν Ἑβδομάσι ῥοσίᾳ, ὡς πάλαι ζῆμιες ὁ Ἰσραὴλ, ἀγνισθέντες ἀδελφοὶ, ὄρες ὄχλων φθάσωμεν, καὶ σκεῖθεν θείων φωτῶν ἀκόσαντες, χερσὶν ὑμνήσωμεν.

Ὥ Σπερ Σαμψὼν νησάς σωσαμενοθέντες, διὸ τὸ ὡς ἄλλον θῆρα πατάξωμεν, λαοὶ, τὸν τῆς γαῤῥὸς διάβολα, καὶ ἡ μὴ γλύσῃ ἡ Δαλιδὶς τῆ παθῶν, ὀξαπασα ἡμᾶς.

Δόξα.

Τ Ρία μέλπω χορευβικῆς, ἀγία σε Θεότις, φάτα, καὶ φάος, καὶ ζωὴν τε, καὶ ζωὰς, Θεὸν τὸν ὑψωσαντα, Θεὸν τὸν ὑψωτὸν τα, Θεὸν καὶ τὸ σὲ Παῤῥὸς Τίότε σκπορᾷδν, Πνεῦμα τὸ ζῶν.

Καὶ νῦν.

Χ Αῖρε ἡ τῆς Εὔας χαρὰ, ἡ τῷ σκάνης λύπης ἀῤῥὲ τὸ τόκε σε πεσαυτα, ἀγνὴ· χαῖρε ἀῤῥτε φατὸς φωτεινὴ νεφέλη, ἐξ ἧς αἰτέταλε Χεισὸς ὁ Θεός.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Π Ι͂σε ὡς Δαβὶδ ἡμεῖς, καὶ τῇ ταπεινοφροσύνῃ καθοπλισθέντες, ὡς ἄλλον Γολιαὰβ, τὸ ὑπερῴφανον τῶν καταβροβλικότες, σωῤῥαφόλωμεν καὶ μυελάδας παθῶν.

Ο' Εἰρ-

Ο Εἱρμός.

Ἄσωμεν ᾠδὴν τῷ Θεῷ, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας τῷ Φαραὼ ῥυσαμένῳ Ἰσραὴλ, ὡς ἐν ,, πυρίνῳ τύλῳ, ὡς φωτὸς νεφέλῃ καθοδηγήσαντι, ,, ὅτι δεδόξασται.

Ὠδὴ ά. Οἱ Θεοβρήμονες.

Ἐκδυπανήσας οὐσίαν τὴν παζῆαν, μὴ πορεὰν ἐξιβλήθω τῆ ἀφοσιλίων τῆς χάριτος. ἀλλὰ δέξαι με Πάτερ δι' ἄμεζον ἔλεος.

Ἐν φαιδροτάτῃ νηστείας φωταυγείᾳ, τῇ προσδεχῶν λαμπρωθέντες χρηματίσωμεν· ὅπως τῆς ἁμαρτίας τὸ σκότος ἐκφύγωμεν.

Ἐκδυσωπῶ σε χορὸς τῶν Ἀσωμάτων, τὰ Χερουβὶμ ἱκετεύω, καὶ τὴν Ἁγίων τὰ τάγματα· τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσαι, Χριστὸ πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀχωρήτον βύθῳ συλλαβοῦσα, ἱκετεύσον, Θεοτόκε Παρθένε, ἐλπὶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ὁ στηρίζων ἐν ὕδασι.

Τὸ παζῶον κειμήλιον, τὸ χρῆμα τὸ θαυμαστὸν, τὴν μητέρα πάντων τῶν λατρευόντων τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ, δόξῃ ζυζήσωμεν, ἀδελφοὶ τὴν Νηστείαν· καὶ γὰρ αὕτη ῥώννυσι τὸ σῶμα, καὶ καταφωτίζει τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν.

Γενεθλίων τὸν θαυμάσιον, ἐκμιμησώμεθα ψυχὴ, ἀρεταῖς φέρουσα, πίστιν, ἐλπίδα, καὶ ἀγάπην Χριστῷ, ἐξελθὼν κτήσασα τὰ ἀλλόφυλα πάθη, ὡς σκῶλον, σὺν ζιακοσίοις, τὸ Μαδιαναῖον ἔθνος, ἀποκαθαίρουν.

Εὐλογῶμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Καὶ Τριάδα δοξάζω σε, καὶ ὡς μονάδα ὑμνῶ σε Θεότης μία, Πάτερ παντοκράτορ, καὶ μοναρχα Υἱὲ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ παναγίαστον κράτος, μία φύσις, μία Βασιλεία, ἐν ᾗ χαρακτῆρι ζωῆς πεφωτισμένοι.

Καὶ νῦν.

Ἃς ἐν τόκῳ διέφυγον ὠδῖνας ὑπερφυῶς, ἐν τῷ σῷ τιμίῳ πάθει ἐπίγνω ἡ τεκοῦσά σε· ἤλγει γὰρ βλέπουσα, ἐν σταυρῷ σε παγέντα ἑκουσίως, ὑπὸ Ἰουδαίων, τῶν δίκῃ ὑδάτων τῷ γλῷ θεμελιωθέντα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ σου, τῷ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, σὺν ταῖς χιλιάσι, καὶ μυριάσι τῶν Ἀγγέλων· τότε με Κύριε φῶσαι, ἄνες, καὶ ῥῦσαι καταδίκης, μή με καταισχύνῃς, μή με κατακρίνῃς, πυρὶ τῷ αἰωνίῳ.

Αἰνῶμεν, ὑμνῶμεν, δοξολογῶμεν. Ὁ Εἱρμός.

Ὁ στηρίζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῷα ὕδατι, ὁ πηδὼς θαλάσσης ὄρεσιν ὕψωμα, καὶ συνέχων ,, τὸ πᾶν, σὲ ὑμνεῖ Ἥλιος, σὲ δοξάζει Σελήνη, ,, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα Κτίσις, τῷ δημιουργῷ, καὶ Κτίσῃ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Τὸν Θεοδηλωθέντα ἐν ὄρει.

Τὸν ἀπὸ τῆς σῆς μακρυνθέντα, Πάτερ, ἀγάπης, καὶ ἐθελουσίοις ὁρμαῖς ἡδονῶν δουλωθέντα, δυστρέφοντα, ὡς τὸν Ἄσωτον δέξαι· μόνος γὰρ ὑπάρχεις πολυέλεος.

Ἄκαρπος ἐδείχθη συκὴ, μόνῳ τῷ κακίαν γεωργῶν ὁ ἄθλιος, τὸ πῦρ μοι προξενῆσαι· τὸ ἐν Κύριε καρποφόρον με δεῖξον, φυτεύσεις ἀγαθὸς καρποφορεῖσθαί σοι.

Νήστευσον ψυχή μου κακίας, καὶ πονηρίας, κράτησον ὀργῆς, καὶ θυμοῦ, καὶ πάσης ἁμαρτίας. Ἡσυχῆς γὰρ τοιούτου θέλει νηστείαν, ὁ φιλανθρωπότατος Θεὸς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ Θεοτόκε τὰ ὅπλα ἡμῶν, καὶ τεῖχος, σὺ εἶ ἡ ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προσερχόντων· σὲ καὶ νῦν εἰς ἀρισβέαν κινοῦμεν, ἵνα λυτρωθῶμεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Εἱρμὸς ἄλλος. Μεγαλυνόμεν σε.

Καθαρὰν νηστείαν, τῶν κακῶν τὴν ἀποχὴν προσευγκώμεθα, ὡς δῶρα δεξάσθαι Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ἐλεύσῃ πάλαι, πῶς διέρριφε Προφήτας, μαθοῦσα, ψυχή, χαλεπῶς σκέφθητι, ἀπόχαιρε σῶσα Χριστῷ.

Δόξα.

Τριαδικῶς μίαν σε, Θεότης, ἀνυμνοῦ τοῖς προσώποις μορφὴν, Πατέρα τὸν ἄναρχον, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν.

Καὶ νῦν.

Θεομῆτορ Κόρη, ἡ παῖς τῆ ἐκφάνει Βασιλέως Χριστοῦ· σῶζε τῇ προσβείᾳ σου, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δυνηθῶμεν ἐν τῷ λάκκῳ ἡμερῶν ἐγκρατείας κειμῆ, καὶ ἡμεῖς δαμάσωμεν τὰ πάθη νηστεύοντες.

Ο Εἱρμός.

Μεγαλυνόμεν σε, τὸν παράμωμον Μητέρα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ἐν ᾗ ἐπεσκίασε τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Τὸ Φωταγωγικὸν τῆ ἤχῳ· εἰς τὸν στίχ. τὸ ἰδιόμελον τῆς νηστείας, δίς, ἦχος δ'.

Τὸν χαλεπὸν τῷ παισμάτων μου ῥύπον ἐνδέδυμαι, καὶ τῆς χαρᾶς τὸ νυμφῶν ἐκβίβλημαι· οἰκτειρόν με τῇ ἀφάτῳ σου ἐλεημοσύνῃ, ὡς τὸν ἄσωτον παῖδα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με. Μαρτ.

Τίς οὐκ ἐξίσται θεσπεσίοις, ἄνδρες Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν, ὃν ἠγωνίσασθε, πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνικήσατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρῷ ὁπλισάμενοι· ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε δαιμόνων φυγαδευταὶ, καὶ βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν· Ἀπολυτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ λαμπὰς ἡ ἄσβεστος, ὁ θεὸς ὁ τῆς δικαιοσύνης, ἄχραντε Δέσποινα, πρόσβαλε, τῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Τεττεκτῶν, ξοπάζειον τῆς Περφυτείας· ἦχος δ'.

Ὅτι ἀδυνεῖς ἡμεῖς, καὶ παρεμβόλει τοὺς ἁμαρτίας, ἴασαι τὰ συντρίμματα ἡμῶν, ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὁ ὑπερύψας τὸν νῦν τῶν ἀνθρώπων φιλάνθρωπε.

Προκείμεν. Ψαλμὸς μά. ἦχος δ'.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

Στίχ. Ὅτι ξόανον ὑπωπιάσθη ἡ ἴλαφος ὑπὲρ τοὺς πηγοὺς τῶν ὑδάτων.

Περφυτείας Ἡσαΐᾳ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κύριον τὸν Θεὸν αὐτὸν ἁγιάσατε, καὶ αὐτὸς ἔσται σου φόβος, καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθὼς ἦς, ἔσῃ σοι εἰς ἁγίασμα. Καὶ οὐχ ὡς λίθῳ προσκόμματι συναντήσεσθε, οὐδ' ὡς πέτρας πτώματι. Οἱ δὲ οἶκοι Ἰακὼβ ἐν παγίδι, καὶ ἐν κοιλάσματι ἐγκαθήμενοι ἐν Ἱερουσαλήμ. Διὰ τέτο ἀδυνατήσουσιν ἐν αὐτοῖς πολλοὶ, καὶ πεσοῦνται, καὶ συντριβήσονται, καὶ ἐγκλιθῶσι, καὶ ἁλώσονται ἄνθρωποι ἐν ἀσφαλείᾳ· τότε φανεροὶ ἔσονται οἱ σφραγιζόμενοι τὸν νόμον τε μὴ μαθεῖν. Καὶ ἐρεῖ, μένω τὸν Θεὸν τὸν ἀποστρέψαντα τὸ πρόσωπον αὐτε ἀπὸ τῆς οἴκου Ἰακὼβ, καὶ πεποιθὼς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ. Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεὸς· καὶ ἔσται σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῇ οἴκῳ Ἰσραὴλ παρὰ Κυρίε Σαβαὼθ, ὃς κατοικεῖ ἐν τῷ ὄρει Σιών. Καὶ ἐὰν εἴπωσι πρὸς ὑμᾶς, ζητήσατε τοὺς ἐγγαστριμύθους, καὶ τοὺς ἀπὸ γῆς φωνοῦντας, τοὺς κενολογοῦντας, οἳ ἐκ δ' κοιλίας φωνοῦσιν, οὐκ ἔθνος πρὸς Θεὸν αὐτε ἐκζητήσουσι. Τί ἐκζητήσει πρὸς τὸν ζῶντον τοὺς νεκρούς; νόμον γὰρ εἰς βοήθειαν ἔδωκε, ἵνα εἴπωσιν οὐχ' ὡς τὸ ῥῆμα τέτο, πρὸς ἃ οὐκ ἔστι δῶρα δῶναι πρὸς αὐτό. Καὶ ἥξει ἐφ' ὑμᾶς λιμὸς σκληρὸ· καὶ ἔσῃ ὡς ἂν πεινάσητε, λυπηθήσεσθε, καὶ κακῶς ἐρεῖτε τὸν ἄρχοντα καὶ τὰ πάτρια, καὶ ἀναβλέψονται εἰς τὸν Οὐρανὸν ἄνω, καὶ εἰς τὴν γῆν κάτω ἐμβλέψονται, καὶ ἰδοὺ ἀπορία σκότε, καὶ σκότος θλίψις, καὶ στενοχωρία, καὶ σκότος, ὡς τε μὴ βλέπειν· καὶ οὐκ ἀποκλεισθήσεται, ὁ ἐν τῇ στενοχωρίᾳ ὢν ἕως καιρῷ. Τέτο πρόσωπον πρός. Ταχὺ ποιεῖ χώρα Ζαβυλὼν, γῆ Νεφθαλὶμ, καὶ οἱ λοιποὶ οἱ τὴν θαλάσσαν, καὶ πέραν τῆ Ἰορδάνε, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ πορευόμενος ἐν σκότει, εἶδε φῶς μέγα, οἱ κατοικοῦντες ἐν χώρᾳ, καὶ σκιᾷ θανάτε, φῶς λάμψει ἐφ' ὑμᾶς. Τὸ πλῆθος τῆ λαῆ, ὃ κατήγαγες ἐν δόξῃ σε, καὶ δόξασθήσονται ἐνώπιόν σε, ὡς οἱ δόξαζόμενοι ἐν ἀμήτῳ, καὶ ὡς ἔσται οἱ διαιρούμενοι σκύλα. Διότι ἀφῄρηται ὁ ζυγὸς, ὁ ἐπ' αὐτῷ κείμενος, καὶ ἡ ῥάβδος, ἡ ὑπὸ τῆ ζαχλὴ αὐτῷ, τῶν ὑβριστῶν διεσκέδασε, ὡς τὴν ἡμέραν τὴν ὑπὸ Μαδιὰμ. Ὅτι πᾶσαν στολὴν ὑπεστιγμένην δόλῳ, καὶ ἱμάτιον μὴ καταλλαγῆς ἀποτίσωσι, καὶ θελήσουσι, οἱ ἐγβόντο πυρίκαυστοι. Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, καὶ υἱὸς ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ὑπὲρ τὸν ὦμον αὐτε, καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτε, μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, θαυμαστὸς σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρὸς, ἐξουσιαστὴς, ἄρχων εἰρήνης, Πατὴρ τε μέλλοντος αἰῶνος· ἄξω γὰρ εἰρήνην ὑπὲ τοὺς ἄρχοντας, καὶ ὑγιαν αὐτε. Μεγάλη ἡ ἀρχὴ αὐτε, καὶ τῆς εἰρήνης αὐτε οὐκ ἔστι τέλος· ὑπὲ τὸν θρόνον Δαβὶδ, καὶ ὑπὲ τὴν βασιλείαν αὐτε κατορθωθῆναι αὐτὴν, καὶ ἀνταποδίδωσι ἐν κέμασι, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ ἀπὸ τε νῦν, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ ζῆλος Κυρίε Σαβαὼθ ποιήσει ταῦτα.

Προκείμεν. Ψαλμὸς μβ'. ἦχος δ'.

Σωτήριον τῷ προσώπῳ με, καὶ ὁ Θεός με.

Στίχ. Κρῖνόν μοι ὁ Θεὸς, καὶ δίκασον τὴν δίκην με.

Τῇ Δευτέρᾳ τῆς γ'. Ἑβδομάδος, Εὐαγγέλιον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστόμβ στίχ. ς'. καὶ ψάλλομβ τὰ παρόντα προσόμοια τῆ Τριῳδίῳ, καὶ τῆ Μηναίᾳ γ'. στιχηρὰ προσόμοια, τῆ Κυρίε Γωσὴφ· ἦχος ά. Παθήσιμοι Μάρτυρες.

Νηστείαν ποθήσωμβ ψυχῆς, πάσης χαλεπώτατα τῇ σωτηρίᾳ τῷ Πνεύματος, καταμαραίνωσαν, καὶ ἐνδίκως φεύξεις φεύξεται ἐνισχύσωσαν, καὶ νῦν πρὸς Οὐρανὸν ἀναπέμπωσαν, καὶ τὴν συγχώρησιν προξενήσαν ὧν ἡμάρτομβ, δωρεμβόμενοι σε Θεῦ οἰκτίρμονος.

Ὅμοιον.

Ἅπαντα τὸν βίον με αἰσχρῶς δαπανήσας Κύριε, μὴ πορνῶν ὁ ταλαίπωρος, ὥσπερ ὁ Ἄσωτος, κατασύρω κεράζω, Πάτερ ἐπτερόνισε ἡμάρτηκα, ἰλάσθητι, σῶσόν με, καὶ μὴ ἀπόσπασόν με, ἐμαυτὸν ἐκ σῦ μακρυνάσας, καὶ ἐνθέους ἔρωτος νῦν πληχθέσαντα.

Ἕτερον στιχηρὸν προσόμοιον, τῆ Κυρίε Θεοδώρᾳ, ἦχος γ'. Δόξα πάντα τὰ πρό.

Δεῦτε πάντες, κυμβάλοις ψαλμικοῖς τῷ σταυρῷ ἐγκρότησιν καταπαυόμενοι δοξάσωμβ· ἐν αὐτῇ γὰρ νυκτὸς, ὅθεν τὸν ἀρχέγονον καταφάσαμβ· ὅθεν παρρησίᾳ βοάσωμβ Χριστῷ, ὃν ἄχρι Σῶτερ ἀκατάκριτος τὸν παιδαγὸν σε Σταυρὸν κατεδέδαι, καὶ καταφροσκιῶσαι, ἐν ψαλμοῖς, καὶ ὕμνοις ἑορτάζειν φαιδρῶς.

Καὶ τῆ Μηναίᾳ γ'. Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Εἱρμὸς Προκείμ. Ψαλμὸς μγ'. ἦχος δ'.

Ἐν τῇ Θεῷ ἐπαινεσόμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν. Στίχ. Ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ὠσὶν ἡμῶν ἠκούσαμβ.

Γε-

Ἀγγέλοις κεφίζοντες τῆς πηλίνου σάρκωσιν, δόξα σοι ὑψίστῳ Θεῷ τῷ σὺ Τεμένη.

Καὶ νῦν.

Παναοσοφωτάτη παρθενεύσασα μόνη Θεοτοκείτευσε, τὸ μυστήριον μόνα, φευκτὸν τὸ πρόσταγμα. Θεὸν γὰρ ἐγκύμονα σεσωμάτωμένον, τὸν Σωτῆρα τῇ Κόσμῳ.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μηδεὶς ἡμῶν ῥᾳθυμίᾳ, καὶ ὄκνῳ βαλλέσθω ὦ ἀδελφοί· ὁ καιρὸς ἐργασίας, ὥσπερ Παναγύρεως, τῆς ὁ φέρων ἡμῖν ἄεσε, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ κερδήσαι ὅλας αἰῶνας.

Αἰνῶμεν ὁλοψύχως, ὁ Τριμύθ.

Τὸν ἐν φρυγὶ, τῆς παιδὸς τῷ Ἑβραίων συναπαβάντα θείκῃ τῇ δυνάμει, Ⓒ ὑφένταν Κύριον, Ἱερεῖς ὑλογεῖτε, Ⓒ ὑπερυψεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Τῶν παίδων ἐν καμίνῳ.

Εἰς ἁμαρτίας πεσόντα, εἰς ἀπογνώσεως βάθη, εἰς τελευμίας λογισμῷ, καὶ παθῶν καταγίδας ἀξιεπαίνων ἀναβοᾷ, ἐλέους ἡ ἄβυσσος βοήθει μοι, καὶ τῇ σῇ ὁλοπαγχείᾳ ὁρμίσειτόν μοι ἰλασμὸν ἁμαρτιῶν.

Διὰ νηστείας τὸ σῶμα, διὰ δακρύων τὸν ψυχὸν σκαθάρωμεν πιστοὶ, καὶ καθαρῷ λαμπρύνας ὑπαντήσωμεν, ὑψίβρομον τὸ σωτήριον πάσῃ, ἀ ὑπέρη δι' ἡμᾶς ὁ Λυτρωτής.

Ὡς ὁ Τελώνης σωθῆναι, ὥσπερ ἡ Πόρνη δακρύων, ὡς ὁ Λησὴς ἀναβοᾷ, μηδέποτε με οἰκτίρμον, ὡς ὁ Τυφλὸς, Τίὲ Θεὸ, κραυγάζω σοι, ἀνοίξον τῆς ψυχῆς μου ὀφθαλμὸς πεφωτίσθητας τῇ κακίᾳ τῆς ὀλίγης πίστεως.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀληθόμνιζον ὄρος, τῷ ἀδιόδευτον πύλῃ, τῷ ἀνωτέραν Οὐρανὸν καὶ τῆς Κτίσεως πάσης, τῷ καλλονὴν τῷ Γαβιὴλ, τῷ σφυρὸν τῷ πάγχρυσον, καὶ γέγραν, καὶ Μητέρα τῆς Κτίσεως, τῷ Παρθένον μακαρίσωμεν πιστοί.

Ἄλλο. Ἐν Σινᾷ τὸ ὄρει.

Τὰς παρούσας ἡμέρας γνωρίσαντες ὑπὲρ πάσας ἱερὰς, προσδράμωμεν τῇ Θεοῦ ἀναπέμψωμεν σωτηρίαν καθαρὰν, συγχωρίσεως τὸν γόνυ κλίνοντες, καὶ λέροντες. Κύριε φρόσωσον τὰς δήσεις, καὶ φρόσωσον τὸν τῶν δύλων ἀεί.

Ὁ Λαὸς ὁ καθίσας ὡς γέγραπται, τὸ φαγεῖν τε καὶ πιεῖν, ὀξανίσησαν πηζειν λαβόντας τὰ δεινὰ κυήματα· ἡμεῖς δὲ νηστεύσωμεν, Ⓒ δυξαζησώμεθα ὡς ὁ μέγας Μωσῆς.

Δόξα.

Ἡ ὑσία μονὰς ἔζιν ἄτμητος ἡ ὑπάρθεν Τεμένη, ἐνωμένη τῇ φύσει μαείζεται ζοῖς φρονήσεως ἰδιικῶς, μὴ τμωμένη τὸ τμῆται, ἓν ὂσα τοιοῦτόν ἐστι, αὐτὴ Πατὴρ ἔζιν, ὁ Τίὸς, Ⓒ Πνεῦμα τὸ ζωὴν, ἡ φρεσὰ τὸ πῦν.

Καὶ νῦν.

Παθητὸν Παρθένον τίς ἤκουσε; καὶ μητέρα πάλιν ἀνδρός; Μαριὰμ σκοπᾶς τὸ πρόσταγμα· ἀλλὰ φράζε μοι τὸ πῶς. Μὴ ἐρῶνα τὰ βάθη τῆς θεοτοκίας μου, τῶν παναλπῶς, ὧν δὲ ἀνθρώπινον νέον ἡ καταλήψις.

Δόξασοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξασοι.

Ὅτι σὺ ἡ ὀργὴ ἀνυπόστατος ἐπὶ τὰς ἁμαρτωλὰς, τίς λοιπὸν ὑστήσεται Κύριε, τῷ σὺ ταύτης ἀπειλῇ; ὁ ἀνέρχων ἔχων τὸ ἔλεος σωσὸν με τῇ ἐλαπαγχείᾳ σου, ὁ κῷ τὰ ἔργα μου τὰ πολλὰ, καὶ δεινά.

Ὁ Εἱρμός.

Ἐν Σιναΐῳ τῷ ὄρει κατέβης σε, ἐν τῇ βάτῳ Μωϋσῆς, τῷ ἀφλέκτῳ τὸ πῦρ τῆς Θεότητος συλλαβόσαν ἐν γαστρί. Δαπτὰ δέ σε ἐδὲν ὄρος ἀλατόμητον, βάβυον βλασήσαν Ἡσαΐας κέκραγε, τῷ ὄκ ῥίζης Δαβίδ.

Τὸ Φωτιζόμενον τῷ ἡγεμ. Εἰς τὸν ςίχ. τὸ ἱλαρὸν τῆς νύκτας δίς· ἦχ. βαρύς.

Ἡ Μαρτὼν ὁμολογοῦσι Κύριε ὁ ἄσωτος ἐγὼ, ἐ ζῆμαι ἀτενίσαι εἰς Οὐρανὸν τὸ ὄμμα· σκάθαρσιν γὰρ ἐκπόσων ἐρῥύμιλον ἀθλίῳ, ἥμαρτον εἰς τὸν Οὐρανὸν κ' ἐνώπιόν σου, κ' οὐκ εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ἐμαυτὸν ἀπόκρυπτε, ὁ ῥήξω κατηφέρων, ὁδὲ πάλιν μαρτύρων· ἦχω θριαμβεύσαν με τῶν ἀσωτείων· ἦχω σπιλιδῶσαν τὸν φαίλων πολιτείαν· ἦχω καταχρύσαν τῶν παρισάν μου γνώμωσιν· ἦρεξ ἐντεσπὶν δὲ τὰ βάκη, ἀ ἐβιβλήμασι· δυσωπάζομαι Πάτερ. Τὶὲ μονογλυὶς, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον μετανοοῦντά με δέξαι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτ.

Ἐν μέσῳ τῶ σωδίω τῆς ὀδυνόμων ἀγαλλόμενοι, ἀνεβίων οἱ Ἀθλοφόροι, Κύριε δόξασοι.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτ. Ὁμοιον.

Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου ἀνερμηνεύτως, Ⓒ ἐφώνησας τοὺς ἐν σκότει, Χριστὲ βαπτίσας, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Τετράκτιλον, Ζεσπέριον τῆς Πεντηκοστῆς, ἦχ. Ⓒ βαρύς.

Σωτηρία ἡμῶν ὑπάρχεις Κύριε, Ⓒ ὑπερασπιστὴς ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως· ἐλέησον ἡμᾶς κῷ τὸ μίσος σου ἐλέῳ, φιλάνθρωπε.

Προκείμενον. Ψαλμὸς με. ἦχ. Ⓒ δ'.

Κύριῳ. ὅτι δυναμιαν μεθ' ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ σωτὴρ, Ⓒ δύναμις.

Πεντηκόστης Ἡσαΐου τὸ Ἀναγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Γινώσονται πᾶς ὁ λαὸς τῇ Ἐφραὶμ, Ⓒ οἱ καθήμενοι ἐν Σαμαρείᾳ ἐν ὕβρει Ⓒ ὑψηλῇ καρδίᾳ, λέγοντες· πλίνθοι πεπτώκασιν, ἀλλὰ δὲ τὸν λαξέσωμεν λίθους, Ⓒ κύψωμεν συκαμίνους Ⓒ κέδρους, Ⓒ οἰκοδομήσωμεν

ρῷ πενόμβρῳ, ☩ φωτίσας ἅπαντα Οἰκυμβίης τὰ πληρώματα.

Τὸ' νησάας πέλαγος ἐκπλάσσει γαληνάς, καταξίωσόν με, Χριστὲ, καταναίζων κύματα τῆς δεινοίας μου, καὶ τῆς Ἀναστάσεως εἰς λιμβίας ἐγκαθέρμισον.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀγγέλῳ ἀγαδόντι πιήσαμβρον νοῒ, καλλοτέλῳ τέλῳ τῆ Γακαὴβ, ταῖς ἐνθέοις φορέξεσι καλλιωόμβροι, δόσβῶς ὑμνήσαμβρον ὡς Μητέρα τῆ Θεῆ ἡμῶν.

Ἕτερον Τελώδιον τῆ κυρίᾳ Θεοδώρᾳ· ἦχος πλ. ά. Τὰς ἐκ νυκτὸς προσκυνοῦντας.

Σὺ Σταυρωθείς, φθορᾶς ἀπαλλάττεις με, καὶ λογχωθείς, ἀπαθανατίζεις με· δοξάζω σε τὸ ἄφραστον ἔλεός, ὅτι ἦλθες Χριστὲ, ἵνα σώσῃς με.

Ἐν τῷ Σταυρῷ τείνας τὰς παλάμας σε, τὸν νοητὸν Ἀμαλὴκ ἀπέκτεινας, τὸν λαόν σε ἀνασώζων, Κύριε· διὰ τοῦτο ὑμνοῦμβρ τὸ κράτος σε.

Δόξα.

Τὴν ἐν τρισὶ προσώποις Θεότητα μίαν Ἀρχὴν τιμῶ πανυπερίσιον ὑμνήσαμβρον, τὸν Πατέρα ἄναρχον, ☩ τὸν Υἱὸν, ☩ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν.

Ὃν Οὐρανὸς χωρῆν οὐκ ἠδυνάσατο, σὺ ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα τέτοκας· ὦ τῆ φρικτῆ, καὶ ἀῤῥήτῳ θαύματος· διὸ πάντες ὑμνοῦμβρέν σε, ἀγγέλων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ' Δι' ἐμὲ ὑπομένας σαρκοῦσιν, ὃς ὢν πρὸ αἰώνων τοπάλειφας, τέλεσόν μου τὸ νησείας σάδιον, ἀξιῶν με ἰδεῖν σε τῷ Ἐλαρσιν.

Ὁ' Εἱρμός.

Τοὺς ἐκ νυκτὸς προσκυνοῦντάς σε, Χριστὲ, ἐλίησον, ☩ ἐρρύσω δώρησαι, ὅτι φῶς, τὰ σὰ προστάγματα, ☩ ἐγρήγοντο ἰάματα τοῖς δούλοις σου, φιλάνθρωπε.

Ὠδὴ γ'. Παῖδας διαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Σταυρῷ προσαγαγὼν δι' ἀπλαγχνίαν, λησῇ τὸν Παράδεισον ἐῶφξας, νῦν δὲ λησθέντα μέ δαίμονος δεινότητι, καὶ τῇ ψυχῇ ὁλόσωμον πληγὴν δεξάμβρον ἰάζασον, ἀνοίξας μοι πύλας, τὰς τῆς μετανοίας τῇ σῇ φιλανθρωπίᾳ.

Νησείᾳ λαμπρυνάσας τὴν σάρκα, ψυχὴν ἀριταῖς καταπαίνωμβρ· πίνητας ἐκθρύψωμβρ, πλοῦτον μὴ κτεάμβρον ἐν Οὐρανοῖς ὠνύμενοι, καὶ ἀνακράζωμβρ, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, ☩ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῷ πάθει σε κτίσις ἐκλονήθη, Σταυρῷ σε θεασαμβρη καθηλώμβρον, Σωτὴρ ὑπεράγαθε· ὅθεν ἱκετεύω σε, ταῖς προσβολαῖς πλουτούμβρεν ἀεὶ τῷ ὄφει στερέωσον τὸν νοῦν μου, εἰκτίρμων, σῶ ῥῷ θελήματον ἐν ἀῤῥαγεῖ τῇ πίστει.

Θεοτοκίον.

Ἡ' Πύλη Θεοῦ ἡ κεκλεισμβρη, ἣν μόνος δι' ὠδῖνος ὁ Κύριος, ἴθυνον πρὸς ζῆβυς μου Θεάας, καὶ διάνοιξον τῆς σωτηρίας πύλας μοι, Θεοτοκεῖτοτε, πρὸς σὲ γὰρ καταφεύγω Παρθένε, μόνη προσασία τῶ γένους ἡμῶν ἀνθρώπων.

Εἱρμὸς ἄλλος. Τὸν ποιητὴν τῆς Κτίσεως.

Τὸ' ξύλον τὸ παράνομον, ἐν ᾧ σὺ Χριστέ μου ἐσταυρώθης, ὑμνῶ, ὑπερυλογῶσε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐν Γολγοθᾷ οἱ ἄνομοί σε, Χριστὲ, σταυρώσαντες, ἀπέκτειναν, ἀλλὰ ζῇς, ☩ σώζεις ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμβρ Πατέρα, Υἱὸν, ☩ ἅγιον Πνεῦμα.

Εὐσπλαγχνίας μείζεται ἡ Τεκοῦσα, ☩ μόνη ἀμήτωρ ὡς Θεὸς, ὃν ὑπερυψοῦμβρ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἱκετηρίαν πίστον ἔχω σὴν ὑμνούσαν σε, παναγία, ῥυσθῆναι παντοίων πειρασμῶν, καὶ κινδύνων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῇ τῷ Σταυρῷ σου, Κύριε, δυνάμει νεκρώσας με, ἀξίωσον, δίψυχος ἀνύσαι τὸν τῆς νησείας δρόμον.

Αἰνοῦμβρ, εὐλογοῦμβρ. Ὁ' Εἱρμός.

Τὸν ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν φέρουσιν Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε λαοὶ, ☩ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Λίθος ἀχειροτμήτος.

Λίθον σε τιμιώτατα περσεῖσαν ὄρους Περσήτης τῆς Παρθένου, Σωτὴρ, ἀῤῥήκτως πίστει τῇ σῇ σαυρώσας· διὸ βαρύμβρον ἀναισθησίας λίθῳ με, ὡς πανοικτίρμων, ἐλεύθερον.

Νησώσας κακίας, ψυχή μου, θείαν ἀγάπην ἐκζυφάσα, δόξαν ἀναπέτασον πάσας καλὰν ἰδέας, ἐναπφεύγουσα τῆς πονηρίας ἔσοδον δι' ἐγκρατείας, ☩ δεήσεως.

Ἐμὲ τὸν κατάκριτον σῶσον, ὁ κατακείνας τῷ Σταυρῷ σου. Δέσποτα Σωτὴρ μου, τὸν ἔρημον, ☩ μὴ γένητης δείξῃς ὑπεύθυνον τῶν ἀνιλωθέντα πάθεσι, ☩ ἁμαρτίαις ἁμαυρούμβρον.

Θεοτοκίον.

Εἶσαί μου, Χριστὲ, ὅταν ἔλθῃς κρῖναι τὸν Κόσμον μὴ δόξῃς· λῦσον τῶν ἀχλῶ τῆ κακῶν μου ταῖς ἱκεσίαις τῆς κυησίσης σε, ☩ κληρονόμον ποίησον τῆς ἐρανίς Βασιλείας σου.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ἡ σαία χαίρει.

Πάλιν τὸν Παράδεισον ὑπανοίγεις ἅπαξ σαυρωθείς, ἐν ᾧ μεταλαβὼν, χαίρω τῆς ζωῆς, θανάτῳ λυζώμβρῳ αἰωνίᾳ τῆς ἀδάκοῦς· ὅθεν, φιλάνθρωπε, ὡς Θεόν σε μεγαλύνω.

Τὸ' κατέρας ὄργανον δικαίας δίδασκε σφραγὶς ὁ σὸς ζωοποιὸς, Κύριε, Σταυρός, ἐν ᾧ κα-

ὦ καθεζόμενός σε, ζωόμεθα θνήξαντες τὸ θρίν, καὶ ἀνυμνοῦντές σε, ὡς Διαπότῳ μεγαλωσόμθυ.

Δόξα.

Ὁ Μουσότατε ἀνυμνῶ σε, ἄναρχε Τριάς· σεπτὴ ζωαρχικὴ, ἀτμητε μονάς. Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, ὁ γεννητὴ Λόγε, καὶ Τὸ. Πνεῦμα τὸ ἅγιον σῶσον ἡμᾶς τοὺς ὑμνοντάς σε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Υἱὲ νῦν ὁ τόκῳ σε, Θεομῆτορ, ἄνευ γὸ ἀνδρὸς ἡ σύλληψις ἐν σοὶ, ἢ παρθενικῶς ἡ κύησις γέγονε, ὁ γὸ Θεὸς ὄζιν ὁ τεχθεὶς· ὃν μεγαλυύοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομθυ.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ Σταυρὸς ὁ τιμιῳ, ἡ ἰσχύς μυ, ὁ καταφυγὴ· χθρῶ μοι φοπτμὸς νεῶ ἐγκρατῶς· δίφεκίων, καθαίρων με, ῥύομθῳ ἀπὸ πειρασμῶν· ἵνα δοξάζων σε, τὸν Διαπότῳ μεγαλυίω Χριςόν.

Ὁ Εἱρμός.

Ἠσαΐα χόρδυε, ἡ Παρθένῳ ἴσχε ἐν γαςρὶ· καὶ ἔτικεν Τἱὸν τὸν Εμμανουὴλ, Θεόν τε, καὶ ἄνθρωπον, Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ· ὃν μεγαλυίοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομθυ.

Τὸ Ψαλτικὸν τὸ ἦχυ, Εἰς τὸν στίχ. τὸ ἰδιόμελον Δίς· ἦχῳ πλ. δ'.

Ἡ Παθητόνῳ νηςεία παρῶσα τοὺς κακωθέντας ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ἰαθρίσιον ἐπαγγέλλεται· ἰδὲ ὡς θεόσδοτον βοηθὸν πιπόσωμθυ, τὰς θεογράφους πλάκας ἐχῶ Μωσέως δεξάμθροι· μὴ περιέτωμθυ τῶν συμξήσασαν αὐτὰς ἀνομίαν, μὴ χθρώμθα μέτοχοι, ὧν τὰ κάλα ἔπεσον ἐν τῇ ἐρήμῳ· μὴ σκυθρωπάσωμθυ Ἰουδαϊκῶς, ἀλλ' ἐκκλησιαςικῶς φαιδρυνθῶμθυ· μὴ Φαρισαϊκῶς ὑποκριθῶμεν, ἀλλ' Εὐαγγελικῶς καλλωπισθῶμεν, ἐγκαυχώμενοι τῷ Σταυρῷ Χριςοῦ, τῷ λυτρωτῇ τῆς ψυχῶν ἡμῶν.

Μαρτ.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἀγγέλους; Χερουβὶμ; ὅτι ὑμῶν ἐπαναπαύσατο Χριςός. Σεραφὶμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Ἀγγέλους; τὸ γὸ σῶμα ἀπερόφητε. Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε γὸ ἐν τοῖς θαύμασι· πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· πρεσβεύσατε, τῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, σταυροθεοτ. ἦχῳ ὁ αὐτός.

Τί τὸ θαυμαςὸν, καὶ ἐξαίσιον, ἡ Παρθένῳ τῷ Κυρίῳ ἀνιβόα μητρικῶς· Αἱ ὠδῖνες, ἃς ἐκ ἔγνων ἐν τῷ τίκτειν σε, Τἱὲ, δριμεῖαι καθικνοῦνταί μυ τῆς καρδίας μυ, ἃ φέρω ἐν σαυρῷ περιπλωμθύν σε, ὁρῶν τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων μυ· ἀπόδυσον ἂν ἀνάγκη, ὅπως δοξάσω σωὸ τὸν Κόσμῳ τῷ φειδῷ οἰκονομίαν συ.

Εἰς τὸν Τεσσάκτην, ξοπάρων τῆς Προφητείας, ᾠχῳ ά.

Ἐν νυκτὶ, ὁ ἡμέρᾳ προσπίπτομθύ σοι, Κύριε, τῇ σῇ ἄφεσιν αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἵνα ἐν εἰρήνῃ σὲ προσκυνῶμεν, ὁ δοξολογῶμεν, φιλάνθρωπε.

Προκείμενον. Ψαλμὸς, λζ'. ἦχ. δ'.

Κύριε μὴ τῷ θυμῷ συ ἐλέγξῃς με, μὴ δὲ τῇ ὀργῇ συ.

Στίχ. Ὅτι τὰ βέλη συ ἐνεπάγησάν μοι.

Προφητείας Ἡσαΐου.

Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἄχαζ τῦ Γωάθαν τῦ υἱῦ Ὀζίου βασιλέως Ἰούδα, ἀνέβη Ῥασὶν, βασιλεὺς Ἀσσυρίων, καὶ Φακεὲ υἱὸς Ῥομελίου βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐπὶ Ἰερουσαλὴμ, πολεμῆσαι αὐτῷ. καὶ ἐκ ἠδυνάθησαν πολιορκῆσαι αὐτῷ. Καὶ ἀπηγγέλη οἴκῳ Δαβὶδ, λέγων, συνεφώνησεν Ἀρὰμ πρὸς τὸν Ἐφραὶμ, ὁ ἐξέςη ἡ ψυχὴ αὐτῦ, ὁ ἡ ψυχὴ τῦ λαῦ αὐτῦ, ὡς ξύλον ὑπὸ πνεύματος σαλευθῆ. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ἡσαΐαν. Ἔξελθε εἰς συνάντησιν Ἄχαζ σὺ, ὁ ὁ καταλειφθεὶς Ἰασὼβ ὁ υἱός συ πρὸς τὴν κολυμβήθραν τῆς ἄνω ὁδῦ ἀρχῦ τῦ γναφέως, ὁ ἐρῶς αὐτῷ· φύλαξαι τῦ ἡσυχάσαι, ἢ μὴ φοβῦ, μὴ δὲ ἡ ψυχή συ μαλακέσθω, ἀπὸ τῶν δύο ξύλων, τῶν καλῶν τῶν καπνιζομένων τέτων· ὅταν γὸ ὀργὴ τῦ θυμῦ μυ γένηται, πάλιν ἰάσομαι· ὁ ὁ υἱὸς τῦ Ἀρὰμ, ὁ ὁ υἱὸς τῦ Ῥομελίου· ὅτι ἐβυλεύσαντο βυλὴν πονηρὸν· ἀναβησόμεθα εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἢ συλλαλήσαντες αὐτοὺς, ἀποστρέψομεν αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς, ἢ βασιλεύσομεν αὐτοῖς τὸν υἱὸν Ταβεὴλ. Τάδε λέγει Κύριος Σαβαὼθ, ὲ μὴ μείνῃ ἡ βυλὴ αὕτη, οὐδὲ ἔσαι· ἀλλ' ἡ κεφαλὴ Ἀρὰμ Δαμασκὸς, καὶ ἡ κεφαλὴ Δαμασκῦ, Ρασὶν· ἀλλ' ὀρ' ὀξηκόντα ἢ πέντε ἐτῶν συντελέσθη ἡ Βασιλεία Ἐφραὶμ ἀπὸ λαῦ, ὁ ἡ κεφαλὴ Ἐφραὶμ Σομόρων, καὶ ἡ κεφαλὴ Σομόρων υἱὸς τῦ Ῥομελίου· ὁ ἐὰν μὴ πιςεύσητε, οὐδὲ μὴ συνῆτε. Καὶ προσέθετο Κύριος λαλῆσαι τῷ Ἄχαζ λέγων· αἴτησαι σεαυτῷ σημεῖον παρὰ Κυρίου Θεῦ συ εἰς βάθος, ἢ εἰς ὕψος· ὁ εἶπε Ἄχαζ· ὲ μὴ αἰτήσω, οὐδὲ μὴ πειράσω Κύριον· καὶ εἶπε Ἀκέσατε δὴ οἶκος Δαβὶδ, μὴ μικρὸν ὑμῖν ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις; καὶ τῶς Κυρίῳ παρέχετε ἀγῶνα; διὰ τῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον.

Προκείμενον. Ψαλμὸς· λή. ἦχος πλ. β'.

Ἐ ἰσάκουσον τῆς φωνῆς μυ Κύριε.

Στίχ. Εἶπα, φυλάξω τὰς ὁδός μυ.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς β'. Ἑβδομάδος Ἑωθινῆς, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσάμεν στίχ. ι'. Ὁ ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον Δίς· τὰ τάσσεται Μαρτυρικὰ τῷ ἤχῳ, καὶ τῷ Μωσαϊκὸν δ'. Δόξα τὸ νεκρώσιμον. Καὶ νῦν θεοτοκίον τὸ θρῆνον τῷ αὐτῷ ἤχῳ· τὸ ἰδιόμελον, ἤχου δ'.

Νῦν καιρὸς ἀνεσάσεως, νῦν ἡμέρα σωτηρίας, ἐν τῇ κλήσει σε ἐλέους σε δέησαι μοι τὸν ψυχῶν, καὶ τὸ φορτίον τῆς ἀνομίας μου ἄνες, μόνε φιλάνθρωπε.

Ἑωθινὸν Περικάμ. Ψαλμὸς λθ'. στίχ. δ'.

Τὸ ἔλεός σε Κύριε, καὶ ἡ ἀλήθειά σε ἀεὶ τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Νῶε ὢν ἐτῶν πεντακοσίων, καὶ ἐγέννησε Νῶε ζὰς υἱὸς, τὸν Σὴμ, τὸν Χὰμ, τὸν Ἰάφεθ. Καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς· ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαί εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελίξαντο. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός, οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας· ἔσονται δὲ αἱ ἡμέραι αὐτῶν, ἑκατὸν εἴκοσι ἔτη. Οἱ δὲ γίγαντες ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ μετ' ἐκεῖνο, ὡς ἂν εἰσεπορεύοντο οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐγέννων ἑαυτοῖς, ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ γίγαντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί. Ἰδὼν δὲ Κύριος ὁ Θεὸς, ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶς νοῦς διανοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διὰ παντὸς ἐπὶ τὰ πονηρὰ πάσας τὰς ἡμέρας· καὶ ἐνεθυμήθη ὁ Θεὸς, ὅτι ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ διενοήθη, καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, Ἀπαλείψω τὸν ἄνθρωπον ὃν ἐποίησα ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους· καὶ ἀπὸ ἑρπετῶν ἕως πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι μετεμελήθην, ὅτι ἐποίησα αὐτούς. Νῶε δὲ εὗρε χάριν ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενον. Ψαλ. μ' στίχ. πλ. β'.

Ἐγὼ εἶπα, Κύριε ἐλέησόν με. Στίχ. Μακάριος ὁ συνιὼν ἐπὶ πτωχόν.

Παροιμιῶν.

Υἱὲ φύλασσε νόμους πατρός σου, καὶ μὴ ἀπόστῃ θεσμοὺς μητρός σου· ἄφαψαι δὲ αὐτοὺς διὰ σῆς καρδίας διὰ παντὸς, καὶ ἐγκλοίωσαι περὶ σῷ ζαχήλῳ· ὡίνικα ἂν ἐξελκυσθῇς, ἐπάγει αὐτώ, καὶ μὴ σὲ ἔσω· ὡς δ' ἂν καθεύδῃς, φυλασσέτω σε, ἵνα ἐγερόμενος συλλαλῇ σοι, ὅτι λύχνος ἐντολὴ νόμος, καὶ φῶς, ὁδὸς ζωῆς, καὶ ἔλεγχος, καὶ παιδεία, τοῦ φυλάσσειν σε ἀπὸ γυναικὸς ὑπάνδρου, καὶ ἀπὸ ἀλλοτρίας γλώσσης ἀλλοτρείας. Τοῦ, μή σε νικήσῃ κάλλος διὰ θυμίαι μὴ δὲ ἁρπαθῇς σοῖς ὀφθαλμοῖς· μὴ δὲ συναρπασθῇς ἀπὸ τῶν αὐτῆς βλεφάρων· τιμὴ γὰρ πόρνης ὅσον κατὰ ἑνὸς ἄρτου· γυνὴ δὲ ἀνδρὸς τιμίας ψυχὰς ἀγρεύει· ἀποδύσει τις πῦρ ἐν κόλπῳ, τὰ δὲ ἱμάτια οὐ κατακαύσει; ἢ βαδιεῖται τις ἐπ' ἀνθράκων πυρὸς, τοὺς δὲ πόδας οὐ κατακαύσει; οὕτως ὁ εἰσελθὼν πρὸς γυναῖκα ὕπανδρον, οὐκ ἀθῳωθήσεται, οὐδὲ πᾶς ὁ ἁπτόμενος αὐτῆς· οὐ θαυμαστὸν, ἐὰν ἁλῷ τις κλέπτων· κλέπτει γάρ. ἵνα ἐμπλήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ πεινάσας, ἐὰν δὲ ἁλῷ, ἀποτίσει ἑπταπλάσια· καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ δώσει ῥύσεται ἑαυτόν· ὁ δὲ μοιχὸς δι' ἔνδειαν φρενῶν ἀπόλλυσι τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἀφανίζεται· ὀδυνᾶς τε καὶ ἀτιμίας ὑποφέρει· τὸ δὲ ὄνειδος αὐτοῦ οὐκ ἐξαλειφθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα· μισεῖ γὰρ ζῆλος θυμὸς ἀνδρὸς αὐτῆς, οὐ φείσεται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως· οὐκ ἀνταλλάξεται οὐδενὸς λύτρα τοῦ ἔχθρου· οὐδὲ μὴ δηλυθῇ πολλὰ δῶρα· ἰδὲ, φύλασσε ἐμοὺς λόγους, τὰς δὲ ἐμὰς ἐντολὰς κρύψον σεαυτῷ. Τοῦ, τίμα τὸν Κύριον, καὶ ἰσχύσεις· πλὴν δὲ αὐτοῦ μὴ φοβοῦ ἄλλον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Πεντηκοστῆς.

Τῇ Σαββάτῳ τῆς δ' Ἑβδομάδος εἰς τὸν Ὄρθρον, Ἀλληλούϊα, καὶ τὰ Τεσσάρια ἦχος β'.

Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι, καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὰ ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παῤῥησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι, δεόμεθα, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νεκρώσιμον. Δόξα.

Μνήσθητι, Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων σε, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἡμάρτομεν συγχώρησον· ἐλεεῖς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ σὺ, ὁ δυνάμενος καὶ τοῖς μετανοοῦσι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν.

Μήτηρ ἁγία τοῦ ἀφράστου φωτὸς, ἀγγελικοῖς σε ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν.

Καὶ συνηθροίσθημεν τὸ, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ· τὸ ἐν κάθισ. Εἶτα ψάλλομεν τὰ Μαρτυρικὰ τοῦ Ὀκτωήχου, καὶ τὸ Νεκρώσιμον θεοτ. καὶ Ἀνάγνωσις ἐκ τῶν Ἐξαπτερύγων. Εἶτα τὸ Ἄμωμον, ποιοῦντες αὐτὸν στάσεις β'. καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς τῶν Κεκοιμημένων, ὡς σύνηθες. Εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ Ἀμώμου, ψάλλομεν τὰ Εὐλογητάρια. Τῶν Ἁγίων ὁ χορὸς, καὶ τὰ ἑπτὰ ἔργα. Μετὰ δὲ τὸ, Δόξα. Καὶ νῦν. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα, καὶ τὴν Εὐχὴν ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων, καὶ πάσης, καὶ Ἀπόδος ξεπ. ἦχος πλ. α'.

Ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν μὲν δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους καταπαύωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς ἠγάπησας, παρεχῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα. Ζωὴ ἀνάπαυσις, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγιότητι, καὶ γνῶσις, φιλάνθρωπε.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν, ὡς τὸν αὐτὸν ὕμνον

Ὁ Ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ Κόσμῳ, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὑμᾶς φῶτος δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ψάλλομεν τὸ Κανόνα τοῦ Μιωαὶτ μὲν ἦχ. Εἱρμὸν εἰς ς. καὶ τὸ Ἀγίω τῆς Μονῆς ὡς δ'. μέχρι τῆς ς'. ᾠδῆς· ἀπὸ δὲ τῆς ς'. ᾠδῆς, ἀσιτροῦσι τὰ Τεραφεῖα, καὶ καταλιμπάνουσι ὁ Κανὼν τὸ Ἀγίω τῆς Μονῆς· οἱ Κανόνες ψάλλονται ὧδε· τὸ Μιωαὶτ εἰς ἓξ σιὼ τοῦ Εἱρμοῦ, καὶ λίγω ὁ ἱναρξάμενος Χερεὶς τὸ Εἱρμὸν, καὶ ὁ ἕτερος τὸ ξοπάσειν, κρυπτὰ δὲ καὶ σίχως ἀ. ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ, Τότε ἐπαύσαν οἱ ὡς τὸ Εἱρμῷ, καὶ τὸ ἐν ὄρει ξοπασὶν ψαλλομένῳ χερεὶς σίχ. καὶ τὸ τῆς Μονῆς Ἀγίω εἰς δ'. ἀπὸ δὲ τῆς ς'. ᾠδῆς, ἀσιτροῦσι τὰ Τεραφεῖα, καὶ ψάλλουσι οἱ Ὠδαὶ καὶ τὸν τάξιν· ἀσιτοῦσι δὲ οἱ Κανόνες τοῦ Μιωαὶτ, ἰσάριον δὲ εἰς μὴ τὸν ς'. ἀπὸ τοῦ, Πιεσχύθη μοι ὕδωρ ἕως· ἦ. ζ. ᾠδὴ, ἀπὸ τοῦ Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ ὑπερύ. ὥστε καὶ ἐν τῇ ἡ. ἀπὸ τοῦ, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ Πετεινὰ τοῦ· ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ θ'. ἀπὸ τοῦ, Ὄρεσιν, ὃν ὤμοσε Θεὸς. Τὸ Τραφεῖον τοῦ Κυρίου Ἰωσὴφ, ἕως ἡ ἀκροστίχ. Ὁ ὕμνος ἔστω Ἰωσὴφ, καὶ στιχολογοῦσι οἱ Ὠδαὶ· ᾠδὴ ς'. ἦχ. πλ. δ'.

Τῷ δίκην ἐκζητοῦντι Κύριον.

Οἱ ἅγιοι δι' πλείστων βασάνων τὰς πολλὰς τῶν δυσμενῶν μυριάδας καταβαλεῖν ἠξιώθησαν, Σῶτερ, καὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν σου ἐπέτυχον, ὧν αἰτοῦμεν αὐτῶν, ὡς ἀγαθὸς, τὰ πολλά μου ἐξάλειψον πταίσματα.

Ὑπομνήσωμεν τοὺς Χριστοῦ ἀθλοφόρους, καὶ βοήσωμεν αὐτοῖς ὀνοφερῶς, διαπύλιον μιμητὰς παθημάτων γεγονότες τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάθη ἰάσατε· νηστείαν τε ἀπὸ κακῆς συνηθείας ἡμᾶς ἐνισχύσατε.

Μετάβαλε τῷ θανάτῳ εἰς ὕπνον τὸ δεινότατον, ἐν τάφῳ ὑπνώσας, καὶ τοῖς νεκροῖς τὴν ζωὴν ἐδωρήσω, τοὺς μεταστάντας ἐν Σωτῆρι αἰτήσασθαι τῆς ἁγίας τῶν ἐκλεκτῶν ἀθλοφόρων Ἀγίων δόσεως.

Θεοτοκίον.

Νηστείαν με, καὶ ἀπέχεσθαι πάσης ἁμαρτίας ἐνδυναμώσαν, Κόρη, τὴν ἀνάπαυσιν ἀναμάρτητον Λόγον σωματοδέντα ἀρρήτως κυήσασα· καὶ δεῖδε μου καθαρτικὸν μολυσμάτων, παράμωμε, δάκρυον.

Ἦχος αὐτὸς τοῦ Κυρίου δόξα· ἦχ. γ'.

Ἴδετε μου τὸν παῖδα ἐκεῖνον.

Μετὰ τέκνων μείμνω ὀδυρόμενος ἐνθάδε, φιλομάρτυρες δ' ὅτι ἀγαλλιασόμεθα, καὶ ὕμνοις αὐτοὺς καζεφέντες, τὸν ἀθλοδότην Χριστὸν δοξολογοῦμεν.

Μετὰ τῶν θεσπεσίων πεῖραν λαβόντες, ὦθ' ἅπαξ λιθασθέντες, περιῶντες, θηρσὶ βορὰ δίδοσθε, σφαγιάζεσθε ὡς ἄρνες Χριστοῦ, ἀλλὰ ζῆτε εἰς ἀεὶ ἀθλοφόροι.

Δόξα.

Τὰ ζῷα μιᾷ φύσει σωσάντων, τὸ ἓν δὲ ζῷον τέμνων θεσπέσιος, ἀ' ἡ Θεότης ἔζη, Σαβέλλιόν τε, καὶ τὸν Ἄρειον, τοὺς ἰσομόρους κραμνοὺς δίχα θέσθω.

Καὶ νῦν.

Παρθένου ἔσθης, καὶ μὴ τόκου ἀγαθόν· ἄμφω γὰρ καὶ λοχεύεις, ξενοπρεπὴς θάυμα λεγόμενον, καὶ νοούμενον τὸ πεφανερωμένον ἐν σοὶ, Θεομῆτορ. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι εἰσάκις. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Μάρτ.

Τὸ αἷμα τῆς ὑμῶν καρτερίας Κυρίῳ ἐκπέδυσε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, Μάρτυρες, διὸ καὶ νῦν ὑπερδέξασθε, νηστείαν ἡμᾶς ἐκ παθῶν ἀπαιτοῦντες.

Σήχ.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται Κύριε.

Νεκρώσιμον.

Ὁ Πάντα μάλλον κρίνων τὸν Κόσμον, παρόντων μυριάδων Ἀγγέλων, ἀκαταγνώστως τότε φῶς σπεῖραι σοι καταξίωσον τοὺς κοιμηθέντας πιστῶς, πανοικτίρμον.

Ὁ Εἱρμός.

Βυθός μοι τῶν παθῶν ἐπανέστη, καὶ ζάλη, ἐναντίων αἰτιῶν, ἀλλὰ περιφθάσας μετεύ, ,, σωσον Σωτὴρ, καὶ φύσιν φθορέως, ὡς ἐσώσας τὸν ,, θηρὸς τὸν Προφήτην.

Ὠδὴ ζ. Παῖδες Ἑβραίων ἐκ καμίνου.

Ὅμβροις ἐσβέσατε αἵματος, παναοίδιμοι, τὴν φλόγα τῆς ἀπάτης· τὸ πυρὸς οὖν ἡμᾶς τὸ μέλλοντος θρασβάιας, ταῖς πρὸς Χριστὸν, λυτρώσασθε, τοῦ Κυρίου ἀθλοφόροι.

Τύπαις φερέζωνες λεόντων, τῶν βασάνων τὴν πυρὰν ὑπεσκόνητε, ἀθλοφόροι, ζοφὴν τὴν κρείττονα κληρωθέντες· ὅπερ τυχεῖν, δεήθητε, καὶ ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλῳ φωτὶ θεολαμφθέντες τοῦ Πνεύματος, γηγενεῖοι ἀθλοφόροι, μεταστᾶσι πιστῶς τὴν ἄνεσιν αὐτοῦτε, καὶ παραδόσιν ἄσυλον, καὶ ζωῆς τὴν μετουσίαν.

Θεοτοκίον.

Ὕμνον προσάγω σοι Παρθένε, μὴ παύσῃς με κακοῖς κεκραπτμένον· ἀλλὰ δίδυ, ἁγνὴ, διόρθωσιν τελείαν δῶρ νηστείας, πάσης τε ἀγωγῆς, ἀγαθοδότα.

Εἱρμὸς ἄλλο. Ὁ τὴν ζάλην φρονίσας τῆς καμίνου.

Πῦρ, καὶ ζέσις, καὶ πῆρας, ἀθλοφόροι, ὡς ζωῆς λογιόντες, κατεπλήξατε τὰς φονίας ὁρμὰς, ἀνυμνοῦντες Θεὸν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μελῳδὲν συγκοπέντες, καὶ κράντες, τῷ Χεσρῷ ἀνέωξηντε θυσία δοξάζεσθαι, Χεσεβ Μάτυρες, ἀλλ' αὐτῷ ὑπὲρ ἡμῶν αἱ φρεσβεῦσται.

Δόξα.

Ἐν Τελεσθῇ ἕνα Θεὸν δοξάζω, τὸν Πατέρα, Τίόν τε, καὶ τὸ Πνεῦμα, μονάδα ἀπλῆν, Τριάδα σεπτὴν, ἀρχὴν φερέναρχον, καὶ ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν.

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, τὰς δούλας τῆς σῆς δέλτου σε ἱκετικῶς φερσπένγκε τῷ πάντων Θεῷ ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς πειρασμοῦ.

Στίχ.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτῆ ἐθαυμάτωσε ὁ Κύριος.

Μαρτυρικὸν.

Τῶν Μαρτύρων οἱ δῆμοι ἐφανώθεν τὰς ὑμῶν ἀνυμνήσαντες δόξης πάντες ὁλοψύχως, ἀγιάσατε, φερθύμως τῆν νηστείαν ἐξεπλεῖν τὸν καιρόν.

Στίχ.

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καὶ φερσελάβου.

Νικηφόρου.

Τῶν ἐν πίστει φερῆς σὲ μετανθέντων, ὁ συνιὼν τὸ ἔργα τῆν ἀνδρώπων, τὰ ἐκάστου, καὶ ἀκούσια πταίσματα συγχωρῶν, ἀνάπαυσον ὡς Θεός.

Ὁ Εἱρμός.

Ὁ τὼ φλόγα φρονίσας τῆς καμίνου, καὶ τὸς παῖδας ἀφλέκτους ἐξιστάσας, ὑλογητὸς εἶ „ εἰς τὸς αἰῶνας, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡ„ μῶν.

Ὠδὴ ἡ. Νικηφόρου μοναχοῦ.

Τῶν βασάνων ἦδη ἀθλοκέλα σόμφορ ὑπερνικήσατε· ἰαβρὸι νοσήσαντων, ἀθλοφόροι, ἀφθαρτα, ὅθεν κραυγάζω, τὴν ἰμὴν νοσῆσαν ψυχὼ ἰαβρώσατε χερὶφ τῆς νηστείας ὑβῇ τῆς μετανοίας.

Ὦ μοι, πῶς παρῆλθον πᾶσαι αἱ ἡμέραι μου ἐν ἀμελείᾳ, καὶ ἰδὴ τὸ τέλος φθάνει ἀπολέσαντα καλῶν λαβεῖν με· οἱ καλῶς τὸν δρόμον τελέσαντες Μάρτυρες, τέλος ἀγαλλόμενοι ῥῴδεσθε, δυσωπᾶτε.

Σταλαγμοὶς αἱμάτων τὼ πυρὸν ἐσβίσατε τῆς ἀθείας, Θεῖοι ἀθλοφόροι, καὶ τῆς ἐκκλησίαπασι τὸ δι τὸ βίω εἰρηνεῦσαι ὄντως τὴν Θείαν ἀνάπαυσιν, καὶ τῆν πεφεγμένων τὼ λύσιν εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐξεκλῆ σε πύλω ἀειδόξαστον, ἀγνὴ, φερεῖδε, μεταυγίας πύλης πᾶσιν ὑπαφάγωσαν ἀπεγκαρμένοις· ὅθεν δυσωπῶ σε, ζῆσαι μοι ὑπόδεξον, τὰς φερὲς τὰς ἐκάδων φερίσσας καταπαύσεις.

Εἱρμὸς ἄλλο. Τὸν ἐξ ἀνάρχου.

Τοὺς πολυάθλους αἰνέσωμεν ἀξιόρρους ὑπομένοντες, οἱ μὲν κράντες, ἕτερον φρισσέντες, ἄλλοι δὲ τεμεσβμοι, ἐφραίνεδε, ἀθλητὰ, ἀναμέλπωντες Χριστῷ, ὑμνᾶτε, ὑλογᾶτε, καὶ ὑπερυψᾶτε εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ἐν ζῆς αἵμασιν ὑμῆν ἀγιάζετε τὰ πέρατα, μικραῖς βασὶ ῥᾳδίᾳ ἰαμάτων πᾶσιν ἀναβλύζοντες, πανδέσμιοι Μάρτυρες, διὸ βοᾶτε ἀεὶ, ὑμνᾶτε, ὑλογᾶτε, & ὑπερυψᾶτε Κύριον εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Εὐλογημῖν Πατέρα, Τίον.

Τρισυπόστατος μονὰς, ὁ Πατὴρ, ὁ Τίὸς, & Πνεῦμα τὸ ζῶν, μία Θεότης, μία Βασιλεία, σὲ αἰνᾶ τὸ ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων αἱ φρατιαὶ, & ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς ὑμνημῖν, ὑλογημῖν, & ὑπερυψῶμεν εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν, ὅσατ.

Διὰ πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζομέν σε, ἄχραντε, μεγαλῶν τὰ σὰ καθορθώσεις· σὺ γὰρ τίκτεις ὑπερφυῶς τὸν τὲ πάντ' ποιητὴν, Θεὸν ὄντα, καὶ βροτόν· διό σε ὑλογημῖν, & ὑπερυψῶμεν.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς Μαρτ.

Τῶν ἀθλοφόρων ὁ χορὸς δυσωπήθη τῇ σῶσαι ἡμᾶς, φερὲς τὸν Σωτῆρα, τας ἱκετηρίας καὶ νῦν ποιήσεσι, λυθῶναι αἰλιγμῶν δι' ἐγκρατείας αὐτῶ· ὃν ὑμνᾶτε, ὑλογᾶτε, καὶ ὑπερυψᾶτε εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ ὑμῶν. Νικηφόρου.

Τοὺς κομηθέντας ἀσεβῶς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως φερὲς αἰωνίαν ζωὼ ἐγειθῶσαι, Κύριε, ἀξίωσον, αἰτῶν σε ἐλεημόνως, καὶ δοξάζειν ἁλμικῶς· ὑμνᾶτε, ὑλογᾶτε, καὶ ὑπερυψᾶτε Κύριον εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Αἰτησόμεθα, ὑλογημῖν. Ὁ Εἱρμός.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τῶ Παῖδὸς ὁμοούσιον φερὲ αἰώνων Θεὸν, & ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Θεοτόκου σάρκα ἐνδυσάμενον ὡς τέλειον ἄνθρωπον, καὶ Θεὸν ἐκ Θεοῦ, ὑμνᾶτε, ὑλογᾶτε, καὶ ὑπερυψᾶτε εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ὠδὴ ϛ'. Ὅραις πεφιλθυς τῆς φύ.

Ὦ Θεότης, Θεῖοι, ὡς ἀνθρακας, ὕλην πονηρὰν ἀθέους συμφλέξαντες, ἡ σῶν θεσμῶν ζῆφος καρτερίας συγκόψαντες, ῥῴνεσι ἀθλοφόροι, φωταγωγοὶ τ' καρδιῶν ἡμῶν.

Σκό-

Σκότος βασάνων διήλθετε, καὶ πρὸς φωτισμὸν νοητὸν μετοικίσθητε, χθιναῖοι ἀθλοφόροι, διὸ φωτίσατε τὴν ταπεινὴν ψυχήν μου, ἐσκοτισμένην πλημμελήμασιν.

Ἤλγησαν πόνους θεοσεβέντες οἱ πανδικλεῖς ἀθλοφόροι τοῦ σώματος, καὶ νῦν τοῖς μαρτυροῦσι πιστοῖς τὴν ἄπονον ἀνάπαυσιν αἰτοῦνται, καὶ Παραδείσου τὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Φανῆθι, ἄχραντε Δέσποινα, θεῖον σωτῆρος τοῖς ἀχρείοις οἰκέταις σου καιρὸς τῆς ἐγκρατείας, τὰς θεοδόχους ἡμῶν θεοτόκε Κυρίῳ, τῷ τῶν αἰώνων βασιλεύοντι.

Εἱρμὸς ἄλλου. Σὲ τὸν ἀθάνατον.

Ὡς πῦρ ἐμβληθέντες ἐν Θεῷ, οἱς τὸν γλῶ κατεφλέξατε πᾶσαν πλάνην εἰδώλων, ἀνάψαντες πυρσὸν οἷς τὰ πέρατα δόσεβείας, ἀθλοφόροι Χριστοῦ.

Ὑμᾶς ὄντε φλόγας, ὁ σφαγαὶ, ὁ ξυροὶ, ὁ ἀρθρίμβολα, καταπέλται, θρισσῆρες ἐκ ἄλλη βάσανον πικρὰ διηχέσατε τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἀθληταί.

Δόξα.

Ἓν, καὶ ἴσα ἀνυμνοῦσι δόσεβοῦς τὸν Θεότητα, τῇ μορφῇ τοῖς προσώποις συνάπτων, καὶ διαιρῶν, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ταῦτα ἐν εἰσὶ.

Καὶ νῦν.

Σὲ τὸν ἐκ ῥίζης Ἰεσσαὶ, καὶ Δαβὶδ τοῦ προπάτορος ἐκβλαστήσασαν ῥάβδον, πανάχραντε ἀγνὴ, μεγαλύνομεν, ὅτι σώζεις τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχοι.

Τοῖς Ἁγίοις, τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Μαρτυρικόν.

Πλοῦς Μαρτύρων ἡ σεπτὴ τῶν Χριστῶν ἐκδυσώπησον, ἐν εἰρήνῃ πληρῶσαι τὸν δρόμον τῆς νησαίας, καταδῶν ἡμῖν καὶ προσκυνῆσαι, καὶ τὰ πάθη αὐτοῦ.

Στίχος.

Μακάριοι, οἱς ἐξελέξω, καὶ προσελάβω.

Νεκρώσιμον.

Νέκρωσον, καὶ ζώωσον ὡς Θεὸς ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον καὶ ζωὴν τῇ ἐμῇσει σου πᾶσι παρέχων Χριστὲ, ἀνάπαυσον καὶ τοὺς δούλους σου, ἐς μετέσησας.

Ὁ Εἱρμός.

Σὲ τὸν ἀθάνατον πηγὴν, τὸν δὶ Ἁγίων ἱάματα τῇ χθιναῖ τῶν ἀνθρώπων παρέχουσα, ,, ἀγνὴ, μεγαλύνομεν, ὅτι σώζεις τὰς ψυχὰς ἡ- ,, μῶν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τῆς ὥρας, λέγοντες ἐν τῷ τέλει. Προσβεῖαι τῶν Ἁγίων. Εἰς τοὺς Αἴνους τὰ Μαρτυρικὰ τῆς ὥρας. Εἰς δὲ τὸν στίχ. τὰ νεκρώσιμα στιχηρ. τῆς Κυριακῆς Θεοφάνους, τὸ πιχάντες ἄγγε. Οὕτως ἂν γένοιτο τῶν Σαββάτων τῆς ἁγίας, ἡ μεγάλης Δ'. ἐὰν μὴ τύχῃ Ἑορτὴ, ἢ τῆς Ὑπαπαντῆς, ἢ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, ὡς τὴν Λιτανείαν, ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

Προκείμενον Νεκρώσιμον.

Ἀδελφοὶ βλέπετε· μήποτε ἔσται ἔν τινι ὑμῶν καρδία πονηρὰ ἀπιστίας, ἐν τῷ ἀποστῆναι ἀπὸ Θεοῦ ζῶντος· ἀλλὰ παρακαλεῖτε ἑαυτοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἄχρις οὗ τὸ σήμερον καλεῖται, ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτῃ τῆς ἁμαρτίας. Μέτοχοι γὰρ γεγόναμεν τοῦ Χριστοῦ, ἐάνπερ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποστάσεως, μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν, ἐν τῷ λέγεσθαι· σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ· τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν, ἀλλ' οὐ πάντες οἱ ἐξελθόντες ἐξ Αἰγύπτου ὑπὸ Μωσέως.

Καὶ Νεκρώσιμος. Ἀλληλουϊα. Νεκρώσιμον Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, ἢ Νεκρώσιμον Κεφάλαιον. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι, ἢ Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, Κύριε.

Κυριακὴ Δ' τέρα τῶν Ἁγίων Νηστειῶν, Τῷ Σαββάτῳ ἱστορικὸν στιχηρὸν ἀναβάσιμα γ'. ἢ ἀναστελικὰ δ'. ἢ τὸ μεγαλυνάριον γ'. εἰς τὸν στίχον εἰσοδικὰ τῆς Ὀκτωήχου τὰ τῆς α. β.

Εἰς τὸν Ὄρθρον ἡ Κανὼν Ἀναστασιμῶν· τὸ μηναῖον, ἢ τὸ ξῴδιον. Ἴσως δέ, ὅτι ἐὰν τύχῃ ἡ ἑορτὴ τοῦ Πεντηκοστάριον, ἡ τῶν Ἁγίων μ'. χαλῶσι τὸ τελώδιον, ἢ ψάλλομεν τὸν Ὀκτώηχον, ἢ τὸ μηναῖον.

Μετὰ τὸ, Θεὸς Κύριος· ἡ συνήθως στιχολογία· ἢ ἀνάγνωσις εἰς τὴν ἑξαήμερον. Τὰ τὰ δοξαστάρια, ἢ οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου. Τὸ Πάτερ ἡμῶν. Τὸ Ἐωθινὸν Εὐαγγέλιον. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ἢ ὁ Ν'.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ Πνεῦμά μου πρὸς ναὸν τὸν ἁγιόν σου, ναὸν φέρον τὸ σωματικὸν ὅλον ἐπιπολαιούμενον· ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον ἐμπαλάξεώ σου ἐλέει.

Καὶ νῦν, Θεοτ. Ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας ἐθνῶν μοι τείβως, Θεοτόκε· αἰσχρῶς γὰρ κατερρύπωσα τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ἢ ῥαθύμως τὸν βίον μου ὅλον ἐσκόπησας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα ἦχος πλαγ. Β'. Ε'λέησόν με ὁ Θεὸς κ῾ὺ τὸ μέγα ἐλέός σου, & κ῾ὺ τὸ πλῆθος τ῾ῆ͂ οἰκτιρμῶ͂ν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Τὰ πλήθη τ῾ῆ͂ πεσεσχημέ͂νων μοι δεινῶ͂ν ἐνοεῖν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως· ἀλλὰ θαῤῥῶν εἰς τὸ ἔλεός σου τῆς ἀπαλλαγῆς σε, ὡς ὁ Δαβὶδ βοᾷ σοι· ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κ῾ὺ τὸ μέγα σου ἔλεός.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστασίμῶ μ῾ὲν τῆς Θεοτόκου, τὸ Τριῳδίῳ, & τὸ Μηναίῳ.

Ὁ Κανὼν τὸ Τριῳδίῳ· ᾧ ἡ Ἀκροστιχὶς.

Ἡ μέγαν φέρουν ὑμνοις ἄεθλω νησεῖων.

Ὠδὴ α'. ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέρεσε.

Ἡ Φωτοχὰ νησέα, ὥσπερ φῶς, χρυσαυγεῖς ἐλλάμπησα μὴλιβρυγὰς αἰθέπτου ὑπὸ ἡλιον, & τὸ σκότος λύσασα, & φωβερύσασα τὴν κῆσιν σύμπασαν, σήμερον ἐπέση, πλεῖόν τε κομίζουσα ἐπέφανε.

Μιμῆσαι γηγόμενα Χριστὲ, τὴ παγαρακοηθέσεον ὥσπερ αὐτὸς ἀνθρώπινως γενηςάμενος, ἅπαν νῶν νησάσιμον ἐν φωτὶ σῆπτι νηφαλίᾳ φρονήματος, ἰχνηλατῆς τότε βαίνοντες, & πίστει βεβαιώσωμεν.

Ἐ'Ν νυμφῶνι ἀνθρώπων Χριστὲ εἰσελήλυθέναι ὄξιος πεφὴ, τὰς λαμπάδας κατέρεις, καὶ αὖθις ἀναπέμπεις τῇ ἐλαίᾳ τῆς συμπαθείας ἐν ἀνέσεσιν ἅμα, & νησείαις, χάρετι, τῇ δόξῃ σοιχειώσεσι.

Ῥ'Ωμαλέον ἴρησαν, Χριστὲ σῶτερ, σὺ τὸν Ἀναβλα κ῾ὺ παῦλος πολεμίε, & ἀθάρισον, ὅτι σε ἐπίσησε, τῷ σαυρῷ σε τῇ ζοσιλβίῳ καυχώμενον· σὺ ὢν, ὦ παυτάναξ, νίκας σε τὸ ὠνος τέτῳ πάροχε.

Θεοτοκίον.

Ὑ Περτέρα πεῖρα, Ἀγνὴ, πάσης ἀοράτε τε, καὶ ὁρατῆς, Ἀεσπέρθενε, κῆσεως, τὸν γὸ κῆσιν τέκοκας, ὡς ὑπόκωσε σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σε, ᾧ συὶ παῤῥησίᾳ ῥῆσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶ͂ν.

Εἰς τὸ Κανὼν εἰς τὸν Ἀ'γιον, Θεῷ ἀναγγήσω. Δεῦρο μοι, σῶτερ, ὡς τὸν Ἀ'γιον πάλαι. Ὠδὴ ε'.

Ὠδὴ α'. ἦχος πλαγ. β' Τιμητὸς τιμάτῳ πάντῳ ἱερεῖ.

Ἐ'ξαι με, Σῶτερ, τοῖς σοῖς οἰκτιρμοῖς πίστει προσῤῥήγνυσι, ὡς Ἀ'γιον τὸ φῶς. καὶ παράσχε μοι τὴν λύσιν τῶ͂ν κακῶν, Χριστὲ, καὶ ἀφῆς τὸ ἀφῆν κάλλος ἀναδραμεῖν καθαρὰς κατιζήσιον ἐμπάτει τὴν ἄφατον, σωτὴρ, & ἀπαλαγήναι σε.

Ἐ'παλαγε Σῶτερ, ἄπλασον καμοὶ τὰς σὰς ἀγκάλας, ὥσπερ ἤπλωσάς ποτε ὑποδήλωσιν ὃν πάσης ποιητῆς ὁδὸς πρὸ͂ς Ἀ'σότῳ, Λόγε, καὶ τὸ φεῖδεσθαί μοι δὸς κάλλω, δέομαι, ὦ, ἀφεῖσαν τὰ ἄζηα, ἀφεύνως ἀπόλεσα.

Ξ Ενώσας πάσης ἀφῆξεως σεπῆς τὸν λογισμόν μου, ἐπορθώσην εἰς μακρὸν χωρῶν ἐκλωθεῖς ζῆς ξένοις πολίταις, πάσῶν ἐφοδρέτατος βολίοις, ὑπερῤῥόντα δὲ νυῖ, Πάτερ, σὺξαι με ὡς ἵνα, κραυγάζω σοι, Σωτὴρ, τῇ μισθῶν σε.

Θεοτοκίον.

Ἀ'χραντε Μῆτερ τὸ Ἐμμανουὴλ, τὸτον ὑπόσπασε τεῦ ἀγνὴ μῆροφορίτῆς, ὡς τὸν Ἀ'σοτὸν φερσάξασαν κάμε, ὁδῶ ἀπολωθῆναι θείας, καὶ εἰς ὄρη πυκνὰ ῥαβάσεων πλανώμενον πάντοτε νοὸς ἀμαυρῶσαι.

Ὠδὴ γ'. Ἐξέστησεν ἡ ἔρημος.

Ἀ'κόσωμεν φερσάξασε τὸ Διασότε λέρσῆος· μὴ ὑμοίσθαι ἤθεσι τοῖς ἐλλήνων, ὅταν νησεύετε, πῆς ἀνθρωπαρεσείας εἰς ὑπόκεῖν.

Νηςεύσῆς σε, ἄλειψε τῷ ἐλαίῳ, ἔφησε, τῆς συμπαθείας κέρεν σε, ὁ Διασότης, σὲ εἰς τὰς πένητας, καὶ τὸ φεῖσπτὸν σε νίψαι ἐν τοῖς δάκρυσιν.

Π Αράσχε νίκας Λ'γακῆι τῇ πισῷ σε, Διάσοτε, καὶ τὰς ἐχθρὰς ὑπόταξον τῇ σαυρῷ σε τοὺς παναλάσορας.

Θεοτοκίον.

Τ Ὰ τάγματα ἐξέπεσαν τῆ͂ς ἀγγέλων, Πάναγνε, καὶ τῆ͂ς ἀνθρώπων ἴφεῖλαι αἱ καρδίαι ἐσθὶ τῆ͂ς τύκῳ σε, διό σε Θεοτόκον πίσει σέβομεν.

Ἀ'λλω. Κύριος ὢν πάντων, καὶ κῆσις.

Γ Δε μοι, Κύριε, τὴν κάκωσιν, καὶ ἀφῆξιν μετανοίας ζόσασε τῇ ζοσενῇ μου ψυχῇ, καὶ ὡς πάλαι τὸν Ἀ'σοτὸν ὑὸν ἀφῆς σὺ ὑπερφιάμενον σῆξαι, παρῆξον τὰ πλῆθη, Δέσποτα, τῆ͂ς πολλῶν ἁβαπτωμάτων μου.

Μ Όνῳ σοι ἠμῆρτον ὁ τάλας ἐγὼ· μόνον σὲ τὸν ἀναδὲν τῇ φύσει, Λόγε, παρῆξασα· μόνῳ ἔχων πλησίος οἰκῆρμὸς, παλιν μετανοῶντά με σῆξαι· μόνῳ γὸ ὑπάρχεις, ἁπλαγχνε, ἀγαδὲς, καὶ πολυέλεῳ.

Ἐ'Μὲ πονηρὰς πάσης νῶν ὑπερῤῥόντα, ὡς τὸν Ἀ'σοτὸν, σῆξαι, καὶ σολαῖς φωβύνας ἀπαθείας, μεσῆτ῾ῳ σῆξον κοινωνὸν μι, ἀγαδὲ, τῇ καλῶς θεοπεδοσίντων σε.

Θεοτοκίον.

Σ Άρκα ἀνέλαβεν ἐκ σῆ͂ ὁ Χριστὸς τὴν πῶσχέαν τὲ Ἀ'δὴμ φορέσας, ὃν καθικτέλε, ἀγαδὲ με πῶχέσαν τε πισοῦς, ὡς πάλαι τὸ Ἀ'σωζων, πλυτίσαι θείαις ῥοραῖς, πωαμωμε, τὸν πισὸς ὑμολογῆντά σε.

Ὠδὴ δ'. Ἐλιλύθας ἐκ πορφύρας.

Ῥ Ήμάτων σε τὸ διασότε ἡμεῖς ὑπακόοντες, Σωτὴρ, ἐν φωβερότητι, καὶ δόξῃ σοιμὴ νησόοντες, φεῖσασα νιφόμεθα ἀγραίας ὕδατι θείᾳ, ὡς ἐδίδαξας.

Ὡ Σ ἔφησεν ὁ Διασότης, ἐλαίῳ ἀλείψωμεν κεφαλὰς νησόοντες οἱ ὄπῖας & φεῖσασα νίψω-

Digitized by

ὑψωμεν τῷ ὕδατι. Πατερὶ τῷ ἐπουρανίῳ τε προσπύσωμεν.

Τοῖς πάθεσιν, ὦ ψυχή μου, τὸν βίον ἀνήλωσας, καὶ τὸν νῦν κατέχεσας ἐν ἡδοναῖς ταῖς αἰσχίσταις σου· ἀλλ' ἔτι οὖν ἀναίνηψον, καὶ ἐν νηστείαις τὸ θεῖον ἐξιλίωσαι.

Ἐλάλησαν οἱ τῆς Ἅιδου, καθάπερ ἀπήμονες θῆρες, καὶ ἀτίθασοι, καταπιεῖν νεῦ προσδόμενοι τὴν κληρονομίαν σου· ἀλλ' ἴν' προφθάσας, Σωτήρ μου, ταύτην λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Σὲ λιμένα σωτηρίας, καὶ τεῖχον ἀκοίμητον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοὶ ὑπερύμνουμεν, σὺ γὰρ ταῖς προσβολαῖς σου, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἄλλος. Ἰωσηπίδων ὁ ἁγιορείτης.

Ὥσπερ ὁ Ἀσωτος πάλαι, τῷ ἀγκαλῶν σε νεῦ ἀποσπίρησα, καὶ σὺλον ἐχρημάτισα πονήρων αἰσχρῶν· διὸ μετανοῶ σοι λέγω, Πάτερ, καὶ σολαῖς φαιδρυίας ἱεραῖς, ἀγαθῶν σε ἀναδέξον μέτοχον.

Τὴν ἀκαρπίαν ποθήσας, ξένοις πολίταις ἐδέλωσα, λιμῷ καταπιόμενος θείων ἀρετῶν· ἀλλ' οὖν μετανοῶ τά με δίξαι, ἡμέρων εἰς σὲ, φιλάνθρωπε, ἐναγκάλισαι, καὶ σῶσόν με.

Ἐν ἀμελείᾳ τὸν βίον διετέλισας ὁ ἄθλιος, γνησίωσον σε τὸ ἀπάλαγχνον, Δέσποτα Χριστὲ, προσέρχεμαι νεῦ ἐν μετανοίᾳ· μὴ οὖν με βδελύξῃ τὸν ἀμάρτωλον, ἀλλὰ δίξῃ, ὡς πάλαι τὸν Ἀσωτον.

Θεοτοκίον.

Ῥῦπι παντὸς τῶν παθῶν με, Θεοχαείτωτε, ἐναπόπλυνον ῥανίσιν ἀπαλλαγχίας σου, ὅπως καθαρὸς ὀφθήσομαι τότε τῷ προσώπῳ τῶ ἀποτεχθέντος ἐκ τῆς σῆς μακαρίας κοιλίας, Θεόνυμφε.

Ἄλλος. Μοναχὸς Θεοδόσιος ὁ καὶ ἀγιορείτης.

Νῦν ἥκει καιρὸς σωτηρίας πρόξενος, καὶ θείας ζωῆς· διὰ τῶτο ἀπαίσωμεν, ὥσπερ ἐδιδάχθημεν, νηστεύοντες, ἵ πλουτῶ τῷ πάσματος τῶ ἀπαλείψαι δάκρυσιν.

Ὑλάδης τὸν νῶν προσαθείας ῥίψαντες, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἐν κλαυθμῷ βοήσωμεν. Πάτερ ἥσυχάνισε, γενέσθω νῦν εἰς ἡμᾶς σὸς ἱκέτας ὡς ἐν ἐρανοῖς σὸν θέλημα.

Μεγάλῃ φωνῇ οἱ πιστοὶ βοάμεν σοι, Χριστὲ ὁ Θεὸς· ὦ παντάναξ Δέσποτα, τῇ χειρί σου νῦν κατάβαλε τὰς ἐχθρὰς τῶ σταυρῶ σου τὰς ἀσεβῶς, καὶ δόπωσον.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει τὸν σὸν Υἱὸν, καὶ Κύριον Παρθένε ἁγνὴ, αἰχμαλώτους λύτρωσιν τῆς ὀξυτάτης φθορᾶς ἀπὸ σοὶ πεποιθότων εἰρηνικὴν δωρήσασθαι.

Ἄλλος. Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης.

Ὠ Μοιώθην τοῖς ἀλόγοις, ὑπομύας δολίοις πάθεσι, καὶ λιμῶ ὢν ἀπὸ πάντων ἐναρέτων τρόπων, κεκραγάζω σοι. Εὐπλαγχνε Πάτερ, δίξαι, καὶ σῶσόν με τὸν ἀδαπερόμενά σε νεῦ ἀφρόνως.

Σὺ πελεβίντα ὥσπερ σκιὰν ἀδαβάσεσιν, ὅλον, Κύριε, καινερίσας μετανοίᾳ, τῆς μερίδος ποίησον μέτοχον τῷ σωζομένων, ὡς ὑπερέλαδος, ὅπως μεγαλυίω σε τὸ ἀπλαγχνίαν.

Τὴν ἀφορτίσαν μου ὑσίαν διασκόρπισα, καὶ ἀνήλωσα μὴ τῷ ἐκπορνεύσαντων, καὶ μακρὰν, Σωτήρ, γεγονότων σου· ἀλλ' οὖν μὲ δίξαι νεῦ δλιερίφοντα ἔχων ἀγαθότητος ἄπειρον πλοῦτον.

Θεοτοκίον.

Ὅτα πάντα ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶ ἀδαγαγὼν, Ἄχραντε, ὡς αἰτίαν σε τῶ εἶ τῆς ἀπῤ σαρκώσεως ἔσχηκεν· ὃν ἐκδυσώπει ἀποσφαλέντα με πάλιν ἀφ' μετάνοιαν καθοδηγῆσαι.

Ὠδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πασμάτων.

Νυμφοστόλοι καθάπερ φαιδρότητι φωτὸς ἀπαρξάμενοι ταύτην νηστεύσωμεν τῷ ἀρετῷ διατρέξασαν τῆς νηστείας ἡμέραν, χορεύοντες.

Ὁ Διατάκτης τὰς φίλας ἐδίδασκε, δίδον τῶ προσδέχεσθαι ἐν γαληνότητι, καὶ μὴ σαλπίζειν κέρατι ἐν ἀμφόδοις, καὶ ῥύμαις νηστεύοντες.

Γλασμὸν τῷ πασμάτων κατάπεμψον πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε θείοις ἐν ᾄσμασι, τῷ φιλοχείρῳ Ἀνακτι ὑποτάσσων βαρβάρους, ὦ Δέσποτα.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρου Παρθένε σκύπασα, καὶ διαιωνίζεις Παρθένου, ἐμφάνησα τῆς ἀληθῶς Θεότητος τὸ ἰῶ, ᾧ Θεῷ σε τὰ σύμβολα.

Ἄλλος. Ἀβύσσου ἐχράτη ἀμαρτημάτων.

Νεῦσίν με σωθῆναι, νεύοντα πρὸς τὰ ἄπτα πάντοτε, ὡς ἐπίνευσας τῇ ἀδαλήσῃ, Σῶτερ, ποτὲ τῇ Ἀσώτῳ, ὅπως μεγαλυίω σε τὸ ἀπλαγχνίαν.

Ἄτιε, ὁ μόνος ἐν ἁγίοις ἀναπαύμενος, μετανοίᾳ με καταλήμψεως, ἁγίασον τὸ ψυχήν μου, καὶ πάσης ἀμαρτίας ἀπάλλαξον.

Σῶσόν με εἰς βάθη ἀμαρτιῶν ἀφεικότα, καὶ λιμώττοντα, Χριστὲ, σὲ χάριν, θρέψον νοήμασι θείοις, καὶ μέτοχον τῆς δίξης σου ποίησον.

Θεοτοκίον.

Ὤφθη σε ἡ μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἐργασήριον τῆς ἑνώσεως τῶ Θεῶ λόγου, τῷ δύο φύσεων· ὅθεν ὑμνοῦμεν δόξαν σε δοξάζοντες.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ζ'. Ἀντίφωνον ᾠδὴν γ'.

Σκορπίσωμεν πένησιν ἡμῶν τὸν πλοῦτον· ἵν' ὅπως κερδήσωμεν ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον. Χριστὸς γὰρ ἐδίδαξε, μὴ θησαυρίζειν χρυσὸν, ὅπου σὴς ἀπόλλυσιν ἐν γῇ καταχώμενον, καὶ λῃσταὶ φθείρουσιν.

Ἀμέμπτως τὰ θεῖα πρᾶξαι τῆς ἀγνείας ὕδατι νιψάμενα, καὶ κεφαλὰς ἀλείψωμεν. Χριστῷ ὑπακούσωμεν τῷ διδασκάλῳ ἡμῶν· πλοῦτόν τε σκορπίσωμεν φαιδρῶς τοῖς πενομένοις, πιστοὶ, νηστεύοντες.

Δυνάμει τῇ Πνεύματος τῷ παναγίῳ κεκραυγότες ἀρχάμενοι νηστείαν, τὴν πανόλβιον νηστείαν νηστεύσωμεν. Τῷ ἐν ὑψίστοις Θεῷ ἅπαντες τὸ βοήσωμεν· ἡμῖν, ὦ Πάτερ, ἄφες τὰ ὀφλήματα.

Ὡς ἔσωσας, Δέσποτα, δι' σαυτοῦ σε βαρβάρων τὸν Ἀνακλᾶ, τὸν πάλαι βασιλεύοντα, ὡσαύτως πρὸ μέσου ὑπεναντίως ἐχθρὸς, Σῶτερ, καθυπόταξον καὶ νῦν, ὡς Κωνσταντίνῳ ἐν τῇ δυνάμει σου.

Θεοτοκίον.

Ἀγίων ἁγίαν σε καταυγάσωμεν, ὡς μόνην κυήσασαν Θεὸν τὸν ἀναλλοίωτον, Παρθένε ἀμόλυντε, Μῆτερ ἀνύμφευτε· πᾶσι γὰρ ἐπήγασας πιστοῖς τὸν ἀφθαρσίαν πρὸ τόκῳ τέκνῳ σου.

Ἄλλο. Οἱ παῖδες ἐν βαβυλῶνι.

Τὸν πλοῦτον, ὃν πλανήσας Πάτερ, ὃν δέδωκάς μοι, ἐσκόρπισα, πορφυρεῖς εἰς μακρὰν ἀπεσταλμένος χώραν, φαγέτων τὰ ἄτοπα, καὶ σαρκικὰ θελήματα, ὑπερίσχυτα δίξαι με.

Ὃν ἔδωκάς μοι, ἀφόρητος πλοῦτον ἐσκόρπισα ἅπαντα, καὶ λιμῶττω δεινῶς· ἀλλὰ πάλιν ὀπίσω ἐλθόντα δίξαι με, ὥσπερ ποτὲ τὸν Ἄσωτον, πολυέσπλαγχνε Κύριε.

Νόμους τοὺς σοὺς ἀθετήσας, ἀθεμιτομίαις ἐδουλώσω· καὶ εἰς νοῦν μὴ λαβὼν τὴν πολλήν σου ἐσπλαγχνίαν, ὑπέστρεψα ἐν μετανοίᾳ κράζων σοι· ὁ Θεὸς σύ μοι οἰκτείρησον.

Θεοτοκίον.

Παρθένῳ ὤφθης ὡς τέκνῳ, καὶ μὴ τέκνον κυήσασα Ἰησοῦν τὸν Χριστὸν· ὃν δυσώπει οἰκτειρῆσαι, καὶ σῶσαί με· ὥσπερ ποτὲ τὸν Ἄσωτον μεταγνῶντα, Παρθένε.

Ὠδὴ δ'. Κάμινος τοπή.

Νέκρωσον Σωτὴρ τὰ πάθη τῆς σαρκός μου διὰ νηστείας, τῷ θεοσθέχθαι στέρρᾳ τῇ φρενήμασι, ὡς ἐδίδαξας τοὺς θείους σου, τῇ σῇ Παρρησίᾳ, φιλάνθρωπε, κράζοντας· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε.

Ἥκει ἡ φαιδρὰ νηστεία, καὶ ἀγνεία θεσπαλκεμένη ἐν φαιδρότητι ἀυτῆς θεῖς ὄζιασιν· τὰς λαμπάδας διὸ λάβωμεν θεῖς ἀπαντὴν κοσμήσαντες, ταύτην τε γεγηθότες πάντες, πιστοὶ, ἀπασώμεθα.

Σῶμα, καὶ ψυχὴν φαιδρὰς τῇ δ'ποιᾷ κατακοσμοῦντες, καὶ κραυγάζοντες· ὦ Πάτερ ἐράνιε τῷ θείῳ ἡμᾶς λύξωσαι· τὸν ἀρετῷ διαπύξασαν χάλκεοι, καὶ καρδίᾳ θεόπνευστον νηστείαν δεξάμενοι.

Τίς σε τὸν πληθὺν τῶν κρατούντων, καὶ τὸν θείνης ἐκδικήσασθαι δυνήσεται; σιώπησον πρᾶγμα, Ἰησοῦ, ὃ γῆς τὰ πέρατα σῇ τῇ χειρὶ τὰ ἄπλετα· ὅθεν σε δυσωπῶμεν, τὸν Βασιλέα ἐνίσχυσον.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν τῆ Παῖδὸς ἀχώρητον ἐν μήτρᾳ θεανδρικῶς πολιτεύσαμβον ἀσπόρως σωτήλαβες, καὶ ἀφράστως ἀποκύησας Θεοχωρήτῳ πάναγνε, ὅθεν σε σωτηρίαν πάντων ἡμῖν δοξάζομεν.

Ἄλλο. Νόμων παρόντων οἱ μακαρισμοὶ.

Ἀποσφαλίσθη; καὶ μακρύνασα τῆ ἀγαθῶν σε πάντων ἐμαυτὸν, Κύριε, καὶ τοῖς κλύουσι, φιλάνθρωπε, δεινὰς ὠμοιωθίνα δίξαι με πάλιν, ὡς ποτὲ τὸν Ἄσωτον υἱὸν, καὶ μὴ δάξῃς ἐπίχαρμα δαιμόνων μελωδοῦσα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα.

Λάμψον ἀκτῖνα μετανοίας μοι ἐν σκότει ἀπωλείας κυμβῶ, Κύριε, καὶ σωλαῖς με καταφαίδρυνον φεύξεων ἐναρέτων, ὅπως νυμφίνῳ καθέξιοθῶ τῷ νοητῷ, τοῖς υἱοῖς ἀριθμούμενος, τῆς βασιλείας βοᾶν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε.

Ἴονε, ἀνάδυσον, μετανόησον, πρὶν ἡ τιμή σε φθάσει, καὶ ὥσπερ δίνδρον κόψει, καὶ φρυάμψει σε εἰς πῦρ τὸ τῆς γεέννης. Γὰρ ὁ πάντας σώζεσθαι βουλόμενος Θεὸς ἐφαπλοῖ τὰς ἀγκάλας σοι, καὶ δέχεται βοῶσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε.

Θεοτοκίον.

Δὲ σε πύλην πάλαι, Ἀχραντε, ὁ ἱερὸς Προφήτης, δι' ἧς σαρκούμενος ὁ Θεὸς, ὡς οἶδεν, Ἀχραντε, εἰσῆλθε, καὶ ἐξῆλθεν, ὃν ἐκδυσώπει, μετανοίας πύλας μοι, Ἀγνὴ, ὑπανοῖξαι, καὶ σῶσαί με ἀπαύστως μελωδοῦσα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε.

Ὠδὴ ε'. Ἀνάρχῳ γθυότητι.

Ἐντεῦθεν τὸ ἔνδυμα τῆ γάμου ἀκραιφνέστατον, ἄτερ ῥύπου τῷ ἔργων διατηρήσωμεν, ὅπως δυσπειθεῖς δαιτυμόνες ἀξιωθείημεν τῆ χθιζὶ δαι τῆς ἄνω κλήσεως τῷ ἐκεῖσε ἀπολαύσεων.

Δὴ νῦν δυσδίκλειος καιρὸς, ἐδὲ ἐπέφανε σωτηρίας ἡμέρα· ἀλλ' οὖν ἐκνίψωμεν ἐν καθαρωτάτῃ καρδίᾳ ἐκ τῷ πολλῶν πλημμάτων τῷ πάλαι, καὶ καθικετεύσωμεν τὸν δεσπότην Χριστὸν δάκρυσιν.

Ὡς πάλαι ἐδίδαξε Χριστὸς, καθικετεύσωμεν τὸν δεσπότην τῷ ὅλων Θεὸν τὸν ὕψιστον, μὴ βαπτολογοῦντες ἀκαίρως ἐν θεσπεσίᾳ, καθὼπερ

δάπερ τὰ ἔθνη· μηδὲ μιμησώμεθα τὴν αὐτῶν ἀνθρωποπαρέσκειαν.

Νόμιμος νηστεύσωμεν, καθάπερ ἐδιδάχθημεν· μὴ ἀνθρωποπαρεσκείας, καὶ ὑποκρίσεων, ἀλλὰ τῷ εἰδότι τὰ πάντα ἐν τῷ κρυπτῷ ἀρέσωμεν μόνῳ· καὶ ὥσπερ ὑπέχετο, παρ' αὐτοῦ τὸν μισθὸν λάβωμεν.

Τριῳδικόν.

Μονάδα τελειοῦμεν, Τριάδα ὁμοούσιον ὀρθοδόξως ὑμνοῦντες, πιστοί, δοξάσωμεν, ἄτμητον ὑπάρξεως φύσιν, ζωοφεγγῆ, ἀνάστασιν αἴγλην, τὴν μόνην ἀκήρατον, τὴν τὸ φῶς ἡμῖν ἐκλάμψασαν.

Ἄλλος. Ἀποστῆ πᾶσα γλῶσσα.

Ἰδοὺ παντοίαις θέλων ἡδοναῖς ἐδουλώθην, καὶ ἐμακρυνόμην, Πάτερ, ἀγαθῶν σου τῶν ἁγίων, καὶ ἀφρόνως ἔζων ἐμαυτῷ γεγώνειαι ἀσωτεύομαι, ἀλλ' ὑπερίδοιτό με, τὸν Ἄσωτον ὡς ἀγὼν, δέξαι, καὶ σωζομένων ἁπάντων δεῖξον συμμέτοχον.

Ὡς ἡ πρὶν σοι πάλαι Χαναναία κραυγάζω· ἐλέησόν με· ἔχω γὰρ καρδίαν ἀμέτρητα ῥυπωθεῖσαν, καὶ ἀναβοῶ ὡς Ἄσωτος· ἥμαρτον Πάτερ, καὶ πέπλησμαι αἰσχύνης ἀμέτρου, μακρυνθεὶς πάσης νομοθεσίας ἐμαράνθην· ἀλλ' ὅμως δέξαι με.

Σὺ ὁ μὴ θέλων, ἄνθρωπον ποτὲ ἀπολέσθαι, ὑπέρθρεψόν με τὸν ἀποσφαλέντα τῆς σῆς θείας, λόγε, ζῆβυ, καὶ πρὸς τὰς κρημνὰς, καὶ βάραθρα τῆς ἁμαρτίας καταπεσόντα, ὥσπερ ὁ Ἄσωτος υἱός· ὅπως τὴν ὑπὲρ νῦν μεγαλωθῶ φιλανθρωπίαν σου.

Ἡ Γῆ, καὶ ὅλως ἄνω Οὐρανὸς ἀφρασύνην ὑπεστείλατο, βλέπων μεταγνώστά με, Οἰκτίρμων, καὶ ἀχθόντα ὑπὸ τῶν ἁγίων απλάγχνων σου, καὶ ἀνυμνήσει τὴν σὴν φιλανθρωπίαν, καὶ κράξει ἐμφανῶς. Δόξα τῷ πάντας θέλοντι σῶσαι μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Φωνῇ Ἀγγέλου Ἄγγελον βυλῆς τῆς μεγάλης ἐναπόκισας· τὸν ὄν, Παναμωμε, δυσώπει, Θεοτόκε, πᾶσαν ἀχαθὴν βυλὴν ἡμῶν ἀποπληρῶσαι, καὶ πληρονόμους δεῖξαι αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν, ὅπως ὑμολογῶμεν ἀπαύστως τὰ μεγαλεῖά σου.

Ἐξαποστειλάριον ἑωθινόν.

Εἰς τὴν Λίνυς· στιχηρὰ τὰ Ἀναστάσιμα, καὶ τὰ Ἀναπολικὰ· καὶ λέγομεν στίχ. Ἀνάστηθι κύριε ὁ Θεός μου.

Ἐδιομελον τῆς Ζιωδίτ· ἦχος πλάγ. β'.

Τοῖς ἐν σκότει ἁμαρτημάτων περιλομβάνοις φῶς ἀνέτειλας, Χριστὲ, τῇ καμρῇ τῆς ἐγκρατείας, καὶ τὴν ὄσπιμον ἡμέραν τῷ πάθει σου δεῖξον ἡμῖν, ἵνα βοήσωμέν σοι· ἀνάστα ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Ὑπερυλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη· καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τυπικὰ, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τὸ ἦχος. Προκείμενον τὸ ἦχος.

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Ἑβραίους. Κατ' ἀρχὰς σὺ κύριε τὴν γῆν ἐθεμελίωσας. Τέλος· εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Ἀλληλουϊάριον. Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναούμ. Τέλος· ὅτι ἐξέστη ἅπας ὄχλος.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν κύριον.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας, εἰς τὸ λυχνικὸν, ἰσοῦμεν στιχ. ι'. Καὶ ψάλλομεν κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχου δ'. Καὶ τὰ Τριῳδίου προσόμοια, τοῦ Κυρίου Ἰωσὴφ· ἦχος πλ. δ'.

Ἀμέριστος ὑπάρχων.

Ἀμέριστά σοι πάλαι, ἀμεριστὰς κολάσεις ἐκδέχομαι, βρυγμὸν ὀδόντων, καὶ πλανθμὸν ἀσβεσθήτων, γέενναν πυρὸς, καὶ σκότος, καὶ τάρταρον, Κριτὰ δικαιότατε· δάκρυα οὖν μοι δώρησαι, δι' ὧν ἔζεσα τὴν ἄφεσιν, καὶ κακῶν με τὴν λύσιν, νηστείαν, καὶ κράζων σοι, Δίασωσα Χριστὲ οἰκτείρησόν με, ὡς μέγα, καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ὅμοιον.

Ἐμὲ τὸν πλανηθέντα δὴ ὄρη δεινὰ ἀναβάσεων· ζήτησον Λόγε, καὶ πρὸς σὲ ἀνακάλεσαι, ἧδη σουηρὰ ἐκ τῆς ἀβύσσου με μακρὰν ἀποθέμενον, ἀνίζαντα πάλιν ζώωσον, καὶ νηστείᾳ καθάρισον, ἐν πλανθμοῖ δίκως κεῖ, βοῶντα, καὶ λέγοντα. Δίασωσα Χριστὲ οἰκτείρησόν με ὡς μέγα, καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἔτερον ταχέως προέφθασον, τῇ Κυρίᾳ Θεοτόκῳ· ἦχος ὁ αὐτός. Τὴν ἐνδοξοτέραν, καὶ ἁ.

Νηστείας ἐναρξάμενοι, Ἑβδομάδος τῆς Τετίης, τὴν Τριάδα τὴν σεπτὴν ὑμνήσωμεν οἱ πιστοὶ· τὸ ἐξῆς, φειδικῶς διανύοντες, τῆς σαρκὸς δὲ τὰ πάθη ἀπομαράναντες· ἐκ ψυχῆς ἡμῶν ἄνθη θεῖα θρέψωμεθα, στεφάνους πλεξάμενοι τῆς κυρίας τῆς ἡμερῶν· ἵνα πάντες τὸν Χριστὸν, ὡς νικητὴν, στεφανηφορῶντες ἀνυμνήσωμεν.

Καὶ τῇ Μεσαίᾳ γ'. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Φῶς ἱλαρὸν. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, Προκείμενον, ἦχος πλ. δ'.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου· πρόσχες τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτὴν. Στιχ. Ἡ σωτηρία σου ὁ Θεὸς αὐτῶν.

Μὴ ἀποστρέψῃς.

Στίχ.

πλήν. Ἰ δέσποτα παντοκράτορ, καὶ ἀθρανάτισσα. Μὴ ἀποστρέψῃς.

Εἰς τὸν ὕψ. τὰ ἰδιόμελα Δίς τὸν αὐτὸν δ'.

Χ Αλινὸς ἀποπίπτας τὲς παζικὲς ἀσάτε φρενί, τοῖς κτιωώδεσι τῆς ἁμαρτίας λογισμοῖς σωζόμενοι, ὅλον μὲ τὸν βίον διαπνέπτας ἀσώτως ὁ τάλας ἐγώ· τεφρὸς δ' λειπόμενος βιβαιώσης καρδίαν, ὡς κρίμον λιπάνεσαι, ἠδυπν ἐστιμένο· ἀλλὰ Πάτερ, ἀγαθὲ, μὴ κλείσῃς μοι τὰ φιλανθρωπα πολάγχα· ἀλλ' ἀνοίξας δίξαι με, ὡς τὸν ἄσωτον υἱόν, Θεὸς σῶσόν με. Μαρτ.

Μ Ἀρτυρες Κυρίυ πάντα τύπον ἀγιάζετε, Θ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· Θ νεῦ ὁρισβόλεται, ῥυσθέντων τῇ παγίδων τὸ ἐχθρὸ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν διόμενοι.

Δόξα. Καὶ νυῦ. Θεοτοκ. ὕχ. ὁ αὐτός.

Τ Λ' ὐρανια ὑμνῆ σε Κυρειτεμβρίμη Μητὴρ ἀτύρμαθτε, Θ ἡμᾶς δοξολογεῖμ τὴν ἀνεξιχνίαστόν σε γβόνων. Θεοτόκε ῥῆσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἡ τάξις ἀπολυθῆναι, ὡς προεβδόμηνται.

Τῇ Δεκάτῃ τῆς γ'. Ἑβδομάδος, ἐν τῷ Ὄρθρῳ, τὰ τυπικά· μὴ τῶν ἀποστόλων ψυχῆς. Κλῆρος κρίνος κατακυπτικὸς τῆς Ὀκτωήχυ τὸ τυπικὸν ὅλον. Μετὰ δὲ τὸν β'. ψυχῆς. Κλῆρος τὰ τυπικὰ καθίσματα τὸ Κυρίυ Ἰωσὴφ· ὕχ. ὁ αὐτός. Τὸ ἀναστῆρ μυσικῆς.

Τ Η͂ς ἐγκρατείας τὸ σπυεῖ φλέγομβρ πάντες τὰς φρυγανώδεις τῆ παθῶν ἐπαναστάσεις, καὶ τῶν φλόγα ἐκείνων τῶν μὴ σβεννυμβρίων δακρίων νυῶ κατασβέσωμβρ ὀρτοῖς, βοῶντες τῷ κείνυ μέλλοντι πάσαν τῶν γῶν, Σῶτερ δ' απλαγχα Κύριε, ἀκατακείτυς ἡμᾶς σωτήριον δὶδ' ὡς ἡμῖν τῷ πάσματόν τῶν συγχώρησιν.

Θεοτοκιον. Τὸ ἀναστιμον.

Θ Εοτοκείπτε ἀγνὴ ὁδηγησμβρ, τὸν δ' ἀβ' απλάγχα οἰκτησμβρ ἐκ σῦ τεχβέντα, σῶν ταῖς ἄνω δυνάμεσι, καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἁσωμάτοις, ὡς ἡμῖν δυσπόπε ἀκατακαύστως, δεῖναι ἡμῖν ἀφ' τὸ τέλυς συγχώρεσιν, Θ ἱλασμὸν ἁμαρτῶν, καὶ βίε ἐπανόρθωσιν, ὅπως ἀσφαλῶς ἐλεῶμ.

Μετὰ δὲ τὸν ζ'. ψυχῆς. καθ. τὸ Κυρίε ἐκέκραξα, ἤχος. Τὸν προσόμοια.

Τ Ριὰς ἁγία, καὶ σεπτὴ τῆς τῶν νοητέων, ἐν Ἑβδομάδεσι τρισὶ ἑβνώσοντας, ἑβαφίζαντον σῶμς, καὶ ἀκατακείτυς, ἀξίως διάσωσπται φοβῷ τὸ ἐξῆς, καὶ πάσας τὰς ἐποδὰς σε ἐβτελέων, ἵνα ὕπω περφθάσωμβρ, ἀκατακείτυς ἰδεῖν τῶν ἤνεδχον Ἀνάστασιν, ὕμνον αἴνυ πεσαίζοντες.

Θεοτοκιον. ἦχ. β. ὠιτῷ.

Η Πρεσβεία τῇ πίστων Θεοκυῆτορ, τῇ ἐλπιβομένων ἡ χαρὰ, καὶ τῇ πεφθύτων ἡ μεγίστη ὠφέλησις, τὸν ἐκ τῆς χαρᾶς σε, Παρθένε, τῆς παναγίας, ὑπερφυῶς τεχθέντα, ἀβλεπέστον ὑμνῶ ἡμῖν, σὺν Ἀγγέλοις, καὶ ἀρχυσι, δυσώπει, ῥύσασθαι ἡμᾶς ἐκ ὀργῆς τῆς ἐπόσεως Θ δεινῆς κατακρίσεως.

Ἀπόλλεμβρ δὲ τὸν Κανόνα τῶ Μιμαίυ, καὶ τὰ παρόντα Τεσσάρια τῶ Κυρίυ Ἰωσὴφ· καὶ ἐγκρατεύεται ἡ ὠδὴ, ᾠδὴ δ'. ὕχ. πλ. δ'.

Ἄσμα ἀναπεμβρόμενον λαοῖ.

Ε Ἶχον ὡς Θεὸς τὸ συμπαθὲς, μετανοοῦντα δέξαι με, τὸν ἀπνίσαντα τὸν βίον μὲ ἀσώτες, βοῶ σοι τὸ ἡμαρτον, καταρόσον ὁ χρέος τῶν ἀχρείων τῆ ὁρῶν πεσρίεργον.

Β Ρύσιν λεπρὸς ἀγλίτικῶ πεσρμοιοθέων κτιώσεσιν, ἐν τῇ στίζεσθαι τῶν μορθεσῶν κακίαν· ἀλλ' ὧν ὑπηρθόντα δέξαι με ὡσπερ ἵνα τῶ μεδίων, ἐεμπε Πάτερ.

Ν Υ̓͂κτα ἠδονῶν τῶν ἐκ ζοῦτες προσηνοβμένων ἅπαντες, πσὶν ἀφέρμυσι, φωτὶ τῆς ἀληθέας ἀπεθαίως φροσέλθωμβρ, ἵνα τῆς φωτοφόρε ἐδωρίας κατεχιωθέμβρ.

Θεοτοκιον.

Χ Αίρεις ὁ πανάγιος Ναὸς, ὁ πίνος ὁ θεόφρονος, ἐσφεκρισμβρίη πηγὴ τῶ ἀθανάτε ῥεύφρε, τὴν πόιμνίαν σε διάσωσον, φύλαττε ἐκ παντοίων πολεμίων ἀπολυρκήτες.

Εἱρμὸς ἄλλος· τὸ Κυρίε Θεοδόξε, ἤχος ὁ αὐτός. Ἀσωμεν ὠδήν.

Ν Υ͂ν ἐν Ἑβδομάσι ζοισιν, ὡς πάλαι ζώπμενος ὁ Ἰσραὴλ, ἀγαλβάντες ἀδελφοὶ, ὄρες ὀλῶν φάσπμβρ, καὶ ἐκάθεν θείων φωνῶν ἀκώσαντες, χεῖρον ὑμνήσωμβρ.

Ὡ Σπερ Σαμψὼν νησίᾳ δωπμωθέντες, φθόντε ὡς ἄλλον ὄθεν πατάξωμβρ, λαοὶ, τὸν τῆς χαρᾶς θαίμοια, καὶ ἡ μ' γαλόση ἡ Δαλιδὶς τῇ παθῶν, ὀξαπατῶσα ἡμᾶς.

Δόξα·

Τ Ρία μέλπω χερεβικῶς, ἁγία σε Θεότης, φῶτα, καὶ φῶς, καὶ ζωὴν τε, καὶ ζωὰς, Θεὸν τὸν γβνησαντα, Θεὸν τὸν γβνηθέντα, Θεὸν καὶ τὸ ἐκ Παζῦς Τίετε ἐκπορεβθέν, Πνεῦμα τὸ ζῶν.

Καὶ νυῦ.

Χ Αῖρε ἡ τῆς Εὔας χαρὰ, ἡ ὀδ ἐκείνης λύπη· ὀβῆ τὸ τόκυ σε πάσαυται, ἀγνὴ· χαῖρε ἀδύτε φατνὴ φατνὴν τεφίλαν, ὀξ ἧς ἀνέτειλε Χεισὸς ὁ Θεός.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Π Ι͂σει ὡς Δεβίδ ἡμᾶς, καὶ τῇ ταπινοφροσύνῃ καθοπλιζόντες, ὡς ἄλλον Γολιὰθ, τὸ ὑπερύφανον νῦν καταβεβλικότες, σωβζακόλωμβρ καὶ μυελόδας παθῶν.

Ο' Εἰρ-

Ὁ Εἱρμός.

Ἄσωμεν ᾠδὴν τῷ Θεῷ, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας τῷ Φαραὼ ῥυσαμένῳ Ἰσραὴλ, ἐν „ πυρίνῳ σύλῳ, ἐν φωτὶ νεφέλης καθοδηγήσαντι, „ ὅπη διέβαζεν.

Ὠδὴ ἡ. Οἱ Θεοφόρμενες.

Ἐκδυπαπίσας ὑείας τὴν παῤῥησίαν, μὴ πορευθῶν ἐξιβλήθω τῆς προαυλίων τῆς χάριτος. ἀλλὰ δέξαι με Πάτερ δι' ἀμίζιον ἔλεος.

Ἐν φαιδροτάτῃ υἱοθεσίας φωταυγείᾳ, τῷ προσδοκῶν λαμπρυνθέντες χρηματίσωμεν· ὅπως τῆς ἁμαρτίας τὸ σκότος ἐκφύγωμεν.

Ἐκδυσωπῶ σε χορὸς τῶν Ἀσωμάτων, τὰ Χερουβὶμ ἱκετεύω, καὶ τὴν Ἁγίων τὰ τάγματα· τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσαι, Χριστὸ πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀγαθώρητον βότρυν συλλαβοῦσα, ἐκπεπιεσμένον με μύθῳ τῆς ἁμαρτίας σωφρόνισον, Θεοτόκε Παρθένε, ἐλπὶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ὁ στηρίζων ἐν ὕδασι.

Τὸν παῤῥησίαν κεκτημένον, τὸ χρῆμα τὸ θαυμαστὸν, τὴν μητέρα πάντων τῶν λατρευόντων τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ, δόξῃ ζυφήσωμεν, ἀδελφοὶ τὴν Νηστείαν· καὶ γὰρ αὕτη ῥώννυσι τὸ σῶμα, καὶ καταφωτίζει τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν.

Γενέσθων τῶν θαυμάτων, ἐκμιμησώμεθα ψυχὴ, ἀρετὰς φέρουσα, πίστιν, ἐλπίδα, καὶ ἀγάπην Χριστῷ, ἔξελθε κτείνουσα τὰ ἀλλόφυλα πάθη, ὡς σκύλων, σοὶ ζῆσαι πόθος, τὸ Μαδιαναῖον ἔθνος ἀποκαθαίρειν.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Καὶ Τριάδα δοξάζω σε, καὶ ὡς μονάδα ὑμνῶ σε Θεότης μία, Πάτερ παντοκράτωρ, καὶ μονάρχα Υἱὲ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ παντέλειστον κράτος, μία φύσις, μία Βασιλεία, ἐν δὲ χαρακτῆρσι ζωὴ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν.

Ἀσ ἐν τόκῳ διέφυγον ὀδύνας ὑπερφυῶς, ἐν τῷ σῷ πρώῳ πάθει ἐπέγνω ἡ τεκοῦσά σε· ἤλγει γὰρ βλέπουσα, ἐν σαυρῷ σε παγέντα ἑκουσίως, ὦ Ἰησοῦ Ἑβραίων, τὸν ὅλῃ ὑδάτων τῷ γλῶ θεμελιώσαντα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ σου, τῷ κρῖναι πᾶσαν τὴν γῆν, σὺν ταῖς χιλιάσι, καὶ μυριάσι τῶν Ἀγγέλων· τότε μὴ Κύριε φεύσω, ἄνες, καὶ ῥῦσαι καταδίκης, μή με καταισχύνῃς, μὴ με κατακρίνῃς, πρὸ τῆς αἰωνίου.

Αἰνῶμεν, ὑμνῶμεν, δοξολογοῦμεν. Ὁ Εἱρμός.

Ὁ στηρίζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῷα αὐτῆς, ὁ πηγὴς θαλάσσης θεῖον ῥάμμον, καὶ συμέχων „ τὸ πᾶν, σὲ ὑμνεῖ Ἡλίας, σὲ δοξάζει Σιλώμ, „ σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα Κτίσις, τῷ δημιουρ„ γῷ, καὶ Κτίστῃ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Τὸν Θεοδηλωθέντα ἐν ὄρει.

Τὸν ἀπὸ τῆς σῆς μακρωθέντα, Πάτερ, ἀγάπης, καὶ ἐθελουσίοις ὁρμαῖς ἡδονὰν δουλωθέντα, ὑπηρέτουντα, ὡς τὸν Ἄσωτον δέξαι· μόνῳ γὰρ ἐπάρχεις πολυέλεῳ.

Ἄκαρπος ἐδόκουν εἶναι συκῆ, μόνῳ τῷ κακίαν γεωργῶν ὁ ἄθλιος, τὸ πῦρ μοι προξενῆσαν· τὸ δὲ Κύριε καρποφόρον με δείξον, φειδοῖς ἀγαθὰς καρποφορῆσάντα σοι.

Νήστευσον ψυχή μου κακίας, καὶ πονηρίας, κράτησον ὀργῆς, καὶ θυμοῦ, καὶ πάσης ἁμαρτίας. Ἰησοῦς γὰρ τοιούτῳ θέλει νηστείαν, ὁ φιλανθρωπότατος Θεὸς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ Θεοτόκε τὰ ὅπλα ἡμῶν, καὶ τεῖχος, σὺ εἶ ἡ ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προσερχόντων· σὲ καὶ νῦν εἰς πρεσβείαν κινοῦμεν, ἵνα λυτρωθῶμεν τῆς ἐχθρῶν ἡμῶν.

Εἱρμὸς ἄλλος. Μεγαλυνόμεν σε.

Καθαρὰν νηστείαν, τῷ κακῶν τῶν ἀποχῇ προσενέγκωμεν, ὡς θεῖα δωρεῖσθαι Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ἐλισσαῖος πάλαι, πῶς διέῤῥιφε Προφήτας, μαθοῦσα, ψυχή, χειδίως ἐκῤῥάφηθι, ἀπολυσεῖσα Χριστοῦ.

Δόξα.

Τριαδικὴν μίαν σε, Θεότης, ἀνυμνοῦσι τοῖς προσώποις μορφῶν, Πατέρα τὸν ἄναρχον, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ζωόν.

Καὶ νῦν.

Θεομῆτορ Κόρη, ἡ πασῶν τῶν ἀνάκτων Βασιλέως Χριστοῦ· σῶζε τῇ προσβείᾳ σου, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δανιὴλ τὰς θήρας ἐν τῷ λάκκῳ ἡμερῶν ἰσχυρότητας κημοῦ, καὶ ἡμᾶς δαμάσωμεν τὰ πάθη νηστεύοντες.

Ὁ Εἱρμός.

Μεγαλύνομέν σε, τὸν παράμωμον Μητέρα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ἐν ᾗ ἐπισκίασε τὸ Πνεῦμα τὸ παράγιον.

Τὸ φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου· εἰς τὸν στίχ. τὸ ἰδιόμελον τῆς ἑνδόξης, δίς, ἦχος δ'.

Τὸν χαλεπὸν τῷ παισμάτων μου ῥύπον ἐνδύσωμαι, καὶ τῆς χαρᾶς τὸ νυμφικὸν ἐκβέβλημαι· οἰκτιρμόν με τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνίᾳ, ὡς τὸν ἄσωτον παῖδα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με. Μαρτ.

Τίς μὴ ἐξίσταται ὁρῶν, ἄγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν, ὃν ἠγωνίσασθε, πῶς ἐν σώμασι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνικήσατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ σταυρῷ ὁπλισάμενοι· ἔθος ἐπαξίως ἀνεδείξασθε δαιμόνων φυγαδοῦται, καὶ βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀγγέλοις κεκόσμησαι τοῖς πηλίνοις σώμασι, δόξα σοι ὑψίστῳ Θεῷ τῷ σὸν Τειλεσθί.

Καὶ νυῦ.

ΠΑιδοτόκον παρθενεύσασα μόνη Θεοχαρίτωτε, τὸ μυστήριον μόνα, φοβικὸν τὸ πεφώτιον. Θεὸν γὰρ ἐγέννησας σεσωσμένον λαόν, τὸν Σωτῆρα τῦ Κόσμυ.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

ΜΗδεὶς ἡμῶν ῥᾳθυμίᾳ, καὶ ὀκνῳ βαλλέσθω ὦ ἀδελφοὶ· ὁ καιρὸς ἐργασίας, ὥσα Παντοκράτωρ, τῆς ὁ φόβιμος ἄρα, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ κερδῆσαι ὅλης αἰῶνας.

Αἰνέσωμεν ὁλοψύχως, ὁ Εἱρμός.

ΤΟν ἐν φρονῖ, ζῶν παισὶ τῶν Ἑβραίων συναπαβάντα θείκῃ τῇ δυνάμει, Ϲ ὀρθόντα Κύριον, Ἱερεῖς ὑλογῖτε, Ϲ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τὲς αἰῶνας.

Ἐξ ἧς ἡ Ϛ'. Ὕλην φωτοειδεσαν νεφέλ.

ΕΙς ἁμαρτίας πολλῶν, εἰς ἀπογνώσεως βάθη, εἰς τεκνωμίας λογισμῶν, καὶ παθῶν καταγωγίας ἀβέβαιον ἀναβολῆ, ἐλεινὸς ἡ ἄβυσσος βοήθει μοι, καὶ τῇ σῇ ἀναπαγχεία ὁμβρεῖσον μοι ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν.

Διὰ νηστείας τὸ σῶμα, δι' ἐγκρατείας τὸ πνεῦμα, ἐξ ἑκατέρων τῶν ψυχῶν ἐκκαθάιρομαι πρὸς, καὶ καθαρῷ λαμπρῶς ὑπαντήσομαι, ὁλόβρυτα τὰ σωτήρια πάθη, ἃ ὑπὲρ ἐμῶν ὁ Λυτρωτής.

ΩΣ ὁ Τελώνης σωθῖναι, ὥσπερ ὁ Πέρην ἑκατόν, ὡς ὁ Λησὴς ἀναβοᾷ, μετάσχοι με οἰκτίρμον, ὡς ὁ Τυφλὸς, Τίὲ Θεῦ, κραυγάζω σοι, ἀνοίξον τῆς ψυχῆς μυ ὀφθαλμὲς πυρφόντας τῇ κακίᾳ τὸ φῶς περιστῦ.

Θεοτοκίον.

ΤΟ' ἀλατόμητον ὄρ Θ., τὸν ἀδιόδευτον πύλον, τὸν ἀνατέραν Οὐρανῦ καὶ τῆς Κτίσεως πάσης, τὸν καλλονὴν τῦ Ἰακὼβ, τὸν στάμνον τῶν πάγχρυσον, καὶ γέτυραν, καὶ Μητέρα τῦ Κτίσε, τὴν Παρθένον μακαρίσωμεν πιστί.

Ἄλλ Θ. Ἐν Σιναῳ τε ὄρει.

ΤΑ ς πικρὰς ἡμέρας γνωρίσαντες ὡς πάσας ἴσας, φροσωμεν τῇ Θεῷ ἀναπέμψωμεν σωτηρίσιν καθαρᾶ, συχνοτέρως τὸ γόνυ κλίνοντες, καὶ λέγοντες. Κύριε φρόσδεξαι τὰς δήσεις, καὶ φροσωμεν τῦ σὰν δῶλων αἰῶ.

ΟΙ Λαὸς ὁ καθίσας ὡς γέγραπται, τὰ φαγῶν τε καὶ πῶν, ὀξυπόνησαν πυρίσαι λαβόντες τὴ γλυκυτῆ Βεελτεώρ, βλέπε γαστριμαργίας τὰ δεινὰ κύματα· ἡμᾶς δὲ νηςεύσωμεν, Ϲ δοξασθησόμεθα ὡς ὁ μέγας Μωσῆς.

Δόξα.

ΤΗ ὑσία μονὰς ὃ ὑμνῖτ Θ. ἡ ὑπέρθεος Τειλεσθ, ἑνιαίως τῇ φύσα μεμέλιται ἴσις φροσώποις ἰδικῶς, μὴ τριωνύμῳ τὸ τμᾶται, ἓν ὄσα τρισσεύεται, αὖτη Πατὴρ ὅσιν, ὁ Τἱὸς, Ϲ Πνεῦμα τὸ ζωῆς, ἡ φερέσεια τὸ πᾶν.

Καὶ νυῦ.

ΠΑιδοτόκον Παρθένον τίς ὕμνυσε; καὶ μητέρα πάλιν ἀνδρός; Μαριὰμ ἐκπλαῆς τὸ τεθέν. ἀλλὰ φοβῖζε μοι τὸ παῖ. Μὴ ἐρώνα τὰ βάθη τῆς θεότοκιας μυ, τῆς παιδάνλυς, ὅσπ δ' ἀνθρώπιον νόν ἡ κατάληψις.

Δόξασοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξασοι.

ΟΤι σὺ ἡ ὀργὴ ἀνυπόστατ Θ. ὅπὶ τὰς ἁμαρτωλὶς, τίς λογισὸν ὑποσήσεται Κύριε, τῶν σῶν τοιῦτος ἀπειλῶν; ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεΘ. σῶσόν με τῇ ἀβύσσῳ σε, ὁ κῦ τὰ ἔργα μυ τὰ πολλὰ, καὶ θεινά.

Ὁ Εἱρμ. ε.

ΕΝ Σιναίῳ τῷ ὄρει κατέβη σε, ἐν τῇ βάτῳ Μωϋσῆς, τῶν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητ Θ. συλλαβόσαν ἐν γαστρί. Δαυὶλ δ' ὡς σὲ ὅσν ὄρ Θ. ἀλατόμητον, ῥάβδον βλαστήσαραν Ἡσαίας κέκραχε, τῶν ἐκ ῥίζης Δαβίδ.

Τὸ Φωτισμῶνον τῆ ὄψυ. Εἰς τὸν ςίχ. τὸ ἱλασμὸν τῆς πύλης σὸς· ἦχ Θ. βαρύς.

ΗΜάρτον ὁμολογῶ σοι Κύριε ὁ ἄσωτος ἐγώ, ὦ ζῶμαι ἀτενίσω εἰς Οὐρανὸν τὸ ὄμμα· ἐκπέσον γὰρ ἐκπασῶν ἐγδυμίων ἀθλιῶ Θ., ἥμαρτόν εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σε, κ' ἐκ εἰμὶ ἄξιΘ. κληθῆναι υἱός σε· ἐμαυτὸν ἀπονήπτωσε, ὡ χρίζω καταγέρων, ὡδὲ πάλιν μαρτύρων· ἔχω θριαμβεύσασί με τῶ ἀσωτείαν· ἔχω σπλιτθῆσαν τῶν φαύλων πολιτείαν· ἔχω καταχωύσαν τῶν παρισάν μυ γύμνωσιν· φρῖξ ἐντροπὴν θέ τὰ ῥάκη, ἃ φερβίβλημαι· θέ σωλάγχε Πάτερ. Τὲ μονοῤῥυὲς, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον μεταποιητά με δέξαι, καὶ ἐλέησόν με.

Μισοτ.

ΕΝ μίσῳ τε σαλὶς τῆ ὠφελημόνων ἀγαλλόμυσι, ἀνεβόων οἱ Ἀθληφόροι, Κύριε δόξασοι.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτ. Ὁμοιον.

ΕΊτέχθης σὲ Παρθένε ἀνερμήνευτος, Ϲ ἐφώνασας τὲς ἐν σκότα, Χαῖρε βοάντας, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Τελετάριν, Ὑποπέραν τῆς Προφητείας· ἦχ Θ. βαρύς.

ΣΩτηρία ἡμῶν ὑπάρχεις Κύριε, Ϲ ὑπερασπισὴς ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως· ἐλέησον ἡμᾶς κῦ τὸ μέγα σε ἔλεΘ., φιλάνθρωπε.

Περικείμενον. Ψαλμὸς. με. ἦχ Θ. δ'.

ΚύριΘ. κῦ Δυνάμεων μεθ' ἡμῶν.

Στίχ. Ο' Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ, Ϲ δύναμις.

Προφητείας Ἡσαΐα τὸ Ἀναγνωσμα.

ΤΑδε λέγει Κύριος. Γενέσονται πᾶς ὁ λαὸς τῆ Ἐφραὶμ, Ϲ οἱ καθήμενοι ἐν Σαμαρείᾳ ἐν ὕβρει Ϲ ὑψηλῇ καρδίᾳ, λέγοντες· πλίνθοι πεπόικασιν, ἀλλὰ σὺτι λαξέσομεν λίθυς, Ϲ κύψωμεν συκαμίνυς Ϲ κέδρυς, Ϲ οἰκεσθησόμεθα μᾶλλ

μεν ἐαυτοῖς πύργον, ⁊ ῥᾶξαι ὁ Θεὸς τὰς ἐπιστασίας τοῦ ὄρους Σιὼν ἐπὶ ἀωτὸν, ⁊ τὰς ἐχθρὰς ἡσθι ἀβασιτάσιτα. Συείραι ἀφ' Ἡλίου ἀνατολῶν, ⁊ τὴν Ἐλλάνασ ἀφ' Ἡλίου δυσμῶν, τὰς κατεθίοντας τὸν Ἰσραὴλ ὅλῳ τῷ στόματι. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλή. ⁊ ὁ λαὸς ἐκ ἀπεστράφη, ἕως ἐπλήγη. ⁊ τὸν Κύριον ἐκ ἐξεζήτησαν. Καὶ ἀφεῖλε Κύριος ἀπὸ Ἰσραὴλ κιφαλὴ ⁊ οὐρὰν, μόγις ⁊ μικρὸν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, φρισβύτιλον, ⁊ τοὺς τὰ θερίσματα θαμιάζοντας, αὖτη ἡ ἀρχὴ· ⁊ φροφήτιλ διδάσκοντα ἄνομα, ὕτος ἡ ὁσμή. Καὶ ἔσονται οἱ μικαρίζοντες τὸν λαὸν τοῦτον πλανῶντες, ⁊ πλανῶσιν, ὅπως κατασίωσιν αὐτούς. Διὰ τοῦτο ἐπὶ τοὺς νεανίσκους αὐτῶν, ἐκ εὐφρανθήσεται ὁ Κύριος, ⁊ τοὺς ὀρφανοὺς αὐτῶν, ⁊ τὰς χήρας αὐτῶν ἐκ ἐλεήσει· ὅτι πάντες ἄνομοι, ⁊ πονηροὶ, ⁊ πᾶν στόμα λαλεῖ ἄδικα. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλή. Καὶ καυθήσεται ὡς πῦρ ἡ ἀνομία, ⁊ ὡς ἄγριος ξηρὰ βρυθήσεται ὑπὸ πυρός· ⁊ κατακαυθήσεται ἐν τοῖς δάσεσι τῆς ὑρυμῆς, ⁊ συγκαταφάγεται τὰ κύκλῳ τῆ βυσῶν πάγῶν. Διὰ ὀργὴν Κυρίου συγκέκαυται ἡ γῆ ὅλη, ⁊ ἔσται ὁ λαὸς ὡς ὕλη πυρὸς κατανικαμένος, ἀνθρωπος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐκ ἐλεήσει, ἀλλὰ σκληνιεῖ εἰς τὰ δεξιὰ, ὅτι πεινάσει, ⁊ φάγεται ἐκ τῆ ἀριστερᾶ, ⁊ οὐ μὴ ἐμπλησθῆ· ἄνθρωπος τῶν ἰδίων τὰς σάρκας τῶ βραχίονος αὐτοῦ φάγεται· ὁ Ἐφραὶμ τὸν Μανασσῆ, ⁊ Μανασσῆς τὸν Ἐφραὶμ, ὅτι ἅμα πολεμήσουσι τὸν Ἰούδαν. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις, ἐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλή.

Οὐαὶ τοῖς γράφουσι νομοθέσιαν, γράφοντες γραφὰς πονηρὰς γράφουσιν· σκολιοῦντες κρίσιν πλουσίων, ἁρπάζοντες κρίμα πενήτων τῆ λαοῦ μου, ὡς τε εἶναι αὐτοῖς χήρας, εἰς διαρπαγήν, ⁊ ὀρφανοὺς εἰς φρουρικήν. Καὶ τί ποιήσουσιν ἐν τῆ ἡμέρᾳ τῆς ὀπτασπῆς; ⁊ ἡ ὀλίψις ἥξῃ, παρέρωθεν ἥξει· ⁊ ἐκεῖς τίνα καταφεύξεται τὲ βοκθηθῆναι; ⁊ ποῦ καζαλείψατε τὴν δόξαν ὑμῶν, τῆ μὴ ἐμπεσεῖν εἰς ἀπαγωγήν. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἐκ ἀπεστράφη ἡ ὀργὴ, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλή.

Προκείμενον. Ψαλμ. μϛ'. ἦχος γ'.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τὰ Ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Τῆ Τρίτῃ τῆ γ'. Ἑβδομάδος Ἑσπέρας. εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἤχου. στ'. καὶ Ἀλληλουϊα προσόμοια τῆ Τετράδι γ'. καὶ τὰ Μαρτύρια τῆ Κυρίε Γωσήφ. ἦχος γ'.

Ἐφησυχία τὰ τριακόντα.

Κτεῖνε ὁ Σπυρῶν κλίνας τὸν δόλιον, τῆς αὐτῶ ῥύσαι με ἀπάτης τὸν ἀμβρυόντα, καὶ ἐξαπετόμενον· ⁊ ψυχῶν ἐκκρέμασε με, ἵνα δι' ἐμοῦ τὰ σὰ θελήματα πλῶν, ὅπως βλέπω, Δέσποτα, ῥαμνοὺς τὰ σπλάχνα σου Παθήματα.

Ὅμοιον.

Τέθραμαι ἡδονῆς ῥομφαίᾳ, Κύριε, καὶ σπαρὰς ὅλος ἐκκρεμῶμαι· ἴασαι, ζώωσον τῶ ταπεινῶ μου ψυχῶ, ὁ τῆ λόγχῃ ῥωθῶν Δέσποτα· καὶ τὰς τεθρομένας βέλει τὰς ἐχθρὰς, ὡς Σωτὴρ ἰασόμενος, καὶ σπλάχνα σου Παθῶν, κορυφωθὲν ἀνάδειξόν με.

Ἕτερον στιχ. προσόμοιον. τῶ Κυρίε Θεοδώρῳ ἡγουμένῳ β'. Σταυροπήγιε ἐκκλησίας.

Ἡ πηγὴ Κύριε τῆς ζωῆς φωτοδότης, καθεζόμενος τὸν Σταυρόν σου ἀκροκείτας ἰδὼν ἐν χαρᾷ, καὶ φρασκιωθεὶς φόβῳ· ἐβλάστησε τὸ ἄλλος πάθη τὰ σὰ τὰ ἑκούσια, ἃ ἐδίδοκησεν ὑπὲρ ἡμῶν ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ τῶ Μιλιτῆ γ'. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἑστίασε Παρθένε, Ψαλμὸς, μϛ'. ἦχος γ'.

Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα.

Στίχ. Ἐν πόλει τῶ Θεῶ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἁγίῳ.

Γενέσιος τῶ Ἀναγνώσματος.

Εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε· ἔσελθε σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου εἰς τὸν Κιβωτόν· ὅτι σὲ εἶδον δίκαιον ἐναντίον ἐμοῦ ἐν τῆ γενεᾷ ταύτῃ· ἀπὸ δὲ πάντῶν κτηνῶν καθαρῶν εἰσάξεις σεαυτῷ ἑπτὰ ἑπτὰ ἄρσεν καὶ θῆλυ, καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶ μὴ καθαρῶν δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ· καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶ καθαρῶν ἑπτὰ ἑπτὰ, ἄρσεν καὶ θῆλυ, καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῆ Οὐρανοῦ τῶ μὴ καθαρῶν δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἀφεῖναι σπέρμα ἐπὶ πάσαν τὴν γῆν· ἔτι γὰρ ἡμέραι ἑπτὰ ἐγὼ ἐπάγω ὑετὸν ἐπὶ τὴν γῆν, τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, καὶ ἐξαλείψω πᾶν τὸ ἀνάστημα, ὃ ἐποίησα ἀπὸ προσώπου πάσης τῆς γῆς· καὶ ἐποίησε Νῶε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός.

Προκείμενον. Ψαλμὸς, μη'. ἦχος β'.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ Ἔθνη.

Παροιμιῶν τῶ Ἀναγνώσματος.

Υἱέ, ἀκοὴ μου· ⁊ μακρυνοί, οἱ ὁδοὶ μου φυλάξουσι. Ἀκούσατε σοφίαν, ⁊ συφίσητε, καὶ μὴ ἀποφεύγητε. Μακάριος ἀνὴρ, ὃς εἰσακούσεταί μου, ⁊ ἄνθρωπος ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει, ἀγρυπνῶν ἐπ' ἐμοῖς θύραις καθ' ἡμέραν, πεῖρ σαυμὸς ἐμοῦ ἀσύσαν· αὐ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἑτοιμάζεται θέλησις ἀπὸ Κυρίου· οἱ δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς ἐμὲ, ἀσεβοῦσιν εἰς τὰς ἑαυτῶ ψυχάς, καὶ οἱ μισοῦντες ἐμὲ, ἀγαπῶσι θάνατον. Ἡ σοφία ᾠκοδόμησε ἑαυτῆ οἶκον, καὶ ὑπήρεισε στύλους ἑπτά. Ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, ⁊ ἐκέρασε τὸν κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἑτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τὰς

Γενέσιος.

Νῶε ἀνθρωπῳ δίκαιῳ, τέλειῳ ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ. Τῷ Θεῷ ἐνεπέησε Νῶε, ἐγέννησε δὲ Νῶε τρεῖς υἱούς, τὸν Σὴμ, τὸν Χὰμ, τὸν Ἰάφεθ. Ἐφθάρη δὲ ἡ γῆ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας. Καὶ εἶδε Κύριος ὁ Θεὸς τὴν γῆν· καὶ ἰδοὺ κατεφθαρμένη· ὅτι κατέφθειρε πᾶσα σὰρξ τὴν ὁδὸν αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε, καιρὸς πάντος ἀνθρώπου ἥκει ἐναντίον ἐμοῦ· ὅτι ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας ἀπ' αὐτῶν· καὶ ἰδοὺ καταφθερῶ αὐτοὺς, καὶ τὴν γῆν. Ποίησον σεαυτῷ κιβωτὸν, ἐκ ξύλων τετραγώνων· νοσσιὰς ποιήσεις τὴν κιβωτὸν, καὶ ἀσφαλτώσεις αὐτὴν ἔσωθεν, καὶ ἔξωθεν τῇ ἀσφάλτῳ, καὶ οὕτω ποιήσεις τὴν κιβωτὸν, τριακοσίων πήχεων τὸ μῆκος τῆς κιβωτοῦ, καὶ πεντήκοντα πήχεων τὸ πλάτος, καὶ τριάκοντα πήχεων τὸ ὕψος αὐτῆς· θυρωμάτων ποιήσεις τὴν κιβωτὸν· καὶ εἰς πῆχυν συντελέσεις αὐτὴν ἄνωθεν. Τὴν δὲ θύραν τῆς κιβωτοῦ ποιήσεις ἐκ πλαγίων· κατώγαια διώροφα, καὶ τριώροφα ποιήσεις αὐτήν. Ἐγὼ δὲ ἰδοὺ ἐπάγω τὸν κατακλυσμὸν, ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς, καταφθεῖραι πᾶσαν σάρκα, ἐν ᾗ ἔστι πνεῦμα ζωῆς ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ ὅσα ἂν ᾖ ἐπὶ τῆς γῆς, τελευτήσει. Καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου μετὰ σοῦ· εἰσελεύσῃ δὲ εἰς τὴν κιβωτὸν σὺ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ ἡ γυνή σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου μετὰ σοῦ. Καὶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, δύο δύο ἀπὸ πάντων εἰσελεύσονται πρὸς σὲ, τρέφειν μετὰ σοῦ, ἄρσεν καὶ θῆλυ. Σὺ δὲ λῆψη σεαυτῷ, ἀπὸ πάντων τῶν βρωμάτων, ἃ ἐδώδιμα, καὶ συνάξεις πρὸς σεαυτὸν, καὶ ἔσται σοι καὶ ἐκείνοις φαγεῖν. Καὶ ἐποίησε Νῶε πάντα ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς, οὕτως ἐποίησε.

Περικόμματον. Ψαλμὸς μδ'. ἦχος πλ. β'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου, ἐν πάσῃ γενεᾷ, καὶ γενεᾷ.

Στιχ. Ἐξηράνθη ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.

Παροιμιῶν.

Διὸ σὺ τὴν σοφίαν κήρυξε, ἵνα φρονήσεις σοι ὑπακούσῃ· ὅτι γὰρ τῆς ὑψηλῶν ἄκρων ἔστιν, ἀναμέσον δὲ τῆς τρίβων ἵστησι, παρὰ δὲ πύλας ἀνοιγῶν παρισθήκε, ἐν δὲ εἰσόδοις ἀνοίγεται· ὑμᾶς ὦ ἄνθρωποι παρακαλῶ, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Νοήσατε ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνδιδύσκεσθε καρδίαν· ἀκούσατέ μου, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίξω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀληθείαν μελετήσει ὁ φάρυγξ μου, βδελυγμίαν δὲ ἐναντίον ἐμῶν χειλέων φαῦλα. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιὸν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες· πάντα εὐθέα τοῖς συνιοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὑρίσκουσι γνῶσιν. Λάβετε παιδείαν καὶ μὴ ἀργύριον, καὶ γνῶσιν ὑπὲρ χρυσίον δεδοκιμασμένον· κρεῖσσον γὰρ σοφία λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἔστιν. Ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκήνωσα βουλὴν καὶ γνῶσιν, καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπικαλέσομαι. Φόβος Κυρίου μισεῖ ἀδικίαν, ὕβριν τε, καὶ ὑπερηφανίαν καὶ ὁδὸς πονηρὰν, μεμίσηκα δὲ ἐγὼ διεστραμμένας ὁδοὺς κακῶν. Ἐμὴ βουλὴ, καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Δι' ἐμοῦ Βασιλεῖς βασιλεύουσι, καὶ οἱ δυνάσται γράφουσι δικαιοσύνην· δι' ἐμοῦ μεγιστᾶνες μεγαλύνονται, καὶ τύραννοι δι' ἐμοῦ κατέχουσι γῆς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες, εὑρήσουσι· πλοῦτος, καὶ δόξα ἐμοὶ ὑπάρχει, καὶ κτῆσις πολλῶν καὶ δικαιοσύνη· βέλτιον ἐμὸς καρπὸς χαρίζεσθαι ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον· τὰ δὲ ἐμὰ γενήματα κρείσσονα ἀργυρίου ἐκλεκτοῦ. Ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης περιπατῶ, καὶ ἀναμέσον τρίβων δικαιώματος ἀναστρέφομαι, ἵνα μερίσω τοῖς ἐμὲ ἀγαπῶσιν ὑπάρξεις, καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἐμπλήσω ἀγαθῶν.

Εἰς τὸν τρ. τὸ ἰδιόμελ. ἦχος β'.

Πάτερ ἀγαθὲ, πάντων ὧν μοι δέδωκας, ἐγύμνωσέ με ἡ ἁμαρτία· ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐδούλευσα ξένῃ πολίτῃ ζωᾷ μοχθηρᾷ βιώσιμα, καὶ τῆς αὐτῆς ξενίας οὐκ ἐνεπλησάμην· διὸ ἵδρωσον πρὸς σὲ, γνώσκων σε τὸν φιλανθρωπίαν, σπάσόν με τῷ γλυκασμῷ τῆς φιλανθρωπίας σου, καὶ σῶσόν με.

Μαρτ.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων προσβάλοντες ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνοῦντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τὴν ἀνθρώπων τὸ γένος πίστει δοξάζεται.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐκ λαμπόνων σε παρθενικῶν, φῶς τῷ Κόσμῳ ἔλαμψε, ὁ λόγος ὁ Λόγου, αὐτὸν ἱκέτευε σωθῆναι παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐκ τῆς παγίδος τοῦ ἐχθροῦ.

Τῇ Τετάρτῃ τῆς γ'. Ἑβδομάδος, εἰς τὸν Ὄρθρον τὰ τυπικὰ τοῦ ἦχου. Μετὰ τὴν Θεοτόκιον τροπ. παθὲς. κατανυκτικὸς τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. στιχ. παθὲς. τοῦ Κυρίου Γωσήφ· ἦχ. α'.

Τῷ λίθῳ σφραγισθέντος.

Νηστεία, καὶ δίψῃ ἑαυτοὺς καθαρίσωμεν, καὶ πτωχῶν θερμηθῶμεν τὸν Θεὸν διὰ πάσου-

τὰς ἑαυτῆς ψάλας, συγκαλῶσα μὴ ὑψηλῇ κηρύγματος δὴ κεφαλῇ, λέγουσα, Ὃς ὅζιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρός με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν, ἔφην, ἔλθετε φάγητε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καὶ πίητε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολάβετε ἀφροσύνην ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα Βασιλεύσητε, καὶ ζήσατε φρόνησιν, καὶ κατορθώσατε ἐν γνώσει σύνεσιν. Ὁ παιδεύων κακὸς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ· μὴ ἔλεγχε κακὸς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε. Ἔλεγχε σοφὸν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τῷ δίκαιος εἶναι. Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ βουλὴ Ἁγίων σύνεσις· τὸ γὰρ γνῶναι νόμον, ἐμφρονίας ἐστὶν ἀγαθῆς· τίτῳ γὰρ τῷ ζῆν πολλὰς ζήσεις χρόνους, καὶ προσθήσεταί σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὸν αἶν. τὸ ἰδιόμ. ᾠ ἦχος δεύτερος, δίς. ἦχος β'.

ΠΑτέρα σε τὸν Κτίσαντα ὑπογράφεσθαι τολμῶ Κύριε, ζῶν ὑπάρχων γεννήσεις σῆς μετέσχεν εἰκόνος· καὶ τῆς ὑιοθεσίας ἐστέρητον ἀσώτως βιώσας, καὶ τῇ λήθῃ τῶν σῶν θεσπίων ἐκδαπανήσας τὴν οὐσίαν· μὴ ὦν ἀποκηρύξῃς με ὁ τὸν σὸν ἐκδικήσας Υἱὸν μονογενῆ Σταυρῷ ὑπὲρ ἐμοῦ σαρκὶ θάνατον ὑπομείναντα· ἀλλὰ βελτιώσας, οἰκείωσον σαυτῷ φιλάνθρωπε.

Μαρτ.

ΧΟροὶ Μαρτύρων ἀντίφωνοι τοῖς τυραννοις λέγοντες· ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων, οἱ δὲ πυρὶ καὶ βασάνοις οὐδαμίζετε ἡμᾶς, ἐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα. Καὶ νῦν, σταυροθεοτοκ. ἦχος ὁ αὐτός.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

ΟΤε σε ἄνομος λαὸς, Σωτὴρ, τὸν ζωὴν τὸν ἁπάντων ξύλῳ ἀνέρτησε, τότε καὶ ἡ παναγὴς ἀγνὴ καὶ Μήτηρ σου παρεστῶσα ὠδύρετο ὁλοφυρομένη· τέκνον μου γλυκύτατον, φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν· οἴμοι, πῶς κακούργων ἐν μέσῳ, ξύλῳ προσπαγῆναι ἠνέσχου, ὁ τὴν γῆν κρεμάσας ἐν τοῖς ὕδασι.

Τῇ δ', αἱ γ'. Ἐβδομάδ. εἰς τὸν Ὄρθρον τὰ ἰδιόμελα. Μετὰ τὸν ἁ. τροπ. λιτομεν καθίσ. σταυροσιμα τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὸν β'. τροπ. λιτομεν τὸ παρὸν κάθισ. τῶ κυρίῳ Ἰωσιφ· ἦχος γ'.

Τὸν ὡραιότητα.

ΞΥλῳ ἐμόρφανας τὸν φλοῖα δίκαιος τῆς παραβάσεως, Σταυρῷ ὑψώθητε· καὶ ἀπενέκρωσας ἐχθρὸν νεκρώθητε θελήματι, ὃν ἐνστάζω σε τῆς σαρκός μου θελήματα νέκρωσον, καὶ ζώωσον τὸν ἀθλίαν καρδίαν μου, ὑπεῖκα παθοκτόνῳ καθάρας με πάσης κηλίδος ὡς ἀπλαγχνος.

Δόξα. Καὶ νῦν· σταυροθεοτοκ. Ὅμοιον.

ΤΟν ἐπονείδιστον οἰκτίρμον, θάνατον δι' σταυροῦ σου ἐκ νεκρῶν ὑπέμεινας· ὃν ἡ τεκοῦσά σε Χριστὲ ὁρῶσα ἐπιβοᾶτο ἀπλάγχνα, κοπτομένη δὲ μητρικῶς ἐπωδύρετο· ἧς ταῖς ἱκεσίαις δι' ἀπλάγχνα ὀλέθρου σου οἰκτίρησον, καὶ σῶσον τὸν Κόσμον, ὁ ἄφραστον τὸν τότε ἀμβρᾶναι.

Εἰς τὸν γ'. στιχολ. καθίσ. ἦχος β'.

Ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνηματος.

ΤΗν φαιδρὰν δεχόμενοι τῆς νοητῆς ὠδῆς βοσμὸν, ἅπαντες δεήθητε ἐν εἰρήνῃ, Κύριε, πάσης τῆς μηχανίας τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενον, καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς ὡς ὑπερύμνους, τὸν Σταυρόν σου τὸν σεπτὸν φέρειν ἀπασάσθαι· ὁ δι' αὐτὸ τὰ ἐλέη σου παρέχων τῇ Οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

Δόξα, παλιν τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, σταυροθεοτοκ. ἦχος, ὁ αὐτός. Εὐαλλαγχνιας.

Ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστὲ δι' ξύλου ὁρῶσά σε νεκρὸν ἀπλαγχνον, κλαίουσα πικρῶς, βοῶσα ἔλεγε· τί τὸ φοβερὸν τοῦτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὸν αἰώνιον, ἀκουσίως ἐν σταυρῷ πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Ψάλλομεν δὲ τὸν Κανόνα τῆ Μωσέως, καὶ τὰ παρόντα Τριῴδια τῇ τῆς ἀνθ', τῆ κυρίε Ἰωσήφ· καὶ στιχολογεῖται ἡ ᾠδὴ. Ὠδὴ γ'. ἦχος γ'. Τὸ στόμα μου.

ΣΤαυρούμενοι δι' ἡμᾶς σταυροθέντι, νεκρούμενον ἅπαντα σαρκὸς τὰ μέλη ἐν νοσίαις, καὶ δεήσεσι καὶ δεήσεσι.

Ὁ Τὴν ἄκαιρον τῆς ἁμαρτίας ἐκτίλας σταυρόσου σε Κύριε, τὰς ἀκαθαίρετους λογισμὰς τῆς ἐμφύσεως μου ἔκπλυνον.

ΚΑθοπλίσαντες τὰς ἐμφύτους νοσήσας, ξηλούμενοι ἔκφυλα δαιμόνων σίφη, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ τυγχάνομεν.

Θεοτοκίον.

ΣΩματούμενον ἐκ σοῦ προῆλθεν ὁ Λόγος, τὴν ἔκπτωσιν ἄχραντε τῆς προπατόρων, δι' ἀπλάγχνα οἰκτιρμῶν διορθούμενος.

Ἱρμος ἀλλος, τῶ κυρίε Θεοδώρε, ἦχος β'.

Στερέωσον ἡμᾶς.

ΟΣὸς ζωοποιὸς Σταυρὸς, Κύριε, σφραγίς μοι ὑπάρχει εἰς σωτηρίαν· ἐν αὐτῷ γὰρ τὸν ἀντίπαλον καταργῶν ἀνυμνῶ σε, ὡς Θεὸν δυνατόν.

ΤΟ ξύλον τοῦ Σταυροῦ καρπὸν ἤνεγκε τῷ Κόσμῳ ζωώσεως ἀϊδίου, ἐξ ἧς ἀπογευόμενοι, ἐκ θανάτου, Χριστὲ, ἀπολυόμεθα.

Δόξα.

Δόξα.

ΤΑ' ζῶα τῆς μιᾶς μορφῆς περίσσια δοξάζω, Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα, ἓν τὸ κράτος καὶ Θεότητος· βασιλεύουσα γὰρ, καὶ μοναρχεῖ ὡς Θεός.

Καὶ νυῦ.

Ο' Τόκος σε σεμνὴ φερεκλῆς πέφυκε. Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἀνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννηθείς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλὴν ἀνδρὸς κυηθείς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Η' Χάρις τοῦ Σταυροῦ περισκλάμπουσα τῷ Κόσμῳ, πρὸς τὰ θεῖα σε οἰκτίρμων συγκαλεῖται Παθὴ πάντας ἡμᾶς· ἀ' πιστῶς περισκιωπήσωμεν καταξίωσον.

Ο' Εἱρμός.

Στηρίωσον ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῷ ὑμνοῦντάς σε.

Ὠ'δὴ ἡ. Λοξαῖῳ πυρὶ ἐικοδόντες.

Σ'Ταυρῷ τὰς ἀρχὰς θριαμβεύσας καὶ τὰς ἐξουσίας τῷ σπότους φωτοδότα, ὅταν ἔλθῃς μετ' ὀξουσίας κρῖναι Κόσμον ἅπαντα, μὴ τὰ ἡμὰ, Λόγε θεαμβεύσῃς κρίφια, ἵνα τὴν πολλὴν σου δοξάζω φιλανθρωπίαν.

Κ Υπτὸς ὁ Κελτὸς ὡς βημάτων ὕσης, καταπελέων τῷ ἴχθεαν τῷ Σταυρῷ σε, μακεδόνμε δικαιοκρῖτα· διὸ καπακρίσεως αἰωνίᾳ ῥῦσαι τὰς φόβῳ κραυγάζοντας, καὶ ὑπερυψῶντας τῷ σῷ φιλανθρωπίαν.

Νηςίαφ πυρὶ ζομωδόντες Παῖδες ὡσεβῶς τῷ ἐπημμένῳ πάλαι φλόγα θάφ δρόσῳ ἔσβεσαν ὄντως, καὶ ἡμᾶς ὑποδύοντες, τὰς καμίνους πάντων παθῶν κατασβέσωμεν· ὅπως τῆς γεέννης ἐκφύγωμεν τῷ φλόγα.

Θεοτοκίον.

Ε'Κ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡ σοφία οἶκον ἑαυτῇ ὑμησαμένη ἰσαρκώθη ἀπορρήτῳ συγκαταβάσει, Κόρη ἀπειρόγαμε· σὺ γὰρ μόνη πασῶν γυναικῶν ἐκλέλεξαι ἀφθόρῳ ἀφθάρτῳ εἰς κατοικίαν Λόγῳ.

Εἱρμὸς ἄλλῳ. Τὸν ἐν τῷ βάτῳ Μωσῆ.

Ο'φείλων λόγῳ τὸ πᾶν, δι' ἡμὲ πάντα φέρεις, ῥαπισμοὺς ἐμπτυσμούς τε, καὶ τῷ σταυρῷ σταύρωσιν Χριστὲ, αἰνοῦμεν τὰ μεγαλεῖα τῆς σῆς φιλανθρωπίας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θ'Τῇ Χριστὲ ὡς ἀμνὸς λογχευθεὶς πλευρᾷ σε, ἵνα με τὸ σκέβαλον σώσῃς τὸ ἀπολωλὸς ἐκ θήρας ἐβρβόλου, καὶ τῇ καλῇ σε μάνδρᾳ σωτάξῃς εἰς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱὸν.

Θ'Εότης μία Τριὰς, ἡ ἀμέριστος φύσις, μερισὴ δὲ προσώποις, τὸ αἴδιον κράτος Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θ'Εοκυήτωρ ἀγνὴ, ἡ ἐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα πάντων τῷ Χριστιανῶν, τῷ δίπαν προσδέχου τῷ σὲ μακαριζόντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ε'Ν τῷ Σταυρῷ σου Χριστὲ, Γέρας ἐγκαυχῶνται, Βασιλεῖς κατασύνται, πᾶς φωτίζεται πιστὸς· ἀξιωσόν με τούτου ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι, καὶ ᾄσαι εἰς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, ὑμνοῦμεν· ὁ Εἱρμός.

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σινᾳίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντά ποτε, ὑμνεῖτε, ὑλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠ'δὴ θ. Ἐν νόμῳ σκιᾷ, καὶ γράμματι.

Τὸν ὄφιν Μωσῆς ἐν ξύλῳ ἀνυψοῦν, ἐτύπωσε, Γῆσοῦ, Σταυρῷ ἑθελουσίως ὑψωθέντα, καὶ τῷ πονηρῷ τῷ ἰοβόλον κακίαν ἀποῤῥαπίσαντα· πρὸς σεαυτὸν δὲ τοὺς βροτοὺς ἀνελκύσαντα φιλάνθρωπε.

Π Τέρ με τῷ σῷ καθάρισον φόβῳ, ἀναπλάττων με τῇ ψυχῇ τῷ θείων σε ἀγάπῃ, καὶ Σταυρῷ τειχίζων με τῷ σῷ, ἵν' ἐξηπάτησε δόλῳ ὁ παλαιὸς πέρκης, ταῖς ἡδοναῖς ἁμαυρώσας τῷ ἐμῷ Χριστὲ ὄμμασιν.

Α'χρεῶν λογισμῶν καὶ πρᾴξεων φαύλων ἠσθόμεθα ἀδελφοὶ, ἁγνίσωμεν καρδίας, πίστεως θῶμεν θήκας ἀρίστας· καὶ χαμαιζήλοις κακίαις ὁμοῖς ἐκπλήττωμεν, ἵνα τὸ Πάσχα τὸ μέγα λαμπροφόροι θεασώμεθα.

Θεοτοκίον.

Ε'Κ σοῦ τῷ ἡμῶν πανσόφων, Παρθένε θέλων ἐφόρεσεν ὁ πλάστης τῇ φύσει· ὁρατὸς δι' ἡμᾶς γέγονεν ἡμῶν, ὁ ἀοράτως τοῖς ἄνω χοροῖς ὑμνούμενος, τῷ σωτηρίαν εἰκόνα, ἀναπλάττων ἀγαθότητι.

Εἱρμὸς ἄλλος. Σὲ τὸν τοιητὴν.

Σ Ὲ τὸν ἐν Σταυρῷ τὰς χεῖρας ταυώσαντα, καὶ τὰ τεταπεινωμένα οἰκειούμενον, δι' ὃ τῷ πρὸς τὸν Πατέρα ἕνωσιν ἔσωσεν, Υἱὲ Θεὸς, πάντες μεγαλύνομεν.

Σ Ὲ ὃν ἀκανθῶν Χριστὲ στεφανώσαντες οἱ ἄνομοι ἔτυπτον, καὶ ἐσταύρωσαν, ἐν οἷς ὁ ὑπ' Οὐρανὸν ἐκλογεῖτο ἅπασα· ἡμεῖς δὲ σωθέντες μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Σ Ὲ τῷ ζωηγῷ ἁγίαν Θεότητα, τῷ τὸ πᾶν συνέχουσαν, καὶ φυλάττουσαν ἀεὶ τὸν Πατέρα, Υἱόν τε, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Καὶ νυῦ.

Σ Ὲ τῷ φωτοειδεῖ νεφέλῃ τῷ Πνεύματος, ὃς ἐξ ἡμῶν ἔλαμψε φῶς τὸ ἀπρόσιτον,

Χρι-

Χριστὸς τῆς Δικαιοσύνης ὁ μόνος Ἥλιος, ὕμνοις Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στ᾽ ἡμῖν τὸ φῶς, τὸ ἄσμον σωτήριον, τὸ τῆς νίκης ζῶπαιον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· αὐτὸς γὰρ τὸν ἐγκράτειαν ἡμῖν καταλύκαιον, καὶ σὺ προσκυνῆσαι καζιώσων.

Ὁ Εἰρμός.

Σὲ τὸν νοητὸν, καὶ ἐμψυχον κλίμακα, ἐν ᾗ ὁ Θεὸς ἠμβῆ ἐπεστήριπτο· σὲ ὑ τὸν Θεὸς ,, Οὐρανὸν ἐσβάδω ἄνοδον, ὕμνοις ἀσιγήτοις με- ,, γαλύνομεν.

Τὸ Φῶς χαρμονικὸν τῆς ἁγίας. Εἰς τὸν ὄρθρ. τὸ ἰδιόμελον τῆς ἑωθινῆς Δίς. ἦχ. β΄.

Ἐν ἡμῖν ὢν ὑπῆπ Παῖδος ἀγαθοῦ ὁ ἀνὴρ ἐγὼ ὑ σωπὴκ, ἀλλ᾽ ἐμαύτὸν τῆς δόξης ἐστέρησα, τὸν πλάτον κακῶς ἀπανήσας τῆς χάριτος· λειπόμην σὺ θέαε ζοφῆς, ὦδρόπος γόγονα μιαρῶ πολίτη· ὑπ᾽ αὐτὸ σὺ πεμφθεὶς εἰς τὸν αὐτὸ ψυχοφθορέα ἀρχὸν, ζῶν ἀπόπτης, συμβοσόμλυν ζῶις κλύσεσι, καὶ ζῶις ἡδοναῖς δ᾽ωλλόων, ὡκ ἐνεπλησόμλυν· ἀλλ᾽ ὑποσρέψας, βοήσε τῷ δ᾽απλάγχῳ, καὶ οἰκτίρμονι Παῖρὶ, εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἐνώπιόν σε ἡμῖρλον, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τὸν Μαρτύρων σε τὰ πλήθη, ἐυσεπᾶσι σε Χριστὲ· ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος. Δόξα. Καὶ νυῦ· σαυροθεοτοκίον ἦχ. ὁ αὐτός.

Σ᾽ὲ τὸ ξύλον σε.

Πόνες ὑπομένασα πολλὰς ἐν τῇ τὲ Τιὸ, καὶ Θεῷ σὺ σαυρώσε ἀχραντε, ἔτευς δακρύσασα, καὶ ἀνεβίας πικρῶς· οἴμοι τέκνον γλυκύτατόν, ἐδίνως πῶς πάχυς, θέλων ἐκλυτώσασθαι τὲς ὀξ Ἀιδὲω μεγανεὶς; ὦδεν παναγία Παρθένε, σὲ ᾠδαμαλεῖμλυ ἐν πίσει, ὕλεων ἡμῖν τῶτον ἀπέργασαι.

Εἰς τὸν Ἰερεκὼν ἑορτάσιμον τῆς Περεκτίας· Ἦχ. πλ. δ΄.

Ὑπόσασις ἔργων ἐν ἡμῖν ἐκ ἔσι Κύριε, ἐλεήμλυ ὑπάρχεις φιλάνθρωπε· τὰ ἔργα σῦ χειρῶν σε μὴ παείδης ἀναμάρτητα.

Προκείμενον. Ψαλ. μς΄. ψ. πλ. β΄.

Ὦσον τῷ Θεῷ Σωτῆρι αἰνέσατε.

Στ. Ὁ Θεὸς Θεῶν Κύριος ἐλάλησε, καὶ ἐκάλεσε.

Προφητείας Ησαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἔσται ὅταν σωτηλεῖση Κύριος πάντα ποιῶν ἐν τῷ ὄρει Σιὼν, καὶ Ἱερεσαλὴμ ὀδησόμλυα ὅδη τὸν νῶν τὸν μέγαν ὅδη τὸν ἄρχοντα τῆ Ἀσυνέμων, καὶ ὅδη τὸ ὕψος τῆς ὀχυρᾶς τῆ ὀφυλαμλῆ αὐτῆ· ἐπὶ γὰ ἐν τῇ ἰσχύϊ ποιήσω, καὶ ἐν τῇ σοφίᾳ τῆς σωτίσεως ἀφελῶ ὕρια Ἐθνῶν, καὶ τὴν ἰσχὺ αὐτῶν προνομῶσω, καὶ συσέσω πόλεις καζοικμίας, καὶ τὼ Οἰκομλίμλυ ὅλων καταλήψομαι τῇ χαρᾷ ὡς γεοσιαν, καὶ ὡς καταλελειμμλίμλυ ὠὸ ἀρᾷ· καὶ ὐκ ἔσιν, ὃς ἀμλυδήσεταί με, ἢ ἀντέσαι μοι· μὴ δοξαζήσεσθαι αἶγινα ἄνδ. τὲ κόπτοντος ἐν αὐτῇ, ἢ ὑψαλήσεσθαι ὄρινον ἄνδ. τῶ ἔλκοντος αὐτὸν· ὡς ἂν τις ἀέῃ ῥάβδον, ἢ ξύλον· καὶ ἐχ ἅπαξ, ἀλλὰ ἀποσελεῖ Κύριος Σαβαὼθ εἰς τὸν σῶ ἡμλὸ ἀπειλίαν· καὶ εἰς τὸν σῶ δόξαν πῦρ καυλμλὸν καυθήσεται· καὶ ἔσαι τὸ φῶς τῆ Ἰσραὴλ εἰς πῦρ καὶ ἁγιάσει αὐτὸν ἐν πυῖ καυλμλῷ, καὶ φάγεται ὡς χόρτον τὼ ὕλλω· τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀποσβεθήσεται τὰ ὄρη, καὶ οἱ βαυνοὶ, καὶ οἱ δρυμοί· καὶ καταφάγεται ἀπὸ ψυχῆς ἕως σαρκῶν· καὶ ἔσαι ὁ φόβνων, ὡς ὁ φόβνων ἀπὸ φλογὸς καυομλίης, καὶ οἱ καταλειφθέντες ἀπ᾽ αὐτῆ ἀριθμὸς ἐσονται, καὶ παιδίον γράψει αὐτές. Καὶ ἔσαι ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐκεῖ φεσεθήσεται τὸ καταλειφθὲν τῆ Ἰσραὴλ· καὶ οἱ σωθέντες τῆ Ἰακὼβ, ἐκέτι μὴ πεποιθότες ὦσιν ὅδη τὲς ἀδικήσασίας αὐτές· ἀλλ᾽ ἐσονται πεποιθότες ὅδη τὸν Θεὸν τὸν ἅγιον τῆ Ἰσραήλ.

Προκείμενον. Ψαλμὸς, Ν΄. ἦχ. πλ. β΄.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κῆ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Στ. Κ. ἀρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ.

Τῇ Τετάρτῃ τῆς γ΄. Ἑβδομάδ᾽ ὁ Ἑσπερινὸς, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσαμλὰ εἴχνις ἐ. καὶ ἀναλημλμα τὸ ἰδιόμελ. Δίς· τὸ γ΄. μερισμὸς τῆ γ΄. προσομοια τῆ Ἀναστάσε, καὶ τὸ Μακάρια ὡς δ΄. τὸ ἰδιόμελον ἦχ. δ΄. Δίς.

Ἀσώτως διεπαύρας τὸν πατρικόν μου πλοῦτον, ἤρημος γέγονα ἐν τῇ χάρᾳ οἰκτίρμον σῦ πονηρῶν πολλῶν· καὶ τῇ ἀλογίᾳ ὁμοιούθη ἀνοήτοις κτίνεσι, καὶ πάσης γαυόμνομαι θείας χάριτος· διὸ δέησίν σε βοῶ σοι τῷ ἐλεήμονι, καὶ οἰκτίρμονι Πατεῖ· ἥμαρτον, δέξαι με μετανοοῦντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτ.

Ἱερεῖα ἐμψυχα, ὁλοκαυτώματα λογικὰ, Μάρτυρες Κυρίε, σώματα τίλεια Θεῦ, Θεὸν γνώσκοντα, τῷ Θεῷ γνωσκόμλυα θεοφάται, ὧν τὴ μάνδρα λύκοις ἀνεπίβατος, φρισβάσατε, καὶ ἡμᾶς συμπομανθῶναι ὑμῖν ὅδη ὑδάτος ἀναπαύσεως.

Ἕτερον ἑαμοῦ προσομοια τῆ Κυρίε Ἰησοῦ. ἦχ. πλ. β΄. Ὁ λίαν ἀποθήμλυος.

Ἥλιε ἀυγάσματα τῆ νοητῆ σεδιαμλύβοι, ὑπόπλα Λ᾽πόστολοι, φωτισμὸν αἰτήσατε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· καὶ παθῶν ῥύσατε ἀχλυώδες σκότος, Ⓒ πλήρες τῶν σωτηρίων ἰδέων φρισβάσατε, δόξ᾽ ἁγίσεων, Ⓒ δώσεων καρδίας σκηνώμάτας, ἃς ὁ πονηρὸς ἐβαμλμόσεν· ὅπως ὑμᾶς πίσε

πάσι σωζόμενοι γερεμίαμβω αὐτ, τὸς τῷ παντόφῳ κηρύγματι Κόσμον ἱδρυσάντας.

Ὅμοιον.

Ἐγὼ μόναι ὁ Ἄσωτος ἀποδημήσας κακίας, κακῶς ἐδαπάνησα ὄντως, Πάτερ ἐλεήμων, πλοῦτον δίδοῦσας, τῷ λιμῷ τήκομαι ἀγαθῶν φειδόμενος, τῷ μιχαήλῳ ἐξομβρώσας ἰδὲ ἐνδέδυμαι, χάριτι ἐνδὺς γυμνούμενος· τῷ κοίζῳ σοι τὸ Ἡμάρτον, οἶδα γὸ τὴν σὴν ἀγαθότητα· δέξαι με ὡς ἕνα, οἰκέτριμον, τῷ μισθίων σε, Χριστὲ, τῷ Ἀποστόλων δηίσεα τῷ ἠγαπημότων σε.

Ἕτερον στιχηρ. προσόμοιον τῆ κυρίε Θεοδώρε· ἦχος ὁ αὐτός. Ἐκ δεξιῶν τῆ Σωτῆρος.

Ἀ Πόστολοι τῆ Σωτῆρος, φωτῆρες Οἰκουμένης, καὶ διεργάται, ἐ σῶσαι, οἱ Θεῦ τῆς δόξης ὡς Οὐρανοὶ διηγήτορες, ἐ πεπικιλμένοι ζοῖς ἄστροις τῷ θαυμάτων, καὶ ζοῖς νέφεσι τῷ ἱάσεων, ἐπτενὰς ὑπὲρ ἡμῶν τὰς ἱκετηρίας κυρίῳ πρεσβεύετε, εἰς ὁρμὴν ἀγαγεῖν τὰς ἀγὰς δεξιὰν ἡμῶν, ἐ ἀξιωθῆναι τὸν ζωηφόρον Σταυρὸν καὶ προσκυνῆσαι, καὶ βλέψαι φόβῳ ἄπαντας αὐτῷ τῷ προσκυνήσει· κατάπεμψον ἡμῖν τὰ ἐλέη σε, Σωτὴρ ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ τὸ Μεγαλυν δ'. Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἐσπέρας Προκείμενον. Ψαλμ. νδ'. ῆχ. δ'.

Ἠλπισα ὅτι το ἐλεῶ τὸ Θεῦ εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Τί ἐγκαυχᾶ ἐν κακίᾳ ὁ δυνατός,

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Νῶε ἐν ἔτῆ ἑξακοσίων, ἐ ὁ κατακλυσμὸς τῷ ὕδατῶ ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς, εἰσῆλθε δὲ Νῶε καὶ οἱ Υἱοὶ αὐτῦ, καὶ γυνὴ αὐτῦ, ἐ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτῦ μετ' αὐτῦ εἰς τὴν Κιβωτὸν, ἐξῆ τὸ ὕδωρ τῷ κατακλυσμῷ· ἐ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, ἐ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν μὴ καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, ἐ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν μὴ καθαρῶν, ἐ ἀπὸ πάντων τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς δύο δύο εἰσῆλθον πρὸς Νῶε εἰς τὴν Κιβωτὸν ἄρσεν ἐ θῆλυ, καθὰ ἐνετείλατο ὁ Θεὸς τῷ Νῶε.

Προκείμενον, Ψαλ. νδ'. ῆχ. δ'.

Εὐ τῷ ἀποστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν.

Στίχ. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτῦ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱὲ ἐὰν σοφὸς γένῃ σεαυτῷ, σοφὸς ἔσῃ καὶ τοῖς πλησίον· ἐὰν δὲ κακὸς ἀποβῇς, μόνῳ ἐν ἀντλήσεις κακά. Οἱ ἐχθροὶ σου ὄψει ἠφάνισαι, ἔτῳ πομπεύει ἀτίμως· ὀδὸν ἀνὸς διώξεται ὄρνια πετόμενα· ἀπέλιπε γὸ ὁδὸς τὸ ἴσωπὸ ἀμπελῶνῳ· τὰς δὲ ἀζύμας τὸ ἰδίᾳ γεωργῷ πεδιάνῳ, βλαπρὸ εἶσι δὲ ἀνὸρὸς ἐρήμῳ, ἐ γὴν βλαπεπεμμένῳ ἐν ὀλιγόσι, σωιάγει δὲ χρῆσιν ἀκαρπίαν· Γεωὴ ἄφεσιν καὶ θεσσαλὰ ἐσθὴς χωμᾶι γίνεται· ἡ δὲ ὀδὸς ἐξ ἀζυμίλω· ἐκάθισεν δὲπὶ ὕψους τῆ ἐωυτῆς οἴκω, ὀδὸ δίῳρω ἐμφανῶς ἐν πλατείαις, φθεγγόμενον τὰς παρανόμους, καὶ κατάδικοις ἐν ζοῖς ὁδοῖς αὐτῦ· ὃς ὃστι ὑμῶν ἀφρονέστατος, ἐκκλινάτω φεῦς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενήσεως εἶπε λέγουσα, ἄρτων κρυφίων ἡδίως ἅψασθε· καὶ ὕδατῶ κλοπῆς γλυκυτέρῳ. Οὐ δὲ ὠκ εἶδεν ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῆ ἄλωσαι, καὶ ὀδὸ πέτασσον φῶς συνεστᾶ· ἀλλὰ ἀποπήδησον, μὴ χρονίσῃς ἐν τῷ τόπῳ, μὴ δὲ ὀδήσῃς τὸ σὸν ὄνομα ἐσχ αὐτῷ· ὕπος γὸ βέβαιόν ὕδωρ ἀλλότριον· ἀπὸ δὲ ὕδατῶ ἀλλοτρίε ἀπέχε, καὶ ἀπὸ πηγῆς ἀλλοτρίας μὴ πίῃς· ἵνα πολιὸ ζήσῃς χρόνον, ἐσεσθῆ δέ σοι ἔτη ζωῆς.

Καὶ ἐξῆς ἡ ἁγία Λειτουργία τῆ Προηγιασμένων.

Τῆ Πέμπτῃ τῆς γ'. Ἑβδομάδῳ, εἰς τὸν Ὄρθρον τὸ ἑωθινόν. Μετὰ τὸν ἑξάψαλμον ιγρολογίαν λόγομεν καθίσ. ἀποστιχὰ τῆς Ὀκτώηχε. Μετὰ δὲ τὴν β'. ιγρολογίαν λόγομεν τὸ παῖν κάθισ. τῶ κυρίε Γωσὴφ· ῆχ. πλ. β'. Ἐλαιὼς τῶ Κόσμε.

Φωτῆρες Κόσμε ἄπλανεῖς, Μαθηταὶ τῶ Σωτῆρος, φωτίσατέ με τῷ ἀχράντῳ ἀκτῖνι τυφλώτητος· καὶ δόξαν θείας ἡμέρας κεκτῆσθε, φυλάττοντα τὰς σωτηρίας ἐντολὰς· καὶ σώτας με λυθῆναι τῶν ἐκεῖ τῷ ἀφιγγῦς, ὅπως ὑμᾶς δοξάζω.

Θεοτοκίον Σμικρόν.

Ἀγία Δέσποινα Χεσεῦ τῶ Θεῦ ἡμῶν Μῆτερ, ὡς τὸν ἁπάντων ποιητὴν ἀπορρήτως τεκοῦσα, ἱκέτευε σωθῆναι Ἀποστόλοις ἱερῆς ἱκέτοτε τῷ ἀγαθότητα αὐτῦ, παῖδων ἡμᾶς λυθῆσαι δεσμῶ, ἐ ἄφεσιν ἡμῖν δοῦναι ἁμαρτημάτων.

Μετὰ τὴν ζ'. τῶν ψαλ. Ἐξαπτέρυγα κ'. τῶ Κυρίε Θεοδώρε· ἦχ. πλ. β'.

Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Κοσμοφαντορες φωτῆρες, Θεῦ Ἀποστολι καταφωτίσατε τὰς ὑμνῳδὰς ὑμῶν, ἀμείβοντες τὸν χρέον τῆς ὑπηρεσίας, ἀξίως αὐτόμβροι, πάντας θαύμασθαι τὸ ζῆλον τῶ ζωηφόρε Σταυρῶ, καὶ ἀπαλαῦσαι ἀβύσσου χειλέων, ἐ σφαλμοῖς, ἐκβοῶντας ψαλμικῶς, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Ἐλπὶς τῶ Κόσμου ἀγαθὴ, Θεοτόκε Παρθένε, τῶν σῶν, ἐ μόνων φοβερὸν ὡσεσταίων αὐτόμβρε. ἀπαγγελθῆτω εἰς ἀκοὰς ἔσατον λαὸν, δυσσήπτων τὸν ἐλεήμονα Θεὸν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Ψαλ-

Ἀλλελμῷ δὶ τὸν Χαιῶνα τῷ Μιχαίᾳ, ϵ τὰ παρ-
ϵπίζα Τριώδια τῷ Κυρίῳ Ἰωσήφ· καὶ ϵιχολο-
γήται ἡ ϕδὴ· ὠδὴ δ'. ἦχ. πλ. β'.

Χριϛὸς μου δύναμις.

ΝΗσείαν, δάκρυα, ϵὐχὰς, συμπάθειαν, ϵὐ-
κατάνυκτον ᾠδὴν, γνώμῃ ὀρθῇ, βίᾳ κα-
θαρότητα ἐπιδειξώμεθα, πιστοὶ, ὅπως δόξης
ἀπολαύσωμεν.

ΦΩϛῆρες ϕαίνοντες τῷ τερπνόματι τῆς σκη-
νῆς Ἐκκλησίας ϑεοφανεῖς, ὤφθητε Ἀπόστολοι·
διὸ ϕωτίσατε ἡμῶν τὰς καρδίας ϑείῳ Πνεύ-
ματι.

ΩΣ ϑείαι ἀνθρακιαὶ ϑερσαναπτόμβοιαι τῷ πυ-
ρὶ τῷ ἀΰλῳ, τὰς ἐμπαθεῖς ὕλας καταφλέξατε
τῷ καρδίαν ἡμῶν σοφοὶ τῷ Θεῷ ἡμῶν Ἀπόστολοι.

Θεοτοκίον.

ΛΥχία ἄσβεϛος, νυμφὼν ὁλόφωτε, Σερα-
φὶμ ὑπερτέρα, Χερουβικὸν ὄχημα, πανάμω-
με, ἀμίαντόν με χαλεπῶν, ϵ κινδύνων ἐλεύ-
ϑερον.

Εἱρμὸς ἄλλῳ τῷ Κυρίε Θεοδώρε, ἦχ. ὁ αὐτός.

Ἀκάθιϛον ὁ Προφήτης.

ΛΑμπῆρες ϑεοφανείας, Ἀπόϛολοι τῷ Σωτῆ-
ρος, ἀναϛοχάσαντες, τῆς ἀγνοίας τὴν νύκτα
ἐλύσατε, ϵ τὴν Ἐκκλησίαν αἰθριάσαντες, ϕω-
νίζετε τῷ Οἰκουμενίῳ ταῖς ϑεοφθόγγοις διδα-
χαῖς ὑμῶν.

ΤΟν Κόσμον δλεϕαμόντες, ἄλλῳ ἐν κατ'
ἄλλο μέρῳ, εἰς μίαν πίϛιν πάντας συ-
νηθροίσατε, Ἀπόϛολοι, ϵ μεταλαχόντες τὰ ἐ-
δάνια, χορδύετε, Χριϛὸν ἀπαύϛως ϵὐδυπορῶν-
τες, τῷ σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δόξα.

ΥΙὸν ϵκ Παζρὸς ϵ Πνεῦμα δοξάζω ὡς ἐξ
Ἡλίου ϕῶς ϵ ἀκτῖνα, τὸ μὲν γνωπτὸς,
ὅτι ϵ γνώπμα, τὸ δὲ ϖερβλητὸς, ὅτι καὶ
ϖερβλημα· συναΐδιον μίαν ὐσίαν ϖροσκυνου-
μένην ὑπὸ πάσης Κτίσεως.

Καὶ νῦν.

ΠΑρθένον βρέφος τεκοῦσα, ϵ τὴν ἀγνείαν
ϕρουρῆσα σεμνὴ σὺ ὤφθης, ϑεὸν γὰρ γεννήσα-
σα, ϵ ἄνθρωπον, ἵνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ
μορϕῇ· τὸ ϑαῦμα σου, Παρθενομῆτορ, ἐκπλήττει
πᾶσαν ἀκοήν, ϵ ἔννοιαν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

ΠΡοσβείαις ὑμῶν ἁγίαις, Ἀπόϛολοι τῷ Κυρίῳ,
αἰχμωτῶμεν, τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν ϖροσ-
πήξαϑαι ἀγνοῖς ϵ ϖοσὶ χείλεσι, ϵ ὄμμασι,
ϖροκυλίοντες τοῖς ἐν τῷ Κόσμῳ, ϵ πάσῃ πλά-
σει καταϖροσκυνούμενον.

Ὁ Εἱρμός.

ΑΚάθιϛον ὁ Προφήτης τὴν ἔλευσίν σου Κύριε,
ϵ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκ-
τεσθαι, ϵ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, ϵ ἔλεγεν,
ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου, ϵ ἐφοβήθην· δόξα
τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Ὠδὴ ε'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

ΜΩϋσῆν ἡ νησεία ϑεόπλων ἔδειξε, ϵ Ἠ-
λίαν πνεύϕῳ ἅρματι ἔλαβεν· ἀσθενῆ
λογισμῷ βλαβερὰν ἐγκρατείᾳ πρὸς ἅπαντα,
ψυχὴ, ῥυθῆς ἀπάτης.

Ὁ Λιθαίνων τοῖς χείλεσι ϖροσκυνῶ σου, ϵ τὸ
μώλωπι ϖρόσπηγμα ϖροσπίπτω· ἴασαι, Χρι-
στὲ, τὴν λυθεῖσάν μου ϖόρϖην ταῖς τῶν Ἀπο-
στόλων, εἰκτίρμον, ἱκεσίαις.

Οἱ τῷ Κόσμῳ ϕωτῆρες οἱ ϑεαυγέσταται τῷ
ϖαθῶν ἡμῶν νέϕει δροσισθέντες, ϵ ϖροσ-
κυνηταὶ τῆς λαμπρᾶς Ἀναστάσεως δείξατε ὑ-
μνοῦντας τὸν Ἥλιον τῆς Δόξης.

Θεοτοκίον.

ΓΕνεαὶ γνωτῶν σε, Θεομακάριστε, μακαρίζουσι,
πάλαι, ὡς ϖροεφήτευσας· μόνη γὰρ βροτοῖς
τὸν μακάριον τέτοκας Λόγον ἀπορρήτως, ὃν σὺ
σωματωθέντα.

Εἱρμὸς ἄλλῳ. Οἱ ὅσοί σε ϖαῖδες.

ΕΝ τῷ βυθῷ τῆς πλάνης τὰς νηχομένας ἀχρεί-
σαντες καλάμῳ τῆς πίϛεως, Ἀπόϛολοι Κυ-
ρίου, ϕέρετε τέτους ὑμνοῦντας, ὑμνοῦντες,
ϵ ὑπερυψοῦντας τὸν Κύριον εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΜΕγάλη ἡ ἰσχύς σου ἐν Ἀπόϛολοις, ὅτι σκιαὶ
ϵ συσάσεια ἀϖαῦ ἰδόντας τὰς ἀσθενείτας,
ὑμνοῦντας, ὑμνοῦντες, ϵ ὑπερυψοῦντας τὸν Κύ-
ριον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε Πατέρα, Υἱὸν, ϵ ἅγιον Πνεῦμα.

ΑΝάρχῳ ϵ γνωτῷ τε, ϵ ϖροσκυνῶ, Πα-
τέρα ϖροσκυνῶ τὸν γνωτόντα, Υἱὸν δο-
ξάζω τὸν γνωτόντα, ὑμνῶ τὸ συναΐδιον
Πατρί τε ϵ Υἱῷ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν.

ΟΝ ἔτικες, Παρθένε, ἀνερμηνεύτως σὺ μα-
τὸς ὡς ϕιλάνθρωϖον, μὴ σκληρύνῃς δυσω-
ϖοῦσα· ἵνα κινδύνων σώσῃ τοὺς εἰς σὲ καταφεύ-
γοντας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι,

ΗΔωδεκὰς ἁγία τῶν Ἀπόϛολων τὸν ϖήμονα
Σταυρὸν καταξίωσον ἀκαταπαύϛως με ϖρο-
σκυνῆσαι, ὑμνοῦντα, ὑμνοῦντες, ϵ ὑπερυψοῦ-
ντα εἰς ϖάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνῶμεν, ὑμνῶμεν. Ὁ Εἱρμός.

Οἱ ὅσοι σε ϖαῖδες ἐν τῇ καμίνῳ τὰ Χερ-
βὶμ ἐμιμήσαντο, τὸν Τελεσίγονον ὕμνον ἀνα-
βοῶντες, ὑμνεῖτε, ὑμνῶτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς ϖάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ ϛ'. Θεὸν ἀνθρώϖοις ἰδεῖν.

ΘΕὲ καὶ Κύριε ϖολυέλεε, τὰ τῆς ἐμῆς καρ-
δίας ἀϖοκάθαρσον ῥύμματα, μετανοίας ϖρο-
ϖλάτων μοι ϕάρμακα· ἤμβροτον, ἤμβροτόν σοι,
εἴϖερον, σῶσόν με ταῖς τῶν Ἀποϛόλων σου δε-
ϖρεῖς, ὡς ϖολυέλεος.

Ὁρμαῖς αὐτόσεις ἐξεκολύθησε φρενοβλαβεῖς, καὶ ἴζω ἐμαυτῷ ὅλως γήρονα, ἡδονῶν τὸ ζαχὺ σπεῖρόμενον, Ϲ τῆς σωτειρώδης καθυγτρέμβω βεβρώσεως ὁ ἀστὴρ Ϲ, Χριϲτὲ, οἰκτιρϲον, σῶϲόν με.

Ψυχὴ κακίας μὴ καθιρεΐουσα, καὶ ἡδονῶν σαυτὴν φθορεσσιῶν μὴ μακρυνϲύσα, τί ἀκαίρως ἀγάλλῃ ὑπεΐδουσα; ταῦτα γὰρ τῶν νηφόντων ὠκ ἐξελίξατο Κύριος ὁ μόνος, τῶν ἠμπρὸ θέλων δόρθωϲιν.

Θεοτοκίον.

Φῶτὸ τοῦ Θεοῦ μὲ φωταγώγησον, ὁ τὸ φωτὸς Παρθένε Θεοτόκε λοχεύτερα, καὶ ψυχῆς μου τὸν ζόφον ἀπέλασον, ὅπως σε μακαρίζω, ὡ μακαριζῶσι πᾶσαι γῆϱ ἀνθρώπων γλῶσαι, ὡς θεοπρεπῆ ὑμνοῦσας.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ἀστέρι συλλήψεως.

Ὁ λόγος ἰδιάζατο σοφὸς τῇ γνώσει ὥρθησε, πλοκὰς τῶν λόγων φιλοσόφων λύσαντες, ῥητόρων τὰς σπλόκες, καὶ ψήφους ἀσεϱνόμων, διὸ Ἀπόστολοι τὸ Χριϲτὸ μόνοι πᾶσης Οἰκουμένης ἀνεδείχθητε διδάσκαλοι.

Ὁ Πέτϱος ῥητορεύσε, καὶ Πλάτων κατεσίγησε, διδάσκων Παῦλος. Πυθαγόρας ἰδίωσε· λοιπὸν τῷ Ἀποστόλων θεολόγων ὁ σόφὸς τῶν τῇ Ἑλλήνων γενεᾷ φθογγῶν κατεδάπτει, καὶ τὸν Κόσμον συειγόμενε πρὸς λαξρείαν Χριϲτῦ.

Δόξα.

Μόνη μονογνώϱτερ μονογδιὲς Υἱὲ Πατῆρ, καὶ μόνε μόνης, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον Θεὸ ἄχρον Πνεῦμα, Κυρίε Κύριος, ὄντος ἀν, ὦ Τριὰς μονὰς ἁγία σωσόν με θεολογοῦντα σε.

Καὶ νυῦ.

Τὸ Θαῦμα τὸ τόκε σε ἐκπλῆξε με, παναμόμητα, πῶς συλλαμβάνεις ἀσπόρως τὸν ἄληπτον; εἰπὲ πῶς παρθενεύεις γεννήσασα ὡς Μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίϲει λαβών, τὸ πικτὸν μόνον προσκυνῶ· ὅσα δὲλει τῷ Ϲ δυνάσται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, τὸ ξύλον τὸ παναγιον, ὁ τῶν τῇ Κόσμε σωτηρίαν ἰδόντες, ἰδῶν, Ϲ φροσκυνήσαν, πάντες ἐξωσθῶμεν ἀγνοῖς Ϲ χαίλιοι, ἡ ψυχῆ, ἱκεσίαις ὑμνοῦ πάντων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Χριϲτὲ.

Ὁ Εἱρμός.

Ἀστέρι συλλήψεως ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, μήτϱὸς ἀνάνδρε ἄφθορος· ἡ κύπρις, Θεὸν γὰρ ἡ γλῶσσα καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γλῶσαι, ὡς Θεότοκον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τῆ ἦχε. Εἰς τὸν σίχ. τὸ ἱλάσθητι τῆς ἡμέρας Δίς. ἦχος πλ. β΄.

Τῆς ὑποστάσεως ἐκπτωσὸν ὁ ἀστὴρ Ϲ ἐγὼ, θελοπρεπῶς χρίεις σωσὶκαπώμενος Ϲ μὴ δὲ τῆς ἀυπὴν φοφῆς χορταζόμενος, ἐπαύρχομαι πρὸς σὲ τὸν Πατέρα τὸν δυσπαίγχνον· ὃθεν ἐξῆλθον κακῶς, ὑπερφρόνα καλῶς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων. Ἥμαρτον εἰς τὸν Οὐρανὸν, Ϲ ἐνώπιόν σε, Πάτερ· ϖροσδέχαι μοι ὲν ὀδυποφῆ τὸ μέγα ἔλεός.

Μέρ.

Τοὺς ἐκλεκτὲς ἐδωμάτωσε, καὶ Ἀγγελος ὁ Θεὸς ἠμνῆ· ἀγαλλιᾶσθε, καὶ ἀδραπέσθε πάντες οἱ δῆλοι αὐτὸ, ὑμῖν γὰ ἡτοίμασε τὸν στέφανον, καὶ τῶν Βασιλείαν αὐτὸ· ἀλλ' αὐτομβρον, Ϲ ἠμνῆ μὴ δλιβόμενοι.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοτοκίον ὁ αὐτός.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἀμπελος, ἡ ἀληθινὴ, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν, ῥῴσθαι διάϖοιαν μῆ τῆ Ἀποστόλων, Ϲ πάντων τῆ Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῆ.

Εἰς τὸν Τριτέκτλον Τεροπέων τῆς Προφητείας. ἦχ. βαρύς.

Ἐν ἀνομίαις συλλαμβάνομαι φιλάνθρωπε, ποίας σωτειρίας ἐλπὶς ἡμῖν; ἀλλὰ τῶν σῶν ἐξ ὕψους βοήθειαν, ὡς οἰκτίρμων, τῇ λαῷ σε καπάτεμψον, Κύριε.

Προκείμενον. Ψαλμὸς νγ΄. ἦχ. δ΄.

Ὁ Θεὸς ἐν τῷ ὀνόματί σε σῶσόν με.

Στίχ. Ὁ Θεὸς εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Οτ' τὰ λέγει Κύριος, ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ῥίζα τὲ Ἰεσσαὶ, ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν· ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιοῦσι, καὶ ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτῆ, τιμή· Καὶ ἔσται τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, προσθήσει ὁ Κύριος τὸ δεύτερα τῶν χέϱα αὐτῆ, τὸ ζηλῶσαι τὸ καταλειφθὲν ἰσόλοιπον τῶ Λαῶ, ὃ ἂν καταλειφθῇ ὑπὸ τῆ Ἀσσυρίων, Ϲ ἀπὸ Αἰγύπτε, Ϲ ἀπὸ Βαβυλωνίας, Ϲ ἀπὸ Αἰθιοπίας, Ϲ ἀπὸ Ἐλαμιτῶν, Ϲ ἀπὸ Ἡλιε ἀναπολῶν, καὶ ὀξ Ἀεραβίας, Ϲ ἀρεῖ σημεῖον εἰς τὰ ἔθνη, Ϲ συνάξει τὰς ἀπολωλυμένας Ἰσραὴλ· Ϲ τὰς διασπαρμένας Ἰούδα συνάξει ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τῆς γῆς. καὶ ἀφανισθήσεται ὁ ζῆλῶν Ἐφραὶμ, Ϲ οἱ ἐχθροὶ Ἰούδα ἀπολοῦνται, Ϲ ἔσται τῷ Ἰσραὴλ, ὡς ἡ ἡμέρα, ὅτε ὠξῆλθον ἐκ γῆς Αἰγύπτε· Ϲ ἐρεῖ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὁλογῶ σε Κύριε· ὁτί ὠργίσθης μοι, καὶ ἀπέστρεψας τὸν θυμόν σε, καὶ ἠλέησάς με· ἰδὲ ὁ Θεός με Σωτὴρ με, πεποιθὼς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ, καὶ σωθήσομαι ἐν αὐτῷ, καὶ ἡ φοβηθήσομαι· ὁτί ἡ δόξα με, καὶ ἡ αἴνεσίς με Κύριος, καὶ ἐγένετό μοι εἰς Σωτηρίαν.

Προκείμενον. Ψαλμὸς ρδ΄. ἦχ. δ΄.

Ἐνώπιον ὁ Θεὸς τῶ προσώπε μου.

Στίχ. Πεύχομαι, καὶ εἰσάκουσόν μου.

τῇ Πέμπτῃ τῆς γ'. Ἐβδομάδος. Γ' Ἑσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στίχ. ς'. καὶ φαλμῳδία τοῦ παρόντος γ'. θεοτοκία, καὶ τὸ Μακάριος γ'. τῆ Τεφθίᾳ τῆς Κυρίας Ἑορτῆς, ἦχος πλ. δ'.

Χαίρεις ἀσκητικῶν.

Σῖτος, ὁ ἀλησθεὶς γλυκασμὸς, ὁ τὰ πικρότατα Μερρᾶς πάλαι ὕδατα γλυκάνας, τυπώσῃ τότε ξύλον τῷ Θεῖ Σταυρῷ, ἀπλωθεὶς ἐν τέτρᾳ, ὡς ὑδάσκησας, χαλὴν ὑπογδοτε δέ, τῶν πλάνων σκληντήμβων, ἐξ ἧς τῷ Κόσμῳ ὕδωρ βύσης ἀφίστως εἰς ἀνάπλασιν τῷ βροτείᾳ φυσέμαίῳ. Ὅθεν δοξολογοῦμέν σε τῷ ἀφατον δωάμαν, ἐ δυσπαιδεμβρ, ὦδάρας ἡμῖν τὸν φόβον σε, Κύριε, καιρῷ ῥ ἱκεσίας, ἡ συγχώρησιν πλημμάτων, καὶ μέγα ἔλεος.

Ὁμοιον.

Λόγε, ὁ ἀπλωθεὶς ἐν Σταυρῷ, ἐπισωμάζων τὰ μυκηθὴ ὀνειδίσα σε, ὑψώσας τὸν λογισμὸν μὲ ἀπὸ κοιρίας πειθῶν, ἀρέσεις παντοίας καταλάπησον, διδὰς τῇ καρδίᾳ μὲ τὸν ἀγιότατον φόβον σε, καὶ τῇ ψυχῇ μὲ τὸν τελέιον ἀγάπησον, τῆς θεᾶς σάρκα μὲ ἀγαπήσεως τίμησας· ὅπως δὲ ἐγκρατείας σοι ἀζκῆς ἐ δήσεως ἐν ταῖς παρούσαις ἡμέραις διαρήσω, καὶ βλέψω σε φαιδρὰς τῶν ἡμέρων τῆς Ἐγέρσεως, λαμβάνων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἕτερον ἦχη. θεοτοκίον τῇ Κυρίᾳ Θεοδώρᾳ, ἦχος δ. Νικήτᾶν σε φωτὸς.

Τὴν ζῶσαν τῶν σωθῶν Νηστειῶν Ἑβδομάδα, Χριστὸ λόγε, παράσχες, τὸ ξύλον τῇ ζωοφόρῳ Σταυρῷ σε καταδᾶν ἀξίωσον ἡμᾶς, καὶ σεπῶς θεοσεμνῦναι, καὶ ᾄσαι ἐπαξίως, δοξάσαι τὸ κράτος σε, ὑμνῆσαι τὰ Πάθη σε, θεοφάνειαι τῶν ἠνδοξον κατορθῶς, καὶ ἁγίαν Ἀνάστασιν, τὸ Πάσχα τὸ μυστικὸν, δι' ἧ Ἀδὰμ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Παράδεισον.

Καὶ τὸ Μακάριος γ'. Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατάβασις Περκιμὴ. Ψαλμὸς νδ'. ἦχ. πλ. β'.

Βοήθησόν μοι ὁ Θεός, ὅτι κατενάπησέ με.

Στίχ. Κατενάπησέν με οἱ ἐχθροί μου.

Τρισάγιον. Ὁ Ἀναγνώσμα.

Ἐν τῇ ἑξακοσιοστῇ ἕτει ἐν τῇ ζωῇ τῇ Νῶε τῇ δ'υτέρᾳ μῆνος, ἑβδόμῃ καὶ εἰκάδι τῇ μήνος ταύτῃ ἐρράγησαν πάσαι αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ οἱ καταράκται τοῦ Οὐρανοῦ ἠνεῴχθησαν, καὶ ἐγένετο ὁ ὑετὸς ἐπὶ τῆς γῆς τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ εἰσῆλθε Νῶε, Σὴμ, Χὰμ, Ἰάφεθ οἱ ὑοὶ Νῶε, καὶ ἡ γυνὴ Νῶε, καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Κιβωτὸν, καὶ πάντα τὰ θηρία κατὰ γένος· καὶ πᾶν ἑρπετὸν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος· καὶ πᾶν ὄρνεον πετεινὸν κατὰ γένος ἀπὸ εἰσπλοῦς θεοῦ Νῶε εἰς τὴν Κιβωτὸν, δύο δύο ἄρσεν καὶ θῆλυ ἀπὸ πάσης σαρκὸς, ἐν ᾧ ἔστι πνεῦμα ζωῆς, καὶ τὰ εἰσαγαγόμενα ἄρσεν ἐ θῆλυ ἀπὸ πάσης σαρκὸς εἰσῆλθε, καθότι ἐνετείλατο ὁ Θεὸς τῷ Νῶε, ἐ ἔκλεισε Κύριος ὁ Θεὸς τὴν Κιβωτὸν ἔξωθεν αὐτοῦ. Καὶ ἐγένετο ὁ κατακλυσμὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἐ τεσσαράκοντα νύκτας ὅλης τῆς γῆς· ἐ ἐπληθύνθη τὸ ὕδωρ, ἐ ἐπῆρε τὴν Κιβωτὸν, ἐ ὑψώθη ἀπὸ τῆς γῆς· ἐ ἐπεκράτει τὸ ὕδωρ, ἐ ἐπληθύνθη σφόδρα ὅλῃ τῆς γῆς· ἐ ἐπεφέρετο ἡ Κιβωτὸς ἐπάνω τὸ ὕδατος· τὸ δὲ ὕδωρ ἐπεκράτει σφόδρα σφόδρα ὅλῃ τῆς γῆς, καὶ ἐκάλυψε πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλὰ, ἃ ἦν ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ· πέντε καὶ δέκα πήχεις ὑπεράνω ὑψώθη τὸ ὕδωρ, ἐ ἐπεκάλυψε πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλά. Καὶ ἀπέθανε πᾶσα σαρξ κινουμένη ὅλῃ τῆς γῆς πετεινῶν, ἐ τῶν κτηνῶν, ἐ τῶν θηρίων, ἐ πᾶν ἑρπετὸν κινούμενον ὅλῃ τῆς γῆς, ἐ πᾶς ἄνθρωπος, ἐ πάντα ὅσα ἔχει πνοὴν ζωῆς· ἐ πάντα ὅ ἦν ὅλῃ τῆς ξηρᾶς, ἀπέθανε, ἐ ἐξηλείφθη πᾶν τὸ ἀνάστημα, ὃ ἦν ὅλῃ τῆς προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἑρπετῶν, ἐ τῶν πετεινῶν τοῦ Οὐρανοῦ· ἐ ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τῆς γῆς, ἐ κατελείφθη μόνος Νῶε, ἐ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Κιβωτῷ. Καὶ ὑψώθη τὸ ὕδωρ ὅλῃ τῆς γῆς ἡμέρας ἑκατὸν πεντήκοντα, καὶ ἀνεμνήσθη ὁ Θεὸς τοῦ Νῶε, καὶ πάντων τῶν θηρίων, ἐ πάντων τῶν κτήνων, ἐ πάντων τῶν πετεινῶν, ἐ πάντων τῶν ἑρπετῶν, ὅσα ἦν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Κιβωτῷ· ἐ ἐπήγαγεν ὁ Θεὸς Πνεῦμα ὅλῃ τὴν γῆν, καὶ ἐκόπασε τὸ ὕδωρ, ἐ ἐπεκαλύφθησαν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, ἐ οἱ καταράκται τοῦ Οὐρανοῦ, ἐ συνείχθη ὁ ὑετὸς ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐπεστράφη τὸ ὕδωρ προβάδην ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἠλαττοῦτο τὸ ὕδωρ μῆνος ἑκατὸν πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἡμέρας.

Προκείμενον. Ψαλμὸς νδ'. ἦχ. βαρύς.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Στίχ. Καὶ ἐν τῇ σκιᾷ τῶν πτερύγων σε.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει πατέρα· υἱὸς δὲ ἄφρων λύπη τῇ μητρὶ· οἰκ ὠφελήσουσι θησαυροὶ ἀνόμως· δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἐκ θανάτου· οὐ λιμοκτονήσει Κύριος ψυχὴν δικαίου· ζωὴν δὲ ἀσεβῶν ἀναζητήσει· πενία ἄνδρα ταπεινοῖ· χεῖρες δὲ ἀνδρίων πλουτίζουσι· διεσπάρη ἀπὸ καιρικῶν υἱὸς νοήμων, ἀνεμιγμένος δὲ γίνεται ἐν ἀμπτῷ υἱὸς ἀσχήμων. Εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν δικαίου, στόμα δὲ ἀσεβῶν, καλύψει πόνους ἄφρων· μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, ὄνομα δὲ ἀσεβῶς, σβεννύται· σοφὸς ἐν

καρδίᾳ δέξεται ἐντολάς, ὁ δὲ ἀσεὴς χείλεσι σκολιάζων ὑποσκελισθήσεται· ὃς πορεύεται ἁπλῶς, πορεύεται πεποιθώς, ὁ δὲ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, γνωσθήσεται· ὁ ἐνδύων ὀφθαλμοῖς μὴ δόλια, σώσει ἀνδράσι λύπας, ὁ δὲ ἐλέγχων μὴ παῤῥησίας, ἀφρωσύνῃ· πηγὴ ζωῆς ἐν χερσὶ δικαίου, στόμα δὲ ἀσεβοῦς καλύψει ἀπώλειαν· μῖσος ἐγείρει νείκος, πάντας δὲ τοὺς μὴ φιλονεικοῦντας καλύπτει φιλία, ὃς ἐκ χειλέων φρονίμων σοφίαν, ῥάβδῳ τύπτει ἀνδρὰ ἀκάρδιον· σοφοὶ κρύψουσιν αἴσθησιν, στόμα δὲ φρονίμου ἐγγίζει σωτηρίᾳ· κλῆσις πλουσίου πόλις ὀχυρά, συμβολὴ δὲ ἀσεβῶν πτωσία· ἔργα δικαίων ζωὴν ποιεῖ, καρπὸς δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτίας· ὁδοὺς δικαίας ζωῆς φυλάσσει παιδεία, παιδεία δὲ ἀνεξέλεγκτος πλανᾶται· καλύπτουσιν ἔχθραν χείλη δίκαια, οἱ δὲ ἐκφέροντες λοιδορίας, ἀφρονέστατοί εἰσιν· ἐκ πολυλογίας οὐκ ἐκφεύξῃ ἁμαρτίαν, φειδόμενος δὲ χειλέων νοήμων ἔσῃ· ἔμψυχος πεπυρωμένος γλῶσσα δικαίου, καρδία δὲ ἀσεβοῦς ἐκλείψει· χείλη δικαίων ὑπίσταται ὑψηλά, οἱ δὲ ἄφρονες ἐν ἐνδείᾳ τελευτῶσιν· εὐλογία Κυρίου ὀπὶ κεφαλὴν δικαίου, αὖτη πλουτίζει, καὶ οὐ μὴ προσθῇ αὐτῇ λύπη ἐν καρδίᾳ.

Εἰς τὸν αἶν. τὸ ἰδιόμ. τῆς ἡμέρας Δίς· ἦχ. πλ. β'.

Η Ἐν τῷ ξύλῳ τῷ Σταυρῷ κρεμασθῆσα ζωὴ σῦ ἁπάντων, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ζωοποίησόν με τὴν ψυχὴν πεθανατωμένην τοῖς ἁμαρτήμασι· καὶ μὴ παντελῶς ἀπολέσθαι τὸ σὸν συγχωρήσῃς φεύγοντι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς· ἀπεσπίρτησα γὰρ τὴν σὴν ἐντολὴν, καὶ τὸν τῆς ἀναμαρτησίας πλοῦτον, ὃν ἐδωρήσω μοι, διεσκόρπισα φιλαμαρτήμονι προαιρέσει, διῳπλίσθην τε, καὶ ἐβδελύχθην ἐν τοῖς ἀσωτείας ὁδοπορήμασιν· ἀλλ' ἀνακαίνισόν με ὡς μετάνοιαν ἐλκύσαντα, ὁ μέγας πολυέλεος.

Μαρτ.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε ὃν ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῆς ἐντολῆς σου, ταῖς αὐτῶν προσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν, σταυροθεοτοκίον ἦχ. ὁ αὐτός, Τερπάνδρου.

Ὁρῶσά σε σταυρούμενον, Χριστὲ, ἡ σὴ κτίσασα, ἀνεβόα, τί τὸ ξένον, ὃ ὁρῶ, μυστήριον, τίνι μοι; πῶς ὅλη ξύλῳ θνήσκεις σαρκὶ κρεμάμενος, ζωῆς χορηγέ;

Τῇ Παρασκευῇ τῆς ζ΄ης Ἑβδομάδος, εἰς τὸν Ὄρθρον τὰ ζωαδικὰ τῶν ἤχων. Μετὰ τὸν πρῶτον στιχολ. λέγομεν καθίσματα σταυρώσιμα τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὸν β'. στιχολ. λέγομεν τὸ παρὸν κάθισμα τῷ κυρίῳ Ἰωσήφ· ἦχος πλ. α'.

Τὸν σωσάναρχον.

Τῶν τῆς βρώσεως ξύλῳ πάλαι θανέντες βροτοὶ, τῷ Σταυρῷ σου, οἰκτίρμον, ἀντιζωώθημεν· ὃ γὰρ δυνάμει, ἀγαθὲ, ἡμᾶς εἰσέχυσαν, τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν ἐν κατανύξει διελθεῖν, ποιοῦντας τὸ θέλημά σου, καὶ παυσθῆναι τὴν ἡμέραν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως.

Δόξα, πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ σε ὁρῶσα, Χριστὲ, ἡ Μήτηρ σου ἐκπλήττεται ἐν μέσῳ λῃστῶν κρεμάμενον, καὶ κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγχνα ἔλεγε· ἀναμάρτητε Τέκνον, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ ὡράθης κακούργος ἐπάγων, τὸν πρὶν ἀνθρώπων ὁ θέλων ζωώσαι γεγονὼς ὡς ἄπαλγνος;

Μετὰ τὸν τρίτον στιχολ. λέγομεν τὸ παρὸν κάθισμα τῷ κυρίῳ Θεοδώρῳ· ἦχος α'.

Τῶ λίθῳ σφραγισθέντος.

Τὴν σάρκα καθαρθέντας ὑπὸ τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐν προσδοκίαις ἀλλαμφθέντας, τὰς ψυχὰς ἡμῶν, Κύριε, τὸν τίμιον Σταυρόν σου, καὶ σεπτὸν ἀξίωσον θεάσασθαι ἡμᾶς, καὶ ἐν φόβῳ προσκυνοῦσαν, ἐν ὑμνῳδίαις ᾄδοντας καὶ λέγοντας· δέξαι τὸ ζωηφόρον σου Σταυρῷ, δέξαι τῇ θείᾳ Λόγχῃ σου, ὅθεν ἀνεζωώθημεν, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἄρνα ὅλη ξύλῳ ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα μὴ λῃστῶν μακρόθυμε σταυρούμενον σε λόγῳ, καὶ λόγχῃ σκεντούμενον πλοῦσιε, ἠλάλαζε βοῶσα μητρικῶς· τί τὸ ξένον, καὶ φρικῶδες, Γλυκύ μου, μυστήριον; πῶς καλύπτῃ τάφῳ ὁ ἀφείσαρκος Θεός; ἄφεσιν τὸ τελούμενον, μή με τῶν τεκόσαν μόνην ἐάσῃς, Υἱέ μου γλυκύτατε.

Ψάλλομεν δὲ τὸν Κανόνα τὸ Μιωαὶτ καὶ τὰ παρόντα Τεμπόρια τῷ κυρίῳ Ἰωσήφ· καὶ στιχολογοῦνται ἡ ᾠδὴ· ᾠδὴ ε'. ἦχος πλ. α'.

Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ἴασαί με Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι, τὰ μώλωπί σου τοὺς τῆς ψυχῆς μου ἑκκαθάρας μώλωπας, ὁ σαρκὶ τὰ πάθη, Χριστὲ, καταδεξάμενος.

Σὲ ὡς ἰδόντα σαρκὶ κρεμάμενον, Χριστὲ, ἐν ξύλῳ, τὸ φῶς ὡς σκότος μετέβαλεν Ἥλιος, καὶ γῆ ἐσαλεύθη, καὶ πέτραι διερράγησαν.

Ἀκανθοφορήσασαν, καὶ χρισθεῖσάν μου ψυχὴν παντοίων παθῶν ἰδίαις, Κύριε, καθάρισον, ὁ σταφθεὶς ἀκάνθαις δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

Θεο-

Θεοτοκίον.

Νέον ἀπεκύησας ὡς βρέφος, πάναγνε, τὸν πλασιουργόν μου, ὃν δυσωπῆσα, πεπαλαιωμένον με ἐκ πολλῆ κακίᾳ ἀνακαινίσει δέσποτα. Εἰρμὸς ἄλλος τῆ κυρίᾳ Θεοδώρᾳ, ἦχος ά.

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Ἐν τῷ πίπτειν τὸ κράνιον Ἑωσθίοι σὲ σωφρονοῦντες, Χριστὲ, ἐκείνου πεφυλάξαι ὠφθῆτε γαλῶντες, μυκτηρίζοντες· σὺ δὲ ὤιξας εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Ἐν τῷ τίτλῳ τῆ Σταυρῆ σε ὑπηρέτας ὁ Πιλάτος τετυπωκε, τὸν ἕνα τῆς Τειάδος σε ἐκεῖν παιδεύτα ἐδίκης ὑπὲρ τῆς πάντων σωτηρίας, Χριστέ.

Δόξα.

Ἧς ὑπερῴπτε Τειάδος τὸ τελσίλιον ὑμνήσωμεν, πιστοὶ, φῶς τὸν Πατέρα σέβοντες, φῶς τὸν Υἱὸν δοξάζοντες, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα καταγγέλλοντες.

Καὶ νυῦ.

Τῶν Ἀγγέλων ἀνωτέρων ὁ ἐκ σῦ πεφθεὶς σὲ ἐδιδαξε, σεμνὴ· ὃν γὰρ σκᾶλοι ζῶμεν, ὡς Θεὸν, αἰτεῖσαι, σὺ ἀγκαλίζῃ ὡς Υἱὸν σε, ἀγνή.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σταυρὸς ὁ πάνσεπτος, ὁ σωτηρίων τῷ Κόσμῳ φυλακτήρ, φρύρησόν μι νηστεύοντα, καὶ ἄξιον ἀνάδειξόν τῆς σῆς ἀρχάντε θεοπνοήσεως.

Ὁ Εἱρμός.

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες ἀνυμνᾶμέν σε, Χριστὲ ὁ Θεὸς, τὸν δι' ἡμᾶς πῶχοδίσαντα, καὶ Σταυρῶν καὶ θάνατον ἐν τῇ σαρκὶ σε ὑπομείναντα.

Ὠδὴ ε'. Σοὶ τῷ παντεργέτῃ.

Ἡ Πλωσας Σταυρῷ τὰς σὰς, Χριστὲ, παλάμας, χεῖρας τὰ θεοσπότρῳ τὸ ἀκρατὲς ἀναμαρῶν, ξύλῳ δὲ ξύλα ἴασω τὴν κατάραν, ὅθεν σε ὑμνῶμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῇ θελητῇ τῆς σωτηρίας, λόγε, ὁρεσπίπτως θελήματα τὰ ποιητήρατα παῦσον ἐν τάχει ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας, ὁ Σταυρὸν, καὶ πάθη θελήσει ὑπομείνας.

Σωτον ζωὴ, ῥιψυπολυμένον βίον ποδήσας, ἠμαύρωμαι ἐγὼ ὁ ἀσώτος· λάμπον ἀκτῖνα δῆτερῶς μοι, Λόγε, ὁ Ἡλίε φέγγος τῇ πάντων ἀμαυρώσας.

Θεοτοκίον.

Παῦσον τῆς ἐμῆς πολυνοσίας πᾶσαν καρδίας τὴν κάκωσιν, Μήτηρ Χριστῦ τῦ Θεῦ, Θεοῦσον δυμμύνων τὰ βέλη, καὶ τὰ τόξα τῆ ἐκπολεμούντων τὴν ταπεινὴν ψυχήν μου.

Εἱρμὸς ἄλλος. Τὸν τὰς ὑμνολόγους.

Τί σοι παιδέντα προσοφίγκωμαι τῇ ἀπάντων Διαστότη ἡμεῖς οἱ πάλαιες; δὴ ἡμᾶς δὲ Σταυρῶν κατεδέξω Χριστὲ, ὑμνῶμέν σε ὑπερμεθῆτε ἐλέους σε τὴν χάριν.

Ἐπὶ ξύλε ἐβδόμε, Χριστὲ, Ἑωσθοὶ σε κλίναντες φθένομ, ἀκ ἐλυμαίνεσθε τὸ τῆς δόξης σε κράτος· ὠδέμομοι, ὑπέρχως τῇ πάντων Δεσπότης, παῦσον ἐθελκείσας.

Εὐλογήμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἧς ὑπερσοῖν Θεότητος ἕξα φοβώπα σέβω, Πατέρα τὸν φραύναρχον, τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τῇ φύσει ἀτιμήσῃ ὑσίαν δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νυῦ.

Τὴν ἐπὶ Οὐρανῶν ὑψηλοτέραν, καὶ Χερουβὶμ ὑπερτέραν, τὼ ἀμίαντον, καὶ ἀμίαντον Κόρμν τῶν πάντων Θεὸν ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τρισμακάριστε Σταυρὲ τῦ Χριστῦ, τὸ ἀειφόρεφον νίκημ, ὃ ἐκ τῆς γῆς ἡμῖν ἐκβλυσίσας, τῆς σῆς φροσκυνήσεως ἀξίως δόξον ἡμᾶς πάντας, ὑησάμ καθαρθέντας.

Αἰνεῦμεν, ὑλογοῦμεν· ὁ Εἱρμός.

Τὸν τὰς ὑμνολόγους ἐκ κρημίνω δαφυλάξαντα παῖδας, καὶ νῦν βοφτιδσαν κάμινον μεταβαλόντα εἰς δρόσον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑμνεῖμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ ς'. Ἐκστασα γέγονα.

Τὴν λιθώδη πέρωσιν τῆς ψυχῆς μου, ἐπάναγνε Σωτὴρ, ἀπέλιθωσον, καὶ πηγὴν δός μοι, ἀγαθὲ, θείας κατανύξεως, ὁ ἐκ πλευρᾶς βλύσας μοι ζωὴν, καὶ τὸ ἀνθρώπινον ἀνελκύσας θεῷ σὲ Κύριε.

Ἐμαυτῶν ἀπέρπνα εἰς τὰ βάθη τῆ ἀβύσσων, τὰ ὕψη καταλιπὼν, τὰ τῆ ἀρετῆ· ἀλλ' ἐλκυσον, καὶ σῶσόν με, ὁ ἀνελθὼν ἐπὶ τῦ Σταυρῦ, καὶ τὸ ἀνθρώπινον ἀνελκύσας θεῷ σὲ Κύριε.

Γλυκασμὸς ὢν Κύριε, καὶ ὑδύπις ὡς δημιοργὸς, γρλῆς ἐγένοσο, Χριστὲ, τλῶ ὀξ ὑδυνῆς ὑπαρξασαν ἐκπίωσιν ὀξ ὀξ Ἀδάμ, σὺ ἐπωρσῶν· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε οἱ σωθέντες σε ὀξ πάθεσι.

Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, ἡ ἐλπὶς μου, καὶ καταφυγὴ, τῦ ἐαυτῆς τὰς ἐμὰς ἴασαι ψυχῆς, ἣν μὲ ἐφλιώσασα, ἵνα μὴ γένωμαι ἀνυμνῶ τὰ μεγαλεῖά σε, Θεοτόκε Ἀειπάρθενε.

Εἱρμὸς ἄλλος. Σὲ ὑπτερ ἀῶς Μωϋσῆς.

Σὲ, ὃν οἱ ἄγγελοι, Χριστὲ, ἀδιάβαλον ποιμκὸς τροφέρεν, καὶ σέφανον, ὡς Βασιλέα παίοντες καλέμεν τὼ κάρᾳ σε, σωσεσῶτες, φθόνῳ χολὴν ποτίζοντες, ὑμνοις πάντες πιστοὶ μεγαλεύομεν.

Σὲ, ὃν περ Ἡλίῳ ἐδῶν, πεπορθέτα ἐν Σταυρῷ· τὸ φῶς ἐκαπέκρυψε, πάσης ὁμῶ τῆς Κτίσεως Δεσπότη ταῖς ὕβρεσι συγκλονιομένης, καὶ ῥιζομεθύνον τῦ πεζῶν, ὑμνοις, Χριστὲ. Σῶσῆς μεγαλεύομεν.

Δό-

Δόξα.

ΦΩς καὶ ζωὴ, καὶ παντευδὸς ἡ ζοισπλιθ μονὰς, Θεός τε, καὶ Κύριος, φωτὶ ἐπὶ λαμπόμενος. ζοισὶ συναριθμὸν ζῶν χαρακτῆρσιν ἐν μιᾷ Θεότητι, ἀυτὸν πάντες πιστὶ μεγαλύνομεν.

Καὶ νυῦ.

ΣΕ, ὦ Δαβὶδ ὁ μελῳδὸς θεοφεκήρυξε Σιών, ἐν ὕπνῳ κατόψεσαι ὁ Οὐρανὸς ἀλλόμενον, καὶ ἀναδυόμενον ἐκ τῆς σαρκὸς σε Κόσμε ἰλαρόκαρδον, ὕμνοις, Μήτηρ ἀγνὴ, μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

ΣΟῦ τὸν σωτηρίον Σταυρὸν, τὸ φωσῆρα τῆς πίστεως ἀξίνωσι, Κύριε, δὶ ἐγκρατείας ζοιχήσαντες θεοφθόσως θαύσασθαι, καὶ θεοσεμνῦσαι εἰς ἁγιασμὸν ἡμῖν, ἵνα σε δὶ ἀυτὸ μεγαλύνωμεν.

Ο΄ Εἰρμός.

ΣΕ, ὡσπερ ἐδὲ Μωϋσῆς ἀκατάπαυσον βάτον, καὶ κλίμακα ἔμψυχον, ὡς Ἰακὼβ τὸ θέασαι, καὶ πόλιν ὑψήλιον, δὶ ἧς δήλωδε Χεσῦς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὕμνοις, Μήτερ ἀγνὴ, μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τῆ ὠγμ. εἰς τὸν ἑζ. τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας Δίς. ἤχ. πλ. β΄

ΤΗς πνῦμικῆς σοφρὰς βλακοφρίσας τὸν πλῦτον, ἀσωσεία τὸν βίον κατῖωλόσα, ζῶις πτηνοῖς λογισμοῖ τὰς ἀμῦρτίας μὲ σωσαπαγθεῖς, καὶ γλυκασμῷ ἐμπεθάσας ἐνεδέμβρῳ, τοῖς ἀνοητοῖς κλαῖσιν ὠμοιῶθλω τῆ τῦ σωσηρίου ζεπολῶν ὀδῦβάσε· ἀλλ' ὁ ἐπὶ Σταυρῷ κεκμηκὼς δὶ ἐμὲ ὁ ἀθάνατος, χεῖρε ὁ Θεὸς, μὴ ἀποκαμῦρίζης με τῆς σῆς ἡδύτητος, ἀλλ' ὑπερίδωντα δίζας, ὡς τὸν ἄσωτον ὑὸν, καὶ σῶσόν με.

Μαρτ.

ΚΤ'ελι, ἐν τῆ μνήμη τῆ Μαρτύρων σε πᾶσα ἡ Κτίσις ἐ.ρτάζει, Οὐρανοὶ ἀγαλλόντα σαι τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σαὶ ζῖς ἀνθρώποις· ἀυτῆ γὰις ἐφζοκλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νυῦ, σαυρόθεσζον. ἦχος ὁ ἀὐτὸς.

Τεκμήρια.

Η΄ Πάναγθ ὡς ἐδὲ σε ἐπὶ σαυρῷ κρεμάμενον, ὀρθμοφόβητα αἰσθία μῆρικῶς, Τί με καὶ Θεῖ μη, γλυκύτατόν με τέκνον, πῶς φέρεις πάσης ὑποτείδνον;

Χεῖς τῶν Τεκτόνιλω ζοπάσεων τῆς Περσφόνας, ἦχ. πλ. δ΄.

ΛΟ'γῳ τὰ πάντα σῆ κατηρτίσω δυνάμει ὁ Θεὸς, καὶ εἰς τὸ εἶ ὂν τὸ μὴ ὄντ Θ παρήγαγες ἡμᾶς, μὴ ἐκδόσθης ἡμᾶς τοῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀναμάρτητε Κύριε, ἐλέησόν.

Περσπόμενον. Ψαλμὸς ρζ΄, ἦχ. πλ. β΄.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος, ὅταν ἴδῃ.

Στιχ. Ἐι ἀληθῶς ἄρα δικαιοσύνην λαλεῖτε.

Προφητείας Η΄ σαὶν τὸ Α'ἀγνωσμα.

ΤΑ'δε λέγει Κύριος. Ε'π' ὄρες πεδινὸν ἄρατε σημεῖον· ὑψώσατε τὴν φωνὴν ἀυτῆς, ἀφοβαλεῖτε τῆ χειρὶ, ἀνοίξατε οἱ ἄρχοντες· ἐγὼ συμπαίσω, καὶ ἐγὼ ἄγω ἀυτὸς, γίγαγτες ἔρχονται πλησθῶσι τὸν θυμὸν μὲ χαίροντες, ἅμα Ϲ ὑβρίζοντες· φωνὴ ἐθνῶν πολλῶν ὄδὶ ἐπ' ὀρέων, ὁμοία ἐθνῶν πολλῶν, φωνὴ βασιλείων, καὶ ἐθνῶν συναγμένων. Κύριος Σαβαὼθ ἐνετείλατο ἐθνεα ὁπλομαχῶ, ἔρχεσθαι ἐκ γῆς πόρρωθεν ἀπ' ἄκρε σημελίε τὸ Οὐνῦ, Κύριος καὶ οἱ ὁπλομάχοι αὐτὸ, καταφθεῖραι πᾶσαν τὴν Οἰκουμβίλω· ὁλολύζετε, ἐγγὺς γὰρ ἡμέρα Κυρίε, καὶ σωτηρὶα ὡς ἀπὸ τῦ Θεῦ ἥξει· διὰ τῦτο πᾶσα χεὶρ ἐκλυθήσεται, καὶ πᾶσα ψυχὴ ἀνθρώπε διαλιάσει· πεπαρθήσονται οἱ πρόσβεις, καὶ ὠδῖνες ἀυτὲς ἕξουσιν, ὡς γυναικὸς πικτούσης, καὶ συμφορήσουσι ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἐκπήσονται, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὡς φλὸξ μεταβαλῶσιν· ἰδὲ γὰρ ἡμέρα Κυρίε ἔρχεται ἀνάτομ θυμῷ καὶ ὀργῆς, θεῖναι τὴν Οἰκουμβίλω ἔρημον, καὶ τὲς ἁμαρτωλὲς ἀπολέσαι ἐξ ἀυτῆς· οἱ γὰρ ἀστέρες τῦ Οὐρανῦ, καὶ ὁ Ω'ρίων, καὶ πᾶς ὁ κόσμος τῦ Οὐρανῦ, τὸ φῶς ὐ δώσουσι, καὶ σκοτισθήσεται τὸ Η'λίε ἀναπολοῖ Θ., καὶ ἡ Σελήνη ὐ δώσει τὸ φῶς ἀυτῆς· καὶ ἐπτελήμαι τῆ Οἰκουμένη ὀλῃ κακὰ, καὶ ζῖς ἀσεβέσι τὰς ἀμῦρτίας ἀυτῶν· καὶ ἀπολῶ ὕβριν ἀνόμων, Ϲ ὕβριν ὑπερηφάνων ταπεινώσω· καὶ ἔσονται οἱ καταλελαμμένοι ἔντιμοι μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον τὸ ἄπυρον, Ϲ ἄνθρωπος μᾶλλον ἔντιμ Θ ἔσαι, ἢ ὁ λίθος ὁ ἐν Σωφὶρ· ὁ γὰρ Οὐρανὸς θυμωθήσεται, καὶ ἡ γῆ σαλευθήσεται ἐκ τῆ θυμελίε ἀυτῆς, ἀφ' θυμοῦ ὀργῆς Κυρίε Σαβαὼθ, ἐν τῆ ἡμέρᾳ, ᾗ ἂν ἐπέλθῃ ὁ θυμὸς ἀυτῦ.

Προκείμενον Ψαλμὸς νε. ἦχος ὁ αὐτὸς.

Ο΄ Θεὸς μὴ σιγήσῃς μηδὲ σὺ, ὁ Θεός μὲ τὸ ἐλέος μὲ.

Στιχ. Ε'ξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μὲ ὁ Θεός.

Τῆ Παρασκευῆ Ε΄σπέρας, ἡ συνήθης στιχολ. εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν στιχ. ι΄, καὶ λεγόμεν τὸ ἰδιόμελ. τῆς ἡμέρας Δίς. ἦχος Ϲ βαρύς.

Α'Σώτε δίκλω ἀπέσω τῆς χάριτός σε Κύριε, καὶ τὸν πλῆθν ἁμαρτιάσας τῆς ζοησότητ Θ., ἐπαὶ σε ἤθραμον, Ϲ ἐπάκυσόν με κραυγάζοντα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησόν με.

Εἶτα

Ἦχ. πλ. δ'. μβ'. Ἀπολυτίκιον τῆ ἤχῳ, καὶ τῆ Μητρὶ δ'. Δόξα, νυκτερινόν. Καὶ νυῦ, Θεοτ. τὸ α. τῆ Πρώτη τῆ ὕφος. Κοινωνικόν. Φῶς ἱλαρὸν, Εἰρμὸς Προκείμ. Ψαλμ. ρδ'. ἦχ. δ'.

Δόξα τὸν ῥυσάμενον ἡμᾶς ἐκ θλίψεως.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπόδοσιν ἡμῖν, ὁ καθαίρων ἡμᾶς.

Γρηγορίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐκάθισεν ὁ Κυβωτὸς ἐν μηνὶ τῷ ἑβδόμῳ, ἑβδόμῃ καὶ εἰκάδι τοῦ μηνὸς, ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἀραράτ· τὸ δὲ ὕδωρ ἐλαττούμενον ἕως τοῦ δεκάτου μηνός· καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ μηνὶ τῇ πρώτῃ τοῦ μηνὸς, ὤφθησαν αἱ κεφαλαὶ τῶν ὀρέων, καὶ ἐγένετο μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀνέῳξε Νῶε τὴν θυρίδα τῆς Κιβωτοῦ, ὃν ἐποίησε· καὶ ἀπέστειλε τὸν κόρακα· καὶ ἐξῆλθεν, οὐκ ἀνέστρεφεν ἕως τοῦ ξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ἀπέστειλε τὴν περιστερὰν ὀπίσω αὐτοῦ ἰδεῖν εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ οὐχ εὗρεν ἡ περιστερὰ ἀνάπαυσιν τοῖς ποσὶν αὐτῆς, καὶ ἀνέστρεφε πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν Κιβωτὸν, ὅτι ὕδωρ ἐπὶ πάσῃ τῇ γῇ· καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἔλαβεν αὐτὴν, καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὴν Κιβωτὸν· καὶ διέσχεν ἔτι ἡμέρας ἑπτὰ ἑτέρας, πάλιν ἐξαπέστειλε τὴν περιστερὰν ἐκ τῆς Κιβωτοῦ, καὶ ἀνέστρεψε πρὸς αὐτὸν ἡ περιστερὰ τὸ πρὸς ἑσπέραν· καὶ ἰδοὺ φύλλον ἐλαίας κάρφος ἐν τῷ στόματι αὐτῆς, καὶ ἔγνω Νῶε, ὅτι κεκόπακε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ διέσχεν ἔτι ἡμέρας ἑπτὰ ἑτέρας, πάλιν ἐξαπέστειλε τὴν περιστερὰν, καὶ οὐ προσέθετο τοῦ ἐπιστρέψαι πρὸς αὐτὸν ἔτι, καὶ ἐγήρασε ἐν τῷ ἑνὶ καὶ ἑξακοσιοστῷ ἔτει, ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε, τῇ πρώτῃ μιᾷ τοῦ μηνὸς ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ἀπεκάλυψε Νῶε τὸ στέγος τῆς Κιβωτοῦ, καὶ ἐποίησε· καὶ εἶδεν, ὅτι ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μηνὶ ἐξηράνθη ἡ γῆ· ἐβδόμῃ καὶ εἰκάδι τοῦ μηνὸς· καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε, λέγων· ἔξελθε ἐκ τῆς Κιβωτοῦ σὺ, καὶ ἡ γυνή σου, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σοῦ, μετὰ σοῦ, καὶ πάντα τὰ θηρία ὅσα ἐξῆ μετὰ σοῦ· καὶ πᾶσα σαρξ ἀπὸ πετεινῶν ἕως κτηνῶν, καὶ πᾶν ἑρπετὸν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς, ἐξάγαγε μεθ' σεαυτοῦ· καὶ αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐξῆλθε Νῶε, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ θηρία, καὶ πάντα τὰ κτήνη· καὶ πᾶν πετεινὸν, καὶ πᾶν ἑρπετὸν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, ἐξῆλθοσαν ἐκ τῆς Κιβωτοῦ, καὶ φκοδόμησε Νῶε θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ· καὶ ἔλαβεν ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ πάντων πετεινῶν τῶν καθαρῶν καὶ ἀνέβιβασεν εἰς ὁλοκάρπωσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, καὶ ὠσφράνθη Κύριος ὁ Θεὸς ὀσμὴν εὐωδίας.

Προκείμενον. Ψαλμὸς ξ' ἦχ. πλ. β'.

Εἰσάκουσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Στίχ. Ἐσχίσθη τῇ θρομβώσει μου ἀπό.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται, χείλη ἀνδρῶν δικαίων ἀποστάζει χάριτας· στόμα δὲ ἀσεβῶν, ἀποστρέφεται· ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα κυρίου· σταθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ· ὃ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀπιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν, μελετᾷ σοφίαν· ἀποθανοῦν δίκαιον ἔλιπε μετάμελον, θρέμμασιν δὲ γίνεται, καὶ ἐπίχαρτον ἀσεβῶν ἀπώλεια· δικαιοσύνη ἀμώμους, ὁδοτομεῖ ὁδούς· ἀσέβεια δὲ ἀφανίσει ἀδικία· δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύεται αὐτούς· τῇ δὲ ἀπωλείᾳ αὐτῶν ἁλίσκονται θρέμματοι· τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται· δίκαιον, ἐκ θήρας ἐκδύεται, αὐτὶ αὐτοῦ δὲ θρασδίδοται ὁ ἀσεβής· ἐν στόματι ἀσεβοῦς παγὶς πολίταις· αἴθεσις δὲ δικαίων εὐδοκεῖ· ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατέρχωσις πόλεως· στόμασι δὲ ἀσεβῶν κατασκάφη· μυκτηρίζει πολίτας εὐδοκῶν φρενῶν· ἀνὴρ δὲ φρονίμου ἡσυχίαν ἄγει.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀπολυτία τῆς Πεντηκοστῆς.

Τοῦ Σαββάτου τῆς Τυρινῆς Ἑβδομάδος εἰς τὸν Ὄρθρον τροπάριον, εἰς τὸ Ἀλληλούϊα. Ἀπόστολοι Μάρτυρες καὶ Προφῆται. Δόξα, Μνήσθητι Κύριε ὡς ἀγαθὸς τῆς ψυχῆς. Καὶ νυῦ. Μήτηρ ἁγία, ἡ τοῦ ἀφεγγοῦς φωτὸς ἀγγελικῆς. Μετὰ τὴν α. στιχολογίαν λέγομεν καθίσματα μαρτυρικὰ τῆς Ὀκτωήχου τῷ τυχόντος ἦχ. γ'. καὶ Θεοτ. Μετὰ δὲ τὴν β'. στιχολογίαν τοῦ Ἀμώμου λέγομεν τὸ παρὸν κάθισ. νεκρώσιμον· ἦχ. πλ. ά. Ἀνάστασιν Σωτὴρ ἡμῶν μὴ Δικαίων· Ὁ ὁσίως Παραθήκη ἀγαπτάλας.

Τὰ ἀναθὰν τροπάρια εἰσὶν ὁλόχρυσα τῆς παρελθούσης Σαββάτου.

Καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Ἑξαπτέρυγα.

Ψάλλομεν δὲ τὸν Κανόνα τοῦ Μωσαϊκοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, καὶ τὰ Τετραῴδια εἰς τὸν τόπον αὐτῶν.

Ἐνταῦθα οὐ στιχολογοῦμεν τῷ Κυρίῳ ἐλεήσῃ, ἀλλ' ἀδοὺς λέγομεν τὸν Εἱρμὸν τοῦ Μωσαϊκοῦ· τὸ Τετραῴδιον, ἃ ἡ ἀκροστιχὶς. Ἄδει τοῦτο ὁ Ψαλτὴς Ποιη-

Ποίημα τὸ κυρίῳ Ἰωσὴφ · καὶ ἱερολογήσας α΄ Ὠδή.

Ὠδὴ ϛ΄. Ἦχ. δ΄. Βύσσου ἐξ ἀβύσσου τῆς.

Λιμένων ἡρξάσατο γαμίου τῶν ἀσωτίας καρδίας, συναισθομένων δὲ τὰς ἀξιοπρεπείας περιφανῶς ἐν αὐταῖς ἐπιζήτει, Ἀθληφόροι ἀξιάγασαι.

Δοξάσαντες μίλεων οἰκείοις τὸν τῶ παντὸς Δεσπότην, νῦν δοξάζειν ἀβλαβέσπλως, δίξα πιστῶν Ἀθληταὶ ὑπάρχοντες, καὶ μεγάλοι ἀγωνοθέται.

Ἐν λάκκῳ ἐτέθης καταστάτῳ, τοῖς οὐκ πιστῶς δανεῖσι τὸν ἀνάπαυσιν, Λόγε, ἀδιάκριτε τῆς ἱερᾶς Ἀθλητῶν δυνάσεως, καὶ πλασμάτων ἀπολύσεων.

Θεοτοκίον.

Τὴν σε φανερῶς ἐβλαστουσίως ἀνελφευμένην, Κύριε, τὰς φωνὰς ἡμῶν ταύτας προσδέξαι, καὶ ἱλασμὸν ὀφλημάτων λιτεύσασθαι, τὸν Τόκον σε καθικέτας.

Εἱρμὸς ἄλλο τῶ κυρίου Θεοδώρου, ἦχ. πλ. δ΄. Στερεώθητω ὄρη μοι.

Τὴν Μαρτύρων πανήγυρις, συναθροίσασθε, καὶ τὰ ἄθλα αὐτῶν τὰ πανσέβαστα μακαρισθέντες, χριστὸν τὸν τούτοις εὐθύνατα ὑμνήσατε.

Ἐν τῇ θείᾳ πυρπόλησι ἀμάθη Χριστὸν, ἐπ' ἀνθρώποις συρρέοντες ἐβεβαίωσεν, ὡς ἐπὶ δρόσου, ὠτὸν ὑμνητὴς Μάρτυρες μακάριοι.

Δόξα.

Ε' Τριὰς ὑπερφυὴς, καὶ θεία μονὰς, φῶς καὶ φῶτα μέλπω, ζωὴν καὶ ζωὰς, Νοῦν Λόγον, Πνεῦμα ἅγιόν τε, καὶ ἅγια, τὸν ἕνα Θεόν.

Καὶ νῦν.

Ἐκ τῆς ῥίζης ἀνέτειλε σὺ ἀνθος ζωῆς, Γεννήσασα τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀναστάσεως, ὁ σώζων κόσμον ἐκ τῆς ἀρχῆς πεπλασμένον, Χριστὸς ὁ Θεός.

Σπ. Θαυμαστὸς ὁ Θεός.

Πῦρ, καὶ ξίφος, καὶ θάνατον ὑπομείνατε, τὸν ὁμολογίαν διασώσατε τῆς σωτηρίας, ὑπὸ Χριστῷ νοερῶς μυσάριοι.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν.

Ἐν νυκτὶ, ὁ ἐλεήμων, ὡς ὢν ἀρχηγὸς ζωῆς καὶ δικαίας, σὺ ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος, καὶ ἐν ἁγιαῖς σου σκηνώσεσι φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἱρμός.

Στερεώθητε ὄρη ἀξίως φιλανθρωπίας ἐκ πίστεως μύστων πολλῶν, καὶ φραγμὸν ὑπάρχοντα τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Ὠδὴ ζ΄. Νέοι Ἑβραῖοι ἐν Βαβυλῶνι.

Τίνι εἰσῆλθε τὰ πάθη τὰ ἄλογα ἀληθῶς ψυχὴ ἐξωμολόγησαι; τίνι ὑπερβάλλοντα ὄρκος ἐν ἀμαρτίαις; βόησον τῷ Χριστῷ, σῶσόν με ἀγαθέ.

Ἄγιοι τὸν ἐν Ἁγίοις, αἰνέσατε ἐκτενῶς ἐπαναπαυόμενον, ταῖς ἁγίαις ταύταις ἡμέραις καθαγιάσαι πάντων τῇ δόσει τὰ φεγγήματα.

Ὕψιστε, ὁ ἐν ἐλέει πλούσιος καὶ ἀγαθὸς, τοῖς δήλοις σου ἀφεσιν τοῖς θερμοκοπήσασι παρόρμα, χορεῖς Ἁγίων τέτοις συναριθμῆσαι, ὡς φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας νομίμων σὺ ἐν φύσεως τὸν πλαστουργὸν ἡμῶν ἀνθρωπον, Ἀγνεστάτη · ἐντὸν οὖν δυσπετεῖ, πάντων τὰς ἀνομίας νῦν παιδεύειν, καὶ τὰ πλάσματα.

Εἱρμὸς ἄλλο Θ. Ὁ δὲ Ἁγίων παῖδας.

Ὁ Τῶν σεπτῶν Μαρτύρων δίξας τὰ μνημόσυνα, χορεῖν τῇ Ἐκκλησίᾳ σε, καὶ ψυχῆς θυμηδίαν, δίλογητὸς εἶ εἰς τὰς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ Τ' ἀφοδόμησά σε Χριστὲ, οἱ δὲ ἀφυόμησαν οἱ Μάρτυρες σκεφάγαλεν ἐν μέσῳ τῷ βασίλνων, τὰς ἀζυνόμους δικασὰς καταλήπτοντες, δίλογητὸς εἶ εἰς τὰς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δόξα.

Ἐν ζωῇ φωτοπόροις μίαν φύσιν σέβομεν Πατρὸς, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα θεῖον, θεοφθόγγοις βοῶντες, δίλογητὸς εἶ εἰς τὰς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Ὡς ὡς Μήτηρ πίστεως, καὶ Παρθένων ὑμεναίας, ὅτι θεὸν ἐγέννησας, μὴ ζήτη μοι τὸν τρόπον, ὅστε τὸ βούλεσθαι πιεῖν, ἢ θέσπαις βοᾷ.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς.

Μαρτυρικὴ χορεία ἡ θεοφανώτατοι, τὰς δήλους σου αἰτίωσον φροσκυνητὰς γενέσθαι τῇ θείᾳ, καὶ ζωοποιῷ σου Σταυρῷ.

Μακάριοι, οἱ ἐξελέξω.

Ὁ Τῆς ζωῆς παιδίας Βασιλεῦ ἀθάνατε, ὡς ἐξελέξω δήλους σε ἐν πίστει, καὶ ἐλπίδι, τῆς αἰωνίου σου ζωῆς κατεξίωσον.

Ὁ Εἱρμός.

Διὰ Ἁγίων παῖδας ἐχρύσας ἐκ καμίνου, καὶ τὸν βροντῶσαν κάμινον ματαβαλὼν ὡς δρόσον, δίλογητὸς εἶ εἰς τὰς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ η΄. Λῦσατε τῷ παντὶ.

Πτώσιν χωρήσας φρονήματι ἐκ θέσεως σκώμματα Μάρτυρες, πῶς σαρκὸς ὑπέστητε · καὶ ἐκ ἄπονον λαβὴν μεταπεθέντες, πάντα πόνον καρδίας κεφίζετε.

Ὁ Γ τὰ ἄνω φθαρτὸς ἀλλαξάμβροι σαρκικὸς μὲ φθειρόμβον πάθος ἐξ ὑπεσίας σώσατε, καὶ ἀζῶν ὑμνολέας, Μάρτυρες θεῖοι, τὸν τῶν ὅλων Θεὸν ἱκετεύοντες.

Ἱκεσίας Χριστὲ τῶν Μαρτύρων σε τὰ ἐλέησε πάσι καταπεμφον, καὶ τῆς ἐκ τὸν ἀπλαγ-

παλαγγον μεταστᾶσι τὸ βίε λύσιν φοβέραν ὀφλήσητον, καὶ θείαν ἀνάπαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ὡς τεκοῦσα Θεὸν ἀνεμέμπτως τὰς ἡμέρ ἁμαρτίας ὀβελισθῆν ταῖς μητρικαῖς φρεσβείαις σε, Θεοτόκε, καὶ σώζε ἀναβοᾶνταρ, ὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

Εἱρμὸς ἄλλω. Οἱ Θεοφόρωνες Παῖδες.

Τὰς πυριφλέκτας βασάνες ὑπενεγκόντες, ὡς θρασισμῷ Ἀ᾽Θλοφόρε, μὴ χαροῖς ἀνικοσφίζετε, ὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κύριε τὸν Κύριον.

Ἡ Θεοφράστε Φ. φάλαγξ τῶν Μαρτύρων ζοπορεμβῆν τὸν πλάνε νικητικὸς ἀντικρυάζε, ὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον. Εὐλογῦμβρ Πατέρα, Τὸν, καὶ ἅγιον Πνῦμα.

Σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα φροσκωῦβρμ, καὶ τὸ πανάγιον Πνῦμα πάντες πιστῶς σκιβοῦσωμβρ, Τριάς ἡ ἐν μονάδι σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νυῦ.

Σὺ καὶ Παρθένε Θ. καὶ Μήτηρ ἀνεδείχθης, κυσφορῶσα ἀνάσβρως Θεὸν τῶν ὅλων ἡ πάναγ Θ. ἀλλ᾽ αὐτὸν ἐκλυσάπεια, σωθῆναι τὰς ψύλας σε.

Θωμικός.

Τῶν Ἀ᾽Θλοφόρων φρεσβείας τὰς σὰς βούλας καὶ φροσκωῦσαι, καὶ βλέψαι, Χριστὲ Σωτὴρ, κατεξιώσον, τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν τῆς σῆς ἀναδέπτΘ.

Αἱ ψυχαί.

Ο᾽ Καταλῦσας τὸ κράτ Θ. τῦ Θανάτε τῆ ἐκ νεκρῶν σε ἐγέρσει τὰς μεταστᾶπας ἀνάπαυσον, μὴ τῶν ἐκλεκτῶν σε αἰνέν σε τὸν Κύριον.

Αἰνῦμβρ, ὐλογῦμβρ, ὁ Εἱσμός.

Ο᾽ Θεοβρήμοτος Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ σωὶ τῦ πυεὶ καὶ τῶν φλόγα καταπατῆντες ὑπέψαλλον, ὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

Ὠδὴ ἁ᾽. Εὐα μὲν τῆς ἀβρακπίς.

Σταθέντες πέρα νοητῶ τῦ φεώτρα, Ἀ᾽Θλοφόροι, ἀσθενῆχθητον, πάσας ἐχβρῦ μηχανορλίας ἐμάναται, σὸ μι ζοπόμβρον ἐκ πάθη ψυχοφθόρα σπεῖσατε Χῖε ἐκ τὸ Θεῖον παναπλήσιον.

Ἡ Θεία, καὶ ὄντως φωταυγὴς ὁμήγυρις τῶν Μαρτύρων καθηκέτδε τὸν ὑπερφάνδον Διοκλητιανὸν, καιρῷ τῆς ἐγκρατείας συγχώρησον πᾶσι μάπων ἡμῶν πᾶσι ἐκρίπασθαι, καὶ αἰωνίαν ἀγαλλίασιν.

Φλάν Θεοτοκε μόνε ἁγαθὲ, τὰς ψύλας σε ἐπ᾽ ἐλπίσι ἀνασάσεως κακομοιρίας αἰωνίε φωτὸς σε ἀνεπαίρε ἀξίωσον μετέχειν, καὶ ζωφλὼ ἀπολαύσεως, ἵνα σε φόβῳ μεγαλυνόμβρ.

Θεοτοκίον.

Φῶτὸς οἰκητήριον ἡ σὴ γαστρίζηται παναγία μῆτερ πάναγνε, ὅθεν πιστῶς ἀναβοᾶ σοι, τὰς κόραρ τῆς ψυχῆς με κατώραθον, καὶ ζῳβον τὸν διάβολον ὑποδεῖξον τῷ σὲ γνησίως μακαρίζοντι.

Ἀλλω. Μεγαλυνόμβρ σε τὸν Μητέρα.

Τῶν Μαρτύρων μνήμην ἐκτελέσωμβρ πιστοὶ, ἵνα τῆς σκέπων κοινωνήσωμβρ δόξης, ἀῦπνῶντες τὰ ἄθλα τῶν ἀγώνων ἀυτῶν.

Τὴν ὑμῦβ ἀνδρίαν δῆξεν ἐπῆξαν σφοδρῶς· ὑπεχώρησε πῦρ, σωμῦβίησαν τάξα. ἐν ὑμῖν ἀθλοφόροι θαυμαζεῖς ὁ Θεός.

Δόξα.

Ὑπερέχει φύσις, ζοσυπόστατε μονὰς, Πάτερ, Τὲ καὶ Πνῦμα ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ Θεαρχία τὲς σὲ δοξολογῦντας ἐβαφύλαττε.

Καὶ νυῦ.

Γλογῦμβρ σε τὸν Θεὸν τῦ Ἰσραὴλ, τὸν ἐκ τῆς Παρθένε ὀβηφανίζε τῦ Κόσμῳ, καὶ ἐγέρωζε κέρας σωτηρίας ὑμῖβ.

Τοῖς Ἁγίοις πᾶσι.

Ρεσβεύσατε τῷ Κόσμῳ, Ἀ᾽Θλοφόροι τῷ Χριστῷ, τὸν αὐτῷ ἰδέσθαι Σταυρὸν, καὶ φροσκυπῆσαι κατεξιώσατε πάσῃς ἐκεσίας ὑμῖβ.

Μακάριοι, ἐξ ὧβλήσω.

Ὅπῃ ἀναβλίζει πηγὴ ζωῆς Τὴ τῦ Θεῦ, καὶ ὅδηγοπεῖ σε ὁ τῦ φεροσάτε φωτισμὸς, τὲς φεὸς σὲ μεταστᾶσας ἐγκατάξον.

Ο᾽ Εἱρμός.

Μεγαλυνόμβρ σε τὸν Μητέρα τῦ φωτὸς, καὶ ὑμνῳδῶμβρ σε Θεοτόκε Παρθένε, ὡς τεκοῦσαν Χριστὸν τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐξαποσκλέσειον, τὸ φωταυγικὸν τῦ ἤχε, καὶ νεκρόσιμον. Ὁ καὶ νεκρῶν, καὶ ζώντων· εἰς τὲς Αἴνες τὰ μέγυσεν τῦ ἤχε.

Δόξα, τὸ β. νεκρόσιμον. Καὶ νυῦ, Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν στιχ. τὰ φεροσμοια τῦ κυρίε Θεοφάνε.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοτοκίον. Εἰς τὸν Λιτησζιμον, Περκείμ. νεκρόσιμον, καὶ ὁ Ἀπόστολ Φ. φὸς Ἑβραίνς.

Προκείμενον ἦχ Φ. πλ. β᾽.

Ἐυφρένθητε δίκαι Κύριον.

Στίχ. Μακάριοι οἷν ἀφέθησαν.

Ὁ Ἀπόστολ Φ. φὸς Ἑβραίνς.

Ἀδελφοὶ, ἀναμιμνήσκεσθε τὰς φεότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες, πολλὴν ἀθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων· τῦτο μὲν, ὀνειδισμοῖς τε, καὶ θλίψεσι θεατριζόμβροι· τῦτο δὲ κοινωνοὶ τῶν ὕτως ἀναστρεφομένων γβρισθέντες· καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς με συνεπαθήσατε, καὶ τὴν ἁρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑμῖβ μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε, γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὕπαρξιν ἐν Οὐρανοῖς, καὶ μένυσαν. μὴ ἀποβάλητε οὖν τὴν παῤῥησίαν ὑμῖβ, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην, ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρείαν, ἵνα

τὸ θέλημα τῦ Θεῦ ποιήσαντες, κομισθῆτε τὴν ἐπαγγελίαν· ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἥξει, καὶ οὐ χρονιεῖ· ὁ δὲ δίκαιός μου ἐκ πίστεως ζήσεται.

Ἀλληλούια. Ἦχ. πλ. β'.

Μακάριοι, ὧς ἐξελέξω.

Στίχ. Ἐπάκουσον ἡμῶν.

Εὐαγγέλιον τῆς νίκης, καὶ ἀναστάσεως, Ὠδαῖσιν καὶ Κανόσι.

Τῷ Σαββάτῳ Ἐπῳδὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως. Ἐν τῇ μικρᾷ Ἑσπερινῇ σημεῖα προσόμοια, ὡς δ'. Ἦχ. πλ. β'. Αἱ ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Τὸν ἀγγελικὰ κραταιὰ δορυφορῆσαι, Ξύλον τὸ σεπτὸν ὡλοβὰς ἀθρόως ἐκλάσασα, καὶ πάντας συγκαλέσασα τοὺς πιστοὺς εἰς προσκύνησιν· δόξῃ ἂν νησίδα φαιδρυνθέντες, θεσπέσιόν μου αὐτοῦ χαρᾷ, καὶ φόβῳ, πιστῶς κράζοντες· χαίρεις ὁ τίμιος Σταυρὸς τὸ Κόσμου ἀσφάλεια.

Ἵνα τῷ Ἀδὰμ ἀφανίσῃς τὴν κατάραν, σάρκα τὴν ἡμῶν προσλαμβάνεις ὑφ' ἁγνὰ ῥοῦπε· σταυρῶσαι δὲ, καὶ ὑφῆκας, Ἰησοῦ ὑπερφυῶς· ὅθεν τὸν Σταυρόν σε, καὶ τὴν λόγχην, σέβοντες τε, καὶ τὴν κάλαμον, τὴν ἅλας πιστῶς σίβοντες, καὶ τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν ἰδεῖν ἐξαιτούμεθα. Ὅμοιον.

Κλέος τὴν Ἐδὲμ ἐξέ ξύλα πάλαι ὄρης, ξύλον δὲ Σταυρὸ ὑπαυοίγει τοῦτον πᾶσι ζωῆς θέλκυσι νησίᾳ καθαρθῆναι, καὶ δόκευσι· δόξα τὲ σὴν θεσκελμένοι ἐσώτες, ὠυπὸ θεσαύσομεν ἐν φόβῳ, πιστὶ, κεκράξωμεν· ἄνοιξον πύλας Οὐρανῶν, Σταυρὲ, ζωῆς ποθέσι σε.

Δοξολογία τὸ α'.

Δόξα. Καὶ νῦν, Ὅμοιον.

Ὅτε τὸ Σταυρὸ θεσπελμένον ἐσόρα, λόγε τῦ Θεῦ, ἡ ἀσώρως σε τυκόσα, ἠλάλαζε βοῶσα, εἶρμοι τέκνον γλυκύτατον· τίς σε ἡ πατρόθεν ὠυσεν Θεέ μου; πῶς ὁ ἀπαθὴς τὸ πάθος φέρεις ἀδίκῳ κεἰρσαι; ὑμνολογῶ σε τὴν φευκτὴν ἄκραν συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον, εἰρμοὶ προσόμοια. Ἦχ. β'.

Οἰκτῖρ. τὸ Εὐσπλαγχνίαν.

Υδέξῃς τῷ διαρρῆξαι τὰς πάλαι κατεδίκας πιστὶ, Σταυρὲ τῷ ξύλῳ, τὰς ἐν αὐτῷ παρείτα Χριστὸν δοξολογήσωμεν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ἅγε νῦν σὺν ἡμῖν Δαβὶδ, τὴν λύραν κίνει, Χριστὸν ὑμνῆτε, ψάλλων, πιστὶ, καὶ προσκυνᾶτε αὐτῦ τὸ ὑποπόδιον.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ὑμνοῦμεν λαοὶ προκείμενον τὸ ξύλον, σὺν τὴν Σωτηρίαν ἡμῖν Χριστὸς βεβραβεύσῃ, καὶ πίστει ἀσπασώμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Ὑμνοῦμεν Σταυρὸ ὑπὲρ βροτῦ σέρσα τὸν σὸν Τὸν, Παρθένε, βίᾳς θεληφόσα, δόξα τῇ ἀπαναγκίᾳ σε.

Ἀπολυτίκιον. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου. Καὶ γένεται Ἀπόλυσις. Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν τὸ μακρὺ Εὐχητήριον εἴρηται τῦ ἡμῶν Ἐπάρχου. τὰ ἐκδυτικὰ μὴ τῦ Σπανῦ· καὶ φέρεται, ἀποτίθεται ὡς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν· καὶ εἴθε κατὰ ἐπαρωδὸν ὠυτὸ δὶ ὅλης νυκτὸς. Ἡμεῖς δὲ ἀπερχόμεθα ἐν τῇ Ζωοπηγῇ. Καὶ ἀνεῳγόμεθα ἐν τῷ Ναῷ.

Κυριακὴ γ'. τῶν ἁγίων Νικαέων τῶν Προσκυνησάντων ἐορτάζομεν τὰ πάθη, καὶ ζωοποιὸν Σταυρόν. Ὀ Ὄρθρος τοῦ σαββάτου ἐν τῇ Ἀναστασίᾳ ἀλλοιοῦται ὁ Ἱερεύς. Καὶ Ψαλλόμεν ὡς συνήθως τὸν Πρωϊνὸν Ψαλμὸν· εἶτα τὸ ἱερὸν τὸ σεπτὸν Κατισμᾶτο· εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσταμένου ἐγκ. ἰ. Καὶ Ψαλλόμεν εἱρμοὶ ἀναστάσιμοι τῦ Ὀκτωήχου γ'. καὶ ἀναστάσιμον γ'. Καὶ τὰ ἑξῆς Σταυρῷ προσόμοια δ'. Ἦχ. πλ. α'.

Χαίροις ἀσκηπτὲν ἀλκῆσ.

Λάμψον ὁ τῦ Κυρίου Σταυρὸς τὰς φεγγοβόλας ἀστραπάς σου τῆς χάριτος· καρδίας τῷ σὸ πιμώντων, καὶ θεολήπτῳ σοφῷ σοφισμοῦ, κοσμοπότητε· δὶ ὃ τῷ δικαίων ἐξεπανίδη κατήφεια, καὶ τὸ δυνάτε τῷ παγίδων ἐῤῥύσθημεν, καὶ φοβῆ ἀλικτῷ ἐλθρσύνῳ μετηλοφμεν· δίκην τῆς ὠφελήτου τῆς σῆς τὴν ἐπιστασιν, τὰς ἀπιδόσεις παρέχων ἐν ἐγκρατείᾳ τοῖς θέλουσι, πιστῆς αἰτημένοις σὴν πλουσίαν προσασίαν, ἡ μέρα ἐλεῖν.

Ὅμοιον.

Χαίρεις ὁ ζωηφόρος Σταυρὸς, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὠφελητὸς ἐνδείκτης· τὸ ξύλον τῆς ἀφθορσίας, τὸ ἐξαναστῆσαν ἡμῶν αἰῶνίς δέξης τὴν ἀπόλαυσιν· δὶ ὃ τῷ δαιμόνων ἀποδιώκονται φάσγγες, καὶ τῷ Ἀγγέλων συνεφαίνονται τάγματα, καὶ συστήματα τῷ πιστῶν ἐορτάζεσιν· ὅπλον ἀκαταμάχητον, κατάλαμπε ἀῤῥηκτον, σῷ Βασιλέων τὸ νίκος, τῷ Ἱερέων τὸ καύχημα, Χριστὲ νῦν τὸ Παῖδα καὶ ἡμῖν δίδυ προφθάσαι, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Ὅμοιον.

Χαίρεις ὁ ζωοδόξου Σταυρὸς, τῆς Ὀσιότητος τὸ ἀπόπτον ῥόπαιον, ἡ ὄρεξ τῷ Παραδείσου, ὁ τῷ πιστῶν σηρμὸς, τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀβιάτευκτον δὶ ὃ ὀξηφάνισμ ἡ ἀσὲ, καὶ κατήσχυται, Ϲ κατεπίδη τὸ δυνάτε ἡ δύλμαις, καὶ ὑψώθημεν ἀπὸ γῆς ἐκ ἐσθένε, ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων, Ὁσίων ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν

μὴν σωτηρίας, ὁ διαῤῥήξας τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὦμεν.

Δεῦρο τῇ φραπτοπλάστου δυὰς, ἡ τῆς χορείας ἐκπεσοῦσα τῆς ἄνωθεν τῷ φθόνῳ τὸ βροτοκτόνω ξύλῳ πικρᾶς ἡδονῆς, τῆς τῶ ξύλω πάλαι ἀπογδύσεως· ἰδὺ τὸ παυσίβαυον ὄντως Ξύλον περισέρχεται, ᾧ περσδραμόντες ἐν χαρᾷ ἀνεκπίπτωμεν, ἐ βοήσατε πρὸς αὐτὸ μὴ πίστως· σὺ ἡμῖν ἡ ἀντίληψις, Σταυρὲ παυσιβάσμιε, ᾧ τῶ καρπῶ μεταχόντες τῆς ἀφθαρσίας ἐτύχομεν, Ἐδὲμ τὴν πρώτειραν κομισάμενοι βιβαίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος γ'.

Χριστὸ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν ἑκάστου σωτηρίαν εἰς κοινὴν ἐξανάστασιν τῇ χθονὶ τῷ ἀνθρώπων καταδιξάμενος· τῇ τοῦ καλάμου τῶ Σταυρῶ βαφαῖς ἐρυθρᾶς τὰς σαυτῶ δακτύλους αἱματώσας· τοῖς ἀφεσίμοις ἡμῶν βασιλικῶς ὑπογράψαι φιλανθρωπάσαμενος· μὴ παρίδῃς ἡμᾶς, κινδυνεύοντας, καὶ πάλιν τὴν ἀπὸ σῶ δόξης σαν· ἀλλ' οἰκτίρησον, μόνε μακρόθυμε, τὸν ἐν ἀθεσίαις λαόν σου καὶ ἀνάστηθι, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον τὸ ἀ. τοῦ ἦχου. Εἰσάκουσον φωνῆς ἱλαρᾶς. Περικέκυμαι· ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν· Ἐκτενῆ, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως· εἰς τὸν Λιτὸν, δόξα. Καὶ νῦν ἦχ. πλ. ά.

Ὅρωσα σε ἡ Κτίσις ἅπασα ὅλη Σταυρῶ γυμνὸν κρεμάμενον, τὸν δημιουργὸν καὶ Κτίστην τῆ ἁπάντων, ἠλλοιοῦτο φόβῳ, καὶ ἐπωδύρετο· ὁ Ἥλιος δὲ τὸ φῶς συνέσταλε, καὶ ἡ γῆ σκυμαίνετο· πέτραι δὲ ἐρίζοντο, καὶ ναῦς φασφάτης διερρήγνυτο· νεκροὶ ἐξανίσταντο σκ μνημάτων, καὶ Ἄγγελων αἱ δυνάμεις ἐξίστανο λέγουσαι· ὦ τῆ θαύματος, ὁ Κρατὴς κρίνεται, ἐ πάσχει θέλων διὰ τὴν τῆ Κόσμου σωτηρίαν, καὶ ἀναπλασιν.

Εἰς τὸν στίχ. καθὼς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τὰ κῆ ά.β'.

Δόξα. Καὶ νῦν, ἦχος δ'.

Ὁ Συμμαχήσας Κύριε τῇ φρασσάτῃ Δαβίδ, ὑποτάξας τὸν ἀλλόφυλον, τῇ πρὸ ἡμῶν Βασιλεῖ συμπολέμησον, καὶ τῇ ὅπλῳ τῶ Σταυρῶ καταβαλε τὺς ἐχθρὺς ἡμῶν· δὸς ἔπαλαγχε εἰς ἡμᾶς τὰ ἀρχαῖα ἐλέη σου· καὶ γνώτωσαν ἀλιδεῖς, ὅτι σὺ εἶ Θεὸς, καὶ ἐσοὶ πεποιθότες νικῶμεν, θρασβεύσης συνήθως τῆς ἀχράντου σε Μητρὸς, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Θεοτόκε Παρθένε, σκ β'.

Καὶ τῶ Σταυρῶ ἅπαξ, ἦχος ά.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, ἐ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κῆ βαρβάρων δωρέαθαι, ἐ τὸ σὸν φυλάττιον δι' τῶ Σταυρῶ σου πολίτευμα.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως ὡς συνήθως· εἰς τὸν Ὄρθρον μὴ τὸν Ἐξάψαλμον, Θεὸς Κύριος, ὡς τὸν ἦχον τῆς Ὀκτωήχου. Καὶ λιτομ τὸ ἀναβάσιμον Ἀπολυτίκιον. Δόξα τῶ Σταυρῶ. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τῶ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοὶ. Π' συνήθως ἀρχὴ. Ὁ Πολυέλεος. Καθίσματα λέγομεν τὰ ἀναβάσιμα. μὴ τὸν Πολυέλεον καθίσματα τῶ Σταυρῶ ἦχ. πλ. δ'. Τὸ θρασβεῖον. Δίς.

Ἐν Παραδείσῳ μὲν τὸ πρὶν ξύλῳ ἐγύμνωσε δόλῳ τῇ γαστὶ ὁ ἐχθρὸς, αἰσχύνην νέμουσιν· τῶ Σταυρῶ δὲ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα ἀνθρώποις φέρειν ἐπαγγ ὅλῃ τῆς γῆς· ἐ Κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς, ὧν ὁρατὴς θεοσκιώμενον, Θεοῦ ἐν πίστει λαοὶ συμφώνως ἀνακράζωμεν, πλήρης δόξης ὁ οἶκος αὐτοῦ.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τῆ ἤχου. Ὑπαγγέλιον ἑωθινόν. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι ὁ Ν'.

Δόξα· ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ Πνεῦμά μου πρὸς Ναὸν τὸν ἅγιόν σου· ναὸν φέρον τῶ σώματος ὅλον ἀστιλωμένον· ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον ἀπλάγχνῳ σου ἐλέει.

Καὶ νῦν. Ὦμεν.

Τῆς σωτηρίας ἔνδυσόν μοι ζῴβις Θεοτόκε, αἰσχρᾶς γὰρ κατερρύπωται τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ἐ ῥαθύμως τὸν βίον μου ὅλον ἐκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με πάσης ἀκαθαρσίας.

Εἶτα ἦχος πλ. β'. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κῆ τὸ μέγα ἔλεός σου, ἐ κῆ τὸ πλῆθος τῆ οἰκτιρμῶ σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐνοεῖν ὁ τάλας, ῥίγω τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· ἀλλὰ θαῤῥῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς ἀπλαγχνίας σου, ὡς ὁ Δαβὶδ βοῶ σοι· ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κῆ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ οἱ ἀναστάσιμοι Κανόνες, ἐ τῆς Θεοτόκου. Εἶτα τῶ Τριῳδίου εἰς ἦ. πρόσωμα τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τῶ Στουδίτου. Ὠδὴ ά. ἦχος ά. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Πανηγύρεως ἡμέρα τῇ ἐγέρσει Χριστοῦ θανάτου φρικῶδες ὤφθη, ζωῆς ἀνέτειλεν αὐγὴ, ὁ Ἀδὰμ ὀξανασὰς χορεύει χαρᾷ· διὸ ἀναλάξωμεν ὄπνιχιον ᾄδοντες.

Πεσκιωνήσεως ἡμέρα τῶ ἡμῖν Σταυρῶ, δεῦτε πρὸς τοῦτον πάντες· τῆς γὰρ ἐγέρσεως Χριστοῦ τὰς αὐγὰς φωτοβολοῦν θεσπίζεται νῦν, αὐτὸν ἀσασσώμεθα, ψυχικῶς ἀγαλλόμενοι.

Ἐπιφάνηθι ὁ μέγας τῶ Κύριε Σταυρὸς, δεῖξόν μοι ὄψιν θείαν τῆς ὡραιότητός σου νῦν ἄξιον προσκυνητὴν αἰνετόν σε· καὶ γὰρ ὡς ἐμψύχῳ

Digitized by Google

ψύχῳ σοι καὶ φωνῇ, καὶ προσπύοσομαι, Ἀγνεύσωσαν συμφώνως Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι φρόνεῖται πᾶσιν ὁ παμμακάριστος Σταυρός, ᾧ παγὶς σωματικὸς ἐτύθη Χριστὸς, αὐτὸν ἀσπασώμεθα ψυχικῇ ἀγαλλόμενοι.

Δόξα.

Ὡ Τριὰς ζῖς χρωγκτήρσιν, ὦ μονὰς τῇ μορφῇ, Πάτερ, Τἱὲ, Ⓒ Πνεῦμα· ἡ ὁμοθυμία μος ἑνὰς ἐν βυλῇ, καὶ θελήσει, καὶ κράτος ἀρχῇ· τὸν Κόσμον σε φύλαττε, τὴν εἰρήνην βεβαβέωσα.

Καὶ νῦν.

Πἔρων θλους ἡ Παρθένος μὴ εἰδῦα ἀνδρὸς, ἄσπορον τίκτεις βρέφος· ἄρρωτον φέρεις ποικτὸν τὸν ὑφ' ὅλων ποπτὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν, αὐτὸν ἐκδυσώπησον, εἰρήνευσαι τὰ σύμπαντα.

Κατβασία.

Ὁ Θεὸς τἐ[Ⓒ]· φεςτύπωσε πάλαι Μωσῆς ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ διῃβιβάσας Ἰσραὴλ, τῷ Σταυρῷ σε τὴν ὑρὰν τῇ βάβδῳ τεμὼν, ᾠδὴν σοι ὀξῦδιον ἀναμέλπων Χριστὲ ὁ Θεός.

Ὠδὴ γ'. Δεῦτε πόμ. πίωμεν καινόν.

Εὖτε ἅγμα ἀσωμεν καινὸν, τὴν καπάλυσιν ἁδὴν παντευείζοντες· ὁπ γὰ τῷ πάθει Χριςὸς ἀνέςη τὸν θάνατον ἐλών, καὶ σάσας τὰ σύμπαντα.

Εὖτε ἀρυσάμεθα, πιςοὶ, ἐκ πς κρίνης βρυόσης ὕδωρ Φθεγξάμενον, ἀλλὰ πηγὴν φωτισμοῦ Σταυρῷ φρασκυνήσει τῇ Χειςοῦ, ἐν ᾧ κὴ καυχώμεθα.

ΠἈλαι ἐν ἐτύπῳ Μωϋσῆς ταῖς παλάμαις Σταυρὸν σε νῦν φεσαντυσόμβοι, τὸν νοητὸν Ἀμαλὴκ ζοπήμενα, Δίσποτα Χριστὲ, σὺ ἔ κὴ σπήμεθα.

Ὅ Μμασι, Ⓒ χείλεσιν ἁγσῖς ἀνακρύοντες μέλῳ ἀγαλλιάσωμεν, τὸν τῷ Κυρίῳ Σταυρὸν χαρᾷ φρασκυνήσωμεν, πιςοὶ, κεςτῶντες ἐν ἁσμασιν.

Δόξα.

Ἔ Να ὑποτάσσσι ζῶσι Θεὸν ἀναρχον σέβω, μὴ διαιρέμβρον τῇ τῆς ὐσίας μορφῇ, Πατέρα, Τἱὸν, Καὶ Πνεῦμα ζοῦν, ἐν οἷς βιβαπτίσμεθα.

Καὶ νῦν.

Ἔ Ν βάπῳ Μωσῆς σε τυπικὸς τὸ μυςήριον πάλαι, σεμνὴ, ἐσῴσκαν· ὡς γὰ ἐκείνῳ ἡ φλοῒ, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος τὴν σὴν ὑποδὺσ ὐ κατέφλεξεν.

Κατβασία.

Σ Τερίωσον Δίσποτα Χριστὲ τῷ Σταυρῷ σε ἐν πίςει μὲ τῇ τῆς πίστεως, μὴ σαλῶθῆναι τὸν νοῦν ἐχ Θεοῦ φροσβολαῖς τῶ δυσμενοῦς, μόνος γὰ ἁ ἅγιος.

Στιχηρὸν τῆς Ὀκτωήχου ἦχ. πλ. β'.

Ὁ Σταυρὸς σε Κυρίε ἠγίασε, ἐ αὐτῷ γὰ γέγονας ἱάματα τοῖς ἀεσυνῦσιν ἐν ἁμαρτίαις· δι' αὐτὸ σοι φροσπίπτομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τ' ᾠδὴ Κυρίου τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Σ Ἡμερον τὸ φρονητικὸν πασάσφεται λόγιον. ἰδὲ γὰ φρασκυνῶμεν εἰς τὸν τόπον, ὃ ἔσησαν οἱ πόδες σε Κύριε. καὶ ζύλω σωτηρίας γεδσάμβοι, τῇ ὄς ἀμαρτίας πεδθῆ ἐλεθερίας ἐτύχομεν φρεσβείαις τῆς Θεοτόκε, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα.

Μ Ο'νον ἐπάγη τὸ ζύλον Χριςὲ τῷ Σταυρῷ σε, τὰ δαιμόνια ἐσαλώθησαν τῷ θανάτῳ Κυρίε. ὃν γὰ κατέπιε πάλαι ὁ ἅδης, ἀπέλυσε ζόμος· ἐδοξάς ἡμῖν τὸ σωτήριόν σε, Ἅγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε, Τἱὲ Θεὲ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θ Εοτόκε Παρθένε ἱκέτευε τὸν Τἱὸν σε τὸν ἐκ σίως φρασαγόντα ἐν Σταυρῷ, καὶ ἀναςήσαντα ἐκ νεκρῶν Χριςὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὠδὴ δ'. Ἐπὶ τῆς Θείας φυλακῆς.

Γ Ὰλ ἀνέςη ὁ Χριςὸς, ζῖς μυεφόρους γυναῖκὶ Ἄγγελος φησὶ, μὴ θρηνεῖτε, πορεύεσθε, ἀπάτε ζῖς Ἀποσόλοις, χαίρετε· σήμερον σωτηρία τῷ Κόσμῳ, ἡ τυφανὶς τῷ ἐχθρῷ θανάτῳ λέλυται.

Τ Οῦ ζωηφόρε σε Σταυρῷ τὴν φροσκυνήσιμον χαρὰν σήμερον, Χριςὲ, ὑπαντώντες φροσπεμῶ ποιήματα τῷ παναγίῳ πάθῃ σε· ὅπερ ἐς σωτηρίαν τῷ Κόσμῳ ἐκαπεργάσω Σωτὴρ, ὡς παντοδυνάμως.

Σ Ἡμερον γίνεται χαρὰ ἐν Οὐρανῷ καὶ ὀδὶ γῆς, ὅτι τὸ Σταυρῷ τὸ σημεῖον Κόσμῳ ἐμφανίζεται, Σταυρὸς ὁ ζωσμακάριστος· ἀτος γὰ φροτηθεὶς ἀναβλύζει ζῖς φροσκυνοῦσιν αὐτὸν χάρν ἀέννεον.

Τ' σοι φροσάξομεν Χριςὲ, ὅτι τὸν τίμιον Σταυρὸν δέδωκας ἡμῖν φροσκυνῆσαι, ἐν ᾧ τὸ παράγιον κατεκεώθη Αἷμά σε, ὧ κὴ ἡ σάρξ σε ἤλοις ἐπάγη, ὃν ἀσπαζόμεσοι νῦν, ὠχαριςήμέν σοι.

Δόξα.

Μ Ιᾶς Θεότητος ὑμνοῦ, ζῆς ὑποτάσεις ἀμερὲς φύσεως ἁπλῆς δοξολογίζω τὸν Πατέρα ἄναρχον, Τἱὸν, καὶ Πνεῦμα ἅμου· σωθέγνον, Κυρίοτητα μίαν, ὁμοβασίλειον ὖν, κράτος ἀίδιον.

Καὶ νῦν.

Μ Ο'νη ἐφάνης γυναικῶν χρῆμα παραθαμασον ἀγνὴ, θεῷ γὰρ φοβερὸν, ἢ γὰ φύσιν σὺ ἐκαινοτόμησας, ἀνὰ μοῦσᾶς κυήσασα, μείνασα πάλιν ὡς πρὶν Παρθένος, ὁ γὰρ γνηθεὶς γὰ ἐκ σῦ Θεὸς ἔζιν ἀληθής.

Κατβασία.

Ἐ Πὶ Σταυρῷ σε, σωτὴρ, φωνῇ ὁ μέγας κανδὼν, ζόμῳ ἐπαρθεὶς, τὰς ἀκτῖνας σωτῆριον ἔλεγε, ἤκρυφε πᾶσα δὲ κτίσις ὑμνησε ἐν φόβῳ

βαρ τὴν σὴν μακροθυμίαν, καὶ τὸ ἐπαίδιόν ἡ
γῆ τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ὠδὴ ϛ'. Θεοτοκίον δίτιμον βασίλειον.

Ἀνέτειλας ἀπὸ τῆς πάλαι ἀδύτου φάσιν τῷ Κόσμῳ, ἀφράστῳ τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκμειώσας Κύριε θανάτου τὴν κατήφειαν ἐκ γῆς ἀνέστων, ὡς ἐλαλαγχθῶ.

Προσέθεσθε κεκραγόντι τῇ ἐγκοπτάσῃ θεμελῇ, φερεσπιστούμενοι ἐν αἰνέσει ξύλων τὸ παράνομον, ὃν ᾧ Χριστὸς σταυρούμενον, ἔστασε Κόσμον ὡς ἐλαλαγχθῶ.

Χορεύουσιν ἐν ὑψηγορίᾳ Ἀγγέλων τάξεις σήμερον, Σταυρῷ σε τῇ φερεσκιάσῃ, ἐν αὐτῷ γὰρ τὸ θάνατος, τοὺς πρὶν δαιμόνων φάλαγγας, σώσας Χριστὲ τὸ ἀνθρώπινον.

Λεράσιον ἄλλῳ ἐγκώθη ἡ Ἐκκλησία, ὡς φρὶν ξύλον ἔχνατα ζωωφόρον τὸν Σταυόν σε, Κύριε, οὗ ἓ δῆξ φροσφώσεως ἀθανασίας μετέχομεν.

Δόξα.

Σνάναρχα τεία δοξάζω, μιᾶς ὐσίας Θεὸν, τὸν Πατέρα, τὸν, καὶ Πνεῦμα, φῶς ἐνφιλαμπέσατον, ὁμοκρατὲς βασίλειον, ἐν ἀσυγχύτῳ ταυτότητι.

Καὶ νῦν.

Εύπας φύσεως νόμῳ, ἀλλ' ὑπὲρ νόμον, σὺ γὰρ μόνης ἄσπορος ἡ λοχεία · φεικτὸς, καὶ νομίμως ὁ βρὸς Θεὸς, καὶ λεγόμενος τὸ τοκετὸς σε, πανάμωμε.

Καταβασία.

Ὀφείλοντες σὲ ἀνυμνεῖμεν, Σωτὴρ τῆ Κόσμε, ἐφίλωσε δοξάσμου τῷ Σταυρῷ σε, δι' ὃ ἀνεκαίνισας τὸ γῆῶν τὸ ἀνθρώπινον, φῶς ὡς ἀίδιον ἀγων ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Κατήλθες ἐν τοις κατωτάτοις.

Ἀνέστη τὸν Σάνατον θραύσας Χριστὲ, ὥσπερ μέγας Βασιλεὺς, ἐκ γῆ τὲ ἀδὴ ταμείων ἀναπαλαίτας ἡμᾶς εἰς ἀπόλαυσιν Βασιλείας Οὐρανῶν, εἰς γῆῶ ἀθανασίας.

Κρατύνεις ἐν ᾧσμασι θείοις πιστὴ ἀλαλαζόμενον Θεῷ, τὸν Σταυὸν τὸ Κυρίου καταπασάζωμεν, ἀγιόπλῶ ἀναβλύζει γὰ πηγὼ πᾶσι τοὶς ἐν τῷ Κόσμῳ.

Πληρῶται ἡ ἀσματοφράῳ φωνὴ, φροσευγόμεν γὰρ ἰδὼ τῷ ἀχράντων ποδῶν σε τὸ ὑποπόδιον, καπροῦμαι, τὸν Σταυῶν σε τὸν σπῶν, τὸ ξυπόθητον ξύλον.

Ὁ Ἐὰν ξύλον τῆ σῷ ἔρτῳ βλυθὲν Περσῶν ὁ Φρωπὴς, τὸν Σταυῶν σε, οἰκτίρμον, κατακαυζόμεν, ἀνυμνοῦμεν σε τὰ δεσμᾶ, καὶ τὴν ταφὴν, λόγχήν τε, καὶ τὰς ἥλας.

Τί ὦμεν, ὑπερ κατοδέξω, Χριστὲ, ὀφειν ἀγίων Σταυρὸν, καὶ ἐν τάτῳ ἀρθῆναι, καὶ σωφρονθῆναι σαρκὶ, φροσπυστούμενοι, κομιζόμεθα νίκλω κατ' ἐχθρὸν ἀοράτων.

Δόξα.

Μνάδα ἴστι χαρακτῆρσιν ὑμνῶ, καὶ Τριάδα ἐν μιᾷ φύσει φροσκυνῶ μόνῳ, Θεὸν τὸν ζῶα ὁμᾶ, φῶς ζοσιλων, τὸν Πατέρα, Ꞓ Τίον, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

Θυμάτων τὸ μήκιον σώσιμε ἐν σοὶ ὤφθη, ἄσπιλε ἀμνὰς, τὸν γὰ αἴροντα Κόσμου τὴν ἀμφίτριον ἁμῶν ἀπεκπίπτας, ὃν δυσάπει ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡῶν σὲ ὑμνοῦντων.

Καταβασία.

Τὸν τύπον τὸ θείε Σταυρῷ Ἰωνᾶς ἐν κοιλίᾳ τῆ κήτους τεταμένας παλάμας φροδιγράφεξε, καὶ ἀνέθωρε σεσωσμένον τῆ θηξὶ τὴ δυνάμει σε, Λόγε.

Κοντάκιον ἰδιόμελον. Ἦχ. βαρύς.

Ὁ τὲν φλογίνη ῥομφαία φυλάττων τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ· αὐτὸς γὰ ἐπῆλθε σῶζόμενος δέσις· τὸ ξύλον τῆ Σταυρῷ δυάτε τὸ κέντρον, καὶ ᾅδῆ τὸ νῖκος ἐλήλατα· ὑπὲρς δὲ Σωτὴρ μὲ βιῶν ζοὶς ἐν ᾅδῃ, ἐσάγωθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον.

Οἶκος.

Τρῶς Σταυρὸς ἐπῆχατο ἐν Γολγοθᾷ ὁ Πλάτῳ, δύο ζοὶς λῃσάσαις, καὶ ἕνα τὸ Ζωοδότη· ὃν εἶδεν ὁ ᾅδης, καὶ ἔπτε ζοὶ κράτα· ὦ λειτουργοὶ μου, καὶ δυνάμεις μου, τὶς ὁ ἐμπήξας ἦλον τῇ καρδίᾳ μου; ξυλίνη μὲ λόγχη ἐκέντησε ἄφνω, καὶ ἐξερύησαν τὰ ὕνδυ μου, πανδὶ τὸν κολίαν μου, ἀλλὰ τὰ αἰσθητήρια μου· μιμήσασι τὸ Πνεῦμα μου, καὶ ἀναγκάζομαι ὁξυφλέξασι τὸν Ἀδάμ, καὶ τὰς ὧᾷ Ἀδὲμ ξύλῳ ἰσθέντας μοι· ξύλον τῷ τότως πάλιν εἰσάγει εἰς τὸν Παράδεισον.

Τὸ Συναξάριον.

Στίν. Τὸν Σταυῶν γῆ σύμπασα φροσκυνησάτω, Δι' ὑπερ ἐγκωμὲ, σε φροσκυνῶν Λόγε.

Τὴ αὐτῇ ἡλέρᾳ Κυριακῇ ζέτῃ τῇ νηστειῶν τὺ φροσκυνήσιν ἐορτάζομεν τὲ ἡμέᾳ, καὶ ζωοποιὸ Σταυρὸ δι' αἰτίαν ζωωτίκω, ἐπειδὴ γὰ δῆξ τῆς τεσσαρακονθημέρε νηστείας ζέτην τινα, καὶ ἡμεῖς σταυρώμεθα, νεκρώμενοι ἀπὸ τῆ παθῶν, πικείας τε αἴσθεσιν ἐχρεμβ ἀκπιδῶντες, καὶ κατατήποντες, φροτιθέμεν ὁ τίμιῶν, καὶ ζωοποιὸ Σταυρὸ, ὡσανεὶ ἀναβλύζων, καὶ ὑποποτίζων ἡμᾶς· καὶ ὑποκωμήσαν ἡμᾶς τὰ πάθης τῦ Κυρίε ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῦ· καὶ σῳζομεθόμεθ, εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν δι' ἡμᾶς ἐσαρκώθη, πάσον χᾷ ἡμᾶς δι' αὐτὸν σεφάνεν, κυρίζων τὰ τῆς πόνης ἡμῶν τῇ παραδόσει τῆ διαστικῶν θλίψεων, καὶ τῇ ὑπομήσει, καὶ ἐλπίδι τῆς ᾅδῆ τὸ Σταυρῦ δόξης· ὡς γὰ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ὅδι τὸν Σταυὸν ἀναβαὶς, ἐδοξάσθη ᾅδῃ τῆς ἀτίμε φθειραγωγῆς, καὶ τὸ πικρασμῦ, ὕπω δεῖ καὶ ἡμᾶς σεφάσαι, ἵνα καὶ σωσθῶμεν αὐτῷ, εἰκαίτ τίνες πάσχομεν ἀνθ' ἡῶν.

ἀηδές. Καὶ ἄλλως, καθάπερ οἱ ξαχίαν, ἢ μακρὰν ὁδὸν διανύειπε, καὶ τῷ καματῳ κεκμηκότες, ἅπτα σίνδρεον ὠσπιδφυλλον ἔρεσι, μικρὸν καθίσαντες ἀναπαύονται, καὶ ὡσανεὶ νεαρὸν ῥιζόμυρσι, τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ διανύουσιν, ἅπερ καὶ νῦν εἰς τὸν τῆς νηστείας καιρὸν, καὶ τὴν ἐπίπονον ὁδὸν, καὶ τὸν ἀγῶνα, ἐνεφυτεύθη μέσον ὡδὲ τῆν ἁγίων Πατέρων ὁ ζωηφόρος Σταυρὸς, ἄνεσιν καὶ ἀναψυχὴν ἡμῖν χορηγῶν, ἀγαλλιᾶς τε, καὶ κόπος φεύγων τὸν ὀξῆς κάματον τὰς κεκοπιακότας ὠδυσπλάζων. Ἡ ἁγία ὄντως ἐστὶν ὄντι Βασιλέως παρουσία περιποιοῦνται τὰ ἐκείνου σημεῖα, καὶ σκῆπτρα, ἅπτα καὶ αὐτὸς ὠδαγίνεται χαίρων ὅτι τῇ νίκῃ, καὶ ἀγαλλιώμενος συμφαίνεται ἅμα ἔ τὸ ὑπήκοον· ἅπτα καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μέλλων ὅσον ἅπτα τὸ κῦ τῦ θανάτου ἐνδείξασθαι ξύπνιον, καὶ μὴ δόξῃ προελθῶν δῆθ τῆς ἀναστασίμου ἡμέρας, προέπεμψε τὸ σκῆπτρον αὐτοῦ, τῶν βασιλικῶν σημείων, τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν, ἀειχαρείας, καὶ ἀναψυχῆς ἡμῖν ὅτι πλείστης ἐμπλήσοιτα, καὶ ὠδασκάζοντα ἡμᾶς ἑτοίμως ῥυέσθαι, καὶ αὐτὸν ὅσον ἅπτα τὸν Βασιλέα εἰσθέξασθαι, καὶ ἀνάφημῆσαι φοινικάνας θεμαμβόυσίας. Ἐν τῇ μέσῃ δὲ τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἑβδομάδι, ὅτι τῇ Μέρᾳ πηγῇ ἔοικεν ἡ ἁγία Τεσσαρακοστὴ, δῆ τῶν σωῤῥιβῶν, καὶ τῶν ἐνέσων ἡμῖν ἀπὸ τῆς νηστείας πικείαν, ἢ ἀκηδίαν· ὥσπερ ἔν ἐν ἐκείνῃ μέσῃ ὁ Θεῖος Μωϋσῆς τὸ ξύλον ἐνέβαλε, καὶ ἐγλύκανεν αὐτῶν, ἅπτα καὶ ὁ δῆμιουργὸς ἡμῶν Θεὸς τῆς νοητῆς ἐρυθρᾶς, καὶ τῷ φαραὼ, τῷ ζωοποιῷ ξύλῳ τῷ πμίῳ, ἢ ζωοποιῷ Σταυρῷ γλυκαίνει τῶν ἀπὸ τῆς τεσσαρακονθημέρου δῆ τῆς νηστείας πικείαν· καὶ ὠδαμυθάμενος ἡμῖν, ὡς ἐν ἐρήμῳ δῆμιουργὸς, ἵνα ἔ φεύγων τῶν νοητῶν Ἱερουσαλὴμ ἐπαναγάγῃ δῆ τῆς ἑαυτῦ ἀναστάσεως. Ἡ ἐπισῆ ὁ Σταυρὸς ξύλον ζωῆς λέγεται, καὶ ὄντι. ἐκεῖνο δὲ τὸ ξύλον ἐν μέσῳ τῷ Παραδείσῳ τῆς Ἐδὲμ πεφυτευμένον ἐτύγχανεν· ἁμαρτίαν καὶ οἱ θεόστατοι Πατέρες τὸ σωτικὸν ξύλον ἐν μέσῳ τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς αὐτὸ καπεφύτευσαν· ὁμῶ μὴν καὶ τῆς τῦ Ἀδὲμ λυπρίας ὑπομιμήσονται, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἐκείνου δῆμ τῦ παρεῖπον ξύλου ἀναίρεσιν δῆμιουργόντες· τότε γὰρ γευόμενοι ἐ μᾶλλον ἀποθνήσκομεν, ἀλλὰ καὶ ζωογονέμεθα. Τῇ αὐτῇ δυνάμει, Χριστὲ ὁ Θεὸς, καὶ ἡμῶν τῦ τὸ πονηρῦ διαφύλαξον ἐπιρειαν· καὶ τὰ θεῖά σου πάθη, καὶ τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν προσκυνῆσαι ἀξίωσον, τὸ τεσσαρακονθήμερον ὑμνοῦς διανύσαντας σάδιον· καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνῳ ἀγαθὸς, καὶ φιλάνθρωπῳ.

Ὠδὴ ζ. Ὁ Παιδας ἐκ καμίνου φυσέως.

Ἀ Νέσης ἐκ τῆ πάθι ζῆμερος, ὡς ὁ ὑπναν Κύριος, ἀδὴν πλουρὼς πατάξας θεία δυνάμει, ἐ τὰς πάλαι ὑγιέρας προπάτορας, ὁ μόνῳ ὐλογητὸς τῦ Πατέρων Θεὸς, καὶ ὑπερένδοξῳ.

Τῇ λύρᾳ τῦ ᾀσμάτων χορδόντες, ἀγαλλιασώμεθα σήμερον λαοὶ τῇ τῆ Σταυρῆ προσκυνήσει, τὸν ἐν τύτῳ παγέντα Χριστὸν δοξάζοντες, τὸν μόνον ὐλογητὸν τῦ Πατέρων Θεὸν, ἔ ὑπερένδοξον.

Ὁ Δείξας τὸ θνητότητος ὄργανον ζωῆς ἐργαστήριον Κόσμῳ ἁπανταχῦ τὸν Σταυρὸν, παγκοσμίριον, τῆς αὐτῦ προσκυνήσεως ἁγίασον, ὁ μόνῳ ὐλογητὸς τῦ Πατέρων Θεὸς, καὶ ὑπερένδοξῳ.

Ὁ Μόνῳ ὀλεήμων, ἔ ἀπλαγχνῳ φῶσον, ἁγίασον, μόνε Ἰησοῦ, τῆς προσκυνήσεως σε πίστῶς τὸν Σταυρὸν, ἔ τὰ θεῖα παθήματα, ὁ μόνῳ ὐλογητὸς τῦ Πατέρων Θεὸς, ἔ ὑπερένδοξῳ.

Δόξα.

Μονάδα ἐν ζισὶν ὑποστάσεσιν ὑμνῶ τὴν Θεότητα· φῶς γὰρ ὁ Πατὴρ, φῶς ὁ Υἱὸς, φῶς τὸ Πνεῦμα, τῶ φωτὸς ἀμερῶς διαμένοντῳ ἑνότητι φυσικῇ, ἔ ἀκπῶσι ζισὶ προσώποις λάμποντῳ.

Καὶ νῦν.

Τὸν πάντων Δεσπότην πολυώνυμον σὺ ὑπάρχεις πήγυγμα· πύλη γὰρ Θεῦ, γάμῳ χρυσῇ, γῆ ἁγία ἀνεδείχθης. Παρθένε θεόνυμφε, κυήσασα ἐν σαρκὶ Ἰησοῦν τὸν Χριστὸν, τῦ Πατέρων Θεὸν, καὶ ὑπερένδοξον.

Καθαβασία.

Φλογώσεως ὁ Παῖδας ῥυσάμενος, σήμερα προσλαβόμενος ἦλθεν δῶν γῆς· ἔ Σταυρῦ ἀποσπλωθείς, σωτηρίαν ἡμῖν ἐδωρήσατο, ὁ μόνῳ ὐλογητὸς τῦ Πατέρων Θεὸς, ἔ ὑπερένδοξῳ.

Ὠδὴ η. Λῦτη ἡ κλητὴ, ἔ ἁγία ἡμέρα.

Μ Τέρα ἐν χορσὶ τί καπήχτε ὅλως; τίνα δὲ ἐκζητῆτε; νῦν ὁ φανεὶς τεσσίας ἐν τῷ πάθῳ βοῶν, ἐξαίσιν ὁ Χριστὸς, ἔ Θεὸς ἡμῶν, ἀναστήσας φύσιν βροτῶν ἀδὸν κδοξάζων.

Χαίρεις τὸ ζισόλβιον ξύλον, ἔ δῶν, Σταυρὲ, φῶς ζοῖς ἐν σκότει, ὁ πεφανέρατον Κύριον τῇ ἐλλάμψει τῇ σῇ τῆς ὑγίρσεως Χριστῦ προσδοκηνὺς τὰς αὐγὰς, ἀξίωσον πάντας πιστὺς φθάσαι τὸ Πάσχα.

Ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ μυείζω τὰ μύρα τῆς θέας μυεσθήκης τὸ ζωμύρισον ξύλον ὁ Σταυρὸς τῦ Χριστῦ· ὀσφρανθῶμεν τῆς ἀπὸ θεοπτδύσεως ὀδμῆς, αὐτὸν προσκυνῦντες πιστῶς εἰς τὺς αἰῶνας.

Δεῦρο Ἐλισαῖε Περσῆτα ἀπὸ ὀμφαλῆς, τί τὸ ξύλον ἐκεῖνο, ὃ εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκες; ὁ Σταυρὸς τῦ Χριστῦ, δι' ὃ βάθος τῆς φθορᾶς ἀνελκύσθημεν, αὐτὸν προσκυνῦντες πιστῶς εἰς τὺς αἰῶνας.

Πάλαι.

Πάλαι Ἰακὰβ προτυπῶν τὸν Σταυρόν σου, Χριστὲ, Ἰωσὴφ προσκυνήσει τῆς θείας ῥάβδου τὸ ἄκρον, σκῆπτρον ταύτῃ φερώνυμον Βασιλείας τε τῆς σῆς προσερμηνεύων, ὃν νῦν προσκυνοῦντες πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, Ϲ ἅγιον Πνεῦμα.

Μίαν ἐν ξυσὶ λατρείαν ὁσίαν δοξάζω ἀσυγχύτως, μονοπροσώπως τὰ ξια· οὐδὲ τιμῶ μορφὴν τὸν Πατέρα, Ϲ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι· εἷς γὰρ ὅλη πάντων Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Μόνη ἐν μητράσιν ἐδείχθης Παρθένων, θεόνυμφε Μαρία, ἄνδρὸς τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, τῆς ἀγνείας τὴν σφραγῖδα φυλάξασα, σὲ μακαρίομεν πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἶρας ἐν τῷ λάκκῳ βληθεὶς τῷ λέοντων ποτὲ ὁ μέγας ἐν Περσίταις σταυροειδῶς ἐκπετάσας Δανιὴλ, ἀβλαβὴς ἐκ τῆς τέτων καταβρόσεως σέσωται, ὑμνολογῶν Χριστὸν τὸν Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐν τάφῳ κατῆλθες ὁ ζωοδότης Ϲ Θεὸς, Ϲ σωθέντας πάντα κλαύσατε τε, Ϲ τὰς μοχλὰς, καὶ τὰς νεκρὰς ἐξανέστησας, δόξα τῇ σῇ ἐγέρσει βοῶντας, Χριστὲ Σωτὴρ παντοδυνάμει.

Τάφῳ ζωὴν μοι, Χριστὲ, ἀνέβλυσεν ὁ σὸς, ὁ κραθεὶς τῆς ζωῆς γὰρ δέπας ἐβόησας Τοῖς καζικοῦσιν ἐν μνήμασιν, οἱ ἐν δεσμοῖς λύθητε, ἐγὼ γὰρ τὲ Κόσμῳ λύζον ἐλάλυξα.

Ἐν ὕμνοις σκιρτάτω πάντα τὰ ξύλα τῆ δρυμῆ, τὸ ὁμώνυμον ξύλον τῆ Σταυρῆ θεώμενα καταπαζόμενον σήμερον, ἓ ὁ Χριστὸς ὕψωσε τὴν κάρην, ὡς προφητάει ὁ θεῖος Δαβίδ.

Ἐν ξύλῳ τεθνήξας, ξύλον σε ἔδειξα ζωῆς χρυσοφόρε Σταυρέ μου, φυλακτήριόν μου ἄρρητε, καὶ δαιμόνων ἰοὺς κεφαλαὶ· σὲ προσκυνῶν, σήμερον κραυγάζω, ἁγίασόν με τῇ δόξῃ σου.

Τρανίνε, ἀγάλλου ἡ Ἐκκλησία τῆ Θεῖῃ, τὸ ξυσάλβιον ξύλον προσκυνοῦσα σήμερον τῆ παναγίᾳ Σταυρῆ τῆ Χριστῆ, ᾧ λειτουργοὶ τάγματα Ἀγγέλων Ϲ μυρίβιβλα παρίστανται.

Δόξα.

Τριάδα προσώπως, μονάδα φύσει προσκυνοῦσα σε, Θεότης ἁγία, ὁ Πατέρα, Ϲ τὸν Υἱόν σὺν τῷ ἁγίῳ τε Πνεύματι, μίαν ἀρχὴν, μίαν Βασιλείαν, τῶν τῇ ἁπάντων διασώζουσαν.

Καὶ νῦν.

Τὸ ὄρος τὸ μέγα, ἐν ᾧ κατῴκησε Χριστὸς, σὺ ὑπάρχεις Παρθένε, ὡς Δαβὶδ ὁ θεῖος βοᾷ· δι' ἧς ἡμεῖς ἀνυμνήσωμεν πρὸς Οὐρανὸν, ὑποδεδεμένοι τῷ Πνεύματι, παμμακάριστε.

Ὦ Μῆτερ Παρθένε, καὶ Θεοτόκε ἀψευδὴς, ἡ τεκοῦσα ἀπορρήτως Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκὶ, σὲ οἱ πιστοὶ ἅπαντες ἀξίως σὺν τέτῳ νῦν μεγαλύνομεν.

Σταυρὸν Χριστοῦ τὸ τίμιον σήμερον προτεθέντα ἰδόντες προσκυνήσωμεν, καὶ πιστῶς διαφανθῶμεν καταπαζόμενοι πόθῳ, τὸ ἐν τέτῳ θελήσει σταυρωθέντα αἰτούμενοι Κύριον, ἀξιῶσαι πάντας ἡμᾶς καὶ τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον προσκυνῆσαι, καὶ φθάσαι τὴν Ἀνάστασιν πάντας ἀκατακρίτως.

Τὸ ξύλον, ἐν, ᾧ πάσχομεν, τὰς ἀχρέντας παλάμας ὑπὲρ ἡμῶν ἐξέτεινε προσαγαγὼν ὁ Υἱός σου, νῦν δοσεβῶς προσκυνοῦμεν, δι' ἡμῖν τὴν ἀρχαίαν, καὶ τὰ κοσμοσωτήρια, φθάσαι πάντα τὰ πάθη, καὶ τὴν λαμπρὰν, καὶ κοσμοχαρμόσυνον προσκυνῆσαι τῆ Πάσχα κυριώνυμον, καὶ φωσφόρον ἡμέραν.

Ἐν φωναῖς ἀλαλάξωμεν, ἐν ᾠδαῖς μεγαλύνωμεν, τὸ Σταυρὸν τὸν τίμιον ἀσπαζόμενοι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν, Σταυρὲ πανσεβάσμιε καθαγίασον ἡμῶν τὰς ψυχὰς, καὶ τὰ σώματα τῇ δυνάμει σου, καὶ παντοίας ἐκ βλάβης ἐναντίων διατήρησον αἰτούντας τὴν δοσεβῆ προσκυνητάς σε.

Προελθόντες ἀρρύσκετε μὴ κεκμήκοτα νάματα τὰ Σταυρῷ τῇ χάριτι προερχόμενα, ἰδὼν προκείμενον βλέποντες τὸ ξύλον τὸ ἅγιον, χαρισμάτων τὴν πηγὴν, ἀρδομένῳ τῷ αἵματι, καὶ τῷ ὕδατι τῆ δεσπότου τῶν ὅλων, τὲ ἐν τέτῳ ἑκουσίως ὑψωθέντος, καὶ τὰς βροτὰς ἀνυψώσαντος.

Ὑμνῶμεν Κύριον τὸν.

Ἐκκλησίας ἐδραίωμα, Βασιλέων κραταίωμα, μοναζόντων καύχημα, καὶ δίσωσμα σὺ εἶ Σταυρὲ πανσεβάσμιε· διὸ προσκυνοῦντές σε, Ϲ καρδίας Ϲ ψυχὰς φωτιζόμεθα σήμερον θεία χάριτι τῇ ἐν σοὶ προσαγείσῃ, Ϲ τὸ κράτος τῆ δουλίας καθελούσῃ, Ϲ τὴν ἀρὰν ἀφανίσαντος.

Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων, ἐποίησε τὸ σ. Κεῖται λέγομεν εἰχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου. Καὶ ψάλλομεν τὸ ἐξῆς τὸ δ'.

Τὴν ὑψηλόφρονα γνώμην τῆ κακίστων Φαρισαίων ὁ πάντων Κύριος διαβολικῆς

ἐκαθέζων ταύτῃ ἐδίδαξε· καὶ μὴ ὑψηλοφρονῶν, παῤ ὃ δὴ φρονῶν, πάντας ἐπαφθόσε· ὑπογραμμὸς ᾧ τύπῳ· ὁ αὐτὸς ῥηθόμενος, μέχρι Σταυρὸ, καὶ Σανάτε ἑαυτὸν ἐκένωσε· ὥρμεις ὧντες ὧν σωῒ τῷ Τελεώτῳ ἐπωμῷ· ὁ πάντων ὕπερ ἡμῶν, καὶ ἀπαθὴς ἠξιωμένος Θεὸς, τῷ παθεῖν ἡμᾶς βύσει, καὶ σάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ νωῦ, Τ' περθλογηκόμ. Δοξολογία μεγάλη. Ὅταν δὲ ψάλλομεν τὴν Δοξολογίαν ἀλλάσσει ὁ Ἱερεὺς τὴν ἐκλὴ αὐτῆ. Καὶ λαβὼν Θυμιατὸν θυμιᾷ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, καὶ τὸν Σταυρὸν. Εἶθ' ὕστις λαμβάνει αὐτὸν μὴ δίσκη τῆς κεφαλῆς αὐτῆ σωῒ τῇ δήκῃ, καὶ ἐξερχόται ὀκ τῆ ἀγιερᾶ Βήματῳ. φερσπελομένων αὐτῆ λαμπάδων δύο· καὶ Θυμιατὸ· καὶ ἀκρᾶται εἰς τὰς βασιλικὰς σύλας. Τελειθέντος δὲ τῆς Δοξολογίας, καὶ τῆ Τειτσαγίε, λέγει ὁ Ἱερεύς, Σοφία ὀρθί· καὶ λέγομῷ τὸ Τροπάριον. Σάσον Κύριε τὸ λαόν σω, ὀκ τείτε, καὶ εἰσοδίε ὁ Ἱερεὺς, φέρων τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐμπροσθε τῆ ἁγίων Θυρῶν· κράκτε προσδοκῶντῳ τὸ τροπάριόν, τίθεται ἐπάνω αὐτῆ ὁ τίμιος Σταυρὸς· Ὃ δίδυς ἀρχάμενοι ψάλλοντις ζοπάριον· ἦχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρὸν σω προσκυνοῦμῷ δέσποτα, Ὃ τὴν ἁγίαν σω Ἀνάστασιν δοξάζομῷ.

Καὶ αὐτὸς τὸ ὅπλῳ, ἄρχεται φροσκυνᾶν ὁ Πρεσβύτερος, καὶ ὁ Ἱερεὺς βαλλόμενος μετανοίας γ'. καὶ πατιώπιον τὸ πρῶτ Σταυρὸ· καὶ μὴ τὸ ἀναπάδω, πάλιν βάλλομεν μετανοίαν ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς Χοροὺς ἀπὸ μίαν. Εἶθ' ὕστις ἄρχονται οἱ Ἀδελφοὶ, προσκυνοῦντις δύο δύο μὴ τὴ τάξιν. Περσκυνήσαν δὲ οἱ μὲν Ἀδελφοὶ, ψάλλομεν τὰ ἑξῆς μ. ταῦτα· ἦχος β'.

Δεῦτε πισὶ, τὸ ζωσπιὸν ξύλον φροσκυνήσωμῷ· ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς ὄξης ἐκυείσας χάρας σκετένας, ὕψωσε ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα· ὃς φρὶν ὁ ἐχθρὸς δι' ἀθοὺς συλήσας, ἐξεξέσας Θεῦ πεποίκε· δεῦτε πισὶ, ξύλον φροσκυνησωμῷ· δι' ὃ ἠξιώθημῷ τῆ ἀοιδῆτου ἐρθοῦ συζυβίαν τὰς κάφας· δεῦτε πᾶσαι αἱ παῖχιι τῆ ἐθνῶν, τὸν Σταυρὸν τὸ Κυρίε ὑμνοις τιμήσωμῷ· χαίρεις Σταυρὲ τὸ πσύντῳ Ἀδὲμ ἡ πλέια λύρωσις· ἐν σοὶ οἱ πιῶται Βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται, ὡς τῆ σῆ δωάμει Ἰσμαηλίτλυ λαὸν κρατιαὺς ὑποτασσόντις· σὺ νωῦ μῦ φῶβ χριστιανὸ ἀπαλζιμένα, τὸν ἐν σοὶ φρονασκήτε Θεὸν δοξάζομῷ λέροντις· Κύριε, ὁ ὢν αὐτὸ φρωταγγέ, ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς ᾧ φιλάνθρωπος.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἡμέρυ ὁ Διαπόντις τῆς Κτίσιως, ᾧ Κύριῳ τὸ δόξης τοῦ Σταυροῦ φροσκήνυσιν, ἡ τῆ πλάνης κοπάται· χρῆς καὶ ὄξως γέλται, ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκλησίας σεφανοῦ· ὃς ἀκαυσῶν ὠβελάλλεται, ὁ καλιβῶν Οὐρανῶν τοὺς ἀγέσι· χλᾶναν ὑσύεται χλώης, καὶ ἐπαίζεται πολίτη χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πάσας τὰν ἀνθρώπων· τὸν νέον φεχγίλᾶται, ὁ ὠβελάλλων τὸν Οὐρανὸν ὁν νεφέλαις· ἐμπύσμυς καὶ μάστιγας δέχεται, ὑγειάσμυς καὶ καλοφισμυς, καὶ πάντα ὑποφέρει δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός, ἵνα σώσῃ Κόσμον ὁκ πλάνης, ὡς ἐλάσχγε Θ.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Ἡμέρυ ὁ ἀπρόσιτος τῇ ὑσίᾳ πεσπὸς μοι γίνεται· καὶ πάρα πάδη, ἐλεύθερος μοι τῷ παιδὸν· ὁ φῶς παίρων τυφλὸς ὑπὸ ἀόμων χειλῶν ἐμπύεται, καὶ δίδοσι τὸν νόπον ὑπὲρ αἰχμαλώτων εἰς μάσιγας· τῷ ὢν ἀγνὸ, καὶ Μήτηρ δὲ Σταυρὸ ὑπορᾶσα ὀδιωπεῖς ἐφοβήθης, ὀμοι τόκνον ἐμόι, τί τῦτο πεποίκας; ὁ ὠραῖΘ κάλλει ἐκῦθ πάντας βροτοὺς ὤπνως, ἀμορφῶΘ φαίνη, ὁκ ἴχων εἶδΘ· ὑδὲ κάλλος· ὀμοι τὸ ἐμὸν φῶς, ὁ δωάμαι ὑπεγκνα καθορᾶν σε· τὰ απλάγχα πρώσκομαι, καὶ δεινὴ μοι ῥομφαία τὴν καρδίαν διέρχεται· ἀνυμνῶ σε τὸ παῖδι, φροσκυνῶ σε τὸ δίδασκχον, μακεδύμε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νωῦ, ὁ αὐτός.

Ἡμέρυ τὸ φεσφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἰδὲ γὸ φροσκυνεῦμῷ εἰς τὸν τύπον, ὃ ἔσησαν οἱ πάδες σω Κύριε, ᾧ ξύλω σωτηρίας γδωσάμῳοι, τῷ ὢν ἁμαρτίας παῖδν ἐλεύθεραι ἐτύχεμῷ φρισβάιος τῆς Θεότητος, μόνε φιλάνθρωπε.

Ἠσωμένως Ἐκ Τῶν, ἡ Λιτὴ μὴ τὸ ἰωδικὸν ἰδιόμελα, Ἐπ' ἀ. Ὦ ρα. Ἐν ᾗ ἀνεκινώσκετο ἡ Κατήχησις τῦ Σταυρῦ. Εἰς τὰ Λιτρύγια Τυπικά. Οἱ Μακαρισμοὶ τὸ ἦχυ, ᾧ ὁκ τῷ Κανόνι τὸ Σταυρῦ. Ἀντὶ δὲ τῆ Τειτσαγίε. Τὸν Σταυρὸν σω φροσκυνεῦμῷ. Περκιάμῳον τὸ Ἀναστασ. ἦχος πλ. β'.

Σάσον Κύριε τὸν λαόν σω.

Στιχ. Περὶς σὲ Κύριε κοκεχέρμαι.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοὶ, ἔχοντες Ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς Οὐρανούς, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τῦ Θεῦ, κρατῶμῷ τῆς ὁμολογίας· ὁ γὸ ἔχομεν Ἀρχιερέα μὴ δωάμῳον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενίαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας· προσερχώμεθα ὢν μὴ παῤῥησίᾳ τῷ Θρόνῳ τῆς χάριτος· ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὔκερον εἰς ἐύκαιρον βοήθειαν· πᾶς γὸ Ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμῳος, ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσται τὰ πρὸς τὸν Θεόν· ἵνα προσφέρῃ δόρά τε, καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν, μετριοπαθῶν δυνάμῳος τοῖς ἀγνοῦσι, καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περίκειται

κεται ἀδύνατον· Ἐ ὄχι ταύτῃ ὀφείλει, καθὼς φθὲ τὸ λαῷ, ἕτω καὶ ὡς ἑαυτὸ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν· καὶ ἐχ ἑαυτοῦ τις λαμβάνει τὴ τιμὴ, ἀλλ' ὁ καλούμεν. ὑπὸ τὸ Θεὸ, καθάπερ Ἐ ὁ Ἀαρών· ἕτω Ἐ ὁ Χριστὸς οχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γενηθῆναι Ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτὸν. Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε· καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κῆ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ἀλληλούϊα· ψαλμ. ρλ. δ'.

Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Στίχ. Ο' δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Κοινωνικόν. Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τῆ προσώπου σου Κύριε· ἐφωτισμένην δ' ἡμέραν δ'. τῆ Κυριακῆ, τῆ β'. τῆ δ'. Ἐ τῆ Παρασκευῆ· ψάλλοντες αὐτὸ τῆ, Τὰ ῥιβήματά μου. Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν· καὶ τὴ Παρασκευὴ πανσέμνην Τεσσαρακοστὴν, καὶ προσκυνοῦμεν πλέον· καὶ συστέλλεται ὁ ὕμνος Σταυρὸς ὁ τῆ ζωῆς.

Τῆ Κυριακῆ Ἑσπέρας, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστάμεν στίχ. ι. καὶ ψάλλομεν τὰ δ'. στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου, τὰ κατανυκτικὰ τῆ ἤχου· καὶ τὰ τῆ Τριῳδίου γ'. προσομ. τῆ Κυρίου Γνῶτε· ἤχου πλ. δ'.

Κύριε, ἐ καὶ κριτήριον παιδείας.

Κ Τ'ριε, ὁ ὢν Σταυρὸ ἑκουσίως ὑφαπλώσας τὰς παλάμας σου, τῶν κατανύξει καρδίας θεοσυνιῶν ἡμῶν αἴτησον, λελαμπρυσμένης καλῆς νηστείας, καὶ δήπουσι, Ἐ ἐγκρατείᾳ, καὶ δικαιοπραξίᾳ, ὡς σεαυτὸς ἐ φιλάνθρωπε.

Ὅμοιον.

Κ Τ'ριε, τῆ ἁμαρτιῶν μου τὰ πλήθη κῆ τὸ πλῆθ. ὄφεθλημάτων τῆ σῶν οἰκτιρμῶν, παναγιώτατε, Ἐ τὸν Σταυρὸν σου αἰτοῦμαι ἐν καθαρᾷ τῆ ψυχῆ Ἐ βλέπειν, Ἐ θεοπρεπῶς διαγωνίσασθαι ἐν τῆ παρούσῃ τῆς ἐγκρατείας ἑβδομάδι, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἕτερον τῶν θεοσόμων τῆ Κύριε Θεοδόμα, ἦχ. γ'. Μίγιον θαῦμα.

Μ Έγιον θαῦμα, τὸ ξύλον θεᾶται, ἐν ᾧ Χριστὸς σωρὶ ἐταφρώθη, θεοσυνιῶν ὁ Κόσμος, Ἐ φωηζόμενος αἰακοίζει· ὦ τῆ Σταυρῆ τῆ δυνάμει, Ἐ σωφρόνων δαίμονας κράτη· Ἐ ἐκτυπωμένων τὰς φλόγων δεικνύεις· μακαρίζω σε τὸ ἄχραντον ξύλον, ἡμῶ καὶ θεσσυνιῶ ἐν σοὶ θεῷ, καὶ Θεὸν δοξάζω, τὸν ὄφθ. σὲ μοι χαριζόμενον ζωὴν τῶν ἀτελῶν τῶν.

Καὶ τὸ Μίγιον γ'. Δόξα. Καὶ νυῦ. Θεοτ. Ἐ ἐδόκησας κληρονομῆσαι τῆς φοβερᾶς τὸ ὄνομά σου.

Στίχ. Λ' πὸ τῆ πεφτῶν τῆς γῆς φεῖς σὲ.

Στίχ. Ἐ κπεπαιδόσμαι ἐν τῆ σκεπῃ τῆ.

Στίχ. Ο ὕπο ψαλῶ τῆ ὀνόματί σε.

Εἰς τὸν στίχ. ὁ ἰδιόμελ. τῆ ἡμέρας Δίς.

ἦχου πλ. δ'.

Α Τενίσω τὸ ὄμμα εἰς Οὐρανὸν ὁ Ὑλμῶ ὁ τάχας ἐχ ὃν πονηρὸν μὲ φεύξεων, ἀλλ' ὡς ὁ Τελώνης σταλᾶς κραυγάζω σοι, ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῆ ἁμαρτωλῆ, Ἐ φαεσταῖκῆς ὑποκείσεως ῥῦσαί με, ὡς μόνου Φιλανθρώπου.

Μαῦ.

Μ Ά'στυες Κυρίε πάντα τύπον ἀναζέπε, κῆ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· Ἐ νυῦ φρισβάσατε, ῥιβδώσαι τῆ παγίδων τὸ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν, δηόμεθα.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοτ. ἦχου ὁ αὐτός.

Τ Α' ἐφάνα ὑμνῶ σε, Κεχαριτωμένη μήτηρ ἀνύμφευτε, Ἐ ἡμᾶς δοξολογοῦμεν τὸν ἀνεξιχίαστόν σε γόνον. Θεοτόκε φύσασθε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ Δευτέρᾳ τῆς δ'. Εἰβδομάδος εἰς τὸν Ὄρθρον τὰ ἑξαπτέρυγα τῆ λαχόντος ἦχου. Μετὰ τὴν θεοτόκον τροπάρια Νηρεΐδες καθαυτικὰ τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὴν β'. τροπάριον λέγομεν τὸ περὶ κάθισμα τῆ κυρίε Γνῶτε, ἦχου πλ. δ'.

Λύτης ἐκ τσκεπῆ.

Τ Ὸ πάνσοφον πηδὸ θεοσυνιόσαμεν ξύλον, ἐν ᾧ ὁ ποιητὴς τῶν ἁπάντων ὑλώθη, θεόκεται ἁμαζῶν τὰς φρουτάτας ψυχῆ Ἐ σώματα, ῥύπον ἀποκαθαίρων τῆς ἁμαρτίας τῶν ἐνδύντων πιστῶς, Ἐ αὐτομύντων πάντοτε Χριστὸν τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νυῦ, Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Ο' Λόγου τὸ Πατρὸς ὅλη τῆς γῆς καθῆλθε, κῆ Ἀγγέλου φωτὸς τῆ Θεοτόκου ἐβόα, χαῖρε ἀλόγητε κύριε, κῆ τῶν πιστευόντων μόνη φυλάξασα, σὺλληψιν συλλαβοῦσα τὸν φρουμόνιον Θεὸν καὶ Κύριον· ἵνα τῆς πλάνης σώσῃ ὡς Θεὸς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἕτερον κάθισμα· εἰς τὸν τρίτον στιχηρὸν, ἦχου γ'. Τῶν ὡραιότητα.

Μ Εσοπονήσαντες νυῦ τὴν ἐγκράτειαν, καὶ εἰς φροσκυνῆσιν Χριστὸ μὲ φόβαπτες τὸ ζωποίρα σου Σταυρῶ, πεφωτίσθητε βοῶμεν οἱ, μάγας ἐ φιλάνθρωπε, καὶ μεγάλως τὰ ἔργα σου· ὃν ἐφωβέρωσας τὸν Σταυρὸν σε τὸν τίμιον, ὃν φόβῳ προσκυνῶντες κραυγάζομεν· δόξα τῆ ἄκρα σωπλαγχνία σε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νυν, Θεοτοκίον,
Ὅμοιον.

Ὡς ἀγλαόφρητος παρθένε ἀμπελῶν τὸν ὠραιότατον βότρυν ἐβλάστησας, ἀναπηζόντα ἡμῖν τὸν οἶνον τῆς σωτηρίας, πάντων τὸν ὄμφρα νοντα τὰς ψυχάς, ἐν τὰ σώματα· ὅθεν σὲ αἱ τίαν ἐν ᾗ καλῶν μακαρίζοντες, ἀεὶ σοὶ τῇ Ἀ'ρίλῳ βοῶμέν σοι, Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Ψάλλομέν σὲ τὸν Κανόνα τῶ Μιλωΐν, καὶ τὰ πεσόντα Τριῴδια· Ἐ τιχολογεῖται ἡ ᾠδὴ, ᾠδὴ δ'. ἦχος πλ. δ'.

Ἡ Φωτοφόρος τῶ Σταυρῶ προσκυνῆσις πᾶσιν ἐπέφανεν, ἡλιακὴν ἀγλὺν σωτηρίας ἐκπέμπουσα, καὶ πάντας καθαγιάζουσα τοὺς πιστοὺς ἀμωμοφόρους κεκραταιωμένους· σωφραίνομεν, τῦτον καθορῶντες καταπατάσαντες.

Ἡ τῆς νηστείας καθαρεύοντες χάρετι, καθαρεύοντῶ νοῒ τῆ καθαρᾷ μόνῳ σεῦτε ἐκβοήσωμεν φωνὴν ὀρθοκτηθέντες, σὺ τὸ ἅλμᾳ σε λόγε ὕδωρ ἡμῖν πάντων ἐξέωκας, σὺ καὶ τῆ Σταυρῆ ἁγιάζεις ἡμᾶς.

Σ Τιμπαθεῖας τοὺς προσβολαῖς τῶ ὄφεως, πῶμα ὀξύοινον ἐξέπαντος κάραι, Σάτορ, ὁ ἐ ἴκπωσον τῆ θεοπαλάστων πάθεσι σε τῶ Σταυρῶ ἀνορθῶσαι, ἀνόρθωσον, καὶ ὁδήγησον σὲ θεῖς θελημάτων ἐκπλήρωσιν.

Π Αρισαμβήν τῆ Σταυρῆ σε, Κύριε, ἡ ἀπειρέγαμος, καὶ τὰς ἐν σοὶ ζώσεις καθορῶσα Δίασπετε, πλερσκομῆν ἔλεγξε· οἶμοι τόκνον ὠδίνας ἀποργῶσα τῆ πόκῳ σε, πῶ ὀδυνῶσης κατεζόμενε.

Εἱρμὸς ἄλλος τῆ Κυρίε Θεοδόρε, ἦχος γ'.
Ἀσπάζεται τῆ Κυρίε τῆ πανσπατι.

Ἑβδομὰς ἁγία, ἔ φωτόφρες αὖτη τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον φρονθεμῆν Κόσμῳ, δεῦτε ἀσπασώμεθα φόβῳ τε, καὶ πόθῳ, τὰς ψυχὰς φωτιζόμενοι, τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα Χριστὸν ἐν ᾄσμασι δοξάζοντες.

Τὸν Σταυρὸν σε πάντες προσκυνῶμεν Χριστὲ, φρονομῶλῶ ποιύμενοι τῆς ἀναστάσεώς σε, ὑμνῶμεν τὰς ἥλυς σε, ἡμεῖς τε καὶ τὰ λόγχυμ σε, τὰ χείλη καὶ τὰ ὄμματα ψυχῆς τε, καὶ τὲ σώματος ἐν τῷ ζῖς ἀγιζόμενοι.

Δόξα.

Τριὰς ἡ ἐν μονάδι ὐσίας ὑμνυμένη, Πάτερ, Τὶ σοὶ Πνεύματι τῆ ἁγίῳ, ἄναρχε, αἴδεσι, ἀκτιπε Θεότης, ἡ τὰ φωτὸς πηγὴ καὶ ζωή, σὲ φρονσκυνῶμεν πάντες βεζπεὶ τῶ τὸ πᾶν ὐσιώσασαν.

Καὶ νυν.

Υ Μνεῖμέν σε Παρθένε Θεοτόκε ἀχρὶ, χαριβικὸν ἔχημα, ὃξ ἧς Θεὸς ἐπήχθη, σὺ γὰ μόνη γήρονας πηρὰ ἀφθορείας, πηγάζεσα πᾶσι ζωὴν, ἀφ' ἧς ἀῤῥυόμενοι, ἰάματα λαμβάνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἰσαερόκοιτα ὑπεσιὰν σαθὲν. μέσον ἐπιπλόντος, δεῦτε τῆ βλεθέντι Χριστῷ σωσπίσωμεν· ἐκ τὸ Θεὸν πάθον, ἵνα συσαυρωθέντες αὐτῷ, κοινωνοὶ γένωμεν τῆ ἀυτῦ ἀναστάσεως.

Ὁ Εἱρμός.

Ἀ'σωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ ποσάντι θαύματα τέρατα· ἐν ὑψηρᾷ σταλάσῃ· πόντῳ γὰ ἐκάλυψε τὸς ὑπεναντίως, καὶ ὕσπερ τὸν Ἰσραὴλ, αὐτὸς μόνῳ ἀσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ὠδὴ γ'. Ἐπαπλασίως κάμνων.

Τὸ ἰοβόλος πάθοσι καὶ ψυχὼν, καὶ βδέλυσιαν τῷαιμασμβίλιν κεκτημβίοις, Κύριε, ἐλέησον, οἰκτιρον, τῷ σῷ Σταυρῷ σωφίκισον, καὶ ταῖς σὲ πλεθρᾷς σε κεκοθέσεσις ῥανίσι, φερδύμοις ἵνα μέλπε, Ἱερεῖς δίλογεῖτε, Λαὸς ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τὲς αἰῶνας.

Ε Ἰ τὸ ὄρος πάλαι σε Μωϋσῆς φερετύπωσε, χεῖρας ἀνυψῶν, καὶ Ἀ'μαλὴκ ξοπεμβῶν, Σταυρὶ παισεβάσμε, ὃν φερσκιωῦντες σήμερον, ξοπεμβῶ δαιμόνων τὰ ἀλλόφυλα σῖφη, καὶ πίσει μελῳδῶμβῳ, Ἱερεῖς δίλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τὲς αἰῶνας.

Υ Πὸ πυρὸς κλονήμβων, ὑπ' ἐρβεῶν σειλιζόμβων, ὡῶ σωσπείας ποτηρᾶς ἐκπίβμβων, οἰκτίρησον δίασπαν γε, τῷ σῷ Σταυρῷ φερδύκισον· ὕπως μελῳδῶ ἐκ ἀκλονήτῳ καρδίᾳ, οἱ Παῖδες δίλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, Λαὸς ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τὲς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁ Δωπεῶς ξενώσασα, μπῆκιῶς ὀλολύξασα, καὶ τῶ ἐκ τῆ παλαγγόνων σωοχλῶ μὴ φέρεσα, σωρῷ ἐκπίνιζες, τῷ ὠκ τῆς σῆς τοχθέντι γαςρὸς, τόκνον, ἐκβοῶσα, τί τὸ θέρμα τῶ; πῶς πάρμις ὁ τῆ φύσει ἀπαθὴς, πάντας θέλων τὸ γῆῶν ἐκ θεώσπον φδοξῆς ἐλεθερῶσαι;

Εἱρμὸς ἄλλος. Τὸν ὑπ' Ἀ'γγέλων ἀσι.

Τὴ Ἐκκλησίᾳ φερτοθέντα τὸν Σταυρὸν Χριστῦ δεῦμβμεν, φόβῳ καὶ πίσει ἀδελφοὶ φερσελθόντες φερσκιωήσωμεν, αὐτῷ ἀναβοῶντες, σὺ τὲ ζωὴν ἐξέωσας τοὺς βεζπεὶς φωτοφόρε.

Ροπωφόρεον ἐν πολίμοις Οὐρανὸς σε κομίσατο, ζωοποιὸ ἡμῖν Σταυρὲ, Βασιλέων ὅπλον ἄμαχον, ἐρβεῶν ὁ καθαιρέτης. Ἐκκλησιῶν τὸ κέρας, καὶ τῆ πίσει σωτηρία.

Εὐλογῦμβμ Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Π Ατέρα ἅγιον δοξάζω, καὶ Υἱὸν ἅγιον σέβω, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ὑμνῶ, ὁμοίσιον Τριάδα ἀπλῶν, Θεὸν ἕνασον τύπων, φῶτα καὶ φῶς ὡς ὀξ Ἡλίε ἑνὸς φερίοντα.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε πύλη ἀδιόδευτε, χαῖρε βάτε ἀκατάφλεκτε, χαῖρε ἡ ῥάβδος τῆ χρυσῆ, χαῖρε ὁρῶ-

ὄρθ. ἀλατόμητον, χαῖρε Θεοτόκε ἐλπὶς ἀῤῥάγης, Ϛ τεῖχ. ὅθ. δὸς σοὶ πεποιθότων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν νηστείαν ἐκμυσάσαντες δοξαῤῥήσωμεν τῷ Πνεύματι, φῶς τὸ ἐξῆς νοεικῶς διδρομάσαντες· ὅπως Ϛ τὸ Πάσχα ἀσκήσωμεν τῷ Χριστῷ ἀναστάντι.

Λίνεμος, ἀλογήσωμεν. Ὁ Εἱρμός.

Οὐ γὰρ Ἀγγέλων ἀσωμάτων ὁ ὑψίστης σοφιζόμενον Θεὸν οἱ Οὐρανοὶ τὸν Οὐρανὸν, γῆ, ὄρη, καὶ βουνοὶ, Ϛ βλυσθοὶ, Ϛ πᾶν γένος ἀνθρώπων, ὑμνοις αὐτὸν ὡς κτίσλιν, Ϛ ποιητὴν ἀλογεῖτε, ὑμνεῖτε, Ϛ ὑπερυψῦτε,

Ὡδὴ Γ'. Εἱρεῖε πᾶσα.

Τὸν τρόπον πάλαι Ἰακὼβ ἀλογῶν φραδιεστάτην φανέσθαι Σταυρὸν τὴν ἡμῶν, διὰ ὃ, οἰκτίρμων, ἡμᾶς ἀλόγησον, ἁγιασμῷ παρεκτικὴν χάριν περιχύμενος τοῖς φροσκυνοῦσιν αὐτὸν, Ϛ τὴν πάντων λυθωτὴν σε δοξάζουσι.

Νηστείας ὕδατι πηγὴ καθαρθέντες Ϛ ψυχὴν, Ϛ σῶμα νοῶσαι, τὸ ζωοδόχον, Ϛ θεῖον ξύλον θεσπυζόμεθα, φρόκελλα πᾶσιν ἐμφανὸς βρύον θείαν ἄφιστν, Ϛ φῶς ἀφάτιον, Ϛ ζωὴν, Ϛ ἀληθῆ ἀγαλλίασιν.

Κρίτιν σε οἶδα φοβηθὲν ἐλεόμενον ἐν δόξῃ Θεότητος, πάντων τὰ κρύφια ἐλέγχειν τότε μέλλοντα Κύριε· διὸ σοι κεκράζω ἀγαθὲ, ἡμαρτον, συχχώρησον, μὴ ὀφαμβάθσης με τὰ πολλὰ, Ϛ χαλεπὰ πλημμελήματα.

Τὸν ἄρτα πάλαι ἡ ἀμαὰ, θεωρῦσα φῶς σφαγὴν κραδιλόμενον, ᾗ σκοτιζόμενον Ἡλιὸν φέγγος, πλαῦσα ἔλεγεν, Ἡ Λία δόξης Γησοῦ ἴδιος θανατόμενος, ἀλλὰ ἀνάτελλον τῆς ὑγέρσεως τὸ φῶς τοῖς ποθοῦσί σε.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ἐν σταίῳ τοῦ ὄρου.

Εἷς τὸν τόπον, οἱ πάλις ἡ ἔσπασεν τὸ Διαστόυ, καὶ Θεὸς, φοσκυνῶσωμεν ἅπαντες σήμερον τὸν σεπῶτατον Σταυρὸν, ὡς Δαβὶδ ἀνακεκράζει ὁ θεοζωνόταθΘ., καὶ γὰ ὃ ἅπαντα φθέγγον θραικὶ ἐν τέτῳ βίβθκεν.

Οἱ ἐν γῶ καποικέντες φροσέλθετε τῇ νηστείᾳ κεθαρθῆ, καὶ φροκείμενον βλέποντες σήμερον τὸν παρσέβασον Σταυρὸν φροσκυνῆσατε φόβῳ, καὶ πίστι ἀῤῥαπέντοι, καὶ σκιαγάλλειθε, τὸν ἁγιασμὸν ταῖς ψυχαῖς ἀῤῥυόμενοι.

Δόξα.

Ἡ ὑσία μονὰς ὄξιν ἄτμητον ἡ ὑπόθυσις τριὰς ἐνσαρκῶν τὴ φύσει, μεείζεται ὅις φροσώποις, ἰδιάζις μὴ τμεμῆν γὸ τμᾶται, ἓν ὄσα ὅσιάζεται, αὖτη Πατὴρ ὄξιν, ὁ Τὸς, καὶ πνεῦμα τὸ ζοῦν, ᾗ φρεῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νυῦ.

Παιδοτόκον Παρθένον τὶς ἤκουσε, καὶ μητέρα πόλῳ ἀνδρὸς. Μαξίαμ ἐκτελῆς τὸ τερθσιον, ἀλλὰ φεύζε μοι τὸ πῶς· μὴ ἐφάνα τὰ βάθη τῆς Θεοτοκίας μυ· τῦτο παυσάλιθος, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον τῶν ἡ κατάλιψις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαιρήσειεν αἶνον φροσάξωμεν τῷ Θεῷ πᾶς ὁ λαὸς, ὅτι βλέποντες νυῦ ἀσαλεύμενα τὸν παυάγιον Σταυρὸν· γαῖτε ἄν, καὶ πᾶσα ἡ κτίσις τέτῳ οἱ ἐώμενες· ἴδυτι τὰ βάμβακα γαῖτε, καὶ πᾶσαι, δι' ὃ μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ὁ Εἱρμός.

Ἐν σταίῳ τῦ ὄρει κατεδέ σε ἐν τῇ βάτῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀβλέκλωσ τὸ πῦρ τῆς Θεότητος συλλαβθσαν ἐν γαστεὶ· Δανιὴλ δέ σε εἶδεν ὄρος ἀλατόμητον· ῥάβδον βλασήσασαν Ἠσαΐας κέκραχε, τὴν ἐκ ῥίζης Δαβίδ.

Τὸ Φωταγωγικὸν τῆ ἤχυ· εἰς τὸν στίχ. τὸ ἱλάσεται ὁ Θεὸς ἡμῶν πλ. β'.

Ἀνίσθω ὁδὸν ὑψώσως, Χριστὲ, τὴν ταπείωσιν ἴδειξας, σεαυτὸν μενώσας, καὶ μορφὴν δύλυ λαβὼν, τῦ Φαρισαίκ τὴν μεγάλυχον δίκλωσιν μὴ φροσίεμθον· τῦ δὲ Τελώνυ τὸν συντεθραμμένον τεναγμὸν ὡς ἱερὸν ἄμωμον ἐν τοῖς ὑψίσις φροσδεχόμενον. διὸ καὶ βοᾷ σοι, ἱλάσθτι ὁ Θεὸς, ἱλάσθτι Σωτὴρ μυ, Ϛ σάσον με.

Μαρτ.

Κτίσει, ἐν τῇ μνήμη τῦ Μαρτύρων σε πᾶσα ἡ κτίσις ἑορτάζει, Οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ ἀφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις· ἀνῦν ταῖς ἁθρακλήσεσιν ἐλπίσον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νυῦ. Θεοτοκίον ἦχ. ὁ αὐτός.

Ἀγγελικῶν λόγων ὑπερέβην, καὶ χερουβικὸς θρόνον ἀνεδιέχθης, καὶ ὲ ἀγκάλας σε ἐβάστασας, Θεοτόκε, τὸν ἐλαϊδα τῦ ψυχῶν μυῦ.

Εἰς τὸν Τριακοστὸν Ψαλμὸν τῆς Περσπουδίας. ἦχ. ὁ βαρύς.

Κτίρει μὴ τῦ θυμῦ σε ἐλέγχις λαὸν ἡμέρα πικρότα, μηδὲ τῇ ὀργῇ σε παιδεύσης ἡμᾶς, ἀγαθὸς ὑπάρχων· σὲ γὰ δοξάζει πᾶσα ἡ γῆ, καὶ δόμεθα, φῶσαι ἡμῖν ἄγιε.

Περκειμένυ Ψαλμὸς ξα. ἦχ. πλ. β'.

Ἐπὶ τῇ Θεῷ τὸ σωτήριόν μυ.

Σπίχ. Θ ὐχὶ τῷ Θεῷ ὑποταγήσεται ἡ ψυχή μυ;

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος Σαβαὼθ. Οὐ ῥῶπον ἱρηκα, ὕπως ἴσαι, καὶ ὁ ῥῶπος βιβάλλεται, ὕπως μενῶ, τῦ ἀπολῦσαι τὰς Ἀσυρίας δὴ τῆς γῆς τῆς ἐμῆς, καὶ δὴ τῷ ὄρεών μυ, καὶ ἴσονται εἰς καταπάτημα, καὶ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῷ ὁ ζυγὸς αὐτῷ, καὶ τὸ κύδος αὐτῷ ἀπὸ τῷ ὤμων ἀφαιρεθήσεται· αὕτη ἡ βυλὴ ἣν βιβύλευται Κύριος ἐπὶ τὴν ὅλλυ οἰκυμένυ· καὶ αὕτη ἡ χεὶρ ἡ ὑψηλὴ δὴ πάντα τὰ ἔθνη· ἃ γὰ ὁ Θεὸς ὁ ἁγιος βιβύλευται, τίς ἀθετήσει; καὶ τὴν χεῖρα αὐτῦ τὴν ὑψηλὴν τίς ἀπο-

ποτρέψῃ; Τῶ ἔτις ἐ ἀπίθησε ὁ Βασιλεὺς Ἀ-
χαζ, ἐχθρώθη τὸ ὄῆμα τέτο· μὴ ὐράνθήτε
οἱ ἀλλόφυλοι πάντες, συναξίβη γὸ ὁ ζυγὸς τῦ
παίοντ@ ὑμᾶς· ὁκ γὸ ἀπίρμαῖ@ ὄρεως ἐξελ-
ὐσεται ὄκρονα ἀσπίδων, κὴ τὰ ἴκρονα ἀυτῆ
ἐξελὐσονται ὄφις πετάμενοι, κὴ βοσκηθήσονται
πῶλοὶ δ' ἀυτ· πῶλοὶ δ' ἄνθρωποι ἐπ' εἰρήνης
ἀναπαύσονται· ἀντελεῖ δ' ὲ λιμῶ τὸ ἀπίρμα
σε, κὴ τὸ κατάλειμμά σε ἀντελεῖ. Ὁλολύξα-
τε πύλαι πόλεων, κεκραγέτωσαν πόλεις πε-
ραγμέναι, οἱ ἀλλόφυλοι πάντες, ὅτι ἀπὸ Βορρᾶ
καπνὸς ἔρχεται, κὴ ὲκ ἔσ τῦ ἐῆ· κὴ τί ἀ-
ποκριθήσονται Βασιλεῖς ἐθνῶν; ὅτι Κύρι@ ἐθε-
μελίωσε Σιὼν, κὴ δ' ἀυτ σωθήσονται οἱ τα-
πεινοὶ τῦ λαῦ.

Προκείμενον, Ψαλμὸς ξβ'. ἦχ@ δ'.

Οὕτως ὐλογήσω σε ὲν τῇ ζωῇ μ.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μ πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

Τῇ δὲ πέμπτῃ Ἐπάρης εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσ.

ΜΕσον διὶ παύοντος σήμερον ἡμερῶν τῆς ἐγκαταίας τῇ δωμάμει τῦ Σταυρῦ, τὸν ὲν τύτῳ ὑψωθέντα μίσον γῆς ὡς κραταιὸν Σωτῆρα, κὴ Θεὸν δοξολογήσωμε@, βοάντες, Θεωρὸς ἡμᾶς αἰάσθητον τῷ παθημάτων σε Δέσποτα, κὴ τῆς σεπτῆς Ἀναστάσεως, δωρήσε@ ἱλασμὸν ἡμῖν, κὴ μέγα ἔλεος.

Ὅμοιον.

ΠΑθὴ ταπεινώσωμεν σώματ@ τῷ βεσμάτων ἀπεχῇ ὲ ἡδονῶν ἀποροφῇ· ὲ τὸ ξύλον τὸ Σταυρῦ φερεπυξόμεθα πιστῶς· ὀφθῆται γὸ ὑμφανὸς προσκυνέμε@, ὲ πάντας ἁγιάζει θεία χάρις, ὲ τῷ Κυρίῳ βοήσωμεν, ὐχαριστῶμέν σοι, ὐσπλαγχνε, τῷ σώζοντι δι' τύτ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἄλλον· ἦχ@ ὁ αὐτός. Τῶ Θεοτόκου μα.

ΝΎν τὸν Σταυρὸν προσκυνῦντες πάντες κραυγάζωμε· χαῖρε ξύλον τῆς ζωῆς, χαῖρε σκῆπτρον ἅγιον τῦ Χριστῦ, χαῖρε βροτῶν δ.ξα ἐπευφάνε, χαῖρε Ἀνάκτων τὸ καύχημα, χαῖρε τὸ κράτ@ τῆς Πίστεως, χαῖρε ὅπλον ἀήττητον, χαῖρε τῷ ἐχθρῶν φυγαδύτήριον, χαῖρε φέγγ@ λαμπρὸν σωτήριον τῦ Κόσμ, χαῖρε Μαρτύρων τὸ μέγα κλέ@, χαῖρε θεῖος Δικαίων, χαῖρε Ἀγγέλων λαμπρότης, χαῖρε πάνσεπτε.

Καὶ τὸ Μεγαλυν. Δόξα. Καὶ νῦν· Θεοτ. Ἐπάρης

Προκείμ. Ψαλμὸς ξγ, ἦχος πλ. β'.

Εὐφράνθη ὁ Θεὸς τῆς φωτῆς μ.

Στίχ. Ἀπὸ φόβυ ἐχθρῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχήν μ.

Γενίσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΕΙπε Κύριος ὁ Θεὸς δέκατον θεὶς, ὁ προσθήσω ὲπ καταπάσασθαι τὴν γῆν, δέκα τὰ ἔργα τῆ ἀνθρώπων, ὅτι ἔγκειται ἡ δέκατοι τῦ ἀνθρώπ ὁλοκαυτώσεις ὅλη τὰ ποιήματα ὑκ νύκτος αὐτ· ὁ προεθήσω ὲν τῷ πατάξαι πᾶσαν σάρκα ζάσαν, καθὼς ἐποίησα· πάσας τὰς ἡμέρας τῆς γῆς σπέρμα ὲ θερισμὸς, ψύχος ὲ καῦμα, θέρος ὲ ἔαρ, ἡμέραν ὲ νύκτα ὁ καταπαύσουσι· ὲ ὐλόγησε ὁ Θεὸς τὸν Νῶε, κὴ τὰς ὑὰς αὐτ· ὲ εἶπε αὐτοῖς, αὐξάνεσθε, ὲ πληθύνεσθε, ὲ πληρώσατε τὴν γῆν, ὲ κατακυριέσατε αὐτῆς· κὴ ὁ τρόμ@, ὲ ὁ φόβος ὑμῶν ἔσαι ὅλη πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, ὅλη πάσι τὰ πετεινὰ τῦ Υ̓ρανῦ, ὲ ἐπὶ πάσι τὰ κινήμενα ὅλη τῆς γῆς, κ ὅλη πάντας τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσης· ὑσὶ χεῖράς ὑμῖν δέδωκα· ὲ πᾶν ἑρπετὸν, ὃ ὅτι ζῶν, ὑμῖν ἔσαι εἰς βρῶσιν· ὡς λάχανα χόρτ δέδωκα ὑμῖν τὰ πάντα· πλὴν κρέας ὲ αἵματι ψυχῆς ὐ φάγεσθε, ὲ γὸ τὸ ὑμέτερον αἷμα τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὁκ χητὸς πάντων τῶν θηρίων ὲκζητήσω αὐτό, ὲ ὁκ χειρὸς ἀνθρώπ ἀδελφῦ ὲκζητήσω ἐ ψυχὴν τῦ ἀνθρώπ· ὁ ἐκχέων αἷμα ἀνθρώπ, ἀντὶ τῦ αἵματος αὐτ ὲκχυθήσεται, ὅτι ὲν εἰκόνι Θεῦ ἐποίησα τὸν ἄνθρωπον· ὑμεῖς δὲ αὐξάνεσθε, κὴ πληθύνεσθε, ὲ πληρώσατε τὴν γῆν, ὲ κατακυριέσατε αὐτῆς.

Προκείμενον, Ψαλμὸς ξδ'. ἦχος πλ. β'.

Ἐπάκυσον ἡμῶν ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν,

Στίχ. Σοὶ πρέπει ὕμνος ὁ Θεός.

Παροιμιῶν.

ΔΙκαίος χρυσᾶται εἰς ζωήν· διωγμὸς δὲ ἀσεβῶς εἰς θάνατον· βδέλυγμα Κυρίῳ διεστραμμέναι ὁδοί· προσδεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ὲν ταῖς ὁδοῖς αὐτῦ· χεὶ χεῖρα ὁμβαλὼν ἀδίκως, ὐκ ἀτιμώρητος ἔσαι· ὁ δὲ ἀσεβέσι δικαιοσύνῃ λήψεται μισθὸν πιστόν· ὥσπερ ἐνώπιον ὲν ῥιπῇ Τ'ὸς, ἕτω γναικὶ πανέφρονι κάλλος· ἐλπὶς δὲ ἀσεβῶν ἀπολλῦται· εἰσὶν οἱ τὰ ἴδια ἀπείροντες, πλείονα ποιῦσιν, εἰσὶ δὲ κὴ οἱ σωμάζοντες ἐλαττονῦνται· ψυχὴ ὐλογημένη πᾶσα πλήσ· ἀνὴρ δὲ θυμώδης, ὐκ ὐχήμων· ὁ σωσχὼν σῖτον ὑπολείποιτο αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν· ὐλογία δὲ εἰς κεφαλὴν τῦ μεταδιδόντος· πεκτανόμενος ἀγαθὰ ζητεῖ χάριν ἀγαθήν· ἐκζητοῦντα δὲ κακὰ καταλήψεται αὐτόν· ὁ πεποιθὼς ὅλῃ πλούτῳ, ἔτος πεσῆται· ὁ δὲ ἀνθλαμβανόμενος δικαίων ἔτος ἀνατελεῖ· ὁ μὲ συμφερόμενος τῷ ἑαυτῦ οἴκῳ, κληρονομήσει ἄνεμον· δουλεύσει δὲ ἄφρον φρονίμῳ· ὐκ καρπῷ δικαιοσύνης φύεται ἔνδρον ζωῆς· ἀφαιροῦνται δὲ ἄωροι ψυχαὶ ἁδρανόμων· εἰ ὁ μὲν δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἀσεβὴς κὴ ἁμαρτωλὸς πῦ φανεῖται; ὁ ἀγαπῶν παιδίον ἀγαπᾷ αὐθησιν· ὁ δὲ μισῶν ἐλέγχυς, ἄφρων· κρείσσων, ὁ δοὺς χάριν ὠδὰ Κυρίῳ, ἀνὴρ δὲ

δὲ καθάπερ ὦ, καθαπωπήσεται· ἢ καθεξῆς σὺν ἐρεθισμῷ ὦ· ἐξ ἀνόμων, αἱ δὲ ῥίζαι τῆς δικαίων ἐκ ἐξαρθήσονται· γυνὴ ἀνδρεία, εὐεστῶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς· ἄωτος δὲ ἐν ξύλῳ σκώληξ, ὅπως ἄνδρα ἀπόλλυσι γυνὴ κακοποιός· λογισμοὶ δικαίων κρίματα, κυβερνῶσι δὲ ἀσεβεῖς δόλους· λόγοι ἀσιβῶν δόλιοι· ὁμμα δὲ ὀρῶν, ῥύσεται αὐτές.

Εἰς τὸν ἅγ. τὸ ἱδιόμελον· ἦχ. πλ. δ'. Δίς.

Μεθαλόφρονων Φαρισαίων ἐβδελύχθη κενοφρισπόμενον, ἡ Τελώνης ταπεινόφρων, δέξατο γὰρ ἐδικαιώθη προσευξάμενον· διὸ τῇ ἐκατέρων μαθόντα ψυχῇ μου τὸ ὑψήφρον, τὸν ταπεινοφρονεῖν ἐλέησον, καὶ κατάσωζε. Χριστὲ ὁ ταπεινὸς ἐπηγείλω διδοὺς χεῖρα ὡς φιλάνθρωπος.

Μαρτ.

Α'ρτυρες Κυρίῳ ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσασθε ζωὰς ψυχαῖς ἡμῶν πλήθος οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἱλασμὸν τῶν πολλῶν ὠδυνῶν, εὐμενῆ.

Δόξα. Καὶ νυῦ. Θεοτοκίον ἦχος ὁ αὐτός.

Ε'γὼ, Παρθένε ἁγία Θεοτόκε, τῇ σκέπῃ σε φορτίζω· οἶδα, ὅτι τελέσομαι τῆς σωτηρίας· δώωσαι τὸ ἀγνὴ βοηθῆσαι μοι.

Τῇ Τετάρτῃ τῆς δ'. Ε'βδομάδος ἐς τὸν Ὄρθρον τὰ ἑωθινά. Μετὰ τὸν ἁ. στιχολογίαν λέγομεν κανόνισμα κατανυκτικὸ τῆς Ο κτωήχου. Μετὰ δὲ τὸν β'. στιχολογίαν λέγομεν τὸ παροῦσμα, ἦχος πλ. δ'. Τὸ ἀσάλευτον σπήγμα.

Ε'γκρατέᾳ λαμπρύνατε τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τὸν Σταυρὸν φροσκυνήσαντες τὸν σωτήριον, ἐν ᾧ Χριστὸς φροσηλώθη, καὶ βοήσωμεν αὐτῷ· χαίρε ὑπερδόντων ἡ ζωή, ἡ βιβαία βοήθεια· χαίρε ἀναιρέσις τῶν πιστῶν, τῶν δαιμόνων ἀντίπαλε· χαίρε ξύλον μακάριον.

Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Τὸ ἀσάλευτον σπήγμα τὸ τῆς Πίστεως, καὶ σιβάσμιον σύφημα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὸν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν πιστοὶ· χαίρε ἡ τὸν πῦρ σβέσα τῆς ζωῆς ἐν γαστρὶ σε χωρήσασα· χαίρε τῶν πεσόντων ἡ ἐλπίς, θλιβομένων ἀνάπλεως· χαίρε νύμφη ἀνύμφευτε.

Εἰς τὸν ἅγιον στιχολογίαν κάθισμα, ἦχος ὁ αὐτός.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ὥσπερ ζωὴν τῆς κτίσεως, τὸν σὸν Σταυρὸν προκείμενον ἡ Οἰκουμένη ἀσπάζεται Κύριε, καὶ φροσπικύσα κράζει σοι· τῇ σῇ ἐντεύξει, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ τὰς ἀνυμνύντας σε, τοὺς δεδοξασμένους σὺ ἐν τῇ ἐγκρατείᾳ σωτήριον πολιτεύεσθαι.

Θεοτοκίον, ἦχος ὁ αὐτός.

Α'ρα ἡ σὶ Α'ρχέλε τῶν χαρῶν τὸ Κύριε δεξαμένη· χαῖρε ἡ τεκοῦσα τὸν ποιητὴν σου, καὶ Κύριον, χαῖρε ἡ ἀζιωθεῖσα ὀνόματος Μήτηρ Θεοῦ.

Καθεξῆς δὲ τὸν Κανόνα τὸ Μηναῖον, ἡ τὸ παρόν Τριῴδιον τὸ κυρίε Ἰωσήφ· καὶ στιχολογίαται ὁ ὠδή.

Ὠδὴ β'. ἦχος πλ. δ'. ὁ Εἱρμός.

Ἴδιτε, ἴδιτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς, ὁ πάλαι τὸν Ἰορδάνην ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ διῆγαγών, καὶ σώσας, καὶ θρέψας, καὶ ὁκ ἀκλείας πικρὸς ἐλυθερώσας Φαραώ.

Μέσον τῶν Κτίσεως, ὃν καθυπέμεινας Σταυρόν, Μισέα λόγε Θεοῦ, τῇ τῆς ὑσίας σπλαγχνον μεσαμβῆ πιστὸν φοσκυνοῦμεν· αἰτούμενοι καπδῶν καὶ τῶν Α'νάστασιν τῶν σῶ.

Ρ'άβδῳ δυνάμεως φοτυπωθέσῃ τῇ Μωσῆ τῶν θαλάσσαν ᾗ παῖδον διατμήσαντες, φθέσωμεν πρὸς γῆν ἐπαγγελίας, καὶ μάνα τῇ νοητῇ ἐμφορηθῶμεν ἀκλεῶς.

Τί μὴ θρλωθεῖσα; τίς μὴ πεφθέσεται, ψυχὴ, πεφθέσαν τὰ πατρὸς, ἐκ ἐκζητήσαν πάντα τὰ ἀραθά; δικαίᾳ Κειτὸ δὲ καταφρονῶσαν ἀεὶ μακροθυμεῖ ὡς ὅλη σοί;

Α'ρκα χωρήσασα ἀναλοιώτως τὸν Χριστὸν, Παρθένε, κυοφορῆς, ὃν ἱκετεύῃς ἱκέτευε, παρκικῶν παθῶν ἀπαλλάξαι τοὺς φοσπεσόντας Σταυρῷ, ὃν καθυπέμειναν σαρκί.

Εἰρμὸς ἄλλος· ἦχος ὁ αὐτός.

Ἴδιτε ἴδιτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς μόνος.

Δεῦτε, ἴδιτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς, ὁ τῇ Οἰκουμένῃ τὸν Σταυρὸν μυ ὠδηγῶν· ὅλλον σωτηρίας ὁδὸς τὸ τῶν φοσκυνούντων αὐτὸν, ὅπως οἱ ἀσπαζόμενοι καταργῶσι τὰ ἐχθρὰ τὰ μηχανήματα.

Μέγας εἶ Κύριε, καὶ πολυύλεητος, ὅτι δέδωκας τὸν ζωοποιὸν σε φοσκυνεῖσθαι γυῖ Σταυρὸν, ἵνα σε αἱ χῶρες, ᾧ οἱ πόδες ἠλάθησαν· ἐν ᾧ τὸ Αἷμα ἐξέχυ τὰς ἀχράντε σε πλευρᾶς, ζωὴ πηγάζον ἡμῖν.

Δόξα.

Υ'περπλείσατη μονὰς, ὑπάρθεε, ἐσυσιώτατε, ἀχώρητε Πάτερ, καὶ Τὶε μονογνὲς, Πνεῦμα σὺ Πατερ ἐκπορεθὲν, δι' Υἱὸ σὶ φανὲν, ἐσία μία, καὶ φύσις, Κυριότης, Βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν.

Α'ρρητον τὸ θαῦμα τῆς σῆς κυήσεως Μητεροπάρθενε· πῶς γὰρ Θ κοχεύσας, Θ ἀγνεύσας ἐν ταυτῇ; πᾶς παιδοτοκᾶς, καὶ ἀγνοὶς πᾶσιν ὅλως ἀνδράς; ὡς εὐδοκία ὁ τῶν φύσιν σὲ ὑμᾶ κυνοφορηθῆς Λόγῳ Θεῦ γνωσθείς.

Δόξα

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὲ Μωσῆς ὁ μέγας θεσπεσίτυπος τὸν Σταυρὸν ἡμῖν χαίρων ἐκπετάσας, καὶ περιθέσεως Ἀμαλὴκ σὲ ὑκτυπωθέντες ἐν σκιαῖς, καὶ αἴνεσιν ἡμᾶς ἐκδιηπόρησε, καὶ νικᾶσθαι τὸν ἀρχέκακον ἐγθεῖν, ὑμολογοῦντες Χριστόν.

Ὁ Εἱρμός.

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ ὢφθη τῷ αὐτῶν γνωσθεὶς ἐκ τῆ Παρθένε ἐπ' ἐσχάτων δίχα ἀνδρὸς κυηθείς, ἐ λύσας τὼν ἁμαρτίαν τῶ πρωτόπλαστος Ἀδὰμ ὡς φιλάνθρωπος.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ στιχῆρος ἐν ὑψηλοῖς.

Συστάσεως δεμέλια πάσης τῆς γῆς, ὡς Θεὸς, ὑψωθεὶς ἐν ξύλῳ, ἅπασιν πᾶσιν ἐδωρήσω πηγὰς ἴασεως, Κύριε, τὸ σωτήριον ὅπλον τῆ Σταυρῆ σε· ὅντιπερ κρατοκωλοῦντες, σὲ ὑπερυψῶμεν εἰς πάντας τὼς αἰῶνας.

Παραπέτασμα θεώμενοι τὸν Ἡλίου αὐγὰς τῆ Σταυρῆ τὸ ξύλον, δῦτη πηγὴ ἀεραπέμψει τῶν ἀπατεώντων, ἀρρύσιοι χάεν φωτός, σκότῳ σκιωθέντων γῆ ὑπερυψώντων Χριστὸν εἰς τὼς αἰῶνας.

Ὕδωρ ζῶν τὸ ἀλλήλοιων εἰς αἰωνίαν ζωλὼ σὺ ὑπάρχων Λόγος, Αἷμα καὶ ὕδωρ ἐκ πλευρῶς σε Σταυρῆ ἐβλυσεις Δέσποτα, ἀμαρτίας χειμάῤῥους ἀναστέλλων· ὅθεν δυσωπῶ σε, ξύραν παθῶν με τὼς πονηρὸς ἐκβλύσεις.

Θεοτοκίον.

Νοητῶν ὡς ἀγίασμα, τὸν ἐν Ἁγίοις Θεὸν ἀναπαυσάμενον πάντες Ἁγία, Θεομήτωρ ἀγνὴ, πάντα τὰ πάθεμα ἀμιλζοντα θεία φορτικωτέρα σήμερον, Παρθένε, ξύλα παναγία, ἐν ᾧ σαρκὶ ἔπτυρη.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ἁγίλοι ἐ Οὐρανοί.

Δεῦτε ἰδώμεν λαοὶ τὸ ζωηφόρον ξύλον τῶν πεσκεύμενοι, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐπάγη ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐ σωθῆναι ὑμᾶς ἐθέλησε, τὸν πρωτόπλαστον ἐν τῆ κόσμῳ πάντας τὼς αἰῶνας.

Τὸν ζωσιδότην Σταυρὸν, ὡς τῆς Τριάδος τύπον, ἀνυμνήσωμεν· ἐ πεσκευάντης ὀφθῆ ἀνακεφάλωσε, ἐξαγάντες, ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες Χριστὸν εἰς τὼς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, ἐ Ἅγιον Πνεῦμα.

Γῆς Θεὸς εἶ ἡ Τριὰς, ἐ τῆ Παζὸς ἐκσώστος εἰς ὕψιστα, ὀδὶ Υἱὸ Φαπτὸν εἰς ἐκπεφόσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ, καὶ ἄῤῥφα, ὡς Θεὸν τὰ ζῶα δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Οἶκτιρμόνων κύριε, μόνη ἐπλάζεις βρέφος μὴ λοχεύσασα, μόνη τὸν Κτίσλω τίκτεις, καὶ διατόκω σε, οἱ καὶ δάλη, καὶ μήτης, σὲ Παρθενομήτορ ὑμνῶμεν εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν τυφλὸν ἐκ φύσεως ὁ ὀμματώσας λόγω, πεφωτὶν με τὸ τῆς καρδίας ὄμμα πάλιν ἀνοίξον, ἵνα βλέψω τὸ φῶς τῶν προσταγμάτων, Χριστὲ, εἰς τὼς αἰῶνας.

Ἀνώμαλον, ὁλοτύμβον· ὁ Εἱρμός.

Ἄγγελοι καὶ Οὐρανοὶ, τὸν δῶν Θεὸν δόξης ἐποχούμενον, ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξάζομεν ὑμνοῦντα, ὑμνεῖτε, ὁ ὑπερύψητε.

Ὠδὴ θ'. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεός.

Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τῆ Ἰσραὴλ, ὁ Σταυρὸς σε λύσας τὼν ἀρχαίαν ἀρὰν, καὶ τέτον ἡμῖν ἐωρησάμενος κερτιώμος, ἐ καταφυγὴν, ἐ ἀσφαλῆ κρηπίδα· δὶ ἃ τὰς ὑβρεὶς ἡμῶν τῶν κεκτημένων.

Ὅτι σεσαῖς συσχίσμασι ἀμεξάπτον με κακῶν, ἐ τὰς ῥίζας σε τὰς σκληρὰς, Χριστὲ, ἐκὼν ὑπηκόαν ἐ βάσομαι, πρὸ σοῦ με ὑλήσειν Σταυρὸ, τὼν πόφυτόν με λύων δὶ ἄφατον ἔλεός τῆς σῆς ἀναπλαγχίας.

Ἦν Φαρισαῖος ὑπαρσιν μεμισάμβος κακῶς, κατωλίγβιν πᾶσαν γαλεπὸν, ἐ ἄνιον, καὶ κᾶμαι ἐβρεῖν κατακάπημα· ἀλλ' οἰκτιρμον, σῶσόν με Χριστὲ, σαυτὸν δὶ οἰκεῖον τυπωσάσε ὕλισε Βασιλεῦ τῆς δόξης.

Θεοτοκίον.

Αἰ ῥίζαι σε ἄπασαι μακρείζιαν ἀγὴ, Ἰκσᾶς ὁ μόνος ὁ τεχθεὶς ἐκ τῆς σῆς νηδύος, ὡτὼς, ὡς δδῆσαι, ἐπσῶσε, μέρη μοῦ σὸ Παρθένε, μεγαλῶα· ὃν δυσώπει, σπζέσθαι πόιμιλω ἡ λαόν σε.

Εἱρμὸς ὁ αὐτός.

Ἐ Γλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τῆ Ἰσραὴλ, ὁ Σταυρὸς σε λύσας τὼν ἀρχαίαν ἀρὰν, καὶ τέτον πθεὶς ἡμῖν εἰς ἀσφαλείαν ἐκπώσιμον, ὧντὸν ἀσαζόμβοι πιστὸς, ὧντὸν ἐ ἀνυμεῦντες, σὲ τὸ μέγα ἔλεός ὑμνοῦμβ ἀπαύστως.

Ἡς Ἐκκλησίας καύχημα σὺ εἶ, πίστε Σταυρὲ Βασιλέως ὅπλον, ἡ τῆ Κόσμε παντὸς ἀρρήλιας βεβαίωσ Θρόπλυτον, Σταυρὲ, ὀρθοδόξων ἡ χαρὰ· τῆς Οἰκεμβρης φύλαξ, φύσηζον, ἀγίασον τὰς σὲ φοσκευαζόντας.

Δόξα.

Τριὰς ἁγία δόξα σοι, ἡ ὁμότιμος μονὰς, Θεία φύσις, μία Βασιλεία φεικτὴ, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς σὺν τῷ Πνεύματι, τὸ φῶς τὸ ἀφεῖστον παντὶ, ἡ ἀναρχος Θεότης, σῶσον τὼς λαφθέοντας σοὶ τῷ πάντων Κτίσῃ.

Καὶ νῦν.

Ἐ Ν τῷ Σταυρῷ ὡς ἴσατο ἡ ἀμαὰς σε, Ἰησῦ, τὸν πολέμιον, ἐ Διαπόλεμον αὐτῆς ὁράσε, πικρὰς ἐπεδύρετο, καὶ ἀπλάγρα κινῶσα δῶ σοὶ Χριστὲ ἀνεκαλεῖτο, τί τὸ ξένον θέαμα; ἡ ζωὴ πάς θνήσκεις;

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸν Μανασσῆν ὡς ἴσατο μεζαμόντα ὁ Θεὸς, σῶσον κἀμὲ δίκαιον μεταστῶντα πικρῶς, ἡ μὴ ἀποστρέψῃς τὸν σὸν δοῦλον σε· ἐξ-

κλινα

αλινα γάρ με τῶ ψυχῶ, ὡς πάλαι Ἰσραὴλ ἐκαῖ-
ω, πάσας τὰς ἡμέρας μου ζῶν ἐν ἀσωτί-
φ.

Ὁ Εἱρμός.

Ἐτ' λεγητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τῶ Ἰσραὴλ, ὁ ἐ-
γείρας κέρας σωτηρίας ἡμῖν ἐν οἴκῳ Δαβὶδ
,, τῶ παιδὸς αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνα-
,, τολὴ ἐξ ὕψους· καὶ κατηύθυνε ἡμᾶς εἰς ὁδὸν
,, εἰρήνης.

Τὸ Φανερωτικὸν τῆς ᾠδῆς· εἰς τὸν στίχ. τὸ ἰδιόμε-
λον τῆς κυρίας Δίς· ἦχος πλ. δ'.

Τοῦ μεγαλαύχου Φαραὼ τῶ ἐξοικήσαντος ἐνοῦσα ψυχή μου κατάκεισαι, καὶ τῶ ταπεινοφρονοῦντι Τελώνῃ τῶ δι' ἐξαγορεύσεως πάσμάτων δικαιωθῆναι δικαίωσιν· τῶ μὲν ἀποδίδαι καταπάγῃ τῶ ἐπ' αἰτίας περιπίτειαν· τῶ δὲ περιλαβέδαι τῶ ἐφ' οἷς ἐπεκμελήσατο ἐξομολόγησιν· διηγέρω τῶ ἀταπάνωτον σεαυτῆ καρπεμβόλον ἐξ' μετανοπαθείας ὕψωσιν ᾠδὰ Χριστῶ, τῶ ἰσχυρῶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικὸν.

Μεγάλως ἠγωνίσασθε, Μάρτυρες, τὰς βασάνους ἡδὺ ἀνόμων ὑπομείναντες γθυαίως· τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντες σεαυτῶν Βασιλέων· καὶ πάλιν μεταιρόντες ἐκ τοῦ βίου, δυνάμεις ἐνεργεῖτε ἐν τῷ Κόσμῳ· καὶ ἀδεῶς θεραπεύετε ἐκ τῶν παθῶν αὐτῶν, Ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ Σκέπησε Θεοτόκε Παρθένε ἰαῤῥεῖον ὑπάρχη πνευματικὸν· ἐν αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες, ψυχικῶν νοσημάτων λυτρώμεθα.

Εἰς τὸν Ἑσπερινὸν Ἐξαπόστειλον τῆς Περιτειας, ἦχος πλ. β'.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τῶ ἁγίαι σου Ἀναστάσει δοξάζομεν.

Προκείμενον, Ψαλμὸς κ. ἦχος πλ. β'.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὃς οὐκ ἀπέστησε τῶ ἔλεος.

Στίχ. Εὐλογεῖτε ἔθνη τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Περικοπὴ τῆς Ἑορτῆς τὸ Ἀναγνωσμα.

Κύριος ὁ Θεὸς, δοξάσατε, ὑμνήσατε τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἐποίησας θαυμαστὰ πρόγμαθα, βουλῇ ἀρχαίαι ἀληθινῇ· γένοιτο, ὅτι ἔθηκας πόλεις εἰς χῶμα, πόλεις ὀχυρὰς, τῶ μὴ εἶναι αὐτῶν τὰ θεμέλια· ἡδὺ ἀσεβῶν πόλις τὸν αἰῶνα οὐ μὴ οἰκοδομηθῇ· ἐξ' ὃν τοῦτο ἐλογήσει σε ὁ λαὸς ὁ ἰσχυρὸς, καὶ πόλεις ἀνθρώπων ἀδικημένων δυλογήσουσί σε· ἐχθρὸν γὰρ πάση πόλει ταπεινῇ βοηθὸς, ἐ τοῖς ἀθυμήσασι δι' ἔνδειαν σκέπη· ἀπὸ ἀνθρώπων πονηρῶν ῥύσῃ αὐτούς· σκέπη δικαίοντας, καὶ πνεῦμα ἀνθρώπων ἀδικημένων· ὡς ἄνθρωποι ὀλιγόψυχοι δικαίοντες ἐν Σιὼν, ὅτι ῥύσῃ αὐτοὺς ἀπὸ ἀνθρώπων ἀσεβῶν, οἷς ἡμᾶς παρέδωκας, ἐ ποίησε Κύριος Σαβαὼθ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦτο πόνται ἀφροσύνῃ· πίονται οἶνον, χείσονται μῦρον, ἐν τῇ ὄρει τούτῳ· ᾠδάδω ταῦτα πάντα τοῖς ἔθνεσιν· ἡ γὰρ βουλὴ αὕτη ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ πίεται ὁ θάνατος ἰσχύσας, ἐ πάλιν ἀφαιρεῖ Κύριος ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ παντὸς προσώπου, τὸ ὄνειδος τοῦ λαοῦ, ἀφελεῖ ἀπὸ πάσης τῆς γῆς· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησεν· καὶ ἐροῦσι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· ἰδοὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ᾧ ἠλπίζομεν, καὶ σώσει ἡμᾶς· οὗτος Κύριος· ὑπεμείναμεν αὐτὸν, ἐ ἠγαλλιώμεθα, ἐ εὐφρανθησόμεθα ὅτι τῇ σωτηρίᾳ ἡμῶν.

Περικείμενον, Ψαλμὸς ξς'. ἦχος πλ. β'.

Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

Τῇ Τρίτῃ τῆς μέσης. Ἑβδομάδος. Ἐπαίρας εἰς τὸ Κύριε, ἐκέκραξα ἐπάνω στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τῆ Τριῳδίῳ· ἦχος πλ. β'.

Ὁ λίθοι ἀποθέμενοι.

Μέσον γῆς ὑπέμεινας Σταυρὸν, ἐ πάθος, οἰκτίρμον, πᾶσι τὴν ἀπάθειαν, καὶ τῶ ἀπολύτρωσιν παρεχόμενος· μεσασμὸ σήμερον νησαὶ ἅπαντες δέχε τοῦτο εἰς προσκύνησιν αὐτῆ προπέμπομεν, ἐ ἀδιαλείπτως ἀσπαζόμεθα ἰδεῖν σε τὰ παθήματα, καὶ τῶ ζωοφόρον Ἀνάστασιν ἐκβοῶμεν μυρσίνοις ταῖς θείαις ἀρεταῖς, Λόγε Θεοῦ, ἀναδειχθέντες ἅπαντες μόνο πολυύμνε.

Ὁμοιον.

Νεκρὸς ἐχρημάτισας δηὶ Σταυρῷ ἁπλωμένος, ἐ λόγχῃ νυττόμενος, ὁ μύρρας ὕδατα ἐκ χειρὸς διάστατα Μωϋσέως εἰς γλυκύτητα μεταβαλόμενος· δόξα σοι δυσωπῶ σε, καὶ δέομαι, τὰ πάθη τὰ πικρότατα ἐκ τῆς διανοίας μου ἔκπλυνον, καὶ τῆς μετανοίας πρὸ μέλιτι γλυκάνας με τὸν νοῦν, προσκυνητικόν με ἀνάδειξον τῶ τιμίω πάθει σου.

Ἄλλο· ἦχος ά. Ὁ πάλαι τῶ Μωσεῖ.

Ὅπερ πάλαι Μωσῆς προτυπώσας ἐν ταῖς παλάμαις αὐτῶ κατετρόπου τὸν Ἀμαλὴκ, μέγα Σταυροῦ σήμερον ἐπ' ὄψει ἡμῶν βλέποντες λαοὶ προτυθέντα, φρικτῶς φαύσομεν ἐν ἀνθρώπῳ νῦν τε, καὶ χιλίων, ἐν αὐτῷ γὰρ Χριστὸς ὑψώθη, ἀποσκορπίσας τὸν θάνατον, ἐ τῆς τοιαύτης χάριτος ἅπαντας καταξιώσει, ἐν οἷς ἀδιαπτώτως τῆ παντὸς τὸν Σωτῆρα ὁμολογοῦντες προσδοκῶμεν, προφθάσαι ἐ αὐτὸν ἐ σωτήριον Ἀνάστασιν.

Ἕτερα στιχηρὰ προσόμοια· ἦχος δ'. Ἔλυκας.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν τὸ τῆς ζωῆς ἡμῶν προξενοῦν πᾶσιν ξύλον σήμερον Χριστῶ τῶ Θεῶ ἡμῶν, τὸν Σταυρὸν, δι' ὑπερ θάνατον ἐζώθη,

καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν τῆς ἐπαισθήσεως ἐκαπυρώθη σαφῶς, τῷ φυσαμένῳ κράζοντες, ὁ δι' ἡμᾶς ἑκουσίως παθών, ἵνα σώσῃς τὰ σύμπαντα, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Κράτος ἀπερισκόπτον χορηγοῦς ἡμῖν δίδοται ὁ Σταυρός σου Σωτὴρ ἡμῶν· δι' οὗ τὰ ἀλλόφυλα τὴν ἐθνικὴν ζοφοῦνται πλάνην, καὶ εἰρήνῃ τῆς Ἐκκλησίας σου, Χριστὲ ὁδηγοῦσιν ὀρθοδοξίας καλῶς. ὅπερ νῦν ἀσπαζόμενοι, σοὶ θερμῶς ἀναβοῶμεν, τῆς μεγάλης δόξης σου καὶ ἡμᾶς τὴν Ἁγίαν σου.

Δάκρυσι καθάρσεως τὰ τῆς ψυχῆς αἰδοῖα, καὶ νηστείᾳ ἁγίσαντες δῶμεν προσκυνήσωμεν τῷ Σταυρῷ τὸ ξύλον, δι' οὗ καταργεῖται τὰ ψυχοφθόρα τῆς σαρκὸς τῇ ἐγκρατείᾳ ἀνασπιρήματα, τῷ σωσθέντι κραυγάζοντες, τῆς σῆς Σωτὴρ καταξίωσον ζωμέρι Ἐγέρσεως προσκυνῆσαι τῷ ἐλαμψαν.

Δόξα. Καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καὶ Κύριος τῆς δόξης τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ ἡ πλάνη κενεῖται, χλῆς καὶ ὄξους γεύεται ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας· στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων Οὐρανὸν τοῖς νέφεσι· χλαῖναν ἐνδύεται χλεύης, καὶ ῥαπίζεται πληγὴν χειρὶ, ὁ τῇ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· ἥλοις τιτρώσκεται, ὁ φαρμακεύων τὰ τραύματα τῶν ὄφεων· ἔλκος λαμβάνει πλευρὰ, ὁ ἀναβλύζων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ἐμπτύσμασι, καὶ μάστιξι δέρεται, ὁ νικήσας δικαίως· κολαφίσμοις, καὶ κολαφισμοῖς πάντας ὑπομένει δι' ἡμᾶς τοὺς κατακρίνοντας ὁ λυτρωτής μου καὶ Θεός, ἵνα σώσῃ κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἑωθινὸν, Ψαλμὸς ξς'.
ἦχος πλ. β'.

Ἀνάστα τῇ Κυρίῳ, μὴ λάλησε τῇ ὀνόματι.

Στίχ. Ὠδηγήσατε τῷ δικαιοκρίτῃ δίκῃ δικαίᾳ.

Γενέσιος τὸ Ἀναγνωσμα.

Εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Νῶε, καὶ τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, λέγων· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀνίστημι τὴν διαθήκην μου ὑμῖν, καὶ τῷ σπέρματι ὑμῶν μεθ' ὑμᾶς, καὶ πάσῃ ψυχῇ ζώσῃ μεθ' ὑμῶν, ἀπὸ ὀρνέων καὶ ἀπὸ κτηνῶν· καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, ὅσα ἐξῆλθε μεθ' ὑμῶν ἀπὸ πάντων τῶν ἐκπορευθέντων ἐκ τῆς κιβωτοῦ· καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου πρὸς ὑμᾶς· καὶ οὐκ ἀποθανεῖται πᾶσα σὰρξ ἔτι ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ οὐκ ἔτι ἔσται κατακλυσμὸς ὕδατος, καταφθεῖραι πᾶσαν τὴν γῆν· καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε· τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης, ὃ ἐγὼ δίδωμι ἀνὰ μέσον ἐμοῦ, καὶ ὑμῶν, καὶ ἀνὰ μέσον πάσης ψυχῆς ζώσης, ἣ ἐστι μεθ' ὑμῶν εἰς γενεὰς αἰωνίους· τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἔσται εἰς σημεῖον διαθήκης ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ τῆς γῆς· καὶ ἔσται ἐν τῷ συνεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, ὀφθήσεται τὸ τόξον ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ μνησθήσομαι τῆς διαθήκης μου, ἣ ἐστιν ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, καὶ ἀνὰ μέσον πάσης ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκὶ, καὶ οὐκ ἔσται ἔτι τὸ ὕδωρ εἰς κατακλυσμὸν, ὥστε ἐξαλεῖψαι πᾶσαν σάρκα, καὶ ἔσται τὸ τόξον μου ἐν τῇ νεφέλῃ· καὶ ὄψομαι τοῦ μνησθῆναι διαθήκην αἰώνιον ἀνὰ μέσον ἐμοῦ, καὶ τῆς γῆς, καὶ ἀνὰ μέσον ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκὶ, ἣ ἐστιν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Νῶε, τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης, ἧς διεθέμην ἀνὰ μέσον ἐμοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον πάσης σαρκὸς, ἣ ἐστιν ἐπὶ τῆς γῆς.

Προκείμενον Ψαλμος ξή. ἦχος πλ. β'.

Ἡ σωτηρία σου ὁ Θεὸς ἀνεπλάβετό μου.

Στίχ. Ἐδίψησαν πηγαί, καὶ ἐβλασφήμησαν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα σωστοῦ ἐγκαμμάζεται ὑπὸ ἀνδρός, νοθεργάρδου δὲ μυκτηρίζεται, κρεάτων ἀνὴρ ἐν ἀπιμίᾳ ὑλακόων ἑαυτῷ, ἢ τιμὴν ἑαυτῷ ἐκτησάμενος καὶ προσδόμενον ἄρτου· δίκαιον οἰκτείρει ψυχὰς κτηνῶν ἀπό· τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἀσεβῶν ἀνελεήμονα· ὁ ἐργαζόμενον τῷ ἑαυτοῦ χῆν ἐμπλησθήσεται ἄρτων, οἱ δὲ διώκοντες μάταια ἐνδεεῖς φρενῶν· ὃς ἔζην ὑδὸς ἐν οἴνων δεξιβαίς, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ὀχυρώμασι καταλείψει ἀπιμίαν· ὀθυμίαι ἀσεβῶν κακαί· αἱ δὲ ῥίζαι τῶν δικαίων ἐν ὀχυρώμασι· δι' ἁμαρτίαν χειλέων ἐμπίπτει εἰς παγίδας ἁμαρτωλὸς· ἐκφεύγει δὲ ἐξ αἰτῶν δίκαιος· ὁ βλέπων λεῖα ἐλεηθήσεται· ὁ δὲ συναντῶν ἐν πύλαις ἐκθλίψει ψυχάς· ἀπὸ καρπῶν στόματος ψυχὴ ἀνδρὸς· ἀνταπόδομα δὲ χειλέων αὐτοῦ ἐμπλησθήσεται αὐτοῦ, ὁδοὶ ἀφρόνων ὀρθαὶ ἐνώπιον αὐτῶν, ἀκούει δὲ συμβουλίας σοφός· ἄφρων αὐθημερὸν ἐξαγγέλλει ὀργὴν αὐτοῦ, κρύπτει δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀπιμίαν ἀνὴρ κατεργάζεται· ἐπιδικυμβάλλων πίστιν ἀπαγγέλλει δίκαιος· ὁ δὲ μάστυς τῶν ἀδίκων δόλιος· ἀσὶν οἱ λέγοντες πρὸς πυρὸς μάχαιραι, γλῶσσαι δὲ σοφῶν ἰῶνται· χείλη ἀληθινὰ καταστήσει μαρτυρίαν, μάρτυς δὲ ταχὺς γλῶσσαν ἔχει ἄδικον· ἀλγεῖ ἐν καρδίᾳ τσκτανεμένη κακά, οἱ δὲ βουλόμενοι εἰρήνην εὐφρανθήσονται· οὐκ ἀρέσει τῷ δικαίῳ ὑδὸν ἄδικον· οἱ δὲ ἀσεβεῖς πλησθήσονται κακῶν· βδέλυγμα Κυρίῳ χεῖλη ψεύδη, ὁ δὲ ποιῶν πίστις δικαίως παρ' αὐτῷ.

Εἰς τὸν στίχ. τὸ Ἐδίψ. ἦχος γ'. Δίς.

Νικῶν τὸν Τελώνην τοῖς ἐξαπώμασιν, ὁ ζηλῶν τῇ μετανοίᾳ· τὸν δὲ Φαρισαῖον μὴ κατηγορῶν τὰ κατορθώματα, μιμοῦμαι τὴν εἴσω· ἀλλ' ἡ τῆς σῆς ταπεινώσεως ὑπερβολὴ Χριστὲ ὁ Θεὸς τὴν δαιμονικὴν ὑπλοφρουσύνην ἐν τῷ Σταυρῷ καθελοῦσα τῷ μὲν τῆς πρώτης πονηρίας, τῷ δὲ τῆς ἰχάτης ἀπονοίας ἀλλοίωσόν με· τὸν ἐκπόρνην χρηστῶν δόξῃ ἐν τῇ ψυχῇ μου βεβαίωσας, καὶ σῶσόν με.

Μαρ-

Μαρτυρικόν.

Προφῆται, ϛ Ἀπόστολοι Χριστῷ, ϛ Μάρτυρες ἐδίδαξαν, ὑμνῳδὸν Τριάδα ὁμοούσιον, ϛ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πολυπλανημένα, καὶ κοινωνοὺς Ἀγγέλων ἐποίησαν τοὺς υἱοὺς τῆς ἀνθρώπων.

Δόξα. Καὶ νῦν, τὸ Γλόρ. ἦχ. πλ. α΄.

Ὁρῶσα σε ἡ Κτίσις ἅπασα ὅτι Σταυρῷ γυμνὸν κεκεντημένον, τὸν δημιουργὸν, ϛ Κτίστην ἅπαντων, ἠλλοιώθη φόβῳ, καὶ ἐπεσκότασε ὁ Ἥλιος δὲ τὸ φῶς ἡμαύρωσε, καὶ ἡ γῆ ἐσαλεύετο· πέτραι δὲ ἐσχίζοντο, ϛ Ναὸς φανερότης διερρήγνυτο· νεκροὶ ἐξανίσταντο ἐκ μνημάτων, καὶ Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις ἐξίσταντο λέγουσαι· ὦ τοῦ θαύματος, ὁ Κτιστὸς κρέμαται, ἐν πάχει θέλων δῆτα τῷ τῷ Κόσμῳ σωτηρίαν, ἐν ἀναπλασιν.

Ὁ Κανὼν τῷ Μωσῇ εἰς τὸ Ἀπόδειπνον.

Τῇ δ΄. ϛ μέσης Ἑβδομάδος εἰς τὸν Ὄρθρον τὸ ᾠδικὸν τῆς Ὀκτωήχου· μὴ τῷ ά. ταχολ. καθίσμα· ταυρώσιμα τῆς Ὀκτωήχου· μὴ δὲ ἦ γ΄. ταχολ. λέγομεν τὸ παρὸν κάθισ. τὸ κυρίως Γυναῖκες· ἦχ. πλ. β΄.

Ἐλπὶς τοῦ Κόσμου.

Τὴν ἐγκράτειαν τῶν κηρῶν ἀγαλλόμενοι ὁ θεῖος, ϛ πανσεβάσμιος Σταυρὸς, εἰς προσκύνησιν κεῖται· προσέλθωμεν οὖν πανευφήμως καθαρᾷ· ἀντλήσωμεν ἁγιασμὸν καὶ φωτισμὸν, καὶ φόβῳ ἐκβοήσωμεν, Σωτὴρ ἡμῶν φιλάνθρωπε δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου.

Σταυροθεοτοκίον Ὅμοιον.

Παρεστηκυῖα τῷ Σταυρῷ ἡ ἀπειρόγαμος, Σωτὴρ, τὸ ἐξ αὐτῆς ἄνευ σπορᾶς τεχθέντος, ἀνεβόησε· ῥομφαία τὴν καρδίαν μου διῆλθε, ὦ Υἱέ, μὴ φέρουσα περιμάρμαρον ἐν ξύλῳ σε ὁρᾶν, ὃν ἔφριττε τὰ σύμπαντα, ὡς Κτίστην, καὶ Θεὸν, μακρόθυμε δόξα σοι.

Εἰς τὸ γ΄. ταχολογ. κάθισ. τῷ κυρίως Θεοτόκε· ἦχ. α΄. Ἀπηγνωσμένῳ.

Ἀμυροφορήσαντες ταῖς ἀρεταῖς, προσέλθωμεν τῇ ἐγκρατείᾳ τὸ καθαρὸν κτησάμενοι, ϛ τὸν Σταυρὸν τὸν ἡμῶν βοηθὸν προσκυνήσωμεν· ἁγίασον ἡμᾶς, σὺν ταῖς ψυχαῖς καὶ τὰ σώματα, ἐξίλασον ἡμᾶς καὶ τὰ ἀχράντα πάθη σου ὁ μόνος Θεὸς ἁπάντων, χαριζόμενος ἡμῖν ϛ τὸ ἔλεός σου.

Σταυροθεοτοκίον ἦχος ὁ αὐτός. Τὸν τάφον σου.

Ὁρῶσα σε Χριστὲ ἡ παράμωμος Μήτηρ νεκρὸν ὅτι Σταυρῷ ἐκρεμάμενον ἐβόα. Τίς μου συναναρχὴ τῷ Πατρὶ, ϛ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ὑπέσυρας τὸ τῆς ἀχράντων χειρῶν σου οἰκτίρμονα πλάσυγμα;

Ὁ Κανὼν τῷ Σταυρῷ, ἐξ ἧ ἀκροστιχ. Τὸ παρὸν βασὸν προσκυνοσεμνῷ Ξύλῳ· ποίημα τὸ κυρίου Θεοφάνους. Ὠδὴ ά. ἦχ. πλ. δ΄.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸ ξύλον τὸ ἅγιον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐξεπέτασε παλάμας ξοπέμπτῳ τὰς ἐναντίας ἀρχὰς, προσκυνήσωμεν πιστοὶ φαιδρυνθέντες εἰς δόξαν, ϛ αἴνεσιν τῶν Πατέρων.

Ὁρᾶται προκείμενος ἁγιασμὸν παρεχόμενος Σταυρὸς ὁ σωτήριος· τύπῳ προσέλθωμεν, καθαγνίσαντες, ϛ σῶμα, ϛ καρδίαν, ϛ ἀπαρυπώμενα χάριν σωτήριον.

Πεῖσε καθάρισον τῷ ἐντολῶν σου φιλάνθρωπε, ϛ σῶ τὰ σωτήρια πάθη παθήματα νεῶ θεάσασθαι, ϛ πόθῳ προσκυνῆσαι Σταυρῷ τειχιζόμενον, ϛ σωτηρούμενον.

Ἀναίρησιν βλέπουσα τῷ ἐν Σταυρῷ σῇ φιλάνθρωπε, ὠλόλυζε κράζουσα ἡ σὲ κυήσασα, πῶς κατακρίζῃς ὁ μέλλων πάντας κρίναι ὀρθῶς κρεμάμενος δίκης ὁ Κύριος;

Ὠδὴ γ΄. Τῆς σῆς ὑμνολογίας Θεοτόκε.

Νηείας ἐν ὕδατι καρδίας ῥιφθέντες, τὸ ξύλον τὸ Σταυροῦ πιστῶς ἀσπαζόμεθα, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐσταυρώμενος, ὕδωρ ἡμῖν ἐπήγασεν ἀθανασίας, Σταυρὸν αὐτοῦ.

Σταυρῷ τῷ ἰσίῳ περιφθέντες, τὸν πλεῖστον σωτήριον ἰδοὺ νησίας ἐκμεπίσαντες Μεσία Ἰησοῦ ὁ Θεὸς· δι' οὗ ἡμᾶς τῷ πάθους σου πρὸς τὸν λιμένα ἐγκαθέρμισον.

Ἐτύπου Μωσῆς σε ἐν τῷ ὄρει ἐθνῶν εἰς ἀναίρεσιν Σταυρὸς· ἡμεῖς δὲ ἐκτυπώμεν σε, καρδίᾳ καθορῶντες σε, ϛ προσκυνοῦντες, ζέσμῳ ἐχθρὸς ἀσάρκως τῇ δυνάμει σου

Βουλήσει σὺ ἄνθρωπος ἐγήγου, Θεὸς ὢν, ϛ πάντων ποιητὴς· ϛ νεῶ Σταυρῷ κρεμάμενον σὲ καθορᾷ Τιέ μου Χριστὲ, ἡ σὲ τεκοῦσα ἔλιγε, ϛ τῷ καρδίᾳ πιζώσομαι.

Τὸ Τριῳδιον. Ὠδὴ γ΄. ἦχ. πλ. β΄.

Κύριος ὢν.

Κύριος ὢν πάντων, ἐν κτίσις Θεὸς, μέσον γῆς ὅτι Σταυρῷ ὑψώθης ἑκὼν ἑαυτὸν ἀνυψῶν τὴν πεσοῦσαν ἀνθρώπων ὑπόστασιν, κακίστῃ τῷ ἐχθρῷ συμβουλίᾳ· ὅθεν σε πιστῶς ῥιζάζομεν τῇ σῇ πάθει τερπόμενοι.

Καθάραντες αἰσθήσεις νησίας φωτὶ, τῷ Σταυρῷ ταῖς νοηταῖς ἀκτῖσι πλουσιωτάτως πιστοὶ ἀγαλλιώμεθα, καὶ τύπον ἐναργῶς προκείμενον σήμερον ὁρῶντες, χείλεσιν ἁγίοις, ϛ σώμασι, ἐν καρδίᾳ προσκυνήσωμεν.

Τόπον, ἔστησαν οἱ πόδες Χριστοῦ, προσκυνήσωμεν Σταυρὸν τὸν θεῖον, πίστει Θεοῦ ἐντολῶν ἐπιχθίωσαι τὰς πόδας αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, κατευθυνθῆναι ταύτης βήματα ὁδὸν εἰς εἰρήνης θείᾳ χάριτι.

Κ Ο'ρης ἐξ ἀνάνδρου, Χριστὲ, περιῤῥήδην, περιλαβόμενος ἐκ ταύτης σήραγγος ἴνιον, καὶ ἴμψυχον, καὶ Σταυρῷ σε, ἰχθὺν ἀφαύστως, φθαρεῖσαν τῷ βεγθῷ τῶν ὑσίων πάλιν ἀνιστόρησας, διὸ δοξάζω τὴν ἀπλαγχνίαν σου.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ἦχος α'. Στερέωσον Κύριε τὴν.

Κ Ρατήσατε ἅπαντα ὑμνοις τὰ πέρατα καθορῶντα περικυκλούμενον τὸ ξύλον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀπεκυμάθη, καὶ διέβολον ἐξεμαγτίσθη.

Π Ροτίθεται σήμερον ὁ ζωπρόρος, χαρᾷ δὴ περικυκλήσωμεν σὺν φόβῳ τὸν τῦ Κυρίου Σταυρὸν, ἵνα λάβωμεν ἄφεσιν Πνεῦμα.

Δόξα.

Τ Ρισάκτην Ἥλιε, ζωσοκλείσαντον φῶς· Θεὲ Πάτερ, Τιὲ, Ϲ ἅγιον Πνεῦμα, ἡ ἀναρχος φύσις, Ϲ δόξα τὸν ὑμνοῦντας σε ῥύσαι κινδύνων.

Καὶ νῦν.

Υ Μνῶσι σε τάξεις Ἀγγέλων, ἀλογημένη Θεοτόκε παναμωμητε, καὶ Παρθένε, μεθ' ὧν σε νεῦ γῆμος ἀνθρώπων ὡς ἀνύμφευτον δοξολογῦμεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ε Ῥχόμενος ἄφαβες σῦ ζωηφόρε Σταυρὲ, φερέπω γλῶσσαν, Ϲ δέγοιαν, περβλέπων, ὅτι ἐν σοὶ κατεκεντήθη τῦ Κυρίου μου τὸ θεῖον Αἷμα.

Ο' Εἱρμὸς.

Σ Τερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν σου, ἣν ἐκτήσω τῇ δυναμει τῦ Σταυρῦ σου· ἐν αὐτῇ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριάμβευσας, Ϲ ἐφύτευσας τὸν Οἰκουμένην.

Καθισμ. Ἦχος πλ. δ'. Γλυκύτατον.

Σ Ήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἐδὺ γὰρ περικυκλῦμεν ὡς τὸν τύπον, ἕ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε· Ϲ ξύλω σωτηρίας ἐδραιούμενοι, τῇ δὲ ἁμαρτίας παθῶν ἐλευθερίας ἐτύχομεν ἀριστέας τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα.

Ο' Σταυρός σου Κύριε ἡγίασεν· ἐν αὐτῷ γὰρ γίνονται ἰάματα τοῖς ἀδυνῶσιν ἐν ἁμαρτίαις· διὰ τοῦτό σου προσκυνῦμεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν.

Μ Όνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστὲ τῷ Σταυρῷ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθησαν τῦ θανάτου Κύριε· ὃν γὰρ κατέπιε πόθῳ ὁ Ἅδης, ἀπέλυσε τρόμῳ· ἐδόξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἄγιε, καὶ δοξολογῦμέν σε, Τιὲ Θεῦ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ω'δὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Α Ντιπόμενος τὸν τύπον τῦ Σταυρῦ χεῖρας ἔτανσε ἐσαλεύθη, ἐζήγους πάλαι Γιακὼβ ὁ ἀοίδιμος ἱπδολογῶν, καὶ σημαίνων τὸν σωτήριον δυλογίαν πάντας ἐφ' ἡμᾶς ἐξαβαίνουσαν.

Σ Τηρίζομαι σφεγγίδι τῷ Σταυρῷ, Ϲ φρουκέλλιον ἐν ἀγαλλιάσει πνεύματος αὐτὸν ἀναζόμενοι, ἐκ τὰ σωτήρια πάθη ἐπιχθόμεν, τὰ ὀλίθρια πάθη σαρκὸς θανατώσαντες.

Τ Ὸ σωτήριον σε ὅπλον, τὸ ἀήττητον ζόπαρον, τὸ χαρᾶς σημεῖον, θάνατος δι' ὃ πεθανατῶται, ἀνεπαυσόμεθα δόξῃ κλείζομενοι τῷ ἐν σοὶ πεφανερῶσθαι Σταυρὲ πανσεβάσμιε.

Ο'ρατός μοι καθεκρύθης ὁ Ἀγγέλοις ἀπρόσιτος Ἰησῦ Τιέ μου, σάρκα ἐξ ἐμῦ δανεισάμενος· Ϲ νῦν ὀρθοῦσα σε ξύλω καθηλώμενον, ἀποδύρομαι, ἡ τῦ Χριστῦ Μάτηρ ἔλεγε.

Ω'δὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ν Ενεκὲς ἐχαρμίσησε δὴ Σταυρῷ ἡλίμενος πάντων ἡ ζωὴ, καὶ σωτηρία· τοῦτον ἐκῶ δίδυ κακαθαριθῆ ψυχὴ Σώτηρ ἐξιπῦχαθεὶ ἡ Ϲ σῦ πάθη τὰ σωτήρια καπδᾶν ἀγαλλόμενοι.

Π Λείσυνται τάξεις σοι τῇ Ἀγωμήτου ζέμουσαν ξύλον ζωοδόκον, ἐν σοὶ γὰρ τίμιον Αἷμα Χριστὸς ἐξέχει, λύθρον ἀνατέλλον ἐναγὲς, δ'αίμοσι φερόμενον ἐπ' ὀλίθρῳ τῷ πλάσματος.

Ρ Ὀμφαίᾳ πληγῦτε με τῷ λυσμοσῶς ἰαζέλσου Αἵματί σε Λόγε, καὶ τῇ λόγχῃ, ἁμαρτιῶν μου τὰχος δξῤῥήξου, Σώτηρ, τὸ χειρόγραφον βοᾷ, βίβλῳ καταγράφων με σωζομένων, ὡς δ' ἀπλαγχνος.

Ο' Βδυς ὁ πάνυεργος, πῶς δὴ ξύλω κρέμασαι; Ἥλιε τῆς δίξης πῶς ἐπῆρθης, φέγγος Ἡλίε σκοτίζων πάθα σου; Σάτερ, ἡ πικρῶσι ἀμοὶ πάλαι ἀνιβόα σοι, μυρικῶς ἀλαλάζουσα.

Ω'δὴ ϛ'. Ἐβόησε, περιτυπῶν τῷ.

Σ Τήσασα τὸ τῦ Ἅδυ πηγάδιμος εἴκημα, τοῖς πιστοῖς δὲ ἀδιάσειστον ἵδρυμα γέγονας ἡ καὶ βιβαία σκέπη τε Κυρίε Σταυρὲ πανσεβάσμιε.

Κ Απάκαρποι ἀριταῖς γεγονότες, ζυγάσωμεν θείῃ ξύλῳ ζωηφόρους καρπῶς· ὡς ἐβλάστησε ἀπλωθεὶς ἐν τύπῳ Ἰησῦς ἡ κατάκαρπος ἄμπελος.

Υ Μνῦμεν σε Ἰησῦ τῷ πολλῷ ἀγαθότητα, περικυκλοῦντες τὸν Σταυρόν σε, τῷ λόγχῳ, τὸν κάλαμον, δι' αἵματος γὰρ ἦλθες τὸ τῆς ἔχθρας Οἰκτίρμον, μισότοκον.

Ν Αμάτων σε ποταμοὶ ζωηρύτων ἐκύησε ἡ Παρθένος, ὡς πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναπλάσεως, τὸν Σταυρὸν παθόντα, Ϲ κρουνὸς σωτηρίας πηγάσαντα.

Καταβασία.

Ἐ Βόησε περιτυπῶν τῷ ταφῷ τῷ τριημέρῳ ὁ Προφήτης Γωνᾶς ἐν τῇ κήτει δόμενος, ἐκ φθορᾶς με ῥύσαι Ἰησῦ Βασιλεῦ τῇ Δωνάμεων.

Κοντάκιον Γ'. Δι' ὑμνου ἦχ. βαρύς.

Ο Τ'κὴν φλογίνη ῥομφαία φυλάττει τὸ πύλω τῆς Ε'δέμ· αὐτὴ γὰρ ἐπῆλθε θεόδοξος λίσις· τὸ ξύλον τῦ Σταυρῦ, θανάτε τὸ κέντρον, καὶ Α'δε τὸ νῖκος ἐλήλαται· ἐπίσης δὲ Σωτὴρ μου, βοᾷ τοῖς ἐν Α'δῃ, ἀσάγεθε πάλιν εἰς τ Παράδεισον.

Ο' Οἶκος.

Τ Ρεῖς Σταυροὺς ἐπήξατο ὁ Γολγοθᾶ ὁ Πιλᾶτος, δύο τοῖς λῃσταῖσιν, καὶ ἕνα τῷ Ζωοδότῃ, ὃν ἅδην ὁ Α'δης, καὶ εἶπε τοῖς κάτω· ὦ λειτουργοί μου, καὶ δυνάμεις μου, τίς ὁ ἐμπήξας ξύλον τῇ καρδίᾳ μου; ξυλίνη με λόγχη ὑκέντησε ἄφνω, καὶ ἐξερρύησαν· τὰ ἔνδον μου πάντα, τὼν πολίταν μου ἀλγῶ· τὰ αἰδοπρεπεῖά μου μαιμώσα τὸ πνεῦμά μου· ὃ ἀναγκάζομαι ἐξιέναι τὸν Α'δὰμ, καὶ τοὺς ἐξ Α'δὰμ ξύλῳ δεδέντας μοι· ξύλον γὰρ τότε πάλιν εἰσάγω εἰς τὸν Παράδεισον.

Ω'δὴ ζ'. Οὐκ ἐλαχίστως.

Η' Α'ξίνη, Ε'λισαῖος ἐν ὑδάτων, Χριστὲ, Σταυρὸν ἐδέξω, δι' ὃ βυθὸν ματαιότητος ἐθνῶν ἀνέλκυσας ἀναμέλποντα· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σ Υναγάλλονται τῇ γῇ τὰ ἐπουράνια τῇ προσκυνήσει σε Σταυρὲ, καὶ γὰρ δέξῃ σῶ Α'γγέλων ἀνθρώπων τε ἕνωσις γέγονε πανευσύνακτε ἀναβοώντων Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ω'Σ κυπάρισσον συμπαθῆσαι, ὡς κέδρον τὸ πίσυ ἠδύπνοον, ὡς πεύκῃ ἀληθινῶ ἀγάπῃ προσφέροντες, τὸν τῶ Κυρίε Σταυρὸν προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ ἐν αὐτῷ δοξάζοντες Λυτρωτὴν προσπλαθέντα.

Μ Η' σαλεύσας τὰ ὑφάνια ἐν μήτρᾳ σε Θεὸς ἐσαλεύσατο πάλιν Θεῦ ἐκλεκτή· Σταυρῷ δὲ κρεμάμενον Κτίσιν ἐσάλδσεν· ὃν ἱκέτευε ἐν ἀσαλεύτῳ πίστει με τῇ αὐτῦ σωτηρηθῆναι.

Ω'δὴ η'. Παῖδας Χαλδαίων ἐν τῇ.

Ε'πέτειναν χεῖρας ὅτε ξύλω, χεῖρες ἀκραταῖς λύων ἁμάρτημα· λόγχη ἐκεντήθης δὲ, ταύτῃ τὸν πολέμιον καταπλήσσων Κύριε, χολῆς ἐγεύσω τε, ἐπόθου κακίαν ἐξαίρων, ὄξος ἐποτίθης ὁ πάντων ἐφέστιος.

Νοὶ καθαρθέντες, καὶ σωτηρίᾳ λαμπρῶς περιστραφέντες προσκυνήσωμεν, προσκαίρως τὸ τίμιον ξύλον, καὶ σιβάσμιον, δι' ὃ Χριστὸς τὸν ἄτιμον ὑπέρη θάνατον, τιμῇ ὑπερτιθεὶς ἀνωτάτω τοῖς τῇ ἁμαρτίᾳ δεδουλωμένοις.

Ξ Τλῳ ἀμύητος ἐκπερόθω, καὶ γεύσει τῇ ἐπιδύτῳ πεπανώμαι· ζώωσόν με Κύριε, ἵνα σε μόνον, προσκυνητὸν ἀναδείξω τῶν παθημάτων σε, καὶ μέτοχον ἐγέρσεως θείας, καὶ συγκληρονόμον τῶν σὲ ἠγαπηκότων.

Υ Ψώμενον βλέπω σε, καὶ κλαλος τῷ πάχνι ἐκ οὗ· ἐξεκέντρωσε, ἔντιμε σωματώμενον ἔγνων ὡραιότατον ὑπὲρ υἱὸς ἀνθρώπων σε μονογενῆς Τῦ, ὁ πάναγνος ἐβόα Παρθένος, σῶζει σε τὸν δόξαν ὁ πάντων σωτηρία.

Α'λλος, Νόμων παλαίων οἶμα.

Μ Έσης ἡμέρας σαυρωθέντα σε, μέσον τῆς γῆς, βυλήσει Κόσμε τὰ πέρατα μέσον φάραγγος τῷ δράκοντος ὀξίασας Οἰκτίρμον, διὸ ἐν μέσῃ Θεῶν Εβδομάδι ὑμνοῦντες προσκυνοῦντες, δοξάζομεν τ τίμιον Σταυρόν σε· τ Κύριον ὑμνοῦντες βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς.

Χ Αρᾶς σημεῖον, ὅπλον ἄῤῥηκτον, τῆς Ε'κκλησίας τεῖχος, Μαρτύρων καύχημα, Α'ποστόλων ἐγκαλλώπισμα, Α'γγελίων οἶκος, ἐνδυναμώσας τὸν ὀξιαθενοῦσαν μου ψυχὴν, προσκυνῶν σε ἀξίωσον, καὶ μέλπειν σοι βοᾶντα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς.

Θ Ρῆνῶ, καὶ κλαίω, ἡ ὀδύρομαι, ὅταν εἰς νοῦν μου λάβω τὸ δικαιοῦσθαι τὸ ἀδίκαιον, μακρόθυμε, κατάκριτος ὑπάρχων· διό μου φῶσαι, καὶ τὸν δεκεμβρον κλοιὸν τῆς ψυχῆς μου ἐλάφρυνον, ἵνα χαίρων κραυγάζω· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας.

Ε Υ̓́τυπα βάτος τὸ μυστήριον τῦ ὑπὲρ νοῦν σε τόκε Κόρη παράμομε, ὡς σκηνὴν γὰρ δίμενας, ἀφλέκτως πῦρ τικτοῦσα Χριστὸν Σωτῆρα τ ἀνυφωθέντα ἐν Σταυρῷ, ὃν δυσώπα ῥυσθῆναι με πυρὸς τῦ αἰωνίε, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε.

Εἱρμὸς ἄλλος· Λῦτρον ἡ κλητὴ, καὶ.

Δ Εῦτε τὸν Σταυρὸν προσπελάσωμεν τὸν Κυρίε, νηστείᾳ καθαρεύοντες, θεοπρεπῶς ἐκβοῶντες πόθῳ· Σταυρὸς γὰρ ἡμῖν ἀγιάσματος ἐστὶ, καὶ δυνάμεως· δι' ὃ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο Ὗτος ὁ Σταυρὸς ὁ ξυλουργὸς, καὶ μέγας μικροφανὴς τυγχάνων, ὑπερνοήτης ὑπάρχει, τῇ δυνάμει αὐτῦ τοὺς ἀνθρώπους πρὸς Θεὸν ἀναπέμπει ἀεὶ· δι' ὃ ἐκβοῶμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Μ Ί'αν ἐν ἕσει χαρακτῆρσιν οὐσίαν δοξάζων, ὁ συγχύσει μονοπροσώπως τὰ ἕα· ὑδὲ τέμνω μορφῇ, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι· ὃς γὰρ ἅγιος Θεὸς, ὁ ἐν Τριάδι.

Καὶ νυνί.

Μ Ο'νη ἐν μήτρᾳ σὴ ἐβάστασε Παρθένε Θεόνυμφε Μαρία, ἄνευ ἀνδρὸς τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, τῆς ἀγιάσεως τῶν σφραγῖδα φυλάξασα· σὲ μακαρίζομεν βροτοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τ Οῦτο τὸ πανάγιον ξύλον τιμάσθω, ὃ ὁ Προφήτης πάλαι βληθεῖσαι ἀναπραυγάζει εἰς τὸν ἄρτον Χριστῷ ὑπὸ Γ'σραηλίτῃ τῷ σαρώσαντα αὐτὸν· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς.

Ο' Εἱρ-

Ο' Εἱρμός.

Χεῖρας, ἐν τῇ λάκκῳ βληθεὶς τῷ λεόντων ποτὲ ὁ μέγας ἐν Προφήταις, σαυροειδῶς ἐκπετάσας Δανιὴλ, ἀβλαβὴς ἐκ τῆς τούτων καταβρώσεως σέσωσται, ὁλοιῶν τὸν πάλαι Θεὸν εἰς τὰς αἰῶνας.

Ὠδὴ Δ'. Ἦχος γρηγόρως σκιρτάτω.

Οὐχὶ σε πλοῦτον ἐνύξας, ἀφίσιος ἀνασπεῖρε μοι πηγάς· ξύλῳ φροσηλώθης δὲ, τὸ βρῶ ξύλε ἰσῶν κατάκρισιν μίσιν τῆς γῆς φιλάνθρωπε, ὅπερ ἡμεῖς μασασμῷ τῆς νησείας νεῶ ἐφεπιστούμεθα, ἀνυμνοῦντες τὸν σὸν ἀγαθότητα.

Ὄρη γλυκασμὸν, βουνοὶ ἀγαλλίασιν πόθῳ σαλεύσατε· ξύλα τῷ παθεῖν δὲ, λιβάνου πήδησι φέρεσθε ἐνδοσιν τῇ φροσκυνήσει σήμερον τῇ ζωοπόρῳ Σταυρῷ· οἱ Προφῆται, Μάρτυρες, Λόγοι, καὶ Δικαίων σκιρτήσατε πνεύματα.

Νεῦσον εἰς λώβ, καὶ κλῆρον σε Κύριε, φόβῳ ὑμνοῦντα σε· Θάνατον ἐκύσιν δι' ἧ ὑπέσης, μὴ νικησάτω σε τὸν θανατηχίαν ἀμείβοντα πλοῦς κακῶν ἡμᾶς, ἀλλὰ σῶσον πάντας ὑπερεράσθε τῇ Σταυρῷ σε ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Νέμεται τῷ σφ' κλονᾶς τὸν ὁρισμὸν Κόσμον σαυρώσεως· μένης δὲ κρεμάμενος, ἡ θεοτόκῳ κλαίουσα ἔλεγε, τὰ ἐμπαθῆ νοήματα τῷ Πρωτοπλάστῳ Χριστὲ, ἐξηλώσαι θέλουσα, καὶ ἰάσασθαι τὸν αὖτῷ σωζιβίῳ ἀγαθότητι.

Εἱρμὸς ἄλλος. Λ' ἀνοῖξω πᾶσι γλῶσσα.

Ο' Ελαιοκάλῳ πάλαι ποταμῷ τῷ ἀξύλῳ ἀνέλεων ξύλῳ, σὲ τὸ ζωοδώρῳ ἐτύπια Σταυρῷ ξύλον· δι' ὧ σὲ βυθῷ ἀνέλκυσε Χριστὸς τὰ ἔθνη ἀδιαλύτῳ μανίας, ἐν σοὶ φροσηλωθείς· ὅθεν σε φροσκυνοῦντες, τὸ κράτος αὐτῷ δοξάζομεν.

Ηλίε σέλας, Σάτηρ, μετηβλήθη εἰς σκότος τῇ σῇ ταυρώσει, ἔτυγε τε Σελλὼς ἀπερίθεν, καὶ σοχέα ζέμφι ἠλλοιώθη ἅπαντα· διὸ βοᾷ σοι, ἀλλοιωθέντας σκότει παθῶν μυλογμοὺς, λόγε, σῇ ἐλεᾷ ἀλλοιώσας φώτισον, σῶσόν με.

Τῶ μώλωπί σε ἴασαι ψυχῆς μου τὰ πάθη· πλοῦτος σε ξύσσε παῶν ἐπεδύσας τὰ τῆς ζοώσεως τῷ δαμώνων· ἥλωις σε Χριστὲ ἐξήλωσας τὰς ἐνεδούσας, καὶ ἐμπαθᾶς ὀρέξας, διεδὲς μοι ἀπεθῶς πάθη σε τὰ σεπτὰ φροσκυνῶντι, καὶ τὴ Ἀνάσασιν.

Ὃ Ραῖον κάλλει τέτυκεν ὡραῖα σε Κόρη· ὃν καθορῶσα, κάλλος ἐν τῇ πάσει, ἐδὲ ἴδῃ κυκτιμένον, Σάτερ, θρηνοῦσα ἔλεγε· σκληπτόμαί σε τὸν ἐμὸν νέον Τίέ μη ταπείνωσιν· δι' ἧς σαῖζεις ταπεινωθέντα τὸν φύσιν τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἱρμὸς ἄλλος. Φωτίζου, φωτίζου.

Πρόερχε, φασβρῶς πᾶς ὁ λαὸς ὁ τῶ Θεῶ. καὶ τὸ ξύλον φερβλέπων τῶ Σταυρῶ φερκείμενον ἄσασαι φόβῳ, καὶ λόβι χαρᾶν, τὸν ἐν αὐτῷ Κύριον τῆς ἀθάνατον δοξάζων αἰῶ.

Τὸ ὅπλον τὸ Θεῖον σὺ τῆς ζωῆς μου ὁ Σταυρὸς, ὅθι σὲ ὁ Διαπόνης ἀνελόθη μὲ ὅσασι· ἔβλυσεν αἷμα, καὶ ὕδωρ τυγεὶς ἐκ τῆς πλευρᾶς, ὃ μεταλαμβάνων ἀγαλλιῶμαι, δοξάζων αὐτόν.

Δόξα.

Τριάδα θεσσώπος, μονάδα φύσει θεσκυνεῖσθαι τὸ Θεότης ἀγία, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Τίὸν, σὺν τῷ ἁγίῳ τε Πνεύματι· μίαν Ἀρχὴν, μίαν Βασιλείαν, τῶν ἧς ἁπάντων δεσπόζουσαν.

Καὶ νῦν.

Τὸ ὄρος τὸ μόνα, ἐν ᾧ κατῴκησε Χριστὸς σὺ ὑπέλυχες Παρθένε, ὡς Δαβὶδ ὁ Θεὸς βοᾷ· δι' ἧς ἡμεῖς ἀνυφώπημεν, θεοῦ Οὐρανοῦ, ὑροδεπθέντες τῇ Πνεύματι, παμμακάριστε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὸ σκῆπτρον τὸ Θεὸν τὴ Βασιλέως ὁ Σταυρὸς, σεραπὶ ἀνδρεία, ἐν τῇ πεποιθήσει σε τὰς πολεμίας ἐκβαπορμὸν, νίκας αἰὲ τοῖς σὸ θεσκυνοῦσι τῇ βαρβάρων ἀδράξας ἡμῖν.

Εἱρμός.

Ω Μῆτερ Παρθένε, καὶ Θεοτόκε ἀνύμφευτε, ἡ τεκοῦσα ἀπόρως Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκὶ, σὲ οἱ πιστοὶ ἅπαντες ἀξίως σοὶ τότε νῦν μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωτοφόρον τὸ Ἅγιον, καὶ τὸ σωτῆριον Ἐξαποστειλάριον. Εἰς Πνεῦμα τό.

Μετέπιπτε τῇ Νησαίᾳ τὸ πανσέβαστον ξύλον τὰς πάλαι ὡς προσκυνῆσαι φροσπαλέται αὐτὸ, ὅσοι τὰ ἐωυτῶν παθήματα τοῖς Χριστοῦ παθήμασιν ἀξίως συμπαρκινῦσι· ὅθεν πάντες οἱ πιστοὶ φροσκυνοῦσαμεν τὸ ξύλον τὸ φρικτὸ μυστήριον.

Στιχηρὰ προσόμοια Ὁ Μόριον.

Η' Ἀνυμφεῦ, καὶ πάναγνε τῶ Θεῶ Λόγε Μήτερ ἐβία ὁλολήζουσα, ἐν κλαυθμῷ θρηνῳδοῦσα· πιαῦτα μοι ὁ Γαβριὴλ τῆς χαρᾶς ἐκήμιζε τὰ διαγγέλια. Τέκνον; ἄπορ τὸ πληρῶσαι τὸν ἀπόρητον βελλὸ, καὶ Θεάνθρωπον οἰκονομίαν.

Εἰς τὸν ἑξ'. τὸ Τοῦ ὑμέτερον τῶν ἁγίων

Δίς. ἑξ. πν. δ'.

Τῆς νησείας τῶ ὁδὸν μισάσαντας, τῶ ἀγνοῆσαι ὅθι τὸν Σταυρὸν σε τὸν πόμον τὴν σὴν ἡμέραν ἰδεῖν, ἣν εἶδεν Αβραὰμ καὶ ἐχάρη, ὡς ἐκ τάφου τῆ βοιωῖς ζωὴν λαβὼν ὁ Ισαὰκ, εὐδόκησον καὶ ἡμᾶς πίσει ὑιοθεσίας τὴν ἐχθρᾶς, καὶ Διάπνευ μεταχεῖν τὸ μυσικὸ ἐν εἰρήνῃ κεράζον-

ζοντας· ὁ φωτισμὸς, καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Μ Ἀγτυρες Χριστοῦ οἱ ἀθλήσαντες, οἱ νικήσαντες τὸν πολέμιον τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπολάβετε τὴν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς· τυφλοὶ ἀνεκλάβετε ἐν ὑπομονῇ, βασάνους αἰκιζόμενοι διφείλετε, καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν γέγονεν ἱδατα ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν, φρεσβεύσατε τῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἰδιόμελον ἦχος πλ. δ'.

Μ Εσίσαντες τὸ πλάνος τῆς ἐγκρατείας, λιμῷ ἐκδιηγήσθε τῆς σωτηρίας, τὸν καιρὸν τοῦ Πάσχα σὺν τῷ ἐκκοσίῳ Κύριε ἀλλ' ὡς φιλάνθρωπος, καὶ οἰκτίρμων, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνδείξῃ Ἀναστάσεώς σε ὃν εἰρήνην ἀξίωσον ἡμᾶς διαπάσης, φιλανθρωπε.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό· ἡ δὲ Σταυροπροσκυνήσεως ὑμνεται ἐν τῇ ά. Ὥρᾳ· ἐν ᾗ ψάλλομεν τὰ προγεγραμμένα Τροπάρια τῆ Κυριακῆ, ἤγουν τὸ Ἰδιόμελον Δόξα πασῶ· καὶ τὰ λοιπὰ· καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Τριπλῆν.

Τροπάριον τῆ Προσκυνήσει. ἦχ. πλ. β'.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον Ψαλμὸς ιζ'. ἦχ. πλ. β'.

Ἀγαλλιάσονται, καὶ ἐυφρανθ.

Στίχ. Ἀποστραφήτωσαν.

Περιπετείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δὰ τὸ Κύριον ἀπὸ τῆς ἁγίας ἐπάγειν τὴν ὀργὴν ἐπὶ τὴς ἐνοικούσης ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀναπαλύψει ἡ γῆ τὸ αἷμα αὐτῆς, καὶ οὐ κατακαλύψει τὰς ἀνηκεμβίας· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπάξει ὁ Θεὸς τὴν μάχαιραν τὴν ἁγίαν, καὶ τὴν μεγάλην, καὶ τὴν ἰσχυρὰν ἐπὶ τὸν δράκοντα ὄφιν φεύγοντα, ἐπὶ τὸν δράκοντα ὄφιν σκολιὸν· ἀνελεῖ τὸν δράκοντα· τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἀμπελὼν καλὸς ἐπιθύμημα ὠζάρχειν κατ' αὐτῆς· ἐγὼ πόλις ὀρυφὰ, πόλις πολιορκημένη, μάτην ποτισθ αὐτὴν· ἀλλὰ σεται ὁ νυκτὸς, ἡμέρας δὲ πασεται· τοῦ Θ. ἐκ ἔστι, ἢ ἐκ ἐπελάβετο αὐτῆς· τίς με δώσει φυλάσσειν καλάμῳ ἐν ἀγρῷ; δέμνιον πολεμίων ταῦτ' ἐν νῦκτὶ κατακαύσω αὐτὰ· ζώνην δέμνιον ἑτοίμασε Κύριε πάντα ὅσα συνέταξε· κατασκέκαυμαι, βοῦσιν ἔμα οἱ ἐνοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ποιήσωμεν ἐφιλίαν αὐτοῦ· ποιήσωμεν ἐφιλίαν οἱ ἐγκέφαλοι τέκνα Γ'ακὼβ· βλαστήσει, καὶ ἐξανθήσει Ἰσραὴλ καὶ ἐμπλησθήσεται ἡ Οἰκουμένη τὸ καρπὸ αὐτοῦ· μὴ ὡς αὐτὸς ἐπάταξε, καὶ αὐτὸς ἔτως πληγήσεται; καὶ ὡς αὐτὸς ἀπέκτεινε, ἔτως ἀναιρεθήσεται; μετρίῳ καὶ ὀνειδίζων ἐξαποστελεῖ αὐτὴς· ἐ σὺ ἤδεα μελετῷ τῷ πνεύματι τῷ σκληρῷ, ἀπελεῖν αὐτὴς Πνεύματι θυμὸς· ἔνεκεν τοῦτο ἀφαιρεθήσεται ἀνομία Γ'ακὼβ· καὶ τοῦτό ἔστιν ἡ δόλογία αὐτοῦ, ὅταν ἀφέλωμαι τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ, ὅταν θῶσι πάντες τὰς λίθους τοῦ βωμοῦ κατακεκομμένους, ὡς κονίαν λεπτὸν· καὶ ἐ μὴ μείνῃ τὰ ἐνδρα ἀσπὴ, καὶ τὰ ἀγάλματα ἀσπὴ συγκεκομμένα.

Προκείμενον, Ψαλμὸς ἑ. ἦχ. πλ. β'.

Σὺ εἶ Κύριε ἔλπισα, μὴ καταισχυνθείην.

Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με.

Τῇ δ'. τ. μέσης Ε'βδομάδ. Ἐωθινὸν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσόψηφον πέντε. ἦχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ σταυρὸν Ἰδιόμελα καὶ τὸ Μαρτυρικὸν, καὶ τὸ Μωσέως δ'. τὸ Ἰδιόμελον ἦχος δ'.

Η Τὸν ἀραδὸν φέρεσθ νησία ἐ ἑαυτῆς μισότητα νῦν ἐπάγαγε, παῖς φερομβόσσης ἡμέρας διαρτήσασα, καὶ παῖς ἐφεῖς τὸν ἀφέλειαν φερηθέσα· καὶ γὸ ἦρ χρεῖσι ἡ ἐπίτασις πλέω τὴν διεργασίαν ποιᾶται· διὸ τῇ πάντων καλῶν δώτῃ Χριστῷ εὐαρεστῆντες βοάσωμεν· ὁ νησάσας ὕσῳ ἡμῖν, καὶ Σταυρῷ ὑπομένας ἀκατακρίτως ἡμᾶς ἀξίωσον μετοχῆς τῆ θεία Πάσχα σε, ἐν εἰρήνῃ βιοτεύοντας, καὶ ἀξίως σωθῆναι σε, καὶ Παθήματι δοξάζοντας.

Ἕτερον, ἦχος πλ. α'.

Ο Ἱ ἐν κρυπτῷ ἀρετὰς ἐργαζόμενοι, πνεύματικὰς ἀμοιβὰς ἐκδεχόμενοι, ἡ μέσον τῆς πλατείας θριαμβεύσει ταύτας, ἀλλ' ἔνδον τῆ καρδίαν ἀποθέρισιν μέλλον· καὶ ἀπαίτων ὁ βλέπων τὰ ἐν κρυπτῷ γινόμενα, τὸν μισθὸν τῆς ἐγκρατείας παρέχει πλήν· νησείαν τελέσωμεν, μὴ σκυθρωπάζοντες τὰ ἐξωσπα· ἀλλ' ἐν τοῖς ζωμοῖς τῆς ψυχῶν ἡλῷ φεστιάζόμενοι, ἀπαύστως βοήσωμεν. Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν δήμισθα, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τῦ πονηροῦ.

Μαρτυρικὸν· ἦχος ὁ αὐτός.

Α Κούσῃ δέησίν ψυχῆς, Χριστὸν ἐκ ἀρνησάμενοι, Ἀγιοι Μάρτυρες· οἵπνες δέφθορες αἰσμοὶ πασημάτων ἐσωμένασες, ὑφ' ὑμῶν τὸν θεῖον κατηδιῶσιν· ἀλλιπῆ, καὶ ἄζωτον τὴν πίστν φυλάξαντες, εἰς Οὐρανὸς μετέστητε· ὅθεν καὶ παῤῥησίας τυχόντες πρὸς αὐτὸν, αἰτήσατε ἀφεσθῆναι ἁμαρτίας τοῦ Κόσμου, καὶ ζωῆς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἕτερον τῶν Θεοτόκιον, ἦχος ὁ αὐτός.

Παράδοξοι Μάρτυρες.

Νηεάας ὁ ὕδατι ψυχὰς πάντες ἀπονίψωμεν· καὶ φεστελθέντες, ἢ τιμιον, καὶ παισεβάσμιον Σταυρῶν τῷ Κυρίῳ πιστῶς φροσκυνήσωμεν· τὸν Θεὸν φωτισμῶν αὐγάσμοι, καὶ τῶν αἰώνιον σωτηρίαν νῦν καρπήσωμεν, καὶ ἀρνήσωμεν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅμοιον.

Α Ποστόλων καύχημα Σταυρὲ, ὕπερ φείσπασιν Ἀρχαὶ, Δυνάμεις, Ἀγγέλοι, τὸς φοσευ-

σκιωθῆναι σε πάσης βλάβης σῶζε, καὶ τὸ θεῖον ᾄσμα ἡμᾶς τῆς ἐγκρατείας ἀξίωσον καλῶς ἀνύσαντας, τῷ ἡμέρᾳ τῷ σωτηρίῳ δοξαζόντες, δι' ἧς καὶ σῳζόμεθα.

Ἕτερον στιχηρὸν προσόμοιον, ἦχος βαρύς.

Σήμερον φωτὶ ὁ Γαβριήλ.

ΣΗ'μερον τῇ Σταυρῷ τῷ Κυρίου προσκυνοῦντες, βοήσωμεν· χαῖρε ζωῆς ξύλον Ἁγίου παραδείσου· χαῖρε χαρὰ Κόσμου, φύσεως ἀναιρέσις· χαῖρε ὁ τοὺς δαίμονας σκορπίζων τῇ δυνάμει σου· σοὶ πιστῶν τὸ στήριγμα, τὸ ὅπλον τὸ ἀῤῥηκτον, τοὺς ἀσταζομένους σε φρούρησον, ἁγίασον, δόμιδα.

Καὶ τῷ Μαρτυρίῳ δ'. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ἦχος πλ. δ'.

ΣΗ'μερον ὁ ἀφράστως τῇ ὑσίᾳ προσιτός μοι γένηται· καὶ πάλιν πάθη, ἐλευθερῶν με τῶν παθῶν· ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς τοὺς ἀνόμων χειλέων ἐκπύσαι, καὶ δίδωσι τὸν ναστὸν ὑδρ αἰχμαλώτων εἰς μόστυας· τοῦτον ἡ Ἀγνὴ Παρθένος, καὶ Μήτηρ δεῖ Σταυρῷ θεωρῶσα, ὀδυνηρῶς ἐφθέγξατο· οἴμοι τέκνον ἐμὸν τί τοῦτο πεποίηκας; ὁ ὡραῖος κάλλει παῤῥὰ πάντας βροτοὺς ἅπαντας ἀμορφος φαίνῃ, οὐκ ἔχων εἶδος· οὐδὲ κάλλος; οἴμοι τὸ ἐμὸν φῶς ὑ δύομαι ὑπνοῦσα καθορᾶν σε· τὰ σπλάγχνα πῆρώσομαι, καὶ δεινή μοι ῥομφαία τῶν παρθένιαν διέρχεται· ἀνυμνοῦσά σε τὰ πάθη, προσκυνοῦσά σε τὸ ἄσπλαγχνον, μακρόθυμε δόξα σοι.

Δόξα. Φῶς ἱλαρόν. Εἰσόδιον. Προκείμενον. Ψαλμὸς οὐ. ἦχος α'.

Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Γαβριήλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος. Στιχ. Ὁ Θεὸς τὸ κρίμα σου τῷ Βασιλεῖ δός, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ Βασιλέως.

Γνώσεως τὸ Ἀπόστολον.

ΗΣαν δὲ υἱοὶ Νῶε, οἱ ἐξελθόντες ἐκ τῆς Κιβωτοῦ, Σὴμ, Χὰμ, Ἰάφεθ. Χὰμ δὲ ἦν πατὴρ Χαναάν· τρεῖς οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Νῶε· καὶ ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν ὅλη πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ ἤρξατο Νῶε ἄνθρωπος γεωργὸς γῆς, καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα· καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἐμεθύσθη, καὶ ἐγυμνώθη ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ· καὶ εἶδε Χὰμ ὁ πατὴρ Χαναὰν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· καὶ ἐξελθὼν ἀνήγγειλε τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἔξω· καὶ λαβόντες Σὴμ, καὶ Ἰάφεθ τὸ ἱμάτιον, ἐπέθεντο ὄπισθεν τὰ δύο νῶτα αὐτῶν, καὶ ἐπορεύθησαν ὀπισθοφανῶς, καὶ συνεκάλυψαν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν· καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὀπισθοφανῶς, καὶ τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν οὐκ εἶδον· ἐξέπνηξε δὲ Νῶε ἀπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἔγνω ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος, καὶ εἶπεν· ἐπικατάρατος Χαναὰν παῖς, οἰκέτης ἔσται τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ· καὶ εἶπεν· εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Σὴμ, καὶ ἔσται Χαναὰν παῖς οἰκέτης αὐτοῦ· πλατύναι ὁ Θεὸς τῷ Ἰάφεθ, καὶ κατοικησάτω ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Σὴμ· καὶ γληθήτω Χαναὰν παῖς αὐτοῦ· ἔζησε δὲ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔτη τριακόσια πεντήκοντα· καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Νῶε ἐνακόσια πεντήκοντα ἔτη, καὶ ἀπέθανε· αὗται δὲ αἱ γενέσεις τῶν υἱῶν Νῶε, Σὴμ, Χὰμ, Ἰάφεθ, καὶ ἐγεννήθησαν αὐτοῖς υἱοὶ μετὰ τὸν κατακλυσμόν.

Προκείμενον, Ψαλμὸς οὐ. ἦχος δ'.

Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ, ἀγαθόν ἐστι.

Στίχ. Ὡς ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραὴλ, τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ.

Παροιμιῶν.

ΑΝὴρ σωφρὼν θεοῦ αἰθήσεως· καρδία δὲ ἀφεγγὴς συναστήσεται ἀρᾶις· χὴρ σκληρῇ κρατήσει κύριος· δόλιοι δὲ ἔσονται ἐν φρονομῇ· φοβερὸς λόγος καρδίαν ταράσσει ἀνδρὸς δικαίου, ἀγγελία δὲ ἀγαθὴ εὐφραίνει αὐτόν· ὑπερνόμων δίκαιος ἑαυτῷ φίλος ἴσται, ἀμαρτάνοντας δὲ καταδιώξεται κακά· ἡ δὲ ὁδὸς τῶν ἀσεβῶν πλανήσει αὐτούς· οὐκ ὄλεθρ ἀξίαι δόλιος θήρας, κῆμα δὲ ἡμῖον ἀνὴρ καθαρός· ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης ζωή· ὁδοὶ δὲ μυσικάκων εἰς θάνατον· ὑὸς παιδεργὸς ὑπήκοος πατρί, ὑὸς δὲ ἀνήκοος ἐν ἀπωλείᾳ· ἀπὸ καρπῶν δικαιοσύνης φάγεται ἀγαθός, ψυχαὶ δὲ φθονερῶν ὀλοῦνται ἄωροι· ὃς φυλάσσει τὸ ἑαυτοῦ στόμα τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν· ὁ δὲ προπετὴς χείλεσι ποιήσει ἑαυτὸν· ἐν ὀδυνηρίαις ὄζει πᾶς ἀέργος· χεῖρες δὲ ἀνδρείων ἐν ὑπομονῇ· λόγον ἄδικον μισεῖ δίκαιος· ἀσεβὴς δὲ αἰσχύνεται, καὶ οὐκ ἔχει παῤῥησίαν· εἰσὶν οἱ πλουτίζοντες ἑαυτοὺς μηδὲν ἔχοντες, καὶ εἰσὶν οἱ ταπεινοῦντες ἑαυτοὺς καὶ πολλὰ πλούτῳ· λύτρον ἀνδρὸς ψυχῆς ὁ ἴδιος πλοῦτος, πτωχὸς δὲ οὐχ' ὑφίσταται ἀπειλήν· φῶς δικαίοις λάμπαντος, φῶς δὲ ἀσεβῶν σβέννυται· ψυχαὶ δόλιαι πλανῶνται ἐν ἀμαρτίαις· δίκαιοι δὲ οἰκτείρουσι καὶ ἐλεῦσι.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἀκολουθίας τῆς Πεντηκοσταρίου.

Τῇ Πέμπτῃ δ' μέσης Ἑβδομάδος, ἐν τῷ Ὄρθρῳ τὰ ζυγαδικὰ τῶν λοιπῶν ἦχος. Μετὰ τὴν δοξολογίαν στιχολ. λέγομεν καθίσ. Ἀποστολικὸν τῆς Ὀκτωήχου· μὴ δὲ τῆς β'. στιχολ. λέγομεν τὸ παρὸν καθίσ. τῶν μεσῶν Γωσήθ, ἦχος δ'.

Χορὸς ἀγγελικὸς.

ΔΥνάμει τοῦ Σταυροῦ, κραταιούμεθα, πᾶσαν τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ καταλύσαντος ὄντως Ἀπόστολοι ἔστοχοι φρεσβεύται τῷ ψυχῶν ἡμῶν· ὅθεν σήμερον ἐν τῇ αὐτοῦ φρουκυνήσει ἐπαγάλλεσθε, ὅτι ἡμῖν συσωπῶντες τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Θεο-

Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Μαείαν τὸ σκῆνος τῇ Δεσπότῃ δοχεῖον ἀνάστασιν ἡμῖν πεπωκότας εἰς ζωὴν ἀπογώσεως, καὶ πάσεμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας ἀμβρτολὰν σωτηρίαν, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ πρεσβεία, καὶ σώζοις τοὺς δούλους σου.

Εἰς τὴν γ'. στιχολ. κάθισ. τῆ Κυρίᾳ Θεοτόκῳ, ἦχ. βαρύς. Κύριε ἡμᾶς ἐσωμβ.

Κύριε τὸν σὸν Σταυρὸν ὀρθέντες προσκύνουμεν σήμερον, προσερχόμεθα πιστῶς, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς ἀναβοῶμεν αὐτὸν ἐν φόβῳ, καὶ χαρᾷ· ἁγίασον τοὺς δούλους σου, εἰρηνεύσον τὸν Κόσμον σου τῇ τούτου ὑπερφανίᾳ, μόνε πολυέλεε.

Θεοτοκίον· τὸ προεόμιον.

Κύριε ἡμεῖς ἐσμὲν λαός σου, καὶ πρόβατα νομῆς σου· πλανηθέντας τῇ φθορᾷ ὁδήγησον ἡμᾶς σωτηριωδίνης, ὡς ποιμὴν συνάγαγε ἡμᾶς· ἐλέησον τὸν ποίμνιόν σου, φιλάνθρωπε παναγχείστη προσβεία της Θεοτόκου μόνε ἀναμάρτητε.

Ψάλλομεν τὸν Καινὸν τῇ Ὠιδαίῳ, καὶ τὰ παρόντα Τερωδία τῇ κυρίᾳ Γωσήφ· καὶ στιχολογίται ἡ ᾠδή. ᾠδὴ δ'. ἦχ. δ. Ἐπὶ τῆς Θείας.

Ἁγιασμῷ παναγίῳ χαίρει δοξάζομεν ἡμῶν, Λόγε Σταυρέ, Ἀποστόλων τρόπαιον, καὶ καύχημα, πρόκεισαι εἰς προσκύνησιν σήμερον πάσῃ τῇ Οἰκουμένῃ, τὸν τῆς ὑγείας καιρὸν ἐξαμαείζων ἡμῖν.

Σκιρτήσασα τὸν Σταυρὸν χερσὶ σκιρτίνας Ἀμαλὴκ ἔβριψε Μωσῆς, ὃν τυπῶντες, χεῖρας ἐκπετάσωμεν, ὑγιείας καὶ δόσεως, ζῆθος ὅπως βρίψωμεν δαιμόνων σκοπολεμούντων ἡμᾶς δόκπαστὸς φθορεύς.

Θείᾳ ἀσφαλῆ Σταυρῷ κατασώσατε τὴν γλῶ θῦσι Μαθηταὶ, καρποφόρον ταύτῃ ἀναδείξαντες βλαστάνουσαν δόσίβειαν· ὅθεν ὑμᾶς φανταῖς ἐπιοίσις ἀνδφημοῦντες, Χριστὸν ἀεὶ δοξάζομεν.

Μήτηρ Θεοῦ τῷ ἀγαθῷ ἀγαθωσύνῃ μου τὴν ψυχὴν, ἵνα ὁ πονηρὸς σωπηθῇ πονηρᾷ σκάνωσι, ἀθλίως δαλιάσας με· ὅπως ὡς αἰτίαν σωτηρίας ὑμνολογῶ σε ἀεὶ τὴν πολυύμνητον.

Ἄλλο, ἦχ. βαρύς. Τὸν ἔνσαρκον.

Προτίθεται σήμερον ὁ παράνομος Σταυρὸς. προσέλθωμεν, ἀσπασώμεθα αὐτόν· καὶ γὰρ ἔστι κέρας σωτηρίας ἡμῖν.

Ἡ Χάρις σου καὶ τὸ τύπῳ σου φοιτᾷ, ἐλαύνουσα τὴν δαιμόνων τὴν ἀχλὺν Σταυρὲ Χριστὸν ὅπλον ἀπροσμάχητον.

Δόξα.

Μονάδα σε κατὰ φύσιν ἀνυμνοῦμεν, Τριάδα δὲ ὑποστάσεων τιμῶμεν, Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα τὸ παράνομον.

Καὶ νῦν.

Ἐκύησας Κόρη ἄνερα Θεὸν παναμωμε, τὸν κατέχοντα δρακὶ τὰ πέρατα, καὶ πάντων ἀρχαίτερον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀπόστολοι οἱ τῆ Κόσμῳ πρεσβευταὶ, αἰτήσατε τῷ σωθῆναι καὶ ἡμᾶς κατέχοντας ὅπλον τὸν Σταυρὸν τῷ Χριστῷ.

Ὁ Εἱρμός.

Τὴν ἔνσαρκον παρουσίαν σου Χριστὲ, πιστεύοντες ὁ Προφήτης Ἀββακοὺμ, ἐκραύγαζε, δόξα σοι τῇ δυνάμει σου.

Ὠδὴ ε'. Ἀπὸ τῆς νυκτὸς, ὄρθρου.

Χαίρεις ὁ Σταυρὸς ὁ ζωοποιὸς, καὶ θεῖος ἐν ᾧ ὁ ἐκ τῆς Τριάδος σάρκα φορέσας ἐπάγη, ἐμπαγέντας ἡμᾶς ἀσεβείας ἐκ βυθοῦ λυτρωσάμενος, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοῦ τὸν Σταυρὸν κραταιὸν κεκτημένοι, τὴν δεινὴν δυναστείαν τοῦ πονηροῦ δυνηθέντας ἀλυθρέψασαι οἱ τῆ Λόγῳ Μαθηταὶ ἀναμέλπομεν· σε ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὄμοι, τί φρικῶδες τὸ βῆμα ἐκεῖνο, ἐν ᾧ Λόγε καθίσας, τὰ πεπραγμένα κρυδὴν μοι φανερώσεις Χριστὲ, σπλάγχνων τὴν ἀναίδησιν μου· ἀλλὰ φύσει ὢν συμπαθὴς, φεῖσαί μου τότε.

Κόλπον ἐκ σκιᾶς τῶν παζόντων ἐν πόλοις ἀνεκλίθης Παρθένε ἐπ' ἀναπλήσει τοῦ γένους, ὃ ἐφόρεσας ἐξ ἀπλάγχνα Γεσοῦ τὸ ὁμοίωμα· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν βεστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἱρμὸς ἄλλος. Τὸν μόνον ἄναρχον.

Τὴν σταυροφόρον σου Ἑβδομάδα πανόμνη, ὡς προσκυνήσιμον ἐν σοὶ γὰρ τὸ Ξύλον τὸ ἄχραντον προσκυνοῦντες βοῶμεν· ὑμνεῖτε Γερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βαβαὶ τοῦ θαύματος, Βασιλεῦ τῶν αἰώνων· ὅτι τὸ Ξύλον ἐν ᾧπερ ἐσταυρώθης, ἴχνωσας ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας ἰδεῖν, καὶ προσκυνεῖν· διό σε μετὰ φόβου ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν.

Ὁμολόγησι, ὦ Τριὰς παναγία, Πάτερ, Υἱὲ, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, Θεότης, ἀμερὲς σου τὸ κράτος δοξάζω, καὶ ὑμνῶ τὴν μίαν Βασιλείαν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Τὸν πλασουργήσαντα τὸν Ἀδὰμ κατ' εἰκόνα, καὶ ἐκ φυσικῆς αὐτὸν προελθόντα, καὶ λύσαντα τὴν ἀρχαίαν κατάραν ὑμνεῖτε Γερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὡδικάχορδον λύρα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μελουργοῦσα τῆς σοφίας τὸν λόγον, Ἀπόστολοι, τοὺς ὑμᾶς ἀνυμνοῦντας αἰτήσατε ἰδεῖν τὸ πάθος τοῦ Κυρίου, καὶ δόσαι εἰς αἰῶνας.

Αἰνέσωμεν, ὑμνολογήσωμεν. Ὁ Εἱρμός.

Τὸν μόνον ἄναρχον Βασιλέα σὺ δόξης, ὃν φέρουσιν Οὐρανοὶ αἱ Δυνάμεις, καὶ ζήμυσι τῷ Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας.

Ὠδὴ δ΄. Φωτίζει, φωτίζει.

Φλεβρουάριε, φωτίζει ἡ Ἐκκλησία τὸν Θεὸν τὸν Σταυρῷ πᾶσιν ἀκτῖσιν, ὃν φέρεις προκείμενον πάντων πιστῶν εἰς προσκύνησιν· σὺ δὲ πλησθεὶς πᾶσι τῷ δαιμόνων σκότους πλησθῆσα ἀπόφαθι.

Κράτος ἐγκρατείας ὁ θεῖος πέφυκε Σταυρὸς, σωτηρὸς ἀχρυπνήσαντον, νηστεύσῃ εὐέχουσις, πολεμικῶν ὑπέρμαχος· τοῦτον, πιστοὶ πόθῳ σωτελθέντες, εὐχαρίστως προσκυνήσωμεν.

Θεμέλιοι θεῖοι τῆς Ἐκκλησίας τὸν Χριστὸν ἑδρασμοῦ εὐσεβείας πάντας σωτηρήσατε, καὶ ἐπὶ πέτραν στηρίξατε τὴν ἀρραγῆ τοῦ σκληζαμένου ὑμᾶς Ἀπόστολοι ἐνθέοι.

Λαὸν συλλαβοῦσα τὸ Ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ, τῆς ἐμῆς νοῦ καρδίας τὴν λύπην ἀφάνισον τὴν ψυχοφθόρον, καὶ δίδου Ἀγνὴ χαροποιὸν πένθος, ὅπως σὲ κεῖ τὴν θείαν ἀοιδὴν ἀνυμνήσω.

Δόξα. Καὶ τὸν ἄχραντον.

Σὲ τὸν τυπούμενον μυρρᾶς τὰ ῥεῖθρα πάλαι γλυκαίνεις πάντοθεν ξύλον· σύ μου γλύκανον καὶ τὴν ἐγκράτειαν ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ σήμερον καταπροσκυνούμενον.

Σὲ τὸ ἄμαχον τοῦ Βασιλέως ὅπλον, τὸν στρατηγέτην τὸ θεῖον, τοῦ Συγκλήτου τὸ κρατούμενον, τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Σὲ τὸν ἄναρχον Πατέρα, καὶ Διαπότμου, καὶ τὸν συνάναρχον Λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εὐσεβεῖς οἱ πιστοὶ πάντες μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν.

Σὲ τὴν ἔνδοξον, καὶ μόνην Θεοτόκον, τὸν τὸν ἀχώρητον Λόγον ἐν γαστρὶ χωρήσασαν, καὶ τεκοῦσαν σαρκὶ ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὲ τὴν πύρινον φθογγὴν τοὺς Ἀποστόλους, ὡς καταφλέξαντας πᾶσαν ὕλην πλάνης, καὶ διδάξαντα ἐμφυσήσαντας Κόσμῳ, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν.

Σὲ τὴν ἄχραντον Μητέρα καὶ Παρθένον, τὴν τὸν ἀχώρητον Λόγον ἐν γαστρὶ χωρήσασαν, καὶ τεκοῦσαν σαρκὶ ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ὠδὴ ε΄.

Ἁλώσωμεν οἱ πιστοὶ τῷ Τελώνου τὴν μετάνοιαν, καὶ μὴ φαρισαϊκῶς ἐγκαυχησώμεθα· ἀλλ' ἐκ βάθους καρδίας στεναγμὸν προσάσωμεν τῷ δικαίῳ τῷ ὅλων Θεῷ· αὐτὸς γὰρ ἐνετείλατο λέγων, ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται· διὸ ὁμοφρόνως βοήσωμεν αὐτῷ· ὁ Θεὸς ἱλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Μαρτ.

Ἐν πίστει, πρὸς ἣν βλέποντες οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, μίαν ὁδὸν ζωῆς διέβησαν τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ζηλωτοῦντες ἀλλήλων τὸν τελευτὸν· ὃ τῷ θαύματι· ὥστε ὑπὸ σαυρὸς τὰς βασάνους περαπάζοντες, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, ὅτι κἂν μὴ νῦν ἀποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως, ἐν τῇ ὑμέσει τὰ ὀφειλόμενα λειτουργήσωμεν· ποιήσωμεν τῷ ἀνάγκῃ φιλοτιμίαν· τὸ κοινὸν ἴδιον ἡγησάμενοι· θανάτῳ ζωὴν ὠνησόμεθα· ταῖς προσβείαις αὐτῶν ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ἦχ. ὁ αὐτός.

Ἐρρύσω προσβείαις τῆς Θεοτόκου τὸν ζωὸν ἡμῶν τῷ βοῶντάς σοι, ἐλεήμων Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Τεσσαρακοστὸν, ἤχος πλ. β΄.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον Ψαλμὸς ογ΄. ἦχ. δ΄.

Ὁ δὲ Θεὸς βασιλεύς ἡμῶν πρὸ αἰώνων.

Στίχ. Ἵνατί ὁ Θεὸς ἀπώσω εἰς τέλος;

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· ἀκούσατε λόγον Κυρίου ἄνδρες τεθλιμμένοι, καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ τούτου τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ, ὅτι εἴπατε, ἐποιήσαμεν διαθήκην μὴ τοῦ ᾅδου, καὶ μὴ τοῦ θανάτου συνθήκας, καταιγὶς φερομένη ἐὰν παρέλθῃ, οὐ μὴ ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς· ἐθέμεθα ψεῦδος τὴν ἐλπίδα ἡμῶν, καὶ τῷ ψεύδει σκεπασθησόμεθα· διατοῦτο οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς· ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβάλλω εἰς τὰ θεμέλια Σιὼν λίθον πολυτελῆ, ἐκλεκτὸν, ἀκρογωνιαῖον, ἔντιμον εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς· καὶ ὁ πιστεύων οὐ μὴ καταισχυνθῇ· καὶ θήσω κρίσιν εἰς ἐλπίδα, καὶ δικαιοσύνην εἰς σταθμούς· καὶ συντρίψει μου ἐν χαλάζῃ ψεῦδος· ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ὑμᾶς καταιγὶς, μὴ καὶ ἀφέλῃ ὑμῶν τὴν διαθήκην τοῦ θανάτου· καὶ ἡ ἐλπὶς ὑμῶν ἡ πρὸς τὸν ᾅδην οὐ μὴ ὑμνήσῃ· καταιγὶς φερομένη ἐὰν ἐπέλθῃ, ἔσεσθε αὐτῇ εἰς καταπάτημα· ὅταν παρέλθῃ, λήψεται ὑμᾶς, πρωὶ πρωὶ παρελεύσεται ἡμέρας, καὶ ἐν νυκτὶ ἔσται ἐλπὶς πονηρά· μάθετε ἀκοὴν γενεὰ γερόντων· οὐ δυνάμεθα μάχεσθαι, αὐτοὶ δὲ ἀδυνήσουσι τῷ ἡμᾶς συναχθῆναι, διατοῦτο ὅρος ἀσεβὲς ἀναστήσεται Κύριος, καὶ ἔσται ἐν τῇ φάραγγι Γαβαὼν· μετὰ θυμοῦ ποιήσει τὰ ἔργα αὐτοῦ, πικρίας ἔργον· ὁ δὲ θυμὸς αὐτοῦ ἀλλοτρίως χρήσεται, καὶ ἡ σκευὴ αὐτοῦ ἀλλοτρία· καὶ ὑμεῖς μὴ ἐμπαροξύνητε, μὴ δὲ ἰσχυράτωσαν ὑμῶν οἱ δεσ-

δισμοὶ· ἀλλὰ σωτηρίαν ἐποίησε καὶ σωτήριον ἐμβλήματα ἐποίησε τοῖς οἴκοις ὑμῶν, ὃν τρόπον ἐλάλησε διὰ τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος προφητῶν ἡμῶν, σωτηρίαν ἐξ ἐχθρῶν ἡμῶν, καὶ ἐκ χειρὸς πάντων τῶν μισούντων ἡμᾶς· ποιῆσαι ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ μνησθῆναι διαθήκης ἁγίας αὐτοῦ, ὅρκου οὗ ὤμοσε πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ἡμῶν, τοῦ δοῦναι ἡμῖν ἀφόβως ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν ῥυσθέντας λατρεύειν αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἐνώπιον αὐτοῦ πάσας τὰς ἡμέρας ἡμῶν. Καὶ σὺ δέ, παιδίον, προφήτης Ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ ἐνώπιον προσώπου Κυρίου ἑτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ, τοῦ δοῦναι γνῶσιν σωτηρίου τῷ λαῷ αὐτοῦ ἐν ἀφέσει ἁμαρτιῶν αὐτῶν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους θεοῦ ἡμῶν, ἐν οἷς ἐπισκέψεται ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις, τοῦ κατευθῦναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης. Τὸ παιδίον δὲ ηὐξάνετο καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι, καὶ ἦν ἐν ταῖς ἐρήμοις ἕως ἡμέρας ἀναδείξεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰσραήλ.

Τῇ ὁ. δ μέσης Ἑβδομάδος Ἑσπέρας, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσάμῳ εἴχ. ς'. καὶ ψάλλομεν τὰ γ'. Προσόμοια τῶν Τριῴδων, καὶ τῶν Μηναίων γ'. εἶτα προεόμια ἦχ. δ'.

Ἐδικαίωσεν.

ΤΟὺν ἀκαταμάχητον ἀξιωθέντες ἀπόσασθαι οἱ πιστοὶ Σταυρὸν, Κύριε, δι' οὗ ἡμᾶς ἔσωσας, ἀνυμνολογοῦμέν σου τὴν σὴν ἀγαλλίασιν, καὶ δυσωποῦμέν σε λέγοντες, πᾶσι χάρισαι τὴν ἀγαλλίασιν· Σωτὴρ, τῷ σωτηρίῳ σου, ὡς μετανοίᾳ δίδοὺς ἡμῖν καταλλαγὴν σε τὴν Ἔγερσιν, καὶ τὰ Πάθη τὰ τίμια.

ΝΕκρωσιν ὑπέμεινας ὅτι Σταυρῷ ἐκατενύθημεν, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον, νικηφόρε ἀναστὰς τὸ ζωηφόρῳ λόγῳ, ὅθεν δυσωπῶσε, τὴν νικηφορηθεῖσαν μου ψυχὴν τῇ ἀμβροσίᾳ ζώωσον, Κύριε, παρέχων μοι κατάνυξιν, καὶ τῇ παλαιᾷ ἀπολύτρωσιν σε ἡμέρας ἁγίας σου δ' ὑπερίας, φιλάνθρωπε.

Ἕτερον ἦχ. προσόμοιον τὸ κυρίου Θεοδώρου, ἦχ. δ'.

Τὸν τοσοῦτον.

ΤΟὺν σὸν Σταυρὸν τὸν ἅγιον ἀξιωθέντες ἐν χαρᾷ καυθῆν, καὶ θρυπτύξασθαι, αἰτούμεθά σε ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα αὐτὰ τὰ ἄχραντα προφθάσωμεν Πάθη σου τῇ νηστείᾳ νεκρώσαντες ὑμνοῦμεν τὴν Σταύρωσιν, λόγχῃ, τὸν ἀσίγητον, τὸν κάλαμον, δι' ὧν ἡμᾶς ἀπαθανατήσας, εἰς τὴν ἀρχαίαν πάλιν ζωὴν ἐπανήγαγες, ὡς φιλάνθρωπος· διὸ σε ἐκβοῶμεν νῦν δοξάζομεν.

Καὶ τῶ Μηναίω γ'. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἑσπέρας Προκείμενον Ψαλμὸς εἰ. ἦχ. πλ. δ'.

Ἐξαύρανθι, καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στιχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Γενίσιος τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΑΥται αἱ φυλαὶ υἱῶν Νῶε τῶν ῥηθεισῶν αὐτῶν, καὶ ἔθνη αὐτῶν· ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν νῆσοι τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ τὸν κατακλυσμόν. Καὶ ἦν πᾶσα ἡ γῆ χεῖλος ἕν, καὶ φωνὴ μία πᾶσι· καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κινῆσαι αὐτοὺς ἀπὸ ἀνατολῶν, εὗρον πεδίον ἐν γῇ Σεναὰρ, καὶ κατῴκησαν ἐκεῖ· καὶ εἶπεν ἄνθρωπος τῷ πλησίον αὐτοῦ· δεῦτε πλινθεύσωμεν πλίνθους, καὶ ὀπτήσωμεν αὐτὰς πυρί· καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἡ πλίνθος εἰς λίθον, καὶ ἄσφαλτος λὶθ αὐτοῖς ὁ πηλός· καὶ εἶπαν· δεῦτε οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πόλιν καὶ πύργον, οὗ ἔσται ἡ κεφαλὴ ἕως τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα, ὡς τοῦ διασπαρῆναι ἡμᾶς ὅτι ἐφ' ὅλην πᾶσης τῆς γῆς· καὶ κατέβη Κύριος ἰδεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον, ὃν ᾠκοδόμησαν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων· καὶ εἶπε Κύριος· ἰδοὺ γένος ἕν, καὶ χεῖλος ἕν πάντων· καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι· καὶ νῦν οὐκ ἐκλείψει ἀπ' αὐτῶν πάντα, ὅσα ἐὰν διανοῶνται ποιεῖν· δεῦτε, καὶ καταβάντες συγχέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τὰ χείλεσιν, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τὴν φωνὴν τοῦ πλησίον· καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ἐκεῖθεν ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς· καὶ ἐπαύσαντο οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν, καὶ τὸν πύργον· διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτῆς, σύγχυσις· ὅτι ἐκεῖ συνέχεε Κύριος τὰ χείλη πάσης τῆς γῆς· καὶ ἐκεῖθεν διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

Προκείμενον Ψαλμὸς ος'. ἦχ. βαρύς.

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα.

Στιχ. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΕΠιθυμίαι δικαίων εὐδοκίαν ἐργάζονται· ἔργα δὲ ἀσεβῶν μακρὰν ἀπὸ γνώσεως· συμπορευόμενος σοφοῖς σοφὸς ἔσῃ· ὁ δὲ συμπορευόμενος ἄφροσι γνωσθήσεται· ἁμαρτάνουσιν καταδιώκεται κακά, τοὺς δὲ δικαίους καταλήψεται ἀγαθά· ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱὸς υἱῶν· θησαυρίζεται δὲ δικαίοις πλοῦτος ἀσεβῶν· δίκαιοι ποιήσουσιν ἐν πλούτῳ ἴτη πολλά· ἄδικοι δὲ ἀπολοῦνται σωτόμως· ὃς φείδεται τῆς βακτηρίας, μισεῖ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· ὁ δὲ ἀγαπῶν, ὀρθρίζει παιδεύειν δίκαιον· ἔδεσιν ἐμπλήσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ψυχαὶ δὲ ἀσεβῶν ἐνδεεῖς· σοφαὶ γυναῖκες φκοδόμησαν οἴκους· ἡ δὲ ἄφρων καθαιρήσει ταῖς χερσὶν αὐτῆς· ὁ πορευόμενος ὀρθῶς φοβεῖται τὸν Κύριον· ὁ δὲ σκολιάζων ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ ἀπαναθήσεται· ἐκ στόματος ἀφρόνων βακτηρία ὕβρεως· χείλη δὲ σοφῶν φυλάσσει αὐτούς· οὗ μὴ εἰσὶ βόες, φάτναι καθαραί· ἐν δὲ πολλὰ γενήματα, φανεραὶ βοὸς ἰσχύς· μάρτυς πιστὸς οὐ ψεύδεται· ἐκκαίει δὲ ψεύδη μάρτυς ἄδικος· ζητήσας σοφίαν οὐδὲ καμοῦς, καὶ οὐχ' εὑρήσεις· αὖθησις δὲ ἐναντίον φρονίμοις ἐχερής.

Εἰς τὸν αἶν. τὸ Γ' ἀντιφωνον ἦν. πλ. β'. Δ'.

ΠΑρὰ Κυρίου τὸ ταπεινῶσαι τὸν ἑαυτὸν, μέχρι τοῦ δεῦρο Σταυροῦ θανάτου ἔδραμε σὺ μαθοῦσα ψυχή μου, τὸν ὄζοντα ταπείνωσιν, καὶ τὴν ἐκ ταπεινώσεως ὕψωσιν, ἵνα ἀριστεῖς μὴ ἐπαίρῃ, μὴ δὲ σαυτὴν δικαίαν ὑποπτεύουσα, τὸν πλησίον κατάκρινε, ὡς ὁ μεγαλαυχος Φαρισαῖος· ἀλλ' ἐν φρονήματι καταβιβλημένῃ τῷ σῶν ἁμαρτημάτων μεμνημένη μόνον, ὡς ὁ Τελώνης, βόησον· ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ σῶσόν με.

Μαρτ.

Οἱ Μαρτυρές σε Κύριε ἐκ πρῆσαντό σε, ἐκ ἀπίσησαν ἀπὸ τῆ ἐντολῆ σε· ταῖς αὐτῆ προσβάσαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νυῦ, σταυρόθεοτ. ἦχ. ὁ αὐτός.

Τετράμερ. αἴνεσις.

Ἡ Παναγ. ὡς εἶδε σε ὕδη Σταυρῆ κρεμάμενον, ἀνέβοα, τί τὸ ξένον, ὁ ὁρᾶ μυστήριον, Τί με, πῶς ὕδη ξύλω θνήσκεις σαρκὶ κρεμάμεν., ζωῆς χορηγός;

Τῆ Παρασκευῆ δ' μέσης Ἑβδομάδ. εἰς τὸν Ὄρθρον τὸ τελικὸν τῆ ἤχυ. Μετὰ τὼ ἁ. στιχολ. λέγομεν καθίσ. σταυρόσιμα τῆς Ὀκτωήχυ. Μετὰ δὲ τὼ β'. στιχολ. λέγομεν τὸ παρὸν καθίσ. τῆ Κυρίε Ἰωσὴφ· ἦχ. δ'.

Ο' ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὴς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν ἀγιάζων ὁ πανσεβάσιμ. Σταυρὸς καθορᾶται· ὃν προσκυνοῦντες σήμερον βοήσωμεν. Δίασπα φιλάνθρωπε τῆ αὐτῆ συμμαχίᾳ δίδυ διελθεῖν ἡμᾶς τὸ λοιπὸν τῆς νηστείας ἐν κατανύξει, καὶ τὰ ζωοποιὰ βλέψαί σε Πάθη, δι' ὧν ἐλυτρώθημεν.

Σταυροθεοτ. ἦχ. ὁ αὐτός.

Τὸν ὀξ ἀνάρχη τῆ Παχὸς χρυσωθέντα ὁ ὑπ' ἐχάτων σε Χριστὸ τετοκῦα ὕδη Σταυρῆ κρεμάμενον ἠλάλαζε· εἴμοι ποθεινότατε Ἰησοῦ ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμεν., ὡς Θεὸς, ὑπ' Ἀγγέλων· ὑπὸ ἀνόμων νυῦ βροτῶ, Τί, θέλων σταυρῶσαι; ὑμνῶ σε, μακρόθυμε.

Εἰς την ξίτ. στιχολ. κρ. ἦχ. δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸ φῶς τῆ ψυχῶν ἡμῶν νυῦ καθορῶντες, Χριστὲ, Σταυρόν σε τὸν ἄχραντον καὶ προσκυνοῦντες χαρᾷ, φαιδρῶς ἐκβοήσωμεν· δόξα σοι ὁ ἐν τούτῳ ὑψωθεὶς θελήσας δόξα σοι ὁ φωτίσας δι' αὐτοῦ πᾶσαν Κτίσιν· ἐν ᾧ σε ἀκαταπαύστως ὑμνεῖς δοξάζομεν.

Σταυροθεοτ. Ὅμοιον.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο ἡ ἄνυμφος Μήτηρ σε Λόγε Θεῦ, μυρίκας θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· τί τὸ καινὸν καὶ ξένον τοῦτο Υἱέ με θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῆ ὅλων ὁμιλεῖς τοῖς θανάτοις; ζωώσας τοὺς πεθνειῶτας θέλων ὡς ὄπλαγχ.

Ὅμοιον, καὶ ὁ Κανὼν τῆ ἡμέρ. Σταυρᾶ, τὸ δὲ Μισαὴλ ψάλλεται ἐν τῆς Ἀποδόσεως· ὁ Κανὼν, ὃ ἡ ἀκροστιχ. Τὸ προσκυνητὸν πάντες ὑμνοῦμεν Σταυρόν.

Ὠδὴ ἁ. ἦχ. πλ. δ'. Ἁρματηλάτης.

Τὸν τῆ Κυρίε προσελθόντες σήμερον Σταυρὸν νοὶ καθαρῷ, καὶ δυσεβῆ γνώμη δόξῃ προσκυνήσωμεν, φρίκεται γὰρ δωρούμεν. τοῖς αὐτὸν προσκυνοῦσι ἁγιασμόν τε σωτήριον, ἴλαμψιν, καὶ δόξαν, καὶ ἔλεον.

Ὁ Ζωοδόχ. Σταυρὸς προκόπτ., καὶ καυχώμεν., φωτοειδῆ αἴγλην ἀποτίπτει χαρᾶ. προσέλθωμεν, καὶ λάβωμεν φωτισμὸν ἀφθαρσίας, καὶ σωτηρίαν καὶ ἄφεσιν, αἴνεσιν Κυρίῳ προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοῖς ὁρῶσι θέαμα Σταυρὸς ὁ τίμι., καὶ ὡς πηγὴ βρύει ψυχικὰ χαρίσματα, καὶ παίει ἁμαρτήματα, καὶ νοσήματα λύει, καὶ τὰ φρονήματα ῥώννυσι τῆ Εἰλικρινῶς προσιόντων αὐτῷ.

Ῥάβδ. ἐτύπτε τῆ Σταυρῆ τὸ ξόπαιον θάλασσαν τέμνουσαν, δι' ἧ ἡμᾶς πίστει ἀπειτίδως πλεύμον. τῆ βίω ὕδατος ἄστατον, καὶ τὰ ῥεύματα πάντα τῆς ἁμαρτίας ἐκφεύγομεν, ἡ θείας γαλήνης πληρούμεθα.

Θεοτοκίον.

Ὅτε σε τίκτον ἀπορρήτως ἔτεκον, ὠδῖνας ἔφυγον, καὶ πῶς νυῦ ὅλη ὀδυνῶν πλήσεσαι· ὁρῶ γάρ σε κρεμάμενον, ὡς κακοῦργον, τῷ ξύλῳ, τῶν γλυκασμάτων κρεμάσεως; ἔλεγεν ἡ παναγ. πλαίουσα.

Ὠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας.

Σταυρὸς ἁπάντων τῆ καλῶν παμπληθὴς καθορᾶται προσκυνούμενος, καὶ πᾶσα ἡ Κτίσις ἑορτάζει ἐν χαρᾷ φωτιζομένη χάριτι, τὸ ἐν αὐτῷ βουλήσει ἀνυφωθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Καζουμένοις φωτὶ τῆ τῶ Σταυρῶ λαμπηδόνων μυσταγωγῆ τῆς ἱερᾶς ἐγκρατείας, σκοτασμὸν ἁμαρτιῶν ἐκφύγωμεν, καὶ κράξωμεν· ὁ φωτισμὸς τῆ ὅλων δέσποτα Κύριε, δόξα σοι.

Μνολογημένοι σε Σταυρὲ, καὶ προσκυνοῦμεν τῆ σῆ δυναστείᾳ ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐχθρῶν παγίδων, καὶ κυβέρνησον πάντας ἡμᾶς ὡρὸς ὅρμον τῆς σωτηρίας τιμῶντάς σε.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθεῖσαν τὴν ζωὴν ὕδη Σταυρῶ θεωρῶσα, καὶ μὴ φέρουσα τῆ παλάχνων τὸν πόνον, ἐδυνᾶτο ἡ σεμνὴ Παρθένος ἀναβοᾶσα· οἴμοι Τί με, τί σοι δῆμος ἀνόμων ἀπέδωκεν;

Καθισ. ὑχος πλ. β.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον, Χριστὲ, τῷ Σταυρῷ σε, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τῷ θανάτῳ Κύριε· ὃν δὲ κατέπιε πύθων ὁ ᾅδης, ἀπέλυσεν βόμῳ· ἔδειξεν ἡμῖν τὸ σωτήριόν σε Ἄγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε, Τὶ Θεῦ ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νυῦ.

Σήμερον τὸ προφητικὸν πεπλήρωται λόγιον· ἐδὺ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον, ὃ ἔστησαν οἱ πόδες σε Κύριε, καὶ ξύλω σωτηρίας γλυσάμενοι, τῆ ὀξ ἁμαρτίας πεδῶν ἐλεύθεροι ἐτύχομεν θρησβάσις τῆς Θεοτόκυ, μόνε φιλάνθρωπε.

Ὠδὴ

Ὠδὴ δ'. Σύ μου Χριστὲ.

Ἡ Κραταιὰ σκέπη τις καὶ ὑπερθύουσα τῆς ἀνθρώπων, τὸ ἀκαταμάχητον ὅπλον τῆς πίστεως, ὁ Σταυρὸς ὁ συντριβὼν ἰδοὺ ὁρᾶται περικύκλῳ, καὶ πάντων τὰς καρδίας τῆς πιστῶς περσόντων ἀγάλλει, φωτίζει ἐν χάριτι.

Τῷ μεταστάσει τῆς ἐγκρατείας περικύκλῳ ἐν τῷ μέσῳ πάντων, ὑπερδηλοῖ, Σταυρὸς ὁ τίμιος μέσον γῆς· ἐν ᾧ ἀνυψώθης ἑκουσίως φιλάνθρωπε, τὸν Κόσμον ἀγάλλει τῇ αὐτῇ περσπιώσει, καὶ διώκει δαιμόνων τὰς φάλαγγας.

Οὐρανὸς, καὶ πᾶσα γῆ συνευφραίνεται, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, Ἀπόστολοι, ψυχαὶ Δικαίων ἀδιαλείπτως τῷ ἀγαλλιῶνται, τὸ πάντας σῶζον θεώμενοι περικύκλωμα ἐν μέσῳ ζωοδόχου Ξύλου, καὶ πιστὰς ἀγάλλον ἐν χάριτι.

Νόμους τοὺς σοὺς, Κύριε, ὁ ἀσυνείδητος μὴ φυλάξας, μέλλω κατακρίνεσθαι, ἵνα ἔρχῃ ἐξ Οὐρανῶν κρῖναι τὰ ἔργα, ὧν κεκραύγασε σοι, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου ἐλέησόν με σῶσον, μετανοίας παρέχων μοι δάκρυα.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς τόκον ἐκ μήτρας σε ἔτεκον, καὶ ὁρῶσα ξύλῳ σε κρεμάμενον, ἐξαπορῶ, ἐν σωρᾷ ὕλῃ μυσερᾷ, καὶ βάδος πολλῶν κεκμάτων σου, ἡ πάναγνος βόα, ἵνα φωναῖς ἀσιγήτοις, ὡς Μητέρα Θεοῦ, μακαρίζομέν.

Ὠδὴ ε'. Γνατί με ἀπίσω.

Ἀλαλάξατε ἔθνη, φόβου καὶ ἁλλαπτε, φυλαὶ σκιρτήσατε τῇ Θεᾷ, τῇ δόξῃ τοῦ Σταυροῦ ἀδείσιον ὕρνημα, οἱ τῆς ἐγκρατείας πνεῦ. τῇ χαρᾷ κατεξυφαίνετες, ἑστῶτες ψυχῶν, καὶ δέμνιον.

Νοεραὶ γραπαί σε πᾶσαι ἀδείπνοι, Σταυρὲ παιδεύει, καὶ βεργοὶ πηλώσις σοὶ περσφύοντες χάλισι σήμερον, ἀπαστλεύθη πόθῳ ἁγιασμὸν, ἐν Δόξῃ, τὸν ἐν σοὶ περσαναβήνα δοξάζοντες.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη ἴασαι τὰ χρόνια, Δέσποτα ἐγγὺς Κύριε, καὶ περσκυνητικόν με τῇ ἁγίων Παθῶν σου ἀξίωσον, τῆς ὑπατίας χρόνῳ βιλπωθέντα, ἀναδήξαι ἐν κακαῖς ἀπόχλῃ, ὑπερέγαθε.

Θεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ καθωρᾶσα τὸν δι' ἀγαθότητα ἐκ σοῦ τανάμωμε, ὡσὲρ νῦν τεθέντα, ὑπέζωσκε τὰ σπλάγχνα, καὶ ὤλιγες· οἴμοι θεῖον Τόκον, πῶς ὡσὲρ πάντων ὁδυνᾶσαι; περσκυνῶ σου τὸ ἄσπλαγχνον Κύριε.

Τὸ Τερώδιον. Ὠδὴ ς'. Ἦχος δ'. Ἐξίστη τὰ.

Ὡσπερεὶ ἀπίκρυπτον τὸ φῶς αὐτῶν, διώκοντες ξύλῳ περσπλύμενον ἀδίκως, δίκην μόνοι, σὲ τὸν μακρόθυμον, καὶ τῷ πατρὶ τὰς ζοφερὰς σαπρὰς, δογματίζοντα ἐξουσίας τοῦ κράτος σου.

Νηστείας ἐν ὕδατι τὰ ῥυσσπα τιθώμεθα, καὶ ἀδιπυξώμεθα τὸ ξύλον· μόνος ὁ πάντων ἐν ᾧ ὑψώθη Χριστὸς σάρκα ἀδικήμενον θνητὴν, ὅπως θανατώσῃ τὸν ἡμᾶς θανατώσαντα.

Σταυρὲ πανσιβάσμιε, τῇ Ἀποστόλων παύχημα, ὅπλον Ἀθλοφόρων Ἱερέων, δόξα Ὁσίων, ἀδιαφθόρημα πάντων τῇ πιστῶν, ὁ φυλακτὴρ, φρούρησον, ἁγίασον τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Τὸν βέζιον ὁ ἄμπελος Παρθένον, ὃν ἐβλάστησε, ξύλῳ κριμαθέντα καπνίζει. Τόκον, ἐβόα, γλεῦκος ἀπόσχεν, μίθλω ἀνασίλλων τῷ ἐχθρῷ, μάτλω σαυροστάντων σε, τὸν ἐν πᾶσι μακρόθυμον.

Ἄλλος, ἦχος ὁ αὐτός. Ἐπὶ νυκτὸς ὀρθρί.

Ἡμέρον περτίθησι ὁ Σταυρὸς σου ξύλον ζωῆς ἀριστοποιόν· ὁ Κόσμος ἀγάλλεται, φωτίσας τῇ τοῦ Πνεύματος, αὐτὸν καταπαζόμενον.

Προκύμβον βλέποντες τὸν Σταυρόν σου οἱ λειτουργοὶ τῶν Οὐρανῶν, ὑμνοῦσί σε, Κύριε, καὶ δαίμονες φεύγουσι, μὴ φέροντες τὸ κράτος σου.

Δόξα.

Τριάδα δοξάζομεν ὀρθοδόξως, τὸν τῆς Πατρὸς, καὶ τῆς Τιοῦ, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· τὸν μίαν Θεότητα, Μονάδα ζωοποιοῦσαν.

Θεοτοκίον.

Μητέρα καὶ Παρθένον σε ὀρθοδόξως ὁμολογοῦμεν οἱ πιστοὶ, ἀῤῥήτως κυήσασαν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν μόνον πολυέλεον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐν πύλῃ, καὶ κλήθρῳ, καὶ κυπαρίσσῳ ὁ σταυρωθεὶς Υἱὸ Θεοῦ, ἁγίασον πάντας ἡμᾶς, καὶ τὸ ζωηφόρον σου παταξίωσον Πάθος ἰδεῖν.

Ὁ Εἱρμός.

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα φώτισόν με, ζωοποιὲ Χριστὲ Σταυρὲ, φόβῳ προσκυνοῦντά σε, ἡμέραν σωτήριον ἀεὶ ἐξαστίλλων μοι.

Ὠδὴ ζ'. Ἐλαδωτὶ μυρεψάτω.

Σταυρῷ παχθέντα ἐν γῇ, δαιμόνων πτῶσις ἐγήγερσο· ὃν τοῦ ὀρθρίνης ἡμᾶς ἐνδόξως περικύκλωσον, καὶ καταπαζόμενοι, ἀπὸ συμπτωμάτων ἁμαρτίας ἀνιστάμεθα.

Ὑψοῦντές σε τὸν Χριστὸν, ὡς Βασιλέα, καὶ Κύριον, ὃν ἐδοξάσαμεν ἡμῖν Σταυρὸν τεῖχος ἄῤῥηκτον, ὃν ἀδιπυρσούμεθα μισασμῷ φ θείας ἐγκρατείας ἀγαλλόμενοι.

Μεγάλα πᾶσιν ἡμῖν δωρήματα παρεχόμενος ὁ τῷ Κυρίῳ Σταυρὸς ὁρᾶται περικύκλωμος, περσύλωμα, ἀνθρώποις, φωτισμὸν καρδίας, καὶ ψυχῆς ἀπαῤῥυσάμενα.

Θεο-

Ἦχος α'.

Ν Ηδίων ἡμᾶς Ἀγὴ κακίας πάσης ἐκλυσον· ☩ φαίλων, ☩ πονηρῶν ἀπέχεσθαι φαῦλα ἔργων καὶ ἐνδυναμῶσον, φερουσίαν πάντων τῷ ἀνθρώπων χαρισάμενος.

Κοντάκιον γ'. Ὠδὴ α'.

Ο Τὴν φλογίνην ῥομφαίαν φυλάττων τῷ πύλῳ τῆς Ἐδέμ· αὐτὴ γὰρ ἐπλάθη φλογίζουσα θείσει· τὸ ξύλον τὸ Σταυροῦ θανάτου τὸ κέντρον, ☩ Ἅιδου τὸ τύκος ἐλυμήνατο ἐπίσης δὲ Σωτὴρ μου, βοᾷ τοῖς ἐν Ἅιδῃ· ἀσιγήθω πόλιν εἰς τὸν Παράδεισον.

Ὠδὴ ς'. Θεὸς συναγωγέων.

Ο Χερσὶν ἐπίκεινα ἐν χείρῳ σάρκα φορέσας δάκτυλοι, καὶ τὰ χείρια πάλιν ἡμῖν ἴασαι δι' ἀγαθότητα· τὰς ἐγκεκεντέας κηρικῇ, ἐν ᾧ φέρεται ὁ Θεὸς ὅτῳ Σταυρός, καθυμιάζων ἡμᾶς.

Υ Μνήσθω, δοξάζομεν, καὶ θεοσκιώδης, ☩ μεγαλύνομεν τὸν σὸν Κύριε κράτος, ὅτι παρέχει ἡμῖν τὰς δέλτους σὺ Σταυρὲν τὸν Θεὸν, ζωοδὸν ἀδιαπάντων, καὶ φύλακα ἔν ψυχαῖν, ☩ ἐν σωμάτων ἡδῆ.

Μ Ἡ δέησίς μου, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θλίψεώς μου κακοὺς κατεγνωσμένον· μὴ ἀποῤῥίψῃς σὺ τὸ θεοσπόν σε κατηγορημένον, ἀλλ' οἰκτειρον σῶσόν με τῷ σῷ πρώῳ Σταυρῷ, ὡς ὑπερέχαδε.

Ε Ὑπὸ τὸν χάεν σε, Σταυρὲ, γλυκάτων Μωσῆς τὰ ὕδατα τὰ πικρότατα ξύλῳ, καὶ γὰ πικρίας παθῶν ἐῤῥύσατο τὴ σῇ δυνάμει, διὸ ἡμᾶς γλύκανον ἀπαζολήμας σε πιὼ ἐν καταγύζει ψυχῆς.

Ὠδὴ ζ'. Τοὺς.

Ν Οὲς με τῷ ζένωσιν τῇ σῇ φριξβόᾳ πλάτωσιν Δέσποινα, ἡ ζενώσασα πάσας τὰς μεθοδίας τὰ πολυμήτορος· καὶ δὶ ὁδῶ με ζενῆς κατεδόξωσον ἐκ πλατυσμὸν τῆς ζωῆς βαδίζειν, Μήτηρ Θεοῦ.

Ὠδὴ η'. Ὁ Παιδοκτόνος ἐκφανῶν.

Ζ Τ'λῳ ποτὲ ἀνέλκυσε ποταμὸ τὸ σιδήρεον θῶος Ἐλισαιὸς ὁ θεοφεγέστατος σε πόῤῥωθεν, Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ἐκ τῶ βυθῶ τῆς πλάνης, καὶ γὰ ἄξε σὺ θεοῖς πίσιν ἀναβύντες βιβαίαν· τὼ σήμερον ἡμέραν ἀξιώμεθα βλέπειν, ☩ πίστει θεοσκιωθῆναι.

Υ Ποσημαίνει πόῤῥωθέν σε, Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ἐν πᾶς ὑλογίας Γαμαὴλ ζαυσότατα, ἡμεῖς δὲ ἐν χάριτι ἀξιωθέντες βλέπειν σε· πίσει ἀδιάκτῳ θεοσοχήμεθα πάντες· καὶ ἀνυμνοῦντες πλουσίαν ὑλογίαν ὑγυάζομεν· ☩ φῶς, ☩ σταυρὲ, ☩ ἐν πᾶσι μύπαν λύσιν.

Λ Ευχειμενέντες φαίδεσιν ἐναρέτοις, φροσέλαμψιν τοῦ τῆς ἐγκρατείας μεσαμοῦ γηθόμενοι, καὶ θεοπνεύσωμεν τὸν τῶ Κυρίου πίστει Σταυρὲν· ὅπως τοῦ αὐτοῦ καταδοδέμενοι σήτει, πλησιάσωμεν τὸν ἐρήμου ἐν καλῇ προθυμίᾳ, καὶ ἐνδύσωμεν τὸ θεῖον λιλαμπρυσμένοι Πάθος.

Ὁ Μοῦσιν, σωμάναρχον, σωμαίδιον, σωθέσιον, φύσιν μὲν ἁπλῶν, διαφερτὼ φροσώπως δὲ, Πατέρα ἀῤῥύντζον, Τίὸν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ἄκπυον ὑσίαν, καὶ Θεότητα, πάντες ὑμνοῦντες μιλοφδέμεθα, Γερὶς ὁλοφύτε, λαὸς ὑπερυψῶτε.

Ὠδὴ θ'. Τὸν.

Ν Τὸν ὡς ἀρχίον ἄκαιον καθορᾶσε κεκμάμενον, καὶ ὑπὸ ἀνόμων τοῦ Σταυροῦ πεπυσύμενον, Τί με φοάναρχε, τοῖς ἐδυρμοῖς συγκόπτομαι, ☩ τοῖς μήρμαξ ἐξεκτᾶμαι ὀδυώσις, ἡ Παναγία· ἐβόα, ὦ φωνὰς ἀσιγήτοις ὑμνοῦμέν καταρχίοις εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κάθισμα. Πεῖσαι συναγὼς.

Π Ᾰ'σας σε τῶ ἀπαθῆς ὁρώσα ἡ Κτίσις συμπαρὰ, μακρόθυμε. Ἡλιὼ ἐσβέννυτο, πέτρα δὲ ῥήγνυτο· πᾶσα ἡ γὴ ἐσάλευε φόβῳ κραυγάζουσα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα.

Θ Εοῦς ἐυσεὶς τῶς τὰ καλάμε, Θεὸ μὲ οἰκτίρμον, ἐβατίμησον, ἵνεδυ με σωθλίβσει, Σῶτερ, ὁ τὼ ἄπιμον ὑσεκτικῶν τυπῆμενος ὕβεν καλόμῳ Χεισὲ, πρῆσον φροσλέμθω· πάντας, τὼς ἀπιμαθύντας τῇ πάλαι φῶτ βάσει.

Ε Ἰς νῦν τὸ φεμιτὸν σε ὅταν λάβω, Κεισὲ Διηκήσατε, κεισέλεον· ζέμω, καὶ ὀξίσμαι, φεῖτω, καὶ ὀδύσομαι, καταισὼν τὰ ἔρια μὲ δίκης ἐπαδίζα· διὸ σε τὼ πολλὼ φιλανθρωπίαν, Σῶτερ, μὴ νικήσῃ τὸ πλῆθο τῶ κακῶν μὲ.

Θεοτοκίον.

Τ Εκοῦσά σε ἀνέθρεψε ὠδίνας, ὠδινῶσα· τῇ σῇ ζαυσότητι καθοσίαμεν, φλέγονται τὰ σπλάγχνα μὲ, ἤδρις γὰ φροσπλάσωμαι, τὼ σὸν πλοῦσον, μακρόθυμε, ὀξουρτέσθω· ἡ Πάναγνο ἐβόα Παρθένο, ὦ ὡς Θεοτόκον συμφώνως ἀνυμνοῦμέν.

Εἰρμὸς ἀλλος. Πάντα τὰ ἔργα, κ.τ.λ.

Ρ Ἠχάτασαν τὰ ὄρη τοπὸς ὑκφοσπώλου, καὶ βυνοὶ ἀγαλλιάσιν, τὸ ξύλον τὸ Σταυρὸ πεφοσκιωμένον σήμερον, ὃ ὑπερυψώθημεν Χεισὲ εἰς τὺς αἰῶνας.

Π Χάεις τῶ Σταυρῶ σε φίβεσε, ☩ τὸ δαιμόνιον ἐλαύνει τὰς φάλαγγας, ἀνθρώπους γὰ ἰαμένων παιέγκεσα νάμασε· διὸ σε ἀνυμνοῦμεν Χεισὲ, εἰς τὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Τίὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Τ Ὸν ἄναρχον Πατέρα, ☩ Τίὸν, σὼ τῷ Ἁγίῳ ἀνυμνήσαμεν Πνεῦμα. Τριάδα ὁμοούσιον, μίαν Ἀρχὴν, ☩ Θεὸν αἰνοῦντες, ὑμνοῦμεν, Χεισὲ, εἰς τὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Π Α͂σα γλῶσσα γηθῶν ὑμνεῖ σε Παρθένε, ὅτι φῶς τὸ ἀφθαρσίνον τέκνασα φωτίζωγεῖσε

χαῖζε τὸν Κόσμον, Χριστὸν τὸν Θεὸν, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀ Γάλλεται τὰ πέρατα τῆς γῆς τῇ φερούσῃ νήσῳ τὸν Σταυρὸν σε Φιλάνθρωπε. Ἀγγέλοι σὺν Οὐρανοῖς συγχαίρουσι σήμερον, σωθέντες ὑμᾶς τὸν Χριστὸν, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Ἱερεύς.

Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσα Κτίσις ὑμνησάτω τὸν Κύριον· ὅσοι δὲ πιστοὶ τῇ καρδίᾳ ὑμνῶμεν λαοὶ, καὶ ὑπερυψῶμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ β'. Εἶρμὸς ὁμοίως.

Ἀστοῦ ὑπερέχοντος, τὸν ἑμὸν συνζιβλὸν ἐν Σταυρῷ θεασαμενος ἥλως ποτὲ χεῖρας σε, καὶ πόδας Παμβασιλεῦ· καὶ τὸν πλάσαντα συνεδόμησε, ὄζῳ ποτὲ μύρῳ· καὶ χολὴ ἡ πάντων ἀφεψημα, ὁ γλυκασμὸς, ἡ δύλη, ἡ αἰωνία ἀπολύτρωσις.

Ὡραῖος ὑπὲρ σπαθεσιν καὶ χρυσὸν, φωταυγὴς ἄστρε Ἡλίου πάντων, θεῖε Σταυρὲ, κάμψου μοι τόπῳ ἀθεμιτοπαθῆ, καὶ γυναικὸς δυνάμεσι πάντοτε κυκλούμενον φοβεροῖς, ἀκτῖσι δέ σε θείαις σωσάμενος φωτίζων τῆς Οἰκουμένης τὰ πληρώματα.

Σταυὲ, χαιμαζιρίφων ὄζει λιμὼ, ὀδηγὸς πλανωμένων καὶ σύνεγμα, ὄζῳ Χριστοῦ, θεῖον Α' πρεσβεῖον καὶ Περσπτῶν, τῷ Ἀδὴλ τῷ καταλύματι, πάντων τῷ ἀνθρώπων καταφυγὴ· αὐτὸν ἐν μέσῳ πάντες φοσκόμενον ὁράντες, τῇ ἐγκρατείᾳ ἀσταζόμεθα.

Νίκην μέλλεις ἔρχεσθαι δὴ γῆς κεῖναι Κόσμον, ὃν ἔπασας Κύριε, Ἀγγελικῶν φορπορεομένων σε φραπεῖ, καὶ τὸ Σταυρῷ προλάμποντος ὡσὰν πᾶς ἀυγὰς τὰς ἡλιακὰς, τῇ τῆτε δωσιφεία οἰκτείρησόν με, σῶσον τὸν ὡσὰν πάντας βροτὸν πλάσαντα.

Θεοτοκίον.

Θεοδεῖς σε ὄντα τέκνα, ἐκ χαρᾶς θεῷ αἰώνων Παπῇ ὁ ἰχθύνων· ἐκ πολ φθορεῖς ἄνθρωποι ἀπαφθῶσε, Τὶ, ἐ τῶν πλάσαντα ὀρύπευσι λόγχη, καὶ τὰς χεῖρας σὺ τὰς ποσὶν πλῶσιν ἀπωθῶσε; ἡ Πάναγνον βοα, ὡσ ἐπαξίως μεγαλυνθῆναι.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ἄπας γοῦμος.

Ἔλθ τῷ Σταυρῷ τὸν φθόνον ἐμόρωσας τῆς ἁμαρτίας, Χριστὲ, χεῖρας πεπερμένας δὴ, χαμὸς ἐρρύσω τῷ πολεμήτορος, τὸν ἀκεφάλης ἐκτείναντα χεῖρας θεὸς βοῶσιν καρπῷ· ὅπερ μύρῳ φθόγγῳ τῶν μετάλλων ἀποφιλῶν Χριστὲ πολυέλεε.

Ἀστε σε Χριστὲ, τὸ πᾶσιν ἀπόθεαν βροτοῖς πηδήσαν σπλάς, βλέψαι, καθέζωσον ἐν ἀπαθείᾳ τὰς φροσκυνήσαντας σῷ τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ὡσαβλέπτων, ἐ τῆς Ἀναστάσεως ἀληθείας ὑμᾶς ἐραζόμενος.

Ψωσον ἡμᾶς πάντας εἰς Ἀνάστασιν, τῇ ἀναστάσι σε ἅλυσας τὸν Ἅδην ἅδην, ἐ πᾶ Παῖδί σε ἡμᾶς κατήλλαξας, ὑπὲρ ἡμῶν τὸ Αἷμα σε καβαλλόμενον· ὠφελίᾳ· θεὸς σε δεξάζομεν, ὡς Θεὸν λύτρωτὸν παφθυμένον.

Μόνη τῷ Θεῷ Σοφίαν κυήσασα τὸν ἐυσεβῆ σαυτὸν σύσιον με δίσμας τὸ τῆς κακίας βδελυγλὸν σοφισθὲν ὀβιβλιάς, ἐ ἔνυδρα ἐ πανηγύματα, Θεοτόκε Κόρη ἀνεσεύγαμε, κεκαιὸν τῷ πιστῶν καταφύγιον.

Εἱρμὸς ἄλλος. Τὸν ἀσπορον.

Τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, ὅτε ἐβλέπησεν Ἀγγέλων στρατόμαχα, καὶ ἡμεῖς προσκυνοῦντες μεγαλυνόμεθα.

Τὸ ξύλον τὸ ἄχραντον, δι' ὃ μετελήφθημεν ζωῆς οἱ φρὸν θνάντες, τὸν Σαυεὸν τὸ Σωτῆρος μεγαλυνόμεθα.

Δόξα.

Πατέρα τὸν ἄναρχον, Υἱὸν τὸν συνάναρχον, ἐ Πνεῦμα τὸ σύμθεον, τῷ Ἁγίᾳ Τριάδι μεγαλυνόμεθα.

Καὶ νυῦ.

Μητέρα Ἀνύμφευτον, ἐ Παρθένον ἅπαντες, Σεμνὴ, ἀνυμνοῦμέν σε· ἀσπερεὸς γὸ ἡ Κτίσεως ἀπανύπτως.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Οὺς ἀξιωθέντας σε ἰδεῖν, κ φραπεύσασθαι, ἐνδύσων φωτοδύσῃ τὸ παράκλητον Πάθος, ὁ Σαυεὸς τὸ Χριστοῦ.

Εἱρμὸς.

Τὸν ἄσπορον τόκον σε Θεοτόκε Ἄχραντε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλυνόμεν.

Τὸ Φωτοφόρον καὶ ἁγιον ὄζος τὸ Ἐυλισμένον ἐν Κύμῳ δ'.

Τῆς ἀληθείας ἐξέτασης, καὶ τῷ κερπῶν γνώσης Κύριος, τὸν Φαρισαῖον τῇ κενοδοξίᾳ νικόμενον, ἐ ζωῆς ὀξ ἔργων ἀριζοῖς διηγημένον κατέκεινας· τὸν δὲ Τελώνιον ἐν κατανύξει φροσδεχόμενον, ἐ ὑπ' ἐκείνε κατακεκλύσται ἐδικαίωσας· ὅ καὶ ἡμᾶς τὰς μετανοίας ζηλωτὰς ὁ σαυρωθεὶς ἀνέδειξον, κ τῆς ἀφέσεως ἀξίωσον ὡς φιλάνθρωπος.

Τὸ Μεγαλυνάριον.

Τίς ἐν ὀξίσται ὄρεσι, Ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώμασι ὄντες, τὸν ἀσώματον ὑβρεῖν ἐνικήσατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σαυεῦν ὁπλισάμενοι; ὄθεν ἐπαξίως ἀνυδάγητε βαιμόνων φυγαδεῦται, καὶ βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως φρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Ἐυλισμένον ὄγδοον τὸν δ'.

Ἥμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, ἐ Κύριος τῆς Δόξης τοῦ Σαυεῦ φροσπήγυται, καὶ ἡ πλά-

πλουτῶν κοσμῆσαι· χολὴ καὶ ὄξος γεύεται ὁ γλυκασμὸς τῆς Ἐκκλησίας· σίφωνι ὀξῦ ἀκανθῶν περιβάλλεται ὁ καλύπτων Οὐρανὸν τοῖς νέφεσι· χλαῖναν ἐνδύεται χλεύης, καὶ ῥαπίζεται πληγὴ χειρὶ ὁ τῇ χειρὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· τὸν ναΐτην φραγγέλλοῦται ὁ περιβαλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ἐμπτυσμὸς καὶ μάστιγας δέχεται, ὀνειδισμὸς, ἐ κολαφισμὸς, ἐ πάντα ὑπομένει δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον ὁ λυτρωτής μου, καὶ Θεὸς, ἵνα σώσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς ἀπλαγχνος.

Ἡ Φωτὶ Ὡραῖος· ἐ Ἀπλους· γίνεται ὧν Συνεστερασμένως ἀφεξαλλάττως, ὡς ἐν τῇ Κυριακῇ τῇ τῶν Ἀπλυσιν τῇ Ὡραῖος· καὶ αὖριον ὁ τίμιος Σταυρὸς, εἰς τὸν Τετάρτιτον ζητήριον τῆς Πεντηκοστῆς.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον Ψαλμὸς οζ. ἦχος πλ. β'.

Αὐτὸς δὲ ἔσται οἰκτίρμων.

Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί μου τὸν νόμον σου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· εὐφράνθητε μετ' Ἰερουσαλὴμ, καὶ χορτασθῆτε ἐν αὐτῇ πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτὴν· καὶ συνευφράνθητε αὐτῇ ἐν χαρᾷ πάντες οἱ πενθοῦντες ἐπ' αὐτῇ· ὅπως ἂν θηλάσητε καὶ πλησθῆτε ἀπὸ μαστοῦ παρακλήσεως αὐτῆς· ὅπως ἂν ἐκθηλάσητε καὶ τρυφήσητε ἀπὸ τῆς ἐνδόξου μαστοῦ αὐτῆς· ὅτι τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐκκλίνω ἐπ' αὐτὴν ὡσεὶ ποταμὸν εἰρήνην, καὶ ὡσεὶ χειμάρρουν πλήθοντα δόξαν ἐθνῶν· καὶ θηλάσετε, ἐπὶ πλευρῶν αἴρεσθε, καὶ ἐπὶ γονάτων παρακαλεῖσθε· ὡς ἄνθρωπος ᾧ ἡ μήτηρ παρακαλεῖ αὐτὸν, οὕτως ἐγὼ παρακαλέσω ὑμᾶς· καὶ ἐν Ἰερουσαλὴμ παρακληθήσεσθε· καὶ ὄψεσθε καὶ χαρήσεται καρδία ὑμῶν, καὶ τὰ ὀστᾶ ὑμῶν ὡσεὶ χόρτος ἀνατελεῖ· καὶ γνωσθήσεται ἡ χεὶρ Κυρίου τοῖς θεραπεύουσιν αὐτὸν, καὶ ὀργισθήσεται τοῖς ἐχθροῖς αὐτοῦ.

Ἰδοὺ γὰρ Κύριος ἐν πυρὶ ἥξει, καὶ ὡς λαῖλαψ τὰ ἅρματα αὐτοῦ, ἀποδοῦναι ἐν θυμῷ ὀργὴν αὐτοῦ, καὶ ἀπειλὴν αὐτοῦ ἐν φλογὶ πυρός· ὅτι ἐν πυρὶ Κύριος κρινεῖ, καὶ ἐν τῇ μαχαίρᾳ αὐτοῦ πᾶσαν σάρκα· καὶ πληθυνθήσονται οἱ τραυματίαι τοῦ Κυρίου· ἀγιάζοντες καὶ καθαρίζοντες ἑαυτοὺς πρὸς τὰ εἴδωλα, καὶ ἐσθίοντες κρέα ὑείων καὶ βδέλυγμα καὶ ὑποδήματα αὐτῶν ἅμα· καὶ ἐκλείψουσιν ὁμοῦ, λέγει Κύριος· ἐγὼ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ τὰ διαλογισμὰ αὐτῶν ἐπάγω τοῦ συναγαγεῖν πάντα τὰ ἔθνη καὶ τὰς γλώσσας· καὶ ἥξουσι καὶ ὄψονται τὴν δόξαν μου· καὶ θήσω ἐν αὐτοῖς σημεῖον, καὶ ἀποστελῶ ἐκ τούτων σεσωσμένους πρὸς τὰ ἔθνη εἰς θάλασσαν τὴν Τρωγλοδυτικὴν, τοὺς τείνοντας τόξον, εἰς Θαρσεὶς, καὶ Φοὺδ, καὶ Λουδὶμ, τοὺς ἑλκυστὰς τόξου, εἰς Θοβὲλ καὶ Ἑλλάδα, εἰς τὰς νήσους τὰς μακρὰν, οἳ οὐκ ἀκηκόασι τὴν ἀκοήν μου, καὶ οὐκ εἶδον τὴν δόξαν μου· καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δόξαν μου τοῖς ἔθνεσι· καὶ ἀνάξουσι πάντα τὰ ἀδελφὰ ὑμῶν ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν δῶρον τῷ Κυρίῳ ἐπὶ ἵππων καὶ ἁρμάτων καὶ ἐπὶ ἡμιόνων καὶ ἐπὶ καμήλων εἰς τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου Ἰερουσαλὴμ, λέγει Κύριος· καθὼς ἐὰν προσενέγκωσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸ δῶρον ἐν ἀγγείῳ καθαρῷ εἰς οἶκον Κυρίου· καὶ λήμψομαι ἐξ αὐτῶν εἰς ἱερεῖς καὶ εἰς Λευίτας, λέγει Κύριος· ὡς γὰρ ὁ οὐρανὸς καινὸς καὶ ἡ γῆ καινὴ ἃ ἐγὼ ποιῶ, λέγει Κύριος, οὕτως στήσεται τὸ σπέρμα ὑμῶν καὶ τὸ ὄνομα ὑμῶν· καὶ ἔσται ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ ἀπὸ σαββάτου εἰς σάββατον, πορεύσεται πᾶσα σὰρξ προσκυνῆσαι ἐνώπιόν μου, λέγει Κύριος· καὶ ἐξελεύσονται καὶ ὄψονται τὰ πτώματα τῶν ἀνθρώπων τῶν παραβεβηκότων ἐν ἐμοί· ὁ γὰρ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτήσει, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται· καὶ ἔσονται ὄρασις πάσῃ σαρκί.

Ἐξεστράφη λαός μου ἐν τῇ ὁδῷ αὐτῶν, καὶ ἐμνήσθην τῶν οἰκτιρμῶν μου.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς μέσης Ἑβδομάδος. Ἐπιστέρεος, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσόψηφον ἦχ. ἀ. ἐ ψάλλομεν τὸ Γ' δίμελον δις, ἐ τὰ δ'. μαρτυρικὰ τῷ ἤχῳ, ἐ τῶ Μενεῖς δ'. τὸ Γ' δίμελον, ἦχος βαρύς.

Τοῖς πάθεσι δηλώσας τῆς ψυχῆς μου τὸ ἀξίωμα, ἀτιμώσθης ἐγκρύπτου, καὶ ἐκ ἰσχύος ἀτενίσας πρὸς σὲ Τ'ψιστε· ἀλλὰ κάμπτε νεύσεως Χριστὲ, ὡς ὁ Τελώνης, δέομαι κραυγάζων σοι· ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι, ἐ σῶσόν με.

Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον τῷ Δαμασκηνῷ. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον τὸ ἀ. τῷ ἤχῳ, Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρὸν, Ἐπῳδὰς Προκείμενον Ψαλμὸς ιθ'. ἦχ. δ'.

Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες.

Στίχ. Ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Κύριος πρὸς Ἄβραμ· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, ἐ ἐκ τῆς συγγενείας σου, ἐ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου· καὶ δεῦρο εἰς τὴν γῆν ἣν ἄν σοι δείξω, ἐ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα· καὶ εὐλογήσω σε, ἐ μεγαλυνῶ τι ὄνομά σου· καὶ ἔσῃ εὐλογημένος· ἐ εὐλογήσω τοὺς εὐλογοῦντάς σε καὶ τοὺς καταρωμένους σε καταράσομαι· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς· ἐ ἐπορεύθη Ἄβραμ, καθάπερ ἐλάλησε αὐτῷ Κύριος, καὶ ᾠχετο μετ' αὐτοῦ Λώτ. Ἄβραμ δὲ ἦν ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε, ὅτε ἐξῆλθε ἐκ Χαρράν· καὶ ἔλαβε Ἄβραμ Σάραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὸν Λὼτ υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ, ὅσα ἐκτήσατο, καὶ πᾶσαν ψυχὴν, ἣν ἐκτήσαντο ἐκ Χαρράν, καὶ ἐξῆλθοσαν πορεύεσθαι εἰς γῆν Χαναάν, καὶ διῆλθεν Ἄβραμ τὴν γῆν εἰς τὸ μῆκος αὐτῆς, ἕως τοῦ τόπου Συχὲμ, ἕως τῆς δρυὸς τῆς ὑψηλοῦ· οἱ δὲ Χαναανῖται, τότε κατῴκουν τὴν γῆν· καὶ ὤφθη Κύριος τῷ Ἄβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην· καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἄβραμ θυσιαστήριον Κυρίῳ τῷ ὀφθέντι αὐτῷ.

Προκείμενον Ψαλμὸς π'. ἦχ. β'.

Ἀγαλλιᾶσθε τῷ Θεῷ τῷ βοηθῷ ἡμῶν.

Στίχ. Λάβετε ψαλμὸν, καὶ δότε τύμπανον.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κακὸς πᾶσι πᾶσι πανοῦργος δὲ ἔρχεται εἰς μετάνοιαν. Σοφὸς φοβηθεὶς ἐξέκλινεν ἀπὸ κακοῦ· ὁ δὲ ἄφρων ἑαυτῷ πεποιθὼς μίγνυται ἀνόμῳ· ὀξύθυμος ποιήσει

μῆ

μῦ ἀβυλίας, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος πολλὰ ὑποφέρει· μιρίονται ἀθρόοις κακίαις, οἱ δὲ πανοῦργοι κερατίσουσιν αἰσθήσεως· ὀλιθήσεσι καλοὶ ἴναπτ ἀγαθοὶ, καὶ ἀπιθῶν θεραπεύσουσι ὄφεως δικαίων· φίλοι μισήσουσι φίλως πῶχας, φίλοι δὲ πλουσίων πολλοί· ὁ ἀπιμάζων πίνπας ἁμαρτάνει· ἐλεᾶν δὲ πῶχὸς μακρεισός· πλαιάμμοι πικλαίνει κακά, ἔλεον δὲ καὶ ἀληθεια τεκταίνουν ἀγαθοί· ἐκ ὑπίσεβίας ἔλεον, ℭ πίσιν τέκ̈ουσι κακῶν· ἐλπισουσίαι δὲ καὶ πίστις ὠφῶ τίκ̈ουσιν ἀγαθές· ἐν παντὶ μεσεμνῶντι ἔνεστι ℭλεατὸν· ὁ δὲ ἡδὺς ℭ ἀνάλητῳ· ἐν εὐσέβεᾳ ἴσῳ· σέφανος σοφῶν πανθρος, ἡ δὲ ἀβεξίβη ἀφρόνων κακή· ῥύσεται ἐκ κακῶν ψυχὴν μόφως πιστὸ, ἐκκαμὲ δὲ ψεῦδὴ δόλιο· ἐν φόβῳ Κυρίου ἐλπὶς ἰσχύο, τοῖς δὲ τέκνοις ὑπὶ καπαλείπει ἰρισμα.

Τῇ Σαββάτῳ τῆς Μίσης Ἑβδομάδος εἰς τὸν Ὄρθρον Ἀλληλούϊα, ℭ τὰ ℨοστάρια. ἦχο β'. Ἀπόστολοι Μάρτυρες.

Δόξα. Μηδὲπη Κύριε. Καὶ νῦν, Μίπηρ Ἀγία· καὶ ἡ θεοῦπη εἰρολογ. εἶπε τὰ Μαρτυρικὰ καθίσμα· τῆς Ὀκτωήχου τὸ ἦχ· μῦ δὲ τὸν Ἀμωμον, ℭ τὰ Ἐυλογητάρια, Κλῆρον καθίσμα· Νομοθέτην· ἦχο πλ. ά.

Ἀνάπαυσον, Σωτὴρ ἡμῶν, μῦ Δικαίων τὰς ψύλας σε· καὶ τότε καταπλώσον ἐν ταῖς ἀυλαῖς σε, καθὼς γέγραπται, πιερεῶν ὡς ἀγαθὲς τὸ πλημμελημένα τὰ ἑκούσια ἀυτῆ, ℭ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ, καὶ γνῶσι φιλάνθρωπε.

Δόξα, τὸ σῆλο. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον εἰς τὸν ἀυτὸν ἦχον.

Ὁ Ἐκ Παρθένο ἀνατείλας τὸν Κόσμον Χριστὸ ὁ Θεὸς, ὑὲς φωτὸς δι' ἀυτῆς ἀναδήξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ψάλλομεν τὸν Κανόνα τῆ Μλωάν, καὶ τὰ Ἀγία τῆς Μονῆς, ℭ τὰ παρῆτε Τιξαόβλα τῷ τῶν πόξιν ἀυτῆ. Τὸ Τιξαόβλον, ἔ ἡ ἀπεσγιχ. Τ' μῶ εἰς Μάρτυρας.

Ὠδὴ ϛ'. τῆ κυρίε Ἰωσὴφ· καὶ εἰρολογῶνται αἱ Ὠδαὶ· ἦχος δ'.

Ἐν πολάγει τῆ βίᾳ ταῖς σεφίξεσί με.

Ὑπερέβητε ὄρως σαρκὸς ἀθλητὰ, πολλῇ ὑπομονῇ ὑπεκνεγκόντες ημοείας, πάτως, διὸ ἄπαυσε πόνον, ℭ θλίψιν κυρίζετε τῶ ὑμᾶς ἀυμολογήσαντα.

Μελάσιν Ἀγίοπαν σρατὸς ὠδῆη Ἀγίων Ἀθλητῶ· καὶ ἱκατῶν τὸν Παράκλητον Θεὸν, ἐκλλκμάτων μυείων ἡμᾶς ἐκλυθῶσαθαι, ὡς Χριστῷ δόκησικότες.

Νεκεφθὰς, καὶ ὁ τάφο Χριστὸ ὑπατώσας, ἀνέστησας νεκρὸς· καὶ τοὺς σὺν σοὶ πανθεῶσι νίκησι ἀγαθύπησις πλάτων, Χριστὲ, τῶν ἀνάπαυσιν μῦ πάντων τῶν Ἁγίων.

Ὁ Θεὸς Θεὸς Λόγος ζητῶ Σωτὴρ τὸν ἄνθρωπον, ἀγνὴ, ὃν σὺ σαρκώσαι, ℭ βροτὸς ὀφθαι, ὃν ἀκαυστος δυπάσαι, ὀφεῖλ ἡμᾶς ἴλεῶν· ὃν καιρῷ τῆς ἀπολογίας.

Εἰρμὸς ἄλλος τῆ κυρίε Θεοδώρε· ἦχος. ὁ αὐτός.

Τῶν πιασμάτων τῆ.

Ἁρμὸς ℭ αἵμασος Ἀβραὶ μὴ φεισόμβοι, ὡς πᾶσιν βάσανοι ἴσητε ἀκαπλήκτοι, Χριστὸν μὴ ἐξαρνέμβοι· διὸ σε τῆ Θεῷ νεῶν κατάπαμβε Χριστὸς τὰς σφάγας ὑμῶν.

Τῆ τῶ Μαρτύρων πανηγύρει ὑπαπάσωμβα, λογισεφορίντες ταῖς ψυχαῖσι, ℭ βοησώμβα ὡς θεοπνόοις ἄσμασιν· ὑμᾶς ἐσὶ ἀληθῶς ἐωσφόροι ὅλη γῆς Χριστομάρτυρες.

Δόξα.

Τριὰς Ἁγία δοξάζωσε, φύσιν ἄναρχον, ἴνα Θεὸν, ἴνα Κύριον, ὑία Πεῶσπα, Πάρ̈ον, Τίε, ℭ Πνεῦμαζες, ἀῤῥίντον, χρυσῆτον, σκπορεύτον, ἢ ἀυτὸ, ℭ ἄῤῥιον.

Καὶ νῦν.

Ὦ Μαπαρία Θεόνυμφε, πῶς γεγέννηκας ἄνθρωπον, καὶ μεμένηκας ὡς τὸ πρότερον; Θεὸν τὸ ἀπεκύησας, πρόσον φόβεῖ· ἀλλ' ἀπίσαι σώζεσθαι τὰς ὑμνῶντάς σε.

Στίχ.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις ἀυτῦ.

Μαρτυρικόν.

Τὰς συγκοπὰς τῆ μελῶν ὑμῶν βλεπόντες ἐνδυφάτε τοῖς ἀθλήσιν ἀγαλλόμβοι· ἀλλὰ καθιπατάσατε τὸν ἡμῶν ἐκθρὸν τῶ Κυρίῳ, Μάρτυρες ἀυτάβασι.

Αἱ ψυχαὶ ἀυτῶ. Νομοθέσιον.

Ὁ Ἐκ γῆς πλάσας πάς με, ℭ ζωώσας με, ℭ εἰς γῆν ἀποῤῥίψας με πάλιν φάρμῳ· ὃς ἀναστήξαι πάλιν σάρκα σὺν ἀπάντασιν, καὶ ὀκ φθορᾶς τὸ θανάτ ἀνάγαγε Κύριε.

Ὁ Εἰρμός.

Τῶν πιασμάτων τῆ ζάλη βυθιζόμβος, ὡς ἐν κοιλία τῶ κήτες σωιχρόμβω· σοὶ τῷ Πρόφητ κραυγάζω σοι, ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου Κύριε, ℭ ἐβόησόν με.

Κοντάκιον τῆς Μονῆς τῆ Ἁγία· ℭ Θεοτοκίον.

Ὠδὴ ζ'. Τῆ εἰκόνι τῆ χρυσῆ.

Σολιθέντες, Ἀθληταὶ, τὴν ἀφθαρσίαν ἐνδύσας τῆ ἀσκησύσει τῆς φθορίμης σαρκὸς, τῷ δι' ἡμᾶς σάρκα ἐξ ἀφθόρε θεοτοκβόντι γυμνωθέντες, νῦν παρίστασθε φωσφόροι· διὸ μὲ ἐνδύσατε σεμβολῶν ἱερῶν, γεγυμνωμένον κακῶς.

Ἐγκαπὰς πολιτευθεὶς τῆ ἀθλοθέσεων ὁ δῆμος, τῆς ἐγκρατείας ἡμᾶς τὸ τάξιον ἐνδυναμοῖ ζῆξιν ἀκαλύπτε, ὡς κηρύξας ἢ Χριστὸν

ἐν σταδίῳ ἀνδρικῶς, καὶ παρεσὼς βήματι στεφανοφορον ἐξυφᾷ μετ' Ἀγγέλων νοητῶς.

Ἱκετίαις ὁ Θεὸς τῷ σῶν Ἁγίων Μαρτύρων τοὺς κοιμηθέντας πιστῶς οἰκέτας σου τῇ Παραδείσου πολίτας δεῖξον· καὶ φωτὸς τῇ νοητῇ καταξίωσον αὐτοὺς ἀπαύστου βοᾶν πρός σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὸν μόνον ἀγαθὸν ἐκδυσωπῶμεν Παρθένον, κεκαθαρμένους ἡμᾶς ἀγάθυνον· καὶ ἐκτενῶς τὸν Χριστὸν δυσώπει φύσει ὄντα ἀγαθὸν, ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, τὰ ἀγαθὰ προξενοῦντας, ἀπολαβεῖν ἡμᾶς, ὑμνολογοῦντας αὐτόν.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ὁ ὢν τῶν ὅλων Μονάρχης.

Ὁ Μεγαλύνας τοὺς Ἁγίους σου πάντας, σημείοις θαυμαστώσας αὐτοὺς ἐν Κόσμῳ· εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πᾶσαν ἰδίαν αἰκισμῶν διελθόντες, καὶ γόνυ τῷ Βάαλ μὴ κλινάντες πλέται, στεφάνους δέξης ἥρασθε ἐκ Θεοῦ Χριστομάρτυρες.

Δόξα.

Ἐν Μονάδι Τριὰς προσκυνουμένη Οὐσία, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας φύλαττε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Ἀρθεσομήτωρ ὀλέθρου Κύριε, ἡ μόνη πρὸς Θεὸν μεσιτεία, μὴ ἀφανίσῃς, Δέσποινα, ἀνυστοῦσα, ἀνυστοῦν, τοὺς σωθῆναι ἡμᾶς.

Σπίχ.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Τῶν ἀθεμίτῳ Βασιλεῖ στρατεύσαντες, καὶ πίστιν πρὸς αὐτὸν ἀκινήτως τηρέσαντες, τὸ αἷμα. ὑμῶν Μάρτυρες γὰρ αὐτὸ ἐκτυπώσατε.

Μακαρίοι οἱ ἐξελέξω.

Ὅπου τὸ φῶς σου τῆς ζωῆς ἀναβλύζει, ἐδράσθη, ὡς μετάσπασας ἐκ τῆς προσκαίρου πτοᾶς σου δούλους Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ Εἱρμός.

Ὁ Ἐν τῇ ὄρει Μωϋσῆ συλλαλήσας, καὶ τύπων τῆς Παρθένου τὸν βάτον δείξας, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ γ'. Ἐν πυρὶ σὺ.

Μεγαλώνυμοι Χριστῷ Ἀθληταὶ, καὶ σεπτοὶ ἐν Θεῷ ἅπαντες τοὺς ἀνυμνοῦντας τὰ μνημόσυνα ὑμῶν, μεγάλων ἐγκλημάτων, καὶ τῆς ἐκεῖ βασάνων λυτρώσατε, ὑμῖν πρὸς αὐτὸν μεγίστης ἱκεσίας.

Ἀθόλευτον Χριστῷ τῷ Θεῷ, καὶ στερρὸν ἀληθῶς στράτευμα, Μαρτύρων δήμοι, ἀμύσατε ἡμῖν τὸν νῶν, καὶ τὴν καρδίαν ἐν ταύταις ταῖς ἁγίαις ἡμέραις τῆς νηστείας, ὑμῖν ἁγίαις ἱκεσίας.

Ῥῶσαι σκώληκος κολάζοντος, καὶ ὀδόντων βρυγμῷ Κύριε, καὶ ἐξωτέρω σώσας πάντας ἀφείλω, ὡς πίστει προσελάβου· ἐν χάριτι τούτους ἔνθα τὸ φῶς τῷ σῷ προσώπῳ, Χριστὲ, ἐκλάμπει εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Σταυρὸν Χριστοῦ τὸν τίμιον, Θεοτόκε ἁγνὴ, βλέψαντας, καὶ ἐκ καρδίας προσκυνήσαντας ἡμᾶς, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἀξίωσον φρισθείαις ἰδεῖν καὶ τὰ Πάθη τὰ σεπτὰ παθῶν κεκαθαρμένους.

Εἱρμὸς ἄλλος. Γῆ, καὶ πάντα.

Ὦ Καλλίστης σωσαλλαγῆς, ἧς ἔδεξατο θανάτῳ τὸν ζωὴν Γεννήτορα Χριστὸν, ὕδωρ, καὶ ξίφος, κρίνει, καὶ θήκας μεθαρμοῦς πεποιθότας, καὶ βοῶντας· ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄνω χορὸς ἀγγελικὸς, κάτω δὲ ἡμεῖς οἱ ὀλίγοι αἰνέσωμεν, Μάρτυρες Χριστοῦ, τὰ ξένα ἄθλα, καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς ὑμῶν ἀνδρείας, εὐλογοῦντες, ὑμνοῦντες τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡς, ζωὴ τε, καὶ ζωὰς, σέβω σε Πατέρα, καὶ υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἐκπορευτὸν, φύσιν μίαν, θεότητος ὑποστάσεις, Θεὸν ἕνα μέλπων· εὐλογῶ σε, ὑμνῶ σε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψῶ σε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Τίς ὑμνήσει σε γηθυῶν, Ἀσιλὲ, ἀγνὴ θεοτεκὲ· σὺ γὰρ ἔκλαμψας ἡμῖν φῶς τὸ μέγα, ζωῆς τὸν πλοῦτον, Γεννῶν τὸν Σωτῆρα· ὃν ὑμνοῦμεν αἰνοῦντες ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σπίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν Μάρτ.

Τοὺς ἀγῶνας τοὺς θαυμαστοὺς, Μάρτυρες, θαυμάζοντες ὑμνοῦμεν, τὸν ἀοράτως καὶ Θεὸν εὐλογοῦμεν· καὶ προσκυνοῦμεν, τὸν ἐν τῷ σταδίῳ τῶν ἀγώνων ὑμᾶς ἐνισχύσαντα· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σπίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν.

Σὺ θανάτου, καὶ τῆς ζωῆς Κύριος ὑπάρχων, καὶ Θεὸς, τοὺς μεταξάντας ὁσίως ἐξεγείρων ἐκεῖ ἔνθα ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων, εὐλογοῦντας ὑμνοῦντάς σε Κύριε, καὶ ὑπερυψοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἱρμός.

Γῆ, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θαλάσσαι καὶ πᾶσαι αἱ πηγαὶ, οἱ Οὐρανοὶ τῷ Οὐρανῶν, φῶς καὶ σκότος, ψύχος καὶ καύσων, ὑμνεῖτε τῷ ἀνθρώπων, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ δ'. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα.

Ὑπάρχοντες φωστῆρες ἀπλανεῖς Χριστοῦ Ἀθληταὶ, φωτίσατε ἡμῖν τοὺς λογισμοὺς, καὶ νοερῶς

φάσατε

ἐφοπλῖ πνοιὴν τὰ φυτευγῆ, καὶ κραδασῖ Θεὸς ἔλλησποῦ.

Ὁ Μφαίαι καὶ δεσποῖναι, καταφεύγουσι δυσμενεῖς, ζηγυαῖοι τῆς Κυρίης Α'θηναί· ἀλλὰ ῥῖψατε ἡμᾶς ἐκ τῆδε βιλῶν τῆδε σωτηρῆ παῖς φερτυσίους ὑμῆδε.

Α'πάτωσαν Οἰκτίρμον, ἐν τοῖς πόλεσιν τῆ Α'βρεσὰμ τὰς ἐχθρὰς σου, τὰς ἀπὸ σῆς ὑμῆδε ἐκδημησάσας φερὸς σὲ τὸν τῆ Παντὸς Δημιεργὸν, ἐ ὑπερῴαδον.

Θεοδῶκον.

Σ Αρκός μου τὰς κνησίας ἀποτύκησον ἡ Θεὸν σαρκὶ ἀποστεῖδα ὑφ' νῶν, καὶ ἀδῶσάχα φωτισμὸν τῆ ὀξυνοΐᾳ μου, ἀφ' ἡ, νηφάλεδα φωτός.

Εἰρμὸς ἄλλος. Μεγαλυνόμεν πάντες.

Α'ναπλασθεῖσι πάντες τὰ μεμῤῥωσμα ὑμῆδε, Μάρτυρες παυδῶφημοι· βλέποντες τὰ σκάμματα τῆδε ἱερῶν ὑμῆδε ἄδλων· ἡ ἐκπαλῶντες, τὸν Χριςὸν μεγαλυνόμεν.

Π Ρὸς ἀλλήλους ἀθλεῦντες, φασὶν οἱ ἀθλοφόροι, σαρκὸς μὴ φειτώμεθα· δεῦτε ἀποθάνωμεν ὑφ' Χριςῦ, ἵνα ὅλον αὐῶα ζήσωμεν χορεύοντες ἀλληλῶα.

Δόξα.

Η Τριὰς τὲς ἐν μιᾷ φύσει σε ἀνυμνῶντας, Πατὴρ ὁ ἀῤῥῆτος, καὶ ὁ γλυκὺς Υἱὸς, ἡ Πνεῦμα τὸ ἐκφορώτον, πῦ σᾷ ἐλέει ἀβλαβεῖς σωτήρησον.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε πάντοτε ἀγνὴ παρθένε καυχημα, μαρτύρων τὸ ἐρέγμα· ἀνθρώπων βοήθεια, καὶ τῶ κόσμε ἡ χαρὰ, Μαρία Μήτηρ, καὶ σ' ἄλλη τῶ Θεῶ ἡμῆδε.

Στίχ. Τοῖς Α'γίοις.

Ο' Χορὸς τῆδε Α'γίων σὲξαι τὼ φερσάχῳ μι· ἐ οὐ καπῆωμαι τὸν Σταυρὸν ἀσπάσασθαι, καὶ τὸ σωτήριον Πάθος συμφερσκυνῆσαι μι, τὸν Χριςὸν αἰτήσαῖ.

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καὶ.

Α'νες, ἄφρες Οἰκτίρμον, τοῖς μετασᾶσι φερὸς σὲ τὸν φιλόθεφτον, καὶ τύτες ἀνάπαυσον ἐν σκιωᾶς τῆδε σκλοκτῆ· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ζωὴ, ἐ ἡ ἀνάῤῥωσις.

Ο' Εἱρμός.

Μεγαλυνόμεν πάντες τὼ φιλαθρωπίαν σε Κύριε Σωτὴρ ἡμῆδε· ἡ Δόξα τῆδε ἄδλων σε, ἐ στέφανῳ τῆδε πατῆδε, ὁ μεγαλῶας τὼ μήμω τῆς τεκύσης σε.

Ἐξαποστειλάριον τὸ κοκεφσμον. Εἰς τὲς Αἴνους ψάλλομεν τὰ δ'. Μαρτυρικὰ τὸ ἤχυ. Δόξα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Εἰς δ' τὸν στίχον τὰ κορσόμια τὰ κυρίε Θεοφάνες. Εἰς τὼ λειτεργίαν Τυπικῷ, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τὸ ἤχυ, Περκείμενον τὰ Α'ποστόλε κοκεφσμον.

Ο' Α'πόστολος Πρὸς τὲς Ε'βραίυς.

Α'δελφοὶ, πεπεισμεθα περὶ ὑμῆν ἀγαπητοὶ τὰ κρέτονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας· εἰ καὶ ὕτω λαλῶμεν. ὁ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς, ἐπιλαθέσθαι τῆ ἔργυ ὑμῆδε, καὶ τῆ κόπυ τῆς ἀγάπης, ἧς ἐνεδείξασθε εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆ, διακονήσαντες τοῖς Α'γίοις, καὶ διακονῆντες· ἐπιθυμῶμεν δὲ ἕκαστον ὑμῶν τὼ αὐτὼ ἐνδείκνυσθαι σπυδὴν πρὸς τὼ πληροφορίαν τῆς ἐλπίδ@· ἵνα μὴ νωθροὶ γένησθε· μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ πίστεως καὶ μακροθυμίας κληρονομούντων τὰς ἐπαγγελίας.

Καὶ τὸ κοκεφσμον. Α'λληλύια τὸ κορσόμιον τὸ ἀγγέλιον, τὰ ἀμφότερα ἀσαΐας ἡ Δοξολογία.

Κυριακῆ δ'. τῆδε ἁγίων νηστειῶν, τῆ Σαββάτῳ ἑωθινὰ στιχηρὰ ἀναστάσιμα γ'. καὶ ἀναπλαγὴ δ'. καὶ τὸ Μλωάϊν γ'. Α'λλοι δὲ μετανοίαι ὥρισαν ψάλλεδαι τὼ Α'κολεθίαν τὸ Α'γίυ Ἰωάννυ τῆς Κλίμακος· στιχηρὰ ἤχ. πλ. δ'.

Ὦ τῆ ἀφραδίᾳ θαυμαςῆ.

Π Α'τερ Ἰωάννη Ο'σιε, βλαστησας ἀληθῶς τὸ Θεῖον ἐν τῆ λάμψει τὰς ὑψώσεις ἥρετες, μελετῆ θεοκινήτως τὰ θεϊκώτατα λόγια πάνσοφε· ἐ τῶν σκάθων ἀναπαύσασα χάρεν ἐπλήσπας, γεγονὼς μακαριῶ· ἧ ἀσεβῶν πάντων τὰ βωλεύματα καθεῤῥιφήμεν@.

Ο'μοιον.

Π Α'τερ Ἰωάννη ἤνυξε, παῖς ἧ δακρύων πηγαῖς τὼ ψυχῶν κραδαεβόμεν@, ἡ παννύχως τάσεσι τὸν Θεὸν ἱλασόμεν@, ἀνεπίσχεθε θεοῖς τὼ ἀμάπαυν τῶν τέτε, μάναρ, ἡ ὠφελήπτε· ἧς ἐπαῖξις νῶν ἀπολαύεις ἄλυκτα χαρμονικῆς μῆ ἧ σωάλθων σε, Θεόφερον Ο'σιε.

Ο'μοιον.

Π Α'τερ Ἰωάννη Ο'σιε, ἀναπιεῶσας τὸν νῦν φῶς Θ.ὸν ἐξ ἕξεως, κοσμικῆς συγχύσεως ἐβδελύξω τὸ ἄτοπον· καὶ τὸν Σταυρὸν σὺ ἀναλαβόμεν@, τῆ παντοπύθῃ κατηκολύθησας, σῶμα δυσὶν ὠφελίοις ἀγωνίας ἀσπήσας τῆ λογισμῶ θῆνε δηλωσόμεν@ τῆ Θείᾳ Πνεύματ@.

Δόξα· ἦχος πλ. δ'.

Ο "Σιε Πάτερ, τῆς φωνῆς τῆ Εὐαγγελίε τῆ Κυρίε ἀκύσας, τὸν Κόσμον κατέλιπες, ἡ πλῶτον, ἐ τῶ δίξαν εἰς ἀδὲν λογισόμεν@· ὅθεν πᾶσιν ἐβόας· ἀγαπήσατε τὸν Θεὸν, καὶ εὑρήσετε χάριν αἰώνιον· μηδὲν φερτιμήσατε τῆ ἀγάπης αὐτῆ, ἵνα, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῆ δίξῃ αὐτῆ, εὑρήσητε ἀνάπαυσιν μῆ πάντων τῆδε Α'γίων· ὧν ταῖς ἱκεσίαις Χριςὲ φύλαξον, ἡ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῆδε.

Καὶ νῦν, [illegible] Δόξα, [illegible] Οσίε [illegible].

Τὸν δι' ἡμᾶς Ἄγγελον, καὶ ἐν ἱματίοις ἄνθρωπον Θεῷ, τῷ Κόσμῳ τῶν ἀνοσμίαν, τῷ ζυφίῳ τῷ ἀγαθῶν, Ἐ τῷ ἀστέρι, τῷ ἀσκητῇ τὸ καύχημα Γαάνην πυκάσωμεν, πεφυτευμένος γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἐξήνθησε δικαίως· καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐν ἐρήμῳ ἐπληθυνε τὰ πάσια Χριστῷ τῷ λογικῶν ἀρεβάτων ἐν ὁσιότητι, καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ νῦν, [illegible] ὁ ὑμνῳδός.

Ὦ Θαύματος καινοῦ πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων· τίς γὰρ ἔγνω Μητέρα ἄνευ ἀνδρὸς τεκοῦσαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν τὸν ἀπασαν τῶν κτίσιν ὡδίνουσα; Θεὸν δεῖ βοᾶν τὸ κυηθέν· ὃν ὡς βρέφος, παίδαγε, σαῖς ωλέναις βαστάζουσα, καὶ μετρίως παῤῥησίαν ἔχεις αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωπεῖσα ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τὴν οἰκτιρῆσαι, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, [illegible] τερπόμενον [illegible].

Τῆς ἐρήμου πολίτης, Ἐ ἐν σώμασιν Ἀγγέλους, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, Ἰωάννη πατὴρ ἡμῶν· νηστείᾳ, ἀγρυπνίᾳ, θερσάχῃ ἐφόδια χαρίσματα λαβὼν, θεραπεύεις τὰς νόσους τῶν, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει θεοτρεφόντων σοι, δόξα τῷ διδάξαντί σοι ἰσχύν· δόξα τῷ στεφανώσαντί σε· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

[illegible] Ὁμοίως, καὶ τὸν ὡσαύτως ἅπασαν ἀναλωθεῖσαν κανόνες γ'. Ὁ ἀναστάσιμος μετὰ τῆς Θεοτόκου ᾠδῆς ς'. Ὁ παρὼν τῆ Τριῳδίῳ εἰς δ'. καὶ τὸ Ἀγγέλων εἰς δ'. Ὁ Κανὼν τῆ Τριῳδίῳ· [illegible] πλ. α'.

Ὠδὴ ἁ. Τοῦ Σωτῆρος Θεοῦ.

Ὦ Μειώθλων, Χριστὲ, τοῦ ἐν χάρισι τῆς λιτῆς ἀβλεπτίας, καὶ τυφλώσεων ἡμᾶς τῶν ἐν πίστει καταλειφθέντα Σωτῆρ· καὶ γὰρ ἔπτωκα πλήθει μαι τοῖς ἁμαρτίαις μου.

Ἡ παιδίσκη ἐμὲ τὸν ἀθυνῶτα δεινῶς, ἐβόα Σάτυρε, ωλεόμβρος, ὡς τὸν λιτὰς ὁ τῶν πλέον ἀπεσύλησας σε· καὶ γὰρ ἔπτωκα δέομαι, οἰκτειρον, σῶσόν με.

Ἀτρεύσας ἐμὲ τὸν μαστιβήτα τὸν τῶν ταῖς ἁμαρτίαις ἐν ταῖς μέσῃσιν, ὑπὸ λιτῶν τῆ ἀδίκων, Ἐ τετυπωμένον λιτομόῃ, Χριστὲ Σωτὴρ σῶσόν με, ὡς ωολυέλεος. Θεοτ.

Ἔχοντες Μήτερ Χριστὸν, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῆς πόλεως τὸ Γεννήτορες μὴ ἐκφοβήσωμεν ἀ Θεὸν ἀπαύστως ἀρίσβυτ, ἐκ πάσης ἀβλεψίας σῶσαι, ὃς ἔπλασε.

[illegible] πλ. δ'.

Ἐν φωτὶ αὐλῶν καὶ τυφλῶν ἐκ τῆς πατρίδος τῆ σύλων ἀναδεχμῶν, Ἰωάννη Ὅσιε, λιταῖς σου παῖς πρὸς τὸν Κύριόν με φώτισον.

Ὡς τῆς ἐγκρατείας τὸν γλυκασμὸν ἐπλάσας, ἀπόσω τῶν πικείαν τῆ ἡδονῶν· ὅθεν ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον ἡδύνας Πάτερ τὰς αἰθήσεις ἡμῶν.

Ἐπιβὰς τῆ ὕψει τῆ ἀρετῆ, καὶ τὰς χαμαιζήλους βδελύξας τῆ ἡδοιῶν, γλυκασμὸς ἐδείχθης σωτηρίας, Ὅσιε Πάτερ, τοῖς ποιμνίοις σου.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ Λόγον ὁ τῆ Παῖδος ἀφράστως τεκοῦσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ χαλεπὸν θεράπευσον ζαῦμα, καὶ καρδίας τῶν ἀλγηδόνα καταπραΰνον.

Καταβασία.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὠδὴ γ'. Στερέωσον.

Ὁδῷ ἐν τῇ τῆ βίᾳ, Χριστὲ, δεινῶς ὁδεύων, τέθαυμάτισμαι ὑπὸ λῃστῶν ἐν τοῖς πάθεσιν· ἀλλ' ἀνάστησόν με δέομαι.

Σύλησαν τὸν νοῦν μου λῃσταὶ, καὶ ἔλιπόν με ἐν τοῖς μώλωψι ημῶν τῆ πασμάτων μου, ἀλλὰ ἴασαί με Κύριε.

Γύμνωσάν με, Σῶτερ Χριστὲ, τῆ ἐνδυμάτων σου τὰ παθήματα, καὶ ἡδοναῖς μεμαστίγωμαι· ἀλλ' ἀνάστησόν με ἐλεῶν.

Θεοτοκίον.

Κέκτησαι ἀπαύστως ἀγαθὸν τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῶσι πλάνης δεδεμένοι τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἄλλος. Σὺ εἶ τὸ στήριγμα.

Φλιξας τῆ ἄνθρακι τῆ τῆς ἀσκήσεως ἔνδοξε, τῶν τῆ παθῶν ἀκανθῶν, καὶ θάλπεις μοναχοὺς τὰ συνήματα.

Μέγα ἀγιάσματος ἐκ τῆ ἀσκητικῶν, Ὅσιε, ἀγωνίσματων ὅλος σωτηθῆς, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας Θεοῦ.

Νόμοις τῆς ἀσκήσεως ἐμελετήθη τὰ πάθη ἐβύθισας, ὥσπερ ἄλλος τῶν Φαραωνίτας, τῆ ῥοῇ τῆ δακρύων σου. Θεοτ.

Σῶσόν με τὸν ἄσωτον τῆ λογισμῶν ἀγνὴ τάσαχε, Μήτερ Θεοῦ, τῶν πρὸς τὸν ὑὸν σε κατοδύρουσα κλαυθμόν.

Καθέδρασια. Τὰς σὰς ὑμνολόγους.

Καθ. ἦχος πλ. α'. Τὸ ξύλον τῆς.

Τὸν ἄχραντον Σταυρόν σε, Σωτὴρ ἡμῶν, ὡς ὅπλον σωτηρίας κατέχοντες, ἐν αὐτῷ σοὶ βοῶμεν, σῶσον ἡμᾶς ὁ παθὼν ἑκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν ὁ πάντων Θεός· ὡς ωολυέλεος.

Δόξα, Τῷ Ὁσίῳ· ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ταῖς ἀρεταῖς πρὸς ἱερὸν ἀναλάμψας, καταπηξάμενος σαφῶς ἐπαύλιδι πρὸς θεωρίας ἄπλετον βυθὸν, ὑσσωπὸς πάσας ῥαντίσασα μου τῆ δαιμόνων εἰδέας, σπέπτεις ἐκ τῆς λώβης δὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς τέτων, Ἰωάννη κλίμαξ ἀρετῆ· Ἐ τῶν πρεσβεύοις σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Καὶ

Καὶ ὑμῶ. Θεοτοκίδ. Ὅμοιον.

Ὁ Ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθιζόμενος· καὶ ἐν τῆς κόλπους τοῦ Πατρὸς ἀναπαυόμενος, ὡς δι' ἡμᾶς καθθῆναι ἀγίᾳ ἀπορ, δέσποινα, ἐν κόλποις σου σαρκικῶς, ὁ Θεὸς ὃν ἅπας βαστάζουσι τε δι' πάντα τὰ ἔθνη· καὶ συνεπῶς πᾶν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἱκετεύσατε σωθῆναι τὰς ψυχὰς σου.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε τὴν

Λῃσταί μου ἐσύλησαν τὴν ἁγιασίαν τὴν ἔνθεον, καὶ κατέλιπόν με τοῖς πληγαῖς πεφωρέμενον.

Ἐπίδυσαι Σῶτερ με τῇ ἐντολῶν σου οἱ ἔσωθεν λογισμοί μου· ὅθεν μιμαίσωμαι παίσμασι.

Λυύτης τοῖς μώλωψι ξαυμασθέντα ὡς εἶδές με παρῆλθε, Σωτὴρ μου, ἀλλὰ σύμπνευσον.

Θεοτοκίον.

Κτείνας δεξάζομαι σὲ Θεοτόκε Ἀνύμφευτε, καὶ τῷ σῷ λιμένι οἱ ποσὶ καταφεύγομεν.

Ἄλλῳ. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὡς λαῶν ἐσώσατο, καὶ τῷ ἀρετῇ Παραδείσου ἐμψύχου τὴν ἐκπόνησιν ἐξήνθησας, δι' ἧς πάντας ἔθρεψας τοὺς πιστοῦντας σε.

Νομοθέτην ἀσκήσεως, καὶ τῷ μοναζῶν κανόνα πρατάτειον, ὡς Μωσῆν σε καὶ Δαβὶδ ἀληθῶς κατηρθύνει, Πάτερ, μακαρίζομεν.

Φυτευθεὶς ἐν τοῖς ὕδασι ζῶσι τῆς ἐγκρατείας, ὤφθης, μακάριε, πλῆμμα, Πάτερ, ἐρήμου, ἐσεβείας βύσσας προβαλλόμενον.

Θεοτοκίον.

Ὑπὸ χρόνον γηράσαντα τὸν σὸν τῷ Πατρὸς ἀγγέλους ἐκλάμψαντα, Θεομῆτορ, ἡμῖν τέτοκας, ὃν δυσώπει σῶσαι τὰς ὑμνούσας σε.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ὠδὴ ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Ἰησοῦ ἔλκοσι ἴασαι τοὺς μώλωπας ψυχῆς τῆς ἐμῆς, καθάπερ πάλαι τὸν ἐν χερσὶ πεσόντα λῃστῶν· καὶ ἐξάρωσόν με, Χριστὲ, τὸ ἄλγος, δέομαι.

Ἀλγηνὰς ταῖς μάστιξιν ἐθέντησε ψυχή μου, Χριστὲ, ταῖς τῶν παισμάτων· ᾗ ἔνθεν γυμνὸς ἐβέβλημαι ἀρετῶν ἐνδύσεων, καθικετεύω, σῶσόν με.

Ἱερεὺς ὡς εἶδέ με, καὶ Λευίτης οὐκ ἴσχυσε σιωπᾶς, παρῆλθεν γάρ με· ἀλλ' αὐτὸς ὡς ἀναλγησος, νοῦν τὴν σωτηρίαν παρέσχες, καὶ ἔδεσας.

Θεοτοκίον.

Μὴ παρίδῃς, δέσποτα, τὸν ἐξ ἁλιέων ἐμὲ, δυσωπῶ, τὸν μαστιχθέντα τὸν νοῦν ἀλγηναῖς ὑπὸ λῃστῶν· ἀλλ' οἰκτείρησον φρισβάεις, Σωτὴρ, τῆς κυπρίσης σε.

Ἄλλος. Γιατί με ἀπώσω.

Σβέσας πάντα τὰ παθη δρόσῳ τῷ ἀγώνων σου, Πάτερ μακάριε, ἀκυμαίνητος ἀνῆψας τὸ πυρὶ τῆς ἀγάπης καὶ Πίστεως· ἐγκρατείας λύχνον, καὶ φωτισμὸς τῆς ἀπαθείας, καὶ ἡμέρας ὑὸς ἐχρημάτισας.

Τὸν τῆς Πίστεως βίον θεία γεωργία σε, Πάτερ, ἐξεθρεψας· καὶ λιωσὶς ἀπέθε, τῇ ὀξεθλιψας πόνοις ἀσκήσεως· καὶ κρατῆρα πλήσας πνευματικὸν τῆς ἐγκρατείας, κατέφραίνας παρδίας τῆς πόρνης σου.

Ὑπομονὰς γενναίως ὑπεσβιλὰς, τῇ στίγματα τῷ ἐναντίων ἐχθρῶν, ἀνεδείχθης τύπος καρτερείας, σπεύζων τὸν πόιμνιον σου, βακτηρία θεία, διὰ νομὰς τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐφ' ὕδωρ ἀναζέφων, μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ῥώσει σῶν χαλόων, πάναγνε, ἐπέρθοι, σὲ μακαρίζομεν· μὴ σῦ γὰρ ὄντως μεγαλεῖα ποίησε ὁ Κύριος, ἐμεγάλυνέ σε, καὶ ἀληθῆ Θεοῦ Μητέρα γνωσθεὶς ἐκ μαζός σε ἀνεδείξεν.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ Σύμπαντα.

Ὠδὴ ς'. Ἐκυκλωσέ με Ἄβυσσος.

Τοῖς πάθεσιν ἀπήλωσα τὸν βίον τὸν ἔνθεον, Δέσποτα, καὶ ὅλως τοῖς πταίσμασι δεινοῖς μαστιζόμενος κατέφυγόν σοι, οἰκτείρησόν με δέομαι.

Ἀφήρπασαν τὸν πλοῦτόν μου, καὶ ὥσπερ γυμνόν με κατέλιπον λῃσταὶ τοῖς παθήμασι, τὸν νοῦν μου μαστίζαντες· ἀλλ' οἰκτείρησας, δέσποτα μοι Κύριε.

Ὡς εἶδεν ὁ Λευίτης μου μαστίγων τὸ ἄλγος, τοὺς μώλωπας μὴ φέρων παρῆλθέ μου· αὐτὸς δὲ φιλάνθρωπε κατέχρας μοι, τὸ πλήσιόν σου ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος, καὶ κλίμακα ἔμψυχον, καὶ πύλην ἐφύλην ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἔνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Ἄλλος. Γλύκανόν μοι Σωτὴρ.

Ἐδίξω ἐν τῇ ψυχῇ τὸν θεῖον πλοῦτον τῶ Πνεύματος, τὸν ἀμεμπτον φρονήματος, ἀγνείαν, σεμνότητα, ἀγχυπνίαν σώτειον, ἐγκρατείας πόνους, δι' ὧν οἰκος ἐγκαινίσθης Θεοῦ.

Ὑλης τῆς κάτω, Σοφὲ, παρέδραμες τὸν ὑπέλεον, αὐλὴν δὲ φρονήσεως τὸν νοῦν ἀνιπέρωσας, καὶ τῆς ἄνω λήξεως ὄφθης κληρονόμος δίκῃ βίου πολιότητα.

Ἱερῶσιν ἀσυπήκοῖς τὸν ἄνθρακας τῷ βιλοῦ τῷ ἐχθρῷ κατέσβεσας ἀληθῶς, καὶ τὸ πῦρ τῆς Πίστεως ἐκλάμψας, κατέφλεξας τὰ τῆς ἀπιστίας τῷ αἱρέσεων φρυάγματα.

Θεοτοκίον.

Ἐ Ξέλαμψεν ἐκ Σιὼν ἡ τὸ ὑψίκαρπα, τὸ ἄμβλημα τῆς σαρκὸς καθ' ἕνωσιν ἀῤῥήτως ἐκ σοῦ, Ἀπειρόγαμε, ἀβλαβλαστήσαν, καὶ τὸν Κόσμον κατεφώτισε.

Καταβασία. Τῷ Θέᾳ ταύτῃ.

Κοντάκιον· ἦχ. δ'. Ἐπὶ τῆς σήμερον.

Ἐ Ν τῷ ὑψηλῷ Κυρίου τῆς ἐγκρατείας ἀληθῶς ἐτέθης, ὡσπερ Ἀστέρα ἀπλανῆ, φωταγωγοῦσα τὰ πέρατα, Καθηγητὰ Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ὅ Γκον Θεῷ ὡς ἀληθῶς σαυτὸν ἐργάσω Πάτερ ταῖς Θείαις ἀρεταῖς σου, σαφῶς κατακοσμήσας, ὡσπερ χρυσίον πλαυγὶς, Πίστιν, Ἐλπίδα, καὶ Ἀγάπην ἀληθῆ, Θείᾳ θεσμῷ ἐνθέμενος· ἐγκρατείᾳ ἀσπάσας, ὡς ἄσαρκος, Φρόνησιν, Ἀνδρείαν, Σωφροσύνην, πίπασμαι Ταπείνωσιν, δι' ἧς ἀνυψώθης· διὸ καὶ ἐφωτίσθης ἀχράντοις ἀγγέλοις, καὶ τὸ Οὐρανῦ κατέλαβες τὰς σπιλωτὰς, Καθηγητὰ Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν.

Εἰς ἀναμνησιν ἔρχεται τὸ Συναξάριον τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν Ἁγίας· τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντος.

Ὁ σάρκα, καὶ ζωὴν, νεκροὺς ὢν Ἰωάννης.
Βίωνος ζῆν, καὶ νεκροὺς φανεὶς ἅπαντας.
Συγγραμμα λιπὼν Κλίμακα τῇ ἀνόδῳ,
Εἰκόνισιν αὐτῆς πορείαν τῆς ἀνόδου.
Ἰωάννην ἔκθανε τελακοστὴ παρεῦσα.

Ὃς ἓξ καὶ δέκα χρόνων ὑπάρχων, καὶ ἀγχίνους ὤν, φρονιμώτερον ἑαυτὸν τῷ Θεῷ θῦμα ἱερώτατον, ἐν τῷ Σινᾳῴ ὄρει ἀνέλυσεν· εἶτα μετὰ ἐνέα καὶ δέκα χρόνους ἀναστὰς, ἔρχεται ὅπου τὸ τῆς ἡσυχίας στάδιον, ἀπὸ σημείων πέντε τῇ Κυριακῇ τῆς παλαίστρας μονῇ ἀληθῶς, Θωλᾶς ὄνομα τῷ χώρῳ, ποταμάκοντα ἔτη ἀσκητεύσας ἐν ἀσκηταῖς ἔρημοις, καὶ πυρὶ θείας ἀγάπης αἰὲ πυριπολήμενος· ἤδιε μὲν ἅπαντα, ἀ ἀμέμπτως ἐφοίτα τῷ ἐπαγγέλματι· βεαχὺ δὲ λίαν, καὶ ἐν τούτῳ οἶμαι, τὸ τῆς τύφου κέρας πλεῖν πανσόφως· ἀλλὰ τῷ τῶν δακρύων σκέπτῃ πηγῇ τὰς ἐξόπιθεν τῆς; ὕπνου δὲ μετρίμβανεν, ὅσον τῷ τὰ νοὸς ὑσίαν τῇ ἀχρυπνίᾳ μὴ λυμαίνασθαι· ὁ δὲ δρόμος αὐτῷ προσῆκεν ἐν ἀνέσει, καὶ πρὸς Θεὸν ἕως ἀνέκαθεν· τούτοις πᾶσι διαρίστως βιώσας τοῖς κατορθώμασι, τῷ Κλίμακα συγγράψας, Λόγους ἐνθέους διδαχῆς, καὶ πλήρης χρηστότητος, ἀξίως ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, πολλὰ καὶ ἕτερα συγγράμματα καταλελοιπώς.

Τοῖς αὐτοῦ πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψώμενος.

Λ Ησαὶ ἐβόησεν ἐπ' ἐμὲ τὸν δείλαιον, καὶ μόσιξιν ἔλιπον νεκρὸν ὥσπερ ἄπνουν με, διό σε ἱκετεύω, ὁ Θεὸς ἐπίσκεψαί με.

Τὸν νοῦν μου ἐσύλησαν λογισμοὶ οἱ ἄσαρκοι, καὶ πληξαντες πάθεσι, νεκρὸν με ἔλιπον τῇ πληθυ τῷ πάσματων· ἀλλὰ Σῶτερ ἴασαί με.

Ὡς εἶδε Λάζαρος με ἴσαις πληγαῖς ὀδυνώμενον, μὴ φέρων τὰς μώλωπας δῴξε τὸ ἀνίατον παρῆλθέ μου, Σωτὴρ μου, ἀλλ' αὐτὸς ἰάσου με.

Θεοτοκίον.

Σ Τ' ὁ ἐκ Παρθένου μου σαρκωθεὶς δίσωσας, ἴσις μώλωψι χέας μου τὸ πλύσιον ἔλεος, Χριστὲ, τῷ οἰκτιρμῷ σου· δῴξ τεῖς σε δοξάζω.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Γωδαίας.

Ἐ Ν τῇ χλόῃ τῆς ἄνω Βασιλείας τῷ πόιμνίῳ Πάτερ ἐξηθρεψας, καὶ ῥάβδῳ τῷ δογμάτων τὰς θήρας ἀπελάσας τῷ αἱρέσεων, ἴφαλλες, ὁ τῷ Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐ Ν τῇ ἄνω αἰσθήσει νυμφικῇ ὠχρίᾳ τῷ Βασιλέως Χριστοῦ, στολὴν ἐνδεδυμένος ἀξίαν τῷ καλεσάντος· ἐν ᾗ καὶ ἀνακλίθης βοᾶν, ὁ τῷ Πατέρων Θεός.

Μ Ὴ βεαχὺς ἀμβλύτιος πλοῦς ἀνεδίχθης τῆς ἐγκρατείας Πάτερ, λογισμοὺς καταλύζων, καὶ ῥοῦν ἐκπαθείσων τῷ βιώντων ἐκ πίστεως· ὁ τῷ Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐ Κ γαστρὸς σε προῴλθε σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου τῷ ὅλων Κύριος· διό σε Θεοτόκον φρονοῦντες ὀρθοδόξως, τῷ Τίῳ σε κραυγάζομεν· ὁ τῷ Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάβδωσαν. Ὠδὴ η'.

Σοὶ τῷ Παντεργῷ ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες.

Υ Πὸ τῷ λησῶν τῶν λογισμῶν μου, Σῶτερ, διέφθειρα βίον μου πάσματων μόσιξιν, ὅθεν τῆς Θέας γεγύμνωμαι εἰκόνος σου τῷ φιλανθρώπου Θεοῦ, ἀλλ' οἰκτίρμον με.

Ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐκ τῷ ὑψίστων Σῶτερ, εἰκονίσας τὸν μόσιξι βαυματισάντα με ὅλον, πάσματων τεῖς μώλωψιν Οἰκτίρμον, καὶ ἐξίασάς μοι Χριστὲ τὸ ἔλεός σου.

Σ Ω͂μα καὶ ψυχὴν σὺ ὁ Διασώτης Σῶτερ, ἀντίλυτρον δέδωκας, ἐμοῦ καὶ ἔσωσας ὅλου πάσματων ἰσμῷ βαυματισθέντος ἐν ταῖς ἀνιάτοις πληγαῖς ὡς ἐλέημον.

Θεοτοκίον.

Σ Ὲ τὸν ἀῤῥήτως θεοδρικῷ τῷ λόγῳ τεκοῦσαν τὸν Κύριον, καὶ παρθενεύσασαν, πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε, εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἱρμὸς Ἄλλου. Τὸν Βασιλέα τῷ.

Σ Τέλλω σε ὑμνεῖν ὡς ἀληθῶς, καὶ εἰκόνα ἐγκρατείας Πάτερ κεκτημένον, πάντες σε τῷ μνήμῳ τιμῶμεν Ἰωάννη.

Θέα-

Θάπος χαίρει τῷ μοναδικῷ, καὶ χορεύει τῷ Ὁσίων δήμῳ καὶ Δικαίων· σὺ δὲ τῷ ἀξίως σοὶ τάπτοις ἐκομίσω.

Ῥαῖσμίῳ τοῖς ἀριστεῖς εἰς νυμφῶνα τῆς ἀῤῥήτου δόξης σωσισθέντες, ὕμνον ἀναμέλπων Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τοὺς βυθοὺς τῆς ἐξῆς σοῦ διαφθορᾶς μὴ παείσης Παρθένε, ὑμνοῦντας, ἐ ὑπηρυθίνας εἰς πάτλας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνῶμεν ὡλογοῦμεν. Ὁ Εἱρμός.

Παῖδας ἐσώσω.

Ὠδὴ θ. Ἡ σπαῖα χράει.

Ἐ Ντραφὶς σὺ Δέσποτα, μὴ φυλάξας γνώμη ἐμαυτὸν, τοῖς πάθεσιν ὑπηλθον τῆς ἡδονῆς, μεγιστωμαι χαρίτων, καὶ ταῖς πληγαῖς ἰῶμαι γυμνὸς, ὠδὲν αἰτῆμαι σε τὸν Σωτῆρα ἐξασῶσαί με.

Ὁ Τ' λελίτης ἰσχυσε ἀποσπᾶξαι μώλωπας ἐμοὺς, ἀλλ' ἦλθες ὁ ἀγαθὸς θεὸς με συμπαθὴς, καὶ ἴχνας ἔλεῳ σὸν οἰκτιρμῷ Σῶτερ ἐπ' ἐμὲ, ὥσπερ παιδευτὸς ἰαθῆς με ἰατρόμῳ.

Ὡ Σ ὑπάρχων ἐπάλαγγυ κατοικτίσας ἔσωσας Χριστὲ, τὸν μόσιχν ἀλγυνοῦ ὑπὸ ἧ λγεδὼν, Σωτὴρ, μασιχθέντα με, καὶ τῶν ψυχῶν σῶμα σωτὴρ σαυτὸ, ὥσπερ δίωδεια δύο, δέδωκας ἀντίλυτρον.

Θεοτοκίον.

Υ Πὲρ τὸν ὁ τόκος σε Θεομῆτορ, ἄνω τῶ ἀνθρὸς ἡ σύλληψις ἐν σοὶ, καὶ παρθενικὸς ἡ κύησις γέγονε, καὶ τῶ Θεὸς ὄζιν ὁ τεχθεὶς· ὃν μεγαλύοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Ἄλλω. Τῶν Ἀγγέλων.

Ἰ Δὼν τοσούτων ἐν παίσμασι δεῦρο μακάρει, ἐλαπὶς δὲ ἐδέχθης, καὶ ὀλύκτις τῷ ποτηρῶν πικρότητα, δὸς σε μακαρίζομεν.

Τ Ὴν γλῶ ὡς θθοῦς οἰκητήριον κατέλιπε Πάτηρ, καὶ εἰς γλῶ κατοικίσωσας τῷ σῳφίαν, καὶ σωῖ ἀυτοὺς ἀγάλλη, τῆς θέας ἀπολαύων ζωῆς.

Σ Ήμερον ἡμέρᾳ ἴόρτη πάντα συγκαλεῖ τῷ τῶν μοναζόντων τὰ πόιμνια εἰς χορέας πνευματικὼ, ζῶπάζας, καὶ βορῶν ἀκηράτε ζωῆς.

Θεοτοκίον.

Ο Ἐν σοὶ σκιρώσας, Παναμωμε, τὸν φρὶν τῆς Γενεθρας κακοῦργος περιγέσατα βεκτύνων καταβαλὼν, ἐτίρθη, καὶ πάντας ἡμᾶς ἔσωσε.

Καταβασία.

Ἄ Ρ̓ρας ἀηχῆς.

Ἐ Κκαυσαλέσει Λιαιμάσμων τὸ Ἐωυτὸν, καὶ τὲ Ὁσίῳ.

Γιωάννης ἀμυτίσσης.

Τοῦ Κόσμου τὼν ἐπάθειαν ὡς μοχθηρὲν ἐξέκλινας· καὶ ἀξιοδία τὼν σίρκα μαράνας, ἀνεκαίνισας ψυχῆς τὸν τόνον Ὅσιε· καὶ δόξαν κατεπλάσπασας ἠθερίων ἀοιδίμε· διὸ μὴ παύσῃ ἀριστβόων ὑπὲρ ἡμῶν Γωάννη.

Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Κ Τεῖσε Θεοτόκον σε ὁμολογοῦμεν, Δέσποινα, οἱ ἐξ σῦ σεσωσμένοι καὶ τὸ Θεὸν σκύπτας ἀπορῤῥήτως, τὸν λύσαντα ἐξ Σταυρῷ τὸν Ἀνάθεμα· θεὸς ἑαυτὸν δὲ ἐλκύσαντα ὁσίων δήμους, μεθ' ὧν σε ἀνυθρηκέμεν Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους τὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τὰ ἀναστάσιμα, κατὰ λεπτόμερη.

Στίχ. Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου.

Καὶ ἁλλομένῳ τὸ Γένος μου, ἠχ. ά.

Δ Εῦτε ἐρασπάσωμεν ἐν τῇ μυσικῇ ἀμπελῶνι, καρπὸν μιτανοίας ἐν τύτῳ ποιήσωμεν, ἐκ ἐν βεθμοῖς, καὶ πόμασι κοπιῶντες, ἀλλ' ἐν θερσοψυχίᾳ, καὶ ὑησίαις τας ἀμαρτίας καθεδυώσῃς· τάδιος ἀρεσκόμῳ. ὁ Κύριος τῆ ἔργα δίωδίων παρίχει, σὶ ἃ ψυχὰς λυβῶσι χρεὼς ἀμβρίας, ὁ μόνος φολιλέος.

Δόξα, πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ νυῦ.

Τ' πεῤῥαλογησάμ. Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις Η' θεοτη Ὧρα, καὶ ἡ Καθήμενος, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολυθία ὡς συνήθως. Εἰς τὼν Λειτεργίαν Τυπικὰ, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τὲ ἦχυ. Προκείμῳον τῆ Ἀποστόλε, τὲ Εὐαγγέλιον, καὶ τὲ Ὁσίε.

Καυχήσονται Ὅσιοι ἐν δόξῃ.

Στίχ. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν.

Ὁ Ἀπόστολος τῆς ἡμέρας.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴ Παύλε τὸ Ἁγία.

Ἀ Δελφοὶ, Τοῖ Ἀβραὰμ ἐπαγγειλάμῳος ὁ Θεὸς, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὀμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτὸ, λέγων, ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθυνῶν πληθυνῶ σε· καὶ ὕτω μακροθυμήσας, ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. ἄνθρωποι μὲν γὰ κὰ τὸ μείζονος ὀμνύσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκος· ἐν ᾧ περισσότερον βυλόμῳος ὁ Θεὸς ἐπιδεῖξαι τοῖς κληρονόμις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βυλῆς αὐτὲ ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ· ἵνα ἐξ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεὸν, ἰσχὺν ἔθρανσιν ἔχωμεν οἱ καταφύγοντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· ἣν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε, καὶ βεβαίαν, καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τῆ καταπετάσμῃ, ὅπυ πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κὰ τὼν τάξιν Μελχισεδὲκ, Ἀρχιερεὺς γενόμῳος εἰς τὸν αἰῶνα.

Καὶ

Καὶ τὸ Ὅσιε. Ἠχος β' Εἱρμός.

Ὡς πάντα δὲ φωτὸς, Ἀδελφοὶ, ἐκλαμπρότατε, ὁδῷ καρπὸς τῷ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ, δοκιμάζοντες τί ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, καὶ μὴ συγκοινωνᾶτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τῶν σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε· τὰ γὰρ κρυφῇ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν, αἰσχρὸν ἐστι καὶ λέγειν, τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανερούνται· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον, φῶς ἐστι· διὸ λέγει· ἔγειραι ὁ καθεύδων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός· βλέπετε ἐν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε· μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοὶ, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι· διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ συνίετε τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου· καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστιν ἀσωτία· ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν πνεύματι, λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς ἄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.

Ἀλληλούϊα. Ἡ πνοή σου καὶ ὁ Ὅσιος, Ψαλτήριον καὶ κιθάρα, Ἀναστήτω. Αἰνέσατε, καὶ εἰς μνημόσυνον.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρᾳ μὲν τὸν Προεορτιακὸν ψαλμὸν, εἶτα τὸν ἀναβαθμὸν τὸν ἐναρξάμενον ἐκ τοῦ Ψαλτηρίου. Εἶτα τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰταλικὸν ἦχος δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ὀκτωήχου δ'. καὶ τὰ Ἰδιόμελα τῆς Πεντηκοστῆς τὸ κυρίως Ὑμνούμεν, ἦχος γ'.

Μεγάλη τῆς Σταυρώσεώς σου.

Μετὰ ἐν καιρῷ, πεποιθότες ὁπλισώμεθα τῆς ἐγκρατείας πάντες, ὅπως μιγῆτε δόξης ἐπιτύχωμεν, ἐλέει τῷ μεγάλῳ Θεῷ ῥύσασθαι τῆς φλογὸς τῆς γεέννης.

Ὅμοιον.

Τὸν χρόνον τῆς νηστείας νῦν ὑπερπεσόντας, ἀρχῇ ἐνθέῳ δίξῃς σαφῶς διηλθόμεθα. Καὶ ἐν τέλος ἐκρίτῃ πολιτείας θῴσῃ θερμὰς ἀνθύσασθαι, ὅπως ληψώμεθα τὴν ζωφόρον τῶν ἀγγέλων.

Ἕτερον τῆς Κυριακοπαθείας, ἦχ. βαρύς.

Ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ὑπερεκπερισσοῦ ταύτην τὴν ἰδέαν τῆς πηγῆς ἀβύσσου, ἐκ τὸ μέλλον ἐν χαρᾷ διαδυσώμεθα, ὅπως ἐλαίῳ τὰς ψυχὰς ἀλειφόμενοι· ὅπως ἀξιωθῶμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν καὶ τὰ θεῖα παθήματα προσκυνῆσαι, προφθάσαι τὴν φρικτὴν, καὶ ἁγίαν Ἀνάστασιν.

Καὶ τὰ Μακάριος γ'. Δόξα. Καὶ νῦν, Στιχ.

Εἰσόδιος. Περικύκλωσεν, ἦχ. πλ. δ'.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι· ἔσχυσε ἐπάκουσόν μου· πρόσχες τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν.

Στίχ.

Ἡ σωτηρία σου, ὁ Θεὸς, ἀνταπλήρωτό μοι· σὺ γὰρ ἐβόησα πρός σε, καὶ ἐβοήθησάς μοι, ὁ Θεός μου. Μὴ ἀποστρέψῃς.

Ὁ Τὸν ἀμπελῶνα φυτεύσας, καὶ τοὺς ἐργάτας καλέσας, ἐγὼ ὑπάρχω Σωτὴρ· εἶδετε οἱ τῆς νηστείας ἀγωνισταὶ μισθὸν ἀποδόσιμον, ὅτι πλούσιος ὑπάρχει ὁ δεσπότης, καὶ ἐλεήμων· μικρὸν ἐργασάμενοι κομισθῆτε τὸ τῆς ψυχῆς ἔλεος.

Ἕτερον Ἰδιόμελον· ἦχος πλ. β'.

Λησταῖς λογισμοῖς ἐβεβλημένη ὁ Ἀδὰμ, ἐκλάπη τὸν νοῦν, ξεμωμηθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ ἔκειτο γυμνὸς ἀπηλπισμένος· ὅτε Ἰερεὺς ὁ ἐκ τοῦ νόμου φροτίσων αὐτὸν, ὅτε Λεβίτης μὴ νήφων ἐπεδέσε αὐτὸν· ἐμὲ δὲ ὁ ᾠδαγωγήσας Θεὸς ἐκ τῆς Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς Θεοτόκου, Κύριε, δέξαι σου.

Μεσουρανίων.

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, ἐκ ἠρνήσαντό σε, ἐκ ἀπέστησαν ἀπὸ σοῦ τὴν εὐτολμίαν σου· ἐπὶ αὐτῶν φρεσβύτας ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν, Στιχ. ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ τὴν ἐξάγιον παῖδα, καὶ πύλιν σεφασθῶμεν ἀληθῶς· χαῖρε δι' ἧς ἀπεβλύσησε ἡμῖν ὁ Σωτὴρ ὁ πᾶσι ἀπάντων Χριστὸς, ὁ ζωοδότης καὶ Θεός· καταβαλὼν διάνοιαν τὴν σὴν τῷ σῷ ποιμένι ἐγκρινῆς κλῆρῳ τῇ χαρᾷ σου, ἀγάλλεται, ἡ ἐλπὶς χριστιανῶν.

Καὶ νῦν Ἀπολυτίκιον τῆς τοῦ σταυροῦ.

Τῇ Δευτέρᾳ τῆς Πέμπτης Ἑβδομάδος εἰς τὸν Ὄρθρον, τὰ Ἰδιόμελα τῆς λαμπρᾶς· καὶ τὸν ὁ. στιχ. Ψαλλομεν καθίσματα κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχου δύο μὲν καὶ Θεοτοκίον, μετὰ δὲ τὸν β'. στιχολ. Λίτρημα τὸ πανάγιον κοσμήματα τὸ κυρίως Ὑμνούμεν ἦχος γ'.

Τῶν ὡραίων τῶν.

Ὡραιώθης κόσμος ἐφάνην, ἡ ἐξάπαντος ἡμέρα ἔλαμψε τῆς ἐγκρατείας ἀδελφοὶ, ἀπωδέσωμεν καθαρθῶμεν· ὅπως ἐποφθίμην καθεσθῇ τὸ ποίημα, καὶ τῆς ὡραιότητος τῆς αὐτῆς ἐπιτύχωμεν φρεσβείας τῆς αὐτὸν κυπούσης μόνης Ἀγνῆς Θεομήτορος.

Ἑτερον Ὅμοιον.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἁγνείας σου ὁ Γαβριὴλ κατα-

καταπλαγὶς ἐβία σι, Θεοτόκε· πῶϊον σι ἐγκέλευσε θεοστεγάζω ὑπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε, ἀποφῆ καὶ ὀξύσαιμι; διὸ ὡς θρουτάγῳ βοῶ σοι. Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Εἰς τὴν ἑορτὴν σχολ. μέσ. τῆ κυρίε Θεοδώρε, ἡχ. Θ. βαρύς. Κύριε ἡμᾶς ἐσμῷ.

Κ Τ'ειε ὁ σὸς ἡμῖν προφῆτας τὴν σήμερον ἡμέραν Ἐββημάδε ἀγίαν, προλάμπουσαν φαιδρᾶς τῆς Λαζάρε σὺν νεκρῶν ἐγέρσεως φεκτῆς, ἀξίωσον τὺς δούλες σε τῷ Φῶτι σε πορεύεδαι, τὸ ϛάδιον τῆς ὑπείας ἅπαν ὑβρύνοντας.

Θεοτοκίον, ἦχ. ὁ αὐτός.

Τ Ιμιωτέρα ὑπὲρ ἐκέδρων Χερυβὶμ ὑπάρχεις Παναγία Παρθένε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν μὴ ἐγέννησε δυλαμιν, πέφυκε καὶ σκεκαλυμμένῳ φροσώπῳ τὴν λειτυργίαν ὑπαπλῶσιν· αὐτὴ δὲ σταυρικομένου ἐ λόγου αὐτὸπως ἐφῶσα φῶτος· ὃν ἀκαιώσως ἱκέτδει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ψάλλομεν δὲ τὸν Κανόνα τῆ Μωσάυ, καὶ τὸ Ἱρμὸν τῆ κυρίε Γωσὴφ καὶ ϛιχολογήσαι ἡ ᾠδή. Ω'δὴ ά. ἦχ. γ'.

Ο τὲ ὕδασι.

Τ Ὰς ἡμῶν ὑβρυσίας Θεὸς ἀεὶ ῥῷον νιώσαντες, τῆς ὑπείας νησείας ἀφ' ἡμῶν ἀσαγμα καθροτρήσωμεν, ὅπως μὴ πειράσωμεν εἰς τὸν αἰῶνα, ζῳφώντες ζῴφην τὴν ἀδάπανον ἐπαγαλλόμενοι.

Π Ολυρρίνα πάδη ἔνδοδεν φέρει σκοτίζουσα ἐ αθλίαν ψυχήν μυ, ὠρὸς ἐ σὴν ἄρρενον Λόγε ἀναρχε Παῖδε δυλαμιν ἀπῆηζον σωτηρμένην καρδίᾳ φροσπῆσαι, καὶ δέομαι, οἰκτειρον σῶσόν με.

Η Καλλίων νησεία ζῆσαι καρδίας, πιάνυσα λογισμὲς θαρρῆσαι, καὶ παδῶν Ἀβυσσον ἀποξηρᾶναι νόμβρεσις καζανύξιος ἀποκαθάραι τὰς πίσι αὐτῶν φροσαγωγὰς τῷ Παντοκράτορι.

Π Ολυώνυμε Κόρη χαίρεις Ἁγία Παρθένε Θεοκυῆρ Μαρία, ὑπὲρ πίσιν καύχημα, καταῤῥᾶς λύβωσις, κλίμαξ ἐπουράνιε, ἀκατακόπτου Σαύμα, βάτε ἀκατάφλυτε, γῆ ἀγεώργητε.

Εἱρμὸς ἄλλο. τῆ κυρίε Θεοδώρᾳ, ἦχ. βαρύς.

Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τ Ὸ ζωηφόρον ξύλον φροσκυνήσαντες, ἐντῦθεν ἴωμεν δι' ὁδῶ τῆς νησείας ὠρὸς τὸ Πάθος τῦ Χριϛῦ ἀγαλλόμενοι.

Χ Ριϛῷ ἀκολυθήσωμεν ἀρνησάμενοι Κόσμον, καὶ ἄφρονα τὸν Σταυρὸν δι' ὧμον, συμμορφύμενοι αὐτῷ ἐν τοῖς Θείοις Παθεσι.

Δόξα.

Τ Ὴν ἐν ζωῇ φροσάπος ὑπερήσιον μίαν Θεότητα ἀνυμνήσωμεν πάντες, τὸν Πατέρα, καὶ τὸν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

Καὶ νῦν.

Ὁ Ν ἀκαζανόητος απεκύησας Φθορεὺν μὴ γνῦσα Ἀγνὴ, Ἰησῦν τὸν Σωτῆρα ὀβλίωσαι ἐ νῦν ὑπὲρ τῆ δύλων σε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ μῦ τῆ Ἀγγέλων κεῖναι τὰ σύμπαντα, καλὴν ἀπολογίαν ἀποδῶναί σοι Χριϛὲ ἡμᾶς, καζῆσωσον.

Ο' Εἰρμός.

Ἄ Σωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ βυθίσαντι πᾶσαν ἐ δυναμιν Φαραὼ ἐν θαλάσῃ ἐπτώκιον ᾠδήν, ὃν διδάξασο.

Ω'δὴ ή. καβυλωνία κάμινος.

Τ Αῖς βλαβείαις τῶ ὄρους πλάνες ὀβλεκόμενοι, καὶ ὀλιαζόμενοι τὸν νοῦν καθ' ἡμέραν τῷ ἄλγη μυ ῥοσίδε, Σάτερ, ἄλγω. διὸ κραυγάζω σοι· ἴασε τῷ νυσώντων ὀδήκτες, σῶσόν με.

Ν Ενησδυκὼς ἀνέτησε παῖδα Συναμίτιδος πάλαι δυναμένους· σαφῶς Ἐλισαίε τῷ Πνεύματι· ἡμᾶς δὲ νεκρωδέντες ζωῆς ὑδυσὰς τῆ παδῶν ζωηφόρῳ νησείᾳ, πισὶ, ἀναζωσόμεθα.

Τ Ούς Νινεῖτας ἔσωσας Κύριε φιλάνθρωπε, πάλαι μεταγνόντας ἐν κλαυθμῷ καὶ νησείᾳ ὡς Θεὸς παλαγχω· ἡμᾶς δὲ τῆ ἐλέυ τῆ σῆ εἰκτείρσον ἀποσειῶτας, δ' ἐργων ἐξομολογήσθαι σοι.

Θεοτοκίον.

Η Μετὰ τόκον ἄφθορ μείναστα, Παναμωμε, λύβωσιν δόμισδε, Ἁγνὴ, καταφδορᾶς τὲς δέλυς σε, πιῶς τὲς μιλφδέντας ἐν ὁμοιείᾳ ψυχῆς, δύλαγάτε τὺ ἔργα.

Ἑρμὸς ἄλλο. Τὸν σοβηρὸν τῶν.

Τ Η͂ς ἐγκρατίας σὼ Θεὸ τὴν νύσαν ἔχοντες πισοὶ, τὸ λιπὲ νεανικὸς ἐξεμράμμεν ἄγιον ϛάδιον, καὶ ϛερῶ φορίσμεν.

Τ Ὴν ἀκαρπίαν καθρῶν τῆς πολιυδύσε μυ ψυχῆς, ἴτι ἐμμενον Χριϛὲ, καὶ μὴ σκόλῳς με, ὡς τὴν συκῆν ἐκείνην ἐ ὀπακαράτον.

Εὐλογῶμεν Πατέρα.

Μ Ονορχικάτατε Τριάς, καὶ τρισυπόϛατε μονὰς, Πάτερ, Υἱὲ, καὶ τὸ Πνεῦμα, ὁκ πωτοῦον ϝύσει πεφεγμῖδ', καὶ πνεδμάϊον τύς σε ἀναμέλποδας.

Καὶ νῦν.

Χ Αῖρε τὸ ὄρθ· τῦ Θεῦ· χαῖρε ἀέφωτε λαμπὰς· χαῖρε νέε Οὐρανὲ· χαῖρε νῆς ἀσραπῶν· χαῖρε ναὲ Κυρίε· χαῖρε πανύμνητε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τ Ὸν φοβηρῶν σε ἔσεσμὸν κατανοήσαντες, Χριϛὲ, φείσαι, ῥέμω, καὶ βοῶ· ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος σωσὸν με τὸν δέλεσον.

Αἰνῶ μὲν, ὑλογῶ μὲν. Ὁ Γ΄ Ὠδὴ.

Τὸν φοβερὸν ἐν τοῖς Στερεώμασι, καὶ θαυμαστὸν ἐν τοῖς Ὑψίστοις, τὸν Κύριον ποιητὴν Ἰσραὴλ, καὶ βασιλέα τῶν αἰώνων ὑμνήσατε πάντες οἱ Ἅγιοι αὐτοῦ, καὶ ἐνδύματα Δικαίων ὑμνείτω τὸν Κύριον.

Ὁ αὐτὸς. Κύριον τὸν Θεόν.

Κρατηθῆναι θέλων πλάσματι τοῦ καταπλήξεως ἡ τῆς ὑπεύθυνος χάριτος σαφῶς συγκαλεῖται ἀπάντας πιστοὺς, ἐκβοῶσα μετ' εὐφροσύνης, ἀδέτε ἀποπλαύσωμεν, τὸν μόνον παθῶν ἀποβαλόντας, ἵνα μᾶλλον εἰς ἀξιωθέντες ἐφαλτίσωσι.

Ἴσχυε ἡ κρίσις, ἐφύσησε ψυχὴ, σωτηρίσωσε δάμαλιν, καὶ φορεῖτε καλῶς, καὶ σὲ ἀκαπάκεστον ἀεὶ σωτηρίσε· ἡ ἑαυτὸς δὲ ἀδὴ ὑπομένειαμβε, ἐδὲ ὅλως σὲ κατακειδόμβε, ἄνθ μέρτυρον ἔνδε ὑπεδώσωσι κατακείνοντες.

Ἄγγελοι, Δυνάμεις, Θρόνοι, Στερεώματα, Κυριότητες, καὶ Ἐξουσίαι, καὶ Χερουβὶμ, Ἀγγελοι, Ἀρχάγγελοι Θεοῦ ὑμνοποιεῖτε, τὴν ὑπεύθυνον χρόνον ἐξανύσαι ἡμᾶς τὸ τοῦτ' ἀάρεσον πεισθῆναι, ἵνα ὡς δέλοι ἀαρίσησωτες δέξης τὴν κραμβῶ.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Μαρτύρων, μὴ Πρόφητῶν τὸν τεκόσαν σε, μὴ Ὁσίων πάντων, Χριστὲ, δυσωπήσαν φεῖσθαι δὲ ἀεὶ ὑπὲρ δέλων τῆ παρρησιάσηνταν σε τὸν μόνον φιλάνθρωπον Διαστάτων, ὃν ἐπιφάνας πάζης ζέμυσιν.

Ἕτερος ἄλλος. Τὸν ὑπὲρ φύσιν Μυστήριον.

Τὸν χαλινὸν τῆς ὑπεύθυνος ἐν τῆ τῶ Πνεύματος αἴρει ὑπερπαύσαντες πλέον, φεῦς τὸν λιμένα τῆ Παθημάτων Χριστὸν καταπόντα δυζώμεθα.

Ἦν Χαιρεσίαν ζηλώσας, ἐλέησόν με, βοᾶσοι, Τίὲ Δαβὶδ ὁ Θεός· καὶ ἵασαί μου τὴν ἀδεσθεῖσαν ψυχὴν ὡς ἐκείνης τὸ δυσάτεσον.

Δόξα.

Ἦν τῆς Θεότητος φύσιν ἐνιζομβίλιμον Μονάδα, καὶ χαρακτῆρα τριστὸν τριοσδομβίλιμον, Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα ἀνυμολογήσωμεν.

Καὶ νῦν.

Ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα τὸν ἀφελίκπτον Λόγον, καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ σαρκὶ πακῶσα, ἱκέτευε ἐκτενῶς, τῶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα σοι ὁ Θεός.

Δικαιώσας Τελώνην ἱλεάσθητί μοι βοᾶν· κάμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ ἵλεως ἴσο ὁ τῶν ἁπάντων Κριτὴς, συγχωρῶν μοι τὰ ἐγκλήματα.

Ὁ Γ΄ Ὠδὴ.

Ἦν τὸν φύσιν Μητέρα, καὶ τὸν φύσιν Παρθένον, τὸν μόνον ἐν γυναιξὶν ὑλογημένον ἄσμασι μυστικοῖς οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωτοφόρον τῶ Λόγου, Ἐξ[illegible]

Τῶν τοὺς λητὰς φεύσοντα ὁμοιάζλω ἐγὼ Δεσπότης τῆ ἁπάντων, τοῖς πλάσμασί μου φείσοντον, καὶ ὑπ' αὐτῶ ἀπελεὶς καπηρώλω· ἀλλὰ μὴ ἐγκαλίπης με ἀνάρξαντον, ὁ ὢν ἐκ Σαμβρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς Ἀχράντου Παρθένου ἐφλαχθέμβλω, Ἰησοῦ τὸ σωτήριον ὄνομα, ἐλέησόν μου.

Μακαρισμοί.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβὶμ; ὅτι ὑμῖν ἐπαικπαύσατο Χριστὸς. Στερεώμια; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτὸν. Ἀγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεγράφητε. Δυνάμεις; ἐνεργήτε ἐν τοῖς θαύμασι· πολλὰ ὑμῖν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα, φρισβεύσατε τῶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν, Στιχ. Ἡ ὁ αὐτός.

Τὰ Ἀγέρατα ὑμνεῖ σε Κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε φείσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Τριακοστὸν Ψαλμὸν τῆς Περιστάσεως, Ἦχος γ΄.

Ὅτι αἱ ἀνομίαι ἡμῶν ἀντέσησαν ἡμῖν· ἀνάσχου Κύριε, βοαθησον ἡμῖν· σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐ γινόσκομεν.

Προκειμ. Ψαλμ. κγ΄. γ΄.

Τὰ δυσαισχρικά σου Κύριε τῶν Δωώμεων. Στιχ. Ἐς ἀγαπητὰ τὰ σκιώμαρτά σου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος ὃδὶ Βασιλέα Ἀσσυρίων· οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, οὐδὲ μὴ βάλῃ ἐπ' αὐτὴν βέλος, οὐδὲ μὴ ὀπισθοβαλῇ ἐπ' αὐτὴν θυρεὸν, οὐδὲ μὴ κυκλώσῃ ἐπ' αὐτὴν χάρακα, ἀλλὰ τῇ ὁδῷ ᾗ ἦλθεν, ἐν αὐτῇ ἀποστραφήσεται, καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην οὐ μὴ εἰσέλθῃ, τάδε λέγει Κύριος· ὑπερασπιῶ γὰρ τῆς πόλεως ταύτης τοῦ σῶσαι αὐτὴν δι' ἐμὲ, καὶ διὰ Δαβὶδ τὸν παῖδά μου· καὶ ἐξῆλθεν Ἄγγελος Κυρίου, καὶ ἀνεῖλε ἐν τῇ παρεμβολῇ τῶν Ἀσσυρίων ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε χιλιάδας· καὶ ἀναστὰς τὸ πρωῒ, ἴδον πάντα τὰ σώματα νεκρὰ· καὶ ἀπῆλθεν ἀποστραφεὶς Σενναχηρεὶμ Βασιλεὺς Ἀσσυρίων, καὶ ᾤκησεν ἐν Νινευῆ· καὶ ἐν τῷ αὐτὸν θεοσεβεῖν ἐν τῷ οἴκῳ Ναπεσὲχ τὸν Παῖραρχον αὐτοῦ, Ἀδραμέλεχ, καὶ Σαρασὲρ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπάταξαν αὐτὸν μαχαίραις, αὐτοὶ δὲ διεσώσησαν εἰς Ἀρμενίαν, καὶ ἐβασίλευσεν Ἀσορδὰν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀντ' αὐτοῦ· ἐγένετο δὲ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαλακίσθη Ἐζεκίας ἕως θανάτου· καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὸν Ἡσαΐας υἱὸς Ἀμὼς ὁ Προφήτης, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· τάδε λέγει Κύριος, τάξαι περὶ τῆ οἴκιε σου· ἀποθνήσεις γὰρ σὺ, καὶ οὐ ζήσῃ· καὶ ἀπε-

Digitized by

σριψον Ε'ζεκίας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ προσηύξατο πρὸς Κύριον, λέγων· μνήσθητι Κύριε, ὡς ἐπορεύθην ἐνώπιόν σου μὲ ἀληθείας, ἐν καρδίᾳ ἀληθινῇ, καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνωπίον σου ἐποίησα, καὶ ἔκλαυσε Ε'ζεκίας κλαυθμῷ μεγάλῳ. Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἡσαΐαν, λέγων· πορεύου καὶ εἰπὸν Ε'ζεκίᾳ, τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Δαβὶδ τοῦ Πάτρος σου· ἤκουσα τῆς προσευχῆς σου καὶ εἶδον τὰ δάκρυά σου, ἰδοὺ προσθήσω πρὸς τὸν χρόνον σου δεκαπενταέτη ἔτη, καὶ ἐκ χειρὸς Βασιλέως Ἀσσυρίων ῥύσομαί σε καὶ τὴν Πόλιν ταύτην· καὶ ὑπερασπιῶ ὑπὲρ τῆς Πόλεως ταύτης.

Προκείμενον. Ψαλμὸς πδ'. ἤχ. πλ. δ'.

Δεῖξον ἡμῖν Κύριε τὸ ἔλεός σου.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Τῇ Δ' τῆς τοῦ Πάσχα ἑβδομάδος. Ἐσπέρας ἱσταμένου ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κυρίου τὸ εὐαγγέλιον καὶ τὸν Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἐψάλη τὸ ς'. καὶ ἐψάλλομεν τὰ παρόντα ἴδια ἀναστάσιμα, ἦχος πλ. δεύτερος γ'. στιχ. προσόμοια τῆς Τριῳδίου τῆς Κυρίου Γαστρός.

Ἦχ. γ'. Σταυρωθέντος Μαθητοῦ.

Ὁδὸς ἡμῖν τῆς νηστείας τὸν χειμῶνα, τὸ διηρτῆσθαι, Ζωὴ, καὶ μπεδιμὸς ἀπολείας, Λόγε Θεὸ, καταλιῶσαν πάντας ἀφιερῶσθαι σοι καλῶς, καὶ ὁ θερμὸς κατωΐζει θεραπεῦσαί σε Χριστὲ, ὥσπερ ἡ Πέρση ἡ σώφρων, καὶ σεμνὴ, ἡ ποτὲ τοῦ μύρου, καὶ ταῖς φροντίσεσι τῆς θερμῆς δακρύων, τῆς πλατυσμάτων λαβοῦσα τὴν ἄφεσιν.

Ὁμοίως.

Ὡς ὁ τυφλὸς ἐκ καρδίας σοι κράζω, Υἱὸ Θεῦ φωτισόν με τὸν ὀφθαλμὸν τῆς καρδίας· ὡς ἡ πόρνη Χαναναία σοι βοῶ, ἐλέησόν με οἰκτίρμον. Καὶ ὡς ψυχὴν δαιμονῶσαν κίνδυμαι ταῖς ἡδοναῖς· ἀλλὰ ἀπαλλάξας τὰ σκότη τῆς παθῶν, τὸ λοιπὸν βιῶσαί καθαρῶς πρόσπορον, ἵνα δυξάζω σε τὴν πολλὴν ἀγαθότητα.

Στίχοι. Ἐν τοῖς μὲν Θεοῦσαι· ἤχ. β'.

Παρομοίως. Μάρτυς.

Θεοφώτου χάριτος τῆς ἐγκρατέας ἡμῖν σήμερον λάμψαντος φαιδροτέρων τῶν Ἡλίου τὰς ψυχὰς ἡμῶν φωταγωγεῖ, ὥσπερ νέφη τὰ πάθη τῆς ἁμαρτίας σκεδιώκουσα· βλέπε τοῦτο ἅπαντες φιλόμουσοι ὀψήχους αὐλῆς ἀπασπάζομενοι χαίροντες, πλεῦμεν τὸ Θεῖον γάλλον αὐτῆς, ἧς ταῖς ἀφροσύναις ἀδικήμενοι βοήσωμεν Χριστῷ, ἀγίασον τοὺς τούτου, ἀγαθὲ, ἐκπελέντας πίστει.

Καὶ τὸ Μεγαλύν. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον Εὐαγγελισμοῦ Πασχάλιον Ψαλτ. πδ'. ἤχ. δ'.

Ὁδήγησόν με Κύριε τῇ ὁδῷ σου, καὶ παράδωσαί με τῇ ἀληθείᾳ.

Κλίνον Κύριε τὸ οὖς σου, καὶ εἰσάκουσόν μου.

Τῇσιτος τὸ Ἀναγνωσμα.

Ἄβραμ δὲ κατῴκησεν ἐν γῇ Χαναάν. Λὼτ δὲ κατῴκησεν ἐν πόλει τῆς περιχώρου, καὶ ἐσκήνωσεν ἕως Σοδόμων· οἱ δὲ ἄνδρες τοι ἐν Σοδόμοις πονηροὶ καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ σφόδρα· ὁ δὲ Θεὸς εἶπε τῷ Ἄβραμ μετὰ τὸ ἀφορισθῆναι τὸν Λὼτ ἀπ' αὐτοῦ, ἀναβλέψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καὶ ἴδε ἀπὸ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ σὺ εἶ πρὸς βορρᾶν, καὶ λίβα, καὶ Ἀνατολὰς, καὶ θάλασσαν· ὅτι πᾶσαν τὴν γῆν, ἣν σὺ ὁρᾷς, σοὶ δώσω αὐτὴν καὶ τῷ σπέρματί σου ἕως αἰῶνος. Καὶ ποιήσω τὸ σπέρμα σου, ὡς τὸν ἄμμον τῆς γῆς· εἰ, δυνήσεταί τις ἐξαριθμῆσαι τὸν ἄμμον τῆς γῆς, καὶ τὸ σπέρμα σου ἐξαριθμηθήσεται ἀναστὰς διέδωσον τὴν γῆν εἰς τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ εἰς τὸ πλάτος, ὅτι σοὶ δώσω αὐτὴν καὶ τῷ σπέρματί σου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἀποσκηνώσας Ἄβραμ, ἦλθεν κατῴκησε πρὸς τὴν Δρυὸν τὴν Μαμβρῆ· ἡ ἦν ἐν Χεβρῶν· καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ.

Προκείμενον. Ψαλμὸς πδ'. ἤχ. δ'.

Ἀγαπᾶ Κύριος τὰς πύλας Σιών.

Στιχ. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Πρόσταγμα Κυρίου πηγὴ ζωῆς, ποιεῖ δὲ ἐκκλίνειν ἐκ παγίδων θανάτου. Συνάπτει ἐν πολλοῖς ὕβρεσι δόξα Βασιλέως, ἐν δὲ ἐκκλίσει λαὸς συζυβὴ ἀνδρὸς μακεδυμοῦ. ἀνὴρ πολὺς ἐν φρονήσει, ὁ δὲ ὀλιγόψυχος ἰσχυρὸς ἄφρων. φρεύσουσιν ἀνὴρ καρδίας ἰαθῆς, σὴς δὲ ὀστέων κηρδία αἰθαπικὴ. ὁ συκοφαντῶν πένητα παροξύνει τὸν ποιήσαντα αὐτόν· ὁ δὲ ἐλεῶν αὐτὸν τιμᾷ. ἐν καιρῷ αὐτοῦ ἀποδώσεται ἀσεβὴς, ὁ δὲ πεποιθὼς τῇ ἑαυτοῦ ὁσίοτητι δίκαιος. ἐν καρδίᾳ σοφοῦ ἀναπαύσεται σοφία, ἐν δὲ καρδίᾳ ἀφρόνων οὐ γνωσθήσεται. δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνος· ἐλαττοῦσι δὲ φυλὰς ἁμαρτίαι. δικτὸς Βασιλέως ὑπηρέτης νοήμων, τῇ δὲ ἑαυτῆς ἀφροσύνῃ ἀφανίζεται ἀπιλέων. ὀργὴ ἀπόλλυσι καὶ φρονίμους, ἀπόκρισις δὲ ὑποπτήσσοντα ἀποστρέφει θυμόν, λόγοι δὲ λυπηροὶ ἐγείρουσι ὀργάς, γλῶσσα σοφῶν καλὰ δίδασκει· στόμα δὲ ἀφρόνων ἀναγγέλλει κακά· ἐν παντὶ τόπῳ ὀφθαλμοὶ Κυρίου σκοπεύουσι κακοὺς τε καὶ ἀγαθούς· ἴασις γλώσσης δένδρον ζωῆς· ὁ δὲ συμπνοῶν αὐτῇ πληθύνεται Πνεύματος.

Εἰς τὸν ὄρθρον. τὸ ἰδιόμελον. Ἦχ. βαρὺ Ἀπόστ.

Ὡς ὁ θεσπεσίων ἐκ τοὺς λησταὶς, καὶ τὸν τελώνα μετανοήσαντα δεξάμενος, ὕπτε καλῶ πεπείσμενον δεῖ ἐμοῦ ἁμάρτιαν, καὶ πεπωμασμένον ὑπάρχειν με ἡ ψυχή· πρὸς τίνα καταφύγω τὸ θεσπεσιώτατον, εἰ μὴ σὲ τὸν ἰαθρὸν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων; δόξαζε ἐπ' ἐμὲ ὁ Θεὸς τὸ μέγα ἔλεος.

Ἑτέρων ἰδιόμ. Ἦχ. δ'. Ἀ[illegible] καὶ αὐτό.

Ἀ Ποσφαλίντες ἐκ πολυβάσιος τῆς ἁμαρτίας, ἐν παραδείσῳ ζυθῆς, καὶ ἀπολαύσεως, κατηξιώθημεν ὡς ἀτιμοτάτων ζώων· ἀλλ' ἀριστεῦ τῶν κτισμάτων, ἐπαινετῶς διεζωγράφησας ἐκδυσάμενος τοὺς παλαιοὺς, ὡς λησταῖς βελτίστοις· ἐμιδανεὶς δὲ πυγχάνομεν, ὀξαμβλύνασαντες τὴν σωτηρίαν σε διδαγμάτων· ἀλλά σε ἱκετεύομεν, τὸν ἐκ Μυρίας ἐλεήσαντα, καὶ ἀπαθῶς παθόντα σαρκὶ συμπαθήσαντα Διαστάτῳ· κατάδησαι ἡμῶν τὰς ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἐληλυθομένης μάλωπας, καὶ τὸν ἀτάκτων σε οἶκτον, ἐλέησον ἡμῶν τὸν σὸν θεραπευτικὸν ἐλεημοσύναι, ὡς φιλάνθρωπος.

Ὁ Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὸν ὑπομονὴν, καὶ παρ' ἡμῶν δέσχε τὴν ὑμνῳδίαν φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν,

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε βλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

[illegible]

Ζ Εσα Πίστεως δι' ἐγκρατείας, πάθη φλέγουσα τῆς ἀκρασίας· καὶ τὸν κρημνὸν τῆς ἁμαρτίας ἐκφύγουσα· καὶ τὴν δακρύων κρηνίδι καταρδεύσασα τὴν αἰωνίζουσαν φλόγα κραυγάζοντες· ὑπερέχαθε, ἠμέρωσόν σε, ἱλάσθητι, καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θ Εία γέγονας σιωπὴ τῷ Λόγῳ, μόνη πάναγνε ΠαρθενομῆτορΘεία γέγονας σιωπὴ τῷ Λόγῳ, μόνη πάναγνε Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐνεὶ χῶν γεγόμενον, σαρκὸς πλημμελήμασιν ἀποκάθαρον ἁρισβείαις σε, τοῖς ἐνθέοις νάμασι παρέχουσα σωμὴ τὸ μέγα ἔλεος.

[illegible]

Υ Περδεδεξασμένη ἡ χάρις τῆς παναγίας ψυχῆς· δι' αὐτῆς Ἡλιὲ ὁ Προφήτης ἐλεϊσκε ἅρμα πύρινον, καὶ Μωσῆς πλάκας δέχεται· Δανιὴλ τεθαυμάσται, Ἐλισσαῖος νεκροὺς ἤγειρε. Παῖδες τὸ πῦρ κατέβεσαν, καὶ πᾶς τις Θεῷ οἰκείωται, αὐτῇ ἐκβυσῶντες βοήσωμεν· Ὁ λογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ὕπως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

[illegible]

Τ Ὴν ἄμαχον ἁρισβεῖαν σε κεκτημένης ἐκ δανοῦς, λυτρῶσαι τῆς θλιβόντων με παρ' ἐλπίδα θαυμασῶς, ὦ Μῆτερ Θεοῦ· ἀσφαλάνεις γὰρ πάντα τοῖς αἰτοῦσί σε πιστῶς, καὶ λύπης σωιζόμενα πεκρατήκεια ἐχθρῶν· ὅθεν ἐλαείσως βοῶμέν σοι δόξα, Δέσποινα, βεβαία χαρίσηρια, αἰθ' ὧν ὑπάρχης μοι ἐν πᾶσι Παρθένε βοήθεια.

[illegible]

Π Ρόσεχε γῆ καὶ Οὐρανέ, καὶ ἐνωτίζου τὰ ῥήματά μου· λαλήσω γὰρ τοῖς ἐν γῇ Θεοῦ θαυμάσια.

Δ Ιαλελεῖπτοις ἀσεσβαῖς, καὶ ἐγκρατείᾳ ἐθωσίᾳ πτερούσωμεν τὰς ψυχὰς ἀσεσθεῖον ἔρωτα.

Τ Η͂ς ἀκρασίας τὸν κρημνὸν διακφυγόντες, βαλπῶμεν πάντες τῆς ἐγκρατείας φωτὶ ἐν θάῳ Πνεύματι.

Λ Α͂λαπ θάων ἀριστεῦ τὴν σκηνθεῖα τῆς ἁμαρτίας ἀποβαλοῦσα ψυχὴ, θεῷ κολλήθητι.

Ε Ἐπαυσατο Χριστὸς ἐν σῇ τῇ μόνῃ Εὐλογημένῃ, καὶ σάρκα τὴν ἑαυτοῦ ἐκ σοῦ ἐφόρεσε.

[illegible]

Ν Ηφίαν καθαρὰν, ἄχραντε, ἄκρυα, μελέτῃσι τῷ θείῳ, καὶ πᾶσαν ἄλλῃσι ἀριστεῦ συμπεριζώμεθα τῷ Διαστάτῳ Θεῷ, καὶ νῦν σεσοίσωμεν.

Η Εὖα ἀλωτὴ καρπῷ γέγονε, ψυχή μου, βλέπε σὺ μὴ δηλιάζῃ, ἡ σεσβάλλει σοι ὁ ὄφις ποτὲ, συμβουλεύων, φαγεῖν σε ἡδονῆς τὰς καρπούς.

Δόξα.

Τ Ὰ τέως τῆς μιᾶς μορφῆς πεφυσμένα δοξάζω, Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα· ἐν τὸ κράτος τῆς Θεότητος, Βασιλείαν ἁπάντων καὶ Θεότητα.

Καὶ νῦν.

Ὁ Τόκος σου, Ἀγνὴ, ἀσκητὸς πέπυκε. Θεὸς γὰρ ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γνωσθεὶς, ᾗ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλοῦ ἀνθρώπου κυθείς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἰμέρων ἐπαφῇ τῇ κρυπτίδι σου, ἵλασο Χριστέ μου· καὶμὲ ἐν πίστει τῇ ἰλίας σου ἀπέμβυον ὑγρᾷ ἐκ παθῶν ἀπκατάστατον.

Προσέχετε λοιὸν τὰ πράγματα τῆς ἔργων τῆς θείας μου οἰκονομίας· καὶ ἐν τούτῳ διηγνώσετε, ὅτι μόνος ἐγὼ εἰμι Θεὸς τῶν πιστῶν.

Ἐν ἀποκρύφῳ ἐνηφόλιον καὶ ἡμέραν ὁ παμπόνηρος, ὁ διάβολος με συλλαβεῖν, καὶ κατάβρεγμα ποιῆσαδαι· ἀλλὰ με τῆς κακίας ῥῦσαι Σωτὴρ ὁ σώσας τὸν Ἰωνᾶν ἐκ τῆ κήτους.

Διὰ τησείας καθαιρέθημοι ἀρετῆ ὄρει θεσσάλονδρω, καὶ ἀκουσόμενα φασὶς τί λαλήσει ἐν ἡμῖν ὁ Θεός· λαλήσει γὰ εἰρήνιον, καὶ φωνσμὸν, καὶ ἴασιν ψυχικῶν σωτερημάτων.

Μαρτυρεῖται ἀμαυρότητι καὶ ἑκάστῳ ἐκτυφλόμενον, ἐδύναδο καταυοῆν τὰ θαυμάσιά σε Κύριε· δὸς με τῆς καρδίας τὸς ὀφθαλμὸς διῆνοιξον, ἵνδ φωτοδῶ.

Τῶν οἰκτιρμῶν σε τοὺς ῥαίνων, Ἀεικάρθεσε Οἰκόλυπε, τὸς μολυσμὸς τὸς ἐμπαθῆς τῆς καρδίας μου ἀπόπλυνον, δικρύων ὀχετὸς μοι παρεσκεύασε ψυχικῆς σαρκὸς.

Ὁ πῦρ ὁ σβιδήσεται, καὶ ὁ σκώληξ, φησὶν, ὁ τελευτῆ· φοβῶ τὼ ἀπείλησιν, ὦ Ψυχή μου, θεραπεῦσαι Χριστὸν, ἵνα δόξης ἀπόλαυσιν, ἔνδα πάντων τῆ ἀφαυσμῶν ἔζιν ἡ κατάπαυσις.

Ἡ καῦσις πυρήνωσαν ψυχὴ μου τῆ ἐπιθυμιῶν ἀνάπνοιν, δάκρυσι, σὶ αἴτης σε, ὡς τὼ τῆ Πέτρε πεντήκοντ· ἵνα δόξη δηλώσω σοι, ἁμαρτίας ἀνθομολογοῦσα εἰς πάντας τὸς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε Πατέρα, καὶ Υἱὸν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἅγιον, ἀναρχον τὸν Πατέρα ὑμνησωμεν πιστοί· Υἱὸν δὲ συνάναρχον, καὶ τὸ Πνεῦμα συσκελάμψαν ἐκ Παζὸς· ὁμοῦσα Πέρσωπα, μιᾶς ὄντα τῆς πανσθενείας Ἀρχῆς, καὶ Ἐξουσίας.

Καὶ νῦν.

Μαρία Θεόκλητε, ἱλασθεῖον ὄντως τῆ πιστῶν· ἐκ σὲ γὰ ἡ σάρκωσις παρεσκεύασε τοῖς πᾶσι σωτηρίας· τὸν Υἱὸν σε καὶ Κύριον μὴ ἐλλίπης δυσωπεῖν ὑπὲρ τῆ σὲ ὑμνόντων.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀ ὦπα διῆνοιξον τὰς ψυχάς μου κωφοῦντα Χριστὲ, καὶ γλαύσσαν με ζώωσον, ὡς τὰ πάλαι μογγιλάλα καὶ κωφὰ· ἵνα ἐκωπεῖσωμεν τῆ φωνῆ σε ψάλλω, Σὺ τῆ γλώτη αἰνῶ σε εἰς αἰῶνας.

Αἰνέσωμεν, ὑμνησωμεν.

Τὸν πάλαι φρασσόμενα τῆ Ἑβραίων τὰς Παῖδας ἐν φλογὶ, καὶ φλέξαντα Κύριον τὰς Χαλδαίους ἐδιδάξως ἐν αὐτῆ, ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· ὑμνογήτε, καὶ ὑπερυψῶτε.

Φλόγα τὰ πυρὸς τὰ ἀσβίστα καὶ νῦν κεκτημένοι, θερμοτάτῳ λογισμῷ τῆς μεταβάσεως τῆ πυρὶ νυῦ θεσσάλωμεν, πάδη φλογίζοντες.

Τόμοτος νησάσιμον πάλαι πυρακτεύμος λόγον ἐξελθὼν ζηλωτικῶς κλονὰ σοι ζηλία· τέτον ζήλα ψυχὴ καὶ κρᾶνε τοῦ δεῖνα.

Ἥμαι τὸ φευκτὸν ἐνοῦσα, πανανδρία ψυχή μου, τὰς πράξας σε ἀεὶ θεῖς θελημάτων ἀποπλήσσον τὸ Λυζωτὸ διδάσκοντες.

Ἦν ἐσκοτισμένον ψυχίμ μὲ ἡδονῶν ἀμαυρώσει φωτιζώησον ἀρχὴ ἡ φῶς τικῆσα, ἵνα πίστι ἀεὶ μεγαλύνω σε.

Ἐλθὼν πᾶν ἡμῶν σαρκὸς ἀδιαίσιμον Χριστὸν ὅλα δικαιοσύνης, χάρας, φασὶν, ἀϊσγητες ὀσίας, χαρὶς ὀργῆς, καὶ τῆ διαλογισμῆ.

Τ᾽ ποτὲ τὰς Μαθητὰς ἐν τῷ πλοίῳ ὄντας, κατέπαυσας, Χριστέ μου, μαινομένην θάλασσαν· καὶμὲ τὰς ῥιπμίας κύματον τῆ λογισμῆ.

Δόξα.

Μίαν Φύσιν φεσσυμεῖν, ζίαν Πέρσωπα ὑμνεῖ, ἵνα Θεὸν τῆ ὅλων· τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τῶν αἰδιον Ἀρχῶν.

Καὶ νῦν.

Ἁγνὴ παμβόποιεῖς, ἡ Παρθένε γαλήνης· πάς ἐν τανῦ τὸ δεῖν, παρθενίας τίκτουσα· Θεὸς ζῆν ὁ σράσας, μὴ ἐκζήτα μοι τὸ πῶς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐκ λησείας με παθῶν μιαρθέντα τῶν ψυχῶν θεράπευσον Χριστέ μου, χῶν σε τὸ ἅλιος ὡς τὸν Φαρισαῖον ὑπὸ χάρας τῆ λησῶν.

Ἦν ὑπερφυὲς σαρκὶ συλλαβοῦσαν ἐκ γαρὶ τὸν ἐκ Παζὸς ἀρχόνως θεσκελάμψασα Λόγον ἐν ὑμνοις ἀσιγήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοί.

Τὴν τεθαμπωσμένην μὲ ψυχῶν· Θεὸν τεπαιωμένην ἔλεησον Κύριε, ἰαζῶ τῆ νοσέντων, καὶ τῆ ἀπελπισμένων λιμῶν ἀχέμενε· σὺ γὰ εἶ ὁ ἅλθων λυζωτὴς τῶ Κόσμε, ἐγεῖραι ἐκ φθορᾶς τὸν ἀδαμπετόντα· καὶμὲ θεσαυίσωτα ἀνάσιον βῆμ τὸ μέγα σε ἅλιον.

Ἐν μέσῳ τῶ σταδίε τῆ ἀθανάτων ἀγαλλόμενοι ἀνειδέων οἱ ἀθλοφόροι, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν,

Μνεῦσθ᾽ σε παναγεστε Θεοτόκε, καὶ δοξάζομεν ὃν ἐκίπσας Θεὸν Λόγον, κοζζοντες, δόξα σοι.

Ἀνταπόδος ἡμῖν ὁ Θεὸς Ἰακὼβ, ἐν ὑπερασπισταῖς ὅσιν, ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως.

Προκείμενον Ψαλμὸς πζ'. Ἦχος πλ. β'.

Ἐγὼ εἶμι ἰχθὺς, καὶ ἐν κόποις ἐν νεότητί μου. Στίχ. Εὗρε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐπίκεραξα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τίνι ὡμοιώσατε τὸν Θεὸν, ἢ τίνα ὁμοίωμα ὁμοιώσατε αὐτῷ; μὴ εἰκόνα ἐποίησε τέκτων, ἢ χρυσοχόος χωνεύσας χρυσίον περιέχρυσωσεν αὐτὸν; ὁμοίωμα κατασκάψας αὐτὸν; ξύλον γὰρ ἄσηπτον ἐκλέγεται τέκτων, καὶ σοφὸς ζητήσει πῶς στήσει εἰκόνα αὐτῷ, καὶ ἵνα μὴ σαλεύηται· οὐ γνώσεσθε; οὐκ ἀκούσεσθε; οὐκ ἀπηγγέλη ὑμῖν ἐξ ἀρχῆς; οὐκ ἐγνώσθη τὰ θεμέλια τῆς γῆς; ὁ κατέχων τὸν γύρον τῆς γῆς· καὶ οἱ ἐνοικοῦντες ἐν αὐτῇ ὡς ἀκρίδες· ὁ τείνας ὡς καμάραν τὸν Οὐρανὸν, καὶ διατείνας ὡς σκηνὴν κατοικεῖν, ὁ διδοὺς ἄρχοντας εἰς οὐδὲν ἔρχειν, τὸν δὲ γῆν ὡς οὐδὲν ἐποίησε· οὐ γὰρ μὴ φυτεύσωσιν, οὐδὲ μὴ σπείρωσιν, οὐδὲ μὴ ῥιζωθῇ εἰς τὴν γῆν ἡ ῥίζα αὐτῶν· ἔπνευσε ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐξηράνθησαν, καὶ καταιγὶς ὡς φύλλα ἀρεῖται αὐτούς. Καὶ τίνι με ὡμοιώσατε, καὶ ὑψωθήσομαι; εἶπεν ὁ Ἅγιος· ἀναβλέψατε εἰς τὸ ὕψος τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ ἴδετε τίς, κατέδειξε ταῦτα πάντα; ὁ ἐκφέρων κατ' ἀριθμὸν τὸν Κόσμον αὐτοῦ, πάντας ἐπ' ὀνόματι καλέσει ἀπὸ πολλῆς δόξης, καὶ ἐν κράτει ἰσχύος αὐτοῦ οὐδὲν σε ἐλαθεν· μὴ γὰρ οὐκ ἔγνως Ἰακὼβ, καὶ τί ἐλάλησας Ἰσραήλ; ἀπεκρύβη ἡ ὁδός μου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεός μου ἔκρινεν ἀφεῖλε, καὶ ἀπέστη· καὶ τοῦ μὴ εἰδέναι, εἰ μὴ ἤκουσας Θεὸς αἰώνιος, ὁ Θεὸς ὁ κατασκευάσας τὰ ἄκρα τῆς γῆς, οὐ πεινάσει, οὐδὲ κοπιάσει, οὐδὲ ἔστιν ἐξεύρεσις τῆς φρονήσεως αὐτοῦ· διδοὺς τοῖς πονοῦσιν ἰσχύν, καὶ τοῖς μὴ ἐσθενοῦσιν λύπην· πεινάσουσι γὰρ νεανίσκοι, καὶ κοπιάσουσι νεανίσκοι· καὶ ἐκλεκτοὶ αἰχμὴν ἴσχυσαν· οἱ δὲ ὑπομένοντες τὸν Θεὸν, ἀλλάξουσιν ἰσχύν.

Ψαλμὸς ρμβ'. Ἦχος β'.

Εὐφραίνου ὁ λαὸς ὁ γινώσκων. Στίχ. Εὗρε ἐν τῷ φωτί σου τὸ φῶς σου.

Πρὸς Κύριον

Κύριε ἐπίκραξα

Βρᾶμα τῷ ἀγαπητῷ πτώματι, ὑπὲρ ἀτιμίας τῶν παθῶν κατακεκρίσθω πρὸ· καὶ Θεῷ τῷ δι' ἡμᾶς ἀνυψωθέντι ἐν Σταυρῷ· καὶ λογχῇ κεντηθέντι τῷ πλευρᾷ αὐτοῦ, βιώσας ἀμέμπτως ἐπεχθείημεν, ἵνα ζωῆς ἀπολαύσωμεν αἰωνίζοντες, καὶ κράζοντες τὸν Σωτῆρα τῇ ψυχῇ ἡμῶν.

Σταυρῷ πάλαι θάνατον ἔσωσεν, ξύλῳ δὲ πάλιν τῷ ζωῆς ξύλῳ τὸ ξύλον τῶν Σταυρῶν· τῇ παθῶν ἐν τοῖς ὁρμαῖς ἀποσκεψώμεθα πρὸς· καὶ φθάσωμεν τὸν σωτῆριον Ἀνάστασιν· τὸν πάντων δυσωπήσωμεν, φαιδραῖς θείαις λαμπόμενοι, καὶ ἀριστεῖς καλλυνόμενοι, δοξάζοντες τὸν Σωτῆρα τῇ ψυχῇ ἡμῶν.

Τὸν ζωοφόρον Σταυρὸν αἰνέσωμέν σε Κύριε, καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς ἱερὰ τῆς σαρκός σου παθήματα, τῷ λόγχῃ τε, τῷ σφαγῇ, τοῖς γέλωσι, τοῖς ἐμπτυσμοῖς, τοῖς ῥαπίσμασι, καὶ τοῖς κολαφίσμασι, σὺν τῇ πορφύρᾳ καὶ τῷ στέφει τῷ ἀκανθόπλεκτον· ἐν οἷς σε τῆς κατάρας πάντας ἐκλυτρωσάμενον ἔσωσας ἡμᾶς· διὸ δυσωπῶμέν σε, τῷ πταίσαντι τὸν χρόνον ἱλεωθῆναι, καὶ δοῦναι ἡμῖν.

Κύριε καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν. Στίχ. Πρὸ τοῦ ὄρη γενηθῆναι, καὶ πλασθῆναι.

Τὸ Ἐκτενὲς ῥῆμα Κυρίῳ πρὸς Ἄβραμ ἐν ὁράματι, λέγων· μὴ φοβοῦ Ἄβραμ· ἐγὼ ὑπερασπίζω σου, ὁ μισθός σου πολὺς ἔσται σφόδρα· λέγει δὲ Ἄβραμ. Δέσποτα Κύριε τί μοι δώσεις; ἐγὼ δὲ ἀπολύομαι ἄτεκνος· ὁ δὲ υἱὸς Μασὲκ τῆς οἰκογενοῦς μου, οὗτος δαμασκὸς Ἐλιέζερ, καὶ εἶπεν Ἄβραμ· ἐπειδὴ ἐμοὶ οὐκ ἔδωκας σπέρμα, ὁ δὲ οἰκογενής μου κληρονομήσει με, καὶ εὐθὺς φωνὴ Κυρίου ἐγένετο πρὸς αὐτὸν, λέγουσα· οὐ κληρονομήσει σε οὗτος, ἀλλ' ὃς ἐξελεύσεται ἐκ σοῦ, οὗτος κληρονομήσει σε, ἐξήγαγε δὲ αὐτὸν ἔξω, καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον δὴ εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἀρίθμησον τοὺς Ἀστέρας, εἰ δύνῃ ἐξαριθμῆσαι αὐτούς· καὶ εἶπεν, οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου, καὶ ἐπίστευσεν Ἄβραμ τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην· εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν, ἐγὼ ὁ Θεὸς ὁ ἐξαγαγών σε ἐκ χώρας Χαλδαίων, ὥστε δοῦναί σοι τὴν γῆν ταύτην κληρονομῆσαι· εἶπε δὲ. Δέσποτα Κύριε κῇ τί γνώσομαι, ὅτι κληρονομήσω αὐτήν; εἶπε δὲ αὐτῷ· λάβε μοι δάμαλιν τριετίζουσαν, καὶ αἶγα τριετίζουσαν, καὶ κριὸν τριτίζοντα, καὶ τρυγόνα, καὶ περιστεράν· ἔλαβε δὲ αὐτῷ πάντα ταῦτα, καὶ διέλεσε αὐτὰ μέσα, καὶ ἔδωκεν ἕκαστα ἀντιπρόσωπα

σοπα ἀλλήλοις· τὰ δὲ ὄρνεα ἠ σιγᾷ· κατίβη δὲ ὄρτια ἐπὶ τὸ σῶμά σε, ὅπῃ τὰ ὀστέα μάτια αὐτῶν, καὶ συγκλάσει ἀυτῆς Ἄβεσμ· ἐπὶ δὲ Ἡλίε δυσμὰς ἔκστασις ἐπέπεσε τῷ Ἄβεσμ, ᾗ ἐδὲ φόβῳ σκοτεινὸς μέγας ἐπιπέσει αὐτῷ, καὶ ὑβρίσει πρὸς Ἄβεσμ· γνώσουσι γνῶσι ὑπ πάντιον ἔσαι τὸ ὄνομα σε ἐν γῇ ὑκ ἰδίᾳ· καὶ ἀνελώσουσι ἀυτὲς, ἐ κακώσουσι ἀυτὲς, ἐ πασκώσουσιν ἀυτὲς πᾶρακόσια ἔτη, τὸ δὲ ἔθνος ᾧ ἐὰν ἀνελώσουσι, κεινοὶ ἐνὸ· μᾶ δὲ ταῦτα ὀξελώσουσι ὧδε μᾶ ἀποσκιδῆς πολλῆς, σὺ δὲ ἀπολλῶσῃ πρὸς τὴς πατέρας σε ἐν ἀρέμῃ, τεφρεὶς ἐν γήρᾳ καλῷ.

Προκειμένων Ψαλμὸς ᾱ. ἦχ. πλ. δ.

Ὁ κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τῇ Ὑ ψίστε.

Στίχ. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ, ἀντιλήπτωρ μου εἶ.

Παρεμιῶν τὸ Ἀ τάγνωσμα.

Χείλη σοφῶν δίδεται αἰδέσει, καρδίαι δὲ ἀφρόνων ὐκ ἀσφαλῶς· θυσίαι ἀσεβῶν βδέλυγμα Κυρίῳ, ὀυχὶ δὲ κατευθυνόντων ὁσεται παρ' αὐτῷ· βδέλυγμα Κυρίῳ ὁδὸι ἀσεβοῦς, διώκοντας δὲ δικαιοσύνῃν ἀγαπᾷ· παιδεία ἀκάκῳ γνωρίζεται ὑπὸ τῷ πορεύοντων, οἱ δὲ μισοῦντες ἐλέγχῳ πταλτῶσιν αἰσχρῶς. Ἄδης καὶ ἀπώλεια φανερὰ ἐνώπιε τῷ Κυρίῳ, πῶς ὐχὶ καὶ καρδίαι τῷ ἀνθρώπων; ὐκ ἀγαπήσει ἀπαιδευτῳ τὺς ἐλέγχοντας αὐτόν· μᾶ δὲ σοφῶν ὐχ ὁμιλήσει· καρδίας εὐφραινομένης εὐσταση θάλλει, ἐν δὲ λύπαις ὠτὸς συνετοπάζει· καρδία ὀρθὴ ζητεῖ αἴσθησιν, στόμα δὲ ἀπαιδεύτων γνώσεται κακά· πάντα τὸν χρόνον οἱ ὀφθαλμοὶ τῷ κακῶν ἐφορεύσονται κακά, οἱ δὲ ἀγαθοὶ πονηράζουσι δῶρα παντός· κρεῖσσον μικρὰ μετὰς τῷ φόβῳ Κυρίε, ἢ θησαυροὶ μεγάλοι μᾶ ἀφοβίας· κρίσεων ζεισμὸς μᾶ λαχάνων ἐκεῖς φιλίαι καὶ χάειν, ἢ ἐδώδιμος μόχων μετ' ὔχθεος· ἀνὴρ ὀυμώδης ἐδραστικὸν μάχας, μακρόθυμος δὲ κ τῶν μέλλησαν καταφραύνει· μακρόθυμος ἀνὴρ καταρθίσει κρίσεως, ὁ δὲ ἀσεβὴς ἐγείρει μᾶλλον· ὁδοὶ ἀέρων ἐυθρυβίαι ἀκάνθαις, αἱ δὲ τῷ ἀνδρῶν τετειμένῳ.

Εἰς τὸν στίχ. τὸ Ἐδίκαιε. ἦχ. πλ. α. Κλαῦξ.

Ἐξωσμοὶ τῆς ὠδῆς ὁδὸ σε ὑπὸ παθῶν ὁ δύσλωβ. κατηκριβώσθην εἰς βάραθρον. Λύπησ δὲ σοὶ Ἰερὲ ἀθρόοντες ἀπῆξωσαν· σὺ δὲ Χριστὲ μὲ πλήνσας· καὶ τῷ ὄπλῳ τῷ τῷ Σταυρῷ τῆς ἁμαρτίας τὸ ἴγγραφον ἐξαρρήξας, τῇ ἀπωθείᾳ ἐλάμφρυσας, καὶ τῷ Πατρὶ συμῤῥόν με πεποίηκας· θθεν κραυγάζω, ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Ἕτερον· ἦχ. πλ. δ'.

Ἐξ Ἱερουσαλὴμ κατέβλυ ἀπολιθῶσας τῷ ὲν αὐτῇ πᾶς ἔθνοσ γραφέντων ἐκπαλμάτων σε· εἰς Ἰεριχὼ δὲ πορεύομενο, τῇ φωῖς μιμήσει ὁμοιῇ τῷ ὲν αὐτῇ πάλαι δῶρ κακῶν ὑπὸ σὲ φεὶς φόνον ἐκκοδιόντων τοῦ λαοῦ σε, δῶρ τῆς ἁβρακοῆς ψυχρότερος· ἐκτίνων πάσεσι· ὡς λησταῖς ὑπ' ὧν πληγῶτα, καὶ ἁβαθρωπῷ σπανατοῦντα, ὁ τοῖς νόμις, ἐ τῇ λόγχῃ τὸ σῶμα βαμπασθεὶς ἐκκοῦσας δῶρ ἁμαρτίας ἀνθρώπων· ἐ τῶν κοιλων πλύσας δῶρ Σταυρὲ σωτηρίαν ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἵασαί με Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικὸν.

Οἱ Μάρτυρές σε Κύριε ἐθλησθήμωσι τῷ ὲν τῷ βίῳ, καταφρονήσαντες ἐ τῷ βασάνων δῶρ τῶν μέλλησαν ζωῶν, ταύτης κλῆρον μοι ἀνεδείξησαν, ὅθεν καὶ Ἀγγέλοις συμπολλογῶμαι· ἀνῷξ τὰς ἐισεσίας δώρησαι τῷ λαῷ σε τὸ μέγα ἔλεός.

Δόξα. Καὶ νῦν, σταυροθεῖ. ὕμνος ὁ αὐτός.

Κύριε, ὕτε σε ὁ Ἡλίος εἶδε δᾶι τὸ ξύλον κρεμάμενον, Ἡλιε τῆς Δικαιοσύνης, τὰς ἀκτῖνας ἐκαπέκρυψε· καὶ ἡ Σελήνη τὸ φῶς εἰς σκότος μετεβάλετο· ἡ δὲ παρέμοιος σε Μήτηρ τὰ σπλάγχνα διετέρητο.

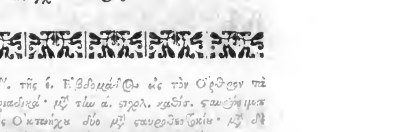

Τῇ δ'. τῆς ἑ. Γ' βδομάδος ὠδὴ τὸν Ὀρθρον τὸ Ἰρμολογ. μῦ τῶν ἁ. στιχηρ. χαῖρε μήτηρ τῆς Ὁκτωήχου ὁ δὲ μῦ σταυροθεῖσα· καὶ δῶ τῶν β'. στιχηρ. λόγον τὸ παρὸν καὶ τὸ ἴδιον· ἦχ. πλ. δ'. Τὸ σταυρῷ.

Ἔταν γδύσωμεν Ἀδᾶμ μὴ φορσπόντας, τῆς ἀκρασίας τὰς καρπὰς πικρὰς ἐφάγοσε· ὐλωθεὶς δῶ ἐκ ξύλῳ, τῶν ἐλυθώσα. Οἰκτίρμον, τῆς καταδίκης τὴ χαλεπῆς· διὸ σοι ἀναβοῶμεν, Σὺ μᾶν ἐγκεκράδεσαι, λέσπερ, ἀπὸ κρατὸς φθορᾶς ἡμᾶς, καὶ φορᾶσιν σε τὸ θέλημα, ὅπως σωθῶμεν ἔλεῶ.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸν ἐξ αἱμάτων σε ἀγνῶν σωματωθέντα, καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν ἐκ σῦ, σωμὴ, τεχθέντα, δῶ ξύλη κρεμάμενον μέσον τῷ κακούργων ὁρῶσα, τὰ σπλάγχνα ἤλγεις, καὶ μῆτρικῶς ἐφθέγξω, ἴβρας· οἴμοι Τέκνον ἐμόν, τίς ἡ θέα, καὶ ἄφατος οἰκονομία σε, δῖ ἧς ἐζώωσας τὸ πλάσμα σε; ἀνυμνοῦ σε τὸ σωπαλαγχον.

Εἰς τῶν γ'. στιχηρὰ λόγομεν τὸ παρὸν πρόσ. τῆς Κυρίε Θεοτόκου, ἦχ. β'. Τῶν ἀρχαιόν.

Τὸ ξύλον τὸ φανάμον ἀνυμνῆντες τὸ Σταυρῷ, τῶν ἄκραι ἀγαθότητα φερσιωσώμεθα σε ἀεί, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐν τάτῳ γὰ κατήχωσας τὰς δυνάμεις τὸ ἐχθρὸ, καὶ ἔδωκας σημέωσιν τοῖς πεσοῦσιν εἰς σέ· ὅθεν ἀχαρίτως βοῶμεν σοι· πάντας αἰχίωσον ἐλεήμως ἁρνοῦντας ἀποπλανῶσαι τῆς ὑπεείας τὸν χρόνον.

Στιχη-

Στιχηρὰ Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Τὸν ἄμωμον Ποιμένα σε καθεῶσα ἡ Ἀμνὰς ἐν ξύλῳ ἀναρτώμενον, ὀλιγωροῦσα μοιχικῶς ἐβόα. Παράτεσο, τί, κατήκρισας ὁ ἀχάριστος λαός, αὐθ' ὧν ἡφίλαν ἤπλωσας εἰς ἀγκάλισιν αὐτοῦ· εἶμοι ἀτεκνίαμαι ἡ ἀνανδρία· ἀλλ' ὀξαγάσθη, ὁ ῥαίμων Ἡλιε, ὁ δοξαζόμενος ἐν τοῖς ὑϊοῖς τῆς ἐπηγείας.

Ψάλλομεν τὸν Κανόνα τὸ Μωσαϊκόν, καὶ τὰ παρόντα Τροπάρια τῆς Κυρίας Γ' ὠδῆς· καὶ εἰσερχόμεθα ἡ ὠδὴ· ᾠδὴ γ'. ἦχος πλ. δ'.

Οὐσιαστικὸν Ἀφ' ἑσπέρας.

Κατακρίνας τὸν ἄρχοντα, ἐν τῷ Σταυρῷ ἔτεινας σὴν Δικαιοκρισίαν παλάμας, νικᾷ δὲ κατ' κρίζων ὄνος με πλαίσμασι σῶσον τὸν ἀσωτον, Σῶτερ, τὸν ᾠδαπεφαγκασά σε τὸν μακρόθυμον.

Ἡν κτίωσάν ποτέ σας παθοπαθῶν βίωσιν, σῶ ἦν ἐνζωλωθ' ἱμοκρισθῶν, Σῶτερ παράγασι, ξένοις ἐκλήμβων, καὶ ἀκαθάρτοις πολίταις, νικᾷ δὲ ὑπερφθονται δίκῃ, ὁ σώσον με.

Μογιλάλα ὡς πάλαι τὰς ἀκοὰς ἰώσιας, ἀνοίξον ψυχῆς μου τὰ ὦτα γνώμη κωφώσεται, καὶ ἐνωτιζέσθω σῦ τὸν σωτήριον λόγον, Ἰησοῦ, ἀξίωσον, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἡ Σωτῆρος πύλη, ἡ θεὸς Θεὸν γέννεσα, ἦν χρισασῶν ἡ θεοτόκος, πάναγνε Δέσποινα, θεῖσατόμβιον ταῖς συμφοραῖς μὲ τῇ βίᾳ, καὶ κλυδωνιζόμβιον, Κόρη, κυβέρνησον.

Εἱρμὸς ἄλλος τῆς Κυρίας Θεοδόκου ἦχος β'.

Στερεόθητε με τὸν νοῦν.

Διὰ πλάγχα οἰκτιρμῶν ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀνάλκευσε με ἐκ βασάνων παθῶν, καὶ ἀνύψωσας χειρὶ εἰς τὰ ὕψη μα.

Ἐκπετάσας ἐν Σταυρῷ τὰς παλάμας σε χειρὶ, τὰ ἔθνη πάντα, τὰ μακρὰν ἀπὸ σῦ ἠγκάλισα, κατεργὸς ἐλῶσα τὸ κράτος σε.

Δόξα.

Τρισυπόστατε Μονὰς, ὑπερήσιε Τελὰς, Θεότης μία· ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιόν, σῶζε τοὺς σεβοντάς σε.

Θεοτοκίον.

Τίς αἰνέσῃ σε γηγενῶν κατ' ἀξίαν ἱκανοῖ, Παρθενομῆτορ; σὺ γὰρ ἐν γνωικεῖ μόνη ὠφθης ἐκλεκτὴ, καὶ πανμακάρεσ Θ.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀνυλώσθης ἐν Σταυρῷ, ἐλογχεύθης δ' πλευρὰν, χολῆς ἐγεύσω δι' ἡμᾶς, Ἰησοῦ, τὸν ἐκ τῆς θεοπρεποῦς θεοπαικμένωτα.

Ὁ Εἱρμός.

Στερεόθητε με τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεὸς ἀνάδειξέ με, χειρὶ τῇ ἀγαθῇ, τῇ δυναμικῇ σε.

Ὠδὴ η'. Παπλωσίας.

Τῷ ἀκοιμήτῳ ὄμματι ὑπιβλέψας με οἰκτιρον τοῦ τῆς ῥαθυμίας νυσταγμοῦ κεκτέμενον, καὶ ὑπνῳ δυαλδόντα τῷ πολυετῇ ἐν κλίνῃ παθῶν· ὁ ὅτι Σταυρῷ τὸν κεφαλὸν σε ἐφεσκλίνας· καὶ ὄλεον ἀνυσανόσας, καὶ τὸν νύκτα μεώσας, Χειρὶ, τῆς ἁμαρτίας, φάς σὺν ἀνηγορσμῆς.

Πλυτοποιῆς χρείσμασι κοσμηθεὶς ἐκ βαπτίσματος, μᾶλλον τῶν πολλῶν ἐν κακίαις ἠμάρτησε, καὶ ζέον ζεγλύμμα τῷ ἀρετῷ ὁ τύλας ἐνῶ, χάραν εἰς μακρὰν ἀποδημήσας κακίας· διὸ με ὀδηγήσαντα ἐναγκάλισε Σῶτερ, τοῦ σῷ Σταυρῷ τεχίζων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μεθύσων παθῶν ἀπόρριψον, ὁ δακρύων σκιζήτησον τὸν καθυρτικὸν ὄβρ νηστείας οἶνον, ψυχὴ, καρδίαν ἐφραίνοντα, ἡ ὑδρὰς μαραίνοντα, καὶ τὰς τῆς σαρκὸς ἀποτεφρῶντα καμίνους, καὶ ἀπεῦσον τοῦ πικρίου ὄβρ σὲ ὅτι ξύλου Χειτῷ συσαυρωθῶσι, καὶ ζήσῃ εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεοῤῥυνῶρ πάναγνε, τῆς ψυχῆς μου τὰ ῥαύμαθα, καὶ τῆς ἁμαρτίας τὰς ἐλὰς ὀξάλιφον, πηγαῖς ἀποσμήχασα ταῖς σὰς πλουσίας τὸ τόκε σε, καὶ τοὺς ὀξ ἀυτῆς ἀπικραθέντας ῥεύσεις· ποῖς σὺ γὰρ ἀνακρίζω, καὶ ποῖς σὲ καταφεύγω· καὶ σὲ ὑπικλίμασι τῶν Κυριεπιμήλων.

Εἱρμὸς ἄλλος. Τὸν ἐν φωνῇ ἀγῆ.

Τὸν σωτῆρα Ἰησοῦν ὑμνήσωμεν οἱ Ἄγγελοι, καὶ ἡμεῖς οἱ γηγενεῖς εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Ἐν τῷ σωτῆρα σε Χριστὲ, τὸν ἐπανθρώπησαντα θέλων ἐλῶν τὸν ὀδικατέρα ζόν, ἐσώσας ἡμᾶς φθορᾶς ἐκλυτρωσάμενος Θ.

Εὐλογητὸς Πατέρα, Τιὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Χερουβικῶς σε, ὦ Τριάς, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, ὑμνοῦ τῶν μίαν Θεότητα, ἀναρχον, ἀπλῶν, καὶ πᾶσιν ἀκατάλικπτον.

Καὶ νῦν.

Τοῖς ἐγκωμίοις σε, ἀγνὴ, λαμπρῶς χαίρουσι πᾶσαι αἱ γῆυαι, τὸν Κτίσ'λον τῷ πόπτακ· ὦ Σῶμα φρικτὸν, ἅρτον παμμακάρεσον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Πάντα ὑπολύσιγκας παθῶν ὑπὸ ἑνὸς, τὸ σωθῆναι με Χριστὲ· ὑμνοῦ σε τῶ σαίφσαν, τὴς ἥλιος· καὶ τῶν σφαγῶν, ὡς τὰς αἰῶνας ἅπαντας.

Αἰνέσωμεν, εὐλογήσωμεν· ὁ Εἱρμός.

Τὸν ἐν φωναῖς ἀγγελικαῖς ἐν Οὐρανοῖς δοξαζόμενον Θεὸν αἰνέσωμεν ἅπαντες οἱ γηγενεῖς εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας.

Ὠδὴ

Ὠδὴ δ'. Ἐξίστη δῶτι τέτρῳ.

Ὁρῶν σε ἐπλωμβόον ἐπὶ Σταυρῷ, πᾶσα δὲ γῆ ζόφῳ σκληνῶτο, Παμβασιλεῦ, ἐθελουσίως βλάπτουσα πάσχοντα τὸν φύσει σε ἀπαθῆ· διὸ σε ἱκετεύω, τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, ὡς ἰατρός, Χριστὲ, θεράπευσον.

Ὁ Δὺς σωτηρώδεις καταλειπὼν, τὰς εἰς Ἅιδου φυρούσας διώδευσα, σώτωρ βαθὺ ἔχων ὠθεκύκλωσε τὰς ἡδονὰς, καὶ τῷ παθῶν τὸν ὄλισθον, καὶ τῷ καταιγίδι τῷ πειρασμῷ· διὸ σε ἱκετεύω, τῷ σῷ Σταυρῷ με σῶσον, Χριστὲ, ὡς μόνως πολυέλεως.

Χειμῶνι σωτηρίῳ πειρασμῷ, καὶ παθῶν ζοκυμίαις ποντούμενος, καὶ ἡδονῶν σάλῳ χειμαζόμενος χαλεπῶς, τὸ τῆς ὑποσίας πέλαγος ἔφθασα τὸ σωτῆρον, ἐ γαλήνης· ἐν ᾧ με κυβερνήσας τῷ σῷ Σταυρῷ, Οἰκτίρμον, πρὸς σωτηρίαν ἐγκαθόρμισον.

Θεοτοκίον.

Σὺ ἔλαβες, Παρθένε, σάρκα σωθεῖς τὸν τὰ σύμπαντα δημιουργήσαντα Λόγον Θεῦ, ἄνθρωπον ἐπλασμένον τῷ τῆς σαρκός· ἀνθ' ὧν φθορᾶς δὲ πάντας, ἀνθ' ὧν ὠδίνων τῷ μητρικῶν, διὸ σε Θεοτόκον, καὶ γλώσσῃ, καὶ καρδίᾳ ὁμολογοῦντες μεγαλυνόμεθα.

Ἄλλος. Τῷ παρθενίαν σε.

Εἰκὼν ὑπάρχων σαρκοθεῖσα, Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα φθορᾶς πᾶσι ζωὴν, τὸ θανάτου σκληρότητα λύσῃς.

Ξύλῳ τετύπεσμαι, καὶ Σταυρῷ ξύλῳ ἔζησα· ἐν ᾧ ὁ Χριστός με σεσωληθεὶς, τὸν ἐχθρόν μου ἐθανάτωσε.

Δόξα.

Ὡς συνυπάρχοντα τὸν Υἱὸν τῷ Γεννήτορι, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον συμπαῖον ὁμοφυῶς προσκυνήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα φοβερόν, ἐ ἐξαίσιον ἄκουσμα, πῶς καὶ ὡς Μήτηρ τίκτει ἀγνὴ, καὶ ἐκ ἔγνως ὡς Παρθένος φθορέα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὑμνῶ τὸν λόγχην σου, ἀνυμνῶ ἐ τὰς ἥλους σου, τὸν ἀσπόγγον, τὸν κάλαμον, τὸν Σταυρὸν, δι' ὧν σέσωσμαι, Ἰησοῦ ὁ Θεός.

Ὁ Εἱρμός.

Τὴν παρθενίαν σου, Θεοτόκε ἀμίαντε, ἐν ᾗ κατέφλιξε τὸ πῦρ τὰς Θεότητος, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλυνόμεθα.

Τὸ Ἐπεκόγκιον τῇ ᾠδῇ. Εἰς τὸν στίχ. τὸ Ἐδίκαιώθη ἡ καρδία μου. στίχ. γ'. εἶπε.

Τὸ ὕψος τῆς ἁμαρτίας καταλιποῦσα ψυχή μου, ἐλθὲ τὸ βάθος τῆς ἁμαρτίας καταλιποῦσα, πονηρῶς ὁδοστάτουσα ἐμπεσοῦσα· ζαυμάτων δὲ ὁδοδότων γέμουσα, κεῖσαι ἐθρεμμένη ἄπορος· διὸ βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ δῆσε σε σωθέντα, καὶ μόλωπας ἑκουσίως δεξαμένῳ· ἐπιμελήθητί μου, Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Ἐπεκόγκιον τὸ δ'.

Τοῖς ληστρικοῖς λογισμοῖς ζαυματοδοὺς ὁ ἐλαιοφόρος, ἡμίθνητος γέγονα, Κύριε· προσπίπτω δὲ ὁ χρεὼς παρῴδων ἡμαθαῆ καπηλῶν πυγχάνοντα, καὶ τίχαις ἀνθρωπίναις ἀναζέοντα· διὸ χαλεπῶς ὀδυρόμενος, ἐν ταπεινώσει καρδίας κραυγάζω σοι· Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐπήκοόν μου γενοῦ ὡς ἐλαιοφόρος ἐπ' ἐμὲ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Μαρτ.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀθλήσαντες, οἱ νικήσαντες τὸν πλάνον τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ· ἀπολάβετε τὸν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασανοις αἰκιζόμενοι ἐφραίνεσθε· καὶ γὰ τὰ αἵματα ὑμῶν γόνος ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· προσβάσατε τῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν, σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Παῖς σου ὡς εἶδέ σε σαρκὶ κρεμάμενον τῷ ξύλῳ, τῷ καρδίᾳ ἐπροσκύσεν, καὶ ὠλόλυξε δακρύουσα. Λέγει, πῶς μου ἥδυς παμφίλτατε Ἰησοῦ, Τί με, ἐ Κύριε; μὴ λίπῃς με μόνην Χριστὲ, τὴν τεκοῦσάν σε.

Εἰς τὴν Τριτάκτην. Τροπάριον τῆς Προφητείας· ἦχος α'.

Τὰς ἀλγηδόνας τῆς Ἀγίων, ἃς ὑπὲρ σοῦ ὑπέμεινεν, δυσωπήθητι κύριε, ἐ πάσας ἡμῖν τὰς ὀδυνὰς ἴασαι, φιλάνθρωπε, δυόμεθα.

Προκείμενον Ψαλμῶν ψ'. ἦχος δ'.

Ἀγαθὸν, τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Στίχ. Τοῦ ἀναγγέλλειν τὸ πρωΐ τὸ ἔλεός σου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Οὕτω λέγει Κύριος, ἐγὼ θεὸς πρῶτος, καὶ εἰς τὰ ὑπερχόμενα ἐγώ εἰμι· ἔδυσαν ἔθνη καὶ ἐφοβήθησαν, τὰ ἄκρα τῆς γῆς ἤγγισαν, καὶ ἦλθον ἅμα, κρίνουν ἤγγισαν τῷ πλησίον, καὶ τῷ ἀδελφῷ βοηθήσει· καὶ ἐρεῖ, ἴσχυσεν ἀνὴρ τέκτων, καὶ χαλκεὺς τύπῳ σφύρῃ, ἅμα ἐλαύνων· πότε μᾶλλον ἐρεῖ, σύμβλημα καλόν ἐστιν· ἰσχύσωσαν αὐτὰ ἐν ἥλοις· θήσουσιν αὐτὰ, καὶ ἐ κινηθήσονται· σὺ δὲ Ἰσραὴλ παῖς μου Ἰακὼβ, καὶ ὃν ἐξελεξάμην σπέρμα Ἀβραὰμ, ὃν ἠγάπησα, ἃ ἀντελαβόμην ἀπ' ἄκρων τῆς γῆς, καὶ ἐκ τῶν σκοπιῶν αὐτῆς ἐκάλεσά σε, καὶ εἶπά σοι, παῖς μου εἶ, ἐξελεξάμην σε, καὶ ἐκ ἐγκατέλιπόν σε, μὴ φοβοῦ, μετ' σοῦ γάρ εἰμι, μὴ πλανῶ· ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ Θεός σου, ὁ ἐνισχύσας σε καὶ ἐβοήθησά σοι, καὶ ἠσφαλισάμην σε τῇ δεξιᾷ τῇ δικαίᾳ μου· ἰδοὺ αἰσχυνθήσονται, ἐ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοί σοι, ἔσονται γὰ ὡς οὐκ ὄντες· καὶ ἀπολοῦνται πάντες οἱ ἀντίδικοί σου· ζητήσεις αὐτοὺς, καὶ ἐ μὴ εὕρῃς τοὺς ἀνθρώπους, οἳ πεφυτήκασιν εἰς σέ· ἔσονται γὰ ὡς οὐκ ὄντες· καὶ

ἐκ ἴσουται οἱ ἀπωλόμενοί σε· ὅτι ἐγὼ ὁ Θεός σου, ὁ κραταιὸς τῆς δικαιοσύνης σου, ὁ λέγων σοι, μὴ φοβοῦ Ἰακὼβ ὀλιγοστὸς Ἰσραήλ· ἐγὼ ἐβοηθησά σοι, λέγει ὁ Θεός σου, ὁ λυτρούμενός σε Ἰσραήλ.

Προκείμενον Ψαλμὸς ιβ'. ἦχος πλ. β'.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο. Στίχ. Ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν, καὶ περιέζωσατο.

Τῇ Τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἑσπερινὸν τὰ θεῖα Κύριον. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα· στιχ. Ἰδιόμελον, ὁ λιτόμενον. Δόξ. Ἀναξιόμεθα δὲ στίχ. ἀπὸ τοῦ· Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρῳ αὐτῶν· ἦχος πλ. δ'.

Τοῖς σοῖς ἐμοῖς λογισμοῖς λιταῖς προσπεσών, ἐσωλήθευσα ὁ πάλαι τὸν νοῦν· καὶ δεινῶς πληγωθείς, ὄλεθρόν με τῷ ψυχῷ τετραυμάτισμαι· καὶ ἔνδυσιν κεῖμαι γυμνὸς ἀρετῆς ἐν τῇ τοῦ βίου ὁδῷ. Ἱερεῖς δὲ ἰδών με τοῦ μώλωπος ὀδυνάμενον, δέξῃ τὸ ἀνίατον παρεῤῥῶν, εἰς ὑπηθλότητα με. Λῃστὴς δὲ πάλιν μὴ φέρων τῶν ψυχοβλαβῶν ἀληθόνα, καὶ αὐτὸς καπηλῶν, ἀπεπαρθλῶν μοι· σὺ δὲ ὁ Δεσπότης εἰκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ Μαρίας σπερμοθῶσαι, Χριστὲ ὁ Θεός· τῇ φιλανθρωπίᾳ σου θεράπευσόν μοι τῶν ἴασιν, ὑπηκόων ἐπ' ἐμὲ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ.

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐδεήθην· πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ.

Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησιν μου.

Ἐν τῇ ἀρετῇ, καὶ ἕξει τὸ ἔπαινόν σου, φρίσσει τοῖς Ἀγγέλοις· ξίφει γὰρ ἔλεινας τὰς ἀυχένας δέξῃ σὲ τὸν κλίναντα Οὐρανὸς, καὶ καταβάντα· ἐξέχεας τὸ αἷμα αὐτοῦ δέξῃ σὲ τὸν καινώσαντα ἑαυτὸν, καὶ μορφὴν θέλω λαβόντα, ἐπατενισθησόμενον ἕως Φαράτ, τῷ πλευρίαν σε μυϊσθέντα· ἐν ταῖς ἐσχάταις καὶ τὸ πλήθος ἠθροίκτισεν σε ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐ' τοῦ ἐκλιπεῖν ὅσιον ἐμέ.

Ἑσπερινὸν στιχ. Θεσσάμενον, τὸ κυρίε Ἰωσήφ, ἦχος πλ. δ'.

Κύριε εἰ καὶ κεκτιμένος.

Κτίσει, σὺ τὸς ἱερεῖς Μαθητάς σε λογικὰς Οὐρανὸς ἐδωρίζας· τούτων ἱερεῖς μισοτέκνας τῶν τῆς γῆς κακῶν με λέξωσας· δι' ἐγκατείας ὑλῶν, σωιόσεως ἐκόστετο τῆς θεοῦ τὸ πλῆθ ἀ λογισμόν μου, ὡς Οἰκτίρμων, καὶ φιλάνθρωπος.

Σήμειον.

Στίχ. Ἐ' ν ὁδῷ ταύτῃ, ᾗ ἐπορεύθ.

Ἔκλειτες πάντες τὸν κρημνὸν τῆς ὑπεισάς ὡς συνεργὸν θείαν ἀφεξιεν, πλανώσαμθ ὀξ ὅλης καρδίας, καὶ τοῦ Σωτῆρ βοήσωμθ· δέξῃ τῶν σῶν Μαθητῶν, Κύριε πολυέλεε, σώσον τὰς ψυχάς σε ὑμνοῦντας, ὡς οἰκτίρμων, καὶ φιλάνθρωπος.

Ἕτερον τοῦ Κυρίε Θεοδώρου, ἦχος ὁ αὐτός. Τῷ ἀνδρὶ τῷ καὶ ἀρεσκόντων.

Στίχ.

Κατενόησε εἰς τὰ δίκαια καὶ ἐπί.

Ἀπόστολοι παράδοξοι, οἱ τῆς Κόσμε φρεσβεῖαι, ἀδιανόητον ἰάσεσι, τῆς ὑγείας φύλακες, ἀμφοτέρες δεν ἡμᾶς σωτηρίσατε ἀ πεσείας τὸν χρόνον διέπαιδεύοντας· ἐν ἀλλήλοις ἐνδίκως ἐρίωλόντας, τὸν νέν ἀνακόλπτον τῶν παθῶν φυλάξαντες, ἵνα ἀσυμβ Χριστῷ, ὡς νικητὴν ἀξανασκέντι, ὑμνοῦ ἅπαντες.

Ἕτερον στιχ. καὶ Ἀλλοβήτην· ἦχ. δ'.

Ἡ Θεῖαν δέδεκυσιν ἐξαλλάξαι.

Στίχ. Ἀ πάλαι φυγὴ ἀπ' ἐμέ.

Ἄπας ὁ βίος μου μὴ πορεύν, καὶ τελικῶν ἐκδεδυπάπτηκα· ἄφρ δ'ωσύνομαι κάν ἐν γήρει μεζογενάμ ἄπαρ ἐξήμαρτον. Δικαιοκρῖτ τῶν ἀπίστων, καὶ ἰαῖρί τῶν νοσούντων Κύριε, φρίν εἰς τέλ. ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐ' κέκραξα πρὸς σὲ Κύριε, Κύριε, εἰσπ., σὺ εἶ.

Βᾶρυ σωίχραμαι ἀμελείας, τοῦ βορβόρου ἐγκυλινδήθημ· βίλει κατὰ τὸ μέγ ἔλεός σε βοτρεφοῦ ἀμελουμένων, καὶ λύτρωτὸ ἐπλανημένων. Κύριε, φρίν εἰς τέλ. ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Πρὸς τὸν Κύριον ὅτε θλίβομαι ἐβόησα.

Γέροντα σεσεμόμεθα τῶν ἀνθρώπων, γεωργήσας ὡς γεηπόνος γαμεῖ· γαμεῖ ἀμέλησα σῆ θεοτόκε, καὶ παρέβλω μιάνας κοίτω ἐμήν· ὁ ἀπὸ γῆς πλασθεργόσας, τὸ πλάσμα σε μὴ παείδης, Κύριε, φρίν εἰς τέλ. ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ῥῦσαί με ἐκ τῶν καταδιωκόντων.

Ἡμῶν γέροντα τῆ ψυχῆ μου, τῆς σαρκὸς μὲ θεῖσιλεν ποιπαίρμῶν· δ'αίμων παρ γίνον κατεσάθλ, ἡδονᾶς δ'υλῶν καὶ ἀποπάμασι· τῇ ἀπλαγχρία σε φύσει, φυγαδέ τὰ τῶν δαιμόνων Κύριε, φρίν εἰς τέλ. ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐ' ἐάσῃς ἐκ φυλακῆς τὴν.

Ἐκὼν ὀξήμαρτον ὑπὲρ πάντας, δέξ τοῦτο ἐγκαταλίλειμμαι· ἴχω ἀντίδικον τῆς ψυχῆς μου τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, καὶ σκοτίζει με· ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει, ἐκ ὁδηγὸς πλανωμένων Κύριε, φρίν εἰς τέλ. ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐ' μὴ ὑπορθώσῃ σε κύριε.

Ζήσεται, ἐλεήσῃ ὁ Προφήτης, ἡ ψυχή μου, Κύριε, καὶ αἰνέσει σε· ζήτησον φεῖσαι τῶν πλανηθέν με, ἐν ἀρθμισθεν με τῇ πόιμνη σε· δός μοι καιρὸν μετανοίας, ἵνα ἐγνεῖσον βοᾷ σοι, Κύριε

Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε.

Ἤμαρτον, ἡμάρτον ἀθετήσας τὰ προσάγματά σου· Χριστὲ ὁ Θεός· Ἴλεως γδ̀ μοι ὦ ἐργάτα, ἵνα βλέψω τῆς ἐνδοθεν ὀφθαλμοῖς, καὶ ἀπφύγω τὸ σκότος, καὶ μὴ φθαρῶ βοσσω. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσον με.

Στίχ. Γενηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα.

Θήρας με ἄγριος ἐδείχον, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν με ἅρπασον, Δέσποτα· θέλεις γδ̀ ἅπαντας τὴν σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν πάντας ἀνθρώπους, ὡς Κτίστης, καὶ μὴ πάντων με σῶσον. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἐὰν ἀνομίας φυλάξῃς.

Ἄμα γίνε μοι ἐργάτα, Λύξωτὰ, Σωτὴρ μου, καὶ μὴ ἀπόσῃ με, ἴδε με κάμψαντα ἀνομίαις, καὶ διάσῳσόν με ὡς παιδοτρίβαμος, ἵνα καὶγὼ ἐξαγγέλλω τὰς πρόξεις μου, καὶ βοαῖ σοι. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἔγκεκρυμμαι τῷ ὀνόματός σου.

Κρύψας τὸ πάλαιόν τὸ σοδὸν μοι, ὡς ἀγρώμων δοῦλος, τῇ γῇ κατέχωσα· καὶ γδ̀ ὡς ἄχρηστος καπνοείθλω, καὶ ἡ τολμὰ λοιπὸν ἐξαιτῆσαί σοι, ὡς ἀνεξίκακος οἰκτιρμόν με, ἵνα καὶγὼ ἀνακράζω. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος, ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας.

Λίμνην ἐξήρανας παθημάτων τῆς αἱμορρούσης ἀφῆ κραταιάν σου· λήψομαι ἄφεσιν ἐγκλημάτων ἀδιάκτῳ πίστει σοι προσερχόμενος· δίξαι καὶμὲ ὡς ἐκείνην, καὶ ἴασαί μου τὸ ἄλγος. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος, ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ὅτι ἐν τῷ Κυρίῳ τὸ ἵλεως.

Μέλλεις καθίζειν ἐπὶ θρόνου, ὁ ποιητὰς λόγων τῶν Οὐρανῶν, καὶ τὴν γῆν· μέλλομεν ἅπαντες ἐξαγγέλλειν σοι τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· πρὸ τῆς ἡμέρας σκότος ἐν μετανοίᾳ με δίξαι. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος, ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη.

Νεῦσον τῷ ὄμματι τῆς διανοίας μου, καὶ γνῶ μοι ἵλεως, μόνε Σωτὴρ· τάμαζον δύψησιν ἰαμάτων τῇ ἀθλίᾳ μου, καὶ ταλαιπώρῳ ψυχῇ· ἀπόσμηξον ἐν τῷ ῥύπῳ τῶν ἔργων μου, ἵνα μέλψω. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἵλεως.

Ἵνφ πυρίπνοον ὁ βελίαρ, ἐκθηριοῦσαι ἀνδρὸν τὸν ταπεινόν μου ψυχὸν, ξένον ἐποίησέ με, Οἰκτίρμον, φωτισμῶ τῆς γνώσεως τῶν προσώπου σου· ὁ κραταιὸς ἐν ἰσχύι τότε σκῦλόν ἅρπασόν με. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἥξει πᾶσα σὰρξ.

Ὅλος τῆς πάθεσιν ἐδουλώθην, ἐγκαταλείψας νόμον, καὶ θείας γραφάς· ὅλον με ἴασαι, δέσποτα, δι' ἐμὲ κατ' ἐμὲ γεγονὼς, ἀγαθέ· ἐπίστρεψόν με, Οἰκτίρμον, ὁ τῶν παθῶν καθαιρέτης. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Στίχ. Ἔλεησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Πόνῳ τῆς δάκρυσι καταβρέξαι τὰς ἀχράντους σου, καὶ τιμίας πόδας σου, πάντας προσῴκισας τῷ προσέχειν, καὶ λαμβάνειν λύσιν τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν· ὧντις τλὼ πίστι ᾠδήχθη κἀμοὶ, Σωτὴρ, τὸ βοᾶν σοι. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ῥύπον καθάρισον τῆς ψυχῆς μου, ὁ δι' ἐμὲ πτωχεύσας, καὶ ὑπτάσας σαρκί· ῥαπίδα ἐλαίου σου καταπέμψας τῷ ἀθενεῖ, καὶ τραυλαμβόῳ, Χριστέ, ἀπόπλυνον ἐκ τῶν ῥύπου, ἰάζωσον ἀδυνάτα. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Στήριξον, Δέσποτα, τλὼ ψυχλόν μου σοὶ προσρίψαντα, καὶ σοι δουλεύειν αἰ· σκέπη ὑπάρχεις γάρ μου, καὶ φύλαξ, καὶ ἀντίληψις, καὶ βοήθεια ἀξίωσον, Θεὲ Λόγε, βοᾶν με ἐν παῤῥησίᾳ. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἶχες ἀπέρθητον ἡμῖν γδῶ, Ἰησοῦ Σωτὴρ, καὶ ἐλεήμων Θεός· ζῶπυρε, καὶ ἔρρωσο ἀπατηλοῖς γδ̀ συμπεπόκαμεν, ἀλλ' ἀνάστησον, ὡς ἐγείρας, τὸ πλάσμα, καὶ ἐξαλλάξηδι ὡς Οἰκτίρμων. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Υἱὸς ὁ ἄσωτος ἐγκείμενον, βρασυοφρόνησας τὸν πλοῦτον, λιμῷ νῦν τήκομαι· ὑπὸ τλὼ σκέπλω σου καταδύσω, ὥσπερ σκῆνον δίξαι με Πάτερ ἀγαθέ· καὶ μέτοχον τῆς τραπέζης ἀξίωσον τῆς βοᾶν σοι. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Φθόνῳ ἐξέβαλε Παράδεισον τὸν Πρωτόπλαστον ὁ ἀρχέκακος, φάσκων τὸ Μνησθῆτι ὅτι ξύλου, ὁ Λῃστὴς, ἀπέλαβε τὸν Παράδεισον, ἐγὼ δὲ πίστει, καὶ φόβῳ τὸ Μνησθητί μου βοᾶ σοι. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Χεῖρά μοι ἔκτεινον ὡς τῷ Πέτρῳ, καὶ ἀνάγαγε τῇ βυθῷ ὁ Θεός· χάρεν, καὶ ἴλεώς μοι παράσχε, τῇ πρεσβείᾳ τῆς παναμώμου Μητρὸς, τῆς σὲ τεκούσης ἀπορρήτως, καὶ τῶν Ἁγίων σου πάντων. Κύριε, πρὶν ἀς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ψάλλοντα δίξαι με καθ' ἑκάστην ὁ Λυτὴς, ὁ λύσων τλὼ ἁμαρτίαν μου· ψυχὴν, καὶ σῶμά

μι ὁλοκλήρους εἰς τὰς χεῖράς σε Φῶς τίθημι· καὶ ὐ νυκτὶ, καὶ ἡμέρᾳ χρεωκόπον σοι. Κύριε, φρὴν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Δόξα.

Ὦ Τῆς ἀφάτε σου φιλανθρωπίας, ὑπερφυᾶδε, ἀνεξίκακε Κύριε, ὦ ἀναμαρτήτε, καὶ Οἰκτίρμον, μή με ἀποῤῥίψῃς ἀπὸ τῆς εὐφροσύνης σε· ὅπως κἀγὼ δίκαιός σε χαίρων, καὶ ἀλλοίων βοά σοι. Κύριε, φρὴν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Ὦ Τῇ ἀῤῥήτῳ συγκαταβάσει, ὦ τῆ ξένε τόκε τὸ ὑπερθαύμαστον· ὦ πῶς Παρθένῳ βρέφος σε φέρε ἐν ἀγκάλαις ταύτῃ, τὸν Ποιητὴν, καὶ Θεὸν, ὁ οὖ αὐτὸς σαρκωθῆναι καταδιξάμενος, διέργηδε. Κύριε, φρὴν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Εἰσοδος. Φαῦς ἱλαρὸν. Ἐπῳδὴ Περικείμενον Ψαλμὸς ριγ'. ἦχος δ'.

Θ ὸς σκεπαστόν Κύριος.

Στίχ. Τ' ἀληθῆ ὁ κείνων τὸν γῆν.

Τοιούτους τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐπάνω δὲ Ἀβραὰμ ἐβδομηκοντούτης, καὶ ἄφθη Κύριος τῷ Ἀβραὰμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός σε, διάρεσκε ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ γίνε ἄμεμπτος· καὶ θήσομαι τὸν διαθήκην μου ἀνὰ μέσον ἐμοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον σε· καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα· καὶ ἔπεσεν Ἀβραὰμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ. καὶ ἐλάλησεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, λέγων· καὶ ἐγὼ ἰδοὺ ἡ διαθήκη μου μοῦ σὺ, καὶ ἔσῃ Πατὴρ πολλῶν ἐθνῶν· καὶ οὐ κληθήσεται ἔτι τὸ ὄνομά σε Ἀβραὰμ, ἀλλ' ἔσται τὸ ὄνομά σε Ἀβραάμ, ὅτι Πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε, καὶ αὐξανῶ σε σφόδρα σφόδρα, καὶ θήσω σε εἰς ἔθνη· καὶ Βασιλεῖς ἐκ σοῦ ἐξελεύσονται· καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου ἀνὰ μέσον σου· καὶ ἀνὰ μέσον τὸ σπέρματός σου μοῦ σὲ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν, εἰς διαθήκην αἰώνιον εἶναι σοὶ Θεὸς, καὶ τῷ σπέρματός σου μοῦ σέ· καὶ δώσω σοὶ καὶ τῷ σπέρματί σου μοῦ σε τὴν γῆν, ἣν παροικεῖς, πᾶσαν τὴν γῆν Χαναὰν εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον, καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν· καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Ἀβραὰμ, σὺ δὲ τὴν διαθήκην μου διατηρήσεις, σὺ καὶ τὸ σπέρμα σε μοῦ σὲ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν.

Προκείμενον Ψαλμὸς ιε'. ἦχος πλ. β'.

Κύριε τῇ ἅγιά σου κεφαλῇ.

Στίχ. Κύριε τῇ δόξῃ σου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱὸς σοφὸς Φρένα Πατέρα, υἱὸς δὲ ἀφρονῆ μυκτηρίζει Μητέρα αὐτὸ· ἀνοητε τέλεοι ἐνδιᾶς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος κατὸ δύνων πορδέται· ὑπερτίθεται λογισμὸς οἱ μὴ πιμάντες συμβάσια, ἐν δὲ καρδίαις βελβολημένοι μόχις βουλή· ὁ μὴ ὑπακούσι ὁ κακὸς αὐτῇ, ὁ δὲ μὴ εἴπῃ καιρὸν τ καὶ καλὸν τοῦ κοινοῦ· ὁδὸ ζωῆς ὀξυνόημα ἔσωτε, ἵνα σκολίνας ἐκ τῆ Ἀΐδ σωθῇ· οἶκος ὑβριστὰν καταπαῖ Κύριος, ἑστήρισε δὲ ὅριον χήρας· βδέλυγμα Κυρίῳ λογισμὸς ἄδικος, ἀγνὰν δὲ ῥήσεις σεμνά· ὀξόλυσιν ἑαυτὸν ὁ ἀφοβολήπτης, ὁ δὲ μισῶν δώσον λήψεις, σώζεται· ἐλεημοσύαις, καὶ πίστεσιν ἀποκαθαίρονται ἁμαρτίαι· τοῦ δὲ φόβῳ Κυρίε ἐκκλίνει πᾶς ἀπὸ κακῆ· καρδίαι δίκαιον μελετῶσι πίστεις, στόμα δὲ ἀσεβῶν ἀποκέντηται κακά· δικαιοῖ Φῶς Κυρίε ὁδὸ ἀνθρώπων δικαίων· μακρὸν ἀπέχει ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀσεβῶν, δίκαιός δὲ δικαίων ἐπακούει· κρίσεων ὀλίγη λῆψις μὴ δικαιοσύνης, ἢ πολλὰ χρήματα μὴ ἀδικίας. Καρδία ἀνδρὸς λογιζέσθω δίκαια, γίνα τὸ τῷ Θεῷ διορθωθῇ τὰ βήματα αὐτοῦ. Θεωρῶν ὀφθαλμὸς καλὰ, διφαίνει καρδίαν· φθορὰ δὲ ἀγαθὰ παίνου ὀξᾶ· ὃς ἀποθάπτει παῖδίαν μισεῖ ἑαυτὸν· ὁ δὲ πεῖθον ἐλέγχως ἀγαπᾷ ψυχὴν αὐτοῦ· φόβος Κυρίε παιδεία Φ σοφία, Φ ἀρχὴ δόξης ἀποκρίθήσεται ἀυτῇ· πάντα τὰ ἔργα τῆ πανσεβῆ φανερὰ Φῶς τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐν ἡμέρᾳ κακῆ ὀλίγται· ἀκάθαρτον Φῶς Θεῷ πᾶς ὑψηλοκάρδιος· χεὶρ δὲ χεῖρας ἐμβαλὼν ἀδίκως οὐκ ἀποφωθήσεται· ἀρχὴ ὁδοῦ ἀγαθὴ τὸ ποιῆν τὰ δίκαια· δεκτὰ δὲ Φῶς Θεοῦ μᾶλλον ἢ θῦαι θυσίας· ὁ ζητῶν τὸν Κύριον, ὁρίσεις γνῶσιν μοῦ δικαιοσύης· οἱ δὲ ὀρθῶς ζητοῦντες αὐτὸν ἐφήσουν εὐρεῖαν· πάντα τὰ ἔργα τῆ Κυρίε μοῦ δικαιοσύης· φυλάσσεται δὲ ὁ ἀσεβὴς εἰς ἡμέραν κακήν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Περιστασμένων· εἰς τὸν Ἑσπέρινον Ἀλληλουϊάριον ἐν τοῖς Κελλίοις.

Τῇ Πέμπτῃ τῆς Πέμπτης Ἑβδομάδος σπουδῆς ἄρχε δ'. τῆς νηστείς· ὑποπαρέσται ἡμῖν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, γίνεται Εὐλογητὸς Φῶς τὸ Γερέως, ὡς συνήθως, καὶ λιτορμὸν τὸν Ἰωακὰμ, τὸ Ἀλληλουϊα, καὶ τὰ Τεταὶ καὶ ὡς ἐθῶ τῆ ἦχε· ἐγκολεγόμεθ καὶ τὸ ἐνδιάπαυσον κάθισμα τῆ Ψαλτικῆ, ἐπὶ λιτορμῷ τὰ κεῖτε. τῆς Οἰκτικήρμον, Φ ἀναγνώσκομεθ τὸν βίον τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, δ σεις δύο· ἐπὶ τὸ Ν. καὶ δὴ θεὸς ἀρχόμενος τὰ μεγάλα Κανόνος· αἰρομένου, Φ μὴ σωπτεμένης καρδίας, Φ φωνῆς, ποιήσεις εἰς καθ' ἑσ Τεσσ. μεταιτίας γ'. Κατὰν ὁ μέγας, πόθημα τῆ Ἁγίς Παῦρε ἡμῶν Ἀνδρέη Κρήτης τῆ Ἱεροσολυμίτου.

Ὠδὴ ά. ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἱρμός.

Βοηθὸς, καὶ σκεπαστής ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεὸς, καὶ δοξάσω αὐτόν. „ Θεὸς τῆ Παῦρός μου, Φ ὑψώσω αὐτόν. ἐνδόξως „ γὰρ δεδόξασται.

Δόξ.

Αἰῶ.

ΠΟ'δεν ἀξίομαι ἅγιωΐν τὰς τὰ ἀθλία μὲ βίω ἀφεύξεις; ποίαν ἀπαρχὴν ὑπισχνοῦμαι, Χριστὲ, τῇ σῇ ἀγιωσύνῃ; ἀλλ', ὡς ἐλεήμονος, μοι δὸς ἀφαπώμενόν σου ἔλεος.

Δέσποτα, πάλαια ψυχὴ, σωῦ τῇ σαρκί σε, τῷ πάντων Κτίστῃ ὁμολογῶ, καὶ ἀπόχρη λοιπὸν τῆς φρὶν ἀλογίας, ἡ θεοσάραγξ Θεοῦ, ἐν μετανοίᾳ διέκρυε.

ΤΟν Πεφυτόπαισον· Α'δὲμ τῇ ἀφθαβάσει ἀφαζηλώσας, ἔγνων ἐμαυτὸν γυμνωθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς ἀϊδίου Βασιλείας, καὶ ζωῆς δῆθ τὰς ἀμέτρίας μοι.

Ο'ἴμοι πάλαια ψυχὴ, τί ὁμοιώθης τῇ φεύτῃ Εὔᾳ; ἀϊδὲς ἦθ κακῶς, ἐ ἐξώθης παρὸς, καὶ ἠλω τῷ ἔρωτι, καὶ ἐγδοτὸν φευστὰς τῆς ἀφροδίγνη βρώσεως.

Α'Νῦ Εὔας αἰδυπὴς ἡ νοητή μοι κατὴν Εὔα, ὁ ἐν τῇ σαρκὶ ἐμπαθὴς λογισμός, ἑσκιὺς τὰ ἤδεα, καὶ γλώμβῳ· αὐ τῆς πικρᾶς κατατρώσεως.

Ε'Παξίως τῆς Ε'δὲμ φρουξεβρύκη ὡς μὴ συλάξαι μίαν σε, Σωτὴρ, ἐντολὴν ὁ Α'δὲμ· ἰσῷ δὲ τί πάθω, αὐθεῖῳ δῆθ παντὸς τὰ ζωηρὰ σε λόγια;

Τὴν τῆ Καὶν ὑπηλθὸν μιαιφονίαν τῇ περαιρέσει, γέγονα φονεὺς σιωιδὴν ψυχῆς, ζωώσας τὴν σάρκα, καὶ γρατθσας κατ' αὐτῆς, ζωὶς πονηρᾶς μὲ ἀφεξεσι.

Η'τῆ Α'βελ, Ι'ησῦ, ὀχ' ὡμοιώθω δικαιοσύνῃ, δῶρα σοι δικτὰ ὦ φρουκῆα ποτέ, ὦ ἀφεξεις ἐνθέως, ὦ θυσίαν κραδεκὴν, ὦ βίον ἀγεπίλυπτον.

Ω'Σ ὁ Καὶν ἐ ἡμῶς, ψυχὴ ἀθλία, τῷ πάντων Κτίσῃ ἀφεξεις ῥυπαρᾶς, ἐ θυσίαν ψεκτὴν, ἐ ἄχρηστον βίον φρονημάτομβρ ὁμῶς, ἀλλ ἐ κατκεῖσηθῆν.

Τὸν πλὸν ὁ κεκμὸς ζωοθλασήσας ἐνίπηκέ μοι σάρκα, ἐ ὀστᾶ, ἐ πνοὴν, ἐ ζωὴν· ἀλλ' ὦ Ποιητά μου, Λύζωτά μου, ἐ Κελτὰ, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ε'ξαγγέλω σοι, Σωτὴρ, τὰς ἁμρτίας, ἃς ἐργασάμην, ἐ τὰς τῆς ψυχῆς, ἡ τὰ σωματός μου πλημὰς, ἃς οἱ ὑνδν μιαφόνοι λογισμοὶ λησεικῶς μοι ἐπίσπκαν.

Ε'Γ καὶ ἤλθτον, Σωτὴρ, ἀλλ' οἶδα ὅτι φιλάνθρωπος εἶ, πλήθει συμπαθῶς, καὶ απλαγχίζῃ θερμῶς. Δεκρύστω βλέπος, καὶ φροσρίχεις, ὡς Πατὴρ, ἀναπαλὰν τὸν Α'σωτον.

Ε'ρημήθρον με, Σωτὴρ, φεῦ τῆ πυλῶν σε καὶ ἐν τῇ γηέμ, μὴ με ἀπορίψῃς ἐς Α'δὲ πενόν· ἀλλὰ φεῦ τὲ πλες, ὡς φιλάνθρωπος, μοι δὸς ἀφαπώμενόν σου ἔλεος.

Ο'λησαῖς φεῦπισὸν ἐγὼ ὑπέρχω τοῖς λογισμοῖς μου, ὅλως ὑπ' ἀϊπὸν πεφαμένος μαι νυῦ· ἐπλήθθω μωλόπων, ἀλλ' ἀῦτός μοι, δῆσὰς, Χριστὲ Σωτὴρ, ἰαβέ.σον.

Ι'ερεὺς με φροϊδὼν ἀνυπαρλθε, ἐ ὁ Λεβίτης βλέπων ἐν ἀνοῖς ὑπερῴδι γυμνὸν ἀλλ' ὁ ἐκ Μαρίας ἀνατέλλας Ι'ησῦ, σὺ δῆσάς με οἰκτίρμον.

Ο'Α'μὼς ὁ τῶ Θεῶ, ὁ ἀέρων πάντων τὰς ἀμμρτίας, ἄφρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμῦ τὸν βαρῶ, τὸν τῆς ἀμρτίας, ἐ ὡς ἀφαπλαγχνός, μοι δὸς ἀφαπώμενόν σου ἔλεος.

Μ'Εταιολὰς ὁ κμεὶς, φροσίρομαί σοι τῷ Πλασυργῷ μι ἄφρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμῦ τὸ βαρῶ· τὸν τῆς ἀμρτίας· ἡ ὡς ἀφαπλαγχνός, μοι δὸς ἀφαπώμενόν σου ἔλεος.

Μ'Η βελλύξῃ με Σωτὴρ, μὴ ἀπορίψῃς τῆ σῆ φροσόπε· ἄφρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμῦ τὸν βαρῶ, τὸν τῆς ἀμρτίας· ἡ ὡς ἀφαπλαγχνός, μοι δὸς ἀφαπώμενόν σου ἔλεος.

Τ'Α' ἐκέσια, Σωτὴρ, ἐ τὰ ἀκέσια παίσματά μου, ἡ τὰ φαισὸν, ἡ κρυπτὰ, ἡ γνωτὰ, ἐ ἄγνωτα πάντα συγχωρήσας ὡς Θεὸς, ἰλάσθητι, ἐ σῶσόν με.

Κ'Κ νεότητος, Σωτὴρ τὰς ἐντολάς σε ὑπερσεύμην· ὅλον ἐμπαθῶς ἀμελὼν, ῥαδυρῷῦ, παρῆλθον ἡ βίον· διὸ κράζω σοι, Σωτὴρ, κᾷν ἐκ τῆ τέλει σῶσόν μι.

Τ'Ην ὑσίαν τῆς ψυχῆς καταναλώσας ταῖς ἀσωτίαις, ἔρημος εἰμι ἀρετῆ· ἔσεβὼν· λιμώττων δὲ κράζω· ὁ Πατὴρ τῷ οἰκτιρμῷ φροφθάσας, σύ με οἰκτειρον.

Σ'Οὶ φροσπίπτω, Ι'ησῦ, ἡμῶν τικῶσοι, ἰλάσθητί μοι· ἄφρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμῦ τὸν βαρῶ, ἡ τῆς ἀμρτίας· ἡ ὡς ἀφαπλαγχνός, μοι δὸς δάκρυα κατανύξεως.

Μ'Η ἐσελθῆς μετ' ἐμῦ ἐν κρίσει, φέρων ἐμὲ τὰ θεραπεία· λόγως σκιζήθῃ, ἡ ἀθυμίων ὁρμὸς· ἀλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σε παροφὼν μι τὰ ἐθνικά, σῶσόν με, παπεθμάμενον.

Ε'πεφθ. Κανὼν τῆς Ο'σίας Μαρίας τῆς ἐξ Αἰγυπτίας, ἧς τὸν ἀθῶν Η'χον, ἡ Εἱρμῶν· ἐ ἡ ἀκροστιχίς.

Σὺ ἡ Ο'σία Μαρία βοήθει.

Σ'Η'ν μοι δίδυ φοτωγὴ ἐκ θείας ἄνωθεν φρομηθείας χάριν ἐκφυγὼν τῆ παθῶν σκοτασμὸν, καὶ θεῖα φροθύμως τὸ σὸ βίω τὰ τερατὰ, Μαρία, κατορθώματα.

Υ'Ποκύψασα Χριστῷ τοῖς θείοις νόμοις τὸ φροσθλθες, τὰς ἡδονὰς ἀκαθίκτες ὁρμὰς λιπῦσα, ἐ πᾶσαν ἀρετὴν σεσωλαβὰς ὡς μίαν σκατόρθωσας.

Α'νδρίας.

Ι'κεσίας σε ἡμῶς, Α'νδρία, ῥῦσαι παθῶν ἀτίμων, ἐ τῆς Βασιλείας νυῦ Χριστῷ κοινωνὸς τὺς πίσε, ἡ πίθῳ ἀνυμνοῦντας σε, κλανὲ, ἀνάδηξον δόμενα.

Δό-

Δόξα.

Υπερμισε Τεμιὰς, ἡ ἐν Μονάδι φρουκτυώμενη μόνη, ἄφον τὸν κλειὸν ἀπ' ἐμὲ τὸν βαρυὶ, τὸν τῆς ἀμβρτίας, Θ, ὡς Θαπλαγχρός, μοι δὸς δάκρυα κατανύξεως.

Καὶ νυῖ.

Θεοτόκε ἡ ἐλπὶς, Θ φρουσία τῷ σὲ ὑμνέντων, ἄφον τὸν κλοὶν ἀπ' ἐμὲ τὸν βαρυὶ, τὸν τῆς ἀμβρτίας· Θ ὡς Δίασεια σῴσι, μετανοοῦντα δίξαι μέ.

Ὠδὴ β'. Ὁ Εἱρμός.

Πρόσεχε Οὐρανὲ, Θ λαλήσω, κὴ ἀκουσάτω Χειρὸν, τὸν ἐκ Παρθένε σαρκὶ ὀπτηλημένσαντα.

Πρόσεχε Οὐρανὲ, Θ λαλήσω, γῆ ἐσωτίζε φωνῆς μετανοώσης Θεῷ, Θ ἀνυμνήσης αὐτόν.

Πρόχες μοι ὁ Θεὸς ὡς εἰκτίρμων ἰλέῳ ὄμματί σε, κὴ δίξαι με τὴν Θεμὴν ὀξομολόγησιν.

Μάρτικα ὑφ' πάντας ἀγθρόπους, μόνῳ ἡμαρτηκέ σοι· ἀλλ' οἰκτειρον, ὡς Θεὸς, Σωτὴρ, τὸ πτωμά σε.

Ἄλη με ὑφ' κακῶν ἐθέλεχα, Θαπλαγχες Κύριε· ἀλλ' ὡς πρ Πέτρε, καμοὶ τὴν χεῖρα ἔκτεινον.

Λ' δάκρυα, τὰ τῆς πόρνης, οἰκτίρμον, καὶ μῦ προβάλλομαι· ἰλάσθητί μοι, Σωτὴρ, τῇ Θαπλαγχνίᾳ σε.

Μαύρωσα τῆς ψυχῆς τὸ ὡραῖον ταῖς ἃ παθῶν ἡδοναῖς, κὴ ὅλως ὅλον τὸν νοῦν χῶν ἀπετέλεσα.

Ἰάσηκέ νυῖ τὴν σολὴν μι τὴν φράτην, ἣν ὀξυφάνατό μοι ὁ Πλασεργὸς ὀξ ἀρχῆς, Θ ἔνδυσι κείμαι γυμνός.

Ν' δύσμαι διόρθωμόν μοῦ χιτῶνα, ὃν ὀξυφάνατό μοι ὁ ὕφις τῇ συμβυλῇ, Θ καταισχύνομαι.

Ροσβλείσα τὸ φυτὸ τὸ ὡραῖον, κὴ ἠπατήθην τὸν νέν· κὴ ἀρτ κείμαι γυμνὸς, κὴ καταισχύνομαι.

Τείλαιον ὅλι τὸν νοῦν μι πάντες οἱ ἀρχηγοὶ τῆ κακῶν, μακρύνοντες κατ' ἐμὲ τὴν ἀνομίαν αὐτῆ.

Πόλεσα Θ τὸ φερτόκτσον κάλλο, Θ τὴν εὐφρτείαν μι· Θ ἀρτ κείμαι γυμνὸς, Θ καταισχύνομαι.

Απόρριψέ τὰς ἁμαρτίας χιτῶνας ἡ ἀμβρτία κάμοὶ γυμνώσασά με τῆς ὡρὶν Θεοὐφάντε σολῆς.

Εείκειμαι τὸν σολισμὸν τῆς ἀρχαίνης, καθάπερ φύλλα συκῆς, ὁς ἔλεγχον τῆ ἐμῆ αὐτεξουσίων παθῶν.

Εσόλισμαι κατεγυμνὸν χιτῶνα, Θ ἡμαγμένον αἰσχρᾶς τῇ ῥύσει τῆς ἐμπαθῦς, Θ φιλησόνης ζωῆς.

Σπίλωσα τὸν τῆς σαρκός μι χιτῶνα, κὴ καπηρίμωσα τὸ κατ' εἰκόνα, Σωτὴρ, κὴ καθ' ὁμοίωσιν.

Πέπτωκα τῇ τῶ παθῶν ἀληνδόνι, κὴ τῇ ἐν ὕλῳ φθορᾷ· κὴ ἔνδυν νυῖ ὁ ἐχθρὸς κατυπτίζει με.

Φιλόξυλον, κὴ φιλοπήμονα βίον Θ ἀκπισίας, Σωτὴρ, φερκείας, νυῖ τὸν βαρυὶ κλοὶν ἐβείκειμαι.

Κόσμησα τὸν Θ σαρκὸς ἀνδρειάντα τῇ ὑφ' αἱρεσῶν λοσμερῶν ποικίλῃ ἐβελῇ, Θ κατακείνομαι.

Ης ἔζωσε δλιμελὴς Οκοσμίας μόνης ἐφεύρησα, τῆς ἔνδυν ὑποδεσῶν θεσπεσίως σκέπης.

Οξώσας με τῇ ὑφ' παθῶν ἀμορφίᾳ, ταῖς φιλησόνοις ὁρμαῖς ἐλυμλωάμλω τὸ νεῦ τῶ ὡραιότητα.

Κατέχεσα Θ ὡρὶν εἰκόνα· τὸ κάλλος, Σάτερ, τοῖς πάθεσιν· ἀλλ' ὡς πατὴ Θ δραχμὸν ἀναζήτησας, ἔρε.

Μάρτικα, Σωτερ ἡ Πόρτη βοᾷ σοι, μόνῳ ἡμαρτηκά σοι· ὡς μόνῳ δέχυ, Σωτὴρ, κἄμοὶ τὰ δάκρυα.

Λίσθησα, ὡς ὁ Δαβὶδ ἀκολάσεως, κὴ βοᾳβόσσημαι· ἀλλὰ ἀπόλυσαι κἄμοὶ, Σωτὴρ, τοὺς δάκρυσι.

Ἀάσθην, ὡς ὁ Τελώνης βοᾷ σοι, Σάτερ ἰλάσθητί μοι· ἁδεῖς γὰρ ἡμῶν ἀνθρώπων ἀναμάρτητός σοι.

Τ' δάκρυα, ὑδὶ μετάνοιαν ἔχω, ὑδὶ κατάνυξιν· αὐτός μοι ταῦτα, Σωτὴρ, ὡς Θεὸς δώρησαι.

Η' δύραν σε μὴ ἀποκλείσης μοι τότε, Κύριε, ἀλλ' ἀνοιξόν μοι αὐτὴν, μετανοοῦντί σοι.

Ιλάνθρωπε, ὁ πάντας θέλων σωθῆναι, σὺ ἀναπλάσας με, κὴ δίξαι ὡς ἀγαθὸς μετασοῦντά με.

Νώπιον τῆς σεαυτοῦ τῆς ψυχῆς μι, κὴ τῇ ὑμῇ ὀφθαλμῇ φερσάσχε τὴς σαλαγμὸς, Σωτὴρ, κὴ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Αχραντε Θεοτόκε Παρθένε, μόνη Παναμωμε, ἱκέτευε ἐκτενῶς εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἱρμὸς ἄλλος.

Δετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεὸς, ὁ μόνος ὑπομβήσας, κὴ τὸ ὕδωρ ὡς πέτρας πηγάσας πέλαε ἐν ἐρήμῳ τὴ λαῷ μι τῇ μόνῃ σῳζομ, κὴ τῇ ἰσχύι τῇ ὑμῇ.

Δετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεός· ἐκωτίζε, ψυχή μου, τὸ Κυρίῳ βοᾷσ, κὴ ἀποκάθαρτ Θ φεβ-

φρώπης ἁμαρτίας· καὶ φεύξῃ ὡς Δικαιοῦ, & ὡς Κεντοῦ, καὶ Θεοῦ.

Τί νηπιοάζεις, πολυαμάρτητε ψυχή; οἴμοι, τῷ πρώτῳ Καΐν, καὶ τῷ Λάμεχ σκαίνῳ, λιθοκτονήσασα τὸ σῶμα κακοεργίαις, καὶ κλείσασα τὸν νοῦν ταῖς ᾠδαλόχοις ὁρμαῖς.

Πάντας τοὺς θεοὺ νόμῳ ᾠδοφαμοῦσα, ὦ ψυχή, τῷ Σηθ οὐχ ὁμοιώθης, ὁ τὸν Ἐνὼς ἰμμήσω, ὁ τὸν Ἐνὼχ τῇ μεταθέσα, ὁ τὸν Νῶε, ἀλλ' ἄφθης πενιχρὰ & τῇ δικαίων ζωῆς.

Μοῦνη ἐξιλοίξας τοὺς καταφάλλας τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ σου, ψυχή μου· καὶ κατέκλυσας πᾶσαν, ὡς γλῶ, τὰ σάρκα, καὶ τὰς θρέξεις καὶ τὸν βίον· & ἵμασας ἐκτὸς τῆς σωτικῆς κιβωτοῦ.

Ἄνθρα ἀπάλαστα, φησὶν, ὡς μώλωπα ἐμοὶ, καὶ νηπίοκον ὡς ζαῦμα, Λάμεχ θρινοῦν ἰβέα· σὺ δὲ ὑ ζέμις, ὦ ψυχή μου, ῥυπωθῆσα τῷ σάρκα, καὶ τὸν νοῦν καπασιλώσασα.

Ὦ Παῖς ἐζήλωσα Λάμεχ, τὸν θρόῳ φονοῦτῷ, τὴν ψυχὴν ὥπασε ἀνδρα, τὸν νοῦν ὡς νηπίοκον, ὡς ἀδελφόν δέ μου τὸ σῶμα ἀπεκτόνας, ὡς Καΐν ὁ φονεὺς, ταῖς φιληδόνοις ὁρμαῖς.

Πέρσον ἐσφίσω οἰκοδομῆσαι, ὦ ψυχὴ, καὶ ὀχύρωμα πῆξαι ταῖς σαῖς ἐνθυμίαις, ἵνα μὴ συνίσχυσε ὁ Κτίσης τὰς βυλὰς σου, καὶ καταξαι ὡς γῆν τὰ μηχανήματά σου.

Τέτρωμαι, πέπληγμαι, ἰοὺ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταξέστά μου & ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα· ἰοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἕλκη, αἱ πηρώσεις, βοᾷ σοι, τὰς πληγὰς τῆ ἀνθαιρέτου μου παθῶν.

Ἔβριξε Κύριος ᾠδὰ Κυρίῳ πῦρ ποτε, ἀνομίαν ὀργῶσαν πυρπολήσας Σοδόμων· σὺ δὲ τὸ πῦρ ἐξέκαυσας, τὸ & γέεννης, ἐν ᾧ μέλλεις, ὦ ψυχὴ, συγκαπαλεῖσθαι.

Γνῶτε, & ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεὸς, ὁ ἐρευνῶν καρδίας, & κολάζων ἐννοίας, ἐλέγχων θρέξεις, & φλογίζων ἁμαρτίας, & κρίνων ὀρφανὸν, & ταπεινὸν, & πτωχόν.

Τῆς Ὁσίας.

Ἤπλωσας χεῖρας σου πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεὸν, Μαρία, ἐν ἀβύσσῳ κακῶν βυθιζομένη, καὶ ὡς τοῦ Πέτρου φιλανθρώπου χεῖρα βοηθείας αἰτήσωσι, τὴν σὴν ὑπερφυῆ πάντες ζητοῦσι.

Ὅλη θερμύμια, πόθῳ προσίδραμες Χριστῷ, ἡ πρὶν & ἁμαρτίας ὁδὸν ἀπορραφᾶσα, καὶ ἐν ἐρήμοις ταῖς ἀβάτοις ζιφομένη, & τότε καθαρῶς τελέσα θείας ἐντολάς.

Ἀνθρίου.

Ἴδωμεν, ἴδωμεν φιλανθρωπίαν, ὦ ψυχὴ, τοῦ Θεοῦ, & διακόπτει, δῆξ τῶν πρὸ πόλυς ἀυτοῦ σὺν δίκρυσι προσαίσωμεν βοῶντες, Ἀνθρίου ταῖς λιταῖς, Σῶτερ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Ἄναρχε, ἄκλινε Τριὰς, ἀμίερτε μονὰς, μισταγωγοῦντά με δόξαι· ἱμέρτιστα σώσον· σὸν ἐμοὶ πλάσμα, μὴ παρίδῃς, ἀλλὰ φῶσον, καὶ ῥῦσαι τῷ πυρὸς τῆς παιδύσεως με.

Καὶ νῦν.

Ἄχραντε Δέσποινα, Θεοτόκε, ἡ ἐλπὶς τοῦ ὡς σὲ προσφεύγοντων, ἡ λιμὴν τοῦ & ζάλης, τὸν ἐλεήμονα, καὶ Κτίσην, & Τόν σε ἐλέωσαι καμοὶ ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

Ἐπὶ τὴ ἀσάλευτον, Χριστὲ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον.

Πῦρ ᾠδὰ Κυρίῳ, ψυχὴ, Κύριον ἐνεβρύξας, τὴν γῆν Σοδόμων πρὶν κατέφλιξεν.

Ἐγὼ τὸ ὄρος σώζω, ψυχὴ, ὥπασε ὁ λαὸς ἱκέτῃ, ἡ ὡς Σηὼρ προανασώθητι.

Φεῦγε ἐμπρησμὸν, ὦ ψυχή μου, φεῦγε Σοδόμων καπνὸν, φεῦγε & θεοῦ θείας φλογώσεως.

Ἐξομολογοῦμαί σοι, Σωτὴρ· ἡμάρτον, ἡμάρτον σοι, ἀλλ' ἄνες, ἄφες μοι ὡς φιλάνθρωπος.

Μαρτύρει σοι μονῳδῶν ἐγὼ, ἡμάρτον ὑπὲρ πάντας, Χριστὲ Σωτὴρ μὴ ὑποφείδῃς με.

Τὸ ὦ ὁ πομὴν ὁ καλὸς, ζήτησόν με τὸν ἄρνα· & πλανηθέντα μὴ παρίδῃς με.

Τὸ ὦ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἶ ὁ πλασθεντός μου, ἐν σοὶ, Σωτὴρ, δικαιωθήσομαι.

Δόξα.

Ὦ Τριὰς μονὰς ὁ Θεὸς, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλάνης, & παρασμοῦ, καὶ φθορᾶς.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε θεοδόχε παστὰς, χαῖρε θρόνε Κυρίου, χαῖρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Εἱρμός.

Στερέωσον, Κύριε, ὅλην τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου σαλευθεῖσαν τῆ καρδίαν μου, ὅτι μόνος ἅγιος ὑπάρχεις, καὶ Κύριος.

Πηγὴν ζωῆς κέκτημαί σε τὸν θανάτου τὸν καθαρίστην, καὶ βοῶ σοι ἐκ καρδίας μου· ὁ τὸν τίλυς, ἤμβρυον, ἰλάσθητι, σῶσόν με.

Τοὺς ὅλη Νῶε, Σωτὴρ, ἀσελγοπλοίας ἐμιμησάμην, & ἐκείνων κληρονόμος καταδίκην ἐν κατακλυσμῷ καθαιρέσεως.

Μάρτυρα, Κύριε, πρὸς σέ σοι, ἱλάσθητί μοι, ὁ γὸ ἦσαν ὅς τις ἤμβρυον ἐν ἀνθρώποις, ὃν οὐχ ὑπερέβην τοῖς πλασμασι.

Τὸν Χὰμ ἐκόνον, ψυχὴ, τὸν παῖδαλοίαν μιμησαμένη, & αἰσχύνην οὐκ ἐκάλυψας τῷ πλησίον, ὑπεδοφανῶς ἀνακάμψασα.

Τὴν εὐλογίαν τῷ Σὴμ οὐκ ἐκληρώσω, ψυχὴ ἀθλία, ὁ πλατύασε & πλατύχωσιν, ὡς Ἰάφεθ, ἴχνις ἐν τῇ γῇ τῆς ἐφέσεως.

ΕΚ γῆς Χαρρὰν ἐξῆλθε τῆς ἁμαρτίας, ψυχή μου, διὸ εἰς γῆν ῥίψασα ἀέζωον ἀφ-ὑπερίαν, ἵνα ὁ Ἀβραὰμ ἐκληρώσατο.

Οὐ Λ' βραὰμ πάλαι, ψυχή μου, κατελιπόντα γῆν πατρῴαν, καὶ χθαμάλην μεταναστεύω, τύπτε τ' φρεαίρεσιν μίμησαι.

Ἐν τῇ σῇ τῇ μακρᾷ φιλοξενήσας ὁ Πατριάρχης τὰς Ἀ'γγέλας, ἐκληρώσατο μὴ γήρας τῆς ἐπαγγελίας τὸ θήλεσμα.

Τοῦ Γ'σαὰκ, τὰ ἄκανα, γνῶσα, ψυχή μου, καυτηλιαστὸν θυσίαν μυστικῶς ὁλοκαρπέρμου τῷ Κυρίῳ, μίμησαι αὐτὸ τ' φρεαίρεσιν.

Τοῦ Γ'σραὴλ ἅπασας, νῆφε ψυχή μου, ἐκδιωχθέντα, ὡς παιδίσκης ἀποκύημα, βλέπε, μήπως ὄμοιόν τι πάθῃς λαγχάνουσα.

Ἡ Α'γαρ πάλαι, ψυχή, τῇ αἰσυπίᾳ παιρομοιώθης, δ'κλωθέντα τ' φρεαίρεσιν, καὶ τακῦσα νῦν Γ'σμαὴλ, τ' αὐθαδείαν.

Ἡν Γ'ακὼβ κλίμακα ἴγνως, ψυχή μου, δικτυωμένην ἀπὸ γῆς ᾠρὸς τὰ ἐφάπλα, τί μὴ ἔχεις βάσιν ἀσφαλῆ, τῶν εὐσέβειαν;

Τοῦ Γ'ιρὰ Θεῦ, καὶ βασιλέα μεμογωμένον, τῷ Χριςῷ τὸ ἀφομοίωμα τῷ ἐν Κόσμῳ βίῳ ἐν ἀνθρώποις μιμήσῃ.

Μὴ χθὴ σὴλ ἀλὸς, ψυχὴ, γραφέσα εἰς τὰ ὀπίσω, τὸ ὑπόδειγμα φοβάτο σε τῆν Σοδόμων· ἄτω εἰς Σηγὼρ βλεσώθη.

Τοῦ ἐμφρησμὸν ὤπαρε λαὸς φόβῳ, ψυχή μου, τῆς ἁμαρτίας, φόβῳ Σόδομα, καὶ Γόμορρα, φόβῳ φλόγα πάσης Ἅδηλόγε ὀρέξεως.

Ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησόν με, ἀναβοᾷ σοι, ὅτε ἤξεις μετ' Ἀ'γγέλων σε, ἀποδῶναι πᾶσι κατ' ἀξίαν τῆ θεμένων.

Ἡν δέησιν, Δέσποτα, τῆ σὲ ὑμνόντων μὴ ὑπερίδῃς· ἀλλ' οἰκτείρησον φιλάνθρωπε, καὶ ἁμάρτια πίτει αἰτημένοις τὴν ἄφεσιν.

Τῆς Ὁσίας.

Σταίχμαι κλύδωνι, καὶ ζοκυμέλα, Μῆτερ, πλασμάτων· ἀλλ' αὐτή με ταῖς ἱκεσίαις, καὶ ἐκ τῶν ἔρμων θέας μετανοίας εἰσάγαγε.

Κίσσιν δέησιν νυνὶ, Ὁσία, φροσαγαγοῦσα ἐκ τῶν δ'απλαγχνον ἁριτοβία σε Θεοτόκον, ἀνοιξὸν μοι θέας εἰσόδους σε.

Ἀνδρέου.

Ταῖς σαῖς λιτταῖς δόρηται καμοὶ τῶν λύσιν τῶν ὀδυνημάτων, ὦ Α'νδρέα Κρήτης Πρόεδρε, μετανοίας σὺ μυσαγωγὸς τὸ πανάεθλος.

Δόξα.

Ῥιὰς ἀπλῆ, ἄκτιτε, ἀναρχε φύσις, ἡ ἐν τριάδι ὑμνομένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον τοὺς δοξολογοῦντάς τὸ κράτος σε.

Καὶ νυῦ.

Τοῦ ἐκ Παρθένου ἐσχέσαν Τῶν ἐκ χρόνου, Θεοκυήτορ, ἀπεσφάγησας ἀπακύησας, ξένον θαῦμα, μείνασα Παρθένος, ἀληλόζουσα.

Ὁ Εἱρμός.

Στερέωσον, Κύριε, ἐπὶ τῶ πίσει τῆ ὑποτολῶν σε σαλευθέντας τῶν καρδίαν μου, ὅτι μόνος ἄγιος ὑπάρχεις, καὶ Κύριος.

Τα καθισ. τὸ κυρίε ἐλέησον· ἦχος πλ. δ'.

Ἀνάπτε ἐκ νεκρῶν.

Ὡσπερ θεωρῶν, τῶ Σωτῆρος αὐτόπται, φωτίσατε ἡμᾶς τοὺς ἐν σκότει τῶ βίω, ὅπως ὡς ἐν ἡμέρᾳ τῶν εὐρημόνως περιπατήσωμεν· φύγωμεν τῆς ἐγκρατείας νυκτὸς πᾶσι ἀσωδιώκοντες, καὶ τὰ λαμπρὰ καπόπλα Χριςῶ παθήματα χαίροντες.

Δόξα, ἴτερον· ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸ προσαχθέν.

Τῶν Α'ποστόλων θεοδοκῆς ἡ θεόλεκτος, ἐκπομπὸν τῆ Χριςῶ νυμφοστόλος, τὸ νεόδετε τάδιον πάντας βλυθοῦσα, τελοῦντας ἐκ καπνύζης τὰς φροσευχὰς, ποιᾶντας ἐν φροθυμίᾳ τὰς ἀρετὰς, ὅπως ὕπως φροθάσωμεν ἰδεῖν Χριςῶ τῶ Θεῶ τῶν ὑνδύσεων Α'ναςάσιν, δόξαν, αἶνον φροσύγοντες.

Καὶ νυῦ. Θεοτ. Ὑμνοῦσι.

Τὸν ἀφθέγκτως Θεῦ Τὸν, καὶ λόγον ἀνερμηνεύτως ὑφ' νυῦ ἐκ σῦ πεχθέντα, Θεοτόκε, ἱκέτευε σωῦ τοῖς Α'ποστόλοις, εἰρῆνην τῇ Οἰκουμένῃ αἰλικεινῆ βοαβεῦσαι, καὶ τῶ πλασμάτων δ'ναι θεῷ τὰ πλὴν συγχώρησιν, καὶ Βασιλείας Οὐρανῶν δ' ἄκρας ἀγαθότητα, ἀξιῶσαι τοὺς δ'ηλυς σε.

Εἰτα τὸ Τριῴδιον ἀνὰ μετανοεῖτε.

Σπηρίζεται μὲν ἦχος πλ. δ'. Εἰσακήκοε Κύριε.

Ἐγκρατείᾳ συζήσαντες, οἱ πεφωτισμένοι Χριςῶ Α'πόστολοι, ἐγκρατείας τὸν καλὸν ἡμῖν μιστεύσαι Θέαις ἐμβρίζουσι.

Δωδεκάχορδον ὄργανον μέλῳ ἐκιλάδησε τὸ σωτήριον, Μαθητῶν χορὸς ὁ ἔνθεος, ποιητὰ συγχώρων μελῳδήματα.

Ἐμπεβείαις τῶ Παράκλητος πᾶσαν τὴν ὑφήλιον κατηρδεύσατε, τὸν ἀυχμὸν ἀποδιώξαντες τῆς πολυθέας, πυρπακήσεσι.

Θεοτοκίον.

Ἀπενιώσασα σῶσον με τὸν ὑλιφοβῆνων πολιτεύσαμβρον, ἡ τακῦσα τὸν ὑλώσαντα τὴν ἐπενιωθῆσαν φύσιν, πάναγε.

Εἱρμὸς ἄλλος, ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐσακήκοα, Κύριε, τὴν ἀκοὴν σε, καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σε, καὶ ἐδόξασα τὸ κράτος σε, Δέσποτα.

Ἀποστόλων ἡ πάντσπος χορεσία τῆ πάντων Κτίσῃ δυσωπῆσα ἐκλιάδηθη, ἐλέησον ἡμᾶς τὸς ἀγαθημοιῶτάς σε.

Ὡς ἔργατας ὑπάρχοντες Χριςῶ Α'ποστολοι, πάντα Κόσμον Θείᾳ λόγῳ γεωργήσαντες, ἐφασπάγατε καρπὸς αὐτῷ πάντοτε.

Ἀπελών ἐχθρύθητι Χριστῷ τῷ ὄντως ἡγαπημένῳ· τὸν δὲ οἶνον τῷ πνεύματι ὀξιβλύσατε τῷ Κόσμῳ Ἀπόστολοι. Δόξα.

Υπεράγιε, σύμμορφε, παναθενίσαντι Τριὰς ἁγία, Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα ἅγιον, Θεὲ φῶς, καὶ ζωή, φύλαττε τὴν ποίμνην σου. Θεοτ.

Χαῖρε θεόνυμφε, χαῖρε λυχνία λαμπαδηφόρε, χαῖρε ὄρος ἀγιάσματος, κιβωτὲ τῆς ζωῆς, Ἁγίων ἁγία σκηνή.

Εἰρμὸς ἄλλο.

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης τὴν ἐλεύσιν σου, Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ὀκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγε· ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου, καὶ ἐφοβήθην, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τὰ ἔργα σου μὴ παιδὸς, τὸ πλάσμα σου μὴ παρόψη, δικαιοκρίτα· ἃ καὶ μόνος ἤμβροτον, ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον, φιλάνθρωπε· ἀλλ' ἴχνος, ὡς Κύριος πάντων, τὴν ἐξουσίαν ἀφίεναι ἁμαρτήματα.

Ἐγείζει, ψυχὴ, τὸ τέλος, ἐγγίζει, καὶ ὐ φροντίζεις, οὐκ ἑτοιμάζῃ, ὁ καιρὸς σωτήμων, δέχεσθαι, εἶηὺς δὲ θύρας ὁ κριτὴς ὄξιν· ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος, ὁ χρόνος τοῦ βίου ξέχει, τί μάτην ταρασσόμεθα;

Ἀνάπηψον, ὦ ψυχή μου, τὰς φευξεις σου, ἃς ἐργάσω, ἀναλογίζου, καὶ ταύτας ἐπ' ὄψεσι φροσάγαγε, καὶ γωνὰς γάλαζον δικαίων σου· εἰπὲ παῤῥησίᾳ τὰς φευξεις, τὰς ἐνθυμήσεις Χριστῷ, καὶ δικαιώθητι.

Ὅτ' γένοιτο ἐκ τοῦ βίου ἀμάρτημα, ὐδὲ φευξις, ὐδὲ κακία, ὡς ἐγὼ, Σωτὴρ· ὐκ ἐπλημμέλησα κῦ σοῦ, καὶ λόγον, καὶ προαίρεσιν, ἔ θέσει, καὶ γνώμη, καὶ φευξει ὀξαμβρτήσας, ὡς ἄλλος ἀνὴρ πώποτε.

Ἐντεῦθεν καὶ κατακρίθω, ἐντεῦθεν κατεδικάσθω ἐγὼ ὁ τάλας ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως, ἧς ὐδὲν ἐν Κόσμῳ βιαίτερον· Κεῖται λυζωτά μου, καὶ γναῦτα, φῶσιν, ἢ ῥῦσιν, καὶ σῶσόν με τὸν ἐλαιον.

Ἤλπιξε, ὡ ὐδὲ πάλαι ὁ μέγας ἐν Παζιάρχαις, δέγμα, ψυχή μου, φραπικῆς ὑπάρχα ὑπεβάσεως, γνωσικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως· εἰ θέλεις ὖν φεύξη, καὶ γνώσει, καὶ θεωρίᾳ βιῶν, ἀνακαινίσθητι.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας ὑπέμεινε δι' ἔνδειαν ὁ Παζιάρχης, ἔ τὴν παγετὸν τῆς νυκτὸς ὑπέμεινε, καθ' ἡμέραν κλίμματα πυίμβρος, πεμαίνων, πυπλίων, δυλίων, ἵνα τὰς δύο γυναῖκας εἰσαγάγηται.

Γναῖκές μοι δύο νόει, τὴν φεύξιν τε, καὶ τὴν γνῶσιν ἐν θεωρίᾳ· τὴν μὲν λείαν, φεῦξιν, ὡς πολύτεκνον, τὴν δ' Ἀαχὴλ δὲ, γνῶσιν, ὡς πολύπονον· ἧ δὲ ἄνευ πόνων ἡ φεῦξις, ἡ θεωρία, ψυχὴ, καταρθωθήσεται.

Γρηγόρησον, ὦ ψυχή μου, ἀεὶ εὖσον ὡς ὁ μέγας ἐν Παζιάρχαις, ἵνα κτήσῃ φεύξιν μετὰ γνώσεως, ἵνα χρηματίσῃς νῦς θεῶν τὸν Θεόν· καὶ φθάσῃς τὸν ἄδυτον γνόφον ἐν θεωρίᾳ, καὶ ὕψη μεγαλύμπορος.

Τοὺς δώδεκα Παζιάρχας ὁ μέγας ἐν Παζιάρχαις παιδοποίησε, μυστικῶς ἐπέδειξε σοι κλίμακα φραπικῆς, ψυχή μου, ἀναβάσεως, τὰς παῖδας ὡς βάθρα, τὰς βάσεις ὡς ἀναβάσεις παισόφως ὑποδήμου.

Ἠσαῦ ἡ μεμισημένον ζηλῶσα, ψυχὴ, ἀπὸ τοῦ πρεσβείου σου τὰ τῆ φεύξει κάλλη φραπτικὰ, καὶ τῆς παζικῆς ὀχῆς ὀξέπεσας, καὶ δὶς ὑπερίδης, ἀθλία, φεῦξαι, καὶ γνῶσι, διὸ νῦν μετανόησον.

Ἔδωμ ὁ Ἠσαῦ ἐκλήθη δι' ἄκρας θλυμανίας ὕπιμιξίαν· ἀπεφοίᾳ γὰρ ἀεὶ πυρύμενος, καὶ ταῖς ἡδοναῖς καταπαιλύομος, Ἔδωμ ὠνομάσθη, ὃ λέγεται θερμασία ψυχῆς φιλαμάρτημος.

Ἰῶβ τὸν δὶς κοπρίας ἀκάσατα, ὦ ψυχή μου, δικαιωθέντα, τῷ αὐτὸ ἀνδρεῖον ὠαίζηλωσας, τὸ συῤῥὸν ὐκ ἔχεις τῆς φραθέσεως ἐν πᾶσι, εἰς ἴχνος, οἷς οἶδας, οἷς ἐπιφέρθης, ἀλλ' ὤφθης ἁμαρτάνη.

Ὄπεσον δὶ φεύγω, γυμνὸς νῦν δὶ κοφρίας καθιλκομαι, ὁ πολὺς ἐν τέκνοις, καὶ ὠφέλειπ, ἅπας, ἀφαιρέσιος αἰφνίδιον· παλάπον γὰρ τῶν κοπρίαν, καὶ μαργαρίτας τὰ ἔλκη ἐλογίζετο.

Βασίλειαν τὴν ἀξίαν, δόξημα, καὶ πορφύραν ἡμφισμένον, πολυτίμων ἄνθρωπος, καὶ δίκαιος, πλούτῳ ὕπερβέβηκε, καὶ βοσκήμασιν, ὀξαίφνης τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὴν βασιλείαν πτωχεύσας, ἀπεκέρατο.

Εἰ δίκαιος ὢν ἐκεῖνος, καὶ ἄμεμπτος παρὰ πάντας, καὶ ὐκ ἀπόδρα τὰ τῆ πλάνη ἴνεδρα, καὶ σκάμματα· σὺ φιλαμάρτημον ὖσα, τάλαινα ψυχὴ, τί ποιήσεις, ἐάν τι τῶν ἀδοκήτων συμβῇ ἐπεντυχθῆναί σοι;

Τὸ σῶμα κατεφρυπόθω, τὸ πνεῦμα κατεπαιλώθω, ὅλος ἠλπόθω· ἀλλ' ὡς ἰατρὸς, Χριστὲ, ἀμφότερα δὸς μετανοίας μοι θεράπευσον, ἀπόλυσον, κάθαρον, πλύνον, δίξεν, γνόν, Σωτὴρ μου, καθαρόπτερον.

Τὸ σῶμά σου, καὶ τὸ αἷμα, σαυτέμβολον, ὑπὲρ πάντων ἔθηκας, Λόγε· τὸ μὲν σῶμα, ἵνα ἀναπλάσῃς με, τὸ δὲ αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς με, τὸ πνεῦμα περίδησας, ἵνα ἐμὲ φρουρήσῃς, Χριστὲ, τῇ σῇ Γεννήσει.

Ἐργάσω ἡ σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ κτίσις, ἵνα σωθῶμεν· ἐκυσίως ξύλῳ ἀνεσταύρωσαι, ἡ Ἐδὲμ πλασθεῖσα ἀνεῴγνυτο· τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἡ κτίσις, τὰ ἔθνη πάντα σωθέντα φρονεῖσθαί σε.

Γειήσω μοι κολυμβήθρα τὸ αἷμα, τὸ ἐκ πλευρᾶς σου, ἅμα καὶ πόμα, τὸ πηγάσαν ὕδωρ τῆς ἀφέσεως, ἵνα ἐκαπτόμενον καθαίρεσμαι· χρίεμβρυον πίνων, ὡς χρίσμα, καὶ πόμα, λέγει, τὸ ζωποιᾶ σου λόγια.

Γυμνὸς εἶμι τῆς νυμφοστόλου, γυμνὸς εἶμι καὶ τοῦ γάμου, ἅμα καὶ δείπνου· ἡ λαμπὰς ἐσβέσθη ὡς ἀνήλαιος, ἡ παστὰς ἐκλείσθη μοι καθάπαξ, τὸ δεῖπνον ἐβρώθη, ἰὼ δι χεῖρας, καὶ πόδας δεδεῖς, ἔξω ἀπέρριμμαι.

Κραυγὴν ἡ Ἐκκλησία ἐκπέμπει τῶν πλημμελημάτων σου τῶν ζωοκτόνων, ἐξ ἧς ὁ σπλὴν ἡμῶν ἐξέβλυσε κρυσὸς τῆς ἀφέσεως, καὶ γνώσεως εἰς τύπον τῆς πάλαι, τῆς νέας, τοῦ δύο ἅμα, Διαθηκῶν Σωτῆρ, ἠλέησον.

Ὁ Χριστὸς ὁ τῆς ζωῆς μου ὀλίγον, καὶ πλήρης πάντων, καὶ ἀπορίας· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με δέξαι βρότον, καὶ ἐν ὑπηκόῳ ἀναπαύσει· μὴ γένωμαι κένωμα, μὴ βεβῆμα τῇ ἀλλοτρίᾳ, Σωτῆρ, αὐτός με οἰκτείρησον.

Ὑπήκοος νῦν ὑπάρχω, θερμοὺς δὲ καὶ τῷ καρδίᾳ ἐκπῆ καὶ μάτῳ, μὴ τῷ Φαρισαίῳ συναπαιτήσῃς με, μᾶλλον τῷ Τελώνῃ τῷ ταπεινωσαν δέξαι μοι, μόνε οἰκτίρμον δικαιοκρῖτα, καὶ τὸν σωτῆρ σωμαεῖσθαι μόνον.

Ξηρὸν τὸν, ἐυρυθείσας τὸ σκεῦός τὸ τῆς σαρκός μου, οἶδε οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με δέξαι βρότον, καὶ ἐν ὑπηκόῳ ἀναπαύσει· μὴ γένωμαι κένωμα, μὴ βεβῆμα τῇ ἀλλοτρίᾳ, Σωτῆρ, αὐτός με οἰκτείρησον.

Τ'σάθμιον ἐθρύμμαι, τοῖς πάθεσι τ' ψυχήν μου βλάπτων, οἰκτίρμον· ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με δέξαι βρότον, καὶ ἐν ὑπηκόῳ ἀναπαύσει· μὴ γένωμαι κένωμα· μὴ βεβῆμα τῇ ἀλλοτρίᾳ, Σωτῆρ, αὐτός με οἰκτείρησον.

Τ'κήκωσα τῆς φωνῆς σου, παρήκουσα τῆς γραφῆς σου τῆ νομοθέτη, ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με δέξαι βρότον, καὶ ἐν ὑπηκόῳ ἀναπαύσει· μὴ γένωμαι κένωμα, μὴ βεβῆμα τῇ ἀλλοτρίᾳ, Σωτῆρ, αὐτός με οἰκτείρησον.

Τῆς Ὁσίας.

Σώματον πολιτείαν ἐν σώμασι μιτελθοῦσα, χάριν, Ὁσία, παρὰ Θεοῦ μιγίζων δῶρας ἐλήφας· ἧν πιστῶς πρώην σε φείσασα· διὸ δυσωπῶμεν, πάντων φειδομένων ἡμῶν ἀγκῆς σε λύσωσα.

Μεάλων ἀπεπρίσθην εἰς βάθος κατεσχεθῶσα, ὦ κατηρίδης· ἀλλ' ἀνέφαμαι λοιπὸν πρὸς τὴν ἀκρότατην ἐξῆ ἀναδρέξεως σπαρῶς ἀρετῶν, Θεοῦ δόξος Ἀγγέλων φύσιν, Μαρία, καταπλήξασα.

Ἀνάβασις.

Ἀθήλα Πατέρων κλέος, ἀγκαῖς σε μὴ ὑπολάθῃ κατηναθέων ἀφετὸς Τειάδα τὴν ἐπίρθεσιν, ὅπως λυξωθῶμεν τῆς κολάσεως οἱ πόθῳ θερσάτλων σὲ θεῶν ὑπικαλοῦντες, τὸ Κρίτης ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα.

Ἀθέμιτον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς θερσάποις, θεολογῶ σε τῶν ζωαδικῶν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον, καὶ συνθρονον· βοᾶσοι τὸ ἅγιμα τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίσοις τειεσοῦς ὑμολογούμενον.

Θεοτοκίον.

Καὶ τίκτεις, καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δὶ ἀμφοτέρων φύσει Παρθένε· ὁ τηκτὸς γαμήζει νόμις φύσεως, ἡ νηδὺς δὲ κύει μὴ ἐγκαθοῦσα· Θεὸς ὅτι θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰ ὅσα βούλεται.

Ὠδὴ ἡ Εἰρμός.

Ἐκ νυκτὸς ὀρθίζοντα, φιλάνθρωπε, φάσπον, Λόγωμαι, ἐ ὀθήγησον κἀμὲ ἐν τοῖς θεσπίσμασί σου· ἡ δίδαξόν με, Σωτῆρ, ποιᾶν τὸ, Θέλημά σου.

Ἐν νυκτὶ τὸν βίον μου διῆλθον ἀεὶ· σκότῳ γὰ γόνε, καὶ βαθύᾳ μου ἀχλὺς ἡ νύξ τῆς ἁμαρτίας· ἀλλ' ὡς ἡμέρας ὑὸν, Σωτῆρ, ἀναδείξόν με.

Τοῦ βίβλιμ μεμίμημαι ὁ τάλας ἐγὼ, ἔσκεξα ἀθέσμων, καὶ ἀθέσμον βιλῶ τῷ Θεὸ ὑψίσῳ, μιᾶνας κοίτας ἐμῶν, ὡς τῇ πάζοις ἐκάνω.

Ξομολογοῦμαί σοι, Χριστὲ Βασιλεῦ ἡμαρτον, ἡμεῖζον, ὡς οἱ ταῖν τὸ Ἰωσὴφ ἀδελφοὶ πεφεσπότες τὸν τῆς ἀγνείας καρπὸν, καὶ τὸν τῆς σωφροσύνης.

Πὸ τῆ σηγόνων ἡ δικαία ψυχὴ δίδυσο, πίφεσο εἰς θελείαν ὁ γλυκὺς εἰς τύπον τῶ Κυρίου· αὐτὴ δὲ ὅλη, ψυχὴ, ἐφεμίσθης τοῖς κακοῖς σου.

Ἰωσὴφ ἡ δίκαιον, καὶ σώφρονα νοῦν μίμησαι, τάλαινα, ἐ ἀδίκιμε ψυχὴ, καὶ μὴ ἀχολαξαίνῃ ταῖς ἡδυλόγοις ὁρμαῖς αὐτῆ ἐφεναμώσα.

Ἰ' ἐ λάκκῳ ὤκησά ποτε Ἰωσήφ. Δέσποτα Κύριε, ἀλλ' εἰς τύπον τῆς ταφῆς, καὶ τῆς ἐγέρσεώς σου· ἰὼ δὲ τί σύ ποτε τοιῶτο ἐκτεσεύγω;

Τοῦ Μωσέως ἤκουσας τῶν βίβλων, ψυχὴ, ὕδεται, κύμασι φερομένη παταμῶ, ὡς ἐν θελάμῳ πάλαι, φυγοῦσαν δῆμα πικρὸν βιλῆς φαραωνίτης.

Ἰ' τὰς μαίας ἤκουσας κτενύσας ποτὲ ἄνηθον, τάλαινα, τῶν ἀρρένων ψυχὴ, τῆς σωφροσύνης φεῦξιν· νυῖ, ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, πιθίωσε τῶν σοφιῶν.

Ὦ Μωσῆς ὁ μέγας, ἢ αἰγύπτιον ἐν πλίνθοις ἔξασα, τάλαινα, ἐν ἀπίκλειας, ψυχὴ, καὶ πῶς οἰκίσος, λέγε, τῶν ἔρημον τῷ παῖδιν ἄξῃ τῆς μετανοίας;

Τὰς ἐρήμους ἤκουσεν ὁ μέγας Μωσῆς, δόξαν δὴ, μίμησαι ἐπὶ ἀυτῇ δοξαζόμενοι, ἵνα τῆς ἐν βάτῳ θεοφανείας, ψυχὴ, ἐν θεωρίᾳ γθίνῃ.

Τὴν Μωσέως ῥάβδον εἰκονίζει, ψυχὴ, πλήττουσαν θάλασσαν, καὶ πηγάσασαν βυθὸν τύπῳ Σταυρῷ τῷ θεῷ· δι' ἧς δωρήσῃ σὲ σὺ μεγάλα σκηπτόμενος.

Ἄλλων προσφέρει τὸ πῦρ τῷ Θεῷ ἄμωμον, ἄλλον, ἀλλ' Ὀφνεῖ καὶ Φινεὲς, ὡς σὺ ψυχὴ, προσῆνον ἀλλόξιον τῷ Θεῷ, ῥεμπομένον βίον.

Ὡς βαρὺς τῇ γνώμῃ Φαραὼ τῷ πικρῷ γέγονα, Δέσποτα, ὡς Γαυνὶς, ἡ Ἰαμβρῆς τὼ ψύχην, ἐ τὸ σῶμα, καὶ ὑποβρύχιον νέον, ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Τῶ πηλῷ συμπέφυρμαι ὁ τάλας ἐ νέν, πλυνῶν με, Δέσποτα, τῷ λυτῆρι τῷ ἐμῷ θαυμάσιον, δέομαί σε, τὼ τῆς σαρκός μου φολιὼ λάσπάνας ὡς χιόνα.

Ἀν ἐφεύρῃς μου, τὰ ἔργα, Σωτὴρ, ἅπαστα ἄνθρωπον ὑπερβάντα ἑαυτὸν ὀρῷ ταῖς ἁμαρτίαις, ὅτι ἐν γνώσει φρενῶν ἥμαρτον, ἐκ ἀγνοίᾳ.

Εἶσαι, φῆσαι, Κύριε, τῇ πλάσματός σου· ἥμαρτον, ἄνες μοι ὁ τῇ φύσει καθαρὸς, αὐτὸς ὑπάρχεις μόνῳ, καὶ ἄλλῳ πολλῷ σου ἀδὲς ὑπάρχει ἔξω ῥύπου.

Δι' ἐμὲ Θεὸς ὢν, ἐμορφώθης ἐμὲ, ἔδειξας θαύματα, ἰασάμενος λεπρὸς, καὶ ὀφθαλμοὺς ἔπλασας, λίμῳρους ἔπεσας, Σωτὴρ, ἀφῆ κεκαθάρου ῥύσιν.

Τὴν λιμόρρουν μίμησαι, ἀθλία ψυχὴ, πρόσθραμε, κράσπεδον τῆ κεκαθάρου τῇ Χειρῖ, ἵνα ῥυσθῇς μαίζονος, ἀκούσῃς δὲ παρ' αὐτοῦ, πίστις σῦ σέσωκέ σε.

Τὴν χαμαὶ συγκύπτουσαν μιμοῦ, ὦ ψυχὴ, πρόσελθε, πρόσπεσον τοῖς ποσὶ τῷ Ἰησοῦ, ἵνα σε ἀνορθώσῃ, καὶ βηματίσῃς ὀρθῶς τὰς ἔξω τῆ Κυρίε.

Ἐ Φρίαρ, Δέσποτα, ὑπάρχεις βαθὺ, βλύσόν μοι νάματα ἐξ ἀχράντων σου φλεβῶν, ἵν' ὡς ἡ Σαμαρεῖτις, μηκέτι πίνων διψῶ· ζωῆς γὰρ ῥεῖθρον βλύζεις.

Σιλωὰμ γθίσθω μοι τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ἵνα νίψωμαι κἀγὼ τὰς πόρας τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἴδω σε νοητῶς, τὸ φῶς τὸ φῶ αἰώνων.

Τῆς Ὁσίας.

Ἀσυγκρίτῳ ἔρωτι, παράβιοι, ξύλον πεθήσασα ἐρασιωθῆσα τῆς ζωῆς, ἐξέωσαι τῆ πόθῳ· ἀξίωσον οὖν κἀμὲ τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης.

Ῥεῖθρον Γερδύνιον περάσασα, ὄρεις ἀνάπαυσιν ἐ ἀνώδυνον, σαρκὸς ἡδονῶν ἀφυγοῦσα· ἧς καὶ ἡμᾶς ἐξέλεσθαι προσδοκῶσα Ὁσία.

Ἀνδρίου.

Ὡς πομβρίων ἄεισον, Ἀνδρία σοφὲ, πρόκριτον ὕδατι σε πόθῳ δνόμασι πολλοῖς, καὶ φόβῳ, σαῖς ἐρεισβίαις τῆς σωτηρίας τυχεῖν, ζωῆς, καὶ αἰωνίου.

Δίξα.

Σὲ Τειὰς δοξάζομεν, τὸν ἕνα Θεόν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα· ἁπλῆ οὐσία, μονὰς ἀεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νυῦ.

Ἐκ σοῦ ἡμφιάσατο τὸ φύραμά μου· ἄφθορε, ἄνανδρε, Μῆτερ παρθένε, Θεὸς, ὁ κτίσας τὰς αἰῶνας, καὶ ἐνώσας ἑαυτῷ ἐ τὴν ἀνθρωπίνων φύσιν.

Ὠδὴ ϛ'. ὁ Εἱρμός.

Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου πρὸς ἐ εἰκτίρμονα Θεὸν· ἐ ἐπήκουσέ μου ἐξ ἄδου καταπάτου, ἐ ἀνήγαγε ἐκ φθορᾶς τὼ ζωὼ μου.

Τὰ δάκρυα, Σωτὴρ, τῷ ἐμμάτων μου, ἐ τὸς ἐκ βάθους στεναγμοὺς καθαρῶς προσφέρω, βιαίως τῆς καρδίας· ὦ Θεὸς ἡμέρησόν σοι, ἱλάσθητί μοι.

Ἐνέδυσας, ψυχὴ, τῆ Κυρίῳ σε, ὥσπερ Δαθὰν ἐ Ἀβειρών· ἀλλὰ, φῆσαι, κράξον ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· ἵνα μὴ τὸ χάσμα τῆς γῆς σὲ συγκαλύψῃ.

Ὡς δάμαλις, ψυχὴ, παροισήσασα, ἐξωμολόγησε τῷ Ἐφραὶμ· ὡς δρόσους ἐκ βοῶν ἀνάσωσον τὸν βίον, πιεσθεῖσα φεύγει τὸν νοῦν, ἐ θεωρίᾳ.

Χεὶρ ἡμᾶς Μωσέως παιδεύσεται, ψυχὴ, πῶς δικαίως Θεὸς λεπρωθέντα βίον λάκαται, ἐ καθάρει· ἐ μὴ ἀπεγνώς σεαυτὴν, κἂν ἐλεπρώθης.

Τὰ κύματα, Σωτὴρ, τῷ πταισμάτων μου, ὡς ἐ θαλάσσῃ ἐρυθρᾷ ἐκάλυψέ με ἄφνω, ὡς τὸς Αἰγυπτίους ποτὲ, ἐ τὸς ζητάντας.

Γνώμονα, ψυχὴ, τὴν πραίρεσιν ἔχεις ὡς πρὶν ὁ Γεραὴλ· τῷ γὰρ Θεῷ μόνῳ προσκείνας ἀλόγως τὴν φιλήδονον τῷ παθῶν ἀδηφαγίαν.

Τὰ ὕεια κρέα, ἐ τὸς λέβητας, ἐ τὴν αἰγύπτιον ζωὴν ἐ ἐπιθυμίαν προσκείνας, ψυχή μου, ὡς ὁ πρὶν αἰγυπτόμων λαὸς ἐ τῇ ἐρήμῳ.

Τὰ φρέατα, ψυχὴ, προτιμήσας τῷ Χαναναίων ἐνοσοῦν τῆς φλεβὸς τῆς πέτρας, ἐξ ἧς ὁ τῆς σοφίας ποταμὸς προχεῖ κρυνὸς θεολογίας.

Ὡς ἔπληξε Μωσῆς ὁ θεράπων σου ῥάβδῳ τὴν πέτραν, τυπικῶς τὴν ζωόποιόν σου πλευ-

ἐκ προσλιτύπου· ἐξ ἧς πάντες πόμα ζωῆς, Σωτὴρ, ἀντλοῦμεν.

Ε Υ̓ράνυσον, ψυχὴ, κατασκίασον, ὡς Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, τῆς κληρουσίας τὴν γῆν, ὁ σὸς ἐστι, Ϲ κατοικισον ἐν αὐτῇ δι' ὁσιότητος.

Α Ἀσὶζηθι, Ϲ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλὴκ, τὰς σαρκὰς τὰ πάθη, Ϲ τὸς Γαβαωνίτας· τὰς ἀπατηλὰς λογισμὸς ἀεὶ νικῶσα.

Δ Ιάβηθι τῆ χρόνῳ τὴν ῥέουσαν φύσιν, ὡς πρὸ ἡ Κιβωτὸς· Ϲ τῆς γῆς σκύτινης χθὸς ἐκ καταῤῥάσα τῆς ἐναγγελίας, ψυχὴ, Θεὸς καλεῖ.

Ω Ϲ ἴσασαν τὸν Πέτρον βοήσαντα, σῶσον περφθάσας με, Σωτὴρ, τῆ ὀκεῖς με ῥῦσαι, ἐκτείνας σε τὴν χέρα, Ϲ ἀνάσχε τῆ βυθῆ φ ἁμαρτίας.

Λ Ιμένα σε γινώσκω γαλήνιον πάλαισα, Δέσποτα Χριϲὲ· ἀλλ' ὀκ ἠβ ἀδύπνον βυθῶν τῆς ἁμαρτίας, καὶ τῆς ἀναγινώσεώς με, περφθάσας, ῥῦσαι.

Ε Ἰῶ εἰμι, Σωτὴρ, ἣν ἀπέλεσας πάλαι βασίλειον ϕλογμήν· ἀλλ' ἀνάψας λύχνον, τὸν Περιδρομὸν σε, Λόγε, ἀναζήτησον, Ϲ ἐρῶ τὴν εἰκόνα.

Τῆς Ὁσίας.

Γ Ἵνα παιδῶν τῶν ϕόβῳ καταϕθίσεως, ϕακέλων ἠβλυζες ἀεὶ ὀρατὸς, Μαρία, ψυχὴν πυρπολημβμένη· ὧν τὴν χάριν νέμοις κάμοὶ τῆ σῆ οἰκέτῃ.

Α Πάθειαν ὀκτῆσω δεῆσιν δ' ἀκρατήτως ἔδει γῆς πολιτείας, Μῆτερ, διὸ τὲς σὲ ὑμνοῦντας ὀκ παθῶν ῥυσῆσαι σε δυσπόνε.

Ἀνθρίας.

Τ Ἡς Κρήτας σε, πομένα καὶ θεσίδρον, καὶ Οἰκημβένης θρεσβεῖτιν, ἐγκωκὸς θροσρόμον, Ἀνθρία, κ' βοᾷ σοι· ὀξεῖλε με, Πάτερ, βυθῦ τῆς ἁμαρτίας.

Δίξα.

Τ Ριάς εἰμι ἁπλῆ ἀδιαίρετ@, ὀναρετὴ προσωπικὴς, καὶ μονὰς ὑπάρχω τῇ ϕύσει ἰῶωβρέμη, ὁ Πατὴρ ϕησιν, ὁ Τἱὸς, καὶ Θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νυῦ.

Η Μῆτερ σε Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε μιμερτωθῶλον καθ' ἡμᾶς· ὃν ὡς κλῖσιν πάντων δυσώπα, Θεοτόκε, ἵνα τοῖς ϕερσβείαις ταῖς σοῖς ἁμαρτωλοῦμβν.

Κοντάκιον ϗ. Ἦχος πλ. β'.

Ψ Υχή μου, ψυχή μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλ@ ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι· ἀνάνηψον οὖν, ἵνα ϕείσηταί σε Χριϲὸς ὁ Θεὸς· ὁ πανταχῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Οἶκος.

Τ Ὸ τῆ Χριϲῷ ἰαβῆσον βλέπουσ' ἀνεμιμένον, καὶ τὼν ὀκ τύτε τῆ Ἀεὰμ πηλάζοσαν ὑγείαν, ἴσαθαν, ἐπλήρη ὁ ϐγβολ@, καὶ ὡς κινδυνεύοσαν ἀδύρετ@, καὶ τοὺς ἀπὸ ϕίλους ἀνεβόησε· τί ποιήσω τῆ Τἱῷ τῆς Μαρίας; κλέινει με ὁ Βηθλεεμίτης, Ὁ πανταχῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Τὸ Συναξάριον τέτου τῦ Μηνὸς· ἐπὶ τὸ πρωϊνὸν.

Στίχ. Κ απανύξιως, Χριϲὲ μου, ῥῶπας δίδυα ἁμάρτας ψυχῖ. Κανόνα σοι τὸν μέγαν.

Η Ἀυτῆ μέρᾳ τῆ ἁγίᾳ τῆ ἁγιαζέσῃ ϑδῆσιν ϕλήρωμ καὶ τὸν τῆ μεγάλε Κανόν@ Ἀκολυθίαν. Τέτων τὸν ὄντως Κανόνα μόνον ἀπάντων ἀρίστως, Ϲ πρηνήντος ἡμέσατο, καὶ συμίεραψεν ὁ ὲν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶ Ἀνδρέας ὁ Ἀρχιεπίσκοπ@ Κρήτης, ὁ Ϲ Ἱεροσολυμίτης ὀνομαζόμεν@· ὃς ὠφέλητο μὲν ὀκ Δαμασκὸ· ἐδὲ τόσαρες καὶ ὀκτὼ δι' ἐτῶν τῆς αὐτῆ κλίσιας παιδευτηρίῳ γραμματικῆς ἐκδοθείς, Ϲ τὴν ἐγκύκλιον παίδευσιν ὅλοσχερῶς, εἰς Ἱεροσόλυμα χωρεῖς, τὸν μοναςὴν ὑπήρξατο βίον. Οὐσίας δὲ, Ϲ ϑεοφιλὰς ἤδησεν ὀ ὐ σύχῳ, Ϲ ἀπαράγκῃ τῇ βιωτῇ, πολλῷ μᾶλ, Ϲ ἄλλας συγχήμασι βιοφελῆ καταλείπε τῆ Θεῖ Ἐκκλησίᾳ λόγυς τε, Ϲ Κανόνας, μᾶλλον ἀβίτερος ὀ τοῖς Πασχυακοῖς γνώμοις τε, Ϲ ϑεκινήμβν@· σὺν πολλοῖς δὲ ἄλλοις καὶ τὸν παρόντα μέγαν Κανόνα σωιτέχῃ κατὰνυξιν ἅπασιν ἴχοντα· πᾶσαν γὰ Παλαιᾶς, Ϲ Νιας ἱστορίαν ὁλοθύμως ἐφαπτόμεν@, Ϲ ἀνθρίσας, τὸ παρὸν ὁμιλοῦσα μέλ@, ἀπὸ Ἀεὰμ ἐληλαθὼ, μέχρι τῆ αὐτῆς Χριϲὲ Ἀναλήψεως, καὶ τῆ τῶ Ἀποστόλων ἐπιγμολ@· Περιέπεται γὰρ ὁλε τότε πᾶσαν ψυχὴν, ὅσα μὲν ἀγαθὰ τῆς ἱστορίας ζηλεῖ, Ϲ μιμᾶδαι ϑελεῖ φαίμεν, ὅσα δὲ τῶ ϕαύλων ἀποϕθέγγεται, Ϲ ἀεὶ ϑελεῖ Θεῖν ἀνέχεσθαι ὁλε μετανοίας, ὁλε ἐπιμελείας, Ϲ ὁξυμολογήσεως, Ϲ τῆς ἄλλης ὁλυσίτε δικαιοσύνης· πλὴν εἰς τοσῦτον ὄζῖ ὕβρεως, Ϲ ἐμμελὴς, ὡς Ϲ αὐτὴν τὴν σκληροτέραν ψυχὴν ἱκανὸς μαλάξαι, Ϲ ϑεῷ ἀναλῦσιν ἀγαθὴ διεγεῖραι· ἐ μόνον μὴ σωτερμβλῆς καρδίας, καὶ πεσοῦσῆς ἀπακόσης ϕάλλοιτ@. Ἐ τοίνυν ἐς τέτον, ὅτι καὶ ὁ Παβιάρχης Ἱεροσολύμων ὁ μέγας Σωφρόν@ τὸν τῆς Λιγυπτίας Μαρίας βίον συνιερὰ ϕαλτ@· κατάνυξιν γὰ Ϲ ὕτ@· ὁ βί@ περβίβλητα ἄτιμον, Ϲ πολλὴν ζῆς ἐπαίδευσι, Ϲ ἁμαρτάνυσι ϑδεμιθίαν δίδωσιν, ἐ μόνον γὰ ϕαῦλον ἀσοσῆναι βιβλοῦτ@. Ἐτάχθησαν δὲ Ϲ τῆ παρῦσαν ἡμέραν ϕάλλεδαι, καὶ ἀναγινώσκεδαι δι' αἰτίαν ζωώτην· ἐπειδὴ γὰ ϑεὸς τὸ πλῆ ἐγγίζει ἡ ἁγία Τεσσαρακοσὴ, ἵνα μὴ οἱ ἀνθρωποι ῥᾴθυμοι γενόμενοι ϑεῷ τὰς πνβματικὰς ἀγῶνας ἀμελέσερον δῆσιν· Ϲ τὸ σωτερινὸν καθάπαξ ἐκ πάσιν ἀποχωσιν. Ὁ μὲν μέγας Ἀνδρέας,

ὡς

διά τις ἀλείπῃς, δῖξ τῇ ἰσχυρὸν τὸ μεγάλυ Καύσ@ τῇ μεγάλων ἀνδρῶν λέγων τὴν ἀρετὴν, καὶ τῇ φαύλων αὖθις τὴν ἀκρεπτὴν, ὡς ἄν τις φαίη, ῥιψασπιστέρυς τὺς κάμνοντας φιλοσοφίζειν καὶ ἀνδρικὸς τοῖς ὑμοροδοκοῦσι ὑπακτέον εἶναι. Ὁ δὲ ἱερὸς Σωφρόνι@ δῖξ τὸ ὑπερφυὲς αὐτῦ λόγυ σώφρονας ἢ αὖθις ἴδῃ ποιῆ, ἐ φερὲς Θεὸν διηγέρα, ἢ μὴ καταπίπτειν, μὴ δὲ ἀπογνώσκειν· εἰ καὶ τῶς τισὶν ἰάλωσαν φιλοπλημασιν· ὅσῃ γὸ ἡ τῦ Θεῦ φιλανθρωπία, καὶ συμπάθεια τοῖς ὀλοψύχως ἐκ τῶν φερόμυ πλημμάτων ὑπερίφων αἱρημβυοις ἡ κῇ τὴν λιγυπλίαν δίκησις παρισῳ· λέγεται δὲ μέγας Καύων, ἴσως ἄν τις ἄπῃ, καὶ κατ' αὐτὸς τὰς ὀνοίας, καὶ τὰ ἐνθυμήματα· γίνεσ@ γὸ ὅτῖν ὁ τύτυ ποιητὴς ἀρίστως αὐτὰ συντεθέμθ@. Καὶ ὅτι τῶν λοιπῶν Καόνων ἀνὰ ξιάκοντα, καὶ μικρόν τι φερὲς ξοπαρίων ἐχόντων, ἔν@ ὡς δῆκόσιοι καὶ πεντήκοντα φέρυσιν, ἐνὸς ἐκόντ@ ἀῤῥῆζον ἀποσάζοντ@ ἡδονήν· ἁρμοδίως ἂν ἔφα, καὶ φροσπόντως ὁ μέγας ὕτ@ Καὼν ἐ μεγαλω κεκτημθ@ κατάνυξιν, κἂν τῇ μεγάλῃ τῶν Τιταραχοσῶν καθιστήκασι. Γῦζον τὸν ἄρτον Καόνα, ἢ μίγνον, ἐ τὸν τῆς ὁσίας Μαρίας λόγον ὁ ἀυτὸς Πατὴρ ἡμῶν Ἀνδρέας φερόντ@ ἐς τὴν Κωνσταντίνυ κακίμενον· ὅτι φερὲς τῷ Παξιάρχυ Γιερσολύμων Θεοδώρυ τῇ ἵκτῃ Σιυσδῳ τολὺς ἐς βοῆθειαν παρῃρῆζε· τότε γὸ ἀρίστως ἢ τῶν Μονοθελητῶν ἀγωνισάμθυος, ὅτι ἀγαπλῶν ἐν μονάζυσι, τοῦ τῆς ἐν Κωνσταντινυπόλει Ἐκκλησίας Κλήρῳ συγκαταλέγλαι· εἶτα Διάκον@, ἐ ὀρθοδόξ@ ἐν ταύτῃ καθίσταται, καὶ μῦ μικρὸν Ἀρχιπίσκοπ@ Κρήτης γθόμθ@, ἐσύσεγον ἀγχεσάπα φερὲς τῇ λιγομθῇ Γιερσῷ παλαπήσας ἐς Μιτυλίνῃ, φερὲς Κύριον ἐκδημεῖ, ἀφιῦντας τῇ ἰδίᾳ Θεήγῳ ἐς μακάζυν γθύλθ@. Ταῖς αὐτοῦ φρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα, οἱ μακαρισμοὶ μὲ τὸν μετανοιᾶν· ἦχος πλ. β'.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ συ μνήσθητι ἡμῶν Κύριε.

Λησῶ τὸ Παραδείσυ, Χριστὲ, πολίτω δὲ Σταυρῦ σοι βοήσαντα, τὸ Μνήσθητί μυ, φερ απεργάσω, αὐτοῦ τῆς μετανοίας ἀξίωσον καὶ μὲ τὸν ἁλάξιον.

Στίχ. Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἔστι ἡ Βασιλεία τῦ Οὐρανῦ.

Τὸν Μανωὴ ἀκύμις πίλαι, ψυχή μυ, Θεῦ ἐν φαντασίᾳ γθύμθυον, καὶ τὸν ἐκ σείρας τύπ λαβόντα καρπὸν ἐπαγγελίας· αὐτοῦ τὸ ὄσιβὲς μιμησόμθα.

Στίχ. Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ.

Τὴν τῶ Σαμψὼν ζηλάσασα ῥαθυμίαν, τῷ φύζαι ἀπεκίεν τὴν ἴχνον συ, ψυχὴ, φερόντα τῆς ἀλλοφύλοις δῖξ φιληδονίας τὸ σώφρονι ζωῷ, ἐ μακάριος.

Στίχ. Μακάριοι οἱ πραεῖς ὅτι αὐτοὶ.

Ὁ Περὶν ἐν σαρόνι ὄνε νικήσας τὺς ἀλλοφύλυς, τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀμπαθῦς λαγνείας ἐρίθη, αλλ' ἔκφυγε, ψυχή μυ, τῷ μίμνον, τῷ φεῦξιν, τῷ χαύνωσιν.

Στίχ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες ἐ διψῶντες.

Βασὰκ, καὶ Γιφθάε, οἱ στρατάρχαι, κριταὶ τῦ Γσραὴλ φερσκείθησαν, μεθ' ὧν Διβόρρα ἡ ἀῤῥεσόφρον· αὐτὴν ταῖς ἀρεταῖς, ψυχὴ, ἀῤῥεσωθῆσα κρατυνθῆτι.

Στίχ. Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ.

Τὴν Γωὴλ ἀνδρείαν ἴχνος, ψυχή μυ, τὴν δ Σισάρα φρὶν σκολοπίσασαν, καὶ σωτηρίαν ἐργασαμθίλω τὸν πάσαλον ἀκύμις, δι' ὗ σοι ὁ Σταυρὸς ἀκονίζεται.

Στίχ. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι.

Θεὸν ψυχὴ θυσίαν ἐπαιρομθίλω, φεῦξιν ὡς θυγατέρα φερσάγαν τῆς Γιφθαὲ καθαροτέραν, καὶ σφάζον, ὥσπερ θῦμα, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς τῷ Κυρίῳ συ.

Στίχ. Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ, ὅτι.

Τοῦ Γεδεὼν τὸν πόκον νῦν, ψυχή μυ, ἐξ Οὐρανῦ τὴν δρόσον ὑπαδέχεσι, ἐ κῦφον ὥσπερ κύων, καὶ πᾶν τὸ γάμα, τὸ ἐκ νόμυ ἐνὸν τῇ ἀποθλίψει τῦ χράμματ@.

Στίχ. Μακάριοι οἱ διωγμθόμενοι.

Ἠλὶ τῦ Γιρίας τῶν καταδίκων, ψυχή μυ, ἐπαυδόσυ δὶ ὕδεσιν φρεσῶν, ἀναχομθὸν τὰ πάθη ἐν σοὶ, ὥσπερ σκύλ@, τὰ τίκτα ἐνεργῶν τὰ φθάσματα.

Στίχ. Μακάριοι ἐστὲ, ὅταν ὀνειδίσωσιν ἡμᾶς.

Ἐν τοῖς ἀριταῖς Λαΐτης δὶ ὁμιλίας τῷ ἑαυτῦ γυναῖκα ταῖς δώδεκα φυλαῖς διέλε, ψυχή μυ, ἵνα τὸ μῦς@ θριαμβεύσῃ τὸ ἐκ Βεθαμὶν, τὸ φθάσμυον.

Στίχ. Χάρετε, ἐ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν.

Ἡ Φιλοσόφυον Ἄννα προσάγθῃ τὸ χαῖλ μθ' ἑαυτὴν πρὸς αὐτόν· φωτὶ δὲ ταύτης ἐκ ὀφηκεῖτο· ἀλλ' ὅμως, σπέρα ὄσα, ὡὸν τῆς προσάχῆς τίκτει ἄξιον.

Στίχ. Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς.

Ἐν τοῖς κριταῖς ὁ Ἄννης σκείθη γάρ@, ὅ μέγας Σαμουὴλ, ὃν ἐθρέψατο ἡ Ἀρμαθέμ ἐν οἴκῳ Κυρίυ· αὐτὸν ζῆλω ψυχή μυ, καὶ πᾶσαι φερὸς τῇ ἄλλων τὰ ἔργα συ.

Στίχ. Μνήσθητι ἡμῶν Δέσποτα, ὅταν ἔλθῃς.

Δαβὶδ ὡς Βασιλία σκιλιγμθίλω, βασιλικῶς ἐχρείσθη τοῦ πάσατι τῷ Θεῷ μύρυ· σὺ ὦν, ψυχή μυ, τὴν ἄνω Βασιλείαν εἰ θέλῃς, μύρῳ χρῖσαι τοῖς δάκρυσιν.

Στίχ. Μνήσθητι ἡμῶν ἁγὶ, ὅταν.

Ἔλίπσον τὸ πλάτμα συ, ἐλεήμον, οἴκτιρον τῶν χειρῶν συ τὸ πόιημα, ἐ φῶσυ πάντων ἡμαρ-

ἡμαρτικότων, καὶ μὴ τὸ ὕδωρ πάντας τοὺς σοὶ ὑποδεδόντας προσάγμασιν.

Δόξα Πατρὶ, & Υἱῷ, & ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἀνάρχῳ & ὁμοτίμῳ τε, & προσάναρχον προσκυνῶν τὸν ὁμογένητον, Τὸν δοξάζω τὸν ὁμοθέωτον, ὑμνῶ τὸ συσκλήμπυον Πατέρα τε, & Υἱὸν Πνεῦμα ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ὕδωρ φύσιν τόκον σε προσκυνοῦμεν, τὸν καὶ φύσιν δόξαν τὸ βρέφος σε μὴ διαμένοντες, Θεογενήτορ· ὁ ὡς γὰρ πρὸ σπορᾶς ὑπῆρξας ὁμολογοῦνται ταῖς φύσεσιν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

Ἡ Μάρτυρα, ἱκέτευσόν σε, ἐλεήσαι ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐβόησε γὰρ πρὸς σε· ὦ ἁγία Μάρτυρα, ἐπλημμέλησα, καὶ ἠθέτησα τὴν ἐντολήν σου· ὅτι ἐν ἁμαρτίαις προῆλθον, καὶ προσέθηκα τοῖς μόλυσμα ψυχῆς ἐμοί· ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον, ὡς φιλάνθρωπος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Τὰ κρίσιμα, τῆς καρδίας μου ἐξηγόρευσί σοι τῷ Κριτῇ μου· ἴδε με τὴν ταπείνωσιν, ἴδε καὶ τὴν θλῖψίν μου, καὶ συχώρησόν μοι τὰ ἐγκλήματα, καὶ αὐτὸς με ἐλέησον, ὡς φιλάνθρωπος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σὺ αὐλὴ ποτὲ ὡς ἁπάλιστε τῆ παῖδι αὐτῆ, ψυχὴ, τὰς ὕβρεις, πάρεργον τὸ βασίλειον ὤρει θεὸς ἀπαρύσαι· ἀλλ' ὅσα μὴ λάθῃς σαυτὸν, τὰς κτιωσάσης ὁρέξεις σου φρενελίνασα & βασιλείας Χριστῷ.

Δαβὶδ ποτὲ ὁ παῖδιθεὸς εἰ καὶ ἥμαρτε δηθὰς, ψυχὴ μου, βίλει μὴν ὀξυθεὶς τῆς μοιχείας, τῇ δὲ σίρατι αὐλὴς τῆς τῆ φόνῳ πονηῆς, ἀλλ' αὐτὸ τὰ βαρύτερα τῶν ἱρῶν νοσῶν, ταῖς τῷ γνώμῃ ὁρμαῖς.

Σὺ τηῆλε μὴν ὁ Δαβὶδ ποτὲ ἀνομήματι τῇ ἀνομίαν, φόνῳ τὸ τὴν μοιχείαν σκίρνε, τῇ μετάνοιαι εὐθὺς ἀφῆδάξας δηλῶν· ἀλλ' αὐτὸ πονηρότερα ἁρμᾶσα, ψυχὴ, μὴ μεζαγῦσα Θεῷ.

Δαβὶδ ποτὲ ἀνεσήλωσε, συγχαλάμβους ὡς ὁ εἰκὼν ὕμνον, σὺ δὲ ἢ τὴν ἀκρίζιν ἐλέγχει, ἢν εἰρᾶσατο, κραυγάζων, ἐλέησόν με· σοὶ γὰρ μόνῳ ἐξήμαρτον πρὸ πάντων Θεοῦ, αὐτὸς καθάρισον με.

Ἡ Κίβωτος ὡς ἐφέριτο ὀλπιφέρων, Οὐζὰ ἐκάνων ἔσπα, ἀναβαπάντος τὸ μόχμ, μόγον ἤλαβε, Θεὸς ἐπισκόβη ὀργῆς· ἀλλ' αὐτὸ τῶν ἀνθυβόσαν φυγοῦσα, ψυχὴ, σέβε τὰ θεῖα καλοῦ.

Ἀκίκους τῷ Ἀβισσαλὼμ, πῶς τῆς φύσεως ἀντεξανίση, ἴγνως τὰς ἐναγῆς αὐτῆ φεύξεις, αἷς ἐξύβρισεν τῶν κοίτων Δαβὶδ τῷ παῖδος ἀλλ' αὐτὸ ἐμμήσω τὰς αὐτῆ ἐμπαθῆς, & φιλανθένως ὁρμᾶς.

Υἱὸς ἔπεξας τὸ ἀσάλωτόν σε ἀξίωμε πρὸ σώματά σε, ἄλλον δὲ Ἀχιτόφελ ὄρθσα τὸν ἐβθεῖν, ψυχὴ, σωμίλυς ταῖς τότε βυλαῖς· ἀλλ' αὐτὰς διεσκέδασεν αὐτὸς ὁ Κύριος, ἵνα σὺ πάντες σωθῆς.

Ὁ Σολομὼν ὁ Θεομιμήτω, ὁ καὶ χάρεῖτω σοφίας πλήρης· ἔτος τὸ πονηρὸν εἰκαιρίον τῷ Θεῷ ποτὲ ποιήσας, ἀπίση αὐτὸ· ᾧ αὐτὸ τὸν ἐπάσκητόν σε βίον, ψυχὴ, φεσταφομόωσας.

Ταῖς ἡδοναῖς ὀξειλκόμβω τῇ πικρῶν αὐτῆ κατηρρυπῶτο· οἴμοι, ὁ ἔρασης τῆς σοφίας, ἔρασης πορνῶν γυναικῶν, καὶ ζίτω Θεῷ· ὃν αὐτὸ ἐμμήσω καὶ ῥᾴν, ὦ ψυχὴ, ἡδυπαθείας αἰσχρᾶς.

Τὸν Ῥοβοὰμ παρεζήλωσας ἀλογήσασα βυλὴν παῖδάων· ἅμα δὲ καὶ τὸν κήνιον δῆλον Γεροβοὰμ, τὸν ὁρὶν ἀποσπάτω, ψυχὴ· ἀλλὰ φεῦγε τῶν μίμησιν, καὶ κερδέσ Θεῷ, ἡμαρτον, οἰκτειρον με.

Τὸν Ἀχαὰβ παρεζήλωσας τῆς μιάσμοις, ψυχὴ μου, οἴμοι γάρονας σαρκικῶν μολυσμάτων καταχρώμεν, καὶ σκιῶν αἰχρὸν ἢ παθῶν· ἀλλὰ φεῦγε τῶν μίμησιν, καὶ λέγε Θεῷ τὰς ἁμαρτίας σε.

Ἐνουμήρησεν Ἠλιὰ ποτὲ τὲς πεντήκοντα τῆς Ἰεζάβελ· ὅτι τὰς τῆς αἰχμῆς ἀσφῆτας κατῶλάωσεν εἰς ἔλεγχον τὸ Ἀχαὰβ· ἀλλὰ φεῦγε τῶν μίμησιν τῷ δύο, ψυχὴ, καταυδηη.

Ἐλκιέδη σοι Οὐρανὸς, ψυχὴ, καὶ λιμὸς Θεὸ καταλαβέ σε· ὅτε τοῖς Ἠλιὰ τῆς Θεσβίτε ὡς ὁ Ἀχαὰβ πείδησε λόγοις ποτὲ· ἀλλὰ τὴν Σιεφθῖαν μιμοῦ, οὐ ἐγίνων ἀσφῆτις ψυχῶν.

Οὗ Μανασσὴ ἐπισφάξας τὰ ἐγκλήματα τῇ φρεμάσει, ἐπίσασα οὐ βδελύγματα πάση, & πληθύσασα, ψυχὴ, πεσσοβδίσματα· ἀλλ' αὐτὸ τῶν μετάνοιαι ζηλῶσα θερμᾶς, κπῖσαι κατάνυξιν.

Προσπίπτω σοι, καὶ φρισόμω σοι, ἅπερ ἐδάκρυσα, τὰ ῥήματά μου· ἥμαρτον, ὡς ἐχ ἥμαρτε Πέριν, καὶ ἰώρμησα, ὡς ἄλλος εὐθὺς δὴ γῆς, ἀλλ' οἰκτείρησον, Δέσποτα, τὸ ποίημά σε, καὶ ἀνακάλεσαί με.

Κατίχωσα τῶν οἰκίαν σε, καὶ παρέθηκα τῶν ἐντολῶν σε· ὅλον ἀπημωρῶθη τὸ κάλλος, ᾗ τοῖς παῖδιον ἐσβίδεν, Σωτῆρ, ἡ λαμπάς· ἀλλ' οἰκτείρησ, ἀπόδος μοι, ὡς ἄλλα Δαβὶδ, τὴν ἀγαλλίασιν.

Ἐπίστηλον, μεζανέσησον, ἀνακάλυψον τὰ κεκρυμμένα· λόγα Θεοῦ πρὸ τὰ πάντα εἰδότα, σὺ γινώσκεις με τὰ κρύφια, μόνε Σωτῆρ, καὶ αὐτός με ἐλέησον, ὡς ἄλλα Δαβὶδ, καὶ τὸ ἄλλός σε.

Σ'ξί-

Ἐκλείπουν αἱ ἡμέραι μου, ὡς εὐθύπτιον ἐγγιζομένης· θθε ὡς Ἐζεκίας δακρύω δὲ κλίνης μου, προσδοκῶ μοι χρόνος ζωῆς· ἀλλὰ τίς Ἡσαΐας ἀφοβησήσεταί σοι, ψυχή, εἰμὶ ὁ πάντων Θεός;

Τῆς Ὁσίας.

Βοήσασα θεὸς τῶν ἀρχαίων θεομήτορα φρίν, ἀπεκρεύσω λύσαν παθῶν βιαίως ἐνοχλούντων, καὶ κατήχμωσας ἐγθρῶν τὸν πθρτίσαντα, ἀλλὰ δὸς νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως κάμοὶ τῷ δέλῳ σου.

Ὁ Ἀν ὑστεροῦς, ὃν ἐπόθησας, Μῆτερ, ὕπνος κατ' ἰχνῶν ἦκας· ὕπνος σε τῶν μετάνοιαν ὄφε, καὶ ἐλθόντα, ὡς μόνῳ Θεὸς συμπαθὴς· ὃν ἁπαύστως ἱκέτευε, παθῶν λυθωθῶμεν ἡμῖς, ἡ ἀθεσάσων.

Ἀγγέλοις.

Τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρᾳ με τῇ ἀρισβεύσας σε στήριξον, Πάτερ· φόβῳ με τοῦ ἐυθέφ ταχίζων, καὶ μετάνοιαν, Ἀγγέλοις, ἀξιόχρη μοι πεῖν δυσωπῶ σε, ἐ ῥῦσαί με παγίδος ἐχθρῶν, ἠδ ἐκλητάντων με.

Δόξα.

Τριὰς ἁπλῆ, ἀδιαίρετε, ὁμοούσιε, καὶ φύσις μία· φῶτα, ἐ φῶς, καὶ ἅγιε ζῖα, καὶ ἓν ἄγιον, ὑμνοῦται Θεὸς ἡ Τελειε· ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον ζωλιὸ, ἐ ζωὰς, ψυχὴ, τὸν πάντων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Ὑμνῳδῆ σε, ὑλογῶμέν σε, προσκυνῶμέν σε, Θεοτόκε Ἀνθρωπε, ὅτι τῆς ἀχρείτε Τελεάδος ἀπεκύησας τὸν ἕνα, Τίὸν, ἐ Θεόν· ἐ αὐτὴ φρονίωσας ἡμῖν τοῖς ἐν γῇ τὰ ἐπιερήνια.

Τῇ Τεμῴσιον ἦχ. πλ. δ'. Ἐσπέρ. ὁ Ἱερμός.

Ὁ Ὢν ἄναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν φέιτιων Οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, καὶ ξέμεσι ἓ
„ Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνοῦτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τὸς αἰῶνας.

Ὡς ἄθεπτας τῷ πυεῖ τῷ ἀὐλω συμφλέξατο τὰ ὑλώδη μου πάθη, αἰκάπουτές μου νῦν τὸν ἔρωτα τῆς Θείας, Ἀπόστολοι, ἀγάπης.

Ἀς σάλπιγξας τὰς δίκτυς τῷ λόγῳ τμηθσομβρ, ὃι ὧν πέπωκε τάχη ἀνίδρυτα ἐχθρῶ, καὶ τὰς διεγνωσίας ἐδράσθησαν ἐπάλξεις.

Ἰνδύλματα ἐμπαθῆ τὰς ψυχῆς μου σωτερίαντα, οἱ γαὺς τυ, καὶ σῶλας σωτερίαντες ἐχθρῶ, Ἀπόστολοι Κυρίυ, ναοὶ ἡμασμβροι.

Θεοτοκίον.

Ἐχάρησας τὸν ἀχάρητον φύσει, ἐβάβασας τὸν βασιλέα τῆς πάντος, ἐθήλασας, ἀγνὴ· τὸν ῥέφοντα τῶν Κτίσεν, Χρεῖον τὸν ζωοδότλυ.

Ἑσπερινὸν Τριῴσιον. Ἱερμὸς ὁ αὐτός.

Τοῦ Πνεύματος τῇ ἀρχιτεκτονίᾳ, ἐκπεμφθεῖσι πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν, Ἀπόστολοι Χριστῦ, ἐν ταύτῃ ὑλογῆτε Χριστὸν εἰς τὰς αἰῶνας.

Σαλπίσαντες σὐλπιγξι τῷ δογμάτων κατήχησιν οἱ Ἀπόστολοι πᾶσαν πλάνλω ἐδαλιακῶ, Χριστὸν ὑπερυψῶντες εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ἱλόσοφοι, ἡ καλὴ μεζοικία, οἱ ἔφορι Κόσμυ, καὶ τῷ Οὐρανῶν πολίτυ, τὰς ὑμνοις ἀεὶ ἀνεδυφιμοῦντες λυζώσατε κυφδίων.

Δόξα.

Τριπλῆ παμφαὴς Θιαρχία, ὁμόδοξε, καὶ ὁμόθρονς φύσις, Πατρὶ ὁ πανσεμνὸς, Τῖὲ, καὶ Θεῶν Πνεῦμα, ὑμνῶ σε εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Ὡς Σ ἔτημεν, ἐ ὑπέρτατον Θρόνον ὑμνήσαμβρ τῷ Θεοῦ τῶν Μητέρα ἀπαύστως, οἱ λαοὶ, τῶν μόνλυ μὴ τόκον Μητέρα, καὶ Παρθένον.

Εἱρμὸς ἄλλο.

Ὁ Ἂν γραπαὶ Οὐρανῶν δοξάζυσι· καὶ φρίττα τὰ Χερυβίμ, ἐ τὰ Σεραφίμ· πᾶσα πνοὴ
„ Ἐ κτίσις, ὑμνεῖτε, δλογεῖτε, ἐ ὑπερυψῶτε εἰς
„ πάντας τὸς αἰῶνας.

Ἡ Μαρτυρία, Σωτῆρ, ἐλήσον, δήγαγές με τὸν τῶν Θεὸν ὑπηροφὴν· δίξαι μεζυοῦντα, οἰκτείρησον βοῶντα· ἥμαρτόν σοι μόνῳ, ἀνόμησα, ἐλέησόν με.

Ὁ Διφελάτης Ἠλίας ἅρματι ταῖς ἀρεταῖς ὀθηβὰς, ὡς εἰς Οὐρανὸς ἤγαζε ὑπερέφανα ποτὲ τῇ ὕπηγον· τότε ὦν, ψυχή μυ, τὴν ἀνοδον ἀναλογίζε.

Τοῦ Ἰορδάνυ τὸ ῥοῦθρον φεῖτερον τῇ μηλωτῇ Ἠλιὰ δὶ Ἐλισσαιὲ ἔτα ἐτθα, ἐ ἔνθα, αὐτὴ δὶ, ὦ ψυχή μυ, ταῖτις ἡ μετέχεις τῆς χάριτος δὶ ἀκουσίαν.

Ὁ Ἐλισσαῖὸς ποτε δὶξαμβρος τὴν μηλωτὴν Ἠλιὰ, ἐλαβε δπλὴν χάριν ἐφ' Ἰορδάνυ, αὐτὴ δὶ, ὦ ψυχή μυ, ταῖτις ἡ μετέχεις τῆς χάριτος δὶ ἀκουσίαν.

Ἡ Σωμαντὶς ποτε τὸν δίκαιον ὠξίωσε, ὦ ψυχὴ, γνῶμη ἀναδῆ· σὺ δὶ ὐκ ἠσχύνθη, ἐ ξένον ὡς ὁδίτλω· ὅθεν τὸ νυμφῶνος ῥιφέσιν ἔχω θρλωμβδέσα.

Τοῦ Γιεζῖ ἐμμάτου, τέλαινα, τὸν γνόμλω τὸν ῥυσῶν πάντων, ψυχή· ἃ τὸν φιλαργυρίας ἀπόθυ καὶ ἐν χάρι· φεῦγε τὸς γέεννης τὸ πῦρ σκεῦσα τῇ κακῶν σε.

Σὺ τὸν Οἶζαν, ψυχή, ζηλώσασα, τὰν τότε λίσραν ἐν σοὶ ἔχις ἐν σπλῳ· ἀζπε γὸ λογίζη, σωζόνομε δὲ φερέπιες· αὖις ἃ καπάχεις, ἐ φεῦξθαι τῇ μετανοίᾳ.

Τοὺς Νινευΐτας, ψυχή, ἀκάκως μεζανοοῦντας Θεοῦ σάκκῳ, καὶ σποδῷ· τότε ὐκ ἐμιμήσω, ἀλλ' ὤφθης σκευτάκης πάντων τῇ θεῷ νόμυ, καὶ μὴ νόμυ ἐπαμκότων.

Τοῦ ἐ τῷ λάκκῳ βορβόρυ ἄκυσας Ἱερεμίας, ψυχή, πόλιν τὴν Σιὼν θρήνυς καπαβοῶντα, καὶ δάκρυα ζητθντα· μίμησαι τὸν τότε θρλωῶλη βίον, καὶ σωθήσῃ.

Ὁ Ἰωνᾶς εἰς Θαρσεῖς ἀπέδραμε, φεύγων τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Νινευΐτιδος· ἐγὼ δέ, ὡς Προφήτης, Θεοῦ τὴν ἀποδημίαν· ὅθεν παρεζήλωσε, τὴν προφητείαν μὴ ψεύσηται.

Τὸν Δανιὴλ ἐν τῷ λάκκῳ ἔκλεισας, πῶς ἔφριξεν, ὦ ψυχή, σώματα θηρῶν· ἐγνώκασι πῶς οἱ Παῖδες, οἱ ἐν Ἀζαρίαν, ἔσβεσαν τῇ πίστει, καμίνου φλόγα κραυμήν.

Ἧς παλαιᾶς Διαθήκης ἅπαντας παρήγαγόν σοι, ψυχή, ἐν ὑπογραμμῷ· μίμησαι τῶν δικαίων τὰς φιλοθέους φωνάς· ἔκφυγε δὲ πάλιν τῶν ποτηρῶν τὰς ἁμαρτίας.

Δεηθέντα Σωτὴρ ἐλέησον, καὶ ῥῦσαί με τῶν πνευμάτων, καὶ τῆς ἀπωλείας, ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει δικαίως ὑποπίπτειν· ἄνες μοι ἐν τέλει δὲ ἀρετῆς, καὶ μετανοίας.

Ὡς ὁ Λησὴς ἐβόα τὸ Μνήσθητι, ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς, ἄνες μοι, Σωτήρ· κράζω ὡς ὁ Τελώνης, δάκρυόν ὡς ἡ Πόρνη· δέξαι με τὸ θρηνῶν, καθώς ποτε τῆς Χαναναίας.

Ἠν σπαράσσουσα, Σωτὴρ, δαιμόνιον, τῆς παντὸς μου ψυχῆς, μόνῃ ἰαχεῖ· μάλαγμά μοι δόξης, ἔλαιον, καὶ οἶνον· ὄργα μετανοίας, κατάνυξιν μὴ δάκρυον.

Τὴν Χαναναίαν κράζω μιμούμενος, ἐλέησόν με, βοᾷ τῷ υἱῷ Δαβίδ· ἀπόμοια τῇ κραυγάζω ὡς ἡ Αἱμορρόουσα· κλαίω ὡς ἡ Μαρθα, καὶ ἡ Μαρία δεῖ Λαζάρε.

Τὸν τῷ δακρύων, Σωτὴρ, ἀλάβαστρον ὡς μύρων κατάξασθαί σοι κεφαλῆς, κράζω σοι, ὡς ἡ Πόρνη, τὸν ἴλασιν ζητοῦσα, δέησιν προστάγω, καὶ ἄφεσιν, αἰτοῦ, λαβὲ με.

Εἰ μὴ δεῖς, ὡς ἐγώ, σοι ἥμαρτον, ἀλλ' ὅμως δέξαι κἀμέ, ἐλεήμων Σωτὴρ, φόβῳ μετανοοῦντα, καὶ πόθῳ κεκραγότα· ἥμαρτόν σοι μόνῳ, ἐλέησόν με.

Φῶς ἐσαῦ, Σωτὴρ, τὸ ἴδιόν πλάσμα τῶν, ἐζήτησον, ὡς ποιμὴν τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, πλανηθέντα ἐξάρπασον τοῦ λύκου· ποίησόν με θρέμμα ἐν τῇ νομῇ τῶν σῶν προβάτων.

Ὅταν κριτὴς καθίσῃς ὡς ἐλεήμων, καὶ δείξῃς τὸν φοβερὸν δόξαν σου, Χριστὲ· ὦ ποῖος φόβος τότε, καμίνου καμούσης, πάντων δειλιώντων τὸ ἄστεκτον τῆς βήματός σου.

Τῆς Ὁσίας.

Ἡ τῷ φωτὶ τῷ ἀΐδίῳ Μήτηρ σε φωτίσασα σκοτασμοῦ ἔλυσε παθῶν· ὅθεν ἀσιδήμῳ τῷ πνεύματι τὴν χάριν, φώνησον, Μαρία, τοῖς σὲ πίστει ἀνυμνοῦσιν.

Λύμα κρυὸν καταδὺν ἐξέκαυσε ὁ θεῖος ὄντως ἐν σοί, Μῆτερ, Ζωσιμᾶς· ἄγγελον γὰρ ἔφερε ἐν σώματι, καὶ δαίμονας ὅλως ἐπλήρου, Χριστὸν ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λιτή.

Ὡς παῤῥησίαν ἔχων πρὸς Κύριον, Ἀνδρέα, Κρήτης στῦλον κλιθῶ, δυσωπῶ· φρίσσω τὸ δεσμοῦ με τῆς ἀνομίας λύσιν τῶν ἐμῶν δέησαι σύ, διδάσκαλε, Ὁσίων δόξα.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἄναρχε Πάτερ, τῷ συναΐδιε, Παράκλητε ἀγαθὲ, Πνεῦμα τὸ ὠδῆς. Λόγε Θεοῦ Γεννῆτορ, Παῖδος ἀνάρχου Λόγε, Πνεῦμα ζωὴν, καὶ κτίζον, Τριὰς μονὰς ἐλέησόν με.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἐκ βάθους ἀλυσγίδων, ἄχραντε, ἡ νεκρὰ πορφυρεῖς τῷ Ἐμμανουὴλ ἔνδυσιν ἐν τῇ μαστρί.σει, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη· ὅθεν Θεοτόκον σε ἀληθῶς σε τιμῶμεν.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Καὶ πάλιν τὸν Εἱρμόν. Τὸ Τελούμενον· ἦχος πλ. δ΄. Ὠδὴ θ΄.

Κτίσεως Θεοτόκον σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ δι' σὲ σεσωσμένοι, Παρθένε ἁγνὴ, σὺν Ἀσωμάτων χορείαις σε μεγαλυνόμεν.

Πηγαὶ τῷ σωτείῳ, νάματι σημήναντες, τὴν ἐκπαυσασαν ψυχήν μου, Ἀπόστολοι, τῆς ἁμαρτίας τῇ δίψῃ, καταδροσίσατε.

Νηχόμενον πελάγει, τῆς τῶν ἀπωλείας, καὶ ὑποβρύχιον ἤδη γλυκόμενον, σῇ δεξιᾷ ὡς τῷ πίστῳ, Κύριε σῶσόν με.

Ὡς ἄλας τῇ νοσίμων ὄντες διαγμάτων, τὴν σηπεδόνα νοός μου ξηράνατε, καὶ τῆς ἀγνοίας τὸ σκότος ἀποδιώξατε.

Θεοτοκίον.

Λαὸν ὡς πτῶκα, πόνῳ μοι ἔδραξε, δι' ἣ τὸν θεῖον ἔδημόκλησον Δέσποινα, ἐν τῇ μελλούσῃ ἡμέρᾳ ῥυοῦσά με.

Εἰρμὸς ἀλφ.

Σὲ τὸν Οὐρανὸν, καὶ γῆς μεσίτην, πᾶσαι γλυκαὶ μεγαλυνόμεν, σωματικῶς γὰρ ἐσκήνωσε ἐν σοὶ τὸ πλήρωμα, Παρθένε, τῆς Θεότητος.

Σὲ τὸ ἄκλειες τῷ Ἀποστόλων σύστημα φθαῖς μεγαλυνόμεν, τῆς Οἰκουμένης φωστῆρες γὰρ φανέντες ἐδύσχρησε, τὴν πλάνην ἐκδιώκοντες.

Ἐταγέλικῇ ὁμοῦ σαγήνῃ λογικὰς ἰχθύας ἁρπάζοντες, αὐτῷ προσφέρετε πάντοτε Χριστῷ ὀφώνιον, Ἀπόστολοι μακάριοι.

Ἐν τῇ πρὸς Θεὸν ὁμοῦ αἰτήσει μέμνησθε ἡμῶν, Ἀπόστολοι, ἀπὸ παντὸς λυτρωθῆναι πειρασμοῦ, δεόμεθα, τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντας ὑμᾶς.

Δόξα.

Σὲ τὴν ζωοπάσχαστον μονάδα, Πάτερ, Υἱὲ, σὺν τῷ Πνεύματι, ὅνα Θεὸν ὁμούσιον ὑμνοῦμεν, Τριάδα ὁμοδύναμον καὶ ἄναρχον.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὸν παμβασίλειον, καὶ Παρθένον, πᾶσαι γλυκαὶ μακαρίζομεν, ὡς δι' σὲ λυτρωθέντες

τες τῆς ἀρχῆς, χαρὰν γὰρ ἡμῖν ἔτικτες τὸν Κύριον.

Τῷ μεγάλῳ Κανόνι. Εἰρμὸς ἄλλος.

Ἀπόρου συλλήψεως ὁ τόκος ἀνεμολόγητος μηδὸς ἀνάνδρου· ἄφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις καμοποιεῖ τὰς φύσεις· διό σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Ὁ Νῶε πεφαυμάτικε, τὸ σῶμα μεμαλάκισαι, νοσεῖ τὸ Πνεῦμα· ὁ λόγος πεπόνηκε, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ πλοῖον δύει θύραις· διό μοι, πάλαινα ψυχὴ, τί ποιήσεις, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς, ἀνερώνησαι τὰ σά;

Μωσῆς παρήγαγον, ψυχὴ, τὴν κοσμογένεσιν, καὶ ἐξ ἑκάνε πᾶσαν ἐνδέλεθρον γραφὴν ἱστορῆσάν σοι δικαίως, καὶ ἀδίκως· ὧν τὰς ἀκτῖνας, ὦ ψυχὴ, ἐμμένων, ἐ τὰς φεύγοντας, ὡς Θεὸν ἐξαμαρτήσασα.

Ὁ Νόμος πεπόνηκε, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Γραφὴ δὲ πᾶσα ἐν σοὶ παρημέλησαι, Προφῆται ἠτόνησαν, ἐ πᾶς δικαίως λόγος· αἱ ξαυματίαι σε, ψυχὴ, ἐπληθυώθησαν, ὑπ ὄντος ἰατροῦ τῶ ὑμῶν τος σε.

Τῆς νέας ἀθέσμου σοι Γραφῆς τὰ ὑποδείγματα, ἐκάρωτά σε· ψυχὴ, φεῦς κατάνυξιν· δικαίως ἂν ζήλωσον, ἁμαρτωλὸς ἐκβόησε· καὶ ἐξιλέωσαι Χριστὸν φεσβυχαῖς τε, καὶ νηστείαις, ἐ ἀγρείᾳ, καὶ σιμότητι.

Ῥιζὸς ἐνεωθρέψησε, σαρκὶ φεσσομιλήσας μοι, καὶ πάντα, ὅσα ὑπάρχει τῆς φύσεως, βυλήσει ἐπλήρωσε, τῆς ἁμαρτίας δίχα, ὑπογραμμὸν σοι, ὦ ψυχὴ, καὶ εἰκόνα φεσδεικνύων τῆς αὐτῷ συγκαταβάσεως.

Ῥιζὸς ἐνεωθρέψησε, καλέσας φεὸς μετάνοιαν Λῃστὰς, καὶ Πόρνας· ψυχὴ μετανόησον, ἡ θύρα ἀνέῳκται τῆς Βασιλείας ἤδη, καὶ φεσαρπάζουσιν αὐτῷ Φαρισαῖοι, καὶ Τελῶναι, καὶ μοιχοὶ μεταποιέμβροι.

Ῥιζὸς μάγως ἔσωσε, ποιμένας σωτικάλεσε, ὑπτίων δήμους ἀπέδιξε Μάρτυρας, Περσβεύτῃ ἐδόξασε, καὶ γεραλαίαν Χήραν· ὧν ἐκ ἐζήλωσας, ψυχὴ, ἐ τὰς φεύξεις, ἐ τὸν βίον, ἀλλ' ἀεί σοι ἐν τῷ κείνεθαι.

Νηστεύσας ὁ Κύριος ἡμέρας τεσσαράκοντα ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὕστερον ἐπείνασε, δεικνὺς τὸ ἀνθρώπινον· ψυχὴ μὴ ἀθυμήσῃς, ἄν σοι φεσβάλλῃ ὁ ἐχθρὸς, φεσδυχαῖς τε, καὶ νηστείαις, ἐκ πολὺν ἀποκρυσθήτω σοι.

Ῥιζὸς ἐπειράζετο, Διάβολος ἐπέταζε δικτυοῦν τὰς λίθους, ἵνα ἄρτοι γένωνται· εἰς ὄρος ἀνήγαγόν, ἰδεῖν τὰς βασιλείας τῷ Κόσμου. πάσας ἐν ῥιπῇ, φοβοῦ, ὦ ψυχὴ, τὸ δράμα, νῆφε, δύγε πᾶσαν ὥραν Θεοῦ.

Τρυγὼν ἡ φιλέρημος, φωνὴ βοῶντος ἤκουσε, Χριστοῦ ὁ λύχνος, κηρύττων μετάνοιαν, Ἡρῳδὴς λοίμωσε σοῦ τῇ Ἡρῳδιάδι· βλέπε, ψυχή μου, μὴ παγῇς τῷ ἀνόμων ταῖς παγίσιν, ἀλλ' ἀσπάζου τὸν μετάνοιαν.

Τὴν ἔρημον ᾤκησε ὁ Πρόδρομος τῆς χάριτος, ἐ Ἰουδαία πᾶσα, ἐ Σαμάρεια, ἀκούοντες ἔφευγον, καὶ ἐξωμολογοῦντο τὰς ἁμαρτίας ἑαυτῶν, βαπτιζόμενοι προθύμως, ὡς αὐτὸν ἐκ ἐμιμήσω, ψυχή.

Ὁ Γάμος μοῦ τίμιος, ἡ κοίτη δὲ ἀμίαντος· ἀμφότερα γὰρ Χριστὸς προδιέγνωσε, σαρκὶ ἐδυτίμβρος, καὶ ἐν Κανᾷ δὲ γάμῳ τὸ ὕδωρ οἶνον ἐκτελῶν, ἐ δεικνύων φεῦτον θαῦμα, ἵνα σὺ μείζονθῆς, ὦ ψυχή.

Παράλυτον ἔσφιγξε Χριστὸς τῷ κλίνῳ ἄφυτα, καὶ ναυσίπον θανέντα ἐξήγειρε, τῆς χάριτος τὸ κύμα, ἐ τὸ Ἑκατοντάρχου, ἐ Σαμαρίτιδι φανεὶς, τῷ ἐν πνεύματι λαξίαν σοί, ψυχὴ, φρεῖζωγράφησε.

Λίμῤῥαν Ἰσαΐας ἀφῆ κεκαυτέδι Κύριος, λεπρὰς καθῆρε, τυφλὰς, καὶ χωλδύοντας φωτίσας ἀνώρθωσε, κωφάς τε, ἐ ἀλάλους, καὶ τῷ συγκύπτουσαν χαμαὶ ἰθυνόμενος τῷ λόγῳ, ἵνα σὺ σωθῆς, ἀθλία ψυχή.

Τὰς τόσους ἰάματος, πτωχοῖς ἀνιγλίζετο Χριστὲ ὁ λόγος, χωλὰς ἰθυνόμενος, πολώνας σωμήθισε, ἁμαρτωλοῖς ὠμίλει, τῆς Γαίρε θυγατρὸς τὴν ψυχὴν πεμνοτασᾶσαν ἐπαναγαγὼν ἀφῆ τῆς χειρός.

Ἐλωὶς ἐσύζετο, καὶ Πόρνη ἐσωφρόνιζε, καὶ Φαρισαῖος ἀυχῶν κατεκρίνετο· ὁ μὲν γὰρ, ἰλάσθητι, ἡ δὲ, ἐλέησόν με, ὁ δὲ ἐκόμπαζε βλέπων· ὁ Θεὸς δίχα ἐλέους σοι, ἐ ἐξῆς τὰ τῆς ἀνοίας ῥητά.

Ἀκριβὴς τελώνης ἦν, ἀλλ' ὅμως διεσύζετο, ἡ Φαρισαῖος ὁ Σίμων ἐσφάλλετο, ἐ Πόρνη ἐλάμβανε τὰς ἀφεσίμους λύσεις φθορᾶς τῷ ἔχειν ἐχθρὸς ἐκκλῆναι ἁμαρτίας· ὧν, ψυχὴ, σαυτῇ ἐλέωσαι.

Τὴν Πόρνην, ὦ πάλαινα ψυχή μου, ἐκ ἐζήλωσας, ἥτις λαβοῦσα μύρου τὸ ἀλάβαστρον, σοὶ δάκρυσιν ἔλουσε τὰς πόδας τοῦ Κυρίου, ἐξέμαξε δὲ ταῖς θριξὶ, τῇ ἀρχαίων ἐγκλημάτων τὸ χειρόγραφον ῥηγνυοῦσα αὐτῇ.

Τὰς πόλεις, αἷς ἔδωκε Χριστὸς τὸ Εὐαγγέλιον, ψυχή μου, ἔγνως· ὅπως κατεφθάρησαν· φοβοῦ τὸ ὑπόδειγμα, μὴ γένῃ ὡς ἐκεῖναι· τὰς ἐν Σοδόμοις γὰρ αὐτὸς ὁ Διαπλάστης παρεκάλεσε, ἵνα μὴ κατεδίκασε.

Μὴ χείρων, ὦ ψυχή μου, φανῇς δὲ ἀπογνώσεως τῆς Χαναναίας, τῷ πίστει ἀκόσασα, δι' ἧς τὸ θυγάτριον λόγῳ Θεοῦ ἰάθη. Τὶ Δαβὶδ, σῶσον κἀμέ, ἀναβόησον ἐκ βάθους ἐ καρδίας, ὡς ἐκεῖνη, Χριστέ.

Πλαγχθίσῃ, σῶσόν με, ὑμὲ Δαβὶδ ἐλέησον, ὁ δαιμονάντας λόγῳ ἰασάμενος, φωνῇ

δὲ τῷ Δ'απλαγχνῳ, ὡς τῷ Λησῇ, μοὶ Θεόσσον. Α'μὲ σοι λόγω, μετ' ἐμὲ ἴσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ, ὅταν ἔλθω ἐν τῇ δόξῃ μου.

Λησῆς κατηρᾶσι σοι, Λησῆς ἐδιολόγει σοι, ἀφοῦτιρος γὸ σταυρῷ συσκρέμασ(ε)· ἀλλ' ὦ πολυδάκρυχος, ὡς τῷ πισῷ Λησῇ σε, τῷ δθιγνώντι σε Θεόν, κἀμοὶ ἄνοιξον τὴν θύραν τῆς ἐυδόξε Βασιλείας σε.

Η'κτισε συωύχατο, σωυρέμβμόν σε βλέπουσα· ὄρη, καὶ πέτρα φόβῳ διῤῥήγνυτο, καὶ γῆ σωυσσείετο, καὶ ᾅδης ἐγωμοῦτο, καὶ σωυσκότασε τὸ φᾶς ἐν ἡμέρᾳ κυδεροῦν σε, Γησοῦ, Θεοσολωμβμόν σεμρί.

Α'ξίως μετανοίας καρπὸς μὴ ἀπαρτήσης μεν· ἢ δὲ ἰοὺς μὲ ἐκ ἐμοὶ ὀξέλιπε, κασδίωσ μοι δόμησαι ἀὲὶ σωυτεμνμβμόν, πᾶσχίαν δὲ ἀνάμμετικῶ, ἵνα ταῦτό σοι Θεοσόσω, ὡς δσκτὴν θυσίαν, μόνε Σωτήρ.

Κ'ρατέ με, Θ' γνωστέ μοι, ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεδαι σὺν τοῖς Α'γγέλοις, κεῖναι Κόσμον ἀπαγε, ἰλίῳ σε ὕμμασι τὰ ἰδίων με, Φάσαι, Θ' οἰκτιρῶν με, Γησοῦ, τὸν ἐκβ' τῶν πάσων φύσιν ἢ' ἀνθρώπων ἀμαρτήσαντα.

Τῆς Ο'σίας.

Α'πάσας ὀξέσπασε τὴ ζέιν πολιτείᾳ σε Α'γγέλων τάξεις, βεσσὴ τὰ συσήμασε, ἀὐλλως βιώσασα, Θ' φύσιν ὑπερβάσα· ἀνθ' ὧν ὡς ἄὐλῳ τοῖς ποσὶν δπιβιλήνασα, Μαρία, Γορδήνλων διπέμασας.

Τὸν Κτίσ'ην ἰλίωσαι ἐκβ' ἧβ ἀθμημύνων σε, ὁσία Μήτερ, ῥυσθῶσι καπάσσων, καὶ θλίψεων, ἧβ κύκλῳ σωυεπιδρεμβμόν, ἵνα ῥυσθέντες ἧβ πεισεσμβῆ, μεγαλυώμβμ ἀπαύστως, τὸν δὲξάσαντά σε Κύριον.

Α'ὐτόμ.

Α'νδρία σεβάσμιε, ἡ Πάτερ τεισμακάρεσε, πομμὸν τῆς Κρήτης, μὴ παύση δόμβμῳ κόβε· ἧβ σὲ ὑμνοῦντων, ἵνα ῥυσδῶμβμ πάσης ὀρ·ῆς, καὶ θλίψεως, καὶ φθορᾶς, καὶ πᾶσμόνων ἀνεκτάσων, οἱ πρεῖδες σε τὸν μηνῖλν πιστῶς.

Δόξα.

Τριὰς ὑμοούσι, μονὰς ἡ ζισυπέςατ(ε), σὲ ἀνυμνῖμβμ, Πατέρα δὲξάζοιτες, Τίὸν μεγαλυόντες, Θ' Πνεῦμα θεοσεκυίτες, τὸν ἕνα φύσει ἀληθᾶς Θεὸν, ζωὼ τε, καὶ ζωᾶς, Βασιλέαν ἀπελάδητον.

Θεοτοκίον.

Η'ν πόλιν σε φίλαδε, Θεοηγδπτορ ἄρχαντε· ἐκ σοῦ γὸ αὖτη πιστῶς βασιλδύσα, ἐν σοὶ καὶ κρατυύεται, καὶ ἧβ σῦ νικᾶσα ζοσᾶται πάντα πισεσμόν, καὶ σκυλδύσ' πολεμίως, καὶ ἐλέησι τὸ ὑπήκοον.

Καὶ ὡδὴς τῶν Εἰρμῶν· Ε'ξαποσειλάμενον τὸ Φῶς ζωοποιὸν ὡς σωμίσας.

Εἰς τὸν ς'ίχ. τὸ Τρίσμ. ἦχ. πλ. δ'. Δίς.

Τ'ὰς ληρικῆς ὑφόδοις, ἐβεσπουδασα ψυχή μου, δενῶς τεθραμμένη ἐν οἰκίαις πᾶσεμέπων, ἐδδιδυθᾶσα ἀνάπτυς ἐνθρεῖς· ἀλλ' ὡς ἔχυσα χαρὸν, ἐν κατενύξει βόησον· ἐλπὶς ἀπαλπεσθέντων, ζωὴ ἀπεγνωσμένων, Σωτὴρ ἀνάςησον, Θ' σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τ'ὸν ὑφόσκα τῆς πίσεως ἐνδυσάμβμοι καλὰς, καὶ τῷ τύπῳ τῷ Σταυρῷ κὰδοπλίσαντες ἑαυτὲς τραπᾶται ὑδίνες ἀντεθέχθητε· τοῖς τυρόννοις ἀνδρείως ἀντεκτάπητε, καὶ ἀβροβόλῳ ἧ πλείῳ καπολδίσασε, νικηταὶ ῥωμβμοι, ἧβ τεφάνων ἠζιώθητε, ὁρισθὲὶ σατὰ κλῆρ(ε), εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θ·οτ. ἦχ. ὁ αὐτός.

Ε'χω τὰς φωνᾶς ἧβ οἰκεῖβ σε, πάναγνε Παρθένε Θεοτόκε, καὶ ὁρίσβδαι ἀπαύσως, πλημμελημάτων λύσιν, καὶ ἀφλιῶν ἀωρηδίδων ἡμῖν.

Σαυιόμβεται δὲ καὶ ἡ ᾠδὴ τοῦ ἁγίου ςιχολογίας, καὶ Α'πόλυσις. Εἰς τὸν Τεσσάκοντα Ἱκετηρίαι τῆς Πεντηκοσάης. ἦχ. πλ. β.

Ε'τασάγχε, μακεδύμε Παζωκράζ(ε) Κύριε, καπάσημόν τὸ ἔλεός σου ἐδὲ τὸν λαόν σε.

Προκείμβνον, Ψαλμὸς ιθ'. ἦχ. πλ. β'.

Ο' Κύριος ἐβασίλδυσεν, ἀγαλλιάδω ἢ γῆ.

Στίχ. Εὐφραδήτωσαν νῆσοι πολλαί.

Περισπάσας Η'σαΐα τὸ Ἀναγνωσμα.

Ο'τ'πο λέγει Κύριος ὁ Θεὸς, ὁ πασέας τὸν Οὐρανὸν, Θ' πήξας αὐτὸν, ὁ ςερεώσας τὴν γῆν, Θ' τὰ ἐκ αὐτῆ, καὶ ἐδὲὶς πνοὴν πῷ λαῷ, τῷ ἐπ' αὐτῆς, καὶ πνεῦμα τοῖς πατοῦσιν αὐτὸν· ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ἐκάλεσά σε ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ κρατήσω τῆς χειρός σε, καὶ ἐκυρώσω σε, καὶ ἐδωκά σε εἰς ἐθνῶν φῶς, ἀνοῖξαι ὀφθαλμοὺς τυφλῶν, ἐξαγαγεῖν ἐκ δεσμῶν δεδεμβμους, καὶ ἐξ οἴκε φυλακῆς, ἢ καθημβμους ἐν σκότει. Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς, τοῦτό μου ἐςὶ τὸ ὄνομα, τὴν δόξαν μου ἑτέρῳ οὐ δώσω, οὐδὲ τὰς ἀρετάς μου τοῖς γλυπτοῖς, τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἰδὲ ἥκασι, καὶ καινὰ, ἃ ἐγὼ ἀναφέρλλω, καὶ πρὸ τῦ ἀνατείλαι, ἐδηλώσα ὑμῖν. Τ'μνήσατε τῷ Κυρίῳ ὕμνον καινὸν, ἡ ἀρχὴ αὐτῦ δξάζεσε τὸ ὄνομα αὐτῦ ἀφ' ὑψηλῆς γῆς, οἱ καβαίνοντες εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πλόντες αὐτὴν, αἱ νῆσοι, καὶ οἱ καβικῶντες αὐτὰς· ἀφοβηθήτω ἔρημ(ο)., καὶ αἱ κῶμαι αὐτῆς, ἰπαύλεις, καὶ οἱ καβικῶντες Κηδάρ· ἀφοβηθήσονται οἱ καβικῶντες πέτραν, ἀπ' ἄκρε ἧβ ὑψίων βοήσουσι· δώσουσι τῷ Θεῷ δόξαν, τὰς ἀρετὰς αὐτῦ ἐν ταῖς νήσοις ἀναγγελοῦσι. Κύριος ὁ Θεὸς τῇ δυνάμιων ἐξελδόσεται, καὶ συσκίλει πόλεμον, ἐπεγερεῖ ζῆλον, καὶ βοήσεται ἐπὶ τοὺς ἐχθρεῖς αὐτῦ μᾶ ἰσχύ(ι)., ὁσιώτησα, μὴ κωφ

σὲ σιωπήσομαι, καὶ ἀνέξομαι; ὡς ἡ τίμιτσα σκαπτύσησα, ἐκοίσησα, Ϛ ξηρανθ' ἅμα, ἠρημώσατο ὄρη, ἢ βουνὲς, Ϛ πάντα χόρτον ἀπὸν ξηρανεῖ, Ϛ ὅπῶς πτερυγὲς εἰς νήσους, καὶ ἔλκη ξηρανεῖ· Ϛ ἄξω τυφλὲς ἐν ὁδῷ ἢ ἐκ ἤγνωσαν, καὶ ϛίβους, ἀς ἐκ ἤδεισαν, πατήσω ποιῶσω αὐτὸς· ποιῶσω αὐϛὶς τὸ σκότ☉ εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν, ταῦτα τὰ ῥήματα ποιήσω, καὶ ἐκ ἐγκαταλείψω αὐτὲς, λέγει Κύρι☉.

Περικόμμιον, Ψαλμὸς ρξ'. ἦχ☉ πλ. β'.

Κύριε τῇ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Στίχ. Ἔσωσεν αὐτὸν ἡ δεξιὰ αὐτ'.

Τῇ Μέσῃ Ἑβδομάδι μὴ τὸν Περιτμικὸν Σταυρὸν ἄρῃμεν ἀντὶ τ'ῦ, φεῦς Κύριον, τὸ κάθισμα, ὕπερ ἀφιδὸν ἐν τῇ Ἑσπερ. Ὥρᾳ. Σημαίνει δὲ τὸ Λυχνικὸν τακτικὸν δῖχ τὸν κοπὸν τῆς Λειτουργίας. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσωμὲν στίχ. ἰ. Καὶ ψάλλομεν τὸ Γ'δόμενον· ἦχ☉ πλ. δ'. Δίς.

Τ'τεχοίως ὀξιόγδυλω τῇ Ἑσπέρᾳ μου ϖδαβάσει τ'ῦ ἀφεῖναι τὴν ἐκφώνεσιν· ἡμφιασάμιλω δὲ ταύτ'λω αὐδὶς τῇ ϖοεῖς με συγκαταβάσει σ☉, λόγε Θεῦ· ἐ περιέδης γάρ με τὸν ἐν δ'νατὸς παθήμασι κατασχόντα, Ϛ λητικὸς ὀδυπατηθέντα, ἀλλὰ τῇ παραλκεῖ σε συνατείᾳ ἀθεωποιησάμενός με, ἀνπλήϊτως ἤξωσας, πολυϊλεε.

Μαρτ.

Μ Α'ρτυρες Κυρίε πάντα τόπον ἀμάζετα, καὶ πᾶσαν νόσον θεραπεύετε, καὶ νυὶ φρισβεύσατε ; ῥ.ῥῶμα τ'ῦ παγίδων τὸ ἐγθρὲ τὰς ψυχὰς ἡμ'ῦ, δέομεθα.

Ἕτερον στιχ. Φοσόμιον· ἦχος δ'.

Παθόντες Μάρτυρες.

Η λέμβ☉, Κύριε, Σταυρ'ῦ Α'δὲμ τὸ χμεόχραφον, τῇ Θέᾳ Λόγχῃ διέῤῥηξας· διὸ διῤῥήχθ☉ τὰς δισμὰς μ☉, λόγε· ὅπως σοι αἰνίσεως θυσίαν δύσω πίσει ϖοθέμβ☉, καιρὸν ἐκφεύσαντι τῆς νησείας νυὶ διεμβ☉, ὃν εἰς πάντων σωτηρίαν ἐδέξας.

Ὅμοιον.

Νησείας λαμφούσης ποτὲ Μωϊσῆς λαμπέμβ☉, Θεῦ τὴν δέξιν ϖδέσατο· τῶτον ζηλώσασα, ταπεινὴ ψυχή μ☉, τὸν Σταυρ'ῦ ϖνέοντα ϖαλάμας δῖχ σὲ ἀναθέτη, ἱρσοις θεράπ☉σον ἐγκρατείας, καὶ δ'νήσως, ὅπως τύχῃς Θείας ἀπολαύσεως.

Ἕτερον στιχ. Φοσόμιον· ἦχ☉ πλ. β'.

Ἀρχαγέλικῆς ἀνυμνήσωμεν πιστοί.

Τ Ὸν ζωοποιὸν ϖοσκυνοῦντές σε Σταυρὸν τῆς ἀφορήσε ϖοεῖς ἡμᾶς σε ἐμέρᾳ ἀγαθότητος, Χριστὲ, καὶ ἐν αὐτῷ φωτισθέντες τὰς ψυχὰς, ἀνυμνοῦμέν σε ἀπαύστως, αὐτόμβροι, ὡδύμως ἐν χαρᾷ ταλέσῃ τὸ τσδίον τῆς νησείας, καὶ ϕθάσῃ τὰ ϖάθη σε ἀνυμνῆσαι, Κύριε, δι' ὧν ἴωσας ἡμᾶς.

Καὶ τὰ Μωσέως δ'. Δόξα. Καὶ νυῦ, σταυροθεοτ. Πασσόν. Εὐθείαις Περικόμμιον Ψαλμὸς ιθ'. ἦχ☉ βαρύς.

Τ Ὸ ϖᾶν Κύριον τὸν Θεὸν ἡμ'ῦ.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ὀργὴν ἐνδύσαν λαόι.

Γενόμενος τὸ Ἀ'ναγνωσμα.

Ε Ἶπε δὲ Κύριος, κραυγὴ Σοδόμων, καὶ Γομόῤῥας ϖολλὴ ἐϕώτισται ϖρὸς μ☉, καὶ αἱ ἁμαρτίαι αὐτ'ῦ μεγάλαι σφόδρα, καταβὰς ἔν ὄψομαι, εἰ κ' τῇ κραυγῇ αὐτ'ῦ τὴν ἐρχομβὴν ϖρὸς μ☉, συντελοῦνται, εἰ δὲ μὴ, ἵνα γνῶ. Καὶ ἀποστρέψαντες ἐκεῖθεν οἱ ἄνδρες, ἦλθον εἰς Σόδομα. Α'βραὰμ δὲ ἦν ἔτι ἑστὼς ἐναντίον Κυρίου. Καὶ ἐγγίσας Α'βραὰμ, εἶπε· μὴ συναπολέσῃς δίκαιον μ' ἀσεβεῖ, καὶ ἔσῃ ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβὴς, ἐὰν ὦσι ϖεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ ϖόλει, ἀπολεῖς αὐτὸς; οὐκ ἀνήσεις ϖάντα τὸν τόϖον ἕνεκεν τ'ῦ ϖεντήκοντα δικαίων, ἐὰν ὦσιν ἐν αὐτῇ; μηθαμὰ; σὺ ϖοιήσεις ὡς τὸ ῥῆμα τοῦτο, τὲ ἀϖκτεῖναι δίκαιον μ' ἀσεβεῖ, καὶ ἔσῃ ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβὴς· μηθαμὰ; ὁ κρίνων ϖᾶσαν τὴν γ'ῆν, οὐ ϖοιήσεις κρίσιν; εἶπε δὲ Κύριος, ἐὰν ὦσιν ἐν Σοδόμοις ϖεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ ϖόλει, ἀφήσω ὅλην τὴν ϖόλιν, καὶ ϖάντα τὸν τόϖον δι' αὐτούς· καὶ ἀϖκριθεὶς Α'βραὰμ εἶπε, νυῦ ἠξάρμλω λαλῆσαι ϖρὸς τὸν Κύριόν μ☉· ἐγὼ δέ εἰμι γ'ῆ, καὶ ϖοῦδός· ἐὰν δὲ ἐλαττονεσθῶσιν οἱ ϖεντήκοντα δίκαιοι εἰς ϖεντεκαιδεκάδα ϖέντε, ἀπολεῖς ἕνεκεν τ'ῦ ϖεντεκαιδεκάδος ϖέντε ϖᾶσαν τὴν ϖόλιν, καὶ εἶπε, οὐ μὴ ἀπολέσω· ἐὰν εὕρω ἐκεῖ ϖεντεκαιδεκάδα ϖέντε, καὶ ϖροσέθηκεν ἔτι λαλῆσαι ϖρὸς αὐτὸν, καὶ εἶπε· ἐὰν δὲ εὑρεθῶσιν ἐκεῖ ϖεντεκαιδεκάδος; καὶ εἶπε, οὐ μὴ ἀπολέσω ἕνεκεν τ'ῦ ϖεντεκαιδεκάδος· καὶ εἶπε· μήτι Κύριε ἐὰν λαλήσω; ἐὰν δὲ εὑρεθῶσιν ἐκεῖ ἑβδομήκοντα; καὶ εἶπε, οὐ μὴ ἀπολέσω ἕνεκεν τ'ῦ ἑβδομήκοντα· καὶ εἶπε, ἐπεδὴ ἤρξω λαλῆσαι ϖρὸς τὸν Κύριον· ἐὰν δὲ εὑρεθῶσιν ἐκεῖ εἴκοσι; καὶ εἶπε, οὐ μὴ ἀπολέσω ἐὰν εὕρω ἐκεῖ ἴκοσι· καὶ εἶπε· μήτι Κύριε ἐὰν λαλήσω ἔτι ἅπαξ· ἐὰν δὲ εὑρεθῶσιν ἐκεῖ δέκα; καὶ εἶπε, οὐ μὴ ἀπολέσω ἕνεκεν τ'ῦ δέκα. Α'πῆλθε δὲ Κύριος, ὡς ἐπαύσατο λαλῶν ϖρὸς Α'βραὰμ, καὶ Α'βραὰμ ἀπέϛρεψε εἰς τὸν τόϖον αὐτ'ῦ.

Περικόμμιον Ψαλμὸς ιθ'. ἦχος πλ. β'.

Α' λαλήξατε τῷ Κυρίῳ ϖᾶσα ἡ γ'ῆ.

Στίχ. Δ ικαίωσατε τῷ Κυρίῳ ἐν εὐφροσύνῃ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀτάγωσμα.

Ὁ Διχόμηνος παιδείαν ἐν ἀγαθοῖς ἴσχει, ὁ δὲ φυλάσσων ἐλίγχιος σοφιδιήσεται· ὃς φυλάσσει τὰς ἑαυτοῦ ὁδοὺς, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν· ἀγαπῶν δὲ ζωὴν αὐτοῦ φείσεται σώματος αὐτοῦ· πρὸ συντριβῆς ἡγεῖται ὕβρις, πρὸ δὲ πτώματος καυχησιὰν πρᾴοτυμος μὴ ταπεινώσεως, ἢ ὃς διαιρεῖται σκῦλα μὴ ὑβριστῶν· συνετὸς ἐν προσγέλωσιν ὄψεται ἀγαθὸν, παροινεῖ δὲ δὴ θεοῦ μακρυνὸς· τὰς σοφὰς, ἐ συνετὰς φαύλας καλοῦσιν, οἱ δὲ γλυκεῖς ἐν λόγῳ πλείονα ἀκούσονται· πηγὴ ζωῆς ἔννοια τοῖς κεκτημένοις, παιδεία δὲ ἀφρόνων κακή· καρδία σοφῶ νοήσει τὰ ἀπὸ τοῦ ἰδίου στόματος, δὴ δὲ χείλεσι φορίσει δαπαγνωμοσύνην· κηρία μέλιτος λόγοι καλοί· γλύκασμα δὲ αὐτοῦ ἴασις ψυχῆς· αἰσὶν ὁδοὶ δικαίοις ὀρθαὶ ἀνδρὶ, τὰ μὴ πτοῖσι πλανῶσιν αὐτὸν βλέπειν εἰς πυθμένα· ἀνὴρ ἐν πόνοις πονεῖ ἑαυτῷ, καὶ ἐπιβιάζεται τὸν ἀπόλλυσιν ἑαυτοῦ· ὁ μὴ σκολιὸς δὴ τῷ ἑαυτοῦ στόματι φορεῖ τὸν ἀπόλλυσιν· ἀνὴρ ἄφρων ὀρύσσει ἑαυτῷ κακὰ, δὴ δὲ τῷ χειλέων ἑαυτοῦ, θησαυρίζει πῦρ· ἀνὴρ σκολιὸς ἐξαπέμπεται κακὰ, ἐ λαμπῆνες ὅλην πυρσεύσει κακῆς, καὶ διαχωρίζει φίλους· ἀνὴρ φθόνου ἀποστιρᾶται φίλων, καὶ ἐπάγει αὐτὸν ὁδὸν οὐκ ἀγαθὴν, σκελίζων δὲ ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ διαλογίζεται διεστραμμένα, ὁρίζει δὲ πᾶς χείλεσιν αὐτοῦ πάντα τὰ κακὰ· ἔτος κάμινος ὅτι κακίας· σίφαρος καυχήσεως γῆρας, ἐν δὲ ὁδοῖς δικαιοσύνης ἐρίσκεται· κρίσεων ἀνὴρ μακροθυμος ἰσχυρὸς, ὁ δὲ κρατῶν ὀργῆς κρίσεων καταλαμβανομένη πόλιν· εἰς πόλπης ἐπέρχεται πάντα τοῖς ἀδίκοις, φθορὰ δὲ Κυρίου πάντα τὰ δίκαια· κρίσεων ψωμὸς μιᾶ· ἡδονῆς ἐν εἰρήνῃ, ἢ οἶκος πλεῖων ἀγαθῶν καὶ ἀδίκων θυμάτων μὴ μάχης· οἰκέτης νοήμων κρατήσει διαστροφῆς ἀφρόνων, ἐν δὲ ἀδελφοῖς διαιρεῖται μέρη· ὥσπερ δοκιμάζεται ἐν καμίνῳ ἄργυρος καὶ χρυσὸς, ὕτως σκολιὰ καρδίαν φθορὰ Κυρίου· κακὸς ὑπακούει γλώσσης φθαρτόμων, δίκαιος δὲ ἐ προσέχει χείλεσι ψευδέσιν· ὁ καταγελῶν πτωχῶ παροξύνει τὸν ποιήσαντα αὐτόν, ὁ δὲ ἐπιχαίρων ἀπολλυμένῳ οὐκ ἀθῳωθήσεται· ὁ δὲ ἐπαναστρεφόμενος ἐλεηθήσεται, σίφανος γεγόντων τέκνα τέκνων, καύχημα δὲ τέκνων πατέρες αὐτῶν· τῶ πιστῶ ὅλος ὁ κόσμος τῶν χρημάτων, τῶ δὲ ἀπίστω οὐδὲ ὀβολός· οὐχ ἁμῶσι, ἄφρονι χείλη πιστά, οὐδὲ δικαίῳ χείλη ψευδῆ· μισθὸς χαίροντος ἡ παιδεία τοῖς χρωμένοις, ἕ δ' ἂν ἐπιστρέψῃ, ἐπαθωθήσεται· ὃς κρύπτει ἀδικήματα, ζητεῖ φιλίαν, ὃς δὲ μισεῖ κρύπτων, διίστησι φίλους καὶ εἰκείους· συνβίβει ἀπειλὴ καρδίαν φρονίμου, ἄφρον δὲ μαστιγωθεὶς, οὐκ αἰδάνεται· ἀντιλογίας ἐγείρει πᾶς κακὸς, ὁ δὲ Κύριος ἄγγελον ἀνιλεήμονα ἐκπέμψει αὐτῷ· ἐμπεσεῖται μάρμαρα εἰνδρὶ νοήμονι, οἱ δὲ ἄφρονες δέλεαρ κῶνται κακά· ὃς ἀποδίδωσι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, οὐ κινηθήσεται κακὰ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ· ἐξουσίαν δίδωσι λόγος ἀρχὴ δικαιοσύνης, προηγεῖται δὲ τῆς εὐδοξίας ῥάτις καὶ μόχη· ὃς δίκαιον κρίνει τὸν ἄδικον, ἄδικον δὲ τὸν δίκαιον, ἀκάθαρτος καὶ βδελυκτὸς θεῷ θεοῦ· ἵνα τί ὑπάρξει χρήματα ἄφρονι; κτήσασθαι γὰρ σοφίαν ἀκάρδιος οὐ δυνήσεται· ὃς ὑψηλὸν ποιεῖ τὸν ἑαυτοῦ εἶκον. ζητῶ συνβίβειν, ὁ δὲ σκολιάζων τῶ μαθεῖν, ἐμπεσεῖται εἰς κακά· εἰς πάντα καιρὸν φίλος ὑπαρχέτω σοι, ἀδελφοὶ δὲ ἐν ἀνάγκης χρήσιμοι ἔστωσαν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Προηγιασμένων. Ἐν ᾗ μεταλαμβάνομεν τῆς ἁγίων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων. Δεῖ εἰδέναι, ὡς ἐὰν φθάσῃ ὁ Εὐαγγελισμὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, προσφέλλεται ἡ Ἀκολουθία τῇ μεγάλῃ Κανόνος τῇ Τρίτῃ. ἤγουν τῇ Δευτέρᾳ ἑσπέρας, ἡ δὲ Ἑορτὴ γίνεται μετὰ δόξης.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς ε΄. Ἑβδομάδος εἰς τὸν Ὄρθρον τὰ ζιαδικά. Μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν λίτομεν καθίσμ. σταυροθεοτοκία τῆς Ὀκτωήχου δύο μὲ καὶ Θεοτοκία· μὲ δὲ τὴν β΄. στιχολογίαν λίτομεν τὸ παρὸν κάθισμα ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Ἐπίτινας, Χριστὲ, τὰς παλάμας ἐν ξύλῳ, ἰώμενος πληγὴν τῇ Ἀδὰμ ταῖς πληγαῖς σου, διὸ ἱκετεύω σε, τὰς πληγάς μου θεράπευσον· ἃς ἀπέδυτο ἐν τῇ ψυχῇ μου ὁ πλάνος· ἐ ἀξίωσον ἐν προσευχῇ, καὶ ὑπακοῇ, Σωτὴρ, θεραπεῦσαί σε.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁρῶσά σε, Χριστέ, ἡ παναμωμος Μήτηρ νεκρὸν διὰ Σταυροῦ πεπληγμένον, ἐβόα. Τί μοι συνάρχε τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι· τίς ἡ ἀσαφὴς οἰκονομία σου αὕτη; δι' ἧς ἔσωσας τὸ τῇ ἀληθείᾳ χειρῶν σου, οἰκτίρμον, πλάσμημα.

Εἰς τὴν γ΄. στιχολογ. κάθισ. ἦχος πλ. β΄.

Ἐλπὶς τῶ Κόσμῳ.

Σταυρὲ τῶ Κόσμῳ φυλακτὴ, τῶν δαιμόνων διώκτα, τὰς σὰ πταμένας ἐν παντὶ φρουσίαν ἄμαχον, ἀξίωσον, τὸ τῆς ὑπερβολῆς θελήθεν ὑπολοιπον ἐν σωτηρίᾳ καθαρᾷ, ἀθλίων τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐνώπιον Χριστοῦ, ξύλον ἀλλογημένον.

Σταυροθεοτοκίον Ὅμοιον.

Ἀγὴ Παρθένε, καὶ σεμνὴ, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, ὅτι παρίστης τῷ Σταυρῷ τῷ Υἱῷ, καὶ Θεῷ σου, μὴ φέρουσα ὁρᾶν τὰς παρουσίας τῶν ἐχθρῶν, ἐπαύχαζες ὀδυνωμένη μητρικῶς· πῶς φέρεις

φρεις, ὦ φιλάνθρωπε, τὰς πάντων ἀπειλὰς ; δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου.

Τὸ Τριῴδιον τῦ Κυρίυ Ἰησῦ. Καὶ σχολογάτας ὁ ᾠδὸς, ᾠδὴν ἁ. ἦχος β.

Ὁ τεσσαρακοστὸς τῇ ἁλλαγμένῃ.

Ὁ Κτίσας Οὐρανὸν ὡσεὶ σκέπην, ἐξέτεινας τὰς παλάμας ὁ Σταυρῷ Ἰησῦ ὑπεράνω· διὸ ἱκετεύω σε, κατατενόμβων ἐχθρῶν με ταῖς ἐπηρείαις οἰκτίρησον.

Ἀ Φύπτωσας ἐν Σταυρῷ, Ἰησῦ ὑπερέκεινα, ἐχαρίσω σωτηρίας ἡμῖν πεπληρωμένῳ· τοῖς κειμένοις, Κύριε, ἐν κρημνοτάτῳ ἀπωλείας· ὅθεν σε πίστει ὑμνοῦμεν.

Τοῦ παθῦς σε τὴν ἡμέραν ἰδὼν καταπλαγέντα τὰς σάλους σε, φωτισθέντας καρδίας φαιδρύνει, καὶ τὴν ζωηφόρον σε, Σωτῆρ, Ἀνάστασιν ὑμνοῦντας τὸ κράτος τῆς Βασιλείας σε.

Ὁ Ῥύσαι σε ἐν Σταυρῷ ἡρπαγμένον ἡ πάναγνος ἐβόησας, πεφωλεύμενα τὰ ἀπάλαγκα, καὶ ἔλεγε· ᾗ ἀπάλαγκα, Κύριε, σῶν οἰκτιρμῶν παθῶν ἐώκαμ, πᾶσι παρέχων ἀπάθειαν.

Εἱρμὸς ἄλλος τῦ Κυρίυ Θεοδώρυ, ᾠδὴ πλ. β'.

Ἐν τυκτῇ ὀρθρίζοντες.

Ἐ Ν Σταυρῷ, φιλάνθρωπε, τὰς χεῖράς σε ἐπλωσαν, ἥλωσαν, νύξαντες καὶ τῷ πλευρᾷ τὴν λόγχην ἐνέπηξαν· καὶ φίρας πάντα, Χριστὲ, ἵνα ἡμᾶς σωθέρῳ.

Ξύλῳ βρώσει πάλαι ποτὲ ὁ Ἀδὰμ, πάλιν δὲ σῴ ἐν τῷ ξύλῳ τῦ Σταυρῦ ζωοῖ, δι' ἧς, οἰκτίρμον, ἐπαπολαύσει ζωῆς ἐνδυν τῦ Παραδείσυ.

Δόξα.

Μονάδα τῇ φύσει σὲ, Τριάς, ἀνυμνοῦ, ἀναρχον, ἄκτιστον, ἀρχικὸν, βασιλικὸν, ὑπερτελῆ ἐνάδα, Θεὸν, καὶ φῶς, καὶ ζωοῖ σήμερον τὴν Κόσμον.

Καὶ νυῦ.

Ἐ Ν τῇ ὑπερφυῆ σε κυήσει, ἀχρὴ, νύμφι σοι φύσεως καταλύσαι σαφῶς· καὶ γὸ ἀσπόρως τίκτειν τὸν Θεὸν αἰώνων Θεὸν ἐκ Παρθένυ χρηνδόντα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶ, δόξα σοι.

Τὸν Σταυρὸν, τῷ λόγχῳ, καὶ τοὺς ἥλους σε σίβομαι, Δέσποτα· δι' αὐτῶ γὸ τῆς φθορᾶς ἡμᾶς ἀπαλυβῶσον, ἐν τῇ σῇ παθῇ, Χριστὲ, ἀπαθανατίσαντες.

Ὁ Εἱρμός.

Ἐ Κ νυκτὸς ὀρθρίζοντα, φιλάνθρωπε, φάσον, δέομαι, καὶ ὁδήγησον κἀμὲ ἐν τοῖς θεσπίσμασί σου, καὶ δίδαξόν με, Σωτῆρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου.

Ὠδὴ ἡ. Θαυμαζέσθω ὑπερφυῶς.

Ἡ Μβλωνες τὸ πνευμᾶ, Σάββατ, τὰ κάγκελα, καὶ σηκλήμβῳ· ἥλοις ἐν ξύλῳ, ἀκανθῶν βλέμμασι δὲ ὑβρίσθης χλευασικῶς, ἐκείζοῦ τῆς φθορᾶς βάσεως τὴν ἀκαυδυν· διὸ ἀνυμνοῦντες, σοὶ κραυγάζομεν· ὁλογάτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψάτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Πλωσας ὅτι Σταυρὸ, Χριστὲ, παλάμας, τὸ ἀνθρώπινον δεσποικῶν θεοῖς τῶν σῶν ἐπίγνωσιν, καὶ τῇ λόγχῃ τῶν σῶν πλευρῶν κεντηθῶσαι, καὶ πανδείχῳ, ἀναβλύσας ἡμῖν κερωνὸς σωτηρίας ἀναπλήσαν, ὁλογάτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψάτω.

Εἱδεσις ἐπαπαχρίας σε, Οἰκτίρμον, ἀποκάθαρόν με τὸν παρδίαν ἀμαρτίας, δάγματι σπιλωθῆσαν, καὶ ποτομὸς κατανύξιος πηγάζειν με αἴσωσαν, Χριστὲ Ἰησῦ, ἵνα κραυγάζω σοι, ὁλογάτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψάτω.

Θεοτ.

Σ Τάμνον σε τὸ Θεῖον μάνα κεκληδρῶμαι τῆς Θεότητος ἴγνομῶν, κέρη, κιβωτὸν, καὶ ῥάπτιζαν, καὶ λυχνίαν, θρόνον Θεῦ, καὶ παλάτιον, καὶ γάτευσαν μετάγουσαν θεοῖς θέλαν ζωὴν τὰς ἀναμέλποπλας, ὁλογάτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψάτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἱρμὸς ἄλλος. Τῶν παίδων τὸν ᾠδὴν.

Σ Ταυρῶται ὁ Χριστὸς, καὶ ζωοῖμβῳ· ἐγὼ συμψάλλω τοῖς Παισὶν, ὁλογάτω τὰ ἔργα Κυρίυ τὸν Κύριον.

Ὁ Κόσμος ὁκ φθορᾶς τῇ σταυρώσε σε ῥυθείς, συμψάλλει τοῖς Παισὶν, ὁλογάτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Εὐλογῆβῳ Πατέρα.

Τριὰς ἰσοκλεὴς, ὁμοούσιε μονὰς, ὁ Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα σῶσόν με τὸν πίστει ὑμνοῦντά σε.

Καὶ νυῦ.

Τὸν τόκον τῆς ἀγνῆς Θεοτόκυ φρόσκυσαν, συμψάλλων τοῖς Παισὶν, ὁλογάτω τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶ, δόξα σοι.

Υ Μνῶ σε τὸν Σταυρὸν, σ' ἐσπασμαι, Σωτῆρ, συμψάλλων τοῖς Παισὶν, ὁλογάτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἱρμός.

Τῶν Παίδων τὴν φόδὴν ἐκμιμούμβῳ· βοῶ, συμψάλλων τοῖς Παισὶν, ὁλογάτε τὰ ἔργα Κυρίυ τὸν Κύριον.

Ὠδὴ ϛ'. Τύπυν τῆς ἀγνῆς λοχείας σε.

Ἐ Ρ̓σε Ἡλιὸς τὸν Κύριον ἐν λεπτοτάτῃ αὔρᾳ ; λεπτῶσας θεσπέσιον σάρκα φρουδρῶν, καὶ νησεῶν δεσπόσιον, ὃν ζιλῶσα ψυχὴ μου, ἀπόρριψον σῦ ῥδυσὰν τὸ πάρος, ὅπως ὑμᾶσῃ τὸν ποθούμβυον.

Ὑ Ψωθὲν ἀνυψώσας θεσπέσιον ὁ Μωϋσῆς τὸν ὄφιν, Σωτῆρ, ἐτύπωσε σὲ τὴν ἀνύψωσιν τὴν ἐν Σταυρῷ, ὑπερεκπαθῆ, ὀβλῆτε κακίας τῦ ὄφεως, δι' ἧς ἀπαλυβῶσθε πάντα τὰ Θεῖα φοσπιωθέντα σε.

Τά-

Τ᾽Α᾽φῶ ῥᾳθυμίας κείμενον, βεβαρῆντα ἔχων λίθον πορφύσεως, τὸν ἀείζωον μὴ σωιῶν, Σῶτερ, λόγον σε, καὶ τῷ φόβῳ σε μὴ αἰσθανόμενον, οἰκτείρησόν με, σῶσον τῇ σῇ ἐλέει, πολύελεε.

Π᾽Αίτων ὑπερτέρα Δέσποινα, τῆς τῆ᾽ παθῶν κακίας δᾶξον ὑπέρτερον τὸν δοξάζοντα παναληθῆ Θεοτόκον σε, καὶ ὑμνοῦντα τὸν τόκον σε, ἄχραντε, τὸν ἀκαταλῆψία, Θεοχαείτατε, μομφὴν.

Εἰρμὸς ἄλλο. Α᾽πόρου συλλήψεως.

Ε᾽σταύρωσαι, καὶ σύζεις με, καὶ θνήσκεις, καὶ ζωοῖς ἰμὲ, ὦ ἀπλαγχνίας, ὦ φιλανθρωπίας σε, τίς οἶδε, τίς ἔγνωσε Διασότου ταῦρ δύλων ὀλόντα θάνατον ὀρατόν; ἀλλὰ δόξα τῇ ἀῤῥήτῳ ἀγαθότητί σε, Κύριε.

Ο᾽ Ηλιος ἔδυσε, σταυρόμενον ὡς εἶδέ σε· πῶς γὰρ μὴ ἴδῃ, τὴν ὕβριν αἰδόμενος τῷ δημιεργῷ αὐτοῦ; ὡς καὶ ἡ κτίσις πᾶσα συγκλονυμένη τοῖς σταυροταῖς σιωπῶσα ἀνεβόα, ὅτι σὺ Θεὸς ὑπάρχεις πιστός.

Δόξα.

Μόνε μονογενῆτερ, μονογενοῦς Υἱῦ Πατὴρ, καὶ μόνε μόνε, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνε μόνε Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα, Κύριε Κύριε, ὄντος ὢν, ὢ ζωὰς μοναὶς ἁγίαις, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν.

Τὸ᾽ θαῦμα τῆ τόκε σε ἐκπλήττει με, παρέμοιμι, πῶς συλλαμβάνεις ἀσπόρως τὸν ἄληπτον, εἰπὲ πῶς παρθενεύεις χρονήσασα ὡς μήτηρ; τὸ γὰρ φύσει πίστει λαβὸν, τὸ παράδοξον προσκυνῶ· ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δι᾽ ἡμᾶς ὑπέσης σε ἑκασον μέλος πάθημα, συγμιλῶ ἡ κάρα, ἡ ὄψις ῥαπίσματα, αἱ χῆρις προσηλώσεις, καὶ ἡ πλευρὰ τὸν λόγχιον· καὶ τὰ ὀξαίρετα τῷ Σταυρῷ, ἀλλὰ δόξα τῇ ἀῤῥήτῳ ἀπλαγχνίᾳ σε, Σωτὴρ ἡμῶν.

Ο᾽ Ειρμός.

Α᾽πόρου συλλήψεως ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μήτηρ ἀνάνδρου ἄφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις κατεποίησε τὰς φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τῆ ἠχε. Εἰς τὸν στίχ. τὸ Γ᾽δίρμ. ἦχος πλ. δ΄. Δις.

Ο᾽ Μετὰ λῃστῶν ἐν Σταυρῷ προσαγεὶς, Χριστὲ ὁ Θεὸς, καὶ τῇ μώλωπί σε τὸν ἀνθρωπίνην φύσιν ἰασάμενος, μὴ παιδεύσῃς με γονητοῖς ὀδυσάταις, καὶ λῃσαῖς ἀσωμότοις ἐμπεσόντα, καὶ τῆς ἀρετῆς ὑπ᾽ αὐτῶν σκυθεύντα, καὶ χαλεπαῖς ἕαυμαπαύεντα, ἀλλὰ μηδ᾽ εἰς τῇ ὁσίων ἰαθῆναι δυνάμενον· ἡμιθνῆτος γὰρ εἰμὶ, βεβρύπατον ἔχων ζωῆς λείψανον, τὸν εἰς σὲ μόνον ἐλπίδα, τὸν καὶ νικοῦς ζωὸν παρέχοντα· ἀλλὰ κατάδησόν με τὰ ξαύματα, τὴν σὴν ἐλεήσεως μοι χρηστότητα, μόνε φιλάνθρωπε.

Μαρτυρικόν.

Τ᾽ ἡμᾶς καλέσωμεν, ἅγιοι; Χερουβίμ; ὅτι ὑμῶν ἐπαυσιπαύσατο Χριστὸς. Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν. Α᾽γγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεσεφθη. Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι· πολλὰ ὑμῖν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· πρεσβεύσατε τῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν· ταυτότητος. ἦχος ὁ αὐτός.

Εἰς τὸ ᾠδὴ ἕξ.

Ω᾽ Τῇ ᾠδῇ ξύλῳ θαυμαζόμενον, ὦ μυστηρίου καινοῦ, ὦ φειδοῦς ἐγκωμίασε, ἣ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν ἐν μέσῳ δύο λῃστῶν κρεμάμενον, ὃν σίγα πόνε, καὶ φθορᾶς τέτοκε· πῶς σε ὁ ἄναρχος δημος, καὶ ἀχάριστος, ἀπλάγχνως ἐμὸν Γιὸν γλυκύτατε, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Εἰς τὴν Τεσσαρακοστὴν ξ΄. πάσεων τῆς Προφητείας, ἦχος πλ. α΄.

Υ᾽Περύμνητος εἶ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ σαλεύων τὸν γῆν εἰς τὸ ὁλισθῆσαι, καὶ σωθῆναι τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ, καὶ πάλιν στερεῶν αὐτὸν, δῴᾳ ἰδίαν ἀγαθότητα, καὶ ἄφατον ἀπλαγχνίαν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Προκείμ. Ψαλμ. ρ΄. ἦχος πλ. β΄.

Ε᾽λεον καὶ κρίσιν ᾄσομαί σοι Κύριε.

Στιχ. Ψαλῶ, καὶ συνήσω ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ.

Προφητείας Η᾽σαΐου τὸ Α᾽νάγνωσμα.

Ο᾽Τω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ ἁγιος Ι᾽σραὴλ, ὁ ποιήσας τὰ ὑπερέχοντα· ἐρωτήσατέ με περὶ τῶν υἱῶν μου, καὶ περὶ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν μου ἐντείλασθέ μοι· ἐγὼ ἐποίησα γῆν, καὶ ἄνθρωπον ἐπ᾽ αὐτῆς, ἐγὼ τῇ χειρί μου ἐστήρισα τὸν οὐρανὸν, ἐγὼ πᾶσι τοῖς ἄστροις ἐνετειλάμην· ἐγὼ ἤγειρα αὐτὸν ἐν δικαιοσύνῃ Βασιλέα, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ εὐθεῖαι· ἔτος ἀνοικοδομήσει τὴν πόλιν μου, καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου ἀδωρεὰν, οὐκ ἐν λύτροις, οὐδὲ ἐν δώροις, εἶπε Κύριος Σαβαώθ· ἔτι λέγει Κύριος Σαβαώθ· ἐκοπίασεν Αἴγυπτος, καὶ ἐμπορεία Αἰθιόπων, καὶ οἱ Σαβαεὶμ ἄνδρες ὑψηλοὶ ὅδε σοὶ διαβήσονται, καὶ σοὶ ἔσονται δοῦλοι, καὶ ὀπίσω σου ἀκολουθήσουσι δεδεμένοι χειροπέδαις, καὶ διαβήσονται πρὸς σὲ, καὶ προσκυνήσουσί σοι καὶ ἐν σοὶ προσεύξονται· ὅτι Θεὸς ἐν σοὶ ὁ ὤν, καὶ οὐκ ἔστι Θεὸς πλὴν σοῦ· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς, ὃ οὐκ ἤδεμεν, ὁ Θεὸς τοῦ Ι᾽σραὴλ Σωτήρ· αἰσχυνθήσονται καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ παραδοθήσονται ἐν αἰσχύνῃ· ἐγκαυχήσεται πρὸς μὲ νῆσοι, Ι᾽σραὴλ σώζεται ὑπὸ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον· οὐκ αἰσχυνθήσονται, οὐδὲ

οὐδὲ μὴ ἐξαπῶσιν ἕως τὸ αἰώνιον ἔπ ἔτους λέγω Κύριον.

Ψαλμὸς ρά. ἦχος δ'.

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγή μου. Στίχ. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ.

Τῇ Παρασκευῇ Κατίρας, μὴ τὸν σωτῆρα τιμολογεῖς τὸ, Κύριε εἰσήκουσα ἱκετείαν τίχ. ἴ. καὶ Ψάλλεμεν τὸ ἰδιόμελον, ἦχος πλ. β'. Δίς.

Ὡς σὲ Ἰερουσαλήμ, σῶ τῷ θείων ἐντολῶν ἐξερχόμενον, ἐν ᾧ τὰ πάθη τῆς Ἱεριχὼ καταπτήσας, τῇ δόξῃ τῆς ἀπιμίας τῷ βιωτικῶν μελημάτων καταιονῆς, λησαῖς ἀφείπετον τῷ λογισμῶν, τῆς ὑποθέσεως τῇ χάριτι, τὸν χεῖρα ὑπ' αὐτῶν ἐκδυθεὶς, καὶ τοῖς πληγαῖς, ὡς ἄπνους, κατάκειμαι. Ἱερεὺς δὲ παρὼν, καὶ τὸ τραῦμα κατιδὼν, ἐ φροντίκε. Λευίτης, καὶ αὐτὸς βδελυξάμενος, ἀνέπαυλδέ μοι· σὺ δὲ Κύριε ὁ ἐκ Παρθένου ἀφθόρως σαρκωθεὶς τῇ ἐκχυσει τῶ σωτηρίω, καὶ ἐκκενώσεως ἐκ πλούτου σου ἐκχυθέντος αἵματος, καὶ ὕδατος· ὡς ἔλαιον ἐπιξάσας, Χριστὲ ὁ Θεὸς, τὰς ἰλαὰς τῷ ζαυμάτων μου τῇ μοσθότητι ἀφίστηξιν, καὶ ὡσὲ ὑγιῆ συγκαταξίδμησον χάρεν, ὡς φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, ἐν ὑπομονῇ σου, ἐν ἀπέκειναν ἀπὸ τῆς ἐντολῆς σου· ταῖς αὐτῶν προσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα ψαλλόμεν τροπάρια προσόμοια τῆς Γ' ᾠδῆς τῆς Θεοτόκου ζία. Ποιῶντες αὐτοὶ ἐπαί, ἦχος πλ. β'.

Ὄλλω ἀποστόλοι.

Βουλὴν προαιώνιον ἀποκαλύπτων σοι, Κόρη, Γαβριὴλ ἐφίσκε, σὲ καταπαλζ μθυ, καὶ φθιγγόμθυ. χαῖρε γῆ ἄπορε, χαῖρε βάτε ἄφλεκτε, χαῖρε βάθος δυσθεώρητον, χαῖρε ἡ γέφυρα πρὸς τοὺς Οὐρανοὺς ἡ μετάγουσα, καὶ κλίμαξ ἡ μετάρσιος, ᾗ ὁ Ἰακὼβ ἐθεάσατο, χαῖρε θέα τιμιωτέρα πάντα, χαῖρε λύσις τῆς ἀρᾶς, χαῖρε Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις, μεθ' οὗ ὁ Κύριος.

Ὅμοιον.

Φαίνῃ μοι ὡς ἄνθρωπος, φησὶν ἡ ἄφθορος Κόρη πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον, καὶ πῶς φθέγγῃ ῥήματα ὑπὲρ ἄνθρωπον, μετ' ἐμοῦ ἔφης γὰρ τὸν Θεὸν ἔσεσθαι, καὶ σκιάσαι ἐν τῇ μήτρᾳ μου, καὶ πῶς γδυνήσομαι, λέγε μοι, χωρίον εὑρίσκειν, καὶ τόπος ἀγιάσματος, τῇ τοῖς Χερουβὶμ ὑπερβαίνοντος; μή με διελεσθῇς ἀπάτῃ, ἐ γὰρ ἔγνων ἄνδρα μόνον, γάμου ὑπάρχω ἀμύητος, πῶς οὖν παίδα τέξομαι;

Ὅμοιον.

Θεὸς ὅπου βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις, φησὶν ὁ ἀσώματος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον δῆλα πραγματεύεται· τοῖς ἐμοῖς πίστευε ἀληθέσι ῥήμασι, Παρθένε ὑπερέμωμε· ἡ δὲ ἐβόησε· γένοιτό μοι νυμφίε ὡς τὸ ῥῆμα σου, καὶ τέξομαι τὸν ἄσαρκον σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενον· ὅπως ἀναγάγῃ τὸν ἄνθρωπον, ὡς μόνος δυνατὸς, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα δι' ἧς συγκατάβασις.

Δόξα. Καὶ νῦν, ἦχος β'.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον ἀναπαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, ἵνα τῇ χάριτος μεταλαβὼν μεταδῷ μοι τοῦ βελτίους· ἐψεύσθη πάλαι Ἀδάμ, καὶ Θεὸς, ὀλιγωρήσας, ἐ γέγονε· ἄνθρωπος γίνεται Θεὸς, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσηται· εὐφραινέσθω ἡ Κτίσις, χορεύσατω ἡ φύσις, ὅτι Ἀρχάγγελος Παρθένῳ μνῆστις παρέστηται, καὶ τὸ χαῖρε κομίζει τῆς λύπης ἀντίδοτον· ὁ δι' ἀπλάγχνα ἐλέους ἐνανθρωπήσας Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἰσοδικόν. Τὸ, φῶς ἱλαρόν. Κατίρας Προκείμενον. Ψαλμὸς ρβ'. ἦχ. δ'.

Οἰκτίρμων, καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθ.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον, καὶ πάντα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα ὁ Θεὸς ἐπείρασε τὸν Ἀβραὰμ, καὶ εἶπε αὐτῷ, Ἀβραὰμ Ἀβραὰμ, καὶ εἶπε· ἰδοὺ ἐγώ· καὶ εἶπε λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητὸν, ὃν ἠγάπησας τὸν Ἰσαὰκ, καὶ πορεύθητι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψηλὴν, καὶ ἀνένεγκε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς ὁλοκάρπωσιν ἐφ' ἓν τῶν ὀρέων, ὧν ἄν σοι εἴπω· ἀναστὰς δὲ Ἀβραὰμ τὸ πρωΐ, ἐπέταξε τὸν ὄνον αὐτοῦ· παρέλαβε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ δύο παῖδας, καὶ Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ σχίσας ξύλα εἰς ὁλοκάρπωσιν, ἀναστὰς ἐπορεύθη· καὶ ἦλθε τῇ τὸν τόπον, ὃν εἶπε αὐτῷ ὁ Θεὸς τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ· καὶ ἀναβλέψας Ἀβραὰμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν, καὶ εἶπεν Ἀβραὰμ τοῖς παισὶν αὐτοῦ· καθίσατε αὐτοῦ μετὰ τοῦ ὄνου, ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον διελεύσομεθα ἕως ὧδε καὶ προσκυνήσαντες, ἀναστρέψομεν πρὸς ὑμᾶς· Ἔλαβε δὲ Ἀβραὰμ τὰ ξύλα τῆς ὁλοκαρπώσεως, καὶ ἐπέθηκεν Ἰσαὰκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἔλαβε δὲ καὶ τὸ πῦρ μετὰ χεῖρας, καὶ τὴν μάχαιραν, καὶ ἐπορεύθησαν οἱ δύο ἅμα· εἶπε δὲ Ἰσαὰκ πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα αὐτοῦ· πάτερ· ὁ δὲ εἶπε· τί ἔστι τέκνον; εἶπε δὲ, ἰδοὺ τὸ πῦρ, καὶ τὰ ξύλα, πῦ ἔστι τὸ πρόβατον τὸ εἰς ὁλοκάρπωσιν; εἶπε δὲ Ἀβραὰμ, ὁ Θεὸς ὄψεται ἑαυτῷ πρόβατον εἰς ὁλοκάρπωσιν, τέκνον. Πορευθέντες δὲ ἀμφότεροι ἅμα, ἦλθον ἕως τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἀβραὰμ τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἐπέθηκε τὰ ξύλα· καὶ συμποδίσας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων· καὶ ἐξέτεινεν Ἀβραὰμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, λαβεῖν τὴν μάχαιραν, σφάξαι τὸν

τὸν γὸν αὐτ᾽. Ϲ ἐκάλεσεν αὐτὸν Ἄ᾽γγελος Κυ-
ρίυ ἐκ τῦ Οὐρανῦ, Ϲ ἶπεν. Ἀ᾽βραάμ· ὁ δὲ
ἶπεν ἰδὸ ἐγώ, Ϲ ἶπε, μὴ ἐπιβάλῃς τὼ χεῖ-
ρά συ, ὅτι τὸ παιδάριον, μὴ δὲ ποιήσῃς αὐ-
τῷ μηδέν· νυν γὸ ἔγνων, ὅτι φοβῇ σὺ τὸν
Θεὸν. Καὶ ἐκ ἐφείσω τῦ γῆ συ τῆ ἀγαπητῆ
δι᾽ ἐμέ· Ϲ ἀναβλέψας Ἀ᾽βραὰμ τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς αὐτῦ εἶδ· Ϲ ἰδὸ κριὸς εἷς κατεχόμενος
ἐν φυτῷ Σαβὲκ τῷ κεράτων· Ϲ ἐπορεύθη Ἀ᾽-
βραὰμ, καὶ ἔλαβε τὸν κριὸν, καὶ ἀνέψιξεν
αὐτὸν εἰς ὁλοκάρπωσιν ἀντὶ Ἰσαὰκ τῦ γὸς αὐ-
τῦ· καὶ ἐκάλεσεν Ἀ᾽βραὰμ τὸ ὄνομα τῦ τό-
που ἐκείνυ, Κύριος ὤφθη. Καὶ ἐκάλεσεν Ἄ᾽γ-
γελος Κυρίυ τὸν Ἀ᾽βραὰμ δ΄τερον ἐκ τῦ Οὐ-
ρανῦ, λέγων· κατ᾽ ἐμαυτὸ ὤμοσα λέγει Κύ-
ριος· ἕ ἕνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τῦτο, καὶ ἐκ
ἐφείσω τῦ γὸς συ τῆ ἀγαπητῆ δι᾽ ἐμέ, ἢ μὼ εὐ-
λογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ
τὸ σπέρμα συ, ὡς τὰς ἀστρας τῦ Οὐρανῦ, καὶ
ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θα-
λάσσης· καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα συ τὰς
Πόλεις τῶν ὑπεναντίων· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν
τῷ σπέρματί συ πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ᾽
ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς.

Περικὴν. Ψάλμ. ργ΄. ϛ΄. ζ΄.

Ὡ᾽ς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα συ Κύριε.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχή μυ τὸν Κύριον, Κύριε ὁ
Θεός μυ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀ᾽νάγνωσμα.

Ἀδελφοὶ δὲ ἐν ἀνάγκαις χρήσιμοι ἴσωσαν, τῦτο
γὸ χρέιον γνωνται· ἀνὴρ ἄφρων ὑπικροτᾶ καὶ
ὑπτιάζει ἑαυτῷ, ὡς καὶ ὁ ἐγγυώμενος ἐγγύη
τῶν ἑαυτῦ φίλων· φιλονεικήμων χαίρει μάχαις,
ὁ δὲ σκληκαρδίας ἐ συναστᾶ ἀγαθῦς· ἀ-
νὴρ ἐμπαθὴς ὀλοῦται ἡμαισιάτως εἰς πα-
κὴ· καρδία δὲ ἄφρον· ὀδυνῶν τῦ κακτημένυ
αὐτῶ· ἐκ ἐφεύσεται πατὴρ ἐφ᾽ υἱῷ ἀπαιδεύ-
τῳ, γὸς δὲ φρόνιμος εὐφραίνει μητέρα αὐτῦ·
καρδία εὐφραίνομένη ἰώκτων ποιεῖ, ἀνδρὸς δὲ
λυπηρῦ ξηραίνεται τὰ ὀστᾶ· λαμβάνοντ᾽ ἀδί-
κως ἀδίκους ἐν κόλπῳ· ἐ κατοδεύεται ὁδοῖς·
ἀσεβὴς δὲ σκολιὰς ὁδοὺς δικαιοπαίης· φεύγο-
πον συνετὸν ἀνδρὸς σοφᾶ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῦ ἄ-
φρονος ἐπ᾽ ἄκρα γῆς· ὀργὴ πατρὶ γὸς ἄφρον,
καὶ ὀδυνὴ τῇ τικούσῃ αὐτόν· ζημιῶν ἀνδρα δί-
καιον ἐ καλὸν, ἐδὶ ὅσιον ὑπιβυλεύειν δυναά-
στας δικαίοις· ὃς φείδεται ῥήμα φερίδει σκλη-
ρὸν, ὑπηγώμων, μακρόθυμος δὲ ἀνὴρ φρόνι-
μος· ἀποκτῶ ἐπιεστότατον σοφίαν σοφὸς λο-
γισθήσεται, ἐνεὸν δέ τις ἑαυτὸν ποιήσας, δόξα
φρόνιμον ἔσ᾽· Περφάσεις ζητᾶ ἀνὴρ βυλόμε-
νος χωρίζεσθαι ἀπὸ φίλων, ἐν παντὶ δὲ καιρῷ
ἐπονείδιστος ἴσαι· ὃ χρείαν ἔχει σοφίας ἐν-
δεὴς φρενῶν, μᾶλλον γὸ ἄγεται ἀφρσυνῆ· ὃ-
πων ὕλλη ἀσεβὴς εἰς βάθος κακῶν, κατα-
φρονεῖ, ἐπήρχεται δὲ αὐτῷ ἀτιμία καὶ ὄνει-
δος· ὕδωρ βαθὺ λόγος ἐν καρδίᾳ ἀνδρός,
ποταμὸς δὲ ἀναπηδῶν καὶ πηγὴ ζωῆς· θα-
μάσιν φείσασθαι ἀσεβῆς ἐ καλόν· ἐ δὲ ὅ-
σιον σκολίυειν τὸ δίκαιον ἐν κρίσει.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀ᾽κολυθία τῆ Περιτομασμένων. Εἰς
τὰ Ἀ᾽πόστιχα Ψάλλομεν τὸν τικεχυμένον Κυρίε
τὰ ἐκβοήσαντα ἦχ. Ὡ᾽ραύτου καὶ τὸ Μεγα-
λύνον τὸ κ΄ τὴν ἡμέραν Ἀ᾽γῶ.

Τῷ Σαββάτῳ τῆς Πεμπτῆς Ἑβδομάδ᾽ ἐν τῷ
Ὄρθρῳ σημαίνει ὥρα δ΄. τῆς νυκτὸς, ἐξ᾽ τὸν
ἑκατοντάρχου Ἀ᾽κολυθίαν τῆς Ἀ᾽ναστάσεω. Μετὰ δὲ
τὸν Ἐ᾽ξαψαλμον, τὸ Θεὸς Κύριος, εἰς ἦχον
πλ. δ΄. Καὶ Ψάλλομεν ἐκ ζήτε τὸ ζητάρεον
ἀῤῥῶς· ἦχ. πλ. δ΄.

Τὸ Ἀ᾽ναστεχθὲν μυσικῆς λαβῶν ἐγνώσθη, ἐν
τῇ σκιωῇ τῦ Ἰωσὴφ αὐτῦ ἐπίστη ὁ ἀσύ-
μβλ-ος, λόγων τῇ ἀπειρογάμῳ· ὁ κλίνας τὴ
καταβασὶν τὴς Οὐρανὴς χωρεῖται ἀναλλοιώτως
ὅλ-ος· ἐν σοί· ὃν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σε λα-
βὼν τὰ θεῖα μορφῦ, ὀξίσμαι κραυγάζειν σοι·
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Εἶτα ἱερολογεῖῤῥ κρὸ. τῦ Ψαλτηρίυ ἓν τὸ. Εἶ-
πεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μυ. Καὶ μετὰ τὴν
τῦτε συμπλήρωσιν. Ψάλλομεν τὸ Κατάπεμψ ἐν
τῷ μέσῳ μῦ μέλος ἑξᾶ.

Ἦχ. πλ. δ΄.

Τὴ ὑπερμάχῳ κραταιγῷ τὰ νικητήρια, ὡς
λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, ἀνιερεῖσθαι ἀνα-
γράφω σοι ἡ πόλις σε, Θεοτόκε· ἀλλ᾽ ὡς ἔχου-
σα τὸ κράτ-ος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με
κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι. Χαῖρε
Νύμφη ἀνύμφευτε.

Καὶ ἀναγνωσθέντων ἀπὸ τῶν Ὡίων ϛ΄.,

Ἱσάμενοι ἐξ ἑ τάπου Ἀναστάσεων.

Οἱ αὐτοὶ δὲ Ὡίοις ὁσὶ τῷ ἀλφάβητ-, ἤγουν κδ΄.
καὶ λέγουσι τὸ ὦδ. τὰ Γίγιος.

Ὡίη Θ. σωτ᾽ μυ.

Ἄ᾽γγελ-ς σεσοφισμένος ὑράνθεν ὑμνῴδη σοι·
σεσιγημένῳ φωνῇ σωματεμβλύτῳ σε Θεοτόκε, Κύριε,
ἐξίσταλ-, καὶ ἵστατο κραυγάζων σοὶ ἀυτῶ τοιαῦ-
τα· χαῖρε δι᾽ ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε δι᾽
ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει· χαῖρε τὸ πεσόντ-ς Ἀ᾽δὰμ
ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε τῶ δακρύων τῆς Εὔας ἡ
λύτρωσις· χαῖρε ὕψ-ς δυσανάβατον ἀνθρω-
πίνοις λογισμοῖς· χαῖρε βάθος δυθεώπτον καὶ
Ἀ᾽γγέλων ὀφθαλμοῖς· χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βα-
σιλέως καθέδρα· χαῖρε, ὅτι βασάζεις τὸν βα-
σάζοντα πάντα· χαῖρε αὐτῷ ἐμφαίνων τὸν Ἐ᾽μ-
μανουὴλ· χαῖρε μαθητὰ ἐνθέω σαρκάσεως· χαῖρε
δι᾽

δι' ἧς γεωργῆται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι' ἧς περισκυλᾶται ὁ πλάσης.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ ἁγία ἑαυτὴν ἐν ἀγνείᾳ, φησὶ πρὸς Γαβριὴλ θαρσαλέως· τὸ εὐάγγελόν σου φωνῆς, δυσπαραδέκτου μοι τῇ ψυχῇ φαίνεται· ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς λέγεις; κράζων.

Ἀλληλούϊα.

Γνοῦσιν ἄγνωστον γνῶναι ἡ Παρθένος ζητοῦσα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργοῦντα· ἐκ παγόνων ἀγγέλ υἱὸν πῶς δέξῃ ταχθῆναι δυνατόν; λέξον μοι· πρὸς ὃν σκιρτῶν ἔφησε ἐν φόβῳ, καλῶ κραυγάζων ὕπω· Χαῖρε βυθὸς ἀπορρήτου μύσεις· χαῖρε σιγῆς ἀναμφίλογοι πίστις· χαῖρε τῆς θαυμάτων Χριστοῦ τὸ πρεσβεῖον· χαῖρε τῆς δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον· χαῖρε κλίμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός· χαῖρε γέφυρα μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν· χαῖρε τὸ τῆς Ἀγγέλων πολυθρύλλητον θαῦμα· χαῖρε τὸ τῆς δαιμόνων πολυθρήνητον ζαῦμα· χαῖρε τὸ φῶς ἀῤῥήτως γεννήσασα· χαῖρε τὸ πῶς μηδένα διδάξασα· χαῖρε σοφῶν ὑπερβαίνουσα γνῶσιν· χαῖρε πιστῶν καταυγάζουσα φρένας.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Τραμις τῷ ὑψίστῳ ἐπισκίασε τότε πρὸς σύλληψιν τῇ ἀπειρογάμῳ· καὶ τῷ Δεσπότῃ τούτῳ νηδὺν ὡς ἀχρεῖον ὑπέδειξεν ἡδυνθεῖσα πᾶσι, τοῖς θέλουσι θεόκτιον σωτηρίαν, ἐκ τῆς ψάλλειν ὕμνους.

Ἀλληλούϊα.

Ἔχουσα θεοδόχον ἡ Παρθένος τῷ μήτρᾳ, ἀνέδραμε πρὸς τὸν Ἐλισάβετ· τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης ἀΰδους δῆτεν τὸν ταύτης ἀσασμὸν ἔχαιρε, ᾧ ἄλμασιν ὡς ἄσμασιν ἐβόα πρὸς τὸν Θεοτόκον· χαῖρε βλαστὸν ἀμάραντε κλῆμα· χαῖρε καρπὸν ἀκηράτου κτῆμα· χαῖρε γεωργὸν γεωργοῦσα φιλάνθρωπον· χαῖρε φυτουργὸν σῆς ζωῆς ἡμῖν φύσα· χαῖρε ἄρουρα βλαστάνουσα ἀφθορίας οἰκτιρμοῖν· χαῖρε ξάπλωσα βασάζουσα ἀθανασίας ἐλαιομῖν· χαῖρε, ὅτι λιμένα τῆς ζωῆς ἀναδείλλυσι· χαῖρε, ὅτι λιμένα τῇ ψυχῇ ἑτοιμάζεις· χαῖρε δεικτὸν φρεσβέας θυμίαμα· χαῖρε παντὸς τοῦ Κόσμου ἐξίλασμα· χαῖρε Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους εὐδοκία· χαῖρε ἀνθρώποις πρὸς Θεὸν παῤῥησία.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἀλλω ἔνδοθεν ἔχων λογισμῷ ἀμφιβόλων ὁ σόφρων Ἰωσὴφ ἐταράχθη· πρὸς τὸν ἄγαμόν σε θεωρῶν, καὶ κλέψιγαμον ὑπενοεῖν ἄμεμπτε· μαθὼν δὲ σου τὸν σύλληψιν ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ἔφη.

Ἀλληλούϊα.

Καὶ πάλιν τὸ Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ. Ἀναγραπτέον ἐστὶ τὰ λόγια τῆς Ἀκαθίστου δύσιν μέλος. Εἶτα προλέγεται τὸν Ἀμωμον. Καὶ ᾠδὴ εἰς λέγεται τὸ Κοντάκιον.

Καὶ ἑτέρως Οἶκος ς'.

Ἦκουσαν οἱ ποιμένες παρὰ Ἀγγέλων ὑμνούντων τὸν ἔνσαρκον Χριστὸν παρουσίαν· καὶ θαμβοῦντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τοῦτον ὡς ἀμνὸν ἄμωμον ἐν τῇ μάνδρᾳ Μαρίας βοσκηθέντα, ὃν ὑμνοῦντες ἔκραζον· Χαῖρε ἀμνοῦ, καὶ ποιμένος μῆτερ· χαῖρε αὐλὴ λογικῶν προβάτων· χαῖρε ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον· χαῖρε Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον· χαῖρε, ὅτι τὰ ὑράνια συναγάλλονται τῇ γῇ, χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεύει Οὐρανοῖς· χαῖρε τῆς Ἀποστόλων τὸ ἀσήμαντον σῆμα· χαῖρε τῆς Ἁγιοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρσος· χαῖρε πηγὴ τῆς πίστεως ἔρεισμα· χαῖρε λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα· χαῖρε, δι' ἧς ἐγυμνώθη ὁ Ἅιδης. χαῖρε, δι' ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Θεοδρόμον ἀστέρα θεωρήσαντες Μάγοι, τῇ τούτου ἠκολούθησαν αὐγῇ· καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτὸν, δι' αὐτοῦ ἡδύνων κρατῆρα Ἄνακτα· καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαρτον, ἐχάρησαν, αὐτῷ βοῶντες.

Ἀλληλούϊα.

Ἴδεν παῖδες Χαλδαίων ἐν χερσὶ τῆς Παρθένου τὸν πλάσαντα χερσὶ τὰς ἀνθρώπους, καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτὸν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε μορφὴν, ἔσπευσαν τοῖς δώροις θεραπεῦσαι, καὶ βοῶσι τῇ βλογημένῃ· χαῖρε ἀστέρος ἀδύτου μῆτερ· χαῖρε αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας· χαῖρε τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σβέσασα· χαῖρε τῆς Τελεσθέντος μύσεις φωτίζουσα· χαῖρε τύραννον ἀπάνθρωπον ἐκβαλοῦσα τῆς ἀρχῆς· χαῖρε Κύριον φιλάνθρωπον ἐπιδείξασα χριστόν· χαῖρε, ἡ τῆς βαρβάρου λυθεῖσα θρησκείας· χαῖρε ἡ τῆς βορβόρου ῥυσθεῖσα τῶν ἔργων· χαῖρε πυρὸς παρασκύνιον παύσασα· χαῖρε φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα· χαῖρε πιστῶν ὁδηγὸ σωφροσύνης· χαῖρε πασῶν ἀρετῶν διδάσκαλε.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Κτενεῖς θεοφόροι γενόντες οἱ Μάγοι, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ἐκπληρώσαντές σου τὸν χρησμὸν, καὶ κηρύξαντές σε τὸν Χριστὸν ἅπασιν· ἀφέντες τὸν Ἡρῴδην ὡς λυσῳδῆ, μὴ εἰδότα ψάλλειν.

Ἀλληλούϊα.

Ἀμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τῇ ψεύδει τὸ σκότος· τὰ γὰρ εἴδωλα ταύτης, Σωτῆρ, μὴ ἐνέγκαντά σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν· οἱ τύποι δὲ ῥυθέντες βίου πρὸς τὸν Θεοτόκον· Χαῖρε ἀνόρθωσις τῆς ἀνθρώπων· χαῖρε κατάπαυσις τῆς δαιμόνων· χαῖρε τῆς ἀπάτης τὸν πλάνον πατήσασα· χαῖρε τῆς εἰδώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα· χαῖρε θάλασσα πο-

πίασα Φαεσὼ τὸν νοητόν· χαῖρε πῦρ ἡ πτίσασα τὰς ἀλιθάνας τῶν ζωλιῶ· χαῖρε πύελος σύλη, ὁδηγὸν τὸς ἐκ σιότου· χαῖρε σκέπη τῶ Κόσμω πλατυτέρη νυφίλης· χαῖρε ζοφὸν τὸ μόνα ἐξάδοχε· χαῖρε ζωῆς ἀγίας ἐξάνυσε· χαῖρε ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐξ ἧς ῥεῖ μέλι, καὶ γάλα.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μέλλοντῶ Συμεὼν τῶ παρόντῶ αἰῶνῶ μεθίστασθαι τῶ ἀπατεῶνῶ, ἐπεδέξατο ὡς βρέφῶ αὐτόν, ἀλλ' ἐγνώσθης τότε καὶ Θεὸς τέλειος· διόπερ ἐξεπλάγη σε τὴν ἄῤῥητον σοφίαν, κράζων.

Ἀλληλούϊα.

Καὶ πάλιν τὸ Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ. Εἶτα ἀναγινώσκεται τὸν ῥηθὸν λόγον τῆς Ἀναβάσεως καὶ οἱ Κανόνες τῶ Ἁγίῶ τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τῆς Γενεσίῳ Θεοτόκου εἰς ϛ'. Πρόσωμα τὰ κυρία Ἦχος. Οὐ ἡ ἀκολουθία.

Χαρᾶς δόχεῖον, σοὶ πρέπει χαίρειν μόνῃ.

Ὠδὴ ά. ἦχ. δ'. Ἀνέῳξω τὸ στόμα μου.

Χριστὸς βίβλον ἐμφυχον ἐσφραγισμένῃλίθῳ σε πνεύματι ὁ μέγας Ἀρχάγγελῶ, ἀγνὴ, δεόμενῶ, ἐπιτρόπευσι, χαῖρε χαρᾶς δόχεῖον, δι' ἧς τῆς θεομήτορῶ ἀρᾷ λυθήσεται.

Ἀδὰμ ἐπαισθόμενος χαῖρε, Παρθένε θεονύμφη, τῇ ᾠδῇ ἡ νίκεσις χαῖρε, παναμωμε, τὸ παλαίσον τῶ πάντων Βασιλέως, χαῖρε θρόνε πύρινε τῶ παντοκράτορος.

Ῥόδον τὸ ἀμάραντον χαῖρε, ἡ μόνη βλασήσασα τὸ μῆλον τὸ θάνατον· χαῖρε ἡ τέξασα τὸ σωτῆριόν τῶ μόνῃ Βασιλέως, χαῖρε ἀπειρόγαμε, Κόσμῳ σῴζουσα.

Γενέσεις ἐπισωρίσασα χαῖρε, δι' ἧς ἐκ τῶ πτώματῶ ἡμῶν ἐξανίσταμθα, χαῖρε πόλις ἀγνεύουσα ἀεὶ λόγον, Διάπυρε, πίστις δ' ὠφελαζόμενε, θυμίαμα ἔσομον, μύρον πολύτιμον.

Καταβασία.

Ἀνίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ Βασιλίσῃ Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρὰς πανηγυρίζων, καὶ ᾄσω χαριτόβρυτα τοῦ τόκου τὰ θαύματα.

Ὠδὴ γ'. Τὲς σὲς ἐμπολήσας.

Σταχυν ἡ βλασήσασα τὸν Θεὸν, ὡς χάρις ἀνήκεστῶ σταφυὶς, χαῖρε ἐμφυχε ζάπαζα ἄρτου ζωῆς χωρήσασα, χαῖρε τὸ ζάντ' ὕδατος πηγὴ ἀκένωτον. Διάπυρε.

Ἀμαλὶς τὸν μόχον ἡ τεκοῦσα τὸν ὄμομον χαῖρε τοῖς πιστοῖς, χαῖρε ἀμαὰς κυήσασα Θεὸν ἄμωτον, τὸν αἴροντα Κόσμου παντὸς τὰ πταίσματα, χαῖρε θερμὸν ἱλαστήριον.

Ὑπερφερὲς φαεινὸς χαῖρε, ἡ μόνη τὸν Ἥλιον φέρουσα Χρεῖσν, φωτὸς κατοικητήριον, χαῖρε τὸ σκότος λύσασα, καὶ τὰς ζοφώδεις δαίμονας ὀλοτελῶς ἐκμηδώσασα.

Χαῖρε πόλη μόνη, ὡὸ λόγος διῴκησε μόνος, ἡ μοχλὸς, ἡ πύλας ᾄδε, διαπεραν, τοῦ τόκου σε σωζήσασα· χαῖρε ἡ Θεία εὐσεβῶ γῆ σωζομένων παύσιμνστα.

Τοὺς σὲς ὑμνολόγους, Θεοτόκε, ἡ ζάσα, καὶ ἀῤῥυθμῶ πηγὴ, θείασον συγκρατήσασα πνεύματικόν, στερέωσον δὴ τῇ Θείᾳ δόξῃ σε, στεφάνων δέξῃς ἀξίωσον.

Αἶτησις μικρὰ· καὶ μῆ τῶν Ἐκφώνησιν τὸ Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ. Καὶ ἀναγινώσκεται τὸ ἑξῆς ἐν Οἴκῳ.

Νέαν ἔδειξε κτίσιν ἐμφανίσας ὁ Κτίσης ἡμῶν τοῖς ὑπ' αὐτὸ ζῳουμένοις· ἐξ ἀπόρου βλασήσας γαστρὸς, ὃ φυλάξας ταύτῃ ὥσπερ ἦν ἄῤῥητον, ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ἐμπνεύσωμεν αὐτῶ βοῶντες. Χαῖρε τὸ ἀνῶδον τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε τὸ τέρας τῆς ὑγκρατείας· χαῖρε ὁ ἀστράσσους τύπον ἐκλάμπασα· χαῖρε τῆς Ἀγγέλων τὴν βίον ἐμφαίνουσα· χαῖρε δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ ὗ ῥέφονται πιστοὶ· χαῖρε ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ' ἧ σκέπονται πολλοί· χαῖρε νυφορύσσα λυθητῶν αἰχμαλώτους· χαῖρε λύτρωσις ἀνθρώπων δυσάπτους· χαῖρε πολλῶν πταίσεων συγχώρησις· χαῖρε σοὶ τὴν γυμνὸν παῤῥησίας· χαῖρε σοῖ πάντα πόθεν νικᾶσα.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἐγὼ τέκον ἰδόντες, ξενοῦνται τὸ Κόσμε, τὸν τῶν ἐν Οὐρανοῖς μεταδύντες· ἐξ οὗ τὸ τὸ ὁ ὑψηλὸς Θεὸς δὴ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βυθίζόμενος ἐλπίσιν ἐμοὶς τὸ ὕψῶ τὲς αὐτῷ βοάντας.

Ἀλληλούϊα.

Ὅλῶ ὡὸ ἐν τοῖς ἤπτε, καὶ ἡ ἄνω ἐδ' ὅλως ἀπῶ ὁ ἀῤῥεγκαπῶ. Λόγῳ· συγκατάβασις ἡ Θεϊκὴ, ἐ μεταβασις δὲ ζοπικὴ γέγονε, καὶ τόκῳ σε Παρθένε θεολόπτε ἀκήκοσις ταύτα. Χαῖρε Θεὸ ἀχωρήτῳ χώρα. χαῖρε σεσῶ μυστηρίῳ δόξα, χαῖρε τῆ ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκεσμα, χαῖρε τῆ πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα, χαῖρε ὅτι μόνα πανάγνε τὸ δὴ τῆ Χειρεβὶμ· χαῖρε οἰκημα πανείσεον τὸ δὴ τῆ Σεραφὶμ· χαῖρε, ἡ ταινστία εἰς τὰντὶ ἀγαγοῦσα· χαῖρε, ἡ παῤῥησίαν, καὶ λογχίαν ζωγοῦσα· χαῖρε, δι' ἧς ἐλύθη ᾠδὴ βασις· χαῖρε, δι' ἧς ἐωίχθη Παραδεισος· χαῖρε ἡ κλεὶς τῆς Χριστῶ Βασιλείας· χαῖρε ἐλπὶς ἀγαθῶν αἰωνίων.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων κατεπλάγη τὸ μέγα τῆς σῆς ἐναν θρωπήσεως ἔργον· τὸν ἀπρόσιτον γὰρ, ὡς Θεὸν, ἐθεώρει πᾶσι φανερὸν ἄνθρωπον, ἡμῖν δὲ συμβιούντα, ἀκούοντα δὲ ὧν ἐκεῖνοι πάντων ὕπνος.

Ἀλληλούϊα.

Ῥ Ἠτορες πολυθρύλητοι, ὡς ἰχθύας ἀφώνους ὀ-
ρεσμῷ δὴ σοὶ, Θεοτόκε· ἀπορέουσι τὸ λίγειν
τὸ πῶς, καὶ Παρθένον μένες, καὶ τικτὸν ὄρνυσας· ἡμεῖς δὲ τὸ μυστήριον θαυμαζόντες, πιστῶς βοῶμεν. Χαῖρε σοφίας Θεῖ᾽ ἀοχεῖον· χαῖρε θεογνοίας αὖτε ταμεῖον· χαῖρε πρεσβεύσας ἀλόγως ἐλλιχνεύσασ· χαῖρε, ὅτι ἐμοιφύσησας οἱ σὲ μῦθον σωσπαγ. χαῖρε τῷ Ἀ᾽θλιαίων τὰς πλοκὰς ἐξαπαύσασ· χαῖρε τῷ ἀλιάων τὰς σαγλιὰς πληρώσασ· χαῖρε βυθὲ ἀγνοίας ὀξύλικνσα· χαῖρε πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα· χαῖρε ὁλκὸς τῷ θηλόντων σωθέωσι· χαῖρε λιμὴν τῷ τῦ βίε πλωτῆσιν.

Χαῖρε Νύμφη ἀτίμφατε.

Σ Ω͂σαι θέλων τὸν Κόσμον ὁ τῷ ὅλων κοσμήτωρ, θεὸς τέτων ἀυτεπάγγελτ@ ἦλθε, καὶ πεωμὸν ὑπέλαβον, ὡς Θεὸς, δι᾽ ἡμᾶς ἐφάνη καὶ᾽ ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίω δὲ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεὸς ἀκούει.

Ἀλληλούϊα.

Καὶ πάλιν τὸ Κοντάκιον· Σιωπησάτω· καὶ τὰ καθέξ. ἦχ. α. Τὸν τάφον σε Σωτέρ.

Ο Μέγας φρατηὸς τῷ ἀΰλων Ἀ᾽γγέλων, ὡς πόλιν Ναζαρὶτ ὕδησας βασιλέα μέλψαι σοι, ἄζραντε, τῷ αἰῶνον, καὶ Κύριον· χαῖρε λέγων σοι, ὁ λογισμὸν Μαρία· ἀκηπέλληπτον, ᾧ ἀτιμελιώδητον βάθος, βροτῷ᾽ ἡ ἀνάκλησις.

Δόξα· τὸ πίλ@ καὶ νυῦ, τὸ ὅλον. Καὶ πάλιν Ἀνάγνωσις· ἐᾶδὴ δ᾽. Ὁ καθίλων@ ἐν ὄρει.

Ε Ἰ φωνὰς ἀσμάτων Κύρη, σοὶ βοῶμεν πανύμνητε· χαῖρε τίον ὄρ@, καὶ τετυφωμένον ἐν πνεύματι· χαῖρε λυχνία, καὶ τάμιε μάννα φέρουσα τὸ γλυκαίνον τὰ τῶν δυσεβῶν αἰσθητέα.

Ἱλασήεον τῷ Κόσμε χαῖρε, ἄζραντε Δέσποινα· χαῖρε κλίμαξ γῆθεν πάντας ἀνυψώσασα χέειν· χαῖρε ἡ γέφυρα ὄντως ἡ μετάγουσα ἐκ θανάτε πάντας θεοῖς ζωὴν τὰς ὑμνῶντάς σε.

Ο Τρανὸν ὑψηλητέον, χαῖρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σῇ γνδίᾳ, ἄζραντε, αἰκόσως βασάσασα· χαῖρε κογχύλη πορφύρεον θεῖαι βάψασα ὀξ αἱμάτων σε τῷ Βασιλεῖ τῷ Δεσπότε.

Νομοθέτ@ ἡ τικῦσα ἀληθῶς χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνομίας πάντων θερεὰν ὀξαλείζοντα, ἀκαταύνοτον βάθος, ὕψ@ ἄῤῥητον, ἀπειρόγαμε, δι᾽ ἧς ἡμεῖς ἐδιώθημεν.

Σ Ὲ τὸν πλέξασαν τῷ Κόσμῳ ἀχμεῤῥόπλοκον στέφανον ἀτυμνολογῆμ@, χαῖρέ σοι Παρθένε, κεκραζόντες, τὸ φυλακτήριον πάντων, καὶ τεκέσιμμα, καὶ κραταίωμα, καὶ ἱερὸν καταφύγιον.

Ὠ᾽δὴ ε᾽. Ἐξέστη τὸ σύμπαν.

Ο Δὸν ἡ κυήσασα ζωὴν, χαῖρε πανάμωμε, ἡ καταλυσμὸν τῆς ἁμαρτίας σώσασα Κόσμον· χαῖρε Θεόνυμφε, ἄκνησμα, καὶ λαλήμια φεγγῖον· χαῖρε ἐκδιαίτημα τῦ Δυσπότε τῆς Κτίσεως.

Ἰ Σχὺς, καὶ ὑχύρωμα ἀνθρώπων, χαῖρε ἄζραντε, τίμπε ἁμαρμεθ@ τῆς δέξης, νίκωσις ἄδυ, νυμφῶν ὁλόφωτ· χαῖρε τῷ Ἀ᾽γγέλων χαρμονή· χαῖρε ἡ βοήθεια τῷ πιστῶς θεοβλέπον σε.

Τεέμορφον ὄγκμα τῦ Λόγυ, χαῖρε Δέσποινα, ἐμβλυχε Παρθένε, τὸ ξύλον ἐν μέσῳ ἔχον ζωῆς τὸν Κύριον, ὃ ὁ γλυκασμὸς ζωοποιὰ πίσεις τὰς μισήσοντας, καὶ φθορᾷ ὑποκύψαντας.

Ρ Ωνυμίοι Θήνες σε, πιστῶς ἀναβοήσωμεν, χαῖρε πόλις τῦ πεμβασιλέως, ἐνδεδοξασμένα, καὶ ἀξιώκυσα θεῖ᾽ τῆς λειαλίωτας σαφοῦς, ὄρος ἀλωτήμητον, χαῖρε βάθ@ ἀμεῤῥητον.

Ε Υ̓ρίσκομεν σιωῶμα τῦ Λόγυ χαῖρε ἄζραντε, κόχλ@, καὶ τὸν θεῖον μβρακείτλω θεσαραγῶσα, χαῖρε πανθαυμασε, πάντων θεῶς Θεὸν κατηλλαγὴ τῷ μονογενίζοντων σε, Θεοτόκε, ἐικάζοντ.

Ἐνταῦθα προλέγει ὁ Καὼν τῦ Ἁγίυ τῆς Μονῆς. Ὠ᾽δὴ ϛ᾽. Τὸν θέατα ταύτου.

Π Ασὰ τῦ Λόγυ ἀμόλυντε, αἰτία τῆς τῷ πάντων θνώσεως, χαῖρε πανάχραντε, τῷ Παρθενῷ ἐξενήρημα· χαῖρε τῷ Ἀ᾽ποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Ἐ Κ σῦ ἡ φρσῶν ἀπίσαξε, φλογμὸν πολυθέας ἡ σβέσασα, ὕδατι βοῶμέ σοι, χαῖρε ὁ πῦκ@ ὁ ἐνδέξασε, ὃν Γεθῆν, Παρθένε, φερεσθάσατο.

Ἰ Δὲ σοι Χαῖρε κεκραγέτομεν, λιμὲν ἡμῖν γενῦ θηλαπίδωσι, καὶ ὁρμητήριον ἐν τῷ πνεύμει τῷ θλίψεων, καὶ τῷ σκεπάζων πάντων τῦ πολεμήτορες.

Χ Αρᾶς αἰτία, χαιρέτισον ἡμῖν τὸν λογισμὸν, τῦ κραυγάζειν σοι· χαῖρε ἡ ἀβλακτ@ βάτ@, νηφάλη ὁλόφωτε, ἡ τὰς πιστὰς ἀπαύστως θλιοκαίζυσα.

Εἶτα τὸ Τριῳδάριον· δ᾽ ἡ ἀκροστιχίς.

Αὐτὴ ἡ ᾠδὴ τῦ Ἰωσὴπ· ᾠδὴ ϛ᾽. ἦχ@ πλ. β᾽. Τῦ βίυ τὸν θάλασσαν.

Ἀ Θλοῦντες οἱ Μάρτυρες, καὶ ὡς λίθοι σκληκτοὶ δὴ γῆς κυλόμβοι, οἰκοδομίαν ἄπασαι τῦ ἐγθρῦ τελείως κατέρριψαν, καὶ ναοὶ Θεῖ ζῶντ@ ἐχεημώσαν.

Υ Μᾶς ἱκετεύομεν, τὰς τῶν δρόμων τὸν καλὸν πυκλικότας, Μάρτυρες, τὸν τῆς νησέως δρόμον ζῆσιν ἡμῖς καλῶς ἐνισχύσατε, ἀφεῖν τελειῶσι βλεδόμενοι.

Τ Ούς θέλεις σε, Δέσποτα, μεταστάντας ἀπὸ γῆς θεῖς σὲ τὸν ὑπερέχοντα, σῆς Βα-

λείας πόπον κοινωνὸς, τῇ θείων μύρτύρων σε ἱερᾷς μοιτείας, πολυύλει.

Θεοτοκίον.

Ἡ Μόνη πανύμνητε, τῆς ὑμετέρᾳ σε πεσῶς ἀμέρτημάτων ἄφεσιν, καὶ χαρισμάτων θείων ἀμοιμὸν δόθιῶαι, ἱκέτευε τὸν παντάνων Λόγον, Μῆτερπάρθενε.

Εἰρμὸς ἀλλο. ἦχ. πλ. ά. Τῶ κήτες τόν.

Τὴν μόνην ὑπερυμνοῦντες τῆ Μαρτύρων, Κυρίε ἀναπέμψωμεν τὰς ὕμνους σήμερον, ἐνθέως ἀφραινόμενοι.

Τὰ ξίφη, καὶ τὸ πῦρ μὴ πτοηθέντες, θαῤῥοῦντες ἐν τῇ πίστει, Ἀθλοφόροι, τυράννους ἐν τύτῳ καταπλήξατε.

Δέξα.

Τριάδα τοῖς φερσόποις ἀνυμνοῦσι σε, μονάδα κατ' ὐσίαν φερσκυνοῦσι σε, Πάτερ, Τιὲ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νυῦ.

Ἄγγελον, ἐ ἀνθρώπων ἀφημία ὑπάρχεις, ὅτι ἔτικες, Παρθένε, Χριςὸν τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θαυμαςὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς.

Θανάτῳ τὸν ζωὴν ἀνταμειβόντες, σωτῆρα, τὰ ὐράνια οἰκοῦντες, Ἀθλοφόροι ἔνδοξοι Χριςῦ τῦ Θεῦ.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλι.

Θανάτε, καὶ ζωῆς ὁ κυριεύων τὰς πίςει μεταςάντας ἐκ τῦ βίυ, Χριςὲ, σωὸν Ἁγίοις σε ἀνάπαυσον.

Ὁ Εἱρμός.

Τοῦ κήτες τὸν Προφήτην ἐλυτρώσω, ἐμὲ δὲ ἐκ βυθῦ ἁμαρτημάτων ἀνάγαγε, Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Καὶ πάλιν ψαλλομεν τὸ Κοντάκιον.

Καὶ ἀναγινώσκομεν καὶ τὸς καταλειφθέντας ς'.

Οἶκος.

Τεῖχος εἶ τῆ παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ πάντων τῶν εἰς σὲ φερσρηγόντων· ὁ γὰρ τῦ Οὐρανῦ, καὶ τῆς γῆς κατασκάσας σε Ποιητὴς, ἄχραντε, οἰκήσας ἐν τῇ μήτρᾳ σε, καὶ πάντας σοὶ φερσφωνῶν διδάξας· Χαῖρε ἡ φίλη τῶ παρθενίας· χαῖρε ἡ πύλη τῆς σωτηρίας· χαῖρε ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως· χαῖρε χορηγὲ θείας ἀγαθότητος· χαῖρε, σὺ γὰρ ἀνεζώωσας τὺς συληθέντας αἰχμῆς· χαῖρε, σὺ γὰρ ἐνυβρίσασα τὺς συλληφθέντας τὸν νῦν· χαῖρε, ἡ τὸν φθορέα τῆ φρενῶν καταργῆσα· χαῖρε, ἡ τὸν ατορέα τῆς ἀγνείας τικῦσα· χαῖρε πασῶν ἀπαύρω τυμφώσεως· χαῖρε πιςὲ Κυρίῳ ἀρηρόζουσα· χαῖρε καλὴ κυεσφόρε παρθένων· χαῖρε ψυχῶν τυμφοτόλε ἁγίων.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὑμνος ἅπας ἡττᾶται, συμπαίσθαι ἀδόσων, τῆ πλήθει τῆ πολλῶν οἰκτιρμῶν σε· ἰσαγγέλυς γὰρ τῆ φαίνω ὑδὲ ἀν φερσέρχεσθε σοι, Βασιλεῦ ἄγιε, ὑδὲν τελεῖν ἄξιον, ὃν δίδωκας ἡμῖν τοῖς σοῖ βοάσιν.

Ἀλληλεία.

Φωτοδόχον λαμπάδα τοῖς ἐν σκότει φανεῖσα ὁρῶμεν τὴν ἁγίαν Παρθένον· τὸ γὰρ ἄϋλον ἔπτυσα φῶς ὁδηγεῖ πρὸς γνῶσιν θεῖαν ἅπαντας· αὐγὴ τὸν νῦν φωτίζυσα, κραυγὴ δὲ πωμαθέν ταῦτα. Χαῖρε ἀκτὶς νοητῦ Ἡλίυ· χαῖρε βολὶς τὸ ἀδύτυ φέγγυς· χαῖρε ἀφατε τὰς ψυχὰς καταλάμπυσα· χαῖρε ὡς βροτὰ τὺς ἐχθρὺς καταπλήτυσα· χαῖρε, ὅτι τὸν πολύφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν· χαῖρε, ὅτι τὸν πολύῤῥυτον ἀναβλύζεις ποταμόν· χαῖρε τῆς κολυμβήθρας ζωγραφῦσα τὸν τύπον· χαῖρε τῆς ἁμαρτίας ἀναιρῦσα τὸν ῥύπον· χαῖρε λυτὴρ ἐκπολιόων συνειδήσεων· χαῖρε κρατὴρ κιρνῶν ἀγαλλίασιν· χαῖρε ὀσμὴ τῆς Χριςῦ ὠωδίας· χαῖρε ζωὴ μυσικῆς ὠωχίας.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χάριν δῶναι θελήσας ὁπλιτῶν ἀρχαίων ὁ πάντων χειωλίτης ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτῦ πρὸς τὺς ἀποδήμυς τῆς αὐτῦ χάριτος, καὶ χίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκύρον πᾶσι πάντων ἔτυς.

Ἀλληλεία.

Ψάλλοντές σε τὸν τόκον, ἀνυμνοῦμέν σε πάντες, ὡς ἔμψυχον ναὸν, Θεοτόκε· ἐν τῇ σῇ γὰρ οἰκήσας γαςρὶ, ὁ συέχων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος, ὑγίασε, ἐδίξασε, ἐδίδαξε βοᾶν σοι πάντας. Χαῖρε σκιωὴ τῦ Θεῦ καὶ Λόγυ· χαῖρε Ἁγία Ἁγίων μείζων· χαῖρε κιβωτὸ χρυσωθεῖσα τῷ Πνεύματι· χαῖρε θησαυρὲ τῆς ζωῆς ἀδιαπάυτε· χαῖρε τίμιον ἁγίασμα Βασιλέων ὁσιωθέν· χαῖρε καύχημα σεβάσμιον Ἱερέων ἁλωθέν· χαῖρε τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος· χαῖρε τῆς Βασιλείας τὸ ἀνάρθητον τεῖχος· χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια. χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτυσι· χαῖρε χριστὸς τὸ ἐμῶ διοικία. Χαῖρε ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὦ Πανύμνητε Μῆτερ, ἡ τικῦσα τῶν πάντων Ἁγίων ἁγιώτατον Λόγον, δέξαμένη τὸν υἱῶ προσφορὰν, ἀπὸ πάσης ῥῦσαι συμφορᾶς ἅπαντας, καὶ τῆς μελλύσης λύξασθαι κολάσεως τὺς σοὶ βοῶντας.

Ἀλληλεία.

Καὶ πάλιν ἀναγινώσκεται ὁ φερῶτος Cῦ.

Ἄγγελος φερῶτατος ὑραθὲν ἐπέμφθη, ἀπὸ τῆ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε· καὶ σὺν τῆ ἀσωμάτῳ φωνῆ σωματύμενόν σε θεωρῶν, Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἵστατο πραυγάζων πρὸς ἀπὸ τὸν τοιῦτα· Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει· χαῖρε τὸ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάπλασις· χαῖρε τῆ δακρύων σ

Εὔας

Εὐας ἡ λύτρωσις· χαῖρε ὕψος δυσκατόβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς· χαῖρε βάθος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς· χαῖρε, ὅτι ὑπέσχες Βασιλέως κιβδήλια· χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα· χαῖρε ἀσὴς ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον· χαῖρε χαρᾶς ἐνθύμιον σπερμάτινος· χαῖρε, δι' ἧς ἐνεργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι' ἧς φερσεκωνῆται ὁ πλάσης.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Καὶ πάλιν τὸ Κοντάκ. Τῇ ὑπερμάχῳ. Εἶτα ἀναγινώσκονται τὰ Συναξάρια, περὶ τοῦ Μιχαὴλ· καὶ ὅτι τὸ πυρὶ.

Στίχ. Τ' μὲν αὐτοὺς ἐξαίρετος ἡ πόλις
Τῶν ἐν μάχαις ἀγρύπνων ὑμνῶ σεσωπῆν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὸν Ἀχάϊνον Τ' μὲν ἐοσπέρεμβ τῆς ὑπεραγίας Διαπαντὸς παρθένου Θεοτόκου δι' αὐτῶν τιμᾶτε. Ἡ ἐκκλεία τῶν αὐτοκεφάτορες Ῥωμαίοις ἀρχὴ δίπτυχος, ὁ μὲν Περσῶν Βασιλεὺς Χοσρόης ἰδὼν τὰ Ῥωμαίων ἄνεμος πατεινοδόντα ὥδε φωκᾷ Βασιλέως τῷ τυράννῳ, ἵνα μὴ σαβάτιον Σάβαροι ὄνομα μὴ χιλιάδων πλείων στέλλει, πᾶσαν τὴν Ἑῴαν αὐτοῦ ὑποποιήσαται, ὥρτη δὲ καὶ φορτίσειν ὠσὶ δίκῃ μυελέδας Χειτιανὸν δίμοθέσας Χοσρόης, ἀπὸ μὲν Ἑβραίων αὐτὲς ὀξυνομένων, καὶ ἀπολυίνων· ὁ γὰν ἀεχιστράτης Σάρβαρος τὸν Ἑῴ λιπόπερμον ἅπασαν, ὥρθωσε ἄρχῃ καὶ αὐτὴς τῆς χρυσοπόλεως, ἡ νεῦ Σκυτάλειον ἐπικάλπεται· ὁ ζοίνιν Βασιλεὺς Ἡράκλειος ἐν ἀποσῆς κατασὺς ἀνόμασιν χειμάσιν, τὰ Ἰσρὰ τῷ Ἐκκλησιᾷ εἰς κέρμα μιτασκάσπιλφον δὲλι ἀποδόσιν μείζονι, καὶ τελιωτέρᾳ δίᾳ τὲ Εὐξείνε μὴ πλοίων ζοῖς τῆς Περσίας μέρεσιν εἰσβαλὼν, ἀφαιζε αὐτιλί· Ϲ καταπεράτης ἠπάτατο τύτῳ ὁ Χοσρόης σωὶ τῇ λοιπῇ στρατᾷ· μετ' ὀλίγον δὲ Ϲ Σειρῆς ὁ ὑὸς Χοσρόυ ἀποστὰς τῆς πατρὸς τὼν ἀρχῶν ἑαυτῷ ἀβεβαίωσιν, καὶ τὸν πατέρα Χοσρόην ἀποκτάνας, τῷ Βασιλεῖ Ἡρακλείῳ ἀπέστειλε. Χαράττω γαμίω ὁ τῆς Μυσῶν, καὶ Σκυθῶν ἀρχηγὸς μαθὼν τὸν Βασιλέα ἐξεπότου εἰς Πέρσας ὑμόμβων, τὰς μὴ Ῥωμαίων δίμλύσας ἀποδῆς, ϛίφη μυελεδῶμεν ἐπωμόμβω, δίᾳ τῇ δυτικῶν εἰσβάλλει μοιρῶν εἰς τὸν Κωνσταντίνε, τῷ Θεῷ βλασφήμως ἐκπνέμπτον φωνές· αὐτίκα ζοίνωι ὁ μὲν Θέλασσα πλοίων, ἡ δὲ γῆ πεζῶν, καὶ ἱππίων ἀπείρων ὑμπλεως ἦν. Σπερμὸν δὲ ὁ Παζιμέρχης πολλὰ τὸν τῆς Κωνσταντίνε παρικρίνει λαὸν, μὴ καζαπίθειν, ἀλλὰ πᾶσαν τῷ ἐλπίδι ἐκ ψυχῆς εἰς Θεὸν ἀναφέρειν, Ϲ εἰς τὼ αὐτὸ Μητέρα τῶν πανσέχαρζον Θεοτόκον· καὶ μὲν, καὶ Βάϊνος πυζίκιος ὁ τῶνκαῦτα τῶν Πόλιν δίπτων, τὰ ἀπίκοντα εἰς ἀπῆρξοπὲν τῇ πολεμίων παρεκδέζεζθαι· δὴν δὲ μὴ τῆς ἄνωθεν βοηθείας τῇ ἡμᾶς τὰ φερσπωσῶ ἐνεργῶν, ὁ δὲ Παζιάρχης τὰς θέλας Εἰκόνας τῆς Θεομήτορος μὴ πανταὶ ἐπαγόμβω τὲ πλῶσι, φέρει τὸ τῆρος ἄνωθεν, ἐντῦθεν τὸ ἀσφαλὲς ἀυτὸν περιζίμβω, ὡς δὲ ὁ μὲν Σάρβαρος ὀξ Ε'σας, Χαράττω δ' ἀπὸ Δυσμῶν πυρολῶν τὰ πρὸς τῆς πόλεως ἤρχετο· ὁ Παζιάρχης τὼ ἀγωνοποιῶν τὲ Χριστῷ Εἰκόνα, Ϲ τὰ τίμια, Ϲ ζωοποιὰ Ξύλα, φερσέτη δὲ, Ϲ τῶν τιμίων ἐδάπτα τῆς Θεομήτορος ὑπερεφέρβω, δίᾳ τῆ τειχῶν φύπρχε. Χαράττω δὲ ὁ Σκύθης δίᾳ τῆ χαρσιῶν τειχῶν φερσβάλλει τῇ Κωνσταντίνε σωὶ πλήθει ἀπείρῳ, ἄκρως ὀξ ὅπλων ἠσφαλισμβίων, καὶ ζοσίτω ὡς ἴνα Ῥωμαῖον φεὶς δίκῃ Σκύθης σαφὰς δίεμόβησθαι· ἀλλ' ἡ ἄμαχῳ φεμφορὸς, δίᾳ τῆ παρδιεθέντων ὁλίγων πάνυ στρατιωτῶν ἐν τῷ Ναῷ ταύτης τῆ τῆς πηγῆς, πλέσας αὐτὸν ὥζωπόλισε· κρίτιῳδε οἱ Ῥωμαῖοι ἀναθαρσήσαντες τε, Ϲ ἀναστρίτησαντες ὑπὸ στρατηγὸ ἀμάχῳ τῇ Θεομήτορι, αὐτὲς ἀεὶ τῷ κράτῳ ἐνίκων· βλίψαντες δὲ καὶ φὸς αποσδὲς οἱ τῆς Πόλιως, ἐπικρύδησαν· ἀνέπη γὰ ὁ Χαράττω, μὴ ἀπαπᾶσθε δὲ τῆ Θεῷ, ᾧ πεϛύετε· πάντες γὰ αὖμον τὼν Πόλιν ὑμῖν καζαλήμαι· οἱ δὲ τῆς Πόλιως δίμκύσαντες, χάρας ἔτιπον εἰς Θεὸν· συμπωπήσαντες ἐν Χαρᾶι τε, καὶ ὁ Σάρβαρος· δίᾳ ξηρᾶς, καὶ δίᾳ θαλάσσης φρσβάλλυσι, δίᾳ μηχανημάτων τὼν Πόλιν ἐλὲν προδυμεύμβοι· ἀλλὰ ζοίνων ὑπὸ τῆ Ῥωμαίων πτήδησαν, ὡς μηδὲ ἱκανὸς δῆ τὲς ζοίτας κρίνιν τὼς πτῶκότας, τὰ δὲ μονύχυλα ὁπλιτῆ πλήρη, δίᾳ τὲ θαλιζομβίης κάσῃ· κόλπω εἰς τὸν Ϲ Βλαχέρνας Ναὸν τῆς Θεομήτορ· καζαγόμβω, καταγὶδ· ἀφνηδὸν τῆ θαλάσῃ ἐπιπατησύσης βαδάσας, Ϲ διαμησάσης ταύτῃ εἰς τμήματα, πωὶ ζοῖς πλοίοις ἅπασι τῆ ἐχθρῶν διεζάρη, Ϲ ἐδὲν ἄντις ὠζόβδοζον ἀρτιμήνιμον τῆς παυλύχνε, καὶ Θεομήτορ· πάντας δὲ ὥζωσ τὸ χείλος τῆς θαλάσσης τὸ ἐν Βλαχέρνας ὀξιβάσεως. ὁ δὲ λαὸς ὅσον πάρος τὰς φύλας ἀναπετάσαντες, ἀβδὲν πάντας ἀπέκτειναν, καὶ παῖδας, καὶ γυναῖκας κατ' αὐτῆ ἀνδρίζ μβοι· οἱ δὲ ἀρχηγοὶ τάτων ὑπέφευγαν, κλαίοντες ἅμα, Ϲ ὀδυρόμενοι· ὅθα μὲν Θεοφιλὴς τῆς Κωνσταντίνε λαὸς τῇ Θεομήτορ τὼν χάειν ἀφοσιύμβοι, ὁλονύμπον τὸν ὕμνον, Ϲ ἀκάθιστον αὐτὴ ἐμελῴδησαν, ὡς ὑπὲρ αὐτῶν ἀγωνιστῆσῃ, καὶ ὑπερφυὲ συνάμει δίᾳσωσξαμβένη τὸ κῦ θῷ ἐχθρῶν ζόσπαμον· ἔκπυσε δὲ εἰς μυέιας τὲ τοσύτε, καὶ ὑπερφυὲς θαύματος, ἡ Ἐκκλησία τῶν πανύλιων Ἑορτὼν παρέλαβε τῇ Μῇρᾳ ἀναπόδναι τὸ Θεῖ τῷ παρόντι καιρῷ, ὅτε καὶ τὸ ζόσπαμον τῇ Θεομήτορι γέγονεν. Ἀχάϊνον δὲ αὐόμασαν, δίᾳ τὸ τότε ὅπω ἀεχέζας τὸν τῆς Πόλιως Κλῆρον τε, καὶ λαὸν ἅπαντα· μὴ δὲ παριλθόσι χρόνῳ. ἔμε ἐστι-

τε

τα ἔξ, ὅτε τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνε τῷ Πωγωνάτε οἱ Ἀγαρίωοι ἀπήεσαν στρατιὰν ἐπαγόμενοι, πάλιν τῇ Κωνσταντίνῳ ἐπέθεντο, καὶ ὅτε ἐπὶ ἔτεσι ταύτῳ πολιορκοῦνται, ὅτι καὶ ἐν τοῖς Κυζίκε παρεχώμαζον μέρεσι, πολλὰς τῷ πικείων διέφθειραν· εἶτα ἐπειπόντες, καὶ μὴ τὰ σύλα αὐτῇ ὑποτρέφοντες, κἂν τῷ συλαίῳ χθιζόμενοι, τῇ θαλάσῃ πάντες κατεποντίσθησαν φερεσιφῆ τῆς παιδαγε, ἐ Θεομήτορ· ἀλλὰ καὶ τὸ ζῆν αὖθις ὅτε Λέοντος τῷ Ἰσαύρε, οἱ ἐξ Ἀγαρ ὑπὲρ πλήσας μυριάδας ἀριθμούμενοι, φεῦγον μὴ τὴν τῷ Περσῶν ἀφαιζέσι Βασιλείαν, εἶτα τὸν Αἴγυπτον καὶ Λιβύλω ἐπιδραμόντες, ἐ Γύδες, Αἰθίοπές τε, ἐ Γαυαῖς, ὕστερον καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Βασιλίδ⟨ος⟩ τῷ Πόλιων ἐπεστράτευσαν, χίλια ὀκζάκισα πλῖα ἐπιφερόμενοι, κυκλώσαντες ἓν αὐτῶ, ὡς αὐτίκα ἁρπάσαντες ἔμενον· ὁ δὲ τῆς Πόλεως Ἱερεὺς λαὸς τὸ σεπτὸν ξύλον τῷ τιμίε, καὶ ζωοποιῷ Σταυρῷ, καὶ τὴν σεβάσμιον Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος Ὀδηγήτριας ἐπαγόμενοι, τὸ τεῖχ⟨ος⟩ ἐκύκλευν, σὺν δάκρυσι τὸν Θεὸν ἱλεούμενοι· δόξαν ἓν ὅτε τῆς Ἀγαρίωοις, ἐς δύο διαιρῦνται μέρη, ἐ οἱ μὲν κῇ Βυζάντιον στρατεύσι, καὶ πίπτουσιν ἐκεῖσε ὑπὲρ μυριάδας δύο· οἱ δὲ ἐξειλίφθησαν, τὴν πόλιν ἑλᾶν· κωλυθέντες δὲ ὑπὸ τῆς ἁλύσεως, διακόσης ἀπὸ τῆ Γαλάτε ἐς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἀναχέντες ἐξέπεσε τὸ λεγόμενον Σωσθένιον γίνονται, κἀκεῖ ἀνέμῳ βορέε καταῤῥαγέντ⟨ος⟩, τὰ πολλὰ τῆς πλοίων αὐτῶν διῤῥάγη, κὴ διεφθάρησαν· οἱ δὲ ἐξειλιφθέντες λιμῷ σφεδρῷ ἐξέπεσον, ὡς καὶ ἀνθρωπίνων σαρκῶν ἅψασθαι, κύνειά τε φυεῖν, ἐ ἐθίσαι· εἶτα φυγόντες, ἐ κῇ τὸ Αἰγαῖον ῥηγνύμενοι πίλαγ⟨ος⟩, τὰ σκάφη αὐτῆ ἀπανίζα, ἐ ἑαυτὲς τῇ τῆς θαλάσης διδῶσι βυθῷ· χαλαζα γὰ ῥαγδαία ἐφαίνετο καταπίπτουσα, καὶ βρασμὸν κῇ τῆς θαλάσης ποιήσασα τὴν τῆ πλοίων πίασαν διέλυσε, ἐ ὅτως ὁ ἀπειρόπληθὴς ἐκεῖνος στόλος διόλλυτο, ζιαὶ μόνων ὡς ἀγγέλιαν ἐξειλιφθέντων. Διὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντα τὰ ὑπερφυῆ θαυμάσια τῆς παιδαγε, ἐ Θεομήτορες τὴν παρῶσαν Ἑορτὴν ἑορτάζομεν. Ἀκάθιστος δὲ ὕμνται, διότι ὀρθοδόξων τότε πᾶς ὁ λαὸς κῇ τὴν νίκην ἐκείνην τὸν ὕμνον τῇ τε Λόγε Μητρὶ ἐμελῴδων· ἐ ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις οἴκοις κεῖσθαι ἐξέστως ἔχεσι, ἐν τοῖς παρῶσι τῆς Θεομήτορ⟨ος⟩ ἑρδοὶ πάντες ἀκροώμεθα· ταῖς τῆς σῆς ὑπερμάχε τε, καὶ ἀήττητε μάχης βραβεύσας, Χριστὲ ὁ Θεὸς, τὴν ἐξαιρεθεῖσαν ἐ ἡμῶν ἀπάλλαξιν συμφορῶν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόν⟨ος⟩ φιλάνθρωπ⟨ος⟩.

Στιχολογεῖται ἐ ἡ ζ. ᾠδὴ, ᾠδὴ ξ.

Οὐκ ἐλαχύνθησαν τῇ κτίσει.

Ἀ Νυμφεύμενόν σε βοῶντες, χαῖρε ὄχημα Ἡλίε τὸ νοητὸν, ἄμπελος ἀληθινὴ, τὸν βότρυν τὸν πίονα ἡ γεωργήσασα, οἶνον εὐφραίνοντα, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τὴν πιστῶς σε δοξάζοντων.

Ἰ Ἀπῆρα τῆ ἀνθρώπων ἡ κυήσασα, χαῖρε Θεότυμφε, ἡ ῥάβδ⟨ος⟩ ἡ μυσική, ἄνθος τὸ ἀμάραντον ἡ ἐξανθήσασα· χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς χαρᾶς πληρούμεθα, ἐ ζωὴν πληρονομοῦμεν.

Ῥ Ἠδόησα ἡ θεία γλῶσα, Δέσποινα, ὑμνολογῆσαί σε· ὑπὲρ γὰ τὰ Σεραφὶμ ὑψώθης κυήσασα τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὃν ἱκέτευε, ταύτῳ τῷ πόλιν σαλεύεσθαι ἐκ πολλῶν περατείων.

Ἐ Γφημεῖ σε μακαρίζοντα τὰ πέρατα, κὴ πόθ⟨ος⟩ κατέχει σοι, χαῖρε ὁ τόμ⟨ος⟩, ἐν ᾧ ἀκατάλυτο ἐγγέγραπται Παῖς ὁ Λόγ⟨ος⟩, ἀγνὴ, ὃν ἱκέτευε βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου καταγράψαι, Θεοτόκε.

Ἰ Κετεύομέν σοι οἱ δοῦλοί σου, ἐ κλίνομεν γόνυ καρδίας ἡμῶν, κλῖνον τὸ ὦς σου, ἀγνὴ, καὶ σῶσον τοὺς θλίψεσι βυθιζομένους ἀεὶ, ἐ σωτήριον, πάσης ἐχθρῶν ἀλώσεως τὴν σὴν Πόλιν, Θεοτόκε.

Εἰρμὸς ἄλλος. Δρομοβίλον.

Ἡ Τ' πίερωτος ὁμήγυεις τῇ θείων σου Μαρτύρων, πολυέλεε, ὁ τῷ φωτί σου τῷ αὐτῷ τοὺς πολεμοῦντας, αὐτῶν ἱκεσίαις φωτισμὸν, ἀμαρτιῶν τε ἱλασμὸν ἀνάδεχε πᾶσι, Χριστὲ.

Ὡ Σ ὡραῖ⟨ος⟩ ὁ κῆπός, ὃν ἡμῖν δέδωκας τῆς ἐγκρατείας, Κύριε, ἐν ᾧ εἰκτίσεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὡς ἀγαθὸς δ' χαῖς τῆ ἀγῶν Ἀθλητῆ, τῆ τὰ ὡραῖα, καὶ σεπτὰ τερπόντων πάθη σου.

Δ Ιελθόντας πολυώδυνον κλυδώνιον τοῦ βίου, τοὺς πίστας σου ἐγκαθέρμισον εἰς λιμένα, Δέσποτα, ζωῆς, βοῶν μὴ πάντων ἐκλεκτῆ· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός.

Ἡ Τῦ νόμου τὸν δοῦπον, Ἀπάρθενε, κυήσασα ἱκέτευε, τὰς ἀνομίας ὑπεξάραι πίστας ἐν καιρῷ τῷ τεῦ ἑαυτῶν τοῖς καλοῖς θεραπευομένοις ἐξασπᾶν θείας νικείας αὐτοῦ.

Εἰρμὸς ἄλλος. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός.

Ε Τ' λογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ δ' ἄξας χθυαίως ὑπὲρ σῦ ἀθλήσαντας τοὺς Μάρτυρας, ὁ ὑπερύμνητος, ἐ ὑπερένδοξ⟨ος⟩.

Ε Τ' λογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τοὺς Ἀθλοφόρους φρίσσειν ἡμῖν ὡς σὲ φοβερόμεν⟨ος⟩, ὁ ὑπερύμνητ⟨ος⟩, καὶ ὑπερένδοξ⟨ος⟩.

Δόξα.

Ε Τ' λογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ ἓς μὲν τῇ φύσει, θεοσώστους δὲ ζισὶ γνωριζόμεν⟨ος⟩, ὁ ὑπερύμνητ⟨ος⟩, ἐ ὑπερένδοξ⟨ος⟩.

Καὶ

Καὶ νῦν.

Ε Υ̓λογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ πηδεῖς ἀπορίας, ⁋ τῶν τεκόσαν δοξάσας ἀγγέλοισαν, ὁ ὑπερύμνητος, ⁋ ὑπερένδοξος.

Τῶν Ἁγίων τῶν ἐν τῇ γῇ.

Ε Υ̓λογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ Θήσας φιμώσας, καὶ σβίσας πῦρ εἰς δόξαν τῷ Ἁγίων σου, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ ὑπερένδοξος.

Μακάριοι, ὃς εξελίξω.

Ε Υ̓λογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ ἀπὸ θανάτου εἰς ἄπειρον ζωὴν μεταθήμενος τοὺς πίστει ἐν τῷ βίῳ λειτουργήσαντάς σοι.

Ὁ Εἱρμός.

Ε Υ̓λογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ βλέπων ἀβύσσους, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῷ Χερουβὶμ, ὁ ὑπερύμνητος, ⁋ ὑπερένδοξος.

Ὠδὴ ἡ. Παῖδας ἔσωσας ἐν τῇ καμίνῳ.

Ν Ηδύτι τὸν λόγον ὑπεδέξω, τὸν πάντα βαπτίζοντα ἐβάπτισας, γαλακτι ἐξέθρεψας, νέκρωσιν τῶν ζώντων τῷ Οἰκεμβίλῳ ἄπασαν, ἀγνὴ, ᾧ ψάλλομεν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μ Ωσῆς καπνύσας ἐν βάτῳ τὸ μέγα μυστήριον τῆ τόκει σε. Παῖδες θεραπεύσιον τῶν ἐμφανίσαν μίσον πυρὸς ἰσάλμοι, καὶ μὴ φλεγόμενοι, ἀκήρατε ἁγία Παρθένε, ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο Ἱ σεφῶν ἀπάτῃ γυμνωθέντες, σολὼν ἀφθαρσίας ἐνεδύσησθε τῇ κυοφορίᾳ σου· ᾗ οἱ καθεζόμενοι ἐν σκότει ὠφθησάσαν, φῶς κατεπέδραμεν, φωτὸς καζικητήριον Κύριε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ν Ενεκρωμένος ἐβλέπετο σῦ ζωοποιῆναι, ζωλὼ ᾧ τῶν ἐνυπόστων ἐκείνας· ἄλλοι οἱ ἄλλοι σεφῶν χρηματίζοντες, λυπεῖ ἀποκαθαίρονται, νέοσι διώκονται, πνεύματον ἀιεύων τὰ πλήθη πίπωται, Παρθένε βοηθῶ ἡ σωτηρία.

Η Κόσμῳ τοκέσα σωτηρίαν, δι' ἧς ἀπὸ γῆς πρὸς ὕψος ἠρέθημεν· χαῖρε παντελίσητε, σκέπη καὶ καταίωμα, τοχῶ καὶ ὀχύρωμα τῷ μελῳδοῦντων, ἀγνὴ· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ἐκ φλογὸς τοῖς.

Τ Ω͂ν ἁγίων Μαρτύρων τὰ κοσζοῦμοσζε ἐπευφήνει Νύες ὑπερεθαίμασαν· τύπον πρεσθεχαῖς τὰ ἐλὶα σε, Δέσποτα, ἐν ἡμῖν πλυτίους διαμένουσαν, οἰκτίρμον.

Ο Ἱ τὸ πῦρ θάλα δρόσῳ καταπαύσαντες, Ἀ̓θλητὰ τῷ Κυρίῳ ἀξιοθαίμασοι, ῥύσατε ἡμᾶς τὸ πυρὸς τῦ κολάζοντος ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην θερμαῖς ὑμῶν πρεσβείαις.

Υ Πεσέκραθε λόγε, τὰς ἐκδημήσασζε ὀξ ἡμῶν ὁδοδείξας ζωῆς ἀξίωσον, τῆς ἐν Οὐρανῷ, καὶ ἁγίας λαμπρύνητος ταῖς τῶν καλλινίκων Μαρτύρων ἱκεσίαις.

Θεοτοκίον.

Ι Κεσίας, οἰκτίρμον, τῆς κυπεσάσης σε, ⁋ ἁγίων Μαρτύρων, ⁋ Ἀποστόλων σε φόσπον ἡμῖν τὰς ψυχὰς, τῶ δοξάζων σε ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἱρμὸς ἄλλος. Τὸν ποιητὴν τῆς Κτί.

Χ Οροὶ Μαρτύρων ἅγιοι μνήσθητε τῷ πόθῳ ἀνυμνούντων ὑμᾶς, ⁋ ὑπερυψύντων Χεισὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ξ Ύφα τυμπανιζόμενοι ἐχαιρεν οἱ Μάρτυρες, ὑμνοῦντες Χεισὸν, ⁋ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ξ Ενοτοκιτὸς μεσίζετε ἡ Τειὰς, ⁋ μόνη ἀμεμὲς ὡς Θεός. ἰῶ ὑπερυψοῦμῳ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Π Αρθένῳ βρίθῳ τόκοις, Θεὸς ᾧ ἐκ ταύτης ἐνωθέσπεσε· πᾶσα σαρὶ ὑμνεῖτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς.

Σ Τῆλαι ἀνδρέας ἄφθησεν, πᾶσον βεβόλια Θεμαρβόοντες οἱ Μάρτυρες, ὑμνοῦντες Χεισὸν, ⁋ ὑπερυψοῦντες.

Αἱ ψυχαὶ ἀνῶν ἐν ἀγαθοῖς.

Τ Ὸν Ἀβραὰμ κολπόπαιδαν αἴζιωσον, Κύριε τοὺς δόλους σε πίστει μεζασάζας φεῖς σῦ, καὶ τὴ ἐλπίδι.

Αἴνῳ, δόξῃ, καὶ προσκυνήσει τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τ Ὸν ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν φέρεσιν Ἀγγέλοι, ὑμνεῖτε λαοὶ, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ἄσπας ἐκ μήτρας.

Ι Να σοι πρεπὶ τὸ χαῖρε κραυγάζωμεν, οἱ δι' σᾶ τῆς χαρᾶς μήτροι ἠμύρμοι τῆς ἀϊδίε, ῥύσαι ἡμᾶς πικροσμῶ, βαρβαρικῆς ἀλώσιος, καὶ πάσης ἄλλης πληγῆς δι' πλῆθος, Κόρη, παραπτώσεων ἐπιδὸς βοητὸς ἁμαρτάνοντι.

Ω Ἅθεν φωτισμὸς ἠμῖν, ᾗ βιβαίωσις, ὅθεν βοᾶμέν σοι· χαῖρε ἄφορε ἀδύτον ἱσσίγον κόσμῳ τὸν μόγαν Ἠλιον· χαῖρε Ἐδέμ ἀνοίξασα τῶν κεκλεισμένων, ἀγνὴ· χαῖρε σκεῦος μόνον τὸ ἀκήνωτον, ὃλη σὺ κατοδὴν εἰσοδέξαμένου.

Σ Τῶμεν ἀλαβεῖς ὁ οἶκος Θεῦ ἠμῖν, ᾗ ἐκβοήσωμεν· χαῖρε κόσμε Δέσποινα, χαῖρε Μαρία Κυρία πάντων ἠμῖν· χαῖρε ἡ μόνη ἄμωμος ἐν γωμαιχὶ, ⁋ κλὴ· χαῖρε σῶλε πύευμ, εἰσίγνωσα ὡς τῶν ἄγω ζωῶν τὸ ἀνθρώπινον.

Η Πεπλησμένη, ἡ τὸν ἐλεήμονα ἀποκυήσασα, χαῖρε Ἀκήρατε Νύμφε, Ὀσίων πάντων χαῖρε τὸ καύχημα, τῆ Ἀγκλητῆ στεφάνωμα, χαῖρε ἀπάντων τε τῆ Δικαίων Θεῶν ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἠμῖν ᾗ πιστὸν τὸ δέησσθαι.

Φ Είσαι ὁ Θεὸς τῆς κληρονομίας σε, τὰς ἁμαρτίας ἠμῖν πάσας ὠφθησβλέπων νῶ, ὡς τὸ τῶν

ἴχνη ἐκδυσωπῆσάν σε, τὼ δὴ γῆς ἀπαθεστέρας σε κυφορήσασαι, ὑβρὶ μᾶλλον ἕλεῳ θελήσαντα μορφωθῆναι, Χριστὲ, τὸ ἀνθρώπινον.

Τρίωδος ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώπους ἰδεῖν ἀδύ.

Ὡς φῶς, ὁ Ἡλιος ἀνατείλαντος πᾶσαν τὴν γῆν ἀκτῖσιν δικαιοσύνης εἰ Μάρτυρες, ἐκ λαμπάδι θαυμάτων φῶτισαν, καὶ τῆς πολυθέου σκιᾶς ἠράνισαν· ὧν ταῖς ἱκεσίαις ὁ Θεὸς ἡμῖν ἐλέησον.

Σταυρὸς Μαρτύρων ἀκαταμώνητον, πάντας ἡμᾶς ἐκίνησεν καλὰς ἀγωνίσασθαι, καὶ τελέσαι νηστείας τὸ στάδιον, ὅπως ἐνθέῳ βίᾳ ἔργα πλήσαντες, μέλοιμεν ὑμνοῦντες ζωῆς ἀγαλλιώμενοι.

Ἡ Σὴ φιλανθρωπία χρηστὸς, Κύριε, τὰς ἐξ ἡμῶν φρικάδεις μετανοίας κελεύσει σε· κινηλατήτα αὐτὰς σῷ τὸ ἔλεῳ, καὶ καθοδηγήσατο πρὸς τὰ σπιλώματα, τὰ καταυγιζόμενα φωτὶ τῷ θεοφάτων σε.

Φωνὴ Ἀγγέλου βυλῆς τὸν ἄγγελον τῆς τῶ Παρθένος ἀρρήτου, Θεοτόκε, ἐκύησας· τὰς φωνὰς ὧν τῷ δέλεαρ σου θεοφθέγξαι, ἐξ ὧν πρὸ τῆς νηστείας χρόνῳ θεοσάτρομεν· ἐ τυφτὰς θεοσάτραγε ἐκεῖ, ὥσαιρ θυμίαμα.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ἠσυία χάρδε.

Τὴν ἐλεύτης πανήγυρι Μαρτυρικῶν σήμερον, λαοὶ, συιρτάσωμεν, ἐν ᾠδαῖς μέλποντες Χριστῷ τῷ ἀνδροδοτήσαντι, καὶ τὰς νίκας κῷ τῶν ἀγώνων· ἐν ἐκείνοις τεθεῖς παρίσχοντα, ὃν ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ὁ Νῦξι ξείρβροι, ἐ τμηθέντος ξίφει μελῶν σωμήσθητε τῷ Χριστῷ, ἀγαπητικῶς, πανδέξημοι Μάρτυρες, διὸ ἐ νῦν ἐν πῖς Οὐρανοῖς ἀγαλλιώμβροι ὑπὲρ πάντων ἱκετεύσατε.

Δόξα.

Μοναυσιότητι ἀνυμνοῦσε, ἀγαρχὴ Τριὰς, σπῆλη, ζωαρχικὴ, ἄτμητε μονάς, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ γέννητε Λόγε καὶ Τιὲ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἡμᾶς σώσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νυῦ.

Ὑπὲρ τῶν ὁ τόκος σε, Θεομῆτορ, ἀνθρώπου ἡ σύλληψις ἐν σοὶ, ἐ παρθενικὸς ἡ κύησις γέγονε, καὶ ᾧ Θεὸς ἔστιν ὁ τεχθεὶς· ὃν μεγαλύνοντες, σὲ, Παρθένε, μακαρίζομεν.

Τοῖς Ἁγίοις, πῖς ἐν τῇ γῇ.

Τὸ γλυκαῖον ἐρατέμμα τῶ Ἀνακτος πάντων ἐ Θεὸς, τὰς Μάρτυρας ἐν ᾠδαῖς σέλωμεν, λαοί· ἀῶσι γὸ ἐνίκησαν δαιμονικὰς φάλαγγας σωθεὶς· ὡς ἀναμέλποντες, τὸν Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω.

Ὅτε πᾶν τὸ πλάσμα σε ἀναστήσῃς κεῖνεῦς, Χριστὲ, ὡς θεοσπλάβε, καὶ νυῦ δήλως σε πῖς ἐς ἐλέησον, σύγισωθι τὰ ἐν βίῳ πταίσματα ἀμπὼν, ἐ σωὶ Ἁγίοις σε ἀναπαύων εἰς αἰῶνας ἀυτὼς.

Ὁ Γίρμὸς.

Ἡ Σαία χόρδε, ἡ Παρθένος ἔχυσ ἐν γαστρὶ, ἐ τέκες Τὸν τὸν Ἐμμανουὴλ, Θεόντε ἐ ἄνθρωπον, Ἀναπαυλὴ ὄγομα αὐτοῦ, ὃν μεγαλιώνοντες, σὲ, Παρθένε, μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὑμνῳδίαις ἀνυμνοῦ.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος σήμερον γνωρίζεται μυστήριον· ὁ τῆ Θεῖ Θεὸς Λόγος ὑὸς Παρθένε Μαρίας δι' εὐδοκησίαν γίνεται, καὶ χαρᾶς βαλγέλια ὁ Ταβερνὰ θεοφθέγγεται· μεθ' ὧ βοήσωμεν πάντες, χαῖρε ἡ Μήτηρ Χριστοῦ.

Εἰς τὴν Λίτην, Πάτε ἀνοὴ· ἰσχύσω εἴρηις δ'. ᾗ ἀλληλουϊὰ σημεῖ θεοσόμοια· ἤχος δ'.

Ὡς ἀγγελικὸν ἐν Μάρτυσιν.

Κεκρυμμένον μυστήριον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνώστον ἐκ Παρθένε γίνεται ὁ Ἀρχάγγελος, καὶ δᾶι σὲ νυῦ ἐλεύσεται τῶ μόνῳ ἀκήρατον, καὶ καλῶ θέλεσεν, καὶ τῷ χθονὶ ἀνάπλασιν, καὶ βοήσει σοι, Παναγία, τὸ χαῖρε, ἐξιμώζω δῖῳ λόγῳ, Θεὸν Λόγον σῷ ταῖς λαμπρὸν εἰσδέξωδαι.

Ὁμοιον.

Φωτοφόρον παλάτιον ἠσυιμάσθη σοι, Δέσποτα, ἡ νηδὺς ἡ ἀχραδῆ τῆς Θεοπαμδος· δεῦρο πρὸς τὸν κατάπαυσιν, οἰκτίρας τὸ πλάσμα σε φθονερῶς πολεμηθὲν, καὶ θηλείᾳ κεκτύμβυον τῷ κάκους, καὶ τὸ κάλλος τὸ θερμὸν ἀπολέσαν, καὶ τῶ σῶ σωτηρίᾳ θεοσακρίβυον κατάβασιν.

Ὁμοιον.

Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος δᾶι σὲ, παναμόμητε, ἐμφανὴς ἐλεύσεται, καὶ βοήσει σοι· χαῖρε κατέχεις λυτήριον, πνεύσαντων ἀνάσασις, χαῖρε μόνη ἐκλεκτὴ τοῦ Θεοῦ χρηματίσασα, χαῖρε ὄγμα τὸ Ἡλίου τῆς δόξης, ὑποδέχυ τὸν ἀχώρητον, ἐν μιᾷ τῇ σῇ οἰκήσῃ θελήσαντα.

Δοξολογίαι τὸ α'. Δόξα. Καὶ νυῦ, Τὸ μεγαλυνάριον ἤχος δ'.

Λαβόντας, ὦ ὑπ ἔγω, ὑκνοσ ἡ Θεοτόκος· ἐλάλει γὸ φῶς αὐτῶ ὁ Ἀρχάγγελος τῶ εὐαγγελισμῶ τὰ ῥήματα· ὅθεν πιστῶς δεξάμενοι τὸν ἀσπασμὸν, σωλήβδι σε τὸν θεσμοθέτην Θεόν· διὸ ἐ ἡμᾶς ἀγαλλιώμβροι βοᾶμεν σοι, ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθεὶς ἀχρόπως Θεὸς, ἐρλοῦ τῷ Κόσμῳ δώρησαι, ἐ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη, ἐ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὼν Λειτουργίαν Τυπικά. Καὶ ἀπὸ τῆ Κανόνος τῆς Ἀναστάσεως, καὶ τῶ τριωδίων.

Περιμέμνημαι ἤχος γ'. ᾠδὴ τῆς Θεοτόκε.

Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον.

Στιχ. Ὅτι ἐπέβλεψε δᾶι τὼ ταπείνω.

Ο' Ἀπόστολ. ἐ. τῆς ἡμέρας. Πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοὶ, ὃν τρόπον τὰ ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστὸς, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν Οὐρανὸν, νυνὶ ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν· οὐδ' ἵνα πολλάκις προσφέρῃ ἑαυτὸν, ὥσπερ ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὰ Ἅγια κατ' ἐνιαυτὸν ἐν αἵματι ἀλλοτρίῳ, ἐπεὶ ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ καταβολῆς Κόσμου, νυνὶ δὲ ἅπαξ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων, εἰς ἀθέτησιν ἁμαρτίας, διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ πεφανέρωται· καὶ καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις, ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις· οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς ἅπαξ προσενεχθεὶς, εἰς τὸ πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, ἐκ δευτέρου χωρὶς ἁμαρτίας ὀφθήσεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.

Καὶ τῆς Θεοτόκου ἐκ τῆς αὐτῆς Ἐπιστολῆς.

Εἶχε μὲν δὴ καὶ ἡ πρώτη σκηνὴ, ἀδελφοὶ, δικαιώματα λατρείας, τό τε ἅγιον κοσμικόν· σκηνὴ γὰρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ᾗ ἥ τε λυχνία, καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἥτις λέγεται ἅγια· μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα, σκηνὴ ἡ λεγομένη Ἅγια Ἁγίων, χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατήριον, καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης πανταχόθεν περικεκαλυμμένην παντόθεν χρυσίῳ, ἐν ᾗ στάμνος χρυσοῦν ἔχουσα τὸ μάννα, καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα, καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης, ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης, κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον, περὶ ὧν οὐκ ἔστι νυνὶ λέγειν κατὰ μέρος. Τούτων δὲ οὕτω κατεσκευασμένων, εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διαπαντὸς εἰσιασιν οἱ Ἱερεῖς τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες, εἰς δὲ τὴν δευτέραν, ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.

Ἀλληλουϊάριον, ἦχος πλ. δ'.

Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Μνήσθητι Κύριε τοῦ Δαβὶδ, καὶ πάσης τῆς.

Ἰωαννικίου μοναχοῦ τοῦ Μεγάλου.

Κοντάκιον τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς Θεοτόκου.

Ἀναστᾶσα Μαριὰμ. Καταβασία.

Πτερύγων σωτηρίων λήψομαι.

Κυριακὴ ἐ. ἡ Ἀκολουθία ὁμοίως, ὡς καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς Κυριακαῖς. Εἶτα ἡ ψαλμῳδία καὶ τὸ Μηναῖον τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἀγίου. Ἄλλοι δὲ μεταχρύσεροι παρέδωκαν ψάλλεσθαι ἐν τούτῃ τῇ Κυριακῇ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας. Εἰς τὸ λυχνικὸν μὲν τὸν Προεορτιακὸν, καὶ τὴν συνήθως σχολὴν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσάμωρον ἦχ. δ. Καὶ ψάλλομεν τῆς Οἰκοποιοῦ σχολὴν ἀναστάσιμον γ'. καὶ ἀναβολικὰ γ'. Καὶ τῆς Οσίας σχολὴ προεόρτια γ'. ποιοῦντες αὐτὰ εἰς δ'. ἦχος πλ. β'.

Ὁ Λίνος ἀποθέμενος.

Σὲ μὲν δικαίως τῆς τῶν σπλάγχνων ἐποπτίας μολυσμῷ τινι φρίττειν τὸ ὑπευθυνόμενον μιαιφόνιον· ἡ δὲ σὴ ἀδέσποτος, καὶ τῷ σοὶ, Σώτερον, πεφραγμένων ἡ συνείδησις τῷ πρὸς τὰ κρείττονα σοὶ ὑπεροφλῶ ἐνεργάσατο. Εἰπόντι γὰρ προσβλέψαντος τῆς ἀλογημένης Θεόπαιδος, πάντων καταγνῶσα πλημμελῶν σε, παράφημε, τῷ πεῖν, ἐν παῤῥησίᾳ τὸ τίμιον Ξύλον προσεκυνήσας.

Ὁμοίως.

Τὸ πιὸς προσκυνήσασα φιλοχρεῶς τὰς ἁγίας, ἐρετὴς ἐφόδιον σωτηριωδέστατον ἔνθεν γέγονας· καὶ σφοδρῶς ἔδραμες τὸν καλὸν πρόμαχον, καὶ τὸ ῥάθυμον ἐκπεράσασα τὸ Ἰορδάνειον, τὸ τῷ Βαπτιστῇ ἐναλοίτημα προθύμως κατεπαλαίωσας, καὶ τὸν τῆς παθῶν ἀχρειότητα δεξαμένη πολιτείας ἠμαύρωσας, λεπτύνασα σαρκὸς ἐν παῤῥησίᾳ, ἀείμνηστε Μῆτερ, τὰ οἰδήματα.

Ὁμοίως.

Ῥύμον οἰκήσασα, τῶν σῶν παθῶν τὰς εἰκόνας ἐκ ψυχῆς ἀπέλυσας, τὸ θεοειδέστατον ἐξεικόνισμα ἐν ψυχῇ χαράσασα, ἀρετῇ ἰδίᾳ, καὶ ζωτικὸν ὑπηλλάμψας, ὡς καὶ ζωῆς ὕδασι κέρας ὑπερβαίνειν, μακάριε· καὶ γῆθεν ὑπεραίρεσθαι ἐν ταῖς πρὸς Θεὸν σου ἐντεύξεσιν, καὶ νυνὶ ἐν παῤῥησίᾳ, πανύμνητε Μαρία, τῷ Χριστῷ παρισταμένη, δυσώπησον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος δ'.

Ἐθαυματέρωσε, Χριστὲ, τὸ Σταυρῷ σε ἡ δυσμένεια, ὅτι καὶ ἡ πρώτη πόρνη ἀσπασμὸν ἀγαθὸν ἠγωνίσατο, ὅθεν καὶ τὸ ἀθανὲς ἀπορρίψαμένη, γηγενῶς ἀντέστη τῷ βλασφήμῳ· διὸ καὶ τὸ βεβαιοῦν τῆς νίκης παμπληθῶς βραβεῖον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νυνὶ, Θεοτοκίον τὸ ἀ. τῆς ᾠδῆς, εἰς τὸν τρίτον τοῦ μετὰ τῆς Οἰκοποιοῦ. Δόξα, τῆς Οσίας ᾠδ. β'.

Τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιδεδειγμένα, καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας ἔτεμες· τὰ τῆς ἐννοίας ἐγκλήματα τῇ σιγῇ τῆς ἀσκήσεως ἀπέπνιξας· καὶ ῥάθεσις τῶν δακρύων σου τὸν ἔρημον ἅπασαν κατέρδυσας, καὶ ἐβλάστησας ἡμῖν τῆς μετανοίας καρπούς· διό σε τὸν μεμιλμένον, Ὁσία, ἱκετεύομεν.

Καὶ νυνὶ, Θεοτοκίον Εἰς τὸν αὐτὸν ἦχον.

Ὦ Θαύματος καινοῦ πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων· τίς γὰρ ἤγαγε μήτηρ ἄνευ ἀνδρὸς τόκον; καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν τὸν ἄπυστον τῶν Κτίσιν ἐβάστασε; Θεοῦ δῆτα βουλὴ τὸ κυηθέν· ὃν ὡς βρέφος, παναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικῶν παῤῥησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωπεῖσα ὑπὲρ τῶν σὲ

πμώντων, τὺ οἰκτειρῆσαι, Ϲ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Α'πολυτίκιον ἀναστάσιμον.

Καὶ τῆς Ο'σίας · ἦχος πλαγ. δ'.

Ε'Ν σοὶ, Μῆτερ, ἀκριβῶς ἐσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρὸν ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ θεμένη ἐδίδαξας ὑπερῤῥᾶν μὲν σαρκὸς · παρίπταται γάρ· ϖσπμελοῦσα δὲ ψυχῆς, ϖερίμματον ἀθάνατε · διὸ καὶ μὴ Α'γγέλων συναγάλλεται, ὁσία Μαρία, τὸ ϖνεῦμά σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ο' δι' ἡμᾶς χνωθείς.

Τὰ αὐτὰ, καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριϒ. Καὶ ἡ λοιπὴ Α'κολουθία ὡς συνήθως. Εἰς τὸν Ο'ρθρον, μὴ τὴν ἐξ ἕδρας ἅπασαν Α'κολουθίαν, Καθίσεις γ'. ὁ ἀναστάσιμος· μὴ τῆς Θεοτόκου εἰς ϛ'. ὁ ϖαρὼν τὸ Τριῳδίῳ εἰς δ'. Καὶ τῆς Ο'σίας εἰς δ'. Καινὸν εἰς τὸν πλησιον, Ϲ εἰς τὸν Λάζαρον.

Ω'δὴ ά. ἦχος πλ. δ'. Τ'ραχὺ διωδ.

Π Αρθενικῇ με πλάτῃ τῇ ἡδυνῇ τῆ δῤῥαιωνομήσῳ καὶ· ἡμέραν ἐν τῇ ζωῇ πλουτῶ, διὸ σε ἱκετεύω, Σώτηρ, ϖυρὸς με ὡς Λάζαρον λυτρώσαι.

Η'φίεσμαι, Σώτηρ, ταῖς ἡδοναῖς, ὥσπερ ὁ τὴν βύσσον ϖερισθήμβων Ϲ χρυσὸν, χρυσίντε ἐδῶπα, ἀλλὰ μή με ἐν τῷ πυρὶ ὡς σκεῦον ἐκπίμψεως.

Ε'τ'ρωτίνζῆ πλάτῳ, καὶ τῇ ζωῇ ὁ πλούσιϖ πίλαι ἐν τῷ βίῳ τῷ ϕθαρτικῷ· διόπερ βασάνοις κατακρίθη, ὁ δὲ πτωχὸς ἐδροσίζιζ Λάζαρος.

Θεοτοκίον.

Τ'Α'ξιός σε Α'γγέλων, καὶ τῆ βασιλίδ ἀνύμφευτε Μῆτερ, ἐδοξολόϒησαν ἀνελλιπῶς · τὸν κτίσαν γὰ τόκτων, ὥσπερ βρέφϖ, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Κ'ατ'ερος Κανὼν τῆς Ο'σίας εἰς δ'. ἦχος πλ. β'.

Κύμασι θαλάσσης.

Π Ο'θω τὴν φωφόρον, καὶ θείαν σου μνήμην παιυχηρίζοντι, φῶς μοι κατάπεμψον παρεκμόλυβδον, ὁσία, τῇ φωτὶ τῇ ἀφροσίτῳ Χριστῷ, ϖεισθεσμῆβῷ ϖαντοίων με τῶν βίου δῤῥαπάζωσα.

Ο' Τοῖς αὐχμηροῖς σπιρὶ ἐνδημήσας ὁ ἀπεκῤῥαπῶν, καὶ φρουαιρῶν, ὁλοφαῆ σε ἀσέρα ἐξ Αἰγύπτῳ ἀναδείκνυσιν, ὁ γνιόσκων Κύριϒ τὰ ϖάντα ϕρὶν γνῶσαι.

Θ Είων ἐκπλημάτων, σπμεῖ, ἀγγοῦσα, θῆον εἰπάνισμα Θεῷ ἐῤῥύπασας · θεία ϕρονοῖς δὲ ϖόλιν ἀπεκά·θησας, ϖαραθέμενε, θεῶθεῖσα ϕεύξεσιν, ὁσία, ταῖς ἐνθείοις σου.

Ω Τῆς σῆς, Θεὸ μου, ϖολλῆς ἀλλαγγέσιας, καὶ τῆς ἀϕάτε σου συγκαταβάσεως, ὅπως τὸν ϖε'.τεσον Πόρϕιν μὴ ϖερίσπᾶς σε ϕθόμκλησεσιν ὡς· ἀγγὲλῳ, καὶ ἄμοιμον Α'ϊγάλοις καθομοίωσας.

Ω'δὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ τερέαμα.

Λ Α'ζ'ρον ὡς ἴσασας ὄν τῆς ϕλεγὸς, Χελεδ, ᾗτον με ἐκ τῆ ποιεῖς ῥύσιν τῆς γλίννης τὸν ἀναξίων δ'λδν σε.

Π Λάτιθ· τοῖς ϖαῖδσι, Ϲ ἡδυταῖς εἶμι, Κύριε, Λάζαρϑ. δὲ πένης τῇ τερήσει ἀρετῇ, ἀλλὰ σωτὸν μι.

Κ Ο'κκινον, Ϲ βύσσινον ἐνεδιδύσκετο πλούσιϑ ταῖς ἡδυναῖς, καὶ ταῖς ἁμαρτίαις, ἀξᾷ τῆ ϕλογίζεται.

Δ Ο'ς ἡμῖν βοηθοιαν ταῖς ἱκεσίαις σε, πάναγνε, τὰς ϖροσβολὰς ἀποκρυμμῦμ τῆ ἐναν ἐξιστάσων.

Α'λλος, Σὲ τὸν ὑδάτων.

Π Τ'λας τῆς ἀπολίας ἐγγίσασα ϑεμέξεσι ταῖς ἀνόποις, πύλας ὁ φῖν τὲ ϕῶ σωτῆρίας ϕάνε Θεότῳ, πύλαι τῆς μετανοίας σοι ἀνοίγω, πάνσεμνε, πύλη τῆς ζωῆς ὑπάρχων ἀυτός.

Ο'πλον τῆς ἁμαρτίας, μακεβύμε, τὴν ϕρῖν ἐγχρυπμβόλλω, ὅπλοι Σταυρῷ τῷ Θεῖε τῇ ϖροσκυνήσει ἀνέδεξας, ὅπλα ϑαμόνων ἀπαστα, καὶ ϖανεργάματα ὅλως ζοπωμβόλλω, ϑαλλαγχρε.

Λ Τ'ρον ὑπὲρ ἅπαντων τὸ ἰδιον ὁ ϕῖν ἐκχέας Α'ἷμα, λυτρῷ τῆ τῆ ϑικαίων σὲ κραβαραν ἀπηρμένα, λίπαρα δ'νεῖν νοσήσασαν κακίσης ϑεμέξεως, ὅλως ὁ τὸ ϖῆ πάσι διδές.

Ο'γκ ϖαυτὸς ὑπάρχει ἀνάπεσε τὸ δεῖ σοὶ, Παρθένε, Λόγῳ Παῖδς ὁν σοὶ ϖῆ Θεοπρεπῶς κατοικίωσε, λύσιν ϖλεσμάτων ἅπασι τοῖς ἁμαρτάνουσι λόγῳ μόνῳ παρεχόμβος.

Κάθισμα. Ἦ. πλ. δ'. Τὸν σοφίαν, καὶ Λόγον.

Λ Υσιτρήματα ϖάντα τὰ τῆς σαρκὸς χαλινώσασα πόνοις ἀσκητικοῖς, ἀνδρῶον αὐδυλίζας τῆς ψυχῆς σε τὸ φρόνημα · τὸν γῆ Σταυρὸν ϑαύσασθαι Κυρίε ποθήσασα, ἰαυτὸν, ἀοίδιμε, τῷ Κόσμῳ ἐσαύρωσας · ὅθεν Ϲ ϖερὶς ζῆλον ἀγγλικῆς πολιτείας ϖροθύμως δηίγειρας σωστικὸν, ϖαμμακάριστε · φρίσβολε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῆ ϖλεσμάτων ἄφεσιν.

Ο'μοιον Θεοτοκίον.

Τ'Η'ν ἱερᾶνον πύλην, καὶ κιβωτὸν, τὸ ϖαστάγιον ὄρϕ., τῶν ϕωταυγῆ τεφάλμν ὑμνήσωμεν, τῶν ἀκατάπλεκτον βάτον τῆ λογικῆ Παραδείσου, τῆς Εὔας τῶν ἀνάκλησιν, τῆς Οἰκουμένης ϖάσης τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία ἐν αὐτῇ διεϖράξη τῇ Κόσμῳ, καὶ ἄφεσις τῆ ἀρχαίων ἐγκλημάτων · διὸ καὶ βοάμεν αὐτῇ· ϖρίσβολε τῶ σῷ Τἱῷ, Ϲ Θεῷ, τῆ ϖλεσμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τῖς δ'σεβὰς ϖεσκυνοῦσι τὸν ϖαναγιον τόκον σε.

Ω'δὴ

Κατῳκτίρησε ὁ πλούσιος, βοήσας, καὶ ἐνδύμασιν ἐφραμύθιμεν· ὁ δὲ Λάζαρος χορτάζεσθαι ἐπεθύμει τότε τῆς τραπέζης ἀχίων.

Ὁ τῶν κυνῶν ἀπάλυμος γλῶσσα τὰ πτωχὰ Λαζάρου τὰς μώλωπας, συμπαθέστερα γενόμενα τῆς πλουσίας γνώμης ἐις τὸν πόνητα.

Τῶν πολλῶν ἐβρέλητο πάλαι τὰ πλούσια, Σῶτερ, ὁ Λάζαρος, ἡμωρεμένος ταῖς μάστιξι τῆς πενίας, ὅθεν νῦν δοξάζεται.

Θεοτοκίον.

Ὃν ἐκύησας, ἄχραντε, ἱκέτευε σωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε ἐκ θελήσεως τὴ ἁλάτεως, ὅτι μόνη πύλαις ἀφθορίας ἠνέῳξ.

Ἄλλος. Τῶν ἐν Σταυρῷ σε θέλαι κενῶσαι.

Ὡς πλασμάρχης βροτείας φύσεως, ὡς ἐλέους πηγή, ὁ ἀπαλλαγείας πλάτος, ὠκτείρησας φιλάνθρωπε, θεόφυτα τῶν σῶν, καὶ ἀφίρπασας ταύτων τὸ ἐλεύθερον ὑπερ.

Σταυρὸν ἰδίαν ὑπομείνασα, σωτικὸν φωτισμόν, Μαρία, κατηυγάσθης Σταυρῷ τὸ ὁμολήσαντος νέκρα θάνατ, σωτηρθέσα τῷ Κόσμῳ, ἀξιοθαύμαστε.

Ἧς τῶν κακῶν αἰτία πρότερον ἡδονὴ πονηρὰ πολλοὺς γαληνιμένη, Ἡλίας δίκαιον λάμψασα, πᾶσιν ὁδηγὸς ἡ σοία ἰδέχθη τοῖς ἁμαρτάνουσιν.

Θεοτοκίον.

Νοῦν ὑπερίξης ἐ ἀξίνιον, νοητὸ Οὐρανὸ, τὸ πάντων Βασιλέως· νομίμων γὰ τῆς φύσεως ἀνάσσει, ἀγνὴ, νομοδότλω, ἐ Κτίσλω πάντων ἐκύησας.

Ὠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἀβραὰμ ἐν τοῖς κόλποις Λάζαρον ὁ πλούσιος ὡς ὑπάσας ἐν φωτὶ, καὶ δόξῃ ἀφρενόμβυον, πάτερ, ἐκραύγαζεν, Ἀβραὰμ ἐλέησόν με, τὸν ἐν πυρὶ κατακειδέντα, καὶ τὴν γλῶτταν ἑνιαῦς φλογίζομένην.

Κατοίκησας πλάτερ, βίᾳ ἀφρανόμβυον, Ἀβραὰμ ἴδησε τὴν πλουσίαν, ὅθεν τεταμόρησαν ὦδὲ αἰώνια, ἐν πυρὶ ὑπάρχων, πτωχὸς ἐν ἀφρεσύνῃ τῇ ἀληκτῳ ἀγαλλόμενα Λάζαρον.

Τὴν τῆς βίας ἀπάτὴν πλούσιον γαληνιμένα, ὥσπερ ὁ πλούσιος, ὁ τὸν βίον ὅλον ἡδυναῖς διαπαίσας, φιλάνθρωπε· ἀλλὰ δίομαί σε τῆς εἰκτιρμῆς, τῶ λυθρωθῆναι τὸ πυρὸς, ὥσπερ σέσωσαι Λάζαρον.

Θεοτοκίον.

Μὴ ἐκλιπὼ παῤῥησίαν, τὸν φως τὸν Τόν σε κεκτημένη, πάναγνε, συγγενὴς φερνοίας τῆς ἡμῶν μὴ παιδεύσῃς ἀνάμειδε, ὅτι σὲ ἐ μόνλω χριστοὶ φως τὸν Διαπότλω ἱλασμὸν ἐμβρῶν φερβαλλόμεθα.

Ἄλλος. Θεοτοκίον ἦχος πλ. δ'.

Μωσῆς ἐνδύξασε ποτὲ ἐν τῷ Σινᾷ, Θεὸν τὰ ὀπίσθια μυστικῶς θεώμενον· ὁ ἐνδύξος, ὑπογράφων ξένον μυστήριον· μαναδόχον δὲ τόκον νιοῦ, εἰκόνα ἀχράντου θεμιὰς φερωτισθεῖσα Μαρία, ἀγγελικὸν βίον κομίζεται.

Νέᾳ ἐδρήτειαν τῷ σε ὑπποθεῖσα ψαλμικὰς διαπαίσαι, νοητὸν τε σκεύωμα τῆς δόξης σε, ἡ τὸν σὸν Ναὸν βεβηλώσασα· νοεραῖς ἀρεσβείαις, Χεῖρε, τῆς ἀπειράνδρε σε Ναὸ γλυκερίδης, ναόν με τὸ πανεργὸ πόνων Πνεύματος.

Τῷ ἀγκίρῳ τῆς σαρκὸς, δὶ ὀφθαλμῆς τὰς πολλὰς ζωηρίσασα, ἡδονῆ βεσχέα τε καταθέρμα ἐβεβόλα τότε ποιήσασα, ἠγιερδῶν παναληθῶς τῇ θέᾳ χρέτι Σταυρῷ τὸ τιμίω, ἡδύπαιον τῷ Χειστῷ ὄψον ὑπάρξασα.

Θεοτοκίον.

Μεμνημένη ὁ χρεὸς τῆς Περφανῆς τὸ ἐν σοὶ μυστήριον μυστικῆς θεηρρείας, ἀχράντε, σὲ ποικιλόβροπος φρόλεγε· μαναδόχα σάμνε δὶ νιῶ εἰκόνα ἀχράντων ἀυτῆ φερωτισθεῖσα Μαρία, ἡ ἐγκύτεια ἁμαρτολῶν φρὸς Θεόν.

Ὠδὴ ς'. Γλυκάνθητι μοι Σωτῆρ.

Ὁ Πλούσιος ἑαυτὸν φλογὶ πυρὸς κατεδίκασε τῇ ἐνδόνῳ ζωῇ, ὁ πάνυ δὶ Λάζαρος πλουτίαις ἐλάμβανον ἐκ τῆς δὲ τῆς βίᾳ, ἠζώσθη τῆς ἀλίκτε χαρᾶς.

Ἐν κόλποις τῷ Ἀβραὰμ ὁ Λάζαρος κατοίκησα τῆς αἰωνίς ζωῆς, Χεῖρε, ἐμφορέμενος, πυρὶ δὶ ὁ πλούσιος τὸν ψυχὴν, καὶ σῶμα κατακείδη πιμωρέμενος.

Ἀπελπίδη εἰς πῦρ ὁ πλούσιος δῖᾳ Λάζαρον· μὴ κατακείτης ἐμὲ τὸν δίκαιον δίομαι, φιλάνθρωπε Κύριε, ἀλλ' ὡς Λάζαρόν με τῷ φωτὸς σε καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ῥῆδεύμβυ τῆ δεινὰ πλεισμάτων τῶς ἐκείσας σε, Θεοκυῆτορ ἀχρὴ, ἡ τύχαμβυ, πάναγνε, τῆς θέας ἐλλαμψεως, τὲ ὃν σὲ ἀφερέως σαρκωθέντα. Τίῶ τὲ Θεῶ.

Ἄλλος. Ἀβραὰμ ὁ πρῶτος.

Χάιρετι, Μαρία, τὰ τῆ Ἀγγέλων φρατέμματα, τὸν ἐφάμιλον, ὁσία, βίον τέτων ἐν σοὶ καθοσιῶντες, ἐ δόξαν τῆ Κυρίῳ κρωμαζόντες.

Ῥήτησι δαμιόνων τῆ ζοφερῶν τὰ συσπιμένα τὸ τῆς σῆς μαρτυρίων ἰσχύος· ὅτι γυμὰ παρθένος ἡ γυμὴ, ἡ μόνη τέτες ὑβρίμας.

Ἐλαμπρὰς Ἡλίε δίκαιε, Μαρία παναθρημε, καὶ τὴν ἔρημον ταῖς φρυσυμείαις πᾶσαν ἐφώτισας· ὅθεν κάμὲ τῷ σῷ φωτὶ καταλήμφρυσον.

Θεοτοκίον.

Ἄγγελοι θελαμφόντης τῇ Μήτῃ τῇ τόκε σα, ὃν τῇ γῇ ἱερήνλω πᾶσιν ἡμῖν, Θ Θεὸν κίων ἀνθρώπος, Παρθένε, κεκυήκασιν.

Κοντακίον, ἦχος γ'. Η' Παρθένος σήμε.

Ἡ Πορνείας ὀρῶσαν μεμεστωμένη παθῶσις, Χριστὸν νύμφη σήμερον τῇ μετανοίᾳ ἐδέχθη. Ἀγγέλων τὴν πολιτείαν ἐκμιμουμένη· δαίμονας στυγοῦσα τῇ ὅπλῳ ὀξαφανίζει· διὸ τοῦτο Βασιλέως ἐφάνης νύμφη, Μαρία ἐνδοξε.

Ο' Οἶκος.

Τὴν ἀμαθῆ Χριστῷ, Θ θυγατέρα ἄσμασιν εὐφημήσωμεν νυῦ Μαρίαν τὴν ἀοίδιμον, τὴν τῇ Αἰγυπτίων ἀναφαιδύσαν θρέμμα, καὶ πλάνλω τύτων ἅπασαν πίφλγε· καὶ μόνη προσήκατο τῇ Ἐκκλησίᾳ βλάσημα τέλειον δι' ἐγκρατείας, καὶ δεήσεως, ἀσκησαμένη λόγῳ τὸ μέτριον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· διὸ Θ ὕψωσεν αὐτὴς Θ τὸν βίον, καὶ τὴν σοφίαν ὁ μόνος Παντοκράτωρ, Μαρία ἐνδοξε.

Ω'δὴ Γ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς.

Ἰῶδ καθάπερ πάλαι ἐν σαπείᾳ σκωλήκων, Θ ἐν κοπρίᾳ ἐνδὺς ὑπῆρξε, φρὸ πυλάνθρ· ὁ Λάζαρος· ὡσαύτως τῇ πλυσίᾳ ἐκαθῴδ'σε, ὁ τῇ Πατέρων, βροῦν, Θεὸς ἐλογητὸς εἶ.

Βεβλημένος πυλῶσι τῇ ἀπαλάγκε πλυσίε πάλαι ὁ Λάζαρος, ψιχίων ἐπιθύμει αὐτῇ τῶν τῆς ζωπλίζης, ἀλλ' ἐδείς ἐπεδίδ'ε αὐτῷ· ἀλλ' ἀντὶ τύτων ὄρε τῇ Α'βρεκὰμ τὰς πλόκας.

Τοῦ ἀπαλάγκε πλυσίε τῆς μερίδος, Χριστέ μου, ῥῦσαί με, δίομαι· κ' πίνπι Λαζάρῳ σωπῶσαι με, βοᾷν σοι δ'κεέτατος, ἀξίωσον· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ πνθίος σαρκωθεὶς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σε τὴν Μητέρα ἐδότες Θεοῦσιον, δ'κεέτως κραυγάζομεν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀλλος. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ὁ Μίσιστες ἐν πατράσι ἐβελπολῶν τὴν ἵρημον Ζωσιμᾶς ὁ σοφός, τὴν ὁσίαν ἰδὼν καπκίωται, ἐλογητὸς εἶ, κράζει δι', ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τί, Πάτερ, ξένον ἀπάσης ἰδὼν ἐλιλυθὲς γύναιον ἀρετῆς θεσαυκτικῆς; ἡ ὁσία βίβλε τῆς γενεγτι· ἐλογητὸς εἶ, κράζει δι', ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νεκώσασα, μακαρία, τὰ τῶν παθῶν σε σμιρτήματα· ἀπαθείας νυῖ προσερμάδης λιμένι κραυγάζωσα· ἐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σὺ τίνλαβες ἀποῤῥήτως, Παρθένε μείνασα, ἄχραντε, Θ ἐκύησας Κόσμῳ τὴν σωτηρίαν Χριστὸν, τὸν Θεὸν ἡμῶν· διό σε πάντες ᾄσμασιν οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ω'δὴ ἡ. Ἐπ' ἀπαλασίως κήμεν.

Σὺ Τολλὸν κοκκύλιν, βύσσον τε, καὶ πορφύραν ὁ πλύσιος πάλαι ἐνεδύσω λαμπρῶς· ὁ δ' Λάζαρος, ὁ πένης δ' Λάζαρος· ἐν τῇ πυλῶνι τύτε ἐνοικῶν ἐκεῖτο, ψιχίων τῶν πιπτόντων ζᾶπλήσης ἐδίλων κορεσθῆναι, καὶ ἐδείς ἐπεδίδ'ε αὐτῷ, διὸ ἐν δίκῃ Χριστῷ συμβασιλεύει.

Ἐν τῷ πυλῶνι ἐκεῖτο τῦ πλυσίυ ὁ Λάζαρος, στεπτὸς τῷ σώματι πονηρῶς, Θ ἤθελε κορέννυσθαι βρώσεως, καὶ ὐκ ἐδίδ'ε τύτῳ ἐδείς· ἀλλὰ καὶ οἱ κυῶες συμπαθῶς ἐν τῇ γλώσσῃ ἀπέλιχον τὰ ἕλκη, καὶ τὰς μόλωπας τύτε· διὸ ἐν Παραδείσῳ ζωῆς κατῳκίσθη.

Ἐν ἡδυπάθειᾳ ἐτράφησε, ὥσπερ πάλαι ὁ πλύσιος, ὁ ἐνδυσυμβόλως καθ' ἡμέραν κόκκινον, κάρω, πολυτέλεε· ἐν τῇ τῦ βίυ τύτε ζωῇ ἐμαυτὸν κατασπείσω ταῖς ζωπλαῖς, Θ ἀπέταις· διό σε ἱκετεύω, ὁκ πυρὸς τῦ ῥυσθῆναι, Χριστὲ, τὸ αἰώνιον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τρισφαῆ θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπυσαν, αὐγὴν ὐκ μιᾶς ζωσυποστάτυ φύσεως. Γενήτορα ἄναρχον, ὁμοφυᾶ τὸ Λόγον Παῖδός, καὶ συμβασιλεύτον ὁμοίσιον Πνεῦμα· οἱ πάντες ὑμνολογῆτε.

Ἄλλος. Ἐκπλῆ φείσων Οὐρανέ.

Βλύσῃ καρδίας ἡδυσμὸν ὁ φρὸ ὑμνήσεως φροιμιώσων τὰ ἡμῖν βιάιας ἀπήρασας τὴν φροσφυγῶσαν σοι, Σωτῆρ, βιβαίως τῇ σῇ φιλανθρωπίᾳ βοᾶσαν· ἀσιγήτως, Τριὰς ὁλογέτα, λαὸς ὑπερυψῶτε.

Ὦ Ἀλλοιώσεως στυπῆς, τῆς φρὸς τὸ κρεῖττον σε μεταθέσεως, σεμνὴ· δ' πόθε θείως μισήσαντῳ τὰς σαρκικὰς ἡδυνάς· ὦ πίστεως ζυίσης Θ θέας, παναθάμια Μαρία, ἣν πισῶς δμνωμεν, Θ ὑπερυψῶμεν.

Ἔτρις τῶν τάνων ἀμοιβὰν· καὶ τῶν καμάτων σε τὴν ἀντίδοσιν, σεμνὴ Μαρία, δι' ὧν καταβίβλακας τὸν παλαμαῖον ἰχθέρ, Θ νικῶσαι τοῖς Ἀγγέλοις κραυγάζεις τὸν ὕμνον ἀσιγήτως βοῶσα, Θ ὑπερυψῶσα Χριστόν.

Θεοτοκίον.

Ὅλον ἀνέπλασεν ἐμὲ δι' ἀναδόπτε ἐν τῇ μήτρᾳ σε, ἀγνὴ, ἡ φθείρας ἑκατέρας φύσεως τὰ ἰδιώματα, ὡς πάντων τῶν αἰώνων Διατόνις· ὅθεν σε ὡς αἰτίαν τῆς ἡμῶν σωτηρίας ᾄσμασιν ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

.. Ω'δὴ ϛ'. Σὲ τὸν ἀπερίγραπτον.

Ἐπτπά με Λάζαρον, Χριστὲ, αἰτῆσαι ἀπεργάζῃ, τὰς τῦ ἡδυσμᾶ ὀρέξεις μου σβεσίζων, ὡς φύσει Θεὸς, παῖς δὲ ἀριτὸς μᾶ, ὡς τὸν πλύσιον· ἵνα πίσει ἐν ὑμνῳδίαις μεγαλύνω σε.

Πλη-

Πλάσιον, καὶ ἀπαλλαγὴν τῶν νοσημάτων παρέλαβε μὲ πίστιν σῶν ἐντολῶν, φιλανθρωπίαν, θεῖον πλοῦτον ἐξαρκῆ καὶ ἀνεξάντλητον· ἀλλ' ὡς σύμπαθὴς, καὶ φιλοικτίρμων ἀνέστησεν, ὥσπερ πάλαι τὸν τετραήμερον φίλον Λάζαρον.

Πάντας μακαρίσωμεν ἁγιαβολῶς τῶν τῆς Διαθήκης· πάντες ὧν πιστὶ μισήσωμεν τὸν πλουσίου τὸ ἀπάλαγχνον, ἵνα τῆς κολάσεως ἐκφύγωμεν, καὶ ἐν κόλποις τοῦ Ἀβραὰμ αὐτοχρήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τῶν τῶν ἀθέσμων Θεὸν βασιλεύσαν ἀγγέλως, τὸν ἐν Οὐρανοῖς ὑμνούμενον ὑπὸ πάσης τῆς Κτίσεως, καὶ ἐξ σοῦ ἡμῖν ἐνανθρώπησαν πάντοτε σωτηρίαν, ἐν πίστει μεγαλύνομεν.

Ἀλλη.

Ρ'Αον ἀπέφυγες, Μῆτερ, τῆς ἐρήμου τὸν πόνον, ῥυθμιζομένη κεκτημένη δ'ωνάμει τοῦ Χριστοῦ· ῥύπαρὸν λογισμοὺς ὑπερχομένης, καὶ ἐξ βάθρου Θείων διακρίνων ἐτρέπνης, σεμνὴ, ἀσκητῶν ἡ ἀκρότης, ὅσίων καύχημα.

Φανεστάτας ἀκτῖσι καταυγάζει σε μόνη, ἡ φῶς ταυτὸν τῶν Χριστὸν, Παρθένον καὶ ἀγνὴ· φοβερὸν ἐχθρῶν σὺ κωδώσσα, σεμνὴ· φανερὸν δὲ τοῖς πάσι, Μαρία, δ'κεκύς σε, ἀσκητῶν οὐρανίως, ὅσίων ἔρεσμα.

Κατελεῦσα ἐμφρόνως τὰ σὰ ἴχνη πάντα, κατουκητήσουσι σοῦ τὴ Πνεύματος ὠδῆς, κοσμικῶν ὧν δ'ενῶν ἀπολυθῶσθαι, καὶ διακένα μόνον Χριστὸν τὸν λυθῶτλω, τὸς πταῖς ἐκτελωῶσας τῶν θείαν μνήμων σου.

Θεοτοκίον.

Νόμως τῆς φύσεως, Κόρη, ὑπὲρ φύσιν λωθῶσε, νέον παιδίον ἐπὶ γῆς ἐκύησας, ἀγνὴ, νομοδότην ὄντα, καὶ παλαιὸν ἡμερῶν, τοιτὲ Οὐρανὸ τὸ τῆς πάντων Ποιητὴ· διὸ πίστει, καὶ πόθῳ σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον τὸ Ἐωθινὸν ἀναστάσιμον Ἦτα τῆς Οσίας. Ο' Οὐρανὸς πῖς.

Υπόδειγμα μετανοίας σε ἔχοντες, πανοσία Μαρία, Χριστὸν θυσάσπη ἐν τῷ παιρῷ τῆς ἡσυχίας, τέτο ἡμῖν δωρησάμενον· ὅπως ἐν πίστει, καὶ πόθῳ σε ἐμμελῶς ἀφημνοῦμεν.

Θεοτοκίον Ὄμοιον.

Ο'Γλυκασμὸς τῆς Α'γγέλων, τῆς Φλιβομένων ἡ χαρὰ, χριστιανῶν ἡ φρεστάτις, Παρθένε Μῆτερ Κυρίε, ἀπτλαβὲ μα, καὶ ῥῦσαι τῆς αἰωνίων βασάνων.

Εἰς τὰς Αἴνες, ηχ. ἀναστάσιμα τῆς Ο'κτωήχε δ'. Καὶ ἀναπαλιν δ'. Εἶτα λόγομεν ηχ. Α'νάστασι Κύριε ὁ Θεός μα. Ἰδίμα. ἦχος ά.

Ο'Τ'αν ἦαν ἡ Βασιλεία τῆ Θεῆ βεβῶσις, καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη, καὶ ἀσκησις συνάγιασμός· ὕδωρ δὲ πλόσιον εἰσπλέόσηται ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ὅσοι τὰς ὑποσαρὰς ἐπῶν ἐν χερσὶ πενήτων ἀποτίθενται· ταῦτα καὶ Δαβὶδ ὁ Προφήτης ἐνδύσεται λόγων· δ'καιος ἀνθ' ὁ ἐλεῶν ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ κατεζευφῶν τῷ Κυρίῳ, ἐν τῷ φωτὶ ἀβεκαπῆ, ὃς ἡμῖ θεοσκέψη· ταῦτα δὲ πάντα θεῷ νεδεσίαν ἡμῖ γέγραπται· ὅπως ὑπεδόντες, χρεῶσται ποιήσωμεν, καὶ δόξ ἡμῖν Κύριῳ αὐτὶ τῆ ἐσαγγέλου τὰ ἐπερώνια. Δόξα, πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Τ'ῆς θεολογικῆς· Δοξολογία μεγάλη, καὶ Α'πόλυσις. Εἰς τὸν Αἶνον σωμικὸν τὸ ἰωδικὸν Ἰδιόμελον, καὶ τὸ ἑξῆς. Εἰς τὸν Λειτεργικὸν τὸ Μακαριστὴ τῆ ἦχε. Περικάμψον τὸν Α'πόστολον, τὸ τῆ ἦχε.

Ο' Α'πόστολος Πρὸς Ε'βραίες.

Α'δελφοὶ, Χριστὸς ὡδρεχθέντος Α'ρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, διὰ τῆς μείζονος, καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, ἐ χειροποίητε, τετέστιν, ἐ ταύτης τῆς κτίσεως· ἐδὲ δ'ι αἵματος τράγων, καὶ μόσχων, διὰ δὲ τῆ ἰδίε Αἵματος εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Α'για, αἰωνίαν λύτρωσιν ἐξεμένος. ἐ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων, καὶ τράγων, καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζοντα τὸς κεκοινωμένες ἁγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, πόσῳ μᾶλλον τὸ Αἷμα τῆ Χριστῆ, ὃς διὰ Πνεύματος Α'γίε ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαρεῖ τὴν συνειδήσιν ἡμῶν ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;

Καὶ τὸν Ο'σίας. Πρὸς Γαλάτας.

Πρὸ τῆ δὲ ἐλθεῖν τὴν πίστιν, ἀδελφοὶ, ὑπὸ νόμον ἐφρεμρύμεθα, συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλεσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι· ὥστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστὸν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν· ἐλθόσης δὲ τῆς πίστεως, ἐκέτι ὑπὸ παιδαγωγὸν ἐσμεν· πάντες γὰρ υἱοὶ Θεῆ ἐστε διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησῦ· ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε· ὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, ὐδὲ Ἕλλην, ὐκ ἔνι δοῦλος, ὐδὲ ἐλεύθερος, ὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησῦ· εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστῆ, ἄρα τῆ Α'βραὰμ σπέρμα ἐστὲ, Κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι.

Α'λληλούϊα τῆ ἦχε.

Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς Ο'σίας.

Κοινωνικὸν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ Κυριακῇ Ε'σπέρας εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, ἰσωμεν ηχ. ά. καὶ Φαλλόμενοι δ'. κατανυκτικὸν τῆ ἦχε τῆς Ο'κτωήχε.

Καὶ τὸ Τεταρδὲν θεοτόμιον. ἦχος ά.

Παναγίαμοι Μάζυγες.

Πτωχεύσας ὁ πλούσιος, Χριστὲ, τὸς βροτὲς ἐπλούτησας Α'ναστάσιν, καὶ Ἐλλαμψιν, διὸ πτωχεύσαντα ἡδυναῖς τῆ βίᾳ, ἀρτιαῖς με πλήσον, καὶ πένητα λαζάρῳ με σώτηρον, τῆς τῆ πλη-

πλησίον με πημονέας ἐξαιρούμενος, καὶ γέεν-
νης, τῆς ἀπωκειμένης μοι.

Ὅμοιον.

Κλίνην ἐπλάτυνα δεινάς, καὶ δυφερὸν ἠγάπη-
σα, καὶ τῇ ἐν βίῳ ἀπόλαυσα ἠδυνάν, |
Κύριε, καὶ πυρὸς γέεννης ὑπόδικος γέγονα· |
λιμώττοντα τὸν νέον με, ὡς Λάζαρον ἐξαπέλ-
λαμβανε, θερ πυλῶν τῆ θείων ἐφέξεων,
ἱμείρομένον, οἰκτειρῆν με, Δέσποτα.

Ἕτερον στιχηρὸν θεοτόκιον. ἦχος ὁ αὐτός.

Νηφάλιον σε φωτὸς. Θεοδώρου.

Τὴν ἕκτην τῆ σεπτῶν Νηστειῶν Ἑβδομάδα
θερθύμως ἀπαρξώμεθα, Κυρίῳ θερτέρπον
ὕμνον τῆ Βαΐων οἰσόμενοι, πομπὸν, ἱερομήνυν ἐν
δόξῃ, δυναίμεθ Θεόπιτον ὅλῃ τῶν Ἱερουσα-
λὴμ νεκρῶσαι τὸν θάνατον· διὸ ἑτοιμάσωμεν
ὡσαβὼθ τὰ τῆς νίκης σύμβολα, τὰς κλάδους
τῆ ἀρετῆ· τὸ Ὡσαννὰ ἀκβοήσαι τῷ Ποιητῇ
τῶ πάντος.

Καὶ τῶ Μάνυπ γ΄. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ. Εἰσ-
ακ. Φῶς ἱλαρὸν.

Ἑβδομὰς κληρονομίας τοῖς φοβερμένοις τὸ ὄνομά
σε.

Στίχ. Ἀπὸ τῆ πρόσπαν τῆς γῆς θερς σέ.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῆ σκέπη τῆ πτερύγων σε.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῆ ὀνόματί σε εἰς τὸς αἰῶ-
νας. Καὶ πάλιν·

Ἑβδομὰς κληρονομίας. Ἡσυχάσθω Ἐκκλη, ἐ τὸ
λοιπὸ ὡς πανήγυρις.

Ἀπὸ στίχ. ἰδιόμ. τῆς ἡμέρας Δόξ. ἦχος α.

Θαυμαστὴ τῶ Σωτῆρος ἡ δι' ἡμᾶς φιλάνθρω-
πος γνώμη· τῆ μελλόντων γὰρ τῶ γνῶσιν,
ὡς παρόντων πικτηρίους, τὸ Λαζάρου,
καὶ τῶ πλησίον τὸν βίον ἐπιλιτέσθε· τῆ ἑκατέρων τὸ τέ-
λ.Θ. ἐνσπηρίζμενοι, τῶ μὲν φύσωμεν τὸ ἀπω-
νές, ἐ μισάνθρωπον· τῶ δὲ ζηλώσωμεν τὸ
καρπερές, ἡ μακεβύμον· θερς τοῖς σὺ ἀυτῆ
τῶ Ἀβραὰμ κόλπους ἐνθαλπόμενοι, βοᾷν, δι-
καιοκρίτα Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτ.

Τὴν θριαβέα, Κύριε, πάντων τῆ Ἀγίων, ἐ
τῆς Θεοτόκε τὴν ἐρίμιλον δὸς ἡμῖν, ἐ
ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνῳ οἰκτίρμον.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν ἐφανῶν παγμάτων τὸ ἀγαλλιάμα, |
τῆ ὅλῃ τῆς ἀνθρώπων κεφταιὰ θερσεσ-
σία, ἄχραντε Παρθένε, σῶσον ἡμᾶς, τὸς εἰς
σὲ καταφεύροντας, ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας
μῆ Θεόν, Θεοτόκε, ἀνεδέμεθα.

Τῆ β΄. τῆ Ῥωμίων, ἐν τῷ Ὀρθρῷ· τὰ Τριῴδι-
κὰ, Μετὰ τῶν ἁ. ἀγγέλ.· καθίσ. κατανυκτικὰ
τῆς Ὀκτωήχ. Μετὰ δὲ τῶν β΄. στιχολ. κα-
θίσ. ἦχος α.

Τῆ λίθῳ σφραγισθέντι.

Τὸν λίθον σκκυλίσας τῆς πυρρόσως, Κύριε,
ἀπὸ τῆς ἐμῆς καρδίας, νεκρωθεῖσαν ζοῖς
πάθεσιν ὀξίγμεον ψυχήν μου, ἀναζῴ, ἐ φέ-
ρειν σοι βαΐα ἀρετῆ ὡς νικητῆ τῶ ᾅδου ἐν
κατανύξει, Δέσποτα, ἀξίωσον· ὅπως τῆς αἰωνίου
ζωῆς τύχω, ὑμνολογῶν σε τὸ κράτος, καὶ τὴ
φιλανθρωπίαν σε, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Θάλυμα θαυμάτων κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ
θεωρήσασα ἡ Κτίσις ἀναλλάττει· σωλήσθεις
γὰρ ἀπόρως, ἐ ἕτερος ἀφορήτως, ὃν ταξιαρ-
χίαις Ἀγγέλων, ὁρᾶν τε διεπώλυται· ἀῦλον, Θεο-
τόκε, ἱκέτευε ὑπὲρ τῆ ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν γ΄. στιχολ. καθίσ. ἦχος δ.

Τῆ λίθῳ σφραγισθέντι.

Τὴν ἕκτην Ἑβδομάδα τῆς νηστείας ἐπέρχον-
τες, θερσέρτιον ὕμνον τῆ Βαΐων οἰσομεν
Χριστῷ τῷ ἱερομήνυ δι' ἡμᾶς καθίσαι ὅλη
πόλω ὀνικῶς, τὸν τῆ ἰθνῶν ὑπολίπαι, ὡς Βα-
σιλέως, ἀλήθειαν τῆ Γενιτόρι, τὰς κλάδους
αὐτῆ τῆ ἀρετῆ πάντες φοιδρεπίσωμεν, ὅ-
πως καὶ τῶν Ἀνάστασιν ἀπτῆ χαίροντες ᾄσω-
μεν.

Θεοτ. Ὅμοιον.

Τὰ χειρίας σε τὰς θείας, ὡς τὸν Κτίσ-
τὴν ἐβάστασας, Παρθένε παναγία, σαρκωθέντα
ῥηνεύοπτη, προτείνασα ὑποπίσου, λυθῶσαι θεν
ἡμᾶς ἐκ πικεσμῶν, ἐ πασῶν, ἐκινδυνίων,
τὰς ἐφημνίτας, ἐ πόθῳ βοῶντάς σοι· δόξα
τῆ ἐκοικήσαντί σε σοὶ, δόξα τῆ φοιλαθέντι
ἐκ σῦ· δόξα τῆ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς ὃβῆ τῆ
τόκε σου.

Τὸ Τριῴδιον, ἡ στιχολ. ἡ ᾠδὴ, ᾠδὴ ἁ. ἦχος δ.

Ὡ δὸν δὸν ἰκων ἀσωμῶν πάν.

Τὰ πάθη νεκρώσωμεν δι' ἐγκρατείας· τὸ
πνεῦμα ζωώσωμεν δι' ἐνθέων ἐφέξεων,
ὅπως ὀλώμεθα Παθῶν Χριστῷ τὸ σπεῖον κα-
θερπάτῳ νοί.

Ἀσθενῶν ζηλώσαντα πλοῦτος ζῶπος,
οἰκτίρμον φιλάνθρωπε, ἱκετεύω σωίταζον
Λαζάρῳ πάντη· λυθεμένος με τῆς φλογὸς,
ἡ τῆ ἀσβέστε πυρός.

Ἐκ πάντων ὀνήσασα, καθερθωμένη· ἐς
κόσμον ἀπόλαυσα τῶν σφαλμάτων, Κύριε,
δεινῶς πεινῶντά με, σωτηριώδυς, καὶ σεπτῆς
ἐμπλησον βρώσεως.

Ἐμὲ τὸν κατάκριτον ἐν καταδίκῃ, παιά-
χραντε Δέσποινα, ἐρημένων ἔργων μου, σῶ-
σον, οἰκτίρμον, τὸν παγκτίρμονα Θεὸν ἀ-
ποκυήσασα.

Ἀλ-

Ἄλλοι. Ἔχω ὁ ὠιτὸς.

Τῇ βοηθήσαντι.

Τὴν τῆς Βαΐων Ἑορτὴν ὑπαντήσωμεν πᾶσοι, φερομενοι ἑαυτῶν ἀπὸ σήμερον φαινόμενοι, ἵνα τὸ ζωηφόρον ἀξιωθῶμεν Παθος ἰδεῖν.

Ἐρχεται, ἦκει ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὡς Βασιλεὺς, κηρυττόμενος δὴ πᾶσιν ὀνικῶς, τὸ τῆς ὑφαὴς ὑποκλιτικὸν ἀλόγιστον ὑπὸ ζυγὸν τοῦ Πατρός.

Δόξα.

Ἡ Ἐν Θεότητι μιᾶ ζωουσίᾳ μονὰς. Πάτερ ἀγιώτατε θεὸς, καὶ Υἱὲ μονογενὲς, καὶ Πνεῦμα ὁμοβασίλειον κράτος, σῶσον πάσας ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα πρὸ σοῦ ἐλαλήθη πανταχοῦ ὅτι ἐκύησας σαρκὶ τὸν τῶν ὅλων ποιητὴν, Θεοτόκε Μαρία, ἀνύμφευτε καὶ ἀπειρόγαμε.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἰδοὺ ἀφίκετο Χριστὸς πρὸς τὴν πόλιν Βηθφαγὴ· χαῖρε Λαζάρε ἡ πᾶσις Βηθανία, ὅτι σοὶ δόξα θαυμάσιον μόρα, τὸν Λάζαρον ἐξαπιστῶν ἐκ νεκρῶν.

Ὁ Εἰρμός.

Τῶν βοηθήσαντι Θεῷ ἐν Αἰγύπτῳ τῷ Μωσῆ, καὶ σὺ αὐτὸ τὸν Φαραὼ πασχαπᾷ βυθίσαντα, ὀλολύξωμεν ᾠδὴν ἀσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ὠιδὴ ϛ. Οὐ φείσῃσιν.

Ἀκάρπως ἐλπίσας ὁ πάλαι λογισμὸς, ψυχὴν κατεμόλυνε πάθεσμοις ἡδοναῖς, καὶ σκότῳ κυκλοῖ με ἀπογνώσεως· ἀῤῥαιόν μοι φέγγος, Θεὸ μου, μετανοίας.

Ὡς πάλαι ἐφώτισας Τυφλὸν ὁπὸ γαρετῆς, ψυχλὸ μὴ καταίγασον, μὴ βλέπουσαν τὸ φῶς τὸ σόν, ἐλέησον, ἀλλ' ἐν σκότει δεινῆς λήθης συγχωρήσασα, καὶ μεθέμπτως τῷ βίῳ.

Νηστείαις ἰώμενος Ἠλίας Οὐρανὸς, καὶ ὄμβροις κατηρδεύσω δι' ἡμᾶς τῷ γῇ, νηστεύσαντα, ῥαθύμως καταπλήξαντα ψυχικὸν ἀκρίτως, ὅπως ἐλεηθῶμεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχος ἄμπελος ἐξέλυσας ἡμῖν τὸν βότρυν τὸν πάντιμον, πηγάσαντα, ἀγνὴ Παρθένε, τὸν οἶνον τῆς ἀφίσεως, καὶ τῆς ἀμβρτίας ξηράναντα τὴν μέθην.

Εἰρμὸς ἄλλος. Τί μοι σοι φερσφέρω.

Νενίκηται τὰ φερόμενα τῆς τῶ Λαζάρου ζωοποίας, Χριστὸς γὰρ ἦκει, ὡς ὀξ ὕπνου ἐγεῖραι τὸ θνητὸν, καὶ καταπαλαίσας ζωῇ τὸ θάνατον.

Μέγα σε τὸ καύχημα, ὦ Βηθανία, ὅτι τὸν Κτίσιν ξένα γεννήσασ' ἀζύμου, βοᾶσα· ὀλογώτω πᾶν ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Ἐν τῶν ὑπερόσιον θεϊκὸν μονάδα, τῶν ἐνυμνοῦμεν ἐν διαφύσει τῇ μορῇ τοῖς θεοσώποις, τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα θεῖον δοξολογήσωμεν.

Καὶ νυῦ.

Τὸ Χαῖρε φθεγγόμενα σοῦ τῷ Ἀγγέλῳ, ὅτι ἀνθρας χαρὰν τῷ Κόσμῳ, τὸν Σωτῆρα τῷ Κόσμου, ὃν συσπερ Παρθένε πανύμνητα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὑμνον σοι θεοσφέρομεν, ὅτι ἐκ πάλω ὀχμαστίζεις ὁ ἐν ὑψίοις Χερυβὶμ ὑπηβαίνων, ἵνα πάντας κυδυποτάξῃς, Χριστὲ, τῷ κράτει σου.

Αἰνοῦμεν, δολογοῦμεν, ὁ Εἰρμός.

Ὑμνον σοι θεοσφέρομεν τῷ ἀσωμάτων, ὥσπερ οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ὑμνοῦντες λέγομεν· ὁλογεῖτε καὶ ὑπερυψῶτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠιδὴ ζ'. Τῶν ζωοδόχον πηγὴν.

Ἀναπεθὲς τοῖς πολλοῖς ἠλημελήσαμεν, τῆς ἀμελείας ἐν τάφῳ σωρόμαι, λίθον ἀπογνώσεως ἔχων ἐπικείμενον· ὕπνῳ δέρεας, Χριστὲ, τῷ σῷ ἐλέει, ὡσπερ τὸν Λάζαρον φρίν, ἐξανάστησον.

Τὴν τῶ πλησίος ἐκφύγομεν μίμησιν, καταλειφθέντ' ἐις φλόγα τῶν ἀσβίστων, ὡς Λαζάρε τεθνεῶμεν τὸ ἐν πόνοις ἠμνονον· ὅτως ἡμῖς Ἰησοῦς ἐξαναλύσῃ, καὶ Βασιλεὺς μετόχους ἐργάσηται.

Τὴν παδοκτόνον νησείαν πεδήσωμεν, ταῖς φροσυχαῖς ἐλπιόσεις ἀγαλάσωμεν, κλαύσωμεν, πεδήσωμεν, καὶ θρηνῶς ἐνεύξωμεν· ὅπως ἐντεῦθεν ἡμᾶς ἀποδημήσας ὁ Λάζαρος ἐν τοῖς κόλποις ἐσάγεται.

Τὴς παρθενίας τὸ θεῖον κειμήλιον, τῷ φρουτόρων τὴν μόνιν ἀνόρθωσιν, τὴν πηγὴν τὴν βρύουσαν ἀδαπαγρίας ἄβυσσον, τὴν καλλονὴν Γαλαάδ, τὴν Θεοτόκον οἱ δι' αὐτῆς σεσωσμένοι ὑμνήσωμεν.

Ἄλλο. Σὲ τὴν ὠκεάνιαν πύλην.

Σὴ μεσιν Χριστῷ ἐλιλῶται πᾶσιν Γοργόνιε βλεπέιροντι ἡ νόσος τῶ Λαζάρε, καὶ ὡς φροφώσης λόγια, ἡ ἀδένεια αὐτη, ἐκ ἦτι φρὸς θάνατον.

Ἐγειρίζει Βηθανία, κόσμησόν σε Θεὸς τὰς αἰσόδες, πλάτυνον τὰς ἐπαύλεις· ἰδὺ γὰρ ὁ Διαιτότις ἦξει σωῦ Ἀποστόλοις, τὸ θρέμμα σε ζωώμενον.

Δόξα.

Σὲ τὴν ζωουπόστατον μονάδα, καὶ ἀδιαίρετον οὐσίαν ἡ τῇ ὑπερφυῶς δοξολογᾶ φρασὰ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐν ὕμνοις μεγαλυύομεν.

Καὶ νυῦ.

Σὲ τὸν ἐκ Παῖδος ἀχρόνως, καὶ ἐκ τῆς Μητρὸς ἀνερμηνεύτως ἐν χρόνῳ γνωσθέντα εἰς πάν-

πάντων σωτηρίαν, ὡς Ποιητὴν καὶ Διασώστην, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὺν τοῖς Ὑπερίοις κλάδοις, καὶ αἰνέσεως φέροντες βαΐα, ἐπιμαθάμεν πάντες, Χριστῷ προσυπαντῆσαι, ὡς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἥκοντι, ὡς Θεῷ ἡμῶν.

Ὁ Εἱρμός.

Σὲ τὴν ὡραθεῖσαν πύλην ὑπὸ Ἰεζεκιὴλ τοῦ Προφήτου, ἐν ᾗ ἐδοξάσθη δόξῃ, ὑμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου· οἱ τὸν ὡραῖον. τὸ ἰδιόμ. Δίς. Ἦχος πλ. α'.

Μὴ καταισχύνῃς με, Χριστὲ, ἐν φλογὶ γεέννης, ὡς τὸν πλούσιον δεῖξαι Λάζαρον, ἀλλὰ δρόσησον καρμοὶ ἐν κλαυθμῷ αἰτοῦντι ῥαπίδα φιλανθρωπίας, ὁ Θεὸς, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτ.

Ἐπληροφορήθη ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλέως τῷ Οὐρανῷ· εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλὰ ἀγγελικὴν ἀξίαν ἐπανάδυον φθάσαι, τῷ σωμάτων καταφρονήσαντες· καὶ δεῖξαι τὰ παθημάτων καὶ τῷ ἀσωμάτων ἐξιαθέντες πηγῆς, ἰχθῦς αὐτῶν, Κύριε, καπάτημψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νυνὶ, Θεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Ἡ κεχαριτωμένη, μεσίτευσον σαῖς δεήσεσι, καὶ αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν πλῆθος οἰκτιρμῶν, ἐν τὸν ἱλασμὸν τῶν πολλῶν βραπώματον, θεόμεθα.

Εἰς τὸν Τετραπλοῦν ὑμνοῦμεν τῆς Προφητείας, ἦχος πλ. α'.

Λάτρη δοῦλε, ὁ Θεὸς, ἡ φοβερὰ ἡμέρα, ἧς φθάσας τὴν ἐπαίσχυν οὐκ ἐλπίζομεν, ἐν ταύτῃ ἰδοῦ ἡμᾶς φιλανθρώπως κατηξίωσας, ξυσάμε δόξα σοι.

Περικ. Ψαλμ. ρδ'. ἦχος πλ. β'.

Εὐφρανθήτω καρδία ζητούντων τὸν Κύριον.

Στιχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ἐν ἐπικαλεῖσθε.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Οὕτω λέγει Κύριος, ὁ ῥυσάμενός σε, ἅγιος Ἰσραήλ· ἐγώ εἰμι ὁ Θεός σου, διδάσκω σοι τὰ ὠφελοῦντά σε τὴν ὁδὸν, ἐν ᾗ πορεύσῃ ἐν αὐτῇ. Καὶ εἰ ἤκουσας τῶν ἐντολῶν μου, ἐγένετο ἂν ὡσεὶ ποταμὸς ἡ εἰρήνη σου, καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ὡς κῦμα θαλάσσης· καὶ ἐγένετο ἂν ὡς ἡ ἄμμος τὸ σπέρμα σου, καὶ τὰ ἔγγονα τῆς κοιλίας σου, ὡς ὁ χοῦς τῆς γῆς· καὶ οὐδὲ τοῦ μὴ ἐξολοθρευθῆς, οὐδὲ ἀπολεῖται τὸ ὄνομά σου ἐνώπιόν μου. Ἐξέλθε ἐκ Βαβυλῶνος φεύγων ἀπὸ τῶν Χαλδαίων, φωνὴν ἀφέσεως ἀναγγείλατε, καὶ ἀκουσὸν ἠκούσθω τοῦτο, ἀναγγείλατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς· λέγετε, ὅτι ἐρρύσατο Κύριος τὸν δοῦλον αὐτοῦ Ἰακώβ, καὶ ἐὰν διψήσουσι, διὰ ἐμὲ ἄξει αὐτοὺς, ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐξάξει αὐτοῖς, χιωθήσεται πέτρα, καὶ ῥυήσεται ὕδωρ, καὶ πίεται ὁ λαός μου· οὐκ ἔστι χαίρειν, λέγει Κύριος τοῖς ἀσεβέσι. Ἀνύσατέ μου νῆσοι, καὶ προσέχετε ἔθνη, ὅτι χρόνοι πολλοὶ ἔσεσθαι, λέγει Κύριος· ἐκ κοιλίας μητρός μου, ἐκάλεσε τὸ ὄνομά μου· καὶ ἔθηκε τὸ στόμα μου ὡς μάχαιραν ὀξεῖαν, καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἐκρυψέ με· ἔθηκέ με ὡς βέλος ἐκλεκτὸν, καὶ ἐν τῇ φαρέτρᾳ αὐτοῦ ἐκρυψέ με· καὶ εἶπέ μοι· δοῦλός μου εἶ σὺ Ἰσραὴλ, καὶ ἐν σοὶ ἐνδοξασθήσομαι· καὶ ἐγὼ εἶπα· κενῶς ἐκοπίασα, εἰς μάταιον καὶ εἰς οὐδὲν ἔδωκα τὴν ἰσχύν μου· ὅτι τοῦτο ἡ κρίσις μου παρὰ Κυρίῳ, καὶ ὁ πόνος μου ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Περικ. Ψαλμὸς ρί. ἦχος πλ. β'.

Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ποιῶν θαυ.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ἐπὶ Χριστός.

Τῇ β'. Ἐαπέρας, μὲ τὴν συνήθως ἱερολ. εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰσάζομεν στίχ. ς'. Καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια τῆς Τριῳδίου, ποίημα τοῦ κυροῦ Ἰωσὴφ, ἦχος πλ. β'.

Ὀλίγον ἀποδύρωμαι.

Πολλοῖς βραπώμασι, καὶ ἡδοναῖς τοῦ βίου ἀδανῶσαν κέκτημαι τὴν ἰσχὺν ὁ δείλαιος, καὶ κατάκειμαι δεῖλι πλήρης πάντοτε ῥαθυμίας, Δέσποτα, καὶ βοᾷ σοι, συμπαθίζεσθαι· ἐλθὼν ἐπίσκεψαι, ῥῶσιν μοι παρέχων καὶ ἔλεος, καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς με, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον, καὶ ὑπεχαρῇ μοι ἐχθρὸς τῇ ἀπωλείᾳ, ὁ ζητῶν εἰς ᾅδου βαθέως πανδεινα, Σῶσόν με, καπαπάσαι με.

Ὅμοιον.

Τὸν ἀπλανῆ πλοῦτον ἐν ἀφροσύνῃ ζηλώσας, ἀδίκως ὠφραίνομαι, ἀδοναῖς καὶ πάθεσι βυθιζόμενος· καὶ ὁρᾷν κάμψειν πρὸς πυλῶν πάντοτε μετανοίας, ὥσπερ Λάζαρον, τὸν πτωχόν μου, Κύριε, τὸν ἀναιδῶς παρέρχομαι, λιμώττοντα νοσοῦντα τε, καὶ ὀλιγωρούμενον τοῖς πάθεσιν· ὅθεν τῆς γεέννης ὑποδύομαι τῆς ἐν φλογί· ἐξ ἧς με λύτρωσαι, Δέσποτα μόνε φιλάνθρωπε,

Ἕτερον τῆς κυρίας Θεοδώρας· ἦχος πλ. α.

Κύριε πίστιν Ἰορδάνης σαρκὶ διατείβων, θρασυορδίας, Λαζάρου τὴν νόσον πρὸς θάνατον μὴ ἴδῃ, ἀλλ' ὑφ' σῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν τῆς δόξης γηθυνθήσομαι· δόξα τῇ μεγαλειότητί σου, καὶ παντοκρατορείᾳ σου, ὅτι καθέλλεις τὸν θάνατον δεῖλ πλήθος ἐλέους, φιλάνθρωπε.

Καὶ

Καὶ τῷ Μωσαΐ. Δόξα. Καὶ νυῦ, Ὅσιοι.
Ἑσπέρας Προκείμενον Ψαλμ. ρς'. ἦχ. δ'.
Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι Χρηστός, ὅτι εἰς.
Στιχ. Ἐπάτασαν οἱ λελυτρωμένοι ὑπὸ Κυρίου.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο δὲ μὴ τοῦ γηράσαι τὸν Ἰσαὰκ, καὶ ἠμβλυώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τοῦ ὁρᾶν· καὶ ἐκάλεσεν Ἡσαῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν πρεσβύτερον, καὶ εἶπεν αὐτῷ· υἱέ μου· καὶ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγώ· καὶ εἶπεν· ἰδοὺ γεγήρακα, καὶ οὐ γινώσκω τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς μου· νυῦν οὖν λάβε τὸ σκεῦός σου, τόξον καὶ τὸ τόξον· καὶ ἔξελθε εἰς τὸ πεδίον, καὶ θήρευσόν μοι θήραν· καὶ ποίησόν μοι ἐδέσματα, ὡς φιλῶ ἐγώ· καὶ ἄνεγκέ μοι, ἵνα φάγω· ὅπως εὐλογήσῃ σε ἡ ψυχή μου, πρὶν ἀποθανεῖν με. Ῥεβέκκα δὲ ἤκουσε λαλοῦντος Ἰσαὰκ πρὸς Ἡσαῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· ἐπορεύθη δὲ Ἡσαῦ εἰς τὸ πεδίον θηρεῦσαι θήραν τῷ πατρὶ αὐτοῦ· Ῥεβέκκα δὲ εἶπε πρὸς τὸν Ἰακὼβ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν ἐλάσσω· ἰδοὺ, ἤκουσα τοῦ πατρός σου λαλοῦντος πρὸς Ἡσαῦ τὸν ἀδελφόν σου, λέγοντος· ἔνεγκόν μοι θήραν· καὶ ποίησόν μοι ἐδέσματα, ἵνα φαγὼν εὐλογήσω σε ἐναντίον Κυρίου πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν με· νυῦν οὖν υἱέ μου ἄκουσόν μου, καθὰ ἐγώ σοι ἐντέλλομαι· καὶ πορευθεὶς εἰς τὰ πρόβατα, λάβε μοι σκεῦθεν δύο ἐρίφους ἁπαλοὺς, καὶ καλούς· καὶ ποιήσω αὐτοὺς ἐδέσματα τῷ πατρί σου, ὡς φιλεῖ· καὶ εἰσοίσεις τῷ πατρί σου καὶ φάγεται, ὅπως εὐλογήσῃ σε ὁ πατήρ σου πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν αὐτόν· εἶπε δὲ Ἰακὼβ πρὸς Ῥεβέκκαν τὴν μητέρα αὐτοῦ· ἴσθι Ἡσαῦ ὁ ἀδελφός μου ἀνὴρ δασύς, ἐγὼ δὲ ἀνὴρ λεῖος· μήποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατήρ, καὶ ἔσομαι ἐναντίον αὐτοῦ ὡς καταφρονῶν· καὶ ἐπάξω ἐπ' ἐμαυτὸν κατάραν, καὶ οὐκ εὐλογίαν· εἶπε δὲ αὐτῷ ἡ μήτηρ· ἐπ' ἐμὲ ἡ κατάρα σου τέκνον· μόνον ἐπάκουσόν μου τῆς φωνῆς· καὶ πορευθεὶς ἔνεγκέ μοι· πορευθεὶς δὲ, ἔλαβε καὶ ἤνεγκε τῇ μητρί, καὶ ἐποίησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐδέσματα, καθὰ ἐφίλει ὁ πατὴρ αὐτοῦ· καὶ λαβοῦσα Ῥεβέκκα τὸν γοῦν Ἡσαῦ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τοῦ πρεσβυτέρου τὸν καλὸν, ἃ ἐν παρ' αὐτῇ ἐν τῇ οἴκῳ, ἐνέδυσεν αὐτὸν Ἰακὼβ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον· καὶ τὰ δέρματα τῶν ἐρίφων ἐφείθηκεν ἐπὶ τὰς βραχίονας αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὰ γυμνὰ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ· καὶ ἔδωκε τὰ ἐδέσματα, καὶ τοὺς ἄρτους ἃς ἐποίησεν, εἰς τὰς χεῖρας Ἰακὼβ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, καὶ εἰσήνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ· εἶπε δὲ· πάτερ· ὁ δὲ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγώ· τίς εἶ σὺ τέκνον; καὶ εἶπεν Ἰακὼβ τῷ πατρὶ· ἐγὼ Ἡσαῦ ὁ πρωτότοκός σου, πεποίηκα καθὰ ἐλάλησάς μοι· ἀνάστας, κάθισον καὶ φάγε ἀπὸ τῆς θήρας μου, ὅπως εὐλογήσῃ με ἡ ψυχή σου· εἶπε δὲ Ἰσαὰκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· τί τοῦτο, ὃ ταχὺ εὗρες ὦ τέκνον; ὁ δὲ εἶπεν· ὃ παρέδωκε Κύριος ὁ Θεός σου ἐναντίον μου· εἶπε δὲ Ἰσαὰκ τῷ Ἰακὼβ· ἔγγισόν μοι, καὶ ψηλαφήσω σε τέκνον, εἰ σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ἡσαῦ, ἢ οὔ· ἤγγισε δὲ Ἰακὼβ πρὸς Ἰσαὰκ τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ ἐψηλάφησεν αὐτὸν, καὶ εἶπεν· ἡ μὲν φωνὴ, φωνὴ Ἰακώβ· αἱ δὲ χεῖρες, χεῖρες Ἡσαῦ· καὶ οὐκ ἐπέγνω αὐτόν· ἦσαν γὰρ αἱ χεῖρες αὐτοῦ, ὡς αἱ χεῖρες Ἡσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δασεῖαι· καὶ εὐλόγησεν αὐτὸν, καὶ εἶπε· σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ἡσαῦ; ὁ δὲ εἶπεν· ἐγώ. Καὶ εἶπε· προσάγαγέ μοι, καὶ φάγομαι ἀπὸ τῆς θήρας σου τέκνου, ἵνα εὐλογήσῃ σε ἡ ψυχή μου· καὶ προσήνεγκεν αὐτῷ, καὶ ἔφαγε· καὶ ἐσπείσεν αὐτῷ οἶνον, καὶ ἔπιε· καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ· ἔγγισόν μοι, καὶ φίλησόν με τέκνον· καὶ ἐγγίσας ἐφίλησεν αὐτὸν· καὶ ὠσφράνθη τὴν ὀσμὴν τῶν ἱματίων αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησεν αὐτὸν· καὶ εἶπεν· ἰδοὺ ὀσμὴ τοῦ υἱοῦ μου, ὡς ὀσμὴ ἀγροῦ πλήρης, ὃν εὐλόγησε Κύριος· καὶ δῴη σοι ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς πιότητος τῆς γῆς, καὶ πλῆθος σίτου καὶ οἴνου· καὶ δουλωσάτωσάν σοι ἔθνη, καὶ προσκυνήσατωσάν σοι ἄρχοντες· καὶ γίνου κύριος τοῦ ἀδελφοῦ σου· καὶ προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρός σου· ὁ καταρώμενός σε, ἐπικατάρατος· ὁ δὲ εὐλογῶν σε, εὐλογημένος. Καὶ ἐγένετο μὴ τοῦ παύσασθαι Ἰσαὰκ εὐλογοῦντα Ἰακὼβ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ ἐγένετο, ὡς ἂν ἐξῆλθεν Ἰακὼβ ἀπὸ προσώπου Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ Ἡσαῦ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἦλθεν ἀπὸ τῆς θήρας· καὶ ἐποίησε καὶ αὐτὸς ἐδέσματα, καὶ προσήνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ· καὶ εἶπε τῷ πατρὶ· ἀναστήτω ὁ πατήρ μου· καὶ φαγέτω ἀπὸ τῆς θήρας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὅπως εὐλογήσῃ με ἡ ψυχή σου· καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἰσαὰκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ· τίς εἶ σύ; ὁ δὲ, εἶπεν· ἐγώ εἰμι ὁ υἱός σου ὁ πρωτότοκος Ἡσαῦ· ἐξέστη δὲ Ἰσαὰκ ἔκστασιν μεγάλου σφόδρα, καὶ εἶπε· τίς οὖν ὁ θηρεύσας μοι θήραν καὶ εἰσενέγκας μοι, καὶ ἔφαγον ἀπὸ πάντων πρὸ τοῦ ἐλθεῖν σε; καὶ εὐλόγησα αὐτόν, καὶ εὐλογημένος ἔσται. Ἐγένετο δὲ ὡνίκα ἤκουσεν Ἡσαῦ τὰ ῥήματα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰσαὰκ, ἀνεβόησε φωνὴν μεγάλην καὶ πικρὰν σφόδρα· καὶ εἶπεν· εὐλόγησόν δὴ κἀμὲ πάτερ· εἶπε δὲ αὐτῷ· ἐλθὼν ὁ ἀδελφός σου μετὰ δόλου, ἔλαβε τὴν εὐλογίαν σου· καὶ εἶπε· δικαίως ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰακώβ· ἐπτέρνικε γάρ με ἤδη δεύτερον τοῦτο· τά τε πρωτοτόκιά μου ἔλαβε· καὶ νυῦν ἔλαβε τὴν εὐλογίαν μου· καὶ εἶπεν Ἡσαῦ τῷ πατρὶ αὐτοῦ· οὐχ ὑπέλιπε μοι εὐλογίαν πάτερ; ἀποκριθεὶς δὲ Ἰσαὰκ εἶπε τῷ Ἡσαῦ· οἱ Κύριον αὐτὸν πεποίηκά σε, καὶ πάντας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ πεποίηκα αὐτῷ οἰκέτας· σίτῳ δὲ οἴνῳ ἐστήριξα αὐτόν· σοὶ δὲ τί ποιήσω τέκνον; εἶπε δὲ Ἡσαῦ πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ· μὴ εὐλογία μία σοι ἔστι πάτερ; εὐλόγησόν δὴ κἀμὲ πάτερ· καταυχθέντος δὲ Ἰσαὰκ, ἀνεβόησε φωνὴν Ἡσαῦ, καὶ ἔκλαυσεν·

ἀποκειδεῖς δὲ Γ΄σαὰκ ὁ πατὴρ αὐτῶ, εἶπεν αὐτῷ· ἰδὲ ἀπὸ τῆς πάχνης τῆς γῆς ἔσται ἡ κατοίκησίς σου, & ἀπὸ τῆς δρόσου τῆ Οὐρανῶ ἄνωθεν· & ἐπὶ τῆ μαχαίρᾳ σου ζήσῃ, & τῷ ἀδελφῷ σου δουλεύσεις· ἔσται δὲ ὡσὰκ ἂν καθέλῃς & σκλύσῃς τὸν ζυγὸν αὐτῦ ἀπὸ τῆ φαχήλη σου· ᾗ ἐνεκόπη Η΄σαῦ πρὶ Γ΄ακωβὶ ἀφ΄ οὗ ἐυλογίας, ἧς ἐυλόγησεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτῦ.

Περικάθμου, Ψαλμὸς ρξ΄. ἦχος βαρύς.

Τ΄ῶσθητι δὴ τὰς Οὐρανὰς ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐ τίμη ἡ καρδία μου ὁ Θεός.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

ὍΣ φυλάσσει ἐντολὰς, τηρεῖ τὸ ἰυυτῦ ψυχὴν, ὁ δὲ καταφρονῶν ὅδῦ ἰαυτῦ ἀποθανεῖται· ἀκροάζει ὁ ἐλεῶν πτωχὸν, καὶ δὲ τὸ δόμμα αὐτῦ ἀντασοδώσει αὐτῷ· παιδεῦε υἱόν σου, ἕως ὃ ἔστι ἐλπὶς, εἰς δὲ ὕβρειν μὴ ἐπαίρε τῆ ψυχῆ σου· κακόβεργον ἀνὴρ πολλὰ ζημιωθήσεται, ἐὰν δὲ λοιμάψηται, & τὴν ψυχὴν αὐτῦ φεσθήσει· ἄκου υἱὲ παιδείαν πατρός σου, ἵνα σοφὸς ᾖς ἐπ΄ ἐσχάτων σου· πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἡ δὲ βυλὴ τῦ Κυρίυ εἰς τὸν αἰῶνα μένει· καρπὸς ἀνδρὶ ἐλεημοσύνη, κρέισσον δὲ πτωχὸς δίκαιος ἢ πλούσιος ψευδὴς· φόβος Κυρίυ εἰς ζωὴν ἀνθρώπου, ὁ δὲ ἀφοβῶν ἀυλισθήσεται ἐν τόποις ἐκ ἐπισκοπεῖται γνῶσις· ὁ ἐγκρύπτων εἰς τὸν κόλπον αὐτῦ χεῖρας ἀδίκους, ὐδὲ πρὸ στόματος μὴ προσενέγκῃ αὐτάς· λοιμὸς κατηγορήσει, ἀφεῦρον ἀσυνεργότερος γίνεται· ἐὰν δὲ ἐλέγχῃς ἄνδρα φρόνιμον, νοήσει αἴσθησιν.

Εἰς τὸν στίχ. τὸ Ἐτίμη. τῆς ἡμέρας Δὶς ἦχ. δ΄.

Τῆς ψυχοβλαβοῦς πλεονεξίας ἐλεύθερωσον Σωτὴρ, & μὴ λαζάρει τῆ πέντε Θ. ἐν τοῖς κλάσεις Ἀβραὰμ ἀειεύθμενον ἡμᾶς· σὺ γὰρ ἐν ἐλέει πλούσιος ὤν, ἐκουσίως δι΄ ἡμᾶς ἐπτώχευσας, & ἐκ φθορᾶς, εἰς ἀφθαρσίαν μετανήγαγες, ὡς συμπαθὴς Θεὸς, & φιλάνθρωπος Θ.

Μαρτ.

Ὁ Τῶν ἁγίων Μαρτύρων διέξοδος τὸν ὑμνωμοῦσι, & παρ΄ ἡμῖν δέχε τὸν ὑμνῳδίαν, φιλανθρωπε, δυσωπῦμεν ἡμῶν τὰς ἀυτῆ ἱκεσίας τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Ρ΄ῦσαι ἡμᾶς ὁ τῆ ἀναγκῶν ἡμῆ, Μήτερ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῆ ὅλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κεκράξωμεν σοι. Χαῖρε ἡ φρουσία τῆ ψυχῶν ἡμῆ.

Τῆ γ΄. τῆ Βαΐων ἐν τῷ Ὄρθρῳ Μετὰ τὴν ἁγιος. καθίσ. καταυκτικὰ· τῆς Ὀκτωήχυ δὲ μὴ & Θεοτοκία. Μετὰ δὲ τὴν β΄. στιχολ. καθίσ. τὰ κυρίε Γωσὴφ, ἦχος πλ. β΄.

Ἀναγνῶσκε Δευτέρας.

Ἀ Μαρτωθὴν τῆ νόσῳ κατεπικράνθη τὸ ἀπογοήτως κλίνη κατάκειμα· διό με, ἰοῦ τῆ ἀθενούντων, δίδασκε σε τῆ φιλανθρωπίᾳ, καὶ μὴ ἀβρυχήσης ἀναφωνῆσαι σε νεῖς εἰς θάνατον, πανοικτίρμον, ἵνα βοῶ σοι Σεβαστὲ, ὁ τῆ ἐλέες χορηγὸς, Κύριε, δόξα σοι.

Θεοτοκίον Ὅμοιον.

Ἀ Ρχὴ σωτηρίας ἡ τῆ Γαβριὴλ προσηγορεῖα θεὸς τὸν Παρθένον γέγονεν· ἤκουσε γὰρ τὸ, Χαῖρε, ἐκ ἀπέθυγε τὸν ἀσπασμὸν· ἐκ ἐδίξατο ὡς ἡ Σάῤῥα ἐν τῆ σκιωῆ, ἀλλ΄ ὕτως ἔλεγεν· ἰδὼ ἡ δῦλη Κυρίυ, γένοιτό μοι κὰ τὸ ῥῆμά σε.

Εἰς τὸν γ΄. στιχολ. καθίσ. τῆ κυρίε Θεοδώρᾳ· Ἦχος πλ. δ΄. Λάμπει σήμερον.

Χθὲς καὶ σήμερον ἡ νόσος ἡ τῆ Λαζάρε ταύτῃ γὰ Χριστὸ ἐδηλώθη αἱ σύγγονοι· ἐν χαρᾷ ἡ Βηθανία φροδρεπίζε, τὸν Δεσπότην ξεναγωγῆσαι, κὰ Βασιλέα, σωὶ ἡμῖν βοῆσαι, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον ἦχος ὁ αὐτός.

Μὴ πῆς σοὶ παιγνία, τὸ τέκος σῦ χρηστεύεσθαι, ῥῦσαι λαὸν σε σωιθῆναι κραυγάζοντά σοι ἐκτενῶς, ἀντιπάσχοντι αἰχρηστῷ, καὶ ἀλαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοαθῇ σοι, Χαῖρε Ἀπάρθενε.

Ὑδρχόμῦν τῶν Καῶνα τῆ Μιωσέως τῆ Ἀγίε, τῆ κῦ τῶν ἡμερῶν, καὶ τὰ Ἰεροσόλυμα τῆ κυρίε Γωσὴφ· καὶ τὰ στρατηγίσατα ἡ φθῆ, φθῆ β. ἦχος πλ. β΄. ὁ Εἰρμός.

Ἐ Δίπε Ἰσδιτ, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεὸς, ὁ μόνος ἐπομβρίσας, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μυ τῇ μόνῃ δίξιᾷ, τῇ ἰσχύϊ τῇ ἐμῇ.

Θέλων ἐπόηχύσας ὁ φύσει πλούσιος, Χριστὲ, ἐπέφασας θελήσει ὁ ἐμπτωμάτων πᾶν ζῶον· διό με κόρεσον πεινῶντά σε τῷ χάριτι, καὶ δίξον τῆς σκέ βρεπτῆς, Λόγε, κοινωνόν.

Λ΄ζαρον πτωχὸν με ἐμπτιῶν δίξον, Χριστὲ, καὶ σπόρεισον τὸν πλοῦτον, ὄνπερ κακὸς σωὶῆξε, καὶ τῶ τελέαν σε ἀγάπησον, οἰκτίρμον, ἐμπλήσας, τῆς σκέ ῥῦσαι κολάσεως φρικτῆς.

Πίδας ἐμώσασα ἀωατκτήρις τὸ πυῤῥὸς ἐξήράσατο νησία ποτὲ ἐν Βαβυλῶνι· αὐτὸς ζηλῶσα, ὦ ψυχή μυ, μὴ ἀθυμῆ, & πῦρ ἡδονῶν πνεύματι θ. σβέσεις δροσερῷ.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε σὺ βοῶμεν τῆ κυησάσῃ τὸν χαρὰν, ἡ κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, Θεὸν, ὃν

ὃν ἔπεκες, λυσάπεκ λυθῆναι κιτδώων, καὶ φθορᾶς τὰς ἀνυμνητάς σε αἰά.

Ἄλλο τῦ κυρίε Θεοδώρε, ἦχο πλ. δ.

Γδιτε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεὸς, ὁ πέρατ Γορδάνε δεξάμενος, ἐπακύσας ὅτι Λάζαρο ἐσσᾶ, καὶ φήσας ὅτι ὐ θνήσκει, ἀλλ' ἔτι τῦτο ὑὲρ τῆς δόξης μυ.

Ῥιώσις βαλλόμθα αἱ τῦ Λαζάρε ἀδελφαί, τὸ πάθος σοὶ τῇ γνώσῃ τῇ ἀπάντων φανερῦσιν· ἀλλὰ μθμις πρὸς μικρὸν, ἵνα ἐπανάγῃς τὸ θαῦμα, καὶ ὑποδείξῃς τοῖς Μαθηταῖς σε φιλῖα.

Δόξα.

Ὁ Μοβασίλευς ἡ ζοισπέρατος μονὰς, Κυρία βασιλία τῶν αἰώνων, σὲ δοξάζει τὸν Πάτερα, Τἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα πληθὺς Ἀγγέλων, καὶ πᾶσα φύσις βροτῶν.

Καὶ νυῦ.

Τίς μὴ θαυμάσει, βλέπων ἐν σοὶ τὸν πλασηρὸν, Παρθένε, ἀναπλάσαντα Ἀδὰμ τὸ πεπτωκότα, καὶ αἰφρέτῳ ἐνώσει ἐκ σᾶ σαρκὸς τχθέντα ἀναλλιώτως εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νῦν ἀζηρίδητι, ὦ βηθανία, χαρᾶ, πιῦσα τλῶ δοχλῶ τῦ Βασιλέως τῶν ἀπάντων· ὅτι ἦξει ὅλι σὲ, ἵνα τὸν Λάζαρον δείξῃ πάλιν δρομῶντα ἐκ τῆς φθορᾶς εἰς ζωλύ.

Ὁ Εἱρμός.

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεὸς, ὁ σάρκα ἐνυσάμθο βυλήσει ἑκυσίᾳ, ἵνα σώσω τὸν Ἀδὰμ, τὸν ἐκ πλάνης πεσόντα τῇ ἀβρβάσει σε δρᾷ τῦ ὄφεως.

Ὠδὴ ἡ. Ἐκ φλογὸς τοῖς ἑτέροις.

Ἐνεῶν με τὰ πλήθη τῇ ἀβρπώσεων, καὶ πληπόμθο κέντρῳ τῆς συμπαθείας, ὥσπερ ἐν φλογὶ ὁδυσθμαι ὁ ἄθλιο, οἰκτειρόν με, λόγε Θεῦ, τῇ σῷ ἐλέει.

Παραβλέψας Λαζάρε τὰ κατορθώματα, τῇ ἀπλάγχνῳ πλυσίᾳ ζόπες ἐζήλωσα, ἀπλαγχνε Θεὲ, ἐπιρρίψας με οἰκτειρον, ἵνα σὲ δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας,

Ψυχικῆ ἀθυσίᾳ ἀβεκρατόμθο, καὶ πνθηκίδι μέλλων δι' ἀπογνώσεως, τῆς σῆς, Ἰησῦ, ἐπισπάψιος δέομαι, τῆς ζωοποιδσης τὰς σὲ προσκαλυμθύς.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, σύ με δόσασον, τῆς ἐμῆς ἀθυνείας γενῦ βοήθεα, ἡ τὸν Θελητὸν τῆ ἐλέης κυήσασα· ὃν ὑπερυψθμθ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἱρμὸς ἄλλος. Οἱ ὅσοι σε Παῖδες.

Ἄλλη Βηθανία, ἡ τῦ Λαζάρε παῖς, ὅτι σοὶ γὸ ὁ Χριστὸς ἔδησας, μεγαλεῖον πλέσας, ζωώσας τὸν Λάζαρον.

Λάζαρο νοσπλάται, ἵνα σὺ δοξασθῇς ὁ Τἱὸς τῦ Θεῦ ἐν αὐτῷ, καὶ ὑμνεῖ σε ἀπάντων τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Εὐλογῦμθμ Πατέρα, Τἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐν Πατρὶ, καὶ Τἱῷ, καὶ Πνεύματι ὑμνῦντες ψάλλομθμ, ὑλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τὸν ἄῤῥητόν σε τύκον, πάντες ὑμνῦμθμ ἀγνὴ, καὶ σέβοντες αὐτὸν, ὡς Θεὸν, ὑλογῦμθμ τὰ ἔργα, ὡς κτίσμα, καὶ Κύριον.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῶν ἀρετῶν τὰς πλάδας πρὸς ὑπαντὴν τῦ Χριστῦ ἐζερπίζοντες, νυῦ κεράζομθμ· ὑλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

Αἰνῦμθμ, ὑλογῦμθμ. Ὁ Εἱρμός.

Ὅσοι σε Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, Χριστὲ, ἀνυμνῦντες ἔψαλλον, ὑλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

Ὠδὴ ϛ'. Θεὸν ἀνθρώπεις ἰδών.

Τὸν πρὶν τὸν ἄνθρωπον, τὸν πρωτόπλασον, γδοσις πικρὰ δεινὰς τῦ Παραδείσε ἐξώρισε, καὶ θανάτῳ τοῖς βρόχοις ὑπέζδξε· πέσδσον, ὦ ψυχή μυ, φδγε τὴν μίμησιν, φδγε τῆς ζυφῆς τὴν ἡδονὴν τὴν πολυώδυνον.

Εἰς νῦν λαμβάνω σᾶ τὸ κριτήριον, τὸ τῆς φλογὸς τὸ ἄσβεσον, Κριτὰ δικαιότατε· ἰμαυτὸν κατακρίνω πρὸ κρίσεως· δίδυκα γδ, ἐ ζέμω, ἀμέζα πᾶσας σοὶ ἄλλος ὡς ἐδεὶς ἐπὶ τῆς γῆς, δό με οἰκτειρον.

Παθῶν σκπλωύμθμ ἀμαυρότητα φωτεινκᾶς δόχᾶς, καὶ ἀρετῶν πλάδας φέροντες, ὑπαντήσωμεν Χριστῷ ὅπως δόσωμθμ, πόλῳ, προσδυκωμθύῳ, νυῦ ἐπιβήσεδαι, ἑτοιμαζομθίῳ τε παθεῖν δι' τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Ἐκ σᾶ, Παρθένε θεοκαίτατε, τοῖς ἐν νυκτὶ παθῶν πεκρατημθίοις ἀνέτειλε τὸ φῶτος, καὶ εἰρλύσε Χριστὸς χρηστὸς, τὴν ἐξ ἀφροσυχίας λύων σκότασιν, ἐ τὴν ἀπολύτωσιν ἡμῖν σαφῶς δωρύμθο.

Ἄλλο· Ἡσαΐα χόρδε.

Νῦν τὰ νεκροτάφια ἑτοίμαζε, Λάζαρε σοφέ· σκλέπτως γδ τῆς ζωῆς, αὔριον θανῶν· τὸν τάφον ἐπίβλεψον, ὃν οἰκήσεις, ἀλλά σε Χριστὸς πάλιν ζωώσεται, ἀναστήσας τέραπμεσον.

Βηθανία χόρδε, ὅτι σὲ γδ ἔξει ὁ Χριστὸς, θαυμάσιον σκηλαῖ μέγα, καὶ φρικτὸν· διεμπάσας τὸν θάνατον, ἀναστήσει πάντας ὡς Θεὸς Λάζαρον θηήζαντα, ἐ τὸν Κτίσαν μεγαλυύντα.

Δόξα.

Ὁμνσιότητι ἀνυμνῶ σε, ἄναρχε Τριάς, σεπτὴ ζωαρχικὴ, ἄτμητε μονὰς, Πατρὶ ὁ ἀγέννητο, ἐ γνησιε Λόγε ἐ Τἱὲ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἡμᾶς σῶσον τοὺς ὑμνητάς σε.

Θεοτοκίον.

ὙΠὲρ πᾶν ὁ τόκῳ σε Θεόμητορ, ἀνέδ δὲ ἀνδρὸς ἡ σύλληψις ἐν σοί, καὶ παρθενικὸς ἡ κύησις γέγονε, καὶ δὸ Θεὸς ἔστιν ὁ τεχθείς, ὃν μεγαλύνοντες, σὲ, Παρθένε, μακαρίζομεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δεῦτε ἐνισμεύσωμεν τῷ Κυρίῳ τὰ φοβερὰ ὑπαντήσαντι, Βαΐα ἀρετῆν φέροντες αὐτῷ· ἵνα δὲ δεξάμενος, ὡς εἰς πόλιν Ἱερουσαλὴμ, ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν φεσπεσιώσῃ, καὶ ὑμνοῦντες αὐτόν.

Ὁ Εἱρμός.

Ἡ Σαΐα χρόνῳ, ἡ Παρθένῳ ἔχιεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν Τὸν τὸν Ἐμμανουὴλ, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ· ὃν μεγαλύνοντες, σὲ, Παρθένε, μακαρίζομεν.

Τὸ Φωταγωγικόν· Εἰς τὸν ςιχ. τὸ Κύριος. τῆς ἡμέρας Δίς· ἦχος πλ. δ'.

Ὁ Διάβολος τῆς ἀπάτης, καὶ τῆς σαρκὸς τὴν αἰῶνιον σωτηρίαν, ὦ ψυχὴ, τί ῥᾳδυμεῖς; τί ἀμελεῖς; φεῦγε ἀεὶ Σοδόμων, καὶ Γομόρρας ὡς ὁ Λὼτ ἀσελγείας τὸν ἐμπρησμὸν, μὴ στραφῇς εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ γένῃ καθάπερ ἐκεῖνη ἁλός· εἰς ὄρος ἀναπαύσεως τὴν ἀρετὴν· φεῦγε δὲ τὰ ἀσώτως πλησίον ἀπολαγχίας τῶν φλυαρούντων· εἰς τὰς πόλπας ἀεξάνετε τὰ Ἀβραὰμ, ὡς ὁ Λάζαρος· ἵνα ταπεινοφροσύνης βόσπον, ἡ ἐλαΐς μου, καὶ κατάφυγὴ, Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι, ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν, μογολόγιον ἐλπίδα ἔχοντες τὴν ἐπηγγελμένην ἀμοιβὴν τῶν ἀσκήσεων· ταῖς αὐτῶν φριξθείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὸν εἰρηνικὸν διάπασαν τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νυῦν, ὅσοι ἦχος ὁ αὐτός.

Σὲ συσπεύδει, ὡς Θεὸ Μητέρα, ὁλομελὴς φρίσσουσα, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Τριπέκτιον Ψαλμὸν τῆς Προφητείας, ἦχος πλ. δ.

Κατοικήτορα τοῦ Σιὼν ἔοικας τῇ πόλει ἡμῶν τὴν τακοῦσαν σε Παρθένον· δι' αὐτῆς, Σῶτερ, ἀπὸ τῆς κύκλῳ σωμπιπτούσης κακῶν ἐξέλαι σὺ μέλη τὰς ψυχάς ἡμῶν.

Περικείμενον Ψαλμ. μη. ἦχος δ'.

Ἐπόδησόν μοι Κύριε, ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς τὴν αἴτησίν μου μὴ ἀθετήσῃς.

Περφητείας Ἡσαΐου, τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· ἰδὲ δέδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν, τοῦ ἐξ σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς· ὅτι λέγει Κύριος, ὁ ῥυσάμενός σε, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ· αἰχμάσατε τὸν φαυλίζοντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, τὸν βδελυσσόμενον ὑπὸ τῆς ἐθνῶν τῶν δήλων τῆς ἀρχόντων· Βασιλεῖς ὄψονται αὐτὸν, καὶ ἀναστήσονται ἄρχοντες, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ, ἕνεκεν Κυρίου· ὅτι πιστός ἐστιν ὁ ἄρχων Ἰσραὴλ, καὶ ἐξελεξάμην σε· ὅτι λέγει Κύριος· καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι, καὶ ἔπλασά σε, καὶ ἔδωκά σε εἰς διαθήκην ἐθνῶν τὸ καταστῆσαι τὴν γῆν, καὶ κληρονομῆσαι κληρονομίας ἐρήμους, λέγοντα τοῖς ἐν δεσμοῖς, ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῇ σκότει, ἀναπαύεσθε· ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς βοσκηθήσονται, καὶ ἐν πάσαις ταῖς τρίβοις ἡ νομὴ αὐτῶν· οὐ πεινάσουσιν, οὐδὲ διψήσουσιν, οὐδὲ παταξει αὐτοὺς ὁ καύσων, οὐδὲ ὁ Ἥλιος, ἀλλ' ὁ ἐλεῶν αὐτοὺς παρακαλέσει.

Περικείμενον Ψαλμὸς ρθ'. ἦχος δ'.

Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου.

Τῇ Τετάρτῃ Ἑσπέρας ἡ συνήθεια ἱερολογ. ἀπὸ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσοῦμεν στίχ. ς'. καὶ ψαλῶ μὲν στιχ. προσομοια τῆς Κυρίε Ἐκέκραξα, ἤχος β'.

Στίχ. σε τὸ βῆλον.

Πᾶσαι προσβολαὶς τῆς πονηρᾶς ἡ πολυπαθὴς μου καρδία ὀξυθυμήσασα πάλαι κρίσεσι πικραῖς τῆς βαθυμίας ἐναντίας, καὶ ὡς λιθῳ καλυπτομένη τῇ ἀναισθησίᾳ, Σῶτερ, ὁ πῦρ ξύλων σε τῷ ζωηφόρῳ Σταυρῷ πάντας τοὺς ἐν ᾅδῃ ζωώσας, ἡμερόν με, ζώωσον, ὅπως φόβῳ σε δοξάζω τὴν Θεότητα.

Στίχοι.

Πᾶσιν ἡδυπόθοις προσπεσοῦσα τῇ τῆς πονηρᾶς συνεργείᾳ πάντοτε ἡττᾶται, μάτην ἐφραυόμενον ὁ ἀσωμάτωτος· τὸν δὲ νῦν μοι παρέβλεψα, ὡς λάζαρον ἄλλον σέσωκται, λιμένα ποτε ἐν θεῖς βοήσεως, λόγε, τῆς ἁλοῆς τῆς μελαίνης ῥύσαί με τῆ σῇ ἀσπαγχίᾳ, ὅπως σὲ δοξάζω τὸν φιλάνθρωπον.

Ἕτερον Θεοτόκιον, ἦχος γ'. Ἐσπέρας τε.

Ἡμέρων ἐκπαίδευτος ὁ Λάζαρος, ὁ Θεηγενὴς τοῦτον βιοθεία, ὃν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐγείρεις ὁπ τῇ ἰσχυρᾷ, φροπεῦσαι ἐν τῇ φίλῃ σε τὰ τῆς Ἀναστάσεώς σε τῆς φρικτῆς, τῇ θεότητι τῶν νεκρῶν, ὁ Ἀδὰμ τῶν ζωῶν, δόξα τῷ σῷ ὑμνοῦμεν.

Καὶ τὸ Μωυσῆς γ'. Δόξα. Καὶ νυῦν, Θεοτοκίον.

Ἑσπέρας Περικείμενον Ψαλμ. ριὶ. ἦχος δ'.

Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Γι-

Γενίσιος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Ἰακὼβ· ἀποστρέφου εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων σου, καὶ εἰς τὸν γηπεδόν σου, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ· ἀποστείλας δὲ Ἰακὼβ, ἐκάλεσε Λείαν, καὶ Ῥαχὴλ εἰς τὸ πεδίον, ὅπου τὰ πρόβατα, καὶ εἶπεν αὐταῖς· ὁρῶ ἐγὼ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρός ὑμῶν, ὅτι οὐκ ἔστι πρός ἐμοῦ, ὡς ἐχθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν· ὁ δὲ Θεὸς τοῦ πατρός μου μετ' ἐμοῦ· καὶ αὐταὶ δὲ οἴδατε, ὅτι ἐν πάσῃ τῇ ἰσχύι μου δεδούλευκα τῷ πατρὶ ὑμῶν· ὁ δὲ πατὴρ ὑμῶν παρεκρούσατό με, καὶ ἤλλαξε τὸν μισθόν μου τὴν δέκα ἀμνάδα· καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς κακοποιῆσαί με· ἐὰν ὅτι εἶπη, τὰ ποικίλα ἔστω σου μισθός· καὶ τίκτεται πάντα τὰ τρέβαζα ποικίλα, ἐὰν δὲ εἶπη, τὰ λευκὰ ἔστω σου μισθός· καὶ τίκτεται πάντα τὰ τρόβατα λευκά· καὶ ἀφείλετο ὁ Θεὸς πάντα τὰ κτήνη τοῦ πατρὸς ὑμῶν, καὶ ἔδωκέ μοι αὐτά· καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἐπορεύοντο τὰ τρόβατα ἐν καιρῷ λαμβάνοντα· καὶ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου ἐν τῷ ὕπνῳ· καὶ ἰδοὺ οἱ τράγοι καὶ οἱ κριοὶ ἀναβαίνοντες ἐπὶ τὰ τρόβατα καὶ τὰς αἶγας, ἐξάλευκοι καὶ ποικίλοι καὶ στροβιδοῦς ῥαντοί· καὶ εἶπε μοι ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ καθ' ὕπνον. Ἰακὼβ· ἐγὼ δὲ εἶπα· τί ὅδε; καὶ εἶπεν· ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καὶ ἴδε τοὺς τράγους καὶ τοὺς κριοὺς ἀναβαίνοντας ἐπὶ τὰ τρόβατα, καὶ τὰς αἶγας ἐξαλεύκους καὶ ποικίλους καὶ στροβιδοῦς ῥαντούς· ἑώρακα γὰρ ὅσα σοι Λάβαν ποιᾷ· ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς ὁ ὀφθείς σοι ἐν τόπῳ Θεοῦ, οὗ ἤλειψάς μοι ἐκεῖ στήλην, καὶ ηὔξω μοι ἐκεῖ εὐχήν· νυῦ οὖν ἀνάστηθι, καὶ ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς ταύτης, καὶ ἀπέλθε εἰς τὸν γηπεδόν τῆς γενέσεώς σου, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ· καὶ ἀποκρίθεῖσαι Ῥαχὴλ, καὶ Λεία εἶπαν αὐτῷ· μὴ ἔστιν ἡμῖν ἔτι μερὶς ἢ κληρονομία ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς ἡμῶν; οὐχ ὡς αἱ ἀλλότριαι λελογίσμεθα αὐτῷ; πέπρακε γὰρ ἡμᾶς, καὶ καταβρώσει κατέφαγε τὸ ἀργύριον ἡμῶν· πᾶντα τὸν πλοῦτον καὶ τὸν δόξαν, ὃν ἀφείλετο ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ἡμῖν ἔστι, καὶ τοῖς τέκνοις ἡμῶν· νυῦ οὖν ὅσα σοι εἶπεν ὁ Θεός σου, ποίει.

Ψαλμ. ριέ. ἦχος δ'.

Ἐλπίμων, καὶ οἰκτίρμων, καὶ δίκαιος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱέ, ποίει δίκαια, καὶ ἀληθείαν ἀρίστα ἐνώπιον Θεοῦ μᾶλλον, ἢ θυσιῶν αἷμα· μεγαλόφρων ἐν ὕβρει θεασυκάρδιος· λαμπὴς δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία· ὁ ἐνεργῶν ὀπταυείσματα γλώσσῃ ψεύδεται, μάταια διώκει ὅτι παγίδας θανάτου· ὄλεθρος ἀσεβέσιν ὁλοκοωθήσεται, ἃ γὰρ βέλονται φρένησιν τὰ δίκαια· φρὸς τὰς σπολιὰς σκολιὰς ὁδοὺς ἀποστέλλει ὁ Θεὸς, ἀγνὰ γὰρ, καὶ ὀρθὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· κρεῖσσον οἰκεῖν ὀπὶ γωνίας ὑπαίθρου, ἢ ἐν κακογαμβρίοις μὴ ἀδικίας ἢ ἐν οἴκῳ κοινῷ· ψυχὴ ἀσεβοῦς οὐκ ἐλεηθήσεται ὑπ' ἀδίκου τὴν ἀνθρώπων· ζημιωμένη ἀκολάστως, πανεργότερος γίνεται ὁ ἄκακος, σωτῶν δὲ σοφὸς δίκαιος γνώσιν· σωτὴρ δίκαιος καρδίας ἀσεβῶν, καὶ φαυλίζει ἀσεβὴς ἐν κακοῖς· ὃς φρένησι τὰ ὦτα αὐτοῦ, μὴ ἐπακούσῃ ἀδίκου, καὶ αὐτὸς ὀπικαλέσεται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ εἰσακούων· δόσις λάθριος ἀναζέσει ὀργὰς, δῶρον δὲ ὁ φιλόμυθος θυμὸν ἰσχυρόν· δίφρησιν δικαίων ποιῶν κρῖμα, ὅσιος δὲ ἀκάθαρτος ὦδε κακούργοις· ἄνηρ πλανώμενος ὁδῷ ἐλεημοσύνης, ἐν συναγωγῇ γιγάντων ἀναπαύσεται· ἀνὴρ ἐνδεὴς ἀγαπᾷ δίφρησιν, φιλεῖ οἶνον καὶ ἔλαιον εἰς πλοῦτον, ὠφελιμάθαρμα δὲ δικαίῳ ἄνομος· κρεῖσσον οἰκεῖν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἢ μὴ γυναικὸς μαχίμου, καὶ γλωσσώδους, καὶ ὀργίλου· θησαυρὸς ὀπιθυμητὸς ἀναπαύσεται ὀπὶ στόματι σοφοῦ, ἄφρονες δὲ ἀνδρὸς καταπίονται αὐτόν· ὁδὸς δικαιοσύνης καὶ ἐλεημοσύνης εὑρήσει ζωὴν καὶ δόξαν.

Εἰς τὸν στίχ. τὸ Γ' δόμ. τῆς ἡμέρας Δίς, ἦχος α'.

Πορφύρεον αὐτοκρατορίας θρόπτρον, καὶ βύσσον ἀφθαρσίας ἐσολισμένη ψυχή μου, τὸν οἰκείαν ἀξίαν καθύβρισας, πλοῦτον, καὶ ξυφὸν ὅτι ἁμαρτίᾳ κοσμαμένη, καὶ κατακεκαμένη τῷ ὁμοφύλων, ὡς ὁ τὸν πτωχὸν Λάζαρον παρεδὼν πλούσιος· ἀλλ' ἵνα μὴ σὺν σκώληξ κολασθῇς, πτώχευσον τῷ πνεύματι, καὶ τῷ δρᾷ σὲ πλουτίσαντι Κυρίῳ κεάξον· ὁ πορφύρεαν ὕβρεως τρὸ Σταυρῷ φορέσας, καὶ γυμνὸς ἐν Σταυρῷ παγεὶς δι' ἐμὲ, τῇ τῆς σῆς βασιλείας ἐνδύματι σὲ αἰσχύνης αἰωνίου, Χριστὲ, ῥῦσαί με.

Μαρτ.

Ὦ τῆς καλῆς ὑμῶν θεαγματείας, Ἅγιοι· ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καὶ Οὐρανὸν ἐκληρονομήσατε, καὶ θρόσκαιρον παραπόντες αἰώνιον ἀγαλλιᾶσθε· ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα· φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἄφθαρτα ἀπελάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως Τριάδα ὁμούσιον.

Δόξα. Καὶ νυῦ, σταυροθεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Παναγίοις Μάρτυρες.

Ῥομφαία δίπλωτον, ὦ ὑιέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ὅτι τῷ ξύλῳ ὡς ἔβλεψε Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν καὶ σπαράττει, Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεών μοι προέφησε, ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ σωσθῆναι, ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δόλιόν σε, δίομαι.

Τῇ δ'. τῆς Βαΐων ἐν τῷ Ὀρθρῳ μετὰ τὸν α' στιχολ. καθισμ. σταυρώσιμα τῆς Ὀκτωήχου δύο.

Μετὰ

Μ τὸ καὶ σταυροθεῖ. μὴ δὲ τὴν β'. ειρμ. κα-
θίσ. τὸ Κυρίε Ἰωσὴφ ἦχος β'.

Τὸν λίθον τὸ μνημα[Ϙ].

Ὡ Σ λίθῳ βαρύμβῳ ταῖς πέλλαις ἁμαρ-
τίαις ἐν τάφῳ κατάκειμαι ἀμελείας, οἰκ-
τίρμον, ἐξ ὧ με ἀνάγαγε, ὁ Ἄπλαγχε Κύριε.

Σταυροθεῖ. ἦχος ὁ αὐτός. Εὐσπλαγχίας.

Τῷ πρίῳ Σταυρῷ τῷ Τιῷ σε φυλαττόμβοι,
Δέσποινα ἁγνὴ Θεοτόκε, πᾶσαν προσβο-
λὴν τῶν πελεμίζοντες ἄπαυστε ῥᾳδίως ἐκφεύ-
μεθα· διό σε καταχρίοντες δοξάζομβε ὡς Μητέρα
τοῦ φωτὸς, καὶ μόνῃ ἐλπίδι τῇ ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν γ'. ειρμολογ. καθίσμ. τὸ Κυρίε Θεοδώρε.
ἦχος γ'. Τὴν εὐσέβειαν.

Σ Ήμερον Λάζαρος θανὼν ἐνδέδεται, καὶ
θρῆνον ἄδυσιν αἱ τότε σύζυγοι· ὡς δὲ
προγνώστης, καὶ Θεὸς τὸ πάθος προηγόρευσας.
Λάζαρος νεκοίμηται· τοῖς Μαθηταῖς προφθεγξά-
μενος· ἀλλὰ νῦν ἀπέρχομαι ἀναστῆσαι, ὃν ἔπλα-
σα· διό σοι πάντες βοάμβῳ, δόξα τῷ κράτει
τῆς ἰσχύος σε.

Σταυροθεῖ. Ὅμοιον.

Η Ἀ'πειρόγαμε ἁγνὴ, ἡ Μήτηρ σε, Χρι-
στὲ, ὁρῶσά σε νεκρὸν κριμάμβρον ὅλη τῷ ξύ-
λῳ, μιζικῶς θρηνολογοῦσα ἔλεγε· τί σοι ἀνταπέ-
δωκε τὴν Εὐεργέτιν ὁ ἄνομος δῆμος, καὶ ἀχάρι-
στος, ὁ πολλῶν, ἡ μεγάλων σε, Τέκνον μου,
δωρεῶν ἀπολαύσας, ὑμνῶ σε τὴν θείαν συγ-
κατάβασιν.

Ψαλλομβῳ τὸν Κανόνα τῆ Μεσοπεντ. τῇ Ἁγίᾳ, τῇ
κβ' τοῦ μηνὸς, Ϛ τὸ Τριῴδιον τὸ Κυρίε Ἰωσήφ·
καὶ εἱρμολογοῦσαι ἡ Ὠδὴ.

Ὠδὴ γ'. ἦχος β'. Στερεώθητε.

Τ Η͂Ι δυνάμει τῷ Σταυρῷ δυναμώσας με ὁ
νεὼν ἐξαθυνῦντα προσβολαῖς πονηραῖς, πρὸς
τὸ θέλημα τὸ σὸν ἴθυνον, Κύριε.

Ρ Ᾰθυμίας νυσταγμοῦ ὅλη κλίνης ἡδονῶν κα-
θέδρας με ἀνάστησον, Χριστὲ, Ϛ τῇ σῶν
προσκυνητὴν Παθῶν ἀνάδειξον.

Λ Αμπρυνθέντες τὰς ψυχὰς τῇ νηστείᾳ, κα-
θαρῶς προσυπαντῆσαι ἐπιχειροῦμβ Χριστῷ,
πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ ὁδεύσαντι σαρκί.

Μ Η' φλιχθεῖσα τῷ πυρὶ τῆς Θεότητος ἁγνὴ,
κατάφλεξόν μου τὰς ὑλώδεις ὁρμὰς τῷ
παθῶν, ὅπως πιστῶς, ἁγνὴ, δοξάζω σε.

Εἱρμὸς ὁ αὐτός, ὡσεὶ ϛ'.
Στίχοι ψυχῆ, Ϛ ἄρτοι.

Τ Ὴν σήμερον ὁ Λάζαρος θανὼν ἐκ ἴλαθι
τὸ παντίφορον ὄμμα Ἰησοῦ, διὸ ἐκφεύγει
τοῦτο τοῖς Μαθηταῖς βιαίᾳ· ὅτι Λάζαρος ὁ φί-
λος κεκοίμηται, ἀναστῆσαι ἦκω αὐτόν.

Π Ρὸς Ἰουδαίαν, Κύριε, πάλιν ἀναίρειν ἐπῶν,
τοὺς Μαθητὰς ἐφόβησας, ἀλλ' ἀθαρσῶς
ἐβόων· ζωὴ ὄζιν, ἀγωμβῳ· κἂν γὰρ καὶ θνῃξώ-
μεθα, αὖθις ἀναζήσωμβῳ.

Δόξα.

Τ Ριὰς ἡ ὁμούσιος, ὁ παντοκράτωρ Πατὴρ,
ὁ Τιὸς ὁ συνάναρχος σὺν τῷ συνθρόνῳ
θείῳ Πνεύματι, ἡ μία προσκύνησις, Θεότης ἡ
ἄκτιστος, σὲ ὑμνῶμβῳ πάντες βοητοί.

Καὶ νῦν.

Π Αρθενομῆτορ ἄχραντε, ἡ ῥίζα τῷ Ἰεσσαί,
ἐξ ἧς Χριστὸς ἀνέτειλε, τὸ ζωηφόρον ἄνθος
τῇ γηγενῶν, δι' ἧς ἐλυτρώθημβῳ φθορᾶς, καὶ
θνητότητος, σὲ ὑμνῶμβῳ πάντες, ἁγνή.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Χ Αῖρε Σιὼν, νῦν ἔρχεται ὁ Βασιλεύς σε
θραύσας, ὡς ὁ Περσῶν κύκεαγε· καὶ ἄγα
πῶλος τέτον σωματικῶς, τὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτῦ
τὸ πᾶν ἀβλέπτα· ἀσωμβῳ τῷ κράτει αὐτῦ.

Ο' Εἱρμός.

Σ Τῆσον ψυχὴ, καὶ ἄρον, κτῆσαι καρπὸν ἀ-
κλινῆ· ἀφραγισμβῳ βόησον, ἐνεργώθη δῴ
„ σὲ ὁ Θεός· ὃν ἔτον ἄμβῳ, οὐκ ἔστ δίκαιβ-
„ πλὴν σε Κύριε.

Ὠδὴ ϛ'. Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ.

Τ Η͂ς ταπεινῆς μου ψυχῆς τὸν βαρύτατον λί-
θον τῆς δεινῆς ῥαθυμίας ἀποκύλισον, Χρι-
στὲ· καὶ ἔγειρόν με τάφου, τὸ τῆς αἰσχύνης
εἰς αἴνεσίν σου, Λόγε.

Θ Ά'νατον φίλε τὸ σὸν προσδήλωσας φίλοις δῴ
ἀπλάγχνα· ἐλέους ὁ προγνώστης, καὶ Θεὸς, ὃν
ἔμελλες ἐγείρειν ἐκ τάφου τεταρταῖον πρὸς σὴν
δοξολογίαν.

Π Ρὸς Ἰουδαίαν, Χριστὲ, πάλιν ἔρχη ζητῆσαι,
τῆς ζωῆς σὲ τὸ ξύλον δῴ ξύλῳ ἀνιλὼν,
παθῶν δ' θανατίσας τοὺς πθανατωμβῴους τῇ δῴ
ξύλῳ βρώσει.

Θεοτοκίον.

Ἐ Ν σοὶ, Παρθένε ἁγνὴ, ἐθεωρήθησαν πᾶσαι
τῇ Θεῷ αἱ πορεῖαι, τῇ φυλάξάσῃ τὴν ἁγ-
νείαν μὴ τόκου ἐσφραγισμβῴου σαφῶς εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Εἱρμὸς ἄλλος. Τὸν ἐξ ἀνάρχου τῷ.

Λ Ά'ζαρ[Ϙ] σήμερον θανὼν ἐκκομίζεται ὁ φί-
λ[Ϙ] Χριστῷ, καὶ θρηνῳδῆσαι αἱ ἀδελφὴν τὴν
Μάρθαν τὴν ἀδελφικὴν συμφοράν· ὁ δὲ Χριστὸς
ἐν χαρᾷ μεταβαίνει πρὸς αὐτὸν, τῷ δῶσαι τοῖς
λοιποῖς, ὅτι ὄζιν αὐτὸς ἡ ζωὴ τῇ ἀπάντων.

Ὡ Σ ἐξ ὄρους ἐλαιῶν, ἀπὸ ὕψους ἐλεημοσυνῶν
ἀρτίως κλάδους οἱ λαοὶ τεμόντες, δίκτυα ἑτοι-
μάσωμβῳ τῶν ὡς πρὸς ἡμᾶς νοητῶς παρουσίαν τῷ
Χριστῷ, ὑμνοῦντες, εὐλογοῦντες, Ϛ ὑπερυψοῦντες
αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμβῳ Πατέρα, Τιὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Η Τοιμοπίστατος μονὰς, ὁ Πατὴρ, ὁ Τιὸς, καὶ
Πνεῦμα τὸ ζῶν, μία Θεότης, Βασιλεία, σὲ
αἰνεῖ τὸ ἄδυτον φῶς Ἀ'γγέλων αἱ φρατραὶ, καὶ
ἡμᾶς εἰ ἔδει τῆς ὑμνῴμβῳ, εὐλογοῦμβῳ, Ϛ ὑπερ-
υψοῦμβῳ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ

Καὶ νυῦ.

Δὺ πᾶσιν ὑμνοῦμέν σε, ἄχραντε· τὰ μεγαλεῖα τὰ σὰ καθορῶντες· σὺ γὰρ τύπτεις ὑπερφυᾶς τὸν τῦ παντὸς ποιητὴν, Θεὸν ὄντα, καὶ βροτόν· ὑμνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μετὰ τῶν Παίδων ἐ ἡμεῖς ὑπαντήσωμεν Χειρὶ τῦ Θεῦ, αὐτὸ Βαΐων φερούμενοι· ἐλεημοσύνῃ ἐν καρδίας φρονήσει· μὴ κλάδοις ὡσαννὰ βοῶντες, εὐλογοῦντι, καὶ ὑπερυψοῦντε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἱρμός.

Τὸν ἐξ ἀνάρχυ τῷ Πατρὶ ὁμοούσιον θεωθέντα φησὶ αἰώνων Θεὸν, ἐ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Θεοτόκυ σάρκα ἐνδυσάμενον, ὡς τέλειον ἄνθρωπον, ἐ Θεὸν ἀληθινὸν ὑμνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, ἐ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Τῶν παιδῶν τὸν ὕμνον.

Ὁ Δανιὴλ νηστείᾳ πεφραγμένος ἔφαξε στόματα θηρῶν· τῦτον ζηλῶσα, ψυχή μυ, τὸν εὐρυόδμων καθάπερ λέοντα ὄφιν, καὶ ἐκζητῦντα καταβρῶμα ποῖόν πᾶσαν ψυχὴν, τῇ τῦ Σταυρῦ συμμαχίᾳ ἀποδίωξον.

Λοῦσαι Θεὸς, τὸν τιθασατομβρίμων ταῖς ἁμαρτίαις ψυχόν μυ, καὶ καθιερομβρίμων πάθῳ τῆς ἀβαβάσεως ζωοπαρόχῳ σε λόγῳ ἐξανεσήσας, προσφέρειν σοι βαΐα τῇ ἀριστῇ τῇ νικητῇ τῦ θανάτυ, καταξίωσον.

Οὐρανὸν ὡς θρόνον κεκτημένος, ἐ ὑποπόδιον τὸν γῆν ὁ τῦ Θεῦ Παῖδος Λόγος, πύλῳ ὀχήμενος ὄνῳ τὸν Πόλιν εἰσέρχεται τὴν ἁγίαν, ἐκ στόματος νηπίων αἶνον τερπνὸν ὡς Βασιλεὺς δεχόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐν γυναιξὶ σὺ μόνη ὡραιώθης, ὦ ὑπερθαύμαστε ἁγνή, τὸν ὡραιότατον Λόγον ἀποκυήσασα, τὸν ὑπὲρ πάντας φανέντα βροτοὺς ὡραῖον, αὐτὸν ἓν ἐκδυσώπει, τὸ αἰσχυθὲς καθορᾶσαι, Παρθένε, τῆς καρδίας μυ.

Ἄλλο. Ἐν Σινᾲῳ τῷ ὄρει.

Ἐπτάφλοξ πάλαι ῥάβδος ἐβλάστησε τὸν ἀμόλυντον τὸν ἄσπιλον τὸν ἄκραντον σήμερον ὑπὸ λίθων τὸν πικρῶν· ὁ Χριστὸς δέ μυ πόρρω τῦτο δηλοῖ, ἵλιγγος τοῖς Ἀπιστόλοις σε· χαίρω δὲ ὑμᾶς· ἐ παρῆς τῇ σαρκὶ γὰρ ἐκεῖ.

Πάλιν ἦκα πρὸς σὲ τὴν φονεύσιαν Ἰυδαίαν ὁ Χριστὸς, τὸ σωτήριον πάθος γλιχόμενος ἐκπληρῶσαι, ὡς Θεός· ὃν ἰζήτησε λαθάσαι, ἰδὲ σοι δυτόκλητον, θέλων προσίτησι τῆς μιαιφονίας σε, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Δόξα.

Ἡ Θεότης μονὰς, καὶ Τριὰς ὄζει, ὡδασόξε ὦ τροφῆς, ἐνυμβόν τῇ φύσει μιείζεται τοῖς προσώποις ἰδικῶς, μὴ τμηνβόν γὰρ τμῆται· ἓν ὄσα ζιατάσσεται· αὖτη Πατὴρ ὄζιν, Τίὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φερῦσα τὸ πᾶν.

Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον Παρθένον τίς ἤκουσε, καὶ Μητέρα πλὴν ἀνδρός; Μαειὰμ ἐκπλεῖς τὸ περάσιον, ἀλλὰ φράζι μοι τὸ πῶς; μὴ ἐρᾶνα τὰ βαῦθη τῆς Θεοτοκίας μυ, τῦτο παράλληθες, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νῶν ἡ κατάληψις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῶν φοινίκων Βαΐα συμπλέξαντες νοητῶς, ἐ αἰθητῶς ὑπαντὴν τῷ Διανότῃ ποιήσωμεν ἐρχομένῳ πρὸς ἡμᾶς· ἐ γὰρ εὐλογημένῳ αὐτὸς ὁ ἐρχόμενος ἐν τῷ ὀνόματι τῦ Κυρίυ τε, καὶ Πατρὸς, ὡς Τίὸς ἀληθὴς.

Ὁ Εἱρμός.

Ἐν Σινᾲῳ τῷ ὄρει κατῶδέ σε ἐν τῇ Βάτῳ Μωϋσῆς τὸν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος συλλαβῦσαν ἐν γαστρί. Δανὴλ δέ σε ὤδεν Ὄρος ἀλατόμητον. Ῥάβδον βλαστήσασαν Ἠσαΐας κέκραγε, τὸν ἐκ ῥίζης Δαβίδ.

Τὸ Φωταγωγικὸν τῦ ἤχυ· εἰς τὸν στίχ. τὸ ἱλάσθητι μοι ἡμέρας δίς· ἤχος α'.

Ὁ Ἰσραὴλ πορφύραν, καὶ βύσσον ἐνδύδυτο, στολαῖς ἱεραῖς, ἐ βασιλείοις λάμπον, Νόμον δὲ, ἐ Προφήτας πλυτῶ, νομίμοις λαξείαις ἐνδρεαίνετο· ἀλλά σε πῶγχύσαντα, σαυρῶσας ἔξω πυλῶν, ἐξεργάται, ἐ ζαίνται μῦ Σταυρὸν ἀθετῶ, τὸν ἐν κόλποις Θεῦ Παῖδος ἀεὶ ὄντα, διηνεῖ σαγόνα χαίλωσι, ὡς πλύσιον ἀσπλαγχνῶς λαζάρῳ πίνται, ὁ πορφύρης, καὶ βύσσυ ἄσβεσον πῦρ ἀνθυποδύς· καὶ βλέπων ὀδυνᾶται τὸν περὶ ψυχίων ἀληθείας ἐνδυῶ λαὸν τῷ ἰΘνάν, νυῦ ἐν κόλποις πίστεως Ἀβραὰμ θαλπόμβριον, τὸν τῦ Αἵματός σε πορφυρίδα συῶ τῇ βύσσῳ τῦ Βαπτίσματος φορῆντα, ἐ συνδυωνύμβριον, ἐ ἐξυφάντα χαίσμασι, ἐ λίγοντα. Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μαρί.

Ὑμᾶς, παναθύμιοι Μάρτυρες, ὑ Θλῖψις, ὑ στενοχωρία, ὑ λιμὸς, ὑ διωγμὸς, ὑδὲ μάστιγες, ὑ θυμὸς θηρῶν, ὑ ξίφος, ὑδὲ πῦρ ἀπειλῶν χωρίσαι Θεῦ διδυίλωται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐν ἀλλοφύλοις ἀγωνισάμβροι σώμασι, τὸν φύσιν ἐλάθετε, θανάτῳ καταφθορήσαντες· ὅθεν ἐ ἐπαξίως τῷ πόνων ὑμῶν μισθὸν ἀπολάβετε, Οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε· πρεσβεύατε γὰρ τῷ ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νυῦ, σταυρωθεῖ. ἦχος ὁ αὐτός.

Παναθύμιοι Μάρτυρες.

Ὁ Ῥῶσα πριμάμβριον, Χριστὲ, ἡ ἀγνὰς κυήσασά σε, τὸν πριμάσαντα ὕδασι τὸν γῆν, φιλάνθρωπε, ἀνίβδα· οἴμοι, τί τὸ ξίνον θέαμα, πῶ ἴδυ σε τὸ κάλλος, γλυκύπατε Τίὲ, τὸ ἀπει-

ἀπειρον; μεγαλυῶ σε τὸ ἔλεος, ὅτι πλοῦτος ἐκὼν ὑπὲρ ἅπαντας.

Εἰς τὴν Τετάρτην Τροπάριον τῆς Πεντηκοστῆς, ἦχος πλ. δ.

ΤΑ' ἐλέη σε Κύριε ποίησον μεθ' ἡμῶν, καὶ μὴ ἀνταποδῷς ἡμῖν τὰς ἀνομίας ἡμῶν, ἀγία Δέσποτα Παντοκράτωρ, σὺ δούμεθα.

Περικείμ. Ψαλμ. μβ'. ἦχος δ'.

Αἰνεῖτε παῖδες Κύριον, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου.

Στίχ. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΟΤ'πω λέγει Κύριος· ἀναβόησον ἐν ἰσχύϊ, ἡ μὴ φείσῃ, ὡς σάλπιγξι ὕψωσον τὴν φωνήν σε, καὶ ἀνάγγειλον τῷ λαῷ μου τὰ ἁμαρτήματα αὐτῶν, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰακὼβ τὰς ἀνομίας αὐτῶν· ἐμὲ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ζητοῦσιν, καὶ γνῶναί με τὰς ὁδὸς ἐπιθυμοῦσιν, ὡς λαὸς δικαιοσύνην πεποιηκὼς, καὶ κρίσιν Θεοῦ αὐτοῦ μὴ ἐγκαταλελοιπὼς· αἰτοῦσί με νῦν κρίσιν δικαίαν, καὶ ἐγγίζειν Θεῷ ἐπιθυμοῦσι, λέγοντες· τί ὅτι ἐνηστεύσαμεν, καὶ οὐκ εἶδες; ἐταπεινώσαμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔγνως; ἐν γὰρ ταῖς ἡμέραις τῆς νηστείας ὑμῶν εὑρίσκετε τὰ θελήματα ὑμῶν, καὶ πάντας τοὺς ὑποχειρίους ὑμῶν ὑπενύσσετε· οἱ εἰς κρίσεις καὶ μάχας νηστεύετε, καὶ τύπτετε πυγμαῖς ταπεινόν, ἵνα τί μοι νηστεύετε ὡς σήμερον ἀκουσθῆναι ἐν κραυγῇ τὴν φωνὴν ὑμῶν; ὃ ταύτην τὴν νηστείαν ἐξελεξάμην, καὶ ἡμέραν ταπεινῶν ἄνθρωπον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· ὃν ἂν κάμψῃς ὡς κρίκον τὸν τράχηλόν σου, καὶ σάκκον καὶ σποδὸν ὑποστρώσῃ, ὃν ὅτι καλέσεις νηστείαν δεκτήν· οὐχὶ τοιαύτην νηστείαν ἐξελεξάμην, λέγει Κύριος· ἀλλὰ λῦε πᾶσα συνδέσμους ἀδικίας, δέσμους σφαγαλιαίους βιαίων συναλλαγμάτων, ἀπόστελλε τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, καὶ πᾶσαν συγγραφὴν ἄδικον δέσμα· δίδου πεινῶντι τὸν ἄρτον σου, καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἴσαγε εἰς τὸν οἶκόν σου· ἐὰν ἴδῃς γυμνὸν, περίβαλε, καὶ ἀπὸ τῶν οἰκείων τοῦ σπέρματός σου οὐκ ὑπερίδῃ· τότε ῥαγήσεται πρωΐμον τὸ φῶς σου, καὶ τὰ ἰάματά σου ταχὺ ἀνατελεῖ, καὶ προπορεύσεται ἔμπροσθέν σου ἡ δικαιοσύνη σου, καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε· τότε βοήσῃ, καὶ ὁ Θεὸς εἰσακούσεταί σου, ἔτι λαλοῦντός σου ἐρεῖ, ἰδοὺ πάρειμι· ἐὰν ἀφέλῃς ἀπὸ σοῦ συνδέσμους καὶ χειροτονίαν, καὶ ῥῆμα γογγυσμοῦ, καὶ δῷς πεινῶντι τὸν ἄρτον σου ἐκ ψυχῆς σου, καὶ ψυχὴν τεταπεινωμένην ἐμπλήσῃς, τότε ἀνατελεῖ ἐν τῷ σκότει τὸ φῶς σου, καὶ τὸ σκότος σου ὡς μεσημβρία, καὶ ἔτι ὁ Θεός σου μετὰ σοῦ διαπαντός.

Περικείμενον Ψαλμὸς ριγ'. ἦχ. πλ. β'.

Εὐλογημένοι ὑμεῖς τῷ ποιήσαντι.

Στιχ. Οὐρανὸς τῷ Οὐρανῷ τῷ Κυρίῳ.

Τῇ δ'. Ἑωθινὸς ὁ σωτήριος τροπολογ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἐσήμερον στίχ. ἰ. καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμ. τῆς ἡμέρας Δίς· ἦχος πλ. δ.

ΠΛούσιος ἐν πάθεσιν ὑπάρχων, τὴν ἀπατηλὴν τῆς ὑποκρίσεως θέλκητραν σοφὴν, ὠφεωνόμου ἐν τοῖς κακοῖς τῆς ἀκρασίας, καὶ τὴν ἄμετρον ἀπλαγχνίαν ἐπιδείκνυμαι· παρεσῶν μου τὸν νεῶν θεὸν τῷ πυλῶνι βεβλημένον τῆς μετανοίας, λιμώττοντα παντὸς ἀγαθοῦ, ἐνεσῶντα τὴν ἀφροσύνην· ἀλλὰ σὺ, Κύριε, Λάζαρόν με ποιῶν πλουτοῦντα ἁμαρτημάτων, μή πῶς δικηθεὶς ἀποτύχω δακτύλου δροσίζοντος, ὀδυνωμένης μου τῆς γλώσσης ἐν ἀσβέστῳ φλογί· ἐν δὲ τοῖς τῶν Παζιάρχων με κόλποις Ἀβραὰμ καθοσιώσων, ὡς φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Ἀθλοφόροις δεδοξασμένοις ψυχῆς Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι ἅγιοι Μάρτυρες, οἱ πάνυ δεδοξασμένοι ἀγῶσι παθημάτων ὑπομείναντες, τὸν τυράννων τὰ θεῖα καταφρονήσατε, ἀκλινῆ, καὶ ἄτρεπτον τὴν πίστιν φυλάξαντες, εἰς Οὐρανοὺς μετέστητε· ὅθεν καὶ παῤῥησίας τυγχάντες πρὸς αὐτὸν, αἰτήσατε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἕτερα στιχ. προσόμ. τῆς Κυρίας Γωσὴφ, ἦχ. πλ. δ.

Χαίρεις ἀσωμάτων.

ΠΛέον τῆ Γεθσημανῆ σωμικῶς θεοπρεπῶν, Ἰησοῦ, τοῖς σωθεῖσί σοι ἐβόας, ὁ φίλος μου ἤδη Λάζαρος ἀπεδυσάμην τῇ ταφῇ ἀρτίως ἐνδεδίδυται· διὸ χαίρω, φίλοι μου, σὺ ὑμᾶς, ἵνα μάθητε, ὡς πάντα οἶδα, Θεὸς ὢν εὐδόκησάς· εἰ δὲ φαίνομαι τὸ ἀνθρώπινον ἀνθρωπος· ἀγόμενος ὢν, ζωώσαντες αὐτὸν, ὅπως θαυμάσῃ αὐθεντα τότε τὸ γένος, καὶ τὴν τελείαν κατάλυσιν σαφῶς, λυθεὶς πιόσω, παρεχόμενος τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅμοιον.

ΜΑθητὰς, καὶ τοὺς Μαθητὰς, πρὸ, ἐκμιμησάμενοι, θεὸς Κύριον πίμπλαμαι ἐνθέους, ὡς πρόσθεν, θεόλεκτος, ὅπως ἐλθὼν, τὸν ἐμοῦ νοῦν ἐξαναστήσῃ νεκρὸν κείμενον, δεινῶς ἐν τῷ μύσματι ἀμελείας ἀναδιδοῦν, φόβῳ τῷ θείᾳ μυδαμοῦ αἰδαιούμενον, καὶ ἐνέργειαν ζωτικὴν νοῦ μὴ ἔχοντα, κράζοντες, ἴδε Κύριε, ἣν ὧστερ τὸν φίλον σου Λάζαρον πάλαι οἰκτίρμων ἐπεσκέψω ἐξήγειρας φειδητῇ, ὅτω πάντας ζωοποίησον, παρέχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἕτερον στιχ. θεοσήμειον, τῇ Κυρίᾳ Θεοδώρᾳ, ἦχος πλ. β'. Κύριε ἐπὶ τὸν τάφον.

ΔΙσπερδεὶς Λάζαρος ἐν τῷ τάφῳ, τὰς ἀπ' αἰῶνος βλίττει θαλίντας, σκεῦ τεθάπται δόματα ξένα, πλουτοῦ ἀναρίθμητον ἄδυ κεκτημένῳ τοῖς δισμοῖς· διὸ αἱ σύγχυσις θρηνοῦσι πικρῶς,

πικεῖς, περιβλέπεσθαι τὸν τάφον αὐτοῦ. Χριστὸς δὲ ἦκε ζωώσας τὸν φίλον τὸν ἑαυτοῦ, τῇ μίαν ᾠδὴν πάντων ὑπιτελοῦσαι συμφωνίαν· ἀλληλουϊάριον. ὁ Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ τῷ Μεσαίᾳ δ'. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Ἑωθινὰς Περικόμμων Ψαλμὸς ριδ'. Ἦχος δ'.

Εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου ἐν χώρᾳ ζώντων.

Στίχ. Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΠΡοσήνεγκαν τῷ Ἰωσὴφ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ τὰ δῶρα, ἃ εἶχον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν εἰς τὸν οἶκον, καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ ὅλῃ τῷ προσώπῳ ὅλῃ τὴν γῆν· ἠρώτησε δὲ αὐτοὺς, πῶς ἔχετε; καὶ εἶπεν αὐτοῖς· εἰ ὑγιαίνει ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ πρεσβύτης, ὃν εἴπατε, ἔτι ζῇ; οἱ δὲ εἶπαν, ὑγιαίνει ὁ παῖς σου ὁ Πατὴρ ἡμῶν, ἔτι ζῇ· καὶ εἶπεν· ἀλλογενῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τῷ Θεῷ· καὶ κύψαντες προσεκύνησαν αὐτῷ· ἀναβλέψας δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ Ἰωσὴφ, εἶδε Βενιαμὶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν ὁμομήτριον, καὶ εἶπεν· ἔστω ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν ὁ νεώτερος, ὃν εἴπατε πρός με ἀγαγεῖν; καὶ εἶπεν, ὁ Θεὸς ἐλεήσαι σε τέκνον, ἐταράχθη δὲ Ἰωσὴφ, σπουδαίως γὰρ τὰ ἔγκατα αὐτοῦ ὅλῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, καὶ ἐζήτει κλαῦσαι· εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ ταμεῖον, ἔκλαυσεν ἐκεῖ· καὶ νιψάμενος τὸ πρόσωπον, ἐξελθὼν ἐνεκρατώσατο.

ΚΑὶ εἶπε παρασκευάζου Ἰωσὴφ ἀνίχεσθαι πάντων τῶν παρεσκευασμένων αὐτῷ, ἀλλ' εἶπεν· ἐξαπόστειλον πάντας ἀπ' ἐμοῦ· καὶ οὐ παρεστήκει οὐδεὶς τῷ Ἰωσὴφ, ἡνίκα ἀνεγνωρίζετο τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ· καὶ ἀφῆκε φωνὴν μετὰ κλαυθμοῦ· ἤκουσαν δὲ πάντες οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ἀκουσθὲν ἐχάρη εἰς τὸν οἶκον Φαραώ· εἶπε δὲ Ἰωσὴφ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ· ἐγώ εἰμι Ἰωσὴφ· ἔτι ὁ πατήρ μου ζῇ; καὶ οὐ δυνάμενοι οἱ ἀδελφοὶ ἀποκριθῆναι αὐτῷ, ἐταράχθησαν γάρ· εἶπε δὲ Ἰωσὴφ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ· ἐγγίσατέ μοι· καὶ ἤγγισαν· καὶ εἶπεν· ἐγώ εἰμι Ἰωσὴφ ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν, ὃν ἀπέδοσθε εἰς Αἴγυπτον· νῦν οὖν μὴ λυπεῖσθε, μηδὲ σκληρὸν ὑμῖν φανείτω, ὅτι ἀπέδοσθέ με ὧδε· εἰς γὰρ ζωὴν ἀπέστειλέ με ὁ Θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν· τοῦτο γὰρ δεύτερον ἔτος λιμὸς ὅλῃ τῇ γῇ, καὶ ἔτι λοιπὰ πέντε ἔτη, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν ἀρόσιμος, οὐδὲ ἀμητός· ἀπέστειλε γάρ με ὁ Θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν, ὑπολείπεσθαι ὑμῖν κατάλειμμα ὅλῃ τῇ γῇ· καὶ σκηνῶσαι ὑμῶν κατάλειμμα μεγάλων· νῦν οὖν οὐχ ὑμεῖς με ἀπεστάλκατε ὧδε, ἀλλὰ ὁ Θεός· καὶ ἐποίησέ με, ὡς πατέρα Φαραὼ, καὶ κύριον παντὸς τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἄρχοντα πάσης γῆς Αἰγύπτου· σπεύσαντες οὖν, ἀνάβητε πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ εἴπατε αὐτῷ· τάδε λέγει ὁ υἱός σου Ἰωσὴφ, ἐποίησέ με ὁ Θεὸς Κύριον πάσης γῆς Αἰγύπτου, κατάβηθι οὖν πρός με, καὶ μὴ μείνῃς· καὶ κατοικήσεις ἐν γῇ Γεσὲμ Ἀραβίας· καὶ ἔσῃ ἐγγύς μου σὺ καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ υἱοὶ υἱῶν σου, τὰ πρόβατά σου καὶ οἱ βόες σου, καὶ ὅσα σοι ἔστί· καὶ ἐκθρέψω σε ἐκεῖ· ἔτι γὰρ πέντε ἔτη λιμός· ἵνα μὴ ἐκλείπῃς σὺ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντά σοι ἰδοὺ οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν βλέπουσι, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ Βενιαμὶν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅτι στόμα μου τὸ λαλοῦν πρὸς ὑμᾶς· ἀπαγγείλατε οὖν τῷ πατρί μου πᾶσαν τιμὴν δόξαν μου τιμῶ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὅσα εἴδετε· καὶ ταχύνατε, καταγάγετε τὸν πατέρα μου ὧδε· καὶ ἔπεσεν ὅλῃ τὴν ζάχηλον Βενιαμὶν τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῷ, καὶ Βενιαμὶν ἔκλαυσεν ὅλῃ τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ· καὶ καταφιλήσας πάντας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτοῖς· καὶ μετὰ ταῦτα, ἐλάλησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πρὸς αὐτόν· καὶ ἠκούσθη ἡ φωνὴ εἰς τὸν οἶκον Φαραὼ, λέγοντες· ἥκασιν οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ· ἐχάρη δὲ Φαραὼ, καὶ ἡ θεραπεία αὐτοῦ.

Περικόμμων Ψαλμὸς ριὸ. Ἦχος δ'.

Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον.

Στίχ. Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΟΣ φυλάσσει τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ τὴν γλῶσσαν, διατηρεῖ ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· θρασὺς καὶ αὐθάδης καὶ ἀλαζὼν λοιμὸς καλεῖται, ὃς δὲ μετριοπαθεῖ, εὐθύμως· ὑπομένει ὀκνηρὸν ἀποκτεῖνειν· ὁ γὰρ προαιρούμενος ἀεὶ χαρᾶς αὐτὸν ποιεῖ τι· ἀσεβὴς ὑπομένει ὅλλυ τὴν ἡμέραν ὑπομένειν κακῶς· ὁ δὲ δίκαιος ἐλεᾷ καὶ οἰκτείρει ἀφειδῶς· θυσίαι ἀσεβῶν βδέλυγμα Κυρίῳ, καὶ γὰρ εὐθυμούμενος προσφέρουσιν αὐτάς· μάρτυς ψεύδης ἀπολεῖται, ἀνὴρ δὲ ὑπήκοος φυλασσόμενος λαλήσει· ἀσεβὴς ἀνὴρ ἀναιδῶς ὑφίσταται προσώπῳ, ὁ δὲ εὐθὺς αὐτὸς συνιεῖ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ· οὐκ ἔστι σοφία, οὐκ ἔστιν ἀνδρεία, οὐκ ἔστι βουλὴ πρὸς τὸν ἀσεβῆ· ἵππος ἑτοιμάζεται εἰς ἡμέραν πολέμου, εὐθὺς δὲ Κυρίου ἡ βοήθεια· Αἱρετώτερον ὄνομα καλὸν ἢ πλοῦτος πολύς, ὑπὲρ δὲ ἀργύριον καὶ χρυσίον χάρις ἀγαθή· πλούσιος καὶ πτωχὸς συνήντησαν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους δὲ ὁ Κύριος ἐποίησε· πανοῦργος ἰδὼν πονηρὸν πεμφθέντα κρατῆσαι, αὐτὸς παραδίδεται· οἱ δὲ ἄφρονες παρελθόντες ἐζημιώθησαν· ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου καὶ πλοῦτος καὶ δόξα καὶ ζωή.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῷ Περικομμωμένῳ.

Τῇ ϛ. τῇ Βαΐων ἐν τῷ Ὄρθρῳ τὰ ἑαδικά. Μετὰ τὸν δ. στιχολ. καθίσ. ἀποστολικὰ τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὸν β'. στιχολ. λέγομεν τὸ παρὸν κάθ. τῷ κυρίῳ Ἰωσήφ· Ἦχος πλ. δ.

Τὸν συναναρχον.

ΘΕωρίαν, καὶ σκέψιν ὅσην συζυξάντες, πρὸς Χριστὸν ἱκεσίαν σκηνώμωμεν ἀσύγκριμον, τὸν

τεθαμμένον ἡμῖν ὦν, ὡς ἄλλον Λάζαρον, ὅπως ζωώσῃ τῇ αὐτοῦ ὑπερουσίᾳ τὴν φρικτὴν, Βαΐα δικαιοπαίπως αὐτῷ προσφέρων, καὶ κράζων· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος.

Θεοτοκίον.

Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ πολυώδυνα, καὶ σαρκός μου τὰς νόσους ἐν τάχει ἴασαι, τὰς τῆ νοΐ μου ἐκβοπὰς ῥῆξον, παράμωμε, ἐν γαλήνῃ λογισμῶ ὠχὰς προσφέρειν καθαρὰς τῷ Βασιλεῖ τῷ ἁπάντων ἀξίωσον, Θεοτόκε, καὶ ἐξαιτεῖσθαι πταισμάτων ἄφεσιν.

Εἰς τὸν τρίτον στιχηρὰ προσόμοια τὸ πρῶτον κάθισμα τῆ Κυρίᾳ Θεοδώρᾳ, ἦχος πλ. β΄.

Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Δοιημερεύει σήμερον θανὼν ὁ Λάζαρος, ἐν δὲ τέτῳ χύσει λύπης τὰ δάκρυα αἱ σύζυγοι, Μαρία σὺν τῇ Μάρθᾳ τὸν λίθον τῶ μνήματος προβλήπτουσαι· ἐφίσταται ὁ κτίσης σὺν τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς τὸν θάνατον σκυλεῦσαι, δυρόμενος τὸν ζωὴν· διὸ βοήσωμεν αὐτῷ, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον. Ὁ αὐτὸς ἦχος.

Ἁγία Δέσποινα τῶ Θεῶ ἡμῶν Μήτηρ, ὡς τὸν ἁπάντων Ποιητὴν ἀπορρήτως τεκοῦσα, ἱκέτευε σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς ἱκανῶς τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ ἄφεσιν ἡμῖν δοῦναι ἀνομημάτων.

Ἰδιόμελον τοῦ Κασσιανῆ τῶ Μελωδῶ, ἐν τῷ Τριῴδῳ τῶ Κυρίου Γεωργίου, ἐν ᾧ ἀκολουθεῖται ἡ ᾠδὴ, ᾠδὴ δ΄. ἦχος πλ. δ.

Τὴν θείαν ἔννοιάσας σου κένωσιν.

Ἀκτῖσι τῆς ἡμῶν ᾠδοκλήστου κατοικισμένης ἐν φρενὶ ἁμαρτημάτων φωτίσατε, τοὺς δούλους, φωσφόροι, ὑμῶν ἀνυφημοῦντας, Ἀπόστολοι.

Λιταῖς συμπαθείᾳ συζεύξαντες πρὸς ἱκεσίαν τοῦ Χριστοῦ, πιστοὶ, ἐκκόψαι ἀσυδόσμου, ὅπως ἡμᾶς ἀναστήσῃ ἐκ τάφου τῆ κρυφίων παθῶν ἡμῶν.

Φιλίαν σαρκικὴν ἀφοσιώσωμεν οἱ νεκρωθέντες τῇ ψυχῇ, καὶ προσφιλεῖς χρηματίσωμεν τῷ λυτρωτῇ, ὅπως φίλους φρικτῆς ἡμᾶς λυτρώσηται κρίσεως.

Πρόφης τῷ Λαζάρῳ τὴν κοίμησιν, ὃν μετ' ὀλίγον ἀνιστᾶν, ἐκ θηλαζόντων τὴν αἴνεσιν κλαδηφορούντων προσδέξῃ, τῷ Πάθει σου, Σωτὴρ μου, τὰ σύμβολα.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ τὸ θεῖον ὕδωρ ἀνέβλυσεν ἀθανασίας, καὶ ζωῆς, Θεοκυήτορ παράμωμε, ᾧ οἱ γαλόμενοι δίψης, ἀχῆ, θανατηφόρε ῥαθήσονται.

Εἰς τοὺς Αἴνους τὰ κυρίε Θεοδώρα, ἦχος πλ. β΄.

Κήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν σου.

Ἐνδαπίτεται Λάζαρος, καὶ ἐν τῷ τάφῳ αἱ φῶτ Μάρθαι νυῶ πενθοῦσι τε, καὶ κλαίουσιν, ὅπως ἐλεηθῶσι τὸν ζωοδότην γλιχόμεναι.

Θάνατος ἄρχεται σκοτιματίζεσθαι, ἐπὶ σοὶ αὐτὸν σε ἄφιξιν, Χριστὲ, αἰσθόμενος· ὡς ζωὴ γὰρ φρῶδον αὐτὸν δείξεις τοῖς πέρασιν.

Δόξα.

Μονὰς ἁπλῆ, ἄκτιστε, ἄναρχε φύσις, ἡ ἐν Τριάδι ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον Υἱὸν ἐν χρόνῳ, Θεογεννῆτορ, ἀπερίγραπτος ἀπεκύησας, ξένον θαῦμα, μένασα Παρθένος ἀληθέστατα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Στίλθητε, ἤκετε οἱ ἐν ἐρήμοις, καὶ ἐν αὐλαίοις ὑπαντῆσαι τὸν ἐρχόμενον δὶς πάλιν Κύριον τῆς δόξης ἐν ᾄσμασιν.

Ὁ Ἰαμβικός.

Ἀκήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν σου, καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐξέστην, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὠδὴ ἡ. Σοὶ τῷ παντεφόρῳ.

Λίθον τὸν βαρὺν ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας ἄφελε, ἵνα βοήσωμεν τὸν πανοικτίρμονα, λίθοι φανέντες τῷ ἀκρογωνιαίῳ λίθῳ, θηρεύσει Ἀπόστολοι Κυρίου.

Γόμφῳ, τοῖς σοῖς φερωνύμοις φίλοις, ὁ φίλος μου Λάζαρος ἤδη κεκοίμηται· τοῦτον ἐγείρων, κοιμήσω τῷ θανάτῳ τὸν ὀλεθρευτικὸν πάντων ἐχθρὸν εἰς αἰῶνας.

Ῥάσει τῇ ψυχῇ, καὶ ταπεινεῖ τῇ γνώμῃ γεγόμενοι χαίρει, ὑποδεχόμεθα φῶς τὸν πάντων ἐρχόμενον Διαιτοῦν, τὸν ἀλαζονείαν τῷ πυρὶ συντρίψαι.

Θεοτοκίον.

Πλίου σε φωτὸς περιφωτισμένοις βλέπει Προφήτης, παράμωμε, τὸν φωτοδότην ᾧ τίκτεις ἀφράστως ἡμῖν ὁμοιωθέντα, ὃν ὑπερυψῶμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Οἱ σοφοὶ σου Προφῆται.

Μείνατε, καὶ Μάρθα νυῦ θρηνῳδοῦσιν ἐν τάφῳ, κατακειμένον βλέπουσαι τὸν Λάζαρον, καὶ πόνῳ ἀναβοῶσιν· εἰ μὴ Χριστὸς ἐνταῦθα, ὁ σύζυγος ἡμῶν οὐκ ἂν τέθνηκεν.

Ἅιδης προσδοκάσθω ὀλεθρεύθῆναι· ἡ γὰρ ζωὴ ἐπιλάμπεται τὸν Λάζαρον ἐγεῖραι ἀναβοῶντα, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἀνάρχῳ καὶ γνησίῳ τε, καὶ προσόντῳ Πατέρα προσκυνοῦντες τὸν γνήσιον τε, Υἱὸν δοξάζομεν τὸν γνησιότητα, ὑμνοῦντες τὸ συνεκλάμπον πατρί τε, καὶ Υἱῷ Πνεῦμα ἅγιον.

Θεο-

Θεοτοκίον.

Ὃν ἔτεκες, Παρθένε, ἀνεμποδίστως, σῴζοντας ὡς φιλάνθρωπον μὴ σφαλείσης δυσωπῆσαι, ἵνα κινδύνων σώσῃ τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰς ἀρετὰς ὡς κλάδους, καὶ ὡς βαΐα φέρων ὑπαντῶ ἐπιμέσῳ Βασιλέως, πιστοὶ, βοῶντες, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν· ὁ Εἱρμός.

Οἱ ὅσιοι σε Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ τὰ Χερουβὶμ ὑμνήσαντες, τὸν ζῳοποιὸν ὕμνον ἀναβοῶντες, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ἡσυχία χρώμεθα.

Τῆς φιλίας ῥῦσαί με τῇ δούλῃ, Δέσποτα Χριστὲ, ὁ φίλος σου τοὺς σοφοὺς διδάξας Μαθητὰς, μεθ' ὧν ἀφικόμενος, ἐξήγειρας φίλον σε πιστὸν, Σῶτερ, τὸν Λάζαρον, ὃν ἐλεήσας ἀνυμνοῦντά σε.

Συμπλήρωσαι, Κύριε, τῆς ψυχῆς πλήρωσον ἡμῶν καρδίας τε, καὶ τὸν νοῦν, εὐπλαγχνε, χαρᾷς ταῖς τῶν Ἀποστόλων σου ἱκεσίαις, τῶν ἀληκτως ἀγαπησάντων σε, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Δωδεκὰς τοῖς ἔλκεσι τῆς κακίας, τάφον κατοικῶ τῆς ῥαθυμίας, Χριστὲ, ὄθεν σοι βοᾷ, ἀνάστησον, σῶσόν με, ὅπως καὶ ὡς κλάδοις ἀρετῶν καθυπαντήσω σοι, ἀνακράζων Ὡσαννὰ τῷ Θεῷ.

Θεοτοκίον.

Ἐν δυσὶ θελήσεσι, καὶ οὐσίαις τυποῖς ὑμῶν Υἱὸν τὸν μονογενῆ, Κόρη, τῷ Πατρὶ, γνώμονα ἄνθρωπον, ἵνα ἡμᾶς δείξῃ κοινωνοὺς φύσεως, ἄχραντε, θεουργὸς ὑπέρθεον.

Ἄλλος. Ἀναστήσω συλλήψεως.

Ἐν τάφῳ ὁ Λάζαρος διεπαρρήσιάσατο σήμερον, ἐκ δεῦρο τούτῳ χρῶσι τὰ δάκρυα Μαρία τε, καὶ Μάρθα, ὡς ἀδελφαὶ γνήσιαι. Χριστὸς δὲ ἔρχεται πρὸς αὐτὴν σὺν τοῖς θείοις Ἀποστόλοις, δεῦτε μέσιον τεμένους.

Θανάτου παύλιθρε, ἐνδίκῳ τῷ καταλύσιν, οἱ πυλωροί σε τὰ κλείθρα βλέποντες, καὶ γὰρ δι' ῥημάτων σωθήσεται σε τὰς πύλας, Χριστὸς τὸν Λάζαρον ἀνιστῶν, πίστει φέρων τὸν τέτο φόβῃ, ὁ Περφήτης σοι βοᾷ σωτὴρ ἡμῶν.

Δόξα.

Μόνε μονογενὴς μονογενοῦς Υἱὲ Πατρὸς, καὶ μόνε μόνε, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα· ἐκ μόνου μόνε Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα, Κύριε κύριον ὄντο ὄν· ὦ Τριὰς μονὰς ἁγία, σῶσόν με δοξολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν.

Τὸ θαῦμα τῆς πίστεως σε καταπλήττει με, παράμομε, πῶς συλλαμβάνεις ἀπόρως τὸν ἄληπτον, ἀπὸ τῆς παρθενίας, χρηματίσασα ὡς Μήτηρ; τὸ γὰρ φύσιν πᾶσα λαβοῦσα, τὸ πικτόμενον προσκυνεῖ, ὅσα θέλει γὰρ, ἐκ δυνάται.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ Κύριος ἔρχεται καθίσαι, ὥσπερ γέγραπται, ἐπὶ τῇ πόλει· λαοὶ ἑτοιμάσθητε, προσδέχεσθαι ἐν φόβῳ τὸν πάντων Βασιλέα μὴ βαΐων ὡς νικητὴν, τῷ θανάτῳ, καὶ τῷ ᾅδῃ ἐξεγείροντα τὸν Λάζαρον.

Ὁ Εἱρμός.

Ἀπόρου συλλήψεως ὁ τόκος ἀνεμπόδιστος, μήτρὸς ἀνάνδρου ἄφθορος ἡ κύησις, Θεὸς γὰρ ἡ γέννησις καινοποιῶν τὰς φύσεις· διὸ σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ, ὡς θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τὸ Φωταγωγικὸν τῆς ἤχου· εἰς τὸν στίχ. τὸ ἱλάσθητι. τῆς ἡμέρας Δίς, ἦχος πλ. δ.

Δεῦτε πρὸ τέλους, πάντες ἀδελφοὶ, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ προσέλθωμεν τῷ ἐσπλάγχνῳ Θεῷ· τὰς βιωτικὰς ἡδυπαθείας ἀπορρίψαντες, τῇ ψυχῶν τιλῷ φερντίδα ποτισώμεθα· τῇ βεσμάτων τοὺς ὑδατας δι' ἐγκρατείας βδελυξάμενοι, τῆς ἐλεημοσύνης δρεπανισώμεθα· δι' ἧσπερ γὰρ, ὡς γέγραπται, ἔλαθον τινὲς ξενίσαντες Ἀγγέλους· θρέψωμεν δῆτα τῷ πεινῶντι τὸν θρέψαντα ἡμᾶς οἰκείᾳ σαρκί· ἐνδύσωμεν ἑαυτοὺς τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὡσπερ ἱμάτιον, ἵνα ταῖς φρισβείαις τῆς ἀχράντου Θεοτόκου, καὶ Παρθένου Μητρὸς τῆς ἀφίσεως τυχόντες τῇ ἁμαρτιῶν, ἐν παῤῥησίᾳ πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν. Κύριε ῥῦσαι ἡμᾶς τῆς ἐξ ὀνύμων ἀποφάσεως, καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς τῆς ἐκ δεξιῶν σου ψηφάσεως, ὡς ἐλεήμων, καὶ φιλάνθρωπος.

Μαρί.

Ἐν ταῖς βασάνοις ὄντες οἱ Ἅγιοι, ἀγαλλόμενοι ἀνεβόων, σωαλλάγματα ἡμῖν δεῖ ταῦτα πρὸς τὸν Δεσπότην, ἀντὶ τῆς ἐπανισαμένων μωλώπων τοῦ σώματος φωτεινὸν ἔνδυμα ἐν τῇ ἀναστάσει ἐπαθήσα ἡμῖν, ἀντὶ τῆς ἀτιμίας οἱ στέφανοι, ἀντὶ δεσμωτηρίων ὁ Παράδεισος, καὶ ἀντὶ τῆς μετὰ κακούργων καταδίκης ἡ μετὰ Ἀγγέλων δόξα σωῆ· διὸ δυνηθεῖς αὐτῶν, Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἡ κατακαταμπή.

Ἡ Περσκελισγμένη ἐκ πασῶν τῆς γενεῶν εἰσάκουσον τῆς φωνῆς ἡμῶν, καὶ δώρησαι τὰ αἰτήματα τῇ ψυχῶν ἡμῶν, λύτρωσιν παθῶν, καὶ τῇ ὀδυνῶν δῆτα τῇ Ἀποστόλων, πάντα δυναμένη, ὡς Μήτηρ Θεοῦ.

Εἰς τὸν Τετάρτων τροπαρίων τῆς Ὑμνητρίας, ἦχος α.

Τῆς φωνῆς τῶν οἰκτιρμῶν σου, Κύριε, μὴ ὀπισλάθῃ· μνήσθητι, ὅτι πάντοτε εἰς σὲ τὴν ἐλπίδα ἐθέμεθα τὸν πάντα δυνάμενον, καὶ βοήθησον ἡμῖν δρόμεθα.

Περκείμ. Ψάλμ. ριζ'. ἦχος δ'.

Αὕτη ἡ πύλη τῦ Κυρίε, δίκαιοι εἰσελεύσονται.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι τῷ Κυρίῳ ὅτι ἐπήκοόν μου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Οὕτω λέγει Κύριος· ὃν τρόπον ἐὰν εὑρεθήσεται ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυϊ, καὶ ἐροῦσι, μὴ λυμαίνῃ αὐτὸν, ὅτι εὐλογία ἔστιν ἐν αὐτῷ· οὕτω ποιήσω ἕνεκεν τῦ δούλου μου, τοῦ μὴ ἀπολέσαι πάντας· καὶ ἐξάξω τὸ ἐξ Ἰακὼβ σπέρμα, καὶ ἐξ Ἰούδα, καὶ κληρονομήσει τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου· καὶ κληρονομήσουσιν οἱ ἐκλεκτοί μου, καὶ οἱ δοῦλοί μου, καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ· καὶ ἔσονται ἐν τῷ ἄρρωστῳ ἐπαύλεις προβάτων· καὶ φάραγξ Ἀχὼρ εἰς ἀνάπαυσιν βουκολίων τῷ λαῷ μου, οἳ ἐζήτησάν με· ὑμεῖς δὲ οἱ ἐγκαταλιπόντες με, καὶ ἐπιλανθανόμενοι τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου· οἱ ἑτοιμάζοντες τῷ δαιμονίῳ ξάπεζαν καὶ πληροῦντες τῇ Τύχῃ κέρασμα, ἐγὼ ὡδαδώσω ὑμᾶς εἰς μάχαιραν, πάντες ἐν σφαγῇ πεσεῖσθε· ὅτι ἐκάλεσα ὑμᾶς, καὶ οὐκ ὑπηκούσατε, ἐλάλησα, καὶ παρηκούσατε, καὶ ἐποιήσατε τὸ πονηρὸν ἐναντίον μου· καὶ ἃ οὐκ ἐβουλόμην, ἐξελέξασθε· διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ οἱ δοῦλοί μου φάγονται, ὑμεῖς δὲ πεινάσετε· ἰδοὺ οἱ δοῦλοί μου πίονται, ὑμεῖς δὲ διψήσετε· ἰδοὺ οἱ δοῦλοί μου εὐφρανθήσονται, ὑμεῖς δὲ αἰσχυνθήσεσθε· ἰδοὺ οἱ δοῦλοί μου ἀγαλλιάσονται ἐν εὐφροσύνῃ, ὑμεῖς δὲ κεκράξεσθε διὰ τὸν πόνον τῆς καρδίας ὑμῶν, καὶ ἀπὸ συντριβῆς πνεύματος ὀλολύξετε· καταλείψετε γὰρ τὸ ὄνομα ὑμῶν εἰς πλησμονὴν τοῖς ἐκλεκτοῖς μου, ὑμᾶς δὲ ἀποκτενεῖ Κύριος· τοὺς δὲ δούλους μου κληθήσεται ὄνομα καινὸν, ὃ εὐλογηθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς· εὐλογήσουσι γὰρ τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν.

Περκείμενον Ψαλμὸς ριθ'. ἦχος δ'.

Ὁ δὸν ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν ἐ.

Στίχ. Νομοθέτησόν με Κύριε τὴν ὁδὸν τῦ.

Τῇ ἑ. Ἐστέρας ἡ συνήθους τροπολ. εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσωλῆν στίχ. ς'. καὶ Ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τῷ Κυρίῳ Ἰωσὴφ· ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστων πληθείς.

Τῶν Ἀποστόλων δυὰς ἱεραρχὴ ἕνα τῆς Τελάδος σε ὑπεδέξατο, Χριστὲ, νῦν φῶς σὺ ἀποστέλλεις ἀγάγαι πᾶλιν ὑποζυγίῳ ὑόν, ὡς γέγραπται· ἐφ' ᾧ ταπεινούμενος καθίσεις, ἀπαλαγχθεὶς, τῷ ἐν ὑψίστοις δεδόξασται πᾶσι τοῖς σὲ ποθοῦσι, ἑτοιμαζόμενος, καὶ τοὺς ἀλλοίως ὑποκύψαντας φρενοβλαβῶς, Λόγε, παίδευσον, λογικὰς ἀπεργάσῃ ὡσαύτως σοι λατρεύοντας.

Ὅμοιον.

Καθυποδέχει Σιὼν τὸν Βασιλέα, ἰδοὺ σοι φραύστης ἤδη ἐφίσταται, ἐξαναστήσας τὸν Λάζαρον, καὶ καταλύσας τὸ τῦ θανάτου πικρὸν βασίλειον· πληθὺς θεοσύλλεκτος τῇ ἱερῶν Μοναστῶν μὲν μεγάλων ἀθρόωσε, καθυπαντῆσαι μὲν Βαΐων χερσὶ, κραυγάζοντας, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος σῶσαι ἡμᾶς βοητὴν δὲ πάθους Σταυρῦ, καὶ ἀπάθειαν πᾶσι χαρίζεσθαι δι' ἀγαθότητα.

Ἕτερον στιχ. προσόμοιον. τῷ Κυρίῳ Θεοδώρου.

ἦχος πλ. δ'. Ὁ ἐν Ἐδέμ.

Ὁ Σεραφὶμ τοῖς ἄνω φοβερὸς, Χριστὲ, ἐποχούμενος, ὡς Θεός τε καὶ τῇ ὅλων ποιητὴς, αὐτὸς ἐν πώλῳ ὄνου ἐπὶ γῆς καθεδεῖσθαι ὑπέστησας, ὡς ὑπάρχων καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπικῶς· ἡ Βηθανία ἀγάλλεται, ὡς δεχομένη σε, Σωτῆρ. Ἱερσόλυμα χαίρει δέ, ὡς προσδεκῶντα σε λαβοῦσα· θεάται τὸν θνητὸν, προαιθόμενον τὸν Λάζαρον φοιτᾶν ἐκ τῦ νεκροῦ· καὶ ἡμεῖς τοῖς Βαΐοις προϋπαντῶμεν τελοῦντες ἐν χαρᾷ, ἀνυμνοῦμεν τὸ κράτος τῆς ἀγαθότητός σου Κύριε.

Καὶ τὸ Μεγαλυν. Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Εἰσόδου Περκείμ. Ψαλμ. ριθ'. ἦχος πλ. β'.

Πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με.

Στιχ. Κύριε ῥῦσαι τὴν ψυχήν μου ἀπὸ χειλέων ἀδίκων.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀπάρας Ἰσραὴλ, αὐτὸς καὶ πάντα τὰ αὐτῦ, ἦλθεν ἕως τοῦ φρέατος τοῦ ὅρκου· καὶ ἔθυσε θυσίας τῷ Θεῷ τοῦ Παζὸς αὐτοῦ Ἰσαάκ· εἶπε δὲ ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραὴλ ἐν ὁράμασι τῆς νυκτὸς, εἶπεν· Ἰακὼβ, Ἰακώβ· ὁ δὲ εἶπε· τί ἔστιν; ὁ δὲ λέγει αὐτῷ· ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς τοῦ πατέρος σου· μὴ φοβοῦ καταβαίνων εἰς Αἴγυπτον· εἰς γὰρ ἔθνος μέγα ποιήσω σε ἐκεῖ· καὶ ἐγὼ καταβήσομαι μετὰ σοῦ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐγὼ ἀναβιβάσω σε εἰς τέλος· καὶ Ἰωσὴφ ἐπιβαλεῖ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς σου. Ἀνέστη δὲ Ἰακὼβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὅρκου· καὶ ἀνέλαβον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸν πατέρα αὐτῶν, καὶ τοὺς γυναῖκας αὐτῶν ἐπὶ τὰς ἁμάξας, ἃς ἀπέστειλε Ἰωσὴφ ἆραι αὐτόν· καὶ ἀναλαβόντες τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, καὶ πᾶσαν τὴν κτῆσιν, ἣν ἐκτήσαντο ἐν γῇ Χαναάν, εἰσῆλθον εἰς Αἴγυπτον, Ἰακὼβ, καὶ πᾶν τὸ σπέρμα αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, υἱοὶ, καὶ υἱοὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, θυγατέρες, καὶ θυγατέρες τῶν θυγατέρων αὐτοῦ· καὶ πᾶν τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἤγαγεν εἰς Αἴγυπτον:

Περκείμ. Ψαλμ. ρι'. ἦχος πλ. β'.

Κύριος φυλάξει σε ἀπὸ παντὸς κακοῦ.

Στίχ.

Εἰχ. Ἡ ἐκ τῶν ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη.

Παροιμιῶν τὸ Ἀναγνωσμα.

Υἱὲ ἐὰν σοφὴ γένηταί σοι ἡ καρδία, εὐφρανεῖ καὶ τὸν ἐμὸν καρδίαν· καὶ ἐνεξέξῃ λόγοις τοῖς σοῖς μὴ ζηλώσῃ σοὺς τὰ ἐμὰ χείλη, ἐὰν ὀρθὰ ᾖσιν· μὴ ζηλώσῃ ἡ καρδία σου ἁμαρτωλὸς, ἀλλὰ ἐν φόβῳ Κυρίου ἴσθι ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐὰν γὰρ τηρήσῃς ἄυτὰ, ἔσαι σοι ἐκρονα, ἡ δὲ ἐλπὶς σε οὐκ ἀπορήσεται· ἄκουε υἱὲ, & σοφὸς γίνε, καὶ κατεύθυνε ἐνοίας σῆς καρδίας· μὴ ἴσθι οἰνοπότης, μὴ δὲ ἐκτένε συμβολὰς, κριὸν τε ἀδρεκτομὸς· πᾶς γὰρ μέθυσος & πορνοκόπος· πτοχεύσει, καὶ ἐνδύσεται ῥιθήρηγμβια καὶ ῥακιδὴ πᾶς ὑπνώσης. Ἄκουε υἱὲ πατέρος τὸ γεννήσαντός σε, καὶ μὴ καταφρόνει ὅτι γεγήρακά σε ἡ μήτης· κραλὸς ἐκδέξεται πατὴρ δίκαιος, ὅτι δὲ υἱὸς σοφὸς εὐφρανεῖται ἡ ψυχὴ αὐτῦ· εὐφρανθήσω ὁ πατὴρ σε ὅτι σοὶ, καὶ χαιρήσω ἡ τεκοῦσά σε· δὸς μοι υἱὲ σὸν καρδίαν, οἱ δὲ σοὶ ὀφθαλμοὶ ἔμοὶς ὁδὸς τηρείτωσαν· πόθεν γὰρ τεζηκμήμιον ἔζιν ἀλλοζίον οἶκος, καὶ φρέαρ ἐτενὸν ἀλλοζίον· ἕδετ γὰρ σωτόμως ἀπολεῖται, καὶ πᾶς φθονέμος ἀναλωθήσεται· τίνι υἱαί; τίνι δόρυβος; τίνι κείσεις; τίνι δὲ ἀπδίαι & λέγω; τίνι σωζήμισαι ὀβρικεῖς; τίνος πολιτὸν οἱ ὀφθαλμοί; ἐ γὰρ ἐγχρονίζοντων ἐν οἴνος; ἐ γὰρ ἰχνεύόντων τῦ πότου γίνονται; μὴ μεθύσκου ἐν οἴνοις, ἀλλὰ ὁμιλεῖτε ἀνθρώποις δικαίοις, & ὁμιλεῖτε ἐν φιλοπότοις· ἐὰν γὰρ εἰς τὰς φιάλας καὶ τὰ ποτήρια σῆς τὰς ὀφθαλμὰς σε, ὕστερον ἀβεπαπήσεις γυμώτερος ὑπάρχε· τὸ δὲ ἔρχετον ὥσπερ ὑπὸ ὄφεως πεπληγὸς ἐκτένεται, καὶ ὥσπερ ὑπὸ κερόεσε βέγκεῖται αὐτοῦ ὁ ἰός. Οἱ ὀφθαλμοί σε ὄταν ἴδωσιν ἀλλοζίαν, τὸ ζόμα σε τότε λαλήσε σκολιὰ, καὶ κατακείσῃ ὥσπερ ἐν καρδίᾳ θαλάσσης, & ὥσπερ κυβερνήτης ἐν πολλοῦ κλύδωνι· ἐρεῖς δὲ, τύπτησόν με, καὶ οὐκ ἐπόνεσα, καὶ ἠνέπαζάν μοι, ἐγὼ δὲ οὐκ ἤδειν πότε ὄρθρος ἔσαι, ἵνα ἔλθω ζητήσω μεθ' ὧν σωπλάζομαι· υἱὲ μὴ ζηλώσῃς κακὰς ἀνδρας, μὴ δὲ ὀπτθυμήσῃς ἕβῃ μετ' αὐτῶν· ψθονεῖ γὰρ μελετᾷ ἡ καρδία αὐτῶν, καὶ πόνος τὰ χείλη αὐτῶν λαλεῖ· μὴ σοφίας οἰκοδομεῖται οἶκος, καὶ μὴ σωπόσεως ἀνορθῶται· μὴ αἰσθήσεως ἐμπίπλανται τὰ ταμιεῖα, ὁκ παντὸς πλούτε πολλοῦ καὶ καλοῦ· κρείσσων σοφὸς ἰσχυρὸς, & ἀνὴρ φρόνησιν ἔχων γαυρίᾳ μεζάλῳ.

Εἰς τὸν ϛίχ. τὸ Γ ἡδύμ. τῆς ἡμέρας Δὶς, ἦχ. πλ. δ'.

Τοῦ πλουσίου τῆς ἀσωπαθῦς ὁμοιώσεως, καὶ ἁμαπαδότε γνώμης ῥῦσαί μα, Χριτὲ ὁ Θεὸς· ὁ δι' ἐμὲ Σταυρῦ σε καθυπεισμὸν τῦ ἁμαρπαδῦ κλῆδ' ποιοπάμβυθον. Λαζάρε δὲ τῦ πτωχῦ τῆς ἐγκαιότε ὑπομονῆς ζηλωτὰ ἀνάδειξον, καὶ τῦ κόλπου τῦ Πατριάρχου Ἀβραὰμ μὴ ἀποξενώσῃς με δέξε τὸ μέγα σε ἔλεος.

Μαρτ.

Μ' Ἀρτυρες Κυρίε πάντε τόπον ἀμείζετε, & πᾶσαν νόσον θεραπεύετε· καὶ νεῦ φριεβόσαπε, ῥυσθῶσαι τῦ παζόντος τῦ ἐγθρῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν, δεόμενοι.

Δόξα. Καὶ νῦν, σαυροθεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Ὦ τῦ θαύματος!

Ὦ τῦ θαυμάτος! Σαύμασεν ἐκ μυσηρίε φεικτῦ, ὦ φεικτῆς ἐγχειρίσεως, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε οἷς ἔβλεπε ἐν μέσῳ δύο λῃζῶν κρεμάμενον, τὸν ἀναθυμίως φεικτῶς κυήσασα, ἔλεαι λέγουσα, οἶμοι τέκνον φίλτατον, πῶς ὁ ἄνυδος δῆμος, καὶ ἀχάρεις Σταυρῷ θεοσήλωσε.

Τῇ Παρασκευῇ τῆ Βαΐων, ἐν τῷ Ὀρθρῳ τὰ ἴδιόμελα. Μετὰ τὸν ἁ. εὐαγγ. κανὼν. σαυρόσιμα τῆς Ὀκτωήχου. Μετὰ δὲ τὸν β'. στιχολογ. κάθισμα τὸ σαυρὸν κάθισμα. τῦ κυρίε Ἰωσὴφ· ἦχος δ'.

Ταχὺ φθονεροὶ λαοὶ θε.

Τὰς ἀποσολλιται τῆ Μαθθαῖῳ ἀγαγεῖν ἡ πῶλον, ὡς γέγραπται, ἐν ᾧ Χριτὸς ὄπιβάς, ὡραῖος ἐλάυνεται, αἴνεσιν ὁπαῖοι κατατίσαυσαν θεῖαι· τῶν ὧν ὑπαπάσας ὑπεκρύβμβ αὐσαδαίως, Βαΐα ἀριτῆ· αὐτῷ φέροντες ἀσάζιον.

Σταυροθεοτ. Ὅμοιον.

Παρθένε ἁσαίμωμε, Μήτηρ Χριτῦ τῦ Θεῦ, ῥομφαία δῆλδε σε τῶν ἁσαγίων ψυχὴν, ὡίκης σαυρώμβον ἔβλεψας ἐκχυσίως τὸν Υἱὸν, καὶ Θεὸν σε· ὕπερ ἀλογημβίαν δυσωπᾶσθε μὴ ἁσαίσῃ, συγχῴσηον πᾶσι μάπων κομῇ νοσέας δωρήσασθαι.

Εἰς τὸν γ'. στιχολ. κανὼν. τὸ κυρίε Θεοδώρε· ἦχ. πλ. δ'. Ἀγίοις ὁκ νομικῶν.

Τὰς γὰρ Μαθθαῖῳ ἀποσέλλεται σήμερον τὸν πῶλον ἀγαγεῖν τῷ Δεσπότῃ τῶν ἁπάντων, ἔρχεται ὄπιβῆναι ὁ ὀχήμβιος· Στεφθὶμ πλάδιαν· ἄρχεται ἀναπαύεσθαι ὁ κοσμοκράτωρ παμφάγος· θάνατος, ὃς Λαζάρε φεῦσον σκυλάδεις τὸ ἄβυθος τῶν ἀνθρώπων.

Σταυροθεοτ. Ὅμοιον.

Τῶ παῖδα Τῖὸ ἡ ἀγνὴ ἐφεῦσα, Ὀρθωσα γρεφος, καπλάλαξε μέλος· πῶς σε τὸν ἀσοτήτος Ἀγγέλων ὕμνοις δοξολογύμβιον παῖδες Ἑβραίων, φῶ μοι, Πλάτε κείσει Τῖὲ παῤῥησιασε· ὑμολογῶ σε, Λόγε, τὸν πολλὸ, κὴ ἀῤῥητον ἀπαλαγχίας.

Ψαλλομβν τὸν Κανόνα τῦ Μιλιάς· καὶ τὰ Ἐξαπόσειλα τὸ κυρίε Ἰωσὴφ· καὶ στιχολογήσαι ἡ ὠδὴ ἡ. ἦχος δ'.

Δι' εὐπαλῆ μοι Κύριε.

Ἐπὶ Σταυρῷ σὺ Κύριε ὑπνώσας, μεταβέβληκας εἰς ὕπνον, Δέσποτα, τὸν θάνατον. Λάζαρον γὰρ ἐβόας ὁ φίλον κεκοίμηται· ἀλλὰ ἀπολύσομαι ὀξυπνῆσαι νῦν αὐτόν.

Τῶν Προφητῶν κηρύγματα πληρῶν προφητώσμενα, προφητοπτόνον θεὸς τὴν πόλιν, Χριστὸ οἰκτίρμον, παρεγγύα κλαυθῆναι θελήματι, τὸν ἀποκλαυθέντα με δραπάζοντι τῇ φθορᾷ.

Οἱ σῶμα τὸ δυσκίνητον τῷ λόγῳ ὑποτάξαντες, δι' ἐγκρατείας, ⁊ δήσεως, μοναχοὶ, ⁊ μηδὲν Χριστῷ ὑπεναντίωται πάλῳ ὑπηβαίνοντι, ἐρρομβήσω τὸ παθεῖν.

Ῥᾶνίσι τῶν ἐλέους σε καταῤῥόσον, πανάχραντε, τὴν σκληρυνθεῖσαν μου καρδίαν φλογμοῖ τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὸν ἰσβεσμένον μου τῆς καρδίας ἀναψον λύχνον, πύλη τῶν φώτος.

Ἱερμοὶ ἄλλος τῶν κυρίων Θεοδώρου· ἦχος πλ. δ'.

Τὸν ζοφον τῆς ψυχῆς μου.

Δάσκαλε Μαθητῶν σε ἐν τῷ μέλλειν σε φθάνειν εἰς Βηθανίαν, Χριστὲ, τέλλεις ἀγάγαι σοι πῶλον, ἐφ' ὃν ἐδείς ἀνθρώπων ἐκάθισε· πλὴν γάρ σε ὑδεῖς τὰ ἄλογα ἔθνη, Σωτὴρ, καθυπέταξε.

Σὺ ἦλθες Ἰουδαίων ἐξ Ἱεροσολύμων εἰς Βηθανίαν πλοῦς, καὶ ταῖς συγγένοις Λαζάρου σήμερον μὴ συμπάσχει, ἐπ' ἂν δὲ αὔριον γεύσῃ, τεθνηκότα πεδῶντα, κινεῖται θεὸς φόνον Χριστέ.

Δόξα.

Τριὰς ἡ παναγία, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ παντεργὸν, ἡ μακαρία Θεότης, ἡ ἀνάρχος ὐσία, τὸ ζιλαμπέστατον φῶς, τὸ πανδυνατώτατον κράτος τὰς δέλεις σου φύλαττε.

Καὶ νῦν.

Σταυρῷ σε καταδῦσα ἐμπαπαρμένον τοῖς ὕλοις, Χριστὲ, ἡ Μήτηρ σου, καὶ ἐκ πλευρᾶς ζωηρᾶς σου ῥυὲν Αἷμα, καὶ ὕδωρ, καταπιζώσκετο τῇ μοιχικῇ συμπαθείᾳ, Υἱὸν γὰρ σε ἔγνω αὐτῆς.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δὲ παρεσκεύαζε ὁ Χριστὸς ὁδοιπορῆσαι πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ, οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι πάντες, ⁊ ἐν ταῖς ἐρημίαις συνέλθατε μοναχοὶ, ἀυτῷ χαρᾷ ὑπαντῆσαι σὺν πάσῃ τῇ ὑπ' ἐρανόν.

Ὁ Εἱρμός.

Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου διασκέδασον, φωτοδόται Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὁ τὸ ἀρχαίονον σκότος διώξας τῆς ἀβύσσε, ⁊ δώρησαί μοι τὸ φῶς τῶν προσταγμάτων σου, Λόγε, ἵνα ὀρθρίζων δοξάζω σε.

Ὡδὴ ἡ. Ἦν, καὶ πάντα τὰ ἐν ὠτῇ.

Τὴν αἰσθησιν, καὶ ζωὴν ἔχουσι γυναῖκες προσφιλῆ, τί ἀποδύρεσθε πικρῶς; ὦδηγίνετω, καὶ ζωώσει τὸν γνήσιον φίλον, τῇ αὐτῆ ἀναστάσει τὴν ἔγερσιν πάντων προμηνύων ὁ πάντων δημιουργός.

Κατακόσια μοναστῶν ἀθρόισθητε ὡς ἄρνες λογικοὶ, τῷ ἀρχηπόμβῳ Χριστῷ ὑπαντῆσαι νυῒ πλαδηφόροι· φοβέρχεται θέλων ὡς ἄρνιον σφαγιῶσαι ὁ Κύριος, ὅπως τλῶ τῷ λύκῳ ἐξάρμα τυραννίδος.

Ἐρχόμενον πρὸς Βηθφαγὴ, κράζε σε πολῶν ὁ δυσμενὴς ἤκουσε ᾄδης, καὶ πολῶν τῷ Λαζάρῳ ἤπλετο, λέγων· οἱ μέλλει φωνεῖν σε ἡ ζωὴ, μὴ μελλήσῃς, ἀλλ' ἔξελθε· ἔγειρε τλῶ ἐμοὶ γὰρ καταλῦσον ἐν τάχει.

Θεοτοκίον.

Ἐραί σε τῇ Προφητῇ κηρύξασι φωναὶ συμβολικῶς, πύλαι, ⁊ ὄρος, ⁊ σκηνὴ τλῶ ἁγίας, φωτὸς νεφέλαι, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ καθημένοις ἀνέτειλεν Ἥλιος, Παρθένε, ὁ μόνος φωτοδότης.

Εἱρμὸς ἄλλος. Ἄγγελοι, καὶ Οὐρανοί.

Δυὰς τῇ Μαθητῇ ἀποστελεῖσα φέρει ὑποζύγιον τῷ ὀπὶ ταῖς νεφέλαις ὑπηβαίνοντι, ὃν τὰ πάντα ὑμνεῖ, ⁊ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ θύραις ὁ Χριστὸς, λοιπὸν ἡ Βηθανία μὴ σκυθρώπαζε, εἰς γὰ χαρὰν τὸ πένθος μεταβάλλει σε, τὸν σὸν θρέμμα ἐγείρων Λάζαρον ἐκ τάφου, αὐτὸν ὑμολογοῦντα.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, ⁊ ἅγιον Πνεῦμα.

Εἷς Θεὸς ὢν ἡ Τριὰς, ἡ τῷ Παρόντι ἐκσώντος εἰς ὑπόστασιν, ἁδὲ Υἱῷ ζωπάντος εἰς ἐκπόρευσιν· ἀλλ' ἰδίᾳ ⁊ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ τεία δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Μόνη ἄφθορος κύησε, μόνη θηλάζεις βρέφος, μὴ λοχεύσασα, μόνη τὸν Κτίσλω τίκτεις, καὶ Διαπότλω σε· ἡ ⁊ Μήτηρ, καὶ δούλη, σὲ, Παρθενομῆτορ, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τοῖς φυτοῖς τῶν ἀρετῶν, καὶ αἰθηπῶς τοῖς κλάδοις, ὡς δηλῶν Χριστὸν, ἑτοιμασάμενοι πάντες, ὑποδέξασθε ὀχούμενον ἐν πόλῳ· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν. Ὁ Εἱρμός.

Ἄγγελοι, καὶ Οὐρανοὶ, τὸν ὀπὶ θρόνου δόξης ἐποχούμενον, ⁊ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψεῖτε.

Ὠδὴ ϛ'. Ὁ ὑπομείνας σου μεγαλεῖα.

Δὲ παρεσκεύαζε, ἀναβαίνομεν, Ἰησοῦ, πρὸς Πόλιν τλῶ ἁγίαν, ⁊ χρεὶ μιαφόνων ἀληθῶς ὠδαδοθήσομαι, Σταυρῷ ἀποκλαυθλῶσαι σαρκί.

Θανάτῳ θέλων, Λόγε, ἐξαρπάσαι φίλον τὸν σὸν, σαρκὶ βασανωθλῶσι δι' ἡμᾶς καπεπάγη, τὰς βροτὰς ἀθανατίζων τὰς ψυχὰς, μόνε ἀθάνατε.

Baia

Βία σωφροσύνης ἐπεισάξωμεν τῷ Χριστῷ, ἐν πάλῳ μιζιάζοντι σαρκί, καὶ προσέπεμψεν αὐτῷ, ὅτι τὸ πάθος ὁ ἐλθὼν, ἀλογητὸς εἶ, Σωτήρ.

Θεοτοκίον.

Ῥητὴ σου ἡ λεχία, Θεοτόκε Μήτηρ Χριστοῦ· διὸ σε μακαρίζομεν πιστῶς, καὶ δοξάζομεν σεπτῶς αἱ ῥῆναι τῶν ῥητόρων εἰς τοὺς αἰῶνας ἁπλῶς.

Ἄλλο. Τὸν προφητικώτατον, ὠδ.

Ἄρτι ἀπεστάλλων τὰς Μαθητὰς Χριστὸς, ἔφη, λύσαντές μοι πῶλον, ἀγάγετε δηλαδὴ. ἵνα λύσω τῆς ἀλογίας τὰ ἔθνη, καὶ καθυποτάξω, ὡς Τίὸς, τῷ Παρρί.

Ἔρχεται ὁ Κύριος, ἀνοιξόν σου τὰς πύλας, Ἐνθουσία, προσδέξαι ἐν πίστει τὸν Διαπότλον, καὶ δὸς ἡμῖν εἰρηνεῦσαι ἐκ πάσης λάζαρον, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δόξα.

Τὸ ζωοποιὸν, Κύριε, τῆς σῆς μοναρχίας ἐκφαντορικῶς λάμψιον εἰς νῦν ἡμῖν ἀστράπτον, ἀπὸ πλάνης πολυχρονίου διηρίφει πρὸς ἐνωτικὸν ἡμᾶς ἐνθύμιον.

Καὶ νῦν.

Χαίροις τὸ παλάτιον τοῦ πάντων Βασιλέως· δι' ἧς τὰ Βασίλεια Οὐρανῶν ἐνωμόχθη τοῖς ἐπὶ γῆς, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ ἡ μετ' Ἀγγέλων συγκατοίκησις.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Οἱ ἐν ταῖς ὀρήμοις, καὶ ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις ἦκατε, ἀθροίσθητε σὺν ἡμῖν βαϊοφόροι, ὑπαντήσωμεν τῷ Βασιλεῖ, καὶ Διαπότῃ· ἔρχεται γὰρ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἱρμός.

Τὸν προφητικώτατον ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ, καὶ βάτῳ τόκον τὸν τῆς Ἁπαρθένου εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν ὑμνοις ἀστηρίζοις μεγαλυνώμεθα.

Τὸ Φωταγωγικὸν τῆς ἡχ. Εἰς τὸν στίχ. τὸ Γενόμενον τῆς ἡμέρας Δίς· ἦχος α.

Πνεῦμα Λέοντος τοῦ Βασιλέως.

Περιφρονήσασα, ψυχή μου, τῶν θνητῶν χρημάτων, ἐδόξωσας γήρους ταῖς μηχαναῖς τὸ ἐχθρὸν· εἰκαίᾳ ῥοπῇ ἐφαδιάσασα τῇ φθορᾷ, καὶ καρφωθεῖσα ὑπὸ ἁμαρτίας πολλῆς τὸ θεότυπόν σου ἄμφιον ἐρρύπωσας, καὶ ἀνέζεψισον τῷ βασιλικῷ ἑνδύματι πανώδικος, ἀλλ' ἵνα μὴ σὺν τῇ ἁμαρτίᾳ ἐλυθῇς, καὶ ὑποκερυμμένον τῶν παθῶν τὸ ἐνδύματι, ἀναπλιθεῖσα, τὰς δίθύρας τῆς εἰσόδου ἐπαρχθῇς, καὶ τὸ νυμφῶνες ἐκβληθῇς, τῷ Σοφίᾳ κράζον· τὸ φορεῖον ὅμμα ὁ λαβὼν, ὅπερ εἶμι, καὶ ὃ ἦς, μὴ ἐάσας, καὶ σὺ Σταυρῷ χλαμύδα ἐμπαγμῷ δι' ἐμὲ φορέσας, τὸν σάκκον μου διέῤῥηξον, καὶ ἐφροσύνῃ ἀμφίασον, καὶ ἐκ σκότους ἐξώτερα, καὶ πλανῶμαι αἰωνίως ῥῦσαί με, καὶ ὀλέσσον με.

Μαΐ.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τῷ Χριστῷ, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες, ὑμνήσωμεν ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς φωστῆρας τῆς Κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως, τοῦ πηγοῦ τοῦ ἀΐνητον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα· αὐτοὺς γὰρ ταῖς ἱκεσίαις Χριστὸν ὁ Θεὸς ἡμῶν τοῦ εἰρηνεῦσαι δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Τοῦ αὐτοῦ. ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ψυχοφελῆ πληρώσαντες Τεσσαρακοστὴν, καὶ τοῦ ἁγίου Ἑβδομάδα τὸ Πάθος σου αἰτοῦμεν κατιδεῖν, φιλάνθρωπε, τῇ δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλεῖα σου, καὶ τοῦ ἄφατον δι' ἡμᾶς οἰκονομίαν σου, ὁμοφρόνως μελῳδοῦντες, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς συνήθως. Εἰς τὸν Τετράστιχον ζωοποιὸν τῆς Προφητείας ἦχος γ'.

Ἀνυπόστατος, Κύριε, ἡ ὀργὴ τῆς ὅλης ἁμαρτωλῶν ἀπειλῆς σου· καὶ ἐκ ἴσης μοι ἄξιοι ἀτενίσαι, καὶ αἰτῆσαι φῶς σὸν τὸ ἔλεος· μὴ τῷ θυμῷ σου, μὴ δὲ τῇ ὀργῇ σου ἀπολέσῃς ἡμᾶς, ὡς ἐκ γῆς τῇ χειρί σου ἔπλασας.

[illegible] Ἦχος δ'.

Ἕτερα τῷ εἶπε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στιχ. Ἐὰν ὑφέλωμαι ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς μοι.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλὴμ, καὶ πανηγύρισατε ἐν αὐτῇ πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτὴν, χάρητε ἅμα αὐτῇ χαρᾷ πάντες ὅσοι πενθεῖτε ἐπ' αὐτῇ, ἵνα σκιρτήσητε, καὶ ἐμπλησθῆτε ἀπὸ μαστοῦ παρακλήσεως αὐτῆς, ἵνα ἐκθηλάσητες τρυφήσητε ἀπὸ ἰσόδου δόξης αὐτῆς· ὅτι τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐκκλίνω ὡς αὐτὴν ὡς ποταμὸν εἰρήνης, καὶ ὡς χειμάῤῥους ὑπερχύζων δόξαν ἐθνῶν· τὰ παιδία αὐτῶν ἐπ' ὤμων αἰρθήσεται, καὶ ἐπὶ γονάτων παρακληθήσονται· ὡς εἴ τινα μήτηρ παρακαλέσει, οὕτω κἀγὼ παρακαλέσω ὑμᾶς, καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ παρακληθήσεσθε, καὶ ὄψεσθε, καὶ χαρήσεται ἡ καρδία ὑμῶν, καὶ τὰ ὀστᾶ ὑμῶν ὡς βοτάνη ἀνατελεῖ· καὶ γνωσθήσεται ἡ χεὶρ Κυρίου τοῖς σεβομένοις αὐτὸν, καὶ ἀπειλήσει τοῖς ἀπειθοῦσιν· ἰδοὺ γὰρ Κύριος ὡς πῦρ ἥξει, καὶ ὡς καταιγὶς τὰ ἅρματα αὐτοῦ, ἀποδοῦναι ἐν θυμῷ ἐκδίκησιν αὐτοῦ· καὶ ἀποκορεσμὸν αὐτοῦ ἐν φλογὶ πυρός· ἐν γὰρ πυρὶ Κυρίου κριθήσεται πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν τῇ ῥομφαίᾳ αὐτοῦ πᾶσα σάρξ· πολλαὶ τραυματίαι ἔσονται ὑπὸ Κυρίου, οἱ ἁγνιζόμενοι καὶ καθαριζόμενοι εἰς τοὺς κήπους, καὶ ἐν τοῖς προθύροις ἐσθοντες κρέας ὕειον, καὶ τὰ βδελύγματα, καὶ τὸν μυῶν, ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναλωθήσονται, εἶπε Κύριος. Κἀγὼ τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ τὸν λογισμὸν αὐτῶν ἔρχομαι συναγαγεῖν

πάντα

πάντα τὰ ἔθνη καὶ τὰς γλώσσας· καὶ ἥξουσι καὶ ὄψονται τὴν δόξαν μου· καὶ καταλείψω ἐν αὐτοῖς σημεῖον καὶ ἐξαποστελῶ ἐξ αὐτῶν σεσωσμένους εἰς τὰ ἔθνη εἰς Θαρσεὶς, καὶ Φοὺδ, καὶ Λοὺδ, καὶ Μοσὸχ, καὶ εἰς Θοβὲλ, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς τὰς νήσους τὰς πόρρω, οἳ οὐκ ἀκηκόασί μου τὸ ὄνομα, ὅτι ἐπεφήκασί μου τὴν δόξαν· καὶ ἀναγείλουσι τὴν δόξαν μου ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἄξουσι τοὺς ἀδελφοὺς ὑμῶν ἐκ πάντων τῶν ἐθνῶν, δῶρον Κυρίῳ, μεθ' ἵππων, καὶ ἁρμάτων καὶ λαμπήνας ἡμιόνων μετὰ σκιαδίων εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλὴμ, εἶπε Κύριος, ὡς εἰσενέγκωσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὰς θυσίας αὐτῶν ἐμοὶ μετὰ ψαλμοῦ εἰς τὸν οἶκον Κυρίου· καὶ ἀπ' αὐτῶν λήψομαι Ἱερεῖς καὶ Λευίτας, εἶπε Κύριος· ὃν τρόπον γὰρ ὁ οὐρανὸς καινὸς καὶ ἡ γῆ καινὴ ἃ ἐγὼ ποιῶ μένει ἐνώπιον ἐμοῦ, λέγει Κύριος, οὕτω στήσεται τὸ σπέρμα ὑμῶν, καὶ τὸ ὄνομα ὑμῶν· καὶ ἔσται μὴν ἐκ μηνὸς, καὶ σάββατον ἐκ σαββάτου· ἥξει πᾶσα σὰρξ τοῦ προσκυνῆσαι ἐνώπιον ἐμοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ, εἶπε Κύριος· καὶ ἐξελεύσονται, καὶ ὄψονται τὰ κῶλα τῶν ἀνθρώπων τῶν παραβεβηκότων ἐν ἐμοί· ὁ γὰρ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτήσει, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται, καὶ ἔσονται εἰς ὅρασιν πάσῃ σαρκί.

Περικείμενον Ψαλμὸς ρκβ'. ηχ. πλ. δ'.

Ἐλέησόν με, Κύριε ἐλέησόν με, ὅτι.

Στιχ. Πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεως μου.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας εἰς τὸ Λυχνικὸν ἡ συνήθως ἐκλεκτὸν, ὡς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰδιόμελον στίχ. ἰ. καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικὸν, καὶ τὰ ἰδιόμελα τοῦ ὁσίου, καὶ δικαίου Λαζάρου· ποιοῦντες αὐτὰ ἅπαξ· τὸ Ἰδιόμελον ἦχος πλ. δ'. Δίς.

Τὴν ψυχοφελῆ πανήγυριν τετραήμερον, καὶ τὴν ἁγίαν Ἑβδομάδα τοῦ Πάθους σου, αὐτόθεν κατιδὼν, φιλάνθρωπε, τοῦ δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλεῖα σου, καὶ τὸν ἄφατον δι' ἡμᾶς οἰκονομίαν σου, ὁμοφώνως μελῳδοῦντες, Κύριε δόξα σοι. Μαρ.

Μάρτυρες Κυρίου ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσατε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν πλῆθος οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἱλασμὸν τῶν πολλῶν ἁμαρτημάτων, δι' ὁμοπαθείας.

Εἶτα ψάλλομεν τῷ ἁγίῳ Λαζάρῳ Ἰδιόμελα ἰ. Πολύμελα τοῦ ὁσίου Βασιλείου Κυρίου Λέοντος τοῦ σοφοῦ· ἦχος πλ. β'. Δίς.

Κύριε, Λαζάρου θέλων πάφον οἰκεῖν, ἐπιστὰς πρὸς τὸν θάπτοντα αὐτὸν· μαθὼν δὲ ὁ ἐκ νηδύος, ἐφώνεις ὃν ἐπόθεις. Λάζαρε, δεῦρο ἔξω· καὶ ἐπήκουσε ὁ ἄπνους τοῦ πνεύσαι αὐτοῦ δεδωκότι σοι τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. β'. Δίς,

Κύριε, ὅτι τὸν τάφον τῇ τεταρταίᾳ, ὅτι τὸ μνῆμα ἔλυσε Λαζάρου, καὶ ὅτι φίλῳ δάκρυα ῥαίνας, νεκρὸν τεταήμερον ἤγειρας ὁ τάχυς τῆς ζωῆς· διὸ πάντες ἐβόησάν σοι, τὰ ἀπόρρητα ἐλύθη χαρᾷ· τότε χαρᾶς ἐπλήσθη τὸ στόμα τοῦ Μαθητοῦ, καὶ μία φωνὴ πάντων ἐλειτούργητο συμφωνία· δόξα τῷ δυνηθέντι σε Σωτῆρι, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, ἡ φωνή σου κατέλυσε τοῦ ᾅδου τὰ βασίλεια, καὶ ὁ λόγος τῆς ἐξουσίας σου ἤγειρε τὸν τάφου τεταήμερον, καὶ γέγονε ὁ Λάζαρος τῆς παλιγγενεσίας προοίμιον σωτήριον· πάντα δυνατά σοι, Δέσποτα, τῶν πάντων Βασιλεῦ· δόρησαι τοῖς θέλουσι σε ἱλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Ἦχος πλ. β'.

Κύριε, πιστώσας θέλων τοὺς Μαθητάς σε τὴν ἐκ νεκρῶν σε ἔγερσιν, ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου θαυμάζοντας· καὶ φωνήσαντός σε τέτε, ὁ ᾅδης ἐσκυλεύθη, καὶ ἀπέλυσε τὸν τεταήμερον, βοῶντα σοι, δόξα τῷ δυνηθέντι Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β.

Κύριε, θαλαμεύσαντας τοὺς Μαθητάς σου ἐν Βηθανίᾳ παρεγένου, ἵνα ἐγείρῃς τὸν Λάζαρον· καὶ δακρύσας ἐπ' αὐτὸν νόμῳ φύσεως ἀνθρωπίνῃ, ὡς Θεὸς τέτον τεταήμερον ἤγειρας, ᾧ βόα σοι, Σωτὴρ, δόξα τῷ δυνηθέντι Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Ἰδιόμελ. ἦχος πλ. δ'.

Ἐπίστευσε τῷ μνήματι Λαζάρου ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ᾧ φωνήσας τὸν νεκρὸν, ὡς ὕπνον ἐξανίστησας· ἀπιστείᾳ τὴν φθορὰν τῆς ἀφθαρσίας τῷ πνεύματι, ᾧ σωτηρίᾳ τῷ λόγῳ διεμόρφου κτίσεως· πάντα δυνάσαι, πάντα σοι δεδόξασται φιλάνθρωπε, πάντα σοι ὑποτέτακται, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Καὶ νῦν, ἕτερον Ἰδιόμ. ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν ψυχοφελῆ πανήγυριν τετραήμερον, βοήσωμεν· χαίρεις πόλις Βηθανία παρὸν τῷ Λαζάρῳ· χαίρετε Μάρθα ᾧ Μαρία αἱ τέτε ἀδελφαί· αὔριον Χριστὸς θαυμάζεται ζωώσας ῥήματι τὸν τεθνεῶτα ἀδελφόν· ᾧ φωνῆς ἀκέσας ὁ πικρὸς, ᾧ ἀκόρεστος ᾅδης φόβῳ ξεμόχλας, ᾧ μέγα σπαράξας, ἀπόλυσε Λάζαρον κτίσεως ἐσφιγμένον· ᾧ τῷ θαύματι σῴζομεν Ἐβραίων σκληρεῖς μὴ βαίων, ᾧ κλάδων αὐτῷ προσυπαντήσωσι· ᾧ ὀφθήσονται ἀφημιωμένοι παῖδες, ὃν φθονοῦσι πατέρες· δόξα τῷ ἱερόμβῳ ὃν ἐνόμασε Κυρίου Βασιλεὺς τῇ Ἰσραήλ.

Εἰσοδικὸν. Φῶς ἱλαρόν. Ἐκ τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου πρὸς Ἑβραίους. Ἀνάγνωσμα.

Ἡ βοήθεια ἡμῶν ἐν ὀνόματι Κυρίου, τῷ ποιήσαντος.

Σπχ. Ἐὰν μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν.

Τοῦ Ἁγίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κατάπαυσιν Γαναὰν ἔδωκε τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ· ᾧ ἐξάρας τὰς πόδας ἔδωκε τῷ κλήρῳ, ἐξελι-

ξύλιπε· ☪ θεοσεπὴν θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ· ☪ ὅλην πᾶσαν τὴν Ἰωσὴφ δὴ θεράποντα τὸν παῖδα αὐτοῦ, ἄλλους δὲ αὐτὸν, καὶ ἐβίλησε αὐτὸν· ☪ προσέταξε Ἰωσὴφ τοῖς ταμίαι αὐτοῦ τοῖς ἐπιφανεστάτοις ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ, ☪ ἐνετάφιασαν οἱ ἐνταφιασταὶ τὸν Ἰσραὴλ· καὶ ἐπλήρωσαν αὐτοῦ τεσσαράκοντα ἡμέρας· ὅτι οὕτω καταπληροῦνται αἱ ἡμέραι τῆς ταφῆς· καὶ ἐπένθησεν αὐτὸν Αἴγυπτος ἑβδομήκοντα ἡμέρας· ἐπεὶ δὲ παρῆλθον αἱ ἡμέραι τῆ πένθους, ἐλάλησε Ἰωσὴφ πρὸς τοὺς δούλους Φαραὼ, λέγων· εἰ δοκῶ χάριν ἐναντίον ὑμῶν, λαλήσατε δὴ ἐμοῦ εἰς τὰ ὦτα Φαραὼ, λέγοντες, ὁ πατήρ μου ὥρκισέ με, λέγων· ἐκ τῆ μνήματός, ᾧ ὤρυξα ἐγὼ ἐμαυτοῦ ἐν γῆ Χαναὰν, ἐκεῖ με θάψεις· νυῦ οὖν ἀναβάς, θάψω τὸν πατέρα μου, καὶ ἐπανελεύσομαι. ☪ εἶπε Φαραὼ τῷ Ἰωσήφ· ἀναβηθι, θάψον τὸν πατέρα σε, καθάπερ ὥρκισέ σε· καὶ ἀνέβη Ἰωσὴφ θάψαι τὸν πατέρα αὐτοῦ· καὶ συναπέβησαν μετ' αὐτοῦ πάντες οἱ παῖδες Φαραὼ, καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῆ οἴκου αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ πρεσβύτεροι τῆς γῆς Αἰγύπτου, ☪ πᾶσα ἡ παροικία Ἰωσὴφ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία ἡ πατρικὴ αὐτοῦ· ☪ ἡ συγγένεια αὐτοῦ, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς βόας ὑπελείποντο ἐν γῆ Γοσέμ· ☪ συναπέβησαν μετ' αὐτοῦ ἅρματα, καὶ ἱππεῖς, ☪ ἐγένετο ἡ παρεμβολὴ μεγάλη σφόδρα· καὶ παρεγένοντο εἰς ἅλωνα Ἀτὰδ, ὃ ἐστι πέραν τῆ Ἰορδάνου· καὶ ἐκόψαντο αὐτὸν κοπετὸν μέγαν ☪ ἰσχυρὸν σφόδρα· ☪ ἐποίησε τὸ πένθος τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἑπτὰ ἡμέρας· ☪ ἅδον οἱ κάτοικοι τῆς γῆς Χαναὰν τὸ πένθος ἐπὶ ἅλωνι Ἀτὰδ, ☪ εἶπαν· πένθος μέγα τοῦτο ἐστι τοῖς Αἰγυπτίοις· διὰ τοῦτο ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, πένθος Αἰγύπτε, ὃ ἐστι πέραν τῆ Ἰορδάνου· καὶ ἐποίησαν αὐτῷ ὕπνος οἱ υἱοὶ αὐτοῦ· καὶ ἀνέλαβον αὐτὸν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ εἰς γῆν Χαναὰν, ☪ ἔθαψαν αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιον τὸ διπλοῦν, ὃ ἐκτήσατο Ἀβραὰμ τὸ σπήλαιον ἐν κτήσει μνημεῖε ᾠδῆ Ἐφρὼν τῆ Χετταίε, κατέναντι Μαμβρῆ· ὃ ὑπέρκειται Ἰωσὴφ εἰς Αἴγυπτον, αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ οἱ συναναβάντες ὀπίσω τὸν πατέρα αὐτοῦ· ἰδόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσὴφ, ὅτι τεθνήκει ὁ πατὴρ αὐτῶν εἶπαν· μήποτε μνησικακήσῃ ἡμῖν Ἰωσὴφ, καὶ ἀνταπόδωμεν ἀνταποδῶ ἡμῖν πάντα τὰ κακὰ, ἃ ἐνεθυμήσαμεθα εἰς αὐτόν· καὶ ᾠδηγεν νόμευσε πρὸς Ἰωσὴφ, εἶπαν· ὁ πατήρ σε ὥρκισε πρὸ τῆ τελευτῆσαι αὐτὸν, λέγων· ὅτως εἴπατε Ἰωσὴφ, ἄφες δὴ τοῖς τῶ ἀδελφῶν ☪ τῶ ἀμαρτίαν αὐτῶν, ὅτι πονηρά σοι ἐνεθύμηντο· ☪ νυῦ δὲ ἄφες τῶ ἀδελφῶ σῦ θεραπόντων τῶ Θεῶ τῶ πατρός σε· ☪ ἐκλαυσε Ἰωσὴφ λαλούντων αὐτῷ πρὸς αὐτόν· ☪ ἐλθόντες πρὸς αὐτὸν, εἶπαν· ἰδοὺ ἡμεῖς σοὶ οἰκέται· ☪ εἶπεν αὐτοῖς Ἰωσήφ· μὴ φοβεῖσθε· τῶ γὰρ Θεῶ ἐμὶ ἐγώ· ὑμεῖς ἐβουλεύσασθε κατ' ἐμοῦ εἰς πονηρὰ, ὁ δὲ Θεὸς ἐβουλεύσατο ᾠδὲ ἐμοὶ εἰς ἀγαθὰ, ὅπως ἂν ῥῦσθῆ ὡς σήμερον, καὶ ζωφῆ λαὸς πολύς· ☪ εἶπεν αὖζις, μὴ φοβεῖσθε· ἐγὼ διαθρέψω ὑμᾶς, ☪ τὰς οἰκίας ὑμῶν· καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς, καὶ ἐλάλησεν αὐτῷ εἰς τὸ καρδίαν· καὶ κατῴκησεν Ἰωσὴφ ἐν Αἰγύπτῳ, αὐτὸς ☪ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ· ☪ πᾶσα ἡ παροικία τῆ πατρὸς αὐτοῦ· καὶ ἔζησεν Ἰωσὴφ ἔτη ἑκατὸν δέκα· καὶ ᾠδεν Ἰωσὴφ Ἐφραὶμ παιδία, ἕως τρίτης γενεᾶς· ☪ οἱ υἱοὶ Μαχὶρ τῆ υἱῆ Μανασσῆ, ἐπῆχθησαν δὴ μηοῦν Ἰωσὴφ· ☪ εἶπεν Ἰωσὴφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, λέγων· ἐγὼ ἀποθνήσκω· ☪ ἐπισκοπῆ σὶ ἐπισκέψεται ὁ Θεὸς ὑμᾶς, καὶ ἀνάξει ὑμᾶς ἐκ τῆς γῆς ταύτης εἰς τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε τοῖς πατράσιν ἡμῶν Ἀβραὰμ, Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ· ☪ ὥρκισε Ἰωσὴφ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, λέγων· ἐπὶ τῆ ἐπισκοπῆ ἢ ἐπισκέψεται ὁ Θεὸς ὑμᾶς, καὶ συναγάγητε τὰ ὀστᾶ μου ἐντεῦθεν μεθ' ὑμῶν· καὶ ἐτελεύτησε Ἰωσὴφ ἐτῶ ἑκατὸν δέκα, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν καὶ ἐτήκησαν ἐν τῆ σορῷ ἐν Αἰγύπτῳ.

Περικεί. Ψαλμὸς ρκδ'. ἴχθυ δ'.

Ο ἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον ὄρος Σιών.

Στίχ. Οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

Παροιμιαὶ τῦ Ἀνάγνωσμα.

ΥΙὲ, ἄκουσον τὸν τόμον λόγω Θεῦ, καὶ κεῖναι πάντα ὑμῖν· ἄκουσα τὸν τόμον, καὶ κρῖναι δικαίως· διήνεκεναι δὲ πόνητα κῆ ἀδικίαν· ὑνατέκα ἀνδρίαι τὰς ἀμῆσεις· τιμωτέρα δὲ ἐστι λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη· θαρσεῖ ἐπ' αὐτῇ ἡ καρδία τῆ ἀνδρὸς αὐτῆς ἡ τοιαύτη, καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργὰ γὰ πρὸ αὐτῆ εἰς ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον· μηρυομένη ἔεια καὶ λινὸν, ἐποίησε ἔζητον τοῖς χερσὶν αὐτῆς· ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δὲ αὐτὴ τὸν βίον· καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε βρῶματα τῆ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίναις· διωρήσατο γεώργιον ἐφύτευσε κλῆμα· ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὸν ὀσφυὸν αὐτῆς, ἤρεισε τὰς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον· ☪ ἐγεύσατο, ὅτι καλὸν ἔζη τὸ ἐργάζεσθαι, ☪ οὐκ ἀποσβήνυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα· τὰς πήχεις αὐτῆς ἐκτείνει πρὸς τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρίσθεις εἰς ἀσφαντον· χεῖρας δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ· ἡ φροντίζει τῆ ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν πᾶ χρονίζῃ, πάντες γὰ οἱ παῖ αὐτῆς ἐνδεδυμένοι εἰσί· στολὰς χλίνας ἐποίησε τῆ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσσε ☪ πορφύρας ἑαυτῆ ἐνδύματα· ἐβλέπετο δὲ γίνεται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐν πύλαις, ἡνίκα ἂν καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ μετ' τῶν

γενέσθαι κατείκων τῆς γῆς· σπείρας ἐποίησε, & ἀπέδυτο ἀθετζώματα τοῖς Χαναναίοις· τόμα αὐτῆς διήνοιξε φερουσχόντως & ἐνύδως, & τάξιν ἐσείλατο τῇ γλώσσῃ αὐτῆς· ἰχνὶ & ἐπρέπειαν ἐνεδύσατο, & ἀφορέσθη ἐν ἡμέραις ἐχάτοις· σεσηπὸς βδελυρὸν εἶκων αὐτῆς, σῖτα δὲ ἐκτηνὸς οὐκ ἔφαγε· τὸ τόμα δὲ ἀνοίγει σοφὸς, & νομοθέσμως, ἡ δὲ ἐλεημοσύνη αὐτῆς ἀνέσπερ τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἤγειρε αὐτὴν· πολλαὶ θυγατέρες ἐκτήσαντο πλοῦτον, πολλαὶ ἐποίησαν δύναμιν, σὺ δὲ ὑπέρασσαι, ὑπερῆρας πάσας· ψεῦδος ἀρέσκεια, καὶ μάταιον κάλλος γυναικός, γυνὴ δὲ σεωτὴ θεοσεβᾶται, φόβον δὲ Κυρίου αὐτὴ αἰνείται· δότε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς, & αἰνεσάτω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς Περηαμεμμένων ὡς συνήθως.

Τέλος, ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον ἕως Μαρτυρικὸν, ὅτα Θεοτοκίον, ἕως Ὀκτωήχου ψάλλεται ἄχρι τοῦ Ἀββάδατε τῆς ἁγίας Θωμαΐδος.

Εἰς τὸ Ἀποδεκτὸν ψάλλομεν τὸν παρόντα Καυσόν, ποίημα τῆς ἁγίας Παύρας κυρίας Ἀνδρίας Κρήτης τῆς Γερασολυμίτης.

Ὠδὴ ἁ. ἦχος δ. Ὁ Εἱρμός.

Ὦ Δὸν θαυμάσιον φάσμα πάντες Θεοῦ πρὸ πολλοῦ σαφῶς προεῖπαν προφῆται βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ, ὅτι δεδόξασται.

Νεκρὸν περαίμενον ἐξανάστησας, Σωτῆρ μου, τὸν Λάζαρον, τῆς φθορᾶς ἀπήλλαξας βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ ᾄδεται, ὡς σωτὴρ, τῷ ἐξουσίᾳ σου.

Φωνήσας τὸν Λάζαρον ἐκ τοῦ μνημείου, Θεὸς ἐξανέστησας, ἀλλ' ὁ ᾅδης κάτωθεν κικρᾶς ὠδύρετο, & εἶπεν ἤρεμα, Σωτῆρ, τῷ ἐξουσίᾳ σου.

Ἐδάκρυσας, Κύριε, δῆλ Λαζάρῳ, θηκιτῶν τῷ σάρκωσιν τῆς οἰκονομίας σου, ὃν ὅτι φύσει Θεὸς ὑπάρχων, φύσει καθ' ἡμᾶς γέγονας ἄνθρωπος.

Τῇ Μάρθᾳ τὰ δάκρυα & τῆς Μαρίας κατέπαυσας, Σωτῆρ, & νεκρὸν τὸν Λάζαρον ἐξανέστησας, Σωτῆρ, & ᾅδίας ἤμνουν τὸν νεκρὸν τῇ ἐξουσίᾳ σου.

Τῶ νόμῳ τῆς φύσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἐπέτησας, Δέσποτα, πῶ πέθεται Λάζαρος; θηκιτῶν πᾶσι, Σωτῆρ, ἀνάθλιτον τῷ θεῷ ἡμᾶς οἰκονομίαν σου.

Τὸν κλαῦθρα συμβίωλας τότε τῷ ᾅδῃ, φωνήσας τὸν Λάζαρον, καὶ τὸ κράτος ἔσυσας τοῦ πολεμήσαντος, καὶ ἔσωσας ἐκεῖ τὸ Σταυρῷ ζῶμαι σε, μόνε Σωτῆρ.

Ἐμαθόντων τὸν Λάζαρον ὑπὸ τοῦ ᾅδου κατάκλυσον, Δέσποτα, ὡς Θεὸς φοβέσθασας, & ἔλυσας ᾅδῃ δισμῷ, τῷ σῷ δὲ πάντα, δυνατὸ, ἥκει φοβερὰ μαρτ.

Δόξα.

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα, Τριάδα ἀχώριστον ἐν μονάδι φύσεως, καὶ σὺν Ἀγγέλοις αὐτῶν, ὡς ἕνα ἄκτιστον Θεὸν, δοξολογήσωμεν.

Καὶ νῦν.

Ἀρρήτως ἐκύησας, Παρθενομῆτορ, τὸν Κτίσαντα τῆς φύσεως ἐξ ἁγίου Πνεύματος κατ' οἰκονομίαν Παῦρος ᾠδόμενον ὅπερ ἐσμὲν, σὺν ἁγγέλοις, καὶ φυμεῖ.

Ὠδὴ β'. ὁ Εἱρμός.

Ῥίσυξε Οὐρανὲ, καὶ λαλήσω· καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν τὸν Σωτῆρα τῆς Κίσμου, τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Δόξα σοι τῇ φωνήσαντι μόνον, καὶ ἐκ τῆς τάφου νεκρὸν τετραήμερον, τὸν φίλον ἐγείραντα Λάζαρον.

Ἤκουσε τῆς φωνῆς σου ὁ ἅπτυος, καὶ ψυχωθεὶς ἐκ νεκρῶν ἐξανέστη θεόθεος, δοξάζων σε, Κύριε.

Ῥῆγμα ζωηφόρου φωνῆς σου δεξάμενον ὁ ᾅδης, ἐξηνέχθη τῷ πάρῳ, Σωτὴρ μου, ὁ Λάζαρος.

Ἐδάκρυσας δῆλ φίλῳ, Σωτῆρ μου, πεπάθμως τῶν ἡμῶν, ὡς ἐφόρτασας φύσιν, καὶ πᾶσιν ἀνέστησας.

Ἔβρυαξε, ὡς κατεδύσε ὁ ᾅδης παλινδρομοῦντα θεόθεος τὸν διεθρμὸν κτίσεως, φονῆ φρὸς τῶν ᾠδὴ ζωῆς.

Ἐξέστησαν τῆς Ἑβραίων οἱ σῆμοι, ὅτε φωνήσας, Σωτῆρ, ἐξανέστησας λόγῳ ὁδωδότα τὸν Λάζαρον.

Σάσθησαν τὰ πεμπία τοῦ ᾅδου, ὡς ἐψυχώθη θεόθεος κρᾶτε Λάζαρος τότε τῇ φωνῇ τοῦ ζωώσαντος.

Ὠδὴ γ'. ὁ Εἱρμός.

Λθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, ἅτοι ἐβλήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· ἀυτὸς ἐξῆν ἡ πέτρα, ἐν ᾗ ἐστερέωσε Χριστὸς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, ἣν ἐξ ἐθνῶν ἐκληρονόμησε.

Θαῦμα ξένον, καὶ ἀδόκητον, πῶς ὁ Κτίσης πάντων ὅπερ ἐκ ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς ἠρώτα· πῶ κάτω ὁν θρηνεῖτε; πῶ τεθνᾶπα Λάζαρος, ὃν μετ' ὀλίγον ἐκ νεκρῶν ζάντα ὑμῖν ἐξανάστασω ἰγώ;

Λθον, ὃν σοι θεοσεκύλησαν οἱ κηδεύσαντές σε, τὸν συγκλαῦσαι ὁ Ἰησοῦς θεοστόκε, ἐξύσε ἀνίστησί σε, φωνήσας σοι, Λάζαρε, ἀνά-

ἀνάστα δ' ἔξω πρός με, ἵνα τλῶ σλῶ ὁ ᾅδης πῆξη φωνλώ.

ΜΑ'ρθα, καὶ Μαρία, Κύριε, ὀδυρμοῖς ἐβόων, ἴδε ὃν ἐφίλεις, τεταρταῖο ὄζει, εἰ μὴ ὧδε τότε, οὐκ ἔθνησκε Λάζαρο, ἀλλ' ὡς ἀχέτευτος παντὶ, τῦτον δ' ὦθυς φωνήσας ἤγειρας.

Ρ'Ανας ὅπι φίλω δάκρυα, δι' οἰκονομίαν ἔδειξας τλῶ σάρκα, τλῶ ὀξ ἡμῶ ληφθῆσαν οὐσίᾳ ἐ δικήσει, Σωτὴρ, ἐνωθῆσαν σοι, καὶ ὡς φιλάνθρωπο Θεὸς τῦτον δ' ὦθυς φωνήσας ἤγειρας.

Ο'ίμοι, ὅντος νυῦ ἀπέλωλα, σαβοὰν ὁ ᾅδης, ὅτε φερσεφόνει τῷ θανάτῳ λέγων· ἰδὰ ὁ Ναζωρεῖο τὰ κάτω σωύσειε, καὶ τλῶ γαστέρα μι τεμῶν, ἅπαντ νεκρὸν φωνήσας ἤγειρε.

Ποῦ ἡ σὴ Ε'βραίων ἄνοια; πῦ ἡ ἀπιστία; ἕως πότε πλάνοι, ἕως πότε νόθοι ὀρᾶτε τὸν θανέντα φωνῇ ὀξαλλόμενον; καὶ ἀπιστεῖτε τῷ Χριστῷ; ὄντως υἱοὶ τῦ σκότους πάντες ὑμεῖς.

Δόξα.

Ε'να τῆς Τριάδο οἶδα σε, εἰ μὴ ἐσαρκώθης· ἵνα ὃ δοξάζω Υἱὸν σταυρωθέντα, τὸν ἐκ τῆς Θεοτόκυ ἀπόρως βλαστήσαντα, καὶ σὺν Πατρὶ, ὃ Πνεύματι ἵνα Υἱὸν δοξολογέμενον.

Καὶ νυῦ.

Ξ'ένον, καὶ φρικτὸν τὸ θέαμα, ὄξ οἰκονομίας, ὅπως φερσώσειν ἐ ἀΐδ δεῖς Περσφόνη, Παρθένον Θεοτόκον, ἀπόρως μὲ κύσαν, ἀφθόρως τίκτυσαν Θεὸν, μένυσαν δὲ μῦ τόκον ἀγνό.

Ω'δὴ δ'. ὁ Εἱρμός.

Ε'πήρθη ὁ Η'λιο, καὶ ἡ Σελήνη ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς· ὑψώθης, μακρόθυμε, ὅλη τῷ ξύλῳ, καὶ ὤπηξας ἐν αὐτῷ τὴν Ε'κκλησίαν συ·

Ε' Δάκρυσας, Κύριε, ὅλη Λαζάρῳ, δύξας ὅτι ἄνθρωπο εἶ, καὶ ἤγειρας, Δέσποτα, τὸν τεθνεῶτα, καὶ ἐδοξάσας τοῖς λαοῖς, ὅτι Υἱὸς εἶ τῦ Θεῦ.

Ο' Α'πνης ἤκυσε τὸ φέσαγμά σε· δόξα ἔχω Λάζαρε· δρομαῖο ἀνέκυπο συὶ τοῖς σαναγάνοις, καὶ ἤλαζε, ἀγαθὲ, δικνὺς τὸ κράτο σε.

Τῆς Μάρθας τὰ δάκρυα, καὶ τῆς Μαρίας κατέπαυσας, Χριστὲ ὁ Θεὸς, φωνήσας τὸν Λάζαρον αὐτεξυσίως, συμήγειρας τῇ φωνῇ, καὶ φερσεκυνήσή σοι.

Δακρύσας, ὡς ἄνθρωπος, ὅλη Λαζάρῳ, ἐζήγειρας αὐτὸν ὡς Θεὸς, ἠρώτας, πῦ τέθαπται ὁ τεταρταῖο, πιςύρμο, ἀγαθὲ, τὴν εὐανθρώπησίν σε.

Τοῦ πάθυς τὰ σύμβολα, καὶ τῦ Σταυρῦ σε γνωρίσμα βυληθεὶς, ἀγαθὲ, τῷ ᾅδῃ τὴν ἅλωσιν γαστέρα ῥήξας, ἀνέστησας, ὡς Θεὸς, τὸν πρωτόπλαστον.

Τίς οἶδε, τίς ἔκυσε, ὅτι ἀνέστη ἄνθρωπος νεκρὸς ὀδωδώς; Η'λίας μὲν ἤγειρε, καὶ Ε'λισαῖος, ἀλλ' οὐκ ἐκ μνήματο, ἀλλ' οὐδὲ τεταρταῖον.

Υ'μνῶμέν σε, Κύριε, τὴν δυναστείαν, ὑμνῶμέν καὶ τὰ πάθη, Χριστὲ· τῇ μὲν γὰρ, ὡς ἀπαλαγὴ, ἐθαυματύργεις, τὰ δὲ οἰκονομικῶς εἶλε, ὡς ἄνθρωπος.

Θεὸς εἶ ὃ ἄνθρωπος, ἐκαλήθεύθη τοῖς σεμνύμασι τὰ ὀνόματα, ἐπέσης τῷ μνήματι σαρκὶ ὁ Λόγο, καὶ ἤγειρας, ὡς Θεὸς, τὸν πρωτόπλαστον.

Ε'ξέστησαν, Δέσποτα, Ε'βραίων δῆμοι, ὡς εἶδον ἀνασάντα νεκρὸν ἐκ τάφυ Λάζαρον συὶ τῇ φωνῇ σε, καὶ ἔμειναν ἀπειθῶς τῷ θαυμασίων σε.

Δόξα.

Α'νάρχως ἐξέλαμψας ἐκ τῦ Πατρός σε ὡς ὢν τῆς Τριάδο, Σωτὴρ, ἐν χρόνῳ, ἐν Πνεύματι παρθενικῶν σὺ φρυάλθης αἱμάτων, σάρκα λαβὼν ὁ ὑπερύσιο.

Καὶ νυῦ.

Η' Σύλληψις ἄσπορο τῆς Θεοτόκυ, ὁ τόκο ἄνῳ πάθυς φθορᾶς. Θεὸς γὰρ ἀμφότερα θαυματυργήσας, ἐκένωσε ἑαυτὸν, ἵνα ἡμῶν ἐνωθῇ.

Ω'δὴ ε'. ὁ Εἱρμός.

Τὴν σὴν ἐρήνλω δόξ ἡμῶν, Τιὲ τῷ Θεῷ, ἄλλον γὰρ ἐκτός σε Θεὸν οὐ γινώσκομεν, τὸ ὄνομά σε ὀνομάζομεν, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Ζωὴ ὑπάρχων, Κύριε, καὶ φῶς ἀληθινὸν, Λάζαρον φωνήσας ἀνέστησας· ὡς δυνατὸς γὰρ πᾶσιν ἔδειξας, ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τὴν ἄστατόν σε φερξαξιν μὴ φέρων, Γησῦ, ᾅδης, ὁ πολλὰς διξάμενο, ἔπηξε, καὶ τεταρταῖον ὄντα Λάζαρον συὶ τῇ φωνῇ ζῶντα, ὃ οὐ νεκρὸν ἐδίδυ.

Τὸν χῶν συνάψας Πνεύματι ὁ πάλαι τὸν πηλὸν Πνεύματι ψυχώσας ζωῆς, Λόγε, λόγῳ σε, ὃ νυῦ δὲ λόγῳ ὀξανίστησας ἐκ τῆς φθορᾶς φίλον, ὃ τῷ καταχθονίων.

Τῶ νεύματ σε, Κύριε, ἀνθύστησε οὐδείς· ὅτε γὰρ νεκρὸν ἐφώνεις τὸν Λάζαρον, δ' ὦθυς ὁ ἅπνες ὀξανίστο, καὶ τὰ σήμα φέρον ποσὶ φειπάτει.

Ω' Γουδαίων ἄνοια, ὦ πόρρωσις ἰχθρῶν· τίς οἶδε νεκρὸν ἐκ τάφυ ἐγείραντα; Η'λίας πάλαι ὀξανίστησε· ἀλλ' οὐκ ἐκ μνήματο, ἀλλ' οὐδὲ τεταρταῖον.

Α'νέκαστε, μακρόθυμε, ὁ πάντα δι' ἡμᾶς φερέμενος ὡς Θεὸς, ὃ πάχων ὡς ἄνθρωπο, πάντας μετόχυς ἡμᾶς ποίησον τῆς σῆς Βασιλείας πρεσβείαις τῦ Λαζάρυ.

Δόξα.

Ποδάναρχε, στωάναρχε, ὁμόπωμε Τελειε, Πάτερ παντοκράτωρ, Τίὲ, Πνεῦμα ἅγιον, μοναὶ ἀΐδιε ζωσιπόστατε, τὴν σὴν Α'δὰμ σῶζε πιστῶς σε ἀνυμνοῦντας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀχραντον γαστέρα σε ἡγίασεν, ἀγνὴ, σάρκα ἐξ αὐτῆς λαβὼν ὁ ὑπερθεος, ὁ ἐν Τελειάι θεοσκιωμένος, ὁ ἐκ Παρθένου λόγος, καὶ σωτὴρ Πνεύματι Θεός.

Ὠδὴ ϛ'. ὁ Εἱρμός.

Ἀβύσσου με ὡς βάθη καρδίας θαλάσσης, καὶ ἴσοσάς με, Σωτὴρ, δυλείας θανάτου, καὶ ἴλυσας τὸν δεσμὸν τῆν ἀνομιῶν μου.

Ῥώσησε· τὴν εἰμι· ὁ πάντα γινώσκων, ἐδάκρυσάς με, Σωτὴρ, ὡς ἀνθρωπος φύσει, καὶ ἤγειράς με νεκρὸν τῆ θεοτόκματί σου.

Θάνατός με ἐξ ἄδου, Σωτὴρ, κατεπάτησε, βοᾷ Λάζαρος· θεὸς σὲ τὸν λύτλυν τὴν ἄδου, καὶ ἤγειράς με νεκρὸν τῆ θεοτόκματί σου.

Νέδυσάς με, Σωτὴρ, τὸ πήλινον σῶμα, καὶ ἔπηδωσάς μοι ζωὴν, καὶ ἅδον τὸ φῶς σε, ὁ ἤγειράς με νεκρὸν τῆ θεοτόκματί σου.

Ἐψύχωσας σὺ τὴν ἄπτιον μορφὴν τῆς σαρκός μου, σωτήριζές με, Σωτὴρ, ὁσίοις, καὶ ἐδέσεις, καὶ ἤγειράς με νεκρὸν τῆ θεοτόκματί σου.

Τὴν παμφάσον δεξιάν σε χειρα τὴν ἅδου, ἐξήρπασάς με, Σωτὴρ, τῆ σῆ δυναστάι, καὶ ἤγειράς με νεκρὸν τῆ θεοτόκματί σου.

Ἐφόρεσάς με, Σωτὴρ, τὸ φύσημα ὅλον, ἐφύλαξας δὲ ἀγνὸν τὸν ἄχραντον μῆζαν, ὃξ ἧς θεοπλέτις σαρκωθεὶς, ὃς ἀν τῆς Τελειότος.

Δόξα.

Τριὰς ἁγία, δεξάζω τὸν σὸν ἀπλαγχνίαν, ἐ σωὶ Α'γγέλοις ὑμνοῦ τὸν τελεσθέντον ὕμνον, ἐλέησον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῆν σὲ ἀνυμνέντων.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἄχραντόν σε νεδωὶ ὑπέδυ ὁ Λόγος, ἐτήρησε δὲ αὖθις μῆ γένεσιν ταύτλυ ἀγνὴν, Θεογεννῆτορ, Θαῦμα ὄντες ἀῤῥάδοξον.

Ὠδὴ ζ'. ὁ Εἱρμός.

Τοὺς ἐν καμίνῳ Παιδὰς σε, Σωτὴρ, ὡς ἤλατο, ἐδὲ παρλωάχλησε τὸ πῦρ· τότε οἱ θεᾶς, οὐκ ἐξ ἑνὸς σώματος, ὕμνει, καὶ ἐδολόγων, λέγοντες, ὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῆν Πατέρων ἡμῆν.

Πὶ νεκρῷ ἐδάκρυσας, Σωτὴρ φιλάνθρωπε· ἵνα δάξῃς πᾶσι τοῖς λαοῖς· ὅτι Θεὸς εἶ, δὶ ἡμᾶς ἄνθρωπος ὤφθης· ἐ ἐκὼν ἐδάκρυσας, τύπος ἡμῶν φερομένος ἐνδεᾷ ὄντας τροφῆς.

Τεταρταῖος Λάζαρος, Σωτὴρ, ὡς ἤκουσε κάτω τῆς φωνῆς σε, ἀναστὰς, ἀνυμνεῖ σε, ἐ γαληθὸς, ὕτως ἐβόα· σὺ Θεὸς, ἐ Κτίστης μου, σὲ προσκυνῶ, ἐ ὑμνῶ τὸν ἀνάστασιν μου.

Ἐγ' ἐ δισμὲ ἐξέικμαι, ὁ Λάζαρος κάπτων ἐβδὰ, Λυθωτὰ, ἀλλ' ἐδεμὰς ἐν τῆ γαστρὶ μόνῳ τῆ ἅδου, ἰὰν μόνον κεκλῆς με, Λάζαρε δὰδεο ἴξω· σὺ γὰρ με φῶς, ἐ ζωή.

Ἀσκολά σε, Λάζαρε, φησὶν, ἀνάστηδι, ἐξελθὲ τῆν κλίθερον μου ταχὺ, ἀπιδὶ ὦν, καλὸν μοι γὲ, ἵνα θρλυθῆτε πικρῶς ἀφαιρούμενον, ὥσπερ πάντας, ὡς ἀρὶν παιναν κατίπτον.

Κὰι τί βεσθυμίας, Λάζαρε; φησὶν, ὁ φίλος σε, δὰδεο ἴξω, κεκλῆς ἐσηκῶς, ἐξελθὲ ὦν, ἵνα κἀγὰ ἄντεον λάβω· ἀφ' ὅ γὰρ σε ἴφανον, εἰς ὑμετὸν ἡ ζοφὶ ἀντεκπάτεσι μοι.

Τί ἐκ ἐγέρῃ Λάζαρε ταχὺ; ἀνέκραξε κάτωθεν ὁ ἅδης θρλωφδῶν· τί ἐκ εἶδὺς ἐξαναστὰς ζῆχες τῆν ὧδε; ἵνα μὴ καὶ ἄλλες μοι, αἰχμαλωτίσῃ Χεισὸς ὀβρασήσας σε.

Θαυμαστῶδης, Δέσποτα Χεισὲ, ὀξάσισα τότε ἐργαστήριόν· πολλὰ· φῶς γὸ τυφλοῖς, κωφὰν δὲ ὅτι ἰῶσιξας λόγῳ, ἐ τὸν φίλον Λάζαρον ἐκ τῆ νεκρῶν, ὡς Θεὸς, φωνήσας ἤγειρας.

Δόξα.

Τριαδικὼ ὑμνήσωμεν, ὠδὴν, δοξάζοντες ἄναρχον Πατέρα, καὶ Τίὸν, Πνεῦμα δ'ἅγ· μοναδικὼ μίαν ὐσίαν· ὼ ζωῶς ὑμνήσωμεν, ἅγιον, ἅγιον, ἅγιον εἶ ὁ Τειάς.

Θεοτοκίον.

Ὡς τῆς ζωάδ· ἵνα σε, Χεισὲ, δοξάζομεν, ὅτι ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς δ'ἡμᾶς φονπῆς, ἀνθρωπικῶς πάντα ὠῶκας, μὴ ὀκτὰς τῆς φύσιως τῆς παῤῥωμῆς, Ἰησοῦ, ὁ καὶ ἡνώθης ἡμῖν.

Ὠδὴ η'. ὁ Εἱρμός.

Οἱ Οὐρανοὶ τῆν Οὐρανὸν, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ὑπεράνω τῆν Οὐρανὸν ὐλογεῖτε, ὑμεῖτε, καὶ ὑπερυψῦτε τὸν Κύριον εἰς τὺς αἰῶνας.

Πίστις, καὶ σωοχὲς τῆν ἀπάντων δι' ἀπλαγχίαν ἐν Βηθανίᾳ ἐπέφη, ἐγεῖρε τὸν Λάζαρον.

Τεταρταῖος ὀλωδὸς, ὁ κειρίαις σωκλημμένος ἀλλαῦ ὕμασιν ὁ ἄπνους, φωνῆτι σε, Κύριε.

Ὧν Ἰουδαίων ὁ λαὸς ὡς ἰσάσα τὸν τεθνεῶτα τῆ σῆ φωνῆ ἀναστάντα, Χεισὲ, διεφρίττο.

Οἱ σκοτεινοὶ φῶι τὸ φῶς Ἰουδαῖοι τί ἀπισᾶτε τῆ τῶ Λαζάρε ἐγέρσι; Χεισὲ τὸ ἐγχείρημα.

Ἀλλιάδωμ ἡ Σιὼν, καὶ ὑμνάτω τὸν ζωοδότλυ, τὸν ἀναστάσαντα λόγῳ ἐκ τάφυ τὸν Λάζαρον.

Γραπαὶ τῆ Οὐρανῶν, ἐ τὸ χῦμ τῆ γηγενῶν σε ὕμνησαν, ὅτι, Σωτὴρ μου, τὸν Λάζαρον ἤγειρας.

Δό-

Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τὸ Πνεῦμα δοξολογῶ, καὶ ὑμνῶν ἀσιγήτως βοῶ, τρισάγιε, δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὑμνολογῶ, καὶ προσκυνῶ τὸν τεχθέντα ἐκ τῆς Παρθένου, μὴ χωρισθέντα τῷ θρόνῳ τῆς ἁγίας δόξης σου.

Ὠδὴ θ'. ὁ Εἱρμός.

Ἐπόησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ, καθεῖλε γὰρ δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινοὺς ὁ Θεὸς τῇ Γεργεσηνῇ· ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ κατηύθυνεν ἡμᾶς εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Μνήσθω τὸ θαῦμα Βηθανία σὺν ἡμῖν· ἐν ταύτῃ γὰρ ἐδάκρυσεν ὁ Κτίσης, τὸν Λάζαρον ἀνιστῶν, νόμῳ φύσεως σαρκὸς, καὶ Μάρθας τὰ δάκρυα λοιπὸν, καὶ τὸν κλαυθμὸν Μαρίας εἰς χαρὰν μεταβαλὼν, τὸν νεκρὸν ἐγείρει.

Πεισθέντα Λόγῳ τὴν ἀνάστασιν τὴν σὴν, ἐκάλεσας τὸν Λάζαρον ἐκ τάφου, καὶ ἤγειρας ὡς Θεὸς, ἵνα δείξῃς τοῖς λαοῖς Θεόν τε, καὶ ἄνθρωπον ὁμοῦ ἐν ἀληθείᾳ ὄντα, καὶ ἐγείραντα ναὸν τὸν τοῦ σώματός σου.

Συντρίσασαι πύλας, καὶ μοχλοὺς τοὺς σιδηροῦς, ἐφόβησας τὸν ᾅδην τῇ φωνῇ σου, καὶ ὤπτηξε σὺν αὐτῷ καὶ ὁ θάνατος ὀδύς, ὡς εἶδον τὸν Λάζαρον, Σωτὴρ, τὸν παρ' αὐτοῖς δισμώτιον ψυχωθέντα τῇ φωνῇ, καὶ ἐξαναστάντα.

Ἔπτηξαν πάντες, ὡς ἑώρων σε, Σωτὴρ, δακρύοντα τὸν Λάζαρον θανέντα, καὶ ἔλεγον οἱ δεινοί· ἰδοὺ πῶς αὐτὸν φιλεῖ· ἀθὺς ἂν ἐφώνησε αὐτὸν, καὶ ἀναστὰς ὁ ἄπνους, ἀφῇρέτο τὴν φθορὰν τῷ προσλήματί σου.

Ἐσάθησαν πύλαι, συνῳβίβησαν μοχλοὶ, ἐλύθησαν δεσμὰ τῇ πανσόφῳ, ὁ ᾅδης δὲ τῇ φωνῇ τῆς δυνάμεως Χριστῷ πικρῶς ἀντειπεῖν, καὶ ἀνιβόα εἶπον, τίς καὶ πόθεν ἡ φωνὴ, ἡ νεκροὺς ζωώσα;

Λάσαι ἐστόδην, ὑπακούσας τῆς φωνῆς, ὁ φίλος σου γὰρ ἔζω προσφωνεῖ σε· ὅτῳ ὄξιν, ὁ τὸ φρὶν ἀναστήσας τοὺς νεκρούς, Ἠλίας μὲν ἤγειρε νεκρὸν, καὶ Ἐλισαιὲ ἅμα, ἀλλ' αὐτὸς ἦν δὶ αὐτῶν καὶ λαλῶν, καὶ φειδόμενον.

Ὑμνῶ σου, Λόγε, τὴν ἀνέκφραστον ἰσχύν· ὁσίοις γὰρ καὶ νεύσεις τὸν θανόντα ἤγειρας λόγῳ τῷ σῷ, ὡς τῶν ὅλων πλαστουργὸς, καὶ τῶν ἀνέστησας, Σωτὴρ, ἐκ τῆς καταχθονίων, ὡς τῆς χάριτος τὸν ὑὸν, τὸν ὃν τῆς κλίνης.

Δόξα.

Τριὰς παναγία, Πάτερ ἄναρχε Θεὲ, σὺν ἀνάρχῳ Υἱῷ, καὶ θεῖῳ Λόγῳ, καὶ ζωοδόχῳ ἁγαθῷ, Πνεύματι ἁγίῳ Θεῷ, τὸ ἓν, καὶ ζωοποιὸν φάος, ἡ συμφυὴς οὐσία, ἧς Θεὸς, καὶ Κύριος, οἰκτείρησον τὸν Κόσμον.

Θεοτοκίον.

Ὁ Πάντα ποιήσας ἐν σοφίᾳ, Γησῷ, καὶ ὅλον με φορέσας ἐκ Παρθένου, καὶ ὅλῳ μένων ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς, τὸ ἁγιόν σου Πνεῦμα, Χριστὲ, δὸς τὸ ποίμνιόν σου καταπέμψας, ὡς Θεὸς, ὑπερίασον ἡμᾶς.

Τῷ Σαββάτῳ τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Λαζάρου εἰς τὸν Ὄρθρον. Θεὸς Κύριος, εἰς ἦχον α'. καὶ ψαλλομὲν τὸ ζωπάριον ἐκ ζ'. ἦχ. α'.

Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν προεῖδε σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός· ὅθεν κἀμοῖς, ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα ἡ εἱρμὸς. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου.

Εἰς τὸν α'. εἱρμὸν κανών. ἦχ. α'.

Τῶν λοιπῶν ὑπερέχοντος.

Κατοικτίρας τῆς Μάρθας, καὶ Μαρίας τὰ δάκρυα, ἐκκυλίσας τὸν λίθον ἐκ τοῦ τάφου ἀνέστησας, Χριστὲ ὁ Θεός· ἀνίσησας φωνήσας τὸν νεκρὸν, τὸν τοῦ Κόσμου, ζωοδότα, δι' αὐτοῦ πεισθέντα ἀνάστασιν· δόξα τῇ δυναστείᾳ σου, Σωτὴρ, δόξα τῇ ἐξουσίᾳ σου, δόξα τῷ δι' ἡμᾶς λόγῳ πάντα συνεπαμφίεσαντι.

Δόξα. Καὶ νῦν· πάλιν τὸ αὐτό. Εἶπα σχολάζοντες τὸν Ἀμνὸν· καὶ λειτουργοῦντα καὶ τὰ ἀναστάσιμα ἐδοξολογήσαμεν.

Τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος· καὶ τὰ ἑωθινὰ ὡς συνήθως ἐν κυριακῇ καὶ μὴ τὸν τέκτονα συμπλήσωσιν, καὶ θ'. ἦχ. πλ. α'. Τὸν σωτήριον λόγον.

Ἡ πηγὴ τῆς σοφίας, καὶ τῆς προγνώσεως, τὰς περὶ Μάρθαν ἠρώτας ἐν Βηθανίᾳ παρὼν, πῦ τεθήκατε, βοᾷν, φίλον τὸν Λάζαρον; ὃν δακρύσας συμπαθῶς, τεθραύμεσον νεκρὸν ἀνίσησας τῇ φωνῇ σου, φιλάνθρωπε, καὶ οἰκτίρμον, ὡς ζωοδότης, καὶ Κύριος.

Δόξα. Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, καὶ ὁ Ν'. Εὐαγγέλιον δὲ ἐν λειτουργίᾳ εἰμὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Λαζάρου. Ἀναγνώσεις δὲ ποιήμενος εἰς τὸ κδ' Ἰωάννου, τὸν ὡδὲ τῆς Ἑορτῆς λόγον ξγ'. καὶ ξδ'. Οἱ Κανόνες μέχρι τῆς ς'. ᾠδῆς, ποίημα τοῦ κυροῦ Θεοφάνους.

Ἐκ-

Εἰκὼν δὲ ἀγιογράφου τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης.

Γ'στῶμεν ὀρθοί. ᾠδὴ ά. Ο' Κανών.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. ὁ Εἱρμός.

Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ δεδοξασμένῳ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ᾠδὴν ὑπονίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Λάζαρον τεθνεῶτα νάρμασι τῷ θείῳ ἐξανέστησας, πλασηγὸς ὡς ὑπάρχων, καὶ ζωῆς ταμιεύχων, φιλάνθρωπε.

Ὀγδοήκοντα τέτρατον Λάζαρον ἀνέστησας, ἀδάνατε, σποτεινόμορφον ᾅδου ἐξελύσας ἰσχύϊ Βασίλειον.

Πᾶσι τῆς ὑπερδόξης γνώρισμα Θεότητος ὑπέδειξας, ἐκ τῆς νεκρῶν ἐγείρας τεταήμερον Λάζαρον, Δέσποτα.

Ἡμέρῳ Βυθυνίᾳ θεοπαικηρύττει τὴν Ἀνάστασιν Χριστὸ τὸ ζωοδότης, τῇ ἐγέρσει Λαζάρου χορεύουσα.

Ἕτερον. Κανὼν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ποίημα Γεωργίου Μοναχοῦ. Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ χεὰν διωδύσας ὠσὲ ζηεών.

Ὅλον σε μὴ ὄντων ἐξαναγαγὼν τὴν σύμπασαν Κτίσιν, καὶ γενάσικον τῆς καρδίας τεμπέα, θεσλέγιες ὡς Δεσπότης τοῖς Μαθηταῖς τὸ Λαζάρε τὸν κοίμησιν.

Τὸν ἀνδρωπον φύσει ὑσπουδὲς, Χριστὲ, ὁκ Παρθένε, τὸ Λαζάρε σὺ τὸν ταφὼ μαθὲν ἐπηφότας ὡς ἄνδρωπος, ὲκ ἀγροῦ ὡς Θεὸς ὅπω ἴκωτο.

Ἰσφήμῳ, Λόγε, τὸν σεαυτῆ Ἀνάστασιν ἄγνως, ὡς ἐξ ὕπνε τὸν θεσσαλῆ ἀνέστησας ἤδη ὀδωδότα, τὸν τεταρταῖον νεκρὸν ὁκ τῇ μνήμῃ.

Θεοτοκίον.

Ἄξιες σε Ἀγγέλων, καὶ τῆ βεσῆ, ἀνύμφευτε Μήτερ, ἀδιφημῖον ἀνελλείπως, τὸν Κτίσιν τὸ τόνον, ὥσπερ βρέφ, ἐν τοῖς ἀγκάλαις σε ἰβάστασας.

Καθισμα. ὁ Εἱρμός.

Γεγηθυῖα διοδέσασα ὡσὲ ζηεὼν, καὶ τῷ αἰγυπτίαν μοχθήσᾳ ἐξαφυγὼν ὁ Γεραηλίτης ἀνέβᾴα· τῷ Λυβωτῷ, καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν.

Ὠδὴ γ'. ὁ Εἱρμός.

Τὸ σὲ τὸ τεμένωμα τῆς περιεχόντων σοι, Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς τῆς ὑσποσπιλήτων, καὶ ὑμνῶ σε τὸ πνεῦμά μου.

Τὸ φοβαλλόμβων τὰς ἐυεργεσίας σε, ἐδέξας τῆς ὑσπῆς, Σῶτερ, τὸν σπλάγχνα, Θεὸς τῶ εἶ, καὶ ἀνθρωπος.

Βυσσὸν ὧν γνώσεως, σὺ ἐρωτᾷς τὸ τέθνεωτα, τὸν κείμβρον.

Τὸ πως ἀμειβόμβων, ὡς γεγονὼς βεστὸς πόχλωσε φειδεσπῆς, ὁ πληρῶν τὰ πάντα, ὡς Θεὸς ἀφειδεσπῶν.

Λάζαρον ἐξήγειρας τοῦ ᾅδου, Χριστὲ, ῥήματι, καὶμὲ πολλοῖς πάϊσμασι θανέντα ἐξαναστησον, οἰκτιρμον.

Ἄλλο. Οὐσανίαις ἀγγέλοις.

Πίστις σὺ τῆ πάσῃ, θαυματεργὲ Κύριε, ἐν τῇ Βηθανίᾳ Λαζάρε, τέτον ἐδάκρυσας νόμῳ τῆς φύσεως, πιστοπιὰν σε τὴν σαρκα, ὅτι ὁ Θεὸς μου, ὑπερ προσέλαβας.

Τῆς Μαρίας τὸ πένθος σὺ πωρδοῦς ἔπαυσας, Σῶτερ, καὶ τῆς Μάρθας δικαίνων τὸ ἀυτεξούσιον· σὺ γὰρ ἀνάστασις, καὶ σὺ ζωὴ, ὡς ἀπερ ἔφης, ἀληθέως πέλεις γὰρ καὶ πάντων Κύριος.

Γλυκυμήρῳ καιρίως τὸν προσφιλῆ, Κύριε, ᾅδου ὁκ νεκρόων, καὶ ζόφε τῶν ἀφήψατας· σὺ γὰρ τῷ λόγῳ σε τῷ παυδυνεῖ τῶ θανάτε ἐξερρήξας κλιθρα τε, ὁ τὸ Βασίλεια.

Νοικήσας Παρθένῳ σωματικῶς, Κύριε, ὥρᾳ ἧς ζῶν ἀνθρωπος, ὡς ἔφερεν θεολόγος, ὡ καὶ ἀνέσιξας, ὡς ἀληθῶς θεοτόκον, ὁ πιστῶν βοήθειαν, μόνε φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἱρμός.

Τραϊας ἀγγέλοις ὁροφυργὰ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὑμῖτορ, σύ με τερώσον ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῇ ἐφιεῖσῃ ἡ ἀκεῖτος, τῇ πιστὸν τὸ τέρπμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Καθ. ᾠδὴ δ'. Κατάβασία Ἰωνᾶ.

Συμπαθήσεσιν Χριστῷ αἱ τῶ Λαζάρε ἀδελφαὶ, καὶ δικαιώσωσι πίκως, καὶ ὀλολύζουσι αὐτῷ ἴσησαν, Κύριε, τέθνικε Λάζαρος, αὐτὸς δὲ ὡς Θεὸς ἐκ ἀγροῦ τῶν τυφλῶ, ῥήματι φεῖς ἀυτὸς, πῦ τεθνικατε; καὶ προσελθὸν τῷ τάφῳ, προσεφώνει τὸν τεταήμερον Λάζαρον· ἀδὸὺς ἀνίεη, ᾗ προσκυνῶει τὸν ἀυτὸν ἀναστάσαντα.

Ἕτερον, ᾠδ. πλ. δ'. Τῶν σοφίαι, ὁ Λόγος.

Ρομνόσκων τὰ πάντα ὡς ποιητὴς, ὁ Βηθανίᾳ προῆπας τοῖς Μαθηταῖς, ὁ φίλος ἡμῶν Λάζαρος κεκοίμηται σήμερον, ὁ ἀδὼς ἠεφάτας φησὶ· πῦ τεθνικατε; ὁ τῇ Παζῇ προσπύξαι δικαίσας ὡς ἄνδρωπος· ὅθεν ὁ φωνήσας ὁν ἐφίλεις, ἐξ ᾅδου ἀνέσησας, Κύριε, τεταήμερον Λάζαρον· βᾷς τῶν βοαβρῶν σοι, προσδέξας, Χριστὲ ὁ Θεὸς, τῇ τολμώντων προσφέρειν τὴν αἴνεσιν, ὁ καταξίωσον πάντας τῆς δόξης σε.

Ὠδὴ ε'. ὁ Εἱρμός.

Ἐσκήνωσε, Κύριε, τῆς οἰκονομίας σε τὸ μυστήριον, κατεῦσε τὰ ἴχνα σε, ὁ ἐδόξατά σε τὴν Θεότητα.

Τὸ συμφάχε σήσωμεν, ἀλλ' οἰκεσμίαν τελῶν ἀπόρητον, προσαιρόμβων ἀνέσησας νεκρὸν τεταήμερον, πανυθεώμενε.

Παῖδι συναίδιος Λόγος καὶ Θεὸς τὸ πρὶν καθορώμβος, νῦν ὡς ἀνθρωπος προ-

προσδέχεται, προσδεχὸς ὁ πάντων προσδεχόμενος.

Ἡ Φωνὴ σὺ κατέλυσε, Σῶτερ, τῷ θανάτῳ πᾶσαν τὴν δωμάμει, τὰ θεμέλια τοῦ ᾅδου δὲ ζωῇ δωμάμει διεκλόνησε.

Θεοτοκίον.

Τὴν Παρθένον ὑμνήσωμεν, ὡς μὴ τὸν τόκον Παρθένον μείνασαν, ϗ κυήσασαν Χριϛὸν τὸν Θεὸν, τὸν ἐκ πάλιγ Κόσμον λυτρωσάμενον.

Εἰρμὸς ἄλλο. Σύ μοι, Χριϛὲ, Κύριος.

Σὺ ὡς ποιμὴν ἤρκασας, Σῶτερ, τὸν ἀνθρωπον, τὸν φθαρέντα πάλι τοῦ παραδείσου, δημιεργὲ, λύκι ἐκ ἔνης ὄντας, ϗ παμφάγε, ὡς θνατὸς τε, ϗ Κύριος ἐν τέτῳ προδεικνύων τὴν παγκόσμιον δόξαν τῆς σῆς νεκρωθείσης ἐγέρσεως.

Σὲ τὴν ζωὴν βλέπουσα αἰ ϖρὶ Μάρθαν, Χριϛὲ, ἀνεβόων, εἰ ἦς ὧδε, Κύριε, ὁ φωτισμὸς πάντων, ϗ ζωὴ, ὅλως ἐ τεθνήκει, νεκρὸς ἐκ ὤφθη ὁ Λάζαρος· ζωὴ δὲ ᾖ τῶν θανάτων σὺ φιλάνθρωπε πᾶλον, εἰς χεῖρας μεταβέβηκε τὸ πῶδες ἀπᾶν.

Σὲ τὴν πηγὴν φεύσωσι, Κύριε, ἄβυσσοι, σοὶ ὑμνᾶλει ἡ ὑγρὰ ἡ σύμπασα, σὲ πυλωροὶ ᾄδουσι, Χριϛὲ· ᾅδου δὲ τὰ κλεῖθρα τῇ κρᾴτει σου ἐβεκλύσαν, Λαζάρε ἀναστάντος ἐκ νεκρῶν τῇ φωνῇ σε, ϖαντοδύναμε Σῶτερ φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ ᾖ πασῶν καύχημα πόλεις, ἀνύμφευτε, σὺ ϖροσῆτις, σὺ ϗ καθαρώτερον, χριϛιανῶν τεῖχος, ϗ λιμήν· ϖρὸς γὰ τὸν Τόϛ σε ἐκ τάξεις φέρεις, ϖαναμωμε, ϗ σάζεις ἐκ πνευμώνων τὰς ἐν πίϛει, ϗ πόθῳ Θεοτόκον ἀγνὴν σε γινώσκοντας.

Ο᾽ Εἱρμός.

Σὺ μὲ ἰσχὺς, Κύριε, σύ μου ϗ ᾠδὴ μου, σὺ μοι Θεὸς μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ ϖαῖζειὸς κόλπως μὴ λιπὼν, ϗ τῶν ἡμετέρων ϖροχείρων δόκησιν ἀμέμϕω· ἀλὸ σωῖ τῷ Περϕήτῃ Ἀββακούμ σοι κραυγάζω, τῇ ᾠδῇ μου σε ὑμνῶ, φιλάνθρωπε.

Ω᾽δὴ ε᾽. ὁ Εἱρμός. Γένε τίμε ἀπώτε.

Ἐπιϛὰς τῷ Λαζάρῳ μνήμαϖι, φιλάνθρωπε, τῶν ἐκάλεσας, ϗ ζωὴν ϖαρέχεις, ὡς ζωὴ χρηματίζων ἀδιάλειϖτον γῆ βεσῶν ἀπάντων, εἷα Θεὸς, τῶν ἐσορμῶν ϖερϑαπίζων ϖερσπίλας ἀνάσσων.

Δεδεμένον τοὺς ϖόδας Λάζαρον ἐβάδιζε, θαῦμα ἐν θαύμαϖι· καὶ γὰ μείζων ὤφθη τῶ κολύσαντος ὁ ἐκ νεκρῶν Χριϛὸς, ἓ ϖρὸ λόγῳ ϖάντα ϕυλοϖρεπῶς ὑϖηρετῆσαν, ὡς Θεοῦ, καὶ Δεσότην ϑεολόγουν.

Ὁ Νεκρὸν ὀδωδότα Λάζαρον ἐγείρας, Χριϛὲ, τῷ ϖαθήμασιν, ἐξαναϛήσον με νεκρωθέντα νῦν ἀμϖρτήμασι, καὶ ϖεδύνα λάμκω, καὶ σκοτεινῇ σκιᾷ θανάτῳ· ἀλλὰ ῥῦσαι, καὶ σῶσον ὡς ϗϖλαγχνον.

Ο᾽ αὐτός.

Τῶ Παῖζει γένμον δόξαν, ὦϖαιε ἐκ αὐτίδεος, ἤδα ἀγόμβῳ· τὸν ϑρεισῶτα σὺ ϖερόμβῳ· ὄχλον, μακρόδυμε, τῶ ἀχαριϛίαν τῇ σῇ Παῖζει ϖερσαναφέρον, τῇ κελάδσι ἐγέρειν τὸν Λάζαρον.

Ὡ Φωνῆς ϑορϑόγγυ, ϑάμα τῶ ϑωύμασας, Σῶτερ, τῇ κρᾴτις σου, δὶ ἧς ᾅδου ϖύλας τὰ ϖαμϖράγη ϑανάτου ϖωλήσας· ἀλλ᾽ ἐξέρασον μὲ, ὥϖαιε τὸν ϖρῖν, ἐκ τῇ ϖαθῶν μου, τῷ ϖαθήμασιν φίλον σε Λάζαρον.

Ἱκέσιαις Λαζάρε, Μάρθας ϗ Μαείας τὶ ἡμᾶς ἀξίωσον θνατὸς χωλεθῆ τῷ Σταυρῷ, καὶ τῷ Παθεῖ σου, Κύριε, καὶ τῆς λαμϖροφόρε ϖ ἡμεροῦ, καὶ βασιλείᾳ· Ἀναϛάσεως τῆς σῆς, φιλάνθρωϖε.

Θεοτοκίον.

Μῆτιν ϖαρρησίαν τὴν ϖρὸς τὸν Τίόν σε κεκτημένη, ϖάναγνε, συγγενὶς ϑεονύμως ἡμῶν μὴ ϖαρέλθῃς, δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μόνην, χρεισανοὶ, ϖρὸς τὸν Δεσότην ἱλασμὸν ἀνθρώϖ ϖροβαλλόμεθα.

Ο᾽ Εἱρμός.

Ἵνα τί μοι ἀϖόϖω ἀϖὸ τῆ ϖροσόϖε σε τὸ ϕῶς τὸ ἄδυτον· ϗ ἐκάλυψέ με τὸ ἀλλόζιον σκότος τῶν ϑέλεων; ἀλλ᾽ ὀδήγησόν με, καὶ ϖρὸς τὸ ϕῶς τῇ ἐντολῶν σου τὰς ὁδὸς μου κατεύθυνον, δέσμαι.

Ἐντεῦθεν ἀρχονται τὰ Τῳῴδία.

Τὰς Εἱρμὰς ἀνὰ β᾽. καὶ τὰ Τροϖάρια ἀνὰ δ᾽.

Τῆ Κυρίε Κοσμῷ. Ω᾽δὴ ϛ᾽.

Ἦχος πλ. δ᾽. ὁ Εἱρμός.

Τὸν Γωὰν ἐν τῇ κήτει, Κύριε, μονώϖατον κατώϕησας, ἐμὲ δὲ τὸν ϖαϖεδηρέμον ἐν ἄγκωσι τῆ ἰχθῦ, ὡς ἐκ ϕθορᾶς σκῶλον, ἐξέσωσον.

Ἀνάϖη σε ἐς Βηθανίαν, Κύριε, ἀϖήγαγε ϖρὸς Λάζαρον, καὶ ϖᾶσιν ἤδη ὀδωδότα ἀνέϛησας ὡς Θεὸς, καὶ ἐκ δισμαῖν τῆ ᾅδου ἐλύσασας.

Μάρθα μὲν ἀϖεγώκει Λάζαρον, ὡς ἤδει τεϑαμένον, Χριϛὸς δὲ τὸν ἐγερθέντα ἀνέϛησας ὡς Θεὸς, καὶ ὡς ζωὴν μετήγαγε ῥίμεϖ.

Εἱρμὸς ἄλλο. Γωάννε μοναχὲ, ἦχος ὁ αὐτός· Γλάϕϖῆ μοι Σωτῆρ

Θεὸς ὢν ἀληθινὸς, Λαζάρε ὑγιὰς τῶ κοίμησιν, καὶ ταύτῃν τοῖς Μαθηταῖς τοῖς σοῖς ϖροσηγόρευσας, ϖιϛέμβῳ· Δίασοτε, τῆς Θεότητός σε τὴν ἀῤῥευσον ἐνέργειαν.

Ἡ σαρκὶ ῥεγερθεὶς ὑϖέρχων ὁ ἀϖείρανδρος, εἰς Βηθανίαν ἐλθὼν, ὡς ἀνθρωϖος,

Δε-

Δίκαιος, ἀκηρύκτως τὸν Λάζαρον· ὡς Θεὸς δὲ ὤλων, ἀνιστᾷς τὸν τεθαμμένον.

Ὁ Εἱρμός.

Ἰλάσθητί μοι, Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ οὐκ ἔστι δυνατὸν τὴν κακῶν ἀναγαγεῖν, δέομαι· σὺ γὰρ εἶπας, καὶ ἐπράχθησόν μοι ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶ.

Ἡ Πάντων χαρὰ Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς, ἡ ζωὴ τοῦ Κόσμου, ἡ ἀνάστασις τοῖς ἐν γῇ πεφανέρωται τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι, καὶ γέγονε τύπος τῆς ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων θείαν ἄφεσιν.

Ὁ Οἶκος.

Τοῖς Μαθηταῖς, ὁ Κτίσης τῶν ὅλων προηγόρευσε, λέγων· ἀδελφοί, ἐγνωσὶ, ἡμῶν ὁ φίλος κεκοίμηται· τούτοις προλέγων, καὶ σκιδιάσκων, ὅτι πάντα γινώσκεις ὡς Κτίσης πάντων, ἀγωμὲν ὖν, προθυμῶμεν, καὶ ἴδωμεν ξένως ταφὼ, καὶ θρηνῶν τὸν τῆς Μαρίας, καὶ τὸν πάφον Λαζάρε ὀψώμεθα· ἐκεῖ γὰρ μέλλω θαυματουργῶν, ἐκπλῶν τὸ Σταυρῷ τὰ φρούμια, καὶ πᾶσι παρέχων θείαν ἄφεσιν.

Τὸ Συναξάριον.

Στίχ. Θ ρέωσε Ἰησοῦ, τοῦτο θνητῆς ὑσίας.
Ζ ωῆς φίλον σε, τοῦτο θείας ἰχύος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν ἔγερσιν ἑορτάζομεν τοῦ ἁγίου, ἐ δικαίου φίλε Χριστοῦ Λαζάρε τοῦ τετραημέρου· ὅτις Ἑβραίων μὲν ὢν τὸ γένος, Φαρισαίων δὲ τῶν αἱρεσιωτῶν· ἐ ὡς, οἷς πε δόξαντα, τοῦ Φαρισαίου ὢν Σίμωνος, ἀπὸ Βηθανίας τῆς κώμης ὁρμώμενος· τὸ δὲ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ τὰς τῆ γῆ ποιμένας δέκα βίβλους στοιχεῖα τοῦ γένους ἡμῶν, ἐ ὅτος εἰς φιλίαν αὐτῷ ἐνέτασε· ποτὲ γὰρ τὸν Σίμωνα τοῦ Χριστοῦ συνεχῶς δέκα λεπρομένου, ἅπτε ἐ αὐτῷ τῶν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν μέλα προεσβάλλοντος σωτῆρος, ὁ Λάζαρος εἰς γνησιότητα στέργεται· ὃν αὐτὸς δὲ μόνος, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο τούτου ἀδελφαί, ἡ Μάρθα δηλονότι, καὶ ἡ Μαρία· ἤδη δὲ τοῦ σωτηρίου πάθους ἐγγίζοντος, ἐπεὶ ἔδει τὸ τῆς ἀναστάσεως μυστήριον ἀκριβέστερον πιστωθῆναι· ὧν μὲν δέκα βαίνων ὁ Ἰησοῦς πέραν τοῦ Ἰορδάνου· ἐστέρεον τὸν τοῦ Ἰαείρου παῖδα, καὶ τὸν τῆς χήρας ἐκ νεκρῶν ἀναστήσας· ὁ δὲ φίλος αὐτοῦ Λάζαρος νόσῳ βαρείᾳ καταρραδεὶς τέθνηκεν· Ἰησοῦς ὖν, καὶ πάλιν, λέγει τοῖς Μαθηταῖς. Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· καὶ μικρὸν αὖθις δέκα λιπὼν, Λάζαρος, φησὶν, ἀπέθανεν· ἔρχεται ὖν εἰς Βηθανίαν, τὸν Ἱερουσάλημ λιπὼν, ὡς ἔδει τῶν ἀδελφὸν αὐτοῦ δέκα μυθούς· ἐγγὺς δὲ τῆ Ἱερουσολύμων ἡ Βηθανία ὡσεὶ σάδια πεντεκαίδεκα· ἐ περιῴκησαν αὐτῷ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου, λέγουσαι. Κύριε, ἐ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός· ἀλλὰ καὶ νῦν οἶδα, ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσῃ τὸν Θεὸν, δώσει σοι ὁ Θεός· λέγει αὐταῖς ὁ Ἰησοῦς, ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου· ἐ ἀπεκρίνατο αὐτῷ ἡ Μάρθα· οἶδα, ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ· εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα· πιστεύεις τοῦτο; λέγει αὐτῷ· ναὶ Κύριε, ἐγὼ πεπίστευκα ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενος· ταῦτα εἰποῦσα ἀπῆλθε, καὶ ἐφώνησε τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Μαρίαν λάθρᾳ, εἰποῦσα· ὁ διδάσκαλος πάρεστι, καὶ φωνεῖ σε· ἐκείνη δὲ ὡς ἤκουσεν, ἠγέρθη ταχὺ, καὶ ἤρχετο πρὸς αὐτόν· ἦν δὲ ὁ Ἰησοῦς οὔπω ἐληλυθὼς εἰς τὴν κώμην, ἀλλ' ἦν ἔτι ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ὑπήντησεν αὐτῷ ἡ Μάρθα· οἱ οὖν Ἰουδαῖοι οἱ ὄντες μετ' αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ παραμυθούμενοι αὐτὴν, ἰδόντες τὴν Μαρίαν ὅτι ταχέως ἀνέστη καὶ ἐξῆλθε, ἠκολούθησαν αὐτῇ, δόξαντες ὅτι ὑπάγει εἰς τὸ μνημεῖον ἵνα κλαύσῃ ἐκεῖ· ἡ οὖν Μαρία ὡς ἦλθεν ὅπου ἦν ὁ Ἰησοῦς, ἰδοῦσα αὐτὸν, ἔπεσε πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ, λέγουσα αὐτῷ· Κύριε, ἐ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός· ἰδὼν οὖν αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς κλαίουσαν, καὶ τοὺς συνελθόντας αὐτῇ Ἰουδαίους κλαίοντας, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι καὶ ἐτάραξεν ἑαυτὸν, καὶ εἶπε· ποῦ τεθείκατε αὐτόν; λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἔρχου καὶ ἴδε· καὶ ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς· ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν· τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον· οὐκ ἐδύνατο οὗτος ὁ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, καὶ ποιήσας ἵνα καὶ οὗτος μὴ ἀποθάνῃ; ὁ οὖν Ἰησοῦς πάλιν ἐμβριμώμενος ἐν ἑαυτῷ, ἔρχεται εἰς τὸ μνημεῖον· ἦν δὲ σπήλαιον, καὶ λίθος ἐπέκειτο ἐπ' αὐτῷ· ἄρατε τὸν λίθον, λέγει ὁ Ἰησοῦς· λέγει αὐτῷ ἡ ἀδελφὴ τοῦ τετελευτηκότος Μάρθα· Κύριε, ἤδη ὄζει, τεταρταῖος γάρ ἐστιν· ἔτι δὲ ἐξ ἀκολουθίας ὁ Ἰησοῦς, καὶ δακρύσας τῷ κειμένῳ καταγελῶν, φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω· καὶ αὐτίκα ὁ τεθνηκὼς ἐξῆλθε, δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις, καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο· λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· λύσατε αὐτὸν καὶ ἄφετε αὐτὸν ὑπάγειν· ἐκ τούτου οὖν ἐβουλεύσαντο οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν· διότι πολλοὶ αὐτὸν ἐξῆσαν Χριστὸν προσεδέχοντο· ἀλλ' ἐκεῖνος τὰ σπειρόμενα ἐγνωκὼς, πρὸς τὸν Κύριον πάσαν ἀναδιδράσκει, καὶ ἐκεῖσε διατρίβων, ἐσύστερον δὲ τὴν Ἀποστόλων Ἀρχιρὼς τῆς Κυπαίων ἀναδέδεκται πύλεως· καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, μὴ ξιακοσταίαν χρόνον τῆς αὐτοῦ ἀναβιώσεως θνήσκει πάλιν· κἀκεῖσε δὲ θαπέντος, πολλὰ θαυμάσια κατεργασάμενος· λέγεται δὲ μὴ τὸν ἀναβίωσιν μηδὲν τοὺς ἐδίους χορὸς γλυκάζοντος· καὶ ὅτι τὸ αὐτοῦ ὠμοφόριον ἡ πάναγνος τοῦ Θεοῦ Μήτηρ οἰκείως δεησαμένη μὴν χερσὶν αὐτῷ ἐχαρίσατο· τοῦτο τὸ τίμιον, καὶ ἅγιον λάφανον ὁ σοφώτατος βασιλεὺς Λέων ἔκτινος ὕστερος θεοτόκος ἐκεῖθεν μετακομισάμενος, ἐν τῷ κτίσαντος τὸν πόλιν παρ' αὐτοῦ δομηθέντι Ναῷ ὡς ὄνομα τούτου σεμνῶς, καὶ πολυτελῶς κατατίθησιν ὡς δεξιὰ τοῦ Νεὼ εἰσιόντι, κτίσαντος τοῦ ἱεροῦ Βήματος ἐμπροσθίους τοίχους· ἐ νεὼ εἰσέτι μέχρι τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον, ἄρρητόν τινα ὠφελίαν ἀποτελεῖν· Ἑορτάζεται δὲ καὶ τὴν παροῦσαν ἡμέραν ἐτάχθη ἡ αὐτοῦ Ἔγερσις, ὅτι οἱ ἅγιοι, καὶ θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, μᾶλλον δὲ οἱ ἁγιοὶ Ἀποστόλοι μὴ τὴν τεσσαρακονθήμερον Νηστείαν, δέχ' τὴν κάθαρσιν τὰ ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μέλλοντες θεῖναι· ἐπειδὴ τοῦτο τὸ θεῶμα ἀρχὴν, καὶ αἰτίαν μάλιστα ὅρον τῆς κατὰ τοῦ Χριστοῦ μανίας τῆ Ἰουδαίων, καὶ τοῦτο ἐνταῦθα τὸ ὑπερφυὲς τοῦτο τεράστιον ἔθεσθο· ὃ δὴ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μόνος συγγράφεται, ὡς τῶ ἄλλων Εὐαγγελιστῶν ἀφαλεστότατον αὐτό· ἴσως ὅτι ζῶν ἦν ὁ Λάζαρος, καὶ ὁρώμενος· λέγεται μήποτε, ὅτι καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸ λοιπὸν συνεγράφατο Εὐαγγέλιον· καὶ ὅτι μόνος ἐκ τῆς ἀνάρχου Γενέσεως τοῦ Χριστοῦ οἱ ἄλλοι ἐδίλαβον· τοῦτο γὰρ ἦν τὸ ζητούμενον πρὸ Θήναι, ὅτι Υἱὸς Θεοῦ, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Χριστός· καὶ ὅτι ἀνέστη, καὶ ἀνάστασις ἔσεται τῶν νεκρῶν· ὁ δέχ τὸν Λάζαρον μᾶλλον πιστεύεται· μόνον δὲ ἐκ τῶν ἐκ ἅδου ὁ Λάζαρος ὤπτε, ἢ ὅτι μ' συνεχωρήθη τελέως ἰδεῖν τὰ ἐκεῖσε, ἢ ἰδὼν, σιγῆσαι ταῦτα, διεκελεύθη·

λόδη· ἀπὸ τότε καὶ πᾶς ἀνθρωπος ἄρτι
Σιὼν Λάζαρος λίγεται· καὶ τὸ ὀνόματον ἔν-
δυμα πάλιν λαζάσκομα καλεῖται, αἰνιτομβίῳ τῇ
λόγῳ εἰς μυείαν τὸ θεσπέσιον Λαζάρου ἔρχεσθαι·
εἰ γὰρ σκιὰν λόγῳ Χριστὸν ἀνέση, καὶ ἀνε-
βίωσεν αὖθις, ὅπερ καὶ ὕπνος εἰ καὶ θάνα-
τος, ἀλλ' ἐν τῇ ἐμαὶτῃ σάλπιγγι ἀναστὰς, αἰωνίως
ζήσεται. Ταῖς τοῦ σοῦ φίλου Λαζάρου φριξβείαις,
Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμιλώ.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

Π Αῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ καπεπάπησαν τὴν
φλόγα θερμολίως, καὶ εἰς θρόσον τὸ καῦ-
» ματέβαλον, βοῶντες, ὑλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ
» Θεὸς εἰς τὰς αἰῶνας.

Δ Ακρύσας ὡς ἄνθρωπος, οἰκτίρμον, ὀξα-
νίσησας ὡς Θεὸς τὸν ἐν τάφῳ, καὶ τῷ ᾄδῃ
λυθεὶς ὁ Λάζαρος ἐβόα, ὑλογητὸς εἶ, Κύριε,
ὁ Θεὸς εἰς τὰς αἰῶνας.

Ἐ Ἔπλθε κυείως διεθρύβω, χάως ᾄδῃ τε,
καὶ ζοφε ἀποδράσας τῇ Διαστότῃ τοῦ λόγῳ ὁ
Λάζαρος κραυγάζων, ὑλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ
Θεὸς εἰς τὰς αἰῶνας.

Ἀλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰεθαίας.

Ἐ Πὶ φίλῳ δικαίως, τὸ τῆς Μάρθας, οἰκτίρ-
μον, δάκρυον ἔπασας, καὶ πάθει ἐκκενῶ-
φθέλες ἐκ θεσπότης τῷ λαῷ σε πᾶν δάκρυον,
ὁ τῷ Πατέρων ἡμῶν Θεὸς ὑλογητὸς εἶ.

Τ Ἡς ζωῆς ὁ ταμίας τὸν νεκρὸν ὡς ὑπνῶντα,
Σάτηρ, ἐκάλεσας, καὶ λόγῳ τῶν τὸ ᾄδου
γαστέρ ἐξῆρπασε, ὀξαύσησας ψάλλοντα, ὁ τῷ
Πατέρων ἡμῶν Θεὸς ὑλογητὸς εἶ.

Τ Ὸν νεκρὸν ὀλωδότα διεθρύβων κυείας, Δέ-
σποτα, ἤγειρες· μᾶλλ πεπεδημένον σειρᾶς
ἁμαρτημάτων ἐξανέστησον ψάλλοντα, ὁ τῷ Πα-
τέρων ἡμῶν Θεὸς ὑλογητὸς εἶ.

Ὁ Εἱρμός.

Ο Ἱ ἐκ τῆς Ἰεθαίας καταπάτησαντες Παῖδες ἐν
Βαβυλῶνι ποτε, τῇ πίστει τῆς Τειάδος τὼν
» φλόγα τῆς καμίνου κατεπάτησαν ψάλλοντες, ὁ
» τῷ Πατέρων ἡμῶν Θεὸς ὑλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

Μυσικῶν ὀργάνων συμφωνόντων, καὶ λαῶν
ἀπείρων θεοσπιεύντων εἰκότι τῇ ἐν δυ-
» ρεᾶ, Ζωῆς Παῖδες μὴ σιωπήτης, τὸν Κύριον ἀύ-
» μνει, καὶ ὑπερύψουν εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ὡ Σ πομπὸν τὸν ἄρτα κατιχθύσας, καὶ ἐκ
λύκου ἀσπὸς ὁλιτῆρας ἁρπάσας ὁ ὑθιεκτὴς,
φθεγγύντα σκανιάρχης, βοᾶντα σοι, ὑμνεῖ-
τε, καὶ ὑπερύψουν εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ὡ Σ βροτὸς τὸν πάφορ ἐπιζήτεις, τὸν νεκρὸν
ὡς πλάσης ἀναεγείρας θεοσάγματι δυνατικῷ· ὃν ᾄδης κατεπλάγη βοᾶντά σοι, ὑμνεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ἄλλω. Τῶν Βασιλέων τῶν Οὐρανῶν.

Ε Ἰσιτεῖς μὴν ὥσπερ θνητὸς, ὡς Θεὸς δὲ αἰνε-
τῶς λόγῳ τὸν τετραήμερον· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν
εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Σ Οὶ ὀγκωμόνοι ὡς ὄφελῆ τῇ συγγόνε ἡ
Μαρία, Δέσποτα, θεοσφόρε μῦθον, ἀνυ-
μνοῦσα εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Π Ικραλῆς μὴν ὥσπερ βροτὸς τὸν Πατέρα, ὡς
Θεὸς δὲ Λάζαρον ἐγείρας· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν,
Χριστὲ, εἰς τὰς αἰῶνας.

Αἶνῳμεν, ὑλογοῦμεν. Ὁ Εἱρμός.

Τ Ὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι, στρα-
τιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνᾶτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα ὑ στρολογᾶται.

Ὠδὴ θ'. ὁ Εἱρμός.

Τ Ὴν ἀγκὼ ὑδόξως τιμήσωμεν, λαοὶ, Θεο-
τόκον, τὴν τὸ θεῖον πῦρ ἐν χαρῇ ἀφλέκ-
» τως συλλαβοῦσαν ὕμνοις ἀοιγήτοις μεγαλύνω-
» μεν.

Ὁ Ἱ λαοὶ ἰδόντες βαδίζοντα νοερῶν πεπαῖδον,
σκηπλαγέντες τῷ θαύματι ἀνεβόων τῷ Λυ-
ζωτῇ, Θεὸν σε ἐν ὕμνοις μεγαλύνοντες.

Π Ροπῆσῶν τῶν ὑνδυζόν ὑγαρσιν τῶν σῶν, ὦ
Σωτὴρ μου, νοερῶν πεβαήμεσον ἐκ τῦ ᾄδου
ἐλεύθερῶς τὸν Λάζαρον· ὃν ὕμνοις μεγαλύω
σε.

Ἄλλος. Κυρίως Θεοτόκον.

Τ Ιμῶ σε τὸν Πατέρα, Θ ἀποδεικνύων, ὡς
ἐν ἀνάρχῳ ᾄδῃ, θεοσέχνη, Χριστὸ,
ἀυτῇ κῶς ἐγείρεις τὸν τεβαήμερον.

Ε Κ πάφε τεταρταίον Λάζαρον ἐγείρας, τῆς ζω-
μέρη, Χριστὲ, σε Ἐγέρσεως παναληθέστατ
πᾶσι δεικνύων μάρτυρα.

Β Ασίζας, καὶ δακρύες, φθέγξῃ τε, Σωτὴρ
μου, τῶν ἀνθρωπίνων δεικνὺς σε εὐέρλεες,
τῶν θαϊκῶν δὲ μιλούων, ἐγείρεις Λάζαρον.

Ε Νήρησας ἀφερέσας, Δέσποτα Σωτὴρ μου,
καθ' ἑκατέρων ἡῷ δύο σε φύσεων ἀυτεξ-
σίῳ θελήσει τῶν σωτηρίων μου.

Ὁ Εἱρμός.

Κ Τρίως Θεοτόκον σὲ ὁμολογοῦμεν εἰ ὄβς σὲ
σεσωσμένοι, Παρθένε ἁγνὴ, σωὶ ἀσωμάτως
χορείας σὲ μεγαλύοντες.

Ἀγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ψάλε.

Ἐξαποστειλάριον Ἰδιόμελον· ὃν ᾠδῶν.

Λ Ογῷ σε, λόγε τῦ Θεῦ, Λάζαρος ὑν ᾄδᾳλ-
λεται, φωῆ βίον παλινδρομήσας, καὶ μὴ
κλάῦων οἱ λαοί σε, κραταιὲ, χαμάρυσιν, ὅτι
εἰς τέλῳ ὀλέσεις τὸν ᾄδῃ θανάτῳ σε.

Ἕτερα Ὁμοιον ἄπαξ.

Δ Ιὰ Λαζάρε σε Χριστὸς ᾔδη σπυλάδα, θάλα-
τε, καὶ πᾶ σε ᾄδη τὸ νίκος; τῆς Βηθ-
νίας ὁ κλαυθμὸς νυῦ δὴ σὲ μεθίσταται· πάντες
κελάδες τῆς νίκης ἀυτοῦ δπισάσμεθα.

Εἰς τὰς Αἴνους ἰσάμβ στίχ. ἡ. Καὶ ψάλλομεν στίχ. ἰδιόμ. τὰς δ'. ἀ. ἀ. τὰς δύο δ'. δ'. Καὶ τὰς δύο πλ. δ'. ἦχ. ἀ.

Δόξα αὐτῆ ἴσην.

Ἀνάστασις, καὶ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχων, Χριστὲ, ἐν τῷ μνήματι Λαζάρῳ ἐπέστης, πιστεύοντι ἡμῖν τὰς δύο ὑσίας σου, μακρόθυμε· ὅτι Θεὸς, καὶ ἀνθρωπος ἐξ ἀγνῆς Παρθένου σωζαγόρασας, ὡς μὲν γὰρ βροτὸς ἐπενύσας τῷ τάφῳ; ὡς δὲ Θεὸς ἀνέστησας ζωηφόρῳ νεύματι τὸν τεταφαίμερον.

Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ,

ἦχ. ἀ.

Λάζαρον τεθνεώτα τεταφαίμερον ἀνέστησας ἐξ ᾅδου, Χριστὲ, σοὶ τῷ σῷ θανάτῳ δράσαντας τῷ θανάτῳ τὸ κράτος· ᾧ δὴ ἐνὸς φειδόμενος τῶν πάντων ἀνθρώπων φθορᾶς ἐλεύθερίαν· διὸ φερσκευάσαντες σε τὸν παντοδύναμον ἱκέσιαν, βοῶμεν, Εὐλογημένος εἶ, Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Αἰνεῖτε αὐτὸν ὅτι τοῖς δυνάσταις·

ἦχος ἀ.

Μάρθα, καὶ Μαρία τῷ Σωτῆρι ἔλεγον, εἰ ἦς ὧδε, Κύριε, οὐκ ἂν τέθνηκε Λάζαρος. Χριστὸς δὲ ἡ ἀνάστασις τῶν κεκοιμημένων τὸ ἦδη τεταφαίμερον ἐκ νεκρῶν ἀνέστησε· διὸ πάντες οἱ πιστοὶ τὸν φερσκευάσαμεν, τὸν ἐρχόμενον ἐν δόξῃ, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος·

ἦχος ἀ.

Τῆς Θεότητός σου, Χριστὲ, πεῖραν τοῖς μαθηταῖς σου τὰ σύμβολα, ἐν τοῖς ὄχλοις ἑταπείνου σεαυτὸν, ἀπαρύσαι ταύτῃ βουλόμενος· διὸ τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς φερσκεύσης, καὶ Θεὸς, τῷ Λαζάρῳ τὸν θάνατον φερσηγόρευσας· ἐν Βηθανίᾳ δὲ παρὼν τοῖς λαοῖς, τὸ φίλτρον σου τὸν τάφον φερσεσθαι, μαθεῖν ἐζήτεις ὡς ἄνθρωπος· ἀλλ' ὁ δρᾷ σῶ τεταφαίμερος ἀνάστασις τὸ θεῖον σου κράτος ἐδήλωσε, παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ, καὶ χορῷ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς, ἦχος δ'.

Τεταφαίμερον ἤγειρας τὸν φίλον σου, Χριστὲ, ἐκ τῶν τῆς Μάρθας, καὶ Μαρίας θρήνων ἔπαυσας, ὑποδεικνύων τοῖς πᾶσιν, ὅτι αὐτὸς εἶ, ὁ τὰ πάντα πληρῶν θείᾳ δυνάσεια ἀναστήσων ἡμᾶς λόγῳ. Διὸ καὶ ἐν τοῖς ὑψίστοις, Εὐλογημένος εἶ, ὁ ὢν πάντων Θεὸς, δόξα σοι.

Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις· ἦχος δ'.

Μάρθα τῇ Μαρίᾳ ἐβόα, ὁ διδάσκαλος πάρεστι, καὶ φωνεῖ σε, φερέσθε· ἡ δὲ ἀκοὴ ἐλθοῦσα ὅτι ὡς ἐστὶς ὁ Κύριος, ἐδάκρυσε, ἀνεβόησε, πεσοῦσα, φερεσκύνησε, τοὺς ἀχράντους πόδας σου καταφιλοῦσα, ἔλεγε. Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανεν ἡμῶν ὁ ἀδελφός.

Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χείρ σου· ἦχος πλ. δ'.

Λάζαρον τεθνεώτα ἐν Βηθανίᾳ ἤγειρας τεταφαίμερον· μόνον γὰρ ὡς ἐπέστης τῷ μνήματι, ἡ φωνὴ ζωὴ τῷ τεθνεώτι γέγονε, ᾧ τανύξας ὁ ᾅδης, ἀπέλυσε φόβῳ· μέγα τὸ θαῦμα, πολύελεε Κύριε, δόξα σοι.

Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου· ἦχος πλ. δ'.

Καθὼς εἶπας, Κύριε, τῇ Μάρθᾳ, ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις, ἔργῳ τὸν λόγον ἐπλήρωσας, ἐξ ᾅδου καλέσας τὸν Λάζαρον· καμὲ, φιλάνθρωπε, σκεῦος τοῖς πάθεσιν, ὡς συμπαθὴς, ἐξανάστησον, δέομαι.

Δόξα ἦχ. β'.

Μέγα, καὶ ἔνδοξον θαῦμα τετέλεσαι σήμερον, ὅτι νεκρὸν τετραταῖον ἐκ τάφου Χριστὸς φωνήσας ἤγειρε, καὶ φίλον ἐκάλεσε· δοξολογήσωμεν αὐτὸν ὡς ὑπερένδοξον, ὡς ταῖς φρικτοβόλοις τοῦ θανόντος Λαζάρου σάσοντας ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Τὴν προλαμβάνουσαν ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Τῆς τῶν Λειτουργίαν Τυπικὴ, καὶ τὰς γ'. καὶ ς'. Ὠδὰς τῆς Τεταρτοσήμου. Ἀντὶ δὲ τοῦ Τερπαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε.

Προκείμενον ἦχος γ'.

Κύριος φωτισμός μου, καὶ Σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοὶ, Βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες, ἔχωμεν χάριν, δι' ἧς λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετ' αἰδοῦς, καὶ εὐλαβείας, καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον· ἡ φιλαδελφία μενέτω· τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους· μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι, τῶν κακουχουμένων, ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι· τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρνους δὲ, καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός· ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος, ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσιν· αὐτὸς γὰρ εἴρηκεν, Οὐ μή σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μή σε ἐγκαταλίπω· ὥστε θαῤῥοῦντας ἡμᾶς λέγειν, Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς, καὶ οὐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος· μεμνήσθητε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν. Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀλληλουϊάριον· ἦχος πλ. ἀ.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσε, εὐπρέπειαν.

Στίχ.

στίχ. Καὶ γὸ ἐστερέωσε τὴν Οἰκουμένην.
Ἐκκλησίαις ἐν Γαλιλαίᾳ. Τῷ κυρίῳ εὐπρέπει ἡ τις ἀδιναῖς λάζαρος.
Κανὼν ὁ Ε' ἐκ τόμου τῶν ὑπνίων, καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.

Ἀλληλούϊα.

Ἰῷ Σαββάτῳ τῆς Βαΐων Ἑσπέρας ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ ἰσάμην στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ πεντάτυχα ἐκ θεσσαλονίκης.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος.

Νηπίων ὀξ αἰνέσεων, Χριστὲ, τὴν πόλιν καθιζόμενον, κατεδέξω ὑπνίκιον ᾠδὴν, ἐρχόμενον πρὸς Πάθος, ὁ ζωοποιὸς ὑμνῳ ὑπὸ Ἀγγέλων ἀνυμνούμενον.

Ἰδοὺ ὁ Βασιλεύς σε, Σιὼν, φησὶν, καὶ σώζων ἔρχεται δὴ πόλιν, τοὺς ἐχθροὺς θλίψαι πατάξαι ἐν ἰσχύϊ, χαῖρε, καὶ κατατέρπου, μὴ Βαΐων ἐορτάζουσα.

Κροτήσωμεν συμφώνως, πιστοὶ, τοὺς κλάδους ἀρετῆς καὶ ἡμῶν, ὡς οἱ Παῖδες, νικῶ προσφέροντες Χριστῷ, καὶ τότῳ θείων ἔργων ἀπλώσωμεν τοὺς πτύλους, ὡς μυστικῶς τῶτον δεξώμεθα.

Βία ἀρετῆς, ἀδελφοὶ, προσελθωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐρχομένῳ δι' ἡμᾶς ἀνθρωπικῶς παθῶν ἐθελουσίως, θεότητι ἰσχύϊ πᾶσιν ἀπάθειαν δωρήσασθαι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Ὁ νῶτος Χερουβὶμ ὡς θεὸς ὀχούμενος, καθέζεται δὴ πόλιν, δι' ἡμᾶς δὴ σφαγὴν ἐρχόμενος θελήσει· διὸτι προθύμως τῶτον μὴ Βαΐων ἀνυμνήσωμεν.

Εἰς τὸν στίχ. τῶν προσόμοια· Ἦχος β'.

Οἶκος τῆ Εὐφραθᾶ.

Λαμπρύνθη ἡ Σιὼν ἡ νέα, καὶ Βαΐοις ἀνύμνει μὴ παῖδων, ἰδοὺ ὁ Βασιλεύς σε σώζων πρὸς Πάθος ἔρχεται.

Στίχ. Ἐκ τόμου τῶν ὑπνίων.

Γάλλιεθ Ἀδὰμ καὶ Εὔα σὺν Προφήταις, ἰδοὺ ἀναπαλαίσει ἡμᾶς δι' τῷ Πάθους ὁ Κύριος ἐπιόμενος.

Στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομα.

Ὁ Ἄνω σὺν Παῖδι, καὶ Πνεύματι Ἀγγέλων ἐρχόμενος τῶν ὑμνων, πῶς χάϊν ξένως κάτω, καὶ παίδων αἶνον δέχεται.

Δόξα. Καὶ νῦν, Ὁμοιον.

Ὑμνῶ σε τὸν φρικτὸν οἰκονομίαν φόβῳ, τὸ Ὡσαννὰ βοᾷ σοι· ἐμὲ γὸ ἔρχη σῶσαι, ὑπερευλογημένε Κύριε.

Νῶ ἀπολύσεις· τὸ Τρισάγιον, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σταυρώσιμος. Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον ξενπάρια· Ἦχος ά. τῶν κοπιῶν Ἀνάστασιν· καὶ ἕτερον, Ἦχος δ'. Σωτῆρα ἤτησε σε, ζήτα ἐς τὸν Ἑορτὸν. Καὶ γένεται Ἀπόλυσις, καὶ ἐξερχόμεθα ἐς τὸν ζάπαζαν.

Ἰῷ Σαββάτῳ τῆς Βαΐων Ἑσπέρας ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μὴ τῶν Πεντηκοντα ψαλμῶν ἡ συνήθως ταχὺ. τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, τὸ κάθ. ὅλον, ἐς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσάμην στίχ. ί. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐ Ἰδιόμ. στιχηρ. τῆς πλ. β'. δευτερεύοντες αὐτά· Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ χάρις τῆ ἁγίᾳ Πνεύματι ἡμᾶς συνήγαγε, καὶ πάντες ἄρδην τὸν Σταυρὸν σε, λέγομεν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ἔχων θρόνον Οὐρανὸν, καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν, ὁ Θεῖ Παῖδος λόγος, ἐς Υἱὸς σωματικῶς ἐπὶ πῶλε ἀλόγε ἐμετρίασε σήμερον, ἐν Βηθανίᾳ ἐλθών· ὅθεν παῖδες Ἑβραίων κλάδους χερσὶ κατέχοντες, εὐφήμων φωνῆ. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος Βασιλεὺς τῷ Ἰσραήλ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Δεῦτε ἐς ὑμᾶς σήμερον, πᾶς ὁ υἱὸς Ἰσραὴλ, ἡ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, μὴ τῷ Προφήτῃ Ζαχαρίᾳ εὐφρόσωμεν· χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιὼν, κήρυσσε θύγατερ Ἰερουσαλὴμ· ὅτι ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σε ἔρχεταί σοι σεσωὺς, καὶ σώζων, ἐς ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ πῶλον ὄνε, υἱὸν ὑποζυγίε· ἐβόησε τὰ τῶν παίδων, κλάδους χερσὶ κατέχουσα, εὐφήμησον. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος βασιλεὺς τῷ Ἰσραήλ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν σεπτὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν προτυπούμενος ἡμῖν, ἤγειρας θαυμάτων τῇ προστάξει σε τὸν ἄπτιστον Λάζαρον, τὸν φίλον, ἀγαθὲ, ἐκ τῆ μνήματος τεταρταῖον ὀδωδότα· ὅθεν καὶ τῷ πῶλῳ ὄνβας συμβολικῶς, ὡσπερ ἐπ' ὀχήματος φερόμενος, τὰ ἔθνη τεκμαιρόμενος, Σωτὴρ· ὅθεν ἐς τὴν αἴνεσιν προσφέρει ὁ ἠγαπημένος Ἰσραὴλ ἐκ στομάτων θηλαζόντων, καὶ νηπίων ἀκάκων, καθορώντων σε, Χριστὲ, εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν ἑῷ ἐξ ἡμερῶν τῷ Πάσχα.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τῷ Πάσχα ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτῷ, λέγοντες αὐτῷ. Κύριε, πῦ θέλεις, ἑτοιμάσωμέν σοι φαγεῖν τὸ Πάσχα; ὁ δὲ ἀπέστειλε αὐτοὺς· ἀπέλθετε εἰς τὴν ἀπέναντι κώμην, καὶ εὑρήσετε ἄνθρωπον κεράμιον ὕδατος βαστάζοντα· ἀκολουθήσατε αὐτῷ, ἐς τῇ οἰκοδεσπότῃ ἀπατε·

πατε· ὁ διδάσκαλος λέγει, φωνὴ σε πιεῖ τὸ Πάσχα μὴ ἧβῃ Μαθητὴς μου.

Δόξα, τὸ σωτήριον. Σήμερον ἡ χάρις.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό. Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρὸν.

Προκείμενον. Ο Κύριος ἐβασίλευσεν. Εἶτα τὰ Ἀναγνώσματα. Ἀνάγνωσμα ά.

Γενέσεως τὸ Ἀναγνώσμα.

Ε Καλεσεν δὲ Ιακὼβ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς, συνάχθητε, ἵνα ἀναγγείλω ὑμῖν, τί ἀπαντήσει ὑμῖν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν· συνάχθητε, καὶ ἀκούσατε μου υἱοὶ Ιακὼβ· ἀκούσατε Ισραὴλ, ἀκούσατε τοῦ πατρὸς ὑμῶν. Ιούδα, σὲ αἰνέσουσιν οἱ ἀδελφοί σου· αἱ χεῖρές σου ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἐχθρῶν σου· προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρός σου· σκύμνος λέοντος Ιούδα, ἐκ βλαστοῦ υἱέ μου ἀνέβης· ἀναπεσὼν, ἐκοιμήθης ὡς λέων, καὶ ὡς σκύμνος· τίς ἐγερεῖ αὐτόν; οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ιούδα, καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ· καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν· δεσμεύων πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ, καὶ τῇ ἕλικι τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ· πλυνεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ· χαροποιοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὑπὲρ οἶνον, καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ὑπὲρ γάλα.

Ἀνάγνωσμα β' Προφητείας Σοφονίου.

Α Δὴ λέγει Κύριος· χαῖρε θύγατερ Σιών· κήρυσσε θύγατερ Ἰερουσαλήμ· εὐφραίνου καὶ κατατέρπου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου θύγατερ Ἰερουσαλήμ· ἐξεῖλε Κύριος τὰ ἀδικήματά σου· ἀπελύτρωταί σε ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν σου· βασιλεύσει Ἰσραὴλ Κύριος ἐν μέσῳ σου· οὐκ ὄψῃ κακὰ οὐκέτι· ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐρεῖ Κύριος τῇ Ἰερουσαλήμ· θάρσει Σιών, μὴ παρείσθωσαι αἱ χεῖρές σου. Κύριος ὁ Θεός σου ἐν σοί, ὁ δυνατὸς σῶσαί σε, ἐπάξει ἐπὶ σὲ εὐφροσύνῳ, καὶ καινιεῖ σε ἐν τῇ ἀγαπήσει αὐτοῦ· καὶ εὐφρανθήσεται ἐπὶ σὲ ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς· καὶ συναξω τοὺς συντετριμμένους σε· ὑπὲ τῆς ἐλαβεν ἐπ' αὐτῷ ὀνειδισμόν· ἰδὲ ἐγὼ ποιῶ ἐν σοὶ, ἐγκαίρῳ σε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγει Κύριος, καὶ σώσω τὸν ἐκπεπτωκότα, καὶ τὸν ἀπωσμένον εὐσθένησα, καὶ δήσομαι αὐτοὺς εἰς καύχημα, καὶ ὄνομασθῆς ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Ἀνάγνωσμα γ'. Προφητείας Ζαχαρ.

Τ Α Δὴ λέγει Κύριος· χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών, κήρυσσε θύγατερ Ἰερουσαλήμ· ἰδοὺ ὁ Βασιλεύς σου ἔρχεταί σοι δίκαιος καὶ σώζων· αὐτὸς πρᾶὺς, καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον νέον· καὶ ὀξολοθρεύσει ἅρματα ἐξ Ἐφραὶμ, καὶ ἵππον ἐξ Ἰερουσαλήμ· καὶ ὀξολοθρευθήσεται τόξον πολεμικὸν, καὶ λαλήσει εἰρήνη ἐξ ἐθνῶν, καὶ κατάρξει ὑδάτων ἕως θαλάσσης, καὶ ποταμῶν ἀπὸ βολῆς γῆς· καὶ σὺ ἐν αἵματι διαθήκης σου ἐξαπέστειλας δεσμίους σου ἐκ λάκκου οὐκ ἔχοντος ὕδωρ· καθίσατε ἐν ὀχυρώματι δέσμιοι τῆς σωτηρίας, καὶ ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας ἀπαγγέλλω σοι διπλᾶ ἀνταποδῶσαί σοι, ὅτι ἐνέτεινά σε Ἰούδα ἐμαυτῷ τόξον· ἔπλησα τὸν Ἐφραὶμ, καὶ ὀξεγερῶ τὰ τέκνα σου Σιὼν ἐπὶ τὰ τέκνα σου Ἑλλάδος, καὶ ἐποιησάμην σε ὡς ῥομφαίαν μαχητοῦ, καὶ Κύριος ὄψεται ἐπ' αὐτοῖς· καὶ ἐξελεύσεται ὡς ἀστραπὴ βολὶς· καὶ Κύριος πανοπλισάμενος ἐν σάλπιγγι σαλπιεῖ· καὶ πορεύσεται ἐν σάλῳ ἀπειλῆς ἀπὸ, Κύριος παντοκράτωρ ὑπερασπιεῖ αὐτούς.

Εἰς τὸν Λιτὸν στιχ. Τ' ἀέρι. ἦχος ά.

Τ Ο' πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ἐξ ἓν Ἀποστόλοις διδάξαν λαοὺς ἑτέρας ξένας γλώσσας· αὐτὸ τοὺς παῖδάς σου Ἑβραίων τοὺς ἀπειθοῦντας θεοσεβείᾳ κραυγάζειν. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, ὀλογημένος ὁ ἐρχόμενος Βασιλεὺς τῇ Ἰσραήλ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ο' Σωσιάναρχος, ὡς σωσιάνθρωπος Τῖος, καὶ λαὸς τῆς Παζῶς ἐπὶ πόλιν ἀλόγων ἦλθε σήμερον καθιζόμενον ἐπὶ τὴν πόλιν Ἰερουσαλήμ· ὃν τὰ Χερουβὶμ μὴ σθένος ἀνείσας ἐ σιώπησαν, παῖδες ἀναφάνησαν μὴ Βαΐων ἐ κλάδων, τὸν αἶνον μυσικῶς ἀναμέλποντες. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις τῷ ἐλθόντι σῶσαι ἐκ πλάνης ἅπαντα τὸ γένος ἡμῶν.

Ἦχος ά.

Π Ρὸ ἓξ ἡμερῶν τῆ Πάσχα ἡ φωνὴ σου ἠκούσθη, Κύριε, εἰς τὰ βάθη τῆ ᾅδου· ὅθεν καὶ τὸν Λάζαρον τεθαπμένον ἤγειρας· οἱ δὲ παῖδες τῶν Ἑβραίων ἐκραζον. Ὡσαννὰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ εἶ σε.

Ἦχος β.

Ε Γειρομένης σε, Κύριε, εἰς τὸν ἅγιαν Πόλιν ἐπὶ πῶλου καθιζόμενον, ἴασωνὶδες ἐλθὼν ἐπὶ τὸ Πάσχα, ἵνα πληρώσῃς νόμων, ἐ Προφήτας· οἱ δὲ παῖδες τῶν Ἑβραίων τὸν Ἀναστάσιος τὸν νίκλυ θεσμιλυόντες, ὑπλώτων σοι μὴ κλάδων, καὶ Βαΐων, λίζοντες, εὐλογημένος εἶ, Σωτῆρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος β'.

Δ Ό'ξα σοι, Χριστὲ, τῷ ἐν ὑψίστοις καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ, καὶ νῦν θεοσεβικμένῳ μὴ τῷ πηλὶ σου Σταυρῷ· διὸ ἐξεμίνεται δυνάμεῖ Σιών, ἀγάλλονται τὰ ἔθνη τῆς γῆς· κλάδους κρατήσαντες παῖδες, κηρύτται οἱ μαθηταὶ, καὶ πᾶσα ἡ Οἰκουμένη ἐδιδάχθη τῷ βοᾶν σοι· εὐλογημένος εἶ Σωτῆρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν, ἦχος γ'.

Π Ρὸ ἓξ ἡμερῶν τῆ ῥθιάδων τὸ Πάσχα, ἦλθες Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν ἀνακαλέσασθαι τὸν τεθνεῶτα τεθαπμένον Λάζαρον, καὶ θεοσκηρύξαι τῶν ἀνέσεων· ὑπολιπόσαν αὐτῷ ἐ αἱ γυναῖκες Μάρθα, καὶ Μαρία ἀδελφαὶ τῆ Λαζάρε, ἀναβοῶσαι θεῷ αὐτόν. Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, οὐκ

ἂν

ἐν ἀπόθεσιν ἡμῖν ὁ ἀδελφός· τότε λέγει πρὸς αὐτούς, Ἐ πρόσωπον ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ καὶν ἀποθάνῃ ζήσεται· ὑποδείξατέ μοι πῶς τεθήκατε αὐτόν· καὶ ἐβόα πρὸς αὐτὸν ὁ Κτίσης τῶν ἁπάντων, Λάζαρε, δεῦρο ἔξω.

Καὶ αἱ σωτῆρες Εὐχαὶ ἐν τῷ Νάρθηκι.

Εἰς τὸν στίχ. ἐκραύγασα Ψαλμῳδία

ἦχ. πλ. δ'.

Χαῖρε, ἡ ἀφραίνε πόλις Σιών, τέρπου, καὶ ἀγάλλου ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ· ἰδοὺ γὰρ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται ἐν δικαιοσύνῃ ἐπὶ πῶλου καθεζόμενος, ὡσὺ παίδων ἀνυμνούμενος. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἶ ὁ ἔρχων πλῆθος οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐκ στόματος νηπίων· ἦχος ὁ αὐτός.

Ἦλθεν ὁ Σωτὴρ σήμερον ἐπὶ τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ, πληρῶσαι τὴν γραφήν, καὶ πάντες ἔλαβον ἐν ταῖς χερσὶ βαΐα, τὸν δὲ χριστὸν ὑπερώντων αὐτῶν γινώσκοντες, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ᾧ τὰ Χερουβὶμ βοᾷ ἀπαύστως, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις· εὐλογημένος εἶ ὁ ἔρχων πλῆθος οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ Τοῖς Χερουβὶμ ὑποχούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφὶμ, ἐπάνω ἐπὶ πῶλου θαυμαστῶς, ἀγαθέ· καὶ παῖδες σε ἀνύμνων θεοφορικῶς, Ἑβραῖοι ἐβλασφήμων δαιμόνιος· τὸ ἀκάθεκτον τῶν ἐθνῶν ἡ καθέδρα τοῦ πώλου προετύπωσε, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν μεταποιούμενον· δόξα σοι, Χριστὲ, ὁ μόνος ἐλεήμων, καὶ φιλάνθρωπος.

Δόξα· ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε· καὶ πάντες ἀέρωντες τὸν Σταυρόν σου, λέγομεν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό. Νῦν ἀπολύεις· τὸ, Τρισάγιον, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως. Καὶ λέγομεν τὸ ἐξαπτέριον, ἦχος Ἀπολυτίκιον ἐκ δευτέρου· ἦχος ά.

Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ἕτερον λεγόμενον ἀπαξ· ἦχος δ'.

Συνταφέντες σοι διὰ τοῦ Βαπτίσματος, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῆς ἀθανάτου ζωῆς ἠξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει σου, καὶ ἀνυμνοῦντες κεκράζομεν. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος. Ἐν ᾧ μὴ τὸν εἰρμὸν ψάλλομεν. Προκείμενον.

Καθῆσε. ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Μετὰ κλάδων νοητῶν κεκαθαρμένοι τὰς ψυχὰς, ὡς οἱ παῖδες, τὸν Χριστὸν ἀναφωνήσωμεν πιστῶς, μεγαλοφώνως κραυγάζοντες τῷ Διαπλάστῃ· εὐλογημένος εἶ Σωτὴρ, ὁ ἐν τῷ Κόσμον ἐλθὼν τοῦ σῶσαι τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς, πνευματικῶς γηθόμενος, φιλάνθρωπε, νῦν Ἀδὰμ ὡς ἐδόκησας· ὁ πάντα, Λόγε, πρὸς τὸ συμφέρον οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Ἕτερον καθ. ἦχ. δ'. Ἑπταήμερος σήμερον.

Τεταρταῖον Λάζαρον ἐκ τοῦ μνημείου ἀναστήσας, Κύριε, πάντως ἐδίδαξας βοᾶν μὴ βαΐων, ἐκ κλάδων σοι, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Εἰς τὸν β'. στιχηρ. καθ. ἦχ. δ'. Κατεπλάγη.

Ἐπὶ φίλῳ σε, Χριστὲ, δάκρυα ῥαίνεις μυστικῶς, καὶ ἐγείρεις ἐκ νεκρῶν Λάζαρον κάμμυον θνητόν· ἐν ᾧ συμπάθειαν ἐδίδαξας φιλανθρώπως· μαθέτω δὲ τὴν σὴν παρουσίαν, Σωτὴρ, τὰ πλήθη τῶν βρεφῶν, ἐξῆλθον σήμερον ἐν ταῖς χερσὶ κατέχοντα βαΐα, τὸ Ὡσαννά σοι κραυγάζοντα· εὐλογημένος εἶ, ὅτι τὸν Κόσμον εἰς τὸ σῶσαι ἐλήλυθας.

Ἕτερον καθ. ἦχ. ά. Τῇ λίθῳ σφραγισθέντι.

Αἰνέσατε συμφώνως οἱ λαοὶ, καὶ τὰ ἔθνη· ὁ γὰρ Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων ἐπέβη τοῦ τῶν πώλου· καὶ ἔρχεται θέλων ἐν Σταυρῷ παθεῖν τοὺς ἐχθροὺς, ὡς θνητός· δόξα τοῦτο καὶ οἱ παῖδες μὴ βαΐων κεκράξωσι τὸν ὕμνον· δόξα σοι τῷ ἐλθόντι νικητῇ, δόξα σοι τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, δόξα σοι τῷ εὐλογημένῳ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Εἶτα ὁ Πολυέλεος. Καὶ μὴ τὸν Πολυέλεον καθ. ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Ὁ Ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ, καὶ ἐπὶ πώλου βαστασθείς δι' ἡμᾶς, καὶ πρὸς τὸ Πάθος τὸ ἑκούσιον φθάσας, σήμερον ἀκούει τῶν παίδων ἀναβοώντων τὸ Ὡσαννά, τῶν ὄχλων ἀναβοώντων υἱὸ Δαβὶδ, αὐτῶσον σῶσαι, ὃς ἔπλασας, εὐλογημένε Ἰησοῦ· εἰς τοῦτο γὰρ ἐλήλυθας, ὅπως γεμίσῃς τὴν δόξαν σου.

Δόξα. Καὶ νῦν· πάλιν τὸ αὐτό.

Ἀνάγνωσιν δὲ ποιοῦμεν εἰς τὸ κθ' Ἰωάννου, τὸν ἐξῆς τῆς Ἑορτῆς Λόγον ξί. καὶ ξσ'. Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ ἑξῆτον Ἀντίφωνον τῆ δ'. ἦχος.

Προκείμενον ἦχος δ'.

Ἐκ στόματος νηπίων, καὶ θηλαζόντων.

Στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν.

Τὸ Πᾶσα πνοὴ. Εὐαγγέλιον τὸ Ματθ. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ἤγγισεν ὁ Ἰησοῦς. Ἀνάστασιν Χριστοῦ καὶ λέγομεν· ἀλλ' ὦδὰς τὰν Ν'.

Δόξα,

Δόξα, Ἦχος β'.

Σὺν Π'μιεσον ὁ Χριστὸς εἰσήρχετο ἐν πόλει Βηθανίᾳ ἐν πώλῳ καθημένῳ, τῷ ἀλογίαν λύων τῷ ἐθνῶν τῷ κάκιστον, πάλαι κεχαρωμμένῳ.

Καὶ γῶν, πάλιν τὸ αὐτό.

Εἶτα, Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς· ἦχ. πλ. β'.

Σὺν Η'μεσον ἡ χάρις τῷ ἁγίῳ Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε· ἐν πάντες αἴρωμεν τὸν Σταυρόν σου, λέγοντες· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Οἵτινες δὲ ἀπαίρουσι εἰς Ἀδελφοὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ἄρχεται ὁ Η'γούμενος τὰ Βαΐα.

Οἱ Καὶ ὧν πάντα τῷ Κυρίῳ Κοσμῷ· ἡ ἀκεσπάκις. Ὡσαννὰ Χριστὸς εὐλογημένος εἷς. Καὶ λοιπὸν τὰς Εἰρμοὺς αἰνὰ δ' πάλιν. Τὰ δὲ ξοπερμα αἰνὰ δ'. ἡ αἰνὰ ς'. ὅτι εἰσὶ δύο. Ἤχαπεν εἰ δύο Χερσὶ Καπεβασία τὰς Εἰρμούς.

Ὠδὴ ά. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

Ὤφθησαν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου τοῦ ὕδατος ἀμφοτέροι, καὶ ἀνεκαλύφθη θαλάσσης κτιστοῦ ἡ σπήλαια, τῇ καταιγίδι τοῦ πνεύματος τοῦτο ὃ ἐποίησας, εὐθύμιον λαὸν δὲ ἔσωσας ᾄδοντα ὕμνον σοι, Κύριε.

Τόμπτος ἐκ νηπίων αἰκάκων, καὶ θηλαζόντων αἶνον τὸν σῶν αἰκτῆν κατηρτίσω, καταλύσαι τὸν ἀντίπαλον, καὶ ἐκδικῆσαι πάθη Σταυρῷ τῷ πάλαι Ἀδὰμ, ᾧ ξύλῳ ἀνεζῶσας τοῦτον δὲ ᾄδοντα ὕμνον σοι, Κύριε.

Λ'γνισον Ἐκκλησία σεσίων τῷ ἐποικοῦντι Σιών σοι, Χριστὲ, θεοσφόρε, ἐν σοὶ δὲ Ἰσραὴλ τῷ ποιητῇ αὐτοῦ χαίρει, καὶ ὅρη, ἔθνη ἀντίτυπα λιθοκάρδια ἐκ προσώπου σου ἠγαλλιάσαντο, ᾄδοντα ὕμνον σοι, Κύριε.

Καὶ πάλιν εἰ δύο Λεγεῖ τὸν Εἱρμόν. Καὶ βασία.

Ὠδὴ γ'. ὁ Εἱρμός.

Ν'κυσαν ἀκρότομον προσάγματι σῷ στερεὰν ἐθάλασσαν πέζαν Ἰσραηλίτης λαός· ἡ δὲ πέζα σὺ, Χριστὲ, ὑπάρχεις, καὶ ζωὴ, ἐν ᾗ ἐστερεώθη ἡ Ἐκκλησία κράζουσα, Ὡσαννὰ εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Νεκρὸν πέφυκεν προσάγματι σῷ ἐκ νεκρῶν σωζόμενος ᾅδης ἀφῆκε Λάζαρον, ἡ ἀνάστασις, Χριστὲ, σὺ γὰρ, καὶ ζωὴ, ἐν ᾗ ἐστερεώθη ἡ Ἐκκλησία κράζουσα, Ὡσαννὰ εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Ἄσατε λαοὶ θεοφρόνως ἐν Σιών, καὶ εὐχλῶ ἀπόδοτε Χριστῷ ἐν Ἰερουσαλήμ, αὐτὸς ἐρχεται ἐν δόξῃ μὴ κυρίας· ἐν ᾗ ἐστερεώθη ἡ Ἐκκλησία κράζουσα, Ὡσαννὰ εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Η' Γ'σακὴ· ἦχος πλ. β'.

Μετὰ κλάδων ὑμνήσαντες πρότερον, μὴ ξύλων συνέλαβεν ὕστερον οἱ ἀγνώμονες Χριστὸν Γεδαῖοι τὸν Θεόν· ἡμᾶς δὲ πίστει ἀμεζάδητῳ αἰὶ πιμῶντες ὡς ἐστρίγιτλω, βοήσωμεν αὐτῷ, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος, τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσασθαι.

Εἶτα ἀναχωρούμεν τὸν Λόγον τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὠδὴ δ'. ὁ Εἱρμός.

Χριστὸς ὁ ἐρχόμενος ἐμφανὴς Θεὸς ἡμῖν, ἦξε, καὶ ἐ χρεωστῶ, ἐξ ὄρους κατασκίου δασέως, „ Κόρης πετάσης ἀπεσκίασε, Περφήτης πάλαι „ φησί, διὸ πάντες βοῶμεν, δόξα τῇ δυνάμει „ σου Κύριε.

Ρ'ηξάτω ἀφεσπέρου κεραταὶν ἐπ' ἴλιον ὄρη, καὶ πάντες βυνοὶ, καὶ ξύλα τοῦ δρυμοῦ δλπερπατάτω. Χριστὸν αἰνεῖτε ἔθνη, καὶ τοῦτο πάντες λαοὶ ὑπαγνεῖτε βοᾶτε· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ι'σχυὸς ὁ βασιλεὺς τῶν αἰώνων Κύριος ἐνδυμένος ἦξε· τῆς τοῦτο ὡραιότητός τι, καὶ δόξης ἀπύγκριτος ὑπάρχει ἀνθρώπεια ἐν Σιών· διὸ πάντες βοῶμεν, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Πεθαμῇ ὁ μείσας Οὐρανὸν, θρακῇ δὲ γλῶ, Κύριος πάρεστι. Σιὼν γὸ εξελόξατο ἐν αὐτῇ δὲ οἰκεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἡέτησε τὸν λαὸν τὸν ἐν πίστει βιοῦντα, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὠδὴ ὁ ὁ Εἱρμός.

Τὴν Σιὼν ἐπ' ὄρους ἀναβὰς ὁ διαβαλιζόμενος, καὶ τῷ Ἰερουσαλὴμ ὁ κηρύσσων, ἐν „ ἰσχύϊ ὕψωσεν φωνὴν· διδοξασμένα λελάληται „ ἐξ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ, εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσ„ σραὴλ, καὶ σωτήριον ἔθνεσιν.

Ο' Ἐν τοῖς ὑψίστοις καθήμενος, ἐπὶ τὸν Χερουβὶμ Θεὸς, καὶ ἐφορῶν ταπεινά, αὐτὸς ἐρχέται ἐν δόξῃ μὴ κυρείας, καὶ πληρωθήσεται τὰ πάντα θείκης αἰνέσεως αὐτοῦ· εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον ἔθνεσιν.

Σιὼν Θεοῦ ὄρος τὸ ἅγιον· καὶ Ἰερουσαλὴμ, κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου ἆρον, καὶ ἴδε συνηγμένα τέκνα σου ἐν σοί· ἰδοὺ γὸ ἥκασι μακρόθεν προσκυνῆσαι τῷ Βασιλεῖ σου· εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον ἔθνεσιν.

Ὠδὴ ς'. ὁ Εἱρμός.

Ε'βόησαν ἐν ἀφρεσσύρῃ δίκρημον τὰ πνεύματα, νεῷ τῷ Κόσμῳ δῆθήκη καινὴ δῆκατίθεται· „ καὶ ῥαντίσματι καινουργοῦσθω λαὸς θεῖα αἵματος.

Υ'πόδιξαι, Ἰσραὴλ, τῷ Θεῷ τὸ Βασίλειον. Καὶ ὁ βαίνων ἐν τῷ σκότει τὸ φῶς θεασάσθω μέγα, καὶ ῥαντίσματι καινουργοῦσθω λαὸς θείου αἵματος.

Λ'ελυμένης σοὺς δεσμοὺς Σιὼν ὀξαπόστειλον, καὶ ἐκ λάκκου ἀγνωσίας ἀνύδρου ὀξάγαγε· καὶ ῥαντίσματι καινουργοῦσθω λαὸς θείου αἵματος.

Κον-

Κοντάκιον Γ'ήχ. πλ. β'.

Τῷ Θεῷ ἐν ὑψηλοῖς, τῷ πόλῳ ἐπὶ τῆς γῆς ἐποχούμενῳ, Χριστὲ ὁ Θεὸς, τῇ Ἀγγέλων τὰς αἰνέσεις, ἐξ ἡμῶν παίδων ἀνύμνησιν προσενέγκωμεν σοι· ὁλοχαρούμενοι ὡς ὁ ἐρχόμενος, τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσασθαι.

Ὁ Οἶκος.

Ἐπαιδεύθην ἐξ ἔτι νήπιος, καὶ θάνατον ἐνίκησας, καὶ Κόσμον ἀνέστησας, Βαΐοις τὰ νήπια ἀνεθρήμων σε, Χριστὲ, ὡς νικητὴν, κραυγάζοντά σοι σήμερον, Ὡσαννὰ τῷ ὑιῷ Δαβίδ· ὑπὲρ γὰ, φησὶ, σφαζήσονται βρέφη ἐξ ὧν τὸ βρέφος Μαθεμμ· ἀλλ' ὑπὲρ πάντων νηπίων, καὶ φρισβύτων μόνῳ σωθήσομαι· ὑπὲρ καθ' ἡμῶν χαρήσεται τὸ ξίφος, ἡ σὴ δὲ πλευρὰ συγκίνεται λόγχῃ· ὅθεν ἀγαλλόμενοι φαιδρῶς· ὁλοχαρούμενοι ὡς ὁ ἐρχόμενος, τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσασθαι.

Τὸ Συναξάριον, ς΄ιγ.

Πάλῳ κραδίσας ὁ λόγῳ τύπας Πόλῳ.
Ἐρρωτὼς ἐκλύσῃ λύσιν τῆς ἀλογίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὴν ἀναφωνῆ, καὶ ὑπέρλαμπρον Ἑορτὴν τῷ Βαΐων ἑορτάζομεν διὰ αἰτίαν τοιαύτην· μὴ τὸ ἐγερθῆναι τὸν Λάζαρον ἐκ νεκρῶν, πολλοὶ κατέδυσαν τὸ γεγονὸς, ἐπίσθενον εἰς τὸν Χριστόν· καὶ διὰ κυρίως λέγω τῇ τῶν Ἰουδαίων συναγωγῇ, τὸν τε Χριστὸν, ἐξ αὐτὸν ἀποκτάναι τὸν Λάζαρον· φεύγει τοίνυν ὁ Ἰησοῦς, χώραν τῇ κακίᾳ διδοὺς· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἐν τῇ Ἑορτῇ τὸ Πάσχα ἀποκτάναι τοῦτον μελέτων ἔσεσθον, καὶ χρόνῳ τὴν φυγὴν ἐδόκουν συχνῷ· ὃς δὲ ἤμεσεν τὸ Πάσχα, φησὶν, ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκὼς· κἀκεῖσε ἀέρσας χθομένω, σωθῆσαι αὐτῷ καὶ ὁ Λάζαρος· ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτοῦ Μαρία τοῖς ποσὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ μύρον κατέχει· καὶ τῇ ἐπαύριον, σέλλει τὰς Μαθητὰς αὐτοῦ ἄξοντας ἡ ὄνον, καὶ τὸν πῶλον· καὶ δὴ ὁ ἴχνη Θρόνον τῶν Οὐρανῶν ἐπιβεβηκὼς τοῦ πάλῳ ἐσάκι τῶν Ἱερουσαλήμ· οἱ δὲ παῖδες τῶν Ἑβραίων καὶ αὐτοὶ ὑπέρθεν αὐτοῦ τὰ ἱμάτια, καὶ κλάδους φοινίκων· τοὺς μὲν κόπτοντες, ἄλλως δὲ ταῖς χερσὶ σεισφέροντες ἐβόων, ὧντὸν προπέμποντες, Ὡσαννὰ τῷ ὑιῷ Δαυὶδ, εὐλογημένῳ· ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου Βασιλεὺς τῆ Ἰσραήλ· τοῦτο δὲ γέγονε, τὰς ἐκείνων γλώσσας κινήσαντος τῷ παναγίῳ Πνεύματος εἰς αἶνον, καὶ εὐφημίαν Χριστοῦ, ἐθίλων δὲ ἐξ τῶν Βαΐων, οἱονεὶ τῷ κλάδων· Βαΐον γὰ παῤ Ἑβραίοις ὁ ἀπαλὸς κλάδος λέγεται, τὼ ᾧ Σωσάτε τῷ Χριστῷ προσημαίνων νίκην· ἐωὐτὸς γὰ ἐῶ, τὰς νικητὰς ἀγώνων, ἢ πολέμων πανὼν κλάδοις σίνφρων ἀεὶαλὼν ἐν ταῖς ὑπινικίοις προπομπαῖς τιμᾶσθαι, καὶ ἐξεμέγαθαι· ἐωὐτοῦτο δὲ ὁ πῶλῳ τὸν ἐξ ὑψῶν ἡμᾶς λαὸν, ἐφ' ἕ πανα-

σπικὸς ὁ Χριστὸς, καὶ ἐπαναπαυθεὶς, ζοπεμψῆχος, καὶ νικητὴς, Βασιλεὺς τε πάσης τῆς γῆς ἀνηγόρευται· ἐξὲ ταύτης τῆς Ἑορτῆς καὶ ὁ Προφήτης ἔλεγε Ζαχαρίας· χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σε ἔρχεταί σοι σφαῦς, καὶ ὑπεβιβηκὼς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον ὑνὸς, ὑὸν ὑποζυγίου· καὶ ὁ Δαβὶδ πάλιν ἐξὲ τῷ παίδων· ἐκ στόματος νηπίων, καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον· ἀλλ' ἐσόντος, φησὶ, τῷ Χριστῷ, ἐσείδη πᾶσα Ἱερουσάλημ, καὶ εἰς ἄμιλλαν οἱ ὄχλοι ὑπὸ τῷ Ἀρχιερέων διηρεθίοντες, ἐσώπων αὐτὸν ἀνελεῖν· ὁὺ ἠμάρτανε κρυπτόμενος, καὶ φανούμενος· ἐξὲ ἐξβολαὶ ἐλάλει αὐτοῖς· Τῇ ἀφάτῳ σε ἀσπαγχρίᾳ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, νικητὰς ἡμᾶς τῷ ἐξβαλόντων παῖδων πώποτε, ᾗ τὼ σὼ ἐναρηῖ τῷ Θανάτε νίκως, τὼ τε φαιδρὰν σε, ᾗ ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἰδόντων καταξίωσον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. ὁ Εἱρμός.

Ὁ Διασώσας ἐν πυρὶ τοὺς Ἀβραμιαίους σε παῖδας, καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελὼν, οἳ „ ἀδίκως δικήμης ἐνέπρησαν, ὑπερύμνητε Κύριε, „ ὁ Θεὸς ὁ τῷ Πατέρων ἐυλογητὸς εἶ.

Γονυπετήσατε οἱ λαοὶ, καὶ σὺν Μαθηταῖς γεγηθῦτε, μὴ Βαΐων Ὡσαννὰ τῷ ὑιῷ Δαβὶδ ἐκραζον, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῷ Πατέρων ἐυλογητὸς εἶ.

Ἡ Ἀναφαίνακτος πλοῦς ὑπ' ἐπαίζουσα φύσις, Θεοπρεπῶς σε, Βασιλεῦ Ἰσραὴλ, ἐξ Ἀγγέλων, ἀνύμνησε· ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῷ Πατέρων ἐυλογητὸς εἶ.

Μέτα Βαΐων σὲ, Χριστὲ, κλάδοις ἐπεκρότει τὰ πλῆθη· ἐυλογημένῳ· ὁ ἐλθὼν Βασιλεὺς τῷ αἰώνων, ἐβόα δὲ, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῷ Πατέρων ἐυλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'. ὁ Εἱρμός.

Ἐτ' ἐρεμνῶπη Ἱερουσαλὴμ, πανηγυέσατε οἱ ἀγαπῶντες Σιών· ὁ Βασιλεὺς γὰ ἐς τοὺς αἰῶνας, Κύριος τῷ Δυνάμεων ἦλθεν· ἀλληθεύσω πᾶσα ἡ γῆ ἐκ θερσόπτε αὐτοῦ, καὶ βοάτω, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νέον πῶλον ἐπιβεβηκὼς ὁ Βασιλεὺς σε Σιὼν, ἐπίστη Χριστὸς· τὴν γὰ ἀλόγιστον εἰδώλων πλάνην λύσας, ἐ τῶν ἀκηθοκτον ὁρμὼν ἀπασθῆναι πάντων ἐθνῶν ἐξαγόρευσε, ἐς τὸ μέλπειν· πάντα τὰ ἔργα ὑμεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Θεὸς σε, χαῖρε Σιὼν σφόδρα, ἐβασίλευσεν ἐς τὰς αἰῶνας Χριστὸς· ἅτος, ὡς γέγραπται, φησὶν, ἐ σώζων, δίκαιος· λυθωτὸς μᾶλλ ἦλθεν ἐπὶ πῶλω, ἵπασιν θρόσος ὁλόσυ ἐγθρῶν μὴ βοάντων, πάντα τὰ ἔργα.

Παίζεται θέλων ἐξεβόλων τὸ ἐξόμενον συμφθορὰν ἀπειθῶν· τὸν θερσόχρῆς Θεὸν ἐπέσπερ οἶκον ἀπήλαιον ἀπειρηξάσθε λησταί, ἐκ καρδίας τὸν λυθρωτὸν ἀποστέρμενοι· ᾧ βοά-

βοᾶσθε, πάντα τὰ ἔργα ὑμεῖς τὸν Κύριον.

Ψαλμὸς ρ'. ὁ Ἱερεμίας.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, συστήσατε ἑορτὴν, ἐν ἀγαλλιάμασι σὺν μεγαλειώμασι Χριστοῦ καὶ Βαΐων, & κλάδων, ὕμνοις κραυγάζοντες· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου Σωτῆρος ἡμῶν.

Ἔθνη ἵνατί ἐφρύαξατε; Γραφὴς, καὶ Ἱερεὺς τί κενὰ ἐμελετήσατε; τίς ὕπος ἐπόντος, ὦ παῦσθε μὴ Βαΐων & κλάδων ὕμνοις κραυγάζοντες, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου Σωτῆρος ἡμῶν;

Τοῦτο ὁ Θεὸς, ὦ παράνομοι· οὐδὲς δικαίαν πᾶσαν ὁδὸν ὀξέως, δίδωσι τοῦ ἡσαπημένου τὴν καρδίαν· καὶ δὲ ταῦτα ἀνθρώποις συναναστρέφει ὀφθεὶς, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου Σωτῆρος ἡμῶν.

Κάνθαρος ζέβει τί ἐρεύθεται ἡμῖν, πάσατε ἀπωθῆς; πόδες ὀξεῖς ὑμῶν, αἷμα δισκρᾶσι Διαβόλου· ἀλλ' ἀναστήσεται πάντας σῶσαι τοὺς κραζόντας, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου Σωτῆρος ἡμῶν.

Ἐβραϊσμὸς. Ἀγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὡσ ἔστι, ὡς τὸν ὑψηλὸν τὸν ὕπνος τὸν Οὐρανὸν· τὸ αὐτὸ, καὶ μόνον λέγουσιν.

Εἰς τὰς Αἴνους ἰσάριθμον στιχηρὰ ς'. Καὶ ψαλμῳδὸν στιχ. Ἐξῆλθε. τὰς δ'. τυπικὰς. Δόξα τρισήνυτα τὸ δίς στιχηρὸν Ἰδιόμ. ἦχος δ'.

Ὁ Πλεῖος ὄχλος, Κύριε, ἐσπούνου ἐν τῇ ὁδῷ τὰ ἱμάτια αὐτῶν, ἄλλοι δὲ ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων, καὶ ἐβόσκουν, οἱ προάγοντες δὲ, καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκραζον λέγοντες. Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβὶδ, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐλθὼν, καὶ πάλιν ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μέλοντές σε ἀσύλως εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν, Κύριε, τὰ κλάδη τῇ φυτῇ οἱ λαοὶ ἐβάσταζον, σὲ ὑμνοῦντες τὸν τῇ ὅλων Διαπλάστην, ὁρῶντές σε δὴ πόλει καθήμενον, ὡς ὄπι τῇ Χερουβὶμ ἐδιώφερον· καὶ ἐβόων τοῦτο ὕπος ἐβόων, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος εἶ ὁ ἐλθὼν, καὶ πάλιν ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐξέλθετε ἴδωμεν, ἐξέλθετε καὶ λαοὶ, καὶ θεάσασθε σήμερον τὸν Βασιλέα τῇ Οὐρανῶν, ὡς δὴ θεόγνα ὑψηλὸν, ἐπὶ πόλιν ἔστελλε τὴν Ἱερουσαλὴμ φροσεπιβαίνοντα· ὄμματι Ἰσραὴλ ὅπισε, & μοιχαλὶς, δεῦρο, θέασαι, ὃν ἐθέσω Ἡσαΐας ἐν σαρκὶ δι' ἡμᾶς ὑφαγόμενον, πῶς νυμφίζεται ὡς σάφεγα τὴν νέαν Σιὼν, καὶ ἀποβάλλεται τὴν κατώκειτον συναγωγὴν· ὡς ἐν ἀφάκτῳ δὲ γάμῳ, καὶ ἀμώμητι ἀμίαντοι συνέδραμον, ὥφημεῖντες οἱ ἀπειρέκακοι παῖδες· μεθ' ὧν ὑμνοῦντες, βοήσωμεν ὕμνον τὸν ἀγγελικὸν, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις τῷ ἔχοντι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τῆς ἐκουσίου πάθους σε εἰς πίστιν πάντων προσδοκῶμεν, Χριστὲ ὁ Θεὸς, τὸν μόλ λάζαρον ἐν Βηθανίᾳ τῇ κραταιᾷ θωμᾷ σε τεθαμένον νεκρὸν ἀνέστησας, & τυφλοῖς μόλ τὸ βλέπειν, ὡς φωτοδότης ἐδωρήσω, Σωτὴρ· καὶ εἰς τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν μὴ τῶν σῶν Μαθητῶν ἀσπάζῃς, καθήμενος ἐπὶ πῶλου ὄνου, τὰ τῶν Προφητῶν σκιρτήσεων κηρύγματα· ὡς ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ ὑποχώμενος, καὶ παῖδες Ἑβραίων μὴ κλάδων καὶ βαΐων προϋπάντων σοι· διὸ καὶ ἡμεῖς κλάδως ἐλαιῶν βαστάζοντες, καὶ βαΐα, βοήσωμεν σοι βοᾶμεν. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα. Καὶ νῦν. ἦχος πλ. β'.

Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες αὐτῷ. Κύριε, πῦ θέλεις ἑτοιμάσωμέν σοι φαγεῖν τὸ Πάσχα; ὁ δὲ ἀπέστειλεν αὐτοὺς· ἀπέλθετε εἰς τὴν ἀπέναντι κώμην, καὶ εὑρήσετε ἄνθρωπον, κεράμιον ὕδατος βαστάζοντα, ἀκολουθήσατε αὐτῷ, & πῦ οἰκοδεσπότην εἴπατε· ὁ διδάσκαλος λέγει, ποῦ τὸ πρωτὸ τὸ Πάσχα μὴ τῶν Μαθητῶν μου.

Δοξολογία μεγάλη, & Ἀπόλυσις· καὶ ἡ Λιτὴ ἧχος τῆ Μονασηρίῳ, & ἡ Καθήσεις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον πρῶτον.

Ἦχος β'. Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. β'. Παρέσχον μοι ὠδῖνες θανάτου, κίνδυνοι ᾅδου.

Ταῖς πρεσβείαις.

Στίχ. γ'. Θλῖψιν & ὀδύνην εὗρον, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου.

Ταῖς πρεσβείαις..

Δόξα. Καὶ νῦν. Ταῖς πρεσβείαις.

Ἀντίφωνον β'.

Ἐπίστωσα, διὸ ἐλάλησα, ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐπὶ πόλου ὄνου καθεζόμενος.

Στίχ. α'. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, ᾧ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Στίχ. β'. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, & τὸ ὄνομα Κυρίου.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Στίχ. γ'. Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς, καὶ Λόγος.

Ἀν-

Ἀντίφωνον γ'.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα.

Τῷ κοινῷ ἀνάστασιν.

Στίχ. α'. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι ἀγαθός.

Τῷ κοινῷ ἀνάστασιν.

Στίχ. β'. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἀαρών, ὅτι ἀγαθός.

Τῷ κοινῷ ἀνάστασιν.

Στίχ. γ'. Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι.

Τῷ κοινῷ ἀνάστασιν.

Εἴσοδος, ὁ Γεραὸς, σοφία ὀρθή· ὁ λαός.

Τὸ Εἰσοδικόν.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Τῷ κοινῷ ἀνάστασιν.

Δόξα.

Σωστικὴν σου δεξιὰ τὸ Βαπτίσματος.

Καὶ νῦν, τὸ Κοντάκιον.

Τῷ Θρόνῳ ἐν Οὐρανοῖς· τὸ Τεσσάριον.

Προκείμενον τῶ Ἀποστόλου, ἦχος δ'.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Φιλιππησίους.

Ἀδελφοὶ, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε, πάλιν ἐρῶ, χαίρετε· τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις· ὁ Κύριος ἐγγύς· μηδὲν μεριμνᾶτε, ἀλλ' ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ, καὶ τῇ δεήσει μὲτ' εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωριζέσθω πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· τὸ λοιπὸν, ἀδελφοὶ, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνὰ, ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνὰ, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὔφημα, εἴτις ἀρετὴ, καὶ εἴτις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε· ἃ καὶ ἐμάθετε, καὶ παρελάβετε, καὶ ἠκούσατε, καὶ εἴδετε ἐν ἐμοὶ, ταῦτα πράσσετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν.

Ἀλληλουϊάριον, ἦχος δ'. Ἅγιασται τῷ Κυρίῳ ἅγιμα καμῶν· στίχ. Εἴδωσαν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Εὐαγγέλιον τῷ Ἰωάννου. Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, τῇ καθ' ἑξῆς· ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου. Κοινωνικόν. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἀλληλούϊα. Εἰς τὸν δεῖπνον ἀδόμενα τοῖς Ἀζύμοις, Ἐξέρχομαι καὶ πορεύομαι τοῖς Ἁγίοις.

Τῇ Κυριακῇ τῶν Βαΐων Ἑσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσάριθμα στίχ. ς'. Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἰδιόμελα, τὰς ζωὰς νδ'. δ'. ἅτινα ἀπομεν ὁ τὸ Σαββάτῳ ἀπὸ στίχ. δ' διαιρέντες ἀυτά.

Ἦχος πλ. δ'.

Χαίρει καὶ εὐφραίνει πόλις Σιὼν, πέρσει καὶ σκάλλει ἡ Ἐκκλησία τῷ Θεῷ· ἰδοὺ γὰρ ὁ Βασιλεὺς σου ἐν ταπεινώσει ἐν δικαιοσύνῃ, ὃν ἡ πόλις καθιζάνομεν, ὡσὰ παῖδων ἀνυμνούμενος, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, Εὐλογημένος εἶ, ὁ ἔχων πλῆθος οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Ἦλθεν ὁ Σωτὴρ σήμερον δὶ τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ πληρῶσαι τὰ γραφὰ· καὶ πάντες ἔλαβον ἐν ταῖς χερσὶ Βαΐα· τοὺς δὲ χεῖρας ὑπερφώνουν ἄυτῳ, γινώσκοντες, ὅτι ἀυτὸς ἔζην ὁ Θεὸς ἡμῶν· ᾧ τὰ Χερεβὶμ βοᾷ ἀσαΐους, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, Εὐλογημένος εἶ, ὁ ἔχων πλῆθος οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Τοῖς Χερεβὶμ ὑποχθόνιος, Ϛ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Στεφὰμ, ἐπὶ ὄνου πῶλω ἐφαύτικας, ἀγαθὲ, καὶ παῖδες σε ἀνύμνων διαστρεπτῶς, Ὡσαννὰ βλασφήμων σβαμένους· τὸ ἀηδὲς σκῶλον ἐξέβαλες ἡ ἐναὶν ἡ καθέδρα τῆ πόλει φερετύπτω, ὀξ ἀπιστείας εἰς πίστιν μεταποιήμενον· δόξα σοι Χριστὲ, ὁ μόνῳ ἐλεήμων, Ϛ φιλανθρωπος.

Δόξα. Χαῖρε καὶ εὐφραίνε, καὶ νῦν. Ὁ τῶν Χερεβὶμ ὑποχθόνιος.

Εἴσοδος. Περκείμενον τὸ συνήθως. Ἰδοὺ δὴ ἐλογοῦτε τὸν Κύριον.

Στίχ. Οἱ ἐσῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίε.

Εἰς τὸν στίχ. τηρικὰ Ἰδιόμ. ταῦτα, ἦχ. β'.

Ἐκ Βαΐων καὶ κλάδων, ὡς ὁι Θέαις Ἐορτῆς, εἰς θύραν μεταβάντες Ἐορτὼ, ὡς σεβασμίαν τῷ Χριστῷ Παθημάτων, πιστοὶ, συνδραμώμεθα, τελεστὼν σωτήριον, καὶ τῶν ἐαῦ ἡμῶν Πάσης ὑρισάμενον κατοπτεύσωμεν ἐκόπον· ἀυτοὶ δὲ τὸν ὕμνον ἐγκεκριῶντες ἀναμέλψωμεν ἀρμόδιον, ἀνακεκράζοντες· ἡ τῆς ἀθανασίας πηγὴ, καὶ τῆς σωτηρίας λιμὼ, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἀσάλι τῷ Κυρίῳ ἅσμα καινὸν· στίχ. γ'.

Ὀφθεὶς τὸ ἐμπαιγὲν εἰς χεῖρας Θεὸς ζάνεται, ὅτος κρατῆς ἐζὶν ἐνθυμήσεων καὶ ἐνθοιῶν καρδίας· μηδὲς ἀσέλγη πυσεζέων τὸν πίστιν τὴν ἀμώμητον· ἀλλ' ἐκ φρόνητι, καὶ φόβῳ Χριστῷ φροσέλθωμεν, ἵνα λάβωμεν ἔλεος, καὶ χάριν ἐυρωμεν εἰς ἔυκαιρον βοήθειαν.

Στίχ. Ἐδήωσαν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Ἦχος βαρύς.

Στραγὼν ποτηρὲ, καὶ μοιχαλὶς, ἡ τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ μὴ φυλάξασα πίστιν, τί κατέχεις ἐμβρόντητε, ἧς ἐκ τῆς κληρονόμος; τί καυχᾶσαι ἐν Πατρὶ, τὸν Υἱὸν ἀθετήσασα; τὺς Προφήτας ἐκ ἐδέξω τὸν Υἱὸν καταγέλασπας, καὶ τὰ ἴδια τέκνα αἰχμώσπτι, ὅπο βοοῦντα. Ὡσαννὰ τῷ ὑῖῷ Δαβὶδ, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίε.

Δόξα, ἦχος β'. Ἐκ βαίων καὶ κλάδων· Καὶ γυμ· ἦχος γ'. Φοβηθεὶς τὸ ἐμπτυσθῆναι. Ἀπολυτίκιον. Θεοτόκε Παρθένε· καὶ τὰ ἕτερα ὡς συνήθως· καὶ οἱ συνήθως μετάσιοι. Γ'σέον, ὅτι τὸ Θεοτόκε Παρθένε, καὶ τὰ λοιπὰ μὴ μέλλης ψάλλεται ἐν ὅλαις ταῖς ἁγίαις Τεσσαρακοστῆς Κυριακαῖς. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ παρόσῃ. Τὰς δὲ λοιπὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης Ἑβδομάδος χύμα λέγονται.

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας εἰς τὸ Ἀπόστιχον ψάλλομεν τὸ Τριῴδιον τῆ κυρίᾳ Ἀνδρέου Κρήτης. Ὡσαύτως ποιοῦμεν καὶ τὰς λοιπὰς τῆς μεγάλης Ἑβδομάδος Ἑσπέρας εἰς τὸ Ἀπόστιχον. Ὡδὴ ά. ἦχος πλ. δ'. Ταῖ σωζομέναι πολέ.

Ἰωσὴφ τὴν σωφροσύνην μιμησόμεθα, πιστοί, γνώμῃ τὸν τιμήσαντα τὴν τῆς ἀνθρώπων λεγομένῃ οὐσίαν, πάσῃ φυλακῇ πολιτευσάμενοι δι' ἀρετῆς θεοκτιτῆς.

Τῶν καλῶν ἡ ἀποχὴ ὠμοιώθη τῇ συκῇ· ταύτην ἐν σκληρότητι, μὴ ξηρανθῶμεν ὡς ἐκείνη τότε, τῷ σωτῆρι φύλλοις πυκάζουσαν φρονηματόφρονα.

Τὴν εἰκόνα τοῦ Δεσπότου ὑποζεύξαντες Ἰωσὴφ, λάκκῳ καταδύεται, ἀπεμπολᾶται ὑπὸ τῶν συγγόνων, πάντα ὑπομένει ὁ ἀοίδιμος εἰς τύπον ὄντως Χριστοῦ.

Τῆς συκῆς τὴν ἀκαρπίαν σκυθρωπάζοντες, ἀδελφοὶ, γνῶμεν τὸ ὑπόδειγμα, μὴ ξηρανθῶμεν ὡς ἐκείνη τότε, ὅτι ἐπαινάγων ὁ φιλάνθρωπος ἦλθε πεινῶν ἐπ' αὐτῷ.

Ἰησοῦς γὰρ τὸ Κόσμου ἐπαγόμενος παθεῖν· θέλων συναναβαίνειν τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτε τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ τὸ ἑκούσιον Πάθος, ὁ ἦλθε παθεῖν.

Κολληθέντες τῷ Κυρίῳ πάντα ἀποδόντι παθεῖν, ἕτοιμοι γενώμεθα ἐπὶ ἐμπαιγμόν, ἐπὶ ἐμπτυσμούς, ἐπὶ χλεύην, ὅπως τοῖς ἀχράντοις αὐτοῦ πάθεσι συνδοξασθῶμεν πιστοί.

Πάθη πάθεσιν ἰᾶται ὁ παθὼν γὰρ ἡμᾶς, θέλων γὰρ προσίσται τῇ καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπικῇ οὐσίᾳ τὰ ζωοποιὰ αὐτοῦ παθήματα, ἵνα σωθῶμεν ἡμεῖς.

Δόξα.

Τρία ἄναρχα δοξάζω, ἕν ἄκτιστα ὑμνοῦ, ἕν ἄναρχα συναΐδιον ἐν οὐσιότητι μιᾷ κηρύττω, οἷς γὰρ ἐν Πατρὶ, Υἱῷ, καὶ Πνεύματι δοξολογεῖται Θεός.

Θεοτοκίον.

Ἡ μὲν ῥάβδος Μωϋσέως, καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ξύλῳ μεταποίησιν, καὶ γὰρ νῦν οἰκονομίαν ἴσχεν, σὺ δὲ ἡ νυμφὴ, Θεοτόκε ἁγνὴ, τύπον κρατίζει κρείττον.

Κάθισ. ἦχος δ'. Ἐπιφάνης σήμερον.

Τῆς συκῆς τὸ ἔγκλημα μὴ σε προσθάσῃ, ἀλλ' ὀκάρπως αὐτὴν καρδίας αὔλαξι, ψυχὴ, τῷ πάντῃ σε Χριστῷ ἀγαγεῖν, ἐν μετανοίᾳ αὐτῷ προσπομίζουσα.

Ὠδὴ ή. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δόξα.

Σωφροσύνῃ κοσμήσαντες τὸν βίον, καὶ φρονήσει φυλάξαντες τὴν πίστιν, δικαιοσύνης ὁδοὺς πορισώμεθα, ἵνα ἐν ἀνδρὶ σωτῆρι ἀκολουθήσαντες, Χριστῷ συναυξηθῶμεν.

Ἄλλως Εἶναι ὠφελὸν τῷ Λιγυπτίαν, ἐκ σκάφης πρὸς ἀνοσιουργίαν ὁ παῖδαρχης Ἰωσὴφ, ἀλλ' ἔσπευσε ὥσπερ τὶς ἀδάμας, ὑπὸ γῆν παθῶν μὴ ἁλοὺς τῆς ἁμαρτίας.

Παρεδόθων τῷ βίῳ τὰς πορείας ὁ Σωτὴρ μου, ἐπήνεσας βιλήσει, τὴν σωτηρίαν πάντων ἐφιέμενος, τοῦτο γὰρ ἐπήνεσας, τὴν ὕπεροψὴν τῆς ἐκ σοῦ ἀποσφαλέντων.

Ὁ Πρωτόπλαστος γλυσάμενος τῷ ξύλῳ, ὡς ἐγνώσθη γυμνὸς, καὶ ἠσχυμμένος, φύλλα συκῆς λαβὼν ἐζώσατο, τὴν σωσαγωγὴν δὲ ἀπεγυμνωθῆσαν Χριστοῦ προσιτύπτει.

Ἑτοιμάζου, ψυχὴ, πρὸς τῆς ὁδοῦ, δεξιπόλει πρὸς τὸν ἐκεῖθεν βίον, καὶ τῷ Χριστῷ παθῶν δῆσε σὺ ἀποδύσει, ἵνα σὺ δοξάσῃ, ἀπόδυσον συμπαθεῖν, καὶ θανεῖν, καὶ συναναστῆναι.

Πῶς μὴ φρίξῃ ὁ θανατῶν, Σωτὴρ μου; πῶς μὴ πήξῃ ὁ ἅδης σωσαντῷ σοι, κατ' ἀδικίαν πρὸς τὸ πάθος ἀποδύσει, καὶ γὰρ ἀδίκως ὠνείδισται δικαίως ἐν σταυρῷ ἀδικοῦντι;

Τοῦ Λαζάρου τὴν ἔγερσιν ὁρῶντες Ἰουδαῖοι, Ἱερεῖς, καὶ Λεβῖται, συνωμοσίαν φθόνῳ συνεβάσαντες, δόλῳ προδοσίας τὸν Χριστὸν προδιδοῦν εἰς θάνατον Πιλάτῳ.

Ἡ Ἀμαὰς σε, καὶ δόλη, καὶ Παρθένος πρὸς τὸ πάθος ὁρμῶντα σε ὁρᾶσα, καὶ τὴν ψυχὴν γὰρ ἡμῶν προθέμενον τὸν καλὸν ποιμένα, ἀπαλάγχοις μυζικοῖς δῆλ σοὶ προσπλωτε.

Δόξα.

Ὡς μετάδα τῇ οὐσίᾳ ὑμνοῦ σε, ὡς Τριάδα τοῖς προσκύνοις σε σέβω. Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα τὸ πανύμνον, ἄναρχον τὸ κράτος τῆς σῆς Βασιλείας δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Δόσωσῶ σε, Χριστὲ, ἡ Θεοτόκος, ἱκετεύει τῇ Μαθητῶν ὁ δῆμος, τὴν σὴν εἰρήνην δόρησαν τῷ Κόσμῳ σε, καὶ τὰς εἰκτιρμούς σε χάρισαι πλουσίως ἡμῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ἀλλοῖον τῆ μπέρχον ἡ Παρθ.

Ἀλλοῖον τῆ ἀσώμων ἡ σωφροσύνη, καὶ ξένον τοῖς δικαίοις ἡ ἐξαπορία. Γνοὺς δὲ ὁ μόνος ἐξουσίαν τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ σωφροσύνης ἐχαρήμάτισε εἰκών, καὶ τύπος ὄντως Χριστοῦ.

Ἀλλοῖον τῶν ἀνόμων ἡ δυνομία, καὶ ξένον τοῖς ἀπίστοις ἡ διογνωσία. Γνόδαῖοι δὲ ταῦτα ἀπὸ-

ἀπόστασιν δι' ἀνομίαν, διὸ καὶ μόνοι σκληρύναντο, καθάπερ ἡ σκιὰ, τῷ ἀρχῇ.

Ἐπίασε τῶν ἀνθρώπων τὸν σωτηρίαν ζωῆς ὑπάρχων ἄρτος ὁ Χριστὸς, ὁ Θεός μου· διὸ συκῇ δὲ ἀφιφθάσας, τῷ ἄκαρπον συναγωγὴ φύλλοις κομῶσαν νομικοῖς, ὡς ἄδε, κατηράσατο.

Τὴν νομικὴν ἀκαρπίαν ἀφικατηράσω, ὡς φύλλα ἐξανθῆσαν τῷ χράμματος σωμάτη γνώμῃ, τὰς καρπὰς δὲ τῶν ἔργων οὐκ ἔχουσαν δι' ἀνομίαν, ἡμᾶς δὲ πάντας τὰς τῆς χάριτος ὁμῆς, Σωτῆρ, ἀλύτρωσον.

Ἡ ῥάβδος μὲν Μωϋσέως τὸ φρὶν εἰς ὄφιν, ἡ Ἀαρὼν δὲ ῥάβδος εἰς χλωρὸν μετεβλήθη, καὶ ἐξέωθησε φύλλα ἡ ἄκαρπος ἡ ξηρανθεῖσα· συναγωγὴ δὲ ἡ ἀθάνατος, εἰς ἄκαρπον μετέβη συκῆν.

Ἐτοίμαζε, Ἰουδαία, τὰς Ἱερὰς σε, ἀξίπιζε τὰς χεῖρας ἀφεὶς θηκτονίαν, ἰδοὺ γὰρ ἦλθε φραὺς, καὶ ἥσυχος δηλ τὸ πάθος, ἀμνὸς ὑπάρχων, καὶ ποιμὴν ἡμῶν Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς Ἰσραήλ.

Ὑπόδιξαι Ἰουδαία τὸν Βασιλέα, ἰδοὺ γὰρ ἀφεὶς τὸ Πάθος ἔρχεται ἑκουσίως, ἵνα πάθῃ, καὶ σώσῃ τοὺς κράζοντας ἀκαταπαύστως, ἀλογημένος ὁ ἐρχόμενος Σταυρῷ σῶσαι τὰ σύμπαντα.

Μετέστρεψε, Ἰουδαία, τὰς Ἑορτάς σε εἰς πένθος ὁ Διαστὴς κῇ τῷ προφητείαν, θεοκτόνῳ γὰρ ὄφθης τῷ σρέψαντος ποτὲ τὸν πέζαν, κῇ τὸν ἀκρότομον εἰς ὕδατα, κῇ λίμνας, καθὼς ψάλλει Δαβίδ.

Δόξα.

Ἀλλόφιον τοῖς ἀγίοις τὸ σὲ δοξάζειν τὸν ἄναρχον ὐσίαν, Πατέρα, καὶ Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὸν ἄκτιστον παντοκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας Κόσμος ἐδράσθη τῷ νεύματι τοῦ θείου κράτους αὐτῆς.

Θεοτοκίον.

Προσάγομεν εἰς ἀφισβίαν τὸν Θεοτόκον, αὐτῇ ταῖς ἱκεσίαις, καὶ τῶν σῶν Ἀποστόλων κοινωνοὺς ἡμᾶς ποίησον, Δέσποτα, τῶν ἀγαθῶν σου, καὶ τῆς λαμπρότητος ἀξίωσον, Σωτῆρ, τῆς Ἀναστάσεώς σου.

Ἑτέρον, ὅτι κῇ ταύτην τὴν ἁγίαν, κῇ μεγάλην Ἑβδομάδα ἀπαξ πληροῦμεν τὸ Ψαλτήριον, καὶ λέγομεν εἰς τὸν Ὄρθρον καθίσ. γ'. Καὶ εἰς τὸν Τετάρτην β'. Καὶ τελεῖται τῇ μεγάλῃ Δ'. Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ ἐσπερινᾶται ὁ Ἄμωμος. Ἐν τοῖς Λυχνικοῖς δὲ λέγομεν συνήθως τὰ Περὶ Κύριον.

Τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ Β'. ἐν τῷ Ὄρθρῳ Μετὰ τὸ Ἐξαψάλμους ψάλλομεν τὸ Ἀλληλούϊα εἰς ἦχον πλ. δ'. Μεγαλοφώνως, καὶ μελῳδικῶς· Εἶτα ψάλλομεν τὸ Τροπάριον ἀργῶς, καὶ μεγαλοφώνως, καὶ μὴ μέλλοντες ἐξ ἰσότητος· ἦχος πλ. δ'.

Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς, καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὑρήσει γρηγορεῖντα, ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὑρήσει ῥαθυμοῦντα· βλέπε οὖν, ψυχή μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῇς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῇς, καὶ τῆς Βασιλείας ἔξω κλεισθῇς, ἀλλὰ ἀνάνηψον κράζουσα· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς, δι' τῆς Θετόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα ἡ συνήθως ἐκτενὴς μὴ τὴν μετανοιαν.

Εἰς τὴν πρώτην ἐκτενὴν κάθισ. ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Τὰ Πάθη τὰ σωτήρια ἡ παροῦσα ἡμέρα, ὡς φῶτα σωτήρια, ἀνατέλλει τῷ Κόσμῳ· Χριστὸς γὰρ ἐπείγεται τῷ παθεῖν ἀγαθότητι· ὁ τὰ σύμπαντα ἐν τῇ δρακὶ αὐτοῦ κατειληφὼς ἀναρτηθῆναι ἐν ξύλῳ, τῷ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Δόξα. Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Εἰς τὴν β'. ἐκτενὴν· κάθισ. Ὅμοιον.

Ὅσαι Κεκραὶ, ἐν σαρκὶ πῶς ὠφθης, καὶ ἔρχῃ ὑπ' ἀνδρῶν ὠδανόμων κραυθῆναι; ἡμῶν τὸ κατάκριμα κατακρίνων τῷ Πάθει σου; ὅθεν αἴνεσιν, μεγαλωσύνῃ, καὶ δόξαν ἀναπέμπομεν τῇ ἐξουσίᾳ σου, Λόγε, συμφώνως προσφέρομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Εἰς τὴν γ'. ἐκτενὴν, κάθισ. ἦχ. πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν, ἐκ Λόγου.

Τῶν Παθῶν τῶν Κυρίου τὰς ἀπαρχὰς ἡ παροῦσα ἡμέρα λαμπροφορεῖ, δόξῃ ἐν φιλέρπτοι, ὑπαντήσωμεν ἅσμασιν· ὁ γὰρ Κτίσης ἔρχεται Σταυρὸν καταδέξασθαι, ἑτασμὸς, καὶ μόσχας Πιλάτου κεινόμενος· ὅθεν καὶ ἐκ δόλου ῥαπισθεὶς ὑπὸ κόρης, τὰ πάντα φρονεῖται, ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, δεήσεσι βοήσωμεν· φιλάνθρωπε Χριστὲ ὁ Θεὸς, τῷ πλασμάτων δώρησαι τῷ ἄφεσιν τοῖς προσπιπτοῦσιν ἐν πίστει τὰ ἅγια Πάθη σου.

Δόξα. Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ ᾠδὴς. Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι. Καὶ λέγει ὁ Ἱερεὺς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὄρθρου.

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ ψάλλομεν τὸ Τριῴδιον.

Εἶτα τῷ Κυρίε Κοσμᾶ. Οὗ ἡ ἀκροστιχὶς.

Τῇ Δευτέρᾳ.

Τὰς Εἱρμὰς ἀνὰ δύο, καὶ τὰ Τροπάρια ἀνὰ δ'. ἢ ἀνὰ ς'. δηλονότι κῇ τῷ ποσότητα.

Ὠδὴ α'. ἦχος β'. ὁ Εἱρμός.

Τῶν τῷ ἄβατον κυματωθέντα θάλασσαν θείῳ αὐτῷ προσώπατι ἀναξηράναντι, καὶ πεζὸν σοι

,, σαν δὲ αὐτῆς τὸν Γεσεμλίτλω λαὸν καθοδηγή-
,, σαντα, Κυρίῳ ἁσωμβῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἡ Ἀπόρρητος Λόγου Θεοῦ καταβασις, ὅπερ Χριστὸς αὐτός ἐστι Θεὸς, καὶ ἄνθρωπος, τὸ Θεοῦ μὲν οὐκ ἀρπαγμὸν εἰδὴ ἡγησάμενος ἐν τῷ μορφῶσαι δοῦλον δωκτὸν τοῖς Μαθηταῖς, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Διακοπῆσαι αὐτὸς ἐλήλυθα, ἃ τῷ μορφῷ ὁ πλασμενὸς ἐκὰν ἐφείκημαι, τῇ πωχεύσαν-
τι Ἀδὲμ, ὁ πλυτὸς Θεότης, θήσων ἐμὲν ἑαυ-
τῷ ψυχὴν ἀντίλυτρον ὁ ἀπαθὴς Θεότης.

Καὶ πάλιν ὕστερον ἐνέμβρει εἰ δύο Χορεὶ λέγουσι Ὁ Εἰρμὸν, Καταβασία.

Κοντάκιον, ἦχ. πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ὁ Γακὰβ ὠδύρετο τὸν Γωσὴφ τὸν εἰρηναῖον, καὶ ὁ ῥωμαῖος ἐκάθητο ἄφρων, ὡς Βασιλεὺς πεώμενος, τῆς Αἰγυπτίας δὲ τότε ἑαῖς ἡδοναῖς μὴ δουλεύσας, ἀντεδοξάζετο ὡδὲ τὸ βλέπον-
τος τὰς δὲ ἀνθρώπων καρδίας, καὶ πίπτον-
τος εἰφος ἄφθαρτον.

Ὁ Οἶκος.

Ἐπὶ τῇ ὀδυρμῷ νεῦσαι προθώμεθα ὀδυρμὸν, καὶ ἐκχέωμεν δάκρυα, μὴ τὸ Γακὰβ συγκο-
πόμενοι Γωσὴφ τὸν ἀοίδιμον, καὶ σάφρονα, τὸν δουλωθέντα μὲν τῷ σώματι, τῷ ψυχῷ δὲ ἀδούλωτον σωτηρεωῦτα, καὶ Αἰγύπτῳ παντὸς κυριεύσαντα· ὁ Θεὸς γὰρ παρίχετο τοῖς δούλοις αὐτοῦ εἰφος ἄφθαρτον.

Τὸ Συναξάριον, Στίχοι εἰς τὸν Ἰωσὴφ τὸν πάγκαλον.

Σώφρων Γωσὴφ, δίκαιος κοσμοπορ ὄφθη.
Καὶ σιτοδότης ὢ καλῶν ἡμιονία.

Στίχ. Ἣις τὴν ξηραθεῖσαν συκῆν.

Τῇ σωσαγωγῷ συκῇ Χριστὸς Ἑβραίων,
Καρπῶν ἄμοιρον πνεύματικῶν ἐκάζων,
Λαὸς ξηραίνει, ἧς φύγωμεν τὸ πάθος.

Ἡ ἁγία, καὶ μεγάλη Δευτέρα, μνείαν ποιούμεθα τοῦ μακαρίου Γωσὴφ τοῦ παγκάλου, καὶ τῆς ξηραθείσης συκῆς, διότι ἀρχὴν ἐντεῦ-
θεν λαμβάνουσι τὰ ἅγια Πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὁ δὲ Γωσὴφ ἐς οἰκόνα τύπου, φερέτον ὡδαλαμβάνεται· ἔστω μὲν οὖν ὡς ἦν ὕστερος τοῦ Πατριάρχου Γακὰβ, ὃν τῆς Ῥα-
χὴλ αὐτῷ γλυκυθείς· ὡδὲ δὲ τῶν ἰδίων ἀ-
δελφῶν φθονηθεὶς ἐκ πόνων ὀνειράτων· φερέτα μὲν εἰς ὄρυγμα λάκκου κρύπτεται, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὡδὲ τῶν παίδων ἀπάτῃ δέδε τὸ ἱματιομένῳ ἱματίῳ κλέπτεται, ὡς υἱὸν θηρίου ἐβρόθη· εἶτα τεμάκοντα ἀργυρίοις παραδίδοται τοῖς Ἰσ-
μαηλίταις, οἵτινες πάλιν ἀπεμπολῶσι τῷ τῶν Πετεφρῆ τοῦ ἀρχιδυνόχου τῷ Βασιλίως τῶν Αἰγυ-
πτίων Φαραὼ· ὑπηρετήσας δὲ τῆς κυρίας αὐτοῦ ἐπὶ τῇ σωφροσύνῃ τὸ γεναίσιον, ἐπεὶ μὴ τὸ πα-
ράνομον φεῦξαι ἠθέλησε, τὸν χιτῶνα καταλι-
πὼν ᾠχετο· ἡ δὲ τοῦ Κυρίου αὐτοῦ βλασβάλλει αὐ-
τόν· καὶ δίσμα, καὶ φυλακὴ πικρὰ τῶτον δέ-
χεται· εἶτα δέδε τῆς ὀδυλύσεως τῶν ὀνειράτων ἐξάγεται, ὁ τοῦ Βασιλέως ὑμφανίζεται· καὶ Κύ-
ριος πάσης τῆς γῆς Αἰγύπτου καθίσταται· ἀυ-
θις δὲ δέδε τῆς σιτοδοσίας τοῖς ἀδιδφεῖς φαει-
νὸς γίνεται, καὶ τὸ σύμπαν τῆς αὐτοῦ βιωτῆς ἀείστως δέδεγμένων, ἐν Αἰγύπτῳ θνήσκει· μέγας ὀλὶ σωφρονιῶν πρὸς τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ καλοῖς γνωρίζόμενος· ἀκὰν δὲ ἔτος Χριστοῦ, ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς ὡδὲ τῶν ὁμοφύλων Γουδαίων φθονεῖται, καὶ ὡδὲ τοῦ μαθητοῦ τεμάκοντα ἀργυρίοις πωρόσκεται, καὶ ὡς τὸν ζοφοῦλη, ἐς σποτεινὸν λάκκον, τὸν τάφον ἐγκλείεται· καὶκεῖθεν αὐτο-
ξυσίως ἀναβράγοις βασιλεία τῆς Αἰγύπτου, τῆς ἁμβρτίας δηλαδὴ πάσης, καὶ καταπεάτου-
ταύτου νικᾷ, τοῦ Κόσμου τε παντὸς ἄρχει, καὶ φιλανθρώπως ἐξωνεῖται ἡμᾶς δέδε τῆς μυσικῆς σιτοδοσίας, ὡς ἑαυτὸν ὑὸν ἡμῶν δὲς, καὶ ὅπ-
ζεφε ἡμᾶς ἐσανίφ ἄρτῳ, τῇ αὐτοῦ ζωηφόρῳ σαρκί· ᾗ τοῦτον οὖν τὸν λόγον ὁ πάγκαλος Γωσὴφ ἀρτίως ὡδαλαμβάνεται· ἐν ταύτῃ δὲ καὶ τῆς ξηραθείσης συκῆς μνείαν ποιούμεθα· διότι οἱ θεῖοι Εὐαγγελισαὶ, ὁ Ματθαῖος μὲν λαδὴ, καὶ ὁ Μάρκος μὴ τὸν Βαΐων δίηγησιν ὑπηφιέμενοι· τῇ δὲ ἑπαύριον ἐξελθόντων αὐτῶν ἀπὸ Ἐνθανίας ἐπείνασε, καὶ ἰδὼν συκῆν φύλ-
λα μόνον ἔχουσαν, ὁ δὲ ἔπρος, φερίας δὲ ἐ-
παιάγων ὀλὶ τὴν πόλιν, λέγει, ἐπείνασε, καὶ ἰδὼν συκῆν φύλλα μόνον ἔχουσαν· ᾗ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων· ἦλθεν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἐπὶ καρπὸν οὐχ εὗρεν ἐν αὐτῇ, εἶπε· μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα, ἐς ἐξηράνθη ὡδαχρῆμα ἡ συκῆ· συκῆ δ' ἦν ὄντως ἡ σωσαγωγὴ τῶν Γουδαίων, ἐφ' ᾗ μὴ τὸν ἀνήκοντα καρπὸν ὁ Σωτὴρ ἐμπεὶς, εἰ μὴ μόνον τὸ σκιάζον τοῦ Νόμου, ἐς τοῦς ἀ-
φύλλους ἀπ' αὐτῆν, ἀργὴν παντάπασιν ἐργασά-
μενος· ἀδέ τις ἔστω, ὡδὲ τί τὸ ἄψυχον ξύ-
λον ξηρὸν γένηται, τὴν κατάραν λαβὸν, μὴ πάσας, μανθανέτω, ὅτι οἱ Γουδαῖοι ὁρῶν-
τες Χριστὸν ἀεὶ πάντας ὠφελουμένους, μή πω δὲ τὸ τυχὸν λυπηρὸν ἐργασάμενον, ἐνόμιζον μό-
νον δύναμιν ἔχειν ἐνεργητὴν, καποποιῶν δὲ ἄ-
φιλάνθρωπος δὲ ὢν ὁ Διαπότης, ἠκ ἠθέλησεν ἐπ' ἀνθρώπῳ δᾶξαι κὴ τοῦτο δύνασθαι, ἵνα τοί-
νυν πάσῃ τὸν ἀχλέντον δῆμον, ὅτι ἔχει δύνα-
μιν καὶ ἐκὸς πεωρείαν ἀνοῦσαν, ὡς δὲ ἀγα-
θὸς, ἐβούλετο, ἃς ἄψυχον, κὴ ἀναίσθητον φύ-
σιν τὴν πεωρείαν ἐργάζεται, ἅμα δὲ καὶ ἀπέρ-
ρητός πης λόγου ἐστὶ, ὡδὲ γενέσθαι σοφὰν ὡς ἡμᾶς δέδιφοτήσας, ὥς φησιν ὁ Πηλουσιώτης Γσί-
δωρος, ὅτι τὸ ξύλον δ' ὡδαβάσεως τοῦτο λῶ, ἃ καὶ τοῖς φύλλοις ὡς σύσπλω οἱ ὡδαβάντες ἐ-
χρήσαντο· ὅθεν καὶ κατηρᾶτο ὡδὲ Χριστοῦ φι-
λανθρώπως, ἐπειδὴ τοτε τοῦτο οὐκ ἔσπαθε, μηκέ-
τι καρπὸν ἐνεγκεῖν αἴσιον ἀμβρτίας· ὅτι δὲ ἡ

ἀμβρ-

ἁμαρτία φεύξῃ τὴν συκῆν ἀπεικάζεται, δίδηλον· ἔχει γὰρ τὸ γλυκάζον τῆς ἡδονῆς, τὸ πολλαπλοῦν τῆς ἀμαρτίας, καὶ τὸ ταχὺ τοῦ ὕστερον, καὶ ἀριθμοῦσιν ἀφ' ἧς συνεθίσθησαν. Πλὴν τοῖς παῤῥάσιν ἐντεῦθεν ἡ τῆς συκῆς ἱστορία ἀφ' ἧς κατάπαυξιν τέθνηται, ὡς ὁ Γωσὴφ ἀφ' ἧς τὸν τύπον φέρειν Χριστοῦ· ἴσῃ δὲ συκῆ ψυχὴ πᾶσα παντὸς πνευματικοῦ ἀμοιρεῖς, ἐν ᾗ φερτίας, ᾗ τὴν παῤῥησίαν ὀλιγωθεῖσαν ἐν αὐτῇ, ξηραίνει αὐτὴν δι' ἀρᾶς, καὶ εἰς τὸ αἰώνιον ἀθανάτιμπτε πῦρ, ᾗ ζῆλη τις ἵσταται κατεξηραμμένη, θεμελίωται τοὺς μὴ φερόντας ἢ ἀπήκοντας τῆς ἀρετῆς καρπόν. Τῶς τῷ παγκάλλι Γωσὴφ φρισθείσας Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ιὰ. ὁ Εἱρμός.

Ἐκ Φρίξ Παίδων ὕμνῶν τὸ ὁμόζυλον ψυχῆς ἀπαίθρου ὕλη ἀκάματον πῦρ· ἀκλίνως δὲ σκιρτῶσα Θέσπις φλογὸς, ᾄδμονίζων ὕμνῶν ἀντιμέλπετο· τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υμᾶς μὲ τότε Μαθητὰς πάντες γνώσονται, εἰ τοὺς ἐμοὺς ἐνζῶλας τηρήσεται, φησὶν Ὁ Σωτὴρ τοῖς φίλοις θεοῦ Πάσος μολών, εἰρίωσεν ἐν ἑαυτοῖς ᾗ πᾶσι, ᾗ τιμενὲ φερώτητος, ἀνυμνοῦσιν, ᾗ Κύριον γινώσκοντές με ὑμνεῖτε, ᾗ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὰ ἔξεως ἐναπαῦλιν ὑμῖν ἐθνικῆς ἔστω τὸ κεφάτῳ ὁμοχωῶν· ἐ κλῆρος γὰ ἐμὸς, τυφανεῖς δὲ, γνῶμαι αὐθαίρετῶν· ὁ οὖ θεόκριτος ἐν ὑμῖν ἓν θέλον, τῷ ἄλλων ἔστω πάντων ἰσχατόπτερος, καὶ Κύριον γινώσκοντές με ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ ιβ'. ὁ Εἱρμός.

Ἐ Μεγάλυνας Χριστὲ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον· ἀφ' ἧς ὁ πλάσης ἡμᾶς ὁμοιοπαθὲς ἐθεώθη σῶμα· τὸ γὰρ ἡμέτερον λυτήριον ἀμπλακημάτων· ταύτῃ μακαρίζοντες πᾶσαι γενεαὶ, σὲ μεγαλύνομεν.

Ρ Τὸν πάντα ἐμπαθῆ ἀποσάλμοι, ἐπάξιον τῆς θείας Βασιλείας γνώμῃ ἀναλήψωμεν ἔμφρονα, τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις φερόμενοι ἢ πάντων σοφία· ἐν ᾗ δοξασθησόμεθα, λάμποντες Ἡλίου μᾶλλον λαμπρότερον.

Ἀ Φορῶντες εἰς ἐμὲ, εἶπας Κύριε τοῖς σεαυτῆ Μαθηταῖς, μὴ φερώτετε ὑγρὰ, ἀλλὰ συναπάχθητε τοῖς ταπεινοῖς, ἐμὸν, ὕπερ πίνω, πίτητε ποτήριον, ὅτι ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῇ Παῖδός ἐμοὶ συνδοξασθήσεσθε.

Ἐξαποστειλάμενοι λειτρόμενοι ἐκ ζῆτε ἀργῶς, καὶ μὴ μέλως. Τῶτο δὲ λέγεται ἕως τῇ μεγάλῃ Ε'. Γιδύμελ.

Τὸν νομφῶνα σε βλέπων, Σωτὴρ μου, κοσμοκτιμβῶν, καὶ ἔνδυμα ἐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ, λάμπρυνόν μου τὸν στολὸν τῆς ψυχῆς φωτοδότα, καὶ σῶσόν με.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰσάδυν στιχ. δ'. Καὶ Ἀλληλούϊα τρίς. Γ'δόμ. ὁδοιπορεῖτες αὐτὰ σημεῖα Γ'δόμελα ἦχος α'.

Ἐ Ρχόμβῶν ὁ Κύριος πρὸς τὸ ἐκούσιον Πάθος, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ ὁδῷ, ἰδοὺ ἀναβαίνομβῶν εἰς Γ'ροσόλυμα, καὶ παραδοθήσεται ὁ Υἱὸς τῷ Ἀνθρώπε, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· ἀλλὰ ὅν καὶ ἡμῖς κεκαθαρμένως ἐξενίσεις συμπορεύθωμβῶ αὐτῷ, καὶ συσταυρωθῶμβῶ, καὶ νεκρωθῶμβῶ σὺν αὐτὸν ταῖς τῶν βίᾳ ἡδοναῖς, ἵνα καὶ συζήσωμβῶ αὐτῷ, καὶ ἀκούσωμβῶ βοῶντος αὐτοῦ, ἐκεῖ εἰς τὸν ἅγιον Γ'ερουσαλὴμ ἀφ' ἧς τὸ παθεῖν, ἀλλὰ ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, ᾗ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν, καὶ συναυλῶ ὑμᾶς εἰς τὸν ἄνω Γ'ερουσαλὴμ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῷ Οὐρανῶν.

Ἦχος πλ. α'.

Φ Θάσαντες, πιστοὶ, τὸ σωτήριον Πάθος Χριστῷ τῷ Θεῷ, τὸν ἄφαντον ὑπὲρ μακεδομίαν δοξάσωμβῶ, ὅπως ἡ ἀπὸ δωσπλαγχνίας συνεγείρῃ καὶ ἡμᾶς νεκρωθέντας τῇ ἁμαρτίᾳ, ὡς ἀγαθὸς, καὶ φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν ἦχος πλ. α'.

Κ Τίσι, ἐρχόμβῶν πρὸς τὸ Πάσος, τοὺς ἰδίους σηκίζων Μαθητὰς ἔλεγες, κατ' ἰδίαν δεξαλαβὼν αὐτούς· πρὸς τῷ ῥημάτων μὲ ἀμνημονεῖτε, ὧν πάλαι εἶπον ὑμῖν, ὅτι Γεροσόλυμα πάντα τὰ γέγραπται, εἰ μὴ ἐν Γ'ερουσαλὴμ ἀποκτανθῶσιν· νῦν ὧν καιρὸς ἐφέστηκεν, ὃν εἶπον ὑμῖν, ἰδοὺ γὰρ ἀναβαίνομβῶ ἀμάρτυλον χαρὰν ἐμπαιχθῶσαι, ᾗ τὸ Σταυρῷ με προσπήξαντες, ταφῇ δεξιβύντες, ἐβδομηκονθήμερον λοιθύσαντα ὡς νεκρὸν· ὅμως θαρσεῖτε, τριήμερος γὰρ ἐγείρομαι εἰς ἀναλλίασιν πιστῶν, καὶ ζωὴν αἰώνιον.

Ἀπὸ στιχ. στιχ. Γ'δόμ. ἦχος πλ. α'.

Κ Τίμι, σοὶ τὸ μυστήριον τὸ ἀπόῤῥητον τῆς σῆς οἰκονομίας ἐκ ἐξαρκώσε ἡ τῷ σὺ Ἐκ Ζιβεδαίου μήτηρ ἠτᾶτο σοι, φρονοῦμεν Βασιλείας πιὼν τοῖς ἑαυτῆς βωρίσασθαι τέκνοις· ἀλλ' ἀπὸ ταύτης ποτήριον ἔπαθε ὑπηγγείλω πιεῖν τοῖς φίλοις σε, ὃ ποτήριον σοῦ τῶτων πιεῖν ὁ αὐτὸς ἔλεγες ἀμβρτημάτων καθαρτήριον· διὸ σοι βοῶμβῶ, ἡ σωτηρία τῇ ψυχῶν ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. α'. στιχ. λειτρόμβῶ τὰς συμπότας.

Κ Τίμι, τὰ τελεύτατα φρονεῖν τοὺς οἰκείους παιδῶν Μαθητὰς, μὴ ὑμιῶδαι τοῦ ἴθνιον, ἔλεγες, εἰς τὸ κατάχρων τῇ ἐλαχιστότερον· ὀχ ὅπω γὰ ἔσαι ὑμῖν ζῆς ἐμοὶς Μαθητὰς, ὅτι πῶχος θέλων ὑπάρχε· ὁ φρῶν ὧν ὑμῖν ἔστω πάντων δέλκονος, ὁ δὲ ἄρχων ὡς ὁ ἀναπκόντως, ὁ φερκριθεὶς δὲ ὡς ὁ ἐχάτος· καὶ γὰ ἐλήλυθα αὐτὸς τῷ πῶχος δοῦναι τὴν Ἀθὴμ ἐξκονῆ-

κανῆσαι· καὶ λύβον δὲναι αὐτὴ πολλῶν τὴν ψυχὴν τῦ βοώντων μοι, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς ξενομανίας συκῆς δρέψ τὴν ἀκαρπίαν τὸ δθτίμιον φοβηθέντες, ἀδελφοί, καρπὸς ἀξίως τῆς μετανοίας φερσάξωμεν Χριστῷ, τῷ παρέχοντι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νυῦ, ἦχος πλ. δ'.

Δ Υσπέραν Εὔαν τὴν Αἰγυπτίαν ὁδηγὸν ὁ φράκτων, δρέψ ῥημάτων ἐσαδσθι κολακείας ὑποσκελίσαν τὸν Ἰωσὴφ· ἀλλ' αὐτὸς καταλιπὼν τὸν χιτῶνα, ἔφυγε τὴν ἀμβρτίαν, καὶ γυμνὸς ὢν ἠρωμώθη, ὡς ὁ φορτόπλασος φεῦ τῆς ἀβδομάδος· αὐτὸ τοῖς ἰκασίαις, Χριστὲ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἑσπέρ δὲ, ὅτι ἡ φερτὸν Σ'ξε, καὶ ἡ ἐνιαυτὸς ἐσχολογεῖται ἐν τῇ μεγάλῃ Ε'βδομάδι.

Ἀλλὰ μόνον ψάλλεται τρίψαλμος. Η' δὲ Τετάρτη σχολογᾶται.

Ἀναγινώσκεται δὲ καὶ τὸ Τριῳδιοῦ ἑλιον. Τῇ Β'. τῇ Γ'. καὶ τῇ Δ'. καὶ πληρᾶται.

Εἰς τὼ Τετράδι τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Β'.

Τροπάρ. τῆς Πεζρπενίας· ἦχος πλ. β'.

Ε'Ν ψυχῇ σωτεριμμόρῃ φερσαίνησόν σοι, καὶ δι' ὑμνεδῆ σε Σωτὴρ τῦ Κόσμου, σὺ γὰρ εἶ Θεὸς τ' μετανοόντων.

Προκίμενον, Ψαλμὸς ρκέ. ἦχος δ'.

Ε'ν τῇ ἐπιτρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν.

Στίχ. Τότε ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα ἡμῶν.

Περφητείας Γιεζεκιήλ.

Κ Λὶ ἐγένετ' ἐν τῷ ἑξακοστῷ Ε'τει ἐν τῇ τετάρτῃ Μηνὶ πέμπτῃ τῦ Μηνὸς, ἐ ἐγὼ ἤμλν ἐν μέσῳ τῆς αἰχμαλωσίας ἐπὶ τῦ ποταμοῦ τῦ Χοβάρ· καὶ ἠνοίχθησαν οἱ Οὐρανοὶ, ἐ ἶδον ὁράσεις Θεῦ πέμπτῃ τῦ Μηνὸς, τέτο τὸ Ε'τος τὸ πέμπτον φ αἰχμαλωσίας τῦ Βασιλέως Ἰωακεὶμ καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίε πρὸς Γιεζεκιὴλ τὸν Βυζεῖ, τὸν Ἱερέα ἐν γῇ Χαλδαίων ἐπὶ τῦ ποταμοῦ τῦ Χοβάρ· καὶ ἐγένετ' ἐπ' ἐμὲ χεὶρ Κυρίε, καὶ ἶδον, καὶ ἰδὲ πνεῦμα ὀξαῖον ἤρχετο ἀπὸ Βορρᾶ, καὶ νεφέλη μεγάλη ἐν αὐτῷ, καὶ φέγγος κύκλῳ αὐτῦ καὶ πῦρ ἐξαστράπτον· καὶ ἐκ τοῦ μέσω αὐτοῦ ὡς ὅρασις ἠλέκτρε ἐκ μέσω τῦ πυρὸς, ἐ φέγγος ἐν αὐτῷ, ἐ ἐν τῷ μέσῳ ὡς ὁμοίωμα τεσάρων ζώων· ἐ αὕτη ἡ ὅρασις αὐτῶν, ὁμοίωμα ἀνθρώπε ἐπ' αὐτοῖς, καὶ τέσαρα πρόσωπα τῷ ἑνὶ, καὶ τέσαρες πτέρυγες τῷ ἑνὶ, καὶ τὸ σκέλη αὐτῶν ὀρθὰ, καὶ πέρατοὶ οἱ πόδες αὐτῶν, καὶ ἀπυνθῆες ὡς ἐξαστράπτων χαλκὸς· καὶ ἐλαφραὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν, καὶ χεὶρ ἀνθρώπε ὑποκάτωθεν τῶν πτερύγων αὐτῶν ὑπὸ τὰ τέσαρα μέρη αὐτῶν, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ τὰς πτέρυγας αὐτῶν ἑκάστου ἐκ παρρόντος ἐν τῷ βαδίζειν αὐτά· ἕκαστον ἀπέναντι τὸ προσώπε αὐτῦ ἐπορεύοντο, καὶ ὁμοίωσις τῶν προσώπων αὐτῶν, πρόσωπον ἀνθρώπε, καὶ πρόσωπον τῦ λέοντος ἐκ δεξιῶν τοῖς τέσαρσι, καὶ πρόσωπον μόσχε ἐξ ἀριστερῶν τοῖς τέσαρσι, καὶ πρόσωπον ἀετῦ τοῖς τέσαρσι· ἐ αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι ἄνωθεν τοῖς τέσαρσιν· ἑκατέρῳ δύο συνιζόμεναι πρὸς ἀλλήλας, καὶ δύο ἐπεκάλυπτον ἑπάνω τὰ σώματα αὐτῶν, καὶ ἑκάστη καὶ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπορεύετο, ἂ ἐν ἷσῳ τὸ Πνεῦμα πορεύομενον ἐπορεύοντο, καὶ οὐκ ἐπέστρεφον· καὶ ἐν μέσῳ τῶν ζώων ὅρασις, ὡς ἀνθράκων πυρὸς κεκαμμένων, ὡς ὄψις λαμπάδων συστρεφομένων ἀναμέσον τῶν ζώων ἐ φέγγος τῷ πυρός, ἐ ἐκ τῷ πυρὸς ἐξεπορεύετο ἀστραπή· ἐ αὐτὸν, ἐ ἰδὲ ζοχὸς ἐς δπὶ τῆς γῆς ἐχόμενον τῶν ζώων τῶν τέσαρων· ἐ τὸ ἰδέσθαι τῶν ζοχῶν, ὡς ἰδέσθαι θωρσεὶς, ἐ ὁμοίωμα ἑν τοῖς τέσαρσι· ἐ τὸ ἔργον αὐτῶν ἷν κατὼς ἂν εἴη ζοχὸς ἐν ζοχῷ, ἐπὶ τὰ τέσαρα μέρη αὐτῶν ἐπορεύοντο· οὐκ ἐπέστρεφον ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὰ, ἐδ' οἱ νῶτοι αὐτῶν, καὶ ὕψος ἷν αὐτοῖς· ἐ ἶδον αὐτὰ, ἐ οἱ νῶτοι αὐτῶν πλήρεις ὀφθαλμῶν κυκλόθεν τῶν τέσαρσιν· ἐ ἐν τῷ πορεύεσθαι τὰ ζῶα, ἐπορεύοντο οἱ ζοχοὶ ἐχόμενοι αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ ἐξαίρειν τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς γῆς, ὑψοῦντο οἱ ζοχοί· ἐ ἂν ἡ νεφέλη ἐκεῖ ἷν τὸ πνεῦμα τῦ πορεύεσθαι, ἐπορεύοντο οἱ ζοχοὶ ἐ ὑψοῦντο σὺν αὐτοῖς, διότι πνεῦμα ζωῆς ἐν τοῖς τροχοῖς.

Προκίμενον. Ψαλμὸς ρκ ς'. ἦχος β'.

Ε'ν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην.

Στίχ. Ἐ ἐν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων.

Τῇ ἁγίᾳ ἐ μεγάλῃ Β'. Ε'ωθινὸν μ' τῶν Περσικῶν Ψαλμῶν ἡ συνῳδὴ τροπ. τῷ. Πρὸς Κύριον· Εἰς τὸ, Κύριε ἐπάκεσόν μ· ἦχος πλ. β'. Στίχ. Ἰ. Καὶ Ψαλμῳδία τὰ Γ'ώρμενα τῆς ἡμέρας, ἅπερ ἐπιτρέπῃ τὸ ἔθος· ἐ ἀπολυθέντες τὸ δ'. Τὰ δὲ δύο ἔθος μόνον. Δόξα. Καὶ νυῦ τὸν πλ. δ'. Δεσπόσιον Εὐαγ. Εἰσοδικὸν. Φῶς ἱλαρὸν· Ε'ωθινὸν Περκίμ. Ψαλμὸς ρκ ζ'. ἦχος πλ. β'.

Ε'υλογήσω σε Κύριον ἐκ Σιών, ὁ ποιήσας τὸν.

Στίχ. Μακάριοι πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον.

Τῆς ὀξέδε τὸ Α'ναγνωσμα.

ΤΑῦτα τὰ ὀνόματα τ' ἰῶν Ισραὴλ τ' εἰσπορευομένων εἰς Αἴγυπτον μ' Ιακὼβ τ' πατρὸς αὐτῶν, ἕκαστος σὺν οἴκοις αὐτῶν εἰσπλύσαν· Ρυβὶν, Συμεὼν, Λευὶ, Ἰούδας, Ισσαχὰρ, Ζαβυλῶν, Βενιαμὶν, Δὰν, ἐ Νεφθαλὶ, Γὰδ, ἐ Ἀσὴρ· Ἰωσὴφ δὲ ἦν ἐν Αἰγύπτῳ· ἦσαν δὲ πᾶσαι ψυχαὶ ἐξ Ιακὼβ, πάντες ἑβδομήκοντα· ἐπελθόντος δὲ Ἰωσὴφ, καὶ πάντες οἱ ἀδελφοὶ αὐτῦ, καὶ πᾶσα ἡ γενεὰ ἐκείνη οἱ δὲ υἱοὶ Ισραὴλ ηὐξήνθησαν, καὶ ἐπληθύνθησαν, καὶ χυδαῖοι ἐγένοντο, ἐ κατίσχυον σφόδρα σφόδρα· ἐπλήθυνε

δὲ ἡ γῆ αὐτὴς· ἀνίση δὲ βασιλὶς ἕτερος ἐπ' Αἴγυπτον, ὃς οὐκ ἤδει τὸ Γωσήφ· εἶπε δὲ τῷ ἔθνει αὐτῦ· ἰδοὺ τὸ γένος τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ μέγα πλῆθος, καὶ ἰσχὺι ὑπὲρ ἡμᾶς· δεῦτε ἐν κατασοφισώμεθα αὐτὺς, μήποτε πληθυνθῇ, καὶ ἐάν τι συμβῇ ἡμῖν πόλεμος, προστεθήσονται καὶ αὗτοι πρὸς τὺς ὑπεναντίους, καὶ ἀπολεμήσαντες ἡμᾶς ἐξελεύσονται ἐκ τῆς γῆς· καὶ ἐπέστησεν αὐτοῖς ὑδηγὰς ἔργων, ἵνα κακώσωσιν αὐτὺς ἐν τοῖς ἔργοις· καὶ ᾠκοδόμησαν πόλεις ὀχυρὰς τῷ Φαραώ, τήν τε Πιθὼ, καὶ Ῥαμεσσῆ, καὶ Ὼν, ἥ ἐστιν Ἡλιόπολις· καθότι δὲ αὐτὺς ἐτάπεινον τοσοῦτῳ πλείως ἐγίνοντο, καὶ ἴσχυον σφόδρα σφόδρα· καὶ ἐβδελύσσοντο οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, καὶ κατεδυνάστευον οἱ Αἰγύπτιοι τὺς υἱὺς Ἰσραὴλ βίᾳ, καὶ κατεδυνίων αὐτῶν τὸν ζωὸν ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς σκληροῖς, τῇ πηλῷ, καὶ τῇ πλινθείᾳ, καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις τοῖς ἐν τοῖς πεδίοις, ὧν πάντα τὰ ἔργα, ὧν κατεδυνάστευον αὐτὺς μετὰ βίας. Καὶ εἶπεν ὁ βασιλὺς τῇ Αἰγυπτίων ταῖς μαίαις τῇ Ἑβρεαίων, τῇ μιᾷ αὐτῶν ὄνομα, Σεπφώρα, καὶ τὸ ὄνομα τῆς δευτέρας, Φουά, καὶ εἶπεν· ὅταν μαιεύσθαι τὰς Ἑβρεαίας, καὶ ὦσι πρὸς τῷ τίκτειν, ἐὰν μὲν ἄρσεν ᾖ, ἀποκτείνατε αὐτό· ἐὰν δὲ θῆλυ, ζωποιεῖσθε αὐτό· ἐφοβήθησαν δὲ αἱ μαῖαι τὸν Θεὸν, καὶ οὐκ ἐποίησαν καθότι συνέταξεν αὐταῖς ὁ βασιλὺς Αἰγύπτου· καὶ ἐζωογόνουν τὰ ἄρρενα· ἐκάλεσε δὲ ὁ βασιλὺς Αἰγύπτου τὰς μαίας· καὶ εἶπεν αὐταῖς· τί ὅτι ἐποιήσατε τὸ πρᾶγμα τοῦτο, καὶ ἐζωογονᾶτε τὰ ἄρρενα; εἶπαν δὲ αἱ μαῖαι τῷ Φαραώ, ὡς οὐ γυναῖκες Αἰγύπτου, αἱ Ἑβρεαῖαι· τίκτουσι γὰρ αἱ ὠδῖνες πρὸς αὐτὰς τὰς μαίας, καὶ ἔπιλον· διὸ ἐποίει ὁ Θεὸς ταῖς μαίαις· καὶ ἐπλήθυνε ὁ λαὸς, καὶ ἴσχυε σφόδρα.

Προκείμενον. Ψαλμὸς ρκή. ἦχος πλ. δ'.

Εὐλογήσαιμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Πλεονάκις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου.

Τοῦ Ἀναγνώσματος.

Ἀνθρακές τις ἦν ἐν χώρᾳ τῇ Αὐσίτιδι, ᾧ ὄνομα Ἰώβ· καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀληθινὸς, ἄμεμπτος, δίκαιος, θεοσεβὴς, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος· ἐγέννησε δὲ αὐτῷ υἱοὺς ἑπτὰ, καὶ θυγατέρας τρεῖς· καὶ ἦν τὰ κτήνη αὐτοῦ πρόβατα ἑπτακισχίλια, κάμηλοι τρισχίλιαι· ζεῦγη βοῶν πεντακόσια, θήλειαι ὄνοι νομάδες πεντακόσιαι, καὶ ὑπηρεσία πολλὴ σφόδρα, καὶ ἔργα μεγάλα ἦν αὐτῷ ὅτι τῆς γῆς, καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δυνατὸς τῇ ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν. συμπορεύοντο δὲ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους, ἐποίουν πότον καθ' ἡμέραν ἐν ἑνὶ οἴκῳ αὐτῶν, συμπαραλαμβάνοντες ἅμα καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς αὐτῶν, ἐσθίειν καὶ πίνειν μετ' αὐτῶν· καὶ ὡς ἂν συμπεπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ πότου, ἀπέστελλεν Ἰὼβ καὶ ἁγιάζεσθαι αὐτὺς ἀνιστάμενος τὸ πρωΐ, καὶ προσέφερε περὶ αὐτῶν θυσίας, κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, καὶ μόσχον ἕνα περὶ ἁμαρτίας περὶ τῆς ψυχῶν αὐτῶν· ἔλεγε γὰρ Ἰὼβ, μή ποτε οἱ υἱοί μου ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν κακὰ ἐνεθύμησαν πρὸς Θεόν· οὕτως ἂν ἐποίει Ἰὼβ πάσας τὰς ἡμέρας. Καὶ ἐγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, καὶ ἰδοὺ ἦλθον οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Διάβολος ἦλθε μετ' αὐτῶν· καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· πόθεν παραγίνονται; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Διάβολος τῷ Κυρίῳ, εἶπε· περιελθὼν τὴν γῆν καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανὸν πᾶσαν· καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος· προσέσχες τῇ διανοίᾳ σου ἐπὶ τῷ παιδί μου Ἰὼβ; ὅτι οὐκ ἔστιν κατ' αὐτὸν ὅλη τῆς γῆς· ἄνθρωπος ἀμεμπτος, ἀληθινὸς, θεοσεβὴς, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος; ἀπεκρίθη δὲ ὁ Διάβολος, καὶ εἶπεν ἐναντίον τοῦ Κυρίου· μὴ δωρεὰν Ἰὼβ σέβεται τὸν Κύριον; οὐ σὺ περιέφραξας τὰ ἔξω αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔσω τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔξω πάντων τῶν ὄντων αὐτοῦ κύκλῳ; τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ εὐλόγησας; καὶ τὰ κτήνη αὐτοῦ πολλὰ ἐποίησας ἐπὶ τῆς γῆς; ἀλλὰ ἀπόστειλον τὴν χεῖρά σου, καὶ ἅψαι πάντων ὧν ἔχει· ἢ μᾶλλον εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει τότε εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· ἰδοὺ πάντα ὅσα ἔστιν αὐτῷ, δίδωμι ἐν τῇ χειρί σου, ἀλλὰ αὐτοῦ μὴ ἅψῃ, καὶ ἐξῆλθεν ὁ Διάβολος ἀπὸ τοῦ Κυρίου.

Εἶπε τὸ, Κατευθυνθήτω· καὶ μὴ τοῦτο, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ Ματθαίου. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καθημένου τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Περιτομασμένων ὡς συνήθως.

Οὕτως ὀφείλει γίνεσθαι καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Γ'. καὶ τῇ μεγάλῃ Δ'.

Ἐσθίομεν δὲ καὶ ξηροφαγίαν ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ ἄχρι τῆς Πέμπτης.

Τῇ αὐτῇ μεγάλῃ Β'. Ἐσπέρας, εἰς τὸ Ἀποδειπνον Τὸ Τελούμενον τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης. Ὠδὴ Β'. ἦχος πλ. δ'. Πέφευγε Οὐρανέ.

Ὁ Εἱρμός.

Πρόσεχε Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκὶ ὑποδυόμενον.

Συνέλθωμεν τῷ Χριστῷ πρὸς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, μυστικῶς μετὰ τῶν Ἀποστόλων συναναλιθόμενοι αὐτῷ.

Ἐνόησον τεταπεινή μου παρθένε, τίς ἡ τοῦ μύλωνος παραβολὴ, ὃν περιπατεῖ Χριστὸς, καὶ τὸν ἕνα λαμπόν.

Ἐτοί-

Ε'τοίμασζε σεαυτὸν, ὦ ψυχή μου, ὅπῃ τῷ ἴζηδνον, ἡ παρουσία ἐγγίζει τῦ ἀδικήσε Κεντῦ.

Θεοτοκίον.

Α'Χραντε Θεοτόκε Παρθένε, μόνη παντὸς μητὸς, τὸν Τόν σε ἱκετεύσι τῶν ἘΝ ἡμῖν σέλων σε.

Εἰρμὸς ἦχος ὁ αὐτός.

Ι'Δετε ἴδητε, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς, ὁ πεὶν γενέδαι τὸ πᾶν, καὶ μετὰ τῦ γενέδαι γῶν, καὶ τ Οὐρανὸν, γνώσκων τὰ πάντα, ὡς ὅλος ἐν ἐν Πατρὶ, καὶ ὅλος φίεσον ἐν ἐμοί.

Ο' Εἰρμός.

Ι'Δετε ἴδητε, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ Θεὸς, ὁ πάλαι τὸν Γ'σραὴλ ἐν ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ δίαγαγών, καὶ σώσας, καὶ δρέλας, καὶ ἐκ δηλείας αὐτὸν ἐλδεθρώσας Φαραώ.

Λ'Ογῳ συμέπσα τὸν Οὐρανὸν ἁγία τῇ γῇ, συμήλυν γδ τῇ Παζῇ, καὶ ἐδξ λόγυ φίεσ τόδε τὸ πᾶν, ὡς λόγος, σοφία, Ε δύναμις, καὶ εἰκὼν, καὶ σωτηρὸς, καὶ ἰσηρὸς.

Τ'ίς χρέτος ἔδητο, τῆς ὁ αἰῶνας σωτηρῶν, τίς ὁ τὸ πᾶν ὀείζων, καὶ συγκινῶν, εἰμὶ ὁ ἀνέρχως σωῶν ἀεὶ τῇ Πατρὶ, ὥσπερ ἀκτὶς ἐκ τῇ φωτὸς;

Ω' Τῆς ἀμέρι σε φιλανθρωπίας Γησῦ, ἐγνώεισας γδ ἡμῖν τῆς συμπλείας ἄνωθεν τὸν καιρὸν, καλύλας τῶν ὥσαν· ζασώσας δὲ πλανῶμ τὰ ὑποδέγματα αὐτῆς.

Π'άντα δδίσασι, πάντα γνώσκες Γησῦ, ὡς ἴζην ὅλον ἐν σοὶ τὸ παζικὸν ἀξίωμα δτῖκῶς, καὶ ὅλον τὸ Πνᾶμα ἐμφύτως φίεσον ἐν σοί, τὸ συμαΐδιον Παζί.

Ε'κτοτε Κύριε, ὁ ἘΝ αἰῶσιν Ποιητὴς, ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς τῆς ἱερᾶς ἐκείνης τότε φωτῆς ἀκδσαι, καλούσης τὸς ἐκλελεῖς τῇ Παζὸς εἰς Βασιλείαν Οὐρανῦ.

Δόξα.

Α'Ναρχε, ἄκτιτε Τειάς, ἀμέριτε μονὰς, ἡ τεία ὦσα καὶ ἓν, Πατὴρ, Τὸς, Ε Πνᾶμα, εἷς ὁ Θεὸς, φωτοδόχον τὸν ὕμνον ἐκ ἘΝ πλίνων, γλωσσῶν, ὡς ἐκ σωμάτων φλογερῶν.

Θεοτοκίον.

Σ'κιὰ σμα ἄγιον ὥφθης Παρθένε τῦ Θεῦ, ἐν σοὶ γδ ἘΝ Οὐρανοὶ ὁ Βασιλεὺς οἰκήσας σωματικῶς, φεσίλυσε ἰφαῖος, τὸν ἀνθρωπον ἐν αὐτῷ ἀνεμορφώσας δείκως.

Κάθισ. ἦχος β'. Ὑπακοὴ γγέλων.

Ε'ταπαγχρία κυμέρυε, χειρὶ ἰκεσίως ἀναφέρχ τῇ παδσῃ, ἀπεργάζε, θέλων ἘΝ παδσῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, Ε τῆς ἐν τῇ ἅδῃ κατακρίσεως· διὸ σε τὰ τίμια ἀνυμνῦμεν Παθήματα, ἡ δοξάζομεν, Σωτὴρ, τὸν ἅπαντα σε πάντες συγκαταβᾶσαν.

Ω'δὴ ε'. ὁ Εἰρμός.

Α'γῦλοι, Ε Οὐρανοὶ, τὸν δδὶ Θρόνυ δύξης ἀποχλύμενον, ἡ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξολζίζομεν· ὑλογεῖτε, ὑμνεῖτε, ἡ ὑπερυψῦτε εἰς πάντας τὺς αἰῶνας.

Π'άντες ἤκυσας, ψυχὴ, πῶς ὁ Χεισὸς τῖς Θείοις Μαθηταῖς αὐτὸ φοσαιρέφενος, λόγων τῶν σωτήλειαν· γρῆτα δ' σε τὸ τέλος, ἐσωμάζε λοιπὸν, καιρὸς ὀξόδυ ἥκει.

Ε'ντος, ἀρσνε ψυχὴ, τὸ ποτηρῖ οἰκέτε τὸ ὑπόδεγμα· φοβῦ, Ε μὴ ἀμέλει τὰ χρίσματα, ἃ ἐδίξω, ἐχ ἵνα κατακρίνῃς εἰς γῆν, ἀλλ' ἵνα ἐμπορέσῃ.

Φ'λισβωλέδω ἡ λαμπὰς, ὑπερεκχέδω φώτης ἡ τὸ ἔλαιον, ὡς ταῖς φρονίμοις τότε ἡ συμπάθεια, ἵνα εἴρῃς, ψυχή μου, τὸν νυμφίον τότε Χρισὸν ἀνεγκλίτον.

Ε'Ν Σαββάτῳ τῷ φυγῷ, Ε ἐν χειμῶνι λίγων ὁ διδάσκαλος, τῷ τῆς ἐρδόμης ζάλῳ φοσαιτίζεται τὸ παρόν ΒΙΟΝ, ἐν ᾧ ἐπανέξει ὥσπερ χειμὼν τὸ τέλος.

Ω'Σπερ τοῖς ἁφρονίμοις ἐπιεχομένοις, ὕτω τότε ἔδεσθε τὴν φοβερὰν ἐκείνυ τῆ Διαίτης σε παρυσίαν, ψυχή μυ ἤκυσας, ἐτοίμη λοιπὸν γενέδαι ἀσδσον.

Ο'Ταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς ἐν χλιάσι τότε, μυριάσιτε Α'γγέλικῶν ταγμάτων, Ε Δωμέμενον, πῶς φόβος, ψυχή μυ, πῶς ζόμος, οἴμοι, γυμνῶν ἐσύτων πάντων.

Δόξα.

Ε'Ι Θεὸς ἦν ἡ Τριάς, ἐ τῆ Παζὸς ἐκεμίζος ἐς ὕψιτα, ἐδὲ τῖς βαπίσας εἰς ἐπιφέρσιν, ἀλλ' ἰδία Ε ἄμφω, φῶς Θεὸν τὸ Υἱὸς, δδξάζω εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

ΤΑῖς φρισθέαις ὁ Θεὸς τῆς Θεοτόκυ σίχυ τὴν ὀζυκ ἡμῶν. ἀπικαπάτημ-μον δ' τὰ ἐλὶ σε δδὶ πάντας πλησίως, Ε τὴν σὴν παρρησίαν εἰρήνυο τῷ λαῷ συ.

Ω'δὴ ζ'. ὁ Εἰρμός.

Τ'ὸν Θεοφάνυ Θάντα ἐν ὄρει τῇ νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ, Ε βάτῳ τόκῳ τῇ τῆς Α'σπαρ-,, θένε, εἰς ἡμᾶς ἦλθε σπίνν σωτηρίαν, ὑμνοις ἀ-,, σπάζοις μεγαλυδρῶν.

Η'κυσας, ψυχὴ, τὸ Κεντῦ Θεοφανεφωνῦντ-ος, ἡ διδάσκοντός σε τῆς σωτηλείας τὸν χρόνον, ἑτοίμαζε τὰ Θεῖς τῷ ἴζουδυ ἔργα, μήπως ὡς ἀσύνιμος Θεῖ ἐκεμῆς.

Α'πὸ τῆς συκῆς, ὦ ψυχὴ, διδάσκυ τὸ πάλαι· ὅταν ἀπαλὸν τὰ φύλλα, Ε ὀκέτι τὰς καλδὰς, θέρος ὥσα λοιπὸν, Ε σὺ ὅταν πεῦτα ἴδῃς, γνῶδι, ὅτι δδὶ θύρας ἔζω.

Τ'ίς ἐκτὸς σε ἀλλ' ὢν τὸν γνώσκει Πατέρα; ἢ τίς πλὸ σε οἶδε τῶν ὥσαν, ἢ τὴν ἡμέραν; ὦδε σὲ γδ οἱ ὑπεκρεῖ τῆς σοφίας πάντες ἐνυπάρχυσι, Χεισὲ ὁ Θεός.

Β'ίβλοι ἀνοιγήσονται, ἡ τὰ Θρόνων πεδέντων, φρίξεις δὲ ἐλίγχοιται, γυμνὸν ἐ-

τῶν πάντων, πᾶσαν λιπαρίαν καὶ τὰ πάντα θεοῦ.

Ἔρρωται ὁ πάντων Κύριος ἀγαθοῖς εἰς κέλευσιν, ὁ δὲ τῆς Θεοῦ χάριτος ἐφιέμενος, ὡς ὑπ' ὄψιν ὁ Φῶς λαμβάνῃ πάντα τὰ παθήματα, ἵνα σωθῇ ὁ Ἀδάμ.

Ἦγιται τὸ Πάσχα ἡμῖν τὸ μέγα, καὶ Θεῖον, μᾶλλον δὲ τὸ Χριστὸς θεοδιδάσκει ἡμέρας, τοῦ τῶ Παθεῖν προεπαγόντος ἡμέρας, ἐν αἷς τὸν Πατρὶ θῦμα προσήγαται.

Λαὸς τῆς Σπαρτῆς σου, Σωτῆρ, ἐσώσατο ἡ Μήτηρ, καὶ τὴν ἀδικίαν σου σφαγὴν καθορῶσα, ἐβόα, οἴμοι τέκνον ἐμόν, τὸ ἄμωμον φῶς μου λάμψον πᾶσιν, Ἡλιε, τῆς Δόξης τὸ φῶς.

Δόξα.

Ὦ Μονὰς ἁγία, Τελεὰς ἡ μία Θεότης, καὶ Τελεὰς μονὰς ὁ Θεὸς, τελεσπόρατος φύσις, ἡ ὁμότιμος, καὶ ἀμέλειος σέβα, βῶσι τῆς κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Δέχου τὴν Μητέρα τὴν σὴν, Χριστὲ, εἰς φρεσβείαν, ἵνα ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς, ἀφιλωδίσῃς τὸν Κόσμον, καὶ κρατιώσῃς τῆς Βασιλείας τὰ σπέρματα, καὶ τὰς Ἐκκλησίας σου συναθροίσῃς εἰς ἕν.

Τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ Γ'. εἰς τὸν Ὄρθρον τὸ Ἀλληλούϊα εἰς ἦχον πλ. δ'. καὶ τὸ Τροπ. ὁ γ'. Ἐδῆδε ὁ Νυμφίος ἅρματα. Ἡ συνήθους παρολογία. Εἰς τὸν Θεοτόκον παρολογίαν κάθισ. ἦχ. δ'. Ὁ αὐτὸς.

Τοῦ Νυμφίου, ἀδελφοὶ, ἀγαπήσωμεν, τὰς λαμπάδας ἐναυθῆ ἐξαστράψωμεν, ἐν ἀρεταῖς ἐκλάμποντες, καὶ πίστει ὀρθῇ, ἵνα ὡς αἱ φρόνιμοι τῷ Κυρίῳ παρθένοι, ἑτοιμοι εἰσέλθωμεν σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους· ὁ γὰρ νυμφίος δώσει, ὡς Θεὸς, πᾶσι παρέχειν τὸν ἄφθαρτον φέγγος.

Δόξα. Καὶ νῦν. πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν κάθισ. ἦχ. δ'.

Κατηλλάγη Ἰωσήφ.

Βουλευτήριον, Σωτῆρ, ἐβδομήκοντα ἐν σοὶ ἱερεῖς, καὶ Γερμανοὺς φθόνῳ ἀθρόως ἔπεσαν ἄνομοι, εἰς φρονήσεως ἐκπορεύθη, ἐλάλει ἐν σοὶ ταῖς ἐβδομήκοντα λαοῖς, τί μοι, φησὶ, παρίζητε, καὶ λόγους ὑμῖν αὐτὸν ἐβδόμου εἰς χεῖρας ὑμῶν; τῆς κατακρίσεως τύπτε ῥῦσαι, Κύριε, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν· τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν γ'. στιχολ. κάθισ. ἦχ. πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὁ Ἐδῆδε τῇ γνώμῃ φυλαρχικῶς ἐν τῷ ἐβδόμῳ κινήτας, βυελιτέας, μελιτᾶ τὴν ἐβδόμου τῆ φωτὸς, σκιπίδα, τὸ σκότος ἀληθινόν· ὅθεν ὁ ἀγγέλου, ἀμοιβὴν ὧνπερ ἔδρα, ἐδείσκει ὁ ἄβδιος, καὶ ἐπὶ δίωνι θάνατον· τῆς αὐτὸ ἡμᾶς λύσεως μεσίτης, Χριστὸ ὁ Θεὸς, τῷ πασιμάτων ἀφίσιν δωρούμενος τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὸ ἄχραντον Πάθος σου,

Δόξα. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Εἶτα τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ Ποιμήσας. Σιωπάτω μικρὸν, καὶ τὸ Κοντάκιον, ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὴν ὥραν, ψυχὴ, τὴν τέλος ἐννοήσασα, καὶ τὴν ἔκπτωσιν τῆς συνοικίας ἐπιλάσασα, τὸ δόξαν σοι τάλαντον φιλοπτώχως ἔρασαι ταλαιπωρεῖ, ῥαιθυμήσασα, καὶ κοσμήσασα, μὴ μένουμβε ἔξω τῶ νυμφῶνος Χριστοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Τί ῥαθυμεῖς ἀθλία ψυχή μου; τί φαντάζῃ ἀκαίρως μεμέλιμας ἀφελεῖς; τί ἀργολεῖς ἐκεῖ τὰ βέστια; ἰδοὺ τὰ ἐκ ζῶν ἀπαρτι, καὶ χοιρίεσθαι μέλλομεν τῷ ἐνταῦθα· ὧς καιρὸν πανπειθῆν ἀνάπηλον κοσμήσασα· ἡμέρα τοι σε, Σωτῆρ μου, μὴ σκοτίσῃς με, ὥσπερ τὴν ἄκαρπον συκῆν, ἀλλ' ὡς ἐπαγγεῖος Χριστὲ, καταπτύρησον φόβῳ κραυγάζουσα· Μὴ μένουμβε ἔξω τῶ νυμφῶνος Χριστοῦ.

Τὸ Συναξάριον εἰς.

Τετάρτη μεγάλη παρθένος δέκα φέρει.
Νικᾷ φερώσας ἀδελφὸν Δεσπότου.

Τὴν ἁγίαν, καὶ μεγάλην Τετάρτη τῆς ἁγίας δέκα παρθένων Παραβολὴς μοῖραν ποιήσωμεν, διότι τὰς τοιαύτας Παραβολὰς ἀγαπᾶνων εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Κύριος, καὶ δὴ τὸ Πάθος ἐρχόμενος· τοῖς ἰδίοις Μαθηταῖς ἔλεγεν· οἱ δὲ ἐξ καὶ δεῦς Ἰωδαίας ἀπέτειναι· τῶν γαμῶν τῆς δέκα παρθένων Παραβολῶν εἰς ἐλεημοσύνων φεσβάπτων ἔρπεσι, ὁμοῦ διδάσκων καὶ θεὸν τὸ τέλος, ἄσπαστος ἐβίμεις ἐν· ἐπειδὴ γὰρ ἀδελ παρθενίας πολλὰ διέχει αὐτὸς, καὶ ἀδελ ἐνύχον· πολλὰ δὲ καὶ τῶν δύξαν ἡ παρθενία ἔχει, μέγα γὰρ ἔδειν ὡς ἀλπίδος· ἵνα μὴ τις τῦτο τὸ ἔργον καθορᾶν ἀμελῇ τῆ ἄλλων, ὁ μέλισσα τῆς ἐλεημοσύνης, δι' ἧς ἡ λαμπὰς τῆς παρθενίας φαιδρύνεται· ἐσόμεθα τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τῶν Παραβολῶν ταύτων· καὶ τὰς μὲν πέντε φρονίμους ἀναμοιβόν, ὡς μὴ τῆς παρθενίας, καὶ πολὺ, καὶ ἀμέλιες τὸ τῆς ἐλεημοσύνης ἔλαιον φορβαλλομένας· τὰς δὲ πέντε μωρὰς, ὡς ἐξ αὐτὰς παρθενίας μὴν ἐχούσας, ἀμὴν καὶ τὴν ἐλεημοσύνων ἀνάλογον· ἐξ τῦτο τὸ μωρὰ, ὑπὸ τὸ μέγιστον καταφθόνησαι, τῷ ἐλεήσιον ἡμέλησαν· καὶ ὑδὲν τῆ προγεῖν διέφερον, ὅτι ἐκεῖναι μὲν σωμάτων, αὗται δὲ χρημάτων κτῆσιν· τῆς δὲ πυκτὸς τῆ παρόντος βίου ἐξεβρεχύσης, ἐνύσταξαν πᾶσαι αἱ παρθένοι, τυπίσιν ἀπέθα-

πατε· ὁ διδάσκαλος λέγει, φεῦς σὲ πιεῖ τὸ Πάσχα μὴ γῆ Μαδιὰμ μου.

Δόξα, τὸ φεῦτον. Σήμερον ἡ χάρις.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό. Εἰσοῦες. Φαῆς ἰλαεῶν. Περικύκλωσόν. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσε. Εἶτα τὰ Ἀναγνώσματα. Ἀνάστασιμα ά.

Ἑωθινὸν. Τὸ Ἀναβάσιμον.

Ἐκάλεσε δὲ Ἰακὼβ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς, συνάχθητε, ἵνα ἀναγγείλω ὑμῖν, τί ἀπαντήσει ὑμῖν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν· συνάχθητε, καὶ ἀκούσατέ μου υἱοὶ Ἰακὼβ· ἀκούσατε Ἰσραὴλ, ἀκούσατε τοῦ πατρὸς ὑμῶν. Γ'. Ἐφραὶμ, σὺ αἰνέσουσιν οἱ ἀδελφοί σε· αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νώτου τῶν ἐχθρῶν σου· προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρός σου· σκύμνος λέοντος. Γ'. Ἰούδα, ὁκ βλασφ ὑψ μη ἀνήβης· ἀναπαὼν, ἀνομήθης ὡς λέων, καὶ ὡς σκύμνος· τίς ἐγερεῖ αὐτὸν; οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα, καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ· καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν· συσμιλῶν πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ, καὶ τῇ ἕλικι τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ· πλυνεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ· χαροποιοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὑπὲρ οἶνον, καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ὑπὲρ γάλα.

Ἀνάσταση β' Προφητείας Σοφονίου.

Τὰ δὴ λέγει Κύριος· χαῖρε θύγατερ Σιὼν· κήρυσσε θύγατερ Ἰερουσαλὴμ· εὐφραίνου καὶ καταίρεσαι ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου θύγατερ Ἰερουσαλήμ· ἀφεῖλε Κύριος τὰ ἀδικήματά σου· λελύτρωταί σε ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν σου· βασιλεύσει Ἰσραὴλ Κύριος ἐν μέσῳ σου· οὐκ ὄψῃ κακὰ ἐπάτι· ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐρεῖ Κύριος τῇ Ἰερουσαλήμ· θάρσει Σιὼν, μὴ παρίδωσαν αἱ χεῖρές σου. Κύριος ὁ Θεός σου ἐν σοί, ὁ σωτὴρ σώσει σε, ἐπάξει ἐπὶ σὲ ἀφροσύνην, καὶ κρυπτὸν σε ἐν τῇ ἀγαπήσει αὐτοῦ· καὶ ἀφεωρήσεται δὲπ σὲ ἐν τέρψει, ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς· καὶ συνάξω τοὺς συντετριμμένους σε· ἀπὸ τῆς ἕλαβεν ἐπ' αὐτὸν ὀνειδισμόν· ἰδοὺ ἐγὼ ποιῶ ἐν σοὶ, τοὺς ἐν ἐκ τοῦ καιροῦ ἐκείνου, λέγει Κύριος, καὶ σώσω τὸ σκεπτισμένον, καὶ τὸ ἀποστραμμένον εἰσάξω, καὶ θήσομαι αὐτοὺς εἰς καύχημα, καὶ ὄνομα ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Ἀνάγνωσμα γ'. Προφητείας Ζαχαρίου.

Τὰδὴ λέγει Κύριος· χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιὼν, κήρυσσε θύγατερ Ἰερουσαλὴμ· ἰδοὺ ὁ Βασιλεύς σου ἔρχεταί σοι δίκαιος, καὶ σώζων· αὐτὸς πραΰς, καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον νέον· καὶ ἐξολοθρεύσει ἅρματα ἐξ Ἐφραὶμ, καὶ ἵππον ἐξ Ἰερουσαλήμ· καὶ ἐξολοθρεύσεται τόξον πολεμικὸν, καὶ πάσῃς ἐθνῶν, καὶ κατάρξει ὑδάτων ἕως θαλάσσης, καὶ ποταμοῦ ἀκουβολαὶ γῆς· καὶ σὺ ἐν αἵματι διαθήκης σου ἐξαπέστειλας δεσμίους σου ἐκ λάκκου οὐκ ἔχοντος ὕδωρ· κραδήσεται ἐν ὀργισμοῖς σὺ καὶ ἀποδώσω σοι διπλᾶ ἀνταποδίδοντα σοι, σήμερον ταυτησὶ σε ἡμέρας ἐγὼ ἀναγγέλλω σοι, ὅτι ἐπιστρέφων ἐπιστρέψω σε ἐν ἰσχύι· καὶ πλήσω τὸν Ἐφραὶμ, καὶ ἐξεγερῶ τὰ τέκνα σου Σιὼν ἐπὶ τὰ τέκνα σου Ἑλλήνων, καὶ ἀναλήμψομαί σε ὡς ῥομφαίαν μαχητοῦ, καὶ Κύριος ὀφθήσεται ἐπ' αὐτοῖς· καὶ ἐξελεύσεται ὡς ἀστραπὴ βολὶς· καὶ Κύριος παγκοσμήσει ἐν σάλπιγγι σαλπισὶ· καὶ πορεύσονται ἐν σάλῳ ἀπαλῆς αὐτοῦ, Κύριος παγκοσμήσει ὑπερασπιστὴν αὐτοῦς.

Εἰς τὸν Αἶνον στιχ. Τ' δέλμ. ᾠχος δ.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ἐκ τῆς Ἀποστόλους διδάξαν λαλεῖν ἑτέραις ξένας γλώσσας· αὐτὸ τοὺς παῖδας τῆς Ἑβραίων τὰς ἀπειρογάμους φοβερῶς μαντεύσας. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, ὁλοχειρημένε ὁ ἱερόμβυδος Βασιλεὺς τῆ Ἰσσαήλ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ Σωσίθεος, καὶ σωσίθεος. Τῶς, καὶ λάος τῆς Παῖδος ἐπὶ πόλιν ἀλήγω ἦλθε σήμερον καθεζόμενος· ἐπὶ τὸν πῶλον Ἰερουσαλὴμ· ὃν τὰ Χερουβὶμ μὴ σθεῖς ἀπνίσων ὑ σωίσαντα, παῖδες ἀνεφθέγγοντο μὴ βαΐων ἐκ κλάδων, τὸν αἶνον μυσικῶς ἀναμέλποντες. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις τοῦ ἐλθόντ σώσει ἐκ πλάνης ἅπαν τὸ γῆν ὑμῆ.

Ἦχος δ.

Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τῆ Πάσχα ἡ φωτὶ σα ἠκούσθη, Κύριε, εἰς τὰ βάθη τῆ ᾅδε· ὅθεν καὶ τὸν Λάζαρον τεθραπμένον ἠγειρας· οἱ δὲ παῖδες τῆ Ἑβραίων ἐκραζον. Ὡσαννὰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ᾅδῃ σοι.

Ἦχος β.

Ἐσωγρημένε σε, Κύριε, εἰς τὸν ἀγίαν Πόλιν ἐπὶ πῶλω καθήμενον, ἐπαυδῶν ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ Πάθος, ἵνα πληρώσῃς νόμων, καὶ Προφήτας· οἱ δὲ παῖδες τῆ Ἑβραίων τῆς Ἀναστάσεως τὸν νίκλω θεομιλιώντες, ὑπὲρ τῶν σου μὴ κλάδων, καὶ βαΐων, λέγοντες· ὁλοχειρημένε ὦ, Σωτῆρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος β'.

Δόξα σοι, Χριστὲ, τῆ σὲ ὑψίστοις καθεζόμενον ἐπὶ τῆ Θρόνε, καὶ νῦν θεοδοκημένον μὴ τῆ τιμίᾳ σου Σταυρῷ· διὸ ἐφριάνεται θνητὰς Σιὼν, ἀγάλλονται τὰ ἔθνη τῆς γῆς· κλάδοις κρπίχνοι παῖδες, χεῖρας οἱ μαθηταὶ, καὶ πᾶσα ἡ Οἰκουμένη ἐδιδάχθη τὸ βοᾶν σοι· ὁλοχειρημένε ὦ Σωτῆρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν, ᾠχος γ'.

Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τῆ γθιόθεν τὸ Πάσχα, ἦλθε Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν ἀνακαλέσασθαι τὸν τεθνεῶτα τετραήμερον Λάζαρον, καὶ φοινικοῦζαι τὰ ἀνάσσων· ὑπελύπησαν αὐτὸς ἃ αἱ γυναῖκες Μάρθα, καὶ Μαρία ἀδελφαὶ τὸ Λαζάρου, ἀναβοῶσαι φεῦς αὐτόν. Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν

ἐν ἀπιθείᾳ ἠρθῇ ὁ ἀδελφὸς· τότε λέγω ὑμῖν, ὁ περιέπων ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται· ὑποδέξατό μου τὸν πτωχὸν αὐτόν· καὶ ἴδετε αὐτὸν ὁ Κύριος ἵνα ἀπώσηται πάντων, λάζαρε, δεῦρο ἔξω.

Καὶ αἱ σωτῆδες Εὐχαὶ ἐν τῇ Νάρθηκι.

Εἰς τὸν ς΄ ἦχ. πλ. Ὑπόμνημα

ᾠχ. πλ. δ΄.

Χαῖρε, ὁ θεράπων πόλις Σιὼν, τέρπου, καὶ ἀγάλλου ἡ Ἐκκλησία τῆ Θεῷ· ἰδοὺ γὰρ ὁ βασιλεύς σου ἐν ἐδαφήρους ἐν δικαιοσύνῃ ἐπὶ πῶλον καθεζόμενος, ὑπὸ παίδων ἀνυμνούμενος. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, ἐυλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Ἐκ στόματος νηπίων· ἦχος ὁ αὐτός.

Ἤλθεν ὁ Σωτὴρ σήμερον ἐπὶ τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ, πληρῶσαι τὴν γραφὴν, καὶ πάντες ἔλαβον ὡς ταῖς χερσὶ βαΐα, τὰς δὲ χηβὰς ὑπεστρώννυον αὐτῷ· γινώσκοντες, ὅτι αὐτὸς ἔζην ὁ Θεὸς ἡμῶν, ᾧ τὰ Χερουβὶμ βοᾷ ἀπαύστως, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις· ἐυλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν.

Ἦχ. ὁ αὐτός.

Οἱ τὸν Χερουβὶμ ὑποκρατοῦντες, καὶ ὑμνούμενοι ὑπὸ τῶν Σεραφὶμ, ἐπαίβης ἐπὶ πῶλου θαυϊτικῆς, ἀγαδὲ· καὶ παῖδες σε ἀνύμνων θεοφορεῖς, Ἑωσφόροι ἐβόων ὡσαννὰ· τὸν ἀκάθεκτον τῆ ἐθνῶν ἡ καθέδρα τῆ πώλῳ προτύπωσε, διὸ ἅπαντες οἱ πίστει μεταποιούμενοι· δόξα σοι, Χριστὲ, ὁ μόνος ἐλεήμων, ὁ φιλάνθρωπος.

Δόξα· ἦχος πλ. β΄.

Σὴμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε· καὶ πάντες ἀξίως τὸν Σταυρὸν σε, λέγομεν· ἐυλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό. Νῶε ἀπολύεις· τὸ, Τριακόσιον, ὃ τὰ λοιπὰ ὡς σωτῆδες. Καὶ λέγομεν τὸ ξοπάμεν, ἤγουν Ἀπολυτίκιον ἐκ δευτέρου· ᾠχ. δ.

Τὴν κοινὴ ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ νικητῇ τῷ θανάτου βοῶμεν. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, ἐυλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ὑστεραίτερον λιγόμενον ἀπαξ· ἦχος δ΄.

Συνταφέντες σοι διὰ τοῦ βαπτίσματος, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῆς ἀθανασίας ζωῆς ἠξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει σου, καὶ ἀνυμνοῦντες κεκράζομεν· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, ἐυλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Τὰ αὐτὰ ἐκ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος. Ἐν ᾧ ἐκ τὴν συνήθως στιχολ. θεοτόκ.

Κάθισ. ᾠχ. δ΄. Κατανυκτικόν.

Μετὰ πάλαι νοητῶς κεκαθαρμένοι τὰς ψυχὰς, ὡς οἱ παῖδες, τὸν Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν πιστῶς, μεγαλοφώνως κραυγάζοντες τῷ Διαπόντι· ἐυλογημένος εἶ Σωτὴρ, ὁ εἰς τὸν Κόσμον ἐλθὼν τὸ σῶσαι τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς, πνευματικῶς γηθόμενος, φιλάνθρωπε, νῦν· Ἀδὰμ ὡς ἐδόξασας· ὁ πάντα, Λόγε, ἀφεὶς τὸ συμφέρον οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Ὑστερον κοθ. ᾠχ. δ΄. Ἐπαναβάσιμον.

Τεταρταῖον Λάζαρον ἐκ τοῦ μνημείου ἀναστήσας, Κύριε, πάντας ἐδίδαξας βοᾶν τῷ Βαΐων, ἐ κλάδων σοι, ἐυλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Εἰς τὸν β΄. στιχολ. κοθ΄. ᾠχ. δ΄. Κατανυκτικόν.

Ἐπὶ φίλῳ σε, Χριστὲ, θάνατον φύσεως μυστικῶς, ἠγέρεις ἐκ νεκρῶν Λάζαρον κέκραγον θνητόν· ἐν ᾧ συμπαθείαι ἐδάκρυσε φιλανθρώπως· μαθέντα δὲ τὴν σὴν παρουσίαν, Σωτὴρ, τὰ πάλιν θη των βρεφῶν, ἐξέπλαδον σήμερον ἐν ταῖς χερσὶ κατίγοντα βαΐα, τὸ Ὡσαννά σοι κραυγάζοντα· ἐυλογημένος εἶ, ὅτι τὸν Κόσμον εἰς τὸ σῶσαι ἐλήλυθας.

Ὑστερον κοθ. ᾠχ. δ΄. Τὸ λίθω σφραγισ.

Γνόντες συμφώνως οἱ λαοὶ, καὶ τὰ ἔθνη· ὁ ᾧδε Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων ἐπέβη τῷ τοῦ πώλῳ· ἐ ἔρχεται θέλων ἐν Σταυρῷ πατηθῆναι τὸς ἐχθρούς, ὡς ἐδυνατὸς· ἀλλ᾽ ἵνα καὶ οἱ παῖδες τῷ Βαΐων κεκράξωσι τὸν ὕμνον· δόξα σοι τῇ ἐλεήμονι νικητῇ, δόξα σοι τοῦ Σωτῆρ Χριστῷ, δόξα σοι τῷ ἐυλογημένῳ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Εἶτα ὁ Πολυέλεος. Καὶ ἐκ τὸν Πολυέλεον κοθ. ᾠχ. πλ. δ΄. Τὸ φραγελλῶν.

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ, ἐ ἐπὶ πώλου ὀκαζόμενος ἐδίσας δὲ ἡμᾶς, ἐ πρὸς τὸ Πάθος τὸ ἑκούσιον φθάσας, σήμερον αἰνεῖν παῖδων ἀναβοώντων τὸ Ὡσαννά, πὼν ὄχλων ἀναβοώντων ἐξ Δαβὶδ, σωτῆρον σῶσαι, ὡς ἔπλασας, ἀδαμημένε Ἰησοῦ· εἰς τοῦτο γὰρ ἐλήλυθας, ὅπως γενόμενος πᾶσι δόξασά σου.

Δόξα. Καὶ νῦν· πάλιν τὸ αὐτό.

Ἀνάγνωσιν δὲ ποιεῖται εἰς τὸ κθ΄ Ἰωάννου, τὸν ἐξῆς τῆς Ἑορτῆς Λόγον ξε΄. ἡ ξς΄. Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ ἑῷον Ἀντίφωνον τὸ δ΄. ἦχος.

Περιεθέμεσαν ἦχος δ΄.

Ἐκ στόματος νηπίων, ἐ δηλαδὴ ἐντων.

Στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν.

Τὸ Πάσα πνοὴ. Εὐαγγέλιον τῆ Ματθ. Τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ὅτε ἤγγισεν ὁ Ἰησοῦς. Ἀνάστασιν Χριστοῦ ἃ λέγομεν· ἀλλ᾽ δύο τὸν Ν.

Δόξα, ὕμνος β'.

Σ Ἡμερον ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται ἐν πόλει Βηθανίᾳ ἐκ πώλου καθήμενος, τῷ ἀλογίᾳ λύων τὴν ἐθνῶν τῶν κρίκινον, πάλαι καχρωσωμμένον.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Εἶτα, Ἐλέησόν με ὁ Θεός· ἦχος πλ. β'.

Σ Ἡμερον ἡ χάρις τῆ ἁγίᾳ Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε· ἐν πάντες ἀδεγγτες τὸν Σταυρὸν σου, λέγομεν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Ὅτε δὲ ἀπεστέλλοντο οἱ Ἀπόστολοι τὸ Πνεῦμα ἔλαβον, ἐξ ἧς ἡμᾶς ὁ Παράκλητος ἐδίδαξε.

Ὁ Καὶ νῦν πάντα τὰ ἔθνη κεκραξόμεθα· ἐν ἡ ἀναστὰς ἐξ ἀδου Χριστὸς ἐλεήσωμεν Θεός. Καὶ λέγομεν τοῖς Εἰρμοῖς εἰς δέησιν. Τὰ δὲ ζ΄ ἀκολουθοῦμεν εἰς δ΄. ἢ εἰς ε΄. ὅτε εἰσὶ δύο. Ἐρχόμεθα εἰς δύο χορούς καταβασίαν τοὺς Εἰρμούς.

Ὠιδὴ ἀ. ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

Ὤφθησαν αἱ πηγαὶ τῆς εὐβύσσου νοτίδος ἀμοιρεσι, καὶ ἀνεκαλύφθη θαλάσσης κτιμανώσης τὰ θεμέλια, τῇ καταιγίδι νεκρωθεῖσα τῶν ἐπιτιμήσεως, ἐξέπεσον λαοὶ δὲ ἔσπασας φόβητα δυνάμεων ὕμνον σοι, Κύριε.

Στόμασι ἐκ νηπίων ἀκάκων, καὶ θηλαζόντων αἴνον τὸν σῶν οἰκοδῷ κατηρτίσω, καταλύσαι τὸν ἀντίπαλον, καὶ ἐκδικῆσαι πάθει Σταυρῷ τῶν πόσων τὰ πάλαι Ἀδάμ, ᾗς ζύλα ἀνατάσσω τῶν δὲ φόβητα δυνάμεων ὕμνον σοι, Κύριε.

Λ Γνῶσιν Ἐκκλησία ὁσίων τῶν ἐνοικούντων Σιὼν σοι, Χριστὲ, φερσφέρει, ἐν σοὶ δὲ Ἰσραὴλ τῷ ποιητῇ αὐτῆ χαίρει, καὶ ὄψη, ὑδτη ἀντίτυπα λιτουργήσῃ ἐκ φρουσάων σου ἠγαλλιάσατο, φόβητα δυνάμεων ὕμνον σοι, Κύριε.

Καὶ πάλιν οἱ δύο Χοροὶ τὸν Εἱρμὸν. Καταβασία.

Ὠιδὴ γ'. ὁ Εἱρμός.

Ν Α'σωσαν ἀκροτομον προσάγματι σῷ στερεὰν ἐδήλωσε πέτραν Ἰσραηλίτης λαός· ἡ δὲ πέτρα σὺ, Χριστὲ, σπάρχεις, καὶ ζωὴ, ἐν ᾗ ἱστερεώθη ἡ Ἐκκλησία κεκράζουσα, Ὡσαννὰ εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Ν Εκρὸν τῷραιμεσον προσάγματι σῷ ἐκ νεκρῶν σωζόμος ἁδὴς ἀφῆκε λαίζαρον, ἡ ἀνάστασις, Χριστὲ, σὺ δὲ, καὶ ζωὴ, ἐν ᾗ ἱστερεώθη ἡ Ἐκκλησία κεκράζουσα, Ὡσαννὰ εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Ἔστε λαοὶ θεοσηκτῶς ἐν Σιὼν, καὶ ἐγκλὼ ἀπάθυν Χριστῷ ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἀυτὸς ἔρχεται ἐν δόξῃ μῇ κυρίας· ἐν ᾗ ἱστειώθη ἡ Ἐκκλησία κεκράσα, Ὡσαννὰ εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος.

Η' Τροπάρι· ἦχος πλ. β'.

Μ Επὰ κλαδῶν ὑμνήσαντες φείσπερον, μῇ ζύλων συλλεχθεν ὕστερον οἱ ἀγνώμονες Χριστὸν Ἰσραὴλ τὸν Θεὸν· ἡμεῖς δὲ πίστει ἁμίαζόμεθα ἀεὶ πρῶτες ὡς ἐγρήγορα, βλαστὸς βοτρυμόμεν ἄυτῷ, ἀλογημένῳ, εἶ ὁ ἐρχόμενος, τὸν Ἀδὰμ ἀνακλήσαντα.

Εἶτα ἀναμνησόμενοι τῶν Ἁγίων τῶ Κυρίω Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὠιδὴ δ'. ὁ Εἱρμός.

Χ Ριστὸς ὁ ἐρχόμενος ἡμᾶς ἐκ Θεὸς ἠλθε, ἦκε, καὶ ἐ χρονεῖ, ὃν ὄρος κατασείει ἀκοίως, Κύριε πικτύσης ἀπεκάτερθε, Περφήτης πάλαι φησί, διὸ πάντες βοάσωμεν, ὅδξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ρ Ηξάτω ὀφρεσπύλιν κραταιὰν ὑπ' ἔλεον ὄρη, καὶ πάντες βυνοὶ, καὶ ζύλα τῇ ἁρμᾷ ὑδατερπάτου. Χριστὸν αἰνέτα ὕδνη, καὶ τότω πάντες λαοὶ ὑπαγνῦτες βοᾶτε· ὅδξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἔ σχυσ ὁ βασιλεὺς τῇ αἰώνων Κύριος· ἐνδεδυμένος ἦξε τῆς τότε ὡραιότητος τε, καὶ δόξης ἀσύγκριτος ὑπάρχει ἀναφάνεια ἐν Σιὼν· διὸ πάντες βοάσωμεν, ὅδξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Σ Πιδαμῇ ὁ μεζήσας Οὐρανὸν, βρακῇ δὲ γῆν, Κύριος πάρεστι Σιὼν ᾧ ὀξυκλάζεται ἐν αὐτῇ δὲ οἰκᾶν, καὶ βασιλεύειν, ῥήτησε τὸν λαὸν τὸν ἐν πίστει βοάντα, ὅδξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ω'δὴ ε'. ὁ Εἱρμός.

Τ Ὴν Σιὼν ἐν ὄρυς ἀνακῆσθαι ὁ ἁγηλιζόμενος, καὶ τῶν Ἱερουσαλὴμ ὁ κατηλιζόμενος, ἐν ᾗ ὑψοῦσαν φωνὼ· ἀνδυξαμένα ἐλαλήθη ἐξ σὺ, ἡ πόλις τῷ Θεῷ, ἐρίωη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον ὕδνειον.

Ο Ἐν Ζοῖς ὑψίστοις καθήμενος, ἐπὶ τὸν Χερουβὶμ Θεὸς, καὶ ἐφορᾷν ἔφανται, ἀυτὸς ἱκετεύει ἐν δόξῃ μῇ κυρίας, ἐ πληφθήσεται τὰ πάντα θνῆτὰς αἰτήσεως αὐτῶ· ἐρίωη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, ἐ σωτήριον ὕδνειον.

Σ Ιὼν Θεῦ ὄρος τὸ ἅγιον· καὶ Ἱερουσαλὴμ, κύκλῳ τὰς ὀφθαλμὰς σου ἄρον, ἐ ἴδε συνηγμένα τέκνα σου ἐν σοί· ἰδὺ γὰρ ἥκασι μακρόθεν προσκυνῆσαι τῷ Βασιλῇ σου· ἐρίωη ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ σωτήριον ὕδνειον.

Ω'δὴ ς'. ὁ Εἱρμός.

Ε Βόησαν ἐν ὀφρεσυὴ δικῆων τὰ πνεύματα, τῷ τῆ Κόσμῳ ἀβρόδικη κομὴ ἀβεπίδωτα· καὶ ῥαντίσματι κομιεργεύθω λαὸς Θεὸς αἵματος.

Υ Πόδηξαν, Ἰσραὴλ, τῷ Θεῷ τὸ βασίλειον. Ἐ ὁ βαίνων ἐν τῇ σκότει τὸ φῶς θεασάσθω μόνα, ἐ ῥαντίσματι κομιεργεύθω λαὸς θεῖα αἵματος.

Λ Ελυμένης σὺς λεσμίος Σιὼν ὀξαπόσταλον, ἐ ὁκ λάκκυ ἀγνοσίας ἀνύδρω ὀξάγαγε· καὶ ῥαντίσματι κομιεργεύθω λαὸς Θεὸς αἵματος.

Κα-

Κοντάκιον Ἦχος πλ. β'.

Τῷ Θεῷ ἐν οὐρανῷ, πρὸ πάλω ἐπὶ τῆς γῆς ἐποχούμενῳ, Χριστὲ ὁ Θεὸς, τῇ Ἀγγέλων τὸν αἶνεσιν, ἐκ τῶν παίδων ἀνύμνησιν προσιδίξω βοᾶντων σοι· Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος, τὸν Ἀδὲμ ἀνακαλέσασθαι.

Ὁ Οἶκος.

Ἐπὶ τὴν ἁρπαγὴν ἔδησας, ἀθάνατε, καὶ θάνατον ἐνίκησας, καὶ Κόσμον ἀνέπλασας, Βαΐοις τὰ νίπια ἀνυφίμνουν σε, Χριστὲ, ὡς νικητὴν, κραυγάζοντά σοι σύμμετρον, Ὡσαννὰ τῷ ὑῷ Δαβίδ· εὐλὴ γὰρ, φησὶ, σφαγήσονται βρέφη δίχα τοῦ βρέφους Μαρίας· ἀλλ' ὑπὲρ πάντων νηπίων, καὶ θρισβύτων μόνος σωρεύσας· εὐλὴ καθ' ἡμῶν χωρήσει τὸ ξίφος, ἡ σὴ γὰρ πλευρὰ τυγήσεται λόγχην· ὅθεν ἀγαλλόμεθα φαιδρῶς· Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος, τὸν Ἀδὲμ ἀνακαλέσασθαι.

Τὸ Συναξάριον, στίχ.

Πώλῳ καθίσας ὁ λόγῳ τάνας Πόλον.

Ἐροτὺς ἐκζητῶ λύσιν τῆς ἀλογίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῷ ἁγίῳ καὶ ὑπέρλαμπρον Ἑορτὴν τῶν Βαΐων ἑορτάζομεν διὰ αἰτίαν τοιαύτην· μὴ τὸ ἐναρθῆναι τὸν Λάζαρον ἐκ τοκέων, πολλοὶ καταδύντες τὸ γεγονὸς, ἔδραμον ἐπὶ τὸν Χριστόν· καὶ δὴ κυρίτατα ὑπὸ τῆς τῶν Ἰουδαίων συναγωγῆς, τὸν τε Χριστὸν, καὶ αὐτὸν ἀποκτεῖναι τὸν Λάζαρον· φεύγει τοίνυν ὁ Ἰησοῦς, χάριν τῆς κακίας διδούς· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἐν τῇ Ἑορτῇ τοῦ Πάσχα ἀπαντῶσι τῶν μελίτων ἔθνεσι, καὶ χρόνῳ τῆς φυγῆς δοθέντος συχνοῦ, ἐπὶ τὸ Πάσχα ἀπαντᾷ, φησὶν, ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκὼς· καλοῦσιν αὐτὸν ἐκεῖσε δεῦρο μόνοι, συνέδειπνον αὐτῷ καὶ ὁ Λάζαρος· ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτοῦ Μαρία τοῖς ποσὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ μύρον κατέχει· καὶ τῇ ἐπαύριον, σὺν τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ ἄζονται ἐν ὄρει, καὶ τὸν πῶλον· καὶ δὴ ὁ ἔχων θεῖον τὸν Οὐρανὸν ὀκαβιβασεὶς τῷ πώλῳ εἰσῆκε τῷ Ἱερουσαλήμ· εἰ δὲ παῖδες τῆς Ἑβραίων ἡ αὐτοῦ ὑπόρραπτον αὐτῷ τὰ ἱμάτια, καὶ κλάδους φοινίκων· τοὺς μὲν κόπτοντες, ἄλλους δὲ ταῖς χερσὶ φερόμενοι ἐβόων, αὐτὸν προπέμποντες, Ὡσαννὰ τῷ ὑῷ Δαυὶδ, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ· τοῦτο δὲ γέγονε, τὰς ἐκείνων γλώσσας κινήσαντος τοῦ παναγίου Πνεύματος εἰς αἶνον, καὶ δόξαν Χριστοῦ, ὀφθὲν δὲ δίχα τῆς Βαΐων, οἱονεὶ τῆς κλάδων· Βαΐον γὰρ παρ' Ἑβραίοις ὁ ἁπαλὸς κλάδος λέγεται, τὸν τῆς Θανάτου τοῦ Χριστοῦ προσημαίνων νίκην· ἰωθὸς γὰρ ἦν, τοὺς νικητὰς ἀγώνων, ἢ πολέμων πταῖν κλάδοις δένδρων ἀνθαλῶν ἐν ταῖς ὀπισινίοις προπομπαῖς τιμᾶσθαι, καὶ ὠνομάσθαι· ἐκίνησε δὲ ὁ πῶλος τὸν ὀξὺ ἐθνῶν ἡμᾶς λαὸν, ἐφ' ᾧ πεπαθηκὼς ὁ Χριστὸς, καὶ ἀναστὰς θεὶς, ζωοποιῶν, καὶ νικητὴς, Βασιλεὺς τε πάσης τῆς γῆς ἀνηγόρευται· ὧδε ταύτης τῆς Ἑορτῆς καὶ ὁ Προφήτης ἔλεγε Ζαχαρίας· χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεταί σοι σωζῶν, καὶ ὀπιβιβηκὼς ὄλῃ ὑποζυγίου καὶ πώλου ὄνου, υἱὸν ὑποζυγίου· καὶ ὁ Δαβὶδ πάλιν ὧδε τῆς παίδων· ἐκ στόματος νηπίων, καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον· ἀλλ' ἀσώντος, φησὶ, τῷ Χριστῷ, ἐσείθη πᾶσα Ἱερουσόλυμα, καὶ ἀς ἄμωμον εἰ ὄχλοι ὑπὸ τῆς Ἀρχιερέων διερεθιζόντες, ἐσώπων αὐτὸν ἀνιέλων· ὁδ' ἐλάνθανε κρυπτόμενος, καὶ φανόμενος δίχα φθορᾶς ἐλέλυε αὐτούς. Τῇ αἰφάτῳ σου βασιλείᾳ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, νικητὰς ἡμᾶς τῆς φθορέων παθῶν ποίησον, κ' τῷ σῷ ἐναργῆ κ' θανάτῳ νίκῃ, τῷ τε φαιδρόν σε, κ' ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἰδεῖν καταξίωσον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. ὁ Εἱρμός.

Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ τοὺς Ἀβραμιαίους σου παῖδας, καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελὼν, οἳ „ ἀδίκως δικαίως ἐπήρδυσαν, ὑπερύμνητε Κύριε, „ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Γονυπετοῦντες οἱ λαοὶ, καὶ σὺν Μαθηταῖς γηθόμενοι, τῶν Βαΐων Ὡσαννὰ τῷ ὑῷ Δαβὶδ ἔκραζον, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ Ἀπαρέγκλητος πλοῦς ἐπ πνεπάζουσα φύσις, θεοφρονῶς σε, Βασιλεῦ Ἰσραὴλ, καὶ Ἀγγέλων, ἀνύμνησε· ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Μετὰ Βαΐων σὺ, Χριστὲ, κλάδοις ἱκετεύει τὸ πλῆθος· εὐλογημένος ὁ ἐλθὼν Βασιλεὺς τῷ αἰώνων, ἐβόα δὲ, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'. ὁ Εἱρμός.

Ἐτ' ἐφεύθη Ἱερουσαλὴμ, παιηγυέσατε οἱ ἀγαπῶντες Σιών· ὁ βασιλεὺς γὰρ εἰς τὰς αἰδύας, Κύριος τῷ Δαυΐδ ἦλθε· εὐλαβεῖσθε πᾶσα ἡ γῆ ἐκ προσώπου αὐτοῦ, καὶ βοᾶτε, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νέον πῶλον ὀπιβιβηκὼς ὁ Βασιλεὺς σου Σιών, ἐπέσπ Χριστὸς· τὴν γὰρ ἀλόγιστον ἀδύλων πλάνην λῦσαι, καὶ τῷ ἀκάθεκτον ὁρμῷ ἀνασχεῖν πάντων ἐθνῶν ὠδηγήσατο, εἰς τὸ μέλπειν· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Θεός σου, χαῖρε Σιὼν σφόδρα, ἐβασίλευσεν εἰς τὰς αἰδύας Χριστὸς· ἔπος, ὡς γέγραπται, φραύς, καὶ σώζων, δίκαιος, λυτρωτὴς ἡμῶν ἦλθε δὲ πάλιν, ἵππιον θέσους ὀλίσας ἐχθρῶν μὴ βοώντων, πάντα τὰ ἔργα.

Παίζεται θείων ὠβελῶν τὸ ὠδίνουσαν σωτῆριον ἀπειθῶν· τὸν προσόχθη Θεῦ ἐκπνεῦσαι οἶκον ἀπήλαιον ἀπειρήσατο λησῶν, ἐκ παρθίας τὸν λυτρωτὴν ἀποστόμου· ᾧ

βοᾶ-

βοαθήθη, πάντα τὰ ἔργα ὑμεσῶτα τὸν Κύριον.

Ὠδὴ β'. ὁ Εἱρμός.

Θὲς Κύριος καὶ ἐπαίρεσεν ὑμᾶν, συνήσατε ἐορτὴν, καὶ ἀγαλλιάρμοι δίδτε μεγαλωύμεν Χριστὸν μῆ Βαΐων, & κλάδων, ὑμνοις κραυγάζοντες· ὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίε Σωτῆρες ἡμῶν.

Τὴν ἰναπ ἐφρυάζατε; Γραφεῖς, καὶ Ἱερεῖς τί κενὰ ὐμελετήσατε; τίς ὅπως εἰπόντες, ὦ πεῖδις μῆ Βαΐων & κλάδων ὕμνοις κραυγάζοντες, ὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίε Σωτῆρες ἡμῶν;

Τοὺς ὁ Θεὸς, ὦ παρόμοιον ἐθνές· δικαίων πᾶσεν ὐδὲν ἀξιόλογον, δίδοται τὸ ἡσαπαμένον Ἰσραήλ· μῆ δὲ ταῦτα ἀνθρώπους συναισθάται ἐφθὲς, ὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίε Σωτῆρες ἡμῶν.

Κάνδηλα ῥίβε τί ἐρχόμενα ἡμῖν, πίσται ἀσαθεῖς; πόδης ἀξιὸς ὑμῶν, ἀῤῥα δικαίων διασώσαι· ἀλλ' ἀνεῤῥύσται πάντες σῶσαι τὸς κεκλόντες, ὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίε Σωτῆρ ἡμῶν.

Ἐξαπτερήριον. Α'ριος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὠε ζῶτα, ὡς τὸν ἦχον τὸ ὕδατος τῆς Ὀκτηχε τὸ ἀυτὸ, καὶ μέσον λίχραιν.

Εἰς τὰς Αἴνους ἰσόμενον στιχηρὰ σ'. Καὶ ψάλομεν στιχ. Ἐθίσω. τὰς δ'. τσπάσεις τὰ δύο στιχηρὰ Ἐθίσω. Ἦχος δ'.

Ὁ Πλάσας ὄχλος, Κύριε, ἐρωόνυσιν ἐν τῇ ὁδῷ τὰ ἱμάτια αὐτὸν, ἄλλοι δὲ ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῆς δίυδρυον, καὶ ἐβόατεζον, οἱ φοάζοντες δὲ, καὶ οἱ ἀκολυθοῦντες ἐκραζον λίγοντες. Ὡσαννὰ τῷ ὑῷ Δαβὶδ, ὐλογημένος εἶ ὁ ἐλθὼν, καὶ πάλιν ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίε.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μέλλοντές σε ὀσίνει εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν, Κύριε, τὰ κλάδη τῆ φυτῆ οἱ λαοὶ ἐβάζεζον, σὲ ὑμνοῦντες τὸν τῆ ὅλων Διαπότην, ὁρῶντές σε ὅτι πόλιν καθήμενον, ὡς ὅπι τῆ Χιμβίμ ἐθεώρων· καὶ δὴ τότο ὅπως ἐβόων, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίσις, ὐλογημένος εἶ ὁ ἐλθὼν, καὶ πάλιν ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίε.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐπίλθετε ἴθνη, ὀξίλθετε καὶ λαοὶ, καὶ θάσασθε σήμερον τὸν Βασιλία τῆ Οὐρανῶν, ὡς δὴ θρόνε ὑψηλῆ, ἐπὶ πόλιν ἀσπλῆς τὼ Ἱερυσαλὴμ προσπιβαίνοντα· γθυτὰ Ἰσραήλων ἄπιστε, & μοιχαλὶς, σλῆρε, θάσπα, ὃν ἴδετε Ἡσαΐας ἐν σαρκὶ δὶ ἡμᾶς ὡθρωθόμενον, πῶς τυμφθίσται ὡς σάφρονα τὼ νίαν Σιὼν, καὶ ἀποβάλλεται τὴν κατάκειπιν σωσαγωγὴν· ὡς ἐν ἀῤῥθέτῳ δὶ γάμῳ, καὶ ἀμώντῳ ἀμίωντοι σωιδέβαμον, ὥφημῶντης οἱ ἀπειθήσαντοι παῖδης· μεῖ' ὧν ὑμνοῦντες, βοήσωμθν ὕμιον τὸν ἀγγλικὸν, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίσις τῆ ἔχυτι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τῦ ἐκυσίε πάθυς σε ἐκ πίστεων πάντων φροσδοξάζομθν, Χριστὲ ὁ ζωὴ, τὸν μῆ Λάζαρον ὁν Βηθανίᾳ τῇ κεκαυᾷ δυωδμᾷ σε τῦρανίεσον νεκρὸν ἀνέστησας, & πυρλὸς μῆ τὸ βλέπειν, ὡς φωτοδότης ἐθεώρησας Σωτὴρ· καὶ ἐκ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν μῆ τῶν σῶν Μαθητῶν ἐσπλῆσε, καθήμενος ἐπὶ πώλυ ὄνε, τὰ τῶν Περσπικῶν ἐσκευασμῶν κυβέρνησε· ὡς ἐπὶ τῶν Χιμβίμ ἐποχέμενος, καὶ παῖδης Ἑβραίων μῆ κλάδων καὶ βαΐων φρούπίπτων σοι· διὸ καὶ ἡμᾶς κλάδως ἐλαιῶν βασῤζοντες, καὶ Βαΐα, ἀῤῥεύσεις σοι βοθμῶν. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίσις ὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίε.

Δόξα. Καὶ νυῦ· Ἦχος πλ. β'.

Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τὸ Πάσχα ἤλθεν Ἰησῦς εἰς Βηθανίαν, καὶ φροσῆλθεν αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτῦ, λίγοντες αὐτῷ· Κύριε, πῦ θέλεις ἑτοιμάσωμθν σοι φαγῶν τὸ Πάσχα; ὁ δὲ ἀπέστειλεν αὐτὸς· ἀπέλθετε εἰς τὴν ἀπέναντι κώμην, καὶ εὑρήσετε ἄνθρωπον, κεράμιον ὕδατος βασῤζοντα, ἀκολυθήσατε αὐτῷ, & τῷ οἰκοδεσπότη εἴπατε· ὁ διδάσκαλος λέγει, ποῦ τὸ ποιῶ τὸ Πάσχα μῆ τῶν Μαθητῶν μυ.

Δοξολογία μεγάλη, & Ἀπόλυσις· καὶ ἡ Λιτὴ ἧχε τὸ Μοναστηρίυ, & ἡ Καθήμενος.

Εἰς τὴν Λιτυργίαν Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον πρῶτον.

Ἦχος β'. Ἡ γάπησα, ὅτι εἰσακύσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μυ.

Ταῖς φρισβείαις τῆς Θεοτόκυ·

Στίχ. β'. Π ερήχον με ὠδῖνες θανάτυ, κίνδυνοι ᾅδυ.

Ταῖς φρισβείαις.

Στίχ. γ'. Θλίψιν & ὀδυρμὸν εὗρον, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίε.

Ταῖς φρισβείαις.

Δόξα. Καὶ νυῦ. Ταῖς φρισβείαις.

Ἀντίφωνον β'.

Ε'πῆκυσέ μοι ἐλάλησε, ἐγὼ δὲ ἐπαναπάυθω σφόδρα.

Σῶσον ἡμᾶς Τὶὲ Θεῦ, ὁ ἐπὶ πόλυ ὄνε καθεζόμενος.

Στίχ. α'. Τ ὶ ἀνταποδώσωμθν τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ.

Σῶσον ἡμᾶς Τὶὲ Θεῦ.

Στίχ. β'. Π οτήριον σωτηρίε λήψομαι, & τὸ ὄνομα Κυρίε.

Σῶσον ἡμᾶς Τὶὲ Θεῦ.

Στίχ. γ'. Τὰς ἐυχάς μυ τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω.

Σῶσον ἡμᾶς Τὶὲ Θεῦ.

Δόξα. Καὶ νυῦ.

Ο' μονογθνὴς Τὶὸς, καὶ Λόγος.

Ἀντίφωνον γ'.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθὸς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα.

Τῶν κοινῶν ἀνάσχωμεν.

Στίχ. α'. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι ἀγαθὸς.

Τῶν κοινῶν ἀνάσχωμεν.

Στίχ. β'. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἀαρὼν, ὅτι ἀγαθὸς.

Τῶν κοινῶν ἀνάσχωμεν.

Στίχ. γ'. Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι.

Τῶν κοινῶν ἀνάσχωμεν.

Εἴσοδος, ὁ Ἱερὸς, σοφία ὀρθή· ὁ λαός.

Τὸ Εἰσοδικόν.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Τῶν κοινῶν ἀνάσχωμεν.

Δόξα.

Σωτηρίοις σοι δῶρα τοῦ Βαπτίσματος.

Καὶ νῦν, τὸ Κοντάκιον.

Τῷ Θεῷ ἐν Οὐρανῷ· τὸ Τελεσθὲν.

Προκείμενον τῶν Ἀποστόλων, ἦχος δ'.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθὸς, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Φιλιππησίους.

Ἀδελφοὶ, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε, πάλιν ἐρῶ, χαίρετε· τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις· ὁ Κύριος ἐγγὺς· μηδὲν μεριμνᾶτε, ἀλλ' ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ, καὶ τῇ δεήσει μὴ ἀχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωριζέσθω πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· τὸ λοιπὸν, ἀδελφοὶ, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνὰ, ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνὰ, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὔφημα, εἴτις ἀρετὴ, καὶ εἴτις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε· ἃ καὶ ἐμάθετε, καὶ παρελάβετε, καὶ ἠκούσατε, καὶ εἴδετε ἐν ἐμοὶ, ταῦτα πράσσετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν.

Ἀλληλουϊάριον, ἦχος δ'. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινόν· στίχ. Εἴδοσαν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Εὐαγγέλιον τῷ Ἰωάννῃ. Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, καὶ καθεξῆς· ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου. Κοινωνικόν. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἀλληλουϊά. Εἰς τὸν ζ' Ἑσπερινὸν ἀναπαύεται τοὺς Ἀδελφοὺς. Ἐπὶ ὁμοίῳ τὸ Ἰχθύας.

Τῇ Κυριακῇ τῶν Βαΐων Ἑσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσάριθμα στίχ. ς'. Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἰδιόμελα, τοὺς ζῆς πλ. δ'. ἄνευ ἐπῳδῆς ὀψὲ Σαββάτῳ ἀπὸ στίχ. δ' ἀναπαύσεως αὐτά.

Ἦχος πλ. δ'.

Χαῖρε καὶ ἀφράστου πόλις Σιὼν, πέρπερε καὶ ἀγάλλου ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ· ἰδοὺ γὰρ ὁ Βασιλεύς σου ἔρχεται ἐν δικαιοσύνῃ, ὅλη πόλις καθιζόμενον, ὑπὸ παίδων ἀνυμνούμενος, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, Εὐλογημένος εἶ, ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ὁ αὐτός.

Ἦλθε ὁ Σωτὴρ σήμερον ὅλῃ τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ πλησθῆναι τοῦ γραφοῦ· καὶ πάντες ἔλαβον ἐν ταῖς χερσὶ βαΐα· τὸν δὲ χθὲς ὑπερῴντων αὐτὸν, γινώσκοντες, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν· ᾧ τὰ Χερουβὶμ βοᾷ ἀπαύστως, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, Εὐλογημένος εἶ, ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ὁ αὐτός.

Οἱ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφὶμ, ἐπίβης ὄντως ἐπὶ πῶλον ἀσυντάκτως, ἀγαθὲ, καὶ παίδων σε ἀνύμνων θεοπρεπῶς, Ἰσραὴλ ἐβλασφήμει ἀθρόως· τὸ ἀμάθητον τῷ ἐθνῶν ἡ καθέδρα τοῦ πώλου φερέτυπος, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν μεταποιούμενον· δόξα σοι Χριστὲ, ὁ μόνος ἐλεήμων, καὶ φιλάνθρωπος.

Δόξα. Χαῖρε καὶ ἀφράστου, καὶ νῦν, Οἱ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος. Εἴσοδος. Προκείμενον τὸ συνήθως. Ἵνα δὲ δὴ εὐλογῶμεν τὸν Κύριον.

Στίχ. Οἱ ἑστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Εἰς τὸν στίχ. στιχηρὰ Ἰδιόμ. ταῦτα, ἦχ. β'.

Ἐκ βαΐων καὶ κλάδων, ὡς ἐν θείᾳ ἑορτῇ, εἰς θύραν μεταβάντες ἑορτῶν, πρὸς σεβασμίαν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, πίστει, σωφρόνως, τελετὴν σωτήριον, καὶ τοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν Πάθους ὑφιστάμενον κατανοήσωμεν ἐκείσιον· αὐτοῦ δὲ τὸν ὕμνον ᾄσαντες ἀναμέλψωμεν ἀρμόδιον, ἀναπέμποντες· ἡ τῆς ἀπολαγχείας πηγὴ, καὶ τῆς σωτηρίας λιμὴν, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινόν· ἦχ. γ'.

Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος, ὅτος κριτὴς ὄντως ἐνδυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας· μηδεὶς ἀσέλθῃ πικράζων τὴν πίστιν τὴν ἀμώμητον· ἀλλ' ἐν φρόνησι, καὶ φόβῳ Χριστῷ προσέλθωμεν, ἵνα λάβωμεν ἔλεος, καὶ χάριν ἐύρωμεν εἰς ἔπαιρον βοήθειαν.

Στίχ. Ἔδωσαν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς· ἦχος βαρύς.

Στυγνωτὴ πονηρὲ, καὶ μοιχαλὶς, ἡ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς μὴ φυλάξασα πίστιν, τί κατίσχυς ἐλεεινὴ, ἢ ἐκ τῆς κληρονόμος; τί καυχᾶσαι ἐν Πατρὶ, τὸν Υἱὸν ἀθετήσασα; τοὺς Προφήτας οὐκ ἐδίδαξε τὸν Υἱὸν καταγέλαστας, καὶ τὰ ἔθνη πάντα αἰσχύνθητι, ὅτι βοᾷ τοῦ ᾠδοῦ Δαβὶδ, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα, ἦχος β'. Ἐκ βαίων καὶ κλάδων· Καὶ γνῶ· ἦχος γ'. Φοβηθὲν τὸ ἐμπαιγθὲν. Ἀπολυτίκιον. Θεοτόκε Παρθένε· καὶ τὰ ἴσα· ὡς συνήθως· καὶ ὡ συνήθως μετάνοια. Γ'σον, ὅτι τὸ Θεοτόκε Παρθένε, καὶ τὰ λοιπὰ μὴ μέλλης ψάλλεται ἐν ὅλαις ταῖς τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς Κυριακαῖς. Ὡσαύτως κ' ἐν τῇ παρέσῃ. Τὰς δὲ λοιπὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης Ἑβδομάδος χύμα λέγονται.

Τῇ αὐτῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας εἰς τὸ Ἀπόστιχον ψάλλομεν τὸ Τριῴδιον τῆ κυρίᾳ Ἀνδρέᾳ Κρήτης. Ὡσαύτως ποιοῦμεν καὶ τὰς λοιπὰς τῆς μεγάλης Ἑβδομάδος Ἑσπέρας εἰς τὸ Ἀπόστιχον. Ὠδὴ ἀ. ἦχος πλ. δ'. Τῷ σωζήσαντι πολέ.

Ἰωσὴφ τὴν σωφροσύνην μιμησώμεθα, πιστοί, γνώμῃ τὸν τιμήσαντα τὴν τῶν ἀνθρώπων λογικὴν ὑσίαν, πάσῃ φυλακῇ πολιτευσάμενοι δι' ἀρετῆς σφακτικῆς.

Τῶν κακῶν ἡ ἀφορξία ὡμοιώθη τῇ συκῇ· ταύτην ἂν ἐκκλίνωμεν, μὴ ξηρανθῶμεν ὡς ἐκείνη τότε, τῷ σωτῆρι φύλλοις πυκάζουσαν προϋποχράφουσα.

Τὴν εἰκόνα τῦ Διαπύτυ ὑποχράφων Ἰωσὴφ, λήκῳ καταπίπτει, ἀπεμπολεῖται ὑπὸ τῶν συγγόνων, πάντα ὑπομένει ὁ ἀοίδιμος εἰς τύπον ὄντως Χριστῦ.

Τῆς συκῆς τὴν ἀκαρπίαν ἐκφυγόντες, ἀδελφοὶ, γνῶμεν τὸ ὑπόδειγμα, μὴ ξηρανθῶμεν ὡς ἐκείνη τότε, ὅτι ἐπαινέσας ὁ φιλάνθρωπος ἦλθε πεινῶν ἐπ' αὐτῷ.

Ἰησῦς γὰρ τῷ Κόσμῳ ἐπιχορεύσας παθεῖν· θέλων συναυλίζεσθαι τοῖς Μαθηταῖς αὐτῦ ἐπὶ τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ τὸ ἑκούσιον Πάθος, ὃ ἦλθε παθεῖν.

Ὁλληθέντες τῷ Κυρίῳ πάντα ἀοίδυντι παθεῖν, ἕτοιμοι γνώμεθα ἐπὶ ἐμπαιγμὸν, ἐπὶ ἐμπτυσμὸς, ἐπὶ χλεύην, ὅπως τοῖς ἀληθέντος αὐτῦ παθήμασι συνδοξασθῶμεν πιστοί.

Πάθη πάθεσιν ἰᾶται ὁ παθὼν γὰρ ἡμῶν, θέλων χὰ φρονίσαι τὴ καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπικῇ ὑσίᾳ τὰ ζωοποιὰ αὐτῦ παθήματα, ἵνα σωθῶμεν ἡμεῖς.

Δόξα.

Τρία ἄναρχα δοξάζω, ἕν ἄκρα ὑμνοῦ, ἕν σωαΐδιον ἐν ὑσιότητι μιᾷ κηρύττω, εἷς γὰρ ἐν Πατρὶ, Υἱῷ, καὶ Πνεύματι δοξολογεῖται Θεός.

Θεοτοκίον.

Ἡ μὲν ῥάβδος Μωϋσέως, καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ξύλων μεταποίησιν, καὶ γὰρ νῶν οἰκονομίαν ἔχον· σὺ δὲ ἡ ῥάβδος, Θεοτόκε παρθένε, τόκον κυήσασα κρείττονα.

Κάθισ. ἦχος δ'. Ἐπιφάνης σήμερον.

Τῆς συκῆς τὸ ἴγκλημα μή σε προφθάσῃ, ἀλλ' ὀκέρπως αὐτόδικον καρδίας αὔλαξι, ψυχὴ, τῷ ποιητῇ σου Χριστῷ ἀγαγεῖν, ἐν μετανοίᾳ αὐτῷ προσκομίζουσα.

Ὠδὴ ἡ. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δόξα.

Σωφροσύνῃ κοσμήσαντες τὸν βίον, καὶ φρονήσει φυλάξαντες τὴν πίστιν, δικαιοσύνης ζῶντες πορισώμεθα, ἵνα ἐν ἀνδρείᾳ σωμακολουθῆσαντες, Χριστῷ συναυξηθῶμεν.

Ἄλλῳ εἶδαν ὤφειλον τὴν Αἰγυπτίαν, ἐκ σκλάπη πρὸς ἀνοσιργίαν ὁ παῖδιάρχης Ἰωσὴφ, ἀλλ' ὅπως εἴασεν τὰς ἀοιδίμας, ὑπὸ γὰρ παθῶν μὴ ἁλοὺς τῆς ἁμαρτίας.

Παρεδόθων τῷ βίῳ τὰς παρίας ὁ Σωτὴρ μου, ἐκείνασας βυλήσει, τὴν σωτηρίαν πάντων ἐσόμενος, τῦτο γὰρ ἐκείνας, τὴν βλητροφὸν τῷ ἐκ σῦ ἀποσφαλέντων.

Ὁ Πεπάτωρ γδυσάμενος τῦ ξύλυ, ὡς ἐγνώσθη γυμνὸς, ἐ ἠχυμήθης, φύλλα συκῆς λαβὼν ἐφιλοτέχνησατο, τὴν σωαγωγὴν γὰρ ἀποτυμωθῆσαν Χριστῦ προδιετύπυ.

Ἑτοιμάζου, ψυχὴ, σοὶ τῆς ἐξόδυ, ἐξεπίζου σοὶς τὸν σκαθρὸν βίον, καὶ τῷ Χριστῷ παθῶν δῷς σὲ ἀοίδυντι, ἵνα σὲ δοξάσῃ, ἀοίδυσον συμπαθεῖν, ἐ θανεῖν, καὶ σωαναστῆναι.

Πῶς μὴ φοβῇ ὁ θανάτυ, Σωτὴρ μου; πῶς μὴ πτήξῃ ὁ ἅδης σωαντῷ σοι, κατ' ἀδικίαν σοὶς τὸ πάθος ἀοίδυντι, καὶ γὰρ ἀδίκων, δίκαιον ὁρῶν σε, παθεῖν ἐλπυθέτα;

Τοῦ Λαζάρυ τὴν ἔγερσιν ὁρῶντες Ἰυδαῖοι, Ἱερεῖς, ἐ Λεβῖται, συωμοσίαν φθόνῳ συσκάσαντος, δόλῳ προδοσίας τὸν Χριστὸν προδιδῶν εἰς θάνατον Πιλάτῳ.

Ἡ Ἀμὰς σε, ἐ ἄλλη, ἐ Παρθένος πρὸς τὸ πάθος ὁρμάντα σε ὁρῶσα, καὶ τὴν ψυχὴν γὰρ ἡμῶν προθέμενον τὸν καλὸν ποιμένα, σπλάγχνοις μητρικοῖς ἐλεῖ σοὶ προσωδυνᾶτο.

Δόξα.

Ὡς μονάδα τῇ ὑσίᾳ ὑμνοῦ σε, ὡς Τριάδα τοῖς προσώποις σε σέβω. Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα τὸ παντέρμον, ἄναρχον τὸ κράτος τῆς σῆς Βασιλείας δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Δοσπῶ σε, Χριστὲ, ἡ Θεοτόκος, ἱκετεύει τῷ Μαθητῶν ὁ ὅμιλος, τὴν σὴν εἰρήνην δόρησαι τῷ Κόσμῳ συ, καὶ τὰς οἰκτιρμύς σε χάρισαι πλυσίως ἡμῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ἀλλόφυλον τῷ μπτέρρι ἡ Παρθ.

Ἀλλότριον τῷ ἀσώμων ἡ σωφροσύνη, ἐ ξένον τοῖς δικαίοις ἡ σωφαντμία. Ἰωσὴφ δὲ ὁ μέγας ἐξέκλινε τὴν ἁμαρτίαν, καὶ σωφροσύνης ἐχρημάτισεν εἰκών, καὶ τύπος ὄντως Χριστῦ.

Ἀλλόφυλον τῶν ἀνόμων ἡ δυνομία, καὶ ξένον τοῖς ἀπίστοις ἡ θεογνωσία. Γνῶσαι δὲ ταῦτα ἀπὸ-

ἀπόστασιν δὲ ἀγωνίαι, διὸ καὶ μόνοι ἐκλεκτοὶ ἔσεσθε, καθάπερ ἡ συκῆ, τῷ ἀεῖν.

Ἐπίνειος τῶν ἀνθρώπων τῷ σωτηρίαι ζωῆς ὑπάρχων ἄρτος, ὁ Χριστὸς, ὁ Θεὸς μου· διὸ συκῆν δὴ φερόμενος, τῷ ἄκαρπον συναγωγῷ φύλλοις κομῶσαν νομικοῖς, ὡς εἶδε, κατηράσατο.

Ἦν νομικῶν ἀκαρπίαν φεύγειν ὡς φύλλα ἔξαυθῆσαι τῷ γράμματος σκιάσθη γνόμῳ, τοὺς καρποὺς δὲ τῶν ἔργων οὐκ ἔχουσαν δι' ἀνομίαν, ἡμῖν δὲ πάντας τοὺς τῆς χάριτος ὑιοὺς, Σωτὴρ, φύλαττον.

Ῥάβδος μὲν Μωϋσέως τὸ φρὶν εἰς ὄφιν, ἡ Ἀαρὼν δὲ ῥάβδος εἰς χλωρὸν μεταβλήτην, καὶ ἐξισθῆσα φύλλα ἢ ἄκαρπον ἢ ξηρανθῆσα· συναγωγὴ δὲ ἡ ἐβδόμος, εἰς ἄκαρπον μεταβρὴν συκῆν.

Τοίμαζε, Ἰωδαΐα, τὰς Ἱερὰς σου, ἀξίωπλε τὰς χάριτας θεοῦ θεοκτονίαν, ἰδὲ γὰρ πλὴν φεύγει, καὶ κύνους δὴ τὸ πάθος, ἁμοὺς ὑπάρχων, καὶ πομπὸν ἡμῖν Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς Ἰσραήλ.

Πόθηξεν Ἰωδαΐα τὸν Βασιλέα, ἰδὲ γὰρ θεὸς τὸ Πάθος ἔρχεται ἑκούσιος, ἵνα παθὴ, καὶ σώσῃ τὰς κεκλιζούσας ἀκαταπαύστως, δίλογισμένας ὁ ἐρχόμενος Σταυρῷ σῶσαι τὰ σύμπαντα.

Ἐπερχόμενον, Ἰωδαΐα, τὰς Ἑορτὰς σου εἰς πένθος ὁ Διαυτὸς καὶ τρισκύτερος ποτὲ τῷ πέρᾳ, καὶ τῷ ἀκρότομον εἰς ὕδατα, καὶ λίμνας, καθὼς ψάλλα Δαβίδ.

Δόξα.

Ἀλήθριον τοῖς ἀνόμοις τὸ σὲ δοξάζειν τῷ ἀναρχον ὑσίαι, Πατέρ, καὶ Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τῷ ἄκτιστον παυδικρατόρειαν, δι' ἧς ὁ σύμπας Κόσμος ᾠδήσατο τὴν νόμιμα τῶ Θεῶ κράτις αὐτῆς.

Θεοτοκίον.

Προσόμοιον εἰς ἀποστόλων τῷ Θεοτόκον, ἀωὴ ταῖς ἱκεσίαις, καὶ ταῖν σῶν Ἀποστόλων κοινωνοὺς ἡμᾶς ποίησον, Δέσποτα, τῶν ἀγαθῶν σου, καὶ τῆς λαμπρότητος αἰῶνων, Σωτὴρ, τῆς Ἀναστάσεώς σου.

Τρίτον, ὑπὲρ τῶ ταύτην τῷ ἁγίαν, καὶ μεγάλην Ἑβδομάδα ἄπαξ πληρῶσθαι τὸ Ψαλτήριον, καὶ λέγομεν εἰς τὸν Ὄρθρον κανόνα. γ'. καὶ εἰς τῶν Τεσσαράκοντα β'. καὶ τελεῖται τῇ μεγάλῃ Δ'. Ἐν δὲ τῇ μεγάλῃ Σαββάτῳ συλλογόμεθα ὁ Ἀπόστολος. Ἐν τοῖς Λυχνικοῖς δὲ λέγομεν σταυρὸς τὸ Παῦε Κύριον.

Τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ β'. ἐν τῷ Ὀρθρῷ Μετὰ τὸ Ἐξαψάλμον ψαλλομένῳ τὸ Ἀλληλουϊᾶ εἰς ἦχον πλ. δ'. Μεγαλοφώνως, καὶ μελῳδικῶς· Εἶτα ψαλλομένῳ τὸ Τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ψαλμῷ, καὶ μεγαλοφώνως, καὶ μὴ μέλος ἐξ ἰσοστοῦ· ἦχος πλ. δ'.

Ἰδὰ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς, καὶ μακάριος ὁ εὑρήσας γρηγορεύοντα, ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὑρήσει ῥαθυμοῦντα· βλέπε οὖν, ψυχή μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῇς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ ὑποδοθῇς, καὶ τῆς Βασιλείας ἔξω κλεισθῇς, ἀλλὰ ἀνάνηψον κράζουσα· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς, δι' ἃς τῆς Θεοτόκε ἱλάσσου ἡμᾶς.

Εἶτα ἡ σωμφώνως εἰρολογία μὴ τῷ μετανοίαι.

Εἰς τὴν φρούτων εἰρολογίαν κάθισ. ἦχος ά.

Τὸν τάφον σου Σωτὴρ.

Τὰ Πάθη τὰ σεπτὰ ἡ παρθένε ἡμέρας, ὡς φῶτα σωτικὰ, ἀναπέλλει τῆ Κόσμῳ· Χριστὸς γὰρ ἐπέρχεται τῷ παθεῖν ἀγαθότητι· ὑ τὰ σύμπαντα ἐν τῇ σταυρῷ ἀξίλιξεν καταδέχεται ἀναρτηθῶσα ἐν ξύλῳ, τῷ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Δόξα. Καὶ νυῦ, πάλιν τὸ αὐτό.

Εἰς τὴν βʹ. εἰρολογίαν, κάθισ. Οἶκος.

Ὁ σὰρξ κλεῖσε, ἐν σπαρεὶ πᾶς ὠφέλησε, καὶ ἦρχε ὑπ' ἀνδρῶν ὠβριγμῶν κτανθῆναι· ἡμῖν τὸ κατάκλεισμα κατακλείσων τῇ Πάθει σε· ὦδεν αἴνεσιν, μεγαλοσωμίαν, καὶ δόξαν ἀναπέμποντες τῇ ἐξουσίᾳ σε, Λόγε, συμφώνως προσφέρομεν.

Δόξα. Καὶ νυῦ, πάλιν τὸ αὐτό.

Εἰς τὸν γʹ. εἰρολογίαν, κάθισ. ἦχ. πλ. δ'.

Τῶν σοφίαν, ὁ Λόγον.

Ὢν Παθῶν τῶ Κυρίου τὰς ἀπαρχὰς ἡ παρεῦσα ἡμέρα κομποφορεῖ, δι' ὧν ἡ φιλόχριστοι, ὑπαντήσωμεν ἄσμασιν· ὁ γὰρ Κτίσης ἔρχεται Σταυρῷ καταδέξασθαι, ἑτασμὸς, ὁ μόνος ἀγαθὸς Πλάστης κεκινόμενος· ὃν καὶ ἐκ φύλλε ῥαπισθεὶς δὴ κόρης, τὰ πάντα φοσίτας, ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, βοᾶτε βοήσωμεν· φιλάνθρωπε Χριστὲ ὁ Θεὸς, τῇ πᾶσι μέτον δόμησιν τῶν ἄρτιον ζοῖς φροσωιῶσιν ἐν πίστει τὰ ἄχραντα Πάθη σου.

Δόξα. Καὶ νυῦ, πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ ὦδὸς. Καὶ ὑπὲρ τὸ κατέχωθῆναι. Καὶ λέγει ὁ Ἱερεὺς τὸ Εὐαγγέλιον τῆ Ὀρθρῳ.

Εἶτα ὁ Νʹ. καὶ ψαλλομένῳ τὸ Τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ψαλμῷ.

Πούμνα τῶ Κυρίω Κόσμῳ. Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς.

Τῇ Δευτέρᾳ.

Τὰς Εἰρμοὺς ἀνὰ δύο, ἓ τὰ ζοπάσια ἀνὰ δ'. ἢ ἀνὰ ς'. ἡλιούτη καὶ τῶν ποστιχῶν.

Ὠδὴ α'. ἦχος βʹ. ὁ Εἱρμός.

Τῶν τῶν ἄβατον κυμαινομένῳ θαλασσαν θεὸν αὐτῆ προσύγκμαν ἀνακρεμάσαντι, καὶ πεζεύσαντι

,, σαι δὶ αὐτῆς τὸν Ἰσραηλίτῶν λαὸν καθοδηγή-
,, σαντα, Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται·

Ἡ Ἀπόρρητος λόγου Θεοῦ κατάβασις, ὅπερ Χριστὸς αὐτός ἐστι Θεὸς, καὶ ἄνθρωπος, τὸ Θεὸς οὐκ ἀρπαγμὸν εἴη ἡγησάμενος τὸ εἶναι ἰσόθεος ἐν τῷ μορφῶσαι δ' ἄλλον δοκοῦσι τοῖς Μαθηταῖς, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Δ Ιακοπῆσαι αὐτὸς ἐλέλυθα, ἃ τῶν μορφῶν ὁ πλασιουργὸς εἰκὼν ἐξείκασμαι, τῷ πλουτῆσαι Ἀδὰμ, ὁ πλουτῶν Θεότητι, θνητὸν ἐμὲ ἑαυτῷ ψυχῶν ἀντίλυτρον ὁ ἀπαθὴς Θεότητι.

Καὶ πάλιν ὕστερον ἐνέμοι εἰ δύο Χορεῖ λίγυσι ἡ Εἰρμὸν, Κατάβασία.

Κοντάκιον, ἦχ. πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ὁ Ἰακὼβ ὠδύρετο τὸ Ἰωσὴφ τὸν σύμπονον, ὁ ὁ χθιναῖος σκάνθρ ἄρματι, ὡς Βασιλέως πομπεύοντος, τῆς Αἰγυπτίας τὸ τότε τοῖς ἡδοναῖς μὴ δουλεύσας, ἀντεδοξάζετο φῶς τὸ βλέποντος τὰς τῆς ἀνθρώπων καρδίας, καὶ πέμποντος σίτος ἄφθαρτον.

Ὁ Οἶκος.

Ἐπὶ τῇ ὀδυρμῷ τῶν προθέσμων ὀδυρμὸν, ὁ ἐκχέωμεν δάκρυα, μὴ τὸ Ἰακὼβ συγκοπόμενοι Ἰωσὴφ τὸν ἀοίδιμον, καὶ σίφερνα, τὸν δουλωθέντα μὲν τῷ σώματι, τῶν ψυχῶν δὲ ἀδούλωτον σωτηρεωῦτα, ὁ Αἰγύπτῳ παντὸς κυριεύσαντα· ὁ Θεὸς γὰρ παρέχει τοῖς δούλοις αὐτῶ σίτον ἄφθαρτον.

Τὸ Συναξάριον, Στίχοι εἰς τὸν Ἰωσὴφ τὸν πάγκαλον.

Σώφρων Ἰωσὴφ, δίκαιος κεκτᾶρ ὄφθη.
Καὶ σιτοδότης ὢ καλῶν ἐπωνύμια.

Στίχ. Εἰς τὴν ξηραθεῖσαν συκῆν.

Τὴν συναγωγὴν συκῆν Χριστὸς ἐβρέμων,
Καρπῶν ἄμοιρον πτώματικῶν ἀκάζων,
Ἀρὰ ξηραίνει, ἧς φύγωμεν τὸ πάθος.

Τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ Δευτέρᾳ, μνείαν ποιούμεθα τῶ μακαρίου Ἰωσὴφ τῶ παγκάλου, καὶ τῆς ξηραθείσης συκῆς, διότι ἀρχὴν ἐντεῦθεν λαμβάνουσι πᾶσαι ἅγια Πάθη τῶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὁ δὲ Ἰωσὴφ εἰς εἰκόνα τότε, φωτὸν φαλαμβάνεται· ἔτι μὲν ἦν υἱὸς ὢν ὑστερος τῶ Πατριάρχου Ἰακὼβ, ὑπὸ τῆς Ῥαχὴλ αὐτῷ γνησιθείς· φθονηθεὶς δὲ τῶν ἰδίων ἀδελφῶν φθονηθεὶς ὑπ' αὐτῶν ὀνειρώτων, φωτὸς μὲν εἰς ὄρυγμα λάκκου κρύπτεται, καὶ ὁ πατὴρ αὐτῷ φθονῷ τῶν παίδων ἀπάτῃ δόξῃ τῶ ἁμαγμένῳ ἱματίῳ κλέπτεται, ὡς ὑπὸ θηρίου ἀβρώθη· εἶτα τεσσαράκοντα ἀργυρίοις πιπράσκεται τοῖς Ἰσμαηλίταις, οἵτινες πάλιν ἀπεμπολῶσι τῶ τῶν Πετεφρῆ τῷ ἀρχιμαγείρῳ τῶ Βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων Φαραώ· θλιμμένοις δὲ τῆς κυρίας αὐτοῦ ὕβρι τῇ σωφροσύνῃ τῶ γυναίου, ὑπὲρ μὴ τὸ παρόντος φωτὸς ἠθέλησε, τὸν χιτῶνα καταλιπὼν φεύγει· ἡ δὲ τῷ Κυρίῳ αὐτοῦ βλασφαλλει αὐτόν· καὶ δεσμῷ, καὶ φυλακὴ πικρᾷ τοῦτον δίδοται· εἶτα δόξῃ τῆς ὑπερύψεως τῶν ὀνειράτων ἐξάγεται, ὁ τῷ Βασιλεῖ ὑμφανίζεται· καὶ Κύριον πάσης τῆς γῆς Αἰγύπτου καθίσταται· ἄνδρας δὲ δόξῃ τῆς σπουδοσίας τοῖς ἀδελφοῖς φανερὸς γίνεται, καὶ τὸ σύμπαν τῆς αὐτῶ βιωτῆς ἀείσιτος δέχεται, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ θρέψας· μέγας ὑπὸ σωφροσύνῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις αὐτῶ καλοῖς γνωρίζομεν· εἰκὼν δὲ ἔτι Χριστοῦ, ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς φῶς τῷ ὁμοφύλων Ἰουδαίων φθονεῖται, καὶ φῶς τῶ μαθητῶ τεσσαράκοντα ἀργυρίοις πιπράσκεται, καὶ εἰς τὸν ζοφώδη, ὁ σκοτεινὸν λάκκον, τὸν τάφον ἐγκλείεται· καὶκεῖθεν αὐτεξουσίως ἀναρράγας βασιλεύει τῆς Αἰγύπτου, ὅ τῆς ἀμβρτίας θηλυδὴ πάσης, καὶ καταπεφθῶ ταύτῳ νικᾷ, τῶ Κόσμου τὸ παντὸς ἄρχει, καὶ φιλανθρώπως ἐξωνεῖται ἡμᾶς δόξῃ τῆς μυστικῆς σπουδοσίας, ὡς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν δοὺς, καὶ ὄψιφον ἡμῶν ἐσθίοντος ἄρτῳ, τῇ αὐτῶ ζωοφόρῳ σαρκί· ὅ τοῦτον οὖν τὸν λόγον ὁ πάγκαλος Ἰωσὴφ ἀρτίως φαλαμβάνεται· ἐν ταύτῃ δὲ καὶ τῆς ξηραθείσης συκῆς μνείαν ποιούμεθα· διότι οἱ θεῖοι Εὐαγγελισταὶ, ὁ Ματθαῖος θηλυδὴ, καὶ ὁ Μάρκος μὲν τὴν Βαΐων θρίγκωσιν ὑπερεύσαν τῇ δὲ ἐπαύριον ἐξελθόντων αὐτῶν ἀπὸ Ἐνθανίας ἐπείνασε, καὶ ἰδὼν συκῆν φύλλα μόνον ἔχουσαν, ὁ δὲ ἕτερος, ὀψίας δὲ ἐπαναγόντων ὑπὸ τὴν πόλιν, λέγει, ἐπείνασε, καὶ ἰδὼν συκῆν φύλλα μόνον ἔχουσαν· ἦν γὰρ καιρὸς σύκων· ἦλθε ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἐπεὶ καρπὸν οὐχ εὗρεν ἐν αὐτῇ, εἶπε· μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ ἐξηρέανθη παραχρῆμα ἡ συκῆ· συκῆ δὲν ὄζει ἡ συναγωγὴ τῶ Ἰουδαίων, ἐφ' ᾗ μὴ τὸν ἀνήκοντα καρπὸν ὁ Σωτὴρ ζητεῖ, ἐὰ μὴ μόνον τὸ σπάζειν τῶ Νόμου, ὁ τῶν ἀφίλεσθαι ἀπ' αὐτῶν, ἀργὴν παντάπασιν ἐργασάμενοι· ἐδέ τις ἔφυτο, ὅς τί τὸ ἄψυχον ξύλον ξηρὸν γένοντο, τὴν κατάραν λαβὸν, μὴ παῦσαι, μανθάνετε, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἐρῶντες Χριστὸν ἀεὶ πάντας διεργατοῦνται, μή τινα δὲ τὸ τυχὸν λυπηρὸν ἐργασάμενον, ἐνόμιζον μόνον δυνάμιν ἔχειν διεργατῆν, κτιστοποιῆν δὲ ἔ. φιλάνθρωπος δὲ ὢν ὁ Δεσπότης, οὐκ ἠθέλησεν ἐπ' ἀνθρώπῳ σῶζαι τὸ τοῦτο δύνασθαι, ἵνα τοίνυν πείσῃ τὸν ἀχάριστον δῆμον, ὅτι ἔχα δυνάμιν καὶ πρὸς πτωσίας ἀρκοῦσαν, ὡς δὲ ἀγαθὸς, ἐβέλεται, εἰς ἄψυχον, ὁ ἀναίσθητον φύσιν τὴν πτωσίαν ἐργάζεται, ἅμα δὲ καὶ ἀπόρητός τις λόγος ἐστὶ, φῶς γενόμενον σοφὸν εἰς ἡμᾶς διαφοιτήσας, ὡς φησιν ὁ Πηλουσιώτης Ἰσίδωρος, ὅτι τὸ ξύλον ὁ φῶς διαβάσεως τύπον ἐῶ, ἃ καὶ τοῖς φύλλοις εἰς σκέπην οἱ φῶς διαβάντες ἐχρήσαντο· ὅθεν καὶ κατοικεῖ φῶς Χριστὸς φιλανθρώπως, ἐπειδὴ τότε τοῦ ἐπαθε, μικὸν καρπὸν ἐσηκεῖν ἄπρον ἁμαρτίας· ὅτι δὲ ἡ ἁμαρ-

ἀμβρτία σοῦ τὴν συκῆν ἀποκάζεται, δ' ὅλων· ἔχει γὰρ τὸ γλυκάζον τῆς ἡδονῆς, τὸ κολλητικὸν τῆς ἁμβρτίας, καὶ τὸ βαχυῖον ὕστερον, καὶ θ' ἑρμύαγον δῆθ τῆς συνειδήσεως. Πλὴν τοῖς παῖδσιν ἑσταῦθα ἡ τῆς συκῆς ἰσοφία δῆθ κατανυξιν τίθηται, ὡς ὁ Γωσὴφ δῆθ τὸ τύπον φέρων Χριστοῦ· ἔστ δὲ συκῆ ψυχὴ πᾶσα πιστὸς πνδμματικῶ ἄμπελος, ἐν ᾗ σοφίας, καὶ τὴν παροῦσαν δηλαδὴ ζωὴν μὴ ἐκλείπων ὁ Κύριος ἀναπαυσιν ἐπ' αὐτὴν, ξηραίνει αὐτὴν δι' ἀσθ, καὶ εἰς τὸ αἰώνιον ἀθανάτιμον πῦρ, καὶ σήλη τις ἵσταται κατὰ ξηρασμβρίαν, θεμαίνουσα τοὺς μὴ θεφίσοντας ἐ ἀνήκοντα τῆς ἀρετῆς καρπόν. Τοῖς δὲ παγκάλω Γωσὴφ πρισβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ή. ὁ Εἱρμός.

Ἔφριξε Παίδων ἀκρῶν τὸ ὁμόφρον ψυχῆς ἀνωλον σῶμα, καὶ εἶδε τὸ τερφὲν ἐν ἀπείρω ὕλη ἀκάματον πῦρ· ἀνεζέσε δὲ ἐκβραστάσης φλογὸς, βλασφημίζων ὕμνω ἀνεμέλπετο· τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὑμᾶς μὲν τοῦτο Μαθητὰς πάντες γνώσονται, ἐὰν τὰς ἐμὰς ἐντολὰς τηρήσητε, φησὶν Ὁ Σωτὴρ τοῖς φίλοις θεὸς Πάθους μελῶν, ἀριθμεῖτε ἐν ἑαυτοῖς καὶ πᾶσι, καὶ ταπεινὰ φρονοῦντες, ἀνυμνεῖσθητε, καὶ Κύριον γινώσκοντές με ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὰξεως ἔμπαλιν ὑμῖν ἐνθυμεῖσθε ἔστω τὸ κρέττον ὁμολογοῦν· ὁ κλῆρος γὰρ ἐμὸς, τυραννὶς δὲ, γράμμ αὐθαίρετον· ὁ οὖν θεόπνευστος ἐν ὑμῖν ἔδ θέλων, τῆ ἄλλων ἔστω πάντων ἐκατόντερος, καὶ Κύριον γινώσκοντές με ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. ὁ Εἱρμός.

Ἐμεγάλυνας Χριστὲ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον· ἀφ' ἧς ὁ πλάστης ἡμῖν ὁμοιοπαθὴς ἐφάνθη σῶμα, τὸ τῆ ἡμετέρα λυτήριον ἀμπλακημάτων· ταύτῃ μακαρίζοντες πᾶσαι γενεαὶ, σὲ μεγαλύνομεν.

Γνοὺς πάντα ἐμπαθῆ ἀποσάλπει, ἐπάξιον τῆς θείας Βασιλείας γνώμω ἀναλάβωμεν ἔμφρονα, ζοῖς σοῖς Ἀποστόλοις θεόφθογγε ἡ πάντων σοφία· ἐν ᾗ δοξασθήσεσθε, λάμποντες Ἡλίου τηλαυγέστερον.

Ἀφορῶντες ἐς ἐμὲ, ἅπας Κύριε ζοῖς σαυτοῦ Μαθηταῖς, μὴ φρονεῖτε ὑψηλὰ, ἀλλὰ συναπάχθητε ζοῖς ταπεινοῖς, ἐμὸν, ὅπερ πίνω, πίτε ποτήριον, ὅτι ἐν τῆ Βασιλείᾳ τῆ Παζός ἐμοὶ συνδοξασθήσεσθε.

Ἐξαποστειλάριον λεγόμενον ἐκ ζίτε ἀρχῶς, καὶ μὴ μέλας. Τοῦτο δὲ λέγεται ἕως τῆ μεγάλη Ε'. Γ'διόμελα.

Τὸν νυμφῶνα σου βλέπων, Σωτὴρ μου, κεκοσμημένον, καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ, λάμπρυνόν μου τὸ στολὸν τῆς ψυχῆς φωτοδότα, καὶ σῶσόν με.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰσοῦμεν ἐκ. δ'. Καὶ ψαλλομεν ἐκηρ. Γ'διόμ. δ' ταρεισῶτες αὐτὰ ἐκηρεῖ Γ'διόμελα ἦχ. ά.

Ἐρήμθ ὁ Κύριος ἐκ τὸ ἱκέσιον Παίδος, ζοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῆ ὁδῷ, ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ θ' δοθήσεται ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου, καθὼς γέγραπται θεὶ αὐτό· δ' ὅτι ὧν καὶ ἡμεῖς κενοδαρμίνας δόξας συμπορευθώμεν αὐτῷ, καὶ συσταυρωθώμεν, καὶ νεκρωθώμεν δι' αὐτὸν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς, ἵνα καὶ συζήσωμεν αὐτῷ, καὶ ἀκούσωμεν βοῶντος αὐτοῦ, μὴ εἰς τὸν ὄλεγον Ἱερουσαλὴμ δῆθ τὸ παθεῖν, ἀλλὰ ἀναβαίνω ἐκ τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν, καὶ σωσαυρῶ ὑμᾶς εἰς τὸν ἄνω Ἱερουσαλὴμ, ἐν τῆ βασιλείᾳ τῆ Οὐρανῶν.

Ἦχος πλ. ά.

Θάσαντες, πιστοὶ, τὸ σωτήριον Πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸν ἄφατον αὐτοῦ μακροθυμίαν δοξάσωμεν, ὅτως τῆ αὐτοῦ διαλλαγῆ συνεγέρῃ καὶ ἡμᾶς νεκρωθέντας τῆ ἁμβρτίᾳ, ὡς ἀγαθὸς, καὶ φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν ἦχος πλ. ά.

Κύριε, ἐρχόμθ ἐκ τὸ Πάθος, τοὺς ἰδίους σπείρων Μαθητὰς ἔλεγε, κατ' ἰδίαν θαλαβὼν αὐτούς· πῶς τῶ ῥημάτων μου ἀμνημονεῖτε, ὧν πάλαι εἶπον ὑμῖν, ὅτι Πεφίτλω πάντα τὰ γεγραμμένα, ἐ μὴ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἀποκτανθῶσι; νυνὶ ὧν καιρὸς ἐφέστηκεν, ὃν εἶπον ὑμῖν, ἰδοὺ γὰρ θαδίδομαι ἀμβρτωλῶν χερσὶν ἐμπαιχθῆναι, καὶ τῶ Σταυρῶ με θεσπεσίως πήξαντες, ταφῆ θαδῶσι, βδελυγμὸν λογιοῦνται ὡς νεκρὸν· ὑμεῖς θαρσεῖτε, τετήμεκα γὰρ ἐγήγερμαι εἰς ἀναλλείψιν πιστῶν, καὶ ζωὴν αἰώνιον.

Ἀπὸ ἐκ. ἐκηρ. Γ'διόμ. ἦχ. πλ. ά.

Κύριε, θεὸς τὸ μυστήριον τὸ ἀπόῤῥητον τῆς σῆς οἰκονομίας οὐκ ἐξαρκῶσα ἡ τῆ ὁσίᾳ Ε'λισάβετ μήτηρ ἠτεῖτό σοι, θεσπεσίως Βασιλικὰς τιμὰς ζοῖς ἑαυτῆς θυρήσεσθαι τέκνοις· ἀλλ' ἀντὶ ταύτης ποτήριον θανάτου ἐπαγγέλλω πᾶσι ζοῖς φίλοις σου, ὃ ποτήριον θεὸ τούτων πᾶσι ὁ αὐτὸς ἔλεγες ἀμβρτημάτων καθαρτήριον· διὸ σοι βοῶμεν, ἡ σωτηρία τῆ ψυχῶν ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. ά. ἐκ. λεγομθ τῆς σωτήρος.

Κύριε, τὰ τελευταῖα φρονεῖν τοὺς οἰκείους παιδίων Μαθητὰς, μὴ ὁμοιῶσθαι τοὺς ἔθνεσιν, ἔλεγες, ἀς τὸ κατάρχειν τῆ ὑπερεχόντων· οὐχ οὕτω γὰρ ἔσται ὑμῖν ζοῖς ἐμοῖς Μαθηταῖς, ὅτι πλοῦτος ὅλων ὑπάρχω· ὁ θεῖτος ἐν ὑμῖν ἔστω πάντων δούλου, ὁ δὲ ἄρχων ὡς ὁ διακονῶν, ὁ θεσπριθὴς δὲ ὡς ὁ ἔλαττος· καὶ γὰρ ἐλήλυθα αὐτὸς τῶ πλουσίου Ἀδὰμ δουλεύσαι-

ποιῆσαι; καὶ λύξον δῦναι ἀντὶ πολλῶν τὴν ψυχήν μου ἀπὸ βοώντων μοι, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς ξεφυθίσης συκῆς δι' ἣν ἀκαρπίαν τὸ δικαιότιμον φοβηθέντες, ἀδελφοί, καρπὸς ἀξίους τῆς μετανοίας ἐκτελέσωμεν Χριστῷ, τῷ πιρέχοντι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νυῦ, ἦχος πλ. δ'.

Δευτέραν Εὔαν τὴν Αἰγυπτίαν ὁρῶν ὁ θράκων, διὰ ῥημάτων ἐσπούδε κολακείας ὑποκείσαι τὴν Γωσὴφ· ἀλλ' αὐτὸς καταλιπὼν τὸν χιτῶνα, ἔφυγε τὴν ἁμαρτίαν, καὶ γυμνὸς οὐκ ἠχμώτο, ὡς ὁ σφετέρισας τὰς τῆς ἀζυμακοῖς· αὐτὸ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστὲ, ἐλίπετον ἡμᾶς.

Ἴστεον δὲ, ὅτι ἡ σφσὶν Ὥρα, καὶ ἡ ἑνιάτη ὑ ἐπιχολογεῖται ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑβδομάδι.

Ἀλλὰ μόνον φάλλεται τερφάλμος. Ἡ δὲ Τετάρτη ἐπιχολογεῖται.

Ἀναγινώσκεται δὲ καὶ τὸ Τιβραδιαγγέλιον. Τῇ Β'. τῇ Γ'. καὶ τῇ Δ'. καὶ πληρῶται.

Εἰς τὸν Τερτύλλιον τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Β'.

Τεσσαρ. τῆς Πεσφτικῆς· ἦχος πλ. β'.

Ἐν ψυχῇ σωτηριμβόλῳ σφεσαγίσμοί σοι, ἐν δόμεθά σε Σωτὴρ τῷ Κόσμῳ, σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἐ μετανοούντων.

Περκίμβιον, Ψαλμὸς ρκέ. ἦχος δ'.

Ἐν τῇ ὑπερῴᾳ Κύριον τὸν αἰχμαλωσίαν.

Στίχ. Τότε ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ σῶμα ἡμῶν.

Πεσφτικῆς Ἰεζεκιήλ.

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἕκτῳ ἔτει ἐν τῷ τετάρτῳ Μηνὶ πέμπτῃ τοῦ Μηνὸς, ἐγὼ ἤμην ἐν μέσῳ τῆς αἰχμαλωσίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ· καὶ ἀνοίχθησαν οἱ Οὐρανοὶ, καὶ ἴδον ὁράσεις Θεοῦ πέμπτῃ τοῦ Μηνὸς, τοῦτο τὸ Ἕκτον τὸ πέμπτον τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Βασιλέως Ἰωακεὶμ καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰεζεκιὴλ υἱὸν Βουζεὶ, τὸν Ἱερέα ἐν γῇ Χαλδαίων ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ· καὶ ἐγένετο ἐπ' ἐμὲ χεὶρ Κυρίου, καὶ ἴδον, καὶ ἰδοὺ πνοῦμα ὀξαῖον ἤρχετο ἀπὸ Βορρᾶ, καὶ νεφέλη μεγάλη ἐν αὐτῷ, καὶ φέγγος κύκλῳ αὐτοῦ καὶ πῦρ ἐξαστράπτον· καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ὡς ὅρασις ἠλέκτρου ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς, καὶ φέγγος ἐν αὐτῷ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὡς ὁμοίωμα τεσσάρων ζώων· καὶ αὕτη ἡ ὅρασις αὐτῶν, ὁμοίωμα ἀνθρώπου ἐπ' αὐτοῖς, καὶ τέσσαρα πρόσωπα τῷ ἑνὶ, καὶ τέσσαρες πτέρυγες τῷ ἑνὶ, καὶ τὰ σκέλη αὐτῶν ὀρθὰ, καὶ πέρατοι οἱ πόδες αὐτῶν, καὶ ἀστραπὴ ὡς ἐξαστράπτων χαλκός· καὶ ἐλαφραὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν, καὶ χεὶρ ἀνθρώπου ὑποκάτωθεν τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν τῶν τεσσάρων οὐκ ἐπιστρέφοντο ἐπὶ τὰ βαδίζειν αὐτά· ἔκαστον ἀπέναντι τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἐπορεύοντο, καὶ ὁμοίωσις τῶν προσώπων αὐτῶν, πρόσωπον ἀνθρώπου, καὶ πρόσωπον λέοντος ἐκ δεξιῶν τοῖς τέσσαρσι, καὶ πρόσωπον μόσχου ἐξ ἀριστερῶν τοῖς τέσσαρσι, καὶ πρόσωπον ἀετοῦ τοῖς τέσσαρσι· καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι ἄνωθεν τοῖς τέσσαρσι· ἑκατέρῳ δύο συνεζευγμέναι πρὸς ἀλλήλας, καὶ δύο ἐπεκάλυπτον ἑπάνω τῶν σωμάτων αὐτῶν, καὶ ἑκάτερον κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπορεύετο, οὗ ἂν ἦν τὸ πνεῦμα πορεύεσθαι ἐπορεύοντο, καὶ οὐκ ἐπέστρεφον· καὶ ἐν μέσῳ τῶν ζώων ὅρασις, ὡς ἀνθράκων πυρὸς καιομένων, ὡς ὄψις λαμπάδων συστρεφομένων ἀναμέσον τῶν ζώων καὶ φέγγος τοῦ πυρός, καὶ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐξεπορεύετο ἀστραπή· καὶ ὦδον, καὶ ἰδοὺ τροχὸς ἓς ἐπὶ τῆς γῆς ἐχόμενον τῶν ζώων τῶν τέσσαρσι· καὶ τὸ ὅρασις τῶν τροχῶν, ὡς ὅρασις θαρσεῖς, καὶ ὁμοίωμα ἓν τοῖς τέσσαρσι· καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν ὡσεὶ ἂν ἦν τροχὸς ἐν τροχῷ· ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν ἐπορεύοντο· οὐκ ἐπέστρεφον ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτά, ἀλλ' οἱ νῶτοι αὐτῶν, καὶ ὕψος ὡσεὶ αὐτοῖς· καὶ ἴδον αὐτὰ, καὶ οἱ νῶτοι αὐτῶν πλήρεις ὀφθαλμῶν κυκλόθεν τοῖς τέσσαρσιν· καὶ ἐν τῷ πορεύεσθαι τὰ ζῶα, ἐπορεύοντο οἱ τροχοὶ ἐχόμενοι αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ ἐξαίρειν τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐξήρχοντο οἱ τροχοὶ· οὗ ἂν ἦ πνεῦμα ἐκεῖ ὡσεὶ τὸ πνεῦμα τοῦ πορεύεσθαι, ἐπορεύοντο οἱ τροχοὶ καὶ ἐξήρχοντο συὼ αὐτοῖς, διότι πνεῦμα ζωῆς ἐν τοῖς τροχοῖς.

Περκίμβιον. Ψαλμὸς ρκς'. ἦχος β'.

Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην.

Στίχ. Ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Β'. Ἐπαίρας μὴ τὸν Περκιμβικὸν Ψαλμὸν ἡ συνήθως ἐπιχολο. τῷ. Πρὸς Κύριον· Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα· ἰδιόμελον στίχ. ι. Καὶ ψαλλομεν τὰ Ἰδιόμελα τῆς ἡμέρας, ἅπερ ἔπομεν τὸ πρωΐ, δευτερεύοντες τὰ δ'. Τὰ δὲ δύο πρὸς μίαν. Δόξα. Καὶ νυῦ, τὸν πλ. δ'. Δευτέρων Εὔαν. Εἰσοδικὸν. Φῶς ἱλαρὸν. Ἐπαίρας Περκίμ. Ψαλμὸς ρκζ'. ἦχος πλ. β'.

Ἐὐλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, ὁ ποιήσας τὸν.

Στίχ. Μακάριοι πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον.

Τῆς ὀξόδου τὸ Ἀναγνωσμα.

Ταῦτα τὰ ὀνόματα τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ τῶν εἰσπορευομένων εἰς Αἴγυπτον ἅμα Ἰακὼβ τῷ πατρὶ αὐτῶν, ἕκαστος σὺν οἰκείοις αὐτῶν εἰσῆλθοσαν· Ῥουβὶν, Συμεὼν, Λευὶ, Ἰούδας, Ἰσσάχαρ, Ζαβουλὼν, Βενιαμὶν, Δὰν, καὶ Νεφθαλὶ, Γὰδ, καὶ Ἀσὴρ· Ἰωσὴφ δὲ ἦν ἐν Αἰγύπτῳ· ἦσαν δὲ πᾶσαι ψυχαὶ τοῦ Ἰακὼβ, πέντε καὶ ἑβδομήκοντα· ἐτελεύτησε δὲ Ἰωσὴφ, καὶ πάντες οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ γενεὰ ἐκείνη· οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ηὐξήνθησαν, καὶ ἐπληθύνθησαν, καὶ χωνεῖοι ἐγένοντο, καὶ κατίσχυον σφόδρα σφόδρα· ἐπλήθυνε δὲ

δὲ ἡ γῆ αὐτὸς· καὶ ἔτεκε δὲ βασιλεὺς ἕτερος ἐπ' Αἰγύπτου, ὃς οὐκ ᾔδει τὸ Γωσήφ· εἶπε δὲ τῷ ἔθνει αὐτοῦ· ἰδοὺ τὸ γένος τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ μέγα πλῆθος, καὶ ἰσχύι ὑμᾶς· δεῦτε οὖν κατασοφισώμεθα αὐτούς, μήποτε πληθυνθῇ, καὶ ἐὰν συμβῇ ἡμῖν πόλεμος, προστεθήσονται καὶ οὗτοι πρὸς τοὺς ὑπεναντίους, καὶ ἐκπολεμήσαντες ἡμᾶς ἐξελεύσονται ἐκ τῆς γῆς· καὶ ἐπέστησεν αὐτοῖς ἐπισάτας τοῦ ἔργων, ἵνα κακώσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ἔργοις· καὶ ᾠκοδόμησαν πόλεις ὀχυρὰς τῷ Φαραώ, τήν τε Πιθὼ, καὶ Ῥαμεσῆ, καὶ Ὼν, ἥ ἐστιν Ἡλιούπολις· καθότι δὲ αὐτοὺς ἐταπείνουν τοσοῦτον πλείους ἐγίνοντο, καὶ ἴσχυεν σφόδρα σφόδρα· καὶ ἐβδελύσσοντο οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ κατεδυνάστευον οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ βίᾳ, καὶ κατεδυνάστευον αὐτῶν τὸν ζωὸν ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς σκληροῖς, τῷ πηλῷ, καὶ τῇ πλινθείᾳ, καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις τοῖς ἐν τοῖς πεδίοις, ὧν πάντα τὰ ἔργα, ὧν κατεδυνάστευον αὐτοὺς μετὰ βίας· Καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων ταῖς μαίαις τῶν Ἑβραίων, τῇ μιᾷ αὐτῶν ὄνομα, Σεπφώρα, καὶ τὸ ὄνομα τῆς δευτέρας, Φουά, καὶ εἶπεν· ὅταν μαιεύσθαι τὰς Ἑβραίας, καὶ ὦσι πρὸς τὸν τόκον, ἐὰν μὲν ἄρσεν ᾖ, ἀποκτείνατε αὐτό· ἐὰν δὲ θῆλυ, ζωπυιεῖτε αὐτό· ἐφοβήθησαν δὲ αἱ μαῖαι τὸν Θεὸν, καὶ οὐκ ἐποίησαν καθότι συνέταξεν αὐταῖς ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου· καὶ ἐζωογόνουν τὰ ἄρσενα· ἐκάλεσε δὲ ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου τὰς μαίας· καὶ εἶπεν αὐταῖς· τί ὅτι ἐποιήσατε τὸ πρᾶγμα τοῦτο, καὶ ἐζωογονεῖτε τὰ ἄρσενα; εἶπαν δὲ αἱ μαῖαι τῷ Φαραὼ, οὐχ ὡς γυναῖκες Αἰγύπτου, αἱ Ἑβραῖαι· τίκτουσι γὰρ πρὶν ἢ εἰσελθεῖν πρὸς αὐτὰς τὰς μαίας, καὶ τίκτουσι· καὶ δὲ ἐποίει ὁ Θεὸς ταῖς μαίαις· καὶ ἐπληθύνετο ὁ λαὸς, καὶ ἴσχυε σφόδρα.

Περικείμενον. Ψαλμὸς ρκή. ἦχος πλ. δ'.

Εὐλογήσαιμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Πλεονάκις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός.

Ἰὼβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΑΝθρωπός τις ἦν ἐν χώρᾳ τῇ Αὐσίτιδι, ᾧ ὄνομα Ἰώβ· καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀληθινὸς, ἄμεμπτος, δίκαιος, θεοσεβὴς, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος· ἐγέννησε δὲ αὐτῷ υἱοὺς ἑπτὰ, καὶ θυγατέρας τρεῖς· καὶ ἦν τὰ κτήνη αὐτοῦ πρόβατα ἑπτακισχίλια, κάμηλοι τρισχίλιαι· ζεύγη βοῶν πεντακόσια, θήλειαι ὄνοι νομάδες πεντακόσιαι, καὶ ὑπηρεσία πολλὴ σφόδρα, καὶ ἔργα μεγάλα ἦν αὐτῷ ὑπὲρ τῆς γῆς, καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δίκαιος τῇ ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν. συμπορεύοντο δὲ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους, ἐποίουν πότον καθ' ἡμέραν ἑκάστην ἡμέραν, συμπαραλαμβάνοντες ἅμα καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς αὐτῶν, ἐδίων καὶ ἔπινον μετ' αὐτῶν· καὶ ὡς ἂν σωστολάθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ πότου, ἀπέστελλεν Ἰὼβ καὶ ἐκαθάριζεν αὐτούς ἀνίστατο τὸ πρωΐ, καὶ προσέφερεν ὁλοκαυτώματα κατὰ ἀριθμὸν αὐτῶν, καὶ μόσχον ἕνα περὶ ἁμαρτίας περὶ τῆς ψυχῶν αὐτῶν· ἔλεγε γὰρ Ἰὼβ, μή ποτε οἱ υἱοί μου ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν κακὰ ἐνεθύμησαν πρὸς Θεόν· οὕτως ἔν ἐποίει Ἰὼβ πάσας τὰς ἡμέρας. Καὶ ἐγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, καὶ ἰδοὺ ἦλθον οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Διάβολος ἦλθε μετ' αὐτῶν· καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· πόθεν διαγέγονας; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Διάβολος τῷ Κυρίῳ, εἶπε· περιελθὼν τὴν γῆν καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανὸν πάρειμι· καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος· προσέσχες τῇ διανοίᾳ σου κατὰ τοῦ παιδός μου Ἰὼβ; ὅτι οὐκ ἔστιν κατ' αὐτὸν ὅλως τῆς γῆς· ἄνθρωπος ἄμεμπτος, ἀληθινὸς, θεοσεβὴς, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος; ἀποκρίθη δὲ ὁ Διάβολος, καὶ εἶπεν ἐναντίον τοῦ Κυρίου· μὴ δωρεὰν Ἰὼβ σέβεται τὸν Κύριον; οὐ σὺ περιέφραξας τὰ ἔξω αὐτοῦ, καὶ τὰ ἴσα τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔξω πάντων τῶν ὄντων αὐτοῦ κύκλῳ; τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ εὐλόγησας; καὶ τὰ κτήνη αὐτοῦ πολλὰ ἐποίησας ὅλῃ τῆς γῆς; ἀλλὰ ἀπόστειλον τὴν χεῖρά σου, καὶ ἅψαι πάντων ὧν ἔχει· ἢ μὴν εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει τότε εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· ἰδοὺ πάντα ὅσα ἔστιν αὐτῷ, δίδωμι ἐν τῇ χειρί σου, ἀλλὰ αὐτοῦ μὴ ἅψῃ, καὶ ἐξῆλθεν ὁ Διάβολος ἀπὸ τοῦ Κυρίου.

Εἶτα τὸ, Καταξιωθήτω· καὶ μετὰ τοῦτο, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ Ματθαίου. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καθημένου τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Περιεστηκυίας ὡς συνήθως.

Οὔπω ὀφείλει γίνεσθαι καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Γ'. καὶ τῇ μεγάλῃ Δ'.

Ἐξόμολογ δὲ καὶ ξεροφαγίαν ἐν τῇ τραπέζῃ ἄχρι τῆς Πομπῆς.

Τῇ αὐτῇ μεγάλῃ Β'. Ἐαυτῆς, ὡς τὸ Ἀπόστολον Τὸ Τελούδιον τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης. Ὠδὴ β'. ἦχος πλ. δ'. Πέπτωκε Οὐρανὸς.

Ὁ Εἱρμός.

ΠΡόσχες Οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστὸν, τὸν ἐκ Παρθένου σαρκὶ ὑπερδημήσαντα.

ΣΥνέλθωμεν τῷ Χριστῷ πρὸς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, μυσικῶς μὲν τῷ Ἀποστόλων συναυλιζόμενοι αὐτῷ.

ΕΝύπνιον ταπεινή μου παρδία, τίς ἡ τῶν μύλων Παιγνιώτης, ἵνα φορέσῃ Χριστὸς, καὶ τῶν λοιπῶν.

Ἐτοί-

τώτων πάντων, τὴν ἀχλυσμιδίαν καὶ τὰ πάντα Θεοῦ.

Ἔρχεται ὁ πάντων Κεντὴς ἀχθέωας εἰς κέρσιν, ὁ δὴ τῇ Θεήνῃ τῇ Χιμαιρίμῃ ἐφεσβάσας, ὡς ὑπ' ἀθλιωτῶν ἀθροιζέωας Πλάστῳ, πάντα τὰ παθόντ', ἵνα σωθῇ ὁ Ἀδάμ.

Ἦγιεν τὸ Πάσχα ἡμῖν τὸ μέγα, καὶ Θεῖον, μᾶλλον καὶ καὶ Χριστὸς ἀναστάσιμον ἡμέρας, τὴν τῆ Παθοῦς προσκυνέφων ἡμέραν, ὅν ἡ τοῦ Παθοῦς θύμα προσάγεται.

Παρὰ τοῦ Σταυροῦ σε, Σωτῆρ, ἐστῶσα ἡ Μήτηρ, καὶ τὴν ἀδικίαν σε σφαγὴν καθορῶσα, ἐβόα, οἴμοι τέκνον ἐμόν, τὸ ἀδύξον φέγγος ἀθρόμενον πᾶσιν, Ἡλιε, τῆς Δίξης τὸ φῶς.

Δόξα.

Ὦ Μονὰς ἁγία, Τειὰς ἡ μία Θεότης, καὶ Τειὰς μονὰς ὁ Θεὸς, τελειοπόστατε φύσις, ἡ ὁμότιμος, καὶ ἀμέριστος δόξα, ξύσαι τῇ κυδιόωσαν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Δέχῃ τὴν Μητέρα τὴν σὴν, Χριστὲ, ἐς φρισβόαν, ἵνα ταῖς ἱκασίαις αὐτῆς, ἀφλωδέσης τὸν Κόσμον, καὶ κρατιώσης τῆς Βασιλείας τὸ σπάσμα, καὶ τὰς Ἐκκλησίας σε συναλῆς εἰς ἓν.

Τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ Γ. εἰς τὸν Ὀρθρον τὸ Ἀλληλούϊα εἰς ἦχον πλ. δ'. καὶ τὸ Τροπ. ὁμ γ'. Ἐδὴ ὁ Νυμφίος ἔρχεται. Η' σειρὰς στιχολογία. Εἰς τὴν Θεοτόκον στιχολογίαν κάθισ. ἦχ. δ'. Ο' ὐμνοδός.

Τὸν Νυμφίον, ἀδελφοὶ, ἀγαπήσωμεν, τὰς λαμπάδας ἐαυτῶν ἐξαστίσωμεν, ἐν ἀρεταῖς ἐκλάμποντες, καὶ πίστει ὀρθῇ, ἵνα ὡς αἱ φρόνιμοι τὸν Κύριον ὑπαντήσει, ἕτοιμοι εἰσέλθωμεν σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους· ὁ γὰρ νυμφίος δόξαν, ὡς Θεὸς, πᾶσι περίχει τὸν ἀφθαρτον κέφανον.

Δόξα. Καὶ νυῦ. πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν κάθισ. ἦχ. δ'.

Κατανάλωσόν Ἰωσήφ.

Βουλευτήριον, Σωτῆρ, ἀθεμιτίας κατὰ σοῦ ἱερεῖς, καὶ Γερμιατεῖς φθόνῳ ἀθροίσαντες ἀνοσίας, εἰς φρονοσίαν ἐκίνησαν τὸν Ἰούδαν· ὃν ὅτε ἀναιδὴς ἐξεπορδίσθη, ἐλάλει κατὰ σοῦ ἔοις ἀθεμίτοις λαοῖς, τί μοι, φησὶ, παρέχετε, κἀγὼ ὑμῖν αὐτὸν ἀθροδόσω εἰς χεῖρας ὑμῶν; τῆς κατακρίσεως τούτε ῥύσαι, Κύριε, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νυῦ. τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν γ'. στιχολο. κάθισ. ἦχ. πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Ο' Ἰούδας τῇ γνώμῃ φυλαρχυρεῖ καὶ τῇ διαστάλει ὁ δυσμενὴς κινεῖται, βουλεύεται, μελετᾷ τὴν ἀθρόδοσιν τοῦ φωτὸς, σκιπᾶσαι, τὸ σκότος ἀγερμένον, συμφωνεῖ τὴν ἀρχιερεῦσιν, πολλοῦ τὸν ἀτίμητον· ὕστερ ἐ ἀγόρευε, ἀμοιβὴν ἄπατος ἴσθαι, ἕλεγκτα ὁ ἄθλιος, καὶ ἐπόδυνον ἔσεσθαι· τῆς αὐτοῦ ἡμῶν λύτρωσιν μεσίτου, Χριστὲ ὁ Θεὸς, τῇ πᾶσι κόσμοις ἄφιστον ἀμνεμόνου· ζοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὸ σέβασμον ὑμνοῦμέν σε,

Δόξα. Καὶ νυῦ, τὸ αὐτό. Εἶτα τὸ Εὐαγγέλιον· Ο' Ποιμήσοτος. Στιχαρὰ μικρὰ, ἦχ. τὸ Κοινωνικόν, ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὴν ὥραν, ψυχὴ, τὴν τέλος ἐστοίσασα, καὶ τὴν ἐκκοπὴν τῆς συκῆς ἀκαλιάσασα, τὸ δηδὲν σοι τάλαντον φιλοπόνως ἔργασαι ταλαιπωρε, χρηματίσασα, καὶ κεκλεῖσται, μὴ μάταιμαι ἔξω τῶ νυμφῶνος Χριστοῦ.

Ο' Οἶκος.

Τί ῥαθυμεῖς ἀθλία ψυχή μου; τί φαντάζῃ ἀκαίρους μελέμας ἀφελής; τί ἀρολὲς ἐφεῖς τὰ ῥέοντα; ἰδοὺ τὰ ὧρα ἔρχεται ἀπαρτὶ, καὶ χωρὶς ἐδιαι μέλλομεν ἦν ἐνταῦθα· ἴως καιρὸν πανπειθῆν ἀνάπνυον· κεκλεῖσται· ἡμέρα σοι, Σωτῆρ μου, μὴ σκοτίσῃς με, ὥσπερ τὴν ἄκαρπον συκῆν, ἀλλ' ὡς ἐλεήμονα Χριστὲ, καταμετάρησον φόβῳ κραυγάζουσαν· Μὴ μάταιμαι ἔξω τῶ νυμφῶνος Χριστοῦ.

Τὸ Σταυροθεότοκον ἦχ.

Τέρπη μαῖση παρθένε· δίκης φέρει.

Νικᾶν φερούσα ἀδικεῖσι δεσπότου.

Τὴν ἁγίαν, καὶ μεγάλην Τεῖρην τῆς ἦν δίκης παρθένων Παραβολὴς μαθὰν ποιήσατε, δίδη τὰς τοιαύτας Παραβολὰς ἀναβαίνων εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Κύριος, καὶ δὴ τὸ Πάσχα ἐρχόμενον τοῖς ἰδίοις Μαθηταῖς ἔλεγεν· εἰσὶ δὴ ἀς καὶ θεὸς Ἰσδαίοις ἀπέτυπτε· τῶν γαμῶν τῆ δίκης παρθένων Παραβολὴ εἰς ἐλεημοσύνην θεζέρπων ἔρπουσι, ὁμῶς διδάσκων καὶ θεὸ τὸ τέλος, ἄπαστας ἑτοίμως ἦν· ἐπεσὴ ὁ θεὸς παρθενίας πολλὰ διέχει αὐτοῖς, καὶ θεὶ ἐνέχον· πολλὰ δὲ καὶ τῶν δόξαν ἡ παρθενία ἴχε, μέγα ὁ δεῖν ὡς ἀλπὸς· ἵνα μὴ τις τῦτο τὸ ἔργον κεῖρδεῖν ἀμελῇ τῆ ἄλλων, δι' μέλιτος τῆς ἐλεημοσύνης, δι' ἧς ἡ λαμπὰς τῆς παρθενίας φαιδρύνεται· αἰτάγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τῶν Παραβολῶν ταύτων· ἐ τὰς μὲν πέντε φρονίμους ἀναφορεῖν, ὡς μὴ τῆς παρθενίας, ἐ πολὺ, καὶ ἀκέλλει τὸ τῆς ἐλεημοσύνης ἔλαιον φορβελλοφόρους· τὰς δὲ πέντε μωρὰς, ὡς ἐ αὐτὰς παρθενίαν μὲν ἐχούσας, ὑμὴν καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἀνάλογον· δῆ τῦτο τὸ μωρὰ, ὅτι τὸ μάγιστον καταθέσασαι, τὸ ἐλάττον ὠμέλησαν· καὶ ὑδὲν τῆ μογοῦν ὀκέρεσιν, ὅτι σκεύαι μὲν σωμένται, αὗται δὲ χρημάτων κτῆσησαι· τῆς δὲ νυκτὸς τῦ παιρὸν ὅτε δέρεγκόσης, ἐνύσταξαν πᾶσαι αἱ παρθένοι, τυπτύσι ἀπέθα-

γον· ὕστερον δὲ ὁ Σαὶτᾶν λέγεται, καὶ κατεδιώκειν αὐτὸν, κραυγὴ ἀπὲ μέσης νυκτὸς ἐφύετο. Ἐ αἱ μὲν ἐκκλησίαι τὸ ἔλαιον προβαλλόμεναι, τῶν δυεῖν ἀναπαυσάντων, συνεπλήσθη τῷ Νυμφίῳ, αἱ δὲ μωραὶ μὲν ἀρκεῖν τὸ ἔλαιον ἔχειν, μὴ τὸν ὕστερον ἐζητεῖν αὐτό· ἀλλ' αἱ φρόνιμοι βυκλόμεναι μὴ δῦναι, μὴ σωπήσωμεν δὲ, περὶν ἀσελθεῖν, ἀπεκλεισθῆναι λέγουσαι· μήποτε οὖν ἀρκέσῃ ἡμῖν, καὶ ὑμῖν, πορευθεῖσι πρὸς τοὺς πολεῖτας, ταύτῃ τὰς πένητας, καὶ ἀγορέσασθαι, ἀλλ' οὐκ ὀλοὸν· μὴ δὲ τὸν Σαὶτᾶν, τοῦτο γὰ δύνατον· ὁ δὲ Ἐ δεῖ τῇ πανσόφῳ, Ἐ τῇ Λαζάρῳ δείκνυσι ὁ Ἀβραάμ, λέγων· ἀλλ' αἱ μωραὶ φρονήσουσι αὐθήτως, ὅταν βοάσῃ, τὰς πύλας ἀφράσουσαι. Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν· αὐτὸς δὲ ὁ Κύριὸς σὶ ἀπὸ τὴν φρικτὴν ἐκείνω ἀπόφασιν δίδωσιν. ἀπίλθετε, εἰπὼν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς· πῶς γὰ ἂν ἴδηται τὸν Νυμφίον, μὴ φρόνιμα ἔχουσι τὴν ἐλεημοσύνῳ αὐτήν; ἆρ' οὖν τῶν ὕστερον ἡ Παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων ἐνταῦθα κεῖται τοῖς θεοφόροις Παῖσὶν ὑπόχθη, παγδόκοις, ἡμᾶς ἀεὶ ὀρχηστρεύειν, καὶ ἑτοίμους ἔχ θεὸς τὴν ὑπάντησιν τῇ ἀληθινῇ Νυμφίῳ ἀρ' ὧν ἀγαθῶν ἐφεζόμεν, καὶ μᾶλλον τῆς ἐλεημοσύνης, ὅτι ἄδηλος ἡ ἡμέρα, καὶ ὥρα τὸ τέλος· ὥσπερ Ἐ ἀρ. τὸ Ἰωσὴφ σωφρόσυνος ἀντικοιδεῖα, καὶ ἀρ' τῆς Συκῆς καρπὸν πνέυματικὸν προβάλλειται· ὁ γὰ ἔργον ἦν Ἐ μόγιστον ἴσως ἀν ἐργαζόμενον, τῶν δὲ ἄλλων κατιφρονῶν, καὶ μᾶλλον τῆς ἐλεημοσύνης, ἂν ἀσήρχθαι σὼ Χριςῷ εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάπαυσιν, ἀλλ' ὑποσῴθη κᾆηχρημένος· ἐδὲν γὰ ἀνιαρώτερον, καὶ αἰρωμένης ἀνάπλεων παρθενίας πῖνωμένης χρεμάτων. Ἀλλ' ὦ Νυμφίε Χριςὲ, μὴ τῶν φρονίμως ἡμᾶς σωκεκὸσμημενον παρθένων, καὶ τῇ σκλοκτῇ σε σώπτυχον ποίωμεν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀ μήν.

Καὶ δ' Θὸς πρ' Τριῳδ. Οὐ ἡ ἀκεστιχὶς. Τρίπτε. Ὠδὴ ἡ. ἦχος β'. ὁ Εἱρμός.

Τῶ κυρίε Κόσμῳ.

ΤΩ δόγματι τῇ τυραννικῇ οἱ ὅσοι ζῶες Παῖδες μὴ πειθόντες, ἐν τῇ καμίνῳ βλητθέντες Θεὸν ὁμολόγων, ψάλλοντες, ἐυλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

ΡΑθυμίαν ἀποθέσ ἡμῖν βαλλώμεθα, Ἐ φαιδρὰς ταῖς λαμπάσι τῇ ἀθανάτῳ Νυμφίῳ Χριςῷ ὑμνοις συναντήσωμεν· ἐυλογεῖτε βοαθέντες τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

ΙΚανώθη τὸ κοινωνικὸν ψυχῆς ἡμῖν ἔλαιον ἐν ἀγρίοις, ὅπως ἐπιθλιμ μὴ ὄντες ἡμεῖν ἐμπορείας ψάλλωμεν· ἐυλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

ΤΟ πάλαιον ὅσοι θεῷ ἐδίξαθε ἰσοθύμιαμον χάριτ, ὑδατοκρίας τῇ ὄντος Χριςῷ αὐξήσατε ψάλλοντες, ὑλόγειτε τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

Ἐχατον πάλιν οἱ δύο Χορεῖ τὸν Εἱρμόν.

Κατάβασία. Ὠδὴ ἡ'. ὁ Εἱρμὸς.

ΗΤὸν ἀχώρητον· Θεὸν ἐν μήτρᾳ χωρήσασα, καὶ μήτερ τῇ Κόσμῳ κυήσασα, σὲ ὑμνῶμεν παναγία Παρθένε.

ΤΟῖς Μαθηταῖς ὁ ἀγαθὸς χηγορῶν ἔφησας· ἢ γὰ ὥρα ἦξη ὁ Κύριὸς, ἀγρεύετε, ἀσεδίκαι ἐκάστῳ.

ΕΝ τῇ ὑλύτῃ σε φρικτῇ Παρουσίᾳ, Διδάσκαλε, ἀδιόπτως προβάτοις με συάπτεχον, τῶν παισμάτων παριδὼν με τὰ πλήθη.

Τὸ Ἐξαποστειλάριον ἐκ ζῶης.

ΤΟὺ νυμφῶνα σε βλέπω, Σωτῆρ μὲ κακοσμημένον, καὶ ἐνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα ἐσέλθω ἐν αὐτῷ· λάμπρυνόν με τῶν στολὼ τῆς ψυχῆς, φωτοδότα, καὶ σώσον με.

Εἰς τὰς Αἴνους ἰστῶμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν στιχ. Γ'δόμ. δύο, τὸν α'. καὶ τὸν δ'δοξον.

Δόξα τῆς ἁγίας· ἦχος α'.

ΕΝ ταῖς λαμπαδηφορίαις τῇ Ἀγίων σε πᾶς ἐσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος· ἐαν γὰ πολυπλάσιον συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτὼν με ἐλέγχει, ὃν οὐκ ἔστ τῷ γάμῳ, καὶ δίσμιο. ἐκβάλλομαι ὑπὸ τῇ Ἀγγέλων· κραδέιεσον, Κύριε, τὸν ῥύπον τῆς ψυχῆς μὲ, καὶ σῶσόν με ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος β'.

ΟΤῇ ψυχῇς ῥαθυμίᾳ τυφλῖχας, ὁ νύκτωρ, Νυμφὶε Χριςὲ, ἐνοχλεῖσθαι λαμπάδα τῶν σὲ ἀρετῶν, καὶ νεάνισιν ὁμοιοδίῳ μωραῖς, ἐν καιρῷ τῆς ἐρημασίας ῥεμβόμενον. Ἐ τὰ ἀπάγκαλα τῇ οἰκτιρμῶ σε μὴ κλείσῃς μου, Δέσποτα· ἀλλ' ἐκπετάσας μὴ τὸν ζοφερὸν ὕπνον ὀξυπέρσησον· καὶ ταῖς φρονίμοις συνεπέγαγε παρθένοις εἰς νυμφῶνα τὸν σὸν, ὅπου ἦχος κραυγὴς ἑορταζόντων, Ἐ βίωντων ἀπαύστως, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν· ἦχος ε'.

ΤΟῦ κρύψαντος τὸ πάλαιον τῶν κρυπτόκλειστον ἀκάθαστα ψυχὴ, μὴ κρύπτε χόρον Θεῖ, κατάγλυκα τὰ Θαυμάσια ὑπὲ· ἵνα πλουσίως τὸ χάρισμα, ἐσόλωθης εἰς τῶν χαρῶν τῦ Κυρίου.

Εἰς τὸν Στίχον, ψάλλομεν στιχηρὰ Γ'δόμ. ταῦτα· Λέγομεν δὲ καὶ τὰς συνήθους στίχους, ἦχος πλ. β'.

ΔΕῦτε πιστοὶ, ὑπερπλησθῶμεν θεωθύμους τῇ Διακόνῳ· νήμα γὰ τοῖς δίδωκε τοῖς πλέουσι, καὶ ἀναλόγως ἕκαστος πολυπλασιάσωμεν τὸ τῆς χάριτος τάλαντον· ὁ μὲν σοφίαν κομιάσας δι' ἔργων ἀγαθῶν· ὁ δὲ λειτουργίαν λαμπρύνων ὑπαπλεύσας· κοινωνήσας δὲ τῇ λόγῳ πιστὸς τῷ ἀμωίτῳ, Ἐ σπερπλέξας τὸν πλοῦτον πίστιν ἄλλος·

λος· ἵνα γὸ τὸ δίκαιον πολυπλασιασθῶμεν· καὶ ὡς εἰκονόμοι πρὸ τῆς χάριτος πλατυπῆς χαρᾶς ἀξιωσῶμεν· αὐτὸς ἡμᾶς καταξίωσον Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ μετ' ἀγγελικῶν δυνάμεων, καὶ καθίσῃς ἐπὶ θρόνου, Ἰησοῦ, δίκαιε κρίσεως, μή με, ποιμὴν ἀγαθὲ, βδελυκτὸν κρίσεως· ὀφθῆναι γὸ εἶδας, διεγραμμένα δὲ εἰσὶν αἱ ἀνομίαι, μὴ ὢν ἑρίφοις με τὸν τεχνικὸν τῇ ἁμαρτίᾳ συναπολέσῃς, ἀλλὰ ζῶις ἐκ δεξιῶν συναριθμήσας προβάτοις, σῶσόν με ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ Νυμφίος, ὁ κάλλει ὡραῖος ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς πρὸς ἑσπερινὴν πανδαισίαν τῷ νυμφῶνός σου, τλῶ δυσκαθαίρετά μου μορφλῶ τῷ παιδεμάτων ἀπαμφίασον τῇ μεθέξει τῷ παθημάτων σου, καὶ στολλὶν δόξης κοσμήσας, τῆς σῆς ὡραιότητος βλαυτυμένα φαιδρὸν ἀνάδειξον τῆς βασιλείας σου, ὡς ἐλεήμων.

Δόξα. Καὶ νυῦ· ἦχος βαρύς.

Ἰδού σοι τὸ πάλαιζον ὁ διαπότης ἐμπεσόν, ψυχή μου, φόβῳ δίκαιε τὸ χάρισμα· δίκαιος τῷ διδασκάλῳ, βδέλυγμα πλωκῶς, καὶ κτῆσαι φίλον τὸν Κύριον· ἵνα σῆς σὺν δικαίων αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ ἐν δόξῃ, καὶ ἀκούσῃς μακαρίας φωνῆς· ἄσελθε δοῦλε εἰς τλὼ χαρὰν τῶ Κυρίου σου· αὐτὸς ἀξίωσόν με, Σωτὴρ, τὸν πλανηθέντα βδὲ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία, ὡς συνήθως.

Αἱ ἄνω μῦ τῆς συνήθους τάξεως. καὶ τῆς ἀναγνώσεως τὸ πρὸς Φιλιππησίους. Εἰς τλὼ ζητητὸν ζοτὰν, τῆς προφητείας, ἦχος α.

Τοῖς ἀμέτρως πταίσασι πλησίον συγχώρησον, Σωτὴρ, ἀξίωσον ἡμᾶς ἀκατακρίτως προσκυνῆσαί σου τλὼ ἁγίαν ἀνάστασιν· προσβάσεις τῆς ἀρχάντου σου Μητρὸς, μόνε πολυέλεε.

Προκείμενον Ψαλμὸς ρκθ'. ἦχος πλ. β'.

Ὅτι ὑμνῶ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεός σου.

Στίχ. Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι Κύριε.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐν τῷ πορεύεσθαι τὰ ζῶα, ἐπορεύοντο οἱ τροχοὶ, καὶ ἐν τῷ ἑστάναι αὐτὰ, ἱστήκεσαν, καὶ ἐν τῷ ἐξαίρειν αὐτὰ ἀπὸ τῆς γῆς, ἐξήροντο σὺν αὐτοῖς, ὅτι πνεῦμα ζωῆς ἦν ἐν τοῖς τροχοῖς· καὶ ὁμοίωμα ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν τῶν ζώων, ὡσεὶ στερέωμα ὡς ὅρασις κρυστάλλου, ἐκπεπαμένον· ὑπὸ τῶν πτερύγων αὐτῶν ὑπὲνωθεν, καὶ ὑπεκάτωθεν τῷ στερεώματος αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκπεπαμέναι, πτερυσόμεναι ἑτέρα τῇ ἑτέρᾳ, ἑκάστῳ δύο ἐσκεπάλυπτον τὰ σώματα αὐτῶν· καὶ ἦκουον τλὼ φωνλὼ τῶν πτερύγων αὐτῶν ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτὰ, ὡς φωνὴν ὕδατος πολλοῦ· καὶ ἐν τῷ ἑστάναι αὐτὰ, κατέπαυον αἱ πτέρυγες αὐτῶν· καὶ ἰδοὺ φωνὴ ὑπερέκειτο τῷ στερεώματος τῷ ὄντος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν, ὡς ὅρασις λίθου σαπφείρου, ὁμοίωμα θρόνου ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐπὶ τῷ ὁμοιώματος τῷ θρόνου ὁμοίωμα ὡς εἶδος ἀνθρώπου ἄνωθεν· καὶ ἴδον, ὡς ὅψις ἠλέκτρου ἀπὸ ὁράσεως ὀσφύος ἕως ἐπάνω, καὶ ἀπὸ ὁράσεως ὀσφύος, καὶ ἕως κάτω ἴδον ὅρασιν πυρὸς, καὶ τὸ φέγγος αὐτῷ κύκλῳ, ὡς ὅρασις τόξου, ὅταν ᾖ ἐν τῇ νεφέλῃ ἐν ἡμέραις ὑετοῦ, οὕτως ἡ στάσις τοῦ φέγγους κύκλωθεν· αὕτη ἡ ὅρασις ὁμοιώματος δόξης Κυρίου.

Προκείμενον Ψαλμὸς ρλ'. ἦχος δ'.

Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Στίχ. Κύριε οὐχ ὑψώθη ἡ καρδία μου.

Τῇ αὐτῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ τρίτῃ ἑσπέρας ὡς τὸ λυχνικὸν, ἡ συνήθως τροπάριον. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἑστῶμεν στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἰδιόμελα τροπ. ἄπερ ἀποτομὴ τὸ ψαλτικόν.

Δόξα. Καὶ νυῦ· τὸν βαρύν.

Εἴσοδος μῦ τοῦ Εὐαγγελίου. Φῶς ἱλαρὸν, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Ἑσπέρας Προκείμενον Ψαλμὸς ρλά.

Ἦχος πλ. β'. Ἀνάπαυσιν Κύριε ὡς τλὼ ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτός σου.

Στίχ. Μνήσθητι Κύριε τοῦ Δαβὶδ, καὶ πάσης τῆς πραότητος.

Τῆς ὁδοῦ τὸ ἀνάγνωσμα.

Κατέβη ἡ θυγάτηρ Φαραὼ λούσασθαι ἐπὶ τὸν ποταμόν· καὶ αἱ παρθένοι αὐτῆς παρεπορεύοντο ἐπὶ τὸ ποταμόν· καὶ ἰδοῦσα τὴν θίβιν ἐν τῇ ἕλει, ἀπέστειλεν τλὼ παρθένον αὐτῆς, καὶ ἔλαβε αὐτλὼ· ἀνοίξασα δὲ, ὁρᾷ παιδίον κλαῖον ἐν τῇ θίβῃ· καὶ ἐφείσατο αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Φαραὼ, καὶ εἶπε· ἀπὸ τῶν παιδίων τῶν Ἑβραίων τοῦτο· καὶ εἶπεν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ τῇ θυγατρὶ Φαραώ· θέλεις καλέσω σοι γυναῖκα τροφεύσασαν ἐκ τῶν Ἑβραίων, καὶ θηλάσει σοι τὸ παιδίον; ἡ δὲ εἶπεν ἡ θυγάτηρ Φαραὼ· πορεύου· ἐλθοῦσα δὲ ἡ νεᾶνις, ἐκάλεσε τλὼ μητέρα τοῦ παιδίου· εἶπε δὲ πρὸς αὐτλὼ ἡ θυγάτηρ Φαραώ· δέχου τὸ παιδίον τοῦτο, καὶ θήλασόν μοι αὐτὸ· ἐγὼ δὲ δώσω σοι τὸν μισθόν· ἔλαβε δὲ ἡ γυνὴ τὸ παιδίον, καὶ ἐθήλαζε αὐτό· ἀδρυνθέντος δὲ τοῦ παιδίου, εἰσήγαγε αὐτὸ πρὸς τλὼ θυγατέρα Φαραώ. Καὶ ἐγένετο αὐτῇ εἰς υἱόν· ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Μωϋσῆν, λέγουσα, ὅτι ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτὸν ἀνειλόμην.

Προκείμενον Ψαλμὸς ρλβ'. ἦχος δ'.

Ἰδοὺ δὴ τί καλὸν, ἢ τί τερπνόν; ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν.

στίχ. Ὡς μῦθον ὅλη κεφαλῆς, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πώγωνα.

Ἰὼβ τὸ ἀναγνωσμα.

Ἐγένετο δὲ ὡς ἡ ἡμέρα μία, οἱ υἱοὶ Ἰὼβ, καὶ αἱ θυγατέρες αὐτοῦ ἤσθιον οἶνον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ πρεσβυτέρου· καὶ ἰδοὺ ἄγγελος ἦλθε πρὸς Ἰὼβ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· τὰ ζεύγη ἦρχε βοῶν νεῦρα, καὶ αἱ θήλειαι ὄνοι ἐβόσκοντο ἐχόμεναι αὐτῶν· καὶ ἐλθόντες οἱ αἰχμαλωτεύοντες ἠχμαλώτευσαν αὐτὰς, καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίρᾳ· σωθεὶς δὲ ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι· ἔτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος, καὶ εἶπεν πρὸς Ἰὼβ· πῦρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέκαυσε τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς ποιμένας κατέφαγεν ὁμοίως, σωθεὶς δὲ ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι· ἔτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθε ἕτερος ἄγγελος καὶ εἶπε πρὸς Ἰὼβ· οἱ Χαλδαῖοι ἐποίησαν ἡμῖν κεφαλὰς τρεῖς, καὶ ἐκύκλωσαν τὰς καμήλους, καὶ ἠχμαλώτευσαν αὐτὰς, καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίρᾳ, ἐσώθην δὲ ἐγὼ μόνος καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι· ἔτι τούτου λαλοῦντος, ἄλλος ἄγγελος ἔρχεται λέγων τῷ Ἰὼβ· τοὺς υἱούς σου, καὶ τὰς θυγατέρας σου ἐσθίοντων καὶ πινόντων οἶνον τῷ ἀδελφῷ αὐτῶν τῷ πρεσβυτέρῳ, ἐξαίφνης πνεῦμα μέγα ἐπῆλθεν ἐκ τῆς ἐρήμου, καὶ ἥψατο τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς οἰκίας, καὶ ἔπεσεν ἡ οἰκία ἐπὶ τὰ παιδία σου, καὶ ἐτελεύτησαν, ἐσώθην δὲ ἐγὼ μόνος καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι· ἦσαν ἀναστὰς Ἰὼβ ἔρρηξε τὰ ἱμάτια ἑαυτοῦ, καὶ ἐκείρατο τὸν κόμιον τῆς κεφαλῆς, καὶ πεσὼν χαμαὶ, προσεκύνησε, καὶ εἶπεν· αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι ἐκεῖ· ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφῄρηται· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν οὕτως ἐγένετο, εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον· ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ. οὐδὲν ἥμαρτεν Ἰὼβ ἐναντίον τοῦ Κυρίου· καὶ οὐκ ἔδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ.

Καὶ δώσει τὸ, Κατάπαυσόν με, τὸ Ἀλληλούϊον. Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τῆς Πεντηκοστάριον.

Τῇ αὐτῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ τρίτῃ, εἰς τὸ Ἀπόδειπνον ψάλλομεν τὸ Τελώδιον τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου.

Ὠδὴ γ'. ἦχος β'.

Στερέωθήτω με. Ὁ Εἰρμός.

Στερεωθήτω με τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεὸς ἀναδείξαί με, γνώσεως τῆς καλῆς, φυτευθέντα τῇ ἀγαθότητί σου, τῇ ἀπλανεῖᾳ σου.

Στρουθίας ὁ κηρὸς, ὑπερίπταμαι λιπὼν, Χριστὸς ὁδήγησον· ἥξω γὰρ ἐν μιᾷ, ἥξω καὶ ἐν χρυσῷ, κρῖναι τὸν Κόσμον αὐτοῦ.

Τὸ ἀθρόον τῆς αὐτοῦ παρουσίας ὁ Χριστὸς δηλῶν, αἰρήκαι τῷ τῆ Ναῒ ποτὲ ἀπειθήσαντα φθορὰν ἐπαναβεῖσαν τῇ γῇ.

Ἠνεώχθη ὁ νυμφὼν, ἀξιεπίθετον σοὶ αὐτῷ ὁ θεῖος γάμος· ὁ Νυμφίος ἐγκύους σε σπαλύμενος ἡμᾶς, ἐζωμασμένους λοιπόν.

Τῷ Σιμεὼν σκιὰν τὸν ἀχώριστον παστὶ ἐμφανεῖ σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ γυμνὸ ἁμαρτωλὸς μῦθον σε ἤλπιζεν.

Ἐπωδίας μυσικῆς πλημμελὴς ἡ γυνὴ τῆς φρὶν ἐρρύσθη δυσωδίας, Σωτὴρ, τῇ πολλαῖς ἁμαρτίαις· μῦθον γὰρ βρύεις ζωῆς.

Πυρώνιος ζοφὴ, τῇ πεπλανῆσαι ἡ ζωὴ αὐτὸς ὑπάρχων, ὤφθης, Χριστὲ, τοῖς ἀνθρώποις, φρεσὶ πικρὺς τῷ συγκατάβασιν.

Ὁ Ἀγνώμων μαθητὴς ἀθετήσας σε, Χριστὲ, τῷ ἀπεῖραν ὅλῳ τῇ ἀνόμων λαῶν συνεκίνει κῦ σε, ὡς προδόσιαν ζητῶν.

Δόξα.

Σὺν Παζῖ σε τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἁγὺς, τῷ μίαν φύσιν προσκυνοῦσι, καὶ ἀνυμνοῦσι, τοὺς προσώπους πλατεῖαν, καὶ τῇ ὑσίᾳ ἑνὸν.

Καὶ νῦν.

Ἡ τεκοῦσά σε ἀμνὸν τὸν ποιμένα, καὶ ἀμνὸν ἀνέπρεσβυν, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς, ὑπὲρ πάντων χηλῶν τῇ προφώντων εἰς σέ.

Ἦχος δ'. Χορὸς ἀγγέλων.

Ἰδοὺ τὸ ποθεινὸν βαλσαμεῖον ὄντως σωθῆναι συμβουλὴς ὡς κειτὸν καθεζόμενον, ὡς Κειτὸν πάντων Κύριον, νῦν ἀθεμίζεται σὺν τῷ Πιλάτῳ Ἡρῴδης. Ἄννας ἅμα τε, καὶ Καϊάφας ἐπάσαν τὸν μόνον μακεθύμιον.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα ἐν Σινᾳίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα „ πιστοὶ, ὑμνῶμεν, εὐλογῶμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς „ πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅτε ἀγροῦν τὸν καιρὸν τῆς ἡμῶν σωτηρίας ὁ κραταιὸς τοὺς αἰῶνας, τῷ ἡμέραν ἀγροῦν προέφησε σκάνδαλον, ἀλλ' ὄρος πᾶσι τοῦ εἰς μεζιοφρόσυνον.

Ὅταν καθήσῃς Κριτὴς, ἀφορίζων, ὡς εἶπας, ὁ ποιμὴν τῶν προβάτων τὰ ἐρίφια, Σωτὴρ, τῆς πίστεως σκέπης μὴ ὑστερήσῃς ἡμᾶς τῆς θείας δικαιώσεως σου.

Σὺ εἶ τὸ Πάσχα ἡμῶν ὁ τυθεὶς ὑπὲρ πάντων, ὡς ἀμνὸς, καὶ θυσία, καὶ πανσεμνότατον ἱλασμὸς, καὶ σοῦ τὰ θεῖα Πάθη ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μῶλωπι ἰσαί σε, καὶ ἀγρῷ, καὶ οἰκίᾳ, πᾶς ὁ βίος, ψυχή μου, διὸ κτῆσαι εἰς Θεὸν ἑτοίμως τὴν παρρησίαν, ἵνα μηδὲν τῇ φθορᾷ τῆς σαρκὸς καθέλκῃς.

Ὅτ' Φαρισαίοις, Σωτὴρ, ἐν τῷ Σίμωνι μόνῳ, κατηξίωσας ἅμα σὺν ὀσίαισιν ἐλθεῖν, ἀλλ' ἤδη καὶ τελώναις, ὁμοῦ δὲ πόρναις, τὴν σὴν ἀντλοῦσι σωτηρίαν.

Φιλαργυρίας ἐρῶν ὁ προδότης Ἰούδας, πεπωθότι τῷ μύρῳ, ἐμελέτησε λοιπὸν ἐπὶ θεῷ σιν τῷ Διδασκάλῳ, καὶ πρὸς ἀνόμους ἐλθὼν, τὴν τιμὴν συνιφώνει.

Ὦ Μακαρίων χειρῶν, ὦ ζιχῶν, καὶ χαλίων τῶν τῆς σώφρονος πόρνης, ἃς ἐπέιχαι, Σωτὴρ, τὸ μῦρον πρὸς τοὺς πόδας, ἐκμαξαμβρὶν αὐτὰς, πικτῶς καταφιλοῦσα.

Ἀναπαμβρὶν, γυνὴ δηλοῦσα σοι, λόγε, πρὸς τοὺς πόδας θρηνοῦσα, τὸ ἀλάβαστρον, Σωτὴρ, τῷ μύρῳ κατακένε δὸς τὴν σὴν κεφαλὴν τῷ ἀθανάτῳ μύρῳ.

Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα ἐν Θεότητι μιᾷ δοξάζομβρὶν βοῶντες, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἷς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νυῦ.

Ταῖς ἱκεσίαις, Σωτὴρ, τῆς ἀχράντε Μητρός σε, καὶ τῶν σῶν Ἀποστόλων, τὰ ἐλέη σε ἡμῖν κατάπεμψον πλουσίως, καὶ τὴν εἰρήνην τὴν σὴν Φθάχε τῷ λαῷ σε.

ᾨδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

Τὴν ὑπερφυῶς σαρκὶ συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Παρθένου ἀχρόνως προσκλάμψαντα ,, Λόγον, τῷ μόνῳ Θεοτόκον μεγαλυνόμβρὶ πιστῶς.

Ῥαστίας ὁ κηρὸς, σωτηρίας ὁ σκοπὸς, τὸ πάλαιον λαβοῦσα, τῷ ἀρχαίαν εἰκόνα, ψυχή μυ, ἐμπορεύε τῷ αἰώνιον ζωλύ.

Ὡς λαμπάδας φωτεινὰς κοσμηθέντας τὰς ψυχὰς τοῦ Νυμφίου χωρῆτε πρὸς τὸν ἄφθαρτον γάμον, σὺν τῷ τῶν θύρων κλῆσαι, συνεισέλθομβρὶ αὐτοῦ.

Εἶχαι θῶλον, Ἰησοῦ, τὸ ὑπερφυὲς τῆς σῆς ταπεινώσεως, πᾶσιν αἰσθὴς ἐν οἴκῳ τῷ Σίμωνος ἐκπτήσας, τῆ πικνώτων ἡ ζοφή.

Ἀρῆς ὦ ζωοποιὸς, αἰσθὴς, Ἰησοῦ, Σίμωνι Φαρισαίῳ, ἵνα πόρνη παρθένη τῶν ἀκραιτόν σε χάριν τῷ μύρῳ τῇ κεώσει.

Χεῖρες ἐμοὶ ῥυσθεῖσαι, χάλη πόρνης ἐν ἐμοὶ, ἀναγκός μυ ὁ βίος, ἐφθαρμβία τὰ μέλη· ἀλλ' ἄνες μοι, καὶ ἄφες, βοᾷ πόρνη τῷ Χριστῷ.

Ἐπιστοῦσα ἡ γυνὴ πρὸς τοὺς πόδας σε, Σωτὴρ, ἐπέιχε τὸ μῦρον δωδίας πλυθῆσα, καὶ μύρε πλημμβρὶν τῷ θῷ ἔργων ἐλασμῶ.

Ἀρωμάτων δύπορος, ἀριστῆς δὲ ἀπορος, ἃ ἔχω σοὶ προσάγω, δὸς αὐτὸς ἅπερ ἔχας, καὶ ἄνες μοι, καὶ ἄφες, βοᾷ πόρνη τῷ Χριστῷ.

Μύρον παῤ ἐμοὶ φθαρτὸν, μῦρον δὸς σὺ ζωῆς· μῦρον γὰρ ὀσμᾷ σοι κεκωθὼν τοῖς ἀξίοις· ἀλλ' ἄνες μοι, καὶ ἄφες, βοᾷ πόρνη τῷ Χριστῷ.

Δόξα.

Ἄναρχος εἶ ὁ Πατὴρ, ἄκτιστος εἶ ὁ Υἱὸς, συνάϊδιον καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν τὰ τρία τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, ὡς Θεὸς ἀληθινός.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, ἡ ἐλπὶς τῶν πιστῶν σε ἀνὴ, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ῥυσθῆναι με κινδύνων, καὶ παντοίων πειρασμῶν.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Δ'. ὡς τὸν Ὄρθρον, ἐν τῇ προτέρᾳ τυπολογίᾳ τῷ Ἑξαψάλμῳ, τὸ Ἀλληλ. Καὶ τὸ, Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος, ἐκ ζίτε.

Ἡ συνήθως τυπολογία ἐν τῷ α'. κάθισ. ἦχ. γ'.

Τῶν ὠκυπόρων.

Πόρνη προσῆλθέ σοι μύρα σὺν δάκρυσι κατακενοῦσά σε ποσὶ, φιλάνθρωπε, καὶ δυσωδίας τῷ κρανῶν λυθεῖσα τῇ κελεύσα σε· πνέων δὲ τῶν χάρι σε μαθητὴς ὁ ἀχάριστος ταύτῃ ἀποβάλλεται, καὶ βορβόρῳ συμφύρεται, φιλαργυρίᾳ ἀπεμπολᾶν σε· δόξα, Χριστὲ, τῇ δυνάμει σε.

Δόξα. Καὶ νυῦ· πάλιν τὸ αὐτό.

Ἐν τῇ δ' Λιτῇ τυπολογία κάθισ. ἦχος δ'. Τοῦτο σε καταλαβὶ.

Ἰούδας ὁ δόλιος φιλαργυρίας ἐρῶν, προδῶταί σε, Κύριε, τὸν θησαυρὸν τῆς ζωῆς, δολίως ἐμελέτησε· ὅθεν καὶ παρανόσας, ζήτει πρὸς Ἰουδαίους, λέγε τοῖς ἀθεμίτοις, τί μοι θέλετε δοῦναι, κἀγὼ παραδώσω ὑμῖν, εἰς τὸ σωσῶσαι αὐτόν;

Δόξα. Καὶ νυῦ, πάλιν τὸ αὐτό.

Εἰς τὴν γ'. τυπολογίαν, κάθισ. ἦχ. α'. Τὸν τάφον σε Σωτήρ.

Ἡ Πόρνη ἐν κλαυθμῷ ἀνιβόα, οἰκτίρμον, ἐκμάσσουσα θερμῶς τοὺς ἀχράντους σε πόδας θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καὶ ἐκ βάθους σπαράζουσα· μὴ ἀπώσῃ με, μὴ δὲ βδελύξῃ Θεός, μου· ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦσαν, καὶ σῶσον, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νυῦ, πάλιν τὸ αὐτό.

Εἶτα τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ Ν'. Καὶ τὸ Τριῴδιον, ἡ ἀ. ἀκροστιχίς. Τριῴδιον κατανυκτικόν.

Ὠδὴ γ'. ἦχος β'. Ὁ Εἱρμός.

Τῆς πίστεως ἐν πέτρᾳ με στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· ἐφρύχθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ φάλλειν· οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Ἐν κενοῖς τὸ σωλήριον τῆ ἀνόμων, ᾗ γνάμη σωαθεσίζεται πακοξόπφ, καταμριτον τὸν ῥύσιν σε ἀποφιῶαι, Χριστὲ, ᾧ ψάλλομεν· σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ὐκ ἔσιν ἅγιος πλὴν σε Κύριε.

Τὸ δεινὸν βυλεύτήριον τῆ ἀνόμων συνῆσταν, θυμάχυ ψυχῆς ὑπάρχον, ὡς δύχριτον τὸν δίκαιον ἀποκτεῖναι Χριστὸν, ᾧ ψάλλομεν· σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ὐκ ἔσιν ἅγιος πλὴν σε Κύριε.

Κοντάκιον· ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ὑπὲρ τὴν πόρνην, ἀγαθὲ, ἀνομήσας, θεαρίων ὄμβρες ὑδάμαῖς σοι θεσπίζα· ἀλλὰ σιγῇ δ'εμβμος προσπίπω σοι, πόθῳ ἀναζόμβμος τὰς ἀχράντους σε πόδας· ὅπως μοι συγχώρησον, ὡς Δεσπότης, παρέχῃς τῆ ὀφλημάτων κρίζοντι, Σωτὴρ, ὁκ τὸ βορβόρε τῆ ἔργων με ῥῦσαί με.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ τῆ ζίζον Οὐρανόν.

Ἡ πρόλιν ἄσωτος γυνὴ ἐξαίφνης σώφρων ἄφθη, μισήσασα τὰ ἔργα τῆς αἰσχρᾶς ἁμαρτίας, καὶ ἡδονὰς τῆ σώματος, διενθυμηθεῖσα τὴν αἰσχύλίαν τὴν πολλὴν, καὶ αἰρίσιν τῆς κολάσεως, ἵνα ὑποδῶσι πόρνοι καὶ ἄσωτοι, ὥσπερ θεῶν τόλμα, καὶ ποιῆσαι, ἀλλ' ἐμμόνως τῇ φαύλῃ συνηθείᾳ ὁ ἄφρον, ἡ πόρνη δὲ γυνὴ καὶ πανθεῖσα, καὶ ἀναδάσασα ταχὺ, ἦλθε βοῶσα πρὸς τὸν λυτρωτὴν· φιλάνθρωπε καὶ οἰκτίρμον, Ἐκ τῆ βορβόρε τῆ ἔργων με ῥῦσαί με.

Τὸ Συναξάριον.

Στίχ. Γυνὴ βαλοῦσα σώματι χρειτῷ μύρον.
Τῷ Νικοδήμε πρόλαβε σμυρναλόη.

Τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ Τρίτῃ τῆς ἁλειφάσης τὸν Κύριον μύρῳ γυναικὸς Πόρνης μνίαν ποιεῖσθαι, οἱ θεόπαιτοι Πατέρες ἐθέσπισαν· ὅτι πρὸ τῆ σωτηρίε πάθους μικρὸν τῆ χρόνου· ἀναβαίνοντες γὰρ εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆ λεπρῆ χωμόμε Σίμωνος, ἡ γυνὴ αὐτῷ προσῆλθε· καὶ κατέχεε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀυτῆ τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο μῦρον· ὅπερ καὶ ἐν ὅλῳ τῷ ἐνταῦθα, ἵνα καὶ τὸν τῆ Σωτῆρος λόγον ἀναπαυσχῆ, καὶ ἐν πᾶσι τὸ ἐκείνης θερμότατον ἔργον ἀνακηρύξῃται· πόθεν δὲ κινηθεῖσα ἦλθε; δῆλον τὸ συμπαθὲς τῆ Χριστῆ ἐάρα, καὶ τὸ πρὸς πάντας κοινωνικόν· καὶ νῦν μάλισα, ὅτε καὶ πρὸς οἰκίαν αὐτὸν λεπρῆ εἰσαχθέντα εἶδε, ὃν ἀκόθαρτον, καὶ ἀπηγορευμένον εἰς κοινωνίαν ὁ νόμος διεκελεύετο· ἀνελογίσαο τάχιον ἡ γυνὴ, ὡς ἐκείνῳ τῷ λέπρᾳ, ὕπω καὶ ταύτῃ τῷ τῆς ψυχῆς ἀνέξεται νόσος· καὶ δὴ ἀναπεμφθεῖσα ὑπὸ τῆ δεσπότε, κῆ τῆς κορυφῆς αὐτῆ χέει τὸ μῦρον, ὡσεὶ πηῶν ὃν ζιακοσίων δηναρίων, ἤγοι ἐξήκοντα δαναρίων, νομισμάτων δίκα, ἀργυρίων ζιῶν· ἵνα οἱ Μαθηταὶ ἐπιτίμησαν, καὶ μᾶλλον Ἰούδας· ἀλλ' ὁ Χριστὸς αὐτῆς ἀντελάβετο, ἵνα μὴ τὸν καλὸν αὐτῆς σκοπὸν ἀνακόψωσιν· ὅτε καὶ τῆ ἐνταφιασμῆ αὐτῆ μνημονεύα, τὸν Ἰούδαν ἀποβρίπτον τῆς θεοσδοσίας, καὶ τῷ γυναῖκα πηῶς ἀξιαν, πρὶ τῆς Οἰκεμένης ἀπανταχῆ τὸ ταύτης χρεσὸν ἔργον ἀνακηρύττεσθαι. Γ'σέον δὲ, ὡς ἡ γυνὴ αὕτη μία μὲν δοκεῖ εἶναι πσὶν ἐν ταῖς Εὐαγγελιςαῖς ἅπασιν· ὐκ ἔσι δέ· ἀλλὰ ταῖς μὲν τοῖς ζοῖς, ὡς φησὶν ὁ θεῖος χρυσόσομος, μία καὶ ἡ αὐτή ὄζιν, ἣ καὶ Πόρνη ὕπως ὠνόμασεν· ταῖς δὲ πρὶ Ἰωάννη ὑκέτι, ἀλλ' ἑτέρα τις θαυμασὴ, καὶ βίον ἴχνσα σεμνὸν, Μαρία ἡ ἀδελφὴ τῆ Λαζάρε· ἣ ὐκ ἂν Πόρνη ὖσα, Χριστῷ ἠγαπᾶτο· τύπον δὲ, ἡ μὲν Μαρία, πρὸ ἓξ ἡμερῶν τῆ Πάχα, ἐν τῇ κῆ τῶν Βηθανίαν οἰκίᾳ αὐτῆς δὴ δάπνε ἀνακειμένε, τῶν τὸ μύρε χρίσιν ἐπέχυσεν, κῆ τῆ ἐκείνε ὡραίων ποδῶν τῶν ζαχίσα, καὶ ταῖς τῆς κεφαλῆς θριξὶ τύτες σκμάσασα, ὑπερβολῇ τιμῆς πρὸς αὐτὸν χρωμένη, καὶ οἷα Θεῷ τὸ μῦρον προσφέρσα· ἐπίσαο γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι καὶ ἐν ταῖς θυσίαις προσήγοο ἔλαιον τῷ Θεῷ· καὶ οἱ Ἱερεῖς μύρῳ ἐχρίοντο· καὶ ὁ Ἰακὼβ πάλαι σήλῳ ἔλαφε τῷ Θεῷ· προσήγαγε δὲ τύτῳ, χαριζομένη δῆθεν τῷ διδασκάλῳ, οἷα Θεῷ, τῆς τῦ ἀδελφῦ παλιγγενείας εἵνεκα· διόπερ καὶ ὑδὲ μαθὸς αὐτῇ ἐπαγγάλλεται· ὅτι δὴ κῆ μόνος ὁ Ἰούδας γογγύζα, ὡς φιλοχρήματος· ἡ δὲ ἑτέρα, ἡ Πόρνη δηλαδὴ, πρὸ δύο ἡμερῶν τῆ Πάχα ἐν τῇ αὐτῇ Βηθανίᾳ ἔτι ὄντι Χριστῷ, κᾆν τῇ οἰκίᾳ τῦ λεπρῦ χωμόμε Σίμωνος, δὴ δάπνε κῆ τότε ἀνακειμένῳ, τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο μῦρον δὴ τῆς κεφαλῆς καταχέα, ὡς ὁ ἱερὸς Ματθαῖος, καὶ ὁ Μάρκος ἱσόρησαν· ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ Πόρνῃ καὶ οἱ Μαθηταὶ ἀγανακτῆσι, τὸ πρὸς ἐλεημοσύνην Χριστῷ καταναλωθησόμενον ἀφιβῶς δηνάρι· ταύτῃ δὴ καὶ μαθὸς ἐδόθη, τὸ τῆς Οἰκεμένης ἀπανταχῆ τὸ καλὸν ἔργον αὐτῆς φθελόθηναι· οἱ μὲν ὖν, μίαν· ὁ δὲ τῷ γλωσσίαν χρυσὸς ὕπω δὴ δύο τὰς γυναῖκας φησίν· ὡσὶ δὲ οἱ καὶ ζῶσι αὐτὰς ἓξ λέγσι· δύο μὲν τὰς προειρημένας, τῆ Πάθες τῆ Κυρίε ἐπὶ θύρας ἐγγίζοντος· τρίτην δὲ, ἄλλην πρὸ τύτων, μᾶλλον δὲ πρότερον, περὶ τὰ μέσα τῆ Εὐαγγελικῆ κηρύγματος, τῆ πεπικυῖαν· ἣ, καὶ πόρνη καὶ ἁμαρτωλὸς λῶ· ἔνδον δὲ τῆς οἰκίας ὑ τῆ λεπρῦ, ἀλλὰ τῆ φαρισαίε Σίμωνος κῆ τῆ τῆ Χριστῆ ποδῶν αὐτὴ μόνον καὶ αὐτὴ τὸ μῦρον ἐκχύσα· ὅτε καὶ μόνος ὁ Φαρισαῖος ἐσκανδαλίζετο· ᾗτινι καὶ μαθὸν ὁ Σωτὴρ τὴν ἄφεσιν ἀμβλυμάτων δωρᾶται· πρὸ δὲ ταύτης μόνης ὁ θεῖος Λυκᾶς ἐν τῷ καθ' αὐτὸν Εὐαγγελίῳ πρὸ τὰ μέσα, ὡς ὕρται, ἱσορᾶ· κῆ γὰ μὴ τὸν τῆς Πόρνης ταύτης

της δήλησιν, ἀὐθὺς ἐπάγη ὑπνοι λέγων. Καὶ ἐγβάζ ἐν τῷ καθεξῆς, καὶ αὐτὸς διαῴδε κῇ πόλιν, Ϲ κώμας, ἀναγίλιζ μθ., Ϲ περίοικον τὼ Βασιλείαν τῦ Θεῦ· ἐξ ὧν δέκνυται, μὴ ἐν τῷ τῦ Πάθυς τῦζ γαλιλαῖαι κυρῷ· δικαῖ ὧν Ϲ ἀπὸ τῦ κυρῦ, Ϲ ἀπὸ τῷ ὑποδεχαμένων τῦζ, Ϲ ἀπὸ τῦ τόπυ, Ϲ θεροσόπων, Ϲ οἰκιῶν, ὅτι δὲ ἀπὸ τῦ ζόπυ τῆς τῦ μύρυ χέυσεως, ζῆς ἔῃ τὰς γυναῖκας ταύτας, δύο μὲν Πόρτας, τὼ δὲ τρίτω Λαζάρυ ἔῃ τὼ ἀδελφῶ Μαρίαν, βίῳ ἀλιλαμπρῷ σεμνῷ· καὶ ἄλλων μὲν οἰκίαν ἔῃ τὼ τῦ φαρισαίυ Σίμωνϴ· ἑτέραν δὲ τὼ τῦ λεπρῦ Σίμωνϴ ἐν τῇ Βηθανίᾳ· Ϲ ἄλλων πάλιν οἰκίαν Μαρίας καὶ Μάρθας τῆ ἀδελφᾶ τῦ Λαζάρυ ἐν τῇ αὐτῇ Βηθανίᾳ· ὡς τι ἐκ τύτων συνάγων ὄζιν, ὅτι καὶ δύο δεῖπνα ἐγβάνζ τῷ Χριςῷ, καὶ ἄμφω δὲ ἐν Βηθανίᾳ· τὸ μὲν ἓν πρὸ ἓξ ἡμερῶν τῦ Πάσχα ἐν τῇ τῦ Λαζάρυ οἰκίᾳ, ὅτε συνέδιπνον αὐτῷ Ϲ ὁ Λάζαρος, ὡς ὁ τῆς βεντῆς ὑὸς ἱςορῶ, φάσκων ἴτω. Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τὸ Πάσχα, ἦλθεν Ἰησῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπυ ἦν Λάζαρϴ ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρε ἐκ νεκρῶν· ἐποίησαν ὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρϴ ὡς ἦν τῷ συνανακειμένων αὐτῷ· ἡ ὖν Μαρία λαβῦσα λίτραν νάρδυ πιςικῆς πολυτίμυ, ἤλειψε τὼς πόδας τῦ Ἰησῦ, καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τὼς πόδας αὐτῦ· τὸ δὲ ὄσμην δεῖπνυ ἐπλήρυν αὐτῦ πρὸ δύο ἡμερῶν τῦ Πάσχα, ἵν ὄντι ἐν Βηθανίᾳ Χριςῷ ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνϴ τῦ λεπρῦ, ὅτι καὶ ἡ Πόρτη πρόσηλθε αὐτῷ, τὺ πολύτιμον μῦρυ ἐκχέασα, ὡς ὁ ἱερὸς Ματθαῖϴ διήζησι λέγων, ὡς ἀπὸ τῦ Χριςῦ πρὸς τὼς Μαθητάς. Οἴδατε, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τὸ Πάσχα γίνεται· καὶ μετ' ὀλίγα αὖθις δηλόῖ. Τῇ δὲ Ἰησῦ γλυκυμόῃ ἐν Βηθανίᾳ, ἐν οἰκίᾳ Σίμωνϴ τῦ λεπρῦ, πρόσηλθεν αὐτῷ γυνὴ ἀλάβαςρον μύρυ ἔχυσα βαρυτίμυ, καὶ κατέχεε δὲ τῆς κεφαλῆς αὐτῦ ἀνακειμένυ· ᾧ συνῳδᾷ καὶ ὁ Μάρκϴ φησίν· ἐὰν δὲ τὸ Πάσχα, καὶ τὰ ἄζυμα μετὰ δύο ἡμέρας· καὶ ὄντος αὐτῦ ἐν Βηθανίᾳ ἐν οἰκίᾳ Σίμωνϴ τῦ λεπρῦ κατακειμένυ, ἦλθε γυνὴ· καὶ ὅσα ἑξῆς. Οἱ μὲν ζι ἑβδομήκοντα καὶ λέγοντες, μίαν καὶ τὼ αὐτὼ ἔῃ Φῶδὲ τῆς τέσσαρσιν Εὐαγγελιςᾶς γυναῖκα, τὴν ἀλείψασαν τὸν Κύριον μύρῳ, ἵνα Ϲ τὸν αὐτὸν εἶναι ἔῃ Σίμωνα τόν τε φαρισαῖον, Ϲ τὸν λεπρόν· ὃν καὶ πατέρα τῦτο Λαζάρυ Ϲ τῆ ἀδελφᾶν αὐτῦ Μαρίας, Ϲ Μάρθας, εἶναί πνες ἐκδιδάσκασι· Ϲ ἵνα δεῖπνον καὶ τὸν αὐτὸν, καὶ ἓ αὐτὸν, καὶ μίαν οἰκίαν αὐτῦ, τὼ ἐν Βηθανίᾳ· παρ' ᾧ καὶ τὸ ἀναίγεον τὸ ἱερωμένον ἑτοίμασεν· καὶ τὸν μυσικὸν γαλιλαῖαι δεῖπνον, ἃ καλᾶς οἴονται· τὰ μὲν γὰ δύο ταῦτα δεῖπνα, ἐκτὸς τῆ Ἱερσολύμων ἐν Βηθανίᾳ ἐγβάντο τῷ Χριςῷ, πρὸ ἓξ, καὶ πρὸ δύο, ὡς εἴρηται, ἡμερῶν τῦ νομικῦ Πάσχα· ὅταν καὶ αἱ γυναῖκες τὰ μῦρα διαφόρως Χριςῷ προσήνεγκον· ὁ δὲ μυσικὸς δεῖπνϴ, καὶ τὸ ἱερωμένον ἀναίγεον ἔνδον τῆς πόλεως Ἱερσαλὴμ ἐξετέθησαν πρὸ μιᾶς τῦ νομικῦ Πάσχα, Ϲ τῦ παθῶν τὸν Χριςὸν ἡμέρας, εἰ μὲν, ἐν οἰκίᾳ ἀγνῶτος ἀνθρώπυ· οἱ δὲ, καὶ τὼ οἰκίαν, ὡς φασι, τὸ ὄνησθίκ, καὶ μαθητῦ Ἰωάννυ ἐν τῇ ἁγίᾳ Σιὼν, ἔνθα καὶ οἱ Μαθηταὶ δέδε τὸν τῆς Ἰεδαίων φόβον ὄναν κρυπῇ μάθοι· καὶ ἡ τῦ Θωμᾶ ἐγγόνη ψηλάφησις μὲ τὼ Ἀνάςασιν, καὶ ἡ τῦ ἁγίυ Πνεύμαϴ ὄνησίπασις καὶ τὼ Πεντηκοςῶ· καὶ ἄλλα πνα τῆ ἀπορήτων καὶ μυσικῶν ἐπλήσθη· δέδοται τύτο ἰμοὶ γᾶν δικαῖ καὶ τῇ ἀληθείᾳ, τὸ τῦ Χρυσορρήμονϴ μᾶλλον ἀκριβέςερον ἔῃ. ὥςτε δύο μὲν τὰς γυναῖκας ταύτας λογίζεσθαι· μίαν μὲν, ὡς εἴρηται Φῶδὲ τῆς τρισὶν Εὐαγγελιςαῖς, πόρνην ὖσαν καὶ ἁμαρτωλὸν, τὼ καὶ κεφαλὼ Χριςῦ τὸ μῦρον ἐκχέασαν· ἄλλην δὲ, τὼ Φῶδὲ τῆ Ἰωάννῃ Μαρίαν τὼ ἀδελφὼ Λαζάρυ, μόνης τῆς θείας πρὸ Χριςῦ τύτο προσαγαγέσαν, Ϲ ὄνησίασαν, Ϲ ἄλλα μὲν τὰ ἐν Βηθανίᾳ δεῖπνα, ὕςερον δὲ ἔῃ τὸν μυσικὸν· καὶ ὅλον καὶ ὄξ ὧν μὲ τὼ τῆς Πόρνης ταύτης διήγησιν, τὲς Μαθητὰς ὁ Σωτὴρ πρὸς τὼ Πόλιν πέμπα, ἑτοιμάσοντας τὸ Πάσχα. Ὑπάγετε λέγων εἰς τὼ πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα, καὶ ἔπατε· ὁ Διδάσκαλϴ λέγα, πρὸς σὲ ποιῶ τὸ Πάσχα μὲ τῆ Μαθητῆ μυ· Ϲ αὖθις· καὶ ἀπαντήσα ὑμῖν ἄνθρωπϴ, κεράμιον ὕδαϴ βασάζων· καὶ αὐτὸς δείξι ὑμῖν ἀνώγεον μέγα ἐρωμένον· ἐκεῖ ἑτοιμάσατε ἡμῖν· οἱ δὲ ἀπελθόντες φησὶν, ὡς ἔρον καθὼς ἐντέλατο αὐτοῖς· καὶ ἡτοίμασαν τὸ Πάσχα· τὸ νομικὸν δηλαδὴ, ὅπ ὕσιας ὂν· ὃ Ϲ ἐλθὼν ἐτέλεσε μὲ τῆ Μαθητῆ· ὡς ὁ θεῖος λόγυ Χρυσόσομϴ· ἔπατα καὶ δεῖπνα γλυκόμενα, τῦ μυσικῦ δηλαδὴ, Ϲ τῦ θείυ νιπῆρος ἐν τῇ μεταξὺ ἐνεργηθέντϴ, αὖθις ἀναπεσών, καὶ τὸ ἡμέτερον ὠνόμασιωσι Πάσχα ὅπ τῆς αὐτῆς τραπέζης, ὡς ὁ τὴν γλῶτταν χρυσῦς Ἰωάννης διήζησι· καὶ ταῦτα μὲν ὕσερ· ὁ δὲ θεσπέσιϴ Ἰωάννης, φησὶ δὲ καὶ ὁ Μάρκος οἱ θεῖοι Εὐαγγελιςαὶ, καὶ τὸ τῦ μύρυ ὦδις προσήνεγκαν, Πιςικὸν τῦτο καλονομάσαντες, καὶ πολύτιμον· ἰσίκασι δὲ Πιςικὸν καλᾶν, τὸ ἄδολόν τε Ϲ ἄκρατον· καὶ καταπαπισθμένον εἰς καθαρότητα· ἴσως δὲ Ϲ προσηγορία τίς ἦν τότε τῦ ἀρίςυ, Ϲ θρόνυ μύρυ· προσίθησι δὲ ὁ Μάρκος, ὅτι καὶ τὸ ἄγγϴ συνέξεσε ὑπὸ τῆς ασυδῆς ἡ γυνὴ, ὅπερ συνατέρον, ὃ Ϲ Ἀλάβαςρον ὀνομάζε· ἔτι δὲ τῦτο ἀγγεῖον ὑέλινον, ὡς φησὶν ὁ ἱερὸς Ἐπιφάνιϴ, ἄνευ λαβῆς πεποι-

ποιμένων πινός· ὁ δὲ Βικίον ὕστερον λέγεται· ἦν δὲ τὸ μῦρον ἐκεῖνο σωτηθὲν ἐξ εἰδῶν μόνων ἓξ ἄλλων πολλῶν, μάλιστα δ' ἐκ τούτων· σμύρνης ἀνθους, κινναμώμου ὀδόντος, ἴριος, καλάμου ἀρωματικοῦ, ἓ ἰλαίου. Λ'λλ' ὁ τῇ νοητῇ μύρῳ χριόμενος, Χριστὸ ὁ Θεός, τῆς ἐπιῤῥύτου παθῶν ἀλλοίωσον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἅγιος, καὶ φιλάνθρωπος. Λ'μήν.

Ω'δὴ ἡ. ὁ Εἱρμός.

Ῥ'Ήμα τυφλὸν ἐπὶ ὑπερέχυσε, ἐπάπλασίος πάμιν ὃν ἐκαλύψε πηλός· ἐν ᾗ Παῖδες ἐκ ,, ἐφλέχθησαν, Βασιλέως παπήσαντες δόγμα· ἀλλ' ,, ἐβόων, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον ὑμνεῖ- ,, τε, καὶ ὑπερυψοῦτε.

Λ'πεκενοῦσα γυνὴ μῦρον ἅτιμον διαπαντὸς, καὶ θεᾶται, φρικτῇ κορυφῇ, Χριστὸ, τὶ ἰχνῶν σου ἐπελάβετο τῆς ἀχράντων κεχαριτωμένας παλάμας· ἓ ἐβόα, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς,

Δ'ιάκρυσι πλυνεῖ τὰς πόδας ὑπαδύσασα ἁμαρτίας τῇ πλάσαντι, καὶ ἐκμάσσει θριξί· διὸ τῆς ἐν βίῳ ἐ δημάρτε πεφευγμένων τῆς ἀπολυτρώσεως· ἀλλ' ἐβόα, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ι'ερεργεῖται τὸ λύτρον ἀγοράσαι ἐκ σωτηρίαν απολύτρωσιν τε, καὶ ἀκηρύων πηγῆς· ἐν ᾗ δρᾷ τῆς ἐξαγοραζούσης ἐκπλυθεῖσα ἐ κατηχυμένη· ἀλλ' ἐβόα, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς.

Ω'δὴ θ'. ὁ Εἱρμός.

Ψ'υχαῖς καθαραῖς, καὶ ἀῤῥυπώτοις χάλεσι δεῦτε μεγαλύνωμεν τὸν ἀκηλίδωτον, καὶ ὑπερέχοντα Μητέρα τῶ Ε'μμανουὴλ, δι' αὐτῆς γὰρ ἐξ αὐτῆς προσφέροντες φρισθέντα τυγχάνετε· φασὶ γὰρ ψυχῶν ἡμῶν Χριστὸ ὁ Θεὸς, ἓ σῶσον ἡμᾶς.

Α'γνώμων φανεὶς, καὶ πονηρὸς ζηλότυπος, δῶρον ἀξιόθεον λοιδορεῖται, δι' ὃ ὀφαλέσειν ἐλύθη ἁμαρτημάτων, καπηλεύων ὁδαιὸς Γ'έδας τὴν φιλόθεον χάριν· φεῖσαι γὰρ ψυχῶν ἡμῶν Χριστὸ ὁ Θεὸς, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Λ'έγε πορεύθεὶς τοῖς φαδαίοις ἄρχουσι, τί μοι δῶται θέλετε, κἀγὼ Χριστὸν ὑμῖν, τὸν ζητούμενον, τοῖς θέλουσι φαδαδώσω; εἰκονόστατα Χριστῶ Γ'έδας ἀντιστάθμῳ χρυσῶ· φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν Χριστὸ ὁ Θεὸς, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ω Πηγαστικῆς φιλαργυρίας, ἀσωνδὶ, λήθης ὄθεν ἔτυχες, ὅτι ψυχῆς, ἐδ'αμοὺς, ἰσοτάσιον ὁ Κόσμος, ὡς ἰδιοπάθητος· ἀπογράσει γὰρ σαυτὸν, ἰβεβήκασας ἀνάβασις, πεσδύτα· φεῖσαι γὰρ ψυχῶν ἡμῶν Χριστὸ ὁ Θεὸς, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Τὸ Ε'ξαποστειλάριον ἐκ ζήτα, ὡς σωλήθης.

Τ'ὸν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτὴρ μου, κεκοσμημένον, καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ· λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, φωτοφόρε, καὶ σῶσόν με.

Εἰς τὸς Αἴνους ἰσοῦμεν στίχ. δ'. Καὶ ψάλλομεν ταῦτα τὰ Γ'δόμ. ἦχος δ.

Σ'Ὲ τὸν τῆς Παρθένου Υἱὸν Πόρνη ἐπιγνοῦσα Θεὸν ἔλεγεν, ἐν πλανωμῷ δυσωπῶσα, ὡς δακρύων ἄξια προσάξασα, ἐξέλυσον τὸ χρέος, ὡς καγὼ τὰς πλοκάμους, ἀγάπησον φιλοῦσαν τὸ δικαίως μισυμένου, καὶ πλησίον τελωνῶν σε κηρύσσω, ἀνεργέτα φιλάνθρωπε.

Η'χος ὁ αὐτός.

Τ'Ὸ πολυτίμητον μῦρον ἡ Πόρνη ἔμιξε μὴ δακρύων, καὶ ἐξέχεε εἰς τὰς ἀχράντους πόδας σου, καταφιλοῦσα· σκανάλῳ δ' ὑπὸς ἐδικαίωσας, ἡμῖν δὲ συγχώρησιν δώρησαι, ὁ παθῶν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ο' αὐτὸς Η'χος.

Ο'Ὅτε ἡ ἁμαρτωλὸς προσέφερε τὸ μῦρον, τότε ὁ μαθητὴς συνεφώνει τοῖς φαδαιόμοις· ἡ μὲν ἔχαιρε κενοῦσα τὸ πολύτιμον· ὁ δὲ ἐδάδιδι, πωλῆσαι τὸν ἀτίμητον· αὕτη τὸν Διαπότου ἐπεγίνωσκεν· ὅτος τῆ Διαπότου ἐχωρίζετο· αὕτη ἠλοθρεύετο, καὶ ὁ Γ'έδας δόλῳ ἐγείρα τῆ ἐχθρᾷ· δεινὸν ἡ ῥαθυμία, μεγάλη ἡ μετάνοια· ἣν μοι δώρησαι, Σωτὴρ, ὁ παθῶν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Η'χος ὁ αὐτός.

Ω Τῆς Γ'έδα ἀθλιότητος, ἐθεώρει τὴν Πόρνην φιλοῦσαν τὰ ἴχνη, ἓ ἐπικίπτετο δόλῳ τῆς προδοσίας τὸ φίλημα· ἐκείνη τὰς πλοκάμους δόλωσε, καὶ ἔτος τῷ θυμῷ ἐδιεμοῦτο· φέρον ἀντὶ μύρου τὴν δυσώδη κακίαν· φθόνος γὰρ ἐκ οἶδε πρατιμᾶν τὸ συμφέρον· ὧ τῆς Γ'έδα ἀθλιότητος, ἀφ' ἧς ῥῦσαι ὁ Θεὸς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος β'.

Η' Ἁμαρτωλὸς ἵδραμε πρὸς τὸ μῦρον πριάσασθαι πολύτιμον μῦρον, τῷ μυρίσαι τὸν ἀνάργυρον, καὶ τῷ μυρίζῳ ἔβόα· δός μοι τὸ μῦρον, ἵνα ἀλείψω κἀγὼ τὸν ὀξαλείψαντά μου πάσας τὰς ἁμαρτίας.

Καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Η' Βεβυθισμένη τῇ ἁμαρτίᾳ ὄψει σε λιμένα τῆς σωτηρίας, ἰδοὺ, ἓ μύρα σοὶ δάκρυσι κενοῦσα, σοὶ ἐβόα· ἰδοὺ ὁ τῆς ἁμαρτωλότητος ἐ μετάνοιαν μένων· ἀλλὰ Δέσποτα δέησόν με ἐκ τῶ πλήθους τῆς ἁμαρτίας ἐξ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Α'πόστιχ. τὰ αἴνους Γ'δόμ. ταῦτα. Λίτομεν τὸς σωλήθης στίχ. ἦχος πλ. β'.

Σ'Ήμερον ὁ Χριστὸς φαδαγίνεται ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶ Φαρισαίου, ἓ γυνὴ ἁμαρτωλὸς προσελθοῦσα τοῖς ποσὶν ἐκυλινδοῦτο βοῶσα· ἰδοὺ, ὁ βεβυθισμένος τῇ ἁμαρτίᾳ, τὴν ἀπλησμόνως δρᾷ τὰς πράξεις, τὴν μὴ βδελυχθεῖσαν φδῇ

τῆς

τῆς σῆς ἁγιαζόντων· καὶ δός μοι, Κύριε, τὴν ἄφεσιν τῶν κακῶν, & σῶσόν με.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἤλωσε ἡ Ἰόρνη τὰς ζίγας σοι τῷ Διαστότῃ, ἥλωσε Γιάδας τὰς χεῖρας τῶν φθονούντων· ἡ μὲν λαβεῖν τὴν ἄφεσιν· ὁ δὲ λαβὼν ἀεγύρια· διὸ σοι βοῶμεν τῷ πεφθέντι, & ἐλεύθερόσαστι ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Προσῆλθε γυνὴ συσώδης, & βιβορβορεμένη δάκρυα πεσχύσα ποσί σου, Σωτῆρ, τὸ Πάθος καταγέλλουσα· πῶς ἀτενίσω σοι τῷ Διαστότῃ; αὐτὸς γὰρ ἐλέλυθας σῶσαι Πόρνην ἐκ βυθοῦ· θαυμάσας με ἀνάστησον ὁ τὸν Λάζαρον ἐγείρας ἐκ τάφου τεταήμερον, δέξαι με ὡς πάλαναν, Κύριε, & σῶσόν με.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀπιγωσμένη δι' τὸν βίον, καὶ ἐπιγωσμένη δι' τὸν τρόπον, τὰ μῦρα βασάζουσα προσῆλθόν σοι βοῶσα· μή με τὸν πάντων ἀπορρίψῃς ὁ τυχθεὶς ἐκ Παρθένου· μή μου τὰ δάκρυα παρίδῃς ὁ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων, ἀλλὰ δέξαι με μεταστρέψασαν· διὸ ἐκ πάσης ἁμαρτίας σῶσαι, Κύριε, δι' τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νυῦ. Γενόμ. ἦχος πλ. δ'.

Πάσημα Καισιανῆς Μοναχῆς.

Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνὴ τὴν σὴν αἰδεσιμίαν Θεότητα, μυροφόρον ἀναλαβοῦσα τάξιν, ὀδυρομένη μύρα σοι πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει, εἰμοὶ λέγουσα, ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει ἄδυτος ἀκολασίας, ζοφώδης τις, & ἀσέλγειας ἔρως τῆς ἁμαρτίας· δέξαι με τὰς πηγὰς τῶν δακρύων, ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ· κάμφθητί μου πρὸς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας, ὁ κλίνας τοὺς Οὐρανοὺς τῇ ἀφάτῳ σου κενώσει· καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ἀποσμήξω τούτους δὲ πάλιν τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις, ὧν ἐν τῷ Παραδείσῳ Εὔα τὸ δειλινὸν κρύπτειν τοῖς ὠσὶν ἠχήθεῖσα, τῷ φόβῳ ἐκρύβη· ἁμαρτιῶν μου τὰ πλήθη, καὶ κριμάτων σου ἀβύσσους τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα Σωτῆρ μου; μή με τὸν σὸν δούλων παρίδῃς, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Εἰς τὸν Τριπλοῦν Τερπνίων τῆς Προφητίας, ἦχος β'.

Σήμερον τὸ ποτηρὸν σωτήριον, καὶ κῆ σῆ κοσὰ ἱμελίτησι· σήμερον ἐκ συμφώνου τὸν βεῖχον Γιάδας ἀρραβωνίζεται. Καϊάφας δὲ ἄκων ὁμολογεῖ, ὅτι εἷς ὑπὲρ πάντων ἀναδέχῃ τὸ πάθος ἱκέσιον, Λύτρωτα ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Περκίμβιον Ψαλμὸς ρλγ'. ἦχος πλ. δ'.

Εὐλογήσατε τὸν Κύριον ἐκ Σιών, & ἴδητε τὰ ἀγαθ.

Στίχ. Γενόμ. δὲ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ.

Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς μέ· υἱὲ ἀνθρώπου· ἐξαποστέλλω ἐγώ σε πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ, τοὺς θλαπικραίνοντάς με, οἵ τινες παρεπίκρανάν με, αὐτοὶ καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας· & ἐρεῖς πρὸς αὐτοὺς· τάδε λέγει Κύριος· ἐὰν ἄρα ἀκούσωσιν, ἢ πεισθῶσι, διότι οἶκος θλαπικραίνων ἐστί, καὶ γνώσονται ὅτι προφήτης ἦν σὺ ἐν μέσῳ αὐτῶν· καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, μὴ φοβηθῇς αὐτούς, μηδὲ σκεφθῇς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν· διότι παροξυσμοί, καὶ ὀδυνήσονται ἐπὶ σὲ κύκλῳ, καὶ ἐν μέσῳ σκορπίων σὺ κατοικεῖς· τοὺς λόγους αὐτῶν μὴ φοβηθῇς, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτῶν μὴ σκεφθῇς, διότι οἶκος θλαπικραίνων ἐστί. Καὶ λαλήσεις τοὺς λόγους μου πρὸς αὐτούς, ἐὰν ἄρα ἀκούσωσιν, ἢ πεισθῶσιν, ὅτι οἶκος θλαπικραίνων ἐστί· & σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, ἄκουε τὰ λαλούντος πρὸς σὲ, μὴ γίνου θλαπικραίνων, καθὼς ὁ οἶκος ὁ παραπικραίνων· χάνε τὸ στόμα σου, & φάγε, ὃ ἐγὼ δίδωμί σοι· καὶ ἴδον, & ἰδοὺ χεὶρ ἐκτεταμένη πρός με, καὶ ἐν αὐτῇ κεφαλὶς βιβλίου, καὶ ἀνέπτυξεν αὐτὸ ἐνώπιόν μου· καὶ ἦν ἐν αὐτῇ γεγραμμένα τὰ ὄπισθεν καὶ τὰ ἔμπροσθεν· καὶ ἐγέγραπτο θρῆνος καὶ μέλος καὶ οὐαί· καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, κατάφαγε τὴν κεφαλίδα ταύτην, καὶ πορεύθητι & λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ· καὶ διήνοιξε τὸ στόμα μου, & ἐψώμισέ με τὴν κεφαλίδα. Καὶ εἶπε πρός μέ· υἱὲ ἀνθρώπου· τὸ στόμα σου φάγεται· καὶ ἡ κοιλία σου πλησθήσεται τῆς κεφαλίδος ταύτης τῆς δεδομένης εἰς σέ· καὶ ἔφαγον αὐτὴν, καὶ ἐγλύκανθη ἐν τῷ στόματί μου, ὡς μέλι γλυκάζον.

Περκίμβιον Ψαλμὸς ρλδ'. ἦχος β'.

Ὁ φοβούμενοι τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου, αἰνεῖτε δοῦλοι Κύριον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς συνήθως ἔστω τῇ παρούσῃ Ὥρᾳ, & ἐν ταῖς λοιπαῖς.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Δ'. Ἐωθινὸς, εἰς τὸ Λυχνικὸν ἡ συνήθως στιχολογία, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. ι'. καὶ ψάλλομεν τὸ Γενόμενα τρισὶ, ἄπαξ εἰπόμεν τὸ Θεοτοκίον.

Δόξα. Καὶ νυῦ, τὸν πλ. δ'. Κύριε ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις. Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Φῶς ἱλαρὸν, Ἐωθινὸς Περκίμβιον Ψαλμὸς ρλί. ἦχος δ'.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τοῦ Οὐρανοῦ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τῶν Θεῶν, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πολλαῖς ἐκείναις μέγας γθρόμθ Μωσῆς, ἐξῆλθε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· καταυοήσας δὲ τὸ πόνον αὐτῶν, ὁρᾷ ἄνθρωπον Αἰγύπτιον τύπτοντα τινὰ Ἑβραῖον τῶν ἑαυτοῦ ἀδελφῶν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ· περιβλεψάμθ δὲ ὧδε κ ὧδε, εἶχ ὁρᾷ οὐδένα· κὴ πατάξας τὸν Αἰγύπτιον, ἔκρυψεν αὐτὸν ἐν τῇ ἄμμῳ· ἐξελθὼν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ δευτέρᾳ, ὁρᾷ δύο ἄνδρας Ἑβραίους διαπληζομθς· κ λέγει τῷ ἀδικοῦντι· διατί συτύπτεις τὸν πλησίον; ὁ δέ, εἶπε· τίς σε κατέστησε ἄρχοντα κ δικαςὴν ἐφ' ἡμῖν; μὴ ἀνελεῖν με σὺ θέλεις, ὃν τρόπον ἀνεῖλες χθὲς τὸν Αἰγύπτιον; ἐφοβήθη δὲ Μωσῆς, κὴ εἶπεν· ὡ ὅτως ἐμφανὴς γέγονε τὸ ῥῆμα τοῦτο· ἤκουσε δὲ Φαραὼ τὸ ῥῆμα τοῦτο, κὴ ἐζήτει ἀνελεῖν Μωϋσῆν· ἀνεχώρησε δὲ Μωσῆς ἀπὸ προσώπου Φαραὼ, κ ᾤκησεν ἐν γῇ Μαδιάμ· ἐλθὼν δὲ εἰς γῆν Μαδιάμ, ἐκάθισεν ὅπὶ τοῦ φρέατος· τῷ δὲ Ἱερεῖ Μαδιὰμ ἦσαν ἑπτὰ θυγατέρες, ποιμαίνουσαι τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτῶ Ἰοθόρ· ἐλθοῦσαι δὲ ἤντλησαν ἕως ἔπλησαν τὰς διξαμενὰς, ποτίσαι τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἰοθόρ· ἐλθοῦσαι δὲ αἱ ποιμένες, ἐξέβαλον αὐτάς· ἀναςὰς δὲ Μωσῆς ἐβοήθησε αὐταῖς, κὴ ἤντλησεν αὐταῖς, κὴ ἐπότισε τὰ πρόβατα αὐτῶν· παρεγένθ δὲ πρὸς Ῥαγουὴλ τὸν πατέρα αὐτῶν· ὁ δὲ εἶπεν αὐταῖς, διατί ἐταχύνατε τοῦ ἐλθεῖν σήμερον; αἱ δὲ εἶπαν· ἄνθρωπος Αἰγύπτιος ἐῤῥύσατο ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ποιμένων, κ ἤντλησεν ἡμῖν, κ ἐπότισε τὰ πρόβατα ἡμῶν· ὁ δὲ εἶπε ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ· κὴ ποῦ ἐςὶν; κὴ ἵνατί καταλελοίπατε τὸν ἄνθρωπον; καλέσατε αὐτὸν, ὅπως φάγῃ ἄρτον· καθῳκίδη δὲ Μωϋσῆς ἐλθεῖν πρὸς τὸν ἄνθρωπον· κὴ ἐξέδοτο Σεπφώραν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μωσῆ γυναῖκα· ἐγέννησε δὲ λαβοῦσα ἡ γυνὴ, υἱὸν· κὴ ἐπωνόμασε Μωϋσῆς τὸ ὄνομα αὐτοῦ Γηρσάμ, λέγων· ὅτι πάροικος ἤμην ἐν γῇ ἀλλοτρίᾳ.

Περικέφθιν Ψαλμὸς ρλς'. ἦχος δ'.

Κύριε τὸ ἔλεός σε εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐναντίον.

Ἰὼβ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο δὲ ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, κὴ ἦλθον οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραςῆναι ἐναντι Κυρίου, κὴ ὁ διάβολος ἦλθε ἐν μέσῳ αὐτῶν παραςῆναι ἐναντίον τοῦ κυρίου· κ εἶπε ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· πόθεν σὺ ἦρχη; τότε εἶπεν ὁ διάβολος ἐναντίον τοῦ Κυρίου· διαπεραθθεὶς τὴν γῆν ἀπὸ ἐμοῦ, κ ἐμπεριπατήσας τὴν σύμπασαν, πάρειμι· εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς τὸν διάβολον· προσέσχες ἢν τῷ θεράποντί μου Ἰὼβ, ὅτι ὡς ἔςι κατ' αὐτὸν τῇ δὴ τῆς γῆς; ἄνθρωπος ἄκακος, ἀληθινὸς, ἄμεμπτος, θεοσεβὴς, ἀπεχόμθς ἀπὸ παντὸς κακοῦ, ἔτι δὲ ἔχεται ἀκακίας· σὺ δὲ εἶπας, ὑπάρχοντα αὐτὸν διάκενῶς ἀπολέσαι· ὑπολαβὼν δὲ ὁ διάβολος εἶπε τῷ Κυρίῳ· δέρμα ὑπὲρ δέρματος, ὅσα ὑπάρχει ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐκτίσει· ἀμὴν δὲ ἀλλὰ ἀποςείλας τὴν χεῖρά σου, ἅψαι τῆς ὀστῶν αὐτοῦ κ τῆς σαρκῶν αὐτοῦ· ἢ μὴν εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει· εἶπε δὲ ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· ἰδοὺ παραδίδωμί σοι αὐτὸν· μόνον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διαφύλαξον· ἐξῆλθε δὲ ὁ διάβολος ἀπὸ τοῦ Κυρίου· κὴ ἔπαισε τὸν Ἰὼβ ἕλκει πονηρῷ, ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς· κὴ ἔλαβε ὄστρακον, ἵνα τὸν ἰχῶρα ξύῃ, κὴ ἐκάθητο ἔξω τῆς κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως· χρόνου δὲ πολλοῦ παρεβεβικότος, εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων; ἰδοὺ ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν, περιδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου· ἰδοὺ γὰρ ἠφάνισταί σου τὸ μνημόσυνον ἀπὸ τῆς γῆς· ἱοὶ καὶ θυγατέρες ἐμῆς κοιλίας ὠδῖνες καὶ πόνοι, οὓς εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μὴ μόχθων· σὺ δὲ αὐτὸς ἐν σαπρίᾳ σκωλήκων κάθησαι διανυκτερεύων ἄθλιος, κἀγὼ πλανωμένη κ λάτρις τόπον ἐκ τόπου, καὶ οἰκίας ἐξ οἰκίας, περιδεχομένη τὸν Ἥλιον πότε δύσεται, ἵνα ἀναπαύσωμαι τῶν μόχθων μου, ἃ τῶν ὀδυνῶν αἵ με νῦν συνέχουσιν· ἀλλὰ εἰπόν τι ῥῆμα εἰς Κύριον, κ τελεύτα· ὁ δὲ ἐμβλέψας, εἶπεν αὐτῇ· ὡσεὶ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας· εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσομθ; ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς συμβεβικόσιν αὐτῷ οὐδὲν ἥμαρτεν Ἰὼβ τοῖς χείλεσιν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Εἶτα τὸ, Κατεύθυνθήτω, Τὸ Εὐαγγέλιον, κὴ τὰ λοιπὰ Ἀκολουθία τῆς Πεντηκοσθῆς.

Τῇ αὐτῇ ἁγίᾳ, κὴ μεγάλῃ Δ'. εἰς τὸ Ἀποδυμῶνον τὸ Τριῴδιον τὸ Κυρίε Ἀνέῤῥιψε.

Ὠδὴ δ'. ἦχος πλ. β'. Ἀκάκιος ὁ Πεσφ.

Ἀνοίγειν ἱερομθίον ἐδέξατό σε τὸν κτίσαντα, κὴ τὰς συμμύσας, κὴ αὐτὸ τὸ Πάσχα ἐπιτέλισας, κὴ αὐτὸ ἐργάσω τὰ μυςήρια· αὐτὸς γὰρ τῷ δύο σταλέντων σου Μαθητῶν σε τὸ Πάσχα ἑτοιμάζθη σοι.

Ὑπάγετε πρὸς τὸν δεῖνα, ὁ πάντα εἰδὼς προλέγει τοῖς Ἀποστόλοις, καὶ μακάριος ὄντως, ὃς πιστεύει ὑποδέξασθαι τὸν Κύριον, ἀνοίγειν μὲν τὴν καρδίαν φρενοτριβήσας, κὴ δέξασθαι τὸν Δεσπότην.

Ἠτιμωμένη φιλαργυρίας, ὁ τρόπος σου ἀποτοίας, ἄφεσιν Γεέθα· πιςωθεὶς γὰρ μόνος τὸ γλωσσόκομον, ὅλως ἐκ σκάμμθς φρὸς συμ-

συμπάθειαν· ἀλλ' ἐκλεισας τὰ τῆς σπλαγχνῆς σου καρδίας απάγγνα, φροδὲς τὸν μόγον ἄπολογισον.

Η Γνώμη τῆ θεοκτόνων τῆ φερέξια τὸ φιλαργύρω σωματροδοῦσα· ἡ μὲν πρὸς ἀναίρεσιν ωπλίζετο, ἡ δὲ τὰ ἀργύρια ἐφάλκετο· ἀγχόνη δὲ μεταμελίας τότε φοκρίνας, καιὰς τὸ ζῆν ἐξέρεται.

Τὸ φίλημα γύμει σόλα, τὸ χαίρε σε ἐκ μαχαίρας, πλάνε Ἰούδε, τῆ μὲν γλάσση φθέγξη τὰ πρὸς ἕνωσιν, τῆ δὲ γνώμη νόθεις πρὸς ἀβρεσιαν· φροδόνασ δὲ τοὺς ἀβρενόμους τὸν ἀληγίτλω διλίως ἐμελέτησας.

Φιλεῖς, καὶ πωλεῖς, Ἰούδε, ἀσπάζη ἐκ ἐκ ὀκπλέζεις δίλφ φροσρίχων· τὶς μισὸν ἀσπάζεται ζωσάθλως; τὶς φιλαν ἐξωνεῖται πμήματι; τὸ φίλημα τῆς ἀνειδῶς σε κακοβυλίας ἐλέγχει τὴν φρεάμεσιν.

Δέξα.

Μίρισον τῆ θεΐᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς φροσώποις θεολογῶ σε· τὴν ζιαεδικὴν μίαν θεότητα· ὡς ὁμοβασίλειον, ἐ συνέργον· βοῶ σοι τὸ ᾄσμα τὸ μόγα, τὸ ἐν ὑψίσοις ζιασῶς ὑμολογῦμβον.

Θεοτοκίον.

Η Σύλλημψις ἐκβ λόγον, ὁ τόκος σε ὑκβ φύσιν, Θεοβυλόπαρ· ἡ μὲν γὸ ἐκ Πνεύματος, ὁ δὲ ἀπέρματος· ὁ δὲ νόμις φύσεως λαοδάνων, ὡς ἀφθορες ἐ ὑκβ φύσιν, πάσης λογκίας. Θεὸς γὸ τὸ τικτόμβον.

Καθισμα ἦχος δ'. Ἐπῳδὴν σήμερον.

Σ Τιεδίων, Δίασοτε, τοῖς Μαθηταῖς σε, μυστικὸς ἰδήλωσας τὴν σὴν ἁγίαν τελδτὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλεθερώσαμεν οἱ τὰ σαπρὰ σε τιμβύτος παδήματα.

Ὠδὴ ἡ. Οὐ γρατιεὶ Οὐρανῶν δοξάζουσι.

Η Ν νομικὴν σκιὰν σοφάξην ὁ πλάσας τὰς νομικὰς γραφὰς ἐν Σινᾷ, ἐφαγε μὲν τὸ Πάσχα τὸ πάλαι, καὶ σκιαδεὶς, γίγονε δὲ Πάσχα, ἐ μυσικὴ ζωοθυσία.

Η ν ἀπ' αἰῶνος κεκαλυμμένον Χριστὸς σοφίαι μυσαγωγῶν, ἐφάνας ὁμῶ πᾶσι τοῖς Ἀποσόλοις, Σωτὴρ, τὸ δεῖπνον· ἦν τοῖς Ἐκλεκτοῖς παρίδυσαν οἱ θεορόμοι.

Εἷς ἐξ ὑμῶν δίλος ἀβρεδόσει μι, Ἐβρμίοις ἀπιπτοκλαὶ ταύτη τῆ νυκτί· τότο Χριστὸς βοᾶσα, σωλῆναι τὸς φίλους· τότε ὡς πρὸς ἴνα ᾄβρωσον φροσκυνέτο.

Ἀσεννοθεὶς δὲ ἡμᾶς ὁ πλάσιος, τῷ δείπνῳ ἐξανασᾶς, λίντιον λαβῶν, τότο πεμεζόσω, καὶ κλίνας τὸν αὐχένα, ὕπνῳας τὰς πόδας τῆ Μαθητῆ, ἐ τὸ φροδότη.

Η ς ὑκβ νῦν, ἐ ἀφορίσω γνάσεως τὸ ὕψος σε, Ἰησοῦ, τὶς μὴ σκπλαγῆ; ὅτι πλοῦ παρίσης ὁ Κτίσης τῆ ἀπάντων; νίπτων μὲν τὰς πόδας, σκμάσων δὲ καὶ τοῦ λεπτῆρ.

Ο Μαθητὴς, ὃν ἠγάπα Κύριος, τοῦ σήθους ἀναπεσὼν, ἔφη πρὸς αὐτὸν· τίς ὁ φᾶγονδές σε; Χριστὸς δὲ πρὸς ἐκεῖνον· ὕτῳ· ὁ ἐμβάλας ἐς ζυβλίον τωῦ τὴν χεῖρα.

Ο Μαθητὴς τὸν ἄμωμον σξέμβρος, καὶ τὸ ἄρτο χαρᾶ· θεᾶσιν μελετᾷ, ζέγκε πρὸς Ἰσδαίους, λέγων τοῖς φᾶγετέροις· τί φᾶγήκτί μοι, κρίνὸ αὐτὸν ὑμῖν φροδόσω;

Δέξα.

Ἕνα θεὸν κατ' οὐσίαν σέβομαι, ζοῖς ὑποσάσεως ὑμνῶ διορισικῆς, ἄλλας ἀλλ' ἐκ ἀλλοίας, ἐνεὶ Θεότης μία, ἐ ζοεὶ τὸ κράτος, καὶ ὸ Πατὴρ, Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα.

Θεοτοκίον.

Ρ Ἴσαι ἡμᾶς, Ἰησοῦ Σωτὴρ κόσμου, ἐκ πλάνης, ἐ πικρασμοῦ, καὶ τῆ πονηρᾶ· δέγκε γὰρ Θεοτόκον φρεσβεύσασαι ἀπαύσως· μόνη γὸ ὑπάρχει, καὶ δύναταί σε δυσωπῆσαι.

Ὠδὴ θ'. Ἀπὸμ συλλήψεως.

Τ Ὸ μέγα μυσήριον τῆς σῆς ἐκονομησάσεως ὅλη τῆ Δάφνη σωφανερώθης σε ζοῖς μίσαις, φιλάνθρωπε, ἀναγκαλύψας ἔργε· φάγετε Ἄρτον τὸν ζωπιὸν, ζοῖσι πίτε τὸ Αἷμα κεινωθὲν τῆς Θεοκλόρι σφαγῆς.

Σ Κιὰ ἐκκρέμβη· ἐδήχθη τὸ ἀνώγαιον, ἵνῳα τὸ Πάσχα Χριστὸς ἐκτέλεσι· τὸ δεῖπνον ἀνακιακλῶσι, ἐ λογικὴ λαβεῖα· ἡ ἐκκλησία ὑκβ ἡμῶν θυσία· ἀυτὸ τὸ Σῶμα δίσβοδε, καὶ αὐτὸ τὸ Αἷμα πάντες μυσικῶς μεταλαμβάνομεν.

Τ Ὸν ἄρτον ὁλόγησας ὁ Ἄρτων ὁ ἀσόμνος, ἐλκεκτίσας Πατρὶ τῷ ἀγνίτορι, λαβὼν ἐ ποτήριον ζοῖς Μαθηταῖς ἰδίοις, λέβετε, φάγετε βοᾶν, τῦτο μὲ ἐζὶ τὸ Σῶμα, καὶ τὸ Αἷμα τῆς ἀφθάρτε ζωῆς.

Α Μὴν λέγω, ὑφοπε ζοῖς κλήμασιν ἡ ἀμπελῶν, ζοῖς Ἀποσόλοις Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, εἰ ἀφ' ὑμῶν ἐ μὴ πῶ ἐκ τῆς ἀμπέλε τόμα, ἴως ἂν πίω αὐτὸ καινὸν ἐν τῆ ἀβξῃ τῆ Παβρός με μεθ' ὑμῶν ὑμῖν τῆ κληρονόμιον μι.

Π Ἐφερόσεις ζιάκοπτε ἀργυρέαις τὸν Κύριον, ἐ ἡ λογίζη, Ἰούδα ἀβρόνομε, τὰ δύσκτα τῶν μύσιον, ἡ τὸν σσῆν νιπῆσαι· ὦ πῶς εἰς πλῶ· τὸ φῶς ὀλιδήσας, πᾶμα ἤλθες, τὴν ἀγχόνην ἀσασσβμῦσαι.

Τ Ὰς χᾶρας ὀξέτησας, ἐν αἷς τ' ἔργον ἔλαβις τῆς ἀφθαρσίας, λαβὼν τὰ ἀργύρια, τὸ τόμα πρὸς φίλημα φεσσαγαγὼν δόλιος· ἐ φ τὸ Σῶμα τὸ Χριστῦ, ἐ τὸ Αἷμα ὑπεδέξω· ἀλλ' ὑαί σοι, φησὶν ὁ Χριστός.

Χ Ριστὸς ἀνάστω τ̃ Κόσμον ὁ σωτήρ· καὶ Θεῷ. Ἀρτ. σ'. ὅτε ἐν φιλοχρίστοις, πλήνοις ἐν ὑμνοις, ἀγωγὶς δὲ ἔοις παροῦσις ὑποδεξόμεθα πιστῶς τὸν δυόμενον τὸ Πάσχα, ἐν ᾗμῖν ἱερεγεῖρόμενον.

Δόξα.

Πάσης σοξάσωμεν, τὸν ὑπερυψούμενον, τὸ Θεῖον Πνεῦμα πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδι ἀλήθειαν, μονάδι κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα, καὶ ζωὴν, καὶ ζωὰς ζωοποιοῦσαν, καὶ φωτίζουσαν τὰ πάντα.

Θεοτοκίον.

Πασῶς ἐπιφανῶμεν, ἐ Νύμφη Ἀπάρθενος μόνη ἐθεάχθης, Θεὸν μὴ βασάσασα, τικτοῦσα δὲ ἀρρήτως ἐκ σῦ σπαρκμοῦσαν· διὸ σε πᾶσαι αἱ γῆναι, ὡς θεόνυμφον Μητέρα, ὑοξολοῦσι μεγαλυνοῦσαι.

Τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ Ε'. εἰς τὸν Ὄρθρον.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, τὸ Ἀλληλουάριον· ἦχ. πλ. δ'. Καὶ τὸ Τροπάριον. ἐκ τέλους.

Ἦχ. πλ. δ'.

Ὅτε οἱ ἐνδοξοι Μαθηταὶ ἐν τῇ νηπίῳ τῦ Δεσπότε ἐξωτικόνοι, τότε Γύδας ὁ δυσεβὴς φιλαργυρίαν νοσήσας ἰσποτίζετο, ἐ ἀνόμοις κριταῖς σε τὸν ἅγιωμον Κριτὴν ἐξεδίδοσο· βλέπε, χαιρόμενον ἐρωτᾷ, τὸν ἄβ. ταῦτα ἀγνῶν κεκαύμβων· φόβῳ ἀκόρεστον ψυχὴν, τὸν Διδασκάλῳ τοιαῦτα πολυπόνησαν· ὁ θεὸς πάντας ἀγαθὲς, Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὸ Εὐαγγέλιον· ἐ Ν'. ἐ ἀρχόμενον τῦ Κάνονος.

Πέμπε τῷ κυρίῳ Κοσμᾷ· τὰς Ἑίρμὸς ἀνὰ β'. Τὰ δὲ Τροπάρια ἀνὰ δ'. ἢ ἀνὰ ς'. καὶ τὸν ποσοῦτα. Ὁ Κανὼν ὃ ἡ ἀκροστιχίς. Τῇ μακρᾷ Πέμπτῃ μακρὰν ὕμνον ᾠδάσω.

Ὠδὴ α'. ἦχ. πλ. β'. ὁ Εἱρμός.

Μυθεῖς τηᾶται πόλῳ. ἐρυθρὸς, κυμαθόρφῳ δὲ ξηραίνεται βυθὸς, ὁ αὖλος ὁμῶ ἀδόλοις γεγονὼς βατὸς, καὶ παυσολίτας τάφος ᾠδὴ δὲ θεοτερπὴς ἀνεμέλπετο. ἐνδόξως διεδέξατο Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἡ Παστατία, καὶ παρεικτικὴ ζωῆς, ἡ ἄπειρῳ σοφία τῦ Θεῦ οἰκοδόμησε τὸν οἶκον ἑαυτῆς ἀγρὶς ἐξ ἀπεσφάρων μιᾷβος· ναὸν δὲ σωματικῶς ἀβεδείξατο. ἐνδόξως διεδέξατο Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Μτεκγαγὼσα φίλας ἑαυτῆς, τὴν ψυχοβόφον ἐτοιμάζε ζράπεζαν, ἀμβροσίας δὲ ἡ ὄντως σοφία τῦ Θεῦ κιρὰ κεκτῆκε πηγὰς· φεσίλοιμεν δ' σεβεῖ, ἐ βούλομαι· ἐνδόξως διεδέξατο Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Λκεπθώμεν πάντες οἱ πιστοὶ, συγκαλεμβάμες ὑψηλῷ κηρύγματι τῆς ἀκτέκε, ἐ ἅμφοτε σοφίας τῦ Θεῦ· βοᾷ δ' γάλοιπεν, ἐ χρότες, ὅτι Χριστὸς ἐγὼ, κεκέκται· ἐνδέξως διεδέξατο Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἑξάπτειλιν πάλιν λόγομβρ οἱ δύο Χορεῖ ὁμῦ· Καταβασία, τῆς Εἱρμοῦ.

Ὠδὴ γ'. ὁ Εἱρμός.

Κτίσει ὧν πάντων, ἢ κτίσης Θεὸς, τὸν κτίσιν ὁ ἁπλῶς πῶχ ὕσας ἑαυτῷ λώσε. ,, Ἐ τὸ Πάσχα, οἷς ἐμελλε Φαεῖν, ἄνοις ὧν, ,, ἑαυτὸν φρυτῶν, φάγετε, βοᾶν, τὸ Σαλμὸ μν, ,, Ἐ πίσει τερωθήσεθε.

Ρτσιον παντὸς τὸ βεστάν γῆνς τὸ οἰκεῖον, ἀγαθὲ, τῆς σῆς Μαθητὰς ἐπόπασας, ὄφροσωπὴς πνεύμιον πλήσας· αὐτὸς γὰ σπαυτὸν ἱερέγνας, πίπτ, βοᾷ, τὸ Αἷμά μν, ἢ πίσει τερωθήσεθε.

Ἄφεσιν ἀνῆρ, ὃς ἐν ὑμῖν φροδότης, τοῖς εἰκόνοις Μαθηταῖς φρόεφης ὁ ἀνέξικακῶν· ἐμὴ γεύσηται ταῦτα, Ἐ ἔτ' ἀσωὶτ ὧν, ὃ μὴ σωιόσα· ὅμως ἐν ἐμοὶ μένατε, Ἐ πίσει τερωθήσεθε.

Κάθισμα ἦχ. δ'. Τὸν τάφον σε Σωτῆρ.

Ὁ Λίμνας, Ἐ πηγὰς, Ἐ θαλάσσας πικόσας, ταπείνωσιν ἡμᾶς ἐκπαιδεύων ἀρίσω, λυτὴρ ζωννύμβρ. Μαθητῶν πόδας ἐνίψε, ταπεινώμβρ. ὑπερβολῇ διδασκαλίας· ἢ ἡ ὑψῶν ἡμᾶς ἀπὸ βαεβέρων κακίας ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Ἕτερον ἦχ. γ'. Οὐρανὸς πίσεως.

Τπενύμβρ δ' διδασκαλίας, πόδας ἐνίψας τ̃ Μαθητ̃ σε, καὶ φεῖς δρόμον θέον τίτες κατεδρωας, ἀπαταιώμβρ. Πέτρε δὲ νικήσεως, αὖθις τῇ ζωῇ ὑπάκοα φεισέγματι ἐκνεπτόμβρ. καὶ σῦ ἐκτενῶς ἀνόμβρ. ἀωρπασθῆναι ἡμᾶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἕτερον ἦχ. δ'. Ἐπιβύσιν σήμερον.

Σ Τνεδίων Διάσοτα τοῖς Μαθηταῖς σε, μυσικῶς ἐδήλωσας τὴν παναγίαν σε ἐφαγήν, δι' ἧς Φθορᾶς ἐλυζόμεθα· οἱ τὰ σπαῖα σε τιμῶντες παθήματα. Ὠδὴ δ'. ὁ Εἱρμός.

Ρορκυσθὼν ὁ φεσφήτης τῇ μυσηείᾳ σε τὸ ἀσόρρητον, Χριστὲ, φερασεφώνησεν, ,, Θὲ κρατιὰν ἀγάπην ἐμῦν. Πάτερ οἰκτίρμον, ,, τὸν μονογνῆ Τἱὸν γὰ, ἀγαθὲ, ἱλασμὸν εἰς τὸν ,, Κόσμον ἀπέσειλας.

Ἐπὶ τὸ πάσος τὸ πάσι τοῖς ἐξ Ἀδὰμ πηγάσαι ἀπάθειαν, Χριστὲ, μολῶν, τοῖς φίλοις σε ἔπας, μεθ' ὑμνῦ τῇ Πάρκε μεταχὰν τότε ἐπεθύμησα· τὸν μονογνῆ ἐπεί με ἱλασμὸν ὁ Πατὴρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέσειλε.

Μπαραμβάναν κερπῶν, τοῖς Μαθηταῖς ἐβόας, ἀθάναπ, χθονίμοις· ἀρπίλε δὲ πόμοι λιπὼν ὑκέπ, μεθ' ὑμνῦ βιατάων, τὸν μονογνῆ ἐπεί με ἱλασμὸν ὁ Πατὴρ εἰς τὸν Κόσμον ἀπέσειλε.

Πέμπ

Πο῀μα καινὸν ὑπὲρ λόγον ὑμῖ̃ν, φησὶ, τῇ βασιλείᾳ μου, Χριστὸς τοῖς φίλοις, πίομαι· οὗτος γὰρ ὁ θεὸς θεὸς ὑμῶν συμπομπὸς, ἔπας, τὸν μονογενῆ καὶ γᾶρ με ἰλασμὸν ὁ Πατὴρ εἰς τὸ Κόσμον ἀπέστειλεν.

Ὠιδὴ ε'. ὁ Εἱρμός.

Τῷ σωθέντι μου τῆς ἀγάπης συνδέσμοι οἱ Ἀπόστολοι, τῇ διανύξαντι τῆ ὅλων ἑαυτὸς ,, χειρὶ ἀναδήσαμεν, ὡραίας πόδας εὐαγγελίζον- ,, το, εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην.

Ἡ Τὸ ἀρχαῖον κεφάλαιον, καὶ ὑπερῷον ἐν αἰθέρι ὕδωρ, ἡ ἀβύσσους χαλινώσατε, καὶ θαλάσσας ἀναχαιτίζουσι, Θεὸν σοφία, ὕδωρ νιπῆρι βάλλει, πόδας ἀποπλύει δὲ ὅλων Διανύσης.

Μαθητὰς ὑποδεικνύει ταπεινώσεως ὁ Διανύσης τύπον· ὁ νιφάλαις δὲ τὸν πόδας ἐκβάλλων, ζώνηται λίσσιον, καὶ κάμπτει γόνυ, ὅλων ἐκπλύσει πόδας· ὃ ἐν τῇ χειρὶ πνοὴ πάντων τῆ ὄντων.

Ὠιδὴ ς'. ὁ Εἱρμός.

Ἄβυσσος ἰχάτη ἀμβρωμάτων σκώληκσί με, καὶ τὸν κλύδωνα μικλὴ φίκραι, ὡς Γωνᾶς τῇ Διανύτῃ βοᾷ σοι, ἐκ φθορᾶς με ἀνάγαγε.

Κ Τέτον φανέντα, ὦ Μαθηταὶ, καὶ διδάσκαλον μὲ· καὶ τὸ πάντων, Σωτῆρ, ἐβίας· διὸ μιμηδὲ ἢ τύπον, ὃν ζόπον ἐν ὑμῖ ἐδείξατο.

Ρ Τπον τὶς μήτραν ἀπορύψεθαι ἢ θέλει ἢ τὰς πόδας, καθεῖρε, ὦ Μαθηταὶ ὑμᾶς δὲ, ἀλλ' οὐχὶ πάντες· ῥοπὴ γὸ ἀπίκτως ἐξ ὑμῖ̃ν ἑνὸς κμίτεται.

Κοντάκιον· ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶ.

Τὸν Λ'ρτον λαβὼν εἰς χᾶρας ὁ θεοδόσης, κρυφίως ἀυτὸς ἐκτείνει, καὶ λαμβάνει τὴν πρὸ τῶ πλάσαντος ταῖς οἰκείαις χερσὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀδίορθον ὠμενεν Γίδας ὁ δῦλος, καὶ δόλιος.

Ὁ Οἶκος.

Τῇ μυστικῇ ἐν φόβῳ ῥαπίζῃ θεοσυγγίνειστες πάντες, καθαιρεῖς ταῖς ψυχαῖς τὸν Λ'ρτον ὑποδεξάμενοι, συμφοβόμενοντες τῇ Διανύτῃ· ἵνα ἴδωμαι τὸν πόδας πῶς ἀπονίπτει τῇ Μαθητῇ, καὶ ποιήσωμεν, ἅσπερ κατέδωμεν, ἀλλήλοις ὑποταγήμενες, ἡ ἀλλήλων τὸς πόδας ἐκπλύοντες· Χριστὸς γὸ ὕπως ἐκέλευσε τοῖς αὐτῇ Μαθηταῖς, θεοφόρων, ἀλλ' οὐκ ἤκουσεν Γίδας ὁ δῦλος, καὶ δόλιος.

Τ ὸ Συναξάριον τῆς· Εἰς τὸν ἱερὸν Νιπτῆρα.

Νίπτει Μαθητῶν ἱκετῆρας Θεὸς πόδας,
Οὗ πὰς παπῆ ὧν εἰς Ε'δὴμ θέλης πάλαι.

Εἰς τὸν μυστικὸν Δεῖπνον.

Διπλῶς ὁ Δείπνο, Πάσχα γὸ νόμε φέρει.
Καὶ Πάσχα καινὸν, Λῖμα, Σῶμα Διανύτε.

Εἰς τὸν ὑποκριτὴν Ποσδοκήτην.

Περσδέχῃ, ὦ φόβητα, θεμβοι αἱμάτων.
Χερσὶ θεοσόπε θαυμάσιμε δήσθαι
Θάνατον, ἐχθρὸν φανικίζων σὺν τύποις.

Εἰς τὴν Προδοσίαν.

Τί δᾶ μαχαίρων, τί ξύλων, λαοπλάνοι;
Πεῖς τ' ἔπνευν θεοῦσμον εἰς Κόσμε λύθον.

Τὴν ἀγάπ, ἢ μεγάλη Πέμπτη οἱ τὰ πάντα καλῶς διαπεπλήρωμαι θεῖοι Πατέρες, ἀλληλοδεδόχοσι ἓν τῇ τῶν Θείων Ἀποστόλων, καὶ τῶ ἱερῶν, καὶ Θείων Εὐαγγελίων θεοδιδάκταιν ἡμῖν πίστασιν πνεῦ ἐορτάζειν, τὸ ἱερὸν Νιπτῆρος, τὸ μυστικὸν Δεῖπνον, τὴν θεοδοσίαν δηλαδὴ τῇ καθ' ἡμᾶς φρικτῇ Μυστηρίων· τὴν ὑπερφυᾶ Περσδοκίαν, καὶ τὴν Περσδοσίαν αὐτῶν. Ἐπεσὴ γὸ τὸ Εὐβρεϊκὸν Πάσχα καὶ τὴν Παγσκοδοῦσα ἡμᾶλλε θύεσθαι· ἰῶ δὲ ἔδει φερσθῆναι τὸ τύπο ἐπακολυθῆσαι καὶ τῶ ἀληθειαε, ἐν αὐτῷ δηλαδὴ καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς Πάσχα τυθῆναι Χριστὸν· θεοφλεβῶν ὁ Κύριος ἡμῖ̃ν Ἰησῦς Χριστὸς, ὡς οἱ Θεῖοι Πατέρες φάσκωσιν, ἀνεργὰ αὐτὸ μὴ τῇ Μαθητῇ τῇ ἑαυτέρᾳ τῆς Πέμπτης· αὐτὴ γὸ ἡ ἑαυτέρᾳ καὶ ἡ Παρασκευὴ ὅλη μία ἡμέρᾳ παρ' Ἑβρεϊκοις λογίζεται· ὕτω γὸ ἐκεῖνοι μέχρι, τὸ νυχθήμερον λέγοντες· ἐνήρησε ἓν αὐτὸ, καὶ τότε, ὡς πηε εἶπον, μὴ τῇ Μαθητῇ κῦ τὸν νόμον, ὧν ἂς ὄζι ὁ Θεῖος Χρυσόστομος· θεότεσν ὀρθοτάθλω, καὶ ἐζωσμένοι, τὰ ὑποδήματα θεικιμένοι, βεκτηρίαις ἐπερειδόμενοι, καὶ τ' ἄλλα ὅσα ὁ νόμος· ἐξηκολάθησε, ἵνα μὴ θεδόνομος ὀδέξῃ· ταῦτα γὸ ὁ Ζεβεδαῖος ἠτοίμασεν· ὕτω γὸ ὁ τὸ κεράμιον βαστάζων τῷ ὕδατος, ὡς ὁ μέγας φησὶν Ἀθανάσιος, κᾶν ἄλλοι ἄλλως θεῖ τῦτο εἰρήκασι· μετατίτα δὲ τὰ τελεύτησε δεῖκνυς τοῖς Μαθηταῖς, καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς Πάσχα τὸ μυστήριον θεδιδόμενον ἐν τῇ αὐτογλῷ, ἤδη δὲ πληρέμενος νυκτὸς· δείπνε γὸ, φησὶν, γλωσσῶν, ἀνεκλίθη μὴ τῇ διώκων· θεῷ δὲ, ὅτι οὐ τῦτο ἦν τὸ νομικὸν Πάσχα· δῆλον· γὸ ἔκλινε, ἔ ἀεῖτο καὶ ὑγρὸν, ἐκεῖ δὲ πάντα ὀπῶ πνεῖ, ἔ ἀζυμα· ἀεῖ δὲ τὸ ἀεξαδαι δεῖπνον· ὕτω γὸ ὁ Θεῖος λόγος Χρυσόστομος, ἐκ τῦ διάνυ ἐγέρεται, ἔ τίσπο χαμαὶ τὰ ἱμάτια, ἔ ὕδωρ τῷ νιπῆρι βάλλει, αὐτος αὐτικρὺς πάντα· ἅμα μὲν τὸν Γίδαν ἐκβύεται, ὁμῶ δὲ τὸς ἄλλες μαθητὰς ὑπομιμήσκων, μὴ τὸ φερτεῖον δλιζητεῖν· καθὼς καὶ μὴ τὸν νιπῆρα θεδανεῖ, λέγων· ὁ θέλων εἶ φερτες, ἔτω πάντων ἔσχατος, ἑαυτὸν τιθεὶς εἰς ὑπόδειγμα· φαίνεται δὲ, ὡς φερτον πάντων τὸν Γίδαν νιπτε ὁ Χρισὸς, ἐπειδήτερον φρονκθέσαντα· ὕστερον δὲ δῆ τὸν Πέβρον ἔρχεται· ὁ δὲ θεμότερος τῇ ἄλλων ὑπάρχων, τὸν διδάσκαλον ἀνακόπτει· καὶ συγχρῆ πάλιν σφοδρότερον· νῆας ζήτει ἀυτῷ τὰς πόδας, καὶ ὕλο-

ὕλωσιν ἐξεδόξεν ἐξῆς ἔπεσιν ὑποδέξαι, λαβὼν τὰ ἱερὰπα πάλιν, καὶ ἀναπαυσάμενος ἀγαπᾶν ἀλλήλους, καὶ μὴ τὸ σφέτερον ζητεῖν· ἐπέσιγησαν δὲ αὖπαν, καὶ τὰ περὶ τῆς φρεσδοίας διάγειν κιφάλαιον· θορυβομένων δὲ δὴ τῷ λόγῳ τῷ μαθητῇ, λέγει τῷ Ἰωάννῃ μόνῳ ἡμέμᾳ ὁ Ἰησοῦς· ᾧ ἐγὼ βάψας τὸ ψωμίον δώσω, ἐκεῖνός ἐςὶν ὁ φιλοκρινὴς μέ· εἶ δὲ ὁ Πέτρος ἤδει τὸν λόγον, ἅτε ὢν τῷ ἄλλων διεμέτρεος, τὸν Ἰάσωμ διηκριδοῦτο ἄν, καὶ πάλιν, ὁ ἐμβάψας μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ τρυβλίῳ τὴν χεῖρα, ὡς τε καὶ ἀμφότερα ἐγίνοντο· ἔπα βεβρεχὼ τὸ βδελπικὸν, λαβὼν τὸν ἄρτον, λέγει· λάβετε, φάγετε, ἔ τὸ σωτήριον ὑμῶνος, τῶτό ἐςὶ τὸ αἷμά μου, τὸ τῆς καινῆς βδελπίκης, τὸ σωιέτι εἰς πολὺ ἡμῶν ἀνάμνησιν· πολὺ καὶ αὐτὸς τῷ σοιοῦ, πάδιν· καὶ ἅπιν μετ' αὖπὸν· μῆδὲ τὸ ψωμίον, αἰσπλάδε εἰς τὸν Ἰάσωμ ὁ σαπανᾶς· δικαιοῦσιν γὸ αὐτὸν θεότερον, νιὸ παντελὸς ἀσφαλόσπε· καὶ παρέδωδε, φησί, συῶδημα ἴδιον τοῖς Ἀρχιερεῦσιν, ἵνα αὐτὸν αὐζῆς ἐξεμάδε ἀργυρέοις ἑιδικοῦσι· εἰ δὲ μαθηταὶ μῆ τὸν δέπνον ἐξέλαδεν εἰς τὸ ὄρθρ τῆ ἑλαιῶν, ἐς πα-ρεσίον λεγόμεμον Γεθσημανῆ· μῆ δὲ πολλὰ, λέγει αὐζῆς ὁ Ἰησοῦς· ὑμεῖς πάντες σκανδαλιδήσεδε ἐν' ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· ὁ δὲ Πέτρος, ἐὰν πάντες, φησίν, ἐγὼ ὐ μή σε ἀπαρνήσομαι, ὧ δὲ ὁ λό, ἅπιν βᾶδὶ τῆς νυκτὸς· ὁ δὲ λέγει, φρὶν ἢ φανῆναι τὸν ἀλέκτορα δίς, ἀπαρνήσῃ με ῥίς· τῷ δὲ ἀρωνᾶς ὁ ἀλέκτωρ ὐκ ἄπαξ, ἀλλὰ δὶς, ἔ τρὶς λέγει· ὃ δὲ καὶ ὀγάνιος, δέει ἀμέρος τῷ Πέτρε λεφδέτέρᾳ, τῷ θείᾳ τὸ ἀδύνατε ἐνδεικνυμέμῳ τῆς φύσεως· καὶ ἅμα ἐπεὶ τὸν οἰκειμέμον αὐτῷ ὑπεκείσεσε, ἵνα ἐξ αὐτῷ τὸ σῶ φύσεως διάγωσιν ἐγκαιρίς, συγχρόμων ἐν τοῖς ἀμέρτάνουσι, πάλιν, ἢ τέτε τῷ Πέτρε ἄρτιος τὴν τῆ ἀνθρώπων πάντων ἁμέρτίαν εἰς Θεὸν ἐξεκινέζ, ἐωθέλω, ἰὼ παρέβη ὁ Ἀδὰμ ἀντολὰς· φδάτερον, τὸν τὸ ρεαπὸς νόμε ἐξβᾶσαν, καὶ τείτὸν ἀυτὸν τὴν τῆ λόγῳ σάρκωσιν· ἰὼ ὕσερον πάλιν ὁ Σωτὴρ τελικῶ μεταχρώσει ἰάσατο, ἐξῆ τῷ Πέτρε φιλεῖς με, τρισσὰς ὁμολογίας· μῆ δὲ ταῦτα λέγε τοῖς μαθηταῖς, τὸ ἀνθρώπινον ἐκ δεικνύμεμον· ὡς φοβεῖ τοῖς πᾶσιν ὁ θάνατος. Περίλυπός ἐςὶν ἡ ψυχή με λέγε θανάτε, ἡ μετασὰς ὡσεὶ λίθε βολῆ, φερσπόρτε, ἐκ τείτε εἰκὼν, Πάτερ με, ἐ ἰδ θελήσαι τὸ ποτήριον τῦτο παρελθεῖν ἀπ' ἐμοῦ, ἐὰν μὴ αὐτὸ πίω, γθονθήτω τὸ θέλημά σε, καὶ αὖτις. Πατὴρ, εἰ δ'νατὸν, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τῦτο, ἅμα μὲν ὡς ἄνθρωπος τῷ λόγῳ, ἅμα δὲ καὶ τὸν ἐξβόλον μαρτύρμος τυγχάνπος, ὡς ἂν νομίζων κἀκεῖνον ἄνθρωπον εἶ ἐξῆ τὸ δ'νᾶν φοβεῖδαι, μὴ τὸ ἐξῆ τῷ δανάτῳ τῷ Σταυρῷ ἀνακόλη μυσήριον, ἐπαιτιλθὼν δὲ, καὶ εὑρὼν τὰς μαθητὰς ὕπνῳ βεβαρπέμμες, φησὶ τῷ Πέτρῳ· ἀκοιτέτεται, ἕτε τὸν λόγον. Οὐδὲ μίαν ὥραν ἰσχύσατε γρηγορῆσαι; Φ ἀγρυπνῆσαι μετ' ἐμοῦ, σίονεὶ, σὺ ὁ λόγον μέχρι δανάτε ἐξεγκοίσεδαι, ἢ τρὶς ὑπωπίας μῆ τῷ λοιπῷ; ἀπελθὼν δὲ πάραι τῷ χωρίῳ τῷ κήφων, ἐνδυ ἰὼ κπῆσ, ἠυλίδη ἐκεῖ μῆ τῷ μαθητῷ, συμεχῶς δὲ ἐκεῖσε ἐξέρχεδαι εἰώδει· ὁπὸ κῆ ὁ Ἰούδας ἤδει τὸν τόπον, ὃς τινὰς τῷ τῆς ἀπείρας λαβὼν, Φ ἔχλε ἐπακολυθῆσῳ, ἦλθεν ὅδὶ τὸν Ἰησῆν, ἅμα αὐζῆς τὸ τῆ φιλημάτῳ σύμβολον, τῷτό δὲ ἦσαν, ὅτοι ἀπαλλάκις κρατηθεὶς, ἀφαγὼς ἐκ μέσε αὐτὰν δηέρχετο· ὥστε καὶ ἐνταῦθα αὖτὸς ὁ Χριστὸς φεύτῳ ἴζησι ἀφ' ἑαυτὸς λόγων· τίνα ζητεῖτε; οἱ δὲ αὖτὸν καὶ τὴ κλέον· ὃ δὲ ἡ νὺξ ἐμωσῶν κρύπτον, φαγεῖ δὲ ἦσαν, φησὶ, καὶ λαμπάδες ἀπόρμεμαι· καὶ τῷ ὄπλα καπασόντες, ἀπεχώρησαν· καὶ πάλιν ἐλθόντων αὐτὸς ἀπκολύτῳ· τῷ δὲ Ἰούδα πεπομπόν· ὃ τὸ σύσημον, ὁ Χριστὸς λέγει, ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει, σίονεὶ, δ' ὃ ἄλλος Ἰούδα, ἐ'κιαμῷν ὄζι· καὶ αὖτὸς λέγει, ὡς ὅπ λησῶν ὀξελῶτε μῆ μαχαιρῶν, καὶ ξύλων συλλαβεῖν μέ; ὃν νυκτὶ δὲ παραμῷνῶν τε, ἵνα μὴτις ὑπὸ τὸ ὄχλε γθόνται, τότε ὁ θεμέτατος Πέτρος ἀπασάμενος μάχαιραν, ἀπὸ δέκατε τὸ ἦσαν, καὶ φερὴ τὸ αὐτὰ ὁ παρεσκδασρμένος, τὸν τῆ Ἀρχιερέως δέλον, Μάλχον ὄνομα, παπάξας, τὸ δίξιὸν ὦ ἀπόκοψε· αἰνέπιεμῷν τὸ λόγε, ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς ἐ καλεῖς τὸν νόμον ὅκως, καὶ ἰδίδικος· ἐξέρκα ωῶ τὸν Πέτρον ὁ Χριστὸς, μὴ κρὸν ἦ ἀκόσατα τὸν ἀνδμαπκὸν ἄνδρα μαχαίρᾳ χρῆδαι· ὁ δὲ τὸ Μάλχε τὸ ὠτίον ἰάτατ· συλλαβόντες δὲ τὸν Ἰησῆν, δίσμιον ἄγσιν δᾶι τὴν αὐλὴν τῷ Ἀρχιερέως Ἄννα, ὃς ἦ πευθερὸς τῷ Καϊάφα, ὁκεῖ ᾗ ἦσαν ἅπαντες συμηγμένοι, οἱ τῷ Χρεῖᾶ φρονῶντες φαρισαῖοι, καὶ γραμματεῖς· ἐτεδόεσι δὲ τῷ τῶν Πέτρον ἐ τῆς παιδίσκης ἡ αὖτὸ ἄρνησις γίνεται· ἐ τῆς νυκτὸς ἐν τῷ μεταξὺ ἀπαναθέσης, ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησεν ἐκ ἔτες, ὁ δὲ μικδεὶς ἕκλασεν πικρῶς, ἐ τῷ κηρῦ ἤδη ἀφεὶς ὑγδεφ ἑλληκιῶν· ἀπὸ τὰ Ἄννα ᾠδὸς ὁ ἀρχιερεὺς Καϊάφας ὁ Χριδὸν ἄγσιν, ὅπω ἐ ἐμπύσμὸς ἴλαβε, καὶ ψδοκρέτερες ἐκλιδησαν· καὶ διαωζώσης ἐμέας, ᾠδὸς τὸν Πιλᾶτν αὐτὸν ἀπσέλλει ὁ Καϊάφας· οἱ δὲ ἀναγόντες αὐτὸν, φησὶν, ὐκ ἀσῆλθον εἰς τὸ φερτώριον, ἵνα μὴ μιαν θῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι τὸ Πάσχα· σωάζηται ουῦ· ὡς ᾠδόμορον ἴσως οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι τότε ὑποδέχεδαι, μεταδιῶμοι τὸ Πάσχα, ὡς φησὶν ὁ θεῖος Χρυσόσομος· τῷ δ' νύκτα τῷ ἐκείνῳ, ἴδε αὐτὸς αὐτὸ φαγῶν, ἀλλὰ ἐξῆ τὸν τῆ Χριστῆ φόνον, ὑπερ-

πειθωνται· ὅτι δὲ τότε ἐχρῆν αὐτὸ φαγεῖν, ἐδήλωσεν ὁ Χριστὸς, πρὸ τῆ δείπνου νυκτὸς φαγὼν, εἶτα μείσας τὸ τολειώτερα· ἢ γὰρ ἐν τῷ νεμικῷ τύπῳ ἐδει, ὡς εἴρηται, δειπνεῖσθαι τὸν ἀληθειαν· ὁ γὰρ Γωάννης, πρὸ τῆς ἑορτῆς, φησὶ, τὸ Πάσχα ταῦτα πάντα γεγονότα εἰς τὴν πόμπλω, καὶ τὴν νύκτα αὐτῆς, δεῖ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἑορτάζομεν, μείαν τῆ φειρεῶν, ἐ αἰρήτων ἔργων ἐκείνων, καὶ φαύλων, μὴ δόμις ποιώμεθα. Τῆ ἀφάτῳ σε Εὐαπλαγχνίᾳ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Α'μὴν.

Ω'δὴ ζ'. ὁ Εἱρμὸς.

Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι καμίνῳ φλόγα ὡς ἔπιπτεν, ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογὸς ἱμβλιθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον, ὑμνητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Νευτάζων, κάρην Γώδας, καλὰ προβλέπων, ἐκένωσε, δικαιρίαν ζητῶν ἀδαδῦναι τὸν αριτὼ εἰς κατάκρισιν, ὃς πάντων δεῖ Κύριος, ἐ Θεὸς πατέρων ἡμῶν.

Υ'μᾶν, ὁ Χριστὸς τοῖς φίλοις ἐβόα, εἷς ἀδαδώσει με· ἀφρονεσιώνης λαθέντες, ἀγωνίᾳ ἐ φόβῳ σωιέχοντο, τίς ἔτι; φεάσον, λέγοντες, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Μεθ' ὃς τις ἐμῶ τὸν χεῖρα ζυβλίῳ βάλλει θρασύνῃ, τύτῳ πολὺ καλὸν ἦν, πύλας βίᾳ περάσαι μηδέ ποτε· τοῦτον, ὃς ἦν, ἐδήλωσε δὲ ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ω'δὴ ε'. ὁ Εἱρμός.

Νόμων παζῴων οἱ μακαρισοὶ ἐν Βαβυλῶνι νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλέοντος κατέπτυσαν θεσπεσίης ἀλογίης· καὶ συνεμβύσι, ᾧ ἐκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ, τῷ κραταιοντος ἐπάξιον αἰέμελπον τὸν ὕμνον, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῦτε εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ο'δαστυμένες οἱ μακαρισοὶ ἐν τῇ Σιὼν τῷ λόγῳ προσπαρῃσαντες, οἱ Α'πόστολοι παρέπονζε τῷ ποιμένι ὡς ἄρνες, καὶ συνεμβύσι, ᾧ ἐκ ἐχωείθησαν Χριστῷ, Θεῷ λόγῳ ζωφόμβοι, ἀχαρίστως ἐβόων· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῦτε εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Νόμου φιλίας ὁ δυσώνυμος Γσκαριώτης γενόμενη δολοθέμβρου, ὡς ἐνίφατο, ἠζέπησε πρὸς προσδοσίαν πόδας· καὶ σὲ ἐδίων ἄρτον, σῶμα θεῖον, ἐπῆρε περισμὸν δὴ σὲ, Χριστὲ, καὶ βοᾶν ἐ συνῆκε· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῦτε εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ε'δεξήτο τὸ λυτήριον τῆς ἁμβρτίας σῶμα ὁ ἀσωσιδήλου, καὶ τὸ αἷμα τὸ χρόμβων ὑπὲρ Κόσμε τὸ θεῖον, ἀλλ' ὡκ ἠδεῖτο πίνων, ὃ ἐκίφρασκε ημᾶς· ἐ κακία φρενόχθισε, ἐ βοᾶν ἐ συνῆκε· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῦτε εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ω'δὴ θ'. ὁ Εἱρμός.

Ξενίας διαπομπῆς, καὶ ἀθανάτε ζωπίζης ἐν ὑπερῴῳ τόπῳ ταῖς ὑφηλαῖς φρεσὶ, πιστὸ, δόξῃ ἀπολαύσομεν, ἐπαναβιβασθέντα λόγον ἐκ τῆ λόγε μαθόντες, ὃν μεγαλυνόμεν.

Α'πιτε, τοῖς μαθηταῖς ὁ λόγος ἔφη, τὸ Πάσχα ἐν ὑπερῴῳ τόπῳ, ᾧ νῦς εἰσδυται, οἷς μυσταγωγῶς σαφάσατε ἀζύμῳ ἀληθείας λόγῳ, τὸ σεῤῥὸν δὲ τῆς χαρᾶς μεγαλυνάτε.

Η'μεφορὸν ὁ Πατὴρ σὲ τῶν αἰώνων σοφίαν γεννᾷ ἀρχὴν ὁδῶν με εἰς ἔργα ἔκπεσε τὰ νοῦ μυσικῶς τελέσθημα· λόγος μὲν ἄκτιστος ὢν φύσει, τὰς φωνὰς οἰκειῦμαι, ἃ νοῦ φρασάλκφα.

Ω'ς ἄνθρωπος ὑπάρχων ὐσίᾳ, ἀ φαντασίᾳ, ἔπω Θεὸς τῷ ζόφῳ τῆς ἀνπδέσεως ἡ φύσις ἡ ἐνωθεῖσα μοι· Χριστὸν ἕνα δεῖ με γνῶτε, τὰ ὀξ ὧν ἐν οἷς, ἄπερ πέφυκα, σάζοντα.

Ἐξαποστελλόμενον σε ἴδε τε.

Τὸν νυμφίον σε βλέπω, Σωτῆρ μου, κεκοσμημένον, καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ· λάμπρυνόν μου τὸν στολὸν τῆς ψυχῆς, φωτοδότα, καὶ σῶσόν με.

Εἰς τὰς αἴνους ἰσόμβρον τροπάριον δ'.

Καὶ ψάλλομεν τροπάριον ἰδιόμελα, τὰς δ'.

Δόξα τῷρης· ἦχος β'.

Σταυρὸν λοιπὸν τὸ σωτήριον τῷ Γωδαίων, ἵνα τὸν δημιεργὸν, καὶ κτίσαν τῶν ἁπάντων, ἱλάσῃ τῷ ἀπάντων δεσπότῃ· ὦ τῆς ἀνόμων, ὦ τῆς ἀπίστων· ὅτι τὸν ἐρχόμβρον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρὺς εἰς κρίσιν ἐξετάζεσι· τὸν ἰόμβρον τὰ πάθη φρικὴ πάντες ἐτοιμάζεσι· Κύριε μακροθυμε, μέγα σε τὸ ἔλεος, δόξα σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Γούδας ὁ δεσπότην δόλῳ, Κύριε, ὁ βάψας ἐν τῷ δείπνῳ τῶν χεῖρα ἐν τῷ ζυβλίῳ μοῦ σοῦ, ἐξέτεινε ἀνόμως τὰς χεῖρας τῶ λαβεῖν ἀργύρια· καὶ ὁ τῶ μέγα λογισάμβρος τιμῶν, σὲ ἠτίμησεν ὡκ ἔφριξε πολῆσαι· ὁ τὰς πόδας ὑφαπλώτας δεῖ τὸ νίψαι τὸν διαπότων, καταφίλησε δολίως, ὡς τὸ φονεῦσαι τοῖς ἀνόμοις· χορὸν δὲ Α'ποστόλων ῥιφεὶς, καὶ τὰ ζιάκοντα ῥίψας ἀργύρια, σὲ τῶν τριήμερον ἀνάστασιν ὡκ ᾔδει, δι' ἧς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ιούδας ὁ φρενόβλαβης δόλιος ὢν, δολίῳ φιλήματι παρέδωκε τὸν Σωτῆρα Κύριον· τὸν δεσπότην τῶν ἁπάντων, ὡς δοῦλον πέπρακε τοῖς Γωδαίοις· ὡς φερέβολον δεῖ σφαγῶ ὕπνος ἠκολούθη ὁ ἀμνὸς, ὁ τῶ Θεῶ, ὁ ὑὸς ὁ τῶ Πατρὸς, ὁ μόνος πολυέλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ιούδας ὁ δοῦλος ἐ δόλιος. ὁ μαθητὴς καὶ δίβολος, ὁ φίλος καὶ ἐχθρὸς ἐκ τῆ ἴσου ἀπεφάνθη· ἠκολούθη γὰρ τῷ διδασκάλῳ, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἐμελέτησε τὸν φονεῦσαι· ἐλε-

ἡν ἐν ἑαυτῷ, ΩΔΑΔΙΣΩ ΤΟΥΤΟΝ, καὶ καρδήσω τὰ σωαχθέντα χρήματα· ἐπεζήτει δὲ καὶ τὸ μῦρον ΘΕΑΘΗΩΑΙ, καὶ τὸν Ι'ΗΣΟΥΝ ΔΟΛΩ ΚΕΚΑΤΗΘΛΩΑΙ, ΑΠΟΔΩΚΕΝ ΑΣΑΣΜΟΝ, παρέδωκε τὸν Χριστὸν· καὶ ὡς φρόβαζον ὅλοι σφαγιὼ, ΕΙΤΟΣ ΗΚΟΛΟΘΗ Ο ΜΟΝΟΣ ΔΙΑΠΛΑΧΟΣ, καὶ φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νυῦ, ΗΧΟΣ Ο ΑΥΤΟΣ.

ΟΝ ἐκήρυξεν ἀμὸν Η'ΣΑΙΑΣ, ΕΡΧΕΤΑΙ ΟΛΟΙ ΣΦΑΓΙΩ ΙΚΕΣΙΟΝ, καὶ τὸν ναῦν ΔΙΔΩΣΙΝ εἰς μόσγας, τὰς σαγόνας ὡς ῥαπίσματα, τὸ δὲ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΑΝ ΑΠΕΤΡΑΦΗ ἀπὸ αἰχύνης ἐμπυσμάτων· ΘΑΝΑΤΩ δὲ ΑΧΗΜΟΝΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΤΑΙ, πάντα ὁ ἀναμάρτΗΤΟΣ, ἵνα ΙΚΕΣΙΟΣ ΚΑΤΑΔΕΞΗΤΑΙ ἵνα ΠΑΣΙ ΔΩΡΗΣΗΤΑΙ ΤΛΩ ἐκ νικρῶν ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν στίχ. στιχη. ἰδιόμ. τὰς πλ. δ'. Λέγοντες ἐκ τὰς στίχ. αὐτῷ· ΗΧΟΣ πλ. δ'.

ΣΗΜΕΡΟΝ τὸ ΚΩ τῦ Χριστῦ ποτηρὶν σωτήριον, καὶ κατ' αὐτῷ κενὰ ἐβυλεύσαντο, ΩΔΑΔΕΝΑΙ Πιλάτῳ εἰς θάνατον τὸν ἀναίτιον· σήμερον τλὼ τῷ χειμάτων ἀγχόνλω Ι'ΟΥΔΑΣ ἑαυτῷ ΕΠΕΤΙΘΗΣΙ, καὶ στερῶται κατ' ἄμφω ζωῆς ΠΡΟΣΚΑΙΡΟ, καὶ θείας· σήμερον Καϊάφας ἄκων ΠΡΟΦΗΤΕΩΣ, συμφέρι, λέγων, ὑπὲρ τῦ λαῦ ἵνα ΑΠΟΛΕΣΘΩ· ὅλοι γὰρ ὑπὲρ τῷ ἁμαρτιῶν ἡμῷ τῦ παθῶν, ἵνα ἡμεῖς ἐλεύθερόσι ἐκ τῆς ΟΥΛΕΙΑΣ τῦ ἐχθρῦ, ὡς ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Στίχ. Ο ΙΔΙΟΝ ΔΕΡΤΟΣ μου, ΗΧΟΣ Ο ΑΥΤΟΣ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ὁ Ι'ΟΥΔΑΣ τὸ τῆς φιλοπτωχίας κρύπτει ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ, κὴ τῆς πλουτοξίας ἀνακαλύπτει τλὼ μορφλώ· ΟΥΚΕΤ ΓΑΡ ΑΣΠΑΤΟΝ ΦΕΡΟΝΤΙΖΕΙ· ΟΥΚΕΤ τὸ μῦρον ΠΡΟΣΕΦΕΡΕ τὸ τῆς ἁμαρτωλῦ, ἀλλὰ τὸ ΙΕΡΕΙΟΝ μῦρον, καὶ ἐξ αὐτῷ νοσφίζεται τὰ ἀργύρια· τρέχει πρὸς Ι'ΟΥΔΑΙΟΥΣ, λέγει τοῖς ΩΔΑΝΕΜΟΙΣ, τί μοι ΘΕΛΕΤΕ ΔΟΥΝΑΙ, κἀγὼ ὑμῖν ΩΔΑΔΩΣΩ αὐτόν; ὦ φιλαργυρείας ΦΡΟΔΕΤΟ, δύωνον ποιῆσαι τλὼ ΘΕΟΝ, πρὸς τλὼ γνώμλω τῷ ἀπορεχζόντων τῦ πολυμερῶς ἢ ΘΕΑΓΜΑΤΕΙΑΝ ποιῆται· ΟΥΚ ἀκριβολογῆται πρὸς τὴν τιμὴν, ἀλλ' ὡς ΔΕΛΕΑΡ φυγάδα ἀπεμπολῆ· ΕΔΟΣ γὰρ τοῖς κλέπταις ῥίπτειν τὰ τίμια· νυῦ ἔβαλε τὰ ἅγια τοῖς κυσὶν ὁ μαθητὴς· ἡ γὰρ λύσσα τῆς φιλαργυρίας κὴ τῦ ΙΔΙΟΥ ΔΙΑΤΟΤΟΥ μαίνεσθαι ἐποίησεν αὐτὸν, ὃς τὴν πάσαν φύσιν ὑμῶν, κεκράζοντες· μακρόθυμε Κύριε, ΔΟΞΑ σοι.

Στίχ. Ι'ΞΙΟΡΚΙΣΤΩ ὑμᾶς, Ε ΙΛΑΛΑΣ ὅτι τὸ αὐτό· ΗΧΟΣ Ο ΑΥΤΟΣ.

Ο ΤΕΡΠΝΟΣ σου ΔΟΛΙΟΤΗΤΟΣ γλῶσσα, ΩΔΑΣΑ ΜΟΥΣΑ Ι'ΟΥΔΑ. νοσῶν γὰρ φιλαργυρίαν, ἐκέρδησας μισανθρωπίαν· εἰ γὰρ πλοῦτον ἠγάπας, τί ΘΕΟΝ ΠΤΩΧΙΑΝ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑ ἐφοίτας; εἰ δὲ Ε ἐφίλεις, ἵνα τί ἐπώλεις τὸν ἀτίμητον, ΠΡΟΔΙΔΟΥΣ εἰς μιαφονίαν; φεῦγε ὄλλε, ΣΥΝΑΞΟΝ Η ΓΗ· καὶ ΚΛΟΝΕΜΕΝΗ βόησον, ΑΝΕΣΧΙΚΑΝΕ Κύριε, ΔΟΞΑ σοι.

Στίχ. Λόγον ΩΔΥΝΟΜΟΝ ΚΑΤΕΘΕΝΤΟ ΚΑΤ' ἐμοῦ, ΗΧΟΣ Ο ΑΥΤΟΣ.

ΜΗδεὶς, ὦ πιστοὶ, τῦ ΔΙΑΠΟΤΗΚΟΥ δέπνυ ἀμύητος, μηδεὶς ὡς ὁ Ι'ΟΥΔΑΣ ΟΛΙΓΟΣ ΠΡΟΣΙΤΩ τῇ ΤΕΡΠΕΖΗ· ΕΚΕΙΝΟΣ γὰρ τὸν ψωμὸν ΔΙΖΑΜΕΝΟΣ ΚΩ τῦ ἄρτυ ἐχάπνσε, χήματα μὲν ὧν ΜΑΘΗΤΗΣ, ΘΕΑΓΜΑΤΑ δὲ παρὼν ΦΟΝΔΗΤΗΣ· πῆς μὲν Ι'ΟΥΔΑΙΟΣ ΣΩΑΥΛΙΖΟΜΕΝΟΣ, τοῖς δὲ Α'ΠΟΣΤΟΛΟΙΣ ΣΩΑΥΛΙΖΟΜΕΝΟΣ· μισῶν ἐφίλη, φιλῶν ἐπώλει τὸν ΕΞΑΓΟΡΑΣΑΝΤΑ ἡμᾶς τῆς κατάρας, τὸν ΘΕΟΝ, καὶ ΣΩΤΗΡΑ τῇ ψυχῶν ἡμῷ.

Δόξα, ΗΧΟΣ πλ. δ'. Ο ΤΕΡΠΝΟΣ σου ΔΟΛΙΟΤΗΤΟΣ γέμει· ζήτει ἀνωθεν.

Καὶ νυῦ, ΗΧΟΣ πλ. α.

ΜΤσταγωγῶν σε, Κύριε, τὸς μαθητὰς ἐδίδασκες λέγων· ὦ φίλοι, ὀφθῆτε, μηδεὶς ὑμᾶς χωρίσει μυ φόβῳ· ἀ γὰρ πάχω, ἀλλ' ὑπὲρ τῦ Κόσμυ· μὴ ΚΗ σκανδαλίζεσθε ἐν ἐμοί· ἐ γὰρ ἦλθον ΔΙΑΚΟΝΗΘΗΝΑΙ, ἀλλὰ ΔΙΑΚΟΝΕΣΑΙ, καὶ ΘΕΝΑΙ τὴν ψυχήν μυ λύτρον ὑπὲρ τῦ Κόσμυ· οἱ οὖν ὑμεῖς φίλοι μυ ἐστὲ, ἐμοὶ μιμεῖσθε· ὁ ΘΕΛΩΝ ΠΡΑΤΟΣ εἶναι, ἔστω ΔΙΑΚΟΝΟΣ· ὁ ΔΙΑΚΟΤΟΣ, ὡς ὁ ΔΙΑΚΟΝΟΣ· μένατε ἐν ἐμοί, ἵνα βότρυω φέρητε· ἐγὼ γὰρ εἰμὶ τῆς ζωῆς ἡ ΑΜΠΕΛΟΣ.

Α'γαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι.
Σωσάπουμν καὶ τὴν σεπτὴν σου ὄψιν.
Ε'ν ᾗ λέγομν καὶ τὸ τερπάριον τῆς προφητείας· ΗΧΟΣ γ'.

Ο Ρ'ΑΠΙΔΕΙΣ ὑπὲρ ἡμᾶς ἀνθρώπων· καὶ μὴ ὀργισθεὶς, ἐλεήθρωσον ἐκ φθορᾶς τ' ζωὴν ἡμῷ, Κύριε, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Περικείμενον ΗΧΟΣ α.

Γ νάτωσαν ἔθνη, ὅτι ὄνομά σοι Κύριος.
Στίχ. Ο ΘΕΟΣ τίς ὁμοιωθήσεταί σοι;

Προφητείας Γ'ερεμίυ τὸ ἀνάγνωσμα.

ΚΥ'ριε γνώτισόν μοι, καὶ γνώσομαι· τότε εἶδον τὰ ΕΝΘΥΜΗΜΑΤΑ αὐτῶν, ἐγὼ δὲ ὡς ἀρνίον ἄκακον ἀχάμενον τῦ ΘΥΘΗΝΑΙ, οὐκ ἔγνων· ἐπ' ἐμὲ ΕΛΟΓΙΣΑΝΤΟ λογισμὸν πονηρὸν, λέγοντες· ΔΕΥΤΕ καὶ ΕΜΒΑΛΩΜΕΝ ξύλον εἰς τὸν ἄρτον αὐτῦ, Ε ΕΚΤΕΙΨΩΜΕΝ αὐτὸν ἀπὸ γῆς ζώντων, Ε τὸ ὄνομα αὐτῦ ἐ μὴ ΜΝΗΣΘῇ ΕΤΙ. Κύριε κρίνων ΔΙΚΑΙΑ, ΔΟΚΙΜΑΖΩΝ νεφρὸς Ε καρδίας, ἴδοιμι τὴν ΩΔΗ σου ΕΚΔΙΚΗΣΙΝ ἐξ αὐτῶν, ὅτι πρὸς σὲ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ τὸ ΔΙΚΑΙΩΜΑ μυ· ΔΙΑΤΟΥΤΟ τάδε λέγει Κύριος· ΔΙΑ τὸς ἄνδρας Α'ΝΑΘΩΘ τὸς ζητοῦντας τὴν ψυχήν μυ, τὸς λέγοντας, ἐ μὴ προφητεύσις ΔΙΑ τῦ ὀνόματι Κυρίυ, ΑΠΟΘΑΝῌ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν. ἰδὲ ἐγὼ ΕΠΙΣΚΕΨΟΜΑΙ ἐπ' αὐτούς· οἱ νεανίσκοι αὐτῶν, ἐν μαχαίρᾳ ΑΠΟΘΑΝΟΥΝΤΑΙ, καὶ οἱ ὑοὶ αὐτῶν καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν ΤΕΛΕΥΤΗΣΟΥΣΙΝ ἐν λιμῷ·

λιμᾷ, καὶ ἐγκατάλειμμα οὐκ ἔσαι αὐτῇ· ὅτι ἐπάξω κακὰ ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἀναθωθ, ἐν ἐνιαυτῷ ἐπισκέψεως αὐτῶν. Δίκαιος εἶ Κύριε, ὅτι ἀπολογήσομαι πρὸς σέ· πλὴν κρίματα λαλήσω πρὸς σέ· τί ὅτι ὁδὸς ἀσεβῶν εὐοδοῦται; εὐθυμοῦνται πάντες οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα; ἐφύτευσας αὐτοὺς, καὶ ἐρριζώθησαν· ἐπεκοπώσαντο, καὶ ἐποίησαν καρπόν· ἐγγὺς εἶ σὺ τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ πόρρω ἀπὸ τῶν νεφρῶν αὐτῶν· καὶ σὺ Κύριε γινώσκεις με, ἐδοκίμασας τὴν καρδίαν μου ἐναντίον σου· ἁγίασον αὐτοὺς ὡς πρόβατα σφαγῆς αὐτῶν, ἕως πότε πενθήσει ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ ξηρανθήσεται ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ; ἠφανίσθησαν κτήνη καὶ πετεινά, ὅτι εἶπαν, οὐκ ὄψεται ὁ Θεὸς ὁδοὺς ἡμῶν· σοῦ οἱ πόδες ξέχυσαι, καὶ ἐκλείπουσι σε. Συνηγάγετε πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐλθέτωσαν τοῦ φαγεῖν αὐτόν· ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνά μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου, ἔδωκαν τὸν μερίδα τὴν ἐπιθυμητόν μου εἰς ἔρημον ἄβατον, ἐτέθη εἰς ἀφανισμὸν ἀπωλείας. Ὅτι τάδε λέγει Κύριος περὶ πάντων τῶν γειτόνων τῶν πονηρῶν, τῶν ἁπτομένων τῆς κληρονομίας μου, ἧς ἐμέρισα τῷ λαῷ μου Ἰσραήλ· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστῶ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ τὸν Ἰούδαν ἐκβαλῶ ἐκ μέσου αὐτῶν· καὶ ἔσαι μετὰ τὸ ἐκβαλεῖν με αὐτοὺς, ἐπιστρέψω καὶ ἐλεήσω αὐτοὺς, καὶ κατοικιῶ αὐτοὺς, ἕκαστον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, καὶ ἕκαστον εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

Προκείμενον, ἦχος πλ. δ'.

Ῥύσαθε, καὶ ἀπόδοτε Κύριῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰούδαίᾳ ὁ Θεὸς, ἐν τῷ Ἰσραὴλ μέγα τὸ ὄνομα.

Δεῦ γινώσκειν, ὅτι ἡ ἐν τῷ Νάρθηκι λιτὴ χολάζει ἕως τῆς κυριακῆς τῆς ἀντιπάσχα. Αἱ δὲ λοιπαὶ ὧραι ψάλλονται ξίψαλμοι λιταί.

τῇ ἁγίᾳ, ἐν μεγάλῃ πέμπτῃ ἑσπέρας εἰς τὸ λυχνικὸν σημαίνει ὥρα ἡ. Καὶ ἀλλογήσαι τῷ Ἀρχιερεῖ, ἢ τῷ Γέροντι, ἀρχόμεθα τῆς λυχνικῆς. Μετὰ δὲ τὸ προοιμιακὸν ψαλμὸν γίνεται συναπή.

, Κύριε ἐκέκραξα εἰς σὲ ἦχος β' Ἰστέον ὅτι. ι. Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ ἰδιόμελα ἅπερ εἴπομεν τὸ πρωΐ ε. Διατεμόντες αὐτὰ, ἦχος β'. Συμβήσει λοιπόν. Ἰούδας ὁ Θεόνομος Κύριε. Ἰούδας ὁ προδότης δόλιος ὤν. Ἰούδας ὁ δοῦλος, καὶ δόλιος. Ὃν ἐκέρδεσεν ἀμὼν Ἡσαΐας.

Δόξα. Καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Γέντημα ἐχθρῶν ἀληθῶς ὁ Ἰούδας, φαγόντων τὸ μάννα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ χολιζόντων καὶ τὸ ζοφῶδες ὕδωρ ἐκ τῆς βράχου ἔπιον ἐν σώματι αὐτῷ καταλεῖναι τῷ Θεῷ οἱ ἀχάριστοι· καὶ ἔτος ὁ δυσεβὴς τὸν ἐπάνιον ἄρτον ἐν τῷ στόματι βασάζων, καὶ τῷ Σωτῆρος τὴν πρεσβυσίαν ἀργύρου ἐπράσατο· ὦ γνώμης ἀκρίτου, καὶ τόλμης ἀπανθρώπου· τὸν ζῶντα ἐπώλει, ἐν ὃν ἐφίλει, διαπότιμον παρεδίδου εἰς θάνατον· ὄντως ἐκείνων ὑὸς ὁ προδότης, καὶ συὸ αὐτοῖς τὸν ἀπώλειαν ἐκληρώσατο· ἀλλὰ φεῦσαι, Κύριε, τοιαύτης ἀπανθρωπίας τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὁ μόνος ἐν μακροθυμίᾳ ἀνείκαστος.

Εἴσοδος μὲ τὸ Εὐαγγέλιον. Φῶς ἱλαρόν.

Ἑσπέρας προσκύμενον, ἦχος ά.

Ἐξέλιπε με Κύριε ὡς ἀνθρώπου πονηροῦ.

Στίχ. Οἱ πνες ἐλογίσαντο ἀδικίαν.

Τῆς ὀξύδου τὸ ἀνάγνωσμα.

Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωσῆν· καταβὰς διαμαρτύρεται τῷ λαῷ, καὶ ἁγίασον αὐτοὺς σήμερον καὶ αὔριον, καὶ πλυνάτωσαν τὰ ἱμάτια, καὶ ἔστωσαν ἕτοιμοι εἰς τὴν ἡμέραν τὴν τρίτην· τῇ γὰρ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ καταβήσεται Κύριος ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ· καὶ ἀφορεῖς τὸν λαὸν κύκλῳ, λέγων· προσέχετε ἑαυτοῖς τοῦ ἀναβαίνειν εἰς τὸ ὄρος, καὶ θίγειν τι αὐτοῦ· πᾶς ὁ ἁψάμενος τοῦ ὄρους, θανάτῳ τελευτήσει· οὐχ ἅψεται αὐτοῦ χεὶρ· ἐν γὰρ λίθοις λιθοβοληθήσεται, ἢ βολίδι κατατοξευθήσεται· εἴτε κτῆνος, εἴτε ἄνθρωπος, οὐ ζήσεται· ὅταν αἱ φωναὶ καὶ αἱ σάλπιγγες καὶ ἡ νεφέλη ἀπέλθῃ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐκεῖνοι ἀναβήσονται ἐπὶ τὸ ὄρος· κατέβη δὲ Μωϋσῆς ἐκ τοῦ ὄρους πρὸς τὸν λαὸν, καὶ ἡγίασεν αὐτούς· καὶ ἔπλυναν τὰ ἱμάτια· καὶ εἶπε τῷ λαῷ· γίνεσθε ἕτοιμοι, ζῶσι ἡμέρας μὴ προσέλθητε γυναικί· ἐγένετο δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ γενηθέντος πρὸς ὄρθρον, καὶ ἠκούσθησαν φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ νεφέλη γνοφώδης ἐπ' ὄρους Σινᾶ· φωνὴ τῆς σάλπιγγος ἦχει μέγα· καὶ ἐπτοήθη πᾶς ὁ λαὸς, ὁ ἐν τῇ παρεμβολῇ· καὶ ἐξήγαγε Μωϋσῆς τὸν λαὸν εἰς συναντησιν τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς παρεμβολῆς· καὶ παρέστησαν ὑπὸ τὸ ὄρος· τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ ἐκαπνίζετο ὅλον, διὰ τὸ καταβεβηκέναι ἐπ' αὐτὸ τὸν Θεὸν ἐν πυρί· καὶ ἀνέβαινεν ὁ καπνὸς, ὡσεὶ καπνὸς καμίνου· καὶ ἐξέστη πᾶς ὁ λαὸς σφόδρα· ἐγίνοντο δὲ αἱ φωναὶ τῆς σάλπιγγος προβαίνουσαι ἰσχυρότεραι σφόδρα. Μωϋσῆς ἐλάλησεν, ὁ δὲ Θεὸς ἀπεκρίνατο αὐτῷ φωνῇ.

Προκείμενον, ἦχος βαρύς.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ὁ Θεός.

Στίχ. Ῥῦσαί με ἐκ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.

Ἰὼβ τὸ ἀνάγνωσμα.

Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Ἰὼβ διὰ λαίλαπος καὶ νεφῶν· τίς ὕπνος ὁ κρύπτων με βυλιῶ, συνέχων δὲ ῥήματα ἐν καρδίᾳ, ἐμοὶ δὲ εἴθλαι κρύπτων; ζώσαι σαυτὸν ἀνὴρ τὴν ὀσφύν σου· ἐρωτήσω δέ σε, σὺ δέ μοι ἀποκείθητι· πῦ ἦς ἐν ταῖ θεμε-

λιῶν με τὸν γῶν· ἀνάγκιλόν σε μοι ἀ ἐπίξη συμίσειν· τίς ἴδετο τὰ μέρα ἀυτῆς, οὐ οἶδας; ἢ τίς ὁ ἐπαρχαῶν ἀναρτίον ἐπ' ἀὐτῆς; ὅδε τίνω οἱ κρέμοι ἀυτῆς ἀπήρασι; τίς δὲ ἔζιν ὁ βαλὼν λίθον γωνιαῖον ἐπ' ἀυτῆς, ὅτι ἐγκίσασι ἄρα; ἤκουόν μὲ φωνῆ μεγάλη πάντες ἀγγέλοί μω· ἐφοβέθα δὲ διάκασαν πύλαις, ὅτι ἐμαίμασοι ἐκ κοιλίας μήδος ἀυτῆς ἐκπαράσομαι; ἐθέμην δὲ ἀυτῆ νέφος ἀμφίασιν, ὁμίχλη δὲ ἀυτῶν ἐσαραγάνοσα· ἐθέμην δὲ ἀυτῆ ὅρια, ἐφεδεῖς κλείδεα καὶ πύλας· εἶπα δὲ ἀυτῆ· μέχρι τότε ἐλεύση, καὶ ὐχ ὑπερβάση, ἀλλ' ἐν σπαυτῆ συμβιβάσεται σε τὰ κύμασα· ἢ δὲ σὲ σωπήσα φίγξ. Θεσσίτον· ἰσοφρόν δὲ ἐδόσα τὸν ἴαυτὸ τάξιν· ἐπλαβέδοι πέφυκαν γῆς, ἐκπνέβα ἀσεβὲς ὀξ ἀυτῆς· ἢ σὺ λαβὼν γὰν πολὺν, ἔπλασας ζάον, καὶ λαλητὸν ἀυτὸν ἴδω ἐπὶ γῆς; ἀφέλεις δὲ ἀπὸ ἀσεβῶν τὸ φῶς, βραχίονα δὲ ὑπερηφάνου συνέζεψας; ἤλυθες δὲ ἐπὶ πηγὴν θαλάσης, ἐν δὲ ἴχνεσιν ἀβύσσου περιπάτησας; ἀνοίγονται σέ σοι φόβῳ πύλαι θανάτω, πυλωροὶ δὲ ᾅδου ἰδόντες σε ἔπτηξαν; τοιαῦτα εἶπας· ἐν ὁποίᾳ δὲ χῆ ἀναβήσομαι πρὸς σέ; ποῦ δὲ ὁ τόπος; ἢ ἀγάρου με οἱ ὄρεα αὐτοῦ, ἢ δὲ ἐπίκεισαι ζίβᾳ αὐτοῦ· οἶδα ἄρα ὅτι πάντα ζαγάσεις, ἀρεσμὸς δὲ ἐγῶ σε πολύς; Τ' πολαβὼν δὲ Ἰὼβ λόγον τῷ Κυρίῳ· οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατὰ δέ σοι ἐδέν· τίς γάρ ἔζιν ὁ κρύπτων σε βουλὰς; φυσόμβρῳ δὲ ῥήμασιν, ἓ σὺ οἴεται κρύπτειν; τίς δὲ ἀναγγέλει μοι ἃ ὐκ ἤδειν, μεγάλα ἓ θαυμασα, ἃ ὐκ ἐπιζάμην; ἄκουσον δή μω Κύριε, ἵνα κἀγὼ λαλήσω· ἐρωτήσω δέ σε, σὺ δέ μι δίδαξον· ἀκοὴν μὲν ὠῆς, ἤκουόν σε τὸ πρότερον, νυνὶ δὲ ὁ ὀφθαλμός μω ἑώρακέ σε.

Ἀνάγνωσμα γ'. Περσπιτίας Ἠσαΐα τὸ ἀναγνωσμα.

Κ Τ'εἶπε Κύριος εἰδέναι μοι γλῶσαν παιδείας, τῷ γνῶναι λώγῳ σὺ εἰπεῖν λόγον· ἐπνιά μι ἐφεῖ, φερσόπνικά μοι ὠτίον ακούειν, ἓ ἡ παιδεία Κυρίου Κυρίου ἀνοίγμ μι τὰ ὦτα, ἐγὼ δὲ ὐκ ἀπειθῶ, ὐδὲ ἀνπλήγω· τὸν γάντον μι ἔδωκα εἰς μάστιγας, τὰς δὲ σιαγόνας μι εἰς βαπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μι ὐκ ἀπέφηλα ἀπὸ αἰχμίης ἐμπτυσμάτων· καὶ Κύριος Κύριος βοηθὸς μοι ἐγίμπαν· βέβ τάτο ὐκ ἐντραπέλω, ἀλλὰ ἔθηκα τὸ πρόσωπόν μι ὡς στερεὰν πέτραν, καὶ ἔγνων ὅτι οὐ μὴ αἰχυνθῶ, ὅτι ἐγγίζει ὁ δικαιώσας μέ· τίς ὁ κεντήσων μοι; ἀντιστήτω μοι ἅμα· καὶ τίς ὁ κεντήσων μοι; ἐγγισάτω μοι· ἰδοὺ Κύριος Κύριος βοηθήσει μοι· τίς κακώσει μι; ἰδοὺ πάντες ὑμεῖς, ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσεσθε, ἓ σὴς καταφάγεται ὑμᾶς· τίς ἐν ὑμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; ὑπακουσάτω τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ· οἱ πορεύόμενοι ἐν σκότει, καὶ ὐκ ἔζιν αὐτοῖς φῶς, πεποίθατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἐπιστήσασθε ἐπὶ τῷ Θεῷ· ἰδοὺ πάντες ὑμεῖς ἄνῳ κρίτε, καὶ καπρίτε φλόγα· πορεύεσθε τῷ φωτὶ τῷ πυρὸς υὑῶν, καὶ τῇ φλογὶ ᾗ ἐξεκαύσατε· δι' ἐμὲ ἐγένετο ταῦτα ὑμῖν, ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

Συναξάριον μικρόν. Τῇ αὐτῇμερᾳ. Περκλήμεντος Ἀποστόλου. Ἦχος βαρύς.

Οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἴνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη καὶ λαοί.

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Κορινθίους δ'.

Ἀδελφοὶ, ἐγὼ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν· ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ, ᾗ παρεδίδοτο, ἔλαβε ἄρτον. Καὶ εὐχαριστήσας, ἔκλασε, καὶ εἶπε· λάβετε, φάγετε, τοῦτό μου ἔζι τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν· ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον μετὰ τὸ δειπνῆσαι λέγων· τοῦτο τὸ ποτήριον ἡ καινὴ διαθήκη ἔζιν ἐν τῷ ἐμῷ αἵματι· τοῦτο ποιεῖτε ὁσάκις ἂν πίνητε, εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν· ὁσάκις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον, καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ· ὥστε ὃς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρτον τοῦτον, ἢ πίνῃ τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος, καὶ τῷ αἵματος τοῦ Κυρίου. δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτὸν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω, καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω· ὁ γὰρ ἐσθίων, καὶ πίνων ἀναξίως, κρίμα ἑαυτῷ ἐσθίει, καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου. διατοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς, καὶ ἄῤῥωστοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί· εἰ γὰρ ἑαυτοὺς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα· κρινόμενοι δὲ, ὑπὸ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ Κόσμῳ κατακριθῶμεν.

Ἀλληλουϊάριον. Ἦχος πλ. β'.

Μακάριος ὁ σωιῶν ἐπὶ πλοῦτον, καὶ πένητα, ἐν ἡμέρᾳ πονηρᾷ ῥύσεται αὐτὸν ὁ Κύριος.

Στίχ. Οἱ ἐχθροί μου εἶπαν κακῶ μοι, πότε ἀποθανεῖται, καὶ ἀπολεῖται τὸ ὄνομα.

Στίχ. Ὁ οἰκίων ἄρτας μου, ἐμεγάλωσε ἐπ' ἐμὲ πέρνισμον.

Εὐαγγέλιον τῆ Ματθαίου. Εἶπεν ὁ Κύριος, ὧδαπε, ὃς μὴ δύο ἡμέρας· καὶ πάλιν ἡ θύρα Λειτουργία τὲ μεγάλου Βασιλειου. Ἀντὶ δὲ τῶ χερουβικὸ, τῆ τὸ κοινωνικὸ, καὶ τῆ πληρωθήτω, λέγομεν τὸ ζῶον. τέτο.

Ἦχος πλ. β'. Εἰς τρίτον.

Τοῦ σάωσι σε τὸ μυστικὸ σήμειον, ἢ θεῖ, κοινωνὸν με φῶλάβε, ὑμὶ γὰ τοὺς ἐχθεῖς σε τὸ μυστήριον ἔπτα· ᾗ φιλημὰ σοι ἔδωσα καὶπάπο ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ὡς ὁ λησὴς ὁμολογῶ σοι· μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σε.

Τέτο λέγεται σταδαῖος, εἰς τὸ κοινωνικὸν μέχρι ἂν

ἐν οἱ ἀδελφοὶ μεταλάχωσι τῆ ἁγίων μυστηρίων. Μετὰ δὲ τὸν ὑπαπαμβενον ἄχλιν γίνεται ὁ νιπτῆρ, καὶ ἡ αὐτὴ ἀκολυθία, καθὰ δηλοῖ τὸ τυπικόν. Εἶτα δίδοται τὸ κατακλασὸν, καὶ ἀπόλυσις. Εἰς δὲ τὸν δεῖπνον μεταλαμβάνομεν οἴνυ, & ἐλαίυ. Τὰ δὲ ἀπόδειπνα ψάλλομεν ἐν τοῖς κελλίοις. Ἔπειτα σχηκὸ ἰσυχάζομεν τὸ νιπτῆρ, ἦχος ά.

Ὁ Λεπτὸν ζωσάμενος, & νίψας τὰς πόδας τῶ μαθητῶ, Χριστὸ ὁ Θεὸς, ἀπόπλυνον ἡμῶν τῆς ψυχῆς τὸν λογισμὸν, καὶ ἀπείζωσον ἡμᾶς σωφρόσυνο πνεύματικό, τὸ ποιεῖν τὰς ἐντολὰς τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Ἦχος β'.

Μεγάλης ἐργασίας ἀπολαύειν μέλλοντες οἱ πιστὶ, ἀλλβαλς τὸ πρόσω νιπτῆρ προσδράμωμεν, ἵ σαρκὸς ῥῦπον ἀποπλύνοντες, τὰς ψυχὰς δὲ μυσικῶς ἁγιάζοντες. Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἱματῶν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποσὶν αὐτῶν ζῶμεν, κλίνει ἑαυτὸν, καὶ ἰχνὸν ἄπεσται χεῖρῶν, πάσης ἐναρτίας δυνάμεως ἀσφαλῆ δυρύμενον τῶν ἐπίβασιν· αὐτῷ δοξάσωμεν βοήσωμεν, ὁ ἀρίστως ὑψώσας ὁδὸν ὑποδιδάξας ἡμῶν τὴν ταπείνωσιν σῶσον ἡμᾶς, ἀγαθὲ, ὡς φιλάνθρωπε.

Ἦχος β'.

Ὁ Πέτρος ἠνλαβήτο νίψασθαι πόδας ἐκ τῆ ἀχράντων χειρῶν, ὑφ' ὧν ἐπλασυργήθη ὁ Ἀδάμ· ἀκύσας δὲ, εἰ μὴ νίψω σε, οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμῦ· ῥόμφ πολλῷ συνιχόμενος βόα σοι, Κύριε, μὴ μόνον τὰς πόδας μυ νίψῃς, ἀλλὰ ἡ τὰς χεῖρας, καὶ τὴν κεφαλήν· ὦ μεγίστων διανοήτε δυρεᾶν, κοπωνὰς ποιεῖται τῆς χάριτος τὰς ἑαυτῆ μαθητὰς, καὶ μέρος ἔχειν μετ' αὐτῶν ἐπαγγέλλεται οἷς τὸν ἄρτον δίδως· ὡς καὶ ἐν τῷ μυστικῷ ποτηρίῳ ἔφησε, κρατὸν αὐτὸ πίνειν μετ' αὐτῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆ ὑρανῶν, ἧς καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον ὡς ἐλεήμων, καὶ φιλάνθρωπε.

Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ὁ ἀνεξίκακος τῇ ἰδίᾳ ἴχνη δίδυ ἀνύλαβε· λίπτον διεζώσατο ὁ ἐνβάλλων τὸν μεγαν ἐν νιφίλαις· ὕδως ἔβαλεν εἰς νιπτῆρα ὁ τὸν θάλασσαν τῷ ἰρυθρᾷ διατμῶν, καὶ κάμψας δὴ τὰ γόνατα, ἤρξατο νίπτειν τὰς πόδας τῶ μαθητῶ, καὶ ἐκμάσσειν τῷ λευτίῳ, ᾧ ἦν διεζωσμένος· ὅταν ἓν ἴνιψε τὰς πόδας τῶ μαθητῶ, ἔφησε αὐτοῖς· ὑμεῖς κάθαροὶ ἐστὲ, ἀλλ' οὐχὶ πάντες· σημείων τὸν ἐνδεδύκοτα αὐτόν.

Σὺ Τένεφι σοι, Γέδα, κἂν μὴ σωπλήφθης ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς μήτρος· σωίφερί σοι σφόδρα, κἂν μὴ ἐγλυνήθης, ἀπλανθρωμένε τῷ ὑῷ τῶ Θεῶ· δῶ σὲ διερράγη τὸ σῖφος τῶ μαθητῶ τῶ Χριστῶ· καὶ τὸν ἀλιτήριον τὸ ἐξυγῶ λητὸς σαρκόμενον· δῶ σὲ δικόπη ὁ φόναγμὸς, καὶ ναὸν τὸν ἀχειροποίητον λύσαι οἱ ἐνδόξομοι· ἔστω, τὸ μῦρον τὸ τῆς ἁμαρτωλῆ ἡδέως ὡς πολύτιμον, πῶς τὸ τῶ δικαίῳ αἷμα χαρεὶν ἀνόμων ἐνδεδῦσαι ἐκ ἔφειξας; σωίφερί σοι φοβέτα, κἂν μὴ ἐγλυνήθης, ἀπλανθρωμένε τῷ ὑῷ τῶ Θεῶ.

Ἦχος πλ. δ'.

Ντευγμῶ ἀβολικῷ συρεθεὶς ὁ Γέδας ὕπνωσεν εἰς θάνατον· καιρὸς χαροφόρος, καιρὸς νήφειν· σκαζέτω καρδία, δακρύπτουσαι βλέφαρα, ψαλμὸς ἐπαχυπνάτω· μεγάλη γὰρ ἡ ἰσχὺς τῶ Σταυρῶ. Χριστὸς θεὶ θίρας, τὸ θυόμενον Πάσχα φορῆλθε· δόξα σοι Κύριε, δόξα σοι.

Ἀκολυθία τῆ ἁγίων, & σωτηριωδῶν παθῶν τῶ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῶ Χριστῶ.

Τῇ ἁγία, καὶ μεγάλῃ πέμπτῃ ἑσπέρας σημαίνει ὥραν δευτέραν τῆς νυκτός. Καὶ συναχθέντων ἡμῶν ἐν τῷ ναῷ. Καὶ ἀλλοχήσαντος τῶ Ἱερέως, ψάλλομεν συνήθως τὸν ἑξάψαλμον. Εἶτα σωατὴ μεγάλη.

Τὸ Ἀλληλυΐα εἰς ἦχον πλ. δ'. καὶ τὸ Ξοπάσιον ἐκ φωνῆ· ἦχος πλ. δ'.

Ὅτι οἱ ἔνδοξοι μαθηταὶ ἐν τῷ νιπτῆρι τῶ δέκτυ ἐφωπίζοντο· τότε Γέδας ὁ δυστυβὴς φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο· καὶ ἀνόμοις κριταῖς σὲ τὸν δίκαιον κριτὴν ὡδεδίδωσι· βλέπε χρημάτων ἔρεσε τὸν δῶ ταῦτα ἀγχόνῃ χρησάμενον· φεῦγε ἀκόρεστον ψυχὴν, τὸν διδασκάλῳ ζημιῶσαν τολμήσασαν· ὁ ὃν πάντας ἁγαθὲς, Κύριε, δόξα σοι.

Λέγομεν δὲ τοῦτο ἐν τρίτῃ ἀρχῇ, καὶ μὴ ψάλλομεν ἀνύθμως. Καὶ δίδοται κτλ. τοῖς ἀδελφοῖς ὡδὲ τὸ ἐκκλησιάρχυ. Καὶ λέγει ὁ Ἱερεύς· καὶ ἐκ τῶ καταξιωθῆναι ἡμᾶς· καὶ ἀναμνησόμεθα τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον τῆς ἁγιάσεως τῶ ἁγίων παθῶν. Ἐκ τῶ κῦ Ἰωάννου. Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτῶ μαθηταῖς, νυὸ ἐδοξάθη· τὸς· εἰς ὃν εἰσῆλθεν αὐτὸς, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτῶ. Καὶ τελεῖται τὸ Εὐαγγέλιον, λέγομεν. Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ συ Κύριε. Καὶ ψάλλομεν τὰ ἀντίφωνα, ἀδιαπρήτως ἅπαντα τὰ ξοπάσια.

Ἀντίφωνον ά. ἦχος πλ. δ'.

Ἄρχοντες λαῶν συνήχθησαν κῦ τῶ Κυρίυ, & κῦ τῶ Χριστῶ αὐτῶ.

Ὁ αὐτός.

Λόγον ὡδόμον κατέθεο κατ' ἐμῦ, Κύριε, Κύριε μὴ ἐγκαταλίπῃς με.

Ὁ αὐτός.

ΤΑ ς αἰδέσεως ἡμῖν κατδεοῖς τῷ Χριςῷ παρασκευάζομεν, ἢ ὡς φίλοι αὐτοῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν θησόμεθα δι' αὐτόν· καὶ μὴ ταῖς μερίμναις τοῦ βίου συμπνιγώμεθα, ὡς Ἰούδας· ἀλλ' ἐκ τοῦς σημείοις ἡμῶν καρδιώμεθα, πάντα ἡμῖν ὁ ἐκ τοῦς ὑρανοῦς ἀπὸ τῆς πονηρᾶς ῥύσαι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νυῦ. Θεοτ. ἴδε. ὁ αὐτός.

ΠΑρθένε ἅγιαις ἀπαρεγάμε, καὶ Παρθένος ἤμνας, μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία. Χριςὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκέτευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον β'. Ὅρος πλ. β'.

Ε"Δεσμα λέγων ὁ Ἰούδας τοῖς ἀθεσμόνοις χρεωματῶσι, τί μοι θέλετε δῶναι, κἀγὼ ὑμῖν ἀθεσμήσω αὐτόν; ἐν μέσῳ δὲ τῆ συμφωνίαν αὐτὸς αἰσήκεις ἀσεμίτος ὁ συμφωνήμενος καρδιογνάζει, φείσαι τῆ ψυχῆ ἡμῆ.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ε'Ν ἐλέι τὸν Θεὸν δεσπεσθσωμεν, ὥσπερ Μαρία ἐπὶ τὸ δάκρυα, καὶ μὴ κπσώμεθα φιλαργυρίαι, οἷς ὁ Ἰούδας, ἵνα πάντοτε μῆ Χριςῷ τῷ Θεῷ ἰσώμεθα.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοτ. ἴδε. ὁ αὐτός.

Ο'Ν ἵτυκες, Παρθένε, ἀνεμιλιάτους ἐβρπτους ὡς φιλάνθρωπον μὴ βλέπητε δυσωπᾶσθε· ἵνα κπδιῶν σώσῃ τὰς εἰς τὸ καταφθείροντας.

Ἀντίφωνον γ'. Ὅρος β'.

ΔΙὰ Λαζάρου τὸν ὕμνον, Κύριε, τὸ Ω'σαννά σοι ἐκραύγαζον παῖδες τῶν Ἑβραίων, φιλάνθρωπε· ὁ δὲ Φθόνομος Ἰούδας ἐκ ηβουλήθη σωθῆναι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ε'Ν τῷ δάκρυ σε, Χριςὲ ὁ Θεός, τοῖς μαθηταῖς σε θεσίλησας, ὃς ὀξ ὑμῶν Φθονήσει με· ὁ δὲ Φθόνομος Ἰούδας ἐκ ηβουλήθη σωθῆναι.

Ὁ αὐτός.

Ἰώαννη ἐφοπάσατο, Κύριε, ὁ Φθονήσας σε πῶς ὄζει· πῶν δῶρ τὸ ἄρτυ ὑπεδεξας· ὁ δὲ Φθόνομος Ἰούδας ἐκ ηβουλήθη συνῆναι.

Ὁ αὐτός.

Ε'Ι ζιάκοτα ἀργύρια, Κύριε, καὶ ἐκ φίλημα δόλιον ἐζήτησ Ἰούδαιος ἀποκτεῖναι σε· ὁ δὲ Φθόνομος Ἰούδας ἐκ ηβουλήθη συνῆναι.

Ὁ αὐτός.

Ε'Ν τῷ νιπτῆρι σε, Χριςὲ ὁ Θεός, τοῖς μαθηταῖς σε φοβῆσπης, ἵνα ποιῆτε ὥσπερ ἐδειτο· ὁ δὲ Φθόνομος Ἰούδας ἐκ ηβουλήθη συνῆναι.

Ὁ αὐτός.

ΓΡηγορᾶτε, καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ πειρασθῆτε, τοῖς μαθηταῖς σε ὁ Θεὸς ἡμῶν ἔλεγε· ὁ δὲ Φθόνομος Ἰούδας ἐκ ηβουλήθη συνῆναι.

Δόξα. Καὶ νυῦ.

Ἰάσωσαν ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σε, Θεοτόκε, ὅτι πάντες μῆ Θεὸν εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄῤῥηκτον τεῖχος, καὶ θεσπασίαν.

Καθ'σ. Οὐ παθόντα δὲ ἐκ τοῦ πανσε καθέσεσιν· ἀλλ' ἑκουσίως ἐβλόμην αὐτό.

Ἦχος βαρύς.

Ε'Ν τῷ δάκτυ τὸς μαθητὰς ἐβλέφερον. καὶ τὸν σκῆνον τῆς θεοβσίας γνώσκων, ἐν αὐτῷ τὸν Ἰούδαν ἐπλεγξας, ἀδιόρθωτον μῆ τέλον ὑπισχνούμενον, γνωρίσαι δὲ πᾶσι βυλόμενος, ὅτι θέλων παραδίδοται, ἵνα Κόσμον ἀρπάσῃς τὸ ἀλλοφύλε, μακεδόνα σὸξε σι.

Καὶ λόγια ὁ Ἰούδας τὸ ἀδύτερον Εὐαγγέλιον κῆ Ἰωάννου. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ πέραν τοῦ τειλοῦ. Ἀλλ' ἵνα φήσωσι τὸ πάσχα.

Ἀντίφωνον δ'. Ὅρος πλ. δ.

Η'μεσον ὁ Ἰούδας καπελμπάνει τὸν διάσκαλον, καὶ Φθονηριβάται τὸν βδέβαλον· τυφλῶται τῆ πάθει τῆς φιλαργυρίας, σκπάζει τὸ φῶτος ὁ σοκοσοφθμος· πῶς γὰρ ἠδύνατο βλέπειν, ὁ τὸν φωτῆρα πολήσας ζιάκοπα ἀργυρείων; ἀλλ' ἡμῖν ἀνέτειλε ὁ παῖδων ὑὸς τῦ Κόσμου, ὡς ὃν βοήσωμεν· ὁ παῖδων, καὶ συμπαῖδων ἀνθρώπων, σέβε σοι.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Η'μεσον ὁ Ἰούδας Φθονᾶ πάσι θεοῦβεαν, καὶ ἀλλοθρῶται τὸ χαρίσμα· ὑπέχων μισθὸν, χρείας προσδύσης, ἐν ὧδε φιλικῷ δόλῳ ὑποκρίνεται· καὶ φρονημάτων ἀφεγγὲς τῆς τῦ διαπόσ. ἀχάρις δηλαδὴν φιλαργυρίας· ὀδυρόμενος ὁμοῦ· συμπάθησον ἀνθρώποις· ἡμεῖς δὲ ἴχνος σωτηρίας, τὸν Χριςὸν αὐτὸν δοξάσωμεν.

Ἦχος α.

Η'ν φιλαδελφίαν κπσώμενοι, ὡς ἐν Χριςῷ ἀδιλφοί, καὶ μὴ τὸ ἀσυμπαθὲς φεῦγε τὸς πλησίον ἡμῶν, ἵνα μὴ, ὡς ὁ δόλος, κατανεχθῶμεν, ὁ ἀτελεύτητον βίβ τὰ δίωνεα, ἢ ὡς ὁ Ἰούδας μεταμελησόμενοι μηδὲν ὠφελήσωμεν.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοτ. ἴδε. ὁ αὐτός.

Εδόξασέ σε, θεὲ σὲ ἐλαλήθη παστοχῆ, ὅτι ἐκύησας σαρκὶ τὸν τῦ ὅλων ποιητὴν, Θεοτόκε Μαρία παύμνητε, καὶ ἀπειρόγαμε.

Ἀντίφωνον ε'. Ὅρος πλ. δ'.

Ο' Μαθητὴς τὸ διδασκάλε σωτῆρος τὴν τιμὴν, καὶ ζιάκοντα ἀργυρεῖος πέπρακε τὸν Κύριον, φιλήματι δόλῳ Φθονᾶς αὐτὸν τοῖς ἀνόμοις εἰς θάνατον.

Ὁ αὐτός.

Η'μεσον ὕλιγον ὁ κτίσης ὑρανῦ, καὶ γῆς τοῖς ἰδίοις μαθηταῖς, ἤγγικεν ἡ ὥρα, καὶ ὑφῆκεν Ἰούδας ὁ Φθονηθεὶς μι· μήτις με ἀρνήσηται βλέπων με ἐν τῷ Σταυρῷ ἐν μέσῳ δύο λῃςῶν· πάχυ γὰρ ὡς ἀνθρώπος, καὶ σόζω ὡς

ὡς φιλανθρωπος τὰς εἰς ἐμὲ πεπιστευπας.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοῦ.

Ἡ Αῤῥήτως ἐπ' ἐμάτων συλλαβοῦσα, ἓ πεκῶσα τὸν κόσμον τὸν ἴδιον, αὐτὸν ἀυσώπησα σωσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀντίφωνον ς'. ἦχ. βαρύ.

Σ Ἡμερον ἠγεροθη ὁ Ἰούδας ᾠδοῤῥόνων τὸν Κύριον, τὸν θεὸν τῶ αἰώνων Σωτῆρα τῆ Κόσμε, τὸν ἐκ πάντα ἄρπων χορτάσαντα πλήθη· σήμερον ὁ ἄνομος ἀρπᾶται τὸν διδάσκαλον· μαθητὴς ῥημόμβῳ διωτόλω παῤῥίδωκε, ἀργυρίῳ πέφευκα τὸν μόνα χορτάσαντα τὸν ἄνθρωπον.

Ο' αὐτός.

Σ Ἡμερον τῶ Σταυρῶ φροσήλωσαν Ἰυδαῖοι τὸν Κύριον, τὸν ἀξιωμόνατα τὸν Σεὰφιμ ῥαβδῶ, τῆ ὑβριμόητα αὐτὸς ἐν ἐρήμῳ· σήμερον τῆ λόγχη τὴν πλευρὸν αὐτῆ ἐκέντησαν τῆ πληγαῖς μαστίξαντος ὑπὲρ αὐτῶν τὸν Αἰγυπτον, καὶ χολὴν ἔπιπσαν τὸν μόνα ζοφὴν ὁμβρήσαντα.

Ο' αὐτός.

Κ Τελ, δὴ τὸ πάθος τὸ ἑκούσιον ᾠδοχηλήμβῳ, ἐβίαις τοῖς μαθηταῖς σε· καὶ μίαν ὥραν ἐν ἰσχύσατε ἀγρυπνῆσαι μετ' ἐμέ, πῶς ἐπηγόλησαι ἀποθνήσκειν δι' ἐμέ; καὶ τὸν Ἰύδαν διέσαπα, πῶς οὐ κρυβδύε, ἀλλὰ αὐσθάζει φροδέναι μετοῖς ᾠδοτόμοις· ἐγήρειδι, φεσσδέξασθε, μήπις με ἀφνήσηται βλέπων μὲ ἐν τῷ Σταυρῷ· μακεδύμει δίξα σοι.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοῦ. ἦχ. ὁ αὐτός.

Χ Αῖρε Θεοτόκε, ἡ τὸν ἀλῴητον ἐν ἐφεσοῖς χαρήσατα ἐν μῆζῳ σε· χαῖρε Παρθένε τῆ φροφηῖῳ τὸ κήρυγμα· δι' ἧς ἡμῖν ἤλαμψε ὁ Ἐμμανηὴλ· χαῖρε μήτηρ Χριστῦ τῦ Θεῦ.

Κάθισμα. ἦχ. βαρύς.

Π Οίῳ σε ῥόπῳ, Ἰούδα, φροδότλω τῦ Σωτῆρος ἐγέρασται; μὴ τὸ χρεῖ σε τῆ Ἀποστόλων ἐχθέτας; μὴ σὲ χρείσμαΐῳ τῆ ἰαμάτων ἐξῆρτε; μὴ συνέφαγόν σε ἐκείνοις σὺ τῆς ζωπλῆς ἀπόσατο; μὴ τῆ ἄλλων νίῳ τὰς πόδας, τὰς σὰς ὑπεῤῥίθην; ὦ πόσων ἀγαθῶν ἀμνήμων ἰγδύς; καὶ σὺ ῥᾳδ' ἡ ἀγάπεσις σπλιτδίτεαι γνώμη· αὐτὸ δὲ ἡ ἀνάκασος μακεθυμία κυρύτεται, καὶ τὸ μέγα ἴλεῳ.

Εὐαγγέλιον γ'. τῦ Ματθαίων.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ οἱ γραμματεῖς κεκάτσαντες ἐ Φαρισαῖοι· ἠλθον. Ἐκλινον πικρῶς.

Ἀντίφωνον ζ. ἦχ. πλ. δ'.

Τ Οῖς συλλαβοῦσί σε ᾠδηγόμοις ἀνεχόμβῳ ὕπνος ἰβίας, Κύριε· οἱ καὶ ἐπαπάξατε τὸν ποιμένα, καὶ ἀτοκορπίσατε τὸ ῥύδηκα φρόβατα τὰς μαθητάς μα· κἀνεμάμβη πλείως ἡ ῥύδηκα λεγεώνας ᾠδησῆσαι Ἀ'γγέλων· ἀλλὰ μακεθυμῶ, ἵνα πληροθῆ, ὦ ἐβλίωσα ὑμῖν ἐξ τῆ φροφηῖῳ μα ἄδηλα, καὶ κρύφια. Κύριε δόξα σοι.

Ο' αὐτός.

Τ Ρίτον ἀρνησάμβῳ ὁ Πέτρος, ἐδοῦος τὸ ῥῆδὴν αὐτῷ εἰπῆκεν, ἀλλὰ φροσήμαγά σε δάκρυα μετανοίας· ὁ Θεὸς ἰλασθῆτί μοι, καὶ σῶσόν με.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοῦ.

Ω Σ πώλλων σωπήσεων, καὶ ᾠδρόσεσον τεράτων, καὶ φωτὸς αἴδῆς ψυφίλαν ὑπάρχυσαν, τὴν ἁγίαν Παρθένον ὑμνήσωμβῳ ἅπαντες, λόγρτες, τὸ χαῖρε αὐτῆ.

Ἀντίφωνον η'. ἦχ. πλ. β'.

Ε Ἴπατε, ᾠδάνομοι, τί ἡκώσατε ᾠδῦ τὸ Σωτῆρος ἡμῶν; ἐ νόμον ἐξέτιδε, καὶ τῆ φροφητῶ τὰ διδάγματα; πῶς ἐν ἐλογίσατδε Πιλάτῳ ᾠδῦναι τὸν ἐκ Θεῦ Θεὸν λόγον, ἓ λυτῶτὴν ᾠδῦ ψυχῶν ἡμῶν.

Ο' αὐτός.

Σ Ταυροῦτέ, ἐκραζον οἱ ᾠδ' σῶν χρεισμένοι ἀεὶ ἐζευφοάντες· καὶ κεκώδεργον αὐτ' ἀνεγλήτε ἠπεῖδ λαβῶν οἱ ᾠδ' ἀνόμων φονεῦται· ἐσώσατε δ' ἄλλους, χείσε, φέσον αὐῆ τὴν φροσπέσιαν, παῦσόν σλλων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοῦ. ἴδρος ὁ αὐτός.

Ο Τι ἐκ ἠρχμβῳ παῤῥησίασ ᾠδξ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἁμαρτήματα· σὺ τὸν ἐκ σῦ ᾠμνοθέντα ἀυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ δ' ἰσχύει δέησις μήτῆς πρὸς ἐμβρίμιον ἰκασίας· μὴ παρέλθῆς ἁμαρτολῶν ἱκασίας ἡ πάντσιμος· ὅτι ἐλπίμων ὄξῆ, καὶ σώζων ᾠωαλμβῳ, ὁ ἓ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν κατανδξάμβῳ.

Ἀντίφωνον θ'. ἦχ. πλ. γ'.

Ε Ἴσηαν τὰ ζφάκοντα ἀργύρια τῶν τιμίου τῦ τετιμημβίου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ· χαιρηροῦτε, καὶ φεσσδέχεσθε, ἵνα μὴ ἰσχύσητε εἰς πεισασμὸν· τὸ μὲν πνεῦμα φεῤῥόμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀδυνὴς, ᾠδ τῦδ' χαιρηροῦτε.

Ε Ἴωκεν εἰς τὸ βεῤῥῶ μα χολὴν, καὶ εἰς τῶ δίψαν μα ἐπότισάν με ὄξος· σὺ δὲ, Κύριε, ἀναστησόν με, ἓ ἀνταποδῶσω αὐτοῖς.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοῦ. ἴδρος ὁ αὐτός.

Ο Τ ἐξ ἰδνῶν ὑμνῆμβῳ σε, Θεοτόκε ἀχνὴ, ὅτι Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἔτεκες, τὸν ἐκ τῆς κατάρας τὸς ἀνθρώπους ᾠδξ σῦ ἐλυθερώσαντα.

Κάθισμα. ἦχος πλ. δ'.

Ω Πολς Ἰοῦδας, ὦ πῶς σε μαθητὴς τῶ. Θεοδόσιον ἠμελέτε κῦ σῶ; συνδνέκπεσε δολίως ὁ διάβολος. καὶ ἀδίκως, πορεῦθείς, εἶπε τοῖς Ἰουδαίοις· τί μοι παρέχετε, καὶ ᾠδώσω ὑμῖν ἐκείνον τὸν, τὸν νόμον λύσαντα, ἓ βιβηλώντα τὸ σάββαΐζον· μακεθύμει Κύριε δόξα σοι.

Εὐαγ-

Τῇ κγ΄ Ἰουνίου δ΄. τῆς Γ΄ωδίνων.

Τῷ κυρῷ ἐκείνῳ, ἄγνισι τὸν Ἰησοῦν· τέλος· Παρέδωκε αὐτὸν αὐτοῖς, ἵνα σταυρωθῇ.

Ἀντίφωνον ί. ἦχος πλ. β΄.

Ὁ Ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, γυμνὸς ὡς κεῖται ἵστασι, καὶ ἐν σταυρῷ ῥάπισμα ἐδέξατο ὑπὸ χειρῶν, ὧν ἔπλασεν, ὁ δὲ αὐθάδης λαὸς τῷ Σταυρῷ προσήλωσε τὸν Κύριον τῆς δόξης· τότε τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη· ὁ ἥλιος ἐσκότασε, μὴ φέρων θεάσασθαι Θεὸν ὑβριζόμενον, ὃν ξύμα τὰ σύμπαντα, αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Ὁ αὐτός.

Ὁ Μαθητὴς ἱκέτευσε, ὁ λῃστὴς ἐβόησε, μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐγλύφησαν τὸν Κόσμον ὁ ἐκ Παρθένου καταδεξάμενος, Κύριε, σάρκα φοβερὰν ὑπὲρ φίλων, ἵνα συμφώνως σὲ δοξολογοῦμεν, φιλάνθρωπε.

Ἀντίφωνον ια΄. ἦχος πλ. β΄.

Ἀπὸ ἀγαθῶν, ὧν ἐποίησας, Χριστὲ, τῇ γῇ τῇ Ἑβραίων, σταυρωθῆναι σε κατεδίκασαν· ὄζει καὶ χολήν σε πεπώκασιν· ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι ἐν συνέσει τὴν σὴν συγκατάβασιν.

Ὁ αὐτός.

Ἐπὶ τῇ προδοσίᾳ οὐκ ἠμέλησαν, Χριστὲ, τὰ γήϊνα τῆς Ἑβραίων, ἀλλ' ἐπῆραν τὰς πορφυρὰς αὐτῶν, μυκτηρισμὸν, καὶ χλεύην προσάγοντες· ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι πενὰ κατὰ σὲ ἐμελέτησαν.

Ὁ αὐτός.

Οὗτοι γὰρ ὡς ἐσάλπισαν, ὅτε πέζαν ὡς ἐβράδυνεν Ἑβραίους ἔπαυσαν, ἥτε τοῦ ναοῦ τὸ καταπέτασμα, ὅτε τῆς νυκτὸς ἡ ἀνάτασις· ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς, Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ.

Ἐν σοὶ σαρκωθέντα ἐγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μὴ ἀγνόει, μὴ ἀλογήσῃς, διὸ ἀπαύστως σε ἀνυμνοῦντες μεγαλυνοῦμεν.

Ἀντίφωνον ιβ΄. ἦχος πλ. δ΄.

Τί δὲ λέγω Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις, λαός μου, τί ἐποίησά σοι; ἢ τί σοι παρελυπόχλησα; τοὺς τυφλούς σου ἐφώτισα, τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα ὅλῃ κλίνῃ ἐνορθωσάμην· λαός μου, τί ἐποίησά σοι; ἢ τί μοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα χολήν, ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὄξος, ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, σταυρῷ με προσπλάσας· ἀνέτι σίγα λοιπὸν· κάλεσόν με τὰ ἔθνη, καὶ κἀμέ με δοξάσουσι σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ αὐτοῖς δωρήσομαι ζωὴν αἰώνιον.

Ἡ αὐτὸς ὁ αὐτός.

Σήμερον τοῦ ναοῦ τὸ καταπέτασμα εἰς ἴλιγγον ῥήγνυται τῷ ὠμοτάτων, καὶ τὰς ἰδίας ἀκτῖνας ὁ ἥλιος κρύπτει, διαστέλλων ὁρῶν σταυρούμενον.

Ὁ αὐτός.

Οἱ νομοθέται τοῦ Σωτῆρος Ἰουδαῖοι, καὶ Φαρισαῖοι, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων βοᾷ πρὸς ὑμᾶς· ἴδε γαὺς, ὃν ὑμᾶς ἐλύσατε· ἴδε ἀμνὸν, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε· πάθος παραδόξατε· ἀλλ' ἀξιοῖ ἑαυτοῦ κτίσιν· μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐν θαλάσσῃ σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψας· αὐτὸς ἐστιν ἡ ζωὴ, καὶ τὸ φῶς, ὃ κ ἐρίπτη τῷ Κόσμῳ.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, ἣν ὁ ὕψιστος μόνος διώδυσε, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπεν εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάθ. ἦχος πλ. δ΄.

Ὅτε παρέστης τῷ Καϊάφᾳ ὁ Θεὸς, καὶ παρεδόθης τῷ Πιλάτῳ ὁ κριτὴς, αἱ ὑπουράνιοι δυνάμεις ἐν τῷ φόβῳ ἐσαλεύθησαν· ὅτε δὲ ὑψώθης ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐν μέσῳ δύο λῃστῶν, καὶ ἐλογίσθης μετ' ἀνόμων ὁ ἀναμάρτητος ἔδειξε τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον, ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον ί. τοῦ Ματθαίου.

Τῷ κυρῷ ἐκείνῳ ἰδὼν ὁ Ἰούδας. Τέλος. Ἵνα ἄρῃ τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ.

Ἀντίφωνον ιγ΄. ἦχος πλ. β΄.

Τὸ ἄθεσμα τῶν Ἰουδαίων τῷ Πιλάτῳ ἐπήγαγε· σταυρωθῆναί σε, Κύριε· αἰτίαν γὰρ ἐν σοὶ μὴ εὑρόντες, τὸν ὑπὲρ ἁπάντων Βαραββᾶν ἀπολυθέντα, καὶ σὲ τὸν δίκαιον κατεδίκασαν, μιαιφονίας ἔγκλημα κληρωσάμενοι· ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς, Κύριε, τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν, ὅτι πενὰ κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Ὁ αὐτός.

Ὃν πάντα φέρουσα, καὶ ζῶμεν, καὶ πᾶσα γλῶσσα ὑμνεῖ Χριστὸν, Θεὸν δυνάμεων, καὶ Θεοῦ σοφίαν, οἱ Ἱερεῖς ἐβράπισαν, καὶ ἔδωκαν αὐτῷ χολήν· καὶ πάντα παθῶν κατεδέξατο, σώσαι θέλων ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν τῷ ἰδίῳ αἵματι, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ. ἦχος ὁ αὐτός.

Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα σὲ λόγου ὑπὲρ λόγον τὸν πάρεδρον τὸν ἴδιον, αὐτὸν δυσώπησα, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀντίφωνον ιδ΄. ἦχος πλ. δ΄.

Κτῆρι, ὁ τὸν λῃστὴν σωσθέντα ἐν λαβὼν, ἐκ αἵματι χεῖρας μολυνάσας, καὶ ἡμᾶς σὺν αὐτῷ κατάρθμισον, ὡς ἀγαθὸς, καὶ φιλάνθρωπος.

Ὁ αὐτός.

Μικρὰν φωνὴν ἀφῆκεν ὁ λῃστὴς ἐν τῷ Σταυρῷ· μεγάλην πίστιν εὗρε, μιᾷ ῥοπῇ ἐσώθη, καὶ θεοῦ Παραδείσου πύλας ἀνοίξας

ἐσφλ-

φοπλήθεν· ὁ αὐτὸ τὸν μισθὸν προσδεξάμενος. Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Χαῖρε, ἡ δι' Ἀγγέλου τῷ χαρᾷ τῇ Κόσμῳ δεξαμένη, χαῖρε, ἡ τυπώσα τὸν ποιητὴν σου, καὶ Κύριον· χαῖρε, ἡ ἀξιωθεῖσα γηράσαι μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον ἁ. Ἦχος πλ. β'. ἐκ γ'.

Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· στέφανον ἐξ ἀκανθῶν φορεῖται ὁ τῆς Ἀγγέλων Βασιλεύς· φοινικῇ πορφύραν φορεῖ βάλλεται ὁ φορεβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ῥάπισμα κατεδέξατο ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ· ἥλοις προσηλώθη ὁ νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας· λόγχῃ ἐκεντήθη ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου· προσκυνοῦμέν σου τὰ πάθη, Χριστέ· δεῖξον ἡμῖν ἐπίσης τὴν ἔνδοξόν σου ἀνάστασιν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μὴ ὡς Ἰουδαῖοι ἑορτάσωμεν· καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῖν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός· ἀλλ' ἐκκαθαίρωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, καὶ ἀκλινεῖαις διανοῶμεν αὐτῷ· ἀνάστα Κύριε, σῶσον ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Ὁ αὐτός.

Ὁ σταυός σου, Κύριε, ζωὴ, καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν σταυρωθέντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ Ῥαπὰς σε κρεμάμενον, Χριστὲ, ἡ σὲ κυήσασα ἀνεβόα· τί τὸ ξένον, ὦ ὄρος, μυστήριον, ἰδεῖν μοι; πῶς δὲ ξύλῳ θνήσκεις σαρκὶ παγούμενος, ζωῆς χορηγέ;

Κάθ. Ἦχος δ'.

Ἐξήρεσας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τῷ νόμῳ τῷ τιμίῳ σου αἵματι, τῷ Σταυρῷ προσηλωθείς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθείς τῷ ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον ς'. τοῦ Μάρκου. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἶπε Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι. Ὅστις γὰρ ἐὰν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἁγίων ἀγγέλων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

Ἦχος δ'.

Ἰδὲ ξύλον ὁ Ἀδὰμ ἐφυτεύσατο γήρους ἄποινος, ἰδὲ ξύλον δι' Σταυροῦ ὁ λῃστὴς Παράδεισον ἔφησε· ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος, ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ὁμολόγησε τὸν κρυπτόμενον· μνήσθητι καὶ ἡμῶν, Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες.

Τὸν τῷ νόμῳ ποιητὴν ἐκ μαθητοῦ ὑπήκοον ἄνομοι, καὶ ὡς ἔνοχον αὐτὸν τῷ Πιλάτου βήματι ἔστησαν, κραυγάζοντες, σταύρωσον· ἐν ἐρήμῳ τύπος μανναδοτήσατο· ἡμᾶς δὲ τὸν δίκαιον λῃστὴν μιμησάμενοι πίστει κεκράξομεν· μνήσθητι ἡμῶν, Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ.

Τῶν θεοκτόνων ὁ ἰσμὸς, Ἰουδαίων ἔθνος τὸ ἄνομον πρὸς Πιλάτον ἐμμανῶς ἀνακεκράγον ἔλεγε· σταύρωσον Χριστὸν τὸν ἀνάδυτον. Βαρυβόρων δὲ μᾶλλον ὕπνος ἠπάτησε· ἡμᾶς δὲ φθεγξόμεθα λῃστοῦ τὸν φωνὴν πρὸς αὐτὸν, μνήσθητι καὶ ἡμῶν, Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί.

Ἡ ζωηφόρος σου πλευρὰ ὡς ἐξ Ἐδὲμ πηγὴ ἀναβλύζουσα, τῇ Ἐκκλησίᾳ σου, Χριστὲ, ὡς λογικὸν ποτίζει παράδεισον, ἐντεῦθεν μεμύζουσα ὡς εἰς ἀρχὰς εἰς πανάρετα Εὐαγγέλια, τὸν Κόσμον ἀρδεύουσα, τὴν κτίσιν ἀφραίνουσα, καὶ τὰ ἔθνη πιστὰς διδάσκουσα προσκυνεῖν τὴν βασιλείαν σου.

Μακάριοι οἱ διωγμὸν ὑπομείναντες ἕνεκεν δικαιοσύνης.

Ἐσταυρώθης δι' ἐμὲ, ἵνα ἐμοὶ πηγάσῃς τὴν ἄφεσιν· ἐκεντήθης τὴν πλευράν, ἵνα κρουνὸς ζωῆς ἀναβλύσῃ μοι· τοῖς ἥλοις προσηλώθης, ἵνα ἐγὼ τῇ βάσει τῇ παθημάτων σου τὸ ὕψος τῆς κλήσεώς σου πατήσω· κεκράζω σοι, ζωοδότα Χριστὲ, δόξα τῷ Σταυρῷ, Σῶτερ, καὶ τῷ πάθει σου.

Μακάριοι ἐστὲ ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς.

Ταυρωθῆναί σε, Χριστὲ, πᾶσα ἡ κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς διεσείετο φόβῳ τῆς κλήσεώς σου· φωστῆρες ἐκρύπτοντο· καὶ τοῦ ναοῦ ἐρράγη τὸ καταπέτασμα· τὰ ὄρη ἐξέμαξαν, αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν, ὁ λῃστὴς ὁ πιστὸς κραυγάζει σοὶ ἡμῖν, Σωτὴρ, τὸ μνήσθητι.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς.

Τὸ χειρόγραφον ἡμῶν ἐν τῷ Σταυρῷ διέῤῥηξας, Κύριε, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς, τὸν ἐκεῖσε τύραννον ἔδησας, ῥυσάμενος ἅπαντας ἐκ δεσμῶν θανάτου τῇ ἀναστάσει σου· δι' ἧς ἐφωτίσθημεν, φιλάνθρωπε Κύριε, καὶ βοῶμέν σοι, μνήσθητι καὶ ἡμῶν, Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα, καὶ Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα πάντες τὸ ἅγιον ὁμοφώνως οἱ πιστοὶ δοξολογεῖν ἀξίως δοξώμεθα, μονάδα θεότητος ἐν τρισὶν ὑπάρχουσαν ὑποστάσεσιν, ἀσύγχυτον μίαν σύνταξιν· ἁπλῆν, ἀδιαίρετον, ἐν ἀφράστοις, δι' ἧς λυτρούμεθα τῷ πυρὶ τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν.

Τὴν μητέρα σου, Χριστὲ, τὸν ἐν σαρκὶ ἀπόρρητον τεκοῦσάν σε, καὶ παρθένον ἀληθῶς, ἐν μόνον μείνασαν ἄφθορον· αὐτὴν σοι προσφέρομεν εἰς πρεσβείαν, Δέσποτα, σωλυθέντες, παι-

πίωσι μόνον συγχώρησιν δωρήσασθαι πάντοτε τοῖς κραυγάζουσι· μισήσητε καὶ πόρρω, Σωτὴρ, ἐκ τῆς βασιλείας σου.

Περικείμεναι ἔχρις δ'.

Δι μιτείσατε τὰ ἱμάτια μου ἐαυτοῖς.

Ματθ. Ο' Θεὸς, ὁ Θεός μου ἐφέχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλειπές μοι;

Εὐαγγέλιον ζ'. κ' Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθόντες οἱ στρατῶται· τέλος. Ἀλλὰ δοῦ Θεὸς ὁ ὑὸς ἦν οὗτος. Καὶ τίθενται ἀναπαυσεις. Εἶτα ὁ Ν'. καὶ ἐν τῷ ὁ Εὐαγγελιον ια'. κ' Λουκᾶ.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἤγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ· τέλος. Ο' ἐφόβηθη ταῦτα. Καὶ οὕτως ἀλληλούϊα τὸ ζωοποιον. Πόλημα τῷ κυρίε Κοσμᾶ. Τὰς ἐρημὰς αὐτὰ β'. Καὶ τὰ ζοπέρια αὐτὰ δ'., ἡ αὐτὰ γ'., δηλονότι κ' τὴν ποσότητα. Ἐγερθεῖν πάλιν οἱ δύο χρεῖ τὰς ἐρημὰς. Καταβασία ὁμοῖ. Τὸ ζωοποιοῦν, ὃ ἡ ἀνεστησις. Περὶς σαββατον τε.

Ὠδὴ ἡ. ὁ Εἱρμός.

Πρὸς σὲ ὀρθρίζω, θεὶ βαπτιζόμενον σεαυτὸν τῇ πεσούσῃ κεκύφατε ἀβύσσῳ, καὶ μέχρι τῶν παθῶν ἀπωθὴς τὸν κοσμοφθορα, λόγε Θεὸ, τὸν αἰῶνα σὺ δόξασε μοι φιλάνθρωπε.

Τροπάριον τῶν ἁγίων μυροφόρων μυστηρίου μυθίζει τῷ Θεῷ τῶν, Χριστέ μου, οἱ ὑπηρέται σε Σιὼν ἐλαιῶν μεγα φερε δρομον σωσαπῆλθον, ὑμνοῦτες φιλάνθρωπε.

Ὄρθρε, ἤρης, φίλοι, μὴ θρηνῶμεν· νῦν γὰρ ἤγγικεν ὥρα λαμπὰς ἁπάντων ἐκπυρωθῆναι χερσὶν ἀνάγκων· πάντες δὲ σπερπιδήσωμεν, ἐμὲ λιπόντες· ὡς σωθέντα, κηρύξαι με φιλάνθρωπον.

Κοντάκιον ἦχος πλ. β'.

Τὸν δι' ἡμᾶς σωφρονήσαντα δι' ὅλης πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατιδὼν Μαρία δλὴ τῇ ζύλῳ, καὶ ἔλεγε· εἰ καὶ σπανιῶν τυραννεῖς, σὺ ὑπάρχεις ὁ ὑὸς, Ὦ Θεὸς μου.

Ο' Ὠδή.

Τὸν ἴδιον ἄρνα ἡ ἀμνὰς θηλοῦσα πρὸς σφαγὴν ἐλκόμενον ἠκολούθει Μαρία· ζωτροφοῦσα μὲν ὑπὲρ γυναικῶν, ταῦτα βοῶσα· πῶ πορεύῃ τέκνον; τίνων χάριν τὸν τοιοῦτον δρόμον τελεῖς; μὴ ἔτερος γάμος πάλιν ἔζειν ἐν Κανᾷ, νάκτε νῦν ἀποδίδες, ἵν' ὀξ ὕδατος οἶνον ποιήσῃς; σωπήσω σοι τέκνον, ἡ μείνω σοι μᾶλλον; δός μοι λόγον, λόγα, μὴ σιγῶν παρέλθῃς με, ὁ ἀγγελῶ προῆσα με; σὺ δὲ ὑπάρχεις ὁ ὑὸς, καὶ Θεός μου.

Το Σωμαβήσεται. Στίχ. Εἰς τὸ ἐμβρυσιν.

Ζ ὧν σὲ Θεὸς σὺ Ὦ νικεφόρε ἐν ζύλῳ.

Ω' νεκρὸ γυμνὲ, κὴ Θεὸ ζῶν Ὦ λόγε.

Στίχ. Εἰς τὸν συσεωφόντα τὸ Χριστῷ λησταῖ.

Κ ιεκισμόμιας ἰῶσῃ τῆς Ἐδὲμ πύλας.

Β αλὼν ὁ λῃστὴς κλείδα τὸ μαιδιπτί μου.

Τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ Παρασκευῇ τὰ ἅγια, καὶ σωτήρια, καὶ φρικτὰ πάθη ὑδιτελέμεν τῷ Κυρίῳ, καὶ Θεῷ, καὶ Σωτῆρε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, ἃ δι' ἡμᾶς ἑκὼν κατεδέξατο, τοὺς ἐμπτυσμοὺς, τὰς ῥαπισμοὺς, τὰ κολαφίσματα, τὰς ὕβρεις, τὰς γέλωτας, τὸν πορφυροῦν χλαῖναν, τὸν κάλαμον, τὸν σπόγγον, τὸ ὄξος, τὰς ἥλους, τὸν λόγχιον, καὶ σὺν πάντων, τὸν Σταυρὸν, καὶ τὸν θάνατον, ἃ δι' ἡμᾶς πάντα ὑπ' τὴν παρασκευὴν ἐφερέζησεν· μεθ' ὃ ὑπ' ἔθαψεν ἀξιωθεὶς ἀφθορίας ἐν τῷ φίλῳ, καὶ μαθητῇ φερωθεὶς παραδόσι, φερέτου φερὸς Ἄννα ἄγαται τὸν Ἀρχιερέα· ὃς δὴ σέλλει αὐτὸν φερὸς τὸν Καϊάφαν· ὅπου συνέδριον· καὶ κολαφιζόμενος ὑπ' κόρης, ἐμπαιζόμενος τε ὑμὶν, καὶ γελώμενος ἤκουσε, φερφήτευον ἡμῖν, Χριστὲ, τίς ὄξιν ὁ παίσας σε, ἐκπίσε ὑ φαυλομάρτυρες· ἤλθον καπηρεύντες, ὡς ὄπτ· ἐβελίσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέρεις ἔγερφ αὐτὸν· Ὦ ὅτι ὑὸν ὄπτην ἑαυτὸν τῷ Θεῷ· ὅτε ὑ ὁ Ἀρχιερεὺς ὄθὸν τὴν βλασφημίαν μὴ ἀναμάρμενος, ὁ τὸν ἑαυτὸν χεῖρα διήρηξε· φερέτας δὲ ὑμοθυμὶς ἄγαται τῷ Πιλάτῳ εἰς τὸ φερπτήριον· καὶ αὐτοὶ ὐκ εἰσῆλθον, φησὶν, ἵνα μὴ μιανθῶσιν· ἀλλ' ἵνα φάγωσι τὸ Πάσχα· πάσχα δὲ τὴν ἑορτὴν ὅλως λέγει, ἢ ὑ τότε ὡσ ὡς ἔοικεν· ὁ δὲ Χριστὸς φερὸ μιᾶς ἡμέρας τῦτο ἐποίησε, σωτυδιῶναι θέλων τὸ νομικὸν πάσχα κ' τὴν ἀζυμοσιλίαν· ἐξελαθὼν δὲ ὁ Πιλάτος ἑορτᾷ αὐτὸς, τί αὖτε κατηρᾶσε; καὶ ἐπὶ μισθὸν ἀνάλογον ὄρεν ὡς κατηγορέιας, σέλλει αὐτὸν φερὸς τὸν Καϊάφαν· ὁ δὲ πάλιν φερὸς τὸν Πιλάτον· καὶ γὰ δὲ ὅτ ὠῖ, ὁ φερὸς τὸν αὖτε φόνον ὁρμῆϐ· ὁ δὲ λέγει· λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς, Ὦ σωφρονᾶτε, καὶ κὰ τὸν νόμον ὑμῶϐ κρίνατε· οἱ δὲ πάλιν λέγουσιν· ὡς ἔξεστιν ἡμῖν ἀποκτεῖναι ἰδίνα, σωφρονῶ τὸν Πιλάτον διιρθίζοντες· ἑορτᾷ δὲ τὸν Χριστὸν ὁ Πιλάτος, ὁ εἰ βασιλεὺς τῶϐ Ἰουδαίων ἔζιν; ὁ δὲ ὐχ ὁμολόγει, ἀλλ' αἰώνιος· ὡ δὲ ὁκ τὸ Κόσμου τύτε ἡ ἐμὴ βασιλεία, φησί· βυλόμενος δὲ αὐτὸν ἀπολῦσαι ὁ Πιλάτος, φερέτας μὴν σκήνοις φησὶν, ὑδὲμίαν κατ' αὐτὸ δ' ἀφέρωσιν αἰτίαν δέξασθε· ἔτα τὸ κὰ' ἑορτὴν ἴσθιον, ἵνα τῷ δημίων ἀπολύσω, φερβάλλεται· τοῖς δὲ ἀρετοῖς ὁ Βαραββᾶς τὸ Χριστὸ μᾶλλον δοκεῖ· ὁ δὲ Πιλάτος ζῖς Ἰουδαίοις χαριζόμενος, μαζίζας τὸν Ἰησοῦν φερέτερ, σωπιζᾶν ζῖς στρατιώτας χλαμύδα φβιβιβλαμμένον κοκκίνην, ἀκάνθινόν τε ζέφανον φεκοκόμενον, Ὦ φερὲ τὴν σκέψιν αὐτὸ κράλμων ὑμβαλὼν, ἐμπαιζόμενόν φερὸ ὦ φραπαῖῳ, χαῖρε, λεγόντων, ὁ βασιλεὺς τῷ Ἰουδαίων· πάλιν ὕπω φερὸς χάριν ἐμπαιγμόσας, αὖθις φησὶν ὁ Πιλάτος· ἰδὲμίαν αἰτίαν ὑπάτε δέξασθε ἐν αὐτῷ· οἱ δὲ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὸν κολάσομεν, λέγωσι, ὅτι ἑαυτὸν ὑὸν ὀνομᾷζε Θεῦ· τύτων δὲ λεχθέντων, ὁ Ἰησοῦς ἐσώπα· οἱ δὲ ὄχλοι ἐκεκζον φερὸς τὸν Πιλάτον, φύσησον, σαύ-

σαίφεσον αὐτὸν· ἀτίμως δὲ θανάτῳ ἐβιάλλειν αὐτὸν ἤθελον, ἵν' ὦσι τὸ μέσω τὴν ἀραὸν ἀπὸ μείων πόπισιν· ἐστρέφοντο δὲ αὐτὼς ὠσανὰ ὁ Πιλάτος, λέγω· τὸν Βασιλέα ὑμῶν σταυρόσω; οἱ δὲ μὰ Βασιλέα ἔχειν φασὶν ἄλλον, ἢ Καίσερα, ἐπειδὴ ὃ τὸν βλασφήμιαν ἐπόντες ἠδὲν ἤνυσαν, δὴ τὸν Καίσερα ἀναφέρωσιν, ἵνα κἂν ὅτω τὴν μανίαν πληρόσωσι· λέγωσι δὲ πᾶς ὁ Βασιλέα ἑαυτὸν ποιῶν, ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι· ἐν τότοις δὲ ὄντων, ἡ γυνὴ τοῦ Πιλάτῳ ἀπέστειλεν, ὀνόμαση παθοῦσα ἐκεῖνα πολλὰ δι' αὐτόν· μηδὲν σοι, λέγωσα, Ϲ τῷ δικαίῳ σκεύῳ, ἠδὴ γὰρ ὀκεύῳ χάρις πολλὰ κ' τὴν νύκτα πέπονθα· Ϲ ὃς νιφάμους, τὴν τὸ αἵματος ἐκεῖνα αὐτὰν δῶδεν ἐκκρύπτας· οἱ δὲ ἐκερζεν· τὸ αἷμα αὐτῦ ἐφ' ἡμᾶς, Ϲ δὴ τὰ τέκνα ἡμῶ· ἡ δὲ τῦτον ἀφεὶς ἀνεῖον, ὃν δ' φίλος τῦ Καίσαρος· τὸν δὲ ἐν ὅδασας ὁ Πιλάτος, κήπερ ἀκριβὰς εἰδὼς αὐτὸν ἀνδύνειν, τῇ τὸ σωμῦ καταδίκῃ ἐκδίδωσιν, ἀπολύσας τὸν Βαραββᾶν· ὅπερ ἰδὼν Ἰούδας, τὰ ἀργύρια ῥίψας, ἀναχωρεῖ, καὶ ἀπελθὼν, ἀγχόνῃ ἑαυτὸν διερήσατο, δίνδρο ἀσηωρηθείς· ὕστερον δὲ λίαν ὀξυκωθὼς ἐξηρέηνται· οἱ μὲν δὴ γὰρ τὸ ἐκρατῆσαι τῇ καλάμῳ δὴ τὴν κεφαλὴν αὐτῦ ἐμπαίξαντες, ὑπηρετίζουσιν αὐτῷ τὸν Σταυρὸν· εἶτα Ϲ τὸν ἀπὸ Κυρήνης Σίμωνα ἀγκαρδίσαντες, τὸν Σταυρὸν βαϛάζειν ἐκάγουσι· ὀβελὸν δὲ ὦσαν τείτλου ἐν τῇ τῦ κεφαλῆ τόπῳ ῥυθμοῦσι, ϲκεῖ σαυρώσουν αὐτόν· παρ' ἑκάτερα καὶ δύο ἄλλας λῃστὰς ὀξαρτήσαντες· ἵνα κἀκείνος ὡς κακοῦργος λογίζοῦ· ὑπαλέας δὲ χάων, μαρισμὸν οἱ ϲραπᾶται ἴσις ἱματίοις αὐτῦ βάλλουσι· κλῆρῳ δὲ τὸν ἄσαφον αὐτῦ χρῆϛα δηδοῦσι, πᾶσαι ὠδωνομίας ὑπηρβολὴν ὀρυαζόμδοι· ἡ ταῦτα δὲ μένον, ἀλλὰ καὶ δὴ τῦ Σταυρῦ μυκτηρίζοντες, ϒλέγον· ὠά, ὁ καταλύων τὸν ναόν, καὶ ἐν ϱισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶ, σῶσον σαυτὸν· κ' πάλιν, ἄλλες ὕσασον, ἑαυτὸν οἱ δυώλας σῶσα, καὶ αὖτες, οἱ δὲ Ἰσρᾶλ ὄϛι, καταβάντω νιῦ ἀπὸ τῦ Σταυρῦ, καὶ πιϛδόσομδμ οἱς αὐτὸν· κάτοιγε οἱ ἀλιδὴ ἔλεγον, ἐρχὶ ἀδύσάτως ἀφ' ἑαυτῶν· ἡ μόνον γὰ τῦ Ἰσρᾶλ Βασιλεὺς ἐγωσελίζῦ, ἀλλὰ καὶ τῦ κόσμυ πατός· τί γὰ ἐβάλετο τὸ σκοτάζειν τὸν ἥλιον καὶ ὥρως τειτὶ, καὶ ἐν μέσῳ δὴ τῆς ἡμέρας; ἵνα πᾶσιν ὠῇ τὸ πάϛος καπέδηλον· τῦ τὴν γὴν σάϛδαι, πέτρες ῥήγνυδαι, τὸ ἀντίπυαν τῦ Ἰσρᾶλιον διελεγχόσας; πολλὰ σύμαται ἀνίσταδαι, καὶ ἐς πίστ τῆς κοινῆς ἀναϛάσεως, καὶ τῆς τῦ πάροντος σωτάμους ἐμφανίζεδαι; καπαπίεσμα τῦ ναὸ ἐβῤῥήγνυδαι; ὥσαπερ τῦ νὺξ δυμεμβρίᾳ, δβῤ τὸν ἐν αὐτῷ δοξαζόμδον πάροντα, καὶ τὰ ἴδις πολλοῖς ἀνακαλύπτον ἀπόῤῥησα· τείτῃ μὰ σωῦ ὥρᾳ ἐξαϕοῦσι ὁ Χριϛὸς, ὡς ὁ Θεῖος Μάρκος φησίν· ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας ἕως ἐννάτης σκότος ἐγένετο· ὅτε καὶ Λογγῖνος ὁ ἑκατόνταρχος τὰ ὀβδόμβρα καπνίσαν, καὶ μάλιστ τὸν ἥλιον, μέρα ἀνέκρξεν· ἀλιδὲς Θεῖ ὡς ὦ ἔτθ· τῷ μύτοι λιγῶν ἔτερθ· ὕβρεις τὸν Ἰησοῦ· ὁ δὲ ἔτερος διεκώλυεν αὐτὸν, βλιπῳῦ ἐμβεβιϛτεραν, καὶ τὸν Χριϛὸν ὠὸν Θεῖ ὡμολόγα· τᾶς πίϛεως δὲ αὐτὸν ὁ Ϲωτὴρ ἀμαβόμδος, τὼ μετ' αὐτὸ ἐν τῷ Παραδείσῳ ὑπορχνῖται δξαγωγὼ· πάσης τιχαρὶν ὕβρεως ἐν' αὐτῷ πληροθῆσα· ὁ Πιλάτος κ' τίτλον ἀνέγραλεν ἐπ' αὐτῷ λέγοντα· ὁ Βασιλεὺς τῦ Ἰουδαίων· κἂν ἐκείνοι ἀπέῤῥησον μὴ γράφειν ὕτως, ὁ δὲ Πιλάτ Ϲ, ὃ γέγραφα, γέγραφα, πάλιν ἀντέφησε· εἶτα τῦ Ϲωτῆρος, σὶ ϕὶ, ἀνειπόντ Ϲ, ὕσωσον σω ὄξει αὐτῷ πεσφνύσα· καὶ ἅπων, τετάλεσε, κλίνας τὼ κεφαλὼ, παρέδωκε τὸ πνεῦμα· πάντων δ' ἐκ ποδῶν ϱυομένων, ἡ μήτηρ αὐτῦ παρεῖστο τῦ Σταυρῦ, καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Μαρία ἡ τῦ Κλωπᾶ, ὠὸ ὁ Ἰωακείμ ἐγέννησε τὴν Κλωπᾶ ἀπαιδὴ τεθνικότ· ἵτι δὲ καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ φιλούμδ Ϲ αὐτῦ μαθητής· οἱ τότνων ἀγαθόμενοι Ἰουδαῖοι μὴ σ' δδὲ τῦ Σταυρῦ τὸ σῶμα τὸ βλέπειν ἀρκεῖμδμοι, κεφάπεσαν τὸν Πιλάτον· ἐπὶ μεγάλη ὠὸ ἡ ἡμέρα τῦ Πάσχα, καὶ ἡ παρασκδὴ, ἵνα τὰ τῷ κατεδίκων σκέλη σϕαγῶσιν, ὡς ἀν ταχύτερ Ϲ ὁ θάνατ Ϲ ἐπιγένηται· καὶ δῦ μὲν τὰ σκέλη συιέξηλαε· ἵτι γὸ ἔζων· ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησῦν ἐλθόντες, ὡς εἶδαν αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, τῦ σωτερέλα ἀπέῤῥοντο· ἀλλ' εἷς τῶ ϲραπωῦ τῷ πὸς ἀγνόμον ϱαεις ζόμδον, ἀνατείνας τὸ δόρυ, κ' τὼ δξίαν πλόσιν νύττει τὸν Χριϛὸν, καὶ εὐθὺς ἐξέλυσε αἷμα, καὶ ὕδωρ· τὸ μὲν, ὡς ἀνθρωπος· τὸ δέ, ὡς ὑπὲρ ἀνθρωπον· ἡ τὸ μὲν αἷμα, δβῤ τὼ τῷ Θεῖον ἀμπασμάτων μετάλλιν· τὸ δὲ ὕδωρ, δβῤ τὸ βαπτίσμα· αὖτη γὰ ἡ πγὴ πηγὴ τὸ καθ' ἡμᾶς σωϱίκτ μυστήριον· ταῦτα Ϲ Ἰωάννης ἰδὼν ἐμβλητόρησε, καὶ ἀληθινὴ ἔϛιν ἡ μαρτυρία αὐτῦ· ὅτι πασῶν ἐσ' ἅπασι καὶ ὁρᾶν, γράφει· καὶ ὅτι οἱ ϕιλοδηὶ ὀκ λέγει, ὡκ ἀν τὸ ἐκ ἐσῦς ἀπιμᾶσι τὸ δηδασκάλε δυκολοῦσι συιέγραφε· τῶτον, φασὶ, τὸν τότε παρόντα αὐτόλεφ πτὶ ἀπὸ τῆς ζωπρύτε πλυσῆς τὸ Θεῖον αἷμα, καὶ ὑπορόγιον δξάδαι· τῶτον δὲ ὕτως ὑπερφυῶς δξαπασαμμόνον· ἐπὶ ϖσῆς ἐσπέρας ὡς ἤδη, Ἰωσὴφ ὁ ἐξ Ἀρεμαθαίας ἦλθεν, μαθητὴς τὰ ϖσῦτα, ὡς οἱ λοιποὶ, κρυπτόμδμος· καὶ τῷ Πιλάτῳ ϖσοσελθὼν κῦ τόλμης ἠκεῖμδμο γε ὄντ, αὐτεῖται τὸ σῶμα τὸ Ἰησῦ· ὁ δὲ λαβὼν ἐπέτρεπε· καὶ δὴ ἀπὸ τῦ Σταυρῦ τῦτο καταγαγὼν, παναλαβοῦς ἦλθε· ἦρτι δ' ἐπιλαβόσης γυκτὸς ἐρχέται Ναϊκόμιος ϕέρον σμύρνης, ϗ ἀλόης τί μίγμα χρῄζοντα τὸ κηρίῳ· καὶ σινόδοι

εἶσι θεοκλίκαστες, ὡς ἴδος ὧ Γεδαλοις ποιεῖν, συμίγγους ἴδυτο ἐν τῇ ἐκ πέρας λειαζομηλίμῳ μηκεῖσ τῷ Ἰσοσῇ, ὕσθα ἐδεῖς σοῖτερον ἴπνεσε· ἵνα μὴ τῷ Χειςῷ ἀναςάντῳ, ἑτέρῳ τὴν ἀνάςασιν δῆηχάῤωσι· τῷ δὲ μίγμεῖῳ τῆς ἀλώης, καὶ τῆς σμέρης κολλητικῶν ὄντων ὁ Εὐαγγέλιςὴς ἐμπυθάσε· ἵνα ὅταν ἴδωσι τὼ σινδόνα, καὶ τὸ σουδάριον τῇ πάῳ ἐπαλειφθέντα, μὴ νομίσωσι πλανᾶῖόαι αὐτόν· πῶς γὸ ἂν, ἀδέλας ζωαύτης μὴ ὄσης, ὡς τε καὶ ἀποσῶν σωῖῆνα ὕπος ἐμπνεῦσιν τῇ σαρκί. Ταῦτα πάντα γνῶσιμόβια ἐδιδάξως κ᾽ τὸν τῆς παρσικδῆς καιρὸν, καὶ ἡμᾶς τύτων ἀπάντων μαᾶαι πεῖῶαι μ᾽ σωτεριῆς καρδίας, ℭ κατανύξεως οἱ θεοφόροι Πατέρες ἐθάσιαν.

Ἰ᾽σθον μῆῖοι, ὡς τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος, δηλαδὴ τῆς ᾳδσικδῆς, ἐσαυρώθη ὁ Κύριος ᾗμῶν· τὸ δὲ τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ τὸ κατερχὰς πλαδῆναι τὸν ἄνθρωπον· ἀλλὰ καὶ τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας ἐς τὸ Σταυρῷ ἐκρίμασε, ὅτι ἐν ταύτῃ, ὡς φασι, ℭ ὁ Ἀ᾽δὰμ τὸ ἀπηροδυμῆσε ξύλυ τὰς χεῖρας ἐκτένες ἤλαδε, ℭ ἀπέσαγεν· ἐχρὴν γὸ τὸν κατ᾽ αὐτὸν σωτεριβῆναι, κατ᾽ αὐτὸν πέλιν ἀναπλαδῶσαι· ἐν ᾗπῳ δὲ, ὅτι καὶ ὁ Ἀ᾽δὰμ ἐν τῇ Παραδεΐσῳ· ἡ πικρὰ πόσις τὼ γεύσεσιν εἰκόνις· τὸ ῥάπισμα τὴν ᾗμῆῖ ἐλδεῖσαν ἐδέλμ, ὁ ἰμπῆσμὸς, ℭ ἡ ἄτιμος ἀφιαγωγὴ τὴν ἀδελ ᾗμᾶς πιλύ· ὁ ἀκάνθινος σέφανος τὼ καθ᾽ ᾗμῆῖ ἀπόρσπω τῆς ἀρᾶς· ἡ πορφυρεᾶ χλαμὶς ᾖῆῖ τὰς ἁμαρτίνες χπνας, ℭ τὴν ἀδελ ᾗμᾶς βασιλικὴν σολήν· οἱ ᾗδροι τὴν παυπελὴ τῆς ᾗμῆῖ ἀμῆρτίας ἀκίνησίαν· ὁ Σταυρὸς τὸ ξύλον τὸ ἐν Παραδεΐσῳ· ἡ νυγῖόσα πλάδεᾷ τὴν τῦ Ἀ᾽δὰμ ἀκένιζε, ἀφ᾽ ἧς ἡ Εὔα, ἐξ ἧς ἡ ἀφδόβασις· ἡ λόγχη τὼν φλογίνιω ῥομφαίαν μοι ἀποσρέφει· τὸ ἐκ πλάδεᾶς ὕδωρ ἰκὼν τῦ βαπῖίσμᾶτ᾽ς· τὸ αἷμα, ℭ ὁ κάλαμος, σὶ ὧν ᾗμῖν ἐρυθρὸς γράμμασιν, ὡς Βασιλεῦς, τὼν ἀρχαίων παῖῤίδα ἀπεγράψατ᾽ς· Λίγαδαι μῆῖοι, τὸ τῦ Ἀ᾽δὰμ κρανίον ἐκεῖσε κέιδαι, ὅπω κὴ ὁ Χειςὸς, ἡ κφαλὴ πάντων ἐσῳῶσται· ἐβαπῖίδη ἐν τῷ τῦ Χειςῦ αἵματι καταῤῥέοντι· φασὶ μῆῖοι τ᾽ ἀγίων οἱ ἄγγελοι, ὁκ ἐφδόμωσιν ἴχειν, ℭ αὐτὸν τὸν Ἀ᾽δὰμ ἐκεῖσε ὑσὸ Ἀ᾽γγέλω παῳῶσαι· ὅπω τοίνυν τὸ πᾶμα, ὁκὶ ℭ ὁ αὐτὸς ἐπῆκη Χειςὸς, ὁ αἰώνιος Βασιλεὺς, ὁ ὑὸς Ἀ᾽δὰμ τὸν παλαιὸν ℭ ξύλω ἰκόντα ξύλῳ ἰώμβνος.

Τῇ ὑπερφυῆ σῶδει ᾗμᾶς παναγίᾳ σε εὐφημοῦμεν, Χριςὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ᾗμᾶς, ἀμήν.

Ὠ᾽δὴ ἡ. ὁ Εἱρμός.

Σ Τήλω καχίας ἀνηδέω παῖ᾽δις Ἐδέοι παιδαγωγήσασα, κῷ Χειςὲ δὶ φρενᾶῖόμενον ἄγομεν σωῖῆναν βυλδέλια κατὰ, κτένει μεῖὰ τὸν ζωῆς κεςάντα παλάμην· ὸν πᾶσα κτίσις ὑλογεῖ δοξάζυσα εἰς τὺς αἰῶνας.

Ἀ Πὸ βλιφάρων, μαθηταῖς, νιῶ ὕπνον, ᾗφης Χειςὲ, τινάξατε, ἐκ φοσδυχῆ δὲ ᾗηρῳῤάτε, πικεσαμὸ μήπος ὄλιδε· ᾗ μάλιςα Σίμονι, τῷ κεφαίῳ κῷ μάζων πέτρε, γνῶδι με, Πέτρε· ὸν πᾶσα κτίσις ὑλογεῖ δοξάζυσα εἰς τὺς αἰῶνας.

Β Ἐβηλον ὕπος ᾗῆῖ χειλέων ὕπστο φοσίσομαι, δίαιστα, συὶ σοὶ θαυῆμαι ὡς ᾐγνώμων, κὰν οἱ πάντες ἀρνήσωνταί· ἰβόησο Πέτρος· σαρξ, ὐδὲ αἷμα, ὁ Πατὴρ σι ἀπεκάλυψέ μοι σί· ὸν πᾶσα κτίσις ὑλογεῖ δοξάζυσα εἰς τὺς αἰῶνας.

Β Ἁ᾽δυς σοφίας θησὶς, καὶ γνώσεως ὐ πᾶν ὀξυῤέμησας· ἄβυσον δὲ μι τῷ κριμάτων ὐ κατέλαβις, ἀνθρωπε, ὁ Κύριος ἐγκαίξ ἐν ὑπάῤχων, μὴ καυχῶ· ἀρνήση ζῆτον γάῤ με· ὸν πᾶσα κτίσις ὑλογεῖ δοξάζυσα εἰς τὺς αἰῶνας.

Α Παῤῥοῦσις, Σίμων Πέτρε, ὅπερ πόση τάχος, ὡς ἐίρηται· καί σοι παυδύκη, εἶα δῶτον φοσελθόσε, πόησι σε· ὁ Κύριος ἴφη, πικρῶς δακρύσας, ἵξις ὅμως ἐλάτον με· ὸν πᾶσα κτίσις ὑλογεῖ δοξάζυσα εἰς τὺς αἰῶνας.

Ὠ᾽δὴ θ᾽. ὁ Εἱρμός.

Τὴν τιμωτέραν τῆῖ Χερυβὶμ, ℭ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκέιτως τῆῖ Σεραφὶμ, τὼ ἀῤῥεκτόκον θεὸν Λόγον τικύσαν, τὼ ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλυνόμεν.

Ο᾽ Λέθριος σπᾶρξ θεοτυχῶν, πονηῤοδιώκων, θεοκτόνων σωσαγωγὴ ἐπέφν, Χριςέ, σοι· ℭ ὡς ᾄδικον ἄλκε τὸν κτίσιν ῆῖῆ ἀπάντων, ὸν μεγαλυνόμεν.

Νόμων ἀγνοῦντες οἱ ἀσεβεῖς, φωνὰς φοσφυῆῖ τε, μελετῶντες δίκαιος, ὡς θεῤῥαῖον, ἕλκον σὲ τὸ πάντων δικαότλω, ᾄδικως σφαγάσαι, ὸν μεγαλυνόμεν.

Τοῖς ἴθνεσιν ἔκδοτον τὼν ζωὼν σωῆ τοῖς γραμματεῦσιν ἀναιρεθεῖναι οἱ ἱερεῖς παρέχον, πλημάτες αὐτοφδόνῳ κακίᾳ τ᾽ φύσει ζωοδότλω, ὸν μεγαλυνόμεν.

Ε Κύκλωσαν κυῶες ὡσεὶ πολλοί, ἐκεῖσαν ἀγαζ, σιαγόνα σοὶ ῥαπισμαῖ· ἠσπον σε, σὺ δὲ ᾳδυῆῖ καπιβτίγιν, ℭ πάντα ὑσομάνας, ἀπαῖίας ἴσασας.

Εἶτα

Εἰς τὸ ἐξαπτερύγιον Ἐκ ζύλου.

Τὸν λησὶν ἀνθημερὸν τῶ Παραδείσου ἤξιωσας, Κύριε, καὶ μὲ τῷ ξύλῳ τῶ Σταυρῶ, φώτισον, καὶ σῶσόν με.

Εὐαγγέλιον ϑ'. τῆ Γ' ἑβδόμῃ. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσήκησαν Φῶς τῷ Σταυρῷ τῶ Ἰησοῦ· τέλος. Ὄφονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν. Καὶ δύθις τὸ παῦσα νυκτὸς εἰς ἦχον γ'. Ἰσῶμεν στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν στιχ. ἰδιόμ. τὰς γ'. ζύτας· δύστερον τὸ α. ἦχ. γ'. Δίς.

Δ Τ'ὸ καὶ ποτὲ ὑπάρσει ὁ θεοτόκος ὑός μου Ἰσραὴλ· ἐμὲ ἐγκατέλιπε πηγὴν ὕδατος ζωῆς, καὶ ὤρυξεν ἑαυτῷ φρέαρ σωτηρίαμβίον· ἐμὲ δὲ ξύλου ἐσταύρωσε, τὸν δὲ Βαραββᾶν ἠτήσατο, καὶ ἀπέλυσεν· ἔξεστι ὁ ἐρανὸς ὅλη τότῳ, καὶ ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε· σὺ δὲ Ἰσραὴλ οὐκ ἐσήφαπης, ἀλλὰ θανάτῳ με παρέδωκας· ἄφες αὐτοῖς, Πάτερ ἅγιε, ὰ γὰ οἴδασι τί ἐποίησαν.

Ὁ αὐτός.

Ἔκαστον μέλος τῆς ἁγίας σου σαρκὸς ἀπρίαν δὶ ἡμᾶς ὑπέμεινε· τὰς ἀκάνθας ἡ κεφαλή· ἡ ὄψις τὰ ἐμπτύσματα· αἱ σαγόνες τὰ ῥαπίσματα· τὸ στόμα τλῶ ἐς ὄξει κεκραδῶσαν χολὴν τῇ γεύσει· τὰ ὦτα τὰς δυσφημίας βλασφημίας· ὁ τράχηλος τλῶ φραγγέλλωσιν· ἡ χεὶρ τὸν κάλαμον· αἱ τῶ ὅλου σώματος ἐκτάσεις ἐς τῷ Σταυρῷ· τὰ ἄρθρα τὰς ἥλους· καὶ ἡ πλευρὰ τὸ λόγχιον· ὁ παθῶν γὰρ ἡμῶν, καὶ παθῶν ἐλευθερώσας ἡμᾶς· ὁ συγκαταβὰς ἡμῖν φιλανθρωπίᾳ, καὶ ἀνυψώσας ἡμᾶς, παντοδυνάμει Σωτὴρ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Σταυρωθέντος σου, Χριστὲ, πᾶσα ἡ κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε, τὰ θεμέλια τῆς γῆς διεδονήθησαν φόβῳ τῶ κράτος σου· σὺ γὰρ ὑψωθέντος σήμερον, γῆθος Ἐβραίων ἀπώλετο· τῶ ναῶ τὸ καταπέτασμα διέῤῥαγη διχῶς, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων ἐξανέστησαν· ἑκατόνταρχος ἰδὼν τὸ θαῦμα ἔφριξε· παριστῶσα δὲ ἡ μήτης σου, ἐβόα θρηνοῦσα μητρικῶς· πῶς μὴ θρηνήσω, καὶ τὰ σπλάγχνα μου τύπτω, ὁρῶσά σε γυμνὸν, ὡς κατάκριτον τῷ ξύλῳ κρεμάμενον; ὁ σωσθεὶς, καὶ ταφεὶς, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Ἔδυσάν με τὰ ἱμάτιά μου, καὶ ἐσέδυσάν με χλαμύδα κοκκίνην· ἔδησαν δὲ τλῶ κεφαλῶ μου στέφανον ἐξ ἀκανθῶν· καὶ δὲ τλῶ δεξιὰν μου χεῖρα ἔδωκαν κάλαμον· ἵνα συμβίλω αὐτοῖς, ὡς σκεῦη παρανόμου.

Καὶ νυῦ.

Τὸν ταῖον μου ἔδωκα εἰς μαστίγωσιν, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπεστράφη ἀπὸ ἐμπτύσματων· βήματι Πιλάτου παρέστην, καὶ Σταυρὸν ὑπέμεινα δι' τὸ Κόσμου σωτηρίαν.

Εὐαγγέλιον ι'. τῆ Μ' ἑβδόμῃ. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσὴφ, τέλος. Ἐτέθειμεν πῦ τίθηται. Εἶτα τὸ, δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ· ὁ δὲ Ἰησοῦς τλῶ σωματίλῳ· καὶ μῦ τλῶ ἐκείνων, τὸ, ὅτι Θεὸς ἐλέησε· καὶ δύθις Εὐαγγέλιον ιά. τῆ Γ' ἑβδόμῃ. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠρώτησε τὸν Πιλάτον, τέλος. Ἔθηκεν τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ψάλλομεν τὰ στιχ. τῆ ἦχη ἦχ. α'.

Πᾶσα ἡ κτίσις ἠλαλάζε φέβῳ, θεωροῦσά σε ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, Χριστὲ· ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνετρέμετο· τὰ πάντα συνέπασχον τῷ τὰ πάντα κτίσαντι· ὁ ἀκουσίως δὶ ἡμᾶς ὑπομένας, Κύριε δόξα σοι. Στιχ. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου, ἦχος β'.

Λαὸς δυσεβὴς καὶ φθάνομος, ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τλῶ ζωλῶ τῷ ἀπάντων θανάτῳ καταδίκασι; μέγα θεῦμα, ὅτι ὁ κτίστης τῶ Κόσμου εἰς χεῖρας ἀνόμων φθαδίδοται, καὶ δὶ ξύλου ἀνυψῶται ὁ φιλάνθρωπος, ἵνα τὺς ἐν ᾅδῃ δισμώτας ἐλευθερώτῃ κράζοντας, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Στιχ. Ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου, ἦχος β'.

Ἡμέρων σὲ θεωροῦσα ἡ ἀμόλυντος Παρθένος ἐν Σταυρῷ, Λόγε, ἀναρτώμενον, ὀδυνωμένη μήτρα σπλάγχνα, ἐτέτρωτο τλῶ καρδίαν πικρῶς, καὶ κινάζουσα ὀδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, ἀνέκραγε φοερῶς· οἴμοι θεῖον τόκον, οἴμοι τὸ φῶς τῶ Κόσμου· πῶς ἔδυς ὀφθαλμῷ μου ὁ ἀμνὸς τῶ Θεῶ; ὅθεν αἱ φραπαὶ τῷ ἀσωμάτων ζόμω συνέχοντο λίγουσαι, ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Στιχ.

Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν, ἦχος β'.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα κρεμάμενον, Χριστὲ, σὲ τὸν πάντων αἴτιον, καὶ Θεὸν ἡ σὲ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐβόα πικρῶς· ὤ μοι, πῶ τὸ κάλλος ἴδω τῆς μορφῆς σου; ἢ φέρε καθεδρῶν σε αὐδίκως φονεύμενον· ἀνοῦσον σπεῦσαι ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω καὶ σῶ τλῶ ἐκ νεκρῶν τεσσαρεσκαιδεκάτην ἐξανάστασιν.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Κάτελθε, ἀναβαίνοντός σου ἐν τῷ Σταυρῷ, φόβος καὶ τρόμος ἐπέπεσε τῇ κτίσει· καὶ τλῶ γλῶ μὴ ἐκώλυες καταπεῖν τὺς φωραθέντας σε, τῷ δὶ ᾅδῃ ἐπέτρεπες ἀναπέμπειν τὺς δισμίους εἰς ἀναζώπησιν βροτῶν· κρατεῖ ζώντων, καὶ νεκρῶν, ζωλὼ πλήθης θεβαχεῖν, καὶ ἡ θάλασσα, φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Καὶ νυῦ.

Ἦλθε βάπτισται κάλαμος ἀποφάσεως θεῷ κριτῇ ἀδίκων, καὶ Ἰησοῦς δικάζεται, καὶ κατα-

καζεκείνεια Σταυρέ, καὶ πάχυ ἡ κλίσις ἐν Σταυρῷ καθεσθέντα τὸν Κύριον· ἀλλ' ὁ φίλτα σώματός σ' ἐμὲ πάχυν, ἀγαθὲ Κύριε δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον ιβ'. Κ' Ματθαίου· Τῇ ἑπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευήν· τέλος. Μετὰ τῆς κωδωνίας· Εἶτα τὸ, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ. Τὸ τετραόδιον, καὶ τὰ λοιπά, ἤγουν. Παναγία τελεῖ, Πάτερ ἡμῶν· ὁ Γ' ρεὺς. Ὅ'π σὺ εἶ.

Καὶ τὸ ἀπολυτίκιον ἦχος δ'.

Ἐ Σπέρασας ἡμᾶς ὑπὸ τῆς κατάρας τὸ νόμου τῷ τιμίῳ σου Αἵματι, τῷ Σταυρῷ φρονηκοβοθεὶς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς, τῶν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Ἐκτενὴ, καὶ ἀπόλυσις. Τῶν δὲ ἀφ' ὑπὸ ὧραν ὑπὸ ἀναπαστάριον νυκ, ἀλλὰ δεῖ ὥραν δεκάτην τῆς ἡμέρας.

Κ'υθήσης τῆς ὡρῶν τῆς ἁγίας, καὶ μεγάλης Ὥρας σκέλης· ποιμα Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας. Περὶ ὥραν β'. τῆς ἡμέρας σημαίνει, Ἐ ἀλλαστα ὁ Γ'ρεὺς, καὶ ὀλοχυσίδος αὐτὸ, ἐρχόμενα τῷ, Βασιλεῦ οὐράνιε· Τὸ τετράοδιον, Παναγία τελεῖ, Πάτερ ἡμῶν· ὁ Γ'ρεὺς· Ὅ'π σὺ εἶ. Τὸ, Κύριε ἐλέησον ιβ'. Δόξα. Καὶ νυκ, Δόξα θεοφανυπόσεμνον γ'. Ἐ λέγομεν ἐν τῇ συνήθει ψαλμῳδίᾳ, ἀλλ' ἐξ ἑταΐδι ἐξαγορεύει.

Ψαλμὸς ϛ'.

Τ' Ἀ ῥήματά μου ἐνώτισαι Κύριε, συνίες τῆς κραυγῆς μου, πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου ὁ Βασιλεύς μου καὶ ὁ Θεός μου. Ὅ'τι πρὸς σὲ προσεύξομαι Κύριε, τὸ πρωῒ, εἰσακούσῃ ἡ φωνῆς μου. Τὸ πρωῒ παρασταθήσομαί σοι, Ἐ ἐπόψομαι, ὅτι οὐχὶ Θεὸς θέλων ἀνομίαν σὺ εἶ. Οὐδὲ παροικήσει σοι πονηρευόμενος, οὐδὲ διαμενοῦσι παράνομοι κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου. Ἐ'μίσησας Κύριε πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν, ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος. Ἀ'νδρα αἱμάτων καὶ δόλιον βδελύσσεται Κύριος· ἐγὼ δὲ ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου· προσκυνήσω πρὸς ναὸν ἁγίον σου ἐν φόβῳ σου. Κύριε ὁδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου, ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου κατεύθυνον ἐνώπιόν σου τὴν ὁδόν μου. Ὅ'τι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἀλήθεια· ἡ καρδία αὐτῶν ματαία· τάφος ἀνεῳγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν· ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν· κρῖνον αὐτοὺς ὁ Θεός. Ἀ'ποπιπτέτωσαν ἀπὸ τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν ἐξώσον αὐτούς· ὅτι παρεπίκρανάν σε Κύριε· Καὶ εὐφρανθήτωσαν πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σέ· εἰς αἰῶνα ἀγαλλιάσονται, καὶ κατασκηνώσεις ἐν αὐτοῖς, Καὶ καυχήσονται ὅτι σοὶ πεφύτευται οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου, ὅτι σὺ εὐλογήσεις δίκαιον. Κύριε, ὡς ὅπλῳ εὐδοκίας ἐστεφάνωσας ἡμᾶς.

Ψαλμὸς β'.

Ἵ Να τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά; παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ὅπ τὸ αὐτὸ κ' τὸ Κυρίου, καὶ κ' τὸ Χριστοῦ αὐτοῦ· διῤῥήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν, καὶ ἀποῤῥίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν· ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτοὺς, καὶ ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς· τότε λαλήσει πρὸς αὐτοὺς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ταραξει αὐτούς· ἐγὼ δὲ κατεστάθην Βασιλεὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ σιὼν ὄρος· τὸ ἅγιον αὐτοῦ, διῤῥηγλωσσήσω τὸ πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος εἶπε πρός με, υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε· αἴτησαι παρ' ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου, καὶ τὴν κατάσχεσίν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς· ποιμανεῖς αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς σκεῦος κεραμέως συντρίψεις αὐτούς· Ἐ νῦν Βασιλεῖς σωτεῖ, παιδεύθητε πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν· δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ· ἐφάξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῇ Κύριος, καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας· ὅταν ἐκκαυσθῇ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ, μακάριοι πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ.

Ψαλμὸς κα'.

Ὁ Θεός ὁ Θεός μου πρόσχες μοι· ἵνα τί ἐγκατέλιπές με; μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οἱ λόγοι τῆς ἁμαρτημάτων μου· ὁ Θεός μου κεκράξομαι ἡμέρας καὶ σὺ, καὶ οὐκ ἐισακούσῃ, καὶ νυκτὸς καὶ οὐκ εἰς ἄνοιαν ἐμοί· σὺ δὲ ἐν ἁγίῳ κατοικεῖς ὁ ἔπαινος τῷ Γ'σραὴλ· ὅτι σοὶ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, ἤλπισαν καὶ ἐῤῥύσω αὐτούς· πρὸς σὲ ἐκέκραξαν καὶ ἐσώθησαν· ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν καὶ κατῃσχύνθησαν· ἐγὼ δέ εἰμι σκώληξ καὶ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ· πάντες οἱ θεωροῦντές με ἐξεμυκτήρισάν με· ἐλάλησαν ἐν χείλεσιν, ἐκίνησαν κεφαλάς· ἤλπισε ἐπὶ Κύριον, ῥυσάσθω αὐτόν· σωσάτω αὐτὸν, ὅτι θέλει αὐτόν· ὅτι σὺ εἶ ὁ ἐκβιάσας με ἐκ γαστρός, ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν τῆς μητρός μου, ἐπὶ σὲ ἐπεῤῥίφθην ἐκ μήτρας· ἐκ κοιλίας μητρός μου Θεός μου εἶ σύ, μὴ ἀποστῇς ἀπ' ἐμοῦ· ὅτι θλῖψις ἐγγύς, ὅτι οὐκ ἔστι ὁ βοηθῶν· ἐκύκλωσάν με μόσχοι πολλοὶ, ταῦροι πίονες ἐπέσχον με· ἠνοιξάν ἐπ' ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ὁ ἁρπάζων καὶ ὠρυόμενος· ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθην, καὶ διεσκορπίσθη πάντα τὰ ὀστᾶ μου· ἐγένήθη ἡ καρδία μου ὡσεὶ κηρὸς τηκόμενον ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου· ἐξηράνθη ὡς ὄστρακον ἡ ἰσχύς μου, καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου, καὶ εἰς χοῦν θανάτου κατήγαγές με· ὅτι ἐκύκλωσάν με κύνες

νες πολλοί, συναγωγὴν ποιησάμενοι ἐθέσχον με· ὤμυξαν χεῖρές μου, καὶ πόδας, ἐξεκέντησαν πάντα τὰ ὀστᾶ μου, αὐτοὶ δὲ κατενόησαν καὶ ἐπεσύρθη με· διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ δὴ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον· τοῦ δὲ Κύριοι μὴ μακρυνθῇς τῆς βοηθείας μου, εἰς τὴν ἀντίληψίν μου σκέψαι· ῥῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐκ χειρὸς κυνὸς τὴν μονογενῆ μου· σῶσόν με ἐκ στόματος λέοντος, καὶ ἀπὸ κεράτων μονοκερώτων τὴν ταπείνωσίν μου· διηγήσομαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε· οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον αἰνέσατε αὐτόν, ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰακὼβ δοξάσατε αὐτόν· φοβηθήτωσαν αὐτὸν ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰσραήλ· ὅτι οὐκ ἐξουδένωσεν οὐδὲ ἀπεστράπη τὴν δέησιν τοῦ πτωχοῦ, οὐδὲ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτὸν εἰσήκουσέ μου· παρὰ σοῦ ὁ ὕμνός μου, ἐν Ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ τὰς εὐχάς μου ἀποδώσω ἐνώπιον τῶν φοβουμένων αὐτόν· φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται· καὶ αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν, ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος μεθ' ὅλης γραφῆσεται πρὸς Κύριον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ προσκυνήσουσι ἐνώπιον αὐτοῦ πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν· ὅτι τῷ Κυρίῳ ἡ βασιλεία καὶ αὐτὸς διασπόζει τῶν ἐθνῶν· ἔφαγον καὶ προσκυνήσαν πάντες οἱ πίονες τῆς γῆς, ἐνώπιον αὐτοῦ προσπεσοῦνται πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς τὴν γῆν· καὶ ἡ ψυχή μου αὐτῷ ζῇ, καὶ τὸ σπέρμα μου δουλεύσει αὐτῷ· ἀναγγελοῦσται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη, καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ λαῷ τῷ τικτομένῳ, ὃν ἐποίησε ὁ Κύριος.

Καὶ πάλιν αὖτὸ ὁ ὑποκρ. χορὸς ἐξῆς λέγει ἐν τῷ. ὁ δ. χορός· ἵνατι ἐφρύαξαν ἔθνη καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά. Καὶ ψάλλουσι τὸ μεσὸν ἐρυθμὸν ἦχ. πλ. δ'.

Ὦ Σὺ ὁρίσαντα δὴ σφαγὴν ἠχοῦς, Χριστὲ βασιλεῦ, ἓ οἷς ἀμνὸς ἄκακος θεσπεσιῶς τῆς Σταυροῦ ὑπὸ ἧβῃ ἁδαμόνιον ἀνδρῶν δέξῃ τὰς ἀμέμπτους ἠλῆ, φιλάνθρωπε.

Στίχ. Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ἓ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν. Καὶ ψάλλα πάλιν τοῦτο ὁ ὕστερος χορός. Εἶτα ὁ δ. χορός.

Δόξα ἦχος πλ. δ'.

Τοῖς συλλαβοῦσι σε ἁδαμόνιοις ἀντιπάλοις ὑπνωμένοις, Κύριε· οἱ καὶ ὑπετάξατο τὸν ποιμένα, ἓ διεσκορπίσθητε τὰ δύσκλα πρόβατα τῆς μαθητάς μου, ἠδυωδέστατε παλαιέ, ἢ δύσκλα λεγιόνες ἁδαμόνιοι ἀγγέλων· ἀλλὰ μακροδυμεῖ, ἵνα πληρωθῇ, ἃ ἐθέλησα ὑμῖν δέξῃ τῇ θεσπεσίᾳ μου ἀδελφῇ, ἓ κράσια, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Περικείμενον τῆς θεοτοκίου ἦχος δ'.

Ἡ καρδία αὐτῆς συνήκαγεν ἀνομίαν.

Στίχ. Μακάριος ὁ σωμὸν ἔδει πτωχῷ, ἓ πένητι.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τὰ δὴ λέγει Κύριος, καὶ πλήρωμα τῶν ῥάβδων μου τῶν καλῶν, ἓ ἀποῤῥίψω αὐτὴν, τῷ δέκατεδήσαι τὸν δεξιόθλιβόν μου, ἢν διεδίμιλον πρὸς πάντας τοὺς λαούς, καὶ δέκατεδεδόκηται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἓ γνώσονται οἱ χαναναῖοι τὰ πρόβατα τὰ φυλαττόμενά μοι, διότι λόγος Κυρίου ὄζει· ἓ ἐρῶ πρὸς αὐτὸς· εἰ καλὸν ἐνώπιον ὑμῶν ὄζει, σθένε τὸν μισθόν μου, ἢ ἀπείπασθε· ἓ ἔσπασαν τὸν μισθόν μου ζιφάσονται ἀργυροῦς· ἓ εἶπε Κύριος πρὸς μέ· κάθες αὐτὸς εἰς τὸ χωνευτήριον, ἓ σκέψομαι εἰ δόκιμόν ὄζεν, ὃν τρόπον ἐδοκιμάσθην ὑπὸ αὐτῆς, ἓ ἔλαβον τοὺς ζιφάσοῦς ἀργυροῦς, ἓ ἐνέβαλον αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον Κυρίου εἰς τὸ χωνευτήριον· καθὰ συνέζεξέ μοι Κύριος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἀλληλούϊα.

Τεσσάριον, ἦχος δ.

Σταυροθήτω σε, Χριστὲ, ἀπηῶν ἡ τυφεννίς, ἐπαπῶν ἡ δυώμως τῆ ἐγθρῦ· ὅτι γὰ ἄγγελοι, οὐκ ἀνθρωποι, ἀλλ' αὐτὸς, Κύριε, ἴσωσας ἡμᾶς, δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τίσι καλέσωμεν. Εἰς ἕτερ ψαλμῳδὸν ἑσπέρια γ'. ἀπὸ ἑβδ. Δευτερώτης αὐτά. Λέγομεν δὲ τὸ ἀνάστασιν χωρὶς στίχ. Οὕτω γὰ πενίζομεν ἓ ἐν ταῖς λοιπαῖς ὥραις εἰς τὸ πρᾶτον ἑσπέρινον. Εἰς δὲ τὸ δεύτερον λέγομεν ὁ ἐκαρξάμενος χορὸς στίχ. ψάλλα αὐτά.

Εἶτα πάλιν ὁ ἕτερος χορὸς στίχ. ἓ ψάλλει καὶ αὐτὸς τοῦτο· τὸ δὲ ἕβδομον λέγομεν εἰς τὸ δόξα, ἓ εἰς τὸ. Καὶ νῦν στιχ. ἰδιόμ. τῆς δ. ὥρας, ἦχ. πλ. β'.

Ἡμέρων τῶν ταῦ τὸ καταπέτασμα εἰς ἕλεγχον ῥήγνυται ῥῇ ἁδαμόνιον, ἓ τὰς ἰδίας ἀκτῖνας ὁ ἥλιος κρύπτει, ἀναστύην ὁρῶν ξαυξόμενον.

Παραγγέλιον ἐκ τῦ κῦ Μωϊσέως. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ. Θερείας χιονόβρυξ. πλῶ. Καὶ ἡ Μήτηρ τῦ ἱμάν Ζεβεδαίυ. Τὰ ἐβδεβιώματά μυ. Τὸ ἐριτίμιον. παναγία ζωὰς, Πάτερ ἡμῶν. Ὁ ἅγ σῦ ζῷ, τὸ Καντέλιον. ἄχρι. ϑ'.

Τὸν σὸν ἡμᾶς ϑαυμάσιν ἅπαντες ὑμνοσμεῦν· αὐτὸν γὰ κατέδει Μαρία ἐπὶ τῦ ξύλυ, καὶ ἐλάγκυ· οἱ καὶ ϑωρῦν ὑπορβύμις, σὺ ὑπέρχης ὁ ὑὸς, καὶ Θεὸς μυ.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον μ'. Ὁ ὠ παντὶ καιρῷ.

Δόξα. Καὶ νυῦ, τὼ τιμιωτέραν, τὸν ὀνόματι Κυρίυ. Ὁ Θεὸς οἰκτιρήσαι ἡμᾶς· Χριστὲ τὸ φῶς τὸ ἀληϑινὸν τὸ φωτίζον.

Ὠρα γ'. τὸ Τριτάγιον. Παναγία Τριὰς· τὸ, Πάτερ ἡμῶν, τῦ Κύριε, ἐλέησον ιβ'. Δῶτε ϑεσπισωμῷμ γ'. καὶ οἱ ψαλμοί.

Ψαλμὸς λδ'.

Δίκασον Κύριε τὺς ἀδικῦντάς με, πολέμησον τὺς πολεμῦντάς με· ἐπιλαβῦ ὅπλυ καὶ ϑυρεῦ, καὶ ἀνάστηδι εἰς τὼ βοήϑειάν μυι· ἔκχεον ῥομφαίαν, καὶ σύγκλεισον ἐξεναντίας τῶν καταδιωκόντων με, εἶπον τῇ ψυχῇ μυ, σωτηρία συ ἐγὼ εἰμι· αἰσχυνϑήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητῦντες τὼ ψυχώ μυ· ἀποστραφήτωσαν οἱ λογιζόμενοί μοι κακά· γὴνϑήτωσαν ὡσεὶ χοῦς κὸ ϑεμῶστωον ἀνέμυ, καὶ ἄγγελῳ Κυρίυ ἐκϑλίβων αὐτύς· γὴνϑήτω ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκότος καὶ ὀλίσϑημα· καὶ ἄγγελῳ Κυρίυ καταδιώκων αὐτύς. ὅτι ϑωρὰν ὑκρυψάν μοι διέφθειράν παγίδ ἀυτῶν, μάτην ὠκέδησαν τὼ ψυχώ μυ· ἐλϑέτω αὐτὸν παγὶς, ὼ ἠγνοίκοισι, καὶ ἡ ϑήρα· ὼῦ ἐκρυψαν, συλαχϑήτω αὐτύς, καὶ ἐν τῇ παγίδ πεσήνται ἐν αὐτῇ· ἡ δὲ ψυχὴ μυ ἀγαλλιάσεται ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, ϑαρφϑήσεται, ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ αὐτῦ· πάντα τὰ ὀστᾶ μυ ἐροῦσι, Κύριε, Κύριε τὶς ὅμοιός σοι; Ῥύσαι τὸν πτωχὸν ἐκ χειρὸς ἐρεσσότερων αὐτῦ, καὶ πτωχὸν καὶ πένητα ἀπὸ τῶν διαρπαζόντων αὐτόν· ἀναστάντες μάρτυρες ἀδικοι, ἃ ὐκ ἐγίνωσκον ἐπηρώτων μα. Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ καλῶν καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μυ· ἐγὼ δὲ ἐν τῇ αὐτὺς παρενοχλεῖν μοι, ἐνεδυόμυν σάκκον, καὶ ἐπεκύνων ἐν νηστείᾳ τὼ ψυχώ μυ, καὶ ἡ προσευχή μυ εἰς κόλπον μυ ἀποστραφήσεται· ὡς πλησίον ὡς ἀδελφὸν ἠμέτερον ἤπως ἐπορευόμυν, οὕτως ἐσκυϑρώπαζον ἤπως ἐπαινούμυν· καὶ κατ' ἐμὲ ἐφάρυνησαν ϑ σωήγησαν, σωήγησαν ἐπ' ἐμὲ μάσγας καὶ ὐκ ἔγνων· διεῤῥάγησαν καὶ ὐ κατενύγησαν· ἐπείρασάν με, ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμὸν, ἔβρυξαν ἐπ' ἐμὲ τὺς ὀδόντας αὐτῶν· Κύριε πότε ὑπόψῃ; ἀποκατάστησον τὼ ψυχώ μυ ἀπὸ τῆς κακυργίας αὐτῶν, ἀπὸ λεόντων τὸν μονογδύ μυ. Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἐκκλησίᾳ πολλῇ, ἐν λαῷ βαρῷ αἰνέσω σε. Μὴ ἐπιχαρέσϑωσάν μοι οἱ ἐχϑροδικῦντές μοι ματαίως, οἱ μισῦντές με δωρεάν. Ὲ διανεύοντες ὀφϑαλμοῖς· Ὅτι ἐμοὶ μὲν εἰρηνικὰ ἐλάλουν, καὶ ἐπ' ὀργῇ δόλως διελογίζοντο· Ὲ ἐπάταξαν ἐπ' ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν, εἶπαν ἆρα ἆρα, εἶδον οἱ ὀφϑαλμοὶ ἡμῶν· εἶδες Κύριε μὴ σιωπήσῃς, Κύριε μὴ ἀποσχῖς ἀπ' ἐμέ· ἐξεγέρϑητι Κύριε, ἐν ϑεκρίσει τῇ κείσει μυ, ὁ Θεός μυ καὶ ὁ Κυριός μυ εἰς τὼ δίκλυ μυ· κρῖνόν με Κύριε κῦ τὴν δικαιοσύλυ συ Κύριε ὁ Θεός μυ, Ὲ μὴ ἐπιχαρέσϑωσάν μοι· μὴ εἴπωσιν ἐν καρδίᾳ αὐτῶν, ἆρα ἆρα τῇ ψυχῇ ἡμῶν, μὴ σὲ εἴπωμεν, καταπόμμν αὐτόν. Αἰσχυνϑήτωσαν ϑ ἐντραπήτωσαν ἅμα οἱ ἐπιχαίροντες ζοῖς κακοῖς μυ· ἐνδυσάσϑωσαν αἰσχύνην Ὲ ἐνδοξίαν οἱ μεγαλόῤῥημόνητες ἐπ' ἐμέ. Ἀγαλλιάσϑωσαν, Ὲ εὐφρανϑήτωσαν οἱ ϑέλοντες τὴν δικαιοσύλυ μυ· καὶ εἰπάτωσαν διαπαντὸς, μεγαλυνϑήτω ὁ Κύριος, οἱ ϑέλοντες τὴν εἰρήνην τῦ δύλυ αὐτῦ· καὶ ἡ γλῶσά μυ μελετήσει τὴν δικαιοσύλυ συ, ὅλην τὴν ἡμέραν συ.

Ψαλμὸς ῥά'.

Ὁ Θεὸς τῶν αἰτίσιν μυ μὴ ϑεσπισήσῃς, ὅτι τόμος ἁμαρτωλῶ, καὶ τόμος δόλυ ἐπ' ἐμὲ ἠνοίχϑη· ἐλάλησάν κατ' ἐμὲ γλώσσῃ δολίᾳ, Ὲ λόγοις μίσυς ἐκύκλωσάν με, καὶ ἐπολέμησάν με δωρεάν. Ἀντὶ τῦ ἀγαπᾶν με, ἐνέβαλόν με ἐγὼ, δὲ ϑεσπυρόμλυ. Καὶ ἔϑετό κατ' ἐμὲ κακὰ ἀντὶ ἀγαϑῶν, καὶ μῖσος αὐτὴ τῆς ἀγαπήσεώς με. Καπόσον ἐπ' αὐτὸν ἁμαρτωλῶν· Ὲ ἐβδέλυξ· ϑήτω ἐκ ἀξέλυ αὐτῦ· ἐν τῷ κείνεθαι αὐτὸν, ὀξέλυδι καχεδιώξεσιν, καὶ ἡ ϑεσφόρυδι αὐτῦ γὴνέσω εἰς ἁμαρτίαν. Γενηϑήτωσαν αἱ ἡμέραι αὐτῦ ὀλίγαι, καὶ τὼ ἐθσκοπὼ αὐτῦ λάβοι ἕτερος. Γενηϑήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτῦ ὀρφανοὶ, καὶ ἡ γυνὼ αὐτῦ χήρα. Σαλεύδυμοι μετανασ ϑήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτῦ, καὶ ἐπαιτήσάτωσαν, ἐκβληϑήτωσαν ἐκ τῶν οἰκοτέδων αὐτῶν· ἐξερεύνητάτω δανειστὴς πάντα ὅσα ὑπάρχει αὐτῦ· Ὲ ἀλλοτριοδοτήσατωσαν ἀλλότριοι τὸς πόνες αὐτῦ. Μὴ ὑπαρξάτω αὐτῦ ἀντιλήπτωρ, μηδὲ γὴνϑήτω ἐλεήμων τοῖς ὀρφανοῖς αὐτῦ. Γενηϑήτω τὰ τέκνα αὐτῦ εἰς ἐξολοϑρεθσιν, ἐν γλυσῇ μιᾷ ἐξαλειφϑείη τὸ ὄνομα αὐτῦ. Ἀνα μνησϑείη ἡ ἀνομία τῶ πατέρων αὐτῦ ἔναντι Κυρίυ, Ὲ ἡ ἁμαρτία τῆς μητρὸς αὐτῦ μὴ ἐξαλειφϑείη. Γενηϑήτωσαν ἐναντίον Κυρίυ διαπαντός, καὶ ἐξολοϑρεθϑείη ἐκ γῆς τὸ μνημόσυον αὐτῦ, ἀνϑ' ὧν ὐκ ἐμνήσϑη ποῆσαι ἔλεον· καὶ κατεδίωξεν ἄνϑρωπον πένητα καὶ πτωχὸν, καὶ κατανενυγμένον τῇ καρδίᾳ τῦ ϑανατῶσαι. Καὶ ἠγάπησε κατάραν καὶ ἥξει αὐτῷ, καὶ ὐκ ἠθέλησεν εὐλογίαν, καὶ μακρυνϑήσεται ἀπ' αὐτῦ.

Καὶ

Καὶ ἐνδύσατο κατάραν ὡς ἱμάτιον· καὶ εἰσῆλθεν ὡσεὶ ὕδωρ εἰς τὰ ἔγκατα αὐτοῦ· καὶ ὡσεὶ ἔλαιον ἐν τοῖς ὀστέοις αὐτοῦ. Γενηθήτω αὐτῷ ὡς ἱμάτιον ὃ περιβάλλεται· καὶ ὡσεὶ ζώνη, ἣν διὰ παντὸς περιζώννυται. τοῦτο τὸ ἔργον τῶν ἐναντιολογούντων μοι παρὰ Κυρίου, καὶ τῶν λαλούντων πονηρὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου· καὶ σὺ Κύριε Κύριε ποίησον μετ' ἐμοῦ, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου. Ῥῦσαί με ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγὼ· καὶ ἡ καρδία μου τετάρακται ἐντός μου. Ὡσεὶ σκιὰ ἐν τῷ ἐκκλίνειν αὐτὴν ἀπαρθήναι, ἐξεπινάχθην ὡσεὶ ἀκρὶς· τὰ γόνατά μου ἠδύνασαν ἀπὸ νηστείας, καὶ ἡ σάρξ μου ἠλλοιώθη δι' ἔλαιον. Καὶ ἐγὼ ἐγενήθην ὄνειδος αὐτοῖς· ἐθεώρουν με, ἐσάλευσαν κεφαλὰς αὐτῶν· βοήθησόν μοι Κύριε ὁ Θεός μου· καὶ σῶσόν με κατὰ τὸ ἔλεός σου. Καὶ γνώτωσαν ὅτι ὁ χείρ σου αὕτη· καὶ σὺ Κύριε ἐποίησας αὐτὴν· κατακρίνονται αὐτοί, καὶ σὺ εὐλογήσεις. Οἱ ἐπανιστάμενοί μοι αἰσχυνθήτωσαν· ὁ δὲ δοῦλός σου εὐφρανθήσεται· ἐνδυσάσθωσαν οἱ ἐνδιαβάλλοντές με ἐντροπὴν, καὶ περιβαλέσθωσαν ὡς διπλοΐδα αἰσχύνην αὐτῶν· ἐξομολογήσομαι τῷ Κυρίῳ σφόδρα ἐν τῷ στόματί μου, καὶ ἐν μέσῳ πολλῶν αἰνέσω αὐτόν. Ὅτι παρέστη ἐκ δεξιῶν πένητος, τοῦ σῶσαι ἐκ τῶν κατακρινόντων τὴν ψυχήν μου.

Ψαλμὸς ϛ'.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. ὅτι πλέον πλύνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός· σοὶ μόνῳ ἥμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα· ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ μου. ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. ἀκουτεῖς με ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὀστᾶ τεταπεινωμένα. ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὸν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου· μὴ ἀποῤῥίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιόν σου μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ· ἀπόδός μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με· διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδούς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι· ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε τὰ χείλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου· ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἂν ὁλοκαυτώματα ἐκ εὐδοκήσεις· θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην, καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. ἀγάθυνον Κύριε ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, ἵνα οἰκοδομηθῇτε τὰ τείχη Ἰερουσαλήμ. τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα, τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Δόξα. Καὶ νυῦ. Ἀλληλούϊα γ'.

Καὶ λιτορμὴν ἑωθινὸν, ἦχος πλ. β'.

Κύριε, κατηκούσθη σου οἱ Ἰουδαῖοι δυνάτῳ, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων· οἱ τὴν ἐρυθρὰν βαθὺν πεζεύσαντες, Σταυρῷ σου θεσπίσωσαν· καὶ οἱ ὄχι πᾶσαι μᾶλλον δηλήσαντες, χολήν σοι φρασπήσαντες· ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς ἐχθρᾶς τὲ ἐχθρᾶς, Χριστὲ ὁ Θεὸς, δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νυῦ· Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος· καὶ ἀλλαχοῦ ἦχος ἑωθινὸν ὁκ τῷ ιβ'. Διαστρέψαντες αὐτὰ· ἦχος πλ. δ'.

Διὰ τὸν φόβον τῷ Ἰουδαίων ὁ φίλος σου, καὶ ὁ πλησίον Ἰῶβ, ἠρνήσατό σε Κύριε, καὶ διεβεβήλωσε, ὕπνῳ ἐβύθη· τῷ δικαίῳ μου μὴ φθονήσωμεν, ἐπεὶ τῷ φιλοξένῳ τὴν πίστιν, οἰκτίρμων, καὶ ὁκ ἐφύλαξε· καὶ ἡμῖν τὴν μετάνοιαν ἔπεδέξατο, ἡ ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό· ἄπαξ σήμ. Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι Κύριε· ἦχος πλ. δ'.

Πρὸ τῆ τιμίᾳ σου Σταυρῷ φρατισόμεθα ἐμπεπλησμένοι· ἀνεδήσατο γὰρ ἐφάνη ὕβρεως, ὁ τὴν γῆν ζωοφόρος τοῖς ἄνθεσι· καὶ τὴν χλαῖναν χλευασθέντων ἐφόρεσε, ὁ ἐνδύσας ἀβιβάλλων τὸ ἐρύθημα· ἐμαύρη γὰρ οἰκονομίᾳ ἐγκόσμιον σὺ ἀπλαγχίᾳ, Χριστὲ, τὸ μέγα ἔλεός σου δόξα σοι.

Στίχ. Προσχὼς τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Ἐλκόμενον ἐπὶ Σταυρῷ ὕπνῳ ἑβύσας, Κύριε· ἔδεξ πᾶσιν ἔρχεσι θέλετέ μοι σωθῆναι Ἰουδαῖοι; ὅτι τὰς ἐκβολὰς ὑμῖν συπέφυγεν; ὅτι τὰς νεκρὰς ὡς ἐξ ὕπνου ἀνέστησε; λίμνῃ ῥύσιν ἐστόμωσε; Χαναναίαν πλάνησε; ἔδεξ πᾶσιν ἔρχεσι θέλετέ μοι φονεῦσαι Ἰουδαῖοι; ἀλλ' ὄψεσθε εἰς ὃν νυῦ ἐκκεντῶτε Χριστὸν, ἐκδίκημοι.

Καὶ νυῦ· πάλιν τὸ αὐτό. Περκάμε· ἦχος θ'.

Οὐ τὸν ἐγὼ ἐς μόσχους ἔθημον.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με.

Περφπτείας Ἡσαΐα τὸν ἀνάγνωσμα.

Κύριε Κύριος δέδωκέ μοι γλῶσσαν παιδείας, τοῦ γνῶναι, ἐνίοτε δὲ ἐναντίον λόγον· ἔπηκέ μοι ἑωθὲν, ἑωθὲν ἔπηκέ μοι ὠτίον ἀκούειν· καὶ ἡ παιδεία Κυρίου Κύριε ἀνοίγει μοι τὰ ὦτα· ἐγὼ δὲ

δὲ ὐκ ἀπεθὼ, ἰδὲ ἀντιλέγω· τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τὰς δὲ σιαγόνας μου εἰς ῥαπίσματα· τὸ δὲ πρόσωπόν μου ὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων, καὶ Κύριος Κύριος βοηθός μοι ἐγένετο· διὰ τοῦτο ὐκ ἐνετράπην, ἀλλὰ ἔθηκα τὸ πρόσωπόν μου, ὡς στερεὰν πέτραν· καὶ ἔγνων ὅτι ὐ μὴ αἰσχυνθῶ· ὅτι ἐγγίζει, ὁ δικαιώσας με· τίς ὁ κεντήσων μοι; ἀντιστήτω μοι ἅμα· καὶ τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἐγγισάτω μοι· ἰδὲ Κύριος Κύριος βοηθήσει μοι· τίς κακώσει με; ἰδὲ πάντες ὑμεῖς, ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσεσθε, ϛ σὴς καταφάγεται ὑμᾶς· τίς ἐν ὑμῖν ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον; ὑπακουσάτω τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ· οἱ πορευόμενοι ἐν σκότει, καὶ ὐκ ἔστιν αὐτοῖς φῶς, πεποίθατε ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντισπείσασθε ἐπὶ τῷ Θεῷ· ἰδὲ πάντες ὑμεῖς πῦρ κάητε, καὶ καπρίζετε φλόγα· πορεύεσθε τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ὑμῶν, καὶ τῇ φλογὶ ᾗ ἐξεκαύσατε· δι' ἐμὲ ἐγένετο ταῦτα ὑμῖν· ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴ Παύλου τοῦ ἀπαγγέλματος.

Ἀδελφοὶ, ὅτε Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν, κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε· μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν· συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς· ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε· πολλῷ οὖν μᾶλλον, δικαιωθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς· εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῷ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον τῆς Μάρκου. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται ἀπήγαγον τὸν Ἰησοῦν· πλὴν Εἰς Ἱεροσόλυμα, Κύριος ὁ Θεὸς ἀληθινός· τὸ ζωτικὸν, καὶ τὰ λοιπά· τὸ κοντάκιον.

Τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες, ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατοῦδι Μαρία διὰ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· εἰ ϛ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ υἱός, καὶ Θεός μου.

Τὸ Κύριε ἐλέησον μ'. καὶ ὁ δόξα. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ. Δόξα. Καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

Δέσποτα Θεὲ, πάτερ παντοκράτορ.

Ὥρα α'. τὸ ζῳοποιόν· παναγία ζωὴ, τὸ, Πάτερ ἡμῶν. Τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ'.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν γ'. καὶ οἱ Ψαλμοὶ, Ψαλμὸς ργ'.

Ὁ Θεὸς ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρῖνόν με· ὁ Θεὸς ἐισάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· ὅτι ἀλλότριοι ἐπανέστησαν ἐπ' ἐμὲ, καὶ κραταιοὶ ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου, ϛ προσέθεντο τὸν Θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν· ἰδὲ γὰρ ὁ Θεὸς βοηθεῖ μοι, καὶ ὁ Κύριος ἀντιλήπτωρ ἡ ψυχῆς μου· ἀποστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς μου, ϛ τῇ ἀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αὐτούς· ἑκουσίως θύσω σοι, ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου Κυρίου, ὅτι ἀγαθόν· ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με, καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

Ψαλμὸς ρλθ'.

Ἐλεῆσόν με Κύριε ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ, ἀπὸ ἀνδρὸς ἀδίκου ῥῦσαί με. Οἵτινες ἐλογίσαντο ἀδικίας ἐν καρδίᾳ, ὅλην τὴν ἡμέραν παρετάσσοντο πολέμους. Ἠκόνησαν γλῶσσαν αὐτῶν ὡσεὶ ὄφεως· ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν. Φύλαξόν με Κύριε ἐκ χειρὸς ἁμαρτωλοῦ, ἀπὸ ἀνθρώπων ἀδίκων ἐξελοῦ με. Οἵτινες ἐλογίσαντο τοῦ ὑποσκελίσαι τὰ διαβήματά μου, ἔκρυψαν ὑπερήφανοι παγίδα μοι, καὶ σχοινία διέτειναν παγίδας τοῖς ποσί μου, ἐχόμβρα ζῆβυ σκάνδαλον ἔθεντό μοι· ἆπα τῷ Κυρίῳ, Θεός μου εἶ σύ, ἐνώτισαι Κύριε τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου. Κύριε Κύριε δύναμις τῆς σωτηρίας μου, ἐπεσκίασας δὴ τὴν κεφαλήν μου ἐν ἡμέρᾳ πολέμου. Μὴ ϖαραδῷς με Κύριε ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας μου ἁμαρτωλῷ· διελογίσαντο κατ' ἐμοῦ, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, μήποτε ὑψωθῶσιν· ἡ κεφαλὴ τοῦ κυκλώματος αὐτῶν, κόπος τῶν χειλέων αὐτῶν καλύψει αὐτούς· πεσοῦνται ἐπ' αὐτοὺς ἀνθρακιὰς πυρὸς δὴ τῆς γῆς, καὶ καταβαλεῖς αὐτοὺς ἐν ταλαιπωρίαις, ὑμὴ ὑποστῶσιν. Ἀνὴρ γλωσσώδης οὐ κατευθυνθήσεται δὴ τῆς γῆς. Ἄνδρα ἄδικον κακὰ θηράσει εἰς καταφθορήν· ἔγνων ὅτι ποιήσει Κύριος τὴν κρίσιν τοῦ πτωχοῦ, καὶ τὰ δίκαια τῶν πενήτων· πλὴν δίκαιοι ἐξομολογήσονται τῷ ὀνόματί σου, κατοικήσουσιν εὐθεῖς σὺν τῷ προσώπῳ σου.

Ψαλμὸς ιε'.

Ὁ Κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ ὑψίστου, ἐν σκέπῃ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ αὐλισθήσεται· ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, καὶ καταφυγή μου, ὁ Θεός μου ἐλπιῶ ἐπ' αὐτόν· ὅτι αὐτὸς ῥύσεταί σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν, καὶ ἀπὸ λόγου ταραχώδους· ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπεῖς· ὅπλῳ κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ, οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ· ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας, ἀπὸ πράγματος, διαπορευομένου ἐν σκότει, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ· πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιὰς, καὶ μυριὰς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς σὲ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ· πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις, ϛ ἀνταπόδοσιν ἁμαρτωλῶν ὄψει· ὅτι σὺ Κύριε ἡ ἐλπίς μου, τὸν ὕψι-

στον

γον ὕδωρ καταφυγὴν σε· ἡ προσελθέσται σοὶς σὸ κακὸς, ὁ μόνος ὢν ὑγιὴς τῷ σιλουμένῳ σε· ὅτι τοῖς αἰχμάλωτοις αὐτῶ ἐιτολάται ἀφεῖ σῦ, τῷ βλέφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σε· ἐπὶ χερῶν ἀροῦσί σε, μὴ ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σε· ἐπ' ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ, ὁ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα· ὅτι ἐπ' ἐμὲ ἤλπισε, ὁ ῥύσομαι αὐτὸν, σκεπάσω αὐτὸν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά με· ἐπικαλέσεταί μοὶς μέ, ὁ ἐισακύσομαι αὐτῶ, μετ' αὐτῶ εἰμι ἐν θλίψει, ὁ ἐξελοῦμαι αὐτὸν, ὁ δοξάσω αὐτόν· μακρότητι ἡμεῶν ἐμπλήσω αὐτὸν· ὁ δείξω αὐτῷ τὸ σωτηρίόν μου.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Ἀλληλούϊα γ'. Ἤοπάιριον· ἦχος β'.

Σωτῆραν ἐβρτάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς Χριστὸ ὁ Θεός· ὃν ἱκέτευε τὰς ἀχράντους σε χείρας ἐξίτεινας· ὑπισυμάσαν πάντα τὰ ἔθνη κράζοντα, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νυῦ, ὅτι οὐκ ἔχομεν παῤῥησίαν.

Κοὶ Ψαλλομεν ἓξα ἑξαπτέρυα ἀπὸ τῆς ιϛ'.

ἦχος πλ. δ'. Δίς.

Τί Α'δι λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις· λαός μου, τί ἐποίησά σοι; ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τὰς τυφλὰς σε ἐφώτισα· τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισα, ἄνεμα ὕπτα ἐπὶ κλίνης ἠνωρθωσάμην· λαός μου, τί ἐποίησά σοι, καὶ τίμοι ἀνταπέδωκας; ἀντὶ τῆ μάννα, χολήν· ἀντὶ τῆ ὕδατος, ὄξος· ἀντὶ τῆ ἀγαπᾶν με, Σταυρῷ με ἐροσπολόσατε· ὀκέτι ἔγω λοιπὸν, καλέσω με τὰ ἔθνη, κἀκεῖνα με δοξάσουσι τῷ Πατρὶ, καὶ Πνεύματι· κἀγὼ αὐτοῖς ἀωρήσομαι ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Στίχ. Ἐ'δόκησε εἰς τὸ βοηθεῖ με χολιὸ, καὶ εἰς τὸν ὑΐόν μου, ἤρε πλ. δ'.

Ο Ἰ νομοθέται τῶ Ἰσραὴλ, Ἰ'σαὶοι ὁ φαεσσαῖοι, ὁ χορὸς τῆ Α'ποστόλων βοᾷ πρὸς ὑμᾶς· ἴδε ναὸς, ὃν ὑμεῖς ἐλύσατε, ἴδε ἄμνὸς, ὃν ὑμεῖς ἐσωφάσατε· πάῤῥω παρεδώκατε, ἀλλ' ὀξυσὶς ἐαυτῶ ἀνέστ· μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι· αὐτὸς γάῤ ἐστιν ὁ ἐκ θανάτου ἀσπάς, καὶ ὁ ἐρήμου θρέλας· αὐτὸς ἐστιν ἡ ζωὴ ὁ τῶ φῶς, καὶ ἡ ἐρῆμος τῶ Κόσμου.

Στίχ. Σ ἐσὸν με ὁ Θεὸς, ὅτι ἐσπίδεσαι ὑδωῤ ζα· καὶ πάλιν τὸ αὐτό, δόξα, ἦχος πλ. δ.

Δὶὰ τῆτο σοφοὶ λαοὶ κατέδωμεν, τὴ συνιβαλέσατο Γ'ιέδας ὁ φοβούμενος σὼν Γ'ιεσσαὶ ἀνόμως καὶ τῶ Σωτῆρος ἡμῶν· σήμερον ἐνόησε θανάτω, τὸν αὐθέντον λόγον πεπόνκασ· καὶ Πιλάτῳ φοβούσαντος, ἐν τύπῳ κρείν ἐσωφρόνησε· ὁ ταῦτα σαίχων, ἐβόα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγων· ἄφες αὐτοῖς, Πάτερ, τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, ὅπως χνῶσι τὰ ἔθνη τὸν ἐκ νεκρῶν μὲ ἀνάστασιν.

Καὶ νυῦ, πάλιν τὸ αὐτὸ. Ἀπόστιχα. ἦχος δ'.

Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά σε ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Στίχ. Ὅτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοῤῥησία σε.

Προφητείας Η'σαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τ Α'δι λέγει Κύριος, ἰδὼ σωίσω ὁ παῖς μὲ, ἡ ὑ'μωνοήσει, καὶ ὑψωθήσεται σφόδρα· ὃν τρόπον ἐκθηαντσι ἔθνὶ σὶ πολλοὶ, ὕτως ἀνθρῶποι ἀπὸ τῆ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν Βασιλῆς τὸ σῶμα αὐτῶ· ὅτι οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτῶ, ὄψονται· ὁ οἱ οὐκ ἀκηκόασι, συνήσουσι. Κύριε τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίε τίνι ἀπεκαλύφθη; ἀνηγγείλαμεν ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτῶ, ὡς ῥίζα ἐν γῇ διψώσῃ· οὐκ ἔστι εἶδος αὐτῶ οὐδὲ δόξα. ὁ ἴδομεν αὐτὸν, ὁ οὐκ εἶχε εἶδος, οὐδὲ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτῶ ἄτιμον καὶ ἐκλεῖπον ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τῆ ἀνθρώπων· ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὤν, καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν· ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτῶ, ἠτιμάσθη, καὶ οὐκ ἐλογίσθη· οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ὀδυνᾶται· καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτὸν ἐν πόνῳ, καὶ ἐν πληγῇ, καὶ ἐν κακώσει· αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν· παιδεία εἰρήνης ἡμῶν, ἐπ' αὐτὸν· τῷ μώλωπι αὐτῶ ἡμεῖς ἰάθημεν· πάντες, ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν· ἄνθρωπος τὴν ὁδὸν αὐτῶ ἐπλανήθη· καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτὸν ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν· καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κεκακῶσθαι ἐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτῶ· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τῶ κείροντος ἄφωνος, ὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα· ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κρίσις αὐτῶ ἤρθη· τὴν γενεὰν αὐτῶ τίς διηγήσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτῶ· ἀπὸ τῆς ἀνομιῶν τῶ λαῶ μὲ ἤχθη εἰς θάνατον· καὶ δώσω τοὺς πονηροὺς ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτῶ, καὶ τοὺς πλουσίους ἀντὶ τῶ θανάτω αὐτῶ· ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησε, οὐδὲ δόλον ἐν τῷ στόματι αὐτῶ· ὁ Κύριος βούλεται καθαρίσαι αὐτὸν τῆς πληγῆς· ἐὰν δῶτε περὶ ἁμαρτίας ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὄψεται σπέρμα μακρόβιον· καὶ βούλεται Κύριος ἀφελεῖν ἀπὸ τῆ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτῶ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς, καὶ πλάσαι τῇ συνέσει· δικαιῶσαι δίκαιον εὖ δουλεύοντα πολλοῖς· ὁ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει· διὰτῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλοὺς, καὶ τῆ ἰσχυρῶν μερεῖ σκῦλα· ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτῶ· ὁ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη, καὶ αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε, καὶ διὰ τὰς ἀνομίας αὐτῶν παρεδόθη. Εὐφράνθητι στεῖρα, ἡ οὐ τίκτουσα· ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

. Ο' Α'πόστολος. Περὶ Ε'βραίους.

Α'δελφοὶ, ὁ ἀγαθὸς, καὶ ὁ ἀγαθίζομαι, ἐξ ἑνὸς πάντες· ὅτι ὡδὲ αἰτίαν ἐκ ὑπαρχύτεται, ἀδελφὸς αὐτὸς καλεῖν, λέγων· ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ Ε'κκλησίας ὑμνήσω σε· Ϲ πάλιν· ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ' αὐτῷ· Ϲ πάλιν· ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· ἐπεὶ οὖν τὰ παιδία κεκοινώνηκε σαρκὸς Ϲ αἵματος, Ϲ αὐτὸς ὡσαυτως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστι, τὸν διάβολον, καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας· οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Α'βραὰμ ἐπιλαμβάνεται· ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται, καὶ πιστὸς Α'ρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, εἰς τὸ ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ· ἐν ᾧ γὰρ πέπονθε αὐτὸς πειρασθείς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμπλήσθη τὸ ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, τοῦ Ω. Ο' σφοῦ ταῦτα. Ταχὺ φθάνει ἐλεᾶσθαι σου· τὸ ἔσωθεν, καὶ τὸ ἔξωθεν, τὸ κοντάκιον. Τὸν δὲ ἡμᾶς σωσμένον· τὸ, Κύριε ἐλέησον μ'. Ϲ ἡ δόξα. Ο' ἐν πατρὶ καιρῷ. Δόξα. Καὶ νυῦ, Τῶν πρωτόθρον. Ε'ν ὀνόματι Κυρίου. Ο' Θεὸς οἰκτιρήσαι ἡμᾶς· καὶ ἡ δόξα.

Ϲ Εἰς Ϲ Κύριε τὴν δυναμέων, Ϲ πάσης κτίσεως δημιυργὸ, ὁ δὲ παλάγγα ἀνενδεὲς ἐλέους σου τὸν μονογνῆ σου υἱὸν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ι'ησοῦν Χριστὸν καταπέμψας ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ γένους ἡμῶν, Ϲ δὲ τὸ πρὸς αὐτὸ Σταυρῷ τὸ χαιρόμενον τὴν ἁμαρτίαν ἡμῶν ξηρήνας, καὶ θριαμβεύσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀρχὰς, καὶ ἐξουσίας τοῦ σκότους· αὐτὸς, δέσποτα φιλάνθρωπε, ἐπιβλεψον ἐπὶ τὴν δέησιν ἡμῶν ἀμέτρητον τὰς ἐμὰς πολλὰς καὶ ἀνεξιχνιάστους ταύτας, Ϲ ἱκετηρίας ἐντεῦξεις· καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς ὀλεθρείου, καὶ σκοτεινῆς ἐξουσιάσεως· καὶ πάντων τῶν κακούντων ἡμᾶς ζητούντων δοῆσαι, καὶ ἀσεβῶν ἐγκρατῶν· καθύλωσον ἐκ τῆ φόβῳ σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ μὴ ἐκκλίνης τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους, ἢ εἰς λογισμοὺς πονηρίας· ἀλλὰ τῷ πόνῳ σου ῥῦσον ἡμῶν τὰς ψυχὰς, ἵνα ἐκεῖς σὲ ἐξομολογούμεθα ἀπαύστους, καὶ τῷ ἐξῷ σοῦ φωτὶ ὁδηγούμενοι· σὲ τὸ ἀσφαλίζον, Ϲ αἴδιον καθοπλίζοντες φῶς, ἀκαπαύστον σοι τὴν ὀξομολόγησιν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμποντες, τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, Ϲ τῷ παναγίῳ, Ϲ ἀγαθῷ σου Πνεύματι, νυῦ, Ϲ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Α'μήν.

Τὸ ἐσπέρας. Παναγία ἐριάς, τὸ, Πάτερ ἡμῶν· ὅτι σὺ εἶσιν. Ε'πισκιάσῃ μοὶ τὴν ὄ. ἐφαν. Δέσποτα φιλανθρωπε· καὶ τὴν ὄ. ἐφαν. Ψαλμὸς ξέ.

Ϲ Ω'σὸν μὲ ὁ Θεὸς, ὅτι εἰς ἐλπίδα ἦλθα ἕως ψυχῆς μου· ἐπεπάγην εἰς ἰλὺν βυθοῦ, καὶ οὐκ ἔστι ὑπόστασις· ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ ἐπιβολὴ κατεπόντισέ με· ἐκοπίασα κράζων, ἐβραγχίασε ὁ λάρυγξ μου· ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπὸ τῆ ἐλπίζειν με ἐπὶ τὸν Θεόν μου· ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου οἱ μισοῦντές με δωρεάν· ἐκραταιώθησαν οἱ ἐχθροί μου, οἱ ἐκδιώκοντές με ἀδίκως, ἃ οὐκ ἥρπασον, τότε ἀπεδίδουν· ὁ Θεὸς σὺ ἔγνως τὴν ἀφροσύνην μου, καὶ αἱ πλημμελήμα μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἐκρύβησαν· μὴ αἰσχυνθήτωσαν ἐπ' ἐμοὶ οἱ ὑπομένοντές σε, Κύριε τῶν δυνάμεων· μὴ ἐξαπορήσωσ ἐπ' ἐμὲ οἱ ζητοῦντές σε ὁ Θεὸς τῆ Ι'σραήλ· ὅτι ἕνεκά σου ὑπήνεγκα ὀνειδισμὸν, ἐκάλυψε ἐξοστὰ τὸ πρόσωπόν μου· ἀπηλλοτριώθην ὑγιὸν τοῖς ἀδελφοῖς μου, καὶ ξένος τοῖς υἱοῖς τῆς μητρός μου· ὅτι ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, καὶ οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ· Ϲ ἐσυκοφάντησα ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχήν μου, Ϲ ἐγενήθη εἰς ὀνειδισμὸς ἐμοί· καὶ ἐθέμην τὸ ἔνδυμά μου σάκκον, καὶ ἐγὼ μῦθος ἐγὼ εἰς ὠδὰς τῶν πυλῶν· κατ' ἐμοῦ ἐδολόγουν οἱ καθήμενοι ἐν πύλῃ, καὶ εἰς ἐμὲ ἔψαλλον οἱ πίνοντες τὸν οἶνον· ἐγὼ δὲ τὴ προσευχῆ μου πρὸς σὲ Κύριε, καιρὸς εὐδοκίας ὁ Θεός· ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου ἐπάκουσόν μου, ἐν ἀληθείᾳ τῆς σωτηρίας σου· σῶσόν με ἀπὸ πηλοῦ, ἵνα μὴ ἐμπαγῶ, ῥυσθείην ἐκ τῶν μισούντων με, Ϲ ἐκ τῶ βάθους τοῦ ὕδατος· μὴ με καταπονηθήτω κατεμὴ ὕδατ Θ., μηδὲ καταπίτω με βυθὸς, μηδὲ συχάτω ἐπ' ἐμὲ φρέαρ τὸ στόμα αὐτοῦ· ἐπάκουσόν μου Κύριε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου, κῆ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπιβλεψον ἐπ' ἐμὲ· καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου· πρόσχες τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτὴν, ἕνεκα τοῦ ἐχθροῦ μου ῥῦσαί με· σὺ γὰρ γνώσεις τὸν ὀνειδισμόν μου, καὶ τὴν αἰσχύνην μου, Ϲ τῶν ἐντρεπομένων με ἐνώπιόν σου ἐστὶν ἡ συναγωγή μου· σὺ γὰρ ἐγνώσεις τὸν ὀνειδισμόν μου, καὶ τὴν αἰσχύνην μου, Ϲ τῶν ἐντρεπομένων με· ἐνώπιόν σου ἐστὶν ἡ συναγωγή μου· ἐλάλησεν ἡ ψυχή μου καὶ ταλαιπωρίαν· καὶ ὑπέμεινα συλλυπήμενον, καὶ οὐκ ὑπῆρξε, Ϲ ἀφοῦν καὶ ὑπα, Ϲ οὐκ εὗρον· Ϲ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολὴν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος. Γενηθήτω ἡ ἑστία αὐτῶν ἐνώπιον αὐτῶν εἰς παγίδα, καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν Ϲ εἰς σκάνδαλον· σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διὰ παντὸς σύγκαμψον· ἔκχεον ἐπ' αὐτὸς τὴν ὀργήν σου, καὶ ὁ θυμὸς τῆς ὀργῆς σου καταλάβοι αὐτούς· Γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτῶν ἠρημωμένη, καὶ ἐν τοῖς σκηνώμασιν αὐτῶν μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν· ὅτι ὃν σὺ ἐπάτασας, αὐτοὶ κατεδίωξαν, καὶ ἐπὶ τὸ τραῦμα τῶν ἐμῶν ἐπροσέθηκαν λύπην· δὸς ἀνομίαν ἐπὶ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ μὴ εἰσελεύσονται ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου· ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ βίβλου ζώντων, καὶ μετὰ δικαίων μὴ γραφήτωσαν· πτωχὸς εἰμὶ ἐγὼ καὶ ἀλγῶν· καὶ τὸ σωτήριόν σου, ὁ Θεὸς ἀντιλήμψαιτό μου· αἰνέσω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου μετὰ ᾠδῆς, καὶ μεγαλυνῶ αὐτὸν ἐν αἰνέσει· καὶ ἀρέσει τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ μόσχον νέον κέρατα ἐκφέροντα καὶ ὁπλάς· ἰδέτωσαν πτωχοὶ καὶ εὐφρανθήτωσαν· ἐκζητήσατε τὸν Θεὸν, καὶ ζήσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν· ὅτι εἰσήκουσε τῶν πενήτων ὁ Κύριος, καὶ τοὺς δεσμίους αὐτοῦ οὐκ ἐξουθένησε· αἰνεσάτωσαν αὐτὸν οὐρανὸς καὶ γῆ, θάλασσα καὶ πάντα τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτοῖς· ὅτι ὁ Θεὸς σώσει τὴν Σιὼν, καὶ οἰκοδομηθήσονται αἱ πόλεις τοῦ Ι'ούδα· καὶ κατοικήσουσιν ἐκεῖ, καὶ κληρονομήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ σπέρμα τῶν δούλων αὐτοῦ κατασχήσουσιν αὐτήν· καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Τῶν πρωτόθρονων. Ε'ν ὀνόματι Κυρίου. Ο' Θεὸς οἰκτιρήσαι ἡμᾶς· καὶ ἡ δόξα.

Ϲ Εἰς Ϲ Κύριε τὴν δυναμέων, Ϲ πάσης κτίσεως δημιυργὸ, ὁ δὲ παλάγγα ἀνενδεὲς ἐλέους σου τὸν μονογνῆ σου υἱὸν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ι'ησοῦν Χριστὸν καταπέμψας ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ γένους ἡμῶν, Ϲ δὲ τὸ πρὸς αὐτὸ Σταυρῷ τὸ χαιρόμενον τὴν ἁμαρτίαν ἡμῶν ξηρήνας, καὶ θριαμβεύσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀρχὰς, καὶ ἐξουσίας τοῦ σκότους· αὐτὸς, δέσποτα φιλάνθρωπε, ἐπιβλεψον ἐπὶ τὴν δέησιν ἡμῶν ἀμέτρητον τὰς ἐμὰς πολλὰς καὶ ἀνεξιχνιάστους ταύτας, Ϲ ἱκετηρίας ἐντεῦξεις· καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς ὀλεθρείου, καὶ σκοτεινῆς ἐξουσιάσεως· καὶ πάντων τῶν κακούντων ἡμᾶς ζητούντων δοῆσαι, καὶ ἀσεβῶν ἐγκρατῶν· καθύλωσον ἐκ τῆ φόβῳ σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ μὴ ἐκκλίνης τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους, ἢ εἰς λογισμοὺς πονηρίας· ἀλλὰ τῷ πόνῳ σου ῥῦσον ἡμῶν τὰς ψυχὰς, ἵνα ἐκεῖς σὲ ἐξομολογούμεθα ἀπαύστους, καὶ τῷ ἐξῷ σοῦ φωτὶ ὁδηγούμενοι· σὲ τὸ ἀσφαλίζον, Ϲ αἴδιον καθοπλίζοντες φῶς, ἀκαπαύστον σοι τὴν ὀξομολόγησιν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμποντες, τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, Ϲ τῷ παναγίῳ, Ϲ ἀγαθῷ σου Πνεύματι, νυῦ, Ϲ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Α'μήν.

δίωξαν, καὶ δὸς τὸ ἄλγος τῶ ζωμάτων μου προσέθηκαν· προὔδως ἀτομίαν δὸς τὴν ἀτομίαν αὐτῶν, ϗ μὴ ἀστοχήσουσιν ἐν δικαιοσύνῃ σου· ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ βίβλου ζώντων, ϗ μὴ δικαίων μὴ γραφήτωσαν· πτωχὸς καὶ πένης ἐγὼ, καὶ ἡ σωτηρία τῦ προσώπου σου ἀντιλάβοιτό μου. Αἰνέσω τὸ ὄνομα τῦ Θεῦ μου μετ' ᾠδῆς, μεγαλυνῶ αὐτὸν ἐν αἰνέσει· καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑὸς μόχλον νέον κέρατα ἐκφέροντα ϗ ὁπλάς. Ἰδέτωσαν πτωχοὶ ϗ εὐφρανθήτωσαν, ἐκζητήσατε τὸν Θεὸν, ϗ ζήσεσθε· ὅτι εἰσήκουσε τῶν πενήτων ὁ Κύριος, καὶ τὰς πεπεδημένας αὐτῦ οὐκ ὠξουδένωσεν. Αἰνεσάτωσαν αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ, ϗ ἡ γῆ, θάλασσα καὶ πάντα τὰ ἕρποντα ἐν αὐτῆς· ὅτι ὁ Θεὸς σώσει τὴν Σιὼν, καὶ οἰκοδομηθήσονται αἱ πόλεις τῆς Ἰουδαίας· καὶ καθιοῦσιν ἐκεῖ, καὶ κληρονομήσουσιν αὐτὴν· καὶ τὸ σπέρμα τῶν δούλων αὐτῦ κατασκηνώσουσιν ἐν αὐτῇ.

Ψαλμὸς ξθ'.

Ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες, Κύριε εἰς τὸ βοηθῆσαί μοι σπεῦσον, αἰσχυνθείησαν καὶ ἐντραπείησαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου· ἀποστραφείησαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ καταισχυνθείησαν οἱ βουλόμενοί μοι κακά· ἀποστραφείησαν παραυτίκα αἰσχυνόμενοι οἱ λέγοντές μοι εὖγε εὖγε· ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε ὁ Θεὸς, καὶ λεγέτωσαν διὰ παντὸς, μεγαλυνθήτω ὁ Θεὸς, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου· ἐγὼ δὲ πτωχὸς ϗ πένης, ὁ Θεὸς, βοήθησόν μοι· βοηθός μου, καὶ ῥύστης μου εἶ σὺ, Κύριε μὴ χρονίσῃς.

Ψαλμὸς πέ. Ἐπιπωλάσεται.

Κλῖνον Κύριε τὸ οὖς σου ϗ ἐπάκουσόν μου, ὅτι πτωχὸς ϗ πένης εἰμὶ ἐγώ· φύλαξον τὴν ψυχήν μου ὅτι ὅσιός εἰμι, σῶσον τὸν δοῦλόν σου ὁ Θεὸς, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ· ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι πρὸς σὲ κεκράξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν· εὔφρανον τὴν ψυχήν τῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σὲ Κύριε ἦρα τὴν ψυχήν μου· ὅτι σὺ Κύριε χρηστὸς ϗ ἐπιεικὴς, καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε· ἐνώτισαι Κύριε τὴν προσευχήν μου, καὶ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου· ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σὲ, ὅτι εἰσήκουσάς μου· οὐκ ἔστιν ὅμοιός σοι ἐν θεοῖς Κύριε, ϗ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα σου· πάντα τὰ ἔθνη ὅσα ἐποίησας, ἥξουσι, καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου Κύριε, ϗ δοξάσουσι τὸ ὄνομά σου· ὅτι μέγας εἶ σὺ, ϗ ποιῶν θαυμάσια, σὺ εἶ ὁ Θεὸς μόνος ὁ μέγας· ὁδήγησόν με Κύριε ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εὐφρανθήτω ἡ καρδία μου, τῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου· ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα· ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἐῤῥύσω τὴν ψυχήν μου ἐξ ᾅδου κατωτάτω· ὁ Θεὸς, ἀνομοι ἐπανέστησαν ἐπ' ἐμὲ, καὶ συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχήν μου, καὶ οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν· καὶ σὺ Κύριε ὁ Θεὸς οἰκτίρμων ϗ ἐλεήμων, μακροθυμος ϗ πολυέλεος καὶ ἀληθινός· ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, δὸς τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου, καὶ σῶσον τὸν ὑὸν τῆς παιδίσκης σου· ποίησον μετ' ἐμῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, ϗ ἰδέτωσαν οἱ μισοῦντές με, ϗ αἰσχυνθήτωσαν, ὅτι σὺ Κύριε ἐβοήθησάς μοι, ϗ παρεκάλεσάς με.

Δόξα. Καὶ νῦν, Ἀλληλούϊα γ'.

Τερπάριον· ἦχος πλ. δ'.

Βλέπων ὁ λῃστὴς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς δι' Σταυρῦ πρεμάμενον, ἔλεγεν· εἰ μὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθεὶς ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθείς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἐσκότισε, οὐδὲ ἡ γῆ σεισμῷ ἐσαλεύετο· ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὁ δι' ἡμᾶς χλευασθείς· καὶ ψαλλομένῳ τροπάρια γ'. ἀπὸ τῦ ιβ'. ἦχος βαρύς.

Ἀμβες ἐπὶ κεφαλῶν τὸν ἀρανῦ, ϗ γῆς ποιητὴν δι' Σταυρὸν κρεμάμενον, ἥλιον σκοτισθέντα, τὴν ἡμέραν δὲ πάλιν εἰς νύκτα μεταλλαθεῖσαν, ϗ τὴν γῆν ἐκ πάντων ἀναπέμπουσαν σώματα νεκρῶν· μεθ' ὧν προσκυνοῦμέν σε, σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου, ἦχος β'.

Ὅτε τῷ Σταυρῷ προσήλωσαν ἐθνικοὶ τὸν Κύριον τῆς δόξης, ἐβόα πρὸς αὐτὰς, τί ὑμᾶς ἐλύπησα, ἢ ἐν τίνι παρώργισα; πρὸς ἐμὲ τίς ὑμᾶς ἐῤῥύσατο ἐκ θλίψεως; ϗ νῦν τί μοι ἀνταποδίδοτε πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν; ἀντὶ τούλεως πυρὸς Σταυρῷ με προσηλώσατε; ἀντὶ νεφέλης τάφον μοι ὠρύξατε; ἀντὶ τῦ μάννα χολήν μοι προσηνέγκατε; ἀντὶ τῦ ὕδατος ὄξος ἐποτίσατε; λοιπὸν καλῶ τὰ ἔθνη, καὶ κλίνω με δοξάσουσι σὺν Πατρὶ, ϗ ἁγίῳ Πνεύματι.

Στίχ. Ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν· καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Σήμερον κρεμᾶται δι' ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας· στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς· φλογὶ πορφύραν περιβάλλεται ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις· ῥάπισμα κατεδέξατο ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ· ἥλοις προσηλώθη ὁ νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας· λόγχῃ ἐκεντήθη ὁ ὑὸς τῆς Παρθένου· προσκυνοῦμέν σου τὰ πάθη, Χριστὲ, δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν σου ἀνάστασιν.

Καὶ γνῶ, πάλιν τὸ αὐτό.

Περικείμενον ἦχος πλ. β'.

Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐκ ἔστι Θεός,
Στίχ. Οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός.

Προφητείας Ἱερεμίου τὸ ἀνάγνωσμα.

ΚΥριε γνώρισόν μοι, καὶ γνώσομαι· τότε εἶδον τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν· ἐγὼ δὲ ὡς ἀρνίον ἄκακον ἀγόμενον τῷ θύεσθαι, οὐκ ἔγνων· ἐπ' ἐμὲ ἐλογίσαντο λογισμὸν πονηρὸν, λέγοντες· δεῦτε καὶ ἐμβάλωμεν ξύλον εἰς τὸν ἄρτον αὐτοῦ, καὶ ἐκτρίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ γῆς ζώντων, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐ μὴ μνησθῇ ἔτι. Κύριε κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφροὺς καὶ καρδίας, ἴδοιμι τὴν ἐκδίκησιν σὴν ἐξ αὐτῶν· ὅτι σοὶ ἀπεκάλυψα τὸ δικαίωμά μου· διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ὁ θεὸς τοὺς ἄνδρας Ἀναθώθ, τοὺς ζητοῦντας τὴν ψυχήν μου, τοὺς λέγοντας· οὐ μὴ προφητεύσεις διὰ τὸ ὄνόματι Κυρίου· εἰ δὲ μὴ, ἀποθάνῃ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν. διὰ τοῦτο ἐγὼ ἐπισκέψομαι ἐπ' αὐτούς· οἱ νεανίσκοι αὐτῶν ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται· καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν πλαυθήσονται ἐν λιμῷ· καὶ ἐγκατάλειμμα οὐκ ἔσται αὐτῷ· ὅτι ἐπάξω κακὰ ὅτι τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἀναθὼθ, ἐν ἐνιαυτῷ ἐπισκέψεως αὐτῶν. Δίκαιος εἶ Κύριε, ὅτι ἀπολογήσομαι πρὸς σέ· πλὴν κρίματα λαλήσω πρὸς σέ· τί ὅτι ὁδὸς ἀσεβῶν εὐοδοῦται; εὐθυμήσαν πάντες οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα; ἐφύτευσας αὐτοὺς, καὶ ἐρίζωσαν· ἐποίησαν, καὶ ἐποίησαν καρπόν· ἐγγὺς εἶ σὺ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ πόρρω ἀπὸ τῶν νεφρῶν αὐτῶν· καὶ σὺ Κύριε γνώσῃ με· δοκιμάσεις τὴν καρδίαν μου ἐναντίον σου· ἅγνισον αὐτοὺς εἰς ἡμέραν σφαγῆς αὐτῶν· ἕως πότε πενθήσει ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ ξηρανθήσεται ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ; ἐφανίσθησαν κτήνη καὶ πετεινά· ὅτι εἶπαν· οὐκ ὄψεται ὁ Θεὸς ὁδοὺς ἡμῶν· σὺ οἱ ἵπποι ζήσονται, καὶ ἐν κλίνοσί σου. Συναγάγετε πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐλθέτωσαν τοῦ φαγεῖν αὐτόν· ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνά μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου· ἔδωκαν τὴν μερίδα τὴν ἐπιθυμητήν μου εἰς ἔρημον ἄβατον· ἐτέθη εἰς ἀφανισμὸν ἀπωλείας. Ὅτι τάδε λέγει Κύριος περὶ πάντων τῶν γειτόνων τῶν πονηρῶν, τῶν ἁπτομένων τῆς κληρονομίας μου, ἧς ἐμέρισα τῷ λαῷ μου Ἰσραήλ· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποσπῶ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν· καὶ τὸν Ἰούδαν ἐκβαλῶ ἐκ μέσου αὐτῶν· καὶ ἔσται μετὰ τὸ ἐκβαλεῖν με αὐτούς, ἐπιστρέψω καὶ ἐλεήσω αὐτούς, καὶ κατοικιῶ αὐτοὺς, ἕκαστον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, καὶ ἕκαστον εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοὶ, ἔχοντες παῤῥησίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ἁγίων ἐν τῷ αἵματι Ἰησοῦ, ἣν ἐνεκαίνισε ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον καὶ ζῶσαν, διὰ τοῦ καταπετάσματος, τοῦτ' ἔστι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ· καὶ Ἱερέα μέγαν ὑπὲρ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ· προσερχώμεθα μετ' ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορίᾳ πίστεως, ῥεραντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς· καὶ λελουμένοι τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῷ, κατέχωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῆ· πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγειλάμενος, καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης, καὶ καλῶν ἔργων, μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, καθώς ἔθος τισίν, ἀλλὰ παρακαλοῦντες, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ βλέπετε ἐγγίζουσαν τὴν ἡμέραν· ἑκουσίως γὰρ ἁμαρτανόντων ἡμῶν μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐκέτι περὶ ἁμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία· φοβερὰ δέ τις ἐκδοχὴ κρίσεως, καὶ πυρὸς ζῆλος ἐσθίειν μέλλοντος τοὺς ὑπεναντίους· ἀθετήσας τις νόμον Μωσέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶ μάρτυσιν ἀποθνήσκει πόσῳ, δοκεῖτε, χείρονος ἀξιωθήσεται τιμωρίας ὁ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας, καὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης κοινὸν ἡγησάμενος ἐν ᾧ ἡγιάσθη, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς χάριτος ἐνυβρίσας; οἴδαμεν γὰρ τὸν εἰπόντα· ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος· καὶ πάλιν, Κύριος κρινεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ· φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.

Εὐαγγέλιον τῷ Ἰωάννῃ.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄγει τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τοῦ καϊάφα, πίλ. Εἰς ὃν εἰσῆλθεν· ὕπα. Μὴ θορυβώμεθα ἡμᾶς εἰς τέλ. Τὸ τεταγμένον, παναγία βοήθεια, τὸ, Πάτερ ἡμῶν.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν· τὸ κοντάκιον. Τὸν σὺν ἡμῖν σταυρωθέντα, τὸ, Κύριε ἐλέησον μ'. καὶ ἡ ᾠδή. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ· τὸ, Κύριε ἐλέησον γ'. τὴν τιμιωτέραν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πλημμελήμασι, καὶ ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀγαγὼν ἡμᾶς, ἐν ᾗ ἐπὶ τοῦ ζωοποιοῦ ξύλου κρεμάμενος, τὸν ἀγνώμονα λῃστὴν τῷ εἰς τὸν Ἅδην σὸν ποιήσας ἀσυλον, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον ὤλεσας, ἐλέησον ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ ἀναξίους δούλους σου, ἡμᾶς γὰρ, καὶ ὠμόσαμεν, καὶ ἐν ἐσμῷ ἄζυμοι ἀραι τὰ ὄμματα ἠδύνω, καὶ βλέψαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· διότι καταλιπόμεν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης σου, καὶ ἐπορεύθημεν ἐν τοῖς θελήμασι τῆς καρδίας ἡμῶν· ἀλλ' ἱκετεύομέν σου ἀγαθότητα, φεῖσαι ἡμῶν Κύριε καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐλέους σου, καὶ σῶσον ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, ὅτι ὡχλήσαμεν ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν· ὀφειλὴν ἡμᾶς τῆς τῶν ἐντολῶν χειρὸς, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα· καὶ νίκησον τὸ σαρκικὸν ἡμῶν φρόνημα· ἵνα τὸν παλαιὸν ἀποθέμενοι

ἄνθρω-

ἀνθρωπον, τὸν υἱον ἐνδυσάμενα, καὶ συζήσωμεν τῷ ἡμετέρῳ διαπότῃ καὶ κηδεμόνι· καὶ ὕστε τοῖς σοῖς ἀπολυθῆντες φροστάγμασιν, εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάπαυσιν καταντήσωμεν· ἵνα πάντων ἔχῃν ἀφραστομένων ἡ καρδία· σὺ γὰρ εἶ ἡ ὄντως ἀληθινὴ ἀφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις τῶν ἁγαπώντων σε, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νυνὶ, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα οἱ μακαρισμοὶ, χοῦμα, καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία· εἶτα τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον· εὐλογήσω τὸν Κύριον· καὶ γίνεται ἀπόλυσις· δεῖ εἰδέναι, ὅτι παραλαμβάνομεν ἐν παλαιστίνῃ τῇ ταύτῃ τὴν ἁγίαν ἡμέραν τῆς μεγάλης Θεοσκοίνης μὴ ποιεῖν λειτουργίαν τελείαν, μήτε φραγιασμένην· ἀλλ' ἐδὲ τετράπεζαν ἱστάμεν, ὅτι ἐδιόμεν τῇ ταύτῃ τὴν ἡμέραν τῆς σαρκώσεως· ἐδὲ πολλάκις ἔστι τις ἀσθενὴς, καὶ ὑπέρημος, καὶ ἀδυνάτως ἔχων μεῖναι νήστις, δίδοται αὐτῷ ἄρτος καὶ ὕδωρ μὴ δύση ἡλίου. Οὕτω γὰρ παραλαμβάνομεν ἀπὸ τῶν ἁγίων ἀγρυπνίων τῶν ἁγίων ἀποστόλων, μὲ ἐδίαν τὴ μεγάλη Θεοσκοίνῃ· τὸ γὰρ κυριακὸν λέγων, ὁ ἐὰν φωνὴς τὰς φαρυγγάς ὁ Κύριος, ὅτι ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· ἐνταῦθα οἱ μακαριώτατοι ἀπόστολοι ἐξελήφασι· καὶ τοῦτο εὑρόντες εἰς τὰς ἀποστολικὰς ἀγρυπνίας, ἐπισκιμβάζουσι ἀλλήλων.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Θεοσκοίνῃ ἑσπέρας ᾠδὴ ἕβδομη, ἦχος δ. σημαίνει, ὁ εὐλογήσας τὸν ἰορδάνην, ἀρχιερεὺς τὸ λυχνικὸν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἐστῶμεν στιχ. ς'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ ἰδιόμελον τὸν θρόνον. Οὐ δὲ δόξα τρίμερον. Καὶ τὰς ζῆς δόξας θεὸς μίαν, ὁ ἦχος πλ. β'. ἦχ. ά. Δίς.

Πᾶσα ἡ κτίσις ἠλλοιοῦτο φόβῳ, θεωροῦσά σε ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, Χριστὲ· ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο· τὸ πάντα συμπάσχειν τῷ τὰ πάντα κτίσαντι· ὁ ἑκουσίως δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Λαὸς δυσσεβὴς καὶ ἄθεσμος, ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τῷ ζωὴν τῶν ἁπάντων θανάτῳ καταδίκασι; μέγα θαῦμα, ὅτι ὁ κτίσης τῷ Κόσμου ἐν χερσὶν ἀνόμων ἁδικεῖται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται ὁ φιλάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν ᾅδου δεσμώτας ἐλευθερώσῃ κεκράζοντας, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Ἡμέρον σὲ θεωροῦσα ἡ ἄμεμπτος Παρθένος ἐν Σταυρῷ, Λόγε, ἀναρτώμενον, ὀδυρομένη μητρῴα σπλάγχνα, ἐτέρχετο τὴν καρδίαν πικρῶς, καὶ κατάζουσα ὀδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, ἀνέκραγε φοιερῶς· οἴμοι θεῖον τέκνον, οἴμοι τὸ φῶς τὸ Κόσμου· τί ἔδυς ὀφθαλμῷ μου ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ; ὅθεν αἱ σφαγαὶ τῶν ἀσωμάτων ζόμφ συνέχοντο λέγουσαι, ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα κρεμάμενον, Χριστὲ, σὲ τὸν πάντων κτίσαντα, καὶ Θεὸν ὁ σὸς ἀστόργως πικῶν, ἔβοα πικρῶς· ὦ μοι, πῶς τὸ κάλλος ἔδυ τῆς μορφῆς σου; ἢ φέρε καθορᾷν σε ἀδίκως σταυρούμενον· σπεῦσον σωθῆναι, ὅπως ἴδω κἀγὼ σὺν τῷ ἐν νεκροῖς τεθνηκότι ἐξαναστάσιν.

Ἦχος πλ. β'.

Ἡμέρον ὁ διαπότης τῆς κτίσεως παρίσταται Πιλάτῳ, καὶ σταυρῷ θεοδίδοται ὁ κτίσης τῷ ἁπάντων, ὡς ἀμνὸς προσαγόμενος τῇ ἰδίᾳ βουλήσει, τοῖς ἥλοις προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται· καὶ τῇ ἀσπόγγῳ προσψαύεται ὁ μόνος ἀποβρέπας· τὰς σιαγόνας ῥαπίζεται ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου· καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων δούλων ἐμπαίζεται ὁ πλάσης τῶν ἁπάντων· ὦ διαπότα φιλανθρωπίας· ὑπὲρ τῶν σταυρούντων παρακάλει τὸν ἴδιον πατέρα λέγων· ἄφες αὐτοῖς τῷ ἀμαρτίαν ταύτην, οὐ γὰρ οἴδασιν οἱ ἄνομοι τί ἀδίκως θρασύνουσιν.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Ὦ Ἰὼβ ὁ θεόνομος σωσάγων τὸν βασιλέα τῆς κτίσεως κατεδίκασε θανάτῳ· μὴ αἰδεσθῆσα τὰς εὐεργεσίας, ἃς ἀναμιμήσκων, προσφαλίζετο, λέγων πρὸς αὐτὸς· λαός μου τί ἐποίησά σοι; ἢ θαυμάτων ἐνέπλησα τὴν Γεδαλαίαν; ἢ νεκροὺς ἐξανέστησα μόνῳ τῷ λόγῳ; ἢ πᾶσαν μαλακίαν ἐθεράπευσα καὶ νόσον; τί δή μοι ἀνταποδίδοτε; εἰς τί ἀμνημονεῖτε μου, ἀντὶ τῶν ἰαμάτων πληγάς μοι ἐπιθέντες; ἀντὶ ζωῆς νεκροῦντες, κρεμάντες ἐπὶ ξύλου ὡς κακοῦργον τὸν εὐεργέτην; ὡς θεόνομον τὸν νομοθέτην; ὡς κατάκριτον τὸν πάντων βασιλέα; μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νυνὶ, ἦχος ὁ αὐτός.

Φοβερὸν, καὶ θαυμαστὸν μυστήριον σήμερον ἐπιτελούμενον καθορᾶται· ὁ ἀναφὴς κρατεῖται· δεσμεῖται ὁ λύων τὸν Ἅιδην τῆς κατάρας· ὁ ἐπάζων καρδίας, καὶ νεφρὸς ἀδίκως ἐπάζεται· ὁ ἀκτῆ ἐπαλαίεται ὁ τὴν ἄβυσσον κλίνας· Πιλάτῳ παρίσταται, ᾧ ξόμφ παρίστανται ἀόρατοι αἱ δυνάμεις· ῥαπίζεται χερὶ τῷ πλάσματος ὁ πλάσης, ξύλῳ κατακρίνεται ὁ κρίνων ζῶντας, καὶ νεκρὸς· τάφῳ κατακλείεται ὁ κα-

θαι-

Σωμάτης τὸ ᾠδεῖον· ὁ πάντα φέρων συμπαθὴς, καὶ πάντας σώσας τῆς ἀσῆς, ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Εἴσοδος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Φῶς ἱλαρὸν.

Προκείμενον ἦχος δ'.

Δικαιοσύνη σου ὡς ὄρη θεοῦ, τὰ κρίματά σου ἄβυσσος πολλή· ἄνθρωπον καὶ κτήνη σώσεις, Κύριε.

Ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι.

Τῆς ἁγίας καὶ ἀναγνώσματα.

ΕΝ Ἁδὰμ ὁ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, ἐνώπιος ἐνωπίῳ, ὡς εἴπε λαλήσαι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον· καὶ ἀπελύθη εἰς τὴν παρεμβολήν· ὁ δὲ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ νέος ἐκ τῆς σκηνῆς οὐκ ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς σκιωπῆς. Εἶπε Μωϋσῆς πρὸς Κύριον· ἰδοὺ σύ μοι λέγεις, ἀνάγαγε τὸν λαὸν τοῦτον, σὺ δὲ οὐκ ἐδήλωσάς μοι, ὃν συναποστελεῖς μετ' ἐμοῦ· σὺ δέ μοι εἶπας, οἶδά σε ὄνομα πάντας, καὶ χάριν ἔχεις παρ' ἐμοί· εἰ οὖν εὕρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν, γνωσὸς ἵνα ἴδω σε· ὅπως ἂν εὕρηκὼς χάριν ἐναντίον σου, καὶ ἵνα γνῶ, ὅτι λαός σου τὸ ἔθνος τὸ μέγα τοῦτο. Ὁ λέγει· αὐτὸς προπορεύσομαί σου, καὶ καταπαύσω σε· ᾗ λέγει πρὸς αὐτὸν· εἰ μὴ αὐτὸς σὺ συμπορεύῃ, μὴ με ἀναγάγῃς ἐντεῦθεν· Ὃ πῶς γνωσθῶ ἐγὼ καὶ ὁ λαός σου, ἢ ὅτι εὕρηκα χάριν ἐνώπιόν σου ἐγὼ τε καὶ ὁ λαός σου, ἀλλ' ἢ συμπορεύσομαί σοι μεθ' ἡμῶν; καὶ ἐνδοξασθήσομαι ἐγώ τε, καὶ ὁ λαός σου ἐνώπιον πάντων τῶν ἐθνῶν, ὅσα ἐστὶ τῆς γῆς ἐξίν· Ὃ εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Ὃ τοῦτον σε τὸν λόγον, ὃν εἵρηκας, ποιήσω· εὕρηκας γὰρ χάριν ἐνώπιόν μου, Ὃ οἶδά σε ὄνομα πάντας· καὶ λέγει· ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν· καὶ εἶπεν· ἐγὼ παρελεύσομαι πρόσωπόν σου τῇ δόξῃ μου, καὶ καλέσω τὸ ὄνομά μου, Κύριος ἐναντίον σου· καὶ ἐλεήσω, ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτιρήσω, ὃν ἂν οἰκτιρῶ· Ὃ εἶπεν· οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ζήσεται· Ὃ εἶπε Κύριος· ἰδοὺ πρὸς παρ' ἐμοὶ, στὰς ἐπὶ τῆς πέτρας· ἡνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου, καὶ θήσω σε εἰς ὀπὴν τῆς πέτρας· καὶ σκεπάσω τῇ χειρί μου ἐπὶ σοῦ, ἕως ἂν παρέλθω· καὶ ἀφελῶ τὴν χεῖρα, καὶ ὄψει τὰ ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεταί σοι.

Προκείμενον ἦχος δ'.

Δικαιοσύνη Κύριε τοὺς ἀδικοῦντάς με.

Στίχ. Ἐπολέμησε ὅπλα καὶ θυρεόν.

Τῆς ἁγίας καὶ ἀναγνώσματα.

ΕΤ' ἄγνωστε Κύριε, τὰ ἴχματα Ἰὼβ, ἢ τὰ ἴχνη ὑμῶν ἐφεσθαι· ἰδοὺ δὲ τὰ κτίλη αὐτοῦ, πρόβατα μύρια τριακισχίλια· κάμηλοι ὀξυακισχίλιαι· ζεῦγη βοῶν χίλια· ὄνοι θήλειαι νομάδες χίλιαι· ἠγυνάσθησαν δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ, καὶ θυγατέρες ξξ· καὶ ἐκάλεσε τὴν μὲν πρώτην, Ἡμέραν· τὴν δὲ δευτέραν, Κασσίαν· τὴν δὲ τρίτην, Ἀμαλθιάδος κέρας· καὶ οὐκ ἐφείσατο τῇ τῶν θυγατέρων Ἰὼβ βελτίους αὐτῷ ἐν τῇ ὑπ' οὐρανὸν· ἤνθησε δὲ αὐταῖς ὁ πατὴρ κληρονομίαν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς· ἔζησε δὲ Ἰὼβ μετὰ τὴν πληγὴν ἔτη ἑκατὸν ἑβδομήκοντα· τὰ δὲ πάντα ἔτη ἔζησε, βλέπουσα τοσαυτοκίνητα· καὶ εἶδεν Ἰὼβ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν αὐτοῦ, πατέρων γηγενῶν· καὶ ἐτελεύτησεν Ἰὼβ πρεσβύτερος, καὶ πλήρης ἡμερῶν· γήρασπάσι δὲ, αὐτὸν πάλιν ἀναστήσειν, μεθ' ὧν ὁ Κύριος αἰτήσειν· ὅθεν ἱερωμένοι ἐκ τῆς συνεχοῦς βίβλου, ἐν μὲν τῇ κατινικῶν τῇ Αὐσίτιδι, ὅθι τοὺς ὁσίους τῆς Ἰδουμαίας καὶ Ἀραβίας· ἀνεύπηξεν δὲ αὐτοῦ ὄνομα, Ἰωβάβ· λαβὼν δὲ γυναῖκα Ἀραβίδισσαν, ὑμνεῖ τὸν, ᾧ ὕμνια Ἐνὼν· ὧν δὲ αὐτὸς παῖδος μὲν Ζαρὲ ὃν ἦν Ἰσαῦ υἱὸν υἱὸς, μητρὸς δὲ Βασόρρας, ὡς τε ἐξ αὐτὸν σπάντων ἀπὸ Ἀβραάμ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

ΤΑδὲ λέγει Κύριος, ἰδοὺ σωσῶν ὁ παῖς μου, ᾗ ὑψωθήσεται, Ὃ ἐνδοξασθήσεται σφόδρα· ὃν τρόπον ἐκθηάσονται πολλοὶ ἐπὶ σὲ, ὕτως ἀπὸ ἀδοξίας ἀπὸ τῆς ἀνθρώπων τὸ εἶδός σου, καὶ ἡ δόξα σου ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· ὕτω θαυμάσονται ἔθνη πολλὰ ἐπ' αὐτῷ· ᾗ σωπήσουσι βασιλεῖς τὸ στόμα αὐτοῦ· ὅτι οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ, ὀψονται· Ὃ οἱ μὴ ἀκηκόασι, συνήσουσι· Κύριε, τίς ὑπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη; ἀνηγγέλαμεν ἐναντίον ὡς παιδίον αὐτοῦ· ὡς ῥίζα ἐν γῇ διψώσῃ· οὐκ ἔστι εἶδος αὐτῷ, οὐδὲ δόξα· καὶ εἴδομεν αὐτὸν, Ὃ οὐκ εἶχε εἶδος, οὐδὲ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον Ὃ ἐκλιπὲς ὑπὸ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὤν, καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν· ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη, καὶ οὐκ ἐλογίσθη· ἕτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῖν φέρει, Ὃ καὶ ὑμῖν ὀδυνᾶται· καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτὸν ἐν πόνῳ, καὶ ἐν πληγῇ, Ὃ ἐν κακώσει· αὐτὸς δὲ ἐξαμαρτίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν· παιδεία εἰρήνης ἡμῶν, ἐπ' αὐτόν· τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάσθημεν· πάντες, ὡς πρόβατα ἐπλανήσθημεν· ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη, καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτὸν ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν· καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κεκακῶσθαι ἐν ἀσήμῳ τὸ σῶμα αὐτοῦ· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος ἄφωνον, ὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα· ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ· ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ ἦχθη εἰς θάνατον· Ὃ δώσω τοὺς πονηροὺς ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ, καὶ τοὺς πλουσίους ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησε, οὐδὲ δόλον ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ· καὶ Κύριος βούλεται πεδεῖσαι αὐτὸν τῇ πληγῇ· ἐὰν

δῶτι σοὶ ἁμαρτίας, ἡ ψυχή μου ὕψωσαι ἀστέρια μακρόβιον· καὶ βάλλεται Κύριος ἀφιλαῖν ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δίκαιον αὐτὴν φῶς, καὶ πλάσαι τῇ σωτῆρι· δικαιώσει δίκαιον δοῦλόν σου πολλοῖς· καὶ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει· διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλοὺς, καὶ τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκῦλα· ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε· καὶ διὰ τὰς ἀνομίας αὐτὴν παρεδόθη· ἀφρόνως ἔπαθε ἡ ἀπάτησε· βλέπων καὶ βόησον ἡ οὐκ ἀδίνησε· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

Περικείμενον τῷ Ἀποστόλῳ· ἦχος πλ. β'.

Ἔδυτό με ἐν λίκνῳ καπνιστῷ.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα.

Πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δὲ σῳζομένοις ἡμῖν δυνάμις Θεοῦ ἐστι· γέγραπται γάρ, ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω· ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεύς; ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ Κόσμου τούτου; ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ Κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας· ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι· καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν· ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον. Ἰουδαίοις μὲν, σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ, μωρίαν· αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν· ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ, σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί, καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ, ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί· βλέπετε γὰρ τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα· οὐ πολλοὶ δυνατοί, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς· ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ Κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ· καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ Κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρά· καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ Κόσμου, καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεὸς, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ· ὅπως μὴ καυχήσηται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ· ἐξ αὐτοῦ δὲ ὑμεῖς ἐστὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις, ἵνα καθὼς γέγραπται· ὁ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω· Κἀγὼ δὲ ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἦλθον οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ· οὐ γὰρ ἔκρινά τι εἰδέναι ἐν ὑμῖν, εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον.

Ἀλληλούϊα ἦχος δ'.

Σῶσόν με ὁ Θεὸς, ὅτι εἰσῆλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου.

Στίχ. Ὠδυνήσθη ἐν τοῖς ἀνόμοις ἡ ψυχή μου, καὶ ταλαιπωρίᾳ.

Στίχ. Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τοῦ μὴ βλέπειν.

Εὐαγγέλιον τὸ Ματθαῖον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ συμβούλιον ἔλαβον. Τέλος. Ἀπήγαγε τὸ τάφος. Κἄτω ἀσωμάτους ἐκτενῆ. Ὑπομνήσω πάντες. Τὸ, καταξίωσον. Πληρώσομεν, καὶ τὰ λοιπά. Καὶ μετὰ τὴν ἐκτένειαν, ψάλλεται τὰ ἀπὸ στίχ. ταχὺ φθάσουσιν δ'. ἦχος β'. Ὅτι ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὅτι ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν ὁ Ἀριμαθείας καθελὼν, τὸν πρὸ ἁπάντων ζωὴν, σμύρνῃ, καὶ σινδόνι σε, Χριστὲ, ἐκήδωσε, καὶ τῷ πάθει ἠπείγετο, καρδίᾳ, καὶ χείλει σῶμα τὸ ἄκρατον σὺ ἀσπάζεσθαι· ὅμως συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόα σοι, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο. Ὅμοιον.

Ὅτι ἐκ τοῦ πάθους τοῦ καινοῦ ὑπὲρ τὸ κωτὸς καπνίσθης, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντὸς, ἅδης ὁ παγγέλαστος ἰδών σε ἔπτηξε· οἱ μοχλοὶ συνετρίβησαν, ἐθλάσθησαν πύλαι, μνήματα ἠνοίχθησαν, νεκροὶ ἀνίστανται· τότε ὁ Ἀδὰμ ἀχαείστως χαίρων ἀνεβόα σοι, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὸν. Ὅμοιον.

Ὅτι ἐκ τοῦ πάθους σαρκικῶς θέλων συνεκλείσθης ὁ φύσει, τῇ τῆς θεότητος, μέλων ἀφειδήσας θανάτου, καὶ ἀδήρητος, τὸ θανάτῳ ἀπέκλεισας παμφάγα, καὶ ᾅδου ἅπαντα ἐκένωσας, Χριστὲ, βασίλεια· τότε καὶ τὸ σάββατον τῦτο θείας ἐλογίας, καὶ δόξης, καὶ τῆς σῆς λαμπρότητος ἐπλήρωσας.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα. Ὅμοιον.

Ὅτι αἱ δυνάμεις σε, Χριστὲ, πλάνην ὑπ' ἀνόμων ἰώσεων συκοφαντούμενον, ἔφριξαν τὴν ἄφατον μακροθυμίαν σου, καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος χερσὶ σφετερισθέντα, εἰς σὲ τὸν ἀκήρατον πλάσαν ἐλόγχωσαν· ὅμως τῇ ἡμῶν σωτηρίᾳ χαίρουσι βίοων σοι, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Ἐν τῶν ἀναβαλλομένων τὸ φῶς, ἀσυρὲ ἡμῶν, καθελὼν Ἰωσὴφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σοῦ Νικοδήμῳ· καὶ θεωρήσας νεκρὸν γυμνὸν ἄταφον, ἀσυμπαθῶς θρῆνον ἀναλαβὼν, ἐδυσώπα λέγων· οἴμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος ζόφον ἐπεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυ-

σκυμαίνεσθε, ϗ διηρήκατε ταῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ τωῦ βλέπω σε ὅτι ἐκεῖθεν ὑπολυόμενε θάνατον· πῶς σε κηδέσω Θεέ μου; ἢ πῶς ἀνεδύσω ἐλήσω, ποίαις χερσὶ δὲ σκεπάσω τὸ τοῦ ἀκήρατόν σῶμα; ἢ ποῖα ἅσματα μέλλω τῇ σῇ ἐξόδῳ, οἰκτίρμον; μεγαλύνω τὰ πάθη σου· ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταφήν σε, σωῦ τῇ ἀναστάσει κραυγάζων, Κύριε, δόξα σοι.

Νῦν ἀπόλυσις· τοῦ ἡμέρας, ϗ τα λοιπά.

Τερπνὸν ἦχος β'.

Ὁ Εὐχρίμων Ἰωσὴφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἱλήσας, ϗ ἀρώμασιν ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Κ'πειτ ζωοποίησεν. Ταῖς μυροφόροις γυναιξὶ φῶς τὸ μνῆμα ἔδειξάς.

Σοφία, καὶ ἀπόλυσις. Τὰ δὲ ἀπόστιχα ψαλλόμενα ἐν τῷ κελλίῳ.

Τῷ ἁγίῳ, ϗ μεγάλῳ Σαββάτῳ ἐν τῷ ὄρθρῳ. Μετὰ τῶν ἑξάψαλμον. Θεὸς Κύριος εἰς ἦχον δ' στιχηρὸν· ἰδιόμελον· ἦχος β'.

Ὁ Εὐχρίμων Ἰωσὴφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἱλήσας, καὶ ἀρώμασιν ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀνέθετο.

Δόξα.

Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον ὁ ζωὴ ϗ ἀθάνατος, τότε τὸν ᾅδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος· ὅτε δὲ ϗ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῆς κατωχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· ζωοδότα Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Καὶ νῦν.

Ταῖς μυροφόραις γυναιξὶ φῶς τὸ μνῆμα ἔδειξας ὁ Ἄγγελος ἐβόα, τὰ μύρα τῶν θνητῶν ὑπάρχει ἀμοιρα. Χριστὸς δὲ διέφθορεν ἐδιήχθη ἀλλότριος.

Καὶ εἰσερχόμενα ψάλλειν τὸν ὁμοιον ἐν μέλει. Ὡς σώσας τὴν σὴν. ϗ τὰ ἐγκώμια. Ἐκφωνεῖ ὁ ψάλτης εἰς ἦχον πλ. δ'. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου· Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κύριε. Καὶ τὰ ἐγκώμια.

Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης, Χριστὲ, καὶ ἡ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σήν.

Μακάριοι οἱ ἐξεραδήντες τὰ μαρτύ.

Ἡ Ζωὴ πῶς θνήσκεις, πῶς ϗ τάφῳ οἰκεῖς; τὸ δυνατὸν τὸ βασίλειον λύεις δὲ, καὶ τὸ ᾅδου τοὺς νεκροὺς ἐξανίστεις.

Οὐ γὸ οἱ ἱερατεύομενοι τὴν ἀνομίαν.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, ϗ τιμοῦμεν τὴν ταφήν, ϗ τὰ πάθη σου· δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.

Σὺ ἐντολὴν, τὰς ἐντολάς σε τὸ φυλᾷ.

Ἐξῆλθε γῆς ὁ σὸς, ἐν σμικρῷ πατοικεῖς, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ, τάφῳ σήμερον, ἐκ μνημάτων τοὺς θανέντας ἀνιστᾶν.

Ὀφείλομεν κατεδιδωδιάσαι αἱ ὁδοί μου.

Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τῶν παντὸς, τί ζημιοῦμαι ἐγὼ ἐν τῇ ἀδῃ λιλίθωδας, ἡ τὸ χθόνος ἀπολύσει τῆς βροτῆς;

Τότε ἐ μὴ αἰσχυνθῶ, ἐν τῷ μὲ δῇ.

Ὁ Δεσπότης πάντων καθεσθαι νεκρὸς, καὶ ἐν μνήματι καινῷ κατεθάπτετο, ὁ κοιμώμενος τὰ μνημεῖα τῆς νεκρῶν.

Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ᾠδῇ μου καρ.

Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης, Χριστὲ, καὶ θανάτῳ σε τὸν θάνατον ὤλιασας, καὶ ἐπήγασας τῷ Κόσμῳ τὸν ζωοῦ.

Τὰ δικαιώματά σου φυλάξω· μὴ με.

Μετὰ τῶν κακούργων ὡς κακοῦργος, Χριστὲ, ἐλογίσθης, δικαίων ἡμᾶς ἄναρχος κακουργίας τῆς ἀρχαίας πίεσιν.

Ἐν τίνι κατορθώσει νιόπτερος τὴν ὁδόν.

Ὡραῖος κάλλει ᾅδῃ πάντας βροτοὺς, ὡς ἀνεδύσω νεκρὸς κατοικίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὠραίσας τῶ παντός.

Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξεζήτησά σε.

Ἅπας πῶς ὑπόσισε, Σώτερ, παρουσίαν σὴν, καὶ μὴ ὤφθην σωωλωθείη σκοτόμβος, ἀστραπῆς φωτὸς σε αὐγὴν ὀκτυφλωθείς;

Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυψα τὰ λόγιά σου.

Ἰησοῦ γλυκύ μοι, καὶ σωτήριον φάς, τάφῳ πῶς ὁ σοτειναῖ κατακέκρυψαι; ὦ ἀφάτε, καὶ ἀῤῥήτε ἀνοχῆς.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώ.

Πορεῖ καὶ φύσις τοτρεῖ, καὶ πάντος ἡ ἀσώματον, Χριστὲ, τὸ μυστήριον τῆς ἀφράστε, καὶ ἀῤῥήτε σε ταφῆς.

Ἐν τοῖς χείλεσί μου ἐξήγγειλα πάν.

Ὦ θαυμάτων ξένων, ὦ θεσγμάτων καρδίᾳ, ὁ πνοῆς μοι ῥοιζητὸς ἄπνως φέρεται, καὶ δόξῃμῶν χαρεῖ τῷ Ἰωσήφ.

Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου.

Καὶ ὡς τάφῳ ἕδυς, καὶ τῷ κόλπων, Χριστὲ, τῷ πατρῴων ἐθαμιάς ἀπεφοίτησας, τὸ τοῦ ξένου, καὶ ὡδοδόκον ὁμῶ.

Ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἐδιλεχήσω.

Ἀληθὴς καὶ θεῖος, καὶ τῆς γῆς Βασιλεῦς, οἱ καὶ τάφῳ σμικροτάτῳ συγκέκλεισαι, ἐπαγγελῶν πάσῃ κτίσει Ἰησοῦ.

Ἐν

Ἐν τοῖς δικαιώμασί σου μελέτησον, ἐκ.

Σοῦ τυθέντος τάφῳ, πλαστουργέτα Χριστέ, τὰ τῆ ἁγίᾳ ἐπαλλόξια σημεῖα, καὶ μυημεῖα λιθόρρυτα τῇ βοηθῷ.

Ἀντιτιθέμενος τῇ δίκῃ σου, ζῆσόν με.

Ὁ Υἱὸ γλῶ πατρῴων τῇ φρικὶ γενεσθεὶς σαρκικῶς, ὑπὸ τῆς γῆς νῦν σωίζεται, τοὺς νεκροὺς λυτρῶν τῆς ἅδῃ σωοποιῆς.

Ἀνακαλυψον τὰς ὀφθαλμούς μου.

Ἐκ φθορᾶς ἀνάβηθι ἡ ζωὴ μου Σωτὴρ, σῦ θανόντος, καὶ νεκροὺς ἀφθορίτους ἀναστήσαντος, καὶ σωθλάσαντος τὰ ἅδῃ τοὺς μοχλούς.

Παέρμος ὑμῶν ἐμὶ ἐν τῇ γῇ.

Ὡς φωτὸς λυχνία, νυὶ ἡ σαρξ τῦ Θεῦ ὑπὸ γλῶ ὡς ὑπὸ μόδιον κρύπτεται, καὶ δίδωκι τὸν ἐν ἅδῃ σκοτασμόν.

Ἐπτοήθησαν ἡ ψυχή μου τῇ ὀπτασίᾳ σου.

Οἱ ἐν σωῖ ἐχεσι φραπαὶ ἡ πλησὺς Ἰωσὴφ, καὶ Νικοδήμως, συσταλαι σε τὸν ἀχάρτον ἐν μυήματι σμικρῷ.

Ἐπατίμησας ὑπερυφάνους, ὑπικατέκρατοι.

Ἐκερσθεὶς βελόσι, καὶ τυθεὶς ὑπὸ γῆν, ζωοβριτε Ἰησοῦ μου, ἐζῶωσας νεκροθέντα ἐξαβάσι με πικρᾷ.

Περίλα ἀπ' ἐμῦ ὄνεσθ' καὶ ὀξυδένσιν.

Ἅλλυτο πᾶσα κλῖσις πάσῃ τῇ σοῖ, πάντα γὰρ σοι, λόγε, σωίπαγον, σωοηκία σε γινώσκουσα παντός.

Καὶ γὸ ἐκάδησαν ἄρχοντες, καὶ κατ' ἐμοῦ.

Ἡ ζωῆς τὴν πῆγαι ἐν κοιλίᾳ λαβὼν ἅδῃς ὁ παμφάγος, ὀξύμισεν οὐ αἰῶνος, ὡς κατάπιε, νεκρύς.

Καὶ γὸ τὰ μὴρτύρειά σε μελέτη με ὀξί.

Ἐν κυηῖ μνημείῳ κατατῖσις, Χριστὲ, καὶ τὴν φύσιν τῇ βοηθῷ ἀνηκόησας, ἀναστὰς θαυμαπὸς ἐκ τῆ νεκρῶν.

Ἐκολλήθη τῇ ἐδάφει ἡ ψυχή μου, ζῆσόν με.

Ἐπὶ τῆς καπῖδος, ἵνα σώσῃς Ἀδάμ· καὶ ἐν γῇ μὴ δυρηθῇς πέζῃ, δίασπα, μέχρις ἅδου κατελήλυθες ζωῆς.

Τὰς ὁδέας μου ὀξήγγειλα καὶ ἐπίκα.

Τγκλονείται φόβῳ πᾶσα, λόγε, ἡ γῆ, καὶ φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, πῶς μεγίσα γῆ κρυέντος σε φωτός.

Οἱ δὲν διηγήματόν σου σωίσοῦν με.

Ὡς βροτὸς μὴν θνήσκεις ἑκουσίως, Σωτὴρ, ὡς Θεὸς δὲ τὸς θνητὺς ὀξανίσησας ἐκ μνημάτων, καὶ βυθὸ ἀμβρτιῶν.

Ἐνύσχεσε ἡ ψυχή μου ἀπὸ ἀκηδίας.

Ἀκμυρόῤῥυτος θρήνος ὅλη σὴ ἡ ἀγνὴ μῆτρικῆς, ὦ Ἰησοῦ, ὀλιῤῥαίνεται, ἀνηβόα, πῶς κηδεύσω σε, Τἱέ;

Οἱ δὲν ἀδικίας ἀπόσησον ἀπ' ἐμᾶ, καὶ τὸν νόμ.

Ὡς ἅπερ σῖτε κύκλῳ ὑποδὺς πόλεως γῆς, ἢ πολύχειρ ἀποδίδυκας ἄσυλον, ἀγαπήσας τὸς βροτὺς τὸς σῷ Ἀδάμ.

Οἱ δὲν ἀληθείας ἠρετισάμην, κὴ τὰ κρίματά σου.

Υἱὸ γῆς ἐκρίβης, ἅπαρ ἥλιος νυῖ, καὶ νυκτὶ τῇ τῦ θανάτου κακάλυψαι· ἀλλ' ἀνάτειλον φαεδότερον Σωτὴρ.

Ἐκολλήθη τῷ μνημείῳ σου ἡ ψυχή μου.

Ὡς ἥλιος δίσκον ἡ Σελήνη, Σωτὴρ, ἀποκρύπτει, ᾧ σὺ τάφῳ νυῖ ἐκρυφθεὶς σκιλιτῶσα τῦ θανάτου σαρκικῶς.

Οἱ δὲν ἐστολαὶν σου ἐδραμον, ὅταν.

Ζωὴ θανάτῳ γδυσαμένη Χριστὸς, ἐκ θανάτου τὸς βροτὺς ἀλλάξαπερσε, ᾧ τοῖς πᾶσι νυῖ δωρέαται τὴν ζωήν.

Νομοθετήσου μὲ Κύριε τὴν ὁδὸν τῆ δικαιωμάτ.

Ἐκερσθέντα πάλαι τὸν Ἀδὰμ φθορεῦς, ἐπαναγαγὼν ἐκ ζωὴν τῇ νεκρότητα σε, υἱῷ, Σωτὴρ, ἐν σαρκὶ φανεὶς Ἀδάμ.

Σωθήτισόν μὲ, κὴ ὀξιρωδήσω τὸν νόμον σου.

Νοεροὶ σε ταξεις ἠδωρήσαντο νεκρὸν καθαρᾶσαι δ' ἡμᾶς, ὀξεπλύνοντος, καλυπτόμενος ἐκ πίερυξι, Σωτὴρ.

Οἱ δηγησόν με ἐν τῇ ὁξίβῳ τῆ ἐντολῶν σου.

Ἀδηλῶν σε, λόγε, ἀπὸ ζύλυ νικεῖν, ἐν μνημείῳ Ἰωσὴφ νυῖ κατέθεσ· ἀλλ' ἀνάστα σώζων πάντας ὡς Θεός.

Κλῖνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μὴρτύριά σου.

Τῶν Ἀγγέλων, Σῶτερ, χαμενὴ πεφυκώς, νυῖ καὶ λύπης τύτοις γέγονας αὐτῶν, καθορώμενος σαρκὶ ἀπίως νεκρός.

Ἀπόστρεψον τὰς ὀφθαλμούς μου τῦ.

Ὑψωθεὶς ἐν ξύλῳ, καὶ τὰς ζώσας βροτὺς σωωθείς· ὑπὸ τὴν γῆν δὲ ἠνύμβωσ τὰς κεμήρεις σ' ὑπ' ἀυτὴν ὀξαναίας.

Στῶσον τῷ δάλῳ σου τὸ λογίον σου.

Ὅπερ λίων, Σῶτερ, ἀγυπνήσας σαρκὶ, ὡς τὶς σεύμβω ὁ νεκρὸς ὀξανίσασαι, ἀποδύμβω τὸ ὕπερος τῆς σαρκός.

Περίλα ἀπ' ἐμῦ ὄνεσθος, ἐκ ὀξυδένσιν.

Ἢν πλοῦσιν εὑύης ὁ πλοῦσιν ἐλεηθὸς τὸν Ἀδὰμ, ὀξ ἧς τὴν Εὔαν δίκλασας, καὶ ἐξίβλυσας κρυνὸς καθαρτικῆς.

Ἐδὲ ἐπεθύμησα τὰς ἑτοιμὰς σου.

Ἐν κυηῖ μὴν πάλαι ζήσαι ὁ ἀμὸς, σὺ δ' ὑπαδρίως τυδεὶς, ἀνεζίκασκε, πᾶσιν κῖσιν ἀπικζόμενος, Σωτήρ.

Καὶ ἦλθόν ἐπ' ἐμὲ τὸ ἔλεός σου Κύριε, τὸ σωτήριόν σου.

Τίς ὀξαίπει ζόφου φρικτὸν ὄπτος καυτόν; ὁ διαπόζων γὸ τῆς κτίσεως σήμερον πάσης δίκητα, ᾧ θησεῖ δ' ἡμᾶς.

Καὶ ἀπεκειδήσομαι τοῖς ἐνεοῖ.

Ὁ Ζωὴς παμίας πᾶς δεᾶται νικεῦς ; ἐκπλήπτρυοι οἱ Ἀγγελοι ἐκεζον · πᾶς δ' ἐν μήμαση συγκλείεται Θεός ;

Καὶ μὴ ἀφείλης ἐκ τῦ ῥήματός μυ λόγον.

Λογχηύκτυ, Σῶτερ, ἐκ πλευρᾶς σε ζωλῶ, τῇ ζωῇ τῇ ἐκ ζωῆς ἐξιόσης με, ὃπερ ζῶσης, & ζωόσης με σωὶ αὐτῇ.

Καὶ φυλάξω τὸ νόμον σε ἀβραπτες.

Ἀπλωθεὶς ἐν ξύλῳ σωυπάγω βροτὸς, τῶν πλευρῶν σε δὲ νυγεὶς τῶν ζωηρύτον, πᾶσιν ἄφιεν πηγάζες Ἰησῦ.

Καὶ ἐπεραύρμω ἐκ πλατυσμοῦ ὕπ.

Ὁ Εὐρήμων, Σῶτερ, ῥημαπίζει φευδῆς, καὶ μηδὲν ὡς νεκρὸν ὠρημόνως σε, & ἐμβαῖται σε τὸ ῥῆμα τὸ φρικτόν.

Καὶ ἐλάλυσ ἐκ τῖς μῦρυσίας συ.

Ὑπὸ γῆν βυλήσει καπλῦσι ὡς ὑπνῖς, ἐπαναγκες ἀπὸ γῆς φοβς ἐφίστια τὺς ὁκάδυν πεπῶκότας, Ἰησῦ.

Καὶ ἐμελέτων ἐκ ταῖς ἐντολαῖς σε, ἃς ἠγάπησα.

Κ Ἀγ νεκρὸς ὠφθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεὸς, ἐπαναγκες ἀπὸ γῆς φοβς ἐφίστια τὺς ὁκάδυν πεπῶκότας Ἰησῦ.

Καὶ ἦρε τὰς χεῖράς με φῶς τὰς ἐντολάς σου.

Κ Ἀγ νεκρὸς ὠφθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεὸς, νεκροθέντας τὺς βροτὺς ἀνεζώωσας, τὸν ἐμὸν ἀναντικησας νικητήν.

Καὶ ἠδολόφην ἐν τῖς δικαιώμασί συ.

Ὦ Χαοῆς ὁκάνης, ὁ πολλῆς ἡδονῆς, ἤατερ τὺς ἐν ᾅδῃ πλῆσκας, ἐν πυθμέσι φάς ἀσράλας ζοφερᾶς.

Μηὴδπη τῷ λόγων σε τῷ ἀλήθ συ.

Ροσκυιεῖ τὸ πάδες, ἀνυμεῖ δ' ταφὼ, μεγαλυίω σε τὸ κράτ Θ., φιλάνθρωπε, δι' ὧν λέλυμας παῶν ὀθεοπροπῶν.

Αὐτὴ μὲ παρεκάλεσε ἐκ τῆ.

Κ Ατὰ σῦ ῥομφαία ἐξαλβῦτο, Χεισὲ, καὶ ῥομφαία ἰσχυρὸ μὴ ἀμβλωύεται, & ῥομφαία δὲ φοπῦται τῖς Ἐδέμ.

Τ' πηρὸ βοροι παρλυώμων ὕας σφύδρα.

Ἀ' μπὰς τὸν ἄρνα βλέπουσα ἐκ σφαγῆ, ᾗς αἰκίσι βαλλομένη ἠλάλαζε, συγκινῦσα καὶ τὸ πρίμνιον βοαν.

Ἐμπιέζω τῇ κεμένων σε ἀπ' ἀλάτος.

Α Ἀγ ἐκθαπῆ τάφῳ, κὰν εἰς ᾅδε μολῆς, ἀλλὰ καὶ τὺς ταφυς σκίνωσας, καὶ τὸν ᾅδην ἀπεγύμνωσας, Χεισέ.

Ἀθυμία κατῆρέ με ἀπὸ ἀμβροτῶν.

Ε Κυσίως, Σῶτερ, καπελθὼν ὑπὸ γῆῶ, νεκροθέντας τὺς βροτὺς ἀνεζώωσας, καὶ ἀνήγαγες ἐν δόξῃ παῤῥησίᾳ.

Ψαλπὰ ἤσάν μοι τὰ δικαιώματά συ.

Η Ἡ ζοὴ Θ. ὁ εἰς ἐν σαρκὶ δι' ἡμᾶς ἐπιπεδίσιον ὑπόμενος θάνατον · φεῦτε ἤλυθ., & ζῆμα δὲ ἡ γῆ.

Ε' μπέδωμι τῷ νυκτὶ τῦ ὀνόματός σε Κύριε.

Ω Σ ὀκ κρίμης πικρᾶς, τῆς Ἐδὲμ φυλῆς οἱ ἀπόγονοι ἐν γλυκῳ κατέδυπτο τὸν ζοφίαν μανσόσιλω Ἰησῶν.

Αὐτὴ ἐβρύνθη μοι, ὅπ τὰ δικαιώματα.

Ο Κεπὶς, ὡς κεπὶς, θεὸ Πλάστ κεπὶ & περίεμαι, & θάνατον ἀδικον κατικείδη ἐξὸ ξύλυ εωμενῶ.

Μιεῖς με εἰ Κύριε, εἶπα τῇ φυλάξασθαι.

Λ Λαζων Ἰσραὴλ, μιαιφόνε λαὲ, τί πεδῶν τὸν βασιβᾶν ἠλόθησας, τὸν Σωτῆρα φιλάδικας Σπυρῶ;

Ε' δήθλω τῇ φοβοῦσί σε ἐν ὕλῃ.

Ο Χειεῖ σε πάσας τὰς Ἀδὰμ ἐκ τῆς γῆς, δι' αὐτὸν τὴ φύσει γόγρας ἀνθρωπ., ἡ ἐσαύρωσυ βυλήματι πρ' σῷ.

Διελογισάμην τὰς ὁδές συ, καὶ ἐπίστρεψα.

Υ Πακύσας, λόγε, πρὶ ἐξ Πατρὶ, μέχρις ἅδυ τῦ ἀειτῦ καταβίβηκας, καὶ ἀνέσησας τὸ γῶ. τῦ βροτῦ.

Η' πμάθλω, καὶ ὐκ ἐπαισχύλω τῦ.

Γ μοι φὼς τῦ Κόσμυ, οἵμοι φὼς τὸ ἐμόν, Ἰησῦ μυ πεθανόπατε · ἐκφυζε ἢ Παράδεσ. Θ. φλογοφόβα τοῖχος.

Σχοινία ἁμάρτωλῶν φέλπλακησάν μοι.

Φ Θονυσρὰ φονυσρὰ, καὶ ἀλάσρ λαὲ, κἀν συνδύας, καὶ αὐτὸ τὸ σεδάσιον αἰχμωλῶτα ἀναστήσ. τῦ Χεισῦ.

Μεσονύκτιον ἐξεγιέρμλω, τῦ ὀξομ.

Δ Εὖρε δὴ, μιαιφόνοτὰ μαθτά, καὶ τὸν ζόσον τῆς κακίας σε ἀβρύν μοι. δ' ἰὸν γέγονας φερδόπης τῦ Χεισῦ.

Μίσησες ἰγὼ ἐμι πάντων τῦ φο.

Ω Σ φιλάνθρωπός τις ὑποκεῖη μωρὲ, καὶ τυφλὶ πανοπλοφόρτατι ἄσπονδε, ὁ τὸ μῦον πεφρακμὸς δῖξ τιμῆς.

Τὸ ἐλέως σε Κύριε πλήρης ἐ γῆ, τὰ δι.

Ο Τ' ερανίν μύρις πόσιν ἔχεις πρὶν ; τὸ τιμίν τί ἐδίξω ἀνταῖρον ; λύσεαν δ' ρες, κατευρόντατ, σταῦρ.

Χρηζύπτα ἐποίησας μ' τῦ ᾅδλυ σε Κύριε, μ' τόν.

Ε Γ' φιλόπωρος εἶ, καὶ τὸ μῦον λυπῆ, κανεμόνον εἰς ψυχῆς ἰλαιπλεον, πᾶς χρυσῷ ἀπεμπολεῖς τὸν φωτωγῆ;

Χρηζύπτα καὶ παιδίαν, καὶ γνῶσιν δίδαξόν με.

Ω Θεὲ, καὶ λόγε, ὡ χαρὰ ἡ ἐμὴ · πᾶς ἐσύγκω σε τὸν ταῦλ τῶν τελώνων ; γνῶ ἀπαρτῶμαι τὰ ἀπλάγχνα μυθικῶς.

Περ

Περὶ τῶ μὴ ταπεινωθῆναι, ἐγώ.

Τίς μοι δώσει ὕδωρ, καὶ δακρύων πηγάς; ἡ θεόνυμφε Παρθένε, ἐκραύγαζεν, ἵνα κλαύσω τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν.

Χρηστὸς εἶ σὺ Κύριε, καὶ ἐν τῇ χρηστότητί σου.

Ὦ Βυθοὶ καὶ πάπαι, καὶ ἀνθρώπων κλῆθρα κλαύσατε, καὶ πάντα θρηνήσατε σὺν ἐμοὶ, τῇ τῶ Θεῶ ὑμνῳδῷ μητρί.

Ἐπληθύνθη ἐπ' ἐμὲ ἀθλία ὑπερφάνων.

Πότε ἴδω, Σῶτερ, σὲ τὸ ἄχρονον φῶς, τὸν χαρὸν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἡ Παρθένος ἀνεβόα γοερῶς.

Ἐτυρώθη ὡς χάλκα ἡ καρδία αὐτῆς, ἐγὼ δέ.

Κἂν ὡς πῦρ, Σῶτερ, ἡ ἀκέστομος σὺ καταδίκῃ τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' ἐπάγασας ζῶν τὸ ῥῆθεν, ὡς πηγὴ ὢν τῆς ζωῆς.

Ἀγαθόν μοι ὅτι ἐταπείνωσάς με.

Ὡς ὁπὸ κρίνος μαῦρος, τὸν ἁπλοῦν ποταμὸν τῆ πλύσει σου φορεσάμενοι, τὸν ἀθάνατον καρπώμεθα ζωήν.

Ἀγαθός μοι ὁ νόμος τῶ τόματός σου ὑπὲρ χιλιάδας χρυσίου, καὶ ἀργυρίου.

Θ Ἔλων ὤφθης, Λόγε, ἐν τῇ τάφῳ νεκρὸς, ἀλλὰ ζῇς, καὶ τοὺς βροτοὺς, ὡς φιλάνθρωπος, ἀνάστασον σε, Σωτὴρ μου, ἐγερθείς.

Δόξα.

Ἀνυμνῶμεν, Λόγε, σὲ τὸν πάντων Θεὸν, σὺν Πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ σου Πνεύματι, ἐν δοξάζομεν τὴ θείᾳ σου ταφῇ.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε ἁγνὴ, καὶ τιμῶμεν τὴ ταφῇ τὴν ἡμέραν τῆ ἐκ σε, ἐν Θεὸν ἡμῶν τεκοῦσαν.

Καὶ πάλιν τὸ ἀπόστιχον· ἄπαξ, Σωσαπτὴ μικρά. Καὶ ἐκφάνθης ὡς τὸν ἀφθαρσίαν σάρκα. Ὅτι ἠλόγησαί σε τὸ ὄνομα, καὶ διόδαξαί σε ἡ βασιλεία τῆς Παρθένος, ἐν τῆ Τριάδι, ἐν τῆ ἁγίᾳ Πνεύματι. Καὶ θυμιάσας, ἄρχεται τῆς δευτέρας στάσεως.

Στάσις δευτέρα. Ἄρχεται ὁ ἀριστερὸς χορὸς ῥύθμως τὸ τροπαρίον.

Ἄξιον ὄντι, μεγαλύνων σε τὸν ζωοδότην, ἐν τῷ σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ σωτηρίαν τὸ κράτος τῶ ἐχθρῶ.

Αἱ χάριτές σου ἐπληθύνθησάν με, καὶ ἔπλε.

Ἄξιον ὄντι. μεγαλύνων σε τὸν πάντων κτίσαντα, τῆς σῆς γὰ παθήμασιν ἐχόμενον τὴν ἀπάθειαν, ἐνδύντης τῆς φθορᾶς.

Οἱ φοβούμενοί σε ὄψονται.

Ἔφριξεν ἡ γῆ, ἐν ὁ ἥλιος, Σῶτερ, ἐκρύβη, σὲ τὸν ἀνατείλαντα φέγγος, Χριστὲ, δικαίως ἐν τάφῳ σωματικῶς.

Ἔγνων Κύριε, ὅτι δικαιοσύνη τὰ κρίματά σου.

Ὑπνωσας, Χριστὲ, τὸν φυσίζωον ὕπνον ἐν τάφῳ, καὶ βαρέως ὕπνου ἐξήγειρας τῆ τῆς ἁμαρτίας τὸ τῷ ἀνθρώπων γένος.

Γεγηθότω δὲ τὸ ἔλεός σου, τὰ σῶζά.

Ὅτι γυναικῶν χορεὶς πόνων ἔπαυσε, τέκνον, πόνος δὲ νῦν φέρει παθεῖν τῷ σῷ ἀφορήτως· ἔλεγεν ἡ σεμνή.

Ἐλθέτωσάν μοι οἱ οἰκτιρμοί σου.

Ἄνω σε, Σωτὴρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ σεμνύνται, κάτω δὲ νεκρὸν ἁπλωμένον γῆ, φείδεσθαι ἐφοῦντα τὰ σπλάγχνα.

Λιχνωθήτωσαν ὑπερήφανοι, ὅτι ἀδίκως.

Ἡγοῦται ταῦ καταπίτασμα τῇ σῇ ταφῇσι, κρύπτουσι φωτῆρες, Λόγε, τὸ φῶς, σὺ κρυβέντα ἥλιε ὑπὸ γῆν.

Ἐπίστρεψατέτάν μοι οἱ φοβούμενοί σε.

Γῆς ὁ καθεζόμενος μόνῳ νεύματι πήξας τὸν γύρον, ἅπνους ὡς βροτὸς καθυπέδυ γῆν· φείζων τῷ θεάματι ἅπαντα.

Γεγηθότω ἡ καρδία μου ἀμώμως ἐν σοῖς.

Ἅδυς ὑπὸ γῆν ὁ τὸν ἄνθρωπον χείρας σου πλάσας, ἵνα ἐξαναστήσῃς τῇ πλύσει τῷ βροτῷ τὰ εἴφη παθυνεσάτῳ κράτα.

Ἐκλείπει εἰς τὸ σωτήριόν σε ἡ ψυχή μου.

Ῥᾴον ἱερὸν δόντι ἀσωμάτῳ Χριστῷ θανόντι, ὡς αἱ μυροφόροι γυναῖκες ὥριν, ἵνα καὶ τὸ χαῖρε ἀκουσόμεθα σοῦ ἀῤῥαῖς.

Ἐξέλιπον οἱ ὀφθαλμοί μου εἰς.

Μέγεν ἀληθῶς σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις, Λόγε· ὅθεν σοι καὶ μύρα θεσσάφιεν, ὡς νεκρῷ τῷ ζάντι, γυναῖκες μυροφόροι.

Ὅτι ἐχθρώθω ὡς ἀσὶς ἐν πάχει.

Ἄδικα μάτην ταφεὶς τὰ βασίλεια, Χριστὲ, σωτείθεις, θάνατον θανάτῳ δὲ θανατῶν, καὶ φθορᾶς λυτῶσαι τὰς γηθυείς.

Πόσαι αἱσὶν αἱ ἡμέραι τῆ δύλη σου;

Εἴθεα τῆς ζωῆς ἡ θεοχάνσα Θεῦ σοφία, τάφον ὑπεισδῦσα, ζωοποιῆ τὰς ἐν τῖς ἀδύτοις ᾅδου μυχοῖς.

Διηνήσαντό μοι θῴδιμοι ἀδολεχίας, ἀλλ' ἐχ.

Ἵνα τῷ βροτῷ καινουργήσῃ συμφυβεῖσαν φύσιν, πλάσμα θανάτῳ θέλων σαρκί. Μῆτερ, σοῦ μὴ κόπῳ τοῖς ὀδυρμοῖς.

Πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου ἀλη.

Ἅδυς ὑπὸ γῆν, ὁ φωσφόρος τῆς δικαιοσύνης, ἐ νεκρὸς ὡσπερ ἐξ ὕπνου ἐξήγειρας, ἐκδιώξας ἅπαν τὸ ἐν τῇ ᾅδῃ σκότος.

Παρὰ βραχὺ συντέλεσόν με.

Κύκλῳ δίφυιος ὁ φυσίζοος ἐν γῆς λαγόσι
κατέρχεται σωὺ δίκτυον σήμερον, ἀλλ' ἀναβλήσησας, κόσμον χαροποίησε.

Κατὰ τὸ ἔλεός σου ζῆσόν μοι καὶ.

Ἔπηξεν Ἀδὰμ, Θεοῦ βαίνοντος ἐν φάραγξι, χαίρει δὲ ἅγιος ἅδλιω φοινίσσοντος, πεπλωκὸς τὸ σφάλμα καὶ νεῶ ἐγκεκεραμένος.

Εἰς τὸν αἰῶνα Χριστὲ ὁ λόγος σου.

Σπάνδει σοι χοὰς ἡ τεκοῦσά σε, Χριστὲ, δακρύων, σαρκικῶς καταπνεύσῃ ἐν μήκματι, ἐκβοῶσα, τέκνον ἀνάστα, ὡς σεσίφης.

Ἐθεμελίωσας τὴν γῆν καὶ διαμένει.

Τάφῳ Γωσὴφ ἐνεβάλες σε τῷ καινῷ συγκρύπτων, ὕμνος ἐξοδίας θεοφρεπῆς μέλπει σοι συμμίκτοις θρήνοις, Σωτῆρ.

Τῇ δεκάτῃ σου δεμβρὶ ἡμέρᾳ ὅτι.

Ἥλοις σε γυμνῷ πεπαρμένον ἡ σὴ μήτηρ, Λόγε, βλέψασα, ὠδῖς ἥλοις λύπης πικρῶς βιβλῆται καὶ βέλεσι τὴν ψυχήν.

Εἰ μὴ ὅτι ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστί.

Σὲ τὸν τῶν πάντων γλυκασμὸν ἡ μήτης κατθρῆσα πόμα πικραζόμενον τὸ πικρὸν, δάκρυσι τὰς ὄψεις βρέχει πικρῶς.

Εἰς τὸν αἰῶνα ἐὰν μὴ ὁδηγήσῃ τὸν.

Ἐξωμαι δεινὰς, ἃ ἀπαρέσκομαι τὰ ἀπλάγχνα, Λόγε, βλέπουσα τὴν ἄδικόν σου σφαγήν· ἴλιγγε ἡ πάναγνος ἐν κλαυθμῷ.

Σὸς εἰμι ἐγὼ, σῶσόν με.

Ὄμμα τὸ γλυκύ, καὶ τὰ χείλη σου πῶς μύσω, Λόγε; πῶς νεκρωθέντας δὲ καθόσω σε; φείσῃ· ἀνεβόα ὁ Γωσήφ.

Ἐμὲ ὑπέμεναν ἁμάρτυλοι τῷ ἀπολέσαι με.

Ὑμνος Γωσὴφ καὶ Νικοδήμου ὑπαφίης, ᾄδουσι Χριστῷ νεκρωθέντι νεῶ· ᾄδει δὲ σὺν τύποις καὶ Σιεμφίμ.

Πάσης σωτηρίας εὗρον πόρος.

Δύνης ὑπὸ γῆν Σωτὴρ ἥλιε δικαιοσύνης, ὅθεν ἡ τεκοῦσα Σελωάμ σε, τοὺς λύπους ἐκλείπει, σῆς θέας τερπνότης.

Ὡς ἠγάπησα τὸν νόμον σου Κύριε ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἔφερεν ὀρθὸν, Σωτὴρ, ᾅδης σε τὸν ζωοδότην, πλοῦτον τὸν ἐκείνου σκυλεύοντα, καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανιστῶντα.

Τῶν τὰς ἐχθρούς μου ἰσόφυσάς με.

Λιος φαιδρὸν ἀπαστράπτει μὴ νύκτα, Λόγε· καὶ σὺ δ' ἀναστὰς ἐξαστράπτεις μὴ θάνατον φαιδρὸς, ὡς ἐκ παστοῦ.

Τῶν πάντας τοὺς διδάσποντάς με.

Γῆ σε, πλαστουργὲ, τὸν πάλαι ἀδιχαμένη, ᾔδειν συχνάδουσα, Σωτὴρ, πυαύστειαι, ἀφυπνώσασα νεκροὺς τῇ παγμῷ.

Τῶν φρισβυτέρους συνῆκα ὅτι τὰς.

Γέρις σε, Χριστὲ, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ εὐχήμων νεῶ καινοφρεπῶς ἐνεκάλαπτε, φέιξον, ἀνεβόων, πᾶσα ἡ γῆ.

Ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα τοὺς πόδας μου.

Ἔδυς φωτυργὸν, καὶ σωλήν σοι τὸ φᾶς Ἡλίου. Ζόμῳ δὲ ἡ κτίσις σωίχαλαι, πάντων σε κηρύξασα ποιητὴν.

Ἀπὸ τῶν κειμάτων σου ὐκ ἐξέκλινα.

Γόος λοξότυπος τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει λίθον· ἄνθρωπος θνητὸς δ' ὡς θνητὸν θεὸν κρύπτει νεῶ τῷ τάφῳ, φείξον ἡ γῆ.

Ὡς γλυκέα τῇ λαρυγγί μη τὰ λόγιά σου.

Ἴδε μαθητὰ, ὃν ἠγάπησας, καὶ σὴν μητέρα, τέκνον, καὶ φθογγὰ δὸς γλυκύτατον, ἔκραξε δακρύουσα ἡ ἀχή.

Ἀπὸ τῆς ἐντολῆς σου συνῆκα δι' τοῦτο ἐμίσησα.

Τ' ὡς ὢν ζωῆς χορηγὸς, Λόγε, τοὺς Γωσαίους, ἐν σταυρῷ τεθεὶς, ὐκ ἐσίκτειρας, ἀλλ' ἀνέστησας καὶ τούτων τοὺς νεκρούς.

Λύχνος τοῖς ποσί μου ὁ νόμος σου, καὶ.

Κλλος, Λόγε, φρὶν, ὑδὶ εἶδος ἐν τῷ πάχνην ἔχεις, ἀλλ' ἐξαναστὰς ὑπερέλαμψας, καλλωπίσας τοὺς βροτοὺς θείαις αὐγαῖς.

Ὤμοσα, καὶ ἔστησα.

Ἔδυς τῇ σαρκὶ ὁ ἀνίκητος ὡς γλῶ φωσφόρος, καὶ μὴ φέρον βλέπειν ὁ Ἥλιος, ἰσκοτίσθη μεσημβρίας ἐν ἀκμῇ.

Ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, Κύριε ζῆσόν με.

Ἥλιος ὁμοῦ, ᾗ σελήνη σκοπεύοντες, Σωτὴρ, δύλως δ' ἀνοήτως εἰκόνιζον, οἱ μελαίνας ἀμφιέννυνται στολὰς.

Τὰ ἰκούσια τῷ σώματός μου ἐδόκησον.

Ἔδε σε Θεὸν ἑκατόνταρχος, κἂν ἐνεκρώθης· πῶς σὶ οὖν, Θεέ μου, ψαύσω χερσὶ, φρίττω· ἀνεβόα ὁ Γωσήφ.

Ἡ ψυχή μου ἐν ταῖς χερσί σου ἐνεπαστός.

Ὕπνωσε Ἀδὰμ, ἀλλὰ θάνατον πλάνης ἐξάγει· σὺ δὲ νεῶ ὑπτάσας, λόγε Θεοῦ, βρύεις ἐκ πλάνης σου Κόσμῳ ζωήν.

Ἐθεσθε ἀμάρτυλοι παγίδα μοι.

Ὕπνωσας μικρὸν, καὶ ἐζόωσας τοὺς πάντας, καὶ ἐξαναστὰς ἐξανίστησας τοὺς ὑπνοῦντας ἐξ αἰῶνος, ἀγαθέ.

Ἐκληρονόμησα τὰ μαρτύριά σου.

Ῥθης ἀπὸ γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς σωτηρίας τὸν οἶνον, ζωηρύτη ἀμπελε, ὃν ἐξάζω τὸ πάθος, καὶ τὸν Σταυρόν.

Ἔκλινα τὴν καρδίαν μου τοῦ ποιῆσαι τὰ δίκαια.

Πῶς οἱ νοεροὶ ἐχειροτόνησάν σε, Σωτὴρ, ὁρῶντες γυμνὸν, ἡμαγμένον, κατάκεντον, φέρειν τὸ κύμα τῷ σταυρῷ;

Πα-

Παρανόμως ἐμίσησε, τὸν δὲ νόμον σου.

Ἀ Ραβίαν, σπηλιώτην γῆς Ἑβραίων, ὕπνος τὸν ἀνήγειρεν τῶ ναῶ, ὀρτὶ κατέκλεινας τὸν Χειρόν;

Βοήθός μου, καὶ ἀντιλήπτωρ μου εἶ σύ.

Χαῖνα ἐμπαιγμὸν τὸν κοσμήτορα πάντων ἐνδύνας, ὃς τὸν ἱερινὸν κατεστόρεσε, καὶ ἕν γλῶ ἐκόσμησε θαυμαστῶς.

Ἐκκλίναται ἀπ' ἐμοῦ πονηρευόμενοι.

Ὥσπερ πλημὴν τυφομβῶν τῶν πλουσίων σου, Λόγε, σὺς Ἀσσυρίας παῖδας ἐζώωσας, ὀλισθήσας ζωστικὸς αὐτῆς κρηνῆς.

Ἀνταπόδος μοι κατὰ τὸν λόγιόν σου.

Ἅλιον τὸ φῶς, Ὑησοῦ τὸς ἀληθοφύλλους κόσπους, ὕσπερ, αὐτὸς δὲ ἀνέκρυψας, καβαβάλλων τὸν τῦ σκότους ἀέρωρον.

Βοηθησόν μοι καὶ σωθήσομαι.

Ὀλύμπων παῖρικῶν ἀνεκφοίτητος μονὰς, οἰκτίρμον, καὶ θεργὸς γῆς ἐδέκησας, καὶ εἰς ἕδλω καζαβάθμας Χειρὸ.

Ἐξεδίνωσας πάσας τὰς ἀσωσαπώντας.

Ῥύη ταυρηθεὶς ὁ ἐν ὕδατι τῶ γλῶ κριμάσας, καὶ ὡς ἄπνως ἐν αὐτῆ νιῶ φερσκλίνεται, ὃ μὴ φέρουσα, ἐσώιετο δνιῶς.

Παραβαίνοντας ἐλογισάμην πάντας.

Ὀ μοι ὦ νὲ ᾽ ἡ ἀπόφασή μου ἐφθιώει λόγον. ὃν ὡς Βασιλέα γὸ ἤλπιζον, κατάκειῖον βλέπω νιῶ ἐν Σταυρῶ.

Καθήλωσον ἐκ τῦ φόβυ σου τὰς σάρκας μου.

Τοῦτα Γαβριὴλ μοι ἀπήγγειλε, ὅτι κατέβη᾽ ἐς τῶ Βασιλέως αἰώνιον, ἵφη, τῦ ὑῖῦ μου τῦ Ὑησοῦ.

Ἐποίησα κρίμα, καὶ δικαιοσύνην μὴ ἀφῆσῆς με.

Φεῦ τῦ Συμεὼν σκηπτέλιγος ἡ φερφηρεία, ἡ γὸ σὴ ῥομφαία διέβραμε τὴν ἐμὴν καρδίαν, Ἐμμανουήλ.

Ἐκλῆρωσε τὸν δῆλόν σου εἰς ἀγαθὸν, μὴ συκ.

Κᾶν τὴς ἐκ νεκρῶν ὑπαρχιώτητα οὐ Ἰωσαΐου, ὡς ὁ Ζωοδότης ἀνέστησεν, ὃν αὐτοὶ ἐκτείναντο φθονερῶς.

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξέλιπον εἰς τὸ σωτηρίόν σου..

Ἔφυξεν, ἰδὼν τὸ ἀπεκτὸν φῶς σου, Χειρέ μου, μυήματι κρυπτόμενον ἄφατον τε, καὶ ἐπόπτασεν ὁ Ἥλιος τὸ φῶς.

Ποίησον κρῖ τὸ δίκαι σου κῆ τὸ.

Ἔκλαυσ πικρῶς ὁ πανάμωμος μήτης σου, Λόγε, ὅτε ἐν τῦ τάφῳ ἐσέρκα σὲ τὸν ἀφθαρτον, ὡς ἄναρχον Θεόν.

Διῶξόν σε ἀφ' ἡμῶν ὀχωτόν με καὶ.

Νέκρωσον τὴν σὴν ἡ πανάφθορον, Χειρὲ, σῶ μήτηρ βλάπτουσ, πικρῶς σοι ἐφθέγγατο, μὴ βερδιωΐης ἡ ζωὴ ἐν ζοῖς νικερεῖς.

Καιρὸς τῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ, διεσκέδασαν.

Ἄρης ὁ θεὸς σωσιβιμαχῶν, ὕτι σε θέλ, Ἡ λιε τῆς δίκης ἀδύνατο, καὶ ἐδίδυ τὸς δεσμίους ἐν ἀπωδῆ.

Διὰ τῦτο ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου ὑπὲρ.

Μέγα, καὶ φρικτὸν θάμα νιῶ καδνεῖται, ὁ ζωῆς γὸ θέλων θῶμπος θάνατον ὑπόσῃ, ζωώσῃ θέλων πάντας.

Διὰ τῦτο περὶ πάσας τὰς ἐντολάς σου..

Νίζῃ τὴν πλοῦσιν, καὶ ἅλωσιν, Δέσποτα, χεῖρας, πλυνὴν ἐκ πλοῦσῆς σὺ ἰώμβυθον, ἐ τὴν ἀκεφσίαν χειρὸν τῦ φερπαύφορον.

Θαυμαστὰ τὰ μαρτύρια.

Ρὴν τὸν τῆς Ὑαχὴλ υἱὸν ἐκλαυσεν ἅπας κατ' οἶκον, ἐ τὸν τῆς Παρθένε ἐκόλαζε μαθητῦ χαρὰν σὼ τῇ μητρί.

Ἡ δήλωσις γῦ λόγων σε φωτεῖ.

Ῥάσπερμα χειρῶν Χειρὲ δίδωκαν ἐν σταυρόν, τῷ χαιρὶ γῦ ἀνθερφσον πλάσαντα, ἐ τὰς μύλας θλάσαντα τῦ θνεῖς.

Τὸ χόμα μου ἤνοιξα, ἐ ἕλκυσα πνεῦμα, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἐπεπόθυν.

Ὕμνοις σε, Χειρὲ, νιῶ τὴν ταύφερσιν, καὶ τὴν ταφὴν τὴ ἅπαντες μιῶ ἐνθυλζόμβρ, οἱ λελυβωμβροι θανάτε τῇ ζαφῇ σε.

Δόξα.

Ἄπαρχα Οἰὲ, σωταῖδι λόγε, ἐ πνεῦμα, σκήπτρα γῦ ἀνάπλων κεβαλαίων κῆ πολεμίων, ὡς ἀγαθός.

Καὶ νιῶ.

Ἐξασα ζωὴν, παναμώμητε ἀγνὴ Παρθένε παῦον Ἐκκλησίας τὰ σκάνδαλα, ἐ βεμβάβυσον ἐρήνῃ, ὡς ἀγαθή.

Καὶ πάλιν τὸ φερτὸν οἱ δύο χορῷ· εἶτα σωματῆ μικρὸ, ἐκτένησις εἰς τὴν δέησιν τάσιν. Ὅτι ἀγαθὸς εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δὲ δέρνε δέξης γῦ Χιρβίμ ἐπαγαπαυόμβρος. ἐ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομβρ σὼ τῷ ἀνάρχῳ σε Πατεῖ. Καὶ ἀρχόμεθα τῆς τείτης τάσεως, δημιώτῦ τῦ Γιρέως.

Στάσις τείτη· Ἀ᾽ρκται αὐδὶς μῆ μίλης ὁ δήξὶς, ἤρωα ὁ φερτὸς χρεὶς.

Εἰς ἦχον γ᾽.

Ἀ γρυπνὰ πάσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σε φερσφέρυσι, Χειρέ μυ.

Ἐπλήθυνθη ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἐλάσῃ με κῆ τὸ κέμα γῦ ἀγαπώντων τὸ ὄνομά σε.

Καθελὼν τῦ ξύλυ ὁ ἀσυμβόιας, ἐνεδύσι σε εἵλισας, ἐν τάφῳ σε κηδεύει.

Τὰ

Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κ῾ὺ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριευσάτω μου.

Μετρόφθασι ἦλθον, μύρα σοι, Χριστέ μου, κομίζουσαι θεοφόρως.

Λύθωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.

Δῦσον πᾶσα κτίσις, ὕμνους ἐξοδίους θεοσεσωμένῳ τῇ κτίσει.

Τὸ θεόσωτόν σε δόξαν ὑπὲρ τὸν ἥλιόν σε.

Ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα σὺν μυροφόροις πάντες μυρίσωμεν ἐμφρόνως.

Διεξόδους ὑδάτων κατέβυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐπεὶ οὐκ ἐφύλαξα τὸν νόμον σου.

Ἰωσὴφ τετιμημένε, κηδεύσων τὸ σῶμα Χριστῷ τῷ ζωοδότῃ,

Δίκαιος εἶ Κύριε, καὶ εὐθεῖς αἱ κρίσεις σου.

Ὅτε ἔθρεψε τὸ μάννα, σκύπισον τὴν πέτραν κ῾ὺ τῷ ὑετῷ σου.

Ἐντέλλω δικαιοσύναι τὰ μαρτύριά σου, καὶ ἀλήθειαν.

Ὅτε ἔθρεψε τὸ μάννα, φέρεται τῇ Σωτῆρι χορὸς ἅμα, καὶ ὄζει.

Ἐξίτηξέ με ὁ ζῆλός σου, ὅτι ἐπελάθοντο τῶν λόγων σου.

Ὡς τῆς φιλοφροσύνης, καὶ τῆς χρηστότητος τῆς σῆς θεοφιλοκτίνων.

Πεπυρωμένον τὸ λόγιόν σου σφόδρα.

Ὡς ἄφρονι ὑπηρέτῃ, θεοδίδακτε ὁ μύστης τοῦ ἄβυσσον σοφίας.

Νεώτερος ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐξουδενώμενος τὰ.

Τὸν ῥύστην ἀπολύσας, αἰχμάλωτος κατέστη ὁ δόλιος Ἰούδας.

Ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ νόμος σου.

Κατὰ τὸν Σολομῶντα βόθρος βαθὺς τὸ στόμα Ἑβραίων φιλοπάτορων.

Θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὕρόσάν με. αἱ ἐντολαί σου.

Ἑβραίων φιλοπάτορων ἐν σπολιαῖς πορείαις τείβολοι καὶ παγίδες.

Δικαιοσύνη τὰ μαρτύριά σου εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἰωσὴφ κηδεύει σὺν τῷ Νικοδήμῳ νεκρωσιμῶς τὸν κτίσαντα.

Ἐπέκλεσά σε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐπάκουσόν μου Κύριε τὰ.

Ὡσεὶ ὅτε σῶσον, δόξα σου τῷ κείτει τὸν ᾅδου καθαιρόντι.

Ἐπέκλεσά σοι, σῶσόν με, καὶ φυλάξω τὰ μαρτύριά σου.

Ὕπνον ἐρῶσι νυστάζοντες σοι, Λόγε, μυροφορικῶς ἐθρήνουν,

Περίφθασε ἐν ἀνοίᾳ, καὶ ἐπέκλεσά σε εἰς τὰς λόγους σου.

Ὦ Γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύπατόν μου τέκνον, πῶς σε ἴδω τὸ κάλλος;

Περίφθασαν αἱ ὀφθαλμοί μου τοῦ λέγειν σε.

Θρῆνον σωτικὸν ἡ πάναγνός σου μήτηρ, σῷ Λόγῳ νεκρωθέντι.

Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον Κύριε κ῾ὺ τὸ ἐλεός σου, κ῾ὺ τὸ.

Γέγηθε σὺν μύρισι ἥκουσι, μυρίσωμεν Χριστὸν τὸν θεῖον μῦρον.

Προσήγγισαν οἱ καταδιώκοντές με ἀνομίαις, ἀπὸ δὲ τοῦ νόμου σου.

Θάνατον θανάτῳ σὺ θανατοῖς Θεέ μου θείᾳ σου δυνάμει.

Ἐγγὺς εἶ Κύριε, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοί σου ἀλήθεια.

Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται σοφίᾳ σῇ, Θεέ μου.

Καταργὰς ἔγνων ἐκ τῆς μαρτυρίας σου, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα.

Πρὸς τὸν πυθμένα ᾅδου κατῆχθη ὁ προδότης δεῦρο φθορᾶς εἰς φῶς.

Ἴδε τὴν παιδίωσιν μου, καὶ ἐξελοῦ με, ὅτι τῶν νόμων σου.

Τρίβολοι καὶ παγίδες ὁδοὶ τῶν τεταθλίκτων περιφερομένων Ἰούδα.

Κεῖνον τὴν κρίσιν μου, ὃ λύτρωσαί με ῥῆμά.

Πάντες σωτηρίαν ἐκτήσαντο οἱ σωτῆρές σου, Λόγε, τῇ Θεοῦ παντάναξ.

Μακρὰν ἀπὸ ἀμαρτωλῶν σωτηρία, ὅτι τὰ δικαιώματά σου.

Διαφθορᾶς εἰς φῶς πάντες σωτηρίαν ἐκτήσαντο οἱ ἅγιοί μου.

Οἱ οἰκτιρμοί σου πολλοὶ Κύριε κ῾ὺ τὸ κρίμα σου.

Ὑπὲρ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου, πλασιουργέ μου, πῶς πάθω κατοδύξω;

Πολλοὶ οἱ καταδιώκοντές με, καὶ θλίβοντές με ἐκ.

Ἡμέρας τὸν μόχθον ἐν ξύλῳ κρεμασθέντα ἠλάλαζεν ὁρῶσα.

Εἶδον ἀσωτεύοντας, καὶ ἐξεπαίμην, ὅτι τὰ λόγιά σου.

Σῶμα ζωηφόρον ὁ Ἰωσὴφ κηδεύει μὴ τῷ Νικοδήμῳ.

Ἴδε, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα, Κύριε. ἐν τῇ ἐλέει σου ζῆσόν με.

Ἀνέκραζεν ἡ κόρη, θερμὰς δακρυρροοῦσα, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη.

Ἀρχὴ τῶν λόγων σου ἀλήθεια, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὡς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύπατόν μου τέκνον, πῶς τάφῳ τῷ καλύπτῃ;

Ἀ̓ργόντως καταδιώξάν με δυσεὰν, καὶ ἀπὸ
τῆ λόγια σε ἐδιαλιασεν ἡ καρδία μου.

Τ Ὸν Λ̓δὰμ καὶ Εὔαν ἐλεύθερόσυσι, μήποτε
μὴ θρῶσι, ταῦτα παίχνι.
Ἀ̓γαλλιάσομαι ἐγὼ ὅδη τὰ λόγιά σε,
ὡς ὁ εὑρίσκων.

Δ Οξάζω σε, Τὶ μι, τὼ ἄκεσεν θαυμαγχρίως, ἧς χρίεν ταῦτα παίχνις.
Ἀ̓δικίαν ἐμίσησα, Ϛ ἐβδελυξάμλυν τὸν.

Ο Ἴξω ἐποτίδης, κὴ χρολιὼ, οἰκτίρμον, τὼ πάλαι λύων χεῦσιν.
Ἐπάλαις τῆς ἡμέρας ἰώτασέ σε ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσυνῆς συ.

Ι Κρίω φερσεπάνης ὁ πάλαι τὸν λαὸν σε σύλφ νεφέλης σκέπων.
Εἰρήνη πολλὴ τοὶς ἀγαπῶσι τὸν νόμον σε.

Α Ἰ μυεχθόσοι, Σῶτερ, πρὶ τάφῳ φερσελυθῆσαι, φερσέρισάν σοι μύεχ.
Περσεσθόκων τὸ σωτήριόν σε Κύριε, κὴ τὰς ἐντο.

Α Ἰάδησθι οἰκτίρμον, ἡμᾶς ὃν τῶν βασθόντων ἐξανιστῶν τὸ ἅδυ.
Ἐ̓φύλαξε ἡ ψυχή μι τὰ μαρτύριά σε, Ϛ ἠγάπησε.

Α Ἰάσε ζωοδότα· ἡ σὲ τικοῦσα μὴτηρ δακρυβρόεσα λέγει.
Ἐφύλαξα τὰς ἐντολάς σε, Ϛ τὰ μαρτύριά σε.

Σ Πεῦσον ἐξανασῆναι, τὴν λύπην λύων, λόγε, τῆς σε ἀγνοῦς τικόσης.
Ἐ̓γλίσατο ἡ ἀνόσις με ἐκόπτον σε κῆ τὸ λόγ.

Ο Τ̓σάνιαι δυνάμως ἐξίκησεαν τῆ φόβῳ, νεκρὸν σε καθερῶσαι.
Εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμα με ἐκόπτον σε Κύριε κῆ τὸ λόγιόν σε.

Τ Οῖς πόθῳ τε, κὴ φόβῳ τὰ πάθη σε πμᾶσι δίδε πίσματόν λύσιν.
Ἐ̓ξιφέλαξάν τὰ χρίλη μι ὕμνον, ὅταν δέξῃς με τὰ δικαιώματά σε.

Ω ᾽Φεικτὸν, Ϛ ξένον θίαμα Θεῦ, λόγε, πῶς γῆ σε συγκαλύπτει;
Φθίγξειτό μ᾽ γλῶσά με τὰ λόγιά σε, ὅτι πάσαι αἱ ἐντολαί σε δικαιοσυνῆ.

Φ Ε᾽φυν πάλαι φθῦρε, Σῶτερ, Γωσηφ σε, κὴ νυῶ σε ἄλλῳ θάπει.
Γενέσθω ἡ χέρ σε τῶ σωσαί με, ὅτι τὰς ἐντολάς σε.

Κ Λαίει, Ϛ θρηνῶ σε ἡ πάναγνός σε μὴτηρ, Σωτὴρ μι, νεκρὸν θίγτε.
Ἐ̓πεπόθησα τὸ σωτηρίόν σε Κύριε, κὴ ὁ νόμ᾽ σε μελέτη μι.

Φ Ρίξισιν οἱ νόες τὴν ξένιαν, Ϛ φεικτὴν σε ταφὴν τῶ πάντων κτίσε.
Ζήσεται ἡ ψυχή μι, Ϛ αἰνέσι σε, Ϛ τὰ κρί.

Ε ᾽Ρ᾽βαναν ὡς ἡ τάφον αἱ μυεχθόσοι μύεχ, λίαν φερσὶ ἐλθῦσαι.

Ε᾽πλανήθλω ὡς φερβάζον ἀπολωλὸς, ζήτησον τὸν δῶλόν σε, ὅτι τὰς ἐντολάς σε.

Ε Ἰρήνλυ Ἐκκλησίᾳ, λαῷ σε σωτηρίαν δόρησαι σῇ ἐγέρσε.

Δόξα.

Ω ᾽Τεια Θεέ μι, Πατὴρ, Υἱὸς, κὴ Πνεῦμα, ἐλίησον τὸν Κόσμον.

Καὶ νυῦ. Θεοτοκίον.

Ι ᾽δοῦ τὴν τῦ ὑῆ σε ἀνάεσιν, Παρθένε, ἀξίωσόν σως ἀ̓γλως.

Και ὅδὸς τὰ ὑλογητάρια ὡς ἦχον π. ἀ. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σε.

Τ Ω͂ν Ἀ̓γέλων ὁ δῆμ᾽ καπλάζη ὁρῶν σε ἐν νοεκοῖς λογικοῖσέντα, τῶ θανάτῳ δ᾽ῆ, Σωτὴρ, τὴν ἰχμὶ καθελόντα, κὴ σωὶ ἑαυτῷ τ Ἀ̓δὰμ ἐγέρωτα, κὴ ὀξ ᾅδ᾽ος πάντας ἐλευθερόσαντας.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με.

Τ ὰ μύεχ συμπαθῶς τοὶς δάκρυσιν, ὦ μαθήτειαι, κυρίτε· ὁ ἀσράπτων ἐν τῷ τάφῳ Ἀ̓γέλῳ προσεφθέγξω τοῖς μυεχθόσοις· ἴδετε ὑμεὶς τὸν τάφον Ϛ πόθητε· ὁ Σωτὴρ γὸ ἐξανέση τῦ μνήμ᾽ος.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με.

Λ ί᾽αν φερσὶ μυεχθόσοι ἴδραμον φρὸς τὸ μνῆμά σε Σῳλογήσω· ἀλλ᾽ ἐπέση φρὸς αὐτοὺς ὁ Ἀ̓γέλ᾽ος, κὴ εἶπε· Φρὴνε ὁ κύριός πέπαυται, μὴ κλαίετε, τὴν ἀνάεσιν δ᾽ Ἀποστόλοις εἴπατε.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με.

Μ Υροφόροι γωαῖκες μῦ μύεσον ἐλθῦσαι φρὸς τὸ μνῆμα σε, Σῶτερ, ἐνηχήθης. Ἀ̓γέλ᾽ος δ᾽ φρὸς αὐτὰς ἴφη, λέγων, τί μῦ νοεκῶν τὸν ζῶντα λογίζεσθε; ὡς Θεὸς γὸ ἐξανέση τῦ μνήματ᾽ος.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με. Δόξα.

Π Ροσκυνοῦμεν Πατέρα, Ϛ τὸν τοῦτο Υἱὸν τε, Ϛ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, σωὶ τοῖς Σεραφὶμ κεᾴζοντες τὸ ἅγι᾽ος, ἅγι᾽ος, ἅγι᾽ος εἶ Κύριε.

Καὶ νυῦ. Θεοτοκίον.

Ζ Ωοδότλω τεκοῦσα, ἀμῆτίας, Παρθένε, τὸν Ἀ̓δὰμ ἐλυθῶσα, χαρμονὴν δ᾽ἐ τῇ Εὔᾳ ἀντὶ λύπης πυρόγες ῥάσαστε ζωῆς· ἴσυνε φρὸς ταῦτλω δ᾽ὶ ὁ σὺ σῶ σαρκωθεὶς Θεὸς, Ϛ ἄνθρωπ᾽ος.

Α᾽λληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα. Δόξα σοι ὁ Θεός. Λέγεται ἐις ἕνα, ὅτε σωσθῆ μύεχ. Ἐκφώνησις. Σὺ γὸ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, Ϛ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σωὶ τῷ ἀνάρχῳ σε Πατρὶ. Καὶ ψαλλομεν καθ᾽ὶ. τῆς ἡμέρας ἦχ᾽ος ἀ.

Τὸν τάφον σε Σωτὴρ.

Σ Ινδόνι καθαρᾷ, Ϛ ἀρώμασι θέοις τὸ σῶμα τὸ σεπτὸν ἐξανατίσας Πιλάτῳ, μυρίζει, καὶ

κὴ τίθησιν Ἰωσὴφ κηδεῦσαι μύρα· ἄθεος ὅρθριαι αἱ μυροφόροι γυναῖκες ἀνεβόησαν· δόξαν ἡμῖν, ὡς προεῖπας, Χριστὲ τὴν ἀνάστασιν.

Δόξα· τὸ τέλος.

Καὶ νῦν· ὑπερεν ὅμοιον.

ΕΞίζησαν χορεὶ τῶν Ἀγγέλων, ὁρῶντες τὸν ἐν τοῖς τῆ Παρδὸς καθεζόμενον κόλποις, πῶς τάφῳ κατατίθεται ὡς νεκρὸς ὁ ἀθάνατος, ὃν τὰ τάγματα τὰ τῶν Ἀγγέλων κυκλοῦσι, κὴ δοξάζουσι σὺν τοῖς νεκροῖς ἐν τῷ ᾅδῃ, ὡς κτίσαντα, ἐ Κύριον.

Εἶτα γίνεται ἀνάγνωσις ἐκ τὸ, κατ' Ματθαῖον. Τῇ ἑσπέρᾳ τῆς ὄσης μιᾷ τῶν σαββάτων. Καὶ ἰδοὺ τὸν Ν'. Καὶ φάλλομεν τὸν κανόνα τὰς εἱρμὰς ἀνὰ β'. κὴ τὰ τροπάρια ἀνὰ δ'. Καὶ πάλιν ἔχαμεν, τὰς εἱρμὰς οἱ δύο χορεὶ, καταβασία, ἔτι δὲ ὁ κανὼν ἀπὸ ᾠδῆς ἕως ε'. κοντάκιον Μάρκου μοναχοῦ ἐπισκόπου Ἱεραπύτνης.

Οἱ εἱρμοὶ δὲ πάντες γυναικὸς πρὸς Κασίας ὀνομαζομένης. Ἀπὸ δὲ ε'. ᾠδῆς, κὴ ἑξῆς, κοντάκιον τῶ κυρίου Κοσμᾶ. Ὁ κανὼν δ' ἐ ἀκροστιχίς. Καὶ σήμερον δὲ σύμβαλον μέλπω μόνα.

Ὠδὴ ἁ. ἦχος πλ. β'. ὁ Εἱρμός.

ΚΥριον θαλάσσης τὸν κρύψαντα πάλαι διώκτην τύραννον ὑπὸ γῆν ἔκρυψαν τῆ σεσωσμένοι οἱ παῖδες, ἀλλ' ἡμῖς, ὡς αἱ γενάρχαι, τῆ Κυρίῳ ᾄσωμεν· ἐνδόξως γὰ δεδόξασται.

Τροπάριον.

ΚΥριε Θεέ μου, ἐξόδιον ὕμνον κὴ ἐνταφιον ᾠδὴν σοὶ ᾄσομαι, τῆ τῇ ταφῇ σου ζωῆς μοι τὰς ἀσπίδας ἀφανίσαντι, κὴ θανάτῳ θάνατον, κὴ ᾅδῃ θανατώσαντι.

Ἄνω σου ἐν θρόνῳ, κὴ κάτω ἐ τάφῳ τὰ ὑπερκόσμια, κὴ ὑπογθόνια κατανεῦσα, Σωτὴρ μου, ἐδονεῖτο τῇ γενεᾷ σου, ὑφ' ἣν ὠφέλησ γὰ γενεὰς ζωαρχικώτατος.

Ἵνα σε τῆς δόξης τὰ πάντα πληρώσῃς, κατεπορεύθης ἐς κατωτάτης τῆς γῆς, ἀπὸ γὰ σοῦ ἐκ ἐκρύβη ἡ ὑπόστασις μου ἡ ἐν Ἀδὰμ, κὴ ταφεὶς φθαρέντα με κατεποίησας, φιλάνθρωπε.

Ὠδὴ γ'. ὁ Εἱρμός.

ΣΕ' τὸν ὕδη ὑδάτων κρημάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν ἀχίτως ἡ κτίσις κατιδοῦσα ἐ τῷ κενῷ κρεμάμενον, θάμβει πολλῷ συνείχετο· ἐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου, Κύριε· κραυγάζουσα.

Τροπάριον.

ΣΤΌμβολα τῆς ταφῆς σου παρέσχες τὰς ὁρέσεις πανθυίας, νῦν δὲ τὰ κρύφιά σου θαυμασίως διηγόμενος κὴ τοῖς ἐν ᾅδῃ, Δέσποτα· ἐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε· κραυγάζουσιν.

Ἥπλωσας τὰς παλάμας, κὴ λύσας τὰ τὸ πρὶν δεσμῶτα, κατασχὴ δὲ, Σῶτερ, τῇ ἐν σπυδόνι, κὴ μύρων πεπλησμένας ἴλυσας· ἐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε· κραυγάζοντας.

ΜΥρων, κὴ σφραγίσιν, ἐθάπτου, σωματούμενος βυλήσει, κὴ γὰ τῷ δυνάμει σου ἐνεργείας ἐγείρασα θεουργικῶς τοῖς μάλιστα· ἐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Κάθ. ἦχος δ'. Λίγομέν σοι τὸ δίς.

ΤΟν τάφον σου, Σωτὴρ, σφραγῖδα τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀσφαλῇ τῷ ὀφθέντος ἀγγέλου ἐβόων τε, κηρύττοντες γυναιξὶ τὸν ἀνάστασιν· σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην, σὲ προσκυνοῦμεν τῷ ἀναστάντα ἐκ τάφου, κὴ μόνον Θεὸν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν· πάλιν τὸ αὐτό.

Ὠδὴ δ'. ὁ Εἱρμός.

ΤΗν ἐν σαρκὶ σου θέαν κάνωσιν προσῶπον Ἀββακοὺμ, ὀξυηκοΐας ἐβόα, σὺ δυνατῶν δύναψας κράτος, ἁγνὲ, ὁμιλῶν τοῖς ἐν ᾅδῃ, ὡς παντοδυνάμους.

Τροπάριον.

ΕΒδόμῃ σήμερον ἠγίασας, λόγου δόλογησας φρὶν καταπαύσει τὴν ἔργων· ᾠδὴν γὰ τὰ σύμπαντα, κὴ κτισμοποιᾶς, σαββατίζων, Σωτὴρ μου, κὴ ἀνακτίσμενος.

Ὡμαλαύτησε τὸ κρεῖττον ἐν νικήσαντός σου τῆς σαρκὸς, ἡ ψυχή σου διήνεκες ἀναφάνδην· ἄμφω γὰ δεσμὸς τὸ θανάτου, κὴ ᾅδου, Λόγε, τῇ κράτει σου.

Ὁ Ἅδης, Λόγε, σωματώσας σοι, δέδεκται· βεβρὸν ὀρῶν πεπωμένον, κατάσκεπτον τοῖς μώλωψι, κὴ παθυνεργὸν, τῇ φευκτὸ· τῆς μορφῆς δὲ ἐκπεφώνηκε.

Ὠδὴ ε'. ὁ Εἱρμός.

ΘΕοφανείας σου, Χριστὲ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθοῦς γνωρίσας, Ἡσαΐας φῶς ἐδὼν ἀνέσπερον, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίσας ἐκραύγαζε, ἀνατείνονται οἱ νεκροὶ, κὴ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, κὴ πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ ἀγαλλιάσθαι.

Τροπάριον.

ΝΕοποιῆς τὸν γηγενῆ ὁ πλασουργὸς, χοϊκὸς χρηματίσας, κὴ σπεδὼν, κὴ τάφῳ ὑπεμφαίνοντα τὸ σωθὲν σοι, Λόγε, μυστήριον ὁ ἀνθρώπων γὰ βυλευτὴς τῷ τῶ σὸ φύσαντος βυλῇ χρηματίζει, ἐν σοὶ μεγαλοφρεπῶς κεκαινοποιῆσθαι με.

Διὰ θανάτου τὸ θνητὸν, δι' ταφῆς τὸ φθαρτὸν μεταβάλλεις, ἀφθαρτίζεις γὰ θεοφρεπίστατα, ἀπαθανατίζων τὸ θεόπλαστον· ἡ γὰ σάρξ σου διέφθορεν ἐκ οἶδε, Δέσποτα, οὐδὲ ἡ ψυχή σου εἰς ᾅδου ξενοφρεπῶς ἐγκαταλέλειπται.

Ἐξ ἀλόχου τὸν θεμέλιον, ἐ λογχωθεὶς τῷ πλευρᾷ, Πλασουργέ μου· ἐξ αὐτῆς ἐργάσω τὴν ἀνάπλασιν τῶν τῆς Εὔας, Ἀδὰμ γηρόβουν, ἀφυπνώσας ὑπερφυᾶς ὕπνον φυσίζωον, κὴ ζωὴν ἐγέ-

ἐγέρας ἐξ ὕπνου, καὶ τῆς φθορᾶς, ὡς σωζο-
δωμάτου.

Ὠ'δὴ ϛ'. ὁ Ἑβραίος.

Σ Τηρίξου, ἀλλ' ἐ καταρίξη στέρεος κιτῶνος
Ἰωνᾶς, σὺ γὰρ τὸν τύπον φέρων τῆ παν-
„ θόντος, καὶ ταφῆ δοθέντος· ὡς ἐκ θαλάμου,
„ τῆ δηρὸς ἀνέσορα, θεοσεφῶνες δὲ τῆ κυτωδίᾳ·
„ οἱ φυλακτόμβροι μάταια καὶ ψόφου ἔλεος ἀυ-
„ γῆς ἐγκατέλιπον.

Τροπάριον.

Α Ἀνηρίθης, ἀλλ' ὁ δηρίθης, λόγε, ἧς μα-
τόγας σαρκὸς, εἰ γὰρ ϕ λέλυται σε ὁ ναὸς
ἐν τῷ κάμρῳ τῆ πάθυς, ἀλλὰ καὶ ὕπο μίαι ὧ
ὑπόστασις τῆς θεότητος, καὶ τῆς σαρκός σε· ἐν
ἀμφοτέροις γὰρ ἐς ὑπέρχεις ὡὸς Λόγ Θ· τῆ Θεῷ,
Θεὸς, καὶ ἀνθρωπ Θ.

Β Ροζσκήσαν, ἀλλ' ὁ θεοκτένων ἔφυ τὸ παῖσ-
μα τῆ Ἀ'δάμ· ἐ γὰρ καὶ πέπονθέ σε τῆς
σαρκὸς ἡ χοϊκὴ ὐσία, ἀλλ' ἡ θεότης ἀπαθὴς
διέμεινε, τὸ ϕθαρτὸν δέ σε φὼς ἀφθαρσίας
μετοιχεώσας, καὶ ἀφθάρτε ζωῆς ἐδείξας πη-
γὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Β Ασιλεῦ, ἀλλ' ἐκ αἰωνίζει ϕθορᾶς, τῆ γῆς
τῷ βεζῷ· σὺ γὰρ τεθεὶς ὡς τάφῳ, κρα-
ταιᾶ, ζωαρχικῇ παλάμῃ τὰ τῷ θανάτε κλέ-
θρα διατάρξας· καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶ-
νος ἐκεῖ καθ' ᾅδ'δωσι λύτρωσιν ἀ'φθορᾶ, Σώτερ,
γεγονὼς τοκετὸν θεοτόκ Θ.

Κοντάκιον, ἦχ Θ. πλ. β'.

Τ Ὴν ἄβυσσον ὁ κλύσας, τοκετὸς ὀρᾶται, ϕ
σμύρνῃ, καὶ σινδόνι ἐνειλημένῳ· ἐν μνη-
μείῳ καταπίθεται ὡς ὑητὸς ὁ ἀθάνατος· γυ-
ναῖκες δὲ αὐτὸν ἤλθον μυρίσαι, κλαίουσι πικρῶς, καὶ ἐκβοῶσαι· πῶν σάββατόν ἐστι, τὸ ὑπερφυλογηθέν, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀ-
ναστήσεται ζωήμερον.

Ὁ Οἶκ Θ.

Ο Σωμῖχον τὰ πάντα ὅτι Σταυρῷ ἀνυψώθη,
καὶ ϑῴλωσι πᾶσα ἡ κτίσις, τοῦτον βλέπουσα
κειμένμενον γυμνὸν ὅτι τῷ ξύλῳ· ὁ Ἡ'λιος τὰς
ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, καὶ τὸ φέγγ Θ. οἱ ἀστέρες
ἀπεβάλλοντο· ἡ γῆ σὺ σωμ πολλῷ πρ' φόβῳ
συνεκλονήτο· ἡ θάλασσα ἴφυγε, καὶ αἱ πέτρ
διερρήγνυντο· μνημεῖα δὲ πολλὰ ἠνεῴχθησαν, ϕ
σώματα ἠγέρθησαν ἁγίων ἀνδρῶν· ἅδης κάτω
συνάζει, καὶ Ἰουδαῖοι σκίπτονται συνοφανῆσαι
Χριστῷ τὴν ἀνάστασιν, τὰ δὲ γιώσμα κεφάλωσι.
Τοῦτο σαββάτ Θ ἐστὶ τὸ ὑπερφλογημένον, ἐν ᾧ
Χριστὸς ἀφυπνώσας ἀναστήσεται ζώμερον.

Τὸ Συναξάριον, ϛ'ῃχ.

Μ ἀτλω φυλαξάμις τὸν τάφον κυτωδία.
Ο Υ̓ γὰρ καθέξει τύμβ Θ· ἀνζωζοῦσαν.
Τ Ω͂Ι ἀγίῳ, καὶ μεγάλῳ σαββάτῳ τὴν θεό-
σωμον ταφὴν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησῷ Χριστῷ,
τῷ Θεῷ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, καὶ τὴν ἐς ᾅδ'δα
κάθοδον ἑορτάζομεν, σὺ ὧν τῆς ϕθορᾶς τὸ ἡμέ-
τερον γένΘ· ἀνακαλούσῃ φὼς αἰωνίων ζωῶν μα-
ταβίβηκε· πασῶν γὰρ ἡμερῶν αἱ ἁγίαις τεσσαρα-
κοστὴ ὑπερέφερεν· τούτων δὲ πάλιν ἡ ἁγία αὕ-
τη, καὶ μεγάλη πεντηκοστὴ, ταύτης δὲ μεῖ-
ζον ἡ μεγάλη ἑβδομὰς, καὶ τῆς μεγάλης ἑβδο-
μάδ Θ· πάλιν τέτο τὸ μέγα, ἡ ἁγιον σάββα-
τον· λέγεται δὲ μεγάλη ἑβδομὰς, ἐχ' ὅτι μείζονες εἰσὶν αἱ ἡμέραι αὗται, ἢ αἱ ὧραι, ἀλλ' ὅτι τὰ μεγάλα, ἐ ὑπερφυὴ πεζέπει, ϕ οὐσία τῦ Σωτῆρ Θ· ἡμῖν ἤρξ ἐν ταύτῃ ἐφοφχθη-
σαν· καὶ μάλιστα σήμερον, ὡς γὰρ ὅδε τῆ φορᾶ-
τῃ κοσμοχρυσίᾳ πᾶν ἔργον διαφεξάμ Θ· ὁ
Θεὸς, καὶ ὕστερον τὸ κυρώσαν τῷ τὴν ἔκτλον
πλάσας τὸν ἀνθρωπον, τῇ ἑβδόμῃ κατέπαυ-
σεν ἀπὸ πάντων τῷ ἔργων αὐτ', καὶ ἡγίασε
αὐτὴν, σάββατον ὀνομάσας, ὃ δὴ κατάπαυσις
ἐμαλωύεται, ὅτω καὶ ἐν τῇ τῦ νοητῦ Κόσμε
ἐργασίᾳ ἀεί τος ἀναπαύσεως ἐρασταὶ ἐμφυσ-
θέντες ἀθανάτε ζωῆς ἐδείξας πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Β Ασιλεῦ, ἀλλ' ὁ ἐκ αἰωνίζει ϕθορᾶς, τῆ γῆς
τῷ βεζῷ· σὺ γὰρ τεθεὶς ὡς τάφῳ, κρα-
ταιᾶ, ζωαρχικῇ παλάμῃ τὰ τῷ θανάτε κλέ-
θρα διατάρξας· καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶ-
νος ἐκεῖ καθ' ᾅδ'δωσι λύτρωσιν ἀ'φθορᾶ, Σώτερ,
γεγονὼς τοκετὸν θεοτόκ Θ.

Κοντάκιον, ἦχ Θ. πλ. β'.

Τ Ὴν ἄβυσσον ὁ κλύσας, τοκετὸς ὀρᾶται, ϕ
σμύρνῃ, καὶ σινδόνι ἐνειλημένῳ· ἐν μνη-
μείῳ καταπίθεται ὡς ὑητὸς ὁ ἀθάνατος· γυ-
ναῖκες δὲ αὐτὸν ἤλθον μυρίσαι, κλαίουσι πικρῶς, καὶ ἐκβοῶσαι· πῶν σάββατόν ἐστι, τὸ ὑπερφλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀ-
ναστήσεται ζώμερον.

Ὁ Οἶκ Θ.

Ο Σωμῖχον τὰ πάντα ὅτι Σταυρῷ ἀνυψώθη,
καὶ ϑῴλωσι πᾶσα ἡ κτίσις, τοῦτον βλέπουσα
κειμένμενον γυμνὸν ὅτι τῷ ξύλῳ· ὁ Ἡ'λιος τὰς
ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, καὶ τὸ φέγγ Θ. οἱ ἀστέρες
ἀπεβάλλοντο· ἡ γῆ σὺ σωμ πολλῷ πρ' φόβῳ
συνεκλονήτο· ἡ θάλασσα ἴφυγε, καὶ αἱ πέτρ
διερρήγνυντο· μνημεῖα δὲ πολλὰ ἠνεῴχθησαν, ϕ
σώματα ἠγέρθησαν ἁγίων ἀνδρῶν· ἅδης κάτω
συνάζει, καὶ Ἰουδαῖοι σκίπτονται συνοφανῆσαι
Χριστῷ τὴν ἀνάστασιν, τὰ δὲ γιώσμα κεφάλωσι.
Τοῦτο σαββάτ Θ ἐστὶ τὸ ὑπερφλογημένον, ἐν ᾧ
Χριστὸς ἀφυπνώσας ἀναστήσεται ζώμερον.

Τὸ Συναξάριον, ϛ'ῃχ.

Μ ἀτλω φυλαξάμις τὸν τάφον κυτωδία.
Ο Υ̓ γὰρ καθέξει τύμβ Θ· ἀνζωζοῦσαν.
Τ Ω͂Ι ἀγίῳ, καὶ μεγάλῳ σαββάτῳ τὴν θεό-
σωμον ταφὴν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησῷ Χριστῷ,
τῷ Θεῷ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, καὶ τὴν ἐς ᾅδ'δα
κάθοδον ἑορτάζομεν, σὺ ὧν τῆς ϕθορᾶς τὸ ἡμέ-
τερον γένΘ· ἀνακαλούσῃ φὼς αἰωνίων ζωῶν μα-
ταβίβηκε· πασῶν γὰρ ἡμερῶν αἱ ἁγίαις τεσσαρα-
κοστὴ ὑπερέφερεν· τούτων δὲ πάλιν ἡ ἁγία αὕ-
τη, καὶ μεγάλη πεντηκοστὴ, ταύτης δὲ μεῖ-
ζον ἡ μεγάλη ἑβδομὰς, καὶ τῆς μεγάλης ἑβδο-
μάδ Θ· πάλιν τέτο τὸ μέγα, ἡ ἁγιον σάββα-
τον· λέγεται δὲ μεγάλη ἑβδομὰς, ἐχ' ὅτι μείζονες εἰσὶν αἱ ἡμέραι αὗται, ἢ αἱ ὧραι, ἀλλ' ὅτι τὰ μεγάλα, ἐ ὑπερφυὴ πεζέπει, ϕ οὐσία τῦ Σωτῆρ Θ· ἡμῖν ἤρξ ἐν ταύτῃ ἐφοφχθη-
σαν· καὶ μάλιστα σήμερον, ὡς γὰρ ὅδε τῆ φορᾶ-
τῃ κοσμοχρυσίᾳ πᾶν ἔργον διαφεξάμ Θ· ὁ
Θεὸς, καὶ ὕστερον τὸ κυρώσαν τῷ τὴν ἔκτλον
πλάσας τὸν ἀνθρωπον, τῇ ἑβδόμῃ κατέπαυ-
σεν ἀπὸ πάντων τῷ ἔργων αὐτ', καὶ ἡγίασε
αὐτὴν, σάββατον ὀνομάσας, ὃ δὴ κατάπαυσις
ἐμαλωύεται, ὅτω καὶ ἐν τῇ τῦ νοητῦ Κόσμε
ἐργασίᾳ ἀεί τος ἀναπαύσεως ἐρασταὶ ἐμφυσ-
θέντες ἀθανάτε ζωῆς ἐδείξας πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

ρια μεμνήμεθα, ὡς ὁ πλάνος ἐκεῖνος εἶπεν· ὅτι ἔζη, ὡς μὴ ζοῦς ἡμέρας ἐγείρομαι· δοκεῖ δὲ ἡμῖν καλὸν εἶναι, τὴν σὴν ἐξουσίαν κελεῦσαι στρατὸν ἀσφαλίσασθαι τὸν τάφον· εἰ δὲ πλάνος, τί τῷ ῥημάτων φροντίζετε, ὅτε ἔζη, ὅτε ὁμολογουμένως ἀπέθανε; πότε δὲ εἶπεν ἐγείρομαι; ἴσως ἀπὸ τοῦ κῦ τὸν Ἰωνᾶν φαντασίγματος σωθῆναι αὐτόν· πάντως δὲ ἀγνώμονες εἰ ἀσφαλισθήσεται ὁ τάφος, ἐ κλαπήσεται· ὡ πῶς οἱ ἀγνώμονες, ὅσα ἰσᾶν αὐτῷ ἐποίων, κατ' αὐτῷ φερόμενοι ἐκ ἐγίνωσκον· τῷ δὲ Πιλάτῳ κελεύσαντος, αὐτοὶ μὴ στρατιωτικῷ τάγματος, καὶ ἀκριβῶς τῆς σφραγίδος κατησφαλίσαντο τὸν τάφον· καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ ἀλλοτρίας ὕσης τῆς φυλακῆς, ἐ τῆς σφραγίδος, ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου διαβάλλοιτο· ἀλλ' ὁ ᾅδης ἀπ' ἄρτι συρρέφεται, καὶ ἰλιγγιᾷ, ταρροτέρας τῆς δυναμίως αἰσθανόμενος· συπεχυμένοι τοιγαροῦν μετ' ὀλίγον διὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀδίκου καταπόσεως, τοῦ ταρροτάτου, ἐ ἀκοσμοτάτου λίθου, ἢ ὡς ἀπ' αἰῶνος παρίστης τῇ χαρᾷ, κατάβρεμα ποιησάμενος. Τῇ ἀνεκφράστῳ σου συγκαταβάσει, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ. ὁ Εἱρμός.

Ἄφατον θαῦμα, ὁ ἐν καμίνῳ βυσσόμβυος τοὺς ὁσίους Παῖδας ἐκ φλογὸς ἐν τάφῳ νεκροὺς, ἄπιστος κατατίθεται εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελῳδούντων, λύτρωτα ὁ Θεὸς ὑλογητὸς εἶ.

Ἑτέρωται ᾅδης ἐν τῇ καρδίᾳ, δεξάμενος τὸν τεθνῶτα λόγχῃ τὴν πλευρὰν, καὶ θεῖνει πυρὶ θείῳ δαπανώμενος εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελῳδούντων, λύτρωτα ὁ Θεὸς ὑλογητὸς εἶ.

Ὁ Ἅβιος τάφος, ἐ ἑαυτῷ δεξάμενος ὡς ὑπνοῦντα τὸν δημιουργὸν, ζωῆς θησαυρὸς θεῖος ἀναδείκνυται εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελῳδούντων, λύτρωτα ὁ Θεὸς ὑλογητὸς εἶ.

Νοῦμφαν θαλάττιον τὸν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν ἡ τῶν ὅλων δέσποινα ζωὴ, καὶ τοῦτον πηγὴν ἀθάνατον ἐγείρουσιν εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελῳδούντων, λύτρωτα ὁ Θεὸς ὑλογητὸς εἶ.

Μὰ ὑπῆρχεν ἡ ἐν τῷ ᾅδῃ ἀχώρητος, καὶ ἐν τάφῳ, καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει Χριστὸς, σὺν Πατρὶ, καὶ Πνεύματι εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελῳδούντων, λύτρωτα ὁ Θεὸς ὑλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'. ὁ Εἱρμός.

Ἔκπληξι φείδων ἐρανὲ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ἐν Παῖδες ὑλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἐλύτρωσε ἀχραντος νεὼς, τὸν πεπλωκότα δὲ σωτῆρα σκύλευε. Ἀδὰμ γὰρ τῷ πρωτόπλῳ δεύτερος, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, κατῆλθε μέχρις ᾅδου ταμείων· ὃν Παῖδες ὑλογεῖτε Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πεπαῖται τόλμα μαθηταῖν, Ἀεμαθείας δὲ ἀεισθοῦς Ἰωσὴφ· νεκρὸν γὰρ, καὶ γυμνὸν θνόμβῳ τὸν ὅλη πάντων Θεὸν αἰτεῖται, ἐ κηδεύει κραυγάζων· οἱ Παῖδες ὑλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὦ τῶν θαυμάτων τῆς καινῆς, ὦ ἀγαθότητος, ὦ ἀφράστου ἀνοχῆς, ἱκὼν γὰρ ὑπὸ γῆν σφραγίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, ἐ πλάνος, Θεὸς συκφαντεῖται, ὃν Παῖδες ὑλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, Λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. ὁ Εἱρμός.

Μὴ ἀποδύρῃ με μῆτερ, καθορῶσα ἐν τάφῳ· ὃν ἐν χερσὶ ἄϋλα ἀσωμάτως συλλαβὼν Τίόν· ἀναστήσομαι γὰρ, καὶ δοξασθήσομαι, καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ ἀπαύστως, ὡς Θεὸς, τοὺς ἐν πίστει, τῷ πόθῳ σὲ μεγαλύνοντας.

Ἐξαπόστειλάριον.

Ἐπὶ τῷ ξύλῳ σου τύπῳ τὰς ὀδυνὰς φυγοῦσα, ὑπερφυὲς ἐμακρολόγθη, ἀναρχε Τὲ, νυὸς δέ σε, Θεέ μου, ἄπαυστον ὁρῶσα νεκρὸν, τῇ ῥομφαίᾳ τῆς λύπης παραβέβλημαι δεινῶς· ἀλλ' ἀνάστηθι, ὅπως μεγαλυνθήσομαι.

Μὴ με καλύπτε κόπτα, ἀλλὰ φείδεσθε φῶτα οἱ πυλωροὶ, ἡμφισμένον βλέποντες σολλὼ ἡμαγμένῳ, Μῆτερ, τῆς σκιδήσεως· τὸν ἐχθρὸν ἐν Σταυρῷ γὰρ πατάξας ὡς Θεὸς, ἀνασήσομαι αὖθις, καὶ μεγαλυνῶ σε.

Ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις, ὑφρανθήτωσαν πάντες οἱ γηγενεῖς· ὁ γὰρ ἐχθρὸς ἐσύλλυται ᾅδης, μὴ μέσον γυναῖκες θρηνοῦσαι βάτωσαν· τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὔᾳ λυθέντα πάλιν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστήσομαι.

Ἐξαποστειλάριον· ἦχος β'. Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. Τοῦτο λέγεται ἐν τῷ τέλει, καὶ μόνον, ἀλλο οὐχί. Εἰς τοὺς αἴνους ἰσάζομεν στίχ. δ'. Καὶ ψαλλομένῳ στιχ. ἰδιόμ. τοὺς γ'. δευτέρας, ἐ σ πλ. β'. ἤχου β'.

Σήμερον σωτὴρ τάφου τὸν σωτῆρα πάντα παλάμῃ τὸν κόσμον· καλύπτει λίθος τὸν καλύψαντα ἀρετῇ τοὺς ἐρανούς· ὑπνοῖ ἡ ζωὴ, ἐ ᾅδης τρέμει, καὶ Ἀδὰμ τῆς δισμοῦ ἀπολύεται· δόξα τῇ σῇ οἰκονομίᾳ, δι' ἧς τελέσας πάντα σαββατισμὸν αἰώνιον· ἐδαρίσω ἡμῖν τὴν παναγίαν σου ἀνάστασιν.

Ἦχος β'.

Τί τὸ ὀρφνῶον θαῦμα; τίς ἡ παροῦσα κατάπαυσις; ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων τὸν δισπάθους τελέσας οἰκονομίαν ἐν τάφῳ σαββατίζει, καινὸν ἡμῖν παρέχων σαββατισμόν· αὐτῷ βοήσωμεν, ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνων τὴν γῆν, ὅτι σὺ

σὺ βασιλεῦσι εἰς τὸς αἰῶνας, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ὔλιο.

Ἦχος β'.

Δεῦτε ἴδωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν ἐν τάφῳ κειμένην, ἵνα τὰς ἐν τάφοις κειμένας ζωοποιήσῃ· δεῦτε σήμερον τὸν ἐξ Ἅιδου ὑπνοῦντα διαμύρωμεν, θεοφιλῶς αὐτῷ ἐπιβοήσωμεν· ἀναστὰν νεκρώσιμον ὡς λέοντα, τὸν ἐγερθέντα τε Βασιλεῦ; ἀλλ' ἀνάστηθι αὐτεξούσιος, ὁ δι' ἑαυτὸν ὑφ' ἡμῶν ὑπνώσας, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β'.

Ἡ Τίμιος Ἰωσὴφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐν τάφῳ, ὡς ἐκ παστάδος, ἀναληθῆναι· ὁ σωτηρίως κεῖσθαι θανάτῳ, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Τὴν σήμερον μυστικῶς ὁ μέγας Μωϋσῆς θεσπεσιωτάτου λέγων· καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εὐλογημένον σάββατον· αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν ᾗ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας τῇ σαρκὶ σαββατίσας, καὶ ὡς ὁ ἦν, πάλιν ἐπανελθών· ὑπὲρ τῆς ἀναστάσεως ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς μόνος ἀγαθὸς, καὶ φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Τὸ παράλογον ἡμῶν. Δοξολογία μεγάλη. Ὁ δὲ Ἱερεὺς ἀλλάσσει ὅλην τὴν ἐκτενῆ στολήν· καὶ ἀσπάζεται μετὰ τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου. Μετὰ δὲ τὸ ἔξιτήριον, λέγει ὁ Ἱερεύς. Πρόσχωμεν. Εἰρήνη πᾶσι Σοφία. Καὶ ἡμεῖς τῷ Πνεύματί σου. Ὁ Διάκονος Ἰωσήφ. Καὶ λέγομεν τὸ Τροπάριον τῆς Θεοφανείας· ἦχος β'.

Ὁ Σωτὴρ τὰ πάντα, τάφῳ συνεθῆναι καταδέχεται, Χριστὲ, ἵνα τῆς τοῦ ᾅδου καταπλώσεως λυτρώσῃς τὸ ἀνθρώπινον, καὶ ἀθανατίσας ζωώσῃς ἡμᾶς, ὡς Θεὸς ἀθάνατος.

Περισσεύομεν, ἦχος δ'.

Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς. Σπεῦσον. Ὁ Θεὸς, ἐν τοῖς ὠσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Θεοφανείας Ἰερεμιὴλ τὸ ἀναγνωσμα.

Ἐγένετο ἐπ' ἐμὲ χεὶρ Κυρίου· καὶ ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κύριος· καὶ ἔθηκέ με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου· καὶ τοῦτο ἦν μεστὸν ὀστέων ἀνθρωπίνων· καὶ περιήγαγέ με ἐπ' αὐτὰ κύκλῳ· καὶ ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου, ξηρὰ σφόδρα· καὶ εἶπε πρός με· υἱὲ ἀνθρώπου, εἰ ζήσεται τὰ ὀστᾶ ταῦτα; Καὶ εἶπα. Κύριε Κύριε, σὺ ἐπίστη ταῦτα· Καὶ εἶπε πρός με· προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὀστᾶ ταῦτα, καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· τὰ ὀστᾶ τὰ ξηρὰ, ἀκούσατε λόγον Κυρίου· τάδε λέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις· ἰδοὺ ἐγὼ φέρω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς, καὶ δώσω ἐπὶ ὑμᾶς νεῦρα, καὶ ἀνάξω ἐπ' ὑμᾶς σάρκα, καὶ ἐπιστήσω ἐφ' ὑμᾶς δέρμα, καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος· καὶ προεφήτευσα, καθὼς ἐνετάλατό μοι· καὶ ἐλήλυθε, ἐν τῷ ἐμὲ προφητεῦσαι· καὶ ἰδοὺ σεισμὸς· καὶ προσήγαγε τὰ ὀστᾶ ἑκάτερον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ· καὶ εἶδον· καὶ ἰδοὺ ἐπ' αὐτὰ νεῦρα καὶ σάρκες ἐφύοντο· καὶ ἀνέβαινεν ἐπ' αὐτὰ δέρματα ἐπάνω· καὶ πνεῦμα οὐκ ἦν ἐπ' αὐτοῖς· καὶ εἶπε πρός με· προφήτευσον ἐπὶ τὸ πνεῦμα, προφήτευσον υἱὲ ἀνθρώπου, καὶ εἰπὸν τῷ πνεύματι· τάδε λέγει Κύριος· ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθὲ, καὶ ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καὶ ζησάτωσαν· καὶ προεφήτευσα, καθότι ἐνετάλατό μοι· καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καὶ ἔζησαν, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγὴ πολλὴ σφόδρα· καὶ ἐλάλησε Κύριος πρός με, λέγων· υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὀστᾶ ταῦτα πᾶς οἶκος Ἰσραήλ ἐστιν· καὶ αὐτοὶ λέγουσι· ξηρὰ γέγονε τὰ ὀστᾶ ἡμῶν· ἀπόλωλεν ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, διεφθάρημεν· διεφθάρησαν προφητεύσαι, καὶ εἰπὸν· τάδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν, καὶ ἀνάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ· καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος, ἐν τῷ ἀνοιξαί με τοὺς τάφους ὑμῶν, τοῦ ἀναγαγεῖν με ἐκ τῶν τάφων τὸν λαόν μου· καὶ δώσω τὸ πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε· καὶ θήσομαι ὑμᾶς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν· καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος· λελάληκα, καὶ ποιήσω· λέγει Κύριος.

Περισσεύομεν· ἦχος βαρύς.

Ἀνάστηθι Κύριε, ὁ Θεός μου ὑψωθήτω ἡ χείρ σου. Σπεῦσον. Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ.

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Κορινθίους πρώτης.

Ἐπιστολὴ Παύλου τὸ ἀναγνωσμα.

Ἀδελφοὶ, μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ· ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθὼς ἐστὲ ἄζυμοι· καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός· ὥστε ἑορτάζωμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδ' ἐν ζύμῃ κακίας, καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας, καὶ ἀληθείας. Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα· γέγραπται γὰρ· ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου· ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ πίστεως.

Ἀλληλουϊάριον· ἦχος πλ. δ'. Ἀναστήτω ὁ Θεὸς, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ. Σπεῦσον. Ὡς ἐκλείποι καπνὸς ἐκλειπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρὸς, οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ. Εὐαγγέλιον, τὸ Κατὰ Ματθαῖον. Τῇ ἑπαύριον ἦτις ἐστὶ μετὰ τὴν σταυρώσιμον· πλο. Μετὰ τῆς κυριακῆς. Ἐπιστ. Εἰσορᾷ πάντες. Καὶ τὰ ῥητὰ ὡς συνήθως.

Πληρώσατε τὸν ἰωσηπιόν. Ὡσαύτως καὶ τὰ λοιπὰ ὡς εἴρηται, καὶ γίνεται ἁπλοῦς. Ἡ δὲ φορὰν ὥρας ἀλλάσσει ἐν τῇ Νάξῳ τοῦτο. Ὁμοίως καὶ αἱ λοιπαὶ λιτιαὶ ἀλλάττουσι ὡσαύτως ἐν τῇ Νάξῳ τοῦτο.

Τῷ ἁγίῳ, καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ Ἑσπερινὸς ἀδεῖ ὥραν ἑνὸς τῆς ἡμέρας σημαίνει τῶν ἑσπερινῶν. Καὶ ἀλλάσσει ὁ Ἱερεὺς τοῦλω λεγόμενον καὶ ὀλοσχερῶς αὐτοῦ, ἀντιχειρίσας τὸ θυμίαμα. Σιωπᾷ μεγάλως· εἶτα τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, εἰς ἦχον α'. Καὶ ἰσόμοιρον στιχ. ιδ'. ἀλλάσσει δὲ στιχηραναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου γ'. Καὶ τὸ ἀπὸ στίχ. ϛ'.

Σημ. Ἀναστάσιμα· ἤχος α'.

Τὰ ἐσπερινὰ ἡμῶν δίκαιε θεόσδεξαι, ἄγιε Κύριε· Ἐ θεόδοξα ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνῳ σοὶ ὁ δίκαιος ἐν Κόσμῳ τῶν ἀνάστασιν.

Κτελούσαται λαοὶ Σιών, Ἐ θελήβιται αὐτὴν, Ἐ ἴδτε δόξαν ἐν αὐτῇ τῇ ἀναστάντι ἐν νεκροῖς, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωτὰμβρὸν· ἡμῶς ἐν τῷ ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνισόμβρ, καὶ θεοσεμνισόμβρ Χριστὸν, ὁδεύοντες ἀπὸ τῶν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τὸ ἰχθρὸν τὸν Κόσμον λυζωσάμβρος.

Ὦ πάθει σε, Χριστὲ, παθὼν πλὰθανάτῳ θανάτῳ· Ἐ τῇ ἀναστάσει σε ἐκ φθορᾶς ἐλυζώσαμεν, Κύριε δόξα σοι.

Ἴσπερ στιχ. ἰδιόμ. τὸ μεγάλῳ Σαββάτῳ γ'.

Δεύτερον τὸ ἴδ', ἦχος πλ. δ'.

Ἡ μεσον ὁ ᾅδης τέκνων βοᾷ· σωμίρισέ μοι, ἢ τὸν ἐκ Μαρίας χθυνθέντα μὴ ὑπεδέξαμην· ἐλθὼν γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὸ κεράτιν με ἔλυσε· πύλας χαλκᾶς συνέβρεψε· ψυχὰς, ἃς κατέσχον τὸ φρίν, Θεὸς ὢν ἀνέστησε, δόξα Κύριε τῇ Σταυρῷ σε, Ἐ τῇ ἀναστάσει σε.

Ὅμοιον.

Ἡ μεσον ὁ ᾅδης τέκνων βοᾷ· κατελύθη μου ἡ ἐξουσία· ἐσπαράμην ὑπνῶν, ὥσπερ ἵνα τὴν ζωὴν νεκρὸν· τοῦτον γὰρ κατέχων ὅλως οὐκ ἰσχυον· ἀλλ' ἀπολαβὼν μᾶλ τούτου ὧν ἐβασίλευον· ἰσῶ εἶχον τοὺς νεκροὺς ἀπ' αἰῶνος, ἀλλὰ ὅπως ἰδὼ πάντες ἐγήρα, δόξα Κύριε τῇ Σταυρῷ σε, Ἐ τῇ ἀναστάσει σε.

Ὅμοιον.

Ἡ μεσον ὁ ᾅδης τέκνων βοᾷ, καπηλεύθη μου τὸ κράτος, ὁ πομπὸς ἐσωφρύθη, Ἐ τὸν Ἀδὰμ ἀνέστησε· ὧνπερ ἐβασίλευον, ἐτέρμαι· Ἐ ὡς κατέπιον ἰοῦσας, πάντας ἐξέμεσε· ἐκένωσε τὰς τάφους ὁ σωφρυθείς· ὃν ἰσχὺν τὸ θανάτῳ τὸ κράτος, δόξα Κύριε τῷ Σταυρῷ σε, Ἐ τῇ ἀναστάσει σε.

Δεύτερον τὸ αὐτό. Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Ἡ μεσον μυσικῶς ὁ μέγας Μωσῆς θεσπισιτάτῳ λόγῳ· Ἐ ἐλόγησε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τῶν ἐβδόμων· τοῦτο γὰρ δῆτ τὸ ἀληθημένον σαββατον· αὐτὴ δῆτ ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα· ἐν ᾗ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὁ μονογθὴς υἱὸς τοῦ Θεοῦ, δόξα τῇ κῷ τὸν θάνατον οἰκονομίας τῇ σαρκὶ συβατίσας, καὶ εἰς ὁ ἐλθὼν, πάλιν ἐσπανιλθών· δόξα τῆς ἀναστάσεως ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς μόνῳ ἀγαθὸς, Ἐ φιλάνθρωπος.

Καὶ νυῦ, Θεοτόκε, ἦχος α'.

Τὴν παχόμενι δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀπαρθεῖσαν, Ἐ τὸν διαπόρων τεκοῦσαν, τὴν ἐπουρανίον πύλην, ὑμνοσόμβρ Μαρίαν Ἠ Παρθένον, ἧν ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ ἧν πιῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὐτὴ γὰρ ἀνεῴγθη ἀειπάρθενος, καὶ ναὸς τῆς θεότητος· αὐτὴ τὸ μεσότοιχον τῆς ἐχθρᾶς καθεῖλεν, ἐφιλίωσε δὲ τοῖς ἐπὶ γῆς, καὶ τὸ βασίλειον ἐδείξε· ταύτην ὦν κατέγοντες τῆς πίστεως τὴν ἀγκυραν ὑπέρμαχον ἔχομεν τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον· θαρσοῦντα τοῖνυν, θαρσοῦντα λαὸς τοῦ Θεοῦ, Ἐ γὰρ αὐτὸς πολεμίους τοὺς ἐχθροὺς ὡς παρεδυνάμεν.

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Φῶς ἱλαρὸν, φαιδρύνθρον ἡ λόγιον. Ἀλλ' ὦδὲς, σοφία. Καὶ ἀμέσως ἀναγνώσεις τὰ ἀναγνώσματα.

Τοῦτον τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐν ἀρχῇ ἐποίησε ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος· Ἐ ἀκατασκεύαστος· Ἐ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου· Ἐ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος· Ἐ εἶπεν ὁ Θεός· γθηνήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλὸν· Ἐ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς, Ἐ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους· καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν, Ἐ τὸ σκότος ἐκάλεσε νύκτα· Ἐ ἐγένετο ἑσπέρα, Ἐ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία· Ἐ εἶπεν ὁ Θεός· γθηνήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος· καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀναμέσον ὕδατος· Ἐ ὕδατος· Ἐ ἐγένετο οὕτως· καὶ ἐποίησε ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, Ἐ διεχώρισε ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος, ὃ ἦν ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος, τὸ ἐπάνω τοῦ στερεώματος· Ἐ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στέρεωμα, οὐρανόν· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς, ὅτι καλόν· Ἐ ἐγένετο ἑσπέρα, Ἐ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα δευτέρα· Ἐ εἶπεν ὁ Θεός· συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, Ἐ ὀφθήτω ἡ ξηρά· Ἐ ἐγένετο οὕτως· Ἐ συνήχθη τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, Ἐ ὀφθη ἡ ξηρά· Ἐ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν, γῆν· καὶ τὰ συνήματα τοῦ ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσας· καὶ

καὶ εἰδ'σε ὁ Θεὸς, ὅτι καλόν· Ϛ εἶπεν ὁ Θεὸς· βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπεῖρον σπέρμα κ' ξύλ. Ϛ καθ' ὁμοιότητα, Ϛ ξύλον κάρπιμον ποιῶν καρπὸν, ὗ τὸ σπέρμα αὐτῆ ἐν αὐτῷ κ' ξύλ. δλὴ τῆς γῆς· Ϛ ἐγήνετο ὕτως· κ' ἐξέλιξεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπεῖρον σπέρμα κ' ξύλ. Ϛ καθ' ὁμοιότητα, Ϛ ξύλον κάρπιμον ποιῶν καρπὸν, ὗ τὸ σπέρμα αὐτῆ ἐν αὐτῷ κ' ξύλ. δλὴ τῆς γῆς· καὶ εἶδ'σεν ὁ Θεὸς, ὅτι καλόν· καὶ ἐγήνετο ἑσπέρα, καὶ ἐγήνετο ἕρθρ', ἡμέρα ζ'ίτη.

Α'ἀνάγνωσμα β'.

Περφητίας Ἡσαΐε τὸ ἀνάγνωσμα.

Φώτιζε, φωτίζε Ἱερουσαλήμ· ἦκει γὰρ σε τὸ φάϊ· Ϛ ἡ δόξα Κυρίε δλὴ σὲ ἀναπέπλεκε· ἰδὲ σκότ☩ καλύψει γῆν, Ϛ γνόφ☩ ἐπ' ἴθνη· δλὴ δὲ σὲ φαΐσεται Κύριο☩, καὶ ἡ δόξα αὐτῆ δλὴ σὲ ὀφθήσεται· Ϛ πορεύσονται Βασιλεῖς τῷ φωτί σε, Ϛ ἴθνη τῇ λαμπρότητί σε· ᾆρον κύκλῳ τὰς ὀφθαλμάς σε, καὶ ἰδὲ συνηγμένα τὰ τέκνα σε· ἦκουσι πάντες οἱ υἱοί σε μακρόθεν, καὶ αἱ συγατέρες σε ἐπ' ὤμων ἀρθήσονται· τότε ὄψῃ, καὶ φοβηθήσῃ, καὶ ἐκστήσῃ τῇ καρδίᾳ· ὅτι μεταβαλεῖ ἐς σὲ πλοῦς θαλάσσης, καὶ ἰσχὺς καὶ λαοὶ· καὶ ἥξουσί σοι ἀγέλαι καμήλων· καὶ καλύψουσί σε, κάμηλοι Μαδιάμ Ϛ Γεφὲ· πάντες ζὲ σαβὰ ἥξουσι φέροντες χρυσὸν, καὶ λίβανον οἴσουσι· κ' τὸ σωτήριον Κυρίε εὐαγγελιοῦνται· καὶ πάντα τὰ κτήνεα Κηδὰρ συναχθήσονται, καὶ κριοὶ Ναβαιὼθ ἥξουσι· καὶ ἀνενεχθήσεται δόκητά δλὴ τὸ θυσιαστήριόν μου, καὶ ὁ οἶκός☩ τῆς προσδοκίας μου δοξασθήσεται· τίνες οἵδε, ὡς νεφέλαι πέπτανται, Ϛ ὡσεὶ ἀβέστραι συὼ νοσσοὶ ἐπ' ἐμέ; ἐμὲ αἱ νῆσοι ὑπομένουσι, Ϛ πλοῖα Θαρσεῖς ἐν πρώτοις, ἀγαγεῖν τὰ τέκνα σε μακρόθεν, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῶ μετ' αὐτῶ· Ϛ δι' τὸ ὄνομα Κυρίε τὸ ἅγιον· καὶ δι' τὸν ἅγιον τῦ Ἰσραὴλ ἐνδοξον ἔδ'· καὶ οἰκοδομήσουσιν ἀλλογῆαὶ τὰ τείχη σε, καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν ὑπηρετήσονταί σοι· δι' ἐμὲ γὰρ ὠργὴν μου ἐπάταξά σε· Ϛ δι' ἐλεών μου ἐλεήσω σε· καὶ ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι σε διαπαντὸς, νυκτὸς Ϛ νυκτὸς οὐ κλεισθήσονται, εἰσαγαγεῖν ἐως σὲ δύναμιν ἐθνῶν, Ϛ Βασιλεῖς αὐτῶν ἀχθοφόρους· τὰ γὰρ ἔθνη Ϛ οἱ Βασιλεῖς, οἵτινές σ' δ'υλεύσουσί σοι, ἀπολεῖνται· Ϛ τὰ ἔθνη ἐρημίᾳ ἐρημωθήσεται· καὶ ἡ δόξα τῆ λιβάνε ἐως σὲ ἥξει, ἐν κυπαρίσσῳ, Ϛ πεύκη, Ϛ κέδρῳ ἅμα, δόξασαι τὸν τόπον τὸν ἁγίου μου· Ϛ πορεύσονται ἐρὸς σὲ δεδουκότες υἱοὶ ταπεινωσάντων σε, Ϛ προσχωμάτων σε· Ϛ κληθήσῃ πόλις Σιὼν ἁγία Ἰσραήλ· ἀνθ' τῦ γεγονέναι σε ἐγκαταλελειμμένην Ϛ μεμισημένην, Ϛ ὡς λοῦ ὁ βροτὸς· Ϛ ὅπως σε ἀγαλλίαμα αἰώνιον, δόξασιν ἡγουσῶν ἡγεμάς· καὶ θηλάσῃς γάλα ἐθνῶν, καὶ πλοῦτον Βασιλέων φάγεσαι· καὶ γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ Κύριο☩, ὁ σάζων σε, καὶ ἐξαιρούμενός σε, Θεὸς Ἰσραήλ.

Α'ἀνάγνωσμα γ'.

Τῆς Ἐξόδ'υ τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐλάλ'σε ὁ Κύριο☩ ἐρὸς Μωϋσῆν, καὶ Ἀαρὼν ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, λέγων· ὁ μὴν ὗτος ὑμῖν ἀρχὴ μηνῶν, ἐρωτὸς ἔζυν ὑμῖν ἐν τοῖς μησὶ· τῇ ἑνάτῃ τῦ μηνὸς τύτε λαβέτωσαν ἑκάστ☩ ἐρόβατον κατ' οἰκίας πατρίων, ἕκαστ☩ ἐρόβατον κατ' οἰκίαν· ἐὰν ζὲ ὀλιγοστὸ ὦσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὡς τ☩ μὴ ἐξ ἰσχυὸς εἰς ἐρόβατον, συλλήψεται μετ' ἐαυτὸ τὸν γείτον☩ τὸν πλησίον αὐτῦ· κ' ἀριθμὸν ψυχῶν, ἕκαστ☩ τὸ ἀρκοῦν αὐτῷ συναριθμήσεται εἰς ἐρόβατον· ἐρόβατον τέλειον, ἄρσεν, ἐνιαύσιον ἔσῃ ὑμῖν· ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, καὶ τῶν ἐρίφων λήψεσθ'. καὶ ἔσῃ ὑμῖν ἐξετασπηρὸν ἕως τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης τῦ μησὸς τύτε· καὶ σφάξουσιν αὐτὸ πᾶν τὸ πλῆθος συναγωγῆς υἱῶν Ἰσραὴλ ἐρὸς ἑσπέραν· καὶ λήψονται ἀπὸ τῦ αἵματ☩, καὶ δώσουσι δ'ὰι δύο φ'ιβόλῃ, Ϛ δ'ὰι τῶ ὁλιὰν, ἐν τοῖς οἴκοις, ἐν οἷς ἂν φάγωσιν αὐτὰ ἐν αὐτοῖς· καὶ φάγονται τὰ κρέα τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὀπτὰ πυρί, καὶ ἀζύμους δ'ὰι πικέδων ἤδυται· ὠκ ἐδ'ὲδὲ ἀπ' αὐτοῦ ὠμὸν, ὐδ' ἑψηθὲν ἐν ὕδατι, ἀλλ' ἢ ὀπτὰ πυρί· κεφαλὴ σὺν τοῖς ποσὶ Ϛ ἐνδοθίοις· ὐκ ἀπολείψετε ἀπ' αὐτῦ εἰς ἕως· καὶ ὅσ'ν ὑ σωτερίψετε ἀπ' αὐτῦ· τὰ δὲ καταλειπόμενα ἀπ' αὐτῦ ἕως ἐρῳ, ἐν πυρὶ κατακαύσετε· ὕτω δὶ φάγεσθε αὐτό· αἱ ὀσφύες ὑμῶν ἐζωσμένοι ἔσονται, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐν τοῖς ποσὶν ὑμῶν, καὶ αἱ βακτηρίαι ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν· Ϛ ἐδεῖσθε αὐτὸ μ' σπουδῆς. Πάσχα ἔζι Κυρίῳ.

Α'ἀνάγνωσμα δ'.

Περφητίας Ἰωνᾶ τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο λόγ☩ Κυρίε ἐρὸς Ἰωνᾶν τὸν τῦ Ἀμαθὶ, λέγων· ἀνάστηθι, καὶ πορεύθητι εἰς Νινευὶ τὴν πόλιν τὴν μεγάλην, καὶ κήρυξον ἐν αὐτῇ· ὅτι ἀνέβη ἡ κραυγὴ τῆς κακίας αὐτῆς ἐρός με· Ϛ ἀνέστη Ἰωνᾶς, τῦ φυγεῖν εἰς Θαρσεῖς ἀπὸ προσώπ☩ Κυρίε· καὶ κατέβη εἰς Ἰόππην, καὶ ἐδρε πλοῖον βαδίζον εἰς Θαρσεῖς, καὶ ἔδωκε τὸν ναῦλον αὐτῦ, καὶ ἀνέβη εἰς αὐτὸ, τῦ πλεῦσαι μετ' αὐτῶν εἰς Θαρσεῖς ἀπὸ προσώπ☩ Κυρίε· καὶ Κύριο☩ ἐξήγαγε πνεῦμα δ'ὰι τῆς θαλάσσης, καὶ ἐγήνετο κλύδων μέγας ἐν τῇ θαλάσσῃ· καὶ τὸ πλοῖον ἐκινδυνεύετο τῦ συντριβῆναι· Ϛ ἐφοβήθησαν οἱ ναυπολοὶ, καὶ ἀνεβόησαν ἕκαστος ἐρὸς τὸν Θεὸν αὐτῦ· Ϛ ἐκβαλὼν ὑπεπόησαν τῦ σκεύους, τῦ ἐν τῷ πλοίῳ, εἰς τὴν θάλασσαν, τῦ κωφυδῆσαι ἀπ' αὐτῶν· Ἰωνᾶς ζὲ κατέβη εἰς τὴν κοιλὴν τῦ πλοίε, Ϛ ἐκαθεύδε, καὶ

Ϲ ἐρεγχε. Ϲ προσῆλθε κρὸς αὐτὸν ὁ θεοφόβος, καὶ εἶπεν αὐτῷ· τί σὺ ῥέγχεις; ἀνάστα, Ϲ σὺπροκαλῶ τὸν Θεὸν σου, ὕπως δἰαστάσῃ ὁ Θεὸς ἡμᾶς, Ϲ ὐ μὴ ἀπολώμεθα. Ϲ ἠ εἶπεν ἕκαστος κρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· σὺτὸν, βάλωμεν κλῆρος, καὶ σὺτὸν, βάλωμεν κλῆρος, τίνων ἕνεκεν ἡ κακία αὕτη ἐστὶν ἐν ἡμῖν· καὶ ἔβαλον κλῆρος· καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος σὺ δὲ Ἰωνᾶν· καὶ εἶπον κρὸς αὐτόν· ἀπάγγειλον ἡμῖν, τίς σὺ ἡ ἐργασία σὲζῇ, καὶ κόθεν ἔρχῃ, Ϲ ὸκ πόιας χράας, Ϲ ὸκ πόιν λαῦ εἶ σύ· καὶ εἶπε κρὸς αὐτὸς· ἐβραῖος Κυρίε εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸν Κύριον Θεὸν τὸ οὐρανῦ ἐγὼ σέβομαι, ὃς ἐποίησε τὼν θάλασσαν, Ϲ τὼ ξηρόν· καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ἄνδρις φόβον μέγαν, Ϲ εἶπαν κρὸς αὐτόν· τί ὅτο ἐποίησας; ὅλοι ἐγνωσαν οἱ ἄνδρις, ὅτι ὠ φροσώπου Κυρίε ἐφ ἔφευγεν, ὅτι ἀπήγγειλεν αὐτοῖς. Ϲ εἶπαν κρὸς αὐτόν· ποιήσωμέν τσοι, Ϲ κοπάσσι ἡ θάλασσα ἀφ ἡμῖν; ὅτι ἡ θάλασσα ἐπορεύετο, καὶ σξηγγρι μᾶλλον κλύδωνα· καὶ εἶπε Ἰωνᾶς κρὸς αὐτὸς· ἄρατέ με, καὶ ἐμβαλλετέ με εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κοπάσσι ἡ θάλασσα ἀφ ὑμῖν· ὅτὸν ἔγνωκα ἐγὼ, ὅτι δἰ ἐμὲ ὁ κλύδων ὁ μέγας ἔστ ἐφ ὑμᾶς· ὅτι· καὶ παρεβιάζοντο οἱ ἄνδρις τὸ στρέψαι κρὸς τὼν γῆν· καὶ ὐκ ἠδύναντο, ὅτι ἡ θάλασσα ἐπορεύετο, καὶ σξηγγρει μᾶλλον ἐπ' αὐτούς, καὶ ἀνέβησαν κρὸς Κύριον, καὶ εἶπαν· μηδαμῶς Κύριε· μὴ ἀπολώμεθα ἔγκεν τῆς ψυχῆς τὸ ἀνθρώπε τύτε· Ϲ μὴ δῷς ἐφ ἡμᾶς αἷμα δίκαιον· ὅτὸν σὺ Κύριε, ὃν θέσσον ἐβούλη, ποιῆσαι. Ϲ ἔλαβον τὸν Ἰωνᾶν, Ϲ ἔρριψαν αὐτὸν εἰς τὼ θάλασσαν· καὶ ἔστ ἡ θάλασσα ὸκ τῆ σάλυ αὐτῆς· καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ἄνδρις φόβω μεγάλω τὸν Κύριον, Ϲ ἔθυσαν θυσίαν τῷ Κυρίῳ, Ϲ ὐξάσθε τὰς ἀζάς. Καὶ φροσέπεξε Κύριος μίτει μεγάλῳ καταπιεῖν τὸν Ἰωνᾶν· καὶ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆ κήτες ἡμέρας Ϲ ἓξ νύκτας· Ϲ φροσηύξατο Ἰωνᾶς κρὸς Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ ἐκ τῆς κοιλίας τῆ κήτες, καὶ εἶπε. Ἐβόησα ἐν θλίψει μι κρὸς Κύριον τὸν Θεόν μι, Ϲ εἰσήκουσέ μι· σκοιλίας ᾅδυ κραυγῆς μι ἤκουας φωνῆς μι· ἀπέῤῥιψάς με εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης, καὶ ποταμοὶ σκύκλωσάν με· πάντες οἱ μετεωρισμοί σου, Ϲ τὰ κύματά σε ἐπ' ἐμὲ ἐπῆλθον· Ϲ ἐγὼ εἶπα· ἀπώσμαι ἐξ ὀφθαλμῶν σου· ἄρα, πρόσθησω, τῦ ἐπιβλέψαι με κρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου; ἐθεσχύθη μοι ὕδωρ ἕως ψυχῆς· ἄβυσσος σκύκλωσέ με ἐχάτη· ἐδύ ἡ κεφαλή μι εἰς χρισμὸς ὀρέων, κατέβλε εἰς γᾶν, ἧς οἱ μοχλοὶ ἀσ τῆς κτίσρες αἰώνιοι· καὶ ἀναβήτω φθορὰ ζωῆς μι Κύριε ὁ Θεός μι· ἐν τῷ ἐκλείπειν ἀπ' ἐμὲ τὼ ψυχήν μι, τῦ Κυρίε ἐμνήσθην· καὶ ἤλθεν κρὸς σὲ ἡ προσευχή μι εἰς ναὸν τ ἁγόν σε· φυλασσόμβροι μάτεια, καὶ ἐλέη, ἐλεῖσ ὑμῶν ἐγκατέλιπον· ἐγὼ δὲ μὲ φωνῆς αἰνέσεως, καὶ ἐξομολογήσεώς σύσω σοι· ὅσα πὐκράμλω ἀποσέσω σοι σωτηρία τῷ Κυρίῳ. Καὶ προσέτυχεν ἀπὸ Κυρίε τῆ κήτες, καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἰωνᾶν ὸπὶ τὴν ξηράν. Καὶ ἐγήγερθε λόγ Κυρίε κρὸς Ἰωνᾶν ὲκ δἐυτέρυ, λέγων· ἀνάστηθι, πορεύσπα εἰς Νινευὶ τὴν πόλιν τὴν μεγάλην, καὶ κήρυξον ἐν αὐτῇ τὸ κήρυγμα τὸ ἐμπρσθέν, ὃ ἐγὼ ἐλάλησα κρὸς σέ· καὶ ἀνέστη Ἰωνᾶς, καὶ ἐπορεύθη εἰς Νινευὶ, κατὰ ἐλάλησε Κύριος· ἡ δὲ Νινευὶ ἦν πόλις μεγάλη τῷ Θεῷ, ὡσεὶ πορείας ὁδὸν ἡμερῶν· καὶ ἤρξατο Ἰωνᾶς τῆ εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν, ὡσεὶ πορείαν ἡμέρας μιᾶς· καὶ ἐκήρυξε, Ϲ εἶπεν· ἔτι ἓξ ἡμέραι, καὶ Νινευὶ καταστραφήσεται· καὶ ἐπίστευσαν οἱ ἄνδρις Νινευὶ τῷ Θεῷ, καὶ ἐκήρυξαν νηστείαν, καὶ ἐνεδύσαντο σάκκυς ἀπὸ μεγάλυ αὐτῶν ἕως μικρῦ αὐτῶν· καὶ ἤγγισε ὁ λόγος κρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Νινευὶ· καὶ ἐξέστη ἀπὸ τῦ θρόνυ αὐτῦ, καὶ ἀφεῖλε τὴν τολὴν αὐτῦ ἀφ' ἑαυτῦ, Ϲ περιέβαλλετο σάκκυ, καὶ ἐκάθισεν ὲπὶ σποδῆ· καὶ ἐκήρυξε, Ϲ ἐρέθη τῆ Νινευὶ ὥζρᾳ τῦ Βασιλέως, καὶ ὥζρᾳ τῶν μεγιστάνων αὐτῦ, λέγων, οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ κτήνη, καὶ οἱ βόες, Ϲ τὰ πρόβατα μὴ γνόσάτωσαν, μὴ δὲ νεμέσθωσαν, μὴ δὲ ὕδωρ πίτωσαν· καὶ περιβαλλόνθε σάκκυς οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ κτήνη, καὶ ἀνέβησαν κρὸς τὸν Θεὸν σκτενῶς· καὶ ἀπέστρεψαν ἕκαστος ἀπὸ τῆς ὁδῦ αὐτῦ τῆς πονηρᾶς, καὶ ἀπὸ τῆς ἀδικίας, τῆς ἐν χερσὶν αὐτῶν, λέγοντες· τίς οἶδε, οἱ μετανοήσει ὁ Θεός, καὶ ἀποστρέψει ὀργὴς θυμὸ αὐτῦ, καὶ ὐ μὴ ἀπολώμεθα; καὶ εἶδε ὁ Θεὸς τὰ ἔργα αὐτῦ, ὅτι ἀπέστρεψαν ἀπὸ τῆ ὁδῦ αὐτῦ τῆ πονηρᾶ· Ϲ μετενόησε ὁ Θεὸς ὲπὶ τῇ κακίᾳ, ᾗ ἐλάλησε τ ποῆσαι αὐτοῖς· καὶ ὐκ ἐποίησε. Καὶ ἐλυπήθη Ἰωνᾶς λύπω μεγάλω, καὶ σωχρύθη, Ϲ προσηύξατο κρὸς Κύριον, Ϲ εἶπε· Κύριε, ὀχ ὕτοι οἱ λόγοι μι, ἔτι ὄντός μι ἐν τῇ γῇ μι; δἰχρῦς προφθάσαι τῇ φυγῇ εἰς Θαρσείς; ἤδη ἔγνων, ὅτι σὺ ἐλεήμων, Ϲ οἰκτίρμων, μακρόθυμος, Ϲ πολυέλεος, Ϲ μετανοῶν ὲπὶ ταῖς κακίαις· Ϲ νῦν σίαστα Κύριε, λάβε τὴν ψυχήν μι ἀπ' ἐμῦ· ὅτι καλὸν τὸ ἀποθανεῖν μι, ἢ ζῆν με· καὶ εἶπε Κύριος κρὸς Ἰωνᾶν· εἰ σφόδρα λελύπησαί σύ; Ϲ ἐξῆλθεν Ἰωνᾶς ἐκ τῆς πόλεως, Ϲ ἐκάτησεν ἀπέναντι τῆς πόλεως ἡ ἐστὶν ἐκ αὐτῆς ἐκεῖ σκηνήν, καὶ ἐκάθησε ὑποκάτω αὐτῆς, ἕως ἂ μάθῃ, τί ἔσῃ τῇ Πόλει· καὶ προσέτυξε Κύριος. ὁ Θεὸς κολοκυνθῃ· Ϲ ἀνέβη ὑπὲρ κεφαλῆς τῦ Ἰωνᾶ, τῦ εἶναι σκιὰν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτῦ, τῦ σκιάζειν αὐτῦ ἀπὸ τῦ πακῶν αὐτῦ· καὶ ἐχάρη Ἰωνᾶς ὲπὶ τῇ κολοκυνθῃ χαρὰν μεγάλην· Ϲ φροσέπεξε ὁ Θεὸς σκώληκα ἑωθινῇ τῇ ἐπαύριον· καὶ ἐπάταξε τὴν κολοκυνθαν, καὶ ἀπεξηράνθη· καὶ ἐγένετο ἅμα

ἅμα τῷ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον, καὶ προσέπαιξε ὁ Θεὸς πνεύμασι καύσωνι συγκρίνοντι, καὶ ἐπάταξε ὁ ἥλιος ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τῷ Ἰωνᾶ, καὶ ὠλιγοψύχησε, καὶ ἀπηλέγετο τὴν ψυχὴν αὐτῷ, καὶ εἶπε· καλόν μοι τὸ ἀποθανεῖν με. ἢ ζῆν· καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Ἰωνᾶν· εἰ σφόδρα λελύπησαι σὺ ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ; καὶ εἶπε, σφόδρα λελύπημαι ἐγὼ ἕως θανάτου· καὶ εἶπε Κύριος· σὺ ἐφείσω ὑπὲρ τῆς κολοκύνθης, ὑπὲρ ἧς οὐκ ἐκακοπάθησας ἐπ' αὐτὴν, καὶ οὐδὲ ἐξεθρεψας αὐτήν, ἣ ἐγένηθη ὑπὸ νύκτα, καὶ ὑπὸ νύκτα ἀπώλετο· ἐγὼ δὲ οὐ φείσομαι ὑπὲρ Νινευὴ τῆς Πόλεως τῆς μεγάλης, ἐν ᾗ κατοικοῦσι πλείους ἢ δώδεκα μυριάδες ἀνθρώπων, οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν δεξιὰν αὐτῶν ἢ ἀριστερὰν αὐτῶν, καὶ κτήνη πολλά.

Ἀνάγνωσμα ὁ.

Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ τὸ ἀνάγνωσμα.

Καὶ ἐποίησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸ πάσχα τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς ἀφ' ἑσπέρας ἐπὶ συμβολῇ Ἱεριχώ, ἐν τῷ πέραν Ἰορδάνου, ἐν τῷ πεδίῳ· καὶ ἐφάγοσαν ἀπὸ τοῦ σίτου τῆς γῆς ἄζυμα καὶ νέα· ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ὠξέλιπε τὸ μάννα μὴ τοῦ βεβρωκέναι αὐτοὺς ἐκ τοῦ σίτου τῆς γῆς, καὶ οὐκέτι ὑπῆρχε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ μάννα· ἐκαρπίσαντο δὲ τὸν χόρτον τῆς Φοινίκων ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ· καὶ ἐγένετο ὡς ἦν Ἰησοῦς ἐν Ἱεριχώ, καὶ ἀναβλέψας τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδεν ἄνθρωπον ἑστηκότα ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ ἡ ῥομφαία ἐσπασμένη ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· καὶ προσελθὼν Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῷ· ἡμέτερος εἶ, ἢ τῶν ὑπεναντίων; ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· ἐγὼ ἀρχιστράτηγος δυνάμεως Κυρίου, νυνὶ παραγέγονα· καὶ Ἰησοῦς ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· δέσποτα, τί προστάσεις τῷ σῷ οἰκέτῃ; καὶ λέγει ὁ ἀρχιστράτηγος Κυρίου πρὸς Ἰησοῦν· λύσαι τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου, ὁ γὰρ τόπος ἐφ' ᾧ νυνὶ ἕστηκας ἐπ' αὐτῷ, ἅγιός ἐστι.

Ἀνάγνωσμα ς'.

Τῆς Ἐξόδου τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐξάραντες δὲ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐκ Σοκχὼθ, ἐστρατοπέδευσαν ἐν Ὀθὼμ πρὸς τὴν ἔρημον· ὁ δὲ Θεὸς ἡγεῖτο αὐτῶν, ἡμέρας μὲν ἐν στύλῳ νεφέλης, δεῖξαι αὐτοῖς τὴν ὁδὸν· τὴν δὲ νύκτα, ἐν στύλῳ πυρός· οὐκ ἐξέλιπεν δὲ ὁ στύλος τῆς νεφέλης ἡμέρας, καὶ ὁ στύλος τοῦ πυρὸς νυκτὸς ἐναντίον τοῦ λαοῦ παντός. Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, λέγων· λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ· καὶ ἀποστρέψαντες στρατοπεδεύσατωσαν ἀπέναντι τῆς ἐπαύλεως, ἀναμέσον μαγδάλου καὶ ἀναμέσον τῆς θαλάσσης, ἐξ ἐναντίας Βεελσεφών· ἐνώπιον αὐτῆς στρατοπεδεύσεις ἐπὶ τῆς θαλάσσης· καὶ ἐρεῖ Φαραὼ τῷ λαῷ αὐτοῦ· οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ πλανῶνται ἐπὶ τῇ γῇ· συγκέκλεικε γὰρ αὐτοὺς ἡ ἔρημος· ἐγὼ δὲ σκληρυνῶ τὴν καρδίαν Φαραὼ· καὶ καταδιώξεται ὀπίσω αὐτῶν, καὶ ἐνδοξασθήσομαι ἐν Φαραὼ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ στρατιᾷ αὐτοῦ. καὶ γνώσονται πάντες οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος· καὶ ἐποίησαν οὕτως· καὶ ἀνηγγέλη τῷ Βασιλεῖ τῶν Αἰγυπτίων, ὅτι φέφευγε ὁ λαός· καὶ μετεστράφη ἡ καρδία Φαραὼ, καὶ τῶν θεραπόντων αὐτοῦ ἐπὶ τὸν λαόν, καὶ εἶπαν· τί τοῦτο ἐποιήσαμεν, τοῦ ἐξαποστεῖλαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, τοῦ μὴ δουλεύειν ἡμῖν; ἔζευξε δὲ Φαραὼ τὰ ἅρματα αὐτοῦ, καὶ πάντα τὸν λαὸν αὐτοῦ συναπήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ· καὶ λαβὼν ἑξακόσια ἅρματα ἐκλεκτὰ, καὶ πᾶσαν τὴν ἵππον τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἡγεμόνας ἐπὶ πάντων· καὶ ἐσκλήρυνε Κύριος τὴν καρδίαν Φαραὼ βασιλέως Αἰγύπτου, καὶ τῶν θεραπόντων αὐτοῦ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ· οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐξεπορεύοντο ἐν χειρὶ ὑψηλῇ· καὶ κατεδίωξαν οἱ Αἰγύπτιοι ὀπίσω αὐτῶν· καὶ εὗρον αὐτοὺς παρεμβεβληκότας παρὰ τὴν θάλασσαν· καὶ πᾶσα ἡ ἵππος, καὶ τὰ ἅρματα Φαραὼ, καὶ οἱ ἱππεῖς, καὶ ἡ στρατιὰ αὐτοῦ ἀπέναντι τῆς ἐπαύλεως, ἐξεναντίας Βεελσεφών· καὶ Φαραὼ προσῆγε· καὶ ἀναβλέψαντες οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρῶσι· καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐστρατοπέδευσαν ὀπίσω αὐτῶν· καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα· ἀνεβόησαν δὲ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ πρὸς Κύριον, καὶ εἶπαν πρὸς Μωϋσῆν· διὰ τὸ μὴ ὑπάρχειν μνήματα ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, ἐξήγαγες ἡμᾶς, θανατῶσαι ἐν τῇ ἐρήμῳ· τί τοῦτο ἐποίησας ἡμῖν, ἐξαγαγὼν ἐξ Αἰγύπτου; οὐ τοῦτό σοι τὸ ῥῆμα, ὃ ἐλαλήσαμέν πρὸς σὲ ἐν Αἰγύπτῳ, λέγοντες· πάρες ἡμᾶς, ὅπως δουλεύσωμεν τοῖς Αἰγυπτίοις; κρεῖσσον γὰρ ἡμᾶς δουλεύειν τοῖς Αἰγυπτίοις, ἢ ἀποθανεῖν ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ· εἶπε δὲ Μωϋσῆς πρὸς τὸν λαόν, θαρσεῖτε, στῆτε, καὶ ὁρᾶτε τὸ σωτήριον, τὸ τοῦ θεοῦ τοῦ Κυρίου, ὃ ποιήσει ὑμῖν σήμερον· ὃν τρόπον γὰρ ἑωράκατε τοὺς Αἰγυπτίους σήμερον, οὐ προσθήσεσθε ἔτι ἰδεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον. Κύριος πολεμήσει περὶ ὑμῶν· καὶ ὑμεῖς σιγήσετε· εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· τί βοᾷς πρός με; λάλησον τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, καὶ ἀναζευξάτωσαν· καὶ σὺ ἔπαρον τὴν ῥάβδον σου καὶ ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἔσχισεν αὐτήν· καὶ εἰσελθέτωσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ εἰς μέσον τῆς θαλάσσης κατὰ τὸ ξηρόν· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ σκληρυνῶ τὴν καρδίαν Φαραὼ, καὶ τῶν Αἰγυπτίων πάντων· καὶ εἰσελεύσονται ὀπίσω αὐτῶν· καὶ ἐνδοξασθήσομαι ἐν Φαραὼ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ στρατιᾷ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἅρμασι, καὶ ἐν τοῖς ἵπποις αὐτοῦ· καὶ γνώσονται πάντες οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος· ἐν δοξαζομένῳ με ἐν Φαραὼ, καὶ ἐν τοῖς ἅρμασι, καὶ ἵπποις αὐτοῦ· ὤχηρε δὲ ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ὁ προηγούμενος τῆς παρεμβολῆς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ.

καὶ

& ἐπορεύθη ἐκ τῆ ὄπισθεν· ὀξῦρε δὲ ἡ ὁ σύλλ. τῆς νεφέλης ἀπὸ προσώπου αὐτῆ, & ἔστη ἐκ τῆ ὀπίσω αὐτῶν· & ἐσῆλθεν ἀναμέσον τῆς παρεμβολῆς τῆ Αἰγυπτίων, & ἀναμέσον τῆς παρεμβολῆς Ἰσραὴλ, καὶ ἦν· & ἐγένετο σκότος, & γνόφος· & διῆλθεν ἡ νύξ· & οὐ συνέμιξαν ἀλλήλοις ὅλην τὴν νύκτα· ἐξέτεινε δὲ Μωϋσῆς τὴν χεῖρα ἐπὶ τὴν θάλασσαν· & ἐπήγαγε Κύριος τὸν θάλασσαν ἐν ἀνέμῳ νότῳ βιαίῳ ὅλην τὴν νύκτα· & ἐποίησε τὴν θάλασσαν ξηράν· & ἐσχίσθη τὸ ὕδωρ· & εἰσῆλθον οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ εἰς μέσον τῆς θαλάσσης ἐπὶ τὸ ξηρόν· καὶ τὸ ὕδωρ αὐτῆς τεῖχος ἐκ δεξιῶν, καὶ τεῖχος ἐξ ἀριστερῶν· καὶ κατεδίωξαν οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ εἰσῆλθον ὀπίσω αὐτῶν, καὶ πᾶσα ἵππος Φαραὼ, καὶ τὰ ἅρματα, καὶ οἱ ἀναβάται εἰς μέσον τῆς θαλάσσης· ἐγένετο δὲ ἐν τῇ φυλακῇ τῇ ἑωθινῇ, & ἐπέβλεψε Κύριος ὅλη τὴν παρεμβολὴν τῆ Αἰγυπτίων ἐν στύλῳ πυρὸς καὶ νεφέλης, καὶ συνετάραξε τὴν παρεμβολὴν τῆ Αἰγυπτίων· & συέδησε τοὺς ἄξονας τῶν ἁρμάτων αὐτῶν, & ἤγαγεν αὐτοὺς μὴ βίᾳ· & εἶπαν οἱ Αἰγύπτιοι· φύγωμεν ἀπὸ προσώπου Ἰσραήλ· ὁ γὰρ Κύριος πολεμεῖ ἐκεῖ αὐτῶν τοὺς Αἰγυπτίους· εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· ἔκτεινον τὴν χεῖρά σε ὅλη τὴν θάλασσαν, καὶ ἀποκατασήτω τὸ ὕδωρ, & ἐπικαλυψάτω τοὺς Αἰγυπτίους, ὅλην τὰ ἅρματα & τοὺς ἀναβάτας· ἐξέτεινε δὲ Μωϋσῆς τὴν χεῖρα ὅλη τὴν θάλασσαν, καὶ ἀποκατέστη τὸ ὕδωρ, & ἐπικαλυψάτω τοὺς Αἰγυπτίους, ὅλην τὰ ἅρματα & τοὺς ἀναβάτας· ἐξέτεινε δὲ Μωϋσῆς τὴν χεῖρα ὅλη τὴν θάλασσαν, καὶ ἀποκατέστη τὸ ὕδωρ πρὸς ἡμέραν ὅλη χώρας· οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἔφυγον ὑπὸ τὸ ὕδωρ· καὶ ἐξετίναξε Κύριος τοὺς Αἰγυπτίους μέσον τῆς θαλάσσης· καὶ ἐπαναστρέψαν τὸ ὕδωρ ἐκάλυψε τὰ ἅρματα, καὶ τοὺς ἀναβάτας, & πᾶσαν τὴν δύναμιν Φαραὼ, τοὺς εἰσπορευομένους ὀπίσω αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ οὐ κατελείφθη ἐξ αὐτῶν οὐ δὲ ἕς· οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐπορεύθησαν διὰ ξηρᾶς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης· τὸ δὲ ὕδωρ αὐτοῖς τεῖχος ἐκ δεξιῶν, & τεῖχος ἐξ ἀριστερῶν· & ἐρρύσατο Κύριος τὸν Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκ χειρὸς τῶν Αἰγυπτίων· καὶ εἶδεν Ἰσραὴλ τοὺς Αἰγυπτίους πεθνηκότας ἐπὶ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης· εἶδε δὲ Ἰσραὴλ τὴν χεῖρα τὴν μεγάλην, ἃ ἐποίησε Κύριος τοῖς Αἰγυπτίοις· ἐφοβήθη δὲ ὁ λαὸς τὸν Κύριον, καὶ ἐπίστευσαν τῷ Θεῷ, καὶ Μωϋσῆ τῷ θεράποντι αὐτοῦ· τότε ἦσε Μωϋσῆς, καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν ᾠδὴν ταύτην τῷ Θεῷ· καὶ εἶπαν, λέγοντες. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται· ἵππον, καὶ ἀναβάτην ἔρριψεν εἰς θάλασσαν· βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεὸς, καὶ δοξάσω αὐτὸν, Θεὸς τοῦ Πατρός μου, & ὑψώσω αὐτόν· Κύριος συντρίβων πολέμους, Κύριος ὄνομα αὐτῆ· ἅρματα Φαραὼ, & τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἔρριψεν εἰς θάλασσαν, ἐπιλέκτους ἀναβάτας τεσσάρας· κατεπόθησαν ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· πόντῳ ἐκάλυψεν αὐτούς· κατέδυσαν εἰς βυθὸν ὡσεὶ λίθος· ἡ δεξιά σου Κύριε δεδόξασαι ἐν ἰσχύϊ· ἡ δεξιά σου Κύριε ἔθραυσεν ἐχθρούς· καὶ τῷ πλήθει τῆς δόξης σου συνέτριψας τοὺς ὑπεναντίους· ἀπέστειλας τὴν ὀργήν σου, κατέφαγεν αὐτοὺς ὡς καλάμην· & ἐν πνεύματι τοῦ θυμοῦ σου διέστη τὸ ὕδωρ· ἐπάγη ὡσεὶ τεῖχος τὰ ὕδατα· ἐπάγη τὰ κύματα ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης· εἶπεν ὁ ἐχθρὸς, διώξας καταλήψομαι, μεριῶ σκῦλα, ἐμπλήσω ψυχήν μου, ἀνελῶ τῇ μαχαίρᾳ μου, κυριεύσει ἡ χείρ μου· ἀπέστειλας τὸ Πνεῦμά σου· ἐκάλυψεν αὐτοὺς θάλασσα· ἔδυσαν ὡσεὶ μόλιβδος ἐν ὕδατι σφοδρῷ· τίς ὅμοιός σοι ἐν θεοῖς Κύριε; τίς ὅμοιός σοι; δεδοξασμένος ἐν ἁγίοις, θαυμαστὸς ἐν δόξαις, ποιῶν τέρατα· ἐξέτεινας τὴν δεξιάν σου· κατέπιεν αὐτοὺς γῆ· ὡδήγησας τῇ δικαιοσύνῃ σου τὸν λαόν σου τοῦτον, ὃν ἐλυτρώσω· παρεκάλεσας τῇ ἰσχύϊ σου εἰς κατάλυμμα ἁγίαν σου· ἤκουσαν ἔθνη, & ὠργίσθησαν· ὠδῖνες ἔλαβον κατοικοῦντας Φιλισθίμ· τότε ἐπτοήθησαν ἡγεμόνες Ἐδώμ, καὶ ἄρχοντες Μωαβιτῶν· ἔλαβεν αὐτοὺς τρόμος· ἐπάκησαν πάντες οἱ κατοικοῦντες Χαναάν· ἐπιπέσοι ἐπ' αὐτοὺς τρόμος, καὶ φόβος· μεγάθει βραχίονός σου ἀπολιθωθήτωσαν· ἕως παρέλθῃ ὁ λαός σου Κύριε· ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ λαός σου οὗτος, ὃν ἐκτήσω· εἰσαγαγὼν καταφύτευσον αὐτοὺς εἰς ὄρος κληρονομίας σου, εἰς ἕτοιμον κατοικητήριόν σου, ὃ κατηρτίσω Κύριε, ἁγίασμα Κύριε, ὃ ἡτοίμασαν αἱ χεῖρές σου· Κύριος βασιλεύων τὸν αἰῶνα, & ἐπ' αἰῶνα & ἔτι· ὅτι εἰσῆλθεν ἵππος Φαραὼ σὺν ἅρμασι, καὶ ἀναβάταις εἰς θάλασσαν· & ἐπήγαγεν ἐπ' αὐτοὺς Κύριος τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης· οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐπορεύθησαν διὰ ξηρᾶς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης.

Ἀνάγνωσμα ζ'.

Προφητείας Σοφονίου τὸ ἀνάγνωσμα.

ΤΑδε λέγει Κύριος. ὑπόμενόν με εἰς ἡμέραν ἀναστάσεώς μου εἰς μαρτύριον· διότι τὸ κρίμά μου εἰς συναγωγὰς ἐθνῶν, τοῦ εἰς δέξασθαι βασιλεῖς, τοῦ ἐκχέαι ἐπ' αὐτοὺς πᾶσαν ὀργὴν θυμοῦ μου· διότι ἐν πυρὶ ζήλου μου καταναλωθήσεται πᾶσα ἡ γῆ· ὅτι τότε μεταστρέψω ὅλη λαοὺς γλώσσαν εἰς γλῶσσαν αὐτῆς, τοῦ ὅλη καλέσαι πάντας τὸ ὄνομα Κυρίου, τοῦ δουλεύειν αὐτῷ ὑπὸ ζυγὸν ἕνα· ἐκ περάτων ποταμῶν Αἰθιοπίας προσδέξομαι ἐν διεσπαρμένοις μου· οἴσουσι θυσίας μοι· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, οὐ μὴ καταισχυνθῆς ἐκ πάντων τῶν ἐπιτηδευμάτων σου, ὧν ἠσέβησας εἰς ἐμέ· ὅτι τότε ἀφελῶ ἀπὸ σοῦ τὰ φαυλίσματα τῆς ὕβριός σου· & οὐκ ἔτι σὺ μὴ προσθῇς, τοῦ μεγαλαυχῆσαι ὅλη τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου· & ὑπολείψομαι ἐν σοὶ λαὸν πραῢν &

παπει-

παιτιῶν, καὶ ὀλοθρευθήσονται ἀπὸ τῆ ὀνόματος Κυρίε οἱ καταλοιποι τῆ Ἰσραὴλ, καὶ οἱ ποιήσουσι ἀδικίαν, καὶ οἱ λαλήσουσι μάταια, καὶ οὐ μὴ ἀρεσθῆ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν γλῶσσα δολία· διότι αὐτοὶ νεμήσονται καὶ κοιτασθήσονται, καὶ οὐκ ἔστι ὁ ἐκφοβῶν αὐτούς· χαῖρε θύγατερ Σιών· κήρυσσε θύγατερ Ἰερουσαλήμ· εὐφράνθη, καὶ καταύξασε ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σε θύγατερ Ἰερουσαλήμ· ἀφεῖλε Κύριος τὰ ἀδικήματά σε· ἐξιλάσατό σε ἐκ χειρὸς ἐχθρῶν σε· βασιλεὺς Ἰσραὴλ Κύριος ἐν μέσῳ σε· οὐκ ὄψῃ κακὰ οὐκέτι.

Ἀνάγνωσμα ή.

Βασιλειῶν τετάρτης τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐν τούτῳ ῥῆμα Κυρίε πρὸς Ἠλιᾶ· ἀνάστηθι, καὶ πορεύου εἰς ἀπάντησιν τῆς Σιδωνίας· ἰδοὺ ἐντέταλμαι ἐκεῖ γυναικὶ χήρᾳ τῷ διαθρέψαι σε· καὶ ἀνέστη καὶ ἐπορεύθη εἰς Σαρεπτᾶ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴ πυλεῶνα τῆς πόλεως· καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ γυνὴ χήρα συλλέγουσα ξύλα· καὶ ἐβόησεν ὀπίσω αὐτῆς Ἠλιά, καὶ εἶπεν αὐτῇ· λάβε δή μοι ὀλίγον ὕδωρ εἰς ἄγγος, καὶ πίομαι· καὶ ἐπορεύθη λαβεῖν· καὶ ἀνεβόησεν ὀπίσω αὐτῆς Ἠλιά, καὶ εἶπεν· λῆψη δή μοι ψωμὸν ἄρτε, τῷ ἐν τῇ χειρί σε· καὶ εἶπεν ἡ γυνή, ζῇ Κύριος ὁ Θεός σε, εἰ ἔστι μοι ἐγκρυφίας, ἀλλ' ἢ ὅσον δράξ ἀλεύρε ἐν τῇ ὑδρίᾳ, καὶ ὀλίγον ἔλαιον ἐν τῷ καψάκῃ, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ συλλέξω δύο ξυλάρια, καὶ εἰσελεύσομαι, Ϲ ποιήσω αὐτὸ ἐμαυτῇ, Ϲ τοῖς τέκνοις μου, καὶ φαγόμεθα, καὶ ἀποθανούμεθα· καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν Ἠλιά· θάρσει, ἄσωλε, καὶ ποίησον κῷ τὸ ῥῆμά σε· ἀλλὰ ποίησόν μοι ἐκεῖθεν ἐγκρυφίαν μικρὴν, καὶ ἐξοῦσίες μοι ἐν πρώτοις, σαυτῇ δὲ καὶ τοῖς τέκνοις σε ποιήσεις ἐπ' ἐσχάτῳ· ὅτι τάδε λέγει Κύριος· ἡ ὑδρία τε ἀλεύρε οὐκ ἐκλείψει, καὶ ὁ καψάκης τε ἐλαίε οὐκ ἐλαττονήσει ἕως ἡμέρας τῆ δοῦναι Κύριον τὸν ὑετὸν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐπορεύθη ἡ γυνὴ, Ϲ ἐποίησε Ϲ ἤσθιεν αὐτὴ Ϲ αὐτὸς καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς· Ϲ ἡ ὑδρία τε ἀλεύρε οὐκ ἐξέλιπε· Ϲ ὁ καψάκης τε ἐλαίε οὐκ ἐλαττονήσεν κῷ τὸ ῥῆμα Κυρίε, ὃ ἐλάλησε ἐν χειρὶ Ἠλιά. Καὶ ἐγένετο μῷ ταῦτα, καὶ ἠσθένησε ὁ υἱὸς τῆς γυναικὸς τῆ κυρίας τῆ οἴκε· Ϲ ἦν ἡ ἀῤῥωστία αὐτῆ κραταιὰ σφόδρα, ἕως οὐκ ὑπελείφθη ἐν αὐτῷ Πνεῦμα· καὶ εἶπε πρὸς Ἠλιά· τί ἐμοὶ Ϲ σοὶ ἄνθρωπε τῆ Θεῦ; εἰσῆλθες πρὸς μὲ τὰ ἀναμνῆσαι ἀδικίας με, καὶ θανατῶσαι τὸν υἱόν με; καὶ εἶπεν Ἠλιὰ πρὸς τὴν γυναῖκα, δός μοι τὸν υἱόν σε, καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆ κόλπε αὐτῆς, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ὑπερῶον, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐκάθητο ἐκεῖ, Ϲ ἐκοίμησεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης· καὶ ἀνεβόησεν Ἠλιὰ, καὶ εἶπεν· οἴμοι Κύριε, ὁ μάρτυς τῆς χήρας μεθ' ἧς ἐγὼ κατοικῶ μετ' αὐτῆς, σὺ κεκακωκας τὴ θανατῶσαι τὸν υἱὸν αὐτῆς· καὶ ἐνεφύσησε τῷ παιδαρίῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν Κύριον, καὶ εἶπε· Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπιστρεψάτω δὴ ἡ ψυχὴ τῆ παιδαρίε τούτε εἰς αὐτὸν· καὶ ἐγήγερτο ἔτως· καὶ ἀνεβόησε τὸ παιδάριον καὶ κατήχαλῶ αὐτὸ ἀπὸ τῆ ὑπερῴε εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ τῇ μητρὶ αὐτέ· καὶ εἶπεν Ἠλιὰ· βλέπε, ζῇ ὁ υἱός σε· Ϲ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς Ἠλιά· ἰδοὺ ἔγνωκα ὅτι σὺ ἄνθρωπος Θεῦ, καὶ ῥῆμα Κυρίε ἐν τῷ στόματί σε ἀληθινόν.

Ἀνάγνωσμα ϛ'.

Προφητείας Ἡσαΐε τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἀλλιάδω ἡ ψυχή μου ὅλη τῷ Κυρίῳ, ἐνέδυσε γὰρ με ἱμάτιον σωτηρίε, καὶ χιτῶνα δόξης πολλῆς· ὡς νυμφίῳ περιέθηκέ μοι μίτραν, Ϲ ὡς νύμφην, κατεκόσμησέ με Κόσμῳ· καὶ ὡς γῆν αὔξουσαν τὸ ἄνθος αὐτῆς, Ϲ ὡς κῆπος τὰ σπέρματα αὐτέ, ὕτως ἀνατελεῖ Κύριος Κύριος δικαιοσύνην Ϲ ἀγαλλίαμα ἐναντίον πάντων τῶν ἐθνῶν· Διὰ Σιὼν οὐ σιωπήσομαι, Ϲ διὰ Ἰερουσαλὴμ οὐκ ἀνήσομαι, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη αὐτῆς, τὸ δὲ σωτήριόν μου, ὡς λαμπὰς καυθήσεται· καὶ ὄψονται ἔθνη τὴν δικαιοσύνην σε, καὶ βασιλεῖς τὴν δόξαν σε, Ϲ κληθήσε σε τὸ ὄνομα τὸ καινὸν, ὃ ὁ Κύριος ὀνομάσει αὐτό· Ϲ ἔσῃ στέφανος κάλλες ἐν χερὶ Κυρίε, καὶ διάδημα βασιλέας ἐν χερὶ Θεῦ σε, καὶ οὐκέτι κληθήσῃ καταλελειμμένη, καὶ ἡ γῆ σε οὐ κληθήσεται ἔτι ἔρημος· σὺ δὲ κληθήσεται Θέλημα ἐμὸν· καὶ τὴ γῆ σε Οἰκημένη, ὅτι εὐδόκησε Κύριος ἐν σοὶ, καὶ ἡ γῆ σε συνοικισθήσεται· Ϲ ὡς συνοικῶν νεανίσκος παρθένῳ, ὕτω κατοικήσουσιν οἱ υἱοί σε· καὶ ἧ ἕζῶν ὀφθαλμὸς ὀφθήσεται νυμφίῳ· δῆλ νύμφη, ὕτως ὀφθήσεται Κύριος δῆλ σοί.

Ἀνάγνωσμα ζ.

Γενέσεως τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐγένετο μῷ τὰ ῥήματα ταῦτα ὁ Θεὸς ἐπείρασε τὸν Ἀβραάμ· Ϲ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραὰμ Ἀβραάμ· καὶ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγώ· Ϲ εἶπε· λάβε τὸν υἱόν σε τὸν ἀγαπητὸν, ὃν ἠγάπησας τὸν Ἰσαάκ, καὶ πορεύθητι εἰς τὴν γῆν ἣ ὑψηλὴν, καὶ ἀνένεγκε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς ὁλοκάρπωσιν ἐφ' ἓν τῶν ὀρέων, ὃν ἄν σοι εἴπω· ἀνασὰς δὲ Ἀβραὰμ τὸ πρωΐ, ὑπέσαξε τὸν ὄνον αὐτέ· παρέλαβε δὲ μεθ' ἑαυτὸ δύο παῖδας, Ϲ Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτέ· Ϲ ρήσας ξύλα εἰς ὁλοκάρπωσιν, ἀνασὰς ἐπορεύθη· Ϲ ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεὸς τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ· Ϲ ἀναβλέψας Ἀβραὰμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτέ, εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν· καὶ εἶπεν Ἀβραὰμ τοῖς παισὶν αὐτέ· καθίσατε αὐτὲ μῆ τῆς ὄνε· ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον διελευσόμεθα ἕως ὧδε, καὶ προσκυνήσαντες, ἀναστρέψωμεν πρὸς ὑμᾶς· ἔλαβε δὲ Ἀβραὰμ τὰ ξύλα τῆς ὁλοκαρπώσεως,

καὶ ἐπέδωκεν Ἰσαὰκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἔλαβε δὲ ἐν χείρας Ϲ τὸ πῦρ, Ϲ τὴν μάχαιραν, Ϲ ἐπορεύθησαν οἱ δύο ἅμα· εἶπε δὲ Ἰσαὰκ πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα αὐτοῦ· πάτερ· ὁ δέ, εἶπε· τί ὄζει τέκνον; εἶπε δέ· ἰδοὺ τὸ πῦρ Ϲ τὰ ξύλα, πῦ ὄζει τὸ ἀναβιβάζον τὸ εἰς ὁλοκάρπωσιν; εἶπε δὲ Ἀβραάμ· ὁ Θεὸς ὄψεται ἑαυτῷ ἀναβιβάζον εἰς ὁλοκάρπωσιν, τέκνον· πορευόμενος δὲ ἀμφότεροι ἅμα, ἦλθον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἀβραὰμ τὸ θυσιαστήριον, Ϲ ἐπέθηκε τὰ ξύλα· Ϲ συμποδίσας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων· καὶ ἐξέτεινεν Ἀβραὰμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, λαβεῖν τὴν μάχαιραν, σφάξαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, Ϲ εἶπεν· Ἀβραὰμ Ἀβραάμ· ὁ δὲ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγώ· καὶ εἶπε· μὴ ἐπιβάλῃς τὴν χεῖρά σε ἐπὶ τὸ παιδάριον, μὴ δὲ ποιήσῃς αὐτῷ μηδέν· νῦν γὰρ ἔγνων, ὅτι φοβῇ σὺ τὸν Θεόν· Ϲ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ· Ϲ ἀναβλέψας Ἀβραὰμ ᾖδε ἔφυλλωδῆ ἀΰλῃ ὀπίσω· καὶ ἰδοὺ κριὸς εἷς κατεχόμενος ἐν φυτῷ Σαβὶκ τῇ κεράτων· Ϲ ἐπορεύθη Ἀβραὰμ, Ϲ ἔλαβε τὸν κριὸν, καὶ ἀνέγκας αὐτὸν εἰς ὁλοκάρπωσιν ἀντὶ Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ· Ϲ ἐκάλεσεν Ἀβραὰμ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Κύριος ὄψεται, ἵνα εἴπωσι σήμερον, ἐν τῷ ὄρει Κύριος ὤφθη· Ϲ ἐκάλεσεν ἄγγελος Κυρίου τὸν Ἀβραὰμ δεύτερον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, λέγων· κατ' ἐμαυτοῦ ὤμοσα, λέγει Κύριος, ἕ ἕνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ σου δι' ἐμέ· ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε· καὶ πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὸν ἄμμον τὸν ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς θαλάσσης· καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τοὺς πόλεις τῶν ὑπεναντίων· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς.

Ἀνάγνωσμα ιϛ'.

Περφητίας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

ΠΑΘμα Κυρίου ἐπ' ἐμὲ, ἕ εἶνεκεν ἔχρισέ με, διαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, καλέσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτὸν, καὶ ἡμέραν ἀνταποδόσεως, παρακαλέσαι πάντας τοὺς πενθοῦντας, δοθῆναι τοῖς πενθοῦσι Σιὼν αὐτοῖς δόξαν ἀντὶ σποδοῦ· ἀλείμμα εὐφροσύνης τοῖς πενθοῦσιν, καταχυλὴν δόξης ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας· καὶ κληθήσονται γηγενεῖ δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εἰς δόξαν· καὶ οἰκοδομήσουσιν ἐρήμους αἰωνίας, ἐξηρημωμένας ἀφ' ἡμερῶν ἐξαναστήσουσι, καὶ καινιοῦσι πόλεις ἐρήμους ἐξηρημωμένας εἰς γενεάς, καὶ ἥξουσιν ἀλλογενεῖς ποιμαίνοντες τὰ πρόβατά σου, καὶ ἀλλόφυλοι ἀροτῆρες, καὶ ἀμπελουργοὶ ὑμεῖς δὲ ἱερεῖς Κυρίου κληθήσεσθε, λειτουργοὶ Θεοῦ ἰσχὺν ἐθνῶν κατέδεσθε, καὶ ἐν τῷ πλούτῳ αὐτῶν θαυμασθήσεσθε· ἅπαξ ἐκ διπλάσιος κληρονομήσουσι τὴν γῆν, καὶ ἔφρασμὸν αἰώνιον ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν· ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος ὁ ἀγαπῶν δικαιοσύνην, καὶ μισῶν ἁρπάγματα ἐξ ἀδικίας· καὶ δώσω τὸ μέρος αὐτῶν δικαίως· καὶ διαθήκην αἰώνιον διαθήσομαι αὐτοῖς· καὶ γνωσθήσεται ἐν τοῖς ἔθνεσι τὸ σπέρμα αὐτοῦ, καὶ τὰ γενήματα αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν λαῶν· πᾶς ὁ ὁρῶν αὐτοὺς ἐπιγνώσεται αὐτοὺς, ὅτι οὗτοί εἰσι σπέρμα εὐλογημένον ὑπὸ Θεοῦ· καὶ ἐφροσύνῃ εὐφρανθήσονται ἐπὶ Κύριον.

Ἀνάγνωσμα ιϛ'.

Βασιλειῶν πρώτης τὸ ἀνάγνωσμα.

ΕΓένετο ἡμέρα, καὶ δίβθη Ἐλισαιὲ εἰς Σωμὰν, Ϲ ἐκεῖ γυνὴ μεγάλη, καὶ ἐκράτησεν αὐτὸν φαγεῖν ἄρτον· καὶ ἐγένετο ἀφ' ἱκανοῦ τὸ εἰσπορεύεσθαι αὐτὸν, ἐξέκλινε τοῦ ἐκεῖ φαγεῖν· καὶ εἶπε τὴ γυνῇ πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς· ἰδοὺ δὴ ἔγνων ὅτι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν εἰσπορεύεται εἰφ' ἡμᾶς διαπαντός· ποιήσωμεν δὴ αὐτῷ ὑπερῷον τόπον μικρὸν, καὶ θήσωμεν αὐτῷ ἐκεῖ κλίνιον, καὶ ζυγώσομεν, καὶ δίφρον, καὶ λυχνίαν· καὶ ἔσται ἐν τῷ εἰσπορεύεσθαι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἐκκλινεῖ ἐκεῖ· καὶ ἐγένετο ἡμέρα, καὶ εἰσῆλθε ἐκεῖ, καὶ ἐξέκλινε εἰς τὸ ὑπερῷον, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ τὸ παιδάριον αὐτοῦ· κάλεσόν μοι τὴν Σωμανίτην ταύτην· καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν, καὶ ἔστη ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ εἶπεν αὐτῷ· εἶπον δὴ πρὸς αὐτὴν, ἰδοὺ ἐξέστησας ἡμῖν πᾶσαν τὴν ἔκστασιν ταύτην, τί δεῖ ποιῆσαί σοι, εἰ ἔστι λόγῳ σοι πρὸς τὸν βασιλέα ἢ πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς δυνάμεως; καὶ εἶπε· ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ ἐγὼ οἰκῶ· καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ· τί δὴ ποιῆσαι αὐτῇ; καὶ εἶπε Γιεζὶ τῷ παιδαρίῳ αὐτοῦ· καὶ μάλα ὑὸς οὐκ ἔστιν αὐτῇ, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς γεγήρυκε· καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν, καὶ ἔστη ἐπὶ τῇ θύρᾳ· καὶ εἶπεν Ἐλισαιὲ πρὸς αὐτὴν· εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον, ὡς ἡ ὥρα ζώσα σὺ, ἀβελακηθεῖσα υἱόν· ἡ δὲ εἶπε· μὴ κύριε, μὴ διψεύσῃ τὴν δούλην σου· καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαβεν ἡ γυνὴ, καὶ ἔτεκεν υἱὸν εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον ὡς ἡ ὥρα ζώσα, ὡς ἐλάλησε πρὸς αὐτὴν Ἐλισαιέ· καὶ ἠκμώδη τὸ παιδάριον· καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἐξῆλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ πρὸς τοὺς θερίζοντας, Ϲ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ· τὴν κεφαλήν μου, τὴν κεφαλήν μου· καὶ εἶπε τῷ παιδαρίῳ· ἆρον αὐτὸν πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἕως μεσημβρίας, καὶ ἀπέθανε· καὶ ἀνέβη μετ' αὐτὸν, καὶ ἐκοίμησεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κλίνιν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπέκλεισε κατ' αὐτοῦ καὶ ἐξῆλ-

ἐξῆλθε, καὶ ἐκάλεσε τὸν ἄνδρα αὐτῆς · καὶ εἶπεν· ἀπόστειλον δή μοι ἵν' ἴδω τὸ παιδάριον καὶ μίαν τῶν ὄνων, καὶ ἀφαυλίσει τὸν ἀνθρωπον τὸν Θεοῦ καὶ βλογήσω· καὶ εἶπε· τί ὅτι σὺ πορεύῃ πρὸς αὐτὸν σήμερον, καὶ νεομηνία οὐδὲ σάββατον ; καὶ εἶπε· εἰρήνη. Καὶ ἐπείσαξε τὴν ὄνον, καὶ εἶπε πρὸς τὸ παιδάριον αὐτῆς· ἄγε πορεύου, μὴ βλέπῃς μοι τὸ βαίβαναι ὅτι ἐὰν ἄπω σοι· δόξον ἐμοὶ τοῦ πορεύσῃ καὶ ἐλεύσῃ πρὸς τὸν ἀνθρωπον τοῦ Θεοῦ εἰς ὄρος τὸ καρμηλιτον· καὶ ἐπορεύθη καὶ ἦλθον ἕως τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ὄρος. καὶ ἰδοὺ ὡς εἶδεν Ἐλισαιὲ ἐρχομένην αὐτὴν, καὶ εἶπε πρὸς Γιεζὶ τὸν παιδάριον αὐτοῦ· ἰδοὺ δὴ ἡ Σωμανῖτις ἐκείνη· νυὶ δράμε εἰς ἀπαντὴν αὐτῆς, καὶ ἐρεῖς· ἡ εἰρήνη σοι· ἡ εἰρήνη τῷ ἀνδρί σου, ἡ εἰρήνη τοῦ παιδαρίου, ἡ δὲ εἶπεν· εἰρήνη. καὶ ἦλθε πρὸς Ἐλισαιὲ εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἐπελάβετο τῶν ποδῶν αὐτοῦ· καὶ ἤγγισεν Γιεζὶ α πῶσαθαι αὐτήν· καὶ εἶπεν Ἐλισαιὲ· ἄφες αὐτὴν· ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτῆς κατόδυνος· αὐτὴ · καὶ Κύριος ἀπέκρυψε ἀπ' ἐμοῦ καὶ οὐκ ἀνήγγειλέ μοι · καὶ εἶπε· μὴ ἠπατήμην ἰὸν ὦδε τὸν Κύριόν μου ; ὅτι οὐκ εἶπα, οὐ πλανήσεις μετ' ἐμοῦ ; καὶ εἶπεν Ἐλισαιὲ τῷ Γιεζὶ· ζῶσαι τὰν ὀσφύν σου, καὶ λάβε τὴν βακτηρίαν μου ἐν τῇ χειρί σου, καὶ ὕπαγε, ὅτι ἐὰν ὄψῃς ἄνδρα, οὐκ ὀλογήσεις αὐτὸν, καὶ ἐὰν ὀλογήσῃ σε ἀνήρ, οὐκ ἀποκεκρίσῃ αὐτῷ· καὶ ἐπιθήσεις τὰν βακτηρίαν μου ἐπὶ πρόσωπον τοῦ παιδαρίου · καὶ εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ παιδαρίου· ζῇ Κύριος καὶ ζῇ ἡ ψυχή σου, εἰ ἐγκαταλείψω σε · καὶ ἀνέστη Ἐλισαιὲ, καὶ ἐπορεύθη ὀπίσω αὐτῆς · καὶ Γιεζὶ διήλθεν ἔμπροσθεν αὐτῆς, καὶ ἐπέθηκε τὴν βακτηρίαν ἐπὶ πρόσωπον τὸ παιδαρίου, καὶ οὐκ ἦν φωνὴ καὶ οὐκ ἦν ἀκρασις· καὶ ὑπέστρεψεν εἰς ἀπαντὴν αὐτοῦ, καὶ ἀπήγγειλεν αὐτῷ λέγων· οὐκ ἠγέρθη τὸ παιδάριον· καὶ εἰσῆλθεν Ἐλισαιὲ εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἰδοὺ τὸ παιδάριον τεθνηκὸς κεκοιμημένον ἐπὶ τὴν κλίνην αὐτοῦ· καὶ εἰσῆλθεν Ἐλισαιὲ εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἀπέκλεισε τὴν θύραν κῦ τῷ δύο ἐαυτῷ. καὶ προσηύξατο πρὸς Κύριον· καὶ ἀνέβη καὶ ἐκοιμήθη ὕπτα τὸ παιδάριον· καὶ ἔθηκε τὸ στόμα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ στόμα αὐτοῦ· καὶ τὰς ὀφθαλμὰς αὐτοῦ ἐπὶ τὰς ὀφθαλμὰς αὐτοῦ· καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ· καὶ ἐνέκαμψεν ἐπ' αὐτὸν, καὶ διεθερμάνθη ἡ σὰρξ τοῦ παιδαρίου· καὶ ἐπέστρεψε, καὶ ἐπορεύθη ὀπίσω τῆ οἰκίᾳ ἕνδε καὶ ἕνδεν· καὶ ἀνέβη καὶ συνέκαμψεν ἐπὶ τὸ παιδάριον ἕως ἑπτάκις· καὶ ἤωϊξεν τὸ παιδάριον τὰς ὀφθαλμὰς αὐτοῦ· καὶ ἐξεβόησεν Ἐλισαιὲ πρὸς Γιεζὶ, καὶ εἶπε· κάλεσον τὴν Σωμανῖτιν τοῦτον· καὶ ἐκάλεσεν, καὶ εἰσῆλθε πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπεν Ἐλισαιὲ λάβε τὸν ἰόν σου· καὶ εἰσῆλθεν ἡ γυνὴ, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τῷ γῇ· καὶ ἔλαβε τὸν ἰὸν αὐτῆς, καὶ ἐξῆλθεν.

Ἀνάγνωσμα ιγ'.

Περικοπὴ τῶν Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος, πῶ ὁ ἀναβαίνας ἐκ τῆς θαλάσσης τὸν πολιὸν τῷ φορβάτων ; πῶ ὅζιν ὁ θεὸς ἐν αὐτοῖς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ; ὁ ἀναγαγὼν τῇ δεξιᾷ Μωσῆν ὠδήγησεν αὐτὸς ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ ; κατέρυσεν ὕδωρ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, ποιῆσαι ἑαυτῷ ὄνομα αἰώνιον· ἤγαγεν αὐτοὺς διὰ ἀβύσσου, ὡς ἵππον διὰ ἐρήμου, καὶ οὐκ ἐκοπίασαν, καὶ ὡς κτῆνη ἐξῆ πεδίου· κατέβη πνεῦμα παρὰ τοῦ Κυρίου, καὶ ὡδήγησεν αὐτούς· οὕτως ἤγαγες τὸν λαόν σου, ποιῆσαι σεαυτῷ ὄνομα δόξης· ἐπίβλεψον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἴδε ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἁγίου σου, καὶ ἡ ἰχὺς σου· ποῦ ἔζη τὸ ζῆλός σου καὶ ἡ ἰχὺς σου; ποῦ ὅζη τὸ πλῆθος τῶ ἐλέως σου, καὶ οἰκτιρμοῦ σου, ὅτι ἀνέχῃ ἡμῖν· σὺ γὰρ εἶ πατὴρ ἡμῖν, ὅτι Ἀβραὰμ οὐκ ἔγνω ἡμᾶς, καὶ Ἰσραὴλ οὐκ ἐπίγνω ἡμᾶς, ἀλλὰ σὺ Κύριε πάτηρ ἡμῖν ῥῦσαι ἡμᾶς, ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἔζη· τί ἐπλάνησας ἡμᾶς Κύριε ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου ; ἐσκλήρωσας τὰς καρδίας ἡμῶν, τὸ μὴ φοβεῖσθαί σε ; ἐπίστρεψον δι' τὰς δούλας σου, δι' τὰς φυλὰς τῆς κληρονομίας σου, ἵνα μικρὸν κληρονομήσωμεν τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν σου· ἐγενόμεθα ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, ὅτι οὐκ ἤρξας ἡμῶν, οὐδὲ ἐκλήθη τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς· ἐὰν αἰοίξῃς τὸ οὐρανὸν, ῥεῖμα· λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη, καὶ πᾶσονται, ὡς πυρὶ ἀπὸ προσώπου σαυτῆς πήκεται, καὶ φανέρων ἔσαι τὸ ὄνομά σου ἐν τοῖς ὑπεναντίοις· ἀπὸ προσώπου σα τὰ ἔθνη παραζηλωθήσονται, ὅταν ποιῇς τα ἔνδοξα· ῥεῖμα· λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη· ἀπὸ τὰ αἰῶνος οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἶδον θεὸν πλὼ σοῦ, καὶ τὰ ἔργα σου, ἃ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσιν ἔλεον· συναντήσεται γὰ τοῖς ποιοῦσι τὸ δίκαιον, καὶ τῇ ὁδῷ σου μνησθήσονται.

Ἀνάγνωσμα ιδ'.

Περικοπὴ τῶ Ἱερεμίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, φησὶ Κύριος, καὶ διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ καὶ τῷ οἴκῳ Ἰούδα διαθήκην καινὴν, οὐ κατὰ τὴν διαθήκην ἣν διέθεμην τοῖς πατράσιν αὐτῶν, ἐν ἡμέρᾳ ἐπιλαβομένου μου τῆς χειρὸς αὐτῶν, ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὅτι αὐτοὶ οὐκ ἐνέμειναν ἐν τῇ διαθήκῃ μου, καὶ ἐγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, φησὶ Κύριος. ὅτι αὕτη ἡ διαθήκη μου ἣν διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, φησὶ Κύριος, διδοὺς δώσω νόμους μου εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ καρδίας αὐτῶν γράψω αὐτούς, καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεὸν, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν. καὶ οὐ μὴ διδάξωσιν ἕκαστος τὸν πολίτην αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, λέγων, γνῶθι τὸν Κύριον· ὅτι πάντες εἰδήσουσί με ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγάλου αὐτῶν, ὅτι ἵλεως ἔσομαι ταῖς

ἀδικίας αὐτῆ, ϛ τῆ ἁμαρτίᾳ αὐτῆ εὐ μὴ μνησθαί ἔτι.

Ἀναγνωσμα ιϛ.

Προφητείας Δανιὴλ τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἔτους ὀκτωκαιδεκάτου Ναβυχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς ἐποίησε εἰκόνα χρυσῆν, ὕψος αὐτῆς πήχεων ἑξήκοντα, εὖρος αὐτῆς πήχεων ἓξ· καὶ ἔστησεν αὐτὴν ἐν πεδίῳ δηρᾷ, ἐν χώρᾳ Βαβυλῶνος· ϛ ἀπέστειλε συναγαγεῖν τοὺς ὑπάτους, ϛ τοὺς στρατηγοὺς, ϛ τοὺς τοπάρχας, ἡγεμόνας, ϛ τυράννους, ϛ τοὺς ἐπ' ἐξουσιῶν, ϛ πάντας τοὺς ἄρχοντας τῆς χωρῶν, ἐλθεῖν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνος· ϛ συνήχθησαν οἱ τοπάρχαι, ὕπατοι, στρατηγοὶ, ἡγεμόνες, τύραννοι μεγάλοι οἱ ἐπ' ἐξουσιῶν, ϛ πάντες οἱ ἄρχοντες τῆς χωρῶν εἰς τὸν ἐγκαινισμὸν τῆς εἰκόνος, ἧς ἔστησε Ναβυχοδονόσορ ὁ βασιλεύς· ϛ εἱστήκεισαν ἐνώπιον τῆς εἰκόνος, ϛ ὁ κῆρυξ ἐβόα ἐν ἰσχύϊ· ὑμῖν λέγεται λαοῖς, φυλαὶ, γλῶσσαι, ἡ ἂν ὥρᾳ ἀκούσητε φωνῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, ζαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου, καὶ παντὸς ἤχους μουσικῶν, πίπτοντες προσκυνεῖτε τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἣν ἔστησε Ναβυχοδονόσορ ὁ βασιλεύς· ϛ ὃς ἂν μὴ πεσὼν προσκυνήσῃ, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐμβληθήσεται εἰς τὸν κάμινον τοῦ πυρὸς τοῦ καιομένου· καὶ ἐγένετο ὅταν ἤκουσαν οἱ λαοὶ τὴν φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, ζαμβύκης τε, καὶ ψαλτηρίου, ϛ παντὸς ἤχους μουσικῶν, πίπτοντες πάντες οἱ λαοὶ, φυλαὶ, γλῶσσαι, προσεκύνουν τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἣν ἔστησε Ναβυχοδονόσορ ὁ βασιλεύς· τότε προσῆλθόσαν ἄνδρες Χαλδαῖοι, καὶ διέβαλον τοὺς Ἰουδαίους τῷ βασιλεῖ· βασιλεῦ εἰς τοὺς αἰῶνας ζῆθι· σὺ βασιλεῦ ἔθηκας δόγμα, παντα ἄνθρωπον ὃς ἂν ἀκούσῃ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, ζαμβύκης, καὶ ψαλτηρίου, καὶ παντὸς ἤχους μουσικῶν, καὶ μὴ πεσὼν προσκυνήσῃ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἐμβληθήσεται εἰς τὸν κάμινον τοῦ πυρὸς τοῦ καιομένου, εἰσὶν ἄνδρες Ἰουδαῖοι, οὓς κατέστησας ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς χώρας Βαβυλῶνος, Σιδρὰχ, Μισὰχ, Ἀβδεναγὼ· οἳ οὐχ ὑπήκουσαν βασιλεῦ τῷ δόγματί σου, τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύουσι, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἣν ἔστησας οὐ προσκυνοῦσι· τότε Ναβυχοδονόσορ ἐν θυμῷ ϛ ὀργῇ εἶπεν ἀγαγεῖν τὸν Σιδρὰχ, Μισὰχ, καὶ Ἀβδεναγὼ· καὶ ἤχθησαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπεκρίθη Ναβυχοδονόσορ· καὶ εἶπεν αὐτοῖς· οὐ ἀληθῶς Σιδρὰχ, Μισὰχ, Ἀβδεναγὼ, τοῖς θεοῖς μου οὐ λατρεύετε, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἣν ἔστησα οὐ προσκυνεῖτε; νυῦ οὖν ἔχετε ἑτοίμως, ἵνα ὡς ἂν ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγός τε, καὶ κιθάρας, ζαμβύκης τε, ϛ ψαλτηρίου, ϛ συμφωνίας, ϛ παντὸς ἤχους μουσικῶν, πεσόντες προσκυνήσητε τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ἣν ἐποίησα· ἐὰν δὲ μὴ προσκυνήσητε, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐμβληθήσεσθε εἰς τὸν κάμινον τοῦ πυρὸς τοῦ καιομένου· καὶ τίς ὅστις θεὸς ὃς ἐξελεῖται ὑμᾶς ἐκ χειρός μου; ϛ ἀποκριθέντες Σιδρὰχ, Μισὰχ, Ἀβδεναγὼ, λέγοντες τῷ βασιλεῖ Ναβυχοδονόσορ· οὐ χρείαν ἔχομεν ἡμεῖς περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἀποκριθῆναί σοι· ἔστι γὰρ θεὸς ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς, ᾧ ἡμεῖς λατρεύομεν, δυνατὸς ἐξελέσθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης, καὶ ἐκ τῶν χειρῶν σου βασιλεῦ ῥύσεται ἡμᾶς· καὶ ἐὰν μὴ, γνωστὸν ἔστω σοι βασιλεῦ, ὅτι τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύομεν, καὶ τῇ εἰκόνι, ἣν ἔστησας οὐ προσκυνοῦμεν· τότε Ναβυχοδονόσορ ἐπλήσθη θυμοῦ· καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη ὅλη Σιδρὰχ, Μισὰχ, καὶ Ἀβδεναγὼ, καὶ εἶπεν ἑκκαῦσαι τὴν κάμινον ἑπταπλασίως, ἕως οὗ εἰς τέλος ἑκκαῇ, καὶ ἄνδρας ἰσχυροὺς ἰσχύϊ, εἶπε, πεδήσαντας τὸν Σιδρὰχ, Μισὰχ, καὶ Ἀβδεναγὼ, ἐμβαλεῖν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὸν καιομένου· τότε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἐπεδήθησαν σὺν τοῖς σαραβάραις αὐτῶν, καὶ πάραις, καὶ φορεκιμμίσιν, καὶ ἐβλήθησαν εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τοῦ καιομένου, ἐπεὶ τὸ ῥῆμα τοῦ βασιλέως ὑπερείχυσε, καὶ ἡ κάμινος ἐξεκαύθη ἐκ φλογιᾶς· καὶ οἱ ἄνδρες οὗτοι Σιδρὰχ, Μισὰχ, καὶ Ἀβδεναγὼ, ἔπεσον εἰς μέσον τῆς καμίνου τῆς καιομένης πεπεδημένοι, καὶ περιπατοῦντες ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς, ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον· καὶ συσὰς Ἀζαρίας προσηύξατο ἔπος· καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς, εἶπεν.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸς, καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας· ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας, καὶ πάντα τὰ ἔργα σου ἀληθινὰ, καὶ εὐθεῖαι αἱ ὁδοί σου, καὶ πᾶσαι αἱ κρίσεις σου ἀλήθεια· καὶ κρίματα ἀληθείας ἐποίησας κατὰ πάντα, ἃ ἐπήγαγες ἡμῖν· καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν τῶν πατέρων ἡμῶν Ἱερουσαλὴμ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· ὅτι ἡμάρτομεν καὶ ἠνομήσαμεν ἀποστάντες ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐξημάρτομεν ἐν πᾶσι, καὶ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν γένηται· καὶ πάντα ὅσα ἐπήγαγες ἡμῖν, καὶ πάντα ὅσα ἐποίησας ἡμῖν, ἐν ἀληθινῇ κρίσει ἐποίησας· καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν ἀνόμων καὶ ἐχθίστων ἀποστατῶν, καὶ βασιλεῖ ἀδίκῳ καὶ πονηροτάτῳ ὑπὲρ πᾶσαν τὴν γῆν· καὶ νυῦ οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀνοῖξαι τὸ στόμα ἡμῶν, αἰσχύνη καὶ ὄνειδος ἐγενήθημεν τοῖς δούλοις σου, καὶ τοῖς σεβομένοις σε· μὴ δὴ ὦθήσῃς ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴ διαθήκην σου· καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ

Ἀβραὰμ

Ἀβεσάμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ. καὶ δὸξ Ἰσαὰκ τὸν δοῦλόν σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου, οἷς ἐλάλησας πληθύναι τὸ σπέρμα αὐτῶν, ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν ἐπὶ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης· ὅτι δίασοτε ἐσμικρύνθημεν ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐσμὲν ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ σήμερον, δὸξ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἄρχων καὶ προφήτης καὶ ἡγούμενος, οὐδὲ ὁλοκαύτωσις, οὐδὲ θυσία, οὐδὲ προσφορὰ, οὐδὲ θυμίαμα, οὐδὲ τόπος τοῦ καρπῶσαι ἐναντίον σου καὶ εὑρεῖν ἔλεος· ἀλλ' ἐν ψυχῇ συντετριμμένῃ, καὶ πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθείημεν, ὡς ἐν ὁλοκαυτώσει κριῶν καὶ ταύρων, καὶ ἐν μυριάσιν ἀρνῶν πόνων, οὕτως γενέσθω ἡ θυσία ἡμῶν ἐνώπιόν σου σήμερον, καὶ ἐκτελίσαι ὄπισθέν σου· ὅτι οὐκ ἔστιν αἰσχυνη τοῖς πεποιθόσιν ἐπὶ σοί· καὶ νῦν ἐξακολουθοῦμεν ἐν ὅλῃ παρδίᾳ, καὶ φοβούμεθά σε, καὶ ζητοῦμεν τὸ πρόσωπόν σου· μὴ καταισχύνῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ ποίησον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιείκειάν σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου· καὶ ἐξελοῦ ἡμᾶς κατὰ τὰ θαυμάσιά σου, καὶ δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί σου Κύριε· καὶ ἐντραπήτωσαν πάντες οἱ ἐνδεικνύμενοι τοῖς δούλοις σου κακὰ, καὶ καταισχυνθήτωσαν ἀπὸ πάσης τῆς δυνάμεως, καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν συντριβήτω· καὶ γνώτωσαν, ὅτι σὺ εἶ Κύριος, Θεὸς μόνος, καὶ ἔνδοξος ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Καὶ διέλιπεν οἱ ἐμβάλλοντες αὐτὸν ὑπηρέται τοῦ βασιλέως, καίοντες τὴν κάμινον νάφθαν καὶ πίσσαν, καὶ συκκὰν καὶ κληματίδα· καὶ διεχύθη ἡ φλὸξ ἐπάνω τῆς καμίνου ἐπὶ πήχεις τεσσαρακονταεννέα· καὶ διῶδυσε καὶ ἐκαυσεν, ὃς εὗρε πλησίον τὴν κάμινον τῶν Χαλδαίων· ὁ δὲ ἄγγελος Κυρίου συγκατέβη ἅμα τοῖς περὶ τὸν Ἀζαρίαν εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐξετίναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς καμίνου, καὶ ἐποίησε τὸ μέσον τῆς καμίνου, ὡς πνεῦμα δρόσου δροσίζον· καὶ οὐχ ἥψατο αὐτῶν τὸ παράπαν τὸ πῦρ, καὶ οὐκ ἐλύπησεν, οὐδὲ παρενώχλησεν αὐτοῖς· τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος ὕμνουν, καὶ ἐδόξαζον, καὶ εὐλόγουν τὸν Θεὸν ἐν τῇ καμίνῳ, λέγοντες· εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸς, καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας· καὶ εὐλογημένον τὸ ὄνομα τῆς δόξης σου τὸ ἅγιον καὶ ὑπεραινετὸν, καὶ ὑπερυψούμενον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας δόξης σου, καὶ ὑπερυμνητὸς καὶ ὑπερένδοξος εἰς τοὺς αἰῶνας· εὐλογημένος εἶ ὁ ἐμβλέπων ἀβύσσους καθήμενος ἐπὶ χερουβὶμ, καὶ αἰνετὸς καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας· εὐλογημένος εἶ ἐπὶ θρόνου τῆς βασιλείας σου, καὶ ὑπερυμνητὸς καὶ ὑπερυμνούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας· εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὑμνητὸς καὶ δεδοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντιστήσεται ἐνταῦθα, καὶ ψάλλομεν.

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ δὲ ἀναγνώστης λέγει τὸς εἴχας.

Ὑμνος τῶν ἁγίων γ'. παίδων.

Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε οὐρανοὶ τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε Ἄγγελοι Κυρίου τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε ὕδατα καὶ πάντα τὰ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε ἥλιος καὶ σελήνη, ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε.

Εὐλογεῖτε πᾶς ὄμβρος καὶ δρόσος· πάντα τὰ πνεύματα τοῦ Κύριον, ὑμνεῖτε.

Εὐλογεῖτε πῦρ καὶ καῦμα, νίφετος καὶ ἡμέραι τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε.

Εὐλογεῖτε φῶς καὶ σκότος, ψύχος καὶ καῦσων τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε πάχνη καὶ χιόνες, ἀστραπαὶ καὶ νεφέλαι τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε ἡ γῆ, ὄρη καὶ βουνοὶ, πάντα τὰ φυόμενα ἐν τῇ γῇ Κύριον, ὑμνεῖτε.

Εὐλογεῖτε θάλασσαι, καὶ ποταμοὶ, αἱ πηγαὶ, κήτη, καὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐν τοῖς ὕδασι τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ πάντα καὶ θηρία, τὰ κτήνη τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς.

Εὐλογεῖτε υἱοὶ ἀνθρώπων, εὐλογεῖτε Ἰσραὴλ τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς.

Εὐλογεῖτε Ἱερεῖς, δοῦλοι τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε πνεύματα καὶ ψυχαὶ δικαίων, ὅσιοι καὶ ταπεινοὶ τῇ παρδίᾳ τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε.

Εὐλογεῖτε Ἀνανία, Ἀζαρία, Μισαὴλ, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε Ἀπόστολοι, προφῆται, καὶ μάρτυρες Κυρίου τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰθ' ἕτερα σαμαπῆ μικρά. Ἀντὶ δὲ τῆ τεσσαρακοστῆ. Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Περικείμενον

ρει ἀχῷ πλ. α'. Ψαλμὸν τῷ Δαβὶδ ᾠδὴ λίγομεν· ἀλλ' οὐδεὶς τὸ φοβερώτερον.

Πάσα ἡ γῆ προσκυνησάτω σοι, καὶ ψαλάτω σοὶ.

Ἀ ἀλληλούϊα τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Ῥωμαίους.

Ἀδελφοὶ, ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν· συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον· ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν· εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα· τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ· ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας· εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ· εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει· θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει· ὁ γὰρ ἀπέθανε τῇ ἁμαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφ' ἅπαξ· ὁ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ· ὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἀ ἀλληλούϊα. Ψάλατε, ἀλλ' οὐχὶ ὁ ψάλτης χύμα τῶν ἴσων.

Ἀ νάστα ὁ Θεὸς, κρῖνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι.

Καὶ ὁ ἀναγνώστης τὸν ψαλμὸν χύμα.

Ὁ Θεὸς ἦν ἐν σωαγωγῇ θεῶν, ἐν μέσῳ δὲ θεὸς διακρινεῖ.

Καὶ ὁ ψάλτης.

Ἀ νάστα ὁ Θεὸς.

Ἕως πότε κρίνετε ἀδικίαν, καὶ πρόσωπα ἁμαρτωλῶν λαμβάνετε.

Στίχ.

Κρίνατε ὀρφανῷ, καὶ πτωχῷ, ταπεινὸν καὶ πένητα δικαιώσατε.

Στίχ.

Ῥύσασθε πένητα καὶ πτωχὸν, ἐκ χειρὸς ἁμαρτωλοῦ ῥύσασθε αὐτόν.

Στίχ.

Οὐκ ἔγνωσαν, οὐδὲ συνῆκαν, ἐν σκότει διαπορεύονται.

Στίχ.

Σαλευθήτωσαν πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ἐγὼ εἶπα, Θεοί ἐστε, καὶ υἱοὶ ὑψίστου πάντες· ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε, καὶ ὡς εἷς τῶν ἀρχόντων πίπτετε.

Καὶ πάλιν.

Ἀ νάστα ὁ Θεὸς κρῖνον τὴν γῆν. Ἀλληλούϊα τοῦ Ματθαίου. Ὀψὲ σαββάτου. Τέλους ἕως τῆς σωτελείας τοῦ αἰῶνος, ἀμήν. Καὶ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μεγάλου Βασιλείου. Ἀντιφωνίτου τοῦ ἀναβαθμοῦ, οἱ ἑξῆς, ψάλλεται πάντα τὸ παλαιὸν ψαλτήριον, ἤγουν πλ. α'.

Σιωπάτω πᾶσα σαρξ βροτεία, καὶ στήτω μὴ φόβῳ, καὶ ζόμῳ· καὶ μηδὲν γήϊνον ἐν ἑαυτῇ λογιζέσθω· ὁ γὰρ Βασιλεὺς τῷ βασιλευόντων, καὶ Κύριος τῷ κυριευόντων προσέρχεται σφαγιασθῆναι, καὶ δοθῆναι εἰς βρῶσιν τοῖς πιστῶς περιηγμένοις τὰ τέτε οἱ χοροὶ τῷ Ἀγγέλων μετὰ πάσης ἀρχῆς, καὶ ἐξουσίας, τὰ πολυόμματα Χερεβὶμ, καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφὶμ τὰς ὄψεις καλύπτοντα, καὶ βοῶντα τὸν ὕμνον· Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Κοινωνικὸν· ἦχος δ'.

Ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος, καὶ ἀνέστη σώζων ἡμᾶς.

Ἀλληλούϊα.

Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν ἀδόντων τὸ κατακλεισιανὸν τῇ Ὑπεραγίᾳ, εἶθ' ὕστερα γίνεται ἡ δοξολογία τῆς ὥρας, καὶ τὸ εἶπε. Ὁ Φῶλος δὲ ἔχει ἀκριβείαν ὁ Ἐκκλησιάρχης, ἵνα, ὅταν ἀπολύσει ἡ Ἐκκλησία τὴν Λειτουργίαν, ὑπάρχῃ ὥρα β'. τῆς νυκτός. Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν ὧν ἐξεγρηγόρεσε τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καθήμεθα ἐν τοῖς τύποις ἡμῶν. Καὶ ὑσάρκατε ὁ καλλιάρτης, καὶ ἐπαδίδωσι τοῖς Ἀδελφοῖς ἀναλάσματα τῷ ἄρτε, καὶ ἀνὰ ἓξ ἰχθύων, ἢ φοινίκων. Καὶ ἀπὸ ἑνὸς κεφαλοβολίτε εἷνα. Ἡ δὲ ἀξιολογωτέρων, γίνεται ἀνάγνωσις μεγάλη ὡς τὰς κρεῖττας τῆς ἁγίων Ἀποστόλων. Μετὰ δὲ τὸ ψάλσαι μικρὸν ἄπτει ὁ καθηλάρτης πάσας τὰς καντήλας τῆς Ναῦ. Καὶ ἐξεγερθέντος κρίνει τὸ σημεῖον· καὶ ὑσάτω ὁ ἀναγνώστων τὸν ἀνάγνωσιν. Ὁλοσχερῶσαντος δὲ τῆς Γενέσεως, ἀρχομένου τῆς Ἐξόδου, καὶ τῆς λοιπῶν, **Δεῦτε προσκυνήσωμεν**· γ'. ὁ Ν'. Καὶ ὁ κανὼν τῆς μεγάλης σαββάτε. Λέγομεν τὰς ἑρμὰς ἀνὰ β'. καὶ τὰ ζωοπάρια ἀνὰ δ'. οὕτω γ'. φῶτις καθέστηκεν τὸ μεγάλον σαββάτε. Καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸν λόγον τῆς ἁγίας Ἐπιφανείας. **Τί τῦτο, σήμερον σιγὴ πολλή.** Ἢ ἐκ τῆς λόγων τῆ Χρισοδύμε· ζήτει ἀυτὸς εἰς τὸ τέλος τῆ κῦ Ματθαίου, ἢ εἰς τὸν κῦ Ἰωάννην λόγως ἀναγεσίμως. Μετὰ δὲ τὸν συμπληρῶσιν τῆς ἀναγνώσεως ψάλλομεν τὰς ἑνδεκα γ'. φῶτις ἀφ' ὕκης τὸ κοντάκιον τῆ μεγάλε σαββάτε. Ὁ μρίως καὶ τὸν οἶκον. Εἶθ' ὕστερα ἀνέγνωσται. Καὶ τὰς ἑνδεκα λοιπὰς γ'. φῶτις. Μετὰ δὲ τὴν ἑνδεκάτην, ἐξαίρει. Ἀπολυτίκιον, ἤχος β'. **Ὁ τῶ καπήλου.** Ἐκτενὴς, ἐ ἀπόλυσις.

Οἱ δὲ κάνται τὰ ἐκπαγωγικὰ, καὶ οἱ χαιέτισι ὑμνῶσι κατ' ἦχον.

Τμοι ἑωθινοὶ. ἦχος α.

Σχηματικῶς μορφώσει τῆς ἀσωμάτων δυνάμεων σοὶ νοερὰν, καὶ ἄυλον ἀναγόμενοι ὑπόστασιν, καὶ ζωαγώγιμα μελῳδήματα ζωοπρεπῆ διὰπαντὸς ἀναπέμπομεν, χερουβικῶς βοῶντες μόνῳ Θεῷ· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πρεσβείαις τῶν ἀσωμάτων.

Μετὰ πασῶν τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων χερουβικῶς τῷ ἐν ὑψίστοις βοήσωμεν· τὸν ζωσάμενον ἀναπέμποντες αἶνον· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐπιγηθύνῃς τῇ ὑπνῳ προσπίπτομέν σοι, ἀγαθὲ, καὶ τὸν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶμέν σοι δυνατὰ, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος.

Τὸ φωταγωγικὸν· ἦχος α.

Ὁ Τὸ φῶς ἀνατείλλων, Κύριε, τῷ ψυχῷ μου καθάρισον ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, πρεσβείαις τῶν ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με.

Τμοι ζωαδικοὶ· ἦχος β.

Τὰς ἄνω δυνάμεις μιμούμενοι ἐπὶ γῆς, ὑπὲρ ἡμῶν ὕμνον προσφέρομέν σοι, ἀγαθὲ, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πρεσβείαις τῶν ἀσωμάτων.

Ἄνοιξε φύσις, ὁ τῶν ὅλων δημιουργὸς, τὰ χείλη ἡμῶν ἀνοίξον, ὅπως ἀναγείλωμέν σοι βοῶντες, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τῆς κλίνης, καὶ τοῦ ὕπνου ἐξήγειρέ με, Κύριε, τὸν νοῦν μου φώτισον, καὶ σοὶ καρδίαν, καὶ τὰ χείλη μου ἄνοιξον εἰς τὸ ὑμνῆσαί σε, ἁγία Τριὰς, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ φωταγωγικὸν, ἦχος β.

Τὸ φῶς σου τὸ ἀΐδιον ἐξαπόστειλον, Χριστὲ ὁ Θεὸς, καὶ φώτισον τὰ ὄμματα τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας μου, πρεσβείαις τῆς ἀσωμάτων.

Τμοι τριαδικοὶ· ἦχος γ.

Τριὰς ὁμούσιε, καὶ ἀδιαίρετε, μονὰς ζωοπρεπὴς, καὶ σωτήριε, σοὶ ὡς Θεῷ τῷ Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶμεν· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Πατέρα ἄναρχον, Υἱὸν συνάναρχον, Πνεῦμα συναΐδιον, θεότητα μίαν χερουβικῶς δοξολογεῖν τολμῶντες λέγομεν· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Λοιπὸν ὁ κοσμικὸς ἐπαλδύσεται, καὶ ἐκάστη αἱ πρόσκαιρος γνωσθήσονται· ἀλλὰ φόβῳ κεκραξωμέν ἐν τῇ μέσῃ τῆς νυκτός· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος.

Τὸ φωταγωγικὸν· ἦχος γ.

Ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς, καὶ φώτισον τὴν καρδίαν μου, πρεσβείαις τῶν ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με.

Τμοι ζωαδικοὶ· ἦχος δ.

Τῶν νοερῶν σου λειτουργῶν πρεσβείαις οἱ θνητοὶ τὸν ὕμνον, πολυμέλτητε λέγομεν, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πρεσβείαις τῶν ἀσωμάτων.

Ὡς αἱ τάξεις σου τῶν Ἀγγέλων ἐν ὑψηλοῖς, καὶ στάσεις φόβῳ ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπινίκιον ὕμνον προσφέρομέν σοι ἀγαθὲ, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸν ἄναρχόν σου Πατέρα, καὶ σὲ Χριστὲ ὁ Θεὸς, καὶ τὸ παράμονόν σου Πνεῦμα χερουβικῶς δοξολογεῖν τολμῶντες λέγομεν, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ φωταγωγικὸν· ἦχος δ.

Ὁ Τὸ φῶς ἀνατείλλων τῷ Κόσμῳ σου, ὁ ἐν σκότει ψυχῇ μου ὑπάρχουσαν ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας καθάρισον πρεσβείαις τῶν ἀσωμάτων, καὶ σῶσόν με.

Τμοι ζωαδικοὶ· ἦχος πλ. α.

Ὑμνῳδίας ὁ καιρὸς, καὶ δόξης ὥρα, ἑκτενῶς βοήσωμεν τῷ μόνῳ Θεῷ· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πρεσβείαις τῶν ἀσωμάτων.

Εἰκονίζειν τολμῶντες τὰ νοερά σου στρατεύματα, Τριὰς ἄναρχε, τόμαστιν ἀναξίοις βοῶμέν· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ὁ Ἐν μήτρᾳ παρθενικῇ χωρηθεὶς, καὶ τῶν κόλπων τοῦ Πατρὸς μὴ χωρισθεὶς, σὺν Ἀγγέλοις καὶ ἡμῖν Χριστὲ ὁ Θεὸς πρόσελθε, βοῶντάς σοι, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεός.

Τὸ φωταγωγικὸν· ἦχος πλ. δ.

Φῶς ὑπάρχεις Κύριε, ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου, καὶ φώτισον τὴν καρδίαν μου, πρεσβείαις τῶν ἀσωμάτων.

Τμοι ζωαδικοὶ· ἦχος πλ. β.

Παρισάμβαμα φόβῳ τὰ Χερουβὶμ, ὀξυσάμβαμα ζόμῳ τὰ Σεραφὶμ τὸν ζωσάμενον ὕμνον προσφέρει ἀσιγήτῳ φωνῇ· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς βοῶμεν οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεός.

Ἀσωμάτοις τόμασιν, ἀσιγήτοις δοξολογίαις τὰ ὀξυπτέρυγα ἀΐδιά σοι τὸν ζωσάμενον ὕμνον, ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς ἀναξίοις χεί-

χείλεσιν αἶνον σοι ἀναπέμποντας, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος.

Τριαδικῆς μονάδος Θεότητα ἀνυμνήτῳ ἐνώσει δοξάσωμεν, καὶ τῷ Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοήσωμεν· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ φωταγωγικὸν· ἦχος πλ. β'.

Προτασίας, Κύριε, τῷ ἀσωμάτων κατάπεμψον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ φῶς σου τὸ αἰδιον.

Τρίτης ᾠδῆς· ἦχος πλ. δ'.

Ὁ Τ' ὑψίστῳ δυνάμει χερουβικῶς ἀνυμνούμενος, καὶ θείᾳ τῇ δόξῃ ἀγγελικῶς περιγινόμενος, φώτισόν καὶ ἡμᾶς, τοὺς ὄντως γῆς ἀναξίους χείλεσιν αἶνόν σοι ἀναπέμποντας· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος.

Ὡς ὕμνον τὸν ἄκρον ἀποδεχόμενος ψυχῇ, δόξωσιν πρὸς αἴνεσιν δεῖξον τῷ κεκτῇ, καὶ ἐν φόβῳ βόησον· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τῇ Ἁγίᾳ Πνεύματι τὴν ἐν μονάδι Τριάδι τῷ Σεραφὶμ τον τρισάγιον ἀναπέμποντες αἶνον, μὴ φόβῳ βοήσωμεν, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος.

Τὸ φωταγωγικὸν· ἦχος βαρύς.

Δίδαξόν με, Κύριε, πρὸς τὸ σὸν ὑμνῳδίαν, καὶ δίδαξόν με τῷ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ἅγιε, φρισβίαις τῆς Θεοτόκου, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Τρίτης ᾠδῆς· ἦχος πλ. δ'.

Εἰς ὕψος τὰς καρδίας ἔχοντες, ἀγγελικῶς μιμησώμεθα τάξιν· καὶ ἐν φόβῳ τῷ ἀδικάσῳ πρεσβεύσωμεν, ὕμνικὸν ἀνακράζοντες αἶνον· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς ἀσωμάτων καὶ σῶσον με.

Ὁρᾷν σε μὴ δόλμωντα τὰ Χερουβὶμ, ἱπτάμενα κραυγάζει ἀλαλαγμοῦ τὸ ὕμνιον μέλος τῆς ζωσαγίας φωνῆς· συὺ αὐτοῖς καὶ ἡμεῖς βοῶμέν σοι· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς ἀσωμάτων ἐν σῶσον με.

Κατακαμπτόμενοι τῷ πλήθει τῶν πταισμάτων ἡμῶν, καὶ μὴ δόλμωντες ἀτενίσαι τῷ ὕψει σου, τῷ ψυχῷ σου τῷ σώματι κλίναντες, μὴ Ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοήσωμέν σοι· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πρεσβείαις.

Τὸ φωταγωγικὸν· ἦχος πλ. δ'.

Φῶς ὑπάρχων, Χριστὲ, φώτισόν με ἐν σοὶ, πρεσβείαις τῆς ἀσωμάτων ἐν σῶσόν με.

Ἔστιν, ὅτε ἐν τοῖς ζιακοῖς, ἐν φωταγωγίοις λέγομεν, οὐ εἴρ. τῷ β'. ὡς τὰ τέλη τύπον ἔπως, πρεσβείαις τῆς ἀσωμάτων· τῇ γ'. φρισβίαις τῆς Θεοτόκου· τῇ δ'. Πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου· τῇ ε'. φρισβίαις τῆς Ἀποστόλων, καὶ τῆ Γεράρχῳ· τῇ Θεασκεπῇ. δυνάμει τῆ Σταυρῆ σου· τῷ σαββάτῳ. Πρεσβείαις τῆς Ἁγίων σου.

Ἐπινοῶ κατανυκτικὰ σὺν τοῖς καθίσμασι, καὶ μερισμοῖς κατ' ἦχον, ἅπνα ὀφίλει ψάλλεσθαι τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ μ'. Τῇ κυριακῇ ἑσπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσάμβῳ στίχους ι'. Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχου δ'. Καὶ τῆ Τριῳδίῳ γ'. Καὶ τῆς Μιναίας γ'.

Στιχηρὰ κατανυκτικὰ· ἦχος α'.

Ὅτι τὸ πλῆθος πολὺ τῶν ἁμαρτημάτων μου, Σωτὴρ, καὶ δεινὰς βεβύθισμαι ταῖς πλημμελείαις μου, δός μοι χεῖρα, σῶσόν με, ὡς πρὸ Πέτρῳ, ὁ Θεὸς, καὶ ἐλέησόν με.

Ὅτι ἐνοίας πονηρὰς, καὶ ἔργοις καταδίκασμαι, Σωτὴρ, λογισμόν μοι δώρησαι δακρυφῆς ὁ Θεὸς, ἵνα κράζω, σῶσόν με, ἐν ἐργάτα ἀγαθὲ, καὶ ἐλέησόν με.

Ἄλλος σε κόσμος, ψυχὴ, ἀναμένει, ὁ κειτὴς τὰ σὰ μέλλων δημοσιεύειν κρυπτὰ, καὶ δίνατ· μὴ ὦν ἐμμονὴς τοῖς ὧδε· ἀλλὰ φρόνησον βοᾶσα πρὸ κειτῆ· ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Μὴ ἀποδοκιμάσῃς με, Σωτὴρ μου, τῇ βαθυμίᾳ τῆς ἁμαρτίας συνεχόμενον, δίδαξόν με τὸν λογισμὸν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τῷ σῷ ἀμπελῶνι ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρήσασθαί μοι τῆς ἑνδεκάτης ὥρας τὸν μισθὸν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς δόξαν ἐκ τῶν ἰδιομέλων, ἦχος πλ. α'. στιχολογ. καθίσ. κατανυκτικὰ, ἦχος α'.

Ἐν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, καὶ βόλμοῦ ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ θυρεὸν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου κράζω, ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Εἰ' ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ἐγὼ πῦ φανοῦμαι ὁ ἀμαρτωλὸς; τὸ βάρος, καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάστασα, τοῖς ἐκ τῆς ἑνδεκάτης ὥρας συναριθμούν με ὁ Θεὸς, καὶ σῶσόν με.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ.

Θαῦμα θαυμάτων, κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ δεδόξασται ἡ κτίσις ἀγάλλεται, σκέπεται τὸ ἀπόρρητος, καὶ ἔπικες ἀφθάστως, ὃν ταξιαρχίαι Ἀγγέλων ὁρᾶν ἐκ δεδιήλωται· αὐτὸν, Θεοτόκε, ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς τῷ ζ'. ᾠδῇ λέγεται τὸ Μαρτυρικὸν, οὐκ ἔχει τὸ Μιναῖον κοντάκιον· ὧδὲ ἔχει, λέγεται τοῦτο ὁμοῦ μὲ τὰ καθισμάτων.

Α' Θλι-

Ἀθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα οἱ ἔνδοξοι ἀθληφόροι σεβασθλωταί σε, Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ νικήσαντές σε ἐζοπόησαντο· ☩ δυνάμει δεικθῆ ἐξ ὑψους τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεὸς τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τῇ τετάρτῃ εἰς τὸν Ὄρθρον μὲ τὸν Θεοτόκιον ταχὺ. καθίσ. κατανυκτικὰ· ἦχος α.

Ἀγκάλας παῖδικὰς δεξαμένη μοι σπεῦσον, ἀσώτως τὸν ἐμὸν κατατρίψασα βίον· εἰς πλεῖον ἀδιάπαυστον ἀφορᾷν τὴν οἰκτιρμόν σε Σωτῆρ, νεῦσον πτωχεύσασι μὴ ὑποδείσῃς καρδίαν· σοὶ γὰρ, Κύριε, ἐν κατανύξει κραυγάζω, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν, ☩ ἐνώπιόν σου.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Τὸ βῆμά σου φρικτὸν, καὶ ἡ κρίσις δικαία, τὰ ἔργα μου δεινὰ, ἀλλ' ὦ τὸς ἐλεήμων, περιφθάσας με δέησον, ☩ πολάσεως λύτρωσαι· ῥῦσαί σε τῆς τῶν ἐχθρῶν μερίδος, καὶ ἀξίωσον ἐκ δεξιῶν σε μὲ στῆσαι, κριτὰ δικαιότατε.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ.

Συλλαβοῦσα ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς θεότητος, καὶ τεκοῦσα ἀπαύστως πηγὴν ζωῆς τὸν Κύριον, κεχαριτωμένη Θεοτόκε, ἀδείωζε τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Εἰς τὸν ζ'. ᾠδὴν τὸ Μαρ.

Ὡς καλοὶ στρατιῶται ὁμοφύλου πεσόντες, τὰς ἀπειλὰς τοῦ τυράννου μὴ φοβούμενοι, ἅγιοι προσῆλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀεμνύμενοι τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ πολίσαντες τὸν δρόμον, ἐξ οὐρανοῦ τὸν νικητὴν ἐδέξασθε· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Τῇ τετάρτῃ εἰς τὸν Ὄρθρον μὲ τὸν Θεοτόκιον ταχὺ. καθίσ. σταυροσιμα· ἦχος α.

Ὁρῶσά σε, Χριστὲ, ὁ παράνομος μήτηρ ἐσκέρδη ὅτι Σταυρῷ ἐκρεμάσθη, ἐβόα, Τέκνον μου συναΐδιε τῷ Πατρὶ, ☩ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατός σου οἰκονομία σὲ αὖθις, δι' ἣν ἔστησας τὸ τῶν χειρῶν σου, οἰκτίρμον, πλασούργημα, δίαστασις;

Στίχ. Τ ψῶτι Κύριον τὸν Θεόν.

Τοῦ Σταυροῦ σε τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν, φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῷ ἀπάντων, Παραδείσου ἐπέφρασε Σωτὴρ τῷ πίστει προσελθόντι σοι ληστῇ, καὶ ζωῆς κατηξίωσε ὁμολογῶν σοι, μνήσθητί μου, Κύριε, δόξαι ὡσαύτως ἐκείνου, καὶ ἡμᾶς κραυγάζοντας, ἡμάρτομεν πάντες, τῇ ἀπλαγχνίᾳ σου μὴ ὑπερίδῃς ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν, σταυροθεοτ.

Τὸν ἄρνα ὃν ἔτεκε ἡ ἀμνὰς καθορῶσα μὴ λήξων μακροθύμως σταυρούμενον σε, Λόγε, καὶ λόγχῃ κεντούμενον πλευρὰν, ἐλάλαζε βοῶσα μητρικῶς, τί τὸ ξένον, ☩ φερεκλεὲς, Τέκνον μου, μυστήριον; πῶς καλύπτει τάφος τὸν ἀφράστου Θεόν; ἄφεσιν τὸ πλημμύρον· μή με τέκνον πικῶσαι ἐάσῃς, Τέκνον μου γλυκύτατε.

Εἰς τὸν ζ'. Τὸ Μαρτυρικόν.

Τὰς ἀληθόνας τῷ ἁγίων, ἃς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήσῃ· Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀφείας ἴασαι, φιλάνθρωπε, δέομεθα.

Τῇ ε'. εἰς τὸν Ὄρθρον μὲ τὸν α'. ταχὺ. καθίσ. Ἀποστολικὰ· ἦχος α.

Τῇ σαγλύῃ τοῦ λόγου τὰς πλευρὰς τοῦ ῥητόρων οἱ ἁλιεῖς τοῦ καλάμου τὸ Σταυρῷ ἀναζέψαντες, ἐφώπευσαν τὰ ἔθνη ἀσεβοῦς, δοξάζων σε Θεὸν ἀληθινόν· διὸ σοι καὶ τὸν ὕμνον τοῦ ἐνθουσιάσαντος αὐτοὺς βοάρδου, δόξα τῷ Πατρὶ, ☩ τῷ υἱῷ, δόξα τῷ ὁμουσίῳ Πνεύματι, δόξα τῷ δι' αὐτῶν φωτίσαντι τὸν Κόσμον.

Στιχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθε.

Οἱ σοφοὶ τῆς Οἰκουμένης ἁλιεῖς, ἐκ Θεοῦ λαβόντες τὸ συμπαθὲς, ἁρισβάσατε ☩ νεῦσαν ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ βοῶντος. Κύριε σῶσον τοὺς Βασιλεῖς, καὶ τὴν πόλιν σου, καὶ τὸν σωτηρίων δεινῶν ἐλεήθεσον δέησι τῶν Ἀποστόλων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτ.

Τὸν ἀμήτορα ἐν ὑπερφυΐᾳ γὰρ ἔννοια, καὶ ἀκοίτην γῆς ἀπάτορα ἔτεκες, αὐτὸν Θεοτόκε ἱκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν ζ'. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Τοὺς μάρτυρας Χριστὸν ἱκετεύσωμεν πάντες, αὐτοὶ γὰρ τοῦ ἡμῶν σωτηρίου αἴτιοι, καὶ πάντες προσέλθωμεν πρὸς αὐτοὺς μὴ πίστει· ὅτι βρύουσι τοῖς ἰαμάτων τοῦ χαρίσασθαι, ὅτι φάλαγγας ἀποσοβοῦσι δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πίστεως.

Τῇ ωδῇ σκδ. εἰς τὸν Ὄρθρον μὲ τὸν α'. ταχὺ. καθίσ. σταυρόσιμα· ἦχος α.

Σταυροθέντος σου Χριστὲ, ἀνηρέθη ἡ τυραννὶς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· ὅτε γὰρ Ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔστασε ἡμᾶς· δόξα σοι.

Στίχ. Τ ψῶτι Κύριον.

Τὸ ὅπλον τοῦ Σταυροῦ ἐν πολέμοις ἐνίσχυσε ποτὲ τὸν εὐσεβῆ Βασιλέα Κωνσταντῖνον· αὐτὸν ζητοῦμεν κατ' ἐχθρῶν δεῖξαι πίστεως· τοῦτο ζητοῦμεν καὶ οἱ σπουδαῖοι τοῦ ἄδου, τοῦτο γένοιτο ☩ τῶν πιστῶν σωτηρία, καὶ Παύλου τὸ καύχημα.

Δόξα. Καὶ νῦν, σταυροθεοτ.

Οἱ τοῦ σοῦ προστασίαν κεκτημένοι, Ἄχραντε, καὶ ταῖς σαῖς ἱκεσίαις τῶν δεινῶν λυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σε ἐν παντὶ φρουρούμενοι, καταχρέως σε πάντες εὐσεβεῖς μεγαλύνομεν.

Εἰς τὸν ζ'. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Ὁλόστομος καύχημα, καὶ στεφάνων ἄξιωμα οἱ ἔνδοξοι ἀθλοφόροι ἐδείχθητε, καρτερείᾳ γὰρ αἰκισμῶν τὰς ἀνόμους ἐξεπολιορκήσατε, καὶ σωλῆνα δικαίᾳ σῷ ἐρανῷ τὸν νικῶντα ἐδείξατε. ἀνῆψε γὰρ τὰς ἱκεσίας δεήσεσι ἡμῶν ὁ Θεὸς τὸ μέγα σθένος.

Τῇ ὠδῇ ταύτῃ ἱστάρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δίς. Εἶτα τὰ παρόντα δ'. Μαρτυρικὰ τὸ ἦχον· καὶ τὸ Μωσέως δ'. ἦχ. ά.

Τὴν ὁρισθεῖσάν, Κύριε, πάντων τῶν ἁγίων, ἐν τῇ Θεοτόκῳ τῷ σῷ ἐφιλίῳ δόξῃ ἡνίκα, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνῳ οἰκτίρμονι.

Ἡ ἐνσταθεῖσα ὑμῖν ὁμολογία, ἁγίοι, τῶν δαιμόνων κατέπηξε τὸν θυμόν, καὶ τῆς πλάνης τὰς ἀνοσιώσεις ἠλαθίωσε· διὸ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτιμώμενοι ἀκράζεται, ἠμείψω, Κύριε, ἡ θυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν εὐαρέστησάς σε, ὅτι σὺ πεπίστωσαι, κατεφρονηκότας τῆς ἡδυσκήρου ζωῆς, φιλάνθρωπε.

Ὡραῖα καλῶς ὑμῖν ἐφευρήματα ἄρισε, ὅτι αἵματα ἐδίψησε, ἐκραιπνὸς ὀκληρονομήσητε, καὶ θεοῖς κακοῖς ὑμῶν πεπαῦσθε, αἰωνίως ἀγάλλεσθε· ὄντως καλὸν ὑμῖν τὸ ἐμπεδοῦμε· φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἄφθαρτα ἀπελάβετε· καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως ζωάδα ὁμοούσιον.

Αἰνέσωμεν μάρτυρες, ὑμᾶς ἐχ ἡ γῆ κατέκρυψε· ἀλλ' ἐρανὸς ὑπεδέξατο· ἰωλήσαν ὑμῖν Παραδείσου φύλαι· καὶ ἐτὸς ῥᾳδίμερμοι, τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἀπελαύετε. Χειτῷ φρισβόσατε, ἀφροδίλιαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἡ ἐφιλίῳ, ὅτι τὸ μέγα ἔλεός.

Καὶ τὸ Μωσέως δ'. Δ.ξα, τὸ νυκτέσμυρον.

Γωάννη μοναχὲ· ἦχ. ά.

Ποῖα τὰ βία ζωὴν ἀβλαβῆ λύπης ἀμίτορος; πόθι δύξα ἴσχυεν δλη γῆς ἀμειτάδευτος; πάντα σκιὰς ἀδοκίητα, πάντα ὀνείρων ἀπειπολότερα, μιᾷ ῥοπῇ καὶ ταῦτα πάντα θάνατος ἀβροδίζεται· ἀλλ' ἐν τῇ φωτὶ, Χριστὲ, τὸ φρόσωπόν σε, καὶ τῇ γλυκασμῷ τῆς σῆς ὠφελήτητος, ὃς ὠξιολόξω, ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν, τὸ ά. Θεοτ.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τῷ σῷ ἀνθρώπων σαρώσας, καὶ τὸν διαπόλεμον τυκίσασα, τὴν ἐπιφάνιον πύλλυ ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τὴν ἀσειμάτων τὸ ἅσμα, ἐ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα· αὕτη γὰρ ἀνιδέχθη ἐρανὸς, καὶ ναὸς τῆς θεότητος· αὕτη τὸ μεσότοιχον τῆς ἔχθρας καθεῖλεν, ἐφιλίῳ ἀντεσπέι, καὶ τὸ βασίλειον ἰωέωξε· ταύτῃν οὖν κατίχοντες οἱ πίστεως τῷ ἄγκυρεω ὑπέμοχον ἔχομεν τὸν ὀξ αὐτῆς ταχύνητα Κύριον· θαρσάπε πάντων, θαρσάτω λαὸς τῷ Θεῷ· ἐ γὰ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθροὺς, ὡς παγκοσμίαμεν.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τῶν ά. στιχολ. καθίσ. Μαρτυρικὰ· ἦχ. δ.

Ὦ καλοὶ στρατῆται ὁμοφρόνως πισάσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν τυφάντων μὴ πτοήσαντες ἄγιοι, φρισάλητε περθύμως τοῦ Χειτοῦ, ἀσάμβροι τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ πολίσαντες τὸν ἄθλον, ὄξ ἐρανὸν τῶν νίκλων ἐδίξασθε· δύξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δύξα τῷ στεφανώσαντι, δύξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Στίχ. Θ αυμαστὸς ὁ Θεὸς.

Τὰς ἀληθόνας τῶν ἁγίων, ἃς ὑπὲρ σῆς ἔπαθον, θυσυπόθητι, Κύριε, καὶ πάσας ἡμῖν τὰς ὁδώσας ἴασαι, φιλάνθρωπε, δέομεθα.

Στίχ. Τ οῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Τοὺς μάρτυρας Χριστὲ ἐκπεδώσαμεν πάντες, αὐτοὶ γὰρ τὸν ἡμῖν σωτηρίαν αὐτὸν τοῦ· καὶ πάντες πεσελθωμεν πεῖς αὐτὸν μὴ πίστως· ὅτοι βρίσει τῶν ἰαμάτων τῶν χάριν· ὅτοι φαλαγγὰς ἀποσοβῶσι δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πίστεως.

Δύξα, τὸ νυκφσιμον Γωάννη ά.

Ὅσάρκα δὶ ἡμᾶς ὁκ Παρθένε ἀξιπῶς, φοβάσας ὁκ μήτρος ἐπ' ἐχάτων τὸν χρόνον· ἐ γνώσκων, ὡς Κύριος, τὸ καθ' ἡμᾶς εὐδόκησον, ἄνες, εἰπτισον τὸς μετανοίτας τῇ βίᾳ· σοὶ γὰ, δίασπα, ψυχὰς ἀνέθοντο πίσει, πρὸ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθογγλμόν σου, Παρθένε, τὸ χαῖρε, σωὶ τῇ φωνῇ ἐσαρκώτο ὁ τῶν ὅλων διαπόνις ἐκ σοὶ τῇ ἁγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαβίδ, ἐδίκησε πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βασίσασα τὸν κτίσιν σου· δύξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ, δύξα τῷ σεριλθόντι ὁκ σῶ, δύξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς δύξ τὸ τόκε σου.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τοὺς αἴνους στιχηρὰ Μαρτυρικὰ ἰσόμηλα ϛίχ. δ'. ἦχ. δ. ά.

Τοὺς ἀθλοφόρους τὸ Χριστὸ δῆσιν λαοὶ ἅπαντες ημνήσωμεν ὑμνοις, καὶ ᾠδαῖς ἀνδμαπαικαῖς, τοὺς φωστῆρας τῇ Κόσμῳ, καὶ πήρυκας τῆς πίστεως, τὴν πηγὴν τῶν ἰάσεων, ὄξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πισοῖς τὰ ἰάματα· αὐτοὶ γὰρ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὸν ἐφιλίῳ δόμησιν τῷ Κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ τοι οἱ στρατῆται τῇ Βασιλέως τῇ μεγάλε ἀντέσησαν τοῖς δόγμασι τῶν τυράννων, ῥωναίως καταφρόνησαν τῶν βασάνων, καὶ τῶν πλάνων πᾶσαν πεπίσαντες, ἀξίως σεφανώθησαν, αὐτοῦ γὰρ τῇ Σωτῆρος, ἐρώπλω, καὶ τὸ μέγα ἔλεος τοῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Υμᾶς, πανεύφημοι μάρτυρες, ὁ θλίψις, ὁ στενοχωρία, ὁ λιμὸς, ὁ γυμνότης, ὁ θυμὸς

μὲς ἀηδῶν, ἃ ξίφος, ἃδὶ πῦρ ἀπειλῶν χωρίσαι Θεῦ δεδύνωται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐν ἀλλοφύλοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ὑλάθητε, θανάτῳ καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως τὸν τῶν πόνων ὑμῖν μισθὸν ἐκομίσασθε, ἐραστὰν βασιλείας κληρονόμοι γενόμενοι· φρισσόσαται ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, δρομεῦσι.

Ἀλλιᾶσθε μάρτυρες ἐν Κυρίῳ, ὅτι τ ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσασθε· ἀντίστητε βασιλεῦσι, καὶ τυράννοις ἐνίκησατε· πῦρ καὶ ξίφος οὐκ ἐπτοήθητε, θηρῶν ἀγελαῖα κατεδιόντων τὰ σώματα ὑμῶν, Χριστῷ μᾶ Ἀγγέλων τὴν ὑμνῳδίαν ἀνταπέπεστες, τὰς ἀπ' ἐραστῶν στεφάνους ἐκομίσασθε· αἰτήσασθε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ κοντάκιον τῆς Δομινικοῦ.

Ἔγνω Σωτὴρ μου δεκτὸν, ὅτι σὺ εἶ ὁ πάντων ἀνάπαυσις, λόγῳ λόγε Λάζαρον ἐκ νεκρῶν ἐξανίσησας, τότε μοχλοὶ ἐσαλεύθησαν, πύλαι δὲ ᾅδου συνετρίβησαν· τότε ὕπνος ὁ τῶν ἀνθρώπων θανάτου ἀπεδείκνυτο· ἀλλ' ὁ ὡς τὸ σωσαί σε τὸ πλασθέν μα, ἐν ὡς τὸ κεῖναι ἀναστάσιμος, ὡς ἐξελίξω, ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Φιλτάτη εἶ, κόρη, Περσπαῦν ὁ χορὸς τῷ τόκῳ σε, Πατριάρχαι θεῖον σύλλογος, σεπτοὶ Ἀπόστολοι, καὶ Ἀγγελικὸν, καὶ μαρτύρων σύστημα, ὅσιοι καὶ δίκαιοι τὰ τάγματα, καὶ σὲ γινώσκουσιν ἀφορμὴν τῆς τούτων τάξεως, καὶ πρεσβεύουσι τοῦ Θεοῦ γεννῆσαι.

Καὶ ἀπόστιχα στιχηρὰ κοντάκια τῆς Κυριακῆς Θεοφάνους· ἦχος δ'. Σὺ, Χριστὲ, δόξαν χάραξον ἐν ζώντων βίβλῳ.

Ἦχος α'. Παροιμία.

Σὺ, Σῶτερ, δέομαι, τῆς σῆς γλυκείας μισθίζεως τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, καὶ κατασκήνωσον ἐν σκηναῖς δικαίων, ἐν μονα῀ς ἁγίων σου, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασι, τῇ δεήσει σου παρασχὼν τὰ αἰτήματα, καὶ παρέχων αὐτοῖς τὴν ἀνάπαυσιν.

Στιχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελίξω.

Οὐδεὶς ἀναμάρτητος, οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων γέγονεν, μόνη σὺ μόνε ἀθάνατε· διὸ τοὺς δούλους σου, ὡς Θεὸς οἰκτίρμων, ἐν φωτὶ κατάταξον σκηναῖς τῶν χορωστασίας Ἀγγέλων σου, τῇ δεήσει σου ὑπερβαίνων ἀνομήματα, καὶ παρέχων αὐτοῖς τὴν συγχώρησιν.

Στιχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον.

Ὑπὲρ τὰ ὁράματα τὰ σὰ, Σῶτερ, ἐπαγγέλματα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐ πεθέατα, καὶ ὧς οὐκ ἤκουσε, καὶ ὀλὶ καρδίαν οὐκ ἀνέβη, δίασσοτα, ὧν τῆς φρενοπλήκτου μισθίζεως τυχεῖν ἠδέκησον τοὺς σοὺς σὲ μεταχωρήσαντας, καὶ παρέχον ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Δόξα.

Σταυρῷ σε γηθόμενοι, σταυρῷ θαρρήσαντες οἱ δοῦλοί σε σοὶ μετήσαν, Κύριε· ὃς νῦν ἀντέλυξεν τῷ αὐτοῦ πάσματι, Σῶτερ, τὸν σταυρόν σε δάρησαν, καὶ ἅμα τὸ χυθὲν ὑπὲρ Κόσμου ζωῆς, τῇ δεήσει σε συγχωρῶν τὰ πλημμελήματα, καὶ φωτίζων φωτὶ τῷ προσώπῳ σε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χριστὸν ἐκδυσώπησον τὸν σὸν τόκον, Μῆτερ πάρθενε, τὴν τῷ πάσματι συγχώρησιν δοῦναι τοῖς δούλοις σου, τοῖς σε Θεοτόκον ἀσεβῶς κηρύξασι, καὶ λόγῳ ἀληθῆ δογματίσασι, καὶ τῆς λαμπροτάτης τῶν ἁγίων, καὶ φαιδροτάτης ἀξιῶσαι ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τέλος τοῦ προτου ἤχου.

Τῇ κυριακῇ Ἑσπερ. ἃς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσόμοιρον τ. ι. καὶ ψαλλόμεν στιχ. κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχου δ'. τὸ Τεῖφθε γ' Καὶ τῶ Μαρτύρων γ' ἦχος α Κατανυκτικὰ· ἦχος β'.

Ἤμαρτον ἃς σὲ, Σωτὴρ, ὡς ὁ ἄσωτος υἱὸς, δέξαι με, πάτερ, μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Κράζω σοι, Χριστὲ Σωτὴρ, τῷ Τελώνῃ τὴν φωνήν· ἱλάσθητί μοι, ὡσαὶ ἐκεῖνος, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐνοῦν τὰ ἄτοπα, ὅλα τὰς σὰς καταφεύγω οἰκτιρμούς, Τελώνῃ μιμούμενος, ἐν Παρρησίᾳ βοῶν· καὶ Πάρεσχέ μοι συγχώρησιν, καὶ τὸν Λῶστον υἱόν· διὸ ἐν θερμοῖς σοι, ἐλεῆμον, πρόσειμι καταδικάστης, φεῦσαί μοι ὁ Θεὸς, καὶ ἐλέησόν με.

Τὰς ἀνομίας μου πάρεσθι, Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τῇ καρδίᾳ μου καθάρισον, ναὸν αὖθις ποιῶν τὸ ἅγιόν σου Πνεῦμα ἐμοὶ, μὴ με ἐξουδενώσῃς ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ δευτέρᾳ τῆς τοῦ Ὄρθρου, μῆ τῷ ἀ. στιχηρὰ καθίσ. κατανυκτικὰ· ἦχος β'.

Ὡς κύματα θαλάσσης ἐπ' ἐμὲ ἐπανέστησαν αἱ ἀνομίαι μου, ὡς σκάφος ἐν πελάγει ἐγὼ μόνος χειμάζομαι ὑπὸ πάσματος πολλοῦ, ἀλλ' ὡς δίδυμον λιμένα δεήσου μοι, Κύριε, τῆς μετανοίας, καὶ σῶσόν με.

Στιχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

Ἐγὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον, Κύριε κατανύξεως καρπὸν μὴ φέρον τὸ συμφέρον· καὶ τῶν ἐκκοπῶν πρόσειμαι, καὶ τὸ πῦρ ἑκεῖνο δειλιῶ τὸ ἀκοίμητον· διό σε ἱκετεύω, ὁ τῶν ἐκείνης τῆς ἀνάγκης δεσπότης, καὶ σῶσόν με.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτόκιον

Ε Τ' απλανῶς ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαθέως
ἀζώωσον ἡμᾶς, πανύμνητε Θεοτόκε· βλέπον
εἰς λαὸν τὸν ἀμβατίσαντα· δόξαν ὡς ἀεὶ τῷ
ᾠωσαγέαν σου· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ χαῖ-
ρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Ταβριήλ, ὁ τῶ ἀσα-
μάτων Δεσπόζηρατῶν.

Εἰς τὸν ζ. ᾠδὴν τῶ Μαστυρικῶν.

Σ Ε' τὸν ἀβεβάλλοντα τὸν ἀρεικὸν ἐν νεφέλαις
ἔρχοντες οἱ ἅγιοι ἀβεβαλῶ ἐν τῇ Κόσμῳ·
τὰς βασάνους τῶ ἀνόμων ὑπέμειναν, καὶ τῶ
πλάνω τῆ ἀβάλων κατήργησαν· αὐτῶν ταῖς
ἱκεσίαις Ϛ ἡμεῖς ἐλαβίεσμεν τὴ ἀοσῶτα ἐβρεῶς
Σωσῆρ, Ϛ σῶσον ἡμᾶς.

Τῇ ἕξῃ εἰς τὸν Ὄρθρον, μῦ τῶν ἁ. στιχηρὰ, καθίσ. καταυκτικὰ· ἦχος β.

Ε Λέησόν με, εἶπεν ὁ Δαβὶδ, καὶ ὡ σοι κεκρά-
ζω, ἡμέρῶν Σωτὴρ, τὰς ἐμὰς ἀμβρτίας ὀξα-
λείφας, ἐλέησόν με.

Στίχ. Κύριε μὴ πρὸ θυμοῦ.

Ε Λέησόν με ὁ Θεὸς, ἐλέησόν με, ὅδι σὺν ἀ-
μβρτήμασιν, ὁ Δαβὶδ ἐβρώνα· ὅδι μυείοις
ἰῶ πλημμελήμασι βοᾶ σοι· σκάνος τῶ ἐρω-
μαλῶ τοὺς δάκρυσιν ἐβρεχον· ἰῶ δὶ ῥανίδα
μίαν ἢ κίκτμα· ἀπίγνωσμαι, καὶ δίομαι,
ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κῦ τὸ μέγα σε ἔλεῶ.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτόκιον.

Θ Εοτόκε μὴ παύσῆς με δόμῶμεν ἀπλήτως
τῆς τῶ σῦ· ὅδι σοὶ γὰ πίποιθεν ἡ ψυ-
χή μου, ἐλέησόν μα.

Εἰς τὸν ζ. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Ο Φαειβρώλας τὰς ἁγίως σε ὑπὲρ χρυσὸν, καὶ
δοξάσας τὸς ὁσίως σε, ὡς ἀγαθὸς, ὑπ'
αὐτῶν δυσωπήθῶν· Χριστὲ ὁ Θεὸς, τῶ ζωῶ
ἡμᾶς ἐφωτίσῶν, ὡς φιλάνθρωπος, καὶ τῶ
ἐρχῶ κατᾠδῶν ὡς ὑμίαμα, ὁ μόνος ὢν
ἁγίως ἀναπαυόμβρος.

Τῇ πέμπτῃ εἰς τὸν Ὄρθρον μῦ τῶν ἁ. στιχηρὰ, καθίσ. σταυρώσιμα· ἦχος β.

Τ Ὸν ζωοπαλὸν Σταυρὸν τῆς σῆς ἀγαθότητος,
ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν πᾶ ἀναξίοις, Κύριε, σὰ
φοσπόμβρος· εἰς ἐριοβίαν· σοῦζε τὸς Βασιλῆς
καὶ τὰς πόλεις σε, ἱκετεύοντας δέῳ τῆς Θεο-
τόκυ, μόνε φιλάνθρωπε.

Στίχ. Τ ῷῶτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ο Ν ζόπον ἠμκαλότωσεν ὁ ἐχθρὸς τὸν Ἀ-
δὰμ δέῳ ξύλυ τῆς βρώσεως, Κύριε, ὡσαύ-
τως ἠμκαλότωσας καὶ αὐτὸς τὸν ἐχθρὸν δέῳ
ξύλυ Σταυρῶ, καὶ τῆ παθῶς σε· ἐν τούτῳ γὰ
παρηγόμῶ ὁ φθίτυες Ἀδὰμ ἀναζνῆσαι τὸν
πλανηθέντα, ζωωποίησαι τὸν τσκεφθέντα· ὁ
Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν, σταυροθεοτόκιον.

Η Παρθένῶ, Ϛ μήτηρ σε, Χριστὲ, ὅδι ξύ-
λυ ὀρῶσα σε τσκεῶν ἠλωμένον, κλαίουσα
πικρῶς, ὑμί μοι, ἔλεγε· πῶ τὸ φοβιερὸν τᾶζ μυ-
στήριον; ὁ πᾶσι βωρέμβρος ζωὴν τὸν αἰώνιον
ἐκκοίνως ἐν Σταυρῷ πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπο-
νείδιστον;

Μαρ.

Α Ἰλοθόρσι Κυρίε, μαχαιρία ἡ γῆ, ἡ πανα-
θῶσα τὸ αἷμα τῆς ὑμνῆ· καὶ ἅγιαι αἱ σπει-
ραὶ, αἱ ἐκζέμβραι τὰ σώματα ὑμνῆ· ἐν σαθίῳ
γὰ τὸν ἐχθρὸν ἐθειαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μὴ
παῤῥησίας ἐκπεῦζατε· αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύ-
σατε σωθῆναι, δόμιδε, τᾶς ψυχᾶς ἡμῶν.

Τῇ ἑ. εἰς τὸν Ὄρθρον μῦ τῶν ἁ. στιχηρὰ. καθίσμα.

Α ποστολικὸ· ἦχος β.

Ο Σοφίσας ὑπὲρ ῥητορας τὺς ἁλιεῖς, καὶ σκη-
νώμβρας ἄσπερ κήρυκας πᾶσι τῇ γῇ τῇ
αὐάτῳ φιλανθρωπίᾳ σε, Χριστὲ ὁ Θεὸς, δι'
αὐτῶν κατασώσον τὴν Ἐκκλησίαν σε, καὶ τῆς
πιστῆς κατάπεμψον τὴν ἐλεοῦσίαν σε, ὁ μόνος
ἐλεήμων, καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ε ἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Σ Αγωδίσαντες τὰ ἔθνη οἱ ἁλιεῖς, καὶ διδά-
ξαντες τὰ πέρατα, σὺ φοσπόμβρε, τῇ αὐά-
τῳ φιλανθρωπίᾳ σε, Χριστὲ ὁ Θεὸς, δι' αὐτῶν
σεῴσον τὴν Ἐκκλησίαν σε, Ϛ τὺς πιστῆς κα-
τάπεμψον τὴν ἐλεοῦσίαν σε, ὁ μόνος ἐν ἁγίοις
ἀναπαυόμβρος.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτόκιον.

Σ Ε' μεγαλωδοῦμεν, Θεοτόκε, βοᾶντες, χαῖρε
δι' ὕτυ φωτὸς ῥυφλὴν, αὐτὸν βασάσασα ἐν
κόλποις τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Καὶ τὸ Μαρτυρικὸν ἐν τῇ ζ.

Α Πόστολοι, Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱερά-
ρχαι, Ὅσιοι, Ϛ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸ ἀγῶ-
να τελίσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παῤ-
ῥησίαν ἔρχοντες θεὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐ-
τὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι, δόμιδε,
τᾶς ψυχᾶς ἡμῶν.

Τῇ ὀβδόμῃ εἰς τὸν Ὄρθρον μῦ τὴν θεοτόκυ στιχ. καθίσ. σταυρώσιμα· ἦχος β.

Τ Ὴν ἀχραντον εἰκόνα σε φοσπομβρωμένῳ, ἀγα-
θὲ, αὐτόμβρως συγχώρησιν τῶ πταισμάτων
ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεὸς· βλέπσας τὸ ἡυδόκησας
ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ ὃς ἔπλασας ἐκ τῆς δηλίας τῆ ἐχθρῶ· ὕθεν δικαιό-
τατος βοόμεθά σοι· χαρᾶς ἐπλήρωσας τὰ πάντα
ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἀβαγηλόμβρος· εἰς τὸ σῶσαι τὸν
Κόσμον.

Στίχ. Τ ῷῶτε Κύριον τὸν Θεόν.

Σ Ωτεῖον ἐργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστὲ ὁ
Θεὸς, ὅδι Σταυρῷ τὰς ἀχράντως σε χεῖρας
ἐξέτειναις, ὑπσωάζων πάντα τὰ ἔθνη κεάζον-
τα, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν, σταυροθεοτόκιον.

Υ Περδιδεξασμβρύν ὑπάρχυσ, Θεοτόκε Παρ-
θένε, ὑμνεῖμβρύ σε· δέῳ γὰ τῶ Σταυρῶ τῆ
ὑῖῶ

ὑπὲ σε καταβλήθη ὁ ἐχθρὸς, καὶ ὁ θάνατος τέθνηκε· τοσεφθέντες ἀνίστημεν καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλεάθωμεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ ἀγαλείσος δοξολογήσωμεν, ὡς κεφαλὴν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Εἰς τὸ ζ. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Ἐπὶ τὴν πέτραν τὴν ἀσάλευτον θεμελιώσαντες οἱ ἅγιοι, τῇ τῆς τυραννίου κεφαλῇ ἀνδείσαντες, ἐβλήθησαν τῷ σφαίνων ἰσχυρῷ· διὰ ἀμπων ὁ Θεὸς σώσει ἡμᾶς.

Τῇ Θεοτόκῳ ἑτέρας εἰς τ᾽ αὐτό.

Κύριε ἐκέκραξα, τὸ ἰδιόμελον τῆς ἑκάστης ᾠδῆς. Εἶτα τὰ παρεμπτὰ δ᾽. Μαρτυρικὰ τὰ ἔχω· καὶ τὰ Μωαὶς δ᾽. ἦχ. β᾽.

Ὁ Τὸν θλῖψιν ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες ἀδελφόφρεσι, θεανίνων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, ἐν Ἀγγέλων συμπολίται γενέσθαι. Κύριε, πρεσβείαις αὐτῶν ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Τῶν ἁγίων μαρτύρων φρισβεύοντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τῶν Χριστὸν ὑμνούντων πᾶσα πλάνη ἀνέστανται, καὶ τῇ ἀνθρώποις τὸ γένος πίστει βεβαιοῦται.

Χοροὶ μαρτύρων ἀντίσπασε, τοῖς τυράννοις λέγοντες· ἡμᾶς γραπαίμεθα τοῦ Βασιλέα τῶ δωώμεων· οἱ καὶ πυρὶ, καὶ βατάνοις ἀναλώσετε ἡμᾶς, ἵνα ἀρνέμεθα τῆς Τελεσθῶν τὴν φωνήμην.

Μεγάλη ἡ δόξα, ὦ ἐκπέπωθα ἅγιοι ἐβλήθη ὁ πίστως· ἐ μόνον γὰρ ὃν τὸ πάχνη τὸν ἐχθρὸν ἐνικήσατε· ἀλλὰ καὶ μᾶ θάνατον πτέμματα ἀπολαύσετε, ἀθανάτως θεραπεύετε, ψυχῶν, καὶ σωμάτων ἰατροὶ, φρισβεύσατε φοβῆς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, τὸ ἐγκώμιον τῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὅμοι οἷον ἀρῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ χοειζομένη ἐκ τῦ σώματος· οἴμοι τότε πόσα δακρύω, καὶ ὐχ ὑπάρχει ὁ ἐλεῶν αὐτῶ· φοβῆς τὸς Ἀγγέλους τὰ ὕμνατα ῥίπτουσι ἀφοβήτα κατακατέσι· φοβῆς τὸς ἀνθρώπους τὰς χαίρας ἐκτείνουσι· ἀλλ᾽ ἔχει τὸν βοηθήντε· διὸ ἀγαπητοί μι ἀδελφοὶ ἐνονήσαντες ἡμῶν τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς, τοῖς μεταστᾶσι τῶν ἀνάπαυσιν φοβῆ Χριστὸ αἰτησώμεθα, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τὰ ἀ. Θεοτοκίον.

Ἀρέλθε ἡ σκιὰ τῆ νόμυ, τῆς χάριτο ἐλθόντος· ὡς γὰρ ἡ βάτος ὐκ ἐκαίτο καταφλεγομένη, οὕτω Παρθένο ἔτεκε, καὶ Παρθένο ἔμεινε· αὐτὴ σὺλη πυῶς δηλησώμης ἀνέτειλε ἥλιο, αὐτὴ Μωσέως Χριστὸς, ἡ Σωτηρία τῆ ψυχῶν ἡμῶν.

Τῇ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὄρθρον ἐκ τῶν δ. στιχοὶ κωδίκ. Μαρτυρικὰ, ἦχος β᾽.

Ὁ Φαιδρύμας τὰς ἁγίας σε ὑπὲρ χρυσὸν, καὶ δυξάσας τὰς ὁσίας σε, ὡς ἀγαθὸς ὑπ᾽ αὐτῆ ἐυσπερόφρο. Χριστὲ ὁ Θεὸς, τῶ ζωὸ ἡμῶν ἀγαθόδοτον, ὡς φιλάνθρωπος, καὶ τῶ δίκαιῶ κατάδικον, ὡς ὑμιαμὸς, ὁ μόνος ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Σπίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς.

Ὁλοφόρεσι Κυρίε, μοκρεία ἡ γῆ, ἡ παυθοῦσα τῶ αἵματος ὑμῶν· καὶ ἅγια αἱ σπυναὶ, αἱ ἐνξαμβαι τὰ σώματα ὑμῶν· ὁ σωτὴρ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθεμεμβάσατο, καὶ Χριστὸν μὴ παῤῥησίας ἐκπήξατε· αὐτὸ ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι, ἐλθεῖν, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πόστολοι, Μάρτυρες καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι, ὁ Δίκαιοι, οἱ καλὸς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν πρήσαντες, παῤῥησίαν ἔχοντες φοβῆς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν ἀυτὸν, ὡς ἀγαθὸν, ἱκατεύσατε, σωθῆναι, ἐλεῖσθαι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον.

Μνήμη τῆ πεκοιμημένων, Κύριε, ὡς μνείαν τῆ φοβεδικημένων ἅγια με, καὶ καθορῶν με τὴν καταδίκην, φοβοῦμαι τὴν σε βατάνων φωνὴν, ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μήτερ ἁγία, ἡ τὸ ἀχράντα φωτὸς, ἀγγελικοῖς σε ὕμνοις πηβῦσα μεγαλυνόμεθα.

Εἰς τὰς αἴνους στιχ. μαρτυρικὰ· ἰσόμηλ στίχ. δ᾽. ἦχος β᾽.

Ὑπὲρ Χριστὸ παθεῖτες μέχρι θανάτω, ὦ αθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὴν ἔχατε ὡς ἐφεμῆς ἐν χερὶ Θεῦ, καὶ τῦ Κόσμου ὅλου δοξοφορίται ὑμῦ τὰ λείψανα· Ἱερεῖς, καὶ Βασιλῆς φοσκιώσατε, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι, σωθῆναι βοοῦμεν· ὑπὲρ ὑμῶν ἐκαντίον Κυρίε ὁ πάντων τῶν ὄντων πατέρ.

Τὸν Σταυρὸν τὸ Χριστὸ λαβόντες οἱ ἅγιοι Μάρτυρις ὅπλον ἀκαταγώνιστον, πάντα τὸν ἐχθρὸν τὸν ἰσχὺν κατήρησαν, καὶ λαβόντες στέφανον ἀθάνατον, τεῖχος ἡμῶν γεγόνασιν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ φρισβεύοντες.

Τῶν ἁγίων σε τὰ πλῆθη ἐυσπαθοῦσί σε, Χριστὲ, ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς φιλάνθρωπος.

Πᾶσα πόλις, ἐ χώρα πρᾷ ὑμῶν τὰ λείψανα, ὦ ἀθλοφόροι Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀθλήσαντες, σέφανον ἀφθαρσίας ἐλάβετε, καὶ βέβαιον Ἱερέων ἐστὶ τὸ καύχημα, Βασιλέων τὸ νίκος, Ἐκκλησιῶν ἡ εὐφρόσυνα.

Δόξα, τὸ Νεκρώσιμον

Τῦ Κυρίε Γωάννε τῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἐκ γῆς πλασθργήσας με, ὡς γὰρ πάλιν πραδίδαι τῇ ᾠδῇ βάσει με κατὰκρισας, ἐπισας ἡμέραν ἐτάσεως, ἐν ᾗ τὰ κρυπτὰ τῆς ἐκάστυ φρενὸς παρέσονται ἐνώπιόν σε, τότε φόσαί με, ἀναμάρτητε, ἐν τῇ ἐσφαλισμένων μοι συγχώρησιν διδοὺς, τῆς βασιλείας σε μὴ χωρίσῃς με.

Καὶ

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

ΧΑῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ υἱος ὁ ἀκατάλυτος, μᾶλλον δὲ ὁ ἅγιος, καθὼς βιῷ ὁ Προφήτης, ἅγιος ὁ ναός σου, θαυμαστὸς ἐν δικαιοσύνῃ.

Εἰς τὸν στίχ. τῷ Κυρίῳ Θεοτόκε· ἦχος β.

Ὅτι ἐκ τοῦ ξύλου.

Ρ'Υ'μαι τῷ θανάτῳ, καὶ φθορὰν σῷ τῷ ζωοφόρῳ θανάτῳ καθέλες, Δέσποτα· πᾶσι δὲ ἐπήγασας ζωὴν αἰώνιον, καὶ νεκροῖς ἐξανέστησιν, ὑπνοῦς ἐδωρήσω· ὅθεν σε δεόμεθα, Σῶτερ, ἀνάπαυσον πίστει τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας, καὶ τῆς ἀκηράτου σου δόξης τούτους καταξίωσον, φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μακάριοι οἱ.

Ἵνα τοὺς ἀνθρώπους κοινωνοὺς θείας βασιλείας ἐργάσῃ, Σταυρὸν ὑπέμεινας, θάνατον ἐκούσιον καταδεξάμενος· ὅθεν δεόμεθα, τῇ σῇ ἀναστάσει μετύχοις ἀνάδοξον τῆς βασιλείας σου πίστει τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας, καὶ τῆς αἰδίου σου δόξης, ὦ μακαριότητος ἀξίωσον.

Στίχ. Ἡ αἰ τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ.

Σῶσαι τὸ σὸν πλάσμα βουληθεὶς τῆς οἰκονομίας, τὸ ὕπνῳ βαθεῖ μυσήριον χαίρων ἐξετέλεσας, ὡς ὑπερένδοξος, καὶ πηλὸς ἐξηγέρασας τὸν σύμπαντα Κόσμον αἵματι τιμίῳ σου· διὸ δεόμεθα, πίστει τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας, καὶ τῇ γλυκυτάτῃ σου κλήσει τούτους καταξίωσον φιλάνθρωπε.

Δόξα.

Τρόμῳ τῷ φρικτῷ, καὶ φοβερᾷ βήματι τῷ σῷ παριστῶτες οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ, ὕφον ἀναμένουσι τὸν σὸν δικαίαν, Σωτῆρ, καὶ τὸν θεῖον ἐκδέχονται δικαιοκρισίαν, τότε φῶσαι, Δέσποτα Σῶτερ, τῇ δόξῃ σου, πίστει τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας καὶ τῆς αἰδίου ζωῆς σου, ὦ μακαριότητος ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ἕτας τῆς πρεσβείας, ἀγνὴ, σὺ τῷ ὀφειλῷ, συλλαβοῦσα Θεὸν, ἀπήτησας, τὸν τῷ ἀφθαρσίαν τε, καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῖς βροτοῖς χαριζόμενον, καὶ τῇ ἀθανάτῳ δόξῃ συδασάσαντα τοὺς σὲ δοξάζοντας· ὃν νῦν δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, τούτους ἐν φωτὶ καταπάζει τῆς αὐτοῦ λαμπρότητος, Θεόνυμφε.

Τέλος τοῦ δ' τόνου ἦχος.

Εἰς τὴν κυριακὴν ἑσπέρας εἰς τ[illegible] Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν στίχ. ἰ. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ κατανυκτικὰ δ'. τὴν Τριῳδίαν γ'. καὶ τὸ Μηναῖον γ'.

Στιχηρὰ κατανυκτικὰ ἦχος γ'.

Ἐσπερινὸν ὕμνον προσφέρομέν σοι, Χριστὲ, μὴ θυμάτων, καὶ φόλων πανδαπῶν· ἱλάσθητι, Σωτὴρ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σῶσον με, Κύριε ὁ Θεός μου, σὺ γὰρ πάντων ἡ Σωτηρία· ὁ κλύδων με τῶν παθῶν κατεφόβησε, καὶ τὸ βάρος τῆς ἀνομίας με βυθίζει· δός μοι χάριν βοηθείας, καὶ πρὸς φῶς ἀνάγαγέ με κατανύξεως, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος, καὶ φιλάνθρωπος.

Τὸν διεσπαρμένον μου νῦν σωμάτων, Κύριε, καὶ τὴν χερσωθεῖσαν μου καρδίαν καθάρισον, ὡς τῷ Πέτρῳ δισσύς μοι πτάνευσε, ὡς τῷ Τελώνῃ στεναγμὸν, καὶ ὡς τῇ Πόρνῃ δάκρυα, ἵνα μεγάλῃ τῇ φωνῇ κραυγάζω σοι· ὁ Θεὸς σῶσόν με, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος, καὶ φιλάνθρωπος.

Πολλαῖς τὴν ὑμῳδίαν ἐκπλαῦ, δράθλιον τὴν ἁμαρτίαν ἐκπλεῦσαν, τῇ μὲν γλώττῃ ἄσματα φθεγγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα λογιζόμενος· ἀλλ' ἰκάρεσε δέεσθαι σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς, δεῖξαι τῆς μετανοίας, καὶ ἐλέησόν με.

Τῇ δόξῃ καὶ τὸν ἑσπερινὸν μὲν τὸν ἀ. ψαλ. καθ. κατανυκτικά· ἦχος γ'.

Ἐπὶ τῆς δίκης τῆς φοβερᾶς ἀνὰ κατηγόρων ἐλέγχομαι, ἀνὰ μαρτύρων κατακρίνομαι, αἱ γὰρ βίβλοι τῶν συνειδότων ἀναπτύσσονται, καὶ τὰ ἔργα τὰ κρυπτὰ ἀνακαλύπτονται· φρὶν ὧν ἐν ἐκείνῳ τῷ παθήματι θλίβομαι ἐφρόντισα τὰ ἐμοὶ πεπραγμένα, ὁ Θεὸς ἐλέησόν με, καὶ σῶσόν με.

Στιχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς.

Ἕως πότε ψυχὴ μου βλήμασι τοῖς παίσμασιν; ἕως τίνος λαμβάνεις μετανοίας ὑπόθεσιν; λάβε νῦν τῶν τὴν κρίσιν τὴν μέλλουσαν, βόησον Κυρίῳ, ἡμάρτον, ἀνακράγητι Κύριε σῶσόν με.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἕκαστος ὅπου σύζεται, ἐκεῖ δικάζει καὶ φερέφυκε· καὶ ποία ἄλλη ζωὴ ταύτῃ καταφυγὴ, ὡς ἡ σὴ, Θεοτόκε, σκέπουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν ζ. τῶν Μαρτύρων.

Τίς μὴ θαυμάσει τῶν ἁγίων Μαρτύρων τοὺς ἀπλήκτους ἀγῶνας; τίς μὴ ἐκπλαγῇ τὰ τούτων ἀκαταθλήματα· ὅτι ἐν πυρὶ, καὶ μάστιξι, θηρσί τε, καὶ σφαγαῖς τὸν ἀντίδικον ἐχθρὸν ἐξεπόνησαν, Βασιλέων κολακείας βδελυξάμενοι, καὶ τυράννων ἀπειλὰς ἀπωσάμενοι· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους κομίσωνται παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ παρέχοντος τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ τετάρτῃ ὡς τὸν ὄρθρον, μὲν τὸν κ. ψαλ. κανόν. κατανυκτικὰ· ἦχος γ'.

Πλημμέλησα ἐν τῇ γῇ, ψυχή μου, μετανόησον, χεῦε ἐν τάφῳ ὡς ὑμνεῖ, παιγμάτων ἡ λυτροῦται· βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, παρδιοναύστα, ἡμάρτον, φρὶν καταδικάσῃ με, ἐλέησόν με.

Στιχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ.

Ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς προσευχῆς μετανοίαν ἐπαγγέλλομαι, καὶ ὁ ἐχθρὸς βλημάτων ἁμαρτάνειν ἐμβάλ-

ἐμβάλλει μοι ἄτοπα· ἀλλ' ὦ αὐτὸ ῥῦσαι ὁ Θεὸς, ὁ ἐλάσσων με.

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοτ.

Κ Αταφυγὴ, καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τῷ Κόσμῳ, ταῖς ἁρισβεύσι σου σπεῦσε τοὺς δήλεις σε ἀπὸ πάσης ἀνηκουμης, μόνη εὐλογημένη.

Καὶ ἐν τῇ ζ. ᾠδῇ τὸ Μαρτυρικόν.

Τ Ο' ἔμψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν ξύλον τὰ μηχανήματα τῶ ἀρχεκάκου ἐχθρὸν, ἀθλοφόροι πανεύφημοι· ἐβατεύθη γὰρ τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος· ἀλλὰ ἁρισβεύσατε τὸν Κύριον τῦ φιλοχρίστου λαῶ σῶσαι τὸ πίμαιον, μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Ἐν τετάρτῃ εἰς τὸν Ὄρθρον μῦ τὸν Θεοτόκον στιχολ. κανὼν. σαωσόν με· ἤχος γ'.

Τ Ο' ἀναρίθμητον τῆς ὀξυσίας σου, ὃ τὸ ἐνάντιον τὸ τῆς σαωσίσως αἰ γῦ Ἀγγέλων φρατιαὶ ἐξίσαντο καθεσθῆσι, πῶς ὁ ἀδιόρισ☉ ἐν σαρκὶ ἐμαρτίζετο, θέλων ἐκλυβῶσάσθαι ἐκ φθορᾶς τὸ ἀνθρώπινον· διὸ ὡς ζωοδότη βοᾶμῦ σοι, δόξα, χαρὰ, τῇ βασιλείᾳ σε.

Στίχ. Τ' ᾠδὴν Κύριον.

Σ Ταυρὸς ἐπὶρη δὲ γῆς, ὃ ἥλατο γῦ ὀρεχνῶν· ἐχ ὡς τὸ ξύλον φθάσαντος τὸ ὕψος, ἀλλὰ σὲ τὸ ἐν αὐτῷ πληρῶντος τὰ σύμπαντα, δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νυῦ, σαωσόν.

Ρ Α'βδον δυνάμεως πεκτημένοι τὸν Σταυρὸν τὸ ὑῶ σε, Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν γῦ ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα οἱ πόθῳ σε ἀπαύσως μεγαλύνοντες.

Εἰς τὸν ζ. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Τ Ω͂ν ἀθλοφόρων σε τὸν μύμνον, Κύριε, ὑπερεταδήσωας ὡς παντοδύναμος· ὃν εὐ-ρύνσας ὠτὸς τὰ πάθη σε μεμύησαθαι· ἐνίκησαν γὰρ ἀνδρίως τὸ βέλτρ τὸν ἐχθρὸν· ὅθεν ἐ ἀπέλαβον ἰαμάτων χαρίσματα· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, φιλάνθρωπε, σῴζῶν ἐλεήμων σῶζόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῇ ε. ὡς τὸν Ὄρθρον μῦ τὸν ἁ. στιχολ. κανόν. Ἀποστολικ· ἦχος γ'.

Θ Εῖοι κήρυκες τῆς ἀληθείας, καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας ἀντάδιξαντα αὐτόπται Ἀπόστολοι· γῦ γὰρ ἐδιδάχων τὸν πλάνων πατήσαντες, καὶ τὸν Τελάδα ζωηδς σκηρύξατε, ὦ φρεσβεύσατε, μακάριοι, ἀφρίσαθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἐ ἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθε.

Δ Εῦτε ἅπαντες τὸς Ἀποστόλους ἀνυμνήσωμεν ὡς κυβερνήτας· γῦ γὰρ ἐδιδάχων γῦ τὸν πλάνων ἐδίωξαν, ἐ φῶς τὸ φᾶς τῆς ζωῆς ἐπανήγαγον, ἐ τὸν Τριάδα δοξάζειν ἐδίδαξαν· ὅθεν ἅπαντες αὐτῶν τὸν σεβάσμιον μύμῆμ τελοῦντες οἱ πιστοὶ, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν,

Δόξα. Καὶ νυῦ, Θεοτ.

Ὡ Σ ἀγαθόρητος, Παρθένε, ἄμπλος τὸν ὠραιότατον βότρυν ἐβλάστησας, ἀναπηδάζοντα ἡμῖν τὸν οἶνον τὸν Σωτῆριον, τὸν πάντας εὐφραίνοντα· ὅθεν ὡς αἰτίαν σε γῆν καλῶς μακαρίζοντες, ἀεὶ σοὶ τῷ Ἀγγέλῳ βοᾶμῦ σοι, χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Τὸ Μαρτυρικὸν ἐν τῇ ζ. ᾠδῇ.

Θ Ωρακισταμένοι τὴν πανσοφίαν Χριστῦ, ἡ ἐνδυσάμενοι ὅπλα τῆς πίστεως, τὰς ἀφετάξεις τῦ ἐχθρῦ ἀθλητικῶς καταβάλλετε· φοβούμενος γῦ τὴν ἐλπίδη τῆς ζωῆς ὑπομείναται πάσας τὰς γῦ τυράννων ἀπειλὰς τε, ἡ μάστιγας· διὸ ἡ τὰς στεφάνας ἐδέξασθε, Μάρτυρες Χριστῦ καρτερόψυχοι.

Τῇ Φωταγωγῇ εἰς τὸν Ὄρθρον μῦ τὸν ἁ. στιχολ. κανὼν. σαωσόν με, ἦχος γ'.

Σ Ταυρὸν, καὶ θάνατον παθῶν ἐλόμενος, μέσον τῆς κτίσεως τῶν κατόπτρας, ὅτι ἀδόκησας, Σωτὴρ, τὸ σῶμα σε φορτηλωθῆναι, τότε ἡ ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε· τοῦτο ἐ λῆσις ὀρῶν, Θεὸν σε ὁμολόγησε, βοᾶν σοι, μυήσατέ με, Κύριε, καὶ ἔλαβε πιστῶσαι τὸν Παράκλησον.

Στίχ. Τ' ᾠδὴν Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν.

Ε 'Ν κυπαρίσσῳ, ἡ πεύκῃ, ἡ κέδρῳ ὑψώσης ὁ ἀμνὸς τὸ Θεοῦ, ἵνα σώσῃς τὲς ἐν πίστει φροσκυνοῦντας τὴν ἐκύσιν σε σαύρωσιν, Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νυῦ, σαωσόν.

Τ Ὸν ὑπονόησον, οἰκτίρμον, Σάνατον ἐξῆς σαωσόσως ἐκὲν ὑπόμεινας, ὃν ἡ τικτοκὰ σε, Χριστὲ, ὀρῶσα ἐπῆσθησε· ἧς ταῖς ἁβεκλίσεσι ἐξῆς παλάγμα ἐλέως σε, μόνε ὑπερύμνε, ἐ φιλανθρωπε Κύριε, οἰκτέρησον, καὶ σῶσον τὸ Κόσμον, ὁ αἴρων τὴν τότε ἁμάρτιαν.

Εἰς τὸν ζ. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Ε Κλάμπετε ἐξῆς τῆς πίστεως ὑπέρλαμποροι φωστῆρες, ἄγιοι, θεοσεβείας ἰαῖροι, ἀθλοφόροι πανεύφημοι· γῦ τυράννων γῦ τὲς αἱκισμὲς μὴ δειλιασθήσαντες, ἡ γῦ ἐδιώκων τὰς δυσφημίας καταδεξάσθε, ζόφῳον ἔρωτες ἀνῆπτον τὸ Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Τῇ Παρασκευῇ Ἐσπέρας μῦ τὸ Ἰσθμ. τῆς πλέξεως ἁβ· τὰ παρόντα δ'. Μαρτυρικὸν, καὶ τῦ Μάνᾳ δ'. στιχολ. Μαρτυρικὸν τῆς Ὀκτωήχου· ἦχος γ'.

Μ Εζάλη γῦ μαρτύρων σε, Χριστὲ, ἡ ἀνύσαμις· ἐν μνήμαση γὰ κάνται, ἐ ἀνέβματα διώκυσι· καὶ κατήρησαν ἐχθρῦ τὴν ἐξυσίαν, τῇ πίστει τῆς ζριάδος ἀρωνυσάμενοι τὸν τῆς Θεότητος.

Π Ροφῆται, ἐ Ἀπόστολοι Χριστὲ, ἐ Μάρτυρες ἐδίδαξαν, ὑμνῶδαι Τριάδα ὁμοούσιον· καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα, καὶ κοινωνὺς

νὺς Ἀγγέλων ἐποίησας τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Οἱ μάρτυρές σου, Κύριε, πίστει πεισθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες τῇ ἐχθρᾷ τὸν τύραννον ἔλυσαν, καὶ τυράννου τὰς σφάνους, μὴ τῶν ἀσωμάτων φρισσούσας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μεγάλη τῇ Σταυρῷ σου, Κύριε, ἡ δύναμις, ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐστερέωσε τὸν Κόσμον· καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἁλιέων Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα φρισσούσας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, τὸ νικητήριον· ἦχος γ'.

Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπια, ὅσα ἐκ ὑπάρχει μὴ θάνατος, ἐ σῶσαι μέλλει ὁ πλοῦτος, ἐ σωσθήσει ἡ δόξα· ἐπιλθὼν γὰρ ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισεν· διὸ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βοήσωμεν· τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἵνα πάντων ἐστὶν ἐφαπτομένων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τὸν ξενητεικόν σου τόκον, παναγία; πῶς ἐν ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη παράμονος, ἔτεκες ἀπάτορα υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμοῦ ὑπομείναντα ξενῶναι, ἢ φυρμὸν, ἢ διαίρεσιν· ἀλλ' ἑκατέρας οὐσίας τὸν ἰδιότητα σῶαν φυλάξαντα· διὸ μὴ σιωπῶμεν Δέσποινα, αὐτὸν ἱκετεύειν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὸν δ. τροπ. κηδ. Μαρτυρικά· ἦχος γ'.

Ὅσιοι φιλομάρτυρες ἀφοβήθητε καὶ νῦν, συμφώνως ἀναμέλποντες τὸν ὑμνῳδίαν τῷ Χριστῷ· ὡς γὰρ φωστῆρας ἐν Κόσμῳ αἰτήσατο ἡμῖν τὸν ἐπίσκοπον μίμημα τῶν ἀθλοφόρων αὐτοῦ, θαυμάτων χάριν ἐκπέμπουσαν, καὶ φωτίζουσαν τὸν νοῦν, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις.

Τὸ ἔμψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν εἰκόνισε τὰ μηχανήματα τῶν ἀρχεκάκων ἐχθρῶν, ἀθλοφόροι παμμάκαρες· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος· ἀλλὰ φρισσόντα τῷ Κυρίῳ, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ σῶσαι τὸ πλήρωμα, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Στίχ. Εἰς ἁγίους, τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Ἐκλάμπετε δι' ἧς πίστεως ὑπερλαμπροι φωστῆρες, ἅγιοι, θεοσεβείας ἰαχοῦσι, ἀθλοφόροι παμμάκαρες· τῷ τυράννων γὰρ τοὺς αἱρετισμοὺς μὴ διολισθήσαντες, τῷ ἀδίκων τὰς δυσσεβείας κατισχύσαντες, ζῷ παῤῥησίαν ἔχοντες ἀήττητον τὸ Σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Δόξα, τὸ Νικητήριον.

Ὅτι τῷ λόγῳ σου ἐβδελυξόμεθα τὰ ἀδικάσῳ σου βήματα, Κύριε, μὴ κατακρίνῃς τοὺς εἰς σὲ, Σωτὴρ ἡμῶν, πιστεύοντας· πάντες γὰρ ἡμαρτομεν, ἀλλὰ σοῦ ἐκ ἀπέστημεν, ὅθεν δυσωπῶμέν σε, ἐν σκιρτήσει τῷ δικαίῳ σου, χρεστὲ, ὡς φρονίμως κατάταξον, ὡς μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὸν μεσιτεύσασαν τῷ σωτηρίαν τοῖς βροτοῖς ἡμῶν ἀνυμνοῦμεν, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ φρεσληφθεὶς ὁ υἱός σου, καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ δι' Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς, ὡς φιλάνθρωπος.

Εἰς τοὺς αἴνους ἰσόμοιρον ἦχος δ'. Σπουδὴ Μαρτυρικά· ἦχος γ'.

Τῶν ἁγίων ἀθλοφόρων τὸν μίμημα δέξασθαι ἅπαντες ἠμέσαμεν. ὅτι θλῖψιν γενόμενοι ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἔδρεψαν Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ φρισσούσας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βασιλέων, καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπέστησαν εἰ Χριστῷ πεποίθασι· καὶ δόξαν ὡς, καὶ ἀνδρείως αὐτὸν ὡμολόγησαν τῷ ἀπάντων Κύριον, Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν, καὶ φρισσούσας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἱ δυνάμεις τῶν ἁγίων Ἀγγέλων ἐθαύμασαν τὸν μαρτύρων τὰς ἄθλους· ὅτι σῶμα φθειρόμενοι βασάνων κατεφρόνησαν· μιμηταὶ γενόμενοι τῶν παθῶν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ φρισσούσας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡς φωστῆρες ἐν Κόσμῳ λάμπετε καὶ μὴ θάνατον, ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι· διὸ ἔχοντες παῤῥησίαν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκετεύσατε, ἐλευθερῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Νικητήριον.

Ἄνθρωποι τί μάτην ταραττόμεθα; ὁ βρόμος βραχὺς ἐστὶν, ὁ ζητούμενος· καπνὸς ὑπάρχει ὁ βίος, καὶ ἀτμὶς, καὶ πόρρω, καὶ κόνις, καὶ ταχέως ἀχρειούμεθα· διὸ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βοήσωμεν· τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἵνα πάντων ἐστὶν ἐφαπτομένων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, ἡ φρουρία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαῤῥοῦμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πάντα ἡ ἐλπὶς ἡμῶν ἔχει· φρίσσοντα τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι ὑπὸ ἀχρείων δούλων σου.

Ἀποστίχ. στιχ. φρουρούμενα τῇ Κυρίᾳ Θεοτόκῳ, ἦχος γ'. Τῷ τύπῳ.

Δοξάζω τὸν Σταυρόν σου τὸν ἡμῶν, δι' οὗ ζωὴ δεδώρηται, καὶ ζωῆς ἡ ἀπόλαυσις τοῖς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ σε ὑμνοῦσι, μόνε πολυέλεε· διὸ βεβαίωσόν σου, Χριστὲ ὁ Θεός· τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἵνα πάντων ἐστὶν ἐφαπτομένων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Στίχ.

Στίχ. Μακάριοι, ὡς.

Ὁ Μόνος ἐλεήμων, καὶ φιλανθρωπος, ὁ ἔχων ἀκατάληπτον ἀγαθότητα πλουτῶν· ὁ γινώσκων τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἐδημιούργησας, σὺ ἱκετεύομέν σε, Χριστὲ ὁ Θεός· τοὺς μετοικίσαντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἵνα πάντων ἔχῃς εὐφραινομένων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Στίχ. Καὶ τὸ μεμηρισμένον.

Ὑπώσας ἐν τῷ τάφῳ, ὡς ἄνθρωπος, δυνάμει ἀπείρων σου, ὡς Θεός, ἐξανέστησας εὐθὺς ἐν τάφῳ ὑπνώτας, ἀσιγήτως ὕμνον σοι προσφέροντας· διὸ βοήθησόν σοι, Χριστὲ ὁ Θεός· τοὺς μετασταύτας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἵνα πάντων ἔχῃς εὐφραινομένων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτ.

Ἀμπέλῳ νοητῇ σε βασιλεύσαν τὸ φίλτρον τῆς θεότητος ὁμιλήσαι παρώτρυνε τὴς ἀνθρώπων οὐσίας, Θεοτόκε, πάντες δοξάζομέν σε· τὸν σὸν ὑπερυψωμένον Υἱὸν, καὶ Θεὸν, τοὺς μετασταύτας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἵνα πάντων ἔχῃς εὐφραινομένων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Τέλ. τῶ γ'. ἦχος.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα· ἰσωθὲν στίχ. ἡ. Ἐ ψάλλομεν στιχ. κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχου δ'. τῆ Τεσσάρτῃ γ' Ἐ τῶ Μαγαίε γ'. Στιχ. κατανυκτικὰ ἦ Ω. δ'.

Ἠθέλων διέκρυον ὀξαλέψαι τῇ ἐμῇ παιδιᾷ πάντων, Χριστὲ, τὸ χαιρέκακον· καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου δὸς μετανοίας ἐναρέτους σοί· ἀλλ' ὁ ἐν θεῷ ἀπατῶ με, Ἐ πολιμεῖ τὸν ψυχιόν μου. Κύριε σὴν εἰς τέλ. ἀπόλλωμαι, σῶσόν με.

Τίς χεμαζόμενος, καὶ φροτίζων τὴν λιμένι τάτῳ ἐ βδασάζεται; ἢ τίς ὁδιωμένος, καὶ φροατῆπον τοῦ ἰαβέω τάτῳ ἐ θεραπεύεται; ὀνιωμενῶ σὴ ἀπάντων, Ἐ ἰαβὲ σὴ νοσούντων, Κύριε σὴν εἰς τέλ. ἀπόλλωμαι, σῶσόν με.

Πλιῶν με ἴοις διάκρυσί μου Σωτὴρ, ὅτι ῥύσασαι ἐκ πολλαὶς ἀμβρτίας· διὸ καὶ φροατῆπόν σοι, ἡμβρτον, ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ῥβρατον εἰμὶ τῆς λογικῆς σε ποίμνης, καὶ φεὸς σὲ καβαβάλων τὸν σωμβία τὸν καλόν· ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα ὁ Θεὸς, Ἐ ἐλέησόν με.

Τῇ σβδήτῃ εἰς τὸν ὄρθρον μὴ τὼν ἁ. στιχηρὰ καθίσ. κατανυκτικὰ, ἦχος δ'.

Τὴν πασεινῆ με ψυχιὸν δῆσρι ἔμαι, Κύριε, τὼν ἐν ἀμβρτίαις τὸν βίον ὅλον διατινάσαντα· ὁ ζόσον τὼν πόνων, δίξει κἀμὲ, καὶ σόσόν με.

Ἰαὼλέσι πέλαγος τῆς παρόσης ζωῆς, ἐνθυμοῦμαι τὼν ἀβύσσων τῆ πολλῶν με κακῶν· Ἐ μὴ ἔχων τὸν κυβιτηνῆν λογισμόν, τῆ πέρᾳ σοι προσβλέψρομαι φωνῶ· σῶσόν με, Χριστὲ, σόσόν με ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτ.

Ἡ ἀνεβρεσις ἐν τῷ ναῷ σὲς τὰ ἅγια τῆν ἁγίων, τῇ θεοβιβλημένῃ τὴν τάξιν, Ἐ σοφίαι, κὴ τὴ ἄμεμπτον παρθενίαι, ὁ ἀρχιστράτηγος Γαβριὴλ προσέφερε ἀσπάζων τὸν ἀσπασμόν, Ἐ τὸ χαῖρε, χαῖρε ὀλογημένη, χαῖρε θεδοξασμένη, ὁ Κύριος μῦ σῦ.

Εἰς τὼν ζ'. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Σ Ἡμεῖον τὰ τῆν Ἀγγέλων στρατεύματα ἐν τῇ μεμνῆ τῆν ἀδιαβρόσεων Θεβρήγοντε, τὰς τῆν πιστῶν βροτείας φωτίσον, Ἐ τὼν Οἰκουμένῃν τῇ χάριτι φαιδρύνον· διὰ ἀντῆν ὁ Θεὸς ὑπερπόμενος ἀβρόσεως ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ τεήτῃ εἰς τὸν ὄρθρον μῦ τὼν ἁ. στιχηρὰ καθίσ. κατανυκτικὰ, ἦχος δ'.

Ἀρχὴ σωτσιλυβωμῆν εἰς τὸν νυμφῶνα Χριστὸ, ἵνα πάντες ἀκύσωμεν τῆς μακρείας φωνῆς αὐτῦ τῆ Θεῦ ἡμῶν· δῶτε οἱ ἀγαπῶντες τὼν ὑρανίων δόξαν, συμμορφοι γενόντες ταῖς φρονίμοις παρθένοις, φαιδρυώμεθα τὰς λαμπάδας ἡμῶν δῶς τῆς πίστεως.

Σπιχ. Κύριε μὴ τῇ θυμοῇ σου.

Ἀναζώσωμαι, ψυχὴ, πῶς ἀβεζώσωμαι τὴν κρίτῆ· ὁ τῆ ὥρᾳ τῆ φρικτῆ τίθενται θρόνοι φοβεροί· καὶ ἐκάστου αἱ πρᾶξεις ἐλέγχονται· τότε ὁ κεκτὶς ἀδυσωπῆτος· ἐκεῖ τὸ πῦρ ἑτοῖμόν σοι πτοιμάσαν, ὥσπερ ἀγγέλα βάλασσα κυμαινομένη, ὡς καλῶμα τὰ σύμπαντα σωὶ πόσι τάτους, βλέπε ψυχὴ μου, φίλαξαι φεῦ τὴ πλάνῃ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτκίον.

Ἡ Κύριος, Ἐ ἀληθῶς Θεοτόκος, ἡ φρισβεύουσα, ὡς μήτηρ, ἐν παῤῥησίᾳ τὸν Υἱὸν σου, Ἐ Θεὸν ἡμῶν· ἐβεβλυσμένε πλῶν ἐξαιρέτως τὴ σκέπῃ σε φερσρίκησαν, ἐν σοὶ τὸ κεφάλ. ἔχωσαν, φεῦς σε καταφθάνωσαν τὸν λιμένα, τὸ τάγμ., τῶν μόνων φεστωσίαν τὼν ὑμνούντων σε ἀνθρώπων.

Εἰς τὼν ζ. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Τὼν ἐν ὅλῳ τῷ Κόσμῳ μαρτύρων σε, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον, τὰ αἵματα ἡ Ἐκκλησία σε στολισαμένη, διὰ αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστὲ ὁ Θεός, τῷ λαῷ σε τὼς οἰκτιρμῶς σε κατάπεμψον, ἀφελῶν τὴ πολιτεία σε σθρῆσιν, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ τετάρτῃ εἰς τὸν ὄρθρον μῦ τὴν Θεοτόκου στιχηρὰ καθίσ. ταυρόσιμα, ἦχος δ'.

Ἐπῃρόσασε νῶς ἐκ τῆς κατάρας τὸ νόμε τῆ πημιῳ σε αἵματι, τῇ Σταυρῇ φεστηλωθείς, καὶ

καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς, τῷ ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν.

Ἀρχὴ θεοκατάληβε φρὶν δηλωθῆναι ἡμᾶς ἐχθροῖς βλασφημοῦσι σε, καὶ ἀπιλοῦσιν ἡμῖν. Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνιλε τῷ Σταυρῷ σου τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πᾶς ἰσχὺς ὀρθοδόξων ἡ πίστις φρισβεύεις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν, σταυρωθεὶς.

Παρθένε παράμωμε, μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία δίπλη θε σου τῷ παναγίαν ψυχήν. ἰώντα σαυρούμενον ἔβλεψας ἐκουσίως τὸν υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὄντως δόλογημένη δυσωπῆσα, μὴ παύσῃ, συγχώρησιν παισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Εἰς τὸ ζ. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Οἱ μάρτυρές σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχοντες τὸ ἰσχύν σου τοὺς τυράννους κατέβαλον· ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ἑ. εἰς τὸν Ὄρθρον τῷ τῷ ἀ. στιχηρὰ ἀναβάσ. Ἀποστολικά, ἦχος δ'.

Ὡς ἔφης εἰς τὰ πέρατα τοὺς μαθητάς σου, Χριστὲ, ἀνέδειξας ἐκλάμποντας ἐν τῷ κηρύγματι τῷ σῷ, φωτίζοντας ἡμῶν τὰς ψυχάς· πλάνην τῶν εἰδώλων δι' αὐτῶν ἀμαυρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας καταλάμψας τὸν Κόσμον· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Ὃς Μωϋσῆς τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας ἔβγ θαλάσσης ἐρυθρᾶς ὁδηγήσας, τῇ δεξιᾷ σου, Δέσποτα, βυθίσας Φαραὼ, οὕτως ἐν τοῖς θαύμασιν οἱ σοφοὶ μαθηταί σου τῷ θάλασσαν διέβρηξαν τῇ πικρᾷ ἀθείᾳ, καὶ τὸν λαὸν ὡδήγησαν πρὸς σὲ, ἄναρχε Λόγε, καὶ μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτ.

Τὸν Λόγον τὸ Πατρὸς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη ἁγνὴ, μόνη εὐλογημένη· διὸ ἀπαύστως σὲ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Εἰς τὸ ζ. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Ταυρῷ ὁπλισάμενοι οἱ ἀθλοφόροι σου, εἰκόνισαν τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες, τοὺς βροτοὺς ὁδηγοῦντες· διὸ δὸς τοῖς ἐν πίστει αἰτοῦσιν, ἀυτῶν ταῖς ἱκεσίαις σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ Παρασκευῇ εἰς τὸν Ὄρθρον μὴ τῷ ἀ. στιχηρὰ ἀναβάσ. σαρκίκα· ἦχος δ'.

Ταχὺ φρικαπάλαβε.

Ταυρῷ σε προσήλωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, Σωτὴρ, διὸ ὃ ἐκ τῆς ἰθνοῦς ἡμᾶς ἀνεκαλέσω, φιλάνθρωπε Κύριε, ἥπλωσας τὰς παλάμας ἐν ὑπὲρ σῆς βουλήσει, λόγχῃ δὲ τὸ πλευράν σε κατεδέξω νυγῆναι· τῷ πλήθει τῆς εἰκτιρμοῦ σε δόξα, μακρόθυμε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τὸ φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν νῦν καθορῶντες, Χριστὲ, Σταυρόν σε τὸν ἄχραντον, καὶ προσκυνοῦντες αὐτὸν φαιδρῶς ἐκβοῶμέν σοι, δόξα σοι, ὁ ἐν τούτῳ ὑψωθῆναι θελήσας, δόξα σοι, ὁ φωτίσας δι' αὐτοῦ πᾶσαν κτίσιν· ἐν ᾧ σε ἀκαταπαύστως ὕμνοις δοξάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν· σταυρωθεὶς.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον ὡς ἐθεάσατο ἡ ἄχραντος μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ, μηχικῶς θρηνοῦσα ἐφθέγγατο· τί τὸ καινὸν, καὶ ξένον τοῦτο, Τέκνον μου, θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζωώσεις τοὺς τεθνεῶτας θέλων, ὡς δυνατὸς.

Εἰς τὸ ζ. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Ἡ σιπὴ τῶν ἀθλοφόρων πανήγυρις ἑορτὴν Ἐκκλησίας ἐδωκε, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συγχορεύουσιν Ἄγγελοι, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ Παρασκευῇ Ἐσπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσοῦμεν στίχ. ἰ. καὶ ψάλλομεν μὴ τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας ἀλλὰ τὰ πρόσομα Μαρτυρικὰ δ'. ἦχ. τῇ Μεγάλῃ δ'. στιχηρὰ Μαρτυρικὰ· ἦχος δ'.

Ἐνδοξαζόμεθα ἐν ταῖς μνείαις τῶν ἁγίων σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῶν ἁγίων μαρτύρων δεξάμενος τὸν ὑπομονὴν, καὶ πρὸ ἡμῶν δίκην τὴν ὑμολογίαν, φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔχοντες παῤῥησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα, ἅγιοι, φρισβεύσατε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, ἄφεσιν παισμάτων αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἱερεῖα ἔμψυχα, ὁλοπανσώματα λογικὰ, μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεοῦ γινωσκόμενα πρέσβατε, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίβατος· φρισβεύσατε, καὶ ἡμᾶς συμποιμανθῆναι ὑμῖν ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Δόξα, τὸ νικητήριον τῷ ἁγίῳ Γεωργίῳ τῷ Δαμασκηνῷ.

Ποῦ ὄζειν ἡ τοῦ Κόσμου προσπάθεια; πῦ ὄζειν ἡ τῆς προσκαίρου φαντασίας; πῦ ὄζειν ὁ ἰχῦσος, καὶ ὁ ἀργυρος; πῦ ὄζει τῆς οἰκείας ἡ πλημμύρα, καὶ ὁ δέρυβος; πάντα τέφρα, πάντα κόνις, πάντα σκιά· ἀλλὰ δεῦτε βοήσωμεν τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ. Κύριε τῶν αἰωνίων σου ἀγαθῶν ἀξίωσον τοὺς μετοικήσαντας ἐξ ἡμῶν, καὶ ἀνάπαυσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀγήρῳ μακαριότητι.

Καὶ

Καὶ νῦν. Θεοτ.

Ὁ Δαὶδ σὺ θεοπάτωρ προφήτης Δαβὶδ μελῳδικῶς σοὶ σὲ προανεφώνησε, τῇ μεγαλείᾳ σοι πεπίστευτο παρεῖναι ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σὲ γὰρ μητέρα φρύξειν ζωῆς ἀνέδειξεν ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐκανθρώπησεν ἀδιάκριτος Θεὸς, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρεάλωτον ἄρνιον πρόβατον τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι ταῖς ἐσχάταις συνάψῃ δυνάμεσι, καὶ σώσῃ, Θεοτόκε, τὸν Κόσμον Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα, καὶ πλούσιον ἔλεος.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὄρθρον μὴ τὴν ά. ἦχος. πλαγ. καθίσ. Μαρτυρικὰ, ἦχος δ'.

Οἱ μάρτυρές σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχοντες τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις.

Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ Κόσμῳ μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν, καὶ βύσσον τὰ αἵματα ἡ Ἐκκλησία σου ἐσολισάμενη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστὲ ὁ Θεὸς· τῇ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Σταυρὸν ὁπλισάμενοι οἱ ἀδελφοί σου, ἐνίκησαν τὰ μηχανήματα τοῦ ἐχθροῦ ἰσχύϊ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆρες τοῖς βροτοὺς ὁδηγοῦντες· δίδυσι τὰς ἰάσεις τοῖς ἐν πίστει αἰτοῦσιν· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις σῶσον τὸν Κόσμόν σου.

Δόξα, τὸ Νικηφόσιμον.

Ὑπὸ χεὰς, ἃς μετέπεσας ἐκ τῆς προσπαίσεως, πρὸς σὲ ἀνάπαυσιν, ὡς δάπλαγχνος, καὶ πανοικτίρμων, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· συγχώρησον, ὡς οἰκτίρμων, τὰ αὐτῷ πεπραγμένα· ἐλέησον, ἐλεήμων, τῷ χειρῶν σου τὸ ἔργον προσβείασι σὺ Θεοτόκε, μόνη φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον ἐξὲ σοῦ, Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἑνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἑκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' ὃ ἀνεγείρας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὰς αἴνους Σταυρὲ Μαρτυρικὰ· ἰσόμοιρον στίχ. δ'. ἦχος δ'.

Τίς ἐκ ἐξίσταται ὁρῶν, ἅγιοι μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν, ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνικήσατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρὸν ὁ πλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε δαιμόνων φυγάδες, καὶ βαρβάρων πολέμιοι· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀγγέλων συμμέτοχοι γεγόνατε, ἅγιοι μάρτυρες, ἐν σαφεῖ τὸν Χριστὸν ἀνδρείως κηρύξαντες· πάντα γὰρ τὰ ἐν κόσμῳ κατελίποντε τερπνὰ, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν πίστιν δὲ ὡς ἄγυρον ἀσφαλῆ κεκτήσατε· ὅθεν ἐν τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιστοῖς ἰαμάτων χαρίσματα· ἀπαύστως πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πῶς ὑμῶν θαυμάσωμεν τοὺς ἀγῶνας, ἅγιοι μάρτυρες, ὅτι σῶμα θνητὸν ἀθανατίσαντες, τοὺς ἀσωμάτους ἐχθροὺς ἐτροπώσασθε· ἐκ ὀφθησαν ὑμῶν τῶν τυραννῶν αἱ ἀπειλαὶ, ἐ κατέπτηξαν ὑμῶν τῶν βασάνων αἱ προσβολαί· ὅτιτες ἀξίως ἐδοξάσθητε, τὸ παρέχοντι τοῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τίμιος ὁ θάνατος τῶν ἁγίων σου, Κύριε· ἔφθασε γὰρ, καὶ πυρὶ, καὶ ψυχῇ σωτηρίᾳ μένῃ ὀξέσχαν τὸ ἄθλα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες εἰς σὲ ἀπολαβεῖν τὰ παράτε τὸν μισθὸν, ὑπέμειναν, καὶ ἔλαβον φῶς σὸ, Σωτῆρ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ Νικηφόσιμον.

Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου, Κύριε, ὅπου πάντες οἱ ἅγιοί σου ἀναπαύονται, ἀνάπαυσον τὸν δούλους σου, ὅτι μόνος ὑπάρχεις φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἔχοντές σε, Θεοτόκε, ἐλπίδα, καὶ σκέπην, ἔχθρων ὀπλοβουλὰς ἐ πτοούμεθα, ὅτι σέσωσας τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀποστίχ. ἦχος. προσόμοια τῆ Κυρίᾳ Θεοφάνους, ἦχος δ'. Ἐδώκας σημείωσιν.

Ὄντως φοβερώτατον τὸ τοῦ θανάτου μυστήριον, πῶς ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος βιαίως χωρίζεται, ἐκ τῆς ἀρμονίας, καὶ τῆς συμφυΐας, ὁ φυσικώτατος δεσμὸς θείῳ βουλήματι ἀποτέμνεται· διό σε ἱκετεύομεν, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον ἐν σκηναῖς τῶν ἁγίων σου, ζωοδότα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω.

Ὕπνος ἀναδίδακται τῷ πεδύτῃ ὁ θάνατος, σὺ πεδότος ἐν μνήματι τῶν πάντων διατάζοντος, καὶ τὸ τοῦ θανάτου κράτος ἐλυμώτος, καὶ καταργήσαντος αὐτῆς τὴν δυναστείαν τὴν πολυχρόνιον· διό σε ἱκετεύομεν, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον ἐν σκηναῖς τῶν ἁγίων σου, ζωοδότα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Στ' δικαιοσύνη τὰ αἰτήματα ἡμῶν γένοιτο, καὶ ψυχῶν ἀπολύτρωσις. Πατρὶ γὰρ θεσπίσαντες ἐδυσωπήθημεν, καὶ ἐλεηθέντες, ἀναδιξάμενοι ἡμῶν τὸ ὀφειλόμενον ὑπόμνημα, καὶ νῦν ἐκδυσωπῶμέν σε, τοὺς μεταστάντας ἀνά-

παυσον ἐν χαρᾷ, καὶ φαιδρότητι, ἀιεγέρτα Σωτὴρ ἡμῶν.

Δόξα.

Γεν. τὸ ἀνθρώπινον θεῖς ἀφθαρσίαν ἀνόλεθρον ὁκ φθορᾶς ἀναπέλληται, λυτάμενον αἴματι τοῦ ἐκ τῆς παλαιᾶς σε, Σαῦτερ, κενωθέντι· ἐν ᾧ ἀπέπλωσας ἡμᾶς τῆς ἀβροβαθόσους τῦ φερπάτους· διὸ σε ἱκετεύομεν, τὲς μεταστάντας ἀνάπαυσον ἐν σκιναῖς αἰωνίοις σε, ὁς χορεῖς τῷ μυρίῳ σε.

Θεοτοκίον.

Ρῆσσιν ἐπίμβυσι τῷ ὑπερφερεῖ, παναμωμε, Θεοτόκον φερτερῷ σε, Θεὸν τὸ ἐβρίνησας σεσωμασπεμβρίν ἀφθεγκτόπως, τὸν λυβωσάμβρον ἡμᾶς τὲς αἰχμαλώτως τῖς ἁβραπώμασι· ὃν καὶ νῦν ἐκλυσώμεθον, τὲς μεταστάντας οἰκίτας σε παῖς οἰκείας ἐκπλήμβισιν καταγάσει, πανάχραντε.

Τῇ Κυριακῇ Γ' ὄρθρου εἰς τ. Κύριε ἐκέκραξα· ἦχος πλ. α. καὶ ἐμέλησεν ἕτερα, καταυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχου σ'. τὸ Τριῴδιον γ'. καὶ τὸ Μηναῖον γ'. στιχ. καταυκτικὰ, ἦχος πλ. α.

Κτ'ειε αἰμβρτάνων ὑπαώμεια, φιλανθρωπίας ἀξιώμβρος· ὑ γινώσκω, νικησὸν μὲ τὴν πόθεσαν, μόνε ἀγαθὲ, καὶ ἐλέησόν με.

Κτ'ειε, καὶ τὸν φόβον σε πόθεμα, καὶ τὸ ποιηθὲν ποιῆν ἐ παύομαι· τίς ἐν δικηπολῷ τὸν δικαιῶν ὑ πόθεται; ἢ τίς ἐαθλιώσει βοηθόμβρος, τὸν ἰαῖον παεργίζει ὡς κάρῳ; μακρόθυμε Κύριε, δὸι τῇ ἀωνείᾳ μὲ απλαγχρίσθητι. καὶ ἐλέησόν με.

Ὀιμοὶ τί ὁμοιώθλω ἐγὼ τῇ ἀκάρπῳ συκῇ, καὶ πόῦμαι τὸν κατάραν σιὼ τῇ σκοπῇ, ἀλλ' ἐκεφανισ χαίρησ Χριστὲ ὁ Θεὸς τῶν χρεσωθέντων μὲ ψυχῶν καταφόρων ἀναδέχον· ὡς τὸν ἄσωτον ὑὸν δέχα με, καὶ ἐλέησόν με.

Τᾶ πλιθῆ τῦ πταισμότων μὲ πάφιδι, Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένε τεχθεὶς, καὶ πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀτομίας μὲ, λογισμόν μοι παρέχων ὀδηροφῆς, ὡς μοιῶν φιλάνθρωπος, δέομαι, καὶ ἐλέησόν με.

Τῇ δευτέρᾳ εἰς τὸν Ὄρθρον μῦ τῶν ά. στιχολ. ἦχος πλ. α. καταυκτικὰ, ἦχος πλ. α.

Κρτῦ καθεζομβρῶν, καὶ Ἀγγέλων ἑστώτων, σάλπιγγ ἠχούσης, ἑ φλογὸς κημιζούσης· τί ποιήσεις ψυχή μὲ ἀπαρομβρῶν εἰς κρίσιν; τότε γὰρ τὰ ἐναντία σε παείσεται, τὰ κρυπτὰ σε ἐλέγχοντα ἐγκλήματα· διὸ πρὸ τέλυς βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, παρδιογνώστ, ἡμῖρτον, ἐλέησόν με.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σε.

Ψυχὴ τὰ ὧδε φρίσσεσα, τὰ δὲ ἐκεῖ εἰάνια· ὁρᾷ τὸ δικαστήριον, καὶ δὴ θᾶμα τῶν κριτῶν, καὶ βῆμα τῶν ἀπόφασιν· λοιπὸν, ψυχὴ, βλέπε ἵνα μὴ κρίσις ἀσυγχώρητος.

Δόξα. Καὶ νυῦ. Θεοτοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ ὑφάνια, μῦ ἀνθρώπων τὰ ὑπήνια ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, Θεοτόκε, βοᾶμβρ σοι· χαῖρε πύλη τῦ ἐσχάτων πλατυτέρα· χαῖρε μόνη τῦ ζηχοῦν σωτηρία, χαῖρε σεμνὴ, χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ τικτοῦσα Θεὸν σεσαρκωμένον.

Εἰς τὸν ζ'. ὡδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Κτ'ειε, τὸ ποτήριον τῦ πάθυς σε οἱ ἀθλοφόροι σε ζηλώσαντες, κρατήλιπον τὸν τῦ βίυ τερπνότητα, καὶ μγόναι τῷ Ἀγγέλων συμμέτοχοι· αὐτὸν τὰς ἀβρακλώσεσι ἀβρόχυς ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἱλασμὸν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ ϛ'ῃ εἰς τὸν ὄρθρον μῦ τῶν ά. στιχολ. καθ'ὅσ. καταυκτικὰ· ἦχος πλ. δ.

Ἐν κλίνῃ καθεκλήθημεν ἁμαρτιῶν πολλῶν, συλεύμασι τῶν ἐλπίδων τῆς σωτηρίας μυ· ὁ τῦ ὕπνυ με τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας ἀροξειῶ μυ τῇ ψυχῇ πυωδείαν, διὸ φάσαι μοι, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σε.

Πάντες ἀχρεωπίσαμβρ, καὶ χρεῖος ὑπεπτήσαμβρ πάντες μῦ πλῆθος ἐλέυς, καὶ λιμπαδίων φασεῶν, ὅπως τῷ νυμφίῳ ὑνὸν ἐξωσθῶμβρ· ὁ τῦ τῆς Θύρας ἔξω φθηρεύμβρος ἀφεκτα τοῦ Θεοῦ πόκεσιν, ἐλέησόν με.

Δόξα. Καὶ νυῦ. Θεοτοκίον.

Τὸ ξένον τῆς Παρθένε μυστήριον τοῦ Κόσμυ ἀνεδέχθη σωτήριον· ἐξ αὐτῆς γὰρ ἐτίρβη ἄνθ' αὐτοῦ, καὶ σαρκὶ ἀνεδέχθη σῖκα φθορεὰς ἡ πάντων χορηγὸς, Κύριε δόξα σοι.

Ἐν τῇ ζ'. ὡδῇ τὸ Μαρτυρικόν.

Τᾶ θαύματα τῦ ἁγίων σε μυρίων τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῖν θωρπαλβμβρ, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐξὶς αὐτῶν ἱκεσίαις βυλῆς ὑβτῶν ἐκκρεμάσασον, τῆς βασιλείας τὰ σκῆπτρα κραταιῶσον, ὡς μόνος ἀγαθὸς, καὶ φιλάνθρωπος.

Τῇ τετάρτῃ εἰς τ' ὄρθρον μῦ τῶν ά. στιχολ. καθ'ὅσ. σταυρώσιμα· ἦχος πλ. δ.

Τῶν συμάναρτον Λόγον.

Τὸν σταυρωθέντα Σωτῆρα, καὶ λυτρωτὴν ἡμῶν ἐκκησίας, ὡς οἶδεν, καὶ ὡς ὑνδύνησεν, ἀνυμνήσβμβρ οἱ πιστὶ, καὶ δοξάζωμβρ· ὅτι προσῆλωσεν αὐτὸς τὰς ἁμαρτίας τῷ βεσσῷ, ῥυσάμβρος ἐκ τῆς πλάνης τὸ γῆνον· τὸ τῷ αἰῶνος πνυ, καὶ βασιλέας ἡμῶν κατηξίωσε.

Στίχ. Τ'ῶτι Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὁ σταυρὸν ὑπομείνας ἑκασίᾳ βυλῇ, καὶ φθορᾶς τὲς ἀνθρώπυς ἐλευθερώσας, Σωτὴρ, ἀνυμνοῦμβρ οἱ πιστὶ, καὶ προσκυνοῦμβρ σε· ὅτι ἐφώ-

ἐφώπσας ἡμᾶς τῇ σωσίμῳ σοῦ Σταυρῷ, ὦ πάντες δοξολογοῦμεν, φιλάνθρωπε, καὶ αἰτίρμον, ὡς ζωοδότα, καὶ Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῷ Σταυρῷ τῷ Κυρίου παρισταμένη, θρηνοῦσα ἔβόα ἡ Θεοτόκος· οἴμοι, ὦ τέκνον μου, οἴμοι, φῶς τῆς ἐμῆς ὀφθαλμοῦ, πῶς ἐτανύσθης ἐν Σταυρῷ, ὁ ἐκτείνας θείκῶς τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν· καὶ ἐκ θαλάσσης ἀνάγων πυρὰς ὑδάτων τῷ σῷ προσάγματι.

Εἰς τὸν ζ'. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Τοὺς ἀθλοφόρους σου, Κύριε, μεγάλως ἀνεπλήρωσας ἀνδρείας, Σωτῆρ, τῇ οἰκουμένῃ, δι' ὧν τὰ πάθη φυγαδεύονται· ζωῆς αὐτῇ φωτισβάσεις σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ὁ. εἰς τὸν Ὄρθρον μὲ τὸν ἀ. ἐχηλ. καθίσ.

Ἀποστιχὰ· ἦχος πλ. ἀ.

Ὡς ἀστέρας τῷ λόγῳ, καὶ ὑπηρέτας Χριστοῦ, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους ἐγκωμιάσωμεν ἐν ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ὅτι ὑμνοῦσι πάντες βροτοὶ, τὸν Χριστὸν ὃν ἐκτενῶς ἱκετεύσουν αὐτοὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῷ ὑμνήσαντι τὸν ἱερὸν αὐτῶν μόχθον, καὶ φωτισμοὺ πάντων τὰ πλήθη.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Τοὺς Ἀποστόλους Κυρίου συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, ὡς φωστῆρας φαέντας τῇ οἰκουμένῃ, τὰ ἤθη ἀσεβῶν ἐσαγωγεύσαν, καὶ φωτίσαντες ἡμᾶς ἀνακηρύττουσι Τριάδα σέβειν ἁγίαν ἰωμένην μὴν τῇ ἐσίᾳ, διαιροῦσαν δὲ ταῖς ὑποστάσεσιν.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε νύμφη, καὶ ἀσπάρθενε, σὲ Ἀγγέλοις ἀπαύστως ἀνευφημοῦμεν σε, ὅτι ἐποίησεν ἡμῖν μεγαλεῖα ἁγὴ σὲ ὁ ὑἱός σου, καὶ Θεὸς, ὁ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἐν μήτρᾳ σου χωρηθῆναι δυνάμενος, ἐκ τῆς πλάνης ἐλυτρῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν ζ'. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων μαρτύρων τὰ καταθύματα ἔφηναν αἱ δυνάμεις ὑπερθαύμασαν, ὅτι ἐν σώματι θνητῷ τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ ἀγωνισάμενοι καλῶς ἐστέψαν ἀθλοφόρους, καὶ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ὠδῇ ἀνὰ εἰς τὸν Ὄρθρον μὲ τὸν ἀ. ἐχηλ. καθισ. σταυρόσιμα· ἦχος πλ. ἀ.

Τὸ πρὸ κραναὶ ὠδήσθησαν ὄρεσι, μόνον δὲ ἁπαγὲ τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, ὦθὺς ἐβλάστησε τὸν βότρυν τῆς ζωῆς σου, Σωτῆρ, εἰς ἡμᾶς ἀφθορσύνην, δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ σου, Σωτῆρ ἡμῶν, τῷ Κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριον· ἐν αὐτῷ γὰρ βουλήσα προσπλωθεὶς, τῆς κατάρας ἐρρύσω τοὺς γεγονότας, ὁ πάντων χαρὰ, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν, σταυρόθεοτ.

Ἐν σταυρῷ σε ὁρῶσα, Χριστὲ, ἡ Μήτηρ σου ἱκεσίους ἐν μέσῳ λησῶν πριμαίδμοι, κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγχνα, ἔλεγεν· ἀναμάρτητε Υἱὲ, πῶς ἀδίκως ἐν σταυρῷ, ὥσπερ κακοῦργον, ἐπάγης; τὸ γλυκύ σου τὸ τῇ ἀνθρώπων ζωώσῃ θέλων, ὡς ὑπερόγαθος.

Εἰς τὸν ζ. ᾠδὴν· τὸ Μαρτυρικόν.

Λάμπα σήμερον ἡ μήτηρ τῶν ἀθλοφόρων· ἔχει γὰρ καὶ ἐνυπόθετον ἀπάγγελμα· ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων πανηγυρίζει· καὶ τῷ ἀνθρώπων τὸ γλυκὺ σωτηριάζει· διὸ φρισβεύσει τοῦ Κυρίου ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ὠδῇ ἀνὰ εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσόμβρον ἦχ. ἀ. καὶ ψάλλομεν μὴ τὸ ἐδιόμελον τῆς ἡμέρας δ'. τὰ παρόντα Μαρτυρικὰ δ'. καὶ τὸ Μωσέως δ'. ἐχηχεῖ Μαρτυρικὰ· ἦχος πλ. ἀ.

Τῶν ὑπηγείων ἁπάντων καθαφεγήσαντες, καὶ τῆς βασάνων ἀνδρείως καταπλήσαντες, τῆς μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἐσχήσατε, ἀλλ' ἐρανῶν βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε· παυδύφημοι μάρτυρες ἔχοντες παῤῥησίαν πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν τοῦ Κόσμου τὸν ἐρίλυτον αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν θηρεὺν τῆς πίστεως ἐκβαλλόμενοι, καὶ τοῦ τύπου τοῦ Σταυροῦ ἑαυτοὺς ὀχυρώσαντες, πρὸς τὰς βασάνας ἀνδρείως ἀπεπορεύσατε· καὶ ὀχυρὸν τὸν πλάνον, καὶ τὸ θράσος κατέζησαν οἱ ἅγιοί σου, Κύριε· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, ὡς παντοδυνάμου Θεὸς, τοῦ Κόσμου τὸν ἐρίλυτον κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Πρεσβεύσατε γὰρ ἡμῶν ἅγιοι μάρτυρες, ἵνα ῥυσθῶμεν τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ὑμῖν γὰρ ἐδόθη χάρις, φρισβεύειν γὰρ ἡμῶν.

Ἀκρίσῳ ὀχυθέσα ψυχῆς Χριστὸν ἐκ ἀρπαθέντες ἅγιοι μάρτυρες· οἴπνος ὀχυφόρους αἰκισμοὺς παθημάτων ὑπομείναντες, τῆς τυράννων τὰ θράσος κατησχύνατε· ἀκλινῶ καὶ ἄῤῥωστον τὸν πίστιν φυλάξαντες, εἰς ἐρανὸς μετέστητε· ὅθεν καὶ παῤῥησίας τυχόντες πρὸς αὐτὸν· αἰτήσασθε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ ἐκφώνησιν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἐμνήσθη τοῦ προφήτου βοῶντος, ἐγώ εἰμι γῆ, καὶ σποδός· καὶ πάλιν κατενόησε ἐν ταῖς μνήμασι· καὶ εἶδον τὰ ὀστᾶ τὰ γεγυμνωμένα, καὶ εἶπον· ἆρα τίς ἐστι βασιλεὺς, ἢ στρατιώτης πλούσιος, πένης, δίκαιος, ἢ ἁμαρτωλός; ἀλλὰ ἀνάπαυσον, Κύριε, μὴ διαμίων τὰς δόξας σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ σ' ἀπαρχόμενοι νύμφης ἀκραν διηρέθη ποτὲ· ἐκεῖ Μωϋσῆς διαιρέτης τῷ ὕδατος· ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπηρέτης

τῷ

τῷ θαύματος· τότε τὸν βυθὸν ἐπέζωσεν ἀβρόχως Ἰσραήλ· νυῦ δὲ τὸν Χριστὸν ὑμνήσωμεν ἀσάρκως ἡ παρθένος· ἡ θάλασσα μὴ τλῶ παύσασθαι τῷ Ἰσραὴλ ἴμεντα ἅβατος, ἡ ἄμεμπτος μὴ τλῶ κύπτειν τῷ Ἐμμανουὴλ, ἴμεντα ἄφθορος· ὁ ὤν, καὶ πρεσβὺς, καὶ φασὶς, ὡς ἄνθρωπος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν ὄρθρον μὴ τλῶ α'. τροπ. καθίσ. Μαρτυρικά· ἦχος πλ. δ.

Κ Τ'ρι, τὸ πτύσειν τῷ πάθει σε οἱ ἀθλοφόροι σε ζηλώσαντες κατέλιπον τλῶ τῷ βίῳ περαιότητα, καὶ γενέσθαι τῷ Ἀγγέλων συμμέτοχοι· αὐτῷ ταῖς ἀθλήσεσιν ἀρήνω ἀθλήσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις.

Τ Ὰ θαύματα τῷ ἁγίων σε μαρτύρων τῷ Χριστὲ ὁ Θεὸς, ταῖς αὐτῷ ἱκεσίαις βυλὰς ἐθνῶν βλασφήμησον· τῆς βασιλείας τὰ σκῆπτρα ἀσταίωσον· ὡς μόνος ἀγαθὸς, καὶ φιλάνθρωπος.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Δ Ιωγμὺς καὶ κινδύνους ὑπεξιόντες· καὶ τυράννων τὰ θράση μὴ πτοηθέντες, παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυττον, καὶ Ἑστάναι αἰκισμοὺς ὑπομείναντες τετρᾶς, εἰδώλων πλάνην καθῆλον, καὶ ἀρετῷ τῷ βραβεῖον οἱ ἀθλοφόροι σαφῶς νικήσαντες.

Δόξα, τὸ νικηφόριον.

Ἀ Νάπαυσον, Σωτὴρ ἡμῶν, μὴ δικαίων τὰς ψυχὰς σε, καὶ τούτους καταπαύσωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σε, καθὼς γέγραπται· παρέξων, ὡς ἀγαθὸς, τὰ πλημμελήματα ἡμῶν τὰ ἑκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ, καὶ γνώσει, μόνε φιλάνθρωπε.

Καὶ νυῦ. Θεοτοκίον.

Ὁ Ἐκ παρθένου ἀνατείλας τῷ Κόσμῳ, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὡς φωτὸς δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὰς αἴνους στιχ. μαρτυρικά. ἦχος πλ. δ.

Ε Τ'λοσημόθη ὁ γραπὸς τῷ βασιλέως τῷ ἀσεβοῦς, εἰ γὰ καὶ γενῶς ὑπῆρχον οἱ ἀθλοφόροι, ἀλλὰ ἀγγελικῶ ἀξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τῷ σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ βραχὺ τῷ παθημάτων τῆς τῷ ἀσωμάτων ἀξιωθέντες τιμῆς· διὸ δεήσεις αὐτῶν, Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο Ἱ ἀθλοφόροι σε, Κύριε, τὰς τάξεις τῷ ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώμασι ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρησαν· μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες τῷ ἐπαγγελμάτων ἀγαθῶν τλῶ ἀπόλαυσιν· ταῖς αὐτῷ φρικτοῖς, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τλῶ ἀφράστῳ δόξῃ τῷ Κόσμῳ σε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ο Ἱ ἅγιοι μάρτυρες ὅλῃ τῆς γῆς ἠμφιάσαντο, τῷ αἵματι ἐνεκαρτέρησαν· τῷ πυρὶ παρεδόθησαν· τὸ ὕδωρ αὐτοὺς ὑπεδέξατο· σκότος ἐπὶ τὸν ἡ φωτὴ· δίψωμεν ἐν πυρὶ καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν· ταῖς φρικτοῖς αὐτῶν ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐ Ν ταῖς βασάνοις ὄντες οἱ ἅγιοι, ἀγαλλόμενοι ἐβόων, σωματικὰ ἡμῖν ἔχει ταῦτα πρὸς τὸν δημιουργὸν· ἀντὶ τῷ ἐπαινουμένων μωλύπων τῷ σώματος φωτεινὸν ἔνδυμα ἐν τῇ ἀναστάσει ἐπενδύσει ἡμῖν· ἀντὶ τῆς ἀπειρίας οἱ τέφρας· ἀντὶ δισμυριάδων ὁ ᾨδῆς εἷς· ἀντὶ τῆς μὴ τῷ πικρῶν καταδίκης ἡ μετ' ἀγγέλων δοξολογία· διὸ δεήσεις αὐτῶν, Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, τὸ Νικηφόριον.

Σ Τ' ἔπλασάς με, Κύριε, καὶ ἔθηκας ἐπ' ἐμὲ τλῶ χεῖρά σε· καὶ ἐντέλλῃ, ἐ ἔπας, εἰς γλῶ πάλιν πορεύσῃ, ὁδήγησόν με εἰς δικαίας ὁδόν σε, συγχώρησόν μοι τὰ πλημμελήματά μου, καὶ σῶσόν με δέομαι φιλάνθρωπε.

Καὶ νυῦ. Θεοτοκίον.

Μ Ακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, ὅτι ἐκ σῦ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν στίχ. τὰ προσόμοια, ἦχος πλ. δ.

Χαίρεις ἀσκητῶν.

Ἀ Γάλλῃ τῷ σῷ προσώπῳ, Χριστὲ, τοὺς μετανοίας, ὡς οἰκτίρμων, καταξίωσον, σωλωσαι εἰς τόπον χλόης, ἐπὶ ὑδάτων τῆς σῆς ἀναψυχῆς, καὶ θείας ἀναπαύσεως, ἐν τοῖς ὀρεκτοῖς κόλποις Ἀβραὰμ τῷ προπάτορος· ἔνθα τὸ φῶς σε καθαρὸν ὑπαφαίνεται, καὶ προκόπτουσι αἱ πηγαὶ τῆς χρηστότητος· ἔνθα ἀδιαλείπτως, ζωτικὰς ἀγαλλόμεναι αἱ τῷ ἁγίων χορεῖαι ἐπὶ τλῶ σὴν ἀγαθότητα· μεθ' ὧν κατάταξαι τοὺς οἰκέτας σε, ᾨδήσαντας τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελίξω.

Ψ Ἀλλὴν παναρμονίῳ φωνῇ, δοξολογοῦντας τὸν σὸν ἀσώτως ἐδέκτησον, οἰκτίρμων, τοὺς μεταστάντας ἐκ τῷ προσκαίρων πρὸς σὲ τὸν δημιουργὸν πάντων, καὶ φιλάνθρωπον, διδοὺς ὠραιότητος τῷ σῷ κάλλους ἐλλάμπεσθαι· καὶ τῆς γλυκείας, καὶ τερπνῆς μυσίσεως σε ἀπολαύειν τε, καὶ ζωῆς καθαρότερον· ἔνθα σοὶ θρόνοι σε χορεύουσιν ἄγγελοι, καὶ τῷ ἁγίων οἱ δῆμοι χαρμονικῶς ἐφίστανται· μεθ' ὧν τοῖς σοῖς φίλοις τὴν ἀνάπαυσιν ᾨδήσαι, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον.

Ὅ Πω τῷ προφήτου ὁ χορὸς, τῶν ἀποστόλων, καὶ μαρτύρων τὰ τάγματα, καὶ πάντες οἱ ἀπ' αἰῶνος δικαιωθέντες τῷ σῷ σωτηρίῳ πάθει, καὶ τῷ αἵματι, δι' ὃ ἐξηγόρασας τὸν αἰχμάλωτον ἄνθρωπον, ἐκεῖ τοὺς πίστει κεκοιμημένους ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος, συγχωρῶν

χωρῶν καὶ τὰ πταίσματα· μόνος γὰρ ἀναμάρτητος ἐν γῇ πεπολίτευσαι· ἅγιος μόνος, καὶ μόνος ἐν τιθυναῖσιν ἐλάθερος· διὸ τοῖς σοῖς δούλοις τὴν ἀνάπαυσιν ἔδωκας, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νυῦ. Θεοτοκίον.

ΝΟμῳ τῆς ἁμαρτίας ἡμῶν διεδιωλομβίως ἠλαθόρευσας, πάναγνε· ἐν μήτρᾳ τὸν τοκετόν, καὶ βασιλέα Θεὸν συλλαβοῦσα, μόνη μητροπάρθενε· διὸ ἃ δικαιούμεθα δωρεᾶ τε, καὶ χάριτι· ὃν νυῦ δυσώπει τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε θεομήτορα, καταπάξαι ἐν βίβλῳ ζωῆς, ὅπως τῇ μεσιτείᾳ σε σωθέντες, παναμωμε, τῆς ἐκ σε δικαίας ἀπολυτρώσεως τύχωμεν, ἀυτὸν προσκυνοῦντες τὸν παρέχοντα τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας ἀφ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσοῦμεν στίχους ἰ. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ καζανυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχου δ' τῆ Τριῳδίου γ' καὶ τῆ Μηναίου γ'. στιχηρὰ καζανυκτικὰ· ἦχος πλ. β'.

ΜΕτάνοιαν ἐκέκτημαι, ἀλλ' ἐδὲ πάλιν δέκρυα· δὸς τοῦτό σοι ἱκετεύω σε, Σωτὴρ, ὁ τέλος ὑπερίψαι, καὶ δῦναί μοι κατάνυξιν, ὅπως ῥυθμίσωμαι τῆς κολάσεως.

ΕΝ τῇ φρικτῇ παρουσίᾳ σε, Χριστὲ, μὴ ἀκυσωμεν, ἐκ οἴδα ὑμᾶς. τὴν γὰρ ἐλπίδα δὸς σοὶ τῷ Σωτῆρι ἐθέμεθα, εἰ καὶτὰ στὰ φρεσάγματα ἐ θεμέθομεν δὸς τὴν ἀμέλειαν ἡμῶν ἀλλὰ φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, δέομαι.

ΤΑ τῆς καρδίας μου ῥαύματα ἐκ πολλῶν ἁμαρτημάτων φύντα μοι ἴασαι, Σωτὴρ, ὁ τῶν ψυχῶν, καὶ σωμάτων ἰατρός· καὶ παρέχων τοῖς αἰτοῦσι πταισμάτων τὴν συγχώρησιν, δὸς δάκρυα μετανοίας· δὸς μοι τὴν λύσιν τῶν ὀφλημάτων, Κύριε, καὶ ἐλέησόν με.

ΓΥμνῶν με δεσμὸν τῶν ἀρετῶν ὁ ἐχθρὸς τοῦ βίου τῆς ἁμαρτίας ἔδησεν· ἀλλὰ σὺ ὡς ἰατρὸς ψυχῶν τε, καὶ σωμάτων τὰ ῥαύματα τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον ὁ Θεὸς, καὶ ἐλέησόν με.

Τῇ δευτέρᾳ εἰς τὸν ὄρθρον μὴ τὴν α'. στιχολ. καθίσ. καζανυκτικὰ· ἦχος πλ. β'.

ΕΝεῶ τὴν ἡμέραν τὴν φοβερὰν, καὶ θρηνῶ μου τὰς πράξεις τὰς πονηράς· πῶς ἀπολογήσομαι τοῦ ἀδυνάτου βασιλέως; ποίαν παῤῥησίαν ἀτενίσω τοῦ κριτοῦ ὁ ἄσωτος ἐγώ; ἀλλὰ πάτερ, τὴν μακροθυμίαν, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐλέησόν με.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

ΕΙς τὴν κοιλάδα τῆς κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον ὃν δίδυς, ὅταν καθίσῃς, ἐλεήμων, πέμψον δικαίαν κρίσιν, μὴ δημοσιεύσῃς μου τὰ κεκρυμμένα, μὴ δὲ καζακρίνῃς με ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων· ἀλλὰ φεῖσαί μου ὁ Θεὸς, καὶ ἐλέησόν με.

Δόξα. Καὶ νυῦ. Θεοτοκίον.

ΤΗν ὑπερένδοξον τῆ Θεῦ Μητέρα, καὶ τῶν ἀγίων Ἀγγέλων ἀγιωτέραν, ἀσιγήτοις ὑμνήσωμεν καρδίᾳ, καὶ στόμασι, Θεοτόκον αὐτὴν ὁμολογοῦντες, ὡς κυρίως χωρήσασαν Θεὸν σαρκωθέντα, καὶ προσβάντας ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐν τῇ ζ'. ᾠδῇ τὸ Μαρτυρικόν.

ΦΩς δικαίοις δόξα παντός· οἱ γὰρ ἅγιοι ἐν σοὶ φωταδόντες, καταλάμπουσιν ἀεὶ ὡς φωστῆρες, λύχνον ἀσεβῶν σβέσαντες· ὧν ταῖς δυχαῖς, Σωτὴρ ἡμῶν, σὺ φωτὸς λύχνον μου, Κύριε, καὶ σωσόν με.

Τῇ τρίτῃ εἰς τὸν ὄρθρον μὴ τὴν α'. στιχολ. καθίσ. καζανυκτικὰ· ἦχος πλ. β'.

ΤΩν φερνίμων παρθένων τὸ ἄχραντον δώρησαι μοι, Κύριε, καὶ τῆς ψυχῆς μου τὴν λαμπάδα φαίδρυνον ἐν ἐλαίῳ τῷ σῶν οἰκτιρμῶν, ἵνα τῷ ἀγγέλων τὸν ὕμνον βοῶ σοι, τὸ ἀλληλούϊα.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου.

ΕΛέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀπορῶντες, ταύτην σοι τὴν ἱκεσίαν ὡς δυνατὸν οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νυῦ. Θεοτοκίον.

ΤΗς δυσπαλαγχνίας τὸν πύλον ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες ὡς σὲ μὴ ἀσχήσωμεν, ῥυσθείημεν δὲ διὰ σῦ πρεσβείας, σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν.

Εἰς τὸν ζ'. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

ΑΘλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ ἅγιοι, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης δεδεγμένοι, κατήγησαν τὰς ἐλπίδας τῶν δαιμόνων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· διὰ ταῦτα ὁ Θεὸς δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ τετάρτῃ εἰς τὸν ὄρθρον μὴ τὸν α'. στιχολ. καθίσ. σταυρόσιμα· ἦχος πλ. β'.

ΣΗμερον τὸ σωτήριον παγκήρυκτα λέγειν· ἰδὲ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τύπον, ὃν ἔδειξαν οἱ πόδες σε, Κύριε, καὶ ξύλω σωτηρίας γλυκάσθημεν, τῷ ἐξ ἀμύρτιας παθῶν ἐλευθερίας ἐπόχρημα πρεσβείας τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν.

ΟΣταυρός σε, Κύριε, ἰήσατο· ἐκ γὰρ αὐτοῦ γίνονται ἰάματα τοῖς ἀδυνάτοις ἐν ἀμύρτιαις· διὸ ὡσπερ σοὶ προσαίτημεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νυῦ, σταυρόθεοτ.

ΗΣὲ κυήσασα, Χριστὲ, ἀειπάρθενος κόρη, ἐν τῷ σταυρῷ σε δι' ἡμᾶς ὑψωθέντα ὡρᾶτο, ἐπέζωζε λύπης ῥομφαίᾳ τὴν ψυχήν. καὶ

ἐκλαυε

ἔκλαυε θρηνῳδῶσα μυρίοις. Δυτῆς ταῖς ἁμαρτίαις τὴν πλάνην ἐλύσαμεν ἡμεῖς, Κύριε τῇ ἐλέει.

Εἰς τὸν ζ'. ὠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Ἡ Ὀλητικὴ ἐκστάσει δὴ τὸ σκάμμα, τυραννικοὶ αἰκισμοὶ δὴ τοὺς μάρτυρας, καὶ ἴσως δρεῖ τῶν Ἀσωμάτων, βεβαίᾳ κατόρθωσις τῆς νίκης· ἐξέτασαν τυράννους, καὶ Βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθέλοντο τὸν βιλιαρ ὁμολογίᾳ Χριστῷ, ὁ ἐνοχύσας αὐτοὺς, Κύριε δόξα σοι.

Τῇ ὁ. εἰς τὸν ὄρθρον μῦ τῶν ἁ. στιχηρ. καθίσ. Ἀποστολικὸν ἦχ. β'. πλ. β'.

Ὡς ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν σε παρηγόρει, Σωτὴρ, τῷ εἰρωνίᾳ δηδὼς ἀυτοῖς, ἐλυθὲ ἐν μέσῳ ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Οἱ μαθηταί σε, Ἰησοῦ, ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἐκελεύσθησαν, τὰ ἔθνη ἀσεβῶς ὡς ἰχθύας ζωογονήσαντες, θεοσεβείᾳ καὶ τῇ σῇ ἀγαπήσει, Κύριε· ἐν δὲ αὐτοῖς βοᾶσθαι σοι φιλανθρωπε, τῷ λαῷ σου σῶζοντι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νυν, Θεοτοκίον.

Ἱστία διασωσα, Χριστῷ τὸν Θεὸν ἡμῶν μῆτερ, ὡς τῶν ἀπάντων ποιητὴν ἀπορρήτως τεκοῦσα, ἱκέτευε σωθῆναι ἀποστόλοις ἱερεῖς ἐκέστοτε τὸν ἀγαθύπατον αὐτοῦ, παῖδον ἡμᾶς λυθῶσαθαι ἐν ἀφέσει ἡμῶν δ'ὄνε ἀμαρτιμάτων.

Εἰς τὸν ζ'. ὠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀδελφέρων σε ἡ μνήμη, Κύριε, ἀνελθέρη ὡς Παράδεισος· ὁ ἐν Ἐδὲμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ κτίσις, καὶ σῶζηκε ἡμῶν τὴν αὐτῶν σῶζηκλέσι ἱερῶν, Χριστὲ, ἐν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ Παρασκευῇ εἰς τὸν ὄρθρον μῦ τὰ ἁ. στιχηρ. καθίσ. σαυρόσιμα, ἦχ. πλ. β'.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον, Χριστὲ, τὸ Σταυρῷ σε, τὰ θεμέλια ἰσαλεύθη τὸ Σανάτε, Κύριε· ὃν γὰρ κατέπιε κόθῳ ὁ ἐχθρὸς, ἀπέλυσε φέρμο· ἰδεῖσας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σε, ἄγιε, δοξολογοῦμέν σε, Τὶὸν Θεὸ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Τ' ὠνομα Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Κτίσε, κατεκρινάν σε Ἰωδαῖοι θανάτῳ τὴν ζωὴν τῶν ἁπάντων, οἱ τὴν ἐρυθρὰν βαθὸν πεζῆσαντες σαφῶς σε προσπίλωσαν, καὶ οἱ σὺν πᾶσας μέλι θηδάσαντες χολὴν σοι προσηνεγκαν· ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς ἐλεύθερώσῃς τῆς δηλειας τὸ ἐχθρὸ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νυν, σαυροθεοτ.

Ἐστότηκα Παρθένε, ἱκέτευε τὸν ὑόν σε, τὸν ἐκκισίως σεσαταχῆνται ἐν σταυρῷ· καὶ ἀναστάντα σὺν νεκροῖς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν ζ'. ὠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Τοὺς ἐν σταθίᾳ τὸν Χριστὸν κηρύξαντας, καὶ τῶν ἀνόμων ἀπειλὰς μὴ πτήξαντας ἐνυμφώσαν ὁ Κύριος· καθέλον γὰρ ὁ ἀθλητικῆ καρτερίᾳ τὰ θεῖα τῶν ἀσωμάτων· ἔλαβον ἀσῶ Χριστὲ ὑπαξίως τὸν χάριν τῶν ἰαμάτων, ἀπαύστως ἐνέμβιοι σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ἀσῶματῳ ἑσπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσόμβρ. ἦχ. ὁ ἁλλομβρ. μῦ τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δίς, καὶ παρ' ἕτερα Μαρτυρικὰ δ'. καὶ τὸ Μηναῖον δ'.

Στίχ. Μαρτυρικὸν· ἦχ. πλ. β'.

Οἱ μάρτυρές σε, Κύριε, ὃν ἠγιάσατο σε, ὃν ἀπέσπασαν ἀπὸ τῶν ἐκπλῶν σε, ταῖς αὐτῶν ἀφιερώσεσι ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες βῆμ σοὶ, Χριστὲ, πολλὰς βασάνες ὑπέμειναν, φριεβέσιας, Κύριε, καὶ δίκαιός αὐτῶν πάντας ἡμᾶς δδικόλοξον.

Οἱ ἀθλοφόροι μάρτυρες, καὶ ἐξανοπολίται δὴ τῆς ἀθλήσαντες, πολλοὺς βασάνες ὑπέμειναν, καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν στέφανον ἐν ἀεμνοῖς· ἵνα φριεβέσωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυρὸς σε, Κύριε, τοῖς μάρτυσι γήρονον ὄπλον ἀήττητον· ἔβλεπον γὰρ τὸν φρικόμενον θάνατον, καὶ φοβλέπαντες τὴν μέλλησαν ζωὴν, τῇ ἐλπίσῃ τῇ εἰς σὲ εὐσεβωμμοῦτο. αὐτῶν ταῖς σῶμολίσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ νεκράσιμον.

Ἀρχή μοι, καὶ ὑπόστασις τὸ πλασυργὸν σε γήρονα φρέσαγμα· βεληθεὶς γὰρ ὁ ἐξ αὐτοῦ τε, καὶ ἐξ αὐτὸς με ζῶον, συμπῆξε φύσεως, χῶσεν με τὸ σῶμα διάπλασας, δέδωκας δ'ἐμοὶ ψυχὴν τῇ θέᾳ σε καὶ ζωοποιῷ ἐμπνεύσει· διὸ, Σωτὴρ, τοὺς θέλας σε ἐν χρῇ ζώντων, ἐν σωῶσιῖς δικαίων ἀνάπαυσον.

Τί μὴ μακρείσε σε, παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσῃ σε τὸν ἀλοχέλτων τόκον; ὁ γὰρ ἀρχάνως ἐκ Παρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογνὴς· ὁ αὐτὸς ἐκ σῦ τῆς ἀγνῆς φορτλεθὲν ἀφράσως σαρκωθεὶς, φύσεν Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, ἵν' εἰς συάδα πρόσωπον τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν συάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, αὐτὸν ἱκέτευε, σωμὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν ὄρθρον μῦ τὰ ἁ. στιχηρ. καθίσ. Μαρτυρικὰ· ἦχ. πλ. β'.

Ἀθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ ἅγιοι, καὶ τὰ βεβαῖα τῆς νίκης σῶζῃ σε κομισάμενοι, καθήσαντο τὰς θρονίας τῶν σῶζηνόμων, ἐδίκαιῶθε στεφάνως τῆς ἀφθαρσίας· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς δόξησον ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις.

Ἡ Ὀλητικὴ ἐκστάσει δὴ τὸ σκάμμα, τυραννικοὶ αἰκισμοὶ δὴ τοὺς μάρτυρας, καὶ ἴσως δρεῖ τῶν Ἀσωμάτων, βεβαίᾳ κατόρθωσις τῆς νίκης, ἐξέτασαν τυράννους, καὶ Βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθέλοντο τὸν βιλιαρ ὁμολογίᾳ Χρι-

Χριστῷ, ὁ εὐηχύσας αὐτοὺς, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Εἰς ἁγίους τοὺς ἐν τῇ γῇ.

Τῶν ἁγίων σου ἡ μνήμη, Κύριε, σήμερον ἀνεδείχθη, ὡς Παρέδωσας ὁ ἐν Ἅιδῃ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλονται πᾶσα ἡ κτίσις, καὶ πυρέχυται ἡμῖν τῇ αὐτῇ εὐφροσύνῃ ἀρήνῳ, καὶ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Δόξα, τὸ Νικηφόρου.

Ἀληθῶς μεταστὰς τὰ σύμπαντα, ὁ δι' ἡμᾶς σοφὸς, καὶ εὐσυνείδητος· καὶ γὰρ μάτην παρεστήσατο πᾶς γηγενὴς, ὡς ἔφην ἡ γραφή· ὅτι τὸν Κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν, ὅπου ὁμοῦ Βασιλεῖς καὶ πτωχοί· διὸ Χριστὲ ὁ Θεὸς, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπὶς τοῦ Κόσμου ἀγαθὴ, Θεοτόκε παρθένε, τὸν σὸν καὶ μόνον φοβηθεῖσα προστασίαν αὐτοῦ μὴ παραγκάσθητι ὡς ἀσθενίσαν λαὸν, συσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεὸν, ῥυθμίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Εἰς τὸν αὐτὸν στίχον δόξα τοῦ αὐτοῦ πλ. β.

Κτίσει, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἁγίων σου πᾶσα ἡ κτίσις ἑορτάζει, οἱ Οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ συνευφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις· αὐτῶν γὰρ τὰς εὐφροσύνας εἴληφον ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐν ἤχῳ σάλπιγγος.

Κύριε, εἰ μὴ τῆς ἁγίας σου ἐκκλησίας τοὺς ἁγιασθέντας, καὶ τῷ ἁγαθότητί σου συμπαθῶσιν ἡμῖν, πῶς ἐπολεμήθη, Σωτὴρ, ὑμνῆσαί σε, ὃν ἐλογοῦσιν Ἄγγελοι, παρθενοφάντα, φῶτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Ἐν τυμπάνῳ, καὶ χορῷ.

Μνήμη μαρτύρων ἀγαλλίαμα τοῖς φοβουμένοις τὸν Κύριον· ἀθλήσαντες γὰρ δι' αὐτὸν Χριστὸν, στεφάνους παρ' αὐτοῦ ἐκομίσαντο, καὶ νῦν ἐν παῤῥησίᾳ φρουροῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Ἐν κυμβάλοις.

Τοὺς ἐκλεκτούς ἐθαυμάσωσε, καὶ ἁγίους ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἀγαλλιᾶσθε, καὶ εὐφραίνεσθε πάντες οἱ δῆλοι αὐτοῦ· ὑμῖν γὰρ ἡτοίμασε τὸν στέφανον, καὶ τῷ βασιλέως αὐτοῦ· ἀλλ' αἰτοῦμεν καὶ ἡμεῖς μὴ ἐπιλάθεσθε.

Δόξα, τὸ Νικηφόρου.

Ἄλογος τοῦ Ἀδὰμ ἐχθρεύσασα ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγλωσις πάλαι ἐν Ἅιδῃ, ὅτι ὄφις ὢν ὑπηρέτησατο· διὰ αὐτοῦ γὰρ ἐσπάλθην ὁ θάνατος, παγίδι καταθέσιον τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ διαπλάστης καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνέστησεν ἡμῖν ἐλαφρύνασα· πρὸς αὐτὸν ἵν βοήσωμεν, φάσα, Σωτὴρ, καὶ ὡς προσελάβω, ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρεσβείας τῆς πικόσης σε, Χριστὲ, καὶ τῶν μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, προφητῶν, Ἱεραρχῶν, ὁσίων, καὶ δικαίων, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, τὰς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀποστίχ. στιχ. [illegible] τοῦ πλ. β.

Ἔχων ἀκατάληπτον τὴν εἰς ἡμᾶς οἰκονομίαν, καὶ πηγὴν ἀκίνητον θεότητος χρηστότητος, πολύελεε, τοὺς σοὺς σὲ, δίκαιοι, μεταβιβηκότας ἐν γῇ ζώντων κατασκήνωσον εἰς τὰ σκηνώματα τὰ ἁγαπητὰ, καὶ ποθούμενα, κατάχεσιν δικρύμβου τὴν δικαίως ἐξεμόησαν· σὺ γὰρ πάντων ἐξίκνεο τὸ αἷμα σου, Χριστὲ, καὶ ζωοφόρῳ πνεύματι Κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω.

Νέκρωσιν ὑπομένας ζωοποιὸν ἐκουσίως, καὶ ζωὴν ἐπήγασας, καὶ ζυφλοῖς αἴδιον πηγὴν δίδυκας, ἐν ᾗ κατάταξον τοὺς κεκοιμημένους ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως· τὰ τούτων πλήσματα πάντα συγχωρῶν ἀγαθότητι· ὡς μόνῳ ἀναμαρτήτῳ, μόνῳ ἀγαθὲ, καὶ φιλάνθρωπος· ἵνα σὲ πάντων ὑμνῆται σου τὸ ὄνομα, Χριστὲ, καὶ σεσωσμένοι δοξάζωμεν τὴν φιλανθρωπίαν σου.

Στιχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Ζώντων κυριεύοντα θεαρχικῇ ἐξουσίᾳ, καὶ νεκρῶν διασώζοντά σε, Χριστὲ, γινώσκομεν, πολύελεε· τοὺς σοὺς δούλους σου, τοὺς σοὺς σὲ τὸν μόνον φιλόστοργον ἐκδημήσαντας αὐτὸς ἀνάπαυσον σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου, φιλάνθρωπε, ἐν τόποις ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῆς ἁγίας λαμπρότητος, θελήσεις ἐλέους ὑπάρχας γὰρ, καὶ σώζεις, ὡς Θεὸς, οὓς κατ' εἰκόνα σου ἔπλασας, μόνε πολύελεε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὦ θεῖος ἐνδιαίτημα θεοφιλὲς, παναγία, καὶ Θεὸν ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐχώρησας, ἀπαύγασμα, ἐν φυσὶ φύσεσιν, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἐν μιᾷ δὲ ὑποστάσει, ἀγνὴ, αὐτὸν ἱκέτευε τὸν μονογενῆ, καὶ θεοτόκον, τὸν σὲ παρθένον ἄμωμον καὶ μὴ τὸν τόκον φυλάξασα, ψυχὰς ἀναπαῦσαι τῶν πίστει κοιμηθέντων εὐσεβῶς ἐν ἀπηχήτῳ φαιδρότητι, καὶ μακαριότητι.

Τῇ συναξῇ Ἐπῳδὴ ἃς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσοῦμεν στιχ. ἰ. καὶ ψαλλομένου τοῦ στ. κα. τῆς Ὀκτωήχου δ'. τὸ Τελοῦντα γ'. Καὶ ναὸν γ' εἰς τὸ Κατανυκτικὸν Ὦ.

Ὦ σὲ ἀσωτῶν ὡς ἦλθον κἀγώ, οἰκτίρμον, δέξαι με σεσαρκωμένον ὡς ἵνα τὸν μισθὸν σου, ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησόν με.

Ὡς ὁ ἐξαπίσιον ἐκ τῆς λίμνης, καὶ πέζαν μετεμορφώθω, ὅτε καὶ ἐγὼ ἐξέπτασα ἐξ ἐμοῦ ἀμαρτίαν, καὶ πέζαν μετεμορφώθην ὑπάρχειν μοι ἡ ψυχή· φεῦ μοί σοι κατάφυγε ὁ ὑπὲρ θνητῶν ἐγὼ, ἐμὲ φεῦ σὲ τὸν ἀπλαγχνον τῶν ψυχῶν τὸν ἰατρόν; δύπτει ἐπ' ἐμὲ ὁ Θεὸς τὸ μέγα σου ἔλεός.

Ὡς τοῦ συκοῦ τοῦ ἀκάρπου μὴ ἐκκόψῃς με, Σωτὴρ, τὸν ἁμαρτολόν, ἀλλ' ὅτι πολὺ πρό ἔτι συγχάρησόν μοι δώρησαι, ἀρδεύων με τῷ ψυχικῷ σοῦ τῆς μετανοίας, ἵνα καρπὸν φέρω σοι ἐλεημοσύνης.

Ὡς Ἡλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φώτισόν μου τὰς καρδίας τῶν σὲ ὑμνούντων, Κύριε δόξα σοι.

Τῇ δευτέρᾳ ὡς τὸν Ὄρθρον μετὰ τοῦ ἑξαπτέρυγος. κανὼν. κατανυκτικὸς ἦχος βαρύς.

Ἔλυσα, ψυχή μου, τὸ ἰατρεῖον τῆς μετανοίας, φείσεσθαι δακρύουσα ἐν συναγωγῇ, κραυγάζουσα πρὸς ἰατρὸν ψυχῶν τε, καὶ σωμάτων· ἐλέησόν με, φιλάνθρωπε, ἐκ πολλῶν πεπλημμελημάτων· σωσιβίῳ μετανοίᾳ με τῇ πέρνῃ, καὶ πρὸς λιμένα, καὶ πρὸς τιλωνὴ· καὶ δώρησαί μοι ὁ Θεὸς τὰς ἀνομίας μου τοῦ συγχύσαι, καὶ σῶσόν με.

Στιχ. Κύριε μὴ πρὸς θυμῷ σου.

Τοῦ τιλώνου τοῦ μετανοίαν ἐκ ἐζήλωσα, καὶ τῆς πέρνης τὰ δάκρυα ἐ κέκτημαι· ἀπορῶ γὼ ἐκ πορεύσεως τῆς τοιαύτης διορθώσεως· ἀλλὰ τῇ σῇ ἀπλαγχνίᾳ ὁ Θεὸς σῶσόν με, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τιμιωτέραν πρὸ ἐσόπτων χερουβὶμ ὑπάρχεις, παναγία Παρθένε· ἐκεῖνα γὼ τοῦ θείου μὴ φέροντα ἔκλαμψιν, πτέρυξι κεκαλυμμένῳ προσώπῳ τοῦ λειτουργεῖν ἐπιτηδεῖον· αὐτὴ δὲ σαρκωθέντα τὸν Λόγον ἀνυπόπτως ὁρῶσα φέρεις· ὃν ἀπαύστως ἱκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐν τῇ ζ. ᾠδῇ τὸ Μαρτυρικόν.

Οἱ ἅγιοί σου, Κύριε, ὅτι τῆς γῆς ἀγωνισάμενοι τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησαν, καὶ τῷ ὑπὲρ θνητῶν παθήματι κατέλαμψαν· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ὧν ἐκομίσαντο τῇ φιλανθρωπίᾳ σου, καὶ ἐλεήμονα Θεὸν ἐν τῷ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ αὐτῇ ὡς τὸν ἑξαπτέρυγα μετὰ τοῦ δ. τροπ. καθίσ. κανὼν κατανυκτικὸς ἦχος βαρύς.

Ὁ τῆς πέρνης τὰ δάκρυα, καὶ τὸ Πόζῃ πρεσδεξάμενος, ἐ τιλώνου δικαιώσας ἐκ βάθους στενάξαντα, καὶ μὲ ἀπεγνωσμένον ἐξ ἔργων εἵκτισον, Σωτὴρ, καὶ σῶσόν με.

Κύριε μὴ πρὸ θυμῷ σου.

Τῷ Πόζῃ τὴν ἄρνησιν τοῖς δάκρυσι καθελόντας, καὶ τῷ τιλώνῃ τὰ πλήσματα πρὸ ταναγμοῦ συγχωρήσας, φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ὑπερβᾶσι τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως, ὅτι τοὺς ἐδέξω θεῖε, ἀλογημένη Θεοτόκε, ὡς πηοῦσα Χριστὸν, τὸν σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Ἀγαλλιάσθω δίκαιος, ἐφαπλούσθω τὰ ἔθνη· ἐπὶ γῆς γὼ οἱ μάρτυρες ἀγωνισάμενοι, τῷ παντὶ κατήρξαντο· σεμνύεται ἡ Ἐκκλησία, τὰ νικητήρια ἐορτάζουσα τῇ ἀθλοθέτῃ, καὶ μόνῳ νικητῇ Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ πεντάτῃ ὡς τὸν ὄρθρον μετὰ τοῦ ε. τροπ. καθίσ. καυχήσεως. κανὼν βασιλ.

Ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐν πόθῳ, καὶ πίστει, καὶ κατηφείᾳ θρησκευτῶσά σε, νίκας τοῖς Βασιλεῦσιν ἡμῶν δῴης τῆς Θεοτόκου δεομένη· ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχ. Ἐν ᾧ ἡμέρᾳ Κύριον τὸν Θεὸν τρόπῳ.

Ὁ δι' ἐμὲ ἀναχρέωτος τῆς ἐν Σταυρῷ προσηλώσεως, δόξαι μοι τὸ ἄγευστον αἴνεσιν, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν. σταυρωθῆναι.

Τὸν σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν τὸν Θεὸν, καὶ καθελόντα τῷ θανάτῳ τὸ κράτος ἀπαύστως ἱκέτευε Θεοτόκε, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν ζ. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Τῆς ἀληθότητος τῷ πυρίνῳ καταφερθέντας, καὶ τῷ βασιλικῷ τὸ ἔλεος ἐνδυναμωθέντας ἄγιοι, τὴν πίστιν τοῦ ὡς Χριστὸν ἐκ ἠρνήσασθε· διὸ ἱκετεύσατε ἀφιλάνθρωπον Θεὸν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ ἕκτῃ ὡς τὸν Ὄρθρον μετὰ τοῦ ε. τροπ. καθίσ. Ἀποστολικὸς ἦχος βαρύς.

Γεωργὸς ἀγρὸν σε ἀπέδειξας τῶν Ἀποστόλων σου, λόγε, ἐκτέμνοντας τὰ ἄδηλα· διὸ σε τὸν δικαστὴν ὡς τὰ ἔθνη κηρύξαντες, ἐσώθημεν ἐμβάλλοντες.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν, τοῦ γῆν.

Τῶν πανσόφων Ἀποστόλων μιμούμενα τῆς Ἐκκλησίας οἱ ξύμμυσοι πανσόφοις ᾠδαῖς ἀσμάτων ὑμνήσωμεν Χριστὸν· αὐτοῦ γὼ τοὺς ὑπὲρ θνητοὺς τῇ ἁμαρτίᾳ ἴσους ἐκήρυξε τῆς μετανοίας, οἱ τῆς πλάνης διδάκται, καὶ τῷ Κόσμῳ λαμπῆρες, καὶ ὡρισθέντες τῆς Οἰκουμένης.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Χαῖρε, ἐξ ἧς ἀξύμφατος ὁ λόγος σαρξ ἐχρίσατο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν· χαῖρε σεμνὴ, τῶν Ἀποστόλων ἡ μαρτύρων τὸ ἀγαλλίαμα, ἡ πίστις σωτηρία, χαῖρε μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν ζ. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Ἅγιοι ὡρισθέντες, ὡς ἥλιοι δεδόθαι ἡμῖν τῷ πλημμελημάτων ἡμῶν, καὶ τῷ προσδοκωμένῳ δεινῶν, ῥυσθῆναι ἡμᾶς πικρῷ θανάτῳ, δόμεθα.

Τῇ

τῇ Παρασκευῇ εἰς τὸν ὄρθρον μῆ τὴν ἁ. στιχηρὰ. καὶ δὶς. ταυτόσημα, ἦχος βαρύς.

Πᾶς φωτεινότατον, φλογὸς εὐεργέτιδος τὸ ξύλον ἀνέδειξε τὸ τῦ Σταυρῦ σε, καταφλέγον ἁμαρτίας ἧς νοσοῦντων, καὶ φωτίζον τὰς παρδίας ἧς ὑμνούντων τὴν ἐκούσιόν σε σωτηρίαν, Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Στίχ. Ὁ Ὢν Κύριος τὸν Θεόν.

Ὁ Διασῴζων ἀπομόνων δωμάτων, καὶ γινόσκων τῆς ψυχῆς μι τὸ ῥάδυμον, τῦ Σταυρῦ σε σῶσόν με, Χριστὲ ὁ Θεός, ὡς φιλάνθρωπος.

Σταυροθεοτ.

Τὸν σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ καθελόντα τὸ δυνάτε τὸ κράτος ἀπαύστως ἱκέτευε, Θεοτόκε, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἐν τῇ ζ. τὸ Μαρτυρικὸν.

Οἱ μάρτυρές σε, Κύριε, τὸν ἐν δόξῃ ἐξαποστάντα, ἧς τὸν πλοῦτον ἧς ἐδιώλων κατήγγειλαν, καθοπλισάμενοι τῇ Σταυρῇ τὴν δύναμιν· διὸ καὶ σὺν Ἀγγέλοις ἀνυμνοῦντες, κραυγάζουσι τὸν ὑπύκνιον ὕμνον, δοξολογοῦντές σε, Χριστὲ· δι' αὐτῶν σε δυσωπῶμεν, σῶσαι ἡμᾶς.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας, ἀς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα τὸ ἰδιόμ. τὴς ἡμέρας δίς. Εἶτα τὰ παρόντα δ'. Μαρτυρικὰ τῦ ἤχυ· ἧς τῦ Μαγάλυ δ'. Μαρτυρικὸν· ἦχος βαρύς.

Δόξα σοι, Χριστὲ ὁ Θεός, Ἀποστόλων καύχημα, μαρτύρων ἀγαλλίαμα, ὧν τὸ κήρυγμα Τριὰς ἡ ὁμούσιος.

Ἅγιοι μάρτυρες, οἱ καλῶς ἀθλήσαντες, καὶ στεφανωθέντες, φρισβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κατυφενήσαντες πάντων ἧς δὶ τῆς γῆς, ἅγιοι μάρτυρες, ἐν σαθρῷ τὸν Χριστὸν ἀνδρείως κηρύξαντες, ἀμοιβὰς ἧς βασάνων παρ' αὐτῦ ἐκομίσασθε· ἀλλ' ὡς ἔχοντες παῤῥησίαν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, ὡς Θεὸν παντοδυάμου, τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσαι ἧς εἰς ὑμᾶς θεσπιζόντων δόμεθα.

Ἀνεζήμιοι μάρτυρες, θήμματα πνεματικὰ, ὁλοκαυτώματα λογικὰ, θυσία δικτὴ, ἐμάρητος τῷ Χριστῷ, ὑμᾶς ὄχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' ἐσανὸς ὑπεδέξατο. Ἀγγέλων συμμύσται γενόμενοι, μεθ' ὧν ἱκετεύσατε, δόμεθα, τῇ Σωτῆρι, τῇ Θεῷ ἡμῶν, εἰρηνεῦσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, τὸ Νικηφόρειον τὸ Δαμασκηνόν.

Ἀνάστασιν, Σωτὴρ ἡμῶν ζωοδότα, ἐς μετάτησιας ἀδιλφὸς ἡμῶν ὲκ ἧς φροσκαίρων κεφάλοντας, δόξα σοι.

Καὶ νυῦ. Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἧς ἐγνώσθης ὑπὲρ φύσιν, Θεοτόκε, ἔμνας δ' Παρθένυ ὑπὲρ λόγον, καὶ ἔννοιαι, ἧ τὸ σπεῖμα τῇ τόκῳ σε ἐρημῦσαι γλῶσα ἡ φώνατα· Θεοδόξυ γὰρ ἔσης τῆς συλλήψεως, ἀγνὴ, ἀκαπάλυπτος δέιν ὁ βόσκων τῆς κώσεως· ὅτι γὰρ βάλεται Θεὸς, νικᾷται φύσεως τάξις, διό σε πάντες μητέρα τῦ Θεῦ γινώσκοντες, δεόμεθά σε ἐκτενῶς, φρίσβευε τῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν ὄρθρον μῆ τὸ ἁ. στιχηρὰ. καὶ δὶς Μαρτυρικὸν· ἦχος βαρύς.

Ἀγαλλιάσθε δίκαιοι, ἐφεμνίσθω τὰ ὑσάνια· δὶ γῆς γὰρ οἱ μάρτυρες ἀγωνισάμενοι, τῷ πλάνην καταβέβηκαν, σκιρτᾶτε ἡ Ἐκκλησία, τὰ νικητήρια ἑορτάζουσα τῦ ἀθλοθέτη, καὶ μύῳ νικοποιῷ Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῦ παρέχοντι τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις.

Ἡ ἐδιότιμον ἧς τυρώνων καταφρονήσαντες, καὶ ἧς βασάνων τὸ ἄλγος ἐξαμβλυλάμενοι ἄγιοι, τὴν πίσιν τὴν εἰς Χριστὸν ἐν ἡνίσαιδι· διὸ ἱκετεύσατε τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Ἅγιοι φρισβεύσατε, ἀφεσιν δεδῶσαι ἡμῖν ἧς πλημμελημάτων ἡμῶν, καὶ τῦ φερσδυκαιώσιν ἐνεργὸν, ῥυδῶσαι ἡμᾶς πικρᾶ θανάτυ δόμεθα.

Δόξα, τὸ νεκρόσιμον.

Ἐν χάρᾳ ζῶντων, Κύριε, καὶ ἐν σκιωῖς ἧς δικαίων σε ἀνάπαυσον τοὺς δόλους σε, ὧν πελήμην τῶν μνήμων, φιλάνθρωπε, καὶ ἐπὶ πλημμελήσαι ἐν τῇ βίῳ ὑπάρχοντες, ὡς ἐλεήμων, συγχώρησον, καὶ ἀδιάλλακτον Θεὸς παῤῥίχων τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νυῦ. Θεοτοκίον.

Ὡς τῆς ἡμῖν ἀναστάσεως ἐπαγγελτρια, τοὺς δὶ τοῦ πεπωδότας, πανύμνητε, ὲκ λύκε ἐβυθὸν πλημμήτων ἀνάγαγε· σὺ γὰρ τοὺς ὑπακοΐσαντες τῇ ἁμαρτίᾳ ὑσιασε, τοὺτον τὸν σωτῆριον ἡμῖν, ἡ ἐν τόκῳ Παρθένε, καὶ ἐν τόκῳ Παρθένε, καὶ μῆ τόκον Παρθένος μείναση.

Εἰς τὰς αἴνους Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ. ἰσῦμεν εἰχ δ'. ἦχος βαρύς.

Ἡν μνήμην ἧς ἁγίων σε ἀθλοφόρων ἑορτάζοντες, σὲ ὑμνοῦμεν, Χριστὲ, βοᾶντες, Κύριε δόξα σοι.

Ἐν μέσῳ τῦ σταδίυ ἧς βραβείων ἀγαλλόμενοι ἀνεβόων οἱ ἀθλοφόροι, Χριστὸ βοᾶντες, Κύριε δόξα σοι.

Φωτὸς ἀντεδύσησαν εἰκυμένης οἱ πατδόφημοι ἀθλοφόροι, Χριστῷ βοᾶντες, Κύριε δόξα σοι.

Ἐμάνοντες, θεὸν ἐν βλέποντες εἰ ἀθλοφόροι μάρτυρες, μίαν θεὸν ζωῆς ὁμολόγουν, τὸν ὑπὲρ Χριστὸ θάνατον ζηλωτυπῶντες ἀλλήλως τῆς

πελάτης· ὦ τῶ Θαύματος, ὥσπερ ἔπεσαμεν τὰς βασάνους θεσπαπέζοντες, θεὸς ἀλλήλους ἔλιγον· ὅτι κἂν μὴ νῦν ἀποθάνωμεν, τυθησόμεθα πάντες, καὶ τῇ ῥομφαίᾳ τὰ ὀφειλόμενα λειτουργήσομεν, ποιήσωμεν τῶν ἀνάγκων φιλοτιμίαν· τὸ μοιρῶν ἴδιον ὑπεσάμεθα, θανάτῳ ζωὴν ὠνησάμενοι· τοῖς ὁρισθείσαις ἀνθρ῾ ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ Νικηφόρου.

Ψ Υχὰς, ἃς θεοσεβῶν Σωτὴρ τῷ Κόσμῳ, ἐν σκηναῖς τῆ δικαίων καὶ ἐκλεκτῶν σὺ ἀνάπαυσον, Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ χαῖρε σοι κραυγάζομεν σωῦ πρ᾽ Ἀγγέλῳ, Θεόνυμφε, παῖδα, καὶ φύλλ, καὶ Θεόνυμφε πύρινον ἀποκλείοντές σε, καὶ ἀλατόμητον θρ῾ον, καὶ βάτοι ἀκατάφλικτον.

Εἰς τὸν στίχ. τιμῆ. Θεοτόμια τὰ Κυρίου θεοτόκε· ἦχ῾ Θ. βαρύς.

Κατανυκτ.

Νενεκρωμένῳ ὠφέλης δλλ᾽ Σταυρῶ, μόνε ἀθάνατε, καὶ ὡς τάφῳ ὡς θνητὸς ἐτέθης, τεκνώσεως, καὶ Θεοῦ, καὶ θανάτῳ τὸς ἀνθρώπους λυθωσάμενος· ἀλλ᾽ ὡς πέλαγος ὠπλαγχίας ὑπάρχων ἀκένωτον, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, τὰς ψυχὰς τῆ σῶν θέλων, τῆ ὀξ ἡμῆ μεταστάντων, ἀνάπαυσον.

Στίχ. Μακάριοι, ὃς ὀξιλίξω καὶ θεῖσε.

Τὸ Ὢ ἀνεκτὸν σε κάλλει, καὶ γλυκασμοῦ τῆς ὠραιότητ῾ ὦ, καὶ ταῖς τῶ Θεῖα σε φωτὸς ἐκτίσιν ἐκλάμπειδαι, τὰς θεῖς σὲ μεταστάντας, ἀγαθὲ, καταξίωσον, ἐν αὐλῷ φωτοχυσίᾳ τῆς φωτοφανίας σε, σωὶ Ἀγγέλοις χορεύοντες θεῖς σὲ τὸν θεατόν, καὶ Βασιλέα τῆς δόξης, καὶ Κύριον.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον ἐμπὸν οἰς.

Ὢ Σ ἀδιαπτώτῳ ἴχνει τῆ δωρεῶν τῶ μεγαλοφρόνεια, ὡς ὑπεσωῖς ἀνελλιπῆ πλουσίας χρηστότητος, τὰς θεῖς σὲ μεταστάντας, ὡς Θεὸς, καταπαυόμενον ἐν τῆ χώρᾳ τῆ ἐκλεκτῆ σε, ἐν τόπῳ ἀϊδίσεως, ἐν τῷ οἴκῳ τῆς δόξης σε, ἐν ζωῆ Παραδείσε, ἐν τῷ τῆ φαρδίνων νυμφῶνι, ὡς ὠπλαγχνον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νο᾽με τὸ πλήρωμα τίκτες, ἢ λυζωτὴν σάρκα ἐνώλεμον, ἐ γὸ ἐγίνετο ζοῖς φῶν ἐν νόμῳ δικαίωσις, δ᾽ ἡμᾶς γὸ ὁ Χριστὸς σωσθῆναι ἐδικαίωσεν· ὡς ὃν ἔχουσα παῤῥησίαν, ὡς Μήτηρ ἱκέτευε τὸν Υἱὸν σε τὸν Θεὸν ἀπολυτρωθῆναι τὰς ψυχὰς ἀναπαῦσαι τῆ δούλων μετασταντων, πανύμνητε.

Τῇ Κυριακῇ Ἑσπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσόμηρ στίχοι ι. καὶ προλόμηρ στιχ. κατανυκτικὰ τῆς Ὀκτωήχου δ᾽. τὸ Τριῳδίου γ᾽. καὶ τῆ Μαΐου γ᾽. σημεῖα κατανυκτικὰ· ἦχ῾ Θ. δ᾽.

Σ Ὲ τὸν Βασιλέα, καὶ Θεὸν τὸν Ἀγγέλων ἀπαύστοις ὑμνῳδίαν· ἐγὸ δ᾽ σὺ. Θεοπάθεια, οἷς ὁ πλοῦτος κεφέρων, ὁ Θεὸς ἱλασθητί μοι, καὶ σῶσόν με.

Ἀ Θανάτῳ ὑπάρχουσα ψυχή μου, τοῖς κίμασι τῆ βίω μὴ καλύπτε· ἀναίνψον βοῶσα θεῷ τὸν σὸν ἐλεήτλιν, ὁ Θεὸς ἱλασθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Ἀ Κραιά μοι σὸς ὁ Θεὸς, ὡς πατὴ τῆ γωναικὶ τῆ ἁμαρτωλῆ· καὶ αἰτῶσόν με βλέψαι τὸς πόδας σε, τὸς ἐμὲ ἐκ τῆς ὁδῦ τῆς πλάνης ἱλασθεῤῥάσαντας· καὶ μῦρον ὠδοσίας σοι θεοσφέρειαν βίον καθεῶν ἐν μετανοίᾳ μοι κτησάμενα· ἵνα ἀκούσω καῖρὰ τῆς ὠδαιάας σε φωνῆς, ἡ πίστις σε σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Ὅ Ταν λάβω κῦ νῦν τὰ πλάση τῆ πνευματικῶν μν ἐνεῶν· καὶ εἰς ἔννοιαν ἔλθω τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἐτάσεως, ζέμῳ συνεχόμενος θεοῖς σὲ καταφλόγω, τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν· διὸ μή με παρίδῃς ἱκετεύων σε, μόνε ἀναμάρτητε· δάκρυσι κατάνυξιν τῆ ταπεινῆ μν ψυχῆ θεὸ τελῶσαι καὶ σῶσόν με.

Τῇ ἑσπέρᾳ εἰς τὸν Ὀρθρον μῦ τὸν α. στιχολογίαν. ἦχ῾ Θ. πλ. δ᾽.

Ὅ Μνατ ὠπλαγχνε, Κύριε ἡ ἴδη τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ὅτι κῦ μικρὸν ἡ ζωή μν ἐξαπνάτλι, καὶ ὀξ ἔργων σε ἐμοὶ ὐχ ὑπάρχει σωτηρία, βλαστὸν σίδμαι, ὕμνῳν ὠπλαγχνε, Κύριε, ἴδη τῶν ἐμῶν πταισμάτων, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε μὴ πρὸ θυμοῦ σε.

Ὢ Σ τῆ κρεῖττ πεσθτ῾ῦ μερίμνσον, ψυχὴ, καὶ τῆς φρικτῆς ἡμέρας τῶν ὠέρων ὠνοῦ· ἡ γὸ μερίσις ἀνίλεως ὅστ῾ ζοῖς μὴ θεώξασιν ἔλεος, διὸ φείσαί μου, Σωτῆρ, μόνῳ γὸ ὑπέρχεις φιλάνθρωπ῾ος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ Νοητὴ πύλη τῆς ζωῆς ἡμῖν, ἄῤῥαστα Θεοτόκε, τὰς φροντίζοντάς σου πιστῶς λύζωσον τῆ κινδύνου, ἵνα δοξάζωμεν τὸν παναγνον τόκον σε, εἰς σωτηρίαν τῆ ψυχῶν ἡμῖν.

Εἰς τὸν ζ᾽. ᾠδὴν τὸ Μαρτυρικόν.

Φωστῆρες νοεροὶ ἀνεδείχθητε ἄγιοι μάρτυρες· ἢ γὸ ἀχλὺς τῆς πλάνης κατεχνίσατε δῖᾳ τῆς πίστεως, τὰς ψυχικὰς ὑμῖν λαμπάδας ἐφωδρυναται, καὶ τῆ νυμφίῳ κῦ δόξης συνισέλθητε εἰς τὸν ὑδάνιον νυμφῶνα· καὶ νῦν ἱκετεύσατε, σωθῆναι ἀθλουμένους τὰς ψυχὰς ἡμῖν.

Τῇ

Τῇ ζ΄ιτῃ ὡς τὸν ὄρθρον μ΄ῇ τῷ ἀ. ᾠχολ. καθίσ. καταυγαστικά· ἦχ. πλ. δ΄.

Ὡς ἡ πόρνη σοι προσαγάγω, ἵνα λάβω τὴν ἄφεσιν· καὶ ἀντὶ μύρου τὰ δάκρυα ἐκ καρδίας προσφέρω σοι, Χριστὲ ὁ Θεός· ἵνα ὡς ἐκείνῳ οἰκτειρήσῃς με, Σωτὴρ, καὶ ἀφάρχῃς ἰλασμὸν ἁμαρτιῶν, ὡς αὐτὴ δὲ κραυγάζω σοι, λύτρωσαί με τῆ βορβόρῳ τῆ ἔργων μου.

Στίχ. Κύριε μὴ τῇ θυμῷ σου.

Τὴν ἡμέραν σκιάν τῷ φοβερᾷ ἐνοῦσα, ψυχή μου, γρηγόρησον, ἀνάπτουσα λαμπάδα σου, ἐν ἐλαίῳ φαιδρύνουσα· ἐν δὲ οἴδας πότε πρὸς σὲ ἐπελεύσεται ἡ φωνὴ ἡ λέγουσα· ἰδοὺ ὁ νυμφίος σου, βλέπε ἵνα ψυχή μου μὴ νυστάξῃς, καὶ μείνῃς ἔξωθεν κράζουσα, ὡς αἱ πέντε παρθένοι· ἀλλὰ ἀγρύπνως καρτέρησον, ἵνα ὑπαντήσῃς Χριστῷ τῷ Θεῷ ἐν ἐλαίῳ πίονι, καὶ δόξῃ σοι τὸν νυμφῶνα τὸν θεῖον τῆς δόξης αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα τὸ τῆς πίστεως, καὶ σωβάσμιον δόξημα τῇ ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν, πιστοί· χαῖρε, ἡ τῷ πόθῳ τῆς ζωῆς ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα· χαῖρε, τῇ πεπόνων ἡ ἐλπὶς, θλιβομένων ἀντίληψις· χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.

Καὶ ἐν τῇ ζ. ᾠδῇ τὸ Μαρτυρικόν.

Φῶτί ἐναυγίῳ καταλάμπεται σήμερον αὕτη ἡ σκηνὴ· ἐν ταύτῃ γὰρ σεσταὶ Ἀγγέλων ἀγαλλιῶνται, συὼ ἁγίοις Ϲ μαρτύρων χορεῖ ἐφεκίνονται διὰ τῆ μνήμη τῆ ἀθλοφόρων· αὐτῆ ταῖς ᾠδαῖς κλίνοντες κατάπεμψον τῇ Κύριῳ σου τὸν αἰῶνα, Χριστὲ, Ϲ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ τετάρτῃ ὡς τὸν ὄρθρον μ΄ῇ τὴν ἀ. ᾠχολ. καθίσ. σαυτώσιμα· ἦχ. πλ. δ΄.

Βλέπων ὁ λῃστὴς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς διὰ Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐλάλησε, εἰμὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθεὶς ὁ συὼ ἡμῖν σωμωθεὶς, οὐκ ἂν ὁ Ἡλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψεν, ὐ δὲ ἡ γῆ σεισμῷ ἐκυμαίνετο· ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Τ ψῶτι Κύριον.

Ἐν μέσῳ δύο λῃστῶν ζυγὸς δικαιοσύνης εὑρέθη ὁ Σταυρός σου· τὸν μὲν κατακρίνων εἰς ᾅδου τῇ βάρει τῆς βλασφημίας, τὸν δὲ κυφίζοντα πᾶσι μάθοντα θεολογίας· Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν· σαυρῶσιμον.

Τὸν ἀμνὸν Ϲ ποιμένα, Ϲ Σωτῆρα τῷ Κόσμου ἐν τῇ Σταυρῷ θεωρῶσα ἡ τεκοῦσα, ἔλεγε δακρύουσα· ὁ μοῦ Κόσμου ἀγάλλεται, διχόμενον τῶν λύκων, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρῶσα σε τὴν σαύρωσιν, ὃν ὑπὲρ πάντων ἐσπάρης ὁ Τίὸς, καὶ Θεός μου.

Ἐν τῇ ζ. ᾠδῇ τὸ Μαρτυρικόν.

Τῆς συνῆς, καὶ πολυμερῶς ὁδοῦ ἀκλινεῖς ὁδοιπόρησι γεγόνατε ἅγιοι μάρτυρες· τῇ γὰρ πικρασμὸν τῶν ξικυμάνων ὑπεμείνατε, καὶ τῇ ἀσωμάτων λειτουργῶν τῶν πολιτείαν ἀνειλήφατε, πῦρ ὑπομονῆς, καὶ θυμέλιοι εὐσεβείας ἀνεδείχθητε, φρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῇ ε΄. ὡς τὸν Ὄρθρον μ΄ῇ τῷ φαλμῷ ᾠχολ. καθίσ. Ἀποστολικά. ᾠχ. πλ. δ΄.

Ἐτ' λαμπτὸς εἶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ παισόφως τοὺς ἁλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τῶν οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Στιχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τοὺς φωστῆρας τοῦ Κόσμου, καὶ ὁδηγοὺς, τῆς ἡμῶν σωτηρίας τὴν ἀπαρχὴν, τοὺς θείους μιμησώμεθα μαθητὰς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὅτι φῶς τοῖς ἐν σκότει ἡμῖν ἐξανέτειλαν, καὶ τὸν Ἥλιον πᾶσι τῆς δόξης ἐγνώρισαν· ὅθεν καὶ τῷ πολίτῃ τῶν οὐρανίων κεφάλαιον, ξιφίδει κηρύξαντες ἐν μιᾷ τῇ θλίψει· ἐξητοῦτο δέομαι, Ἀπόστολε Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε, ἡ δι' Ἀγγέλου τῷ χαρᾶν τῷ Κόσμῳ δεξαμένη· χαῖρε, ἡ πεῖσα τὸν ποιητὴν σου, καὶ Κύριον· χαῖρε ἡ ἀξιωθεῖσα γενέσθαι μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὸν ζ. ᾠδὴν τὸ μαρτυρικόν.

Γενναίως τὸν δρόμον πεπλήρωκε, τυραννικοὺς ἀπώσατο μάχας· τὰ γὰρ σώματα νεκρώσαντες ἐν γῇ, ἀπελάβετε ἀγήρατον ζωὴν, ἅγιοι.

Τῇ Παρασκευῇ ὡς τὸν Ὄρθρον μ΄ῇ τὴν ἀ. ᾠχολ. καθίσ. σαυρώσιμα· ἦχ. πλ. δ΄.

Ἐν μέσῳ τῆς Ἐδὲμ ξύλον ἔθηκε τὸν θάνατον, ἐν μέσῳ πάσης γῆς ξύλον ἐβλάστησε ζωήν· γυμνούμενοι γὰρ τὰ θεῖα, ἀφθαρσίαν ὄντες, φθαρτὴ γεγόναμεν, τυχόντες δὲ τοῦ σταυροῦ, τῆς ἀφθαρσίας κατεξιώσαμεν· ἐν τῷ Σταυρῷ γὰρ σώζει, ὡς Θεὸς, τὸ γένος τῷ ἀνθρώπων.

Στίχ. Τ ψῶτι Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ἐν παραδείσῳ με τὸ πρὶν ξύλῳ ἐγύμνωσεν ὄφις τῇ γεύσει· ὁ ἐχθρὸς ἀστέρων νικήσων· τῷ Σταυρῷ δὲ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα ἀνθρώποις φέρων ἐπάγη διὰ τῆς γῆς· καὶ Κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς· ὃν ὑμνοῦντες ὑψώσωμεν, Θεὸν ἐν πίστει, λαοὶ, συμφώνως ἀναβοήσωμεν, πλήρης δόξης ὁ οἶκος αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐξ αἰμάτων σου ἀγνῶν σωματωθέντα, καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν ἐν σοὶ, σῶμα, τεχθέντα, διὰ ξύλου κρεμάμενον μέσον τῆ καιρίων ὁρῶσα, τὰ σπλάγχνα ἤλγεις, καὶ μήτηρ θρηνοῦσα

σα ἐβίας, οἶμοι τέκνων ἐμῶν, τίς ἡ θέα, καὶ ἄφατον οἰκονομία σου· ὅτι ἢς ἐζέωσας τὸ πλάσμα σου, ἀνύμνησε σου τὸ διακόσμησον.

Εἰς τὴν ζ'. ᾠδὴν τοῦ Μαρτυρικοῦ.

Δι' ἐγκρατείας τῆς παιδὸς τὰς πυριφλέκτους ἀπονεκρώσαντες ὁρμὰς, καὶ τὰς κινήσεις, τῷ Χριστῷ οἱ μάρτυρες ἔλαβον τὴν χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν τῇ ἀθυνῶν, καὶ ζάντες, ἐ μὴ τέλῳ σπουδαιεργόν· ὄντως Θαῦμα θαυμάζομεν, ὅτι ὀστέα γυμνὰ ἐνδιέζωσεν ἱάματα· δόξα τῷ μόνῳ, καὶ κτίσῃ Θεῷ.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, τὰ ἰδιόμ. τῆς ἡμέρας ὅ'. Ἦτα τὰ παρόντα δ'. Μαρτυρικὰ τῆς ἤχου· καὶ τῷ Μαΐῳ δ'. σχμ. Μαρτυρικὸν. Ἔργ. πλ. δ'.

Μ Ἀρτυρες Κυρίου, πάντα τύπον ἀγαλλίζετε, καὶ πάσαν νόσον θεραπεύετε, καὶ νῦν φρισβεύσατε ῥιζόπλευρα τῇ παιδὸς τὰ ἐγκρὸ τοὺς ψυχὰς ἡμῶν, σάνιεσθε.

Μ Ἀρτυρες Κυρίου ἱκετεύσατε τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ αἰτήσαθαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν πλοῦς οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ἰλασμὸν τῶ πολλῶν ἁβρεπωμάτων, σάνιεσθε.

Οἱ μάρτυρες σου Κύριε ὁλοκαρδίωσι τῷ ἐν τῇ βίᾳ, καταφρονήσαντες καὶ τῷ βασάνων δῖῳ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ταύτης κληρονόμοι ἀναδείχθησαν· ὅθεν καὶ Ἀγγέλοις συναγάλλονται, αὐτῷ ταῖς ἱκασίαις δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεός.

Ἔτις ἀρετὴ, καὶ ἔτις ἔπαινος φράσει τοὺς ἀγῶνας· ξίφεσι γὰρ ἔλειναν τὰς αὐχένας διὰ σὲ τὸν κλίναντα ὑφανές, καὶ καταβάντα· ἐξίχναν τὸ αἷμα αὐτῶν διὰ σὲ τὸν κεκώσαντα ἑαυτὸν, ἐ μορφὴν δούλου λαβόντα· ἐπαπεινώθησαν ἕως θανάτου, ἵνα πίσχάσι σου μιμήσωνται· ὧν ταῖς ἀγαῖς κῦ τὸ πλῆθος τῷ οἰκτιρμῷ σου ὁ Θεὸς ἁλύσεις ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ γενησόμενον τῷ Δαμασκηνοῦ.

Ὑλωδ, καὶ ἐδίεφυσι, ὅταν ἐνοήσω ἃ θάνατον, καὶ ἴδω ὡς τοῖς πάτοις κειμήλιον τὴν κατ' εἰκόνα Θεῖ, πλασθέσαν ἡμῖν ὡραιότατα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος· ὦ τῷ Θαύματος· τί τὸ φῶς ἡμῶν τῦτο γέγονε μυσηρίον; πῶ περιδόξωται τῇ ζοφερᾷ; πῶς σωιζόμενος τῷ θανάτῳ; ὄντως Θεὸς φερσάζει ὡς γέγραπται, τὸ παράδοξον τῦς μετατίθει ἐ ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν, τὸ θ. Θεοτ. τῆς ἤχου.

Βασιλεῦς ἦν ἐκκνεῖν διὰ φιλανθρωπίαν δὴ τῆς γῆς ὥζῃ, καὶ τοὺς ἀνθρώπους συνανεγράφη· ὁκ Παρθένου γὰρ σάρκα φερσελαβόμενος, καὶ ὁκ ταύτης φερελθὼν μῦ τῆς φερσλήψεως· εἷς ἐζὶν ὑὸς διπλοῦς τὴν φύσιν· ἀλλ' ἀ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεὸν, καὶ τέλειον ἀνθρωπον ἀληθῶς κηρύτοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε, μήτις ἀνύμφωτε, ἐλεῆσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν ὄρθρον μῦ τὴν α'. στιχολ. κῷ Μαρτυρικὸ· ἦχος πλ. δ'.

Τὸ Θεοτοκίον.

Φωτῆρες τοῦ ἀνεσπέρου, ἅγιοι μάρτυρες· τὴν γὰρ ἀχλὺν τῆς πλάνης κατηργήσατε διὰ τῆς πίστεως, τὰς ψυχὰς ὑμῶν λαμπτέδας ἐφωτοφώσατε, καὶ τῷ νυμφίῳ μῦ ἁζίως συνεσπλήτε εἰς τὸν ἀσφαλῆ νυμφῶνα· καὶ νῦν ἱκετεύσατε δόμεθαι, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν

Στίχ. Θωμηκὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις.

Ο Γκομβίῳ φοβηθεὶς ἀνελαμπτὲς ἀνεδείχθητε πῖσι μαρτυρικοῖς, ὅλῳ ἀνοιχθέντι τὴν ἐλπίδι θεῷ Κύριον, καὶ νοητῷ ἐλαίῳ τῷ Πνεύματῳ ἁγιοι, τὰς ψυχικὰς λαμπτέδας ὑμῶν ἐφωτοφώσατε· ὅθεν καὶ κραπῆρις ἀνθρωπικοὶ, φροζόντες τὰ αἵματα, ὡς νάματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐφάνητε, ἀδελφέρι φαιδέρμοι, φρισβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ πάσματων ἀφεσιν ἀωρίσαθαι τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Δι' ἐγκρατείας τῆς παιδὸς τὰς πυριφλέκτους ἀπονεκρώσαντες ὁρμὰς, καὶ τὰς κινήσεις, τῷ Χριστῷ οἱ μάρτυρες ἔλαβον τὴν χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν τῇ ἀθυνῶν, καὶ ζάντες, ἐ μὴ τέλῳ σπουδαιεργόν· ὄντως Θαῦμα θαυμάζομεν, ὅτι ὀστέα γυμνὰ ἐνδιέζωσεν ἱάματα· δόξα τῷ μόνῳ, καὶ κτίσῃ Θεῷ.

Δόξα, τὸ Νικοδήμου.

Ο Θυθῷ σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν, ἐ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀποτείνων, μόνε δημιοργὲ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο τῆ πιστῇ, καὶ πλάστῃ Θεῷ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ ἐ τέκῳ, ἐ λιμένα ἔχομεν, καὶ φρίσβιν ἐκφεύγομεν, πεῖς ὁ τίκτεις Θεὸν, Θεοτόκε ἀνύμφωτε, τῷ πιῶν ἡ σωτηρία.

Εἰς τὰς ᾠδὰς τῆς. μαρτυρικὸ· ἰσῶμεν εἷς. δ'. ἦχος πλ. δ'.

Τ' ὑμᾶς καλέσωμεν ἅγιοι, χαρεῖμε; ὅτι ὑμῖν ἐπανεκαύσατε Χριστὸς· στεφάνε, ὑπ ἀπαύστου ἐδόξασατε αὐτὸν· ἀγγέλες; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεραίτητε, δωυάμεις ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι· πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, ἡ μόζονα τὰ χαρίσματα, φρισβεύσατε τῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μ Εμάλως ἠγωνίσασθε, ἅγιοι, τὰς βασάνες τῦ ἀνόμων ὑπομείναντες γληναίως· τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντες ἑαυτῶν βασιλέα, ἐ πάλιν μεταβάντες ὁκ τῇ βίᾳ, δωυάμεις ἐνεργεῖτε ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ἀδυτεῦται θεραπεύετε ὁκ

ἐκ πολ̃ παθῶν· ἀγίοι φρισβῶσατε τὸ σωθ̃ναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μ Ακάριοι Χριστ̃ οἱ ἀπ̃ητοι, οἱ νικήσαντες τὸν πλάνον τ̃ῇ δυνάμει τ̃ῦ σταυρ̃ῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν τ̃ῆς αἰωνίε ζωῆς· τυφόμενον ἀσπαλ̃ὸς ἐκπολ̃ῖτε· βασάνοις αἰκιζόμενοι ἀφερ̃ίνεθε, ἡ γὰρ τὰ αἵματα ὑμ̃ῶν γήργον ἰάματα τ̃ῖς ψυχ̃ῖς ἡμ̃ῶν· φρισβῶσατε τὸ σωθ̃ῆναι τὰς ψυχὰς ἡμ̃ῶν.

Τ Ὸν διάκονα τ̃ῆς πίστεως εὐδυτάρμοι καλ̃ῶς· ἡ πρ̃ὶ τύπτ̃ῃ τ̃ῷ σταυρ̃ῷ καταπλήσαντες ἑαυτ̃ὸς, γραπτ̃αὶ ἀδ̃ύνατ̃ε ἀνεύρ̃ητε· τ̃ῖς τυφόντος ἀνδρ̃ίοις ἀντικάτητε, ἡ ὁλαβ̃όλω τ̃ὴν πλάνην κατηυφ̃ήσατε· νικηταὶ γ̃ῆϊόμενοι, τ̃ῶν στεφάνων ἠξιώθητε· φρισβῶσατε γὰρ ἡμ̃ᾶν εἰς τὸ σωθ̃ῆναι ἡμ̃ᾶς.

Δόξα, τὸ Νικητ̃ήριον.

Ο Θανάτ̃ός σε, Κύριε, ἀδ̃ύνασίας γλ̃ῶσσ̃ε πεζ̃ῆξεν· εἰ μὴ γὰρ ἐν μέσῳ κατ̃ῆπες, ἐκ ἂν ὁ ἀβ̃ύσσ̃ιστ̃ος ἠνέωκτο, διὸ τὸς μετανάστ̃ας ἀνάπαυσον, ὡς ἄγαθ̃ος.

Καὶ νῦν. Θεοτ̃όκιον.

Η Σκέπη σε, Θεοτόκε παρθέν̃ε, ἰαζ̃ῶν ὑπ̃άρχει πνεύμ̃ατικὸν, ἐν αὐτ̃ῇ γὰρ καθεφθ̃όγοντες, ψυχ̃ῶν νοσημάτων λυθ̃ήμεθα.

Ἀπόστιχ. στιχ. προσόμοιον τῇ Κυρίε Θεοφάνες, ἦχ. πλ. δ'. Ἐν τῷ σταυρ̃ῷ σου Χριστ̃έ.

Β Ασιλικ̃ὸς μοι ὑπ̃έγεγλας ἐλεύθεριαν βαφ̃ῆς ἐμυθ̃ρεχ̃ίς, τὰς δ̃εκτύλυς σε αἱματ̃ώσας, Διαν̃ύσε, Ϲ φοιν̃ίσε σῷ αἵματι· Ϲ νῦν ἐν πίσει καθικετ̃ίζω σε, ἵις φερπετ̃όκοις σε συναρ̃ιθμ̃ησον, Ϲ τ̃ῶν δικαίων σε τ̃ῆς χαρ̃ᾶς ἀξ̃ίωσον ὑπ̃ετυχ̃ῶν τὸς μεταφ̃οισάσας σὲ σὲ τὸ ἄγαθ̃ον χαρ̃ον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω.

Ἐμαρτ̃ύρησας, ὡς ἄνθρωπος, σταμαδ̃ούς, ὡς ἄμωμος, προσφορ̃ὰν προσκυν̃ουμ̃ένος τ̃ῷ Παν̃ί, τὸν ἄνθρωπον τ̃ῆς φθορ̃ᾶς ἐξωνεύρ̃ησας· τὰς μεταστάσ̃εις σου, ὡς φιλάνθρωπος, ἐν τ̃ῇ τ̃ῶν ζώντων χώρᾳ κατάταξον, ἵνα σὺ χαίρῃς τ̃ῆς ζωφ̃ῆς φοίρ̃ηται, ἵνα πηγαὶ τ̃ῆς αἰδιότ̃ητ̃ος ἀναβλυστ̃άνωσιν.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον ἀυτ̃ῶν.

Α Ἴθη σοφίας ἀρ̃ῆτε σὺ ὁρ̃οθετ̃ὰς τὴν ζωὴν, Ϲ φροβλ̃έπες τὰ μέλλοντ̃α, Ϲ θεὸς βίον ἕτερον μεζοκ̃ίζεις τὰς δ̃ύλυς σε· ὡς φροσλ̃άβε τ̃ίνω κατάταξον ἐλὶ ὑδάτων τ̃ῆς ἀναπαύσεως· ἐν τ̃ῇ λαμφ̃ότητ̃ι τ̃ῶν ἁγίων, Κύριε· ἵνα φωτὶ τ̃ῆς ἀγαλλιάσεως, ἡ τ̃ῆς αἰν̃έσεως.

Δόξα, τὸ Νικητ̃ήριον.

Λ Ο'γ Ϲ. ὑπάρχων ἀόρατ Ϲ. ὁμοφυὶς τ̃ῷ Πατρ̃ὶ, ἡ πν̃ί Πνεύμ̃ατι σωθ̃ῆναι Ϲ, δι' ἐμὲ τὸν ἄνθρωπον ἐν σαρκὶ πεπ̃αιρ̃ησμ̃ένος, ὡς ἐλεήμων ὢν, ἡ φιλάνθρωπος τὰς ἐκ τ̃ῆς βίας μεταφ̃οιτησ̃άσας τὰς ἀφρ̃ασ̃ίας σου, Ϲ τ̃ῆς ὠφελ̃ήτ̃ος ζ̃ῆς καλυν̃ᾶς τέτ̃ως κάλαμ̃ον, ζωαρχικώτατε.

Καὶ νῦν. Θεοτ̃όκιον.

Ω Ϲ συλλαβ̃ὼσα τ̃ὸ ἄναρχον Λόγον Θεὸν, ἡ Παν̃ῦς μ̃ήτ̃ηρ παρ̃ρησ̃ία συ ἐστ̃ὶ πάντ̃ων ἱκέτ̃ις, κατ̃αστ̃ῆσαι τὰς δ̃ύλυς σε ἵνα χορ̃ὸς ἡ ἀκαταλ̃υτ Ϲ. εὐφραιν̃όμενος, ἡ εὐφημ̃ίαν σε, ἵνα λαμφ̃ότητες αἱ διαν̃ύζωσι, καὶ ὁ γλυκὺς ἦχ Ϲ. ἑορτάζοντ Ϲ. Θεοχ̃ύσιγξια.

Ἐπαινέσω μ̃ῆ πολλὴς λ̃ίχν̃ς ὁ Θεὸς, ὁ τ̃ῶν ἁπάντων κτίσης.

ΤΕΛΟΣ.

VA1 1528939

180
K
20

173
K
20